

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Α

«Τὸ πρῶτον βιβλίον παντὸς
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραΐς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΔΟΜΗ - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

1. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Ἀρχιεπίσκοπος, Καθηγητὴς Πανεπ. Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός.
2. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκός.
3. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
4. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
5. ΤΖΑΝΕΤΑΤΟΣ ΘΗΣΕΥΣ, Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
6. ΧΑΡΙΤΩΝΙΔΗΣ ΧΑΡΙΤΩΝ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός.
7. ΦΑΒΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.
8. ΣΥΚΟΥΤΡΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
9. ΓΑΡΔΙΚΑΣ Γ., ἐκτ. Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
10. ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Καθηγητὴς Γλωσσολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
11. ΚΡΙΑΡΑΣ ΕΜ., Καθηγητὴς Βυζ. καὶ Νέας Φιλολογίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
12. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Φιλόλογος, Ἀνώτατος Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλος.
13. ΣΤΑΜΑΤΑΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
14. ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ, Φιλόλογος, Ἀνώτατος Ἐκπαιδευτικὸς Σύμβουλος.
15. ΜΠΑΖΕΒΑΝΑΚΗΣ ΝΙΚ., Γυμνασιάρχης ἐν Ἀθήναις.
16. ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Γυμνασιάρχης ἐν Ἀθήναις.
17. ΦΙΛΙΠΠΑΣ ΣΠΥΡ., Φιλόλογος, συγγραφεὺς (ἑλληνιστής)
18. ΣΟΥΛΙΑΣ ΝΙΚΟΛ., Καθηγητὴς Γυμνασίου ἐν Ἀθήναις.
19. ΑΣΒΕΣΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Γυμνασίου Ρόδου.

Διευθυντὴς τῆς συντάξεως: Ι. ΖΕΡΒΟΣ

Ἀ π ό σ π α σ μ ᾶ

τῆς ἐκθέσεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Ἀκαδημίας

Ἀκαδημαϊκοῦ Δημητρίου Σ.Μπαλάνου

ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν ἀπνηγυρικὴν συνεδρίαν

τῆς 30ῆς Δεκεμβρίου 1953

.....
.....
Ἀπονέμεται βραβεῖον εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον Δημητρίου Δημη-
τράκου διὰ τὸ ἐννεάτομον " Μέγα λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ", " διὰ
τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐκιστημονικὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν
μεγάλην ἐθνικὴν ὠφέλειαν ", ὥς διετύπωσαν οἱ εἰσηγηταὶ εἰδικοὶ συνάδελ-
φοι

Ἀκριβὲς ἀπόσπασμα

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1953

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Σ.Μπαλάνος

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 1953

Εισήγησις

Τὸ ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον συντασσόμενον καὶ ἐσχάτως περατωθὲν καὶ κυκλοφορήσαν **Μέγα Λεξικὸν** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου, ἀποτελούμενον ἀπὸ **έννέα** μεγάλους καὶ καλοδεμένους τόμους, εἶναι ἔργον ὄχι μόνον εἰς ὄγκον, ἀλλὰ καὶ εἰς πραγματικὴν ἀξίαν **ἐπιβλητικὸν καὶ μνημειώδες**. Ἐνῶ ἔως τώρα εἰχομεν Λεξικά τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης χωριστὰ κατὰ τὰς περιόδους αὐτῆς, ὅπως π. χ. διὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τὰ Λεξικά τοῦ PASSOW, τοῦ LIDDEL-SCOTT'S, τοῦ Κωνσταντινίδου, τοῦ Σακελλαρίου κλπ., διὰ τὴν μεσαιωνικὴν τὰ Λεξικά τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Δουκαγγίου, τώρα μὲ τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Δημητρίου Δημητράκου ἔχομεν **πλήρες** Λεξικὸν ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ ὅλων τῶν περιόδων αὐτῆς, Ἀρχαίας, Μεσαιωνικῆς καὶ Νεωτέρας, τουτέστιν ὁλοκλήρου τοῦ λεξικολογικοῦ θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλωσσικῆς παραδόσεως τριῶν χιλιῶν ἐτῶν εἰς ἓν σῶμα.

Τὸ ἔργον ἀπήτησε καὶ κόπον πολλὸν καὶ δαπάνας μεγάλας. Καταρτισθέντος εἰδικοῦ ἐκ φιλολόγων λεξικογράφων συνεργείου, **ἀπεδελτιώθη** ὅλη ἡ μακρὰ καὶ πλουσία ἑλληνικὴ παράδοσις, ὄχι μόνον ἡ συγγραφικὴ ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκ τῶν **ἐπιγραφῶν** καὶ τῶν **παπύρων** προβλεπόμεναι νέαι καὶ ἀθησαύριστοι εἰς τὰ παλαιὰ λεξικά λέξεις, αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὰ Λεξικά τοῦ HERWERDEN, τοῦ Κουμανούδη, τοῦ PREISICKE, ἐλήφθη δὲ ὑπ' ὀψιν καὶ ἡ τοῦ Ἀρχαίου τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας συντελούμεν ἔργασία διὰ τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν. Διὰ τῆς μεθοδικῆς καὶ εὐσυνειδήτου ταύτης ἐργασίας **συνεκεντρώθη** εἰς ἓν σῶμα ὁλόκληρος ἡ γλωσσικὴ τῶν Ἑλλήνων κληρονομία καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐξεπληρώθη κάπως τὸ ὄνειρον τοῦ μεγάλου διδασκάλου Γεωργίου Χατζιδάκι, ὅστις εἰσηγούμενος πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τὸ 1908 τὴν **σύνταξιν** Λεξικοῦ περιλαμβάνοντος ὁλοκλήρου τὴν ἑλληνικὴν γλωσσικὴν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ἠναγκάσθη ὑπερτον δι' ἑλλειψιν τῶν ἀπαιτούμενων χρηματικῶν μέσων νὰ περιορίσῃ τὴν προσοπτὰς αὐτοῦ εἰς **σύνταξιν** Λεξικοῦ μόνης τῆς Νεοελληνικῆς, ὅπως περισσῶς τὸν διὰ τοῦ χρόνου ἀλλοιούμενον καὶ ἀφανιζόμενον λεξιλογικὸν πλοῦτον τῆς λαλούμενης ἡμῶν γλώσσης. Αἱ ὑποδείξεις τοῦ Γεωργίου Χατζιδάκι, **συστήσαντος** ὅπως εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης **συνεξετάζηται** σύμπασα ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα, λαλούμεν ἡ καὶ γραφομένη ἀρχαία, μέση καὶ νεωτέρα, **ἐφαρμόζονται** πλήρως καὶ εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Δημητρίου Δημητράκου, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται **πᾶσαι** αἱ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, πασῶν τῶν περιόδων, **ἐξεταζόμεναι** σημασιολογικῶς, χρηστικῶς καὶ **ἐτυμολογικῶς**, ὅπου τοῦτο εἶναι ἐφικτόν, **συνεξετάζεται** δὲ ἡ **συγγενὴς** σχέσις τῆς λέξεως πρὸς τὴν καὶ περιόδους ἐμφάνισιν τοῦ τύπου, τῆς χρήσεως καὶ τῆς σημασίας αὐτῆς.

Προσδιορίζονται **ΠΕΝΤΕ** γλωσσικαὶ περίοδοι: Ἡ τῆς ἀρχαίας, τῆς μεταγενετέρας, τῆς μεσαιωνικῆς, τῆς νεωτέρας καὶ τῆς δημοτικῆς. Ἑρμηνεύονται πᾶσαι αἱ **διαδοχικαὶ** τῶν λέξεων σημασίαι. **Παρατίθενται** αἱ συγγενεῖς ἑννοιαί καὶ οἱ νεόπλουτοι ὅροι καὶ οἱ λόγιοι τύποι.

Τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦτο ἐκρίθη εὐμενέστατα, χαρακτηρισθὲν «**Ἡράκλειος ἀθλος**» ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Γλωσσολογίας Γεωργίου Ἀναγνωστοπούλου. Ὡς **«μοναδικὸν»** Λεξικὸν δυνάμενον νὰ **συγκριθῇ** πρὸς τὸ «**Μέγα Λεξικὸν τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης**» ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς ἐν Βιέννῃ Γλωσσολόγου Παύλου KRETSCHMER. Ὡς «**ἀληθὺς γιγαντιαῖον**» ἔργον ὑπὸ τοῦ ἱταλοῦ Γλωσσολόγου ROSTANI. Ἐπληρώθη δὲ δημοσίᾳ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Βέλγου καθηγητοῦ κ. HENRI GRÉGOIRE καὶ τοῦ ἐν Σορβόννῃ καθηγητοῦ κ. MIRABEL.

Τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου, περιλαμβανὸν **ΟΛΑΣ** τὰς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διὰ τῶν αἰώνων λαληθείσας καὶ γραφείσας λέξεις **ΟΛΩΝ** τῶν περιόδων ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι σήμερον καὶ ἐξετάζον τὴν φωνητικὴν, τὴν σημασίαν, τὴν χρῆσιν καὶ τὴν προέλευσιν αὐτῶν, ἂν ἔχῃ δι' ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον τὸν ἀσχολούμενον μὲ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἔχει σὺν τῇ ἐπιστημονικῇ καὶ **ἐθνικῇ** ἀξίαν, διότι ἀποδεικνύει διὰ τῆς γλώσσης τὴν ἱστορικὴν ἐνότητά τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, δικαίως δὲ συνιστῶσι τὸ Λεξικὸν τοῦτο αἱ ἐκάστοτε Κυβερνήσεις εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκπαιδευτικούς.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὑπ' ὀψιν τὴν ρῆσιν τοῦ μεγάλου Κοραΐ εἰπόντος ὅτι ἐπὶ πρῶτον βιβλίον ἐκάστον ἔθνους πρέπει νὰ εἶναι τὸ Λεξικὸν τῆς γλώσσης του, πιστεύομεν ὅτι δὲν δά λείψῃ νὰ βραβεύσῃ τὸ **Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης** τοῦ Ἀρχαίου Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Δημητρίου Δημητράκου διὰ τὴν **μεγάλην** αὐτοῦ **ἐπιστημονικὴν ἀξίαν** καὶ διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν **μεγάλην ἐθνικὴν ὠφέλειαν**.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1953

Ἦ Εἰσηγητὴς

Ἦ Ἐπιτροπὴ

Τὸ Μέλη

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΚΟΥΤΣΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Β. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Ἡ ἱστορία τοῦ Μεγάλου Λεξικοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἔχει χρονολογικῶς καὶ ἐν συνόψει ὡς ἑξῆς :

1930. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1930 ἡσχολοῦμεν μετὰ τὴν σύνταξιν ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ἐκδόσεως ΛΕΞΙΚΟΥ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ἀπὸ Ὁμήρου μέχρι σήμερον, τοῦ ὁποίου αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ θὰ ἦσαν ΤΡΕΙΣ, αἱ ἑξῆς :

1. Τὸ ἐνιαίον καὶ ἀδιάσπαστον ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι σήμερον.

2. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις τῆς διαβιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐπὶ 3000 ἔτη συνεχῶς, γινομένη διὰ παραθέσεως παραδειγμάτων ἐκ τῶν κειμένων τῶν συγγραφέων ὧν τῶν ἐποχῶν.

3. Τὸ ἐπίσημον, ὁποδεκνόμενον ἐκ τοῦ ὅτι τὰ λήμματα, καὶ αἱ ἐρμηνεῖαι τῶν δὲν παρουσιάζονται δογματικῶς, ἀλλὰ μετὰ χωρία τῶν συγγραφέων εἰς ἀναφέρονται.

Ἦρχισα λοιπὸν πειραματίζομενος, ἐρμηνεύων διάφορα λήμματα, παραθέτων παραδείγματα ἐκ κειμένων συγγραφέων διαφόρων χρονικῶν περιόδων. Τὰ ἀποτελέσματα συνεφώνουν ἀπολύτως μετὰ τὴν ἰδέαν πού μοῦ ἐγεννήθη, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τότε μοῦ ἐγένετο ἔμμενος.

1931. Ἀνῆγγεila λοιπὸν τὴν ἐκδοσιν τοῦ παρόντος Μεγάλου Λεξικοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τούτου προεκάλεσε θυελλαν διαμαρτυριῶν καὶ ἀπὸ τὰς δύο τότε γλωσσικὰς παρατάξεις, καθαρευουσιάνων καὶ δημοτικιστῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων διεξεδίκαε ἐκδοσιν Λεξικοῦ μόνον τῆς Ἀρχαίας, ἢ μόνον τῆς Δημοτικῆς, ἀρνούμενων τὴν συνεργασίαν τῶν καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ἦτο ἡ ἐποχὴ ὅπου αἱ γλωσσικαὶ ἀντιθέσεις ἦσαν ὀξείαι λόγῳ τῆς πρὸ ὀλίγου εἰσαγωγῆς τῆς Δημοτικῆς γλώσσας καὶ εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ἀνέπτυξα κατ' ἰδίαν πρὸς τοὺς ἡγέτας ἐκάστης γλωσσικῆς παρατάξεως ὅτι εἶναι ἀκατανόητον νὰ ἀρκαῖα εἰς Λεξικὰ τῆς γλώσσας μας μέχρι τοῦ 1100 ἡ ἔστω μέχρι τοῦ 1300 μ.Χ., τῆς ἀρχαίας καὶ ἀγνώστου γλώσσας εἰς τὰ ἑννέα δέκατα τοῦλάχιστον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καὶ νὰ ἐπιμένωμεν νὰ ἀγνοοῦμεν τὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία σήμερον ἐστὶν ἡ ἡμετέρα τὴν ζωὴν μας ἀπὸ 700 συνεχῶς ἐτῶν.

1932. Προσέλαβον ἐπὶ μισθῷ τοὺς: Βασίλειον Φάβην, Νικόλαον Ἀνδριώτην, Ἐμμ. Κριαρᾶν καὶ Ἰωάννην Ζερβόν. Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ εἶχον δεχθῆ νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Μεγάλου Λεξικοῦ μας πλείστοι καθηγηταὶ καὶ τῶν δύο παρατάξεων. Ὁ δὲ Ἐμμ. Πεζόπουλος, πλὴν τῆς συγγραφικῆς τοῦ ἐργασίας, ἀνέλαβε νὰ ἐπιθεωρῇ καὶ τὰ ὁακτυλογραφοῦμενα λήμματα τῆς Ἀρχαίας.

1933. Τὸ θέρος τοῦ 1933 μετ' ἐπισκέφθη ὁ καθηγητὴς τῆς γλωσσολογίας Γεώργιος Ἀναγνωστόπουλος (ὁ διαδεχθεὶς τὸν Γ. Χατζιδάκην), ὁ ὁποῖός μοῦ εἶπεν, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ συνεργασθῇ εἰς τὸ Λεξικόν μου καὶ ὅτι ὁ Χατζιδάκις θέλει νὰ με ἰδῇ.

Ὁ Γεώργιος Χατζιδάκις μετ' ἐδέχθη μετὰ συγκίνησιν: «Ἀχ, παιδί μου, ὁ Θεὸς σ' ἐφώτισε!». Καὶ μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Κράτους παρομοίου Λεξικοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας κατ' ἐισήγησίν του κατὰ τὸ ἔτος 1908.

«Ἐμεῖς, συνέχισεν ὁ Χατζιδάκις, ἀνηγγεilaμεν τότε τὴν ἐκδοσίν του καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐπερίμενε μετὰ ἀγωνίαν. Τὸ Κράτος ὅμως ἐδείλιασε μετὰ τὴν δι-κααιολογίαν ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν διέθετεν ἀκόμη οὔτε τὰ ὕλικά οὔτε τὰ πνευματικὰ κεφάλαια διὰ τὴν ἐκδοσιν ἑνὸς τοιούτου Λεξικοῦ. Ἔτσι περιωρίσθημεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ σημερινοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας, τοῦ γνωστοῦ μετὰ τὸ ὄνομα Ἰστορικοῦ, περιλαμβάνοντος μόνον τὴν κοινῶς ὀνομαζομένην δημοτικὴν μετὰ τῶν ἰδιωμάτων.

»Υπελόγιες καλὰ τὰς δυσκολίας τῆς ἐκδόσεως; Χρειάζονται πολλὰ χρήματα. Ἐχεις εὐρεῖ ἀνθρώπους νὰ τὸ γράφουν; Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω μετὰ συμβουλὰς καὶ μετὰ τὸν Ἀναγνωστόπουλον. Νὰ γράφω δὲν ἡμπορῶ πλέον. Ἐγῆρασα. Πῶς συμβιβάζεις τὴν ἀρχαίαν μετὰ τὴν δημοτικὴν;».

«Τίς γράφομε κάθε μιά σὲ χωριστοὺς παραγράφους μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συντάκτου τῶν».

«Όχι, παιδί μου! Έβόλατε αντιεπιστημονικήν βάσιν. Πρέπει νά συμπλέκωνται ανάλογα με τήν σημασίαν των Ιστορικών. Ποιός διευθύνει τήν έκδοσιν;».

«Ο Ζερβός».

«Στείλε τον νά τόν οδηγήσω».

Έτσι έγινε. Ο Ζερβός πήγαινε συχνά καί συνεβουλευέτο τόν Γεώργιον Χατζιδάκιν διά τήν έκθεσιν τῆς ὕλης Ιστορικῶς, ἀλλά αὐτό συνετέλεσε νά καταστήσῃ ἀδύνατον τήν ὑπογραφήν τῶν λημμάτων ὑπὸ τῶν συντακτῶν. Τά δακτυλογραφημένα χειρόγραφα ἐγράφησαν ἐκ νέου κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Γεωργίου Χατζιδάκα καί τό Λεξικόν εἶλε τήν σημερινήν μορφήν του.

Διά τήν σύνταξιν τοῦ Μεγάλου Λεξικοῦ ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης προσεκάλεσα τό σύνολον σχεδόν τῶν κορυφαίων τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Ἄλλοι ἐδέχθησαν νά ἐργασθοῦν καί ἄλλοι ἠρνήθησαν. Ἡ γλωσσική ἀντίθεσις μεταξύ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐξηκολούθει.

Ίδρυσά γραφεῖα τοῦ Λεξικοῦ καί βιβλιοθήκην μέ πολλαπλά ἀντίτυπα ἀπὸ ἐκάστον βιβλίον ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς Βραχυγραφίας καὶ συγγραμμάτων εἰς τήν ἀρχήν τοῦ Λεξικοῦ τούτου, διά τινά τῶν ὁποίων Θησαυρόν Ἑρρίκου Στεφάνου κ. ἀ. ἔγραψα εἰς 300 καί πλέον παλααιοβιβλιοπωλεῖα τῆς Εὐρώπης καί ἑκάμα καί ὁ ἴδιος ταξίδιον εἰς τό ἐξωτερικόν διὰ τήν ταχέαν προμήθειαν διαφόρων βοηθημάτων.

Ἀπησχόλησα τήν Ἐκδοτικήν Ἐπιχείρησίν μου ἐπὶ μίαν δεκαετίαν.

Ἐτόλμησα ὅ,τι δέν ἐτόλμησε νά κάμῃ τό Κράτος, καί ἔφερα εἰς αἴσιον πέρας τό Μέγα Λεξικόν.

Ἡ τιμὴ ὅμως αὕτη δέν ἀνέκει μόνον εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καί εἰς τόν κόσμον τῶν συντακτῶν καί ἰδιαίτερος εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς συντάξεως Ἰωάννην Ζερβόν, ὁ ὁποῖος ἐργάσθη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μέ ζήλον καί ἐνδιαφέρον σπανίζοντα σήμερον. Οὕτω διεψεύσθησαν οἱ φόβοι τῶν ἡγετῶν τοῦ Κράτους τοῦ 1908, ὅτε ὁ ἀειμνηστὸς Γεώργιος Χατζιδάκις ἐπρότεινε τήν έκδοσίν του. Ὅτι δηλαδὴ δέν ὑπάρχουν ἐν Ἑλλάδι πρὸς έκδοσιν τοιοῦτου ἔργου ὕλικά καί πνευματικά κεφάλαια.

* *

Ἡ σύνταξις τοῦ Λεξικοῦ ἐγένετο κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον:

α) Συνεργεῖα συλλεκτῶν συνέλεγον καί κατέτασσον λεξικογραφικῶς τὰς ἐρμηνευτέας λέξεις (λήμματα) ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν συγγραφέων ΠΗΓΩΝ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς ἐν ἀρχῇ ἐκάστου τόμου ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΑΣ, ἀναγράφοντα τὰς σελίδας εἰς ἃς τοῦτο εὐρίσκετο.

β) Συνεργεῖα χωρίων συνεπλήρουν τὰ λήμματα, ἀνατρέχοντα εἰς τὰς σημειούμενας ὑπὸ τῶν συλλεκτῶν σελίδας καί λαμβάνοντα τὰς προτάσεις εἰς ἃς τό λῆμμα εὐρίσκετο.

γ) Συνεργεῖα συντακτῶν συνέτασσον τήν ἐρμηνείαν ἐκάστου λήμματος τῇ βοηθείᾳ τῶν διαφόρων βοηθημάτων ἀναγράφοντα τὰ καί ἐκ τῶν ΠΗΓΩΝ καταλληλότερα παραδείγματα. Πᾶν τὸ ἀσφές ἢ διφορούμενον καθωρίζετο ἀπὸ ἐπιστημονικὸν συμβούλιον.

δ) Συνεργεῖα ἐλέγχου. Τὰς ἐτοιμούς πλέον ἐρμηνείας τῶν λημμάτων ὁ Ἑλεγχος συνεπλήρωνε διὰ προσθηκῶν καί ἀφαιρέσεων, ἀνάλογα μέ τήν ἑκτασιν τήν ὁποίαν ἤθελε νά δώσῃ εἰς ἐκάστον λῆμμα. Ἦλεγε τὰ δνόματα τῶν συγγραφέων καί τήν χρονολογικὴν τάξιν των, τὰς παραπομπὰς καί τὰς χρονολογίας, καί παρέδιδε τήν ὕλην πρὸς στοιχειοθεσίαν.

Αἱ ἐργασίαι αὗται ἐγίνοντο μέ τόσην προσοχήν, ὥστε πολλάκις μία χρονολογία μᾶς ἔτρωγε τήν ἡμέραν καί πολλὰ λήμματα διὰ νά ὁλοκληρωθοῦν ἐχρειάσθη ἐργασία πολλῶν ἡμερῶν καί κάποτε καί μηνὸς δι' ἑκάστον.

Ἡ αὕτη προσοχὴ κατεβάλλετο καί εἰς τό τυπογραφεῖον. Ἐτυπώναμεν συχνά μετὰ τήν 7ην διόρθωσιν καί πολλάκις μετὰ τήν 10ην, μέ πολὺν παραβολὴν ἐπὶ τοῦ πιστηρίου.

Τό Μέγα Λεξικόν συνετέλεσεν εἰς ἀμβλυσιν τῆς γλωσσικῆς διαίρεσως τῶν Ἑλλήνων λογίων.

Ἐγὼ προσωπικῶς, βλέπων τώρα τό Μέγα Λεξικόν τελειωμένον, κυκλοφοροῦν καί ἐπαινούμενον, αἰσθάνομαι ἱκανοποίησιν καί ὑπερηφάνειαν, καί ἀδιαφορῶν τελείως διὰ τοὺς κόπους τῶσων ἡτῶν, τὰς ὑπερβολικὰς δαπάνας καί τὰς πικρίας τὰς ὁποίας ὑπέστην, ἀναφωνῶ ὡς ὁ εὐσεβὴς Σιμεὼν, ὅτε εἶδε τό παιδίον Ἰησοῦν: Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ

ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΛΕΞΙΚΩ

Ἡ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως χρονολογία δηλοῖ τὴν ἀποχρῆσιν ἢ τὴν ὁμαχὴν τῆς συγγραφῆς δραστηριότητός του, σταυρὸς πρὸ αὐτῆς τὸ ἔτος θανάτου του, ὃ δὲ αἶψαν τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔζησεν. Τὸ βραχυγραφικὸν σημαίνει ὅτι ἡ ἀνεγγραφὴ χρονολογία, ἂν καὶ μόνη ἐκ παραδόσεως γνωστὴ, εἶναι ἀμυβελος. Διὰ τῶν συγγραφέων τῶν ὁποίων ἀρνησιὰ ἐχρῶνος τοῦ βίου ἢ δὲν ἀνεγράφη χρονολογία ἢ ὄχι εἴναι μὲν τῆς γλωσσικῆς μόνον περιόδου εἰς ἣν ἔζησαν. Τὸ F (ἔγγραμμο) εἶναι γράμμα τοῦ ἀρχαιοτάτου ἑλληνικοῦ ἀλφabetοῦ. Εἰ δὲλλας λέξεις ἀπεδόθη διὰ τοῦ α, β, γ, δ, ε, ς, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω.

Α

ΑΒ	= Ἀνέκδοτα Βασιλίου
ΑΒΥΒ.	= Ἀβυθινός, ἱστορικός ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
Αγασ.	= Ἀγασίας, ἱστορικός, ἐπιγραμ. (570 π.Χ.)
Αγαθ.γ.	= Ἀγαθαγγέλος (ψευδοσυγγρ.) (13ος αἰ. π.Χ.)
Αγασ. ἱστ.	= Ἀγαθαγγέλος Ἀμύνιος ἱστ. (4ος αἰ. π.Χ.)
Αγαθρ.	= Ἀγαθαρχίδης, γεωγράφος ..... (160 π.Χ.)
Αγαθμ.	= Ἀγαθήμερος, γεωγράφος ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
Αγαθιν.	= Ἀγαθίνος, ἱατρός ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
Αγαθοκλ.	= Ἀγαθοκλής, ἱστορικός ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
Αγάθων.	= Ἀγάθων, τραγικός ..... (416 π.Χ.)
Αγάλ.	= Ἀγάλατος, ἱστορικός
Αγαλλ.	= Ἀγαλλιάνας Θεός, ἀντιρρητικός (1450 π.Χ.)
Αγάπ.	= Ἀγάπης Λάνδος ..... (1600 π.Χ.)
Αμαρτ.Σ.	= Ἀμαρτωλῶν Σωτήρια
Γεωπ.	= Γεωπονικὸν
Αγαπητ.	= Ἀγαπητός, διδάσκων ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
Αγισ.	= Ἀγίς, ἐπιγραμματοποιός
Αγλ.	= Ἀγλαίας, ἔλεγχος ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
Αδαί.	= Ἀδαίος, ἐπιγραμματοποιός (1ος αἰ. π.Χ.)
Αδαμ.	= Ἀδαμάντιος, ἱατρός ..... (415 π.Χ.)
Αδρ.	= Ἀδριανὸς αὐτοκράτωρ, ἐπιγραμ. (117 π.Χ.)
Αδριαν.	= Ἀδριανός, ρήτωρ ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
ΑΕ	= Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ..... (1837 π.Χ.)
Αέθλ.	= Ἀέθλιος, ἱστορικός ..... (5ος αἰ. π.Χ.)
Αέτ.	= Ἀέτιος, ἱατρός ..... (500 π.Χ.)
Αθαν.	= Ἀθάνιος ἢ Ἀθηνίς, ἱστορικός (4ος αἰ. π.Χ.)
Αθάν.	= Ἀθάνας Γ., ποιητής ..... (σύγχρονος)
Αθανάσ.	= Ἀθανάσιος ὁ Μέγας, ἐκκλ. .... († 373 π.Χ.)
Αθανάσ.Ρήτ.	= Ἀθανάσιος, ρήτωρ ..... (1600 π.Χ.)
Αθ. Αἰ.χ.	= Ἀθηναῖος Ἀρχαῖος
Αθίν.	= Ἀθηνῖος, λεπτοσοφιστής .... (228 π.Χ.)
Επιτ.	= Ἐπιτομή
Αθίν.Ἐπιγρ.	= Ἀθηνῖος, ἐπιγραμματοποιός
Αθίν.ἱατρ.	= Ἀθηνῖος, ἱατρός ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
Αθίν.Μηχ.	= Ἀθηνῖος, μηχανικός ..... (μετγ.)
Αθηναγ.	= Ἀθηναγόρας, ἀπολογητής (2ος αἰ. π.Χ.)
Αθηνί.	= Ἀθηνῖος, κωμικός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
Αθηνόδ.	= Ἀθηνόδωρος Ταρεύς, ἱστορ. (1ος αἰ. π.Χ.)
ΑΙΛ.	= Αἰλιανὸς Κλαύδιος, σοφιστής (3ος αἰ. π.Χ.)
Απ.	= Ἀποσπάσματα
Επιστ.	= Ἐπιστολαί
Ζι	= περὶ Ζώων Ἰδιότητος
Πι	= Ποικίλη Ἱστορία
ΑΙΛ. Τακτ.	= Αἰλιανὸς ὁ Τακτικός ..... (120 π.Χ.)
ΑΙΛ. Δ	= Αἰλιανὸς Διονυσίος, γραμματικός (117 π.Χ.)
Αίμιλ.	= Αἰμιλιανός, ἐπιγραμματοποιός (1ος αἰ. π.Χ.)
Αιν.Γαζ.	= Αἰνείας ὁ Γαζαίος, ρήτωρ ..... (5ος αἰ. π.Χ.)
Αιν. Τακτ.	= Αἰνείας ὁ Τακτικός ..... (362 π.Χ.)
Αισ.	= Αἰσάρας ἢ φιλόσοφος (π. Στοβαῖο)
Αισχ.	= Αἰσχύλος, τραγικός ..... (484 π.Χ.)
Αγ.	= Ἀγαμέμνων
Απ.	= Ἀποσπάσματα
Ελεγ.	= Ἐλεγειακά ἀποσπάσματα
Επτ.	= Ἐπτά ἐπὶ Θέβας
Εὔμ.	= Εὐμένιδες
Ἰκ.	= Ἰκάντες
Πέρο.	= Πέριος
Πρ.	= Προμηθεύς
Χα.	= Χοηρόοι
Αισχ. Ἀλ.	= Αἰσχύλος ὁ Ἀλεξανδρινός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
Αισχίν.	= Αἰσχίνης, ρήτωρ ..... (345 π.Χ.)
Επιστ.	= Ἐπιστολαί

Αισχίν.Σωκρ.	= Αἰσχίνης ὁ Σωκρατικός .. (4ος αἰ. π.Χ.)
Αισχρ.	= Αἰσχρίων, λυρικός ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
Αισώπ.	= Αἰσώπης ..... (550 π.Χ.)
Αισώπ.Μυθ.	= Αἰσώπειοι Μῦθοι .. (κ. μετγ.)
Αισώπ. Γ	= Αἰσώπης Γεώργιος ..... (11580 π.Χ.)
Αἰκίο.	= Αἰκείωνος, ἱστορικός ..... (200 π.Χ.)
Αἰκινδ.	= Αἰκινίδης Γρηγόριος, θεολ. (1340 π.Χ.)
Αἰκουσ.	= Αἰκουσίανος, ἱστορικός (5ος αἰ. π.Χ.)
Αἰκουσ. Γ	= Αἰκουσίανος Γεώργιος .. (1300 π.Χ.)
Αἰκροπ. Γ	= Αἰκροπόλτης Γεώργιος .. (1300 π.Χ.)
Αἰκρ.	= Αἰκρών, Ρωμ. γραμματικός (2-3 αἰ. π.Χ.)
Αἰκτουάρ.ἱω.	= Αἰκτουάριος ἱωάν. ἱστ. (14ος αἰ. π.Χ.)
Αἰκλ.	= Αἰκλῆς, ἐρμηνητής τῆς ΠΒ (2ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλβίν.	= Αἰλβίνος, φιλόσοφος ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλέ.	= Αἰλεις, κωμικός ..... (356 π.Χ.)
Αἰλέ. Αἰτ.	= Αἰλέανδρος ὁ Αἰτωλός, ἐλεγ. .... (280 π.Χ.)
Αἰλέ. Ἀερ.	= Αἰλέανδρος ὁ Ἀεροδιστικός (226 π.Χ.)
Αἰσθ.	= εἰς Ἀριστλ. περὶ Αἰσθητικῆς Ὑπομν.
Αἰπρ.	= Ἀναλυτικὰ Πρώτηρα
Εἰμαρμ.	= περὶ Εἰμαρμένης
Ζητ.	= Ζητήματα
Μετ.	= εἰς Ἀριστλ. Μετεωρολογικὰ Ὑπομν.
Μεταφ.	= Μεταφυσικά
Μιέ.	= περὶ Μίεως
Πρ.	= Προβλήματα
Πρ. Ἀνέκδ.	= Προβλήματα Ἀνέκδοτα
Πυρ.	= περὶ Πυρετῶν
Σοφ.	= εἰς Ἀριστλ. Σοφιστ. Ἐλέγχ. Ὑπομν.
Τοπ.	= Τοπικά
Ψυχ.	= περὶ Ψυχῆς
Αἰλέ. Ἐρ.	= Αἰλέανδρος Ἐφέσιος, ἐπικός (1ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλέ. Κωμ.	= Αἰλέανδρος, κωμικός
Αἰλέ. Μον.	= Αἰλέανδρος ὁ Μοναχός (6ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλέ. Πολ.	= Αἰλέανδρος ὁ Πολυίστωρ (1ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλέ. Ρήτ.	= Αἰλέανδρος, ρήτωρ ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλέ. Τραλ.	= Αἰλέανδρος ὁ Τραλιανός .... (570 π.Χ.)
Εἰμ.	= περὶ Ἐμῶν
Πυρ.	= περὶ Πυρετῶν
Αἰκ.	= Αἰκαῖος, λυρικός ..... (606 π.Χ.)
Αἰκ. Κωμ.	= Αἰκαῖος, κωμικός ..... (388 π.Χ.)
Αἰκ. Μεσο.	= Αἰκαῖος Μεσαίνιος, ἐπιγραμ. (200 π.Χ.)
Αἰκιδ.	= Αἰκιδάμειος, ρήτωρ ..... (432 π.Χ.)
Αἰκιν.	= Αἰκίνου, Πλατωνικός .... (2ος αἰ. π.Χ.)
Αἰκίφρ.	= Αἰκίφρων, ἐπιστολογράφος (4ος αἰ. π.Χ.)
Αἰκμ.	= Αἰκμάν, λυρικός ..... (650 π.Χ.)
Αἰκμαί.	= Αἰκμαῖος, φιλόσοφος .... (5ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλάτ.	= Αἰλάτιος Λέων, φιλόλογος († 1669 π.Χ.)
Αἰλύπ.	= Αἰλύπης, μουσικός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
Αἰλφ.	= Αἰλφείος, ἐπιγραμ. .... (1ος αἰ. π.Χ.)
Αἰαντ.	= Αἰαντός Κ. .... († 1960)
Αἰαρτωλ. Γ	= Αἰαρτωλὸς Γεώρ. .... (850 π.Χ.)
Αἰμψ.	= Αἰμψίος, κωμικός ..... (423 π.Χ.)
Αἰερ.	= Αἰερίας ..... (μετγ.)
Γλ.	= Γλῶσσαι
Ριζ.	= Ριζοτομικόν
Αἰερ.	= Αἰερῶντες Γ., ἀντιρρητικός (1440 π.Χ.)
Αἰμιν.	= Αἰμινός, ἐπιγραμ. .... 2ος αἰ. π.Χ.)
Αἰμιν. Μαρκ.	= Αἰμινὸς Μαρκεσίανος, ἱστ. 4ος αἰ. π.Χ.)
Αἰμιν.	= Αἰμινός, λεξικογράφος ..... (390 π.Χ.)
Αἰμιν. Ἀλ.	= Αἰμινός ὁ Ἀλεξανδρινός, 2ος αἰ. π.Χ.)
Αἰμιν. Ἐπιγρ.	= Αἰμινός, ἐπιγραμ. .... (5ος αἰ. π.Χ.)
Αἰμιν. Φιλ.	= Αἰμινός ὁ Ἐριπίων, φιλόσοφος (470 π.Χ.)
Αἰμφλ.	= Αἰμφλῆος, ἀποχριστικός (375 π.Χ.)
Αἰμφ.	= Αἰμφίος, κωμικός ..... (350 π.Χ.)
Αἰαντ.	= Αἰαντῶντος ἱω. .... (15ος π.Χ.)

*Αναγν. Θεσ.	=*Αναγν. διήγ. π. τῆς ἀλάσεως Θεσ/νίκης	*Αντών. Μελ.	=*Αντόνιος, Μέλισσα ..... (1100 μ.Χ.)
*Ανακρ.	=*Ανακρέων, λυρικός ..... (540 π.Χ.)	*Ανών. Συνε.	=*Αντώνιος δ' Συναεσάρτης (650 μ.Χ.)
*Ανακρεόντ.	=*Ανακρεόντιος ..... (κ. μτγν. κ. μον.)	*Αντωνίν. Λιβ.	=*Αντωνίνος Λιβεράλης... (147 μ.Χ.)
*Ανάγ.	=*Ανάγνος, λαμβογράφος ..... (540 π.Χ.)	*Αντί.	=*Αντίτι, επιγραμματοποιός (300 π.Χ.)
*Αναξ.	=*Αναξάγoras, φιλόσοφος ..... (450 π.Χ.)	*Αξιόμ.	=*Αξιόμκος, κομικός ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
*Ανασάνδρ.	=*Ανασάνδριδης, κομικός ..... (376 π.Χ.)	*Αξιόπ.	=*Αξιόπκος, ἠθικός ποιητής (300π.Χ.)
*Ανασάνδρ. 'Ιστ.	=*Ανασάνδριδης, Ιστορικός (3ος αἰ. π.Χ.)	ΑΠ	=*Ανθολογία Παλατινή (χειρ. 10ου αἰ. μ.Χ.)
*Ανάσαρχ.	=*Ανάσαρχος, φιλόσοφος ..... (4ος αἰ. π.Χ.)	ΑΠλ.	=*Ανθολογία Πλανούδη (χειρ. 14ου αἰ. μ.Χ.)
*Αναξίλ.	=*Αναξίλας, κομικός ..... (340 π.Χ.)	*Απί.	=*Απίων, γραμματικός ..... (38 μ.Χ.)
*Αναξίμ.	=*Αναξίμανδρος, φιλόσοφος ..... (580 π.Χ.)	*Απολλ. Βιογρ.	=*Απολλωνίος, βιογράφος .. (μτγν.)
*Αναξίμ. 'Ιστ.	=*Αναξίμανδρος Ιστορικός... (4ος αἰ. π.Χ.)	» Αισχίν.	= » Βίος Αισχίνου
*Αναξίμην.	=*Αναξίμηνης, φιλόσοφος .... (344 π.Χ.)	*Απολλ. Δύσκ.	=*Απολλωνίος δ' Δύσκολος.. (138 μ.Χ.)
*Αναξίππ.	=*Αναξίππος, κομικός ..... (303 π.Χ.)	» Άντων.	= » περί Άντωνίου
*Αναστ. Άποκρ.	=*Αναστάσιος δ' Άποκρισάριος (650 μ.Χ.)	» Επικρ.	= » περί 'Επιρρημάτων
*Αναστ. Γόρδ.	=*Αναστάσιος δ' Γόρδιος ..... (18ος αἰ. μ.Χ.)	» Συνδ.	= » περί Συνδέσμων
*Αναστ. Καίσι.	=*Αναστάσιος δ' Καισαρείας (1080 μ.Χ.)	» Συντ.	= » περί Συντάξεως
*Αναστ. Μελ.	=*Αναστάσιος δ' Μελάρδος. (6ος αἰ. μ.Χ.)	*Απολλ. 'Ιστρ.	=*Απολλωνίος, Ιατρός ..... (1ος αἰ. μ.Χ.)
*Αναστ. Σιν.	=*Αναστάσιος δ' Σιναιτής ..... (670 μ.Χ.)	*Απολλ. Κιτ.	=*Απολλωνίος δ' Κίτιος, Ιατρός (70τ.Χ.)
*Οδ.	= » Οδύγηος	*Απελλ. Παραδ.	=*Απολλωνίος, παραδοξογρ. (2ος αἰ. π.Χ.)
*Ανατόλ.	=*Ανατόλιος 'Αλεξανδρεὺς (3ος αἰ. μ.Χ.)	*Απολλ. Περγ.	=*Απολλωνίος δ' Περγαιός.. (220 π.Χ.)
*Ανατόλ. Μ	=*Ανατόλιος δ' Μελείδος ..... (†1449 μ.Χ.)	*Απολλ. Ρ	=*Απολλωνίος δ' Ρόδιος, ἠθικός (200 π.Χ.)
*Ανάγ.	=*Ανάγαστος, ἐπιστολογράφος (local π.Χ.)	*Απολλ. Σοφ.	=*Απολλωνίος, σοφιστής ..... (10 μ.Χ.)
*Αν. Βάχμ.	=*Ανέκδοτα Βάχμιον .. (ἔκδ. 1828 μ.Χ.)	» Λεξ. Όμ.	= » Λεξικόν Όμηρικόν
*Αν. Βιλλ.	=*Ανέκδοτα Βιλλασάδων (ἔκδ. 1773 μ.Χ.)	*Απολλ. Τυαν.	=*Απολλωνίος δ' Τυανεύς.. (1ος αἰ. μ.Χ.)
*Αν. Βασασ.	=*Ανέκδοτα Βασασονίδ (ἔκδ. 1833 μ.Χ.)	*Απολλβ.	=*Απολλοδόρου, βιβλιοθήκη (150 π.Χ.)
*Αν. Βαλλ.	=*Ανάλεκτα Βαλλανδικά (1615μ.Χ.-συνεχ. ἔκδ.)	» Έπικτ.	= » Έπιτομή
*Αν. Κρ.	=*Ανέκδοτα Κραμήριον (ἔκδ. 1828 μ.Χ.)	» 'Ιστορ. άπ.	= » 'Ιστορικά άποσπάσματα
*Ανθασ.	=*Ανθόκλειος, ρήτωρ..... (415 π.Χ.)	*Απολλδ. Γελ.	=*Απολλόδορος Γελφός, κομ. (4ος αἰ. π.Χ.)
*Ανθρ. Κασι.	=*Ανδρέας Καισαρείας ..... (550 μ.Χ.)	*Απολλδ. Δαμ.	=*Απολλόδορος Δαμασκηνοῦς (2ος αἰ. μ.Χ.)
*Ανθρ. Κρ.	=*Ανδρέας Κρήτη, μελωδός (740 μ.Χ.)	= » Πολιορκητικά	
*Ανθρ. Πυρρ.	=*Ανδρέας δ' Πυρρὸς μελωδός (9ος αἰ. μ.Χ.)	*Απολλδ. Καρ.	=*Απολλόδορος Καρύστιος (4-3ος αἰ. π.Χ.)
*Ανθρμ.	=*Ανδρόμαχος, Ιατρ., ποιητής.. (68 μ.Χ.)	*Απολλδ. Κομ.	=*Απολλόδορος, κομικός (3 ἡ Γελφός)
*Ανθρόν.	=*Ανδρόνικος, επιγραμματοποιός (μτγν.)	*Απολλδ. Λυρ.	=*Απολλόδορος, λυρικός
*Ανθρόν. Κάλλιστ.	=*Ανδρόνικος δ' Κάλλιστος, Θεσσαλονικὸς († 1478 μ.Χ.)	*Απολλδ. Στ.	=*Απολλόδορος, στωικός (2ος αἰ. π.Χ.)
*Ανθρόν. Ρ	=*Ανδρόνικος Ρόδιος, φιλόσοφ. (58 π.Χ.)	*Απολλιν.	=*Απολλινός, ιγς, επιγραμμ. (2ος αἰ. μ.Χ.)
» Παθ.	= » περί Παθῶν	*Απολλιν. Λ	=*Απολλινάριος Λαοδικεὺς (4ος αἰ. μ.Χ.)
*Ανδρστ.	=*Ανδρστῖον, Ιστορικός.. (4ος αἰ. π.Χ.)	*Απολλφ.	=*Απολλοφάνης, κομικός .... (407 π.Χ.)
*Ανδρον.	=*Ανδρον, Ιστορικός .... (4ος αἰ. π.Χ.)	*Απολλφ. Στ.	=*Απολλοφάνης, στωικός..... (2ος π.Χ.)
*Ανθμ.	=*Ανθμκος, παραδοξογράφος († 534μ.Χ.)	*Απολλωνιδ.	=*Απολλωνίδης, επιγραμμ. (1ος αἰ. μ.Χ.)
*Ανθμ.	=*Ανθμκος, ἑαλίση, ποιητής.. (450 μ.Χ.)	*Απολλων. τραγ.	=*Απολλωνίδης, τραγικός (4ος; αἰ. π.Χ.)
*Ανν. Κομν.	=*Αννα Κομνητή, Ιστορική.. (1110 μ.Χ.)	*Αποστ. Διατ.	=*Αποστολικά Διατάξεις (4-5ος αἰ. μ.Χ.)
*Αννων.	=*Αννων, γεωγράφος ..... (3ος αἰ. π.Χ.)	*Αποστόλ. 'Αρ.	=*Αποστάλιος 'Αριστάβουλος († 535μ.Χ.)
*Αν. ΌΕ.	=*Ανέκδοτα Όξυρύνχεια	» 'Ιων.	= » 'Ιωνία
*Ανουβ.	=*Ανουβίων, αστρολόγος (1ος αἰ. μ.Χ.)	*Απουλ.	=*Απουλῆσιος Λούκιος (4ος-5ος αἰ. μ.Χ.)
*Ανταγ.	=*Ανταγός, Ελεγκτικός..... (3ος αἰ. π.Χ.)	*Αππ.	=*Αππιανός, Ιστορικός..... (140 μ.Χ.)
*Αντήν.	=*Αντήνωρ, Ιστορικός .... (2ος αἰ. π.Χ.)	» Αννιβ.	= » Αννιβική
*Αντίγ. Καρ.	=*Αντίγονος δ' Ελεγκτικός..... (2ος αἰ. π.Χ.)	» Βασίλ.	= » Βασιλική
*Αντίγ. Νικ.	=*Αντίγονος δ' Καρύστιος..... (250 π.Χ.)	» Εμφ. Πολ.	= » Εμφύλιος Πόλεμοι
*Αντίλ.	=*Αντίγονος δ' Νηαπανός .... (μτγν.)	» Εισ.	= » Εισαγωγή
*Αντίλ.	=*Αντίδοτος, κομικός..... (350 π.Χ.)	» 'Ιβηρ.	= » 'Ιβηρική
*Αντιπάλ.	=*Αντικλέδης, Ιστορικός.. (3ος αἰ. π.Χ.)	» 'Ιλλυρ.	= » 'Ιλλυρική
*Αντίμ.	=*Αντίμαχος δ' Κολοφώνιος (405 π.Χ.)	» 'Ιταλ.	= » 'Ιταλική
» 'Ελεγ. άπ.	= » 'Ελεγειακά άποσπάσματα	» Κελτ.	= » Κελτική
» 'Επικ. άπ.	= » 'Επικά άποσπάσματα	» Λιβ.	= » Λιβυκή
*Αντίοχ.	=*Αντίοχος, επιγραμματοποιός (μτγν.)	» Μακεδ.	= » Μακεδονική
*Αντίοχ. 'Αστρ.	=*Αντίοχος, αστρολόγος.. (2ος αἰ. μ.Χ.)	» Μιβριδ.	= » Μιβριδική
*Αντίοχ. 'Ιστ.	=*Αντίοχος, Ιστορικός.. (5ος αἰ. π.Χ.)	» Σανν.	= » Σαννιτική
*Αντίπ.	=*Αντίπατρος δ' Ταρανός .. (2ος αἰ. π.Χ.)	» Σικελ.	= » Σικελική
*Αντίπ. Θεσα.	=*Αντίπατρος δ' Θεσσαλονικεύς (10 μ.Χ.)	» Συρ.	= » Συριακή
*Αντίπ. Σιδ.	=*Αντίπατρος δ' Σιδωνίος .. (106 π.Χ.)	*Αράβ.	=*Αράβιος, επιγραμματοποι.. (6ος αἰ. μ.Χ.)
*Αντίπδ.	=*Αντισθένης, ρήτωρ..... (4ος αἰ. π.Χ.)	*Αραβ. Μυθ. Χαλ.	=*Αραβικόν Μυθολ. Χαλμίδ (18ος αἰ. μ.Χ.)
*Αντίστ.	=*Αντιστίας, επιγραμμ..... (1ος αἰ. μ.Χ.)	*Αραβαντ.	=*Α, ιτινός Κ..... († 1911 μ.Χ.)
*Αντιφ.	=*Αντιφών, ρήτωρ ..... (440 π.Χ.)	= » Γλωσσ.	= » 'Ηπειρωτικόν Γλωσσάριον
*Αντιφ. Σοφ.	=*Αντιφών, σοφιστής..... (400 π.Χ.)	*Αραρ.	=*Αραρός, κομικός..... (400 π.Χ.)
*Αντιφ. Τραγ.	=*Αντιφών, τραγικός..... (350; π.Χ.)	*Αρατ.	=*Αρατος, ἠθικός..... (270 π.Χ.)
*Αντιφών.	=*Αντιφάνης, κομικός..... (387 π.Χ.)	*Αργυρόπ.	=*Αργυρόπουλος Μιχαήλ († 1949μ.Χ.)
*Αντιφών. Μοκ.	=*Αντιφάνης δ' Μοαεδών (1ος αἰ. μ.Χ.)	*Αρ. Διδ.	=*Αρείας Διδώμος, δοξογράφ. (local π.Χ.)
*Αντιφών. Μεγ.	=*Αντιφάνης Μεγαλοπολίτης (local μ.Χ.)	*Αρέθ.	=*Αρέθας Καισαρείας..... († 932 μ.Χ.)
*Αντιφύλ.	=*Αντιφύλιος, επιγραμμ..... (1ος αἰ. μ.Χ.)	*Αρετ.	=*Αρεταίος, Ιατρός ..... (150 μ.Χ.)
*Αντιλά.	=*Αντιλλος, Ιατρός ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)	» ΌΕ. Νούσ.	= » Όέτων Νούτων Θεραπευτικόν
*Αντίων. 'Αργ.	=*Αντώνιος δ' 'Αργείος, επιγραμμ. (μτγν.)	» ΌΕ. Παθ.	= » περί αἰ. κ. σπμ. Όέτων Παθῶν
*Αντίων. Διογ.	=*Αντώνιος Διογένης..... (1ος αἰ. μ.Χ.)	» Χρον. Νούσ.	= » Χρονίων Νούτων Θεραπευτικόν

Βρέτ. Νεοελλ. Φ. = Βρετάνης Παπαδόπουλος Νεοελλ. Φιλολογία
 Βρούτ. = Βρούτος, Ιππολογάρδος (100 α. π. Χ.)
 Βρούν. Ι. = Βρούνιος 'Ιουστινός ..... (100 μ. Χ.)
 Βρούν. Μ. = Βρούνιος Μανουήλ ..... (1300 μ. Χ.)
 Βρούν. Ν. = Βρούνιος Νικηφόρος ..... (1100 μ. Χ.)
 Βύζ. = Βύζας ή Βυζάντιος, μελωδός (7ος α. μ. Χ.)
 Βυζάντ. = Βυζάντιος Σκαρλάτος .... († 1878 μ. Χ.)
 Βυζάντ. 'Αλ. = Βυζάντιος 'Αλέξ. .... († 1898 μ. Χ.)
 Βυζάντ. Δημ. = Βυζάντιος Δημ. .... († 1854 μ. Χ.)
 Βώκ. = Βώκας Γερ. .... († 1927 μ. Χ.)

Γ

Γαβρ. Ι. = Γαβράς 'Ιωάννης ..... (14ος α. μ. Χ.)
 Γαβρ. Μ. = Γαβράς Μιχαήλ ..... (14ος α. μ. Χ.)
 Γαβριήλ. = Γαβριήλ, επταρχμ. .... (6ος α. μ. Χ.)
 Γαβριηλίδ. = Γαβριηλίδης Βλάσης .... († 1920 μ. Χ.)
 Γαβριήλ. = Γαβριήλ ή Σαβήλιος .... († 1616 μ. Χ.)
 Γαζ. Θ. = Γαζής Θεόδωρος ..... († 1475 μ. Χ.)
 Γατ. = Γατουλίκος, επταρχμ. .... (1ος α. μ. Χ.)
 Γαλ. = Γαλήνης, Ιατρός ..... (163 μ. Χ.)
 » Αλφ. Εισ. = » περί Αλφρέων τοις Εισαγομένοις
 » Αρ. Διδ. = » περί 'Αριστοφ. Διδασκαλίας
 » Γλαύκ. = » πρὸς Γλαύκωνα Θεραπευτικὸν βιβλ.
 » Διαλ. = » Εισαγωγὴ Διαλεκτικὴ
 » Εθ. = » περί 'Εθῶν
 » Θρασ. = » Θρασύβουλος
 » Ιατρ. Φιλ. = » ὅτι ἄριστος Ιατρός καὶ φιλόσοφος
 » 'Ιβ. Βιβλ. = » περί τῶν 'Ιβῶν Βιβλίων
 » Κράδ. = » περί Κράσεων
 » Λεπτ. Δι. = » περί Λεπτυνούσης Διαιτήτης
 » Πρωτ. = » Πρωτρεπτικός
 » Σφαρ. Γυν. = » περί τοῦ διὰ μικρ. σφαίρας γυμνασίου
 » Τάξ. Βιβλ. = » περί τῆς τάξεως τῶν 'Ιβῶν βιβλίων
 » Φιλ. 'Ιστ. = » Φιλόσοφος 'Ιστορία
 » Φυσ. Δυν. = » περί Φυσικῶν δυνάμεων
 » Χρ. Μορ. = » περί Χρέας Μορίων
 » Ψυχ. Παθ. = » περί Ψυχῆς Παθῶν
 Γάλλ. = Γάλλος, επταρχμ. .... (1ος α. π. Χ.)
 Γατ. Δ. = Γατόπουλος Δημ. .... († 1956)
 Γαυδ. = Γαυδέντιος, νομικός ..... (1ος α. μ. Χ.)
 Γαυρ. = Γαυράδας, επταρχμ. .... (μην.)
 Γάλλ. = Γάλλος Αἰλός, γραμ. .... (2ος α. μ. Χ.)
 Γέμιν. = Γέμινος, μαθηματικός ..... (77 π. Χ.)
 Γεννάβ. Γ. = Γεννάβιος Γεώργ. .... († 1854 μ. Χ.)
 Γεννάβ. Π. = Γεννάβιος Π. .... († 1917 μ. Χ.)
 Γερμ. Α'. = Γερμανός Α'. πατρ. Κων. λεως (715 μ. Χ.)
 Γερμ. Β'. = Γερμανός Β'. » ..... († 1240 μ. Χ.)
 Γερμαν. Κ. = Γερμανικός Καίσαρ, επταρχμ. (μην.)
 Γεωπ. = Γεωπονικά ..... (μην.)
 Γεώργ. 'Αλ. = Γεώργιος, πατρ. 'Αλεξανδρείας (630 μ. Χ.)
 Γεώργ. Κύπρ. = Γεώργιος Κύπριος ..... (600 μ. Χ.)
 Γεώργ. Νικομ. = Γεώργιος Νικομηδείας .. (9ος α. μ. Χ.)
 Γεώργ. Σύγκ. = Γεώργιος Σύγκελος, χρονογρ. (800 μ. Χ.)
 Γεώργ. Τραπεζ. = Γεώργιος Τραπεζούντιος .. (15ος α. μ. Χ.)
 Γεώργ. Ύμν. = Γεώργιος Ύμνογράφος .... (663 μ. Χ.)
 Γεωργιδ. = Γεωργίδης 'Ιωάννης .... (9ος α. μ. Χ.)
 Γεωργιλ. = Γεωργιλιάς 'Εμμ. .... (15ος α. μ. Χ.)
 » Βελ. = » 'Ιστορικὴ 'Εξήγησις Βελισσαρίου
 » Θαν. Ρ. = » Θανατικών τῆς Ρόδου
 » Θρ. Κ. = » Θρήνων τῆς Κητολάας
 Γιαννιδ. = Γιαννιδής 'Ελισαίος ..... († 1941)
 » Γλ. Ζ. = Γλάσας καὶ Ζωή
 Γιάλφ. = Γιάλφης Ρήγας ..... (σύγχρονος)
 Γλαύκ. 'Αθ. = Γλαύκος 'Αθηναίος, επταρχμ.
 Γλαύκ. Νικ. = Γλαύκος Νικοπολίτης, επταρχμ.
 Γλυκ. = Γλυκὴς Μιχαήλ, χρονογράφος (1150 μ. Χ.)
 Γλυκός = Γλυκός 'Ιω. .... (1920 μ. Χ.)
 Γόργων. Ιστορικός = Γόργων, Ιστορικός
 Γοργιλ. = Γοργίλας, σοφιστής ..... (47 π. Χ.)
 » 'Ελ. = » 'Ελένη

Γοργιλ. 'Ελ. Παλ. = Γοργίλας 'Ελένη Παλαμήδης
 Γουζ. = Γουζιανός, επταρχμ. .... († 1843 μ. Χ.)
 Γραν. = Γρανίτσας Στ., επταρχμ. .... († 1915 μ. Χ.)
 Γραπτ. Θεόδ. = Γραπτὸς Θεόδωρος, ἀνισογρ. († 939 μ. Χ.)
 Γραπτ. Θεοφ. = Γραπτὸς Θεοφάνης » († 845 μ. Χ.)
 Γρηγ. 'Ανδρ. = Γρηγόριος δ' 'Ανδράγατος (550 μ. Χ.)
 Γρηγ. Θανμ. = Γρηγόριος δ' Θανμικτούργος († 270 μ. Χ.)
 Γρηγ. Κορ. = Γρηγόριος δ' Κορνήλιος ..... (1150 μ. Χ.)
 » Τρόπ. = » περί Τρόπων
 Γρηγ. Κύπρ. = Γρηγόριος Κύπριος, παρμ. (13ος α. μ. Χ.)
 Γρηγ. Ναβ. = Γρηγόριος δ' Ναζαρεθῆς ..... (361 μ. Χ.)
 Γρηγ. Νύσσ. = Γρηγόριος δ' Νύσσης ..... (360 μ. Χ.)
 Γρηγ. Ψωτ. = Γρηγόριος δ' Φωτιστής .. († 331 μ. Χ.)
 Γρηγίντ. = Γρηγίντιος ..... (5ος α. μ. Χ.)
 » Νόμ. = » Νόμος τῶν 'Ομηροῦ
 » Διάλ. = » Διάλεξις μετὰ 'Ιουδαίου 'Ερβάν
 Γρηγορ. Ν. = Γρηγόριος Νικηφόρος, Ιατρογ. (1359 μ. Χ.)
 Γρυμ. = Γρυμπίτης 'Ιω., ποιητής († 1942)
 » Σκ. Τερρ. = » Σκαρβαίσι καὶ Τερρατίτες (188 α.)
 » μετφ. Αλσχ. = » μετφ. τραγωιδίων Αλσχίλου
 Γύπ. = Γύπαρης, κρητικὸν δράμα (17ος α. μ. Χ.)

Δ

Δαίμ. = Δαίμαχος, Ιστορικός ..... (3ος α. π. Χ.)
 Δαμάγ. = Δαμάγιτος, επταρχμ. .... (3ος α. π. Χ.)
 Δαμάσκ. = Δαμασκίος, φιλόσοφος ..... (329 μ. Χ.)
 » 'Αρχ. = » περί Πρώτων 'Αρχῶν
 » 'Ισιδ. = » Βίος 'Ισιδώρου
 Δαμασκ. Ι. = Δαμασκηνός 'Ιωάννης ..... (730 μ. Χ.)
 Δαμασκ. Στ. = Δαμασκηνός δ' Στουδίτης (16ος α. μ. Χ.)
 » Θμο. = » Θησαυρός
 » Φυσ. = » Φυσολόγος
 Δαμιαν. = Δαμιανός, φιλόσοφος ..... (50 μ. Χ.)
 » 'Οπτ. = » Κεφάλαια τῶν 'Οπτικῶν Ὑποθέσεων
 Δαμιόφ. = Δαμιόφης, Ιστορικός ..... (μην.)
 Δαμοκράτ. = Δαμοκράτης, Ιατρός ..... (50 μ. Χ.)
 Δαυδ. = Δαυίδης, κομικός ..... (345; π. Χ.)
 Δαυιδότρ. = Δαυιδότρατος, επταρχμ.
 Δαυίδ. = Δαυίδης, επταρχμ. .... (6ος α. μ. Χ.)
 Δαυιδ. = Δαυιδός Βασιλεὺς τῶν († 1752 μ. Χ.)
 » Λογ. = » Ἐπιτομὴ Λογικῆ
 » Ρητ. = » Τέχνη Ρητορικὴ
 Δάμων. = Δάμων, Ιστορικός ..... (3ος α. π. Χ.)
 Δανιήλ. = Δανιήλ, επταρχμ. .... (18ος α. μ. Χ.)
 Δανιθ. = Δανιθ, φιλόσοφος ..... (500 μ. Χ.)
 » Πορφ. = » εἰς Πορφύριον εἰσαγωγὴν Ὑπόμν.
 » Προλ. = » Προλεγόμενα Φιλοσοφίας
 Δάφν. Στ. = Δάφνης Στέφανος ..... († 1947)
 Δέ Βιάξ. = Δέ Βιάξης Στυρίδων ..... († 1927 μ. Χ.)
 Δειν. = Δειναρχος, ρήτωρ ..... (336 π. Χ.)
 Δεινί. = Δεινίας, Ιστορικός ..... (3ος α. π. Χ.)
 Δεινύλ. = Δεινύλοχος, κομικός ..... (487 π. Χ.)
 Δεινών. = Δεινών, Ιστορικός ..... (4ος α. π. Χ.)
 Δελτ. 'Εθν. = Δελτίον 'Ιστ. κ. 'Εθνολ. 'Εταιρείας (1883 μ. Χ.)
 Δεξικρ. = Δεξικράτης, κομικός ..... (μην.)
 Δέξιππ. = Δέξιππος, φιλόσοφος ..... (300 μ. Χ.)
 » Κατ. = » εἰς 'Αριστλ. Κατηγορίας Ὑπόμν.
 Δέξιππ. 'Ιστ. = Δέξιππος, Ιστορικός ..... (3ος α. μ. Χ.)
 Δεσφ. = Δεσφάνης Μάρκος ..... (16ος α. μ. Χ.)
 » Διδ. = » Λόγοι Διδακτικοί
 Δηιοχ. = Δηιοχὸς Προκονήσιος, Ιστορικός
 Δημ. = Δημόσθενης, ρήτωρ ..... (355 π. Χ.)
 » Ἐπιστ. = » Ἐπιστολαί
 » Προοίμ. = » Προοίμια
 Δημόδ. = Δημόδης, ρήτωρ ..... (349 π. Χ.)
 Δημήτρ. = Δημήτριος δ' Φαληρεὺς ..... (317 π. Χ.)
 Δημήτρ. 'Απ. = Δημήτριος δ' Απαμεινών, Ιατρός (2ος α. π. Χ.)
 Δημήτρ. 'Αστρ. = Δημήτριος, ἀστρολόγος ..... (μην.)
 Δημήτρ. Κυζ. = Δημήτριος δ' Κυζίκου ..... (10ος α. μ. Χ.)
 Δημήτρ. Κομ. = Δημήτριος, κομ. 'Αρχ. Κομωδ. (404 π. Χ.)
 Δημήτρ. Κομ. Ν. = Δημήτριος, κομ. Ν. Κομωδ. (3ος α. μ. Χ.)

'Εκφοντ.	= 'Εκφοντίδης, κομικός..... (460 π.Χ.)
'Ελ. 'Αλ. 'Αθ.	= 'Ελεγειακά 'Αλεξανδρ. 'Αδελφ. Πωλ. (390 μ.Χ.)
'Ελλάδ.	= 'Ελλάδης, γραμματικός .. (390 μ.Χ.)
'Ελλάδ. 'Επιγρ.	= 'Ελλάδης, επιγραμ.. (2ος αλ. μ.Χ.)
'Ελλάδ.	= 'Ελλάδης, ιστορικός .... (466 π.Χ.)
'Ελλά. 'Επιγράμμ.	= 'Ελληνικά 'Επιγράμματα (βλδ. Kaiβελ)
'Ελλάην. 'Οξ.	= 'Ελληνικά 'Ανέκδοτ. 'Οξωνίου.
'ΕΜ.	= 'Ετυμολογικόν τὸ Μέγα (11ος αλ. μ.Χ.)
'Εμπ.	= 'Εμπεδοκλής, φιλόσοφος..... (444 π.Χ.)
'Ενώχ.	= 'Ενώχ τὸ βιβλίον ..... (100; π.Χ.)
'Επαρχ.	= 'Επαρχος 'Αντώνιος .... (15ος αλ. μ.Χ.)
'Επιγ.	= 'Επιγόνος, φιλόσοφος..... (400; π.Χ.)
'Επιγιν.	= 'Επιγινής, κομικός ..... (378 π.Χ.)
'Επ. 'Αλ. 'Αθ.	= 'Επικά 'Αλεξανδρ. 'Αδελφ. Πωλ. (390 μ.Χ.)
'Επίγιν.	= 'Επίγονοι, φιλόσοφοι..... (306 π.Χ.)
'Επικ.	= 'Επικούροισι, φιλόσοφοι..... (306 π.Χ.)
» άπ.	= άποσπάσματα
» Διάλ.	= Διάλογος
» Δόξ.	= Κύρια Δόξαι
» 'Επισ.	= 'Επιστολαί
» Φύσ.	= περί Φύσης 'Οντων
'Επικρ.	= 'Επικράτης, κομικός ..... (376 π.Χ.)
'Επικτ.	= 'Επικτήτης, φιλόσοφος ..... (90 μ.Χ.)
» άπ.	= άποσπάσματα
» Γνωμ.	= Γνωμολόγιον
'Εγχ.	= 'Εγχειρίδιον
'Επιδ.	= 'Επίδωκος, κομικός ..... (394 π.Χ.)
'Επιμενίδ.	= 'Επιμενίδης, φιλόσοφος (6ος αλ. π.Χ.)
'Επιν.	= 'Επίνικος, κομικός ..... (217 π.Χ.)
'Επισκοπ.	= 'Επισκοπότης Ν., πατριάρχ. (1944)
'Επιφάν.	= 'Επιφάνιος, έπικός. Κύπριον (367 μ.Χ.)
» Λιβ.	= περί Λιβών
» Μέτρ.	= περί Μετρών και Σταθμών
» Πανάρ.	= Πανάριον
'Επιφάν. Αγιοπ.	= 'Επιφάνιος δ' Αγιοπολίτης (12ος αλ. μ.Χ.)
'Επιφάν. Κ)πλ.	= 'Επιφάνιος, πατρ. Καν. πόλεως (520 μ.Χ.)
'Επιφ. 'Ιωάν.	= 'Επιφάνιος 'Ιωάν. Ιστορικός (600 μ.Χ.)
'Επιχ.	= 'Επιχάρμος, κομικός ..... (477 π.Χ.)
'Ερασιστρ.	= 'Ερασιστράτης, Ιατρός .... (294 π.Χ.)
'Ερατ. 'Επιγρ.	= 'Ερατοσθένης, επιγραμ.. (6ος αλ. μ.Χ.)
'Ερατοστ.	= 'Ερατοσθένης έπικός, μαθηματ. (250 π.Χ.)
» Κατ.	= Καταστασιμολογία
'Εριφ.	= 'Εριφος, κομικός ..... (350; π.Χ.)
'Ερμ. Τρισημ.	= 'Ερμής δ' Τρισημίτος..... (ιγγν.)
'Ερμ. 'Αλ.	= 'Ερμίας δ' 'Αλεξανδρινός .. (5ος αλ. μ.Χ.)
» Φαίδρ.	= σχόλια εις Πλάτωνος Φαίδρον
'Ερμεί. 'αμβ.	= 'Ερμίας, Ιαμβογράφος .. (3ος αλ. π.Χ.)
'Ερμεί. 'Ιστ.	= 'Ερμίας, Ιστορικός ..... (4ος αλ. π.Χ.)
'Ερμησιάν.	= 'Ερμησιάνης, έλεγκτικός..... (340 π.Χ.)
'Ερμητ.	= 'Ερμητικά κείμενα (corpus hermeticum)
'Ερμηππ.	= 'Ερμηππος, κομικός..... (432 π.Χ.)
» 'Ιάμβ.	= 'Ιάμβων άποσπάσματα
'Ερμηπ. 'Ιστ.	= 'Ερμηππος, Ιστορικός..... (3ος αλ. π.Χ.)
'Ερμού.	= 'Ερμούνης, ρήτωρ ..... (170 μ.Χ.)
» Εύρ.	= περί Εύρέσεως
» 'Ιδ.	= περί 'Ιδεών
» Μεθ.	= περί Μεθόδων Δεινότητος
» Προγνυμ.	= Προγνυμίσματα
» Στάσ.	= περί Στάσεων
'Εριμόδ.	= 'Εριμόδορος, επιγραμματοποιός (ιγγν.)
'Ερμολ.	= 'Ερμολύης, λυρικός ..... (302 π.Χ.)
'Ερμολκ.	= 'Ερμολκῆν, επιγραμματοπ. (4ος; αλ. π.Χ.)
'Ερμονικ.	= 'Ερμονικός Κ..... (14ος αλ. μ.Χ.)
» 'Ιλ.	= ιτερ. 'Ιλιάδος
'Ερικός.	= 'Ερικός, επιγραμ..... (1ος αλ. π.Χ.)
'Ερωτιαν.	= 'Ερωτιανός, γραμματικός..... (60 μ.Χ.)
'Ερωτάρ.	= 'Ερωτάρης Κορυθαίου .. (1650 μ.Χ.)
'Ερωφ.	= 'Ερωφίλη Χορτάση..... (1600 μ.Χ.)
'Ετροσκ.	= 'Ετροσκός, επιγραμματοποιός (ιγγν.)
Εύαγγ.	= Εύαγγέλιος, κομικός
Εύάγγρ.	= Εύάγγελος, εκκλησιαστικός .. (388 μ.Χ.)
Εύάγγρ. 'Ιστ.	= Εύάγγελος, Ιστορικός..... (560 μ.Χ.)

Εύβουλ.	= Εύβουλος, κομικός ..... (375 π.Χ.)
Εύβουλδ.	= Εύβουλίδης, κομικός ..... (350 π.Χ.)
Εύγαι.	= Εύγαιος, Ιστορικός ..... (5ος αλ. π.Χ.)
Εύγαν.	= Εύγανης, επιγραμματοποιός..... (ιγγν.)
Εύγαν. 'Ιω.	= Εύγανικός 'Ιω., ρήτωρ ..... (4ος αλ. μ.Χ.)
Εύδημ.	= Εύδημος, φιλόσοφος ..... (4ος αλ. μ.Χ.)
Εύδημ. Λεξ.	= Εύδημος, ρήτωρ, λεξικογρ. (4ος αλ. μ.Χ.)
Εύδοκ.	= Εύδοκός, αυτοκράτορας (11ος αλ. μ.Χ.)
Εύδοξ.	= Εύδοξος δ' Κιλίκος, άστρον. (356 π.Χ.)
» 'Αστρ.	= Τίχνη 'Αστρονομική
Εύδοξ. Κωμ.	= Εύδοξος Σιβαλλώτης, κομ. (4ος αλ. π.Χ.)
Εύην.	= Εύηνος, έλεγκτικός ..... (450 π.Χ.)
Εύδαλ.	= Εύδαλός, εκκλησιαστικός..... (5ος αλ. μ.Χ.)
Εύθυλ.	= Εύθυλῆς, κομικός ..... (400; π.Χ.)
Εύκλ.	= Εύκλειδης, μαθηματικός..... (330 π.Χ.)
» άπ.	= άποσπάσματα
» Δεδομ.	= Δεδομένα
» Κατ.	= Κατοπτρικά
» 'Οπτ.	= 'Οπτικά
» 'Ορισμ.	= 'Ορισμοί
» Στοιχ.	= Στοιχεία
Τομ. Καν.	= Τμήτ. Κανόνος
» Φαιν.	= Φαινόμενα
Εύκρ.	= Εύκράτης, Ιστορικός (4ος αλ. π.Χ.)
Εύμάθ.	= Εύμάθης ή Εύσταθ. Μακεδονολίτης (12ος αλ. μ.Χ.)
» 'Υμν.	= τα καθ' 'Υμνήτην και 'Υμνίσαν
Εύμαλ.	= Εύμαλῆς, έπικός ..... (8ος αλ. π.Χ.)
Εύνάπ.	= Εύνάπιος, σοφιστής ..... (380 μ.Χ.)
» ΒΣοφ.	= Βίαι Σοφιστών
» 'Ιστ. άπ.	= 'Ιστορικά άποσπάσματα
Εύνικ.	= Εύνικός, κομικός ..... (394 π.Χ.)
Εύοδ.	= Εύδοδος, επιγραμματοποιός (ιγγν.)
Εύόδ. Συνξ.	= Εύόδοδος ή Εύδοδος, συναξαρ. (9ος; αλ. μ.Χ.)
Εύτ.	= Εύτολις, κομικός ..... (429 π.Χ.)
Εύρ.	= Εύρπίδης, τραγικός..... (441 π.Χ.)
» 'Αλε.	= 'Αλεμασις
» 'Ανδρ.	= 'Ανδρομάχη
» 'Αντ.	= 'Αντιόπη
» άπ.	= άποσπάσματα
» 'Αρχ.	= 'Αρχιλαος
» Βάσχ.	= Βάσκαη
» 'Εκ.	= 'Εκέρη
» 'Ελν.	= 'Ελνῆ
» 'Επιγρ.	= 'Επιγράμματα
» 'Επιστ.	= 'Επιστολαί
» 'Ηλ.	= 'Ηλέκτρα
» 'Ηρ.	= 'Ηρακλής Μανόμενος
» 'Ηρακλ.	= 'Ηρακλείδης
» 'ΙΑ.	= 'Ιερώνεια ή έν Αύλιδι
» 'Ικ.	= 'Ικτίδες
» 'Ιππ.	= 'Ιππολύτος
» 'ΙΤ.	= 'Ιργένεια ή έν Ταύροις
» 'Ιον.	= 'Ιον
» Κρ.	= Κρήτης
» Κρασφ.	= Κρασφόντης
» Κύνλ.	= Κύνων
» Μελ. Δεσμ.	= Μελανίππη ή Δεσμώτης
» Μελ. Σοφ.	= Μελανίππη ή Σοφή
» Μήδ.	= Μήδεια
» Οίν.	= Οίνεις
» 'Ορ.	= 'Ορώτης
» Πιπρ.	= Πιπρίθους
» Ρήσ.	= Ρήσος
» Σάν.	= Σαμβόσια
» Τραφ.	= Τραφός
» 'Υψπ.	= 'Υψηλή
» Φαί.	= Φαίδων
» Φοιν.	= Φοινίσσαι
Εύρύφ.	= Εύρύφωτος, Πυθαγόρειος (5ος; αλ. μ.Χ.)
Εύσ.	= Εύσείριος δ' Παμφίλου..... (340 μ.Χ.)
» Εύαγγ. 'Απ.	= Εύαγγέλιη 'Απόδειξις
» Εύαγγ. Προσπ.	= Εύαγγέλιη Προπαρεσκευή

Εὐσ. 'Εκκλ. 'Ιστ. = Εὐσέβιος 'Εκκλησιαστική 'Ιστορία
 = Προφ. 'Εκλ. = Περὶ Χριστοῦ Προφήτ. 'Εκλογαί
 Εὐσθβ. Θεοσ. = Εὐσθβίος Θεολογία Θεσσαλονίκης (590 μ.Χ.)
 Εὐσθβ. Μὲνδ. = Εὐσθβίος δὲ Μὲνδίου..... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐστ. = Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης... (1160 μ.Χ.)
 > Παν. = > Πανημιδίων
 Εὐστ. 'Επιφ. = Εὐστάθιος 'Επιφανεύς.... (6ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐστρ. = Εὐστράτιος, μητρ. Νικοίας (12ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐστρ. Α. 'Υστ. = Εὐστράτιος εἰς 'Αριστλ. 'Αναλυτικὰ 'Υστ.
 > Η Νικ. = > 'Ηθικά Νικομάχου
 > Πρσβ. = Εὐστράτιος, πρσβύτερος.... (580 μ.Χ.)
 Εὐτάκ. = Εὐτάκιος, μαθηματικός.... (6ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐτάλμ. = Εὐτάλμιος, ἐπιγραμμ.... (6ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐτύχ. = Εὐτύχιος, πατρ. Κ' λωος... († 582 μ.Χ.)
 Εὐτυχιαν. = Εὐτυχιανός, ἱστορικός.... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐφωρ. = Εὐφωρίων, ἑπικός..... (220 π.Χ.)
 Εὐφρ. = Εὐφρών, κοινικός..... (280 π.Χ.)
 Εὐφρόν. = Εὐφρόνιος, λυρικός.... (3ος αἰ. π.Χ.)
 'Εριππ. = 'Εριππος, κοινικός..... (368 π.Χ.)
 Ε Φλωρ. = 'Ετυμολογικὸν Φλωρεντινόν
 'Ερσ. = 'Ερσος, ἱστορικός..... (350 π.Χ.)
 'Ερσμ. = 'Ερσμ, χρονογράφος.... (13ος αἰ. π.Χ.)
 'Ερσμ. Σύρ. = 'Ερσμ δὲ Σύρος, μελωδός († 378 μ.Χ.)
 'Ερταλ. = 'Ερταλιώτης 'Αργύρης.... († 1922 μ.Χ.)
 > Νησιώτ. = > Νησιώτικα ἱστορίαι
 > 'Οδ. = > ὑποφ. 'Οδυσσεύς
 > Σκοπ. = > Παλαιὰ Σκοπὸι
 > Φ Γερσδ. = > Φυλλίδης Γεροδήμου κ.ά.

Z

Ζαβ. Γεώργ. = Ζαβίρος Γεώργιος..... († 1804 μ.Χ.)
 Ζαλ. = Ζαλοκώστας, νομοθέτης... (7ος αἰ. π.Χ.)
 Ζαλοκ. = Ζαλοκώστας Γ., ποιητής (ἐκδ. Φέξη) († 1858 μ.Χ.)
 Ζαμπ. Ιω. = Ζαμπέλιος 'Ιωάννης..... († 1856 μ.Χ.)
 Ζαμπ. Σπ. = Ζαμπέλιος Σπυρίδων.... († 1881 μ.Χ.)
 > Διμ. 'Ασμ. = Διμωδὴ ἀσματα τῆς 'Ελλάδος
 Ζαχαρ. Μυτ. = Ζαχαρίας, ἐπισκ. Μυτιλήνης (536 μ.Χ.)
 Ζαχαρ. Πάπ. = Ζαχαρίας, Πάπας Ρώμης... (752 μ.Χ.)
 Ζερβ. = Ζερβός 'Ιωάννης..... (σύγχρονος)
 > 'Αναρχ. = > 'Η ἀναρχία (εἰσαγωγή)
 > Θέμ. = > Θέματα
 > 'Ιστ. Ι. = > 'Ιστορία τῆς 'Ιδέας
 > Λυρ. Σάτ. = > Λυρικός Σάτιρος
 > Μῦθ. Ζ. = > Μῦθοι τῆς Ζωῆς
 > ὑποφ. 'Ιλ. = > μεταφράσεις 'Ιλιάδος
 > Τραγ. ΚΚ. = > Τραγῶδια Καλοῦ Καιροῦ κ.ά.
 Ζηκ. = Ζηκίθης Γ., γραμματικός... († 1920 μ.Χ.)
 Ζηλ. = Ζηλωτής, ἐπιγραμματοποιός
 Ζήν. = Ζήνων δὲ 'Ελεάτης, φιλόσοφος (464 π.Χ.)
 Ζήν. Κ. = Ζήνων δὲ Κιτιεύς, φιλόσοφος... (290 π.Χ.)
 Ζήν. Τ. = Ζήνων δὲ Ταρσεύς, φιλόσοφος... (200 π.Χ.)
 Ζηνόβ. = Ζηνόβιος, παροιμιολογός.... (130 π.Χ.)
 Ζηνόδ. = Ζηνόδοτος, γραμματικός .. (280 π.Χ.)
 Ζηγαφ. = Ζηγαφηνός Εὐδόκιμος ..... (1100 μ.Χ.)
 Ζυγομ. Θ. = Ζυγομαλάς Θεοδόσιος .... († 1614 μ.Χ.)
 Ζυγομ. Ι. = Ζυγομαλάς 'Ιωάννης ..... (1498 μ.Χ.)
 Ζωναβ. = Ζωνάιος ρήτωρ..... (5ος αἰ. μ.Χ.)
 Ζωναρ. = Ζωναράς 'Ιω., χρονογρ. γραμμ. (1118 μ.Χ.)
 > 'Επιπ. 'Ιστ. = > 'Επιτομή 'Ιστοριῶν
 > Ζάμπυρ. = > Ζάμπυρος, ἱστορικός..... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 > Ζάμπυρ. 'Ιστ. = > Ζάμπυρος, ἱστορικός
 > Ζώσ. = > Ζώσιμος, ἱστορικός..... (420 μ.Χ.)
 > Ζώσ. 'Αλχ. = > Ζώσιμος, ἀλχημιστής ..... (300 μ.Χ.)
 > Ζώσιμ. = > Ζώσιμος, ἐπιγραμματοποιός.... (μτγν.)

H

'Ηγήμ. = 'Ηγήμων, κοινικός..... (413 π.Χ.)
 'Ηγήσ. = 'Ηγήσανδρος, ἱστορικός (150 π.Χ.)
 'Ηγήσι. = 'Ηγήσιος, ἱστορικός
 'Ηγησιάν. = 'Ηγησιάνους, ἑπικός ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηγήσιππ. = 'Ηγήσιππος, ἐπιγραμματοποιός (μτγν.)

'Ηγήσιππ. Κομ. = 'Ηγήσιππος, κοινικός .... (300 π.Χ.)
 'Ηβυλ. = 'Ηβύλος, ἐπιγραμμ.... (3ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηβύλ. = 'Ηβύλη, ἐπιγραμμ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηλ. = 'Ηλίας, φιλόσοφος..... (6ος αἰ. μ.Χ.)
 > Κατ. = > εἰς 'Αριστλ. Κατηγορίας 'Υπομν.
 > Παρρ. = > εἰς Παρμενίον Εἰσαγωγὴν 'Υπομν.
 'Ηλ. Κρήτ. = 'Ηλίας, ὑποφ. Κρήτης... (8ος αἰ. μ.Χ.)
 'Ηλ. Νισ. = 'Ηλίας δὲ Νισίβου..... († 1049 μ.Χ.)
 'Ηλ. Σὺγκ. = 'Ηλίας δὲ Σύνταλος..... (8ος αἰ. μ.Χ.)
 'Ηλιδ. Αἰθ. = 'Ηλιδέωρος, Αἰθιοπικός..... (280 μ.Χ.)
 'Ηλιδ. Περ. = 'Ηλιδέωρος δὲ Περηνγητῆς (2ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηλιδ. Φιλ. = 'Ηλιδέωρος, φιλόσοφος..... (500 μ.Χ.)
 > Η Νικ. = > εἰς 'Αριστλ. 'Ηθ. Νικ. παράφρ.
 'Ηλιδ. Χειρ. = 'Ηλιδέωρος, χειροῦργος .... (100 μ.Χ.)
 'Ηνιοχ. = 'Ηνιοχος, κοινικός ..... (350 π.Χ.)
 'Ηρ. = 'Ηρόδοτος, ἱστορικός..... (443 π.Χ.)
 'Ηρακλ. = 'Ηρακλείδης, ἱστορικός (80 μ.Χ.)
 > Πολ. = > περὶ Πολιτείων
 'Ηρακλ. Κυμ. = 'Ηρακλείδης δὲ Κυμαίος, 'Ιστ. (4ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηρακλ. Κομ. = 'Ηρακλείδης, κοινικός .... (340 π.Χ.)
 'Ηρακλ. Λέμβ. = 'Ηρακλείδης δὲ Λέμβος, 'Ιστ. (2ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηρακλ. Πον. = 'Ηρακλείδης δὲ Ποντικῆς, 'Ιστ. (390 π.Χ.)
 'Ηρακλ. Σιν. = 'Ηρακλείδης Σινωπέσις, ἐπιγραμμ. (μτγν.)
 'Ηρακλ. Ταρ. = 'Ηρακλείδης Ταρσαντίος, (1ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηρακλ. = 'Ηρακλῆς, ἱστὸς ..... (3ος; αἰ. π.Χ.)
 'Ηράκλετ. = 'Ηράκλειτος..... (2ος; αἰ. π.Χ.)
 > 'Αλληγ. = > 'Αλληγορίαι
 'Ηράκλ. 'Επγρ. = 'Ηράκλειτος, ἐπιγραμμ. (3ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηράκλ. Παράβ. = 'Ηράκλειτος, παραδοξογράφος (μτγν.)
 'Ηράκλ. Φιλ. = 'Ηράκλειτος, φιλόσοφος .. (513 π.Χ.)
 > 'Επιστ. = > 'Επιστολαί
 'Ηρακλαστ. Πίν. = 'Ηρακλαστικὸν Πίνακας
 'Ηρίλλ. = 'Ηρίλλος Καρχηδόνιος, στωϊκ. (250 π.Χ.)
 'Ηριν. = 'Ηρίννα, λυρική ποιήτρια (4ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηρόδ. 'Ιατρ. = 'Ηρόδοτος, ἱατρὸς..... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 'Ηρόδικ. = 'Ηρόδικος δὲ Βαβυλωνίους... (2ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηρόδωρ. = 'Ηρόδοτος, ἱστορικός..... (5ος αἰ. π.Χ.)
 'Ηρόφ. = 'Ηρόφιλος, ἱατρὸς..... (300 π.Χ.)
 'Ηρόδ. 'Αττ. = 'Ηρόδοτὸς δὲ 'Αττικὸς, σοφιστής (143 μ.Χ.)
 'Ηρωδιαν. = 'Ηρωδιανός, γραμματικός.... (160 μ.Χ.)
 > 'Επιμ. = > 'Επιμνησμοί
 'Ηρωδιαν. 'Ιστ. = 'Ηρωδιανός, ἱστορικός..... (238 μ.Χ.)
 'Ηρωδιαν. Ρήτ. = 'Ηρωδιανός, ρήτωρ..... (2ος; αἰ. π.Χ.)
 'Ηρων. = 'Ηρων, μηχανικός..... (250 π.Χ.)
 > Αὐτομ. = > Αὐτοματοποιητικά
 > Βαλοπ. = > Βαλοποι. ἄ
 > Γεωμ. = > Γεωμετρικά
 > Γεωπ. = > Βίβλος Γεωπονική
 > Διόπτρ. = > Διόπτρα
 > Μέτρ. = > περὶ Μέτρων
 > 'Ορ. = > 'Ορισμοί
 > Πνευμ. = > Πνευματικά
 > Στερεαμ. = > Στερεομετρικά
 'Ηρώνδ. = 'Ηρώνδης, ἀμειογράφος (3ος αἰ. π.Χ.)
 'Ησ. = 'Ησυχίος, λεξικογράφος..... (450; μ.Χ.)
 'Ησ. 'Ιερ. = 'Ησυχίας δὲ 'Ιεροσολυμίτης... (412 μ.Χ.)
 'Ησ. Μιλ. = 'Ησυχίας δὲ Μιλήσιος, 'Ιστορ. (6ος αἰ. μ.Χ.)
 'Ησάφ. = 'Ησάφας, ἀσκητικός..... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 'Ησαί. Νικ. = 'Ησαίας δὲ Νικομηδεύς.... (14ος αἰ. μ.Χ.)
 'Ησιόδ. = 'Ησιόδος, ἑπικός..... (750-700 π.Χ.)
 > Α. = > 'Ασπίς 'Ηρακλέους
 > ἀπ. = > ἀποσπασματα
 > 'Εργ. = > 'Εργα καὶ 'Ημέραι
 > Θ. = > Θεογονία
 'Ηφαιστ. = 'Ηφαιστίων, γραμματικός.. (150 μ.Χ.)
 > Παίμ. = > περὶ Ποιημάτων
 'Ηφαιστ. 'Αστρ. = 'Ηφαιστίων, ἀστρολόγος (4ος αἰ. μ.Χ.)

Θ

Θαλ. = Θαλής, φιλόσοφος..... (6ος αἰ. π.Χ.)
 Θαλάσ. = Θαλάσσιος, ἀκκλησιαστικός (7ος αἰ. μ.Χ.)
 > 'Εκατ. = > 'Εκατοντάδες

- Θαλλ. = Θαλλός Ἀντώνιος ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
 Θεαγ. = Θεαγένης, Ιστορικός ..... (420 π.Χ.)
 Θεάγ. Πυθ. = Θεάγης Πυθαγόρειος ..... (4ος π.Χ.)
 Θεαίτ. = Θεαίτητος, ἐπιγραμμ. .... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Θεανώ. = Θεανώ, Πυθαγ. φιλόσ. .... (6-5ος αἰ. π.Χ.)
 Θεανώ Ἐπιστ. = » Ἐπιστολαί ..... (ἡγν.)
 Θεμισκ. = Θεμισκόν, Ιστορικός ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
 Θεμιστ. = Θεμιστοκλῆς, ῥήτορ ..... (335 π.Χ.)
 Θεμιστ. = » εἰς Ἀριστλ. Ἀναλύτ. Πρότερα παράφρ.
 » Α. Πρ. = » Ἀναλυτικά Ὑστερα
 » Ἀν. Ὑστ. = » Λόγοι
 » Λόγ. = » εἰς Μικρά Φυσικά Ὑπόμν.
 » Μ. Φυσ. = » εἰς Ἀριστλ. Φυσικά παράφρ.
 » Φυσ. = » » περὶ ψυχῆς
 » Ψυχ. = »
 Θεμιστ. Καλ. = Θεμιστοκλῆς ὁ Κάλωνος ..... (6ος αἰ. μ.Χ.)
 Θεμιστοκλ. = Θεμιστοκλῆς, ἐπιστολόγ. (5ος αἰ. π.Χ.)
 Θεόγν. = Θεόγνης ὁ Μεγαρέσις, ἐλεγειακ. (344 π.Χ.)
 Θεόγν. Τραγ. = Θεόγνης, τραγικός ..... (400 π.Χ.)
 Θεόγν. Ρόδ. = Θεόγνης ὁ Ρόδιος, Ιστορικός (3ος αἰ. π.Χ.)
 Θεόγν. = Θεόγνητος, κωμικός .... (4ος αἰ. π.Χ.)
 Θεόγν. = Θεόγνιστος, γραμματικός (815 μ.Χ.)
 Θεόγν. = » Κανόνες
 Θεόδ. = Θεόδωρος, ἐπιγραμματιστοὶς
 Θεόδ. Ἀβουκ. = Θεόδωρος Ἀβουκάρης, Μεσοποταμίας
 (770 μ.Χ.)
 Θεόδ. Ἀναγν. = Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης .. (750 μ.Χ.)
 Θεόδ. Ἐβ. = Θεόδωρος ὁ Ἐδέσσης, δασκ. (350 μ.Χ.)
 Θεόδ. Μοψ. = Θεόδωρος ὁ Μουσαεστάς .. (350 μ.Χ.)
 Θεόδ. Λάσκ. = Θεόδωρος Ἀλάκαρις, αὐτοκρ. (1258 μ.Χ.)
 Θεόδ. Ὑρτ. = Θεόδωρος ὁ Ὑρτακινός .... (1300 μ.Χ.)
 Θεοδέκτ. = Θεοδέκτης, τραγικός .... (4ος αἰ. π.Χ.)
 Θεοδόσ. = Θεοδόσιος, γραμματικός ..... (320 μ.Χ.)
 Θεοδόσ. Διάκ. = Θεοδόσιος ὁ Διάκονος ..... (950 μ.Χ.)
 » Ἀκρ. = » Ἀκροδασεῖς αἱ Ἄλκιες Κρήτης
 Θεοδόσ. Πατρ. = Θεοδόσιος, πατρ. Ἀλεξανδρ. (325 μ.Χ.)
 Θεοδόσ. Συρακ. = Θεοδόσιος ὁ Συρακοῦσις .... (880 μ.Χ.)
 Θεοδότ. = Θεοδότιον, ἐρμηνευτὴς Π.Δ. (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Θεοδόρ. = Θεοδόρηντος, ἐκκλησιαστικός (423 μ.Χ.)
 Θεοδώρ. = Θεοδώριδος, ἐπιγραμμ. (3ος αἰ. π.Χ.)
 Θεοδώρ. Χ. = Θεοδώριδος Χ. .... (1958 ς)
 Θεωλοσ. = » Εἰσαγωγή εἰς τὴν φιλοσοφίαν
 Θεοκλ. = Θεοκλῆς, λυρικός ..... (300 π.Χ.)
 Θεόκρ. = Θεόκριτος, Εἰδύλλια ..... (280 π.Χ.)
 » Ἀδ. = » εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν
 » Ἐπιγρ. = » Ἐπιγράμματα
 » Σὺρ. = » Σὺριγῆ
 Θεόκτ. = Θεόκτιστος, ὑμνογράφος (12ος αἰ. μ.Χ.)
 Θεολ. Ἀριθμ. = Θεολογούμενα Ἀριθμητικῆς (ἡγν.)
 Θεόληπτ. = Θεόληπτος, Φιλαδελφείας ..... (1310 μ.Χ.)
 Θεόλυτ. = Θεόλυτος, ἑπικός ..... (ἡγν.)
 Θεόπομπ. Ἰστ. = Θεόπομπος, Ιστορικός ..... (333 π.Χ.)
 Θεόπομπ. Καλ. = Θεόπομπος ὁ Καλοφάνης, ἑπικός
 Θεόπομπ. Κωμ. = Θεόπομπος, κωμικός ..... (390 π.Χ.)
 Θεοτ. Κ. = Θεοτάκης Κωνσταντίνος († 1923 μ.Χ.)
 » Καραβ. = » Καραβέλλας
 » Κατάδ. = » Κατάδοκος
 » Τιμ. Χρ. = » Ἡ τιμὴ καὶ τὸ Χρῆμα κ.ά.
 Θεοτ. Νικ. = Θεοτάκης Νικηφόρος († 880 μ.Χ.)
 Θεοφάν. = Θεοφάνης ὁ Βυζάντιος, ἱστ. (1800 μ.Χ.)
 Θεοφάν. Ἐπιγρ. = Θεοφάνης, ἐπιγραμματιστοὶς (ἡγν.)
 Θεοφάν. Κερ. = Θεοφάνης ὁ Κεραμεύς ..... (1100 μ.Χ.)
 Θεοφάν. Νικ. = Θεοφάνης, μητροπ. Νικαίας (1350 μ.Χ.)
 Θεοφάν. Νόν. = Θεοφάνης ὁ Νόνιος, Ιστορικός (930 μ.Χ.)
 Θεοφάν. Ὀμ. = Θεοφάνης ὁ Ὀμολογητὴς († 817 μ.Χ.)
 Θεοφάν. Συνεχ. = Θεοφάνης Συναχταί (μυσ.)
 Θεοφίλ. = Θεοφίλος, κωμικός ..... (250 π.Χ.)
 Θεοφίλ. Ἀντικτ. = Θεοφίλος Ἀντικίτωνος, νομ. (537 μ.Χ.)
 » Ἰουστ. = » Ἰουστινός
 Θεοφίλ. Ἐκκλ. = Θεοφίλος, ἐκκλησιαστικός .. (180 μ.Χ.)
 Θεοφίλ. Πρωτ. = Θεοφίλος Πρωτοσπαθάρης. (640 μ.Χ.)
 » Ἀνθρ. Κατ. = » περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῆς
 Θεόφρ. = Θεόφραστος, φιλόσοφος .... (322 π.Χ.)
- Εὐδοκ. Αἰσθ. = Εὐδοκράστ. περὶ Αἰσθήσεως καὶ Αἰσθητῶν
 » Ἀν. = » περὶ Ἀνέμων
 » ἀπ. = » ἀπαστάσματα
 » Ἰβρ. = » περὶ Ἰβρώτων
 » Κάπ. = » περὶ Κάπνων
 » Λιβ. = » περὶ Λιβανῶν
 » Λεπ. = » περὶ Λεπτομυχίας
 Εὐδοκ. Μεταφ. = Εὐδοκράστος τὰ μετὰ τὰ φυσικά
 » Ὀσμ. = » περὶ Ὄσμων
 » Σμ. = » περὶ Σμυλίων
 » Πυρ. = » περὶ Πυρῶν
 » Φ. Αἰτ. = » περὶ Φυτῶν Αἰτιῶν
 » Φι. = » περὶ Φυτῶν Ἱστορίας
 » Χαρ. = » Χαρακτῆρες
 Εὐδοκ. Βουλγ. = Εὐδοκράστος, Βουλγαρίας... (1100 μ.Χ.)
 Εὐδοκ. Σ. = Εὐδοκράστος ὁ Συμακάτης .. (610 μ.Χ.)
 Εὐερειαν. = Διον. Εὐερειανός, λόγιος... († 1897 μ.Χ.)
 Εὐεπ. = Εὐεπίας, τραγικός ..... (500 π.Χ.)
 Εὐεσ. = Εὐεσταλός, Ιατρός ἐκ Τράλλεων (1 αἰ. μ.Χ.)
 Εὐέων. = Εὐέων, ἐπιγραμματιστοὶς (5ος αἰ. π.Χ.)
 Εὐέων Γυμν. = Εὐέων, γυμναστικός ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐέων Ῥήτ. = Εὐέων, ῥήτορ ..... (100 μ.Χ.)
 Εὐέων Σμ. = Εὐέων ὁ Συμμαχίας, φιλόσοφος (130 μ.Χ.)
 Εὐθρ. = Εὐθραῖς (πόλις τοῦ ἑπικού κυκλίου)
 Εὐστ. Στεφ. = Εὐσταθίου Στεφάνου (λεξικόν)
 Εὐ. Λεπ. = Εὐείας Λεπτομυχίας ἱθαλ. κειμ. (ἡγν.)
 Εὐουγ. = Εὐουγενίδης, κωμικός ..... (ἡγν.)
 Εὐουκ. = Εὐουκλίδης, Ιστορικός ..... (423 π.Χ.)
 Εὐρασύμ. = Εὐρασύμαχος ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
 Εὐύλλ. = Εὐύλλος, ἐπιγραμμ. .... (1ος αἰ. π.Χ.)
 Εὐμολκ. = Εὐμολκῆς, ἐπιγραμματιστοὶς (5ος αἰ. π.Χ.)
 Εὐωμ. = Εὐώμης, ἐπιγραμματιστοὶς (6ος αἰ. μ.Χ.)
 Εὐωμ. Μ. = Εὐώμης ὁ Μάγιστρος, γραμμ. (1310 μ.Χ.)
- Ἰ
 Ἰάμβλ. = Ἰάμβλῆχος, Νεοπλατωνικός .... (333 μ.Χ.)
 » Μαθ. Ἐπιστ. = » π. κοινῆς Μαθηματ. Ἐπιστήμης
 » Μυστ. = » περὶ Μυστηρίων
 » Νικ. Ἀριθμ. = » π. Νικομάχου Ἀριθμ. Ἐπιστήμης
 » Πρωτ. = » Λόγος Πρωτ. εἰς Φιλοσοφίαν
 » Πυθ. = » περὶ Πυθαγορικοῦ Βίου
 Ἰάμβλ. Ἐρωτ. = Ἰάμβλῆχος, ἑρωτικός ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Ἰβνκ. = Ἰβνκας, λυρικός ..... (360 π.Χ.)
 Ἰγνάντ. Γραμμ. = Ἰγνάντιος, γραμμ. ποιητής (9ος αἰ. μ.Χ.)
 Ἰγνάντ. Διακ. = Ἰγνάντιος ὁ Διάκονος ..... (850 μ.Χ.)
 Ἰγνάντ. Θεοφ. = Ἰγνάντιος ὁ Θεοφάνης, Ἀντιοχ. (103 μ.Χ.)
 Ἰδομ. = Ἰδομενέας, Ιστορικός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Ἰερακασ. = Ἰερακασίδης ..... (μυσ.)
 Ἰέραξ. = Ἰέραξ, λογοθέτης τοῦ Πατρ. (16ος αἰ. μ.Χ.)
 » Χρον. = Ἰερακὸς Χρονικόν (ἐν Σαδ.)
 Ἰεροκλ. Ἀστ. = Ἰεροκλῆς, συγγρ. Ἀστρολ. (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Ἰεροκλ. Γεωγρ. = Ἰεροκλῆς, γεωγράφος, Ιστορ. (530 μ.Χ.)
 » Συνέκδ. = » Συνέκδημος
 Ἰεροκλ. Ἰστ. = Ἰεροκλῆς, Ιστορικός.. (2ος-3ος αἰ. μ.Χ.)
 Ἰεροκλ. Πλ. = Ἰεροκλῆς, Πλατωνικός... (3ος αἰ. μ.Χ.)
 » Προν. = » περὶ Προνόας καὶ Εἰμαρμένης
 » Χρ. Ἐπ. = » εἰς Χρυσὴ Ἐπη Ὑπομνήματα
 Ἰεροκλ. Στ. = Ἰεροκλῆς, σταθικός ..... (100 μ.Χ.)
 Ἰερών. Ἐκκλ. = Ἰερώνυμος, ἐκκλησια. πατήρ († 420 μ.Χ.)
 Ἰερών. Ἰστ. = Ἰερώνυμος ὁ Καρδισιανός, ἱστ. (300 π.Χ.)
 Ἰέσι. = Ἰέσιος, Ιστορικός ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
 Ἰλ. = Ἰλιάς Ὀμήρου ..... (8ος αἰ. π.Χ.)
 Ἰλ. Μικρ. = Ἰλιάς Μικρά, ἔπος .... (9ος αἰ. π.Χ.)
 Ἰλ. Πέτρ. = Ἰλίου Πέτρης, ἔπος .... (8ος αἰ. π.Χ.)
 Ἰμέρ. = Ἰμέριος, σοφιστὴς ..... (350 μ.Χ.)
 » Ἐκλ. = » Ἐκλογαί
 » Λόγ. = » Λόγοι
 Ἰμπερ. Μαργ. = Ἰμπεριος, Μαργαρόνα, ὑποστράτ. (μυσ.)
 Ἰοῦβ. = Ἰουβάς, βασιλ. Μαυριτανίας, ἱστ. (30 π.Χ.)
 Ἰοῦβαν. = Ἰουβανέλης, ποιητής... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Ἰουλι. = Ἰουλιανὸς ὁ Παραβέτης (363 μ.Χ.)
 » Ἀθ. = » Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀθηναίους

Γουλ. Γαλ.	=	Γουλιανός κατά Γαλιλαίων
» Θεμ.	=	» Επιστολή πρὸς Θεμιστιον
» Κάσα.	=	» Κάσαςος ἡ Συμπόσιον
» Λόγ.	=	» Λόγοι
» Μισ.	=	» Μισοπάγων ἡ Ἀντιοχικός
Γουλ. Αλγ.	=	Γουλιανός δ Αλγύπτιος .. (6ος αΙ. μ.Χ.)
Γουλ. Λαοδ.	=	Γουλιανός Λαοδικαίος, δασκ. (500μ.Χ.)
Γουλ. Ίουκ.	=	Γουλιανός, φιλόσοφος, δασκ. (2ος αΙ. μ.Χ.)
Γουστ.	=	Γουστίνος δ Μάρτυς ..... (150 μ.Χ.)
Γουστιν.	=	Γουστινιανός, αυτοκράτωρ (527 μ.Χ.)
» Εισ.	=	» Εισηγήσεις
» Εδικτ.	=	» Εδικτα
» Νεαρ.	=	» Νεαροι
» Πανδ.	=	» Πανδίκται
Γωρ.	=	Γωρών, τραγικός ..... (5ος αΙ. π.Χ.)
Γιππ.	=	Γιπποκράτης, Ιατρός ..... (430 π.Χ.)
» Αγγ.	=	» Αγγών
» Αδ.	=	» Αδών
» Αέρ.	=	» Αέρον, Υδάτων, Τόπων
» Αιμ.	=	» Αιμορροΐδων
» Αυ.	=	» Ανατομής
» Αρθρ.	=	» Αρθρών Εμβολής
» Αρχ. Ίητρ.	=	» Αρχαίης Ίητρικής
» Αφ.	=	» Αφάρων
» Αφορ.	=	» Αφορισμοί
» Γον.	=	» Γονής
» Γυν.	=	» Γυναίκα
» Γυν. Φύσ.	=	» Γυναικείας Φύσιος
» Δι.	=	» Διαιτης
» Διατ.	=	» Διαίτης
» Διατ. Υγ.	=	» Διαίτης Υγιεινής
» Εβδ.	=	» Εβδομάδων
» Έγκατ.	=	» Έγκατατομής Έμβρύου
» Έλκ.	=	» Έλκων
» Έν.	=	» Ένυπνίων
» Έντ. Παθ.	=	» Έντὸν τῶν Έντὸς Παθῶν
» Επιδ.	=	» Επιδήμια
» Επικ.	=	» Επικηΐστος
» Επιστ.	=	» Επιστολαί
» Εττ.	=	» Επταμήνου
» Εύαχ.	=	» Εύαχνησύνης
» Ίερ. Νούσ.	=	» Ίερῆς Νούσου
» Ίητρ.	=	» Ίητροῦ
» Καρδ.	=	» Καρδίας
» Κατ' Ίητρ.	=	» κατ' Ίητρίων
» Κερ. Τρωμ.	=	» π.τ.ν Κεραιή Τρωμάτων
» Κρισ.	=	» Κρισίων
» Κρισμ.	=	» Κρισίων
» Κρκα.	=	» Κρκαί Προγνώσεις
» Μοχλ.	=	» Μοχλίων
» Νόμ.	=	» Νόμος
» Νούσ.	=	» Νούσων
» Οδοντ.	=	» Οδοντοφυΐης
» Οκτ.	=	» Οκταμήνου
» Ορκ.	=	» Ορκος
» Οστ.	=	» Οστέων Φύσιος
» Οψ.	=	» Οψίος
» Παθ.	=	» Παθῶν
» Παραγγ.	=	» Παραγγέλαι
» Παρθ.	=	» Παρθενίων
» Προγν.	=	» Προγνωστικόν
» Προρρ.	=	» Προρρητικόν
» Σαρκ.	=	» Σαρκῶν
» Συρlyγγ.	=	» Συρlyγγων
» Τέχν.	=	» Τέχνης
» Τόπ. Ανθρ.	=	» π. τόπων τ. κατὰ Ανθρ.
» Τροφ.	=	» Τροφής
» Υγρ.	=	» Υγρῶν Χρήσιος
» Φυσ.	=	» Φυσῶν
» Φύσ. Ανθρ.	=	» Φύσιος Ανθρώπου
» Φύσ. Παθ.	=	» Φύσιος Παθῶν
» Χυμ.	=	» Χυμῶν

Γιπαγ.	=	Γιπαγόρας, Ιστορικός
Γιπαρχ.	=	Γιπαρχος, δασκ. (2ος αΙ. π.Χ.)
Γιπαρχ. Κωμ.	=	Γιπαρχος, κωμικός ..... (3ος αΙ. π.Χ.)
Γιπαρχ. Πυθ.	=	Γιπαρχος, Πυθαγόρειος (4ος αΙ. π.Χ.)
Γιπρί.	=	Γιπρίας δ Ήλειος, σοφιστής (450 π.Χ.)
Γιπρί. Έρ.	=	Γιπρίας δ Έρυθραίος, Ιστορικός
Γιππιατρίκ.	=	Γιππιατρική ..... (μον.)
Γιππιατρ.	=	Γιππιατρικός Πυθαγόρειος (5ος αΙ. π.Χ.)
Γιππιδ.	=	Γιππιδάμος Πυθαγόρειος (5ος αΙ. π.Χ.)
Γιπποδ.	=	Γιπποδῶν, τραγικός .. (5ος; αΙ. π.Χ.)
Γιπποδ.	=	Γιπποδῶν, τραγικός .. (5ος; αΙ. π.Χ.)
Γιππιδ.	=	Γιππιδάμος, θαλασσοπόρος (5ος αΙ. μ.Χ.)
» Αλρ.	=	» Αλρέας
Γιππυ.	=	Γιππυς, Ιστορικός ..... (470 π.Χ.)
Γιππων.	=	Γιππων, φιλόσοφος ..... (5ος αΙ. π.Χ.)
Γιππών.	=	Γιππῶνας, Ιαμβογράφος .... 5 6 π.Χ.)
Γισαί.	=	Γισαίος, ρήτωρ ..... (380 π.Χ.)
Γισί.	=	Γισίγονος, παραδοξογράφος (100 π.Χ.)
Γισί.	=	Γισίδωρος δ Αιγιάτης, ἐπίγραμμα (μτγν.)
Γισί. Αλγ.	=	Γισίδωρος δ Αιγιάτης, ἐπίγραμμα (μτγν.)
Γισί. Πηλ.	=	Γισίδωρος δ Πηλουσιώτης..... (450 μ.Χ.)
Γισί. Σερ.	=	Γισίδωρος δ Σεβίλλης, γράμμ. († 36 μ.Χ.)
» Έτυμ.	=	» Έτυμολογία ἡ Ἀρχαί
Γισί. Σχολ.	=	Γισίδωρος, σχολαστικός.. (6ος αΙ. μ.Χ.)
Γισί. Τραγ.	=	Γισίδωρος, τραγικός... (5ος; αΙ. π.Χ.)
Γισί. Χαρ.	=	Γισίδωρ. Χαρακινός, γεωγρ. (Ισαί. π.Χ.)
Γισκρ.	=	Γισκράτης, ρήτωρ ..... (380 π.Χ.)
Γιστρ.	=	Γιστρος Ιστορικός ..... (236 π.Χ.)
Γισυλλ.	=	Γισυλλος, Λυρικός ..... (6ος αΙ. π.Χ.)
Γω. Αντ.	=	Γωάννης δ Αντιοχείας, Ιστ. (3ος αΙ. μ.Χ.)
Γω. Γαζ.	=	Γωάννης δ Γαζίας, ποιητής (500 μ.Χ.)
Γω. Γεωμ.	=	Γωάννης δ Γεωμέτρης..... (10ος αΙ. μ.Χ.)
Γω. Διάκ.	=	Γωάννης δ Διάκωνος, γράμμ. (μον.)
Γω. Κλίμ.	=	Γωάννης δ τῆς Κλίμακος..... (7ο αΙ. μ.Χ.)
Γω. Λυδ.	=	Γωάννης δ Λυδῶς ..... (520 μ.Χ.)
» Διοσ.	=	» Διοσημῶν
» Μην.	=	» Μηνῶν
» Ρωμ.	=	» π. Ἀρχῶν τῆς Ρωμ. Πολιτείας
Γω. Μάνθ.	=	Γωάννου Μάνθος ..... (18ος αΙ. μ.Χ.)
Γω. Ιστ. Μορ.	=	» Συμφορά καὶ ἀχρηματώσις Μορέας
Γω. Μον.	=	Γωάννης δ Μοναχός..... (650 μ.Χ.)
» Διόπτρ.	=	» Διόπτρα
Γω. Ναυπ.	=	Γωάννης δ Ναυπάκτου..... (1230 μ.Χ.)
Γω. Χρυσ.	=	Γωάννης δ Χρυσόστομος..... (397 μ.Χ.)
Γων Χ.	=	Γων δ Χίος ..... (451 π.Χ.)
» Έλεγ.	=	» Έλεγιακά ἀποσπάσματα
» Ιστ.	=	» Ιστορικά
» Λυρ.	=	» Λυρικά
» Τραγ.	=	» Τραγικά
Γώσ.	=	Γώσπος, Ιστορικός ..... (70 μ.Χ.)
» ΑΙ.	=	» Αρχαιολογία Ιουδαϊκή
» Απ.	=	» Κατ' Απίωνος
» Βί.	=	» Βίος
» ΠΙ.	=	» Πόλεμος Ιουδαϊκός
Γωσ. Γενέσ.	=	Γωσῆφ Γενέσιος, χρονογράφος (950 μ.Χ.)
Γωσῆφ	=	Γωσῆφ, ὕμνογράφος ..... (9ος αΙ. μ.Χ.)

K

Καβάσ.	=	Καβάσιλας Ν., μητρ. Θ) νίκης (14ος αΙ. μ.Χ.)
Καβάφ.	=	Καβάφης Κ., ποιητής .. († 1933 μ.Χ.)
Καζ. Ν	=	Καζαντζάκης Ν., ποιητής (σ† 1957 ς)
» Ασκητ.	=	» Ασκητική
» ΘΚωμ.	=	» μτρ. Θείας Κωμῶδ. τοῦ Δάντου 1,2,3.
» Νικ. Φ.	=	» Νικηφόρος Φωκάς
» Πρωτομ.	=	» Πρωτομάστορας
» Ταξιδ.	=	» Ταξιδεύοντας
» Χριστ.	=	» Χριστός, κ. α.
Καίλ. Αλφ.	=	Καίλιος Αλφειανός, Ιατρός (5ος αΙ. μ.Χ.)
» ΟΞ.	=	» ΟΞίων Παθῶν
» Χρον.	=	» Χρονίων Παθῶν
Καισάρ.	=	Καισάριος, θαλασσοπόρος (350 μ.Χ.)
Καισάρ. Δασπ.	=	Καισάριος Δαπόντης .... († 1774 μ.Χ.)
Κάλβ.	=	Κάλβος Α., ποιητής ..... († 1867 μ.Χ.)
Καλάκ. Ι	=	Καλάκας Γωάννης, καλ... (14ος αΙ. μ.Χ.)
Καλάκ. Μ	=	Καλάκας Μανουήλ, εκκλ... (14ος αΙ. μ.Χ.)

- Καλλ. = Καλλιμαχος, ἑπικός ..... (260 π.Χ.)
- » Αιτ. = » Αίτια
- » ἄπ. = » ἀποστάγματα
- » Ἀπόλλ. = » Ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα
- » Ἀρτ. = » εἰς Ἀρταμιν
- » Διήλ. = » εἰς Διήλον
- » Διήμ. = » εἰς Διήμητρα
- » Δία = » εἰς Δία
- » Ἐκ. = » Ἐκάλη
- » Ἐπιγρ. = » Ἐπιγράμματα
- » Ἰαμβ. = » Ἰαμβοί
- » Λουτρ. Παλ. = » Ὕμνος εἰς Λουτρά τῆς Παλλάδος
- » Σωφ. = » Ἐπινίκος εἰς Σωσίφρον
- Καλλι. = Καλλίας, ἐπιγραμματοποιός
- Καλλι. Ἰστ. = Καλλίας Συρακούσιος, ἱστορ. (300 π.Χ.)
- Καλλι. Κωμ. = Καλλίας, κωμικός ..... (424 π.Χ.)
- Καλλιγ. = Καλλιγῆς Π. .... (†1896 μ.Χ.)
- » Θαν. ΒΑ = » Θάνος Βλέκας
- Καλλικρ. = Καλλικράτης, κωμικός .. (4ος αἰ. π.Χ.)
- Καλλικρατ. = Καλλικρατίδας, Πυθαγόρειος.. (μτγν.)
- Καλλικτ. = Καλλικτῆρ, ἐπιγραμματοποιός (μτγν.)
- Καλλιμ. Χρυσ. = τὰ κτ. Καλλιμαχοῦ κ. Χρυσόρρηγῃ (12α μ.Χ.)
- Καλλίν. = Καλλίνος, ἑπικός ..... (7ος αἰ. π.Χ.)
- Καλλινικ. = Καλλίνικος, ρήτωρ ..... (3ος αἰ. μ.Χ.)
- Καλλίν. = Καλλίνος, ἱστορικός..... (270 π.Χ.)
- Καλλιπ. = Καλλιππος, ἀστρονόμος ..... (350 π.Χ.)
- Κάλλιστ. = Κάλλιστος, πατριάρχ. Κηπέλας (1350 μ.Χ.)
- Κάλλιστ. Ἀνδρ. = Κάλλιστος Ἀνδρόκλος ..... (†1480 μ.Χ.)
- Καλλιστρ. = Καλλιστράτος, σοφιστής (4ος αἰ. μ.Χ.)
- Καλλιστρ. Ἰστ. = Καλλιστράτος, ἱστορικός (1ος αἰ. π.Χ.)
- Καλλοσγ. = Καλλοσγόρας Γ. .... (†1902 μ.Χ.)
- Κάλλφ. = Κάλλφολος Ἀλ. .... (18ος αἰ. μ.Χ.)
- Καμαρ. = Καμαριώτης Ματθαῖος .... (1450 μ.Χ.)
- Κασατ. Ἀνδρ. = Κασατῆρ Ἀνδρόκλος .... (1150 μ.Χ.)
- Κασατ. Ἰω. = Κασατῆρ Ἰωάννης..... (1200 μ.Χ.)
- Καμεν. = Καμενίτης Ἰω., ἱστορικός (900 μ.Χ.)
- Καιμτ. Δ = Καμπτούρογλου Δ. .... (†1942)
- Καιμτὰς = Καιμτὰς Ν., ποιητής ..... (†1932)
- Καιμτὸς Γ. = Καιμτὸς Γ., ποιητής (†1902 μ.Χ.)
- Κάνδιδ. = Κάνδιδος, ἱστορικός ..... (3ος αἰ. μ.Χ.)
- Κάνθ. = Κάνθαρος, κωμικός ..... (420 π.Χ.)
- Καντακ. Ἰω. = Καντακουζηνός Ἰω. .... (1383 μ.Χ.)
- Καντακ. Ματθ. = Καντακουζηνός Ματθαῖος (1383 μ.Χ.)
- Κανταού. = Κανταούνης Ἰω. .... (18ος αἰ. μ.Χ.)
- Καρασ. = Καρασούτσας Ἰω., ποιητής (†1873 μ.Χ.)
- Καρατζ. = Καρατζῆς Ἰω., στιχομυθός (18ος αἰ. μ.Χ.)
- Καρθ. = Καραθῆς Κ. .... (†1955 κ)
- Καρκβ. = Καραβίτσος Ἀνδρ. .... (†1922 μ.Χ.)
- » Παληκ. = » Διηγλήματα γὰρ τὰ παληκάρια μας
- » Ζητ. = » Ζητήσιος
- » Αἰλιώρ. = » Λόγια τῆς πλώρης
- » Λυγ. = » Λυγερὴ κ.ά.
- Καρκίν. = Καρκίνος, τραγικός ..... (360 π.Χ.)
- Καρνακ. = Καρνείσκος, φιλόσοφος .... (300 π.Χ.)
- Καρπέν. = Καρπένσιος, ἱστορικός .... (16ος αἰ. μ.Χ.)
- Καρύθ. = Καρύθης Σοφ. ποιητής.. (†1893 μ.Χ.)
- Καρύστ. = Καρύστιος, ἱστορικός .... (2ος αἰ. π.Χ.)
- Καρφυλλ. = Καρφυλλίδης, ἐπιγραμματοποιός
- Καρυωτ. = Κ. Καρυωτάκης, ποιητής (†1928 μ.Χ.)
- » Ἐλεγ. = » Κάσιος, ἱστορικοσοφιστής (3ος αἰ. μ.Χ.)
- Κάσσ. = » Προβλ. = » Κάσιος Φηλῆς, ἱατρὸς .. (4ος αἰ. μ.Χ.)
- Κασσ. Φ = Κασσία ἡ Κασσιανή, ποιήτρια (850 μ.Χ.)
- Κασσιαν. = Κασσιανός Ἀγαπητός .. (15ος αἰ. μ.Χ.)
- Καστορ. = Καστορίαν, λυρικός ..... (300 π.Χ.)
- Κατ. Ἀστρλ. Κ = Κατάλογ. Κωδ. Ἀστρολογ. (1898 μ.Χ.)
- Κατραμ. = Κατραμῆς Νικ. .... (†1896 μ.Χ.)
- » Ἀνάλ. Ζακ. = » Φιλολογικὰ Ἀνάλ. Ζακύνθου
- ΚΔ = Καπὴν Διαθήκη ..... (μτγν.)
- » Ἀπ. = » Ἀποκαλύψεις
- » Γαλ. = » Παύλου Ἐπιστολὴ πρὸς Γαλάτας
- ΚΔ Ἑβρ. = Καπὴν Διαθ. Ἐπιστ. Παύλ. πρὸς Ἑβραίους
- » Ἑβρ. = » » » πρὸς Ἑβραίους
- » Θεοσ. 1,2 = » » » πρὸς Θεσσαλονικεῖς 1η,2α
- » Ἰακ. = » Ἐπιστολὴ Ἰακώβου
- » Ἰουδ. = » » » Ἰούδα
- » Ἰω. = » Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην
- » Ἰω. Ἐπ. 1,2,3 = » Ἐπιστολὴ Ἰωάννου 1,2,3
- » Κολ. = » Ἐπιστολὴ Παύλου πρὸς Κολοσσαίς
- » Κορινθ. 1,2 = » » » Κορινθίους 1η,2α
- » Λουκ. = » Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν
- » Μάρκ. = » » » κατὰ Μάρκον
- » Ματθ. = » » » κατὰ Ματθαῖον
- » Πέτρ. 1,2 = » Ἐπιστολὴ Πέτρου 1η,2α
- » Πράξ. = » Πράξεις τῶν Ἀποστόλων
- » Ρωμ. = » Παύλου Ἐπιστολὴ πρὸς Ῥωμαίους
- » Τιμ. 1,2 = » » » Τιμόθεον 1η,2α
- » Τίτ. = » » » Τίτον
- » Φιλ. = » » » Φιλιππησίους
- » Φιλήμ. = » » » Φιλήμονα
- Κέβ. = Κέβης, φιλόσοφος ..... (1ος αἰ. μ.Χ.)
- Κεβρ. Γεωργ. = Κεβρηνός Γεωργ., χρονογράφ. (1100 μ.Χ.)
- Κεκαμ. = Κεκαμμένος Ἰω. .... (11ος αἰ. μ.Χ.)
- Κέλα. = Κέλασος, φιλόσοφος ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
- Κέλα. Ἰατρ. = Κέλασος, ἱατρὸς ..... (1ος αἰ. μ.Χ.)
- Κεράδ. = Κεράδιος, ἐπιγραμματοποιός (100 μ.Χ.)
- Κερεκ. = Κερεκίδας, λαμβογράφος .... (3ος αἰ. π.Χ.)
- Κέρωπ. = Κέρωπης, ἑπικός ..... (7ος αἰ. π.Χ.)
- Κερ. = Κεραλίαν, ἱστορικός..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
- Κερ.Κ = Κεραλῆς Κωνσταντ. .... (900 μ.Χ.)
- Κηφισοδ. = Κηφισοδόρας, κωμικός .. (402 π.Χ.)
- Κικ. = Κικάρων, ρήτωρ, φιλόσοφος (60 π.Χ.)
- » Ἀκαδ. = » Ἀκαδημικά
- » Ἀττ. = » Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀττικόν
- » Κελ. = » περὶ Κεληκόντων
- » Κέιντ. = » Ἐπιστολὴ πρὸς Κέιντον
- » Οικ. = » πρὸς Οἰκείους
- » Ορ. = » περὶ Ὀρίων
- » Ρήτ. = » περὶ τοῦ Ρήτορος
- » Τοπ. = » Τοπικά
- » Φύσ. Θε. = » περὶ Φύσεως Θεῶν
- Κίνναμ. = Κίνναμος Ἰωάν., ἱστορικός (1240 μ.Χ.)
- Κλαύδ. = Κλαύδιος Ἰόλαος, ἱστορικός.... (μτγν.)
- Κλαυθιαν. = Κλαυθιανός, ἐπιγραμμ. .... (400 μ.Χ.)
- Κλαυθ. = Κλαυθέτος, τραγικός .... (4ος αἰ. π.Χ.)
- Κλεάνθ. = Κλεάνθης, φιλόσοφος .... (270 π.Χ.)
- Κλεάρχ. = Κλεάρχος, κωμικός ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
- Κλεάρχ. Ἰστ. = Κλεάρχος, ἱστορικός (4-3ος αἰ. π.Χ.)
- Κλειν. = Κλεινίας, φιλόσοφος ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
- Κλειταρχ. = Κλειταρχος, ἱστορικός .... (4ος αἰ. π.Χ.)
- Κλειταρχ. Γνωμ. = Κλειταρχος, γνωμολόγος..... (μτγν.)
- Κλειτόδ. = Κλειτόδημος (ἡ Κλειδήμος) (4ος αἰ. π.Χ.)
- Κλειτόμ. = Κλειτόμαχος, φιλόσοφος (2ος αἰ. π.Χ.)
- Κλειτοφ. = Κλειτοφῶν, ἱστορικός..... (4ος αἰ. π.Χ.)
- Κλεόβ. = Κλεόβουλος, λυρικός .... (6ος αἰ. π.Χ.)
- Κλεοβουλ. = Κλεοβουλῆν, λυρική ..... (6ος αἰ. π.Χ.)
- Κλεομηδ. = Κλεομηδῆς, μαθηματικός (2ος αἰ. μ.Χ.)
- Κλεοπ. = Κλεοπάτρα, ἀλχημίστρια .. (μτγν.)
- Κλεοστρ. = Κλεόστρατος, φιλόσ. ποιητής (300 π.Χ.)
- Κλεωνίδ. = Κλεωνίδης, μουσικός ..... (200 μ.Χ.)
- Κλήμ. Ἀλ. = Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἐκκλ. (200 μ.Χ.)
- » Παδ. = » Παπιδωγάδης
- » Προτρ. = » Λόγος προτρεπτ. πρὸς Ἑλληνας
- » Στρομ. = » Στροματείς
- Κλήμ. Βουλγ. = Κλήμης, ἀρχιεπ. Βουλγαρίας (†916 μ.Χ.)
- Κλήμ. Ρωμ. = Κλήμης, ἐπίσκοπος Ῥώμης (1ος αἰ. μ.Χ.)
- Κλύτ. = Κλύτος, ἱστορικός ..... (300 π.Χ.)
- Κ Μανασσ. = Κωνσταντίνος Μανασσῆς (1150 μ.Χ.)
- Κοδρικ. = Κοδρικῆς Παναγ. .... (†1827 μ.Χ.)
- Κόιντ. = Κόιντος Συμμενός, ἑπικός (390 μ.Χ.)
- Κοϊντιλ. = Κοϊντιλιανός, ρήτωρ .... (1ος αἰ. μ.Χ.)
- Κόικ. = Κόικος Δημ., ποιητής ... (†1891 μ.Χ.)
- Κολέτ. = Κολέττης Λιβέριος..... (18ος αἰ. μ.Χ.)

Κάλουθ.	=Κάλουθος, έπικος ..... (500 μ.Χ.)	Κύριλλ. Έπιγρ.	=Κύριλλος, έπιγραμμ. .... (1ος αι. μ.Χ.)
Καλουμ.	=Καλουμέλιος 'Ιούλιος ..... (1ος αι. μ.Χ.)	Κύριλλ. Πατρ.	=Κύριλλος ό Πατριός ..... (18ος αι. μ.Χ.)
Κολάωτ.	=Κολάωτης, φιλόσοφος ..... (3ος αι. π.Χ.)	Κύριλλ. Σκνδ.	=Κύριλλος ό Σκνδοπολίτης († 557 μ.Χ.)
Κομητ.	=Κομητᾶς Χαρτοουλάριος (9ος αι. μ.Χ.)	Κύρ. Ωλ.	=Κύρος Φλόριος, έπιγραμμ. (3ος αι. μ.Χ.)
Κομηττ.	=Κομητᾶς Στέφανος..... († 1833 μ.Χ.)	Κωδ.	=Κωδινός Γ. .... (1450 μ.Χ.)
Κομν. 'Αλέξ.	=Κομνηνός 'Αλέξιος..... (14ος αι. 1. μ.Χ.)	» Οφφ.	= » περί 'Οφφικίων
Κονδυλ.	=Κονδυλάκης 'Όταν ..... († 1920 μ.Χ.)	» Πάτρ.	= » Γ. Πατρία Κ) πόλεως
Κονδυλ. Δάστ.	=Κονδυλάκης 'Όταν ήσαν Δάσκαλοι	» Χρον.	= » Χρονογραφία
» Πατούχ.	= » Πατούχος	Κομν. 'Αδσπ.	=Κωμικά 'Αδσπτοτα, έκδ. Τ. Κρεκ
Κομν.	=Κομνηνός Ν. .... († 1905 μ.Χ.)	Κωνσταντ. Γρ.	=Κωνσταντῆς Γρηγ. .... († 1844 μ.Χ.)
Κόντ.	=Κόντος Κ., γραμματικός .... († 1909 μ.Χ.)	Κωνσταντίν. Γ.	=Κωνσταντίνου Γεώργ. .... (8ος αι. μ.Χ.)
Κοντορ.	=Κοντορῆς Γ. .... (17ος αι. μ.Χ.)	Κωνστ. 'Εκλ.	=Κωνσταντίνου 'Εκλογαί ... (10ος μ.Χ.)
Κόνων.	=Κόνων, μυθογράφος ..... (1ος αι. μ.Χ.)		
Κορ.	=Κοραῖς 'Αδαμαντίος ..... († 1833 μ.Χ.)		
» 'Ατ.	= » 'Ατακτα		
» 'Επιστ.	= » 'Επιστολαί κ. έ.		
Κόριν.	=Κόρινα, λυρική ποιήτρια..... (500 π.Χ.)		
Κορυήλ. Λ	=Κορυήλιος Λόγγος, έπιγραμμ. (μτγν.)		
Κορνούτ.	=Κορνούτος, φιλόσοφος ..... (68 μ.Χ.)		
» Ρητ.	= » Ρητορική Τέχνη		
» Φυσ. Θε.	= » περί τῆς Φύσεως τῶν Θεῶν		
Κορων. Τζ.	=Κορωνάος Τζάνης ..... (16ος αι. μ.Χ.)		
Κοσμ.	=Κοσμός ό 'Ινδοκτελευστής .... (538 μ.Χ.)		
Κοσμ. 'Ιερ.	=Κοσμός ό 'Ιεροσολυμίτης ..... (1081 μ.Χ.)		
Κοσμ.Μελ.	=Κοσμός ό Μελωδός ..... (730 μ.Χ.)		
Κοτλ.	=Cotelerius, 'Εκκλ. Μνημεία (έκδ. 17 αι. μ.Χ.)		
Κουκζ.	=Κουκουῆλης 'Ιω., μοναχός (12ος αι. μ.Χ.)		
Κουμαν.	=Κουμανούδης Στ. .... († 1899 μ.Χ.)		
» 'Αθῃσ.	= » Συναγωγή λέξεων 'Αθησαυριστών		
» ΝΑ	= » Συναγωγή λέξεων Λέξεων		
Κ Παρφ.	=Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος (950 μ.Χ.)		
» 'Εκδ.	= » Έκδοσις τῆς Βασιλείου τάξεως		
» Θεμ.	= » Περί θεμάτων		
» Τακτ.	= » Τακτικά		
Κρατίν.	=Κρατίνος, κωμικός ..... (5ος αι. π.Χ.)		
Κράντ.	=Κράντωρ, φιλόσοφος ..... (300 π.Χ.)		
Κράτ.Γραμμ.	=Κράτης, γραμματικός ..... (2ος αι. π.Χ.)		
Κράτ. Θηβ.	=Κράτης ό Θηβαίος, φιλόσ. (4ος αι. π.Χ.)		
Κράτερ.	=Κράτερος, Ιστορικός ..... (3ος αι. π.Χ.)		
Κρατεῦ.	=Κρατεῦς, βοτανικός ..... (100 π.Χ.)		
Κρατίν.Νεώτ.	=Κρατίνος ό Νεώτερος, κωμ. (4ος αι. π.Χ.)		
Κράττιπ.	=Κράττιππος, Ιστορικός ..... (400 π.Χ.)		
Κρέ.	=Κρέων, Ιστορικός		
Κρίν.	=Κρίνις, στωικός ..... (150 π.Χ.)		
Κριναγ.	=Κριναγόρας, έπιγραμμ. .... (μτγν.)		
Κρίτ.	=Κρίτων, κωμικός ..... (2ος αι. π.Χ.)		
Κρίτ.'Ιατρ.	=Κρίτων, Ιατρός ..... (100 μ.Χ.)		
Κρίτ. Φιλ.	=Κρίτων, φιλόσοφος ..... (1ος αι. μ.Χ.)		
Κρίτλ.	=Κρίτλης, θρησκευτικός ..... (3ος αι. π.Χ.)		
Κ Ροδ.	=Κωνστ. Ρόδιος, έπιγραμμ. (10ος αι. μ.Χ.)		
Κρουμπ.	=Κρουμπάχερ 'Ιστ. Βυζ. Λογοτεχνίας μτφρ. 1891		
Κρυστ.	=Κρυστάλλης Κ., ποιητής (έκδ. Φέξη)		
» 'Αγρότ.	= » 'Αγροτικά ..... († 1894 μ.Χ.)		
» Καλόγ.	= » Καλόγηρος τῆς Κλεισούρας		
» Τραγ.	= » Τραγ. τοῦ Χωριοῦ κ. τῆς Στάνης κ.ά.		
Κραββ.	=Κραββίος, κωμικός ..... (324 π.Χ.)		
Κηπρ.	=Κηπίος, Ιστορικός ..... (401 π.Χ.)		
Κυβί.	=Κυβίος, λυρικός ..... (5ος αι. π.Χ.)		
Κυβάν. Δ.	=Κυβάνιος Δημήτριος ..... (1400 μ.Χ.)		
Κυβάν.Πρόχ.	=Κυβάνιος Πρόχρος ..... (14ος αι. μ.Χ.)		
Κυλλήν.	=Κυλλήνιος, έπιγραμμ. .... (1ος αι. μ.Χ.)		
Κυνσφ.	=Κυνσόφιον (μν.)		
Κυπαρισσ.	=Κυπαρισσιώτης 'Ιωάννης (14ος αι. μ.Χ.)		
Κύπρ.	=Κύπρια, έπος ..... (7ος ή 6ος αι. π.Χ.)		
Κυρ.	=Γλωσσάριου τ. Κυρίλλου (4ος αι. μ.Χ.)		
Κυραν.	=Κυρανίδης (χρησμοί) (μτγν.)		
Κυριαξ.	=Κυριαξῆς 'Αθ., ποιητής 1949		
Κυριακ.	=Κυριακός, ύμνογράφος ..... (3ος αι. μ.Χ.)		
Κυριακάπ.	=Κυριακόπουλος Τιμόθ. (18ος αι. μ.Χ.)		
Κύριλλ.	=Κύριλλος, έπικος. 'Αλεξανδρ. (412 μ.Χ.)		
» Κτ. 'Ιουλ.	= » Κατά 'Ιουλιανού		
		Λάκ.	=Λάκων, έπιγραμματοποιός
		Λάμπρ.	=Λάμπρος Σ., Ιστορικός ... († 1919 μ.Χ.)
		» 'Ιστ. 'Ελλ.	= » 'Ιστορία τῆς 'Ελλάδος
		= Μυθιστ.	= » Συλλογή 'Ελλην. Μυθιστοριῶν
		= Ν. 'Ελληνμ.	= » Νέος 'Ελληνομήμιον
		= Παλαπολ.	= » Παλαπολάγιος και Πελοποννησιακός
		Λαμπροκλ.	=Λαμπροκλής, λυρικός .... (5ος αι. π.Χ.)
		Λάμν. Δ	=Λάμνιος Δ., παιδαγωγός (σύγχρονος)
		Λαπιθ.	=Γεώργιος Λαπιθῆς ..... (1330 μ.Χ.)
		Λάσ.	=Λάσος, λυρικός ..... (508 π.Χ.)
		Λασκαρ.	=Λασκαράτος 'Ανδρ. .... († 1900 μ.Χ.)
		» Βάρκ.Καν.	= » Βάρκα Κανονιέρα
		» Ληξ.	= » Ληξούρι
		» Λύχν.	= » Λύχνος
		» Μυστ.	= » Μυστήρια τῆς Κεφαλονιάς
		= Ποιήμ.	= » Ποιήματα (έκδ. Φέξη)
		Λάσκ. Θεδ.	=Λάσκαρις Θεόδωρος αυτοκρ. (1258 μ.Χ.)
		Λεγκρ.	= » Αίμιλιος († 1903)
		» 'Ελ. Βιβλ.	= » Δημόδης 'Ελλ. Βιβλιοθ.
		Λεξ. Βιενν.	=Λεξκόν Βιενναίων
		» Κανταβρ.	= » Κανταβριγιανόν
		= Μεσο.	= » Μεσοστρατιανόν
		= Κολολ.	= » Κολοσιανόν
		= Πνευμ.	= » Πνευματολογικόν
		= Ρητ.	= » Ρητορικόν
		= Σαββ.	= » Σαββατικόν
		= Σεγ.	= » Σεγυριανόν
		= Σχεδ.	= » Σχεδιογραφικόν
		Λεόντ.	=Λεόντιος ό Σχολαστικός (6ος αι. μ.Χ.)
		Λεόντ. Βυζ.	=Λεόντιος ό Βυζάντιος, Ιστ. († 549 μ.Χ.)
		Λεόντ.Μαδ.	=Λεόντιος, μαθημ. αστρον. (7ος αι. μ.Χ.)
		Λεόντ. Νεαπ.	=Λεόντιος, Νεαπόλεως Κύπρ. (7ος αι. μ.Χ.)
		Λεύκ.	=Λεύκων, κωμικός ..... (422 π.Χ.)
		Λεωβόν.	=Λεωβόνας, γραμματικός .. (2ος αι. μ.Χ.)
		Λεωβόν. Ρήτ.	=Λεωβόνας, ρήτωρ ..... (2ος αι. μ.Χ.)
		Λεύκαππ.	=Λεύκαππος, φιλόσοφος ... (3ος αι. π.Χ.)
		Λέων Δ	=Λέων ό Διάκονος, Ιστορ. (11ος αι. μ.Χ.)
		Λέων Μαρ.	=Λέων ό Μαργεντηνός (μέσα 14ου αι. μ.Χ.)
		Λέων Σοφ.	=Λέων ό Σοφός ή Τακτικός... (886 μ.Χ.)
		Λέων Φιλ.	=Λέων ό φιλόσ. ή μαθημ. (9ος αι. μ.Χ.)
		Λεωνιδ. 'Αλ.	=Λεωνίδας ό 'Αλεξανδρεῦς ... (60 μ.Χ.)
		Λεωνιδ. 'Ιατρ.	=Λεωνίδας, Ιατρός ..... (100 μ.Χ.)
		Λεωνιδ. Ταρ.	=Λεωνίδας ό Ταρναντίος .. (280 π.Χ.)
		Λιβάν.	=Λιβάνιος, σοφιστής, ρήτωρ (350 μ.Χ.)
		= 'Ανοσκ.	= » 'Ανασκευαί
		= Γνῶμ.	= » Γνώμη
		= Διηγ.	= » Διηγήματα
		= 'Εγκ.	= » 'Εγκώμια
		= 'Επιστ.	= » 'Επιστολαί
		= 'Εκφρ.	= » 'Εκφράσεις
		= 'Ηθ.	= » 'Ηθοπαιαί
		= Θέσ.	= » Θέσεις
		= Μελ.	= » Μελέται
		= Μῦθ.	= » Μῦθοι
		= Προγ.	= » Προγυμνάσματα
		= 'Υπερ.	= » Νόμου 'Υπεράστισις
		= Λόγ.	= » Λόγοι
		= 'Υποθ.	= » 'Υποθέσεις τῶν Δημοσθένους λόγ.

Λιβ. Ροδ. = Τὰ κατὰ Λιβύητρον καὶ Ροδάνην (μην.)
 Λικόν. = Λικόνιος, λυρικός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Λιμέν. = Λιμένιος, λυρικός ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
 Λιν. = Λινός, ἑπικός π. Σταβάτωρ
 Λοβέρδ. Ἀγ. = Λοβέρδος Ἀγάπης ..... († 1795 μ.Χ.)
 Λόγγ. = Λόγγος, ἑρωτικός ..... (400; μ.Χ.)
 Λογγίν. = Λογγίνος, ρήτωρ ..... (250 μ.Χ.)
 Λογγίν. Ἀπ. = ... ἀποσπάσματα
 > Προλ. = > Προλ. εἰς Ἡρακλείωνος Ἐγγει.
 > Ρήτ. = > Ρητορικὴ Τέχνη
 > Ὑψ. = > περὶ Ὑψους
 Λόλλ. Βάσος. = Λόλλιος Βάσιος, ἐπιγραμμ. (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Λουκ. = Λουκιανός, σαρκαστὴς ..... (160 μ.Χ.)
 > Ἀλ. = > Ἀλκιός
 > Ἀλέξ. = > Ἀλέξανδρος ἡ ψευδομαντῆς
 > Ἀλ. Ἰστ. = > Ἀληθινὴ Ἱστορία
 > Ἀλε. = > Ἀλεξάνδρ.
 > Ἀνάχ. = > Ἀνάχαρις
 > Ἀπαίδ. = > πρὸς Ἀπαίδευτον
 > Ἀποκ. = > Ἀποκριπτόμενος
 > Ἀπολ. = > Ἀπολογία
 > Ἀρι. = > Ἀριονίδης
 > Ἀστρολ. = > περὶ Ἀστρολογίας
 > Β Πρ. = > Βίων Πράξεις
 > Δημ. Ἐγκώμ. = > Δημοσθέσιος Ἐγκώμιον
 > Δημόν. = > Δημόναξ
 > Δίκ. Φων. = > Δίκη Φωνηέντων
 > Διόν. = > Διόνυσος
 > Δίς Κατ. = > Δίς Κατηγορούμενος
 > Διψ. = > περὶ τῶν Διαψάδων
 > Δραπ. = > Δραπέτης
 > Εἰκ. = > Εἰκόνης
 > Ἐνάλ. Δ. = > Ἐνάλιοι Διάλογοι
 > Ἐνύπν. = > Ἐνύπνιον
 > Ἐπιδρ. = > Ἐπιγράμματα
 > Ἐπ. Κρον. = > Ἐπιστολαὶ Κρονικαί
 > Ἐρμίστ. = > Ἐρμίστιος
 > Ἐρωτ. = > Ἐρωτες
 > Ἐταρ. Δ. = > Ἐταρικοί Διάλογοι
 > Εὐν. = > Εὐνόχος
 > Ζ Ἐλεγχ. = > Ζεύς Ἐλεγχόμενος
 > Ζ Τραγ. = > Ζεύς Τραγικός
 > Ζεύς. = > Ζεύς
 > Ἥλ. = > Ἥλεκτρον
 > Ἥρ. = > Ἡρόδοτος ἡ Ἀετίων
 > Ἡρακλ. = > Ἡρακλῆς
 > Ἡσιόδ. = > Ἡσιόδος
 > Θε. Δ. = > Θεῶν Διάλογοι
 > Θε. Ε. = > Θεῶν Ἐκκλησία
 > Θυσ. = > περὶ Θυσίων
 > Ἰκαρ. = > Ἰκαρομένηπιος
 > Ἰππ. = > Ἰππίδας
 > Ἰστ. Συγγρ. = > Πῶς δεῖ Ἱστορίαν συγγράφειν
 > Κατάπλ. = > Κατάπλους
 > Κρόν. = > Κρόνος
 > Κυν. = > Κυνικός
 > Λεξιφ. = > Λεξιφάνης
 > Μακρόβ. = > Μακρόβιος
 > Μέν. = > Μέντιππος ἡ Νεαιουμαντεία
 > Μη Πιστ. Δ. = > π. τοῦ μη βρδ. πιστευόμενου διαβολαῖς
 > Μισθ. Συν. = > περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνότων
 > Μυλ. Ἐγκ. = > Μύλας Ἐγκώμιον
 > Νεκρ. Δ. = > Νεκρὸν Διάλογοι
 > Νεαιουμ. = > Νεαιουμαντεία
 > Νέρ. = > Νέρων
 > Νιγρ. = > Νιγρίτιος
 > Οἰκ. = > Οἰκός
 > Ὀν. = > Λούκιος ἡ Ὀνος
 > Ὀνειρ. = > Ὀνειρος ἡ Ἀλεκτρυὼν
 > Ὀρχ. = > περὶ Ὀρχήσεως
 > Παράσ. = > Παράστος
 > Πατρ. Ἐγκ. = > Πατρίδος Ἐγκώμιον

Λουκ. Πενδ. = Λουκιανὸς περὶ Πένθους
 > Περιγρ. = > Περιγρίσιος
 > Πλ. = > Πλάτων ἡ Εὐχαι
 > Πρου. = > Προμηθεύς
 > Προυμ. Λογ. = > Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγῳ
 > Πρὸς Πταισμ. = > ὑπὲρ τοῦ προσγοροῦσι πταισμοῦ.
 > Ρητ. Διδ. = > Ρητορικὴ Διδασκαλία
 > Σκόδ. = > Σκόδης
 > Συμπ. = > Συμπόσιον ἡ Λαπίθαι
 > Συρ. = > περὶ Συρτῆς Θεοῦ
 > Τιμ. = > Τιμὸν ἡ Μισάνθρωπος
 > Τόξ. = > Τόξαρς
 > Τραγωδ. = > Τραγωδοποδογάρρα
 > Τυρανν. = > Τυραννοκτόνος
 > ὕπ. Εἰκ. = > ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων
 > Φάλ. = > Φέλορας
 > Φιλόπ. = > Φιλόπατρις
 > Φιλογ. = > Φιλομαυεῖς
 > Χάρ. = > Χάραον
 > Χαριδ. = > Χαριδῆμος
 > Ψευδοσ. = > Ψευδοσοφιστής
 > Ψευδοθ. = > Ψευδοθολογιστής
 > ὤκ. = > ὤκιστος
 Λουκάν. = > Λουκάνος Νικ. .... (16ος αἰ. μ.Χ.)
 > Ὡ. = > Ὡτορ. Ὀμήρου Ὀδύσσεος
 Λουκίλλ. = > Λουκίλλιος, ἐπιγραμμ. ... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Λυγκ. = > Λυγκεύς, κομικός ..... (300 π.Χ.)
 Λύκ. = > Λύκος, ἱστορικός ..... (300 π.Χ.)
 Λυκούδ. = > Λυκούδης Ἐμμ. .... († 1924 μ.Χ.)
 Λυκαόργ. = > Λυκαόργος, ρήτωρ ..... (330 π.Χ.)
 > ὅπ. = > ἀποσπάσματα
 Λυκάφρ. = > Λυκάφρων, τραγικός ..... (270 π.Χ.)
 > ὅπ. = > ἀποσπάσματα
 Λυκοφρονίδ. = > Λυκοφρονίδης, λυρικός ... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Λυρ. Ἀδίστ. = > Λυρικά Ἀδίστατα, βιβλ. Bergk (ἀρχ. μετγν.)
 Λυρ. Ἀλ. Ἀδίστ. = > Λυρικά Ἀλεξάνδρ. Ἀδίστ. Powell (μετγν.)
 Λυρ. Συμπλ. = > Λυρικὸν Συμπληρωμα, βιβλ. E. Dirlh
 Λύσ. = > Λύσιος, ρήτωρ ..... (411 π.Χ.)
 > ὅπ. = > ἀποσπάσματα
 Λυσίμ. = > Λυσίμαχος, ἱστορικός ... (100 π.Χ.)
 Λυσισαχ. = > Λυσισαχίδης, ἱστορικός
 Λύσιππ. = > Λύσιππος, κομικός ..... (434 π.Χ.)
 Λύσις = > Λύσις, φιλόσοφος (3ος αἰ. π.Χ.)

Μ

Μαβίλ. = > Μαβίλης Α., ποιητής ..... († 1912 μ.Χ.)
 Μάγν. = > Μάγνης, κομικός ..... (460 π.Χ.)
 Μάγν. Ἐπιδρ. = > Μάγνης, ἐπιγραμμ. .... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Μάγν. Ἰστ. = > Μάγνης, ἱστορικός ..... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Μάξ. = > Μάξαρς Μάξιμος ..... (14ος αἰ. μ.Χ.)
 Μάξ. = > Μαξ Νέα Βιβλίου τῶν Πατρίων (1853 μ.Χ.)
 Μασίστ. = > Μασίστας, ἐπ. ποιητής.... (3 αἰ. μ.Χ.)
 Μασκ. = > Μασκας, ἐπιγραμμ. .... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Μασκάρ. = > Μασκάριος, ὁ Αἰγύπτιος βιβλ. († 391 μ.Χ.)
 Μασκάρ. Χρυσ. = > Μασκάριος Χρυσόστομος (14ος αἰ. μ.Χ.)
 Μασκάρ. = > Μασκάρδιος, ἐπιγραμμ. ... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Μασκάρ. Θεσ. = > Μασκάρδιος Θεσσαλονικεύς (8ος αἰ. μ.Χ.)
 Μασκάρ. Μυρ. = > Μασκάρδιος, λυρικός ..... (μετγν.)
 Μασκάρ. Ἀλ. = > Μασκάρδιος Ἀλέξιος (14ος αἰ. μ.Χ.)
 Μασκάρ. = > Μασκάρδιος, γραμματικὸς... (3ος αἰ. μ.Χ.)
 Μασκάρ. = > Μασκάρδης Μ., ποιητής (σύγχρονος)
 > Ἀντίφ. = > Ἀντίφωνα
 > ὤρ. = > ὤρως κ.δ.
 Μαλάλ. = > Μαλάλιος Ἰωάν. χρονογράφ. ... (580 μ.Χ.)
 Μαλαξ. Μ. = > Μαλαξὸς Μανουήλ ..... (14ος αἰ. μ.Χ.)
 Μαλαξ. Ν. = > Μαλαξὸς Νικόλαος ..... (14ος αἰ. μ.Χ.)
 Μάλαχ. = > Μάλαχος, ἱστορικός ..... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Μάμαρ. = > Μάμαρος, ἐπιγραμμ. .... (4ος αἰ. π.Χ.)
 Μάμα. = > Μάμας, πατρ. Κων/νικὸς († 1459 μ.Χ.)
 Μάμα. Α. = > Μάμαριος Ἀνδρ. .... († 1488 μ.Χ.)
 > Μουαστ. = > Μουαστήριας

Μάμ. Α. Καστρ. Χ.	= Μάμουκας Καταστροφή Χίου	Μέν.	Περινθ. = Μένανδρος Περινθία
Μαν.	= Μανθάνω, Ιστ., άστρολ. (3ος αι. π.Χ.)	»	Σαμ. = Σαμία
Μαν. Όλ.β.	= Μανουήλ Όλ.βόλος (13ος αι. μ.Χ.)	»	Φάσμ. = Φάσμα
Μαν. Παλ.	= Μανουήλ Παλαπολόγος (1425 μ.Χ.)	Μέν. Έφ.	= Μένανδρος δ' Εφέσιος, Ιστορικός (μ.γν.)
Μαν. Φιλ.	= Μανουήλ Φιλής, ποιητής (1300 μ.Χ.)	Μέν. Πρ.	= Μένανδρος δ' Προτήκτωρ, Ιστ. (558 μ.Χ.)
Μάβ.μ.	= Μάβιμος, άστρολόγος .... (1ος αι. π.Χ.)	Μέν. Ρήτ.	= Μένανδρος, ρήτωρ ..... (3ος αι. μ.Χ.)
Μάβ. Όμολ.	= Μάβιμος δ' Όμολογητής (7ος αι. μ.Χ.)	Μέν.αμ.μ.	= Μένανδρος, Ιστορικός .... (3ος αι. π.Χ.)
Μάβ. Τύρ.	= Μάβιμος δ' Ότίριος, σοφιστής (150 μ.Χ.)	Μενδρ.	= Μενδρος Σ. .... († 1933 μ.Χ.)
Μαργίτ.	= Μαργίτης, κωμ. Έπος .... (3ος αι. π.Χ.)	Μενεκλ.	= Μενεκλής Βαρκαίος, Ιστ. .... (2ος αι. π.Χ.)
Μαρία 'Αλχ.	= Μαρία, άλχημίστρια .... (2ος αι. μ.Χ.)	Μενεκρ.	= Μενεκράτης, κωμικός .... (4ος αι. π.Χ.)
Μάρ. Βικτ.	= Μάριος Βικτωρίνος .... (4ος αι. μ.Χ.)	Μενεκρ. Έφ.	= Μενεκράτης δ' Εφέσιος, φιλόσ. (4ος αι. π.Χ.)
Μαριαν.	= Μαριανός, επιγραμματοποιός (500 μ.Χ.)	Μενεκρ. Ξάνθ.	= Μενεκράτης δ' Ξάνθιος, Ιστορ. (300 π.Χ.)
Μαρίν.	= Μαρίνος, φιλόσοφος .... (450 μ.Χ.)	Μενέμ.	= Μενέμαχος, Ιατρός ..... (1ος αι. μ.Χ.)
Μ = > Πρόκλ.	= > Βίος Πρόκλου	Μενεσθ.	= Μενεσθένης, Ιστορικός ..... (μ.γν.)
Μάρκ. 'Αργ.	= Μάρκος 'Αργεντάριος (6ος αι. μ.Χ.)	Μενέτ.	= Μενέτωρ, Ιστορικός ..... (μ.γν.)
Μάρκ. Δ.	= Μάρκος Διάκωνος ..... (5ος αι. μ.Χ.)	Μένιπ.π.	= Μένιππος, επιστολογράφος (3ος αι. π.Χ.)
» Βίλ. 'Αγ. Πορφ.	= > Βίος 'Αγίου Πορφυρίου	Μένων.	= Μένων, Ιατρός ..... (4ος αι. π.Χ.)
Μάρκ. Έρ.	= Μάρκος δ' Έρμητης ..... (400 μ.Χ.)	Μεσομ.	= Μεσομήδης, λυρικός ..... (2ος αι. μ.Χ.)
Μάρκ. Εύγεν.	= Μάρκος δ' Εύγενικός, ρήτ. (1447 μ.Χ.)	» 'Ηλ.	= > Ύμνος εις τόν 'Ηλιον
Μάρκελλ. Σιδ.	= Μάρκελλος δ' Σιδήτης .... (2ος αι. μ.Χ.)	» Μοδσ.	= > > εις την Μοδσσαν
Μαρκελλίν.	= Μαρκελλίνος, βιογράφος. (4ος αι. μ.Χ.)	» Νέμ.	= > > εις τήν Νέμειαν
Μαρκελλίν. Ιατρ.	= Μαρκελλίνος, Ιατρός ..... (2ος αι. μ.Χ.)	Μεταγ.	= Μεταγένης, κωμικός ..... (410 π.Χ.)
Μαρκιαν.	= Μαρκιανός, γεωγράφος .... (500 μ.Χ.)	Μετοχ. Θ	= Μετοχίτης Θεόδωρος ..... († 1332 μ.Χ.)
» 'Επιτ.	= > 'Επιτομή Γεωγρ. 'Αρτεμιδώρου	Μετοχ. Γ	= Μετοχίτης Γεώργιος .... (13ος αι. μ.Χ.)
Μαρκορ.	= Μαρκοράς Έερ., ποιητής .. († 1911 μ.Χ.)	Μηναί.	= Μηναίον 'Εσθλ. 1-12 (μ.γν. κ. μον.)
Μάρκ. Αύρ.	= Μάρκος Αύρηλιος 'Αντωνίνος (160 μ.Χ.)	» 'Απολ.	= > Απολυτίκιον
Μαρτελ.	= Μαρτελάς 'Αντώνιος .. (18ος αι. μ.Χ.)	» 'Εξεπ.	= > 'Εξαποστειλάριον
Μαρτζ.	= Μαρτζώκης Στέφ., ποιητής († 1913 μ.Χ.)	» 'Εσ.π.	= > 'Εσπερινός
Μαρτιάδ.	= Μαρτιάδιος, επιγραμ. (1ος αι. μ.Χ.)	» Θεοτ.	= > Θεοτοκίον
Μαρτιαν.	= Μαρτιανός Καπέλλας .... (5ος αι. μ.Χ.)	» Κατ.	= > Καταβάσις
Μάτσε.	= Μάτσεης 'Αντ., ποιητής. († 1874 μ.Χ.)	» Σταυροδ.	= > Σταυροθεοκίον
» Βασ.	= > Βασιλικός	» Συνψ.	= > Συνψάριον
Μάτρ.	= Μάτρων, παρθένος ..... (4ος αι. π.Χ.)	» 'Ωδ.	= > 'Ωδή
» Δελπιν.	= > Δελφινον	Μηνιατ.	= Μηνιατής 'Ηλ., έκκλ. ρήτωρ († 1714 μ.Χ.)
» Παρ. άπ.	= > Παραφύων άποσπάσματα	Μηνόδ.	= Μηνόδοτος Σάμιος, Ιστορ. (3ος αι. π.Χ.)
Μαυρίκ.	= Μαυρίκιος ..... (600 μ.Χ.)	Μητρόδ.	= Μητρόδωρος επιγραμ. (4ος αι. μ.Χ.)
» Στρατηγ.	= > Στρα ηγικά	Μητρόδ. Α.	= Μητρόδωρος Λαμνακηνός ..... (290 π.Χ.)
Μαυρογ.	= Μαυρογιάννης Γ. .... († 1905 μ.Χ.)	Μητρόδ. Σ.	= Μητρόδωρος Σκλήσιος, Ιστορ. (10ος αι. π.Χ.)
Μαυροφρ.	= Μαυροφρύδης Δ. .... († 1866 μ.Χ.)	Μητρόδ. Χ	= Μητρόδωρος Χίος, φιλόσ. (3ος αι. π.Χ.)
» Έκλ. Μνημ.	= > Έκλογή Μνημείων Ν. Έλλά. Γλώσσας	Μητο.	= Μητοσάκης Μιχ. πεζογράφος († 1916 μ.Χ.)
Μάχ.	= Μάχων, κωμικός ..... (280 π.Χ.)	Μί.	= Μίριμνι Πατράλογ' Ελλά. (1857-1866 μ.Χ.)
Μέγ.	= Μέγης, Ιατρός ..... (1ος αι. μ.Χ.)	Μί. L	= > Λατίων
Μεγασθ.	= Μεγασθένης, Ιστορικός .... (300 π.Χ.)	Μιθρ.	= Μιθραδάτης, επιστολογρ. (1ος αι. π.Χ.)
Μεθόδ.	= Μεθόδιος, επίσκοπος ..... († 312 μ.Χ.)	Μίμν.	= Μίμνερμος, έλεγειακός .. (6ος αι. π.Χ.)
» Συμπ.	= > Συμπόσιον τών δέκα Παρθένων	Μίμν. Τραγ.	= Μίμνερμος, τραγικός ..... (άρχ.)
Μεθόδ. Κ) πλ.	= Μεθόδιος, πατρ. Κων) λικός (846 μ.Χ.)	Μινουκ.	= Μινουκιανός, ρήτωρ .... (260 μ.Χ.)
Μελάμπ.	= Μελάμπους, μαντευτικός .... (250 π.Χ.)	Μιχ. 'Ακομ.	= Μιχαήλ 'Ακομινάτος .... (12ος αι. μ.Χ.)
Μελάνθ.	= Μελάνθιος, τραγικός .... (3ος αι. π.Χ.)	Μιχ. 'Ατταλ.	= Μιχαήλ 'Ατταλειάτης ..... (1080 μ.Χ.)
Μελάνθ. 'Ιστ.	= Μελάνθιος, Ιστορικός .... (4ος αι. π.Χ.)	Μιχ. Έφ.	= Μιχαήλ 'Εφέσιος, φιλόσ. (1050 μ.Χ.)
Μελανιππ.	= Μελανιππίδης, λυρικός ..... (450 π.Χ.)	» 'Ηδ. Νικ.	= > εις 'Αριστλ. 'Ηθικά Νικομάχεια 'Υπομν.
Μελ. Λ	= Μελᾶς Λέων, πεζογράφος († 1875 μ.Χ.)	» ΖΜ	= > > περί Ζώφον Μορίων
Μελ. Σπ.	= Μελᾶς Σπ., πεζογράφος .... (σύγχρονος)	» Μ Φυσ.	= > εις Μικρά Φυσικά
» 'Αστρ. Μ	= > Τό άστρο καί τó μαύρο	Μιχ. 'Ιερ.	= Μιχαήλ, πατρ. 'Ιεροσολύμων (830 μ.Χ.)
» Γέρ Μ	= > 'Ο Γέρος τοῦ Μωριᾶ κ.ά.	Μιχ. Σύρ.	= Μιχαήλ δ' Σύρος, χρονογρ. (1166 μ.Χ.)
Μελαχρ.	= Μελαχρινός 'Απ., ποιητής († 1952)	Μιχ. Σύνκ.	= Μιχαήλ δ' Σύνκελλος ..... (8ος αι. μ.Χ.)
Μελέαγρ.	= Μελέαγρος δ' Γαδαρηνός (50 π.Χ.)	Μιχαήλ.	= Μιχαήλιος, επιγραμ. .... (6ος αι. μ.Χ.)
Μελέτ. Γαλ.	= Μελέτιος Γαλσιωτής .... (13ος αι. μ.Χ.)	ΜΜ	= Μανιάτικα Μοιρολόγια
Μελινν.	= Μελιννός, ποιητήρ λυρική (100; μ.Χ.)	Μινασάλκ.	= Μινασάλλας, επιγραμ. (3ος αι. π.Χ.)
Μέλισσ.	= Μέλισσος, φιλόσοφος ..... (440 π.Χ.)	Μινασέ.	= Μινασάς, Ιστορικός ..... (200; μ.Χ.)
Μελιττιν. Ι	= Μελιττινώτης 'Ιωάννης .... (14ος αι. μ.Χ.)	Μησιθ. 'Αθ.	= Μησιθικός 'Αθηναίος, Ιατρός (3ος αι. π.Χ.)
Μελιττιν. Κ	= Μελιττινώτης Κωνστ. .... (13ος αι. μ.Χ.)	Μησιθ. Κυζ.	= Μησιθικός Κυζικηνός, Ιατρός (μ.γν.)
Μέν.	= Μένων, Ιστορικός ..... (50; μ.Χ.)	Μησιρίμ.	= Μησιρίμωρος, κωμικός .... (4ος αι. π.Χ.)
» Μένανδρ.	= Μένανδρος, κωμικός ..... (300 π.Χ.)	Μοίρ.	= Μοίρις, γραμματικός .... (2ος αι. π.Χ.)
» Γεωργ.	= > Γεωργός	Μοιρώ	= Μοιρώ, ποιητήρ έπική .... (3ος αι. π.Χ.)
» 'Επιτ.	= > 'Επιτρέποντες	Μοισιόδ.	= Μοισιόδης 'Ιωσήφης .... (18ος αι. μ.Χ.)
» 'Ηρ.	= > 'Ηρος	Μόλπ.	= Μόλπις, Ιστορικός ..... (4ος αι. π.Χ.)
» Κιθ.	= > Κιθαριστής	Μομφ. Παλ.	= Μομφάμουσα Παλαπογραφία (1708; π.Χ.)
» Κόλ.	= > Κόλας	Μόσχ.	= Μόσχος, βουκολικός ..... (200 π.Χ.)
» Κων.	= > Κωνιαζόμενα	Μόσχ. Δ	= Μόσχος Δημήτρ., ποιητ. (15ος αι. μ.Χ.)
» Μισ.	= > Μισούμενα	Μόσχ. Ι	= Μόσχος 'Ιωάννης, συναξαριστής (600 μ.Χ.)
» Μον.	= > Μονόστιχοι	Μοσχί.	= Μοσχίων, τραγικός ..... (4ος αι. π.Χ.)
» Περικ.	= > Περικειρομένη	Μοσχί. Γνωμ.	= Μοσχίων, γνωμολόγος ..... (μ.γν.)

Μοσχλ. Ιατρ. = Μοσχλῶν, Ιατρός ..... (2ος αΙ. π.Χ.)
 Μοσχλ. Παραδ. = Μοσχλῶν, παραδοξογράφος (ιγν.)
 Μοσχόπ. = Μοσχόπουλος, γραμματικός (1300 μ.Χ.)
 Μούκ. = Μούκιος Σικαδίας, επιγραμ. (ιγν.)
 Μουσβ. = Μουσβός Μαννίας, επιγραμ. (ιγν.)
 Μουσαβ. = Μουσαβίος, επικός ..... (500 αΙ. μ.Χ.)
 Μουσαί. = Μουσαίος, επιγραμ. (ιγν.)
 Μουσαύρ. = Μάριος Μουσαύρος ..... († 1517 μ.Χ.)
 Μουσταφ. = Μουσταφίδης 'Ανδρέας .. († 1860 μ.Χ.)
 Μουσάν. = Μουσάνιος Ρούφος, φιλόσοφος (66 μ.Χ.)
 Μιτρυ. = Μιτρυαδής, ποιητής (16ος αΙ. μ.Χ.)
 Μιτράρ. = Μιτράρης Δ., δραματικός ..... († 1964)
 Μπαύμπ. = Μπαύμπουλης 'Αντ. .... (17ος αΙ. μ.Χ.)
 » Ερβίν. 'Αθ. = » Ερβίνος τ' περιήγηση πόλεως 'Αθήνης
 Μπαούτ. = Μπαούττιαν ΦΚ, φιλόλογος († 1829)
 Μυία. = Μυία, πυθαγόρ. φιλόσοφος (5-4ος αΙ. π.Χ.)
 Μύλλ. = Μύλλερ 'Αποσπασμ. 'Ελλ. (12ος αΙ. π.Χ.)
 Μύρ. = Μύρων, Ιστορικός ..... (5ος; αΙ. π.Χ.)
 Μυρεμ. Ν. = Μυρεμ- Νικέλα, Ιατρός .. (1200 μ.Χ.)
 Μυρίν. = Μυρίνος, επιγραμ. (ιγν.)
 Μυρίσλ. = Μυρίσλος, Ιστορικός .... (3ος αΙ. π.Χ.)
 Μυρίτλ. = Μυρίτλος, κωμικός ..... (430 π.Χ.)
 Μωραττ. = Μωρατίδης 'Αλέξ., πεζογρ. († 1929 μ.Χ.)
 Μωα. = Μωσής, άλχημιστής (2ος αΙ. μ.Χ.)
 Μωώσ. = Μωώσης δ' Χωρανός ..... (700 μ.Χ.)

Ν

Ναθαν. = Ναθαναήλ 'Ιωάννης .... (16ος αΙ. μ.Χ.)
 Ναυμάχ. = Ναυμάχιος, επικός ..... (2ος αΙ. μ.Χ.)
 Ναυσικρ. = Ναυσικράτης, κωμικός ... (350; π.Χ.)
 Ναυσίφ. = Ναυσίφονης, φιλόσοφος ... (300 π.Χ.)
 Νεάνθ. = Νεάνθης, Ιστορικός ..... (3ος αΙ. π.Χ.)
 Νέαρχ. = Νέαρχος, Ιστορικός (4ος αΙ. π.Χ.)
 Νεΐλ. = Νεΐλος, έθελος, πατήρ .... (420 μ.Χ.)
 Νεΐλ. 'Ορ. = Νεΐλος, πατριάρχ. διηγητικός (1380 μ.Χ.)
 Νεμέσ. = Νεμέσιος, φιλόσοφος ..... (400; μ.Χ.)
 Νεοπτ. = Νεοπτόλεμος, επικός ..... (200 π.Χ.)
 Νεόφυτ. = Νεόφυτος δ' 'Εγκλειστος, Ιστ. (1134 μ.Χ.)
 Νέσφρ. = Νέσφρων, τραγικός ..... (5ος αΙ. π.Χ.)
 Νέσσ. = Νέσσας, φιλόσοφος ..... (5ος αΙ. π.Χ.)
 Νέστ. = Νέστωρ, επιγραμ. .... (3ος αΙ. μ.Χ.)
 Νεχάν. = Νεχάνος, άστρολόγος .. (2ος αΙ. μ.Χ.)
 Νηστ. Ι. = Νηστευτής 'Ιωάν. .... (595 μ.Χ.)
 Νήγρ. Σέξτ. = Νήγρη Σέξτιος, Ιατρός ..... (1ος αΙ. π.Χ.)
 Νικ. = Νικανδρός, επικός ..... (160; π.Χ.)
 » 'Αλεξ. = » 'Αλεξιδόρμας
 » Θηρ. = » Θηριόλας
 Νικαίν. = Νικαίνετος, επικός ..... (2ος αΙ. π.Χ.)
 Νίκαρχ. = Νίκαρχος, επιγραμ. .... (4ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικ. Βυζ. = Νικήτας Βυζάντιος ή Φιλόσοφ. (880 μ.Χ.)
 Νικήτ. Εύγ. = Νικήτας δ' Εύγενειανός ..... (12ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικήτ. 'Ηρ. = Νικήτας επικός, 'Ηρακλείας (1100 μ.Χ.)
 Νικήτ. 'Ιατρ. = Νικήτας, Ιατρός ..... (11ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικήτ. Θεο. = Νικήτας, άρχιεπ. Θ' νίκης (12ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικήτ. Παφλ. = Νικήτας Παφλαγών .... († 890 μ.Χ.)
 Νικ. Χων. = Νικήτας Χωνιάτης 'Ακαμινάτος (1200 μ.Χ.)
 Νικηφ. Πατρ. = Νικηφόρος δ' Πατριάρχης .. (787 μ.Χ.)
 Νικί. = Νικίας, επιγραμ. (ιγν.)
 Νικδβ. = Νικόδημος, επιγραμ. (ιγν.)
 Νικόλ. Δαμ. = Νικόλαος δ' Δομασκηνός, Ιστ. (14 π.Χ.)
 » Κάισ. = » Βίος Κάισας
 Νικόλ. Κερκ. = Νικόλαος, μητροπ. Καρκύρας (1100 μ.Χ.)
 Νικόλ. Κωμ. = Νικόλαος, κωμικός ..... (4ος αΙ. π.Χ.)
 Νικόλ. Μεθ. = Νικόλαος, μητροπ. Μεθώνης (1150 μ.Χ.)
 Νικόλ. Μυστ. = Νικόλαος δ' Μυστικός .... (10ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικόλ. Ρήτ. = Νικόλαος, ρήτωρ ..... (3ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικόλ. Σμ. = Νικόλαος δ' Σμυρναίος, μαθηματ. (ιγν.)
 Νικόλ. Στ. = Νικόλαος δ' Σταυδίτης .... (9ος αΙ. μ.Χ.)
 Νικόμ. = Νικόμαχος, κωμικός ..... (ιγν.)
 Νικόμ. Γερ. = Νικόμαχος δ' Γερμασιός, μαθημ. (100 μ.Χ.)
 » 'Αριθμ. = » Εισαγωγή 'Αριθμητικής
 » 'Αρμον. = » 'Εγχειρίδιον 'Αρμονικής

Νικόμ. 'Εκλ. = Νικόμαχος 'Εκλογαί
 Νικόμ. Τραγ. = Νικόμαχος, τραγικός .... (5ος αΙ. π.Χ.)
 Νικόστρ. = Νικόστρατος, κωμικός ..... (350 π.Χ.)
 Νικόστρ. Φιλ. = Νικόστρατος, φιλόσοφος ..... (ιγν.)
 Νίσοφ. = Νίσοφών, κωμικός ..... (380 π.Χ.)
 Νίσοχ. = Νίσοχάρης, κωμικός ..... (400 π.Χ.)
 Νίκαν. = Νίκαν, κωμικός ..... (ιγν.)
 Νιρβ. = Νιρβάνος Παύλος ..... († 1937)
 » 'Αγγλ. = » 'Αγγολαούλοβο
 » Βασκαπ. = » 'Η Βασκαπία με τὰ μαργερτάρια
 » 'Ασφ. = » Τό βιβλίον τοῦ κυρίου 'Ασφού
 » Μαλλ. Καυρ. = » Μαλλία Καυρία
 » Παγ. Λαλ. = » Παγὰ Λαλιούσα κ. δ.
 Νόμ. Γόρτ. = Νόμοι Γόρτυνης
 Νόν. Μ. = Νόνος Μάρκελλος ..... (4ος αΙ. μ.Χ.)
 Νόνν. = Νόννος, επικός ..... (500; μ.Χ.)
 » Δ. = » Δανυστικός
 » Εύαγγ. 'Ιω. = » Παράφρασις Εύαγγ. 'Ιωάννου
 Νοσσ. = Νοσσίς, ποιήτρια επιγραμ. (300 π.Χ.)
 Νόστ. = Νόστος, Ιστορικός ..... (3ος αΙ. π.Χ.)
 Νουμίν. 'Απ. = Νουμίνιος δ' Απαμνός, φιλόσ. (2ος αΙ. μ.Χ.)
 Νουμίν. 'Ηρ. = Νουμίνιος δ' 'Ηρακλείδης (3ος αΙ. π.Χ.)
 Νύμφ. = Νύμφης, Ιστορικός ..... (3ος αΙ. π.Χ.)
 Νυμφδ. = Νυμφόδωρος, Ιστορικός .... (320 π.Χ.)

Ξ

Ξάνθ. = Ξάνθος, Ιστορικός ..... (463; π.Χ.)
 Ξανθόπ. = Ξανθόπουλος Νικηφόρος ..... (1ος αΙ. μ.Χ.)
 Ξεν. = Ξενοφών, Ιστορικός ..... (401 π.Χ.)
 » 'Αγνη. = » 'Αγνησίλαος
 » 'Αθ. = » 'Αθηναίων Πολιτεία
 » 'Αν. = » Κύρου 'Ανάβασις
 » 'Απολ. = » 'Απολογία Ξενοκράτους
 » 'Αποιν. = » 'Απομνημονεύματα
 » 'Ελ. = » 'Ελληνικά
 » 'Επιστ. = » 'Επιστολαί
 » 'Ηρ. = » 'Ηρώ
 » 'Ηππ. = » Περί 'Ηπικής
 » 'Ηπταρχ. = 'Ηπταρχικός
 » Κυν. = » Κυνηγιστικός
 » Λακ. = » Λακεδαιμονίων Πολιτεία
 » Οικ. = » Οικονομικός
 » ΚΠ. = » Κύρου Παιδεία
 » Πρωσ. = » Πύροι ή περί Προσόδων
 » Συμπ. = » Συμπόσιον
 Ξεν. 'Ερ. = Ξενοφών δ' 'Εφέσιος, έρωτικός (230 μ.Χ.)
 Ξεναγ. = Ξεναγόρας, Ιστορικός ..... (ιγν.)
 Ξεναρχ. = Ξεναρχος, κωμικός ..... (330 π.Χ.)
 Ξενοκλ. = Ξενοκλής, τραγικός ..... (5ος αΙ. π.Χ.)
 Ξενοκρ. = Ξενοκράτης 'Αφροδιτεύς, Ιατρός (40 μ.Χ.)
 Ξενοπλ. = Ξενοπούλος ρ., πεζογράφος († 1951)
 » Ζακ. Μοντ. = » Ζακωνίδιο Μαντήλι
 » Κακ. Δρ. = » Κακός Δρόμος
 » Κόκκ. Βρ. = » Κόκκινος Βράχος
 » Μαργ. Στ. = » Μαργαρίτα Στέφα
 » Στέλλ. Βιολ. = » Στέλλα Βιολάντη κ. δ.
 Ξένος. = Ξένος Στέφ., πεζογράφος († 1894 μ.Χ.)
 Ξενοφ. = Ξενοφάνης, φιλόσοφος ..... (538 π.Χ.)
 Ξένων. = Ξένων, κωμικός ..... (ιγν.)
 Ξιφιλ. = Ξιφιλίνος δ' Τραπεζούντης (1065 μ.Χ.)
 Ξιφιλ. 'Ιω. = Ξιφιλίνος 'Ιωάννης, χρονογρ. (1080 μ.Χ.)

Ο

Οίκουμ. = Οίκουμένιος, λαολόγιστος. (10ος αΙ. μ.Χ.)
 Οινόι. = Οινόμαχος, φιλόσοφος .... (2ος αΙ. μ.Χ.)
 'Οκελλ. = 'Οκελλος Λευκανός, φιλόσ. (1ος αΙ. π.Χ.)
 'Ολυμπ. = 'Ολυμπιόδοτος, φιλόσοφος .. (575 μ.Χ.)
 » 'Αλκ. = » εΙς Πλάτ. 'Αλκιβιάδην 'Υπόμνημ.
 » Γοργ. = » Γοργίου 'Υπόμνηματα
 » Κατ. = » εΙς 'Αριστ. Κατηγορίας 'Υπόμν.
 » Μετ. = » Μεταφωρολογικά 'Υπομν.
 » Πλάτ. = » Βίο- Πλάτωνος

Όλυμπ. Προλ.	= Όλυμπιάδωρος, Προλεγόμενα
Φαίβ. Φιλ.	= > εις Πλάτ. Φαίδωνα Υπομήμη.
Όλυμπ. Άλχ.	= Όλυμπιάδωρος, άθλητιστής (4ος αϊ. μ.Χ.)
Όλυμπ. Ιστ.	= Όλυμπιάδωρος, Ιστορικός (450 π.Χ.)
Όμ.	= Όμηρος ..... (9ος αϊ. π.Χ.)
> Πλ.	= > Πλάτης
> Όδ.	= > Όδύσσεια
Όνκτ.	= Όνκτας ή Όνκτας, Πυθαγόρειος (άρχ.)
Όνκστ.	= Όνκστος, έπιγραμμ. .... (1ος αϊ. π.Χ.)
Όνισανδρ.	= Όνισανδρος, φιλόσοφος .. (1ος αϊ. μ.Χ.)
Όππ.	= Όππιανός, έπικός ..... (3ος αϊ. μ.Χ.)
> Άλ.	= > Άλκυονίς
> Ίε.	= > Ίεστικά
> Κιν.	= > Κυνηγίτικα
Όρειβ.	= Όρειβάστος, Ιατρός..... " Ο]
> άπ.	= > άποσπάσματα
> Εύπάρ.	= > Εύπάριστος
> Σύνον.	= > Σύνονις
Όρέστ.	= Όρέστης, πατρ. Ίεροσολ. (1000 μ.Χ.)
Όρφ.	= Όρφαί, (άρχ. κ. μτγν.)
> Άργ.	= > Άργοναυτικά
> Λιθ.	= > Λιθικά
> Ύμν.	= > Όρφηκοί Ύμνοι
Όρφαν.	= Όρφανίδης Θ., ποιητής.... (†1886 μ.Χ.)
Ούλπ.	= Ούλπ ανός, γραμματικός (3ος αϊ. μ.Χ.)
Ούραν.	= Ούράνης Κ. .... (†1953)
Ούράνι.	= Ούράνιος, Ιστορικός..... (1ος αϊ. π.Χ.)

Π

Παγαν.	= Παγανής Σπ., πεζογράφος (†1932 μ.Χ.)
Παγκράτ.	= Παγκράτης, έπιγραμματοποιός (μτγν.)
Παγκράτ. Έπ.	= Παγκράτης, έπικός ..... (2ος αϊ. μ.Χ.)
Παϊάν Δελφ.	= Παϊάν Δελφικός ..... (2ος αϊ. π.Χ.)
Παϊάν Έρ.	= Παϊάν Έρυσσάιος ..... (4ος αϊ. π.Χ.)
Παίσ.	= Παίσιος, μητροπ. Ρόδου (1580 μ.Χ.)
Πακουρ.	= Πακουριανός Γρηγ. .... († 1086 μ.Χ.)
Παλαιολ. Γρ.	= Παλαιολόγος Γρηγόριος.... (1842 μ.Χ.)
Παλαιολ. Μιχ.	= Παλαιολόγος Μιχαήλ, Ιστ. (1282 μ.Χ.)
Παλαίφ.	= Παλαίφατος, μυθογράφος ..... (μτγν.)
Παλαιμ.	= Παλαιμάς Κωστής, ποιητής (†1943)
> Ασάλ. Ζ	= > Ασάλειτη Ζωή
> Βαμ.	= > Βαμοί
> Δελ. Σιλ. Στ.	= > Δελίοι και Σικληροί Στίχοι
> Δεκατετρ.	= > Δεκατετράστιχα
> Διηγήμ.	= > Διηγήματα
> Δωδ. Γύφτ.	= > Ό Δωδεκάλογος του Γύφτου
> Θάν. Παλ.	= > Θάνατος Παληκαριού
> Ίαμβ.	= > Ίαμβοι και Άνάσταιστοι
> Καμν. Λαμν.	= > Καμνοί τής Λιμνοθάλασσας
> Ν Φήμ.	= > Οι Νύχτες του Φήμιου
> Παράκ.	= > Παράκαιρα
> Πεζ. Δρ.	= > Πεζοί Δρόμοι
> Περ. Χαιρ.	= > Περάσματα και Χαιρετισμοί
> Σατ. Γυμν.	= > Σατυρικά Γυμνάσματα
> Τάφ.	= > Ό Τάφος
> Τετράστ.	= > Ό κύκλος των τετράστιχων
> Τραγ. Πατρ.	= > Τραγούδια τής πατρίδας μω'
> Τρίσευγ.	= > Τρίσεύγενη
> Ύμν. Άθ.	= > Ύμνος εις την Άθηναν
> Φλογ. Βασ.	= > Ή Φλογέρα του Βασιλιά κ.ά.
Πάσιμ. Γρ.	= Πάσιμας Γρηγ., θεολόγος (1350 μ.Χ.)
Πάλλ.	= Πάλλης Άλξ. .... († 1935 μ.Χ.)
> Πλ.	= > μετάφρασις Όμηρου Ίλιάδος
> Κούφ. Καρ.	= > Κούφια Καρύδια
> Ταμπ. Κόπ.	= > Ταμπούρες και Κόπανος
Παλλάδ.	= Παλλάδιος, έκκλησιαστικός.. (420 μ.Χ.)
> Λαουσ.	= > Λαουσαίων
Παλλάδ. Ιατρ.	= Παλλάδιος, Ιατροσοφιστής .. (650 μ.Χ.)
> Ίππ.	= > σφάλμα εις Ίπποκράτην
Πάλλδ.	= Πάλλδαδς, έπιγραμμ. .... (5ος αϊ. μ.Χ.)
Πάλχ.	= Πάλχος, αστρολόγος ..... (500 μ.Χ.)

Πάμφ.	= Πάμφιλος, έπιγραμματοποιός.. (μτγν.)
Πάμφ. Ιατρ.	= Πάμφιλος, γραμμ., Ιατρός (1ος αϊ. μ.Χ.)
Πάμφ. Έκκλ.	= Πάμφιλος, εκκλησιαστικός.... (307 μ.Χ.)
Παμφιλ.	= Παμφίλη, Ιστοριογράφος (1ος αϊ. μ.Χ.)
Πάμφως.	= Πάμφως, ποιητής Ύμνων (πρό Όμήρου
Παν.	= Πανύσσας, έπικός ..... (489 π.Χ.)
Πανδρ.	= Πανδρετος Μιχαήλ, χρονογρ. (1450 μ.Χ.)
Παντ.	= Παντελής Κωνστ. .... (12ος αϊ. μ.Χ.)
Παπαθ.	= Παπαδιαμάντης Άλ., πεζογρ. (†1911 μ.Χ.)
> Γυφτ.	= > Γυφτοπούλα
> Παρχ. Διηγ.	= > Παρχαλινά Διηγήματα
> Ρόδ. Ακρ.	= > Ρόδινα Άκρογιάλια
> Φόν.	= > Φόνισσα
> Χολερ.	= > Χολιασμένη
> Χρ. Μηλ.	= > Χρήστος Μηλιώνης κ.ά.
> Χριστ. Διηγ.	= > Χριστουγεννιάτικα Διηγήματα
> Χριστ. Τεμπ.	= > Τα Χριστουγεννα του Τεμπέλι
Παπαδιαρ.	= Παπαδιαμάντηπούλος Ίω. († 1910 μ.Χ.)
Παπατν.	= Παπατωναίου Ζ..... († 1940)
> Άγ. Όρ.	= > Άγιον Όρος
> Διηγ.	= > Διηγήματα
> ΘΔ.	= > Θεία Δώρα
> Όδ.	= > Όδων
> Όρκ. Πεδ.	= > Όρκος του Πεθαμένου
> Πεζ. Ρ	= > Πεζοί Ρυθμοί κ. ά.
Παπαρρ. Δ.	= Παπαρρηγόπουλος Δημ. († 1873 μ.Χ.)
Παπαρρ. Κ.	= Παπαρρηγόπουλος Κ. Ιστ (†1891 μ.Χ.)
Πάππ.	= Πάππος, μαθηματικός (280 μ.Χ.)
Παρακλ.	= Παρακλιτική ή Όκτώηχος..... (Ιακλ.)
Παρασπόνδ.	= Παρασπόνδυλος Ζωτικός (15ος αϊ. μ.Χ.)
Παράσχ. Α	= Παράσχος Άχιλλεύς, ποιητής (†1895 μ.Χ.)
Παράσχ. Γ	= Παράσχος Γεώργιος, ποιητής (†1886 μ.Χ.)
Παρθ.	= Παρθένιος, έρωτικός ..... (30 π.Χ.)
Παρμ.	= Παρμινίδης, φιλόσοφος..... (503 π.Χ.)
Παρμέν.	= Παρμένιος, έπιγραμματοποιός .. (μτγν.)
Παρμέν. Ίαμρ.	= Παρμένιος, Ιαμβογράφος .. (3ος αϊ. π.Χ.)
Παρμινί.	= Παρμινίον, έπιγραμματοποιός.. (μτγν.)
Παρορ.	= Παρορίτης Κ., πεζογράφος (†1931 μ.Χ.)
Παρρ.	= Παρράσιος, έλεγειακός..... (400 π.Χ.)
Πασαγ. Κ	= Πασαγιάννης Κ. .... († 1933 μ.Χ.)
Πασαγ. Σ	= Πασαγιάννης Σπ., ποιητ. († 1910 μ.Χ.)
> Άντλ.	= > Άντλαιοί
Πασπάτ.	= Πασπάτης Άλ. .... († 1891 μ.Χ.)
> Χιακ. Γλωσσ.	= > Χιακόν Γλωσσάριον
Πασχ. Χρον.	= Πασχάλιον Χρονικόν..... (630 μ.Χ.)
Πατροκλ.	= Πατροκλής Θούριος, τραγ. (4ος αϊ. π.Χ.)
Παύλ. Αλγ.	= Παύλος ό Αλγινήτης, Ιατρός.. (660 μ.Χ.)
Παύλ. Άλ.	= Παύλος ό Άλεξανδρεύς, αστρολ. (375 μ.Χ.)
Παύλ. Σιλ.	= Παύλος ό Σιλεντιάριος, ποιητής (330 μ.Χ.)
Παυσ.	= Παυσανίας, ό Περιηγητής.... (180 μ.Χ.)
Παυσ. Γραμμ.	= Παυσανίας, γραμματικός ..... (μτγν.)
Παυσ. Δαμ.	= Παυσανίας Δαμασκηνός, Ιστ. (4ος αϊ. μ.Χ.)
Παχυμ. Γ.	= Παχυμέρης Γεώρ., Ιστορ. . (1270 μ.Χ.)
Παχώμ. Ρουσ.	= Παχώμιος Ρουσάνος.... (16ος αϊ. μ.Χ.)
ΠΑ	= Παλαπά Διαθήκη ..... (μτγν.)
> Άγγ.	= > Άγγαίος
> Άμ.	= > Άμός
> Άμβ.	= > Άμβρακούμ
> Άριβ.	= > Άριθμός
> Άσμ.	= > Άσμα Άσμάτων
> Βαρ.	= > Βαρούχ
> Βασ. 1,2,3,4	= > Βασιλειών 1η,2α,3η,4η
> Βηλ.	= > Βήλ
> Γέν.	= > Γένεσις
> Δαν.	= > Δανιήλ
> Δεστ.	= > Δευτερονόμιον
> Έκκλ.	= > Έκκλησιαστής
> Έξ.	= > Έξοδος
> Έπιστ.	= > Έπιστολή Ίερεμίου
> Έσθρ. 1,2	= > Έσθρας 1ου,2ου
> Έσθ.	= > Έσθέρ
> Ζαχ.	= > Ζαχαρίας

ΠΑ	Θρήν.	= Παλαία Δ. Θρήνοι 'Ιερουσό
»	'Ησ.	= » 'Ησάας
»	'Ιεζ.	= » 'Ιεζαχάη
»	'Ιερ.	= » 'Ιερου'αλ
»	'Ιησ.	= » 'Ιησούς Ναυή
»	'Ιουδ.	= » 'Ιουδθ
»	'Ιωβ.	= » 'Ιωβ
»	'Ιωήλ	= » 'Ιωήλ
»	'Ιων.	= » 'Ιωνάς
»	Κριτ.	= » Κριταί
»	Λευίτ.	= » Λευιτικόν
»	Μακκ. 1,2,3	= » Μακκαβαίων 1,2,3,4
»	Μαλ.	= » Μαλαχίας
»	Μιχ.	= » Μιχαίας
»	Να.	= » Ναούμ
»	Νε.	= » Νεμίας
»	'Οβδ.	= » 'Οβδίου
»	Παραλ. 1,2	= » Παραλειπομένων 1,2
»	Παροιμ.	= » Παροιμιαί
»	Ρούθ	= » Ρούθ
»	Σοφ. Σολ.	= » Σοφία Σαλωμών
»	Σοφ. Σηρ.	= » Σοφία Σηράχ
»	Σοφον.	= » Σοφονίας
»	Τωβ.	= » Τωβίτ
»	Υαλμ.	= » Υαλμοί
»	'Ωσ.	= » 'Ωση
Πεδιάς. Ι	=	Πεδιάσιμος 'Ιωάν. .... (14ος αἰ. μ.Χ.)
Πείσ.	=	Πείσανδρος ὁ Ρόδιος, ἑπικός (650 π.Χ.)
Πείσ. Λ	=	Πείσανδρος ὁ Λαοναυεύς, ἑπικ. (230 μ.Χ.)
Πελάγ.	=	Πελάγιος, ἀλχημιστής .... (3ος α. μ.Χ.)
Πέμπλ.	=	Πέμπλος, φιλόσοφος π. Στοβαίω
Πέρδικ.	=	Περδικάρης Μιχ. .... († 1837 μ.Χ.)
Περικτ.	=	Περικτιών, Πύθαγορ. φιλόσοφος
Περίπλ. 'Ερ.Θαλ.	=	Περίπλους 'Ερμ.Θαλάσσης (1ος αἰ. μ.Χ.)
Πέρος. Κ	=	Πέροςας Κιτιεύς, φιλόσοφος (3ος αἰ. π.Χ.)
Π.ρο.	=	Πέροςης, ἐπιγραμματοποιός
Πέρος.	=	Πέροςας, ποιητής. .... (1ος αἰ. μ.Χ.)
Πετιν.	=	Πετινός Βασιλείος .... (10ος αἰ. μ.Χ.)
Πετμ.	=	Πετμεζές Λαύρας .... (σύγχρονος)
Πετρά.	=	Πετράσιος, ἀστρολόγος .... (μτγν.)
Πέτρ. 'Αλεξ.	=	Πέτρος Α', Πατριάρχ. 'Αλεξανδρ. (†3) (μ.Χ.)
Πέτρ. 'Αργ.	=	Πέτρος, ἐπίσκοπος 'Αργαυς (10ος αἰ. μ.Χ.)
Πέτρ. Πατρικ.	=	Πέτρος ὁ Πατρικίος, ἱστορικ. (6ος αἰ. μ.Χ.)
Πετρών.	=	Πετρώσιος .... (1ος αἰ. μ.Χ.)
Πηγάς	=	Πηγάς Μελίτιος .... (1600 μ.Χ.)
Πικατ.	=	Πικατόρος 'Ιω. .... (16ος αἰ. μ.Χ.)
Πικρ.	=	Πικρός Πέτρος, παλαιγράφος (σύγχρονος)
Πινδ.	=	Πινδαρος, λυρικός .... (490 π.Χ.)
»	ἀπ.	= » ἀποσπάσματα
»	Διθύρ.	= » Διθύραμβοί
»	Ι	= » 'Ισθμιοίτικαι
»	Ν	= » Νεμεσικαί
»	Ο	= » 'Ολυμπιονικαί
»	Π	= » Πύθιονικαί
»	Παιδν.	= » Παιάνες
»	Παρθ.	= » Παρθένια
Πισθ. Γ.	=	Πισθής Γεώρ., ποιητής. .... (620 μ.Χ.)
Πιττ.	=	Πιττακός, λυρικός .... (6ος αἰ. π.Χ.)
Πλαν.	=	Πλανούσης Μάξιμος .... (1327 μ.Χ.)
Πλάτ.	=	Πλάτων, φιλόσοφος. .... (399 π.Χ.)
»	'Αλκ. 1,2	= » 'Αλκιβιάδης 1ος, 2ος
»	'Αλκυ.	= » 'Αλκυόν
»	'Αντ.	= » 'Ανταρσται
»	'Αξ.	= » 'Αξίλοχος
»	'Απολ.	= » 'Απολογία Σωκράτους
»	'Αρετ.	= » περί 'Αρετής
»	Γοργ.	= » Γοργίας
»	Δημόδ.	= » Δημόδοκος
»	Δικ.	= » περί Δικαίου
»	'Επιγρ.	= » 'Επιγράμματα
»	'Επιμ.	= » 'Επινομίς
»	'Επιστ.	= » 'Επιστολαί

Πλάτ.	'Ερυξ.	= Πλάτων	'Ερυξτός
»	Εὐδ.	= »	Εὐδοκίμης
»	Εὐφρ.	= »	Εὐφρόων
»	Θαλγ.	= »	Θαλγής
»	Θαυτ.	= »	Θαυτήτος
»	'Ηπα.	= »	'Ηπαρχος
»	'Ηπ. Ε	= »	'Ηπιδας ὁ 'Ελάσσων
»	'Ηπ. Μ	= »	'Ηπιδας ὁ Μείζων
»	'Ιων	= »	'Ιων
»	Κλατ.	= »	Κλατοφών
»	Κρατ.	= »	Κρατύλος
»	Κρτ.	= »	Κρτέων
»	Κρτί.	= »	Κρτίας
»	Λάχ.	= »	Λάχης
»	Λύσ.	= »	Λύσις
»	Μέν.	= »	Μένων
»	Μενξ.	= »	Μενξένος
»	Μίν.	= »	Μίνος
»	Νόμ.	= »	Νόμοι
»	'Ορ.	= »	'Οροι
»	Παρμ.	= »	Παρμινίδης
»	Πολ.	= »	Πολιτεία
»	Πολιτ.	= »	Πολιτικός
»	Πρωτ.	= »	Πρωτογράφος
»	Σίσ.	= »	Σίσυφος
»	Σοφ.	= »	Σοφιστής
»	Συμπ.	= »	Συμπόσιον
»	Τίμ.	= »	Τίμαχος
»	Φαίδ.	= »	Φαίβων
»	Φαίδρ.	= »	Φαίδρος
»	Φίλ.	= »	Φίληβος
»	Χαρμ.	= »	Χαρμίδης
Πλάτ. Κομ.	= Πλάτων κομικός	..... (427 π.Χ.)	
Πλάτ. Νεώτ.	= Πλάτων ὁ Νεώτερος, ἑπιγραμμ.	(μτγν.)	
Πλατών.	= Πλατώνιος, γραμματικός	..... (μτγν.)	
Πλαύτ.	= Πλαύτος, κωμικός	..... (200 π.Χ.)	
Πληθ. Γ	= Πληθών ἡ Γαμετὸς Γεώργ.	(1450 μ.Χ.)	
Πλάν.	= Πλάνος	..... (23 μ.Χ.)	
»	Φι	= » Φυσική 'Ιστορία	
Πλούτ.	= Πλούταρχος	..... (80 μ.Χ.)	
»	'Αγ.	= » 'Αγίς	
»	'Αγισ.	= » 'Αγισθαίος	
»	Αἰμ.	= » Αἰμίλιος Παύλος	
»	'Αλέξ.	= » 'Αλέξανδρος	
»	'Αλκ.	= » 'Αλκιβιάδης	
»	'Αντ.	= » 'Αντωνίος	
»	ἀπ.	= » ἀποσπάσματα	
»	'Αρατ.	= » 'Αρατος	
»	'Αρεσκ. Φιλ.	= » 'Αρεσκοντα τοῖς Φιλασόφους	
»	'Αριστ.	= » 'Αριστέλης	
»	'Αρτέ.	= » 'Αρταξέρξης	
»	Β 'Ομ.	= » Βίος 'Ομήρου	
»	Βρούτ.	= » Βρούτος	
»	Γάβρ.	= » Γάβρος	
»	Γ Γράκχ.	= » Γάτος Γράκχος	
»	Δημ.	= » Δημοσθένης	
»	Δημήτρ.	= » Δημήτριος	
»	Δίαν.	= » Δίαν	
»	Εδγ.	= » ὑπὲρ Εδνείας	
»	Εθμ.	= » Εθμάνης	
»	'Ηθ.	= » 'Ηθικά	
»	'Ηθοδ.	= » 'Υπομνήματα εἰς 'Ηθοδον	
»	Θαμ.	= » Θαμιστοκλής	
»	Θηρ.	= » Θησεύς	
»	Καίσο.	= » Καίσαρ	
»	Κάμ.	= » Κάμυλλος	
»	Κάτ. Νεώτ.	= » Κάτων ὁ Νεώτερος	
»	Κάτ. Πρεσβ.	= » Κάτων ὁ Πρεσβύτερος	
»	Κικ.	= » Κικέρων	
»	Κίμ.	= » Κίμων	
»	Κίσιμ.	= » Κισιμένης	
»	Κοριολ.	= » Κοριολανός	

Πλούτ., Κράσσ. = Πλούταρχος, Κ. 200
 » Λούκ. = Λούκουλλο
 » Λυκ. = Λυκούργος
 » Λύσ. = Λύσανδρος
 » Μάρ. = Μάριος
 » Μάρκ. = Μάρκελλος
 » Μέτρ. = περί Μέτρων
 » Νικ. = Νικίας
 » Ναυ. = Ναυός
 » Όθ. = Όθων
 » Παροιμ. = Παροιμίες
 » Πελ. = Πελοπίδας
 » Περ. = Περικλής
 » Πομπ. = Πομπήσιος
 » Ποπιλ. = Ποπλικόλας
 » Ποτ. = περί Ποταμών
 » Πύρρ. = Πύρρος
 » Ρωμ. = Ρωμύλος
 » Σεπτ. = Σεπτίμιος
 » Σόλ. = Σόλων
 » Στρωμ. = Στρωματίες
 » Σύγκρ. = Σύγκρισις
 » Σύλλ. = Σύλλας
 » Τ Γράσχ. = Τιβέριος Γράσχος
 » Τιμ. = Τιμός
 » Τίτ. = Τίτος
 » Φάβ. = Φάβιος Μάξιμος
 » Φιλ. = Φιλοποίμη
 » Φλαμ. = Φλαμίνιος
 » Φωκ. = Φωκίων
 Πλωτίν. = Πλωτίνος, φιλόσοφος ..... (204 μ.Χ.)
 Πλώγ.Μιχ. = Πλώγειρος, Μιχαήλ, Ιστορ. (1282 μ.Χ.)
 Πολ. = Πολέμων, περιηγητής ..... (200 π.Χ.)
 Πολ. Σοφ. = Πολέμων, σοφιστής ..... (133 μ.Χ.)
 » Καλ. = Καλλιμαχός
 » Κυν. = Κυνάγιερος
 Πολ. Φυσ. = Πολέμων, φυσικογνωμονικός... (μτγν.)
 Πολέμ. = Πολέμης Ι., ποιητής..... (†1922 μ.Χ.)
 » Άλάβ. = Άλάβαστρα
 » Βασ. Άν. = Ό Βασίλειος Άνήλιαγος
 » Ποιήμ. = Ποιήματα κ. ά.
 Πολύχρ. = Πολύχορος, κωμικός
 Πολίτ. = Πολίτης Ν..... (†1921 μ.Χ.)
 » Έκλ.Τραγ. = Έκλογάι από Τραγούδια Έλλ. Λαού (παραπομπή εις σελ.)
 » Λαογρ. = Λαογραφία
 » Παραδ. = Παραδόσεις
 » Παροιμ. = Παροιμίες κ.ά.
 Πολλιαν. = Πολλιανός, έπιγραμμ..... (2ος αι. μ.Χ.)
 Πολύαν. = Πολύανος, Ιστορικός..... (163 μ.Χ.)
 Πολύαν. Έπιγρ. = Πολύανος, Ιούλιος..... (1ος αι. π.Χ.)
 Πολύβ. = Πολύβιος, Ιστορικός..... (167 π.Χ.)
 » άπ. = άποσπάσματα
 Πολύβ. Σαρδ. = Πολύβιος Σαρδιανός, ρήτ. (14ος αι. μ.Χ.)
 Πολυδ. = Πολυδεύκης, γραμματικός..... (180 μ.Χ.)
 Πολύζ. = Πολύζηλος, κωμικός..... (402 π.Χ.)
 Πολύκαρπ. = Πολύκαρπος, θεολογιστικός..... (104 μ.Χ.)
 Πολύκλ. = Πολύκλειτος, φιλόσοφος .... (500 μ.Χ.)
 Πολυκρ. = Πολυκράτης, Ιστορικός
 Πολυλ. = Πολυλάς, Ίάκωβος..... († 1896 μ.Χ.)
 » Άμλ. = μετάφρ. Άμλέτου Σαίξπηρ
 » Διηγ. = Διηγήματα
 » Όθ. = μετάφρ. Όμήρου Όδυσσεΐας κ.ά.
 Πολύστρ. = Πολύστρατος, Έπικούρειος (3ος αι. π.Χ.)
 Πολύστρ. έπιγρ. = Πολύστρατος, έπιγραμμ..... (2ος αι. π.Χ.)
 Πολύχ. = Πολύχарος, Ιστορικός
 Πολυχρόν. = Πολυχρόνιος Άταμίας ..... (450 μ.Χ.)
 Ποιμτ. = Ποιμητής, έπιγραμμ. .... (1ος αι. μ.Χ.)
 Ποιμτ. Τραγ. = Ποιμητής, τραγικός..... (μτγν.)
 Ποριάτ. = Ποριώτης Ν..... (σύγχρονος)
 » Ροδ. = Ροδόπη κ.ά.
 Πορφ. = Πορφύριος Τύριος, φιλόσοφος (263 μ.Χ.)

1 Πορφ. Άποχ. = Πορφύριος περί Άποχών
 » Άρμον. = εις Άπολεμαίον Άρμονικά
 » Γνώμ. = Γνώμαι
 » Εισ. = Εισαγωγή ή αι Πέντε Φωναί
 » Έμβρ. = Έως έμυλγούνται τά έμβρυα
 » Ίλ. = εις Ίλιάδα
 » Ιστ. άπ. = Ιστορικά άποσπάσματα
 » Κατ. = εις Άριστλ. Κατηγορίας Υπόμνημα
 » Μαρκ. = προς Μαρκελλαν
 » Νυμφ. = περί του Άντρου των Νυμφών
 » Όδ. = εις Όδυσσειαν
 » Πλωτ. = Βίος Πλωτίνου
 » Πυθ. = Βίος Πυθαγόρου
 » Τετράβ. = εις Άπολεμαίον Τετράβιβλον
 » Χριστ. = κατά Χριστιανών
 Πορφύρ. = Πορφύρας Λάμπρος, ποιητής (†1933 μ.Χ.)
 » Μουσ. Φ. = Μουσικές φωνές
 » Σκ. = Σκίς
 Ποσειδ. = Ποσειδπιππος, κωμικός ..... (289 π.Χ.)
 Ποσειδ. Έπιγρ. = Ποσειδπιππος, έπιγραμμ..... (3ος αι. π.Χ.)
 Ποσειδ. Ιατρ. = Ποσειδώνιος, Ιατρός ..... (300 μ.Χ.)
 Ποσειδών. = Ποσειδώνιος, Ιστορικός .... (100 π.Χ.)
 Πραξ. = Πραξαγόρας, Ιστορικός .. (4ος αι. μ.Χ.)
 Πράξιλλ. = Πράξιλλα, ποιήτρια λυρική (450 π.Χ.)
 Πράξ. Συνόδ. = Πράξις Συνόδων
 Πρατίν. = Πρατίνος, ποιητής..... (499 π.Χ.)
 » Λυρ. = Λυρικά άποσπάσματα
 » Τραγ. = Τραγικά άποσπάσματα
 Πρίσκ. = Πρίσκος, Ιστορικός..... (5ος αι. μ.Χ.)
 Πρίσκ. = Πρίσκων, γραμματικός (500 μ.Χ.)
 Πρίσκ. Ανθ. = Πρίσκωνος Ανθός, φιλόσοφος (550 μ.Χ.)
 Προβελ. = Προβελύγγιος Άρ., ποιητ. (†1936 ς)
 Πρόδ. = Πρόδικος, φιλόσοφος..... (5ος αι. π.Χ.)
 Πρόδρ. = Πρόδρομος Θεόδωρος .... (1125 μ.Χ.)
 » Γαλ. = Γαλεαμουμαχία
 » Ροδ. = Τά κατά Ρ.δώνηνη και Δοσικλέα
 Προκ. = Προκόπιος ό Καισαρεύς, Ιστορ. (527 μ.Χ.)
 » Βανδ. = περί του Βανδαλικού Πολέμου
 » Γοθ. = περί του Γοθικού Πολέμου
 » Κτισμ. = περί Κτισμάτων Πραγματεία
 » Μυστ. = Μυστικά Ιστορ. ή Ανέκδοτα
 » Περσ. = περί του Περσικού Πολέμου
 Προκ. Γαστ. = Προκόπιος ό Γαζός, ρήτωρ (490 μ.Χ.)
 » Άναστ. = εις Άναστασίον Πανηγυρικός
 » Έκφρ. = Έκφρασις Ύδρολογίου
 » Έπιστ. = Έπιστολαί
 Πρόκλ. = Πρόκλος, φιλόσοφος..... (440 μ.Χ.)
 » Άλκ. = εις Πλάτ. Άλκιβιάδην Υπόμνημα
 » Εύκλ. = εις τό α' βιβλ. του Εύκλειδους Υπόμν.
 » Ησιόθ. = εις Ησιόδου Έργα και Ημέρας
 » Ίερ. = περί Ίερατικής Τέχνης
 » Κρατ. = εις Πλάτωνος Κρατύλον Υπόμν.
 » Παρμ. = εις Παρμενίδην
 » Πλάτ. Θεολ. = περί της κατά Πλάτωνα Θεολογίας
 » Πολ. = εις Πλάτωνος Πολιτείαν Υπόμν.
 » Στοιχ. Θεολ. = Θεολογική Στοιχείωσις
 » Στοιχ. Φυσ. = Φυσική Στοιχείωσις
 » Τετράβ. = Παράφρ. εις Άπολεμαίον Τετράβιβ
 » Τίμ. = εις Πλάτωνος Τίμαιον Υπόμνημ.
 » Ύμν. = Ύμνοι
 » Ύποτ. = Ύποτύπωσις Άστρολογικ. Θέσεων
 » Χρηστ. = Χρηστομάρεια
 Προμαθ. = Προμαθίδας, Ιστορικός..... (1ος αι. π.Χ.)
 Πρόξ. = Πρόξενος, Ιστορικός ..... (3ος αι. π.Χ.)
 Πρωταγ. = Πρωταγόρας, φιλόσοφος (5ος αι. π.Χ.)
 Πρωταγορ. = Πρωταγόρης, Ιστορικός (2ος αι. π.Χ.)
 Πτολ. = Πτολεμαίος, μαθηματικός (139 μ.Χ.)
 » Άναλ. = περί Άναλήμματος
 » άπ. = άποσπάσματα
 » Άπλ. = Άπλως έπιφανείας σφαίρας
 » Άρμ. = Άρμονικά
 » Γεωγρ. = Γεωγραφική Ύφήγησις

Πτολ. 'Ημερολ. = Πτολεμαίος, 'Ημερολόγιον
 > Καν. = > Κανών Βασιλειών
 > Καρπ. = > Καρπός (νόθ.)
 > Κριτ. = > περί Κριτηρίου
 > Μαθ. = > Μαθηματική Σύνταξις
 > Τετραβ. = > Τετραβιβλος
 > Υποθ. = > Υποθέσεις των πλανημένων
 > Φασ. = > Φάσεις άπλανών άστρων
 > Υψ. = > Υψοφορία
 Πτολ. 'Ασκ. = Πτολεμαίος δ' Ασκαλεντίας. (10 π.Χ.)
 Πτολ. 'Επιγρ. = Πτολεμαίος, επιγρ. .... (ιτην.)
 Πτολ. 'Ευερ. = Πτολεμαίος δ' Εύαργήτης, ιστ. (2ος αι. π.Χ.)
 Πτολ. Μεγ. = Πτολεμαίος δ' Μεγαλόστολος. (ιτην.)
 Πτολ. Χέν. = Πτολεμαίος δ' Χένος. .... (100 π.Χ.)
 Πυθ. = Πυθαγόρας, φιλόσοφος .... (531 π.Χ.)
 > 'Επιστ. = Πυθαγόρου κ. Πυθαγορείων 'Επιστολαί
 Πυθαίν. = Πυθαίντος, Ιστορικός .... (405 αι. π.Χ.)
 Πυθακλ. = Πυθακλής, Ιστορικός (άρχ.)
 Πύθων. = Πύθων, τραγικός. .... (4ος αι. π.Χ.)
 Πυργ. = Πυργίων, Ιστορικός (άρχ.)
 Πώλ. = Πώλος, φιλόσοφος. .... (4ος αι. π.Χ.)

ρ

Ραβδ. Ν. = Ραβδός Νικόλαος. .... (1340 μ.Χ.)
 Ραγκ. 'Αλ. = Ραγκαβής 'Αλξ. .... (†1892 μ.Χ.)
 > Αύθ. Μ. = > Αύθεντος του Μωρέας
 > Δούκ. = > Δούκας
 > Κουτρ. Γάμ. = > τού Κουτρούλη δ' γάμος
 Ραγκ. Κλ. = Ραγκαβής Κλέων. .... (†1917 μ.Χ.)
 Ράβ. = Ράδος Κ., πείραγρας. .. (†1931 μ.Χ.)
 Ρήγ. = Ρήγας Βελαστινλής. .... (†1798 μ.Χ.)
 Ρήτ. = Ρήτορας 'Ελληνες. .... (κδ. Waltz)
 Ρητόρ. = Ρητόρας, άστρολόγος. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Ρισαν. = Ρισανός, έπικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Ρίζ. Νερ. = Ρίζος Νέρουλης. .... (†1850 μ.Χ.)
 Ρίνθ. = Ρίνθων, κωμικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Ροδιν. Ν. = Ροδινός Νέφυτος. .... (†1669 μ.Χ.)
 Ροιδ. = Ροιδής 'Εμμ. .... (†1904 μ.Χ.)
 > Ειβ. = > Ειβωλα
 > Κριτ. Μελ. = > Κριτικά Μελέται
 > Πάπ. 'Ιω. = > Πάπισσα 'Ιωάννα
 > Συρ. Δ. = > Συριανή Διηγήματα κ.ά.
 Ρουτίλ. = Ρουτίλιος Λούπος, ρήτωρ. .... (ιτην.)
 Ροϋφ. = Ροϋφας δ' 'Εράσιος, Ιατρός. .... (100 μ.Χ.)
 > 'Ανατ. = > 'Ανατομή
 > 'Ερωτ. = > 'Ερωτήματα
 > Νεφρ. Κύστ. = > π. των έν Νεφροίς και Κύστει Παθών
 > Σατ. Γον. = > περί Σατυριασμού και Γονορροίας
 > Σφυγμ. = > Σύνθεσις περί Σφυγμών
 > 'Ονομ. = > π. 'Ονομασ. των 'Ανθρώπου Μορίων
 Ροϋφ. Ρήτ. = Ροϋφας, ρήτωρ. .... (ιτην.)
 Ρουφίν. = Ρουφίνος, θεολογικός. .... (340 μ.Χ.)
 Ρουφίν. 'Επιγρ. = Ρουφίνος, επιγραμματοποιός. .... (ιτην.)
 Ρουφινιαν. = Ρουφινιανός 'Ιούλιος, ρήτωρ. .... (ιτην.)
 Ρωμ. Μελ. = Ρωμανός δ' Μέλαρος. .... (500 μ.Χ.)

Σ

Σαβίν. = Σαβίνος Τύλλιος, επιγραμ. (1ος αι. μ.Χ.)
 Σάδ. = Σάδασκ, Μεσαίων. Βιβλιοθήκη (†1914 μ.Χ.)
 Σακέρδ. = Σακέρδος Μάριος, γραμ. .... (300 μ.Χ.)
 Σαλλ. = Σαλλούστιος, φιλόσοφος (4ος αι. μ.Χ.)
 Σάμ. = Σάμος, επιγραμματοποιός (3ος αι. π.Χ.)
 Σανν. = Σαννυρίων, κωμικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Σατφ. = Σατφός, ποιήτρια λυρική. .... (611 π.Χ.)
 > άπ. = > άποσπάσματα
 Σάρρ. = Σάρρος Δημήτριος. .... †1938
 > 'Αν. ΛΗ = > 'Ανέκδοτον Λεξ. 'Ηπειρωτ. Διαλέκτου
 > μπερ. Εύρ. = > μετάφρασις Εύριπίδου
 > μπερ. Σοφ. = > μετάφρασις Σοφοκλέους
 > Πρ. Τραγ. = > Τα πρώτα τραγούδια κ.ά.
 Σάτυρ. = Σάτυρος, Ιστορικός. .... (200 π.Χ.)
 > Εύρ. = > Βίος Εύριπίδου

Σάτυρ. 'Επιγρ. = Σάτυρος, επιγραμ. .... (1ος αι. π.Χ.)
 Σαχλ. = Σαχλίκης Στήφ. στιχουργός (1440 μ.Χ.)
 Σγουρ. = Σγουρόπουλος: Σλαβιστρός (15ος μ.Χ.)
 > Φ Συνδ. = > 'Ιστορ. των έν Φερράρα και Φλωρεντίας Συνδών
 Σκοϋνδ. = Σκοϋνδος, γεωμολόγος. .... (1ος αι. μ.Χ.)
 Σέλευκ. = Σέλευκος, γραμ. Ιστορικός. .... (ιτην.)
 Σέλευκ. Αλφ. = Σέλευκος, λυρικός. .... (ιτην.)
 Σενέκ. = Σενέκας, φιλόσοφος. .... (1ος αι. μ.Χ.)
 > ΦΖ = > Φυσικά Ζήτηματα
 Σέστ. 'Εμπ. = Σέστος δ' 'Εμπερικος. .... (225 μ.Χ.)
 > Μαθ. = > πρὸς Μαθηματικούς
 > Πυρρ. = > Πυρρώνειοι 'Υποτυπώσεις
 Σέστ. Πυθ. = Σέστος, Πυθαγόρειος. .... (ιτην.)
 Σεραπ. = Σεραπίων, άστρολόγος. .... (ιτην.)
 Σεραπ. 'Επιγρ. = Σεραπίων, επιγραμματοποιός. .... (ιτην.)
 Σεραπ. Τραγ. = Σεραπίων, τραγικός. .... (ιτην.)
 Σέρβ. = Σέρβιος, γραμματικός. .... (4ος αι. μ.Χ.)
 Σέργ. = Σέργιος, πατρ. Κων. λικός. .... (†639 μ.Χ.)
 Σέργ. Μακρ. = Σέργιος Μακρίτης. .... (18ος αι. μ.Χ.)
 Σερήν. = Σερήνιος, γεωμέτρης. .... (4ος αι. μ.Χ.)
 > ΤΚυλ. = > περί Τωμών του Κυλίνδρου
 > ΤΚων. = > περί Κωνωνίων Τωμών
 Σερήν. Γνωμ. = Σερήνιος, γνωμολόγος. .... (ιτην.)
 Σεϋήρ. = Σεϋήρος, φιλόσοφος. .... (2ος αι. μ.Χ.)
 Σεϋήρ. 'Αντ. = Σεϋήρος, πατρ. 'Αντιστολίας (512 μ.Χ.)
 Σεϋήρ. 'Ιατρ. = Σεϋήρος, Ιατρός. .... (4ος αι. μ.Χ.)
 Σεϋήρ. Ρήτ. = Σεϋήρος, ρήτωρ. .... (470 μ.Χ.)
 Σήμ. = Σήμος, Ιστορικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Σημρ. = Σημυριάτης 'Αγγ., ποιητ. (ο †1944)
 > 'Ονειρ. = > 'Ονειρων 'Ησίοι
 Σθεν. = Σθενίδας, φιλόσοφος παρά Σταβάτω
 Σιγούρ. = Σιγούρος Μαρίνος, ποιητής (σύγχρονος)
 Σικ. = Σικελιάτης 'Ιω. .... (14ος αι. μ.Χ.)
 Σικελ. = Σικελιανός 'Αγγ., ποιητής (†1961)
 > 'Αλφρ. = > 'Αλαστροήσκιατος
 > Πάσχ. 'Ελ. = > Τό Πάσχα των 'Ελλήνων
 > Πρόλ.Ζ = > Πρόλογος στή ζωή κ. θ.
 Σιλην. = Σιληνός, Ιστορικός. .... (3ος-2ος αι. π.Χ.)
 Σίμ. = Σίμων δ' 'Αθηναίος. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Σίμμ. = Σίμμιας, θεολογικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Σιμπλίκ. = Σιμπλίκιος, φιλόσοφος. .... (500 μ.Χ.)
 > 'Επικτ. = > εις 'Επικτήτων 'Υπομνήματα
 > Κατ. = > εις 'Αριστλ. Κατηγορίας 'Υπομν.
 > Ούρ. = > περί Ούρανοϋ
 > Φυσ. = > Φυσικά
 > Ψυχ. = > περί Ψυχής
 Σιμούλ. = Σιμούλος, κωμικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Σιμων. = Σιμωνίδης δ' Κείος, λυρικός. .... (525 π.Χ.)
 Σιμων. 'Αυ. = Σιμωνίδης δ' Αμοργίνος, Ιατρ. (695 π.Χ.)
 Σισίν. = Σισίνιος, πατρ. Κ. λικός. .... (10ος αι. μ.Χ.)
 Σκάμ. = Σκάμων, Ιστορικός
 Σκιαδ. = Σκιαδής 'Αθ. .... (†1796 μ.Χ.)
 Σκίπ. = Σκίπης Σατ., ποιητής. .... (†1951)
 > 'Απείθ. = > δ' 'Απείθαντος
 > Κάλβ. = > Κάλβεια μέτρα
 > Μεγ. Αόρ. = > Μεγάλη Αόρα
 Σκίρ. = Σκίρας, κωμικός. .... (3ος αι. π.Χ.)
 Σκλάβ. = Σκλάβος Μαν. .... (1508 μ.Χ.)
 Σκλ. = Σκλήρος 'Αθ. .... (†1664 μ.Χ.)
 Σκούφ. = Σκούφος Φραγκ. .... (17ος αι. μ.Χ.)
 Σκριβ. = Σκριβάνιος Λάργος, Ιατρός. .... (ιτην.)
 Σκλιν. = Σκλίνιος, ποιητής, φίλος. .... (4ος αι. π.Χ.)
 Σκλάτ. = Σκλάτς, γεωγράφος. .... (350; π.Χ.)
 Σκλάτ. 'Ιω. = Σκλάττης 'Ιωάννης. .... (1050 μ.Χ.)
 Σκλάτ. Σ. = Σκλάττης 'Ιω. .... (†1890 μ.Χ.)
 Σκύν. = Σκύνιος, γεωγράφος. .... (2ος αι. π.Χ.)
 Σόλ. = Σόλων, λυρικός. .... (594 π.Χ.)
 Σολωμ. = Σολωμός Διον., ποιητής. .... (†1857 μ.Χ.)
 > 'Εθν. 'Υμν. = > 'Εθνικός 'Υμνος
 > 'Ελ. Πολ. = > 'Ελευθερία Πολιορκημένοι
 > Κρητ. = > Κρητικός

Σωλμ. Λάμπρ. = Σωλμῶν Λάμπρος
 Λάρε Μπάρε = εἰς θάνατον Λάρε Μπάρε κ.α.
 Σουητ. = Σουητῶν, γραμμ. Ιστορικ. (100 μ.Χ.)
 Σουίθ. = Σουίθας, λεξικογράφος ..... (960 μ.Χ.)
 Σουλπ. = Σουλπίκιος Μάξιμος, ἐπικός (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Σουρ. = Σουρή Γ., σατυρ. ποιητής (†1919 μ.Χ.)
 Σουσ. = Σουσαρίων, κωμικός ..... (570 π.Χ.)
 Σούτα. Α. = Σούτας' Αλέξ., ποιητής..... (†1863 μ.Χ.)
 » Περιπλ. = » Ο' περιπλανώμενος
 » Σατ. = » Σατυρικός
 » Τουρκ. Έλλ. = » Τουρκομάχος 'Ελλάς
 Σούτα. Π. = Σούτας Π., ποιητής ..... (†1868 μ.Χ.)
 » Όδοιπ. = » Όδοιπόρος
 » Καραίσκ. = » Καραϊσκάκης
 Σοφ. = Σοφοκλής, τραγικός ..... (468 π.Χ.)
 » Αι. = » Αἶας
 » Αντ. = » Ἀντιγόνη
 » άπ. = » ἀποσπάσματα
 » Έλ. = » Ἐλεγεία
 » Ηλ. = » Ἡλέκτρα
 » Ίγν. = » Ἰγνυαί
 » ΟΚ. = » Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ
 » ΟΤ. = » Οἰδύπτεος Τύραννος
 » Τρ. = » Τραχίνοιαι
 » Φιλ. = » Φιλοκτήτης
 Σοφιστ. = Σοφιστὸς Ν. .... (1544 μ.Χ.)
 Σόφι. = Σόφιλος, κωμικός ..... (350; π.Χ.)
 Σοφον. = Σοφονίας, φιλόσοφος .... (14ος αἰ. μ.Χ.)
 » Ύχ. = » εἰς Ἀριστ. περὶ Ψυχῆς παράφρ.
 Σπανά. = Σπανά Βυζαντ. ποιητής (1100; μ.Χ.)
 Σπείσ. = Σπείσιππος, φιλόσοφος .... (347 π.Χ.)
 Σταδ. = Σταδισμός ἢ Περὶ πλοῦς (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Σταθ. = Στάθης (κωμωδ. Κρητ. Θεάτρου) (μον.)
 Στατούλλ. = Στατούλλιος Φλάσκος, ἐπιγραμμ.
 Σταφίδ. = Σταφίδας 'Ιωάννης..... (μον.)
 » Ἰατροσ. = » Ἰατροσάσιον
 Στέφ. = Στέφανος, φιλόσοφος ..... (7ος αἰ. μ.Χ.)
 » Έρμ. = » εἰς Ἀριστλ. περὶ Ἑρμηνείας Ὑπόμν.
 » Ρητ. = » Ρητορικὴν
 Στέφ. Ἀθ. = Στέφανος δ' Ἀθηναῖος, ἱστωρ. (7ος αἰ. μ.Χ.)
 » Γαλ. = » εἰς Γαλνῶν
 » Ίππ. = » εἰς Ἱπποκράτην
 Στέφ. Βυζ. = Στέφανος δ Βυζαντινός..... (6ος μ.Χ.)
 Στέφ. Σαββ. = Στέφανος δ Σαββαΐτης .... († 790 μ.Χ.)
 Σττισμύρ. = Σττισμύροτος, ἱστορικός (5ος αἰ. π.Χ.)
 Σττισφχ. = Σττισφίχορος, λυρικός ..... (611 π.Χ.)
 Στοβ. = Στοβαῖος 'Ιωάννης ..... (5ος αἰ. μ.Χ.)
 » Ἀνθολ. = » Ἀνθολόγιον
 » Ἐκλ. = » Ἐκλογαὶ φυσικαί, ἠθικαί
 Στουδ. Θεόδ. = Στουδίτης Θεόδωρος ..... (795 μ.Χ.)
 Στράβ. = Στράβων, Γεωγραφικὰ..... (24 π.Χ.)
 » Χρηστ. = » Χρηστομάχεια
 Στράτ. = Στράτων, ἐπιγραμμ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Στράτ. Κωμ. = Στράτων, κωμικός ..... (3ος αἰ.; π.Χ.)
 Στρατήγ. = Στρατήγης Γ., ποιητής..... †1938
 Στράττ. = Στράττις, κωμικός ..... (407 π.Χ.)
 Στωϊκ. άπ. = Στωϊκῶν Παλαιῶν άποσπ. έκδ. γρίπ
 Συμ. = Συμῶν δ Μεταφράστης .... (950 μ.Χ.)
 Συμ. Θεοσ. = Συμῶν δ Θεσσαλονικῆς (15ος αἰ. μ.Χ.)
 Συμ. Μάγ. = Συμῶν δ Μάγιστρος..... (960 μ.Χ.)
 Συμ. Στ. = Συμῶν δ Στουδίτης..... (9ος αἰ. μ.Χ.)
 Σύμν. = Σύμμαχος, ἐρμηνευτὴς τῆς ΠΑ (200 μ.Χ.)
 Συναδ. = Συναδινὸς Θ., δραματογρ .. (σύγχρονος)
 Συνέδ. = Συνέσιος, ἀλεξισανκτικός..... (410 μ.Χ.)
 Συνέα. Ἀλχ. = Συνέσιος, ἀλχημιστής (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Συριαν. = Συριανός, φιλόσοφος..... (431 μ.Χ.)
 » Έρμ. = » εἰς Ἑρμογένην Ὑπομνήματα
 » Μεταφ. = » εἰς Ἀριστλ. Μεταφυσικὰ Ὑπομν.
 Γραφρ. = Σφαίρος, φιλόσοφος..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Σφαίρ. Ἰστ. = Σφαίρος, ἱστορικός ..... (μην.)
 Σωζ(όν) = Σωζόμενος ἱστωρ., έκλ..... (3ος αἰ. μ.Χ.)
 Σωκρ. = Σωκράτης, φιλόσοφος .... († 399 π.Χ.)

! Σωκρ. Ἐπιστ. = Σωκράτους καὶ Σωκρατικῶν Ἐπιστολαὶ
 » Ἀργ. = Σωκράτης δ Ἀργεῖος, περιηγητ. (150μ.Χ.)
 Σωκρ. Κ. = Σωκράτης δ Κῶδος, ἱστορικός .... (μην.)
 Σωκρ. Ρ. = Σωκράτης δ Ρόδιος, ἱστορικός (25 π.Χ.)
 Σωκρ. Σχ. = Σωκράτης δ Σχολαστικός (5ος αἰ. μ.Χ.)
 Σώπ. = Σώπατρος, κωμικός (4ος αἰ. π.Χ.)
 Σώπ. Γνωμ. = Σώπατρος, γνωμολόγος ..... (4ος αἰ. μ.Χ.)
 Σώπ. Ρήτ. = Σώπατρος, ρήτωρ ..... (5ος αἰ. μ.Χ.)
 Σωρ. = Σωρανὸς Ἐφέσιος, ἱστωρ. (2ος αἰ. μ.Χ.)
 » Ἐπιδ. = » περὶ Ἐπιδέσμων
 » Κατ. = » περὶ Σημείων Καταγμάτων
 Σωσιβ. = Σωσίβιος, ἱστορικός .... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Σωσιθ. = Σωσίθεος, τραγικός ..... (280 π.Χ.)
 Σωσικρ. = Σωσικράτης, κωμικός ..... (μην.)
 Σωσικρ. Ἰστ. = Σωσικράτης, ἱστορικός..... (μην.)
 Σωσικρ. Ρ. = Σωσικράτης Ρόδιος, ἱστωρ. (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Σωσιστ. = Σωσίπατρος, κωμικός .. (3ος αἰ. π.Χ.)
 Σωσιφ. = Σωσιφάνης, τραγικός .... (280 π.Χ.)
 Σωστρ. = Σώστρατος, ἱστορικός
 Σωσύλ. = Σωσύλος, ἱστορικός... (3ος - 2ος αἰ. π.Χ.)
 Σωτ. = Σωτάδης, λυρικός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Σωτ. Κωμ. = Σωτάδης, κωμικός ..... (5ος αἰ. μ.Χ.)
 Σωτήριχ. = Σωτήριχος, ἐπικός..... (300 μ.Χ.)
 Σωτήριχ. Παντ. = Σωτήριχος Παντιεύγεος (12ος αἰ. μ.Χ.)
 Σωτί. = Σωτίων, παραδοσογράφος (50 μ.Χ.)
 Σωτί. Φιλ. = Σωτίων, φιλόσοφος..... (200 π.Χ.)
 Σώφρ. = Σώφρων, κωμικός ..... (5ος αἰ. π.Χ.)
 Σωφρόν. = Σωφρόνιος, πατρ. Ἱεροσολ. († 638 μ.Χ.)

Τ

Ταγκόπ. Δ. = Ταγκόπουλος Δημ. .... († 1924 μ.Χ.)
 » Νουμ. = » περιδοκὸν Νουμάς
 Τανταλ. = Τανταλίδης Ἡλ., ποιητής (†1876 μ.Χ.)
 Ταράσ. = Ταράσιος, πατρ. Κων/λεως († 806 μ.Χ.)
 Τατιαν. = Τατιανός, ἀπολογητ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Τελεκλ. = Τελεκλίδης, κωμικός ..... (5ος αἰ. π.Χ.)
 Τέλεσ. = Τελέσιλλας, ποιήτρια λυρική (510 π.Χ.)
 Τελέστ. = Τελέστη γ; λυρικός..... (401 π.Χ.)
 Τερέντ. = Τερέντιος, γραμματικός.... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Τερέντ. Κωμ. = Τερέντιος Κωμικός..... (201-149 π.Χ.)
 Τερεντιαν. = Τερεντιανός, γ γ μαθητικός (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Τέ π. = Τέρπανθρος, λυρικός .... (7ος αἰ. π.Χ.)
 Τέρπο. = Τέρπαιστης Γεώργ., ποιητής (†1874 μ.Χ.)
 Τερτυλλ. = Τερτυλλιανός, ἐκκλησιαστω..... (200 μ.Χ.)
 Τεύκρ. Κυζ. = Τεύκρος Κυζικηνός, ἱστωρ. (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Τεύκρ. Βαβ. = Τεύκρος Βαβυλωνίος, άστρολ. (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Τζάν. Μπουν. = Τζάνες Μπουνιαλῆς ..... (1670 π.Χ.)
 Τζέτζ. = Τζέτζης 'Ιωάννης, γραμμ., ἱστ. (1150μ.Χ.)
 » Διαφ. Παι. = » περὶ Διαφορὰς Ποιητῶν
 » Ἐσθγ. Ἰλ. = » Ἐσθγῆσις Ἰλιάδος
 » Ησιδδ. = » εἰς Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέρας
 » Θεογ. = » Θεογονία
 » Λογ. = » περὶ Λογισμῶν
 » Λυκάφρ. = » εἰς Λυκάφωνα
 » Μεθ' Όμ. = » Τά μεθ' Όμην
 » Μέτρ. = » περὶ Μέτρων
 » Όμ. = » Τά Όμην
 » Όμ. Ἀλλ. = » περὶ Όμην καὶ Ἀλληγοριῶν
 » Όπ. = » εἰς Όπην
 » Παίδ. Ἀγ. = » περὶ Παίδων Ἀγωγῆς
 » Πρό Όμ. = » τὰ πρό τοῦ Όμην
 » Πρόλ. Κωμ. = » Προλεγόμενα περὶ Κωμωδίας
 » Ρημ. Αὐδ. = » περὶ Ρημάτων Αὐδοποκτικῶν
 » Τραγ. Π. = » περὶ Τραγικῆς Ποιήσεως
 » Χιλ. = » Βίβλος Ἰστορικὴ ἢ Χιλιάδες
 Τζέτζ. Ἰσ. = Τζέτζης Ἰσαάκ, γραμματ. (1150 μ.Χ.)
 » Πινδ. = » περὶ Πινδαρικῶν Μέτρων
 Τιβέρ. = Τιβέριος, ρήτωρ..... (μην.)
 Τιβέρ. Ἰλ. = Τιβέριος Ἰλλοστρικός, ἐπιγραμμ. (μην.)
 Τιμ. = Τιμάσιος, λεξικογράφος..... (250. μ.Χ.)
 » Αλέξ. = » περὶ τῶν πατρ. Πλάτωνος λέξεων
 Τιμ. Ἰστ. = Τιμάσιος, ἱστορικός ..... (300 π.Χ.)

Τιμ. Λοκρ. —Τίμαιος ὁ Λοκρός, φιλόσ. (3ος αἰ. π.Χ.)
 Τιμαγ. —Τιμαγόνης, Ιστορικός ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
 Τιμαρ. —Τιμαρίων, διέλογος ..... (12ος αἰ. μ.Χ.)
 Τιμόδ. —Τιμόθεος, κωμικός ..... (350 π.Χ.)
 Τιμόδ. Γαζ. —Τιμόθεος ὁ Γαζαίος, φιλόσ. (6ος αἰ. μ.Χ.)
 Τιμόδ. Μιλ. —Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος, λυρικός (398 π.Χ.)
 » ἀπ. — » ἀποστάσματα
 » Πέρο. — Πέροτι
 Τιμοκλ. —Τιμοκλής, κωμικός ..... (350 π.Χ.)
 Τιμοκλ. Μιλ. —Τιμοκλής ὁ Μιλαφός, ἐκδ. (3ος αἰ. μ.Χ.)
 Τιμοκρ. —Τιμοκρέων, λυρικός ..... (500 π.Χ.)
 Τιμόστρ. —Τιμόστρατος, κωμικός ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
 Τιμων Φλ. —Τιμων ὁ Φλιάσιος ..... (279 π.Χ.)
 Τιτανουμ. —Τιτανουμαχία, ἐπικός ποι. (6-5ος αἰ. π.Χ.)
 Τραγ. 'Αδέσπ. —Τραγικὴν 'Αποστ. 'Αδέσποτα ἐκδ. Nauck
 Τραυλ. —Τραυλαυτώνης 'Αντ... †1942
 » 'Απολ. Μισ. — » 'Απολογία Μισανθρώπου
 » 'Εξασθ. — » 'Εξασθένη
 » Κρουστ. — » Κρουσταυλάκια κ.δ.
 Τριβ. —Τριβάλης 'Ιάκωβος ..... (1528 μ.Χ.)
 Τρικ. —Τρικούπης Σπυρ., Ιστορικός (1873 μ.Χ.)
 » 'Ιστ. 'Ε. 'Επ. — » 'Ιστορία τῆς 'Ελθιν. 'Επαναστάσεως
 Τρωαδίν. —Τρωαδίνος Δημήτρ., γραμμ. (1300 μ.Χ.)
 Τρωαδ. —Τρωαδὸς π. Σταβαίος ( )
 Τρύφ. —Τρύφων, γραμματικός .... (1ος αἰ. μ.Χ.)
 » ἀπ. — » ἀποστάσματα
 » Παθ. — » περὶ Παθῶν Ἀδριαν.
 » Τρόπ. — » περὶ Τρόπων
 Τρωφιδ. —Τρωφιδάορος, ἐπικός ..... (400; μ.Χ.)
 Τρωαδ. —Τρωαδὸς 'Ανδρέας ..... (17ος αἰ. μ.Χ.)
 Τσιριμ. —Τσιριμωδὸς Μάρκ., ποιητὴς (σύγχρονος)
 » 'Εκ Βαθ. — » 'Εκ Βαθῶν
 » Τραγ. Πό. — » Τραγουδοὶ τοῦ πόνου
 » Ὠρ. Δελ. — » Ὠρὸς τοῦ Δελινοῦ κ.δ.
 Τύλλ. Γέμ. —Τύλλιος Γέμνος, ἐπιγραμμ. .... (ιγν.)
 Τύλλ. Λαυρ. —Τύλλιος Λαυρέας, ἐπιγραμμ. .... (ιγν.)
 Τύλλ. Φλ. —Τύλλιος Φλάσιος, ἐπιγραμμ. .... (ιγν.)
 Τύμν. —Τύμνης, ἐπιγραμμ. .... (ιγν.)
 Τυπιδ. —Τυπιδάδης 'Ιούλιος, ποιητὴς († 1863 μ.Χ.)
 Τυρτ. —Τυρταίος, Διγενεὶς ..... (650 π.Χ.)

Υ

'Υγν. —'Υγνός ..... (ιγν.)
 'Υμν. 'Απόλλ. — » Ομηρικός εἰς 'Απόλλωνα (ἀρχ.
 » 'Αρ. — » εἰς 'Αρην
 » 'Αφρ. — » εἰς 'Αφροδίτην
 » Δήμ. — » εἰς Δήμητρα
 » Διόν. — » εἰς Διόνυσον
 » Ἐρμ. — » εἰς Ἑρμῆν
 » Πέν. — » εἰς Πέναν
 'Υμν. 'Ιδ. Δακτ. —'Υμνος εἰς 'Ιδαίους Δακτύλους (350 π.Χ.)
 'Υμν. 'Ισ. —'Υμνος εἰς τὴν 'Ισιν (ιγν.)
 'Υμν. Κουρ. —'Υμνος Κουρήτων ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 'Υμν. Μαγ. —'Υμνος Μαγικῶν ..... (ιγν.)
 'Υπερείδ. —'Υπερείδης, ρήτωρ ..... (323 π.Χ.)
 » Αθ. — » κατ' Ἀθηναιογόνους
 » ἀπ. — » ἀποστάσματα
 » Δημ. — » κατὰ Δημοσθένους
 » Ἐπτ. — » 'Επτάστιχος
 » Εὐξ. — » ὑπὲρ Εὐξείνου πελάγους
 » Λυκόφρ. — » ὑπὲρ Λυκόφρονος
 » Φιλ. — » κατὰ Φιλίππου
 'Υψιλ. —'Υψικλής, ἀστρονόμος .... (2ος αἰ. π.Χ.)

Φ

Φαβρίκ. —Φαβρίκος ..... (1734 μ.Χ.)
 Φ. 'Ελλην. Βιβλ. — » 'Ελληνική Βιβλιοθήκη
 Φαβαρ. —Φαβαρίνος, φιλόσοφος, Ιστορ. (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Φανν. —Φαννός, ἐπιγραμμ. .... (2ος αἰ. π.Χ.)
 Φαίδμ. —Φαίδμος, ἐπιγραμμ. .... (2ος αἰ. π.Χ.)
 Φαίστ. —Φαίστος, ἐπικός ..... (ιγν.)
 Φάλα. —Φάλαρις, ἐπιστολογράφος ... (550 π.Χ.)

Φάλακ. —Φάλακος, ἐπιγραμμ. .... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Φανί. —Φανίος, ἐπιγραμματοποιός .....
 Φανί. 'Ιστ. —Φανίας, Ιστορικός ..... (322 π.Χ.)
 Φανιδ. —Φανιδέμος, Ιστορικός ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
 Φανουλ. —Φανουλῆς, διγενικός ..... (330 π.Χ.)
 Φαράλ. —Φαράλος ποι. τοῦ Ἀπιδότ. (1670 μ.Χ.)
 Φαρκ. —Φαρμάκης ὁ Ἀλριος, Ιστορικός (480 π.Χ.)
 Φαρκ. Σύρ. —Φαρμάκης ὁ Σύριος, φιλόσοφος (244 π.Χ.)
 Φερικρ. —Φερικράτης, κωμικός ..... (458 π.Χ.)
 Φίστ. —Φίστος, γραμματὶς ὅς ..... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Φίλ. —Φίλων ὁ 'Ιουδαίος ..... (39 μ.Χ.)
 » ἀπ. — » ἀποστάσματα
 Φιλ. Βύβλ. —Φίλων ὁ Βύβλιος ..... (100 αἰ. μ.Χ.)
 Φιλ. Βυζ. —Φίλων ὁ Βυζάντιος ..... (153 π.Χ.)
 » Θεσμ. — » περὶ τῶν 'Επτά Θαυμάτων
 Φιλ. 'Επ. —Φίλων, ἐπικός ..... (ιγν.)
 Φιλ. Μαχ. —Φίλων, μηχανικός ..... (200 π.Χ.)
 » Βελισπ. — » Βελισποικία
 Φιλ. Ταρσ. —Φίλων ὁ Ταρσός, Ιστορικός ..... (ιγν.)
 Φιλάγρ. —Φιλάγρος, Ιστορικός ..... (300 μ.Χ.)
 Φιλέρ. —Φιλέταιρος, κωμικός ..... (350 π.Χ.)
 Φιλήμ. —Φιλήμων, κωμικός ..... (330 π.Χ.)
 Φιλήμ. Νεώτ. —Φιλήμων ὁ Νεώτερος, κωμικός (321 π.Χ.)
 Φιλήμ. Γραμμ. —Φιλήμων, γραμματικός ..... (650 μ.Χ.)
 Φιλήμτ. —Φιλήμτος Μένος ..... († 1934 μ.Χ.)
 » Γλωσσονγ. — » Γλωσσονγενεσία καὶ Γλωσσονγραφία
 » Γραμμ. — » Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Γλώσσης
 » Βουιν. Χαλκ. — » Στὰ Βουινὰ τῆς Χαλκιδικῆς
 Φιλῆς —Φιλῆς Μανουήλ ..... (13ος αἰ. μ.Χ.)
 Φιλήτ. —Φιλήτης, Διγενικός ..... (300 π.Χ.)
 Φιλίππ. Θεσσ. —Φιλίππος Θεσσαλονικεύς (1ος αἰ. μ.Χ.)
 Φιλίππ. Κωμ. —Φιλίππος, κωμικός ..... (4ος αἰ. π.Χ.)
 Φιλίππ. Μονότρ. —Φιλίππος Μονότρωπος (11ος αἰ. μ.Χ.)
 » Διόττρ. — » Διότρωπος
 Φιλίππ. —Φιλίππιδης, κωμικός ..... (323 μ.Χ.)
 Φιλίππ. Δαν. —Φιλίππιδης Δανυλῆς ..... († 1820 μ.Χ.)
 Φιλίσκ. Κωμ. —Φιλίσκος, κωμικός ..... (380 π.Χ.)
 Φιλίσκ. Τραγ. —Φιλίσκος, τραγικός ..... (3ος αἰ. π.Χ.)
 Φίλιστ. —Φίλιστος, Ιστορικός ..... (404 π.Χ.)
 Φίλλ. —Φίλλος, Ιστορικός .....
 Φίλλ. —Φιλάδემος, 'Επισκοπικός ..... (50 π.Χ.)
 » 'Αναδ. — » 'Αναδημιανὸν Πίνος
 » Εὐσ. — » περὶ Εὐσεβίου
 » ἐν 'Ηρακλ. — » ἐν 'Ηρακλεωσὶ παπύροις
 » Θεμ. — » περὶ Θεάντου
 » Θε. α'. γ' — » περὶ Θεῶν α' γ'
 » Κακ. — » περὶ Κακῶν
 » Μουσ. — » περὶ Μουσικῆς
 » Οἰκ. — » περὶ Οἰκονομίας
 » 'Ομ. — » π. τοῦ καὶ 'Ομ. ἀγαθοῦ βασι.
 » 'Οργ. — » περὶ 'Οργῆς
 » Παρρ. — » περὶ Παρρησίας
 » Ρητ. — » Ρητορικῆς
 » Ποιημ. — » περὶ Ποιημάτων
 » Σημ. — » περὶ Σημείων καὶ Σημειώσεων
 » Στωκ. — » περὶ τῶν Στωϊκῶν
 » Στωκ. Π — » Στωϊκὸν Πίναξ
 Φιλόδομ. —Φιλόδομος Σακεφύς, λυρ. (4ος αἰ. π.Χ.)
 Φιλόθ. Κόκα. —Φιλόθεος Κόκατος ..... (1354 μ.Χ.)
 Φιλακλ. —Φιλακλῆς, τραγικός ..... (5ος αἰ. π.Χ.)
 Φιλά. —Φιλάδορος, φιλόσοφος ..... (400 π.Χ.)
 Φιλάμ. —Φιλάμηντος, Ιστορικός ..... (398 π.Χ.)
 Φιλέξ. —Φιλέξιος, λυρικός ..... (1ος αἰ. π.Χ.)
 Φιλέξ. Γραμμ. —Φιλέξιος, γραμματικός ..... (2ος αἰ. π.Χ.)
 Φιλέξ. 'Επιγρ. —Φιλέξιος, ἐπιγραμμ. .... (2ος αἰ. μ.Χ.)
 Φιλέπ. 'Ιω. —Φιλόππος 'Ιωάννης ..... (6ος αἰ. μ.Χ.)
 » 'Υπομ. — » 'Υπομνήματα εἰς ἔργα 'Αριστοτ.
 Φιλοστέρ. —Φιλοστέρης, κωμικός ..... (ιγν.)
 Φιλοστέρ. 'Ιστ. —Φιλοστέρης, Ιστορικός ..... (ιγν.)
 Φιλοστέρ. —Φιλοστέρης, Ιστορικός ..... (400 μ.Χ.)
 Φιλόστρ. —Φιλόστρατος, σοφιστής ..... (200 μ.Χ.)
 » 'Απολλ. — » Βίος 'Απολλωνίου

Φιλόστρ. Γυνν.	= Φιλόστρατος περί Γυμναστικής
» Δικαλ.	= » Δικαλές
» Εικ.	= » Εικόνες
» Έπιστ.	= » Έπιστολαιο
» Ηρ.	= » Ηρώες
» Σοφ.	= » Βίαι Σοφιστών
Φιλόστρ. Νεώτ.	= Φιλόστρατος, ο νεώτερος (250; μ.Χ.)
» Εικ.	= » Εικόνες
Φιλούμ.	= Φιλούμνος, Ιατρός .... (3ος αι. μ.Χ.)
Φιλόχ.	= Φιλόχορος, ιστορικός ..... (280 π.Χ.)
Φιλόλλ.	= Φιλόλλιος, κωμικός ..... (5ος αι. π.Χ.)
Φιλόρ.	= Φιλόρος Ρώμος, ποιητής.. (†1942)
Φιλονίδ.	= Φιλονίδης, κωμικός ..... (430 π.Χ.)
Φίντ.	= Φίντς, Πυθαγόρειος π. Στοβαίος
Φίρικ.	= Φίρικος Μάτρινος, αστρολόγ. (335 μ.Χ.)
Φλέγ.	= Φλέγων ο Τραλλιανός ..... (130 μ.Χ.)
» Θουμ.	= » περί Θουμισίων
» Ιστ. άπ.	= » Ιστορικά άποσπάσματα
» Μακροβ.	= » περί Μακροβίων
» Ολυμπ.	= » Ολυμπιονίκων κ.ΧρονικώνΣυναγ.
Φλώρ. Πλατζ.	= Φλώριος κ. Πλατζ (αφελός) (14ος αι. μ.Χ.)
Φοιβάμ.	= Φοιβάμμος, ρήτωρ ..... (420 μ.Χ.)
Φοινικ.	= Φοινικίδης, κωμικός ..... (3ος αι. π.Χ.)
Φοινίξ.	= Φοινίξ, καμφογράφος ..... (3ος αι. π.Χ.)
Φορτ.	= Φωσκόλαυ Α. Φορτουαντός (17ος αι. μ.Χ.)
Φορτουαντ.	= Φορτουαντιανός, ρήτωρ (4ος αι. μ.Χ.)
Φραντζ.	= Φραντζής Γεώργιος..... (1401 μ.Χ.)
Φρόντ.	= Φρόντων Μ. Κορήνιος..... (2ος αι. μ.Χ.)
Φρόν.	= Φρόνυχος, γραμματικός..... (180 μ.Χ.)
» Σοφ. Παρ.	= » Σοφιστική Παρασκευή
Φρόν. Κωμ.	= Φρόνυχος, κωμικός ..... (429 π.Χ.)
» Λυρ.	= » Λυρικά άποσπάσματα
Φρόν. Τραγ.	= Φρόνυχος, τραγικός..... (475 π.Χ.)
Φύλαρχ.	= Φύλαρχος, ιστορικός ..... (219 π.Χ.)
Φυλότ.	= Φυλότμος, Ιατρός
Φωκ. Ίω.	= Φωκάς Ίωάννης ..... (1185 μ.Χ.)
Φωκυλ.	= Φωκυλίδης, έλεγειακός ..... (540 π.Χ.)
Φώσκ.	= Φώσκιος Ούγος ..... († 1827 μ.Χ.)
Φώτ.	= Φώτιος ..... (650 μ.Χ.)
» Άμφ.	= » Άμφιλόγης κ Μυριόβιβλος
» Βιβλ.	= » Βιβλιοθήκη κ Μυριόβιβλος
» Λεξ.	= » Λέξεων Συναγωγή (Λεξικόν)
» Μαν.	= » κατά Μανιχαίων
» Νομ.	= » Νομοκάνων
Φωτιάδ. Άλ.	= Φωτιάδης 'Αλ., ποιητής (ε †1943 :)
Φωτιάδ. Δ.	= Φωτιάδης Δημ. .... (18ος αι. μ.Χ.)
Φωτιάδ. Λ	= Φωτιάδης Λάμπρ. .... († 1805 μ.Χ.)
Φωτιάδ. Φ	= Φωτιάδης Φ. .... (σύγχρονος)

X

Χαιρήμ.	= Χαιρήμων, τραγικός ..... (380 π.Χ.)
Χαιρήμ. Ιστ.	= Χαιρήμων, Ιστορικός ..... (1ος αι. μ.Χ.)
Χαλκ. Δ.	= Χαλκακονδύλης Δημήτριος (15ος αι. μ.Χ.)
Χαλκ. Λ.	= Χαλκακονδύλης Λαόνικος (15ος αι. μ.Χ.)
Χαλκίδ.	= Χαλκίδιος, φιλόσοφος ..... (500; μ.Χ.)
Χαισαπλ.	= Χαμαιλέων, γραμματικός (3ος αι. π.Χ.)
Χάρ.	= Χάρων, Ιστορικός..... (504 π.Χ.)
Χάραξ.	= Χάραξ, Ιστορικός..... (1ος αι. μ.Χ.)
Χάρ. Ιαμβ.	= Χάρης, Ιαμβογράφος.. (4ος-3ος αι. π.Χ.)
Χάρ. Ιστ.	= Χάρης, Ιστορικός..... (330 π.Χ.)
Χάρ. Τραγ.	= Χάρης, τραγικός ..... (·)
Χαρίκλ.	= Χαρίκλεις, κωμικός ..... (μτγν.)
Χαρίξ.	= Χαρίξεν, Ιατρός ..... (2ος αι. μ.Χ.)
Χαρίσ.	= Χαρίσιος, γραμματικός .. (4ος αι. μ.Χ.)
Χαρίτ.	= Χαρίττων, έρωτικός ..... (μτγν.)
Χαρώνδ.	= Χαρώνδας, φιλόσοφος ..... (7ος αι. π.Χ.)
Χατζίδ.	= Χατζιδάκης Γεώργιος ..... (σύγχρονος)
» Ακαδ. Άν.	= » Ακαδημικά άναγνώσματα
» Γλ. Έρ.	= » Γλωσσολογικά Έρευνα
» Ιστ. Έλλ. Γλ.	= » Ιστορία Έλλ. Γλώσσας
» Μεσ. Ν. Έλλ.	= » Μεσαιων. κ. Νέα Έλληνικά κ.ά.
Χατζίσκ.	= Χατζήπουλος Κ., ποιητής (†1920 μ.Χ.)
» Βρ. Θρ.	= » Βραβυνοί Θρύλοι
» Έλεγ.	= » Έλεγεια και Ειςβύλλια
» Πύργ.	= » ο Πύργος του Άκροπόταμου
» Τραγ. Έρ.	= » Τραγούδια της Έρηνιδας κ.ά.

Χαρχ.	= Heccher P., φιλόλογος (1868 μ.Χ.)
Χιλ.	= Χίλων, λυρικός ..... (6ος αι. π.Χ.)
Χιονιάδ.	= Χιονιάδης Γρηγ., άστρον. (14ος αι. μ.Χ.)
Χίων.	= Χίων, έπιστολογράφος..... (353 π.Χ.)
Χιονίδ.	= Χιονίδης, κωμικός ..... (487 π.Χ.)
Χοιρίλ.	= Χοιρίλος, έπικός..... (440 π.Χ.)
Χοιρίλ. Τραγ.	= Χοιρίλος, τραγικός..... (523 π.Χ.)
Χοιροβ.	= Χοιροβοσκός, γραμματικός (590; μ.Χ.)
» Ήφ.	= » σχόλια εις Ήφαιστίωνα
» Θεο.	= » » εις Θεοδοσίαν Κανόνας
» Όρθογρ.	= » περί Όρθογραφίας
» Τρόπ.	= » περί Τρόπων
Χορίκ.	= Χορίκιος, σοφιστής ..... (6ος αι. μ.Χ.)
» Βρουμ.	= » εις τὰ Ίουστινιανού Βρουμάλια
» Ζαχ.	= » Έπιθαλάμιος εις Ζαχαριαν
» Λυδ.	= » Λυδοί
» Μιλτ.	= » Μιλτιάδης
» Προκ.	= » Έπιθαλάμιος εις Προκότιον)
Χόρν.	= Χόρν Παντ., πεζογράφος; (ε †1941
Χούμν. Γ	= Χούμνος Γεώργιος .. (16ος αι. μ.Χ.)
» Κοσυογ.	= » Κοσυωνήνησις
Χούμν. Μ	= Χούμνος Μιχαήλ ..... (12ος αι. μ.Χ.)
Χούμν. Ν	= Χούμνος Νικηφόρος .... (14ος αι. μ.Χ.)
Χρησμ. Σιβ.	= Χρησμοί Σιβυλλικοί ..... (μτγν.)
Χρησμ. Χαλδ.	= Χρησμοί Χαλδαιικοί ..... (μτγν.)
Χρηστομ.	= Χρηστομάνος Κ....ύλο..... (†1911 μ.Χ.)
» Έλίσ.	= » Τό βιβλίο αύτοκρ. Έλίσάβετ
» Κερέν. Κ	= » Κερένια Κούκλα
» Όρε. Π	= » Όρφικά Ποιήματα
Χριστοβ. Χ	= Χριστοβασιλή Χρ., λόγιος; (ε †1937
Χριστόδ.	= Χριστόδωρος Κοπτήτης .... (500 μ.Χ.)
» Εκφρ.	= » Εκφράσεις
Χριστόπ.	= Χριστόπουλος Άβ., ποιητής (†1849 μ.Χ.)
» Λυρ.	= » Λυρικά κ.ά.
Χριστ. Πάσχ.	= Χριστός Πάσχων, δρ.ματ. (11-12ος αι. μ.Χ.)
Χριστ. Άλεξ.	= Χριστόφορος Άλέξανδρειας (805 μ.Χ.)
Χριστ. Μιτ.	= Χριστόφορος Μιτιλήναος (11ος αι. μ.Χ.)
Χρον. Μορ.	= Χρονικός του Μορέως..... (1300 μ.Χ.)
Χρύσ. Στωϊκ.	= Χρύσιππος Στωϊκός ..... (240 π.Χ.)
Χρυσ. Τυαν.	= Χρύσιππος ο Τυανεύς.. (1ος αι. μ.Χ.)
Χρύσ. Έπ.	= Χρύσα Έππ..... (άρχ. κ. μτγν.)
Χρυσοβ.	= Χρυσοβέργης Λουκάς ..... (1156 μ.Χ.)
Χρυσολ. Δ.	= Χρυσολώρας Δημήτριος (15ος αι. μ.Χ.)
Χρυσολ. Μ.	= Χρυσολώρας Μανουήλ.. (14ος αι. μ.Χ.)
Χωμάτ.	= Χωματιανός Δημήτριος.. (1220 μ.Χ.)

Ψ

Ψαλ.	= Ψελλός Μιχαήλ ..... (†1078 μ.Χ.)
» Δσμ.	= » περί Ένεργείας Δαιμονών
» Διδασκ.	= » Διδασκαλία Παντοδοπη
» Δόγμ.	= » περί Δόγματος
» Δόξ. Ψ	= » Δόξαι περί Ψυχής
» Έρμ.	= » εις Άριστλ. περί Έρμηνείας Υπόμν.
» Ήλ.	= » μετάφρασις Ήλιάδος
» Ρητ.	= » περί Ρητορικής
» Σύν. Νομ.	= » Σύνοψις Νομών
» Σύν. Ρητ.	= » Σύνοψις Ρητορικών Ίδεών
» Χαλδ. Έξ.	= » Έξηγησις εις τὰ Χαλδαιικά Λόγια
» Χαλδ. Δογμ.	= » Έκθ. τών π. Χαλδαιοίς δογματών
Ψ Δισκ.	= Ψευδο Δισκουρίδης ..... (μτγν.)
Ψ Καλλιθ.	= Ψευδο Καλλιθένης..... (μτγν.)
Ψ Κωδ.	= Ψευδο Κωδινός..... (μσν.)
Ψ Φωκυλ.	= Ψευδο Φωκυλίδης ..... (μτγν.)
Ψυχάρ.	= Ψυχάρης Γιάννης ..... (†1929 μ.Χ.)
» Αγν.	= » Άγνη
» Γιαννίρ.	= » Τό όνειρο του Γιαννίρη
» Ρδδ. Μήλ.	= » Ρδδ. Μήλ.
» Ταξ.	= » Τό Ταξίδι μου, κ.ά.

Ω

Ώραπ.	= Ώραπόλλων ..... (4ος αι.; μ.Χ.)
» Ίερογλ.	= » Ίερογλυφικά
Ώργγ.	= Ώργήνης, λαθροισιατικός.. (330 μ.Χ.)
Ώρίων	= Ώρίων, λεξικογράφος ..... (450 μ.Χ.)
Ώρος	= Ώρος, γραμματικός ..... (5ος αι. μ.Χ.)
Ώφελ.	= Ώφέλιον, κωμικός ..... (380 π.Χ.)

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α.	= άλλως	γλωσσ	= γλωσσάριον, -α	εὐφρ.μ.	= εὐφρημισμός
αἰολ.	= αἰολικός, -όν	γνωμ.	= γνωμικόν	εὐχρ.	= εὐχρηστος, -ον
αἰτ.	= αἰτιατική	γρ.	= γραφή	ἔσπ.	= ἐσπικόν
ἀκλ.	= ἀκλιτος, -ον	γραμμ.	= γραμμωτική, -ος, -ῶς	ἱερολ.	= ἱερολογία, -ικός
ἀλληλοπθ.	= ἀλληλοπληθής	γρπ.	= γραπτίον	ἰθ.	= ἱθίμα
ἀλχημ.	= ἄλχ η' ιωτήσ, -ικός	δ. ἐνάγν.	= διάφορος ἀνάγνωστις	θεοδ.	= θεοδοσιανός
ἀμτβ.	= ἀμετάβητος, -ον, -ως	δ. γρ.	= διάφορος γραφή	θηλ.	= θηλυκός
ἀμρ.	= ἀμφοβολόν	δεικτ.	= δεκτικός, -όν	θηρησιολ.	= θρησιολογία, -ικός
ἀναγν.	= ἀναγνωστέον	θηλ.	= θηλαστή	κατρ.	= κατρητή, -ικός, -ῶς
ἀ. στ.	= ἀνατομική, -ός	θημ.	= θηματική, -ός, -όν	ἰδ.	= ἰδίας
ἀνέκδ.	= ἀνεκδοτός, -ον	διάδ.	= διάδοσις	ἰσπ.	= ἰσπανικός, -ή, -όν
ἀντικ.	= ἀντικείμενον	δ. θιστ.	= θηματικόν θίστον	ἰστ.	= ἰστορία, -ικός, -ῶς
ἀντικειμ.	= ἀντικειμενικός, -ή, -όν, -ῶς	δ. ἄρμ.	= θηματικόν ἄρμυα	ἰταλ.	= ἰταλική, -ικός
ἀντιθ.	= ἀντιθιστολή	δ. μυσ.	= θηματικόν μυρολόγι	ἰων.	= ἰωνικός, -όν
ἀντίστ.	= ἀντίθετον, -ος, -ως	δ. γ.	= θίγιστον	κ.	= καί
ἀντων.	= ἀντιστοίχος, -ον	διορ.	= διορισμός	κ.δ.	= καὶ ἄλλα
ἀνών.	= ἀνώνυμος, -οι	διόρθ.	= διορθωσις	κ.δ.ἀλλ.	= καὶ ἀλλὰ
ἀόρ.	= ἀόριστος	δ. προφ.	= διάφορος προφορά	κατ.	= κατηγορούμενον
ἀπ.	= ἀπόστασμα, -ματα	δ. τραγ.	= θηματικόν τραγούδι	κατηγ.	= κατηγορηματικός, -ή, -όν
ἀπαφ.	= ἀπαράφατον	δοτ.	= δοτική	κρητ.	= κρητικός, -όν
ἀποθ.	= ἀποθετικόν ῥήμα	δουκ.	= δουκός	κτ.	= κατὰ
ἀπόκλ.	= ἀποκλίσις	δυν.	= δυνατικός	κτλ.	= καὶ τὰ λοιπὰ
ἀπολ.	= ἀπολύτως	δερ.	= δωρικός, -όν	κττ.	= καὶ τὸ τοιαῦτα
ἀπρόσ.	= ἀπρόσωπον	ἐβρ.	= ἐβραϊκή, -ικός	κῆρ.	= κέρως, -ον
ἀραβ.	= ἀραβική, -ικός	ἐγγλ.	= ἐγγλιστικόν, -ός	κῆρ.	= κέρως
ἀρ.μ.	= ἀρματική, -ός	εἰδ.	= εἰδικός, -ός	κωδ.	= κωδικός, -ός
ἀρκ.	= ἀρκαδικός, -ή, -όν	εἰκ.	= εἰκασία	κωμ.	= κωμικός, -ός
ἀρσ.	= ἀρσενικόν	εἰδων.	= εἰδωνικός, -ός	λ.	= λείως
ἀρχ.	= ἀρχαίος, -α, -ον	ἑκδ.	= ἐκδοσις	λ. τραγ.	= λαϊκόν τραγούδι
ἀρχ. λεξ.	= ἀρχαία λεξικά	ἐκφ.	= ἐκλησιαστικός, -ῶς	λασκων.	= λασκωνικός, -ικός
ἀρχιτ. κτ.	= ἀρχιτεκτονική, -ός	ἑκφρ.	= ἑκφρασις, -εις	λατ.	= λατινική, -ικός
ἀσσίξ.	= ἀσσίξαι	ἑλεγ.	= ἐλεγείον, -εία, -εϊσικός	λεγόμ.	= λεγόμενος, -ον
ἀστρολ.	= ἀστρολογία, -ικός	ἐμπρόθ.	= ἐμπρόθετος, -έτως	λεπουργ.	= λεπουργικά βιβλία
ἀστρον.	= ἀστρονομία, -ικός	ἐν.	= ἐνικός	λόγ.	= λόγος, λόγιον
ἀσυν.	= ἀσυνάρητος, -ον	ἐνάρθρ.	= ἐνάρθρος	λῆρ.	= ληρικός, -ή, -όν, -ῶς
αἰδ.	= αἰδής	ἐνεργ.	= ενεργητικός, -ή, -όν, -ῶς	μ.	= μόνος
αὐτοπθ.	= αὐτοπαθής	ἐνεστ.	= ἐνεστώς	μαγ.	= μαγικός
ἄχρ.	= ἀχρηστος	ἐνν.	= ἐννοεῖται	μαθημ.	= μαθηματικός, -ός
β.	= βίος	ἐνν.	= ἐννοία	μυθ.	= μυθολογικόν
βιολ.	= βιολογία, -ικός, -ῶς	ἐντ.	= ἐντόθεν	ΜΜ	= Μανιχαικά μυρολόγια
βλ.	= βλέπει	ἐξορκ.	= ἐξορκισμός, -οι	μεθωμ.	= μεθωμικός, -ή, -όν, -ῶς
βλ. λ.	= βλέπει λέξις	ἐπ.	= ἐπιτικός, -όν	μέλλ.	= μέλλων
βλ. λς.	= βλέπει λέξις	ἐπικτ.	= ἐπικτικώς	μέσ.	= μέσος, -ον
βοιωτ.	= βοιωτικός, -ή, -όν	ἑπτηγρ.	= ἑπτηγραφῇ	μετωρ.	= μετωρολογικός, -ός
βυζ.	= βυζαντινός, -ή, -όν	ἐπιγρ.	= ἐπιγράμμα	μετοχ.	= μετοχικός, -ικός
βσταν.	= βστανική, -ικός	ἐπιθ.	= ἐπιθέτον	μουσ.	= μουσική, -ικός, -ικός
γαλλ.	= γαλλική, -ικός	ἐπιθδ.	= ἐπιθετικός, -ή, -όν, -ῶς	μουν.	= μουνικόν, -ικός
γεν.	= γενικός, -ή, -όν, -ῶς	ἐπίρρ.	= ἐπίρρημα	μτ.	= μετὰ
γενικ.	= γενετικός, -ή, -όν, -ῶς	ἐπίρρ.	= ἐπίρρημα	μτβ.	= μεταβατικός, -ή, -όν, -ῶς
γερμ.	= γερμανική, -ός	ἐρμ.	= ἑρμηνεία	μτγν.	= μεταγενέστερον, -ος
γεωδ.	= γεωδασ, -α, -ικός	ἐράτ.	= ἐρατήσις	μτφ.	= μεταφορικώς
γεωλ.	= γεωλογία, -ικός, -ῶς	ἐρφ. γρ.	= ἐρφαμένη γραφή	μτχ.	= μεταφορικώς
γεωμ.	= γεωμετρ, -οι, -ός	ἐπιδόκλ.	= ἐπιδόκλιον	ναυτ.	= ναυτικός, -ή, -όν, -ῶς
		εὐκτ.	= εὐκτική		

νοστ.	==νοστός -ος	πρόβλ.	==παράβλεψη	σύντ.	==σύνταξις
νομ.	==νομική, -ικός	πρόσ.	==πρόσβασις, -α	ουχν.	==συχνώκις
νομοκ.	==νομοκάνων	προσηγ.	==προσηγορικός, -ώς	σχόλ.	==σχόλιον, -α
δθ.	==δθην	προστ.	==προστακτική	σχολ.	==Σχολιαστής
οίκουγ.	==οίκουγένεια	πρότασ.	==πρότασις	τ.	==τύπος
δμ.	==δμοιος, -ομοίως	ρ.	==ρήμα	τμ.	==τμήσις
δμοιουγ.	==δμοιογένεια	ρηματ.	==ρηματικός, -ή, -όν	τελικ.	==τελικός
δν.	==δνοια	ρηματ. π.	==ρημαϊκός παράγωγος	τοπογρ.	==τοπογραφία, -ικός
δνομαστ.	==δνομαστική	ρητορ.	==ρητορικός, -ικός	τουρκ.	==τουρκική, -ικός
δρ.	==δρος	ρίζ.	==ρίζα	τροπ.	==τροπός, -ός
δρθότ.	==δρθότερον, -ος	σ.	==σέλις	Τυπικ.	==Τυπικόν Μοναστηρίων
δριστ.	==δριστική	σανσκρι.	==σανσκριτικός	υπερβ.	==υπερθετικόν, -ός
δρυκτολ.	==δρυκτολογία, -ικός	σατυρ.	==σατυρικός, -ικός	υπερσ.	==υπερσυνθετικός
οὐδ.	==οὐδέτερον	σημ.	==σημασία	υποθετ.	==υποθετικός
οὐς.	==οὐσιαστικόν	σημιτ.	==σημιτ. ός	υποκ.	==υποκειμενον
π.	==παρά	σκόλ.	==σκόλιον	υποκειμ.	==υποκειμενικός, -ός
παθ.	==παθητικός, -ικός	σλαβ.	==σλαβική, -ικός	υποκορ.	==υποκοριστικόν, -ός
Πάπ.	==Πάπυροι	σπαν.	==σπανικός, -ός	υποτ.	==υποτακτική
παράγ.	==παράγωγος, -α	στερ.	==στερητικόν	φαρμακ.	==φαρμακολογία, -ικός
παράθ.	==παράθεσις, -ετικός	στρ.	==στρωτή	φάρμακ.	==φαρμακωτικός, -όν
παράκ.	==παράκαμνος	στρατ.	==στρατιωτικός, -ός	φίλοσ.	==φιλοσοφία, -ικός
παράλλ.	==παράλληλος, -ον	συγγ.	==συγγενικός, -ός	φρ.	==φράσις
παράμ.	==παράμαρτος	συγκ.	==συγκριτικός, -ικός	φυσ.	==φυσικός, -ός
παρυσ.	==παρυσία	συγκρι.	==συγκριτικός, -ικός	χειρδγρ.	==χειρόγραφον, -α
παςισ.	==παισις	συλλ.	==συλλαβή	χημ.	==χημεία, -ικός
παροιμ.	==παροιμία	Συναξ.	==Συναξαριον, -ιστής	χρμ.	==χρημαίς
περίφρ.	==περίφρασις, -ικός	σύνθ.	==σύνθεσις	χρον.	==χρονικός, -ός
περσ.	==περσική, -ός	συνεκδ.	==συνεκδοχική, -ικός	χρησμ.	==χρησμός
πιδ.	==πιδανός, -ός	συνεκφ.	==συνεκφορά	χρον.	==χρονικός, -ός
πλάγ.	==πλάγιος	συνήθ.	==συνήθης, -ός	Χρονογρ.	==Χρονογραφία, -φος, -οι
πληθ.	==πληθυντικός	συνηρ.	==συνηρημένος	ψ.	==Ψευδο-
ποι.	==ποιητικός, -ικός	συνθ.	==συνθετικός	ψήφ.	==ψηφισμα
πρτγμ.	==πράγμα, -ατα			ώσ.	==ώσαύτως

* Τὰ ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἐξηγητήματος· ὑπὸ ἴδιον ἀριθμὸν πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως.
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ καίμηνῳ συντεταγμέναι λέξεις εἰσὶν εὐδιάγνωστοι.

Α α Α α Α α Α α
Α Α Α Α Α Α Α Α
Α Α Α Α Α Α Α Α

Α

Α, α, άλφα (τό), ἕτερος τύπος ἄλφῃ παρ' Ἡα. [σημτ. αλεφ, ἀλ, ἱ. Ἡρωδ. 2,776, πληθ. τὰ ἄλφα παρ' Ἀριστλ. Μεταφ. 1087, Α, 81] τὸ πρότον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου: Πλούτ. Συμπ. 9,23 ὄν (Κάδμον) φασὶ τὰ ἄλφα πάντων προτάξει διὰ τὸ Φοίνικας οὕτω καλεῖν τὸν βούν (ΑΒ βοὸς κεφαλὴ) Πλάτ. Κρατ. 431B ταῦτα τὰ γράμματα τὰ τε ἄλφα καὶ τὸ βῆτα καὶ ἕκαστον τῶν στοιχείων, Ἡράκλ. 3,22 ἐπίσταται δ' οὐδ' ἄλφα συλλαβὴν γνῶναι. || τροπικῶς ὁ πρῶτος, τὸ πρότον, ἡ ἀρχή: Κδ' Αποκ. 1,8 ἀγὼ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω ἀρχὴ καὶ τέλος, κ.ά. ὁ πρῶτος κ. ὁ ἔσχατος. || εἰ- ναι δίκρονον, μακρόν καὶ βραχὺ [Διον. Αλ. Συμβ. 74,75 R, Πλούτ. Συμπ., 92,2 κ.ά.]. || περὶ τῆς προ- φορᾶς αὐτοῦ: Πλούτ. Συμπ. 9,23 πρώτῃν φύσει φωνὴν τῶν ἐν ἄρθρῳ ἐκφέρεσθαι διὰ τῆς τοῦ ἄλφα δυνάμεως· τὸ γὰρ ἐν τῷ στόματι πνεῦμα ταῖς περὶ τὰ χεῖλι μάστιγα πλάττεσθαι κινήσασιν, ὡν πρώτῃν ἀνοιγομένων τὴν ἄνω διάστασιν οὐσαν ἐξείναι τοῦτον τὸν ἥχον, ἀποδοῦν ὅντα κομιδῇ καὶ μηδεμίαν δεξιόμορον πραγματείαν, μηδὲ τὴν γὰρ πᾶν παρακαλοῦντα μὴδ' ὑπομένοντα, ἀλλὰ κατὰ χώραν ὑποκειμένην ἐκείνης ἐκπεμπόμενον καὶ περὶ τῆς προφορᾶς τοῦ μακροῦ ἄλφα: Διον. Αλ. Συμβ. 75 R, εὐφωνάτατον τὸ ἄλφα ὅ- ταν ἐντείνῃται· λέγεται γάρ ἀνοιγομένου τοῦ στόματος ἐπὶ πλείστον καὶ τοῦ πνεύματος ἄνω φερομένου πρὸς τὸν οὐρανόν· || ὡς μουσικὸν ἠμεῖον: Ἀλφ. 372,373 κ.ά. ἄλφα καὶ βαρεῖα, Γαυδ. 352 ἄλφα ἀνεστραμμένον, Στράτων Π12,187 ἀμφοτέρους δὲ (τοὺς φθόγγους) πρῶτον, τοῖς φθονοῖς λάμβδα καὶ ἄλφα λέγε, πρβ. ἡμίαλφα. || Ὡς ἀριθμητ. σημεῖον α' = εἰς καὶ πρῶτος [τὸ κεφ. ἦν ἐν ἐπιγραφῇ τοῦ ε' π.λ. αἰῶνος] ἀλλὰ α' = χίλιος.

Τὸ α ἐν ταῖς διαλέκτοις. Τὸ ἐξ ἀρχῆς μακρόν α μῆνει ἐν τῇ Δωρικῇ καὶ τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ, τρέχεται εἰς ἡ ἐν τῇ Ἰωνικῇ, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ μέ- νει ὡς τὸ πολὺ, ὅταν προηγῇται αὐτῷ ρ ἢ ι ἢ κ· || μακρόν α ἐν τῇ ἐνδομ. ἀρσ. ὀνομάτων τῆς α' κλίσεως [γεν. -ας]: τελέστα [Ἥκλειοι], Μαγέα, ὀλυμπιονικαί [Βοιωτοί]. || ἀντὶ τοῦ γνησίου μα- κροῦ ε: πατῆρ [πατήρ], βασιλεὺς [βασι- λῆος], [γεν. τοῦ βασιλεὺς], φράτρα [φῆτρα], πεν- τὰκοντα [Ἥλ.], θαλάμοι [θηλέμοι Δωριεῖς, Ἥλ.], πλάθος [πληθος Ἥλ.], ἀποσταλόμεν [ἀπο- σταλῆν], φαίναται [φαιναται], ἀνατεθῆ [ἀνα- τεθῆ], κ.ά. [Ἥλ.]. || βραχὺ α ἀντὶ τοῦ ε πρὸ τοῦ ρ: ἱερὸς κτλ. (Δωρ. Ἥλ. Βοιωτ. κ.ά.), φάργον [ἐρ- ρον] ἐλευθαρὸς κ.ά. [Ἥλ.], θέρμα [θέρμα Δελφ.], Γασπάριοι, φάρειν [ἀλλὰ κ. διαφέρειν Λακροί], πρὸ τοῦ β: εὐσαθέοι [Ἥλ.] μετὰ τὸ δ καὶ πρὸ τοῦ σ: δάλτον, παντακκόστατος [Κύριοι] ἐν τοῖς στράφειν [στρέφειν], τράπειν [τρέπειν], τρέ- χειν [τρέχων Δωρ.], ἀντὶ τῆς αὐξήσεως ε: ἀπό- πασεν [ἀπόπασεν Ἥλ.] ἐν τῷ ἐνεστ. εἰκτ. ἀπο- ποναιεν [ἀποπίνοναι], παρδοῖοναιεν [παρδοῖοναιεν] κ.ά. [Ἥλ.]. || βραχὺ α τελικόν παρὰ τοῖς Αἰολεῶ- σιν ἀντὶ τοῦ μακροῦ α τῶν ἄλλων Ἑλλήνων: Ἀ- φροδίτα, εἴρηνα, Ἐλενα κτλ. || τὸ δωρικόν [λα- κωνικόν] μακρόν α, προσφερόμενον βραχὺ, σφῆ- ταν ἐν ἡ τ. τῆς Ἰσακωνικῆς διαλέκτῳ, οἶον ἁ [ἡ, θηλ. ἄρθρον], ἀμέρα [ἡμέρα], ἀράχνη [ἀ- ράχνη], ἀστραπὴ [ἀστραπή], λίμνα [λίμνη], μάλι [μάλων-μῆλον], μάτη [μάτηρ = μήτηρ], σάμερε

[σάμερον=σήμερον], φωνά [φωνή], φούχα [φουχή] κτλ.: || ἀπορρῶν δὲ ἀπαντῇ καὶ ἐν ἄλλοις λ. ἄλφον τὰ πάλαι δωρικῶν χωρῶν, οἷον σασκάω, σάκασμα [πρβ. ἀρχ. σασίτας σηκάω], Μίλατο, σασαῖα [σημαῖα] κτλ. ἐν Κρήτῃ, Δαματρία [Δημητρία] ἐν Ρόδῳ, λατὸς [Ἰληνός] ἐν Κρήτῃ, Μακεδονία κ.ά. κοῖτα [κοίτη] ἐν Κυθηραῖς. || βραχὺ α ἐξ ἀνα- πτύξεως παρὰ τὸ ρ ἐν τῇ ἀρχ. γλώσσῃ ἀπαντῇ ἐν ταῖς λ. βάρραχος [βράχος Ἰππών.], ἀράχοντος [ἀρχοντος, Ἥλιδος ἐπιγρ.], πρβλ. κ. δαρυλλος. α βραχὺ ἐξ ἀφομοιώσεως πρὸς τὸ α παρακει- μένης ἐν τῇ λέξει συλλαβῆς εὐρίσκεται ἐν ταῖς λ. ἀσάσφου Πάν. α' αἰῶνος π.λ., [πρβλ. τὸ νέον ἰδιωμ. ἀσάσφος], ἐπηγγέλμαθα [ἐπηγγέλμεθα Πάν. β' αἰῶνος π.λ.], ἐθαράπευσε [Ἐπιγρ. α' αἰῶνος π.λ.] θαραπευτής [Ἐπιγρ. β' αἰῶνος π.λ.], Μαγαρικὸς [κέρμας] = Μεγαρικὸς: πρβ. τὰ νεώτ. μαγαρίκος, μαγάρα, κακάνη [κακάνη Κύπρ.], μαλῶγι [με- λῶγι, μέλαινα γῆ, Σκύρος], μαγαχός [μογαχός Κρήτ.] κ.ά.: || ἐν ἀρχῇ λ. εὐρίσκεται α βραχὺ ἐξ ἀφομ. ἐν τῇ λ. ἀπάνταγον [ἐπάνταγον Πάν. β' αἰῶνος π.λ.] ὅμ. τὰ δημ. ἀπάντα, ἀλφαισάμενος, ἀλαφρός, ἀξάφνα, ἀργάλα, ἀργαλός, ἀργάτης, ἀφάλας κτλ. α ἀχώριστον μόριον ἐν ἀρχῇ λ. ἐν συνθέσ. || στε- ρητικόν ἢ ἀποφατικόν ἢ ἀρηνητικόν, [συγγ. νη, ἀνευ] ἀρηνην στερησιν, ἔλκειν ἀν: ἀνάστιος ἀνάστις, ἀνέ- στυρος, ἀνάστροφος, ἀλλὰ μόνον α πρὸ λέξεων, αἰτίως εἶχον ἐν τῇ ἀρχῇ F: ὀφέων-ἀέκων-συν-συνρ. ἄκων, ἀέργος-ἀεργός-συνρ. ἀργός, ἀέθλος, συνρ. ἄθλος, ἢ σ, ὅπερ εἵπεται ἐγέ- νετο δαοῦ πνεῦμα καὶ ἀπεβλήθη: ἀμπνος κ. ἁ, ἐπὶ δὲ καὶ πρὸ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ α: ἀδρ- γητος, ὄσμος. || πολλὰκις εὐρίσκονται δύο τύποι: ἀνάμματος κ. ἀμματος, ὄσμος κ. ὀσμος, ὄσλος κ. ὀσλος, ἀμνος, ὄσμος κ. ἄμνος, ἀμχλίστα κ. ἀνοχλίστα. || ἔχει δὲ προσέτι τὸ α τοῦτο τὴν ἐννοίαν τοῦ κακοῦ, μικροῦ, δυσκόλου: πρβ. ἀδουλία [δυσδουλία], γάμος ἀγαμος [κακὸς γάμος], ἀδωρα δῶρα, νύμφη τ' ἀμνημον. Κατὰ Kretschmer ὁ ἀρχικός τ. τοῦ στερητ. μορίου ἦτο ἄνα, ὡς ἐν ταῖς λ. ἀνάδενος, ἀνάελπτος, ἀλλ' ὑπ' ἁ γράφεται ἀνάδενος [ἀνέφενος] κ. ἀνέλε- πτος [ἀνέφελπτος]. Εἶναι δὲ τὸ α βραχὺ· ἀλλ' ὅταν λέξη τις ἔχῃ βραχεῖας τὰς τρεῖς πρώτας συλλαβὰς, τὸ α ἐκτείνεται παρὰ τοῖς ἐπικοῖς καὶ συχνὰ τοῖς λυρικοῖς καὶ ταῖς δραματικοῖς ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου, οἷον ἐν τῇ λ. ἀκάματος καὶ ἀεί- ποτε ἐν ἁ. ἀθανάτος ἐν τῇ δημ. ἔχει καὶ τρεῖς ἄλλους τ.: ἀνω-, ἀνε-, κ. ἀνω- ἢ ἀνάδενος ἢ ἀδάδενος, ἀνεδάστατος ἢ ἀδέστατος, ἀνέφελτος ἢ ἀφέλτος. 2) ἀρηνητικὸν [ἐπιγρ. ἀμει], ἐμφαίνον τὴν ἐννοίαν τοῦ ἡμῶν [θασινομένου ἐν ταῖς λ. ἀθρόος, ἀθας, δθαῖ, ἀθλοῦς]: ἀκόλουθος, ἀγάλαξ κ. ἀγάλακτος πρὸς τὸ ὀνομάλακτος, ἀγάτωρ πρὸς τὸ ὀνο- μάτωρ, ἀκόρις πρὸς τὸ ὀνομάκοις κ. ὀνομάκοις· ἀλαχος πρὸς τὸ ὀμάλωχος, ἀντὶ τοῦ α ἀπαντῇ καὶ ο, οἷον ἀγάτωρ. 3) ἐπιτακτικόν ὡς τοι- οῦτον χαρακτηρίζεται τὸ ἀρχαϊκόν α τῶν λέξεων ἀδίοις ἀντὶ πολλῶν, ἀδρόμος ἀντὶ πολυδρόμου, ἀέλυος ἀντὶ πολυέλυκος, ἀπηνής ἀπηνής κ.ά. ὅμ. ἐπι- τακτικὴν ἐννοίαν ἔχει καὶ ἐν τῇ δημ.: ἀδοσος ἀμω- ρος - ὀμωρος [ἀνότης], ἀχλωμος [πολὺ χλω-

μδς: κ.δ.: 4) προθεματικόν ἢ κατὰ πλεονασμόν: ἀβληρός, ἀσπαίρω, ἀσταφίς, ἀστεροπή κτλ. πρὸς τῷ βληρός, σπαίρω, σταφίς, στεροπή κ.δ. | ὁντί τοῦ α καὶ ο: ὀστροφίς | κ.δμ.: δδ-δέλλα, ἀμσκάλη, ἀνάμα, ἀπάγανος κττ.
 α ἐπιφών. δηλωτικὸν ποικίλων συγκινήσεων ἡδὴ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου: 'Ὀδ.Υ 351 ἄ δαίλοι, τί κακὸν τὸδε πάσχετε' || ἄ, μηρόδο, - ἄ, ἐτσι 'σαι σὺ κττ.
 α α ἢ α α ἐπιφών. γελοιστικόν, μτγν. κ. νεώτ. χά χα. ἄ α ἢ ἄ α Φώτ. λεξ. «σὺσθημα ὕδατος»
 α α ἢ α α ἰσλ. ἡδς.
ἀάατος-ον μετ' ἀντων τὴν παραλήγουσαν: 'Π.Ε 271 ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ | εἰς δ' ὀρκίζομενος θεὸς δὲν ἡδύνατο νὰ παραθῇ τὸν ὄρκον τοῦ | 2) μετ' τὴν παραλήγ. βραχείαν: 'Ὀδ.Χ 5 ἀέθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται | ἀέθλος ἐπιδολογίας, δυσχερὲς δ' ἐρμ. δυσμενὲς ἀφός | 3) Ἀπολλ. Ρ.277 κάρτος ἀάατος (ἀήτητος) | πιβ. ἐκ τοῦ ἀ-τ-ἀάτη - ἀτη, βλάθη, - ἀάφατος ἢ τοῦ ἀάω |
ἀάααα ἢ 'Ha. «ἀδελφεὲς» πιβ. τὸ ἀάατος βλ. λ.
ἀάδῃκτον Εἰσὺδ. «μέλαν, ἀδελφές» Γλωσσ. Κυρίλλ. ἀδδυκτον.
ἀαγῆς-ους-ές (ἰδνυμι) ὁ μὴ ἀγνύμενος, ἀθραυστος, σκληρός, ἰσχυρός.
ἀαβα 'Ha. «ἐνδεῖα Λάκωνες».
ἀαβεῖν Εἰσὺδ. «ἀγλεῖν, ἀπορεῖν».
ἀαδῆνη ἢ 'Ha. «ὑεῖα κόπρος» Γλωσσ. ἀαδέν.
ἀαδῆς-ές ὕδωρ. ἀηδῆς.
ἀάξω ἐκπνέω δι' ὅλου τοῦ στόματος ὡς ἵνα θερμάνω, χουχουλίξω: Ἀριστλ. Πρ.34,7 φουσῶν μὲν γὰρ πυκρὸν, ἀάξουσι δὲ θερμὰν (λ. πεποιημένη).
ἀαβι Γλωσσ. Κυρίλλ. «αὐτόδοι».
ἀάδῃκτον 'Ha. «δυσθαρτον, ἀδελφές».
ἀάκατος Εἰσὺδ. «τρισκάς Κύπριοι».
ἀάκιδωτος-ον (ἀάκις) ὁ ἀνευ' ἀάκιδος: Γλωσσ. Κυρίλλ. «βέλος χωρὶς σιδήρου».
ἀάκραγῆς Εἰσὺδ. «συδὸς (χοίρου) κόπρος».
ἀάκτος. ἀθραυστος, σῶος: 'Ha. «ἀαγῆς».
ἀάλιον 'Ha. «ἀάλιον ἀπλεκτον» Λεξ. «ἀτακτον».
ἀάμιν-βος ἢ 'Ha. «ἱεὺτήριον», ἱεὺδερν.
ἀανσῖμα ἢ 'Ha. «πολλαχὴ χάρις» | ἄμφ. | 2) δ. ἐρμ. ἐκ τοῦ «πολλαχὴ ἢ καρίς» | γορίδα |
ἀάνδιχα Γλωσσ. Κυρίλλ. «εἶχα, χωρίς».
ἀάνης 'Ha. «χρήσιμος».
ἀανῆς-ές 'Ha. «ὁ μὴ τελεσθαισόμενος».
ἀανθα ἢ κ. ἀάνθα 'Ha. «εἶδος ἐνωτίου π. Ἀλκυμνὴ ἢ Ἀριστοφάνει»: Ἀλκυμν. ἀπ.120, Ἀριστοφ. ἀπ.926.
ἀάομαι παθ. τοῦ ἀάω βλ. λ.
ἀάπαλετος ἐπ. μτγν. ἀπλετος βλ. λ.
ἀάπατος-ον (στερ. ἀ-τ-ἀάτοιμαι) ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ, ἀκαταμάχητος, ἀκατάβλητος: 'Π.Α 567 ἀάπατους χείρας ἐφέτω.
ἀάρης Εἰσὺδ. «χρήσιμος».
ἀας γεν. τοῦ ἀα = ἡδς, ἐνμέρωμα 2) ἐπίρρ. σύριον: Βωϊστ. ἀας βλ. λ.
ἀασιφόρος-ον 'Ha. «βλάθην φέρων».
ἀασιφροῖα ἢ 'Ha. Φωτ.Λεξ. «ἀφροσύνη»
ἀασιφροσύνη ἢ 'Ha. ἀσιφροσύνη βλ. λ.
ἀασιφρων-ον ἀσιφρων βλ. λ.
ἀάσκει 'Ha. «βλάπτει».
ἀάσκεπτος-ον ἐπιτατικόν τοῦ ἀσκεπτος βλ. λ.
ἀάσμεδς (ἰδ) ἐκνήσθ' δι' ἀνοικτοῦ τοῦ στόματος | ἐκ τοῦ ἀάω | 'Αριστλ. Πρ.964 Α 18.
ἀάσπετος-ον μτγν. ἐπ. ἐπιτατικὸς τύπος τοῦ ἀσπετος βλ. λ. Κόιντ.3,673.
ἀάστονα 'Ha. «ἀνεύφρατα».
ἀάσχετος-ον ἐπιτατικόν τοῦ ἀσχετος βλ. λ.
ἀάται ἐπ. τ. ἀντ' ὕεται τοῦ ρ. ἄω κορέννυμι: 'Ησιόδ. Α 101.
ἀάταλα 'Ha. «ἀπλήρωτα».
ἀάτηρ-ηρος (ἰδ) ὁ ἀτύαζων, ἀτιμαστής: Μαν.4,56
 . ἀάτηρ ἀλλοτριῶν λεχέων.

ἀάτος-ον (στερ. ἀ-τ-ἄω=κορέννυμι) συνηρ. ἄτος ἀκάρτετος: 'Π.Ε 388 ἄατος πολέμοιο 2) ἀντ' ἄητος βλ. λ., ὀρηκτικός, σφοδρός.
ἀάτυλον 'Ha. «ἀδελφές».
ἀάω κ. παθ. ἀάομαι ἐπ. βλάπτω, φθείρω, τὸν νοῦν, ἀφαιρῶ τὴν διανοητικὴν διαύγειαν, οἶον διὰ οἴνου, διὰ τοῦ ὕπνου, πλανῶ ἐξοπατῶ: 'Ὀδ. Λβ1 ἀάε με δάμνονος αἶσα κακῇ καὶ οἴνος Σοφ. Ἀπ.554 Ἀτη, ἢ πάντας ἀάται 2) τὸ παθ. ἀμτδ. χάω τὴν διαύγειαν μου, πλανῶμαι: 'Π.Α 116 ἀάαστο δὲ μέγα θυμῷ, 'Π.Π 685 μέγ ἀάσθη.
ἀδ ὁ πέμπτος μὴν τῶν Ἑβραίων.
ἀδα 'Ha. «τῶχος (ἰδιορθ. τάραχος) ἢ βοή».
ἀδα ἢ 'Ha. «δωρ. ἀντ' ἡδς».
ἀδαγνητον 'Ha. «ἐλεπτόν» πρβλ. ἀδάηρ.
ἀδαγνα 'Ha. «ρόδα ἀμόρωνα Μακεδόνες».
ἀδαδῶν (ἐβρ.) ἀγγελος τῆς ἀδύσου: Κδ. Ἀποκ. 9.11 Ἀδαδῶν... ἐν δὲ τῇ Ἑλληνικῇ. Ἀπολλύων
ἀδαδῆς-ές μον. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ βαδίζῃ καλῶς.
ἀδαδῖστος-ον γλῶσσα. κ. νεώτ. ὁ μὴ βετὸς: σχόλ. Ὀππ. Αλ.2,526 ἀδαδῖστος πάντος.
ἀδαζος Σουῖδ. «ἡγουν ἐστειρημένος τοῦ βάζειν» τοῦ λέγειν || αὐτ. «ἡσυχος».
ἀδαήρ Σουῖδ. «ὀ'λεπτός».
ἀδαδ 'Ha. «δοδάσκαλος Κύπριοι», πρβλ. ἀδδὰς.
ἀδαβα ἐπίρρ. δμ. χωρὶς βάθος, ρηχά.
ἀδαβῆς-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων βάθος, ρηχός.
ἀδαδματα 'Ha. «στρέμματα».
ἀδαδμῖδωτος-ον μτγν. ὁ ἀνευ βαθυδῶν.
ἀδαδμολόγητος-ον νεώτ. ὁ μὴ βαθυμολογηθείς:
 ἀδαδμολόγητος μαθητής - ἐκθεσις.
ἀδαδμολογήτως ἐπίρρ. νεώτ. δμ. ἀδαδμολόγητα ἀνευ βαθυμολογήσεως βλ. λ.
ἀδαδθος-η-ο δμ. ἢ ἀνάδθος ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάθος, ρηχός: ἀδαδο πηγάδι - ἀδαδα νερά.
ἀδαδθούλωτος-η-ο δμ. ὁ μὴ ἢ μήτω κοιλανθεῖς, ποῦ δὲν εἶναι ἢ δὲν ἐγινε βαθουλός.
ἀδαδθος-ον μον. ὁ ἀνευ βάθρου, ἀνευ βάσεως.
ἀδαδθούριος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ προωθῶν τὰς ρίζας αὐτοῦ εἰς βάθος.
ἀδαῖνω Γλωσσ. Κυρίλλ. «στενῶ σιμῶζω».
ἀδάκα ἢ 'Ha. συντροφία, συνεταιρισμός, ἰδία ἐν χαρτοπαιγνίῳ: κάναμε ἀδάκα στὸ παιγνίδι 2) γεν. συμφωνία: ἔχομε ἀδάκα νὰ φύγωμε πρῶ! 3) κ. ὅς ἐπίρρ. παίζομε ἀδάκα = συντροφικά.
ἀδάκειον (τὸ) Πάν. ὁ πεσός, τὸ ζάρι.
ἀδακέω ἐπ. εἰμαι ἀδοκῆς, ἀφωσος, μένω ἀναυδός: 'Ὀδ.Δ 249 οἱ δ' ἀδάκηνον πάντας.
ἀδακέως ἐπίρρ. ἡσύχως: Ἀνών. ποι. ἐν ΕΜ 2, 57 ἀδακέως εὐδοντ' 2) ἀσυνέτως, μωρῶς.
ἀδακῆμων-ον 'Ha. ἈΒ «ὀδακος, ἀσύγματος».
ἀδακηνῶς ΑΒ «τοὺς γυναικὶ μὴ ὀμιλήσαντας».
ἀδακῆς-ές ὀφωσος, ἡσυχος || δδ. πρῶτος, ἀφελής: Σαφφ.108(72) ἀδάκην τῶν φρέν' ἔχω 'Ha. «ἀδάκην» ἀφελή, ἀσύνετον, ἡσύχιον.
ἀδάκητον ΑΒ 'Ha. «ἀνεπίφρονον».
ἀδακίζομαι σιωπῶ, δ. ἀδακέω βλ. λ.: Ἀνακρ.65(4)7.
ἀδάκιον (τὸ) κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ ἀδαξ βλ. λ. πινάκιον || εἰδ. ἢ ἐκ σιστολιθοῦ μέλαινα πλάξ, ἐφ' ἣς ἀσκούνται διὰ κανδύλιου εἰς τὸ γράφειν οἱ μικροὶ μαθηταί 2) ἀρχαῖοι. ὁ ἀδαξ βλ. λ.2).
ἀδακίσκος (ἰδ) μικρὸς ἀδαξ, μέρος φιλοδωτοῦ: Μοσχλιν. Α.Β.5,207 C ἀδακίσκον εἶχεν ἐν ἀδακίσκῳ συγκειμένον ἐκ παντοίων λίθων.
ἀδακλή ἢ 'Ha. γλῶσσα. Κυρίλλ. «ἀμαξα»
ἀδακῆς-ους-ές σχόλ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀδακος.
ἀδάκτης (ἰδ) (ab actis) μον. ἄκλ. ἀρχαιοφύλαξ ἢ συντάκτης δημοσίου τύπου ἰδιωτικῶν ἐγγράφων: Λυδ.Περὶ ἀρχ.3,20 «σημαίνει τὸν ἐπὶ τοῖς χρήμασι πραττομένους ἐφεστώτα».
ἀδακτον κ. ἀδουκτον ΑΒ «τὸ μὴ μακαριστὸν Δωριεῖς δὲ τὸν ἀνεπιπληκτον καὶ ἀμεμφῆ».

αδάρκευτος-ον ὁ μὴ μεμυημένος τὰ βακχικὰ ὄργανα : Εὐρ.Βάκχ.472· || ὁ ἀνευ βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ἀνευ χαρᾶς : Εὐρ. Ὀρ.319 **αδάρκευτον** αἶ θιασον ἐλάχεται ἐν δάκρυσι καὶ γόοις.
αδάρκιωτος-ον μὴ τῷ δάκρυ προσφυής, δδ. μὴ πόσιμος : Τιμοθ.Περα.73 **αδάρκιωτος** θυμός.
αδάρλα ἡσ. «συγγραφή, ὁμολογία».
αδάρλα ἡ ὁ βαλε ἐπιφών. εὐκτ. : Ἀγαθ. Ἐπ.50,1 **αδάρλα** μὴδ' ἐγένοντο γάμοι· 2) σχετλιασμός, εἶθε ἡ φεῖ.
αδάρλη ἡσ. «ἀρρεῖον Λόκωνες, αἱ δὲ νυδρὸν»· 2) ἀδάρλης ἀντὶ ἀδάρλης· ἡσ. «ἀσύνετος»·
αδάρλης (ἡ) ἡσ. «μοχθηρὰ εἰσαία»·
αδάρλας (-η)-ον(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βαλσαμωμένος, ἀταρξίκευτος· || ἐπίρρ. **αδάρλας** αὐτῶτα.
αδάρλας-η-ο δημ. ὁ μὴ βαλμένος ὁ μήψω το-παθηθεὶς εἰς Ἀνθέων προορίζεται : ἐλίας ἀδάρ-τες στήν ἀρμη, -έχω τὰ κρεμυδιὰ ἀδάρλα (ἀ-φύτευται· 1) ἐπὶ ἐνδύματων, ὑποδημάτων κττ., ὁ μήψω θεῖς εἰς χρήσιν, ἀφόρτος, ἀμεταχειρίστη· 3) ὁ μὴ τῷ ἄλλω παρωθεθεὶς εἰς τινα πράξιν.
αδάρμακευτος-ον ἀνευ ἀρτύματος : Πυρίων π.Αδ.4,143 Β **αδάρμακευτα** τοῖς ὄφρασις πα-ρατίθεται (ἐκ διορθ. τοῦ ἀδάρμακευτος).
αδάρνασος-ον μον. ὁ μὴ βάντασος, ἐλευθε-ριος, ὁ ἔχων καλοὺς τρόπους· ἐπίρρ. ἀδάρνασως.
αδανήθ (ἐβρ.), ζώνη ἀρχιερέως : Ἰωσ.ΑΙ.3,7,2.
αδανία (ἡ) δημ. (ἱταλ.) βλάστη, χρῖμα· 2) διαβολή, συκοφαντία, κακολογία : μοῦ' ἔγαλαν μιά **αδανιά**· 3) στενοχωρία, συμφορά, ζημία, κακασυχία, περι-πέτεια : μάς βρήκαν πολλές **αδανίες**.
αδανιάζω δημ. (ζημιώ· 2) συκοφαντῶ.
αδανιάρης-α-ικο δημ. κ. ἀδάνης συκοφάντης.
αδανιάζω δημ. διαδύλλω, συκοφαντῶ.
αδανιστής (ὁ) κ. ἀδάνης-ισσα κ. ἀδανιάρης κα-κολόγος, συκοφάντης.
αδαντία (ἡ) δημ. (ἱταλ.) ἐπικουρία, στήριγμα : **έχω αδαντία** τοὺς φίλους μου· 2) χρηματικὸν ἐπι-δοσιον εἰς ἀργομισθίους, ἰδίᾳ ἐν χαρτοπαιγνίαις : θέλω **αδαντία**, -τζι με τίς **αδαντζες**.
αδαντιαδούριος-η-ο δημ. ὁ ἰδιώτης εἰς ἀδαντια-δόρον βλ.α., κατὰ τὴν ἀνδαντιαδούριον· ἐπίρρ.-α.
αδαντιαδύρος (ὁ) δημ. -α- ἡ ἰσσία δημ. ὁ διὰ χρη-ματικὸν παροχὴν ἐξ εὐτελῶς ὑπηρεσίας ἀποσώ· || εἰδ. ὁ παίζων ἐν χαρτοπαιγνίῳ διὰ λογαριασμὸν τῆς χαρτοπαικτικῆς ἐπιχειρήσεως οἷον λέσχης, κα-ζίνο κττ.· 2) ὁ διὰ δόλου πλεονεκτῶν ἐν παιγνίοις.
αδαντία δημ. (ἱταλ.) κ. -ισσ προκαταβολή.
αδαντιαδύρος δημ. (ἱταλ.) προκαταβάλλω· 2) εἶ-μαι ἀνώτερος, ὑπερτερω· 3) πλειοδοτῶ, ἐπου-ξάνω : πάω **αδαντία** -ο· νὰ τοῦ **αδαντιαδύρος** τὸ μι-σθῶ· 4) πλεονάζω : μοῦ **αδαντιαδύρισε** μοῦστος· 5) ἔχω λαμβάνειν παρ' ἄλλου.
αδαντία (ἡ) δημ. (ἱταλ.) κέρδος : δουλειὰς ποῦ δέν ἔχουν **αδαντία**· 2) προκαταβολή : μοῦ **ἔδωκε αδαντία**· 3) πλεονέκτημα εἰς τι.
αδανίε-ακος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. πλᾶξ ἐπὶ σάνις ἐπι-πεδος, πινός· || εἰδ. ἐν τοῖς δικαστηρίοις Ἀθηνῶν πρὸς ἀρίθμηση τῶν φήφων τῶν δικαστῶν : Ἀριστλ. Ἀθ.69 τὸν **αδανίε** α··· ἔξερῶσιν ἐπὶ δάκα τρυπή-ματα ἔχοντα ὁσαυτεῖς εἰσὶν αἱ φήφαι· || εἰδ. πινὰς πεπασμένους δι' ἄμμου ἡ κόψεως πρὸς χάραξιν γεωμετρ. διαγρομμῶν ὑποκορ. **αδανίον**· || σάνις ἐφ' ἣς ἐπαικν. πεισσοῦς ἡ κούδος· || σκευὸς ἐφ' οὗ ἔφερον τὰ προσφάνια, δίακος· 2) κ.νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἡ πλᾶξ ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἀνω μέρος τοῦ κιονοκράνου· 3) τετράγωνον πλακίδιον πρὸς ἐπί-στρωσιν διαπέδου ἡ τοίχων· 4) μον.αἱ **αδανίε**ς θέσις τις ἐν τῷ θεάτρῳ· 5) μον.κ.νεώτ. ἀριθμητικὸ πινά-κης ἰδίως αἱ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ· 6) νεώτ.μαθ.ημ. σύστημα γραμμῶν ἐπὶ πινάκος ἀντιστοιχοῦσάν εἰς δεδομένην ἐξίσωσιν πρὸς σπουδὴν ταύτης· 7) νεώτ. ναυτ. τὸ ἀνω μέρος τῆς πρύμνης παντὸς πλοίου,

δημ. καθρέφτης· 8) νεώτ. στρατ. ἐν τῶν κυρι-ωτέρων τμημάτων τῆς σκοπευτικῆς διόπτρας τοῦ πυροβόλου· || **αδάρκε** βλητικῆς, προβολημάτων, βλητικῶν συναρτήσεων κλπ. σύστημα γραμ-μῶν δι' ὃν ἀνευ ὁπολογισμοῦ ὀρίζονται τὰ διὰ-φορά στοιχεῖα βολῆς· || τοπογρ. μικρὰ πινάκις ὠρθογωνισμένη χρησιμεύουσα διὰ τοπογραφικὰς ἐργασίας ἐπὶ τοῦ ἐξόδο· 9) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοκτετῶν ἐντόμων τῆς οἰκῶν. τῶν **καράδων**.
αδάρπιστος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ., δημ. κ. **αδάρπ**-τ. κ. **αδάρπιστος** ὁ μὴ βαπτισθεὶς, μὴ βυθισθεὶς εἰς ὕδρον, ἀδούπητος : Πίνδ.Π.2,145 «**αδάρπιστος** **ἀλμας**» (περὶ φελλοῦ)· || ὁ μὴ βεβρεγμένος· 2) **αδάρπι-στον** ἡσ. «τρυνάον ἐίδος ἱατρικοῦ»· 3) ἐκιδ. ὁ μὴ τυχὼν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος· 4) δημ. ὑδριστικῶς ἐπὶ Ἑβραίων καὶ Τούρκων πρὸς ἀλά-δωτος, θύρωτος· || κ. μτφ. ἀκλήρος, ἀδίκος.
αδάρπος -ον κ. νεώτ., δημ. κ. **αδάρτος** κ. **αδάρ-φος** ἐπὶ τοῦ αἰσῆρα, ὁ μὴ βαφεὶς, ὁ μὴ εὐβα-πτισθεὶς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ μετὰ πυράκτων, ἴνα οὕτω ἀποθῇ ἀκλήροτερος, ἀσώματος· 2) ὁ μὴ βεβρεγμένος, ὁ ἀχρωμάτιστος, βλ. βαφή.
αδάρρα δημ. ναυτ. = ἀνωσον βλ. **αδάρρω**.
αδάρραθωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ βαρσθωθεὶς· || μτφ. ὁ μὴ ὑποστάς μεγάλῃ ζημίᾳ.
αδάρρατος δημ. (ἱταλ.) ἀπαθῶ τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς παραλίας διὰ τῆς κἀπης, διὰ τῆς χειρὸς ἡ ἀ : **αδάρρατσε** τῇ βάρκα νὰ μὴ χτυπήσῃ στὸ βράχον· || ἡ προστάκτ. **αδάρρα** πρὸς ἄγγελοι ναυτικόν, ἀπα-μακρύνθητι, ἀνωσον : φρ. **αδάρρα** ἀπὸ δὴν γρήγορα | φύγε|· || ὡς αὖς. : **βάλε αδάρρα** μετ' ὁ. κουπὶ.
αδάρραριστος-ον μον. ὁ ἀνευ βαρβαρισμῶν βλ.λ.
αδάρραριστος ἐπίρρ.κ.νεώτ.ἀνευ βαρβαρισμῶν.
αδάρραρος-ον ἀντὶ ἀδάρραρος βλ.λ.
αδάρργωμιος-η-ο δημ. ὁ μὴ βαρδυμῶν ἢ μὴ βαρδυμῆσας ποῦ δὲ βαργυμαίει.
αδάρρλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ βαρειασμένος, ὁ μὴ ἀποτεθεὶς εἰς τὰ βαρένια : τυρὶ **αδάρρλιαστο**.
αδάρρασι (ἡ) δημ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀδάρρατος, ἀδικος, ἡ προθυμία πρὸς ἐργασίαν.
αδάρρατα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ δικου, χωρὶς βαρε-μάρια : δουλεύει **αδάρρατα**· 2) ἀνευ πληγμάτων, χωρὶς βάρημα : **αδάρρατα** τοῦ ἡλίου **φτάσαμε** **στὴν κορφὴ** (πρὶν μᾶς κτυπήσῃ ὁ ἥλιος).
αδάρρατος-η-ο (ἡ) δημ. (στερ. α-τ-βαρζτός) ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἀδικος, πρὸςθυμος πρὸς ἐργασίαν, **ἀκνευτος** : **αδάρρατα** **παῖδι**· ὅπου κι ἀν τὸ στείλεις **πηγαίνει**· 2) ὁ μὴ προξενῶν βάρος, ἀνεπαχθὴς μὴ ὀχληρός : **μοῦ εἶναι ὁλότελ** **αδάρρατος**.
αδάρρατος-η-ο (2) κ. **αδάρρατος** δημ. (στερ. α-τ-βαρζτός) ὁ μὴ πληγεὶς, ἀτραυματισμένος, ἀλάδωτος : οἱ **αδάρρατοι** **στρατιῶτες** **ἐσθένεσαν** τοὺς **βαρεμέ-νους**, - **αδάρρατος** **λαγός**· || ὁ μὴ βαρεὶς, μὴ κτυ-πηθεὶς **αδάρρατα** **γάλα**, τὸ μὴ ἀποδουτυρωθεὶς διὰ τῆς ἀνοταρόδεως, ὁ **αδάρρατος**· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ πλήξας,βαρέματος : ὁ ἥλιος ἦταν **αδάρρατος** **στὸ βουνό** | αἱ ἀκτίνες τοῦ δέν εἶχον ἀκόμη πέσει ἐπὶ τοῦ βουνοῦ· || εἰδ. ἐπὶ ὠρῶν τοῦ ἡμερανικτοῦ (ἐκ συνεκδ. τῶν σημερινῶν τὰς φάρας ὠρολό-γιων), ἡ μετ' ὀλίγων ὥρας, ἡ ἐγγὺς οὐσα : ἦταν **αδάρ-ρατες** **ἐντεκα**, **ἐταν ἡμέρα**.
αδάρρης-ος-ες ὁ ἀνεί· βάρους, ἡ ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάρος : Ζήν.Κ.1,27 **αδάρρη** **εἶναι ἄρα** καὶ **πύρ**· 2) μτφ. ὁ μὴ παρῆγεν βάρος, μὴ ἐνοχλητικός : ΚἀΚορ.θ.2,11,9 **αδάρρη** ὅμην **ἐμωσάν** **ἐτήρησα**.
αδάρρια (ἡ) δημ. (ἱταλ.) ζημία ἐπιδοθῶσα εἰς πλοῖον ἢ τὸ φορτίον αὐτοῦ κατὰ τὸν πλοῖον, οἷον ἀπάλεια ἡ ὑπόρριφίς ἐνεκα τρικυμίας· 2) συνεκδ. οἰαδῆποτε **ζημία** : **στὸ ἐμπόριον ἐπασθε** **μεγάλης** **αδάρριε**· 3) μτφ. ἐν τῇ φρ. **αὐτὴν** **αδάρρια**, ἐπὶ ναυσπηλοῦσάντων, ἐμῶ, **ξερῶν**· 4) μτφ. ἐν τῇ οὕτῃ φρ. **κᾶνω αδάρρια** ἀπαρνοῦμαι ἐν μέρει τὰς

πεποιθήσεις ἡ τὰς θεωρίας ἡ τὰς γνώμας μου ἢ ἀ. περιορίζω τὰς ἀπολήψεις μου : ἔκομει ἀδαρία στις ἀδείσεις του, - στό πράγματά του.

ἀδαριάζω -η-ο ὁ ἐξ ἀδαρίας προερχόμενος, ἐπὶ ἐμπορευμάτων ὥς συνεκτ. ἐπὶ παντός πράγματος ὑποσπώντας [αὐτὴν ἐκ χρήσεως] φθοράν τινα. **ἀδαρίσι** (ῥ) ἦο. «ὁ ἡλειωμένος καὶ μὴ ἔχων βάριν (πλοῖου εἶδος)».

ἀδαριστὴν ἦο. «γυναικίζομένην, καθαιρωμένην καταγνησίαν, Κύπριον», πρβλ. οὗτ. ἀδρινά.

ἀδαρικνα ἦο. «λιμός».

ἀδαρκνῶ ἦο. «καρμ. (τρέφει κόμην) Μακεδόνες».

ἀδαρλαίται ἦο. «ταράσσεται, κρατεῖ».

ἀδαρνομαι ἦο. «ἀδάρνομαι» στένε, αἰμώζει, βόα.

ἀδαρνεύω -η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων βάρος, ἀδαρήεις, ἐλαφρὸς 2) ὁ μὴ ἔχων βάρος, ὑποχρεώσεις, εὐκατάστατος, πλοῦσιος· ἀδαρος νοικοκύρης 3) ὁ μὴ προξενὼν βάρος, ἀνεπαχθής, βλ. κ. ἀδαρήεις.

ἀδαρταί ἦο. «πτηναί, Κύπριοι».

ἀδαρτία ἦο. «ἀπληστία».

ἀδαρτος (ῥ) ἦο. «ἀπληστος».

ἀδαρό ἦο. «τὸ ὄριον Μακεδόνες».

ἀδαρύντος -ον μυν. ὁ μὴ βαρυνεύς.

ἀδαρῶς μτγν. ἀνευ βάρους, ἀνεπαχθής, ἐλαφρῶς.

ἀδάς ἦο. «εὐήθης, καὶ ἱερὰ νόσας, Ταρυνταί».

ἀδάσαι ἦο. «ὀριστήσαι καὶ ὀρθήσαι».

ἀδάσαντα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βαράνων βλλ. ὁ ἀνευ ἐλέγχου, ἀνεξέλεγκτος ὁ ἐπιηολαίος.

ἀδάσαντος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βασανισθείς, μὴ διὰ βασάνου (ἐλέγχου) ἔξετασθείς· Ἀντιφ.1,33 ἀδάσαντιόν τι εἶσαι ὥς γεν. κ. νεώτ. ἀνέεστος, ἀδοκίματος, ἀνεξέλεγκτος, δδ. ἀτακίηρος 2) δημ. ὁ μὴ ὑποστὰς βάσανα, ταλαιπωρίας, ἀταλαιπώρητος, ἀντιθ. βασανισμένος.

ἀδάσαντος κ. νεώτ. ἀνεξέλεγκτος.

ἀδάσιλευτα ἐπίρρ. δημ. πρὶν δύσος ὁ ἡλιος.

ἀδάσιλευτος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ βασιλευόμενος,

μὴ ὑπὸ βασιλέως κυβερνώμενος· Θουκ.2,805 Χάσας ἀδάσιλευτοὶ καὶ Ὀσπρωτοὶ ἀδάσιλευτοί, Ξεν.Ἑλλ.5,217 Ὀρχηκὸς ὁ ἀδάσιλευτοί, - νεώτ. ἀ-δασιλευτος δημοκρατία 2) ὁ στερούμενος ἀρχοντος (τὸ μὴ ἔχειν τὸν προηγούμενον) : Πλούτ.1125,2 3) δημ. ἐπὶ τῷ ἡλίῳ, μήλου δύσας : ἦταν ἀκόμα ὁ ἡλιος ἀδάσιλευτος.

ἀδάσιμα ἐπίρρ. δημ. ἀσπληκτως ὥς κ. μτφ.

ἀδάσιμος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βάσιμος, ἀσπληκτος, ἀδέβαιος : ἀδάσιμος εἰδησις - ὑπόνοια, πληροφορία, - ἀδάσιμον ἐπιχειρήματα.

ἀδάσιμος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀβάσιμον βλλ.

ἀδάσιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀβάσιστον βλλ.

ἀδάσιστος -η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων βάσιν ὥς ἀστα-

θής ὁ ἀδέβαιος ὁ ἐπιπολῖος : ἀδάσιστα λόγια.

ἀδάσαινω δημ. [α προθεμ.] βασκαίνω βλλ.

ἀδάσκαμα (ῥ) δημ. [α προθεμ.] μάτισμα,

βασκανία βλλ.

ἀδάσκαντος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ βασκα-

νίας ἡ φθόγου παθών· Πλούτ.755 D οὐδὲ ἀδα-σκάνιστον (διορθ. Reiske ἀβασάνιστον).

ἀδάσκανος -ον ὁ μὴ βασκαίνων, ὁ μὴ φθονών

Σουῖδ. «ἀνεπιφθονος, ἀφευδής» : Ἰώσ.Π.1,9,4.

ἀδάσκαντος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποστὰς βασκανίαν βλλ. ἦο. «ἀδάσκαντα, ἀνευ

βλάθης» ὥς ἐκφερομ. κ. ὡς ἐχθρ. Ἐπιγρ. τὸν ἀδα-σκάντων ἀδελφῶν, Πάν. περὶ παιδίων, ἀσπάζεται

σε πολλὰ ὁ πατήρ καὶ τὰ ἀδάσκαντά σου θρε-πτήρια 2) ἐνεργ. τὸ κατὰ τῆς βασκανίας φυ-

λακτῆριον κ. εἰδ. φάρμακόν τι προφυλάττον ἀπό- ταν φθόνον ὥς ἀδάσκαντον τὸ ἀπατρέπον τὴν βα-

σκάναν· Διοσκ.3,91 ἀδάσκανταν ἀνθρώπους καὶ ζῶας 3) ἐνεργ. ὁ μὴ βλάπτων· Πάν.μαχ.

ἀδάσκανοῦ (ῥ) δημ. ἀγρία τις βροτὴν ἐν

χρᾷ κατὰ τῆς βασκανίας.

ἀδασκάντως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δημ. -α ἀνευ βασκανίας· Πάν. ἀδασκάντως ὕψιζεν, ΑΠ 11,267 ἀδασκάντως ὄντα τρήπην ἔχεις [εἰρω- νικῶς ὡς τὸ δημ. παῦν μὴ βασκαθῆς ἔχεις] .1.

ἀδασκάνως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδασκάντως, ἀνευ βασκανίας, ἀνευ φθόνου· Μ'Αντ.1,16.

ἀδασταγή (ῥ) δημ. [α προθεμ.] τὸ βασταζό- μενον δέμα, βαστάγι, ζαλικί.

ἀδασταγία (ῥ) δημ. [α στεργη.] κ. ἀδασταγία τὸ

νὰ εἶναι τις ἀδασταγος, ἀκρατής, ἀνυπομονσία.

ἀδασταγος -ον μυν. δημ. κ. ἀνέδασταγος ἀδασταγος βλλ. : Βίος Νεῖλου νεωτ.156 B φορ- τῖον ἀδαστακτον πρὸς τοὺς ἀδαστάγους καὶ

ἀνυπομονήτους, - ἀδασταγα εἶναι τὰ παιδιὰ.

ἀδασταγος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. -χτος ὃν δὲν δύναται τις νὰ βαστάσῃ, νὰ φέρῃ, ἐπ' αὐτοῦ· Πλούτ.Αντ.1. 2) μτφ. μυν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀφόρητος : ἀδα-

σταγος πόνος 3) ὁ μὴ συγκρατούμενος, ὁ

λίαν ὀρμητικὸς : ἀδασταγος, ὁλογοί 4) ὁ μὴ συγκρατῶν ἑαυτὸν, ὁ ἀκρατής ὥς ἀνυπόμονος.

ἀδαστάκτως ἐπίρρ. ἦο. κ. νεώτ. κατὰ τρό- πον ἀδαστακτον βλλ.

ἀδαστον ἀδαστον ἦο. «ἀδιόδεον, ἀπέραντον».

ἀδάτας (ῥ) δωρ. ἡδύτης, ὁ ἡδὼν, νεανίας· Καλλ. Ὑμν.5,109 τὸν ἀδάταν Ἀκταίωνα.

ἀδάτευτος -η-ο δημ. ἐπὶ ζῶων καὶ πτηνῶν, ὁ μὴ

βατευθείς, ἀνόχευτος, ἀνεπίδατος, **ἀδατος** βλλ.

ἀδάτης οἶνος εἶδος οἶνου Κιλικίας : Ἀθην.1,33.

ἀδάτος -ον θηλ. κ. ἀδάτα π. Πίνδ.Ν.3,21, ὁ μὴ

βατός, ὅπου δὲν δύναται τις νὰ βαίῃ, ἀδιάδατος,

ἡ λίαν δύσβατος, ἀντιθ. βατός, **δάσιμος** : Ἦρ. 4,25 οὐρεα **ἀδατα** καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει,

Ξεν.Αν.4,6,14 οὐκ ἀδάτων ἐστί τὸ ὄρος ὥς μὴ

προσπῆς τινι, ὁ εἰς δὲν ἀποκλείεται τις νὰ μεταβῇ :

Ἰσοκρ.3,33 ἀδάτου δὲ τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν οὐ- σης, Πίνδ.Ν.3,2 ἀδάτων ἀλα ὥς ἀφραστος : Εὐρ.

Φοίν.822 ἀδάτων φῶς ὥς ὑποσπράστας : Ἀνάξ.π. παρ' Ἀθ.10,417 Α ἀδέτεις ποιεῖν γὰρ τὰς τρα- πεζὰς κατασκευῆσθαι αὐτὰς τῇ γυνάμει 2) ἱε- ρὸς τόπος, χώρος εἰς δὲν δύναται πᾶς τις νὰ

εἰσέλθῃ, ἀδύτος, ἀδέδηλος : Σαφ.ΟΚ.675 τὰν ἀδα- τον θεοῦ φυλλάδα, Εὐρ.Φοίν.1752 σὴκος ἀδατος :

ἀντιθ. βέβηλος ὥς ἀδανον (ῥ) ὁ δὲν δύναται :

Ἐπιγρ.· Ὀεόνομ. 13 3) μτφ. ἀγνός, καθάρος, ἀφθόρος : Πλάτ.Φαῖδρ.245 Α, ἀπαλὴν καὶ ἀδανον

φυγὴν 4) περὶ ἱππου, ὁ ἐφ' αὐτοῦ αὐτὴς ἐπέδη- 5) ἀνόχευτος, ἀδάτευτος : Λουκ.Λεξ.9 -ος ἐλα- φος· σκωπ. κ. π. γυναικός : οὗτ.19 -ος γυνή

ὁ ἐνεργ. ὁ κωλύων τινὰ νὰ βαίῃ, νὰ βαδίξῃ :

Λουκ.Ἰω.36 -ος πόνος 7) ἀδατα ὑποδύματα· Φώτ.Σουῖδ. ἐν λ. ἀναεὺριδας 8) μυν. κ. νεώτ.

εἰδ. ἀδανον μοναστήριον τὸ εἰς ὃ ἀναγο- ρεῖται ἡ εἰσοδος γυναικὸς καὶ παντός θήλεος

ζῶου, ἡ κ. ἀντιθέτως, ἐπὶ γυναικεῖον μοναστηρίου, τὸ εἰς ὃ ἀναγορεῖται ἡ εἰσοδος ἀρρένων.

ἀδαστῆριος -η-ο δημ. κ. ἀδαστῆριος ἀδαστῆριος βλλ. λ., μὴ βασανισμένος.

ἀδατῶμαι -όμαι μτγν. ἐρημαῖμαι : ΠΔ.Ἰερ.29,20.

ἀδαφής -αός -εις μτγν. [ἀμφ.] κ. νεώτ. ὁ μὴ βάφων 2) νεώτ. μὴ ὡρηρῶς ἐγκρηδύς ὥς κ. μτγν. [ἀμφ.]

εἰδ. ἐπὶ οἶνου· Πλούτ.Ἠδ.650 B (διορθ. ἀναφής).

ἀδαφος (-η)-ο(ν) γλῶσσ. κ. δημ. ἀδαπτος, μὴ

βεδωμένος 2) δημ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς βαφῆς.

ἀδάς (ῥ) δκλ. [ἀραμαϊκόν] πατήρ : ΚΔΜάρκ. 14,36 ἀδάς ὁ πατήρ, πρβλ. ἄλλ. ἀπα.

ἀδάσιν αἰολ. συγκομ. ἀντὶ ἀπιδάσιν, ἀδδάλ- λουσα, **ἀδασκε** ἀντὶ ἀποδάλλουσα, ἀπόδασκε.

ἀδάς (ῥ) κ. νεώτ. [ἀραμαϊκόν ἀδάς=πατήρ], προ- σγορία ἡλικιωμένων μοναχῶν χάριν σεβασμοῦ :

Πάν., Παλλὰδ.Λαου.Λεόντ.Κύπρ.1928 D νεώτερος ἐστί, καὶ διατὶ καλεῖται αὐτὸν ἀδάς γ' 2) ἡγοῦ-

μενος μοναστηρίου : 'Ιουστιν. Νεαρ. 123,34 ὁ ἀδδός του Σινά : || νεώτ. εἰδ. ἐκ μεταφράσεως) ὁ ἡγούμενος μοναστηρίου τοῦ Δυτικοῦ δόγματος· καὶ κατ' ἐπέκτ. ὁ προϊστάμενος ἱερεὺς (ἐφημέριος) Καθολικῆς ἐκκλησίας.

ἀδ(δ)ιζάρω δημ. [ἰταλ.] βλ. ἀδίζαρω.

ἀδ(δ)ιζο [ἰτ.] δημ. [ἰταλ.] βλ. ἀδίζο.

ἀδγαλτος-η-α δημ. ὁ. ἀνεδγαλτος δημ. ὁ μὴ ὁπωσδήποτε ἐκβληθεὶς ἐκ τῆς θεσεως του ἢ ὁ μὴ δύναμενος νὰ ἐκβληθῇ : **ἀδγαλτη πέτρα**, -**ἀδγαλτα ἱακροφία**· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐξελθὼν ἐκ πινος χώρου : **ἀδγαλτος** ἀπὸ τὸ σπῆτι, - **ἀδγαλτος** ἀπὸ τὸν τόπο του, - **ἀδγαλτα** τὰ ψωμιά [ἐκ τοῦ κλι-βάνου]· 3) ὁ μὴ ἐκφυεὶς, μὴ φυτρώσας, μὴ ἐαυτὸν προβαλὼν, ἐπὶ φυτῶν : **ἀδγαλτες** εἶναι ἀκόμα οἱ σπορές, || κ. ἐπὶ ὀδόντων : **ἐχει ἀδγαλτος** ἐκόμα τοὺς φρονιμίτες· || εἰδ. **ἀδγαλτος** ὁ ἥλιος [μὴ μὲν ἀνατείλας]· 3) μτφ. ἀπειρας, ἀ-θφός κ. συνεκτός ἀγνός : **ἀδγαλτη** [ἢ ἀνέδγαλτη] κοπέλλα [ἢ εἰς τὰ τοῦ οἴκου μόνον περιοριζομένη καὶ ἀγνοοῦσα τὰ τοῦ κόσμου]· 4) ἐπὶ ὕμνῳ, ὁ μὴ μὲν δι' ἐκδιδέας ἐξαχθεὶς, ἐκβληθεὶς, **ἐχω** τὸ λαδῖ, τὸ ρακὶ **ἀδγαλτο**.

ἀδγαταίνω κ.-ένω ἀδρ. ἀδγαταίνα ἀμτβ. λαμβάνω ἀδξήσιν : τὸ χεῖμῶνα ἢ νύχτα **ἀδγαταίνει**· 2) μτβ. αὐξάνω τι : τὸ **ἀδγαταίνω** τὸ μισθό.

ἀδγατία [ἡ] δημ. ἐπασύτησις, ἀφθονία.

ἀδγατίω δημ. κἀμνην τὴν αὐξηθῆν, ἐπασυζάνω : **ἀδγατίω** τὴν ταγὴν τοῦ ἀλάγου, **ἀδγατίω** τὸ μισθό· 2) προσφέρω ἐπὶ πλεόν, πλειοδοτῶ· 3) ἀμτβ. κ. **ἀδγατῶ** λαμβάνω ἀδξήσιν, αὐξάνομαι : τὸ ρυ-ζῖ **ἀδγατίει** [ἢ **ἀδγατῶ**] - **ἀδγατῶ** τὸ βίος του.

ἀδγατίσσι [ἡ] δημ. κ. ἀδγατίσις, ἀδγατίσιμα βλ. λ. **ἀδγατίσιμα** [ἡ] δημ. ἡ ἐπὶ πλεόν προσθήκη, ἀδ-ξήσις, ἐπασύτησις : τὸ **ἀδγατίσιμα** τοῦ σχοινοῦ, -τοῦ μισθοῦ -τῆς τιμῆς τοῦ σταριού.

ἀδγατίσθης [ὁ] δημ. παιδιὰ κατ' ἡν ἡ ἀπόστα-σις ἢ τὸ φθος ἀλματος αὐξάνεται διαδοχικῶς.

ἀδγατίστος-ή-ό δημ. συνήθ. ἐπὶ ζῴλου ἢ μετάλ-λου, ὁ ἀδγατισμένος, ὁ διὰ προσθήκης αὐξηθεὶς ἢ συμμηληρωθεὶς, συντελεσθεὶς : **ἀδγατίστο** **σανίδι**.

ἀδγατός-η-ο δημ. ὁ πλήρης ψῶν, συνήθ. ἐπὶ ἡθῶν, ἄλλως **ἀδγαμένος**.

ἀδγατῶ-άω δημ. **ἀδγατίω** βλ. λ.

ἀδγίλα [ἡ] δημ. κ. ἀδγουλὰδα [ἡ] δ. γρ. αὐγ.- ἡ γεῦσις ἡ ὁσμὴ ψοῦ, συνήθ. ἐπὶ ἐδεσμάτων : τὸ γλυ-κό μυρίζει **ἀδγίλας** [τὸ -άδα συνήθ. ἐπὶ γεύσεως]

ἀδγί [τὸ] δημ. δ. γρ. αὐγὰ τὸ ψῶν κυρίως μὲν τῶν πτηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡθῶν, τῶν ὄψεων κτλ. : **ἀδγὸ** γερό, - κλοδέβια, - οὐρία, - τ' **ἀδγὰ** τῆς λαμ-πρῆς, παροίμ. κοῦρεφε τ' **ἀδγὸ**, **πέρ** τὸ μαλλί του, - **ἐχασε** τ' **ἀδγὰ** καὶ τὰ καλὰθία ἢ μὲ τὸ κα-λὰθι, πρδ. παροιμ. [Γλατ.Κωμ.π.Ζηνοδ.231] ἀνερ-πῆκασι ἀπαξέσπαντ' αὐτῷ κανὲρ' γρ. ἐκούρευ-τηκε καὶ γίνηκε **ἀδγὸ**, - **κάθησε στ' ἀδγὰ** σου [μὴ ἀναμηνύσας] εἰς ζένας ὑποθέσεις, μτφ. ἀπὸ τῶν ἐπικρατοῦσων ὀρνίθων, - ἀκόμη **δὲ** **ἐγῆκε** ἀπὸ τ' **ἀδγὸ**, [ἐπὶ τῶν ἐπιζητούντων ἀνάρμοστα εἰς τὴν μικρὴν ἡλικίαν τῶν] ὑποκορ. **ἀδγούλι**, **ἀδγουλὰκι**.

ἀδγούλο-άω δημ. δ. γρ. αὐγ.- γεννῶ αὐγά, [ἔβ. ἐπὶ ὀρνίθων]· || γεννῶ πολλὰ αὐγά, ἐπὶ ὀρνίθων.

ἀδγούεννῶ δημ. δ. γρ. αὐγ.- ἀδγούολῶ βλ. λ.

ἀδγούηκη [ἡ] κ. **ἀδγούλιέρα** δ. γρ. αὐγούλιέρα δημ. ἡ θήκη τοῦ ἀδγού ὡς ἐπιτραπέζιον σκεῦος.

ἀδγούκαλακί [ἡ] δημ. εἶδος γλυκίσματος ἐκ φύλλων ζύμης παρασκευασθέντος μετὰ ψῶν καὶ ὀπωμένῃς ἐν ζέοντι ἐλαίῳ, ὁ. ζῆπλες, φασθούρια.

ἀδγούκο δημ. δ. γρ. αὐγ.- κορυκεῖω, ἐγγύνω ἐν ἐδέσματι σύγκρουμα, σύμμηγμα ψοῦ καὶ ὀποῦ λεμονίου [ἀδγούλεμονο]· σουπὰ **ἀδγούκο** μὲν.

ἀδγούλεμονο [τὸ] δημ. δ. γρ. αὐγ.- αἰμύμωμα ἐξ ψοῦ καὶ ὀποῦ λεμονίου ὡς ἐμάρμωμα κορυκεύμα

ἀδγούλογος [ὁ] δημ. δ. γρ. σύν- ἀδγούολογ βλ. λ.· 2) ὁ συλλέγων ψά, τοῦ ἀδγούολογῆς βλ. λ.2).

ἀδγούολογ-άω δημ. δ. γρ. αὐγ.- συλλέγω τὸ ψά ἐκ τῶν φωλεῶν τῶν ὀρνίθων· 2) περιερχόμενος τὰς οἰκίας ἀγορῶν πρὸς ἐμπορίαν ἀγῶ· 3) ἐ-ξετάζω τὴν ὀρνίθου διὰ τὸν δοκιτῶν, ἐν **ἐχῶ** τὸ **ἀγῶ**· 4) τὸ μεσ. εἰδ. ἐπὶ ὀρνίθων, κοκκίζω πρὸς τὸ τίκεν, τετράζω : **ἀδγούολογέται** ἡ κότα [κακκαρίζει μέλλουσα νὰ γεννήσῃ].

ἀδγούολογῶ δημ. δ. γρ. αὐγ.- ἀδγούολογ βλ. λ.2).

ἀδγούολογῶ [ἡ] δημ. δ. γρ. αὐγ.- ἡ φωδίκη τῆς ὀρνίθου· 2) τὸ προσφάσιον ψῶν, ὁ φώλος βλ. λ.

ἀδγούμαντα [ἡ] δημ. δ. γρ. αὐγ.- ἡ διὰ τοῦ λευκώματος [μὲ τὸ ἀσπράδι] τοῦ ψοῦ μαντέα.

ἀδγούταραχο [τὸ] νεώτ. κ. δημ. δ. γρ. αὐγ.- μσ. κ. σπαν. δημ. αὐγοτάριχον] φωδίκη ἡθῶς ἰδῶς τοῦ κεφάλου τεταρχειμένη : Πρῶδρ. Ἰησοῦ.41 καὶ **πωρινὰ αὐγοτάριχα** διὰ τὴν ἀνορέξιν.

ἀδγούτοφλο [τὸ] κ. ἀδγούτοφλο κ. ἀδγούφλουδαίη] δ. γρ. αὐγ.- τὸ κελύφας, τῶσφλο, φλούδι, τοῦ ψοῦ.

ἀδγούλας-οῦ [ἡ] δημ. ὁ μεταπωλητὴς αὐτῶν

ἀδγούλας-οῦ-ο δημ. ὁ ἐχων σχῆμα ψοῦ : **σταφύ-λι** **ἀδγούλας** εἰδὸς σταφ. ἐχον ρύσας φαιεῖδει.]

ἀδγούλωτός-ή-α δημ. δ. γρ. αὐγ.- ὁ αὐγῶν βλ. λ.

ἀδγωμένος-η-ο δημ. δ. γρ. αὐγ.- μτχ. παθ. τοῦ ἀδγῶν, ὠσφόρος, ἐπὶ ὀρνίθων, ἡθῶν, ὀστράκων.

ἀδγῶν δημ. δ. γρ. αὐγ.- ὄνοθ. ἐπὶ φωτάκων, ἰδῶς ὀρνίθων, ἡθῶν, ὀστράκων, **ἐχω** ἐν τῇ φω-θήκῃ μου **ἀδγῶ**, εἰμαι πλήρης ψῶν : **ἀδγῶσανε** τὰ **φάρια**· || συνήθ. μτχ. **ἀδγωμένος**-η-ο : **πουλλα-κίδα** **ἀδγῶμένη**, **ἀδγωμένο** **φάργ** φρ. βλ.σφαμ. νὰ μὴ ὁ διαδόλος μέσα σου, νὰ καὶ κὶ **ἀδγωμένος**.

ἀδγῶτός-ή-όν δημ. δ. γρ. αὐγ.- ὁ ἐχων σχῆμα ψοῦ.

ἀδδέλλα [ἡ] δημ. | α. προβέι. | σκώληξ αἰμο-πότης ὁ βόραξ, ἡ βδέλλα τῶν πηγῶν· | βδέλ-λα ἡ φαρμακευτικὴ ἢ χρησιμοποιομένη πρὸς θεραπευτικὰς ἀφαιμώξεις· 2) μτφ. ὁ φαρτικός : **μοῦ** γίνε **ἀδδέλλα** ἢ **μοῦ** **κόλλησε** **σάν** **ἀδδέλλα** [ἐπὶ δὴλησὸ καὶ **εὐσπαλλάκτου**]· 3) ὁ σκώ-ληξ, διστομῆς τὸ ἡπατικόν, ἀναπτυσσόμενος συνή-θως ἐπὶ τοῦ χόρτου τῶν λιδοῶν· 4) συνεκός. ἡ νόσος διστομῆτις τῶν χορτοφάγων ζῶων.

ἀδδελλάς πωλητὴς ἢ ὁ συλλέκτης βδέλλων βλ. λ.

ἀδδελλίδω δημ. ἐπὶ τῶν χορτοφάγων ζῶων, προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου διστομῆτιδος, κλε-μπασιόζω· 2) τεχν. συναρμόζω δι' ἐκδολῆς τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο δύο ζῶα [σανίδας κυρίως] ἢ δύο μέταλλα, βλ. **ἀδδελλῶνω**.

ἀδδελλίσμα [τὸ] ἡ νόσος διστομῆτις.

ἀδδελλίσια ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον **ἀδδελ-λίσια** βλ. λ.

ἀδδελλίσιατός-ή-ό δημ. ἐπὶ ζῴων ἢ μετάλλων, ὁ συνδεδεμένος, συναφὴς δι' ἀντιστοιχίαν ὀδοντοώσεως καὶ προσαρμογῆς, πρὸς ἔτερπον βλ. **ἀδδελλῶνω**.

ἀδδελλίσια [ἡ] μικρὰ βδέλλα.

ἀδδελλοκόκαλο [τὸ] δημ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ὀνό-μαρτος, τοῦ κατὰ φαντασίαν ὄντος : **ἐκαστος** στὸ **λαμπρὸ** του **ἐν** **ἀδδελλοκόκαλο** | ἀστειολογία |.

ἀδδελλοχόρτα [τὸ] δημ. κ. **ἀδδελλοχόρτα** χορτὸν τῶν λιθαδίων τῆς τάξεως τῶν βατράχιω-δων, ἐφ' ὃ ἀναπτύσσεται ἡ βδέλλα διστομῆ-τος ἡπατικόν, ἡ προεξουσία τὴν νόσον διστομῆ-τιν τῶν χορτοφάγων ζῶων.

ἀδδελλῶμα [τὸ] δημ. ἡ πρῆξις ἢ τὸ ἀποτέ-λεσμα τοῦ **ἀδδελλῶνω** βλ. λ.

ἀδδελλῶνω δημ. συνδέω δύο ζῶα ἢ μέταλλα δι' ἀντιστοιχίαν ὀδοντοώσεως καὶ προσαρμογῆς ἢ καὶ δι' ἐλάσματος : τὰ **ἐνωσε** **ἀδδελλίσια**.

ἀδδελον Ἦσ. «ταπεινός».

ἀδδελυκό-ον ὅν δὲν βδελύσσεται ἢ ὅν δὲν δύναται νὰ βδελυθῇ : Alex. Ἀν.137.

ἀδδρητής [ὁ] ἀκριπτός, ματαδόδαξ, ἐκ τοῦ εἶν.

ὄνομα. τῶν κατοίκων τῆς πόλεως "Αδελφρα, οἵτινες ἦσαν ἀδελφοὶ ἐπὶ ἀκρισίᾳ καὶ καταιοδοσίᾳ.
ἀδελφικὴ νεώτ. μισοῦμαι ἢ ομοιάζω με τοὺς ἀδελφούς βλ.λ. ἀκριτως, μωρῶς φέρομαι ἢ ἐνεργῶ.
ἀδελφικὸς ἢ-ὸν μτν. εὐήθης : ἀδελφικὸς λόγος. || ἀδελφικὸν (τό) μωρόν τι καὶ ἡλίθιον.
ἀδελφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. μωρῶς, ἀκριτως.
ἀδελφικότης (ὲ) νεώτ. τὸ ἀδελφικεῖν βλ.λ.
ἀδελφολόγος-ον μτν. μωρολόγος.
ἀδελφός (ὲ) Ἦσ. « μᾶσιξ παρ' Ἰππώνακτι ».
ἀδελφόν (τό) μsn. εἶδος ἀμφιέσεως πib. ἀναλόγου με τὸν ἀραβικὸν χιτῶνα ἀμπαντί, μάλλινος μανδύας φοιδὸς καὶ λευκός, συνήθ. ριγώτος : Πορφυρογ. Βασ.470 ἀδελφὰ πλατύλωρα καὶ ἀδελφὰ μασουρωτά.
ἀδελφεία-ος-η-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βέβαιος, ἀσταθής, ἀστατος, σφαλερὸς, ἐπισφαλής, εὐμετάβολος, περὶ προαῶν. καὶ πραγμ. : Ἀριστ.λ.21.1,10 ἀδελφεία, Δημόκριτ.166-ος τύχη, Ἀλεξ.281 (ἡλαυτὸς) ἀδελφείατον ὦν κερήμεθα, Ἀν.134,128 ἀδελφεία ἐστὶν ὁ δῆμος (ἀστατος), Πολυδ.1,210-ος ἡπνεύς, - ἀδελφία κατὰστασις || ἀδελφίαν (τό) ἢ ἀδελφότητα : Πλούτ.103 Ε τὸ τῆς τύχης ἀστατον καὶ ἀδελφίαν, Ἀρρ.Ἀν.1,52 ἐξ ἀδελφίου. **ἀδελφότης**-ητος (ἡ) κ.νεώτ. ἔλλειψις βεβαιότητος, ἀστάθεια : Πολυδ.30,10,1 ἀδελφότης τῆς τύχης.
ἀδελφότης ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀδελφία κατὰ τρόπον ἀδελφίαν βλ.λ.
ἀδελφώσις-εως (ἡ) μsn. ἀπιστία.
ἀδελφώσις (τ-η)-ο(ς) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐ δὲν ἐγένετο ἢ δὲν δύναται νὰ γῆν βεβαιώσις, ἀμαρτυρητός : εἰδήσις ἀδελφώσεως || εἶδ. ἐπὶ φόρων, ὁ μὴ κατὰ ποσὸν ἐξακριβωθείς, μὴ καθορισθείς.
ἀδελφῶλος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ βέβηλος, ἱερὸς : Πλούτ.Βρ.20 ἀσύλων καὶ ἀδελφῶλων τόπων, αὐτ. Καμ.30 τὰ ἀδελφῶλα (τὰ ἱερὰ σκευή), ΑΒ ἀδελφῶλα, τὰ ἀδαστα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνους δὲ τοῖς θεοπροφῶνσι τοὺς θεαυς || μτν. μsn. ἐκκλ. ἐπὶ ἀνθρώπ., -δοσις, ἀγνός.
ἀδελφός Ἦσ. « ἐχεις ».
ἀδελφὴν Ἦσ. « ἡλικιὸν Παιμφύλιον ».
ἀδελφόν Ἦσ. « ἡλιον Κρήτες » (ἀντὶ ἀφελίου).
ἀδελφον Ἦσ. « ταπεινός ».
ἀδελφῶν Ἦσ. « ἀτρέφει » ἢ (ἐκ διορθ.) « στέφει ».
ἀδελφονισμός-η-ον δημ. κ. ἀδελφονισμός ἐπὶ νῆματος, ὁ μὴ διὰ βελόνης περάσας, ποῦ δὲν περάσθηκε ἢ δὲν μπορεί νὰ περάσῃ ἀπὸ τῆ βελόνης : κλωστή ἀδελφονιστή 2) ἐπὶ ὑφάσματος, τὸ μὴ δεκτικὸν ραφῆς οἷον τὰ τετρίμυρον ἢ τὸ σκληρόν.
ἀδελτέρως-ος-ον μτν. ἀντὶ ἀδελτέρας.
ἀδελτερόμας μτν. εἶμαι ἀδελτέρας.
ἀδελτερία (ἡ) νωβρότης τῆς διανοίας, μωρία, εὐήθεια (μτν. τύπος ἀδελτερία κατὰ τὸ πονηρία) : Πλάτ.Θεαιτ.174 C δόξαν ἀδελτερίας παρεχόμενῃ.
ἀδελτεροκόμης-υγιος (ὲ) ἀδελτέρας, ἡλίθιος, κενός : Πλάτ.Κωμ.64 ἀδ. ἡλίθιος περιεργεται.
ἀδελτέρας-ον θηλ. κ.-α π. Πλάτ.Φιλ.48 C ἰσ στεργεῖ. ἀνόητος, ἡλίθιος, χυνός Ἦσ. « ὁ τὸ βέλτιον μὴ νύκων » : Ἀριστφ.Νεφ.1201 τι κάθισθ' ἀδελτέροι, Ἀναξάνδρ. Ἰστ.21-ος πρὸς τι || κ. ὑπερβ. -ώτατος, Ἀριστφ.Βάτρ.989 ἀδελτερώτατος, κεχνηνότες || συγκρ. μτν. -ερέστερος.
ἀδελτερίας κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀδελτέραν βλ.λ.
ἀδελτερίαι (ἡ) νεώτ. ἀδελτερία βλ.λ.
ἀδελτὴν ΑΒ « ἀορτὴν » ἀδελτὴν βλ.λ.
ἀδελφὸς Σουῖδ. ὁ ἀκατάστατος, Ἦσ. « πολὺ, ἐποχθές, μέγα, βαρὺ, ἀχάριστον, μάταιον ».
ἀδελφικότης-η-ον δημ. ὁ μὴ βερνικωμένος βλ.λ.
ἀδελφία ἐπίρρ. δημ. (ἰταλ.) ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως : μπαίνει στό σπῆτι ἀδελφία 2) παρηρησία, ἀπροκαλύπτως : τοῦ τὰ εἶπε ἀδελφία.
ἀδελφὴ (ἡ) Λεξ. ἡ ἀορτὴ βλ.λ. : Σουῖδ. « ἀορτὴν » λέγουσιν οἱ πολλοί, νῦν ἀδελτὴν Μακεδονικόν

δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα : ἰταλ. ἀδελτὴν).
ἀδελτός-η-ον δημ. (ἰταλ.) ἀνοικτός, ἀφρακτός, ἀνεμπόστατος || ἀπὶ τὸ ἀδελτός τὸ μὴ διηρημένον εἰς ὀμαίματα κ. μτφ. τὸ εὐπρόσσιτον, φιλάζονον 2) μτφ. εὐθύς, εἰλικρινὴς, ἀνυποκρίτως.
ἀδελτῶν Ἦσ. « ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ ».
ἀδελτῶν Ἦσ. (ἀντὶ ἀφελῶν) « ἀδελτῶν ».
ἀδελφία (ἡ) (ἰ) μτν. οἰκωφ, βλ.λ., δ. κ. βόρμος.
ἀδελφία (2) μsn. κ. ἀδελφία (ἡ) ἰσά; λωρίον : Λεόντ. Κύπρ.1717 Α ἀδελφία αὐτῶν ἀδελφας : ἐμασίτηνε αὐτόν), σχόλ. Ὀνη. σκυτάλα ἀδελφία λέγονται.
ἀδελφὸς (ἡ) Ἦσ. « οἰκῆμα στοάς ἔχον, ταμμεῖον Λάκωνες », πρβλ. αὐτῇ.
ἀδελφῶν Ἦσ. « ἔδδει ἀδελφοῦσιν, ἔδουσιν ».
ἀδελφός (ὲ) Ἦσ. « ἀναίσχυτος, ἀνόσιος ».
ἀδελτῶν Ἦσ. « ἐπινοεῖ ».
ἀδελτῶν ἐπίρρ. δημ. χωρίς σπουδῆν, χωρίς βιασύνῃ.
ἀδελτῶν ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀδελτῶν.
ἀδελτῶν-η-ον δημ. ὁ μὴ ἔχων σπουδὴν, ὁ μὴ ἐν βίᾳ ἐνεργῶν || ὁ βροδύς, ὁ ἀτάραχος.
ἀδελτῶν (τ-η)-ο(ς) κ. νεώτ. κ. δημ. (βιάζομαι) ἢ ἀδελτῶν μετὰ μακράς παραλην (βιάζω) ὁ μὴ βιασθείς, μὴ βεβαιωμένος : Πλάτ.Τίμ.61 Α ἀδελτῶν δὲ κατατήκῃ μόνον τὸ πῦρ, Διον. Ἀλ.Δημ.28-ος χάρις - ἀδελτῶν ἐνέργειαι || συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκούσιος 2) εἶδ. νεώτ. κ. δημ. -ῃ ἐπὶ γυναικός, ἢ μὴ ὑποστάς βιασμόν βλ.λ. 3) νεώτ. ἐπὶ ἡθους, ὁ μὴ βεβαιωμένος, ἀπροσπονήτος : ἀδελτῶν τῶν τοῦ 4) ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ.
ἀδελτῶν ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀδελτῶν βλ.λ.
ἀδελτῶν μτν. ἀδελτῶν βλ.λ.
ἀδελτῶν-ον Πάπ. γλῶσσ. ἀδελτῶν βλ.λ.
ἀδελτῶν (τ-η)-ο(ς) μτν. εἶδος κρίνου, ἡ ἡμεροκαλῆς : Διοσκ.3,106 || στάγυς λευκός : αὐτ.3,137.
ἀδελτῶν (ὲ) μsn. ὁ ἀδελτῶν ὁ μὴ ἔχων βιβλία.
ἀδελτῶν (τ-η)-ο(ς) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων βιβλία.
ἀδελτῶν-η-ον μsn. κ. δημ. μὴ φρουρούμενος, μὴ ἐποπτευόμενος ἀπὸ σκοπῆς (βίβλιας), ἐπὶ τόπον.
ἀδελτῶν Ἦσ. « ἀνδρείων ».
ἀδελτῶν ἐπίρρ. δημ. χωρίς βιβλία βλ.λ.
ἀδελτῶν-η-ον δημ. μὴ συνδεόμενος, μὴ συναρμοζόμενος, μὴ στερεούμενος με βιβλ. βλ.λ.
ἀδελτῶν δημ. μὴ βιδωμένος ἐπίρρ. ἀδελτῶν.
ἀδελτῶν δημ. (ἰταλ.) κάμνω γνωστόν, εἰδοποιῶ.
ἀδελτῶν (ἡ) (ἰταλ.) εἰδοποιήσις : τοῦ δακνῶν ἀδελτῶν || φρ. παῖρων ἀδελτῶν ἀντὶ λαμβάνομαι 2) ναυτ. ἐλαφρὸν εἶδος μὲν χρῆσιμον ὡς ἀγγελαφόρον.
ἀδελτῶν Ἦσ. « ἐλάτῃν ὁ δὲ πύκνῃ ».
ἀδελτῶν νεώτ. βιολ. ἡ παραγωγὴ ὀργανικῶν ὄντων ἐξ ἀνοργάνων οὐσιῶν αὐτόματος ἐνέσεως.
ἀδελτῶν Ἦσ. « σπέρμα ἐμπερές ».
ἀδελτῶν νεώτ. βιολ. ἡ περὶ ἀφύκων εἰς κλάδους τινὰς τῆς φυσικῆς πραγματείας ἡ ἀστρονομία καὶ ἡ ἐδοαστολογία εἶναι κλάδοι τῆς ἀδελτολογίας.
ἀδελτῶν-η-ον μsn. κ. δημ. μὴ βιομηχανικός κατεργασμένος : προϊόντα ἀδελτομηχανήματα.
ἀδελτῶν-ον κακός, δυστυχής : Αἰτ.δ.515 ἀδελτῶν βίαις, Ἐμπεδ.38 ζωῆς ἀδελτῶν (ἀφορήτου) 2) μτφ. ὁ καθιστῶν τὸν βίον ἀφορήτον : Πλάτ.Νόμ.873 C αἰσχρὴν δόξιν 3) ὁ κακὸν διὰ τὸν βίον, ὁ ἀπερρώμενος, ὁ πενόμενος, ὁ ἐνδεὴς τῶν πρὸς τὸ ζῆν : Σουλ.Επιγρ.3915,46 ἀπενος καὶ ἀδελτῶν καὶ προσωπῶν (κατὰ τῇ) 4) ἐκκλ. ὁ τῶν τέρεφαι τὸν βίον ἀπέχων, περὶ τῶν μοναχῶν : Θεοδωρ.4,28 σὶ ἀδελτῶν ἀνέστησι καὶ ἀσαρκοί.. Θεφ. κατὰ τοῦτο πλησιάζοντες 5) αὐτάρκτης, ἀπλοῦς τὸν βίον : Ἰλ.Ν.6 ἡπομολγῶν γαλακτοφάγων ἀδελτῶν ἰδ. ἐρμ. ἐξ ὀνόμ. ἐθνικ. Ἀδελτῶν) 6) (ἡ) ἀ-θροιστ. ὁ ἀφθονὸς πλοῦτος (βίαις) δημ. τὸ πολὺ βίαις, Ἀρπακρ. ἐν λ. « τὸ ἀδελτῶν Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένου ἐτάξεν, ὥσπερ Ὀμηρος ἔξυλον ὅλῃν λέγει τὴν πολὺξυλον ».

ἀδίστοτος-ον κακός, δυστυχής, ἀφόρητος, ἄ. ἀδίστοτος, ὁδός· βλλ.: Εὐρ. Πηλ. 868 ἀδίστοτος βίου τύχα.
ἀδίστοτος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀδίστοτον βλλ.: Πλούτ. Σόλ.7 αἰσχροῦ καὶ ἀδίστοτος.
ἀδίσταμινωσις-εως (ή) νεώτ. βιαλ. ἡ μείωσις ἢ ἔλλειψις βιταμινῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν.
ἀδίστιον (β=φ) Ἦσ. «ἐφ' οὐ οὐκ ἐγένετο βοή ἀπολλυμένου», ἰέκ. Δισρδ. ἀντὶ ἀδίστιον.
ἀδίστιος-εως (ή) νεώτ. ἡ ὑπὸ φακιδῶν θυματοποιῶν κατορθουμένη νεκροφάνεια αὐτῶν.
ἀδίστικον (τὸ) μαν. ἡ κατ' ἐβριον ἐν Μονευδασία) διαθέσις τῆς περιουσίας τὸν ἀποδιδόντων ἀκλήρων εἰς ἐπισκευὴν τοῦ κάστρου.
ἀδίστικός-ή-ὸν νεώτ. φυσικ. -βιαλ. ὁ ἀφανίζων, καταστρέφων τὴν ζωὴν λέγεται ἐπὶ ἀκτινῶν τινῶν ἀκούσαν νεκρωτικὴν ἐπίδρασιν.
ἀδίστοποιός-ὸν οὐδὸ. ὁ καθιστῶν τὸν βίον ἀδίστοτον, ἀφόρητον, ἀθλιον.
ἀδίστοτος-ον κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ζῇσιν, δυστυχής, ἀφόρητος: Ἀριστοφ. Πηλ. 969 ἀδίστοτον πεπολήκε τὸν βίον, Εὐρ. Ἄλκ. 242 ἀδίστοτον τὸν ζῆπειτα χρόνον βιοτεύσει, Πλάτ. Πολ. 470 Α οὐ ἀναγκαζομένου ἀπέχεσθαι ἀδίστοτον (ἐνν. ἐστὶ).
ἀδίστως μτγν. ἀφορητῶς, δυστυχῶς: Πλούτ. Σόλ.7 αἰσχροῦ καὶ ἀδίστως διατεθῆναι.
ἀδίστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ βλάβης.
ἀδίσταει (ή) κ. νεώτ. παθ. ἔλλειψις βλάβης, ἀκρασιότης: Πλούτ. Ηθ. 1090 β· ἀδίσταει ασαρκός· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ποιεῖν βλάβην: Ὑμν. Ἐρμ. 393 ἐπὶ ἀδίσταεισι νόμοι, βλ. κ. ἀδίστασι.
ἀδίσταθής-οὗς-ές κ. νεώτ. Κριτ. ἀδίσταθής παθ., ὁ ἄνευ βλάβης, ὁ καλῶς ἔχων: Σαμφ. ἀν. 25,1 ἀδίσταθην κασιγνήτον, Πινδ. Ο. 13,27 λαδὸν ἀδίσταθι, Σαφ. Ἡλ. 650 ἀδίσταθι δ' ἐν φρ. ἄωρος καὶ ἀδίσταθής· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλάπτων: Αλσχ. Εὐμ. 285 ἀδίσταει ξυνοῦρα, Πλάτ. Πολ. 357 Β -εἰς ἡδοναί· || 68. ἐν ἀπ. φρ. ἐπὶ συνθηκῶν, εὐκρινῶς, δικαιοσύνη· Οὐκ. 5,18 σπονδὰς ἀδόλους καὶ -εἰς, Ἐπιγρ. ξυμμαχαι πιστοί -εἰς· || μετὰ μέσης (ἐνεργ. κ. παθ.) σημοσίαι: Πλάτ. Νόμ. 953 Α ἀδίσταθεις τοῦ δρᾶσαι τε καὶ παθεῖν· 3) ἡ προλαμβάνων ἡ ἀποκρούων τὴν βλάβην: Θεόδωρ. 24,98 ἀδίσταθεις ὁδωρ.
ἀδίστα μον. ἀδίσταθός.
ἀδίσταθι (ή) ἰων. ἡ ἀδίσταδαι βλλ.
ἀδίσταθής-ο-σθ. μτγν. παθ. ὁ μὴ παθὼν βλάβην, ἀδίσταθής, ὑγιής· γερός κ. ἀδίσταθής· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλάπτων: ἀδίσταθς φίλι, -φαί -γιατρικό.
ἀδίσταδύνιον (τὸ) Ἦσ. «σειρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίους ἐκ βύδλων» | παπύρων·
ἀδίσταθός-εως κ. νεώτ. ἄνευ βλάβης· || εἰδ. παρ' ἀπ. κ. εὐκρινῶς: Οὐκ. 5, 47 ἐμμενὼ τῇ ξυμμαχία δικαίως καὶ ἀδίσταθός καὶ ἀδόλους.
ἀδίσταθώς Ἦσ. «ἡδῶς».
ἀδίστακέυτος-ον μον. ὁ μὴ βλακεύων, ὁ μὴ νοθρός, πρόθυμος, ἀόκνος.
ἀδίστακος-ον μον.: ὁ ἀδίστακέυτος βλλ.
ἀδίσταξ Ἦσ. «λαμπράς, Κύπριος» (ἀδίσταξ).
ἀδίσταπα ἐπίρρ. δημ. κ. -εἰς ἄνευ βλάβης.
ἀδίσταπος (-η-σιν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀδίσταπος ὁ μὴ ὑποστὰς βλάβην, ἀδίσταθής.
ἀδίσταπώς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀδίσταθός.
ἀδίσταροι Ἦσ. «ἐξάλα».
ἀδίστας Ἦσ. «ἀσύνετος καὶ ὀργώμων».
ἀδίσταστάρωτος-ο-σθ. δημ. ἐπὶ φωνῶν, ὁ μὴ βλασπαστάρωτος ἐκφύσας: βροῦδα ἀδίσταστάρωτη.
ἀδίσταστήματα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ βλασφημογίας.
ἀδίσταστήματος-ο-σθ. ὁ μὴ βλασφημῆς ὑβριστής: δὲν ὄφθαλμοι ἀγία ἀδίσταστήματος.
ἀδίσταστήτης-έος ὁ μὴ βλαστάνων ἢ ὁ μὴ βλασπαστάρωτος: Θεόδωρ. Φι. 2,28· 2) ὁ καλῶν τὴν βλασπαστάρωτος: Θεόδωρ. Φι. 2,4,1 -ἢ ἐδῶφ· 3) κ. μτφ.: Πλούτ. Ηθ. 38 ἀκαρπὸς ὁδός καὶ ἀδίσταστής πρὸς ἀρετήν.

ἀδίσταστας (-η-σιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βλασπαστάρωτος: Θεόδωρ. Φι. 1,32· 2) ὁ καλῶν τὴν βλασπαστάρωτος: Γεωγ. 9,94 ἐν τοῖς ἀστέροις τόποις.
ἀδίσταστολόγητος-ο-σθ. δημ. ὁ μὴ βλαστολόγητος: ὁ ἀμείλιος ὃς δὲν ἀπεκρίθησιν οἱ βλαστοί.
ἀδίσταστος (-η-σιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀδίσταστος βλλ.: 2) ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ βλασπαστάρωτος ἔχων, ὁδὸς ἀγόνος.
ἀδίσταστέ-εω δὲν βλαστάνων: Θεόδωρ. φ. 5,44· || κακός βλαστάνων: οὐτ. Φι. 1,20,5.
ἀδίστασφημῆτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ βλασφημῆς: ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίαν.
ἀδίστασφημῆτος ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ βλασφημογίας.
ἀδίστασφημός-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ βλασφημῶν.
ἀδίσταστος-ον ὁ μὴ ἔχων βλαύτας, ὁ ἀνυπόδητος: Ὀππ. Κυν. 4,369, Φιλόδοτ. Νεώτ. Εἰκ. 5,2.
ἀδίσταστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνέδιστα κ. ἀνέδιστα χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ βλάβη.
ἀδίσταμῆς ἐπίρρ. ἀκρατός, ἀμέτρωτος: Πανύας 138 ἀδίσταμῆς πίνων· || Σαυδ. «ἀφροντίστης»·
ἀδίσταμῆς-οὗς-ές ἀδίσταμῆς, ἀτάλας, ἀσθενής: Αλσχ. 29,1 ἀδίσταμῆς προσπίπτει (ἀσθενὴς ἡγεῖ).
ἀδίσταμῆς (τὸ) δημ. τὸ κατὰ τὴν ἀκτὴν ἀποτόμως βροθυνοῦμενον μέρος θαλάσσης· || βαθὺ μέρος σιγαλῶς, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἀδίσταθής· || 88. κ. ὁ εἰσρομος θαλάσσης τόπος· 2) συνεκδ. βαθεῖα θάλασσα· 3) μτφ. τὸ ἀμετρον, ἐπὶ φαγῇ τοῦ ἡ πόσεως: τρώει ἢ νίγει τὸν ἀδίσταμῆς.
ἀδίσταμῆς-οὗς-ές μτγν. ὁ μὴ ἔχων βλάστην, ὁ ἄνευ μύτης· 2) ἐπιθετικῶς, ὁ ἰχθύς ραφίς ἢ βελόνη: Αἰφ. Σιφ. π. Α' 8,355 Ε.
ἀδίσταμῆς-οὗς-ές μτγν. ἀνόδους τοῦ βλεπεσθαι, κατασφρηγιστός, εὐτελής, ἀσήμενος, φαῦλος.
ἀδίσταπος-ο-σθ. δημ. ἀφανής, ἀόρατος.
ἀδίσταπῆμα-στος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. παρὰ ραμα, ἔξ ἀπροσεξίας σφάλμα: Πολύδ. Ἀν. 90.
ἀδίσταπῆς Ἦσ. «ἀδίσταπῶν».
ἀδίσταπος-ον ἀτέκμαρτος: σχολ' Ὀππ. Ἀλ. 1,773· 2) ἀστράλ. ἀσύνδετος.
ἀδίσταπῶ-εω μτγν. κ. νεώτ. παρὰ ραμα, ἀμείλῳ, σφάλμα· ἐξ ἀπροσεξίας: Πολύδ. 30,64 ἀδίσταπῶν τὸν πρῶτον κ. παθ. τὰ ἀδίσταπῆντα· || τυφλόπῳ: Εὐσ. ἐν Μι. 2,130 ἀδίσταπῶν περὶ τὴν πύσινον ἀρμονίαν.
ἀδίσταπῶ-εω ἀδίσταπῶς Ἦσ.: Κύριλλ. Ἱερ. 10,187·
ἀδίσταπῆς (ή) νεώτ. ἰατρ. ἐλλήνης διαπλάσις τῶν ρεφάρων.
ἀδίστασφωτος (-η-σιν) κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων βλεφάρα.
ἀδίσταφια (ή) μον. κ. νεώτ. δημ. κ. -ία ἔλλειψις ὀφθαλμοῦ, τυφλότης· 2) Πάπ. ἀόρασις, ἀφάνεια· 3) νεώτ. κ. δημ. ἀπροσεξία, παρὰ ραμα, ἀδίσταπῆμα.
ἀδίσταρα Ἦσ. «ἡνία» α. αὐληρα, εὐληρα.
ἀδίσταρῆς-ήτος (τὸ) ὁ μὴ βληθείς, ὁ μὴ ριφθείς: Ἰλ. Δ 117 ἰὸν ἀδίσταρῆς («οὐποτε ἄλλοτε βεβλημένον»·
ἀδίσταρ(ο)μαστον Ἦσ. «ἀφαστονος»·
ἀδίσταρῆς Ἦσ. «ἀφάρτερος»·
ἀδίσταρῆς-ον ὁ μὴ πληγείς, μὴ κτυπηθείς: Ἰλ. Δ 450 ἀδίσταρῆς. «ἔξει χαλκῶς»· 2) νεώτ. ὁ μὴ θυνώμενος νὰ βληθῇ· 3) ὁ μὴ ριφθείς: Ἦσ. «ἀδίσταρῆς... ὁδὸς ἄλλοτε βεβλημένα»·
ἀδίσταρῆς-οὗς-ές ὁ ἄνευ βληθῶν, βελασμάτων: Ἀντ. Π. 9,149 ἀδίσταρῆς ἐπὶ ἀσπίδι, ἀμύκητος.
ἀδίσταρῆς-ονος (τὸ) Ἦσ. «ἀμύκητος»·
ἀδίσταρῆς-έος μτγν. ἀδίσταρῆς.
ἀδίσταρῆς-ο-σθ. μον. ὁ ποῖων τινὰ ἀδίσταρῶν ἀτόνων: Εὐσ. 1,679,56 ἀδίσταρῆς θάνατος.
ἀδίσταρῆς-ο-σθ. ὁ μὴ πληγείς, μὴ κτυπηθείς, ἀσθενής, ἀπαλός: Ἰλ. Ε 366 χεῖρα ἀδίσταρῆς· || 178 (ταῖς) ἀδίσταρῆς (ἀσθενή), Ὀδ. Α 134 θάνατος ἀδίσταρῆς· ἐλεόσται, Ἀπολλ. Ρ 2,205 ἀδίσταρῆς κώματι.
ἀδίσταρῆς-έος ὁ ἀδίσταρῆς, ἀσθενής καὶ πρῶτος ἐπὶ προσώτων: Βοβρίας 93,5.
ἀ(ε)λογαί Ἦσ. «σπεῖσαν» Μακεδόνες·

ἀδολόγητος-η-ο δημ. κ. ἀνευλόγητος ὁ μὴ εὐλογηθεὶς ὑπὸ ἱερῶς· ἀδολόγητα κόλλυβα· 2) ἐπὶ συνεύνου γυναικός, ἢ μὴ ἐν νομίμῳ γάμῳ.
ἀδολοῖ (ἰ.γρ. ἀδλόη) Ἡσ. «ἀπένδε Μακεδόνας».
ἀδολοῖς κ. Ἡσ. «ἀδλαδές».
ἀδολοπία (ἡ) Ἐπιγρ. ἀλάδεια.
ἀδολος (τοῖ) ἀγγεῖον τι πρὸς ὁμολογ. καρδάρα.
ἀδλωθρίβια Ἡσ. «ἀτέλεστα, ἐκτρώματα».
ἀδοαί Ἡσ. «εὐχαί».
ἀδοατί ἐπίρρ. ὁπρ. ἀντὶ ἀδοητὶ ἀνευ προσλήψεως, ἐκούσιως· Πινδ. Ν. 8, 15.
ἀδολγγητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βογγητόν, ἀγογγύτως.
ἀδολγγητος-η-α δημ. ἀγόνγυστος· || ὁ μὴ γογγυσμὸν, βογγὸν προκαλῶν· || ὁδ. μτφ. ἀμοχθος· ὁ δρῶν ἀπὸ τῶν τοῦ φωμὶ ἀδολγγητο.
ἀδοθηθείς (ἡ) ἑλλειψις βοθηθείς· ΠΔ Σειρ. 51, 10.
ἀδοθήθης ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βοθηθείς.
ἀδοθήθης-(η)ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικός βοθηθείς, θεραπεύσις, ὁ ἀνίστος, ἐπὶ νόσου· Ἰπν. Διαιτ. ἀδ- πάθος· 2) ὁ μὴ λυσιτελεῖς βοθηθῶν, ἀνωφελής· Διόδ. 20, 42 ἀδοθήθων ἔχοντες τὴν ἐκ τῶν ἱατρῶν ἐπικούριαν· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπρστατεύτος, μὴ τυχὼν βοθηθείς, ἀνεπικούρητος· Ἐπικτ. Ἐγκειρ. 24 γυνὴ χήρα καὶ ἀδοθήθης.
ἀδοθηθῆς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀθεραπεύτως· 2) κ. νεώτ. ἀνευ βοθείας.
ἀδοθηθί μτγν. ἀνευ βοθηθείς.
ἀδοητὶ ἐπίρρ. ἀνευ βοῆς, ἀδοατὶ βλ. λ.
ἀδοήτος-ον ὁπρ. ἀδόατος ὁ οὐ ἐν δέν ἐδόησαν, δὲν ἐθρήνησαν μετὰ βοῆς· Ἐπιγρ. ἡλυθεῖς οὐκ ἀδόατος· 2) ὁ μὴ βεβοημένος· || ὁδ. μτφ. ὁ μὴ περίφημος· Ἐπιγρ. οὐκ ἀδόητον (κλέος)· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ βῶν, ὁ σγῶν· Νόν. Εὐαγγ. ἡ. 144, 16.
ἀδολα ἐπίρρ. μτγν. κ. δημ. ἀπροσφώρος, ἀκατολλήτως· 2) ἀδολα· Πολύδ. 7, 204 «ἀτυχῆς βολῆ τοῦ κύβου»· || Ἡσ. «ἀδολα» κυβευτοῦ βόλου ἐννοεῖται.
ἀδολαία Ἡσ. «συγγραφὴ, ὁμολογία».
ἀδολαίς Ἡσ. «περιβολαί· Σικελοί»· ἄ. ἀμβολαίς.
ἀδολασιὰ (ἡ) δημ. κ. ἀδολασιὰ ἐμπόδιον, δυσχέρεια, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀδολου βλ. λ.
ἀδολατα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀδόμενον βλ. λ.
ἀδολατος-η-ο δημ. διστορετός, μὴ προσαρμολόμενος, ἀντιβ. βολικός· ἀδ- καιρός· 2) ἀκατόρθωτος, πού δὲ βολαί νά γίνῃ· ἀντιβ. βολετός· ἀδολατο νά γίνῃ.
ἀδολαυτος-η-α δημ. ἀτακτοποίητος, ἀνευτρέπιτος· ἔχω τὸ σπῆτι ἀδολαυτο· || ὁ μὴ τεθεὶς ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει· τὰ πράγματα εἶναι ἀδολαυτα· || ὁ μὴ δυνάμενος νά τακτοποιηθῇ, νά διευθετηθῇ· μτφ. ὁ ἀδόμενος βλ. λ. 1.
ἀδολησταί (οἱ) Ἡσ. «ἀναπάντητοι ἰσχυρῶς».
ἀδολητοί Ἡσ. «ἐντευξείς».
ἀδολήτορες Ἡσ. «μάρτυρες συνηλαχότες».
ἀδολήτος-υός (ἡ) ἐντευξίς, ἀπάντησις· ΑΒ Ἀντίμ. 108 ἀδολέως, ἀδολήτορες.
ἀδολήτωρ-ορος (ὁ) ὁ συναντῶν, συντυχάνων· Ἀντίμ. Ἀν. 58.
ἀδολιά (ἡ) δημ. κ. ἀναβολιά ἑλλειψις εὐκαιρίας, δυσχέρεια· εἶχε ἀδολιά νά τῆς τὸ εἰπῇ· 2) ἑλλειψις ἀνέσεως· ἡ ἀβολιά τοῦ σπιτιοῦ· 3) περιπέτεια, ἀναποδία· μάς βρῆκαν ἀδολιάς.
ἀδολιοσκοπήτος-(η)ο(ν) νεώτ. κ. δημ. μὴ βολιοσκοπηθείς βλ. λ.· || μὴ δυνάμενος νά μετρηθῇ διὰ βολίδος, λίαν βαθύς· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. ὁ οὐ δὲν ἐβόλιδοσκοπήθησαν, διηρηνήθησαν ἢ δὲν δύνανται νά διερευνῶσιν αὐτὰ διὰ θέσεις, αὐτὴν σκέψαι.
ἀδολιζωτος-η-ον νεώτ. μὴ ἔχων βολίδα, χωρὶς βόλι· τυφεκισμὸς ἀδολιζωτος, φυσιγγία ἀδολιζωτα.
ἀδολιστος μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐολάσεως ὁ οὐ τὸ βῶτον δὲν ἐμετρήθη διὰ τῆς βολίδος.

ἀδολιτῶν-ωνος (ἡ) μτγν. (ἰ.ατ.) ἀκύρωσις.
ἀδολλα (ἡ) μτγν. (ἰ.ατ.) κ. ἀδολλῆ βαρεῖα χλομός.
ἀδολος-ον (ἡ) ὁ μὴ ἀποβαλὼν τοὺς πρῶτους ὀδόντας, δι' ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία, ὁ λίαν νέος, περὶ ἱπποῦ, ὄνου· Ἄριστ. Εἰ 6, 22, Πλάτ. Νόμ. 834 κ. Εὐστ. ἀδ- κτήνος· || ὁ μὴ ἀλλάσων πλέον ὀδόντας, ἐπὶ γηραιῶ ἱπποῦ· ΑΒ 322· 2) ὁβολον Ἡσ. «ὄνομα στοχείου»· 3) ὁ κακῶς βληθείς· 4) δημ. κ. ἀνάδ· ὁ μὴ ἔχων βολὴν, εὐκολίαν, ἀνεσπῆν ἀντιβ. βολικός· ἀδολο σπῆτι· || δὲσδοτας· ἀδολος δρόμος· || μτφ. ἐπὶ προσ., δύσκολος, κακὸς τρόπος, δυσπροσάρμοςτος· ἀδολος ἀνθρώπος.
ἀδολος (ἡ) (2) μτγν. (ἰ.ατ.) τὸ ἱμάτιον τοῦ ἱππέως.
ἀδολα-εύ μτγν. ἐπ. (ἡ) ἀδολ· ἀπαντῶ, συναντῶ.
ἀδολρδρος-ον ὁ ἀνευ βορρῶδων ὢν· Σοφ. Ἀν. 367 (ἐκ διορθ. ἀντὶ τοῦ ἀδολρδρος).
ἀδολρος-ν (ἡ) ἐπιτατ. μτγν. πολυφάγος, ἀδολφάγος.
ἀδός (ὁ) ὁπρ. ἀντὶ ἡδός βλ. λ.
ἀδοσκήης-ης ὁ μὴ βοσκήσας, ὁ μὴ φογῶν, ὁ νησιῖς· Νικ. Θερπ. 124.
ἀδοσκητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βοσκήης.
ἀδοσκητος-(η)ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων βοσκήν ἐπὶ τόπων· Βάτρ. 45, 10 ἀδοσκητα ὄρη· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βοσκηθείς, ὅπου δὲν ἐδόσκησαν κτήνη· ἀδοσκητα λιδοῖ· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῶων, τὰ μὴ βοσκήσαντο.
ἀδοστοί (οἱ) Ἡσ. «οἱ σῆτησι (οὐκ ἔχοντες) ὑπὸ Λακωνῶν».
ἀδοτάνιστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀδοτάνιστον βλ. λ.
ἀδοτάνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ βοτανισθείς, ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐξεβλήθησαν τὰ ἀγρία χόρτα· ἀδ- χωράφι.
ἀδοτάνος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων βοτάνας.
ἀδοτοί Ἡσ. «αἱ μὴ καταμερμηνέαι βοτάναι ἢ ἡ φέρουσαι κορπὸν», πρβ. ἀδοσκήτος.
ἀδοῦλητα ἐπίρρ. δημ. ἀδοῦλητα βλ. λ.
ἀδοῦλητος-η-ο δημ. ἀδόλητος βλ. λ. 2) κ. 3).
ἀδοῦλητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βοῆς, βορῆς, κρότου· || μτφ. ὑποῦλως· φρ. τὸν βρῆκε βόλῃ ἀδοῦλητα.
ἀδοῦλητος-η-ο δημ. ἀδόλητος βλ. λ. 2).
ἀδοῦλητος-ον ὁ μὴ βουκοληθείς, μτφ. ἡμελημέος· Αἰσχ. ἱκ. 929 «ὦν τοῦτ' ἐνὶ φρονήματι».
ἀδοῦλαι ἐπίρρ. δημ. ἀκούσιως, ἀδελαι.
ἀδοῦλαί ἐπίρρ. κ. -ι ἀδοῦλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς· Φιλ. 1, 124 ἀδοῦλι τὸ πάθος ἄρχει.
ἀδοῦλαιτος-ον μτγν. ὁ μὴ βουλευόμενος, ὁ κακῶς βουλευόμενος, ἀπερίσκεπτος.
ἀδοῦλαίως ἐπίρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. ἀσκέπτως, ἀπρονοήτως, ἀστοχάστως· ΚΔΜακκ. 1, 5, 67.
ἀδοῦλημα (τὸ) μον. ἔργον ἀδοῦλαις, ἀστοχαστον.
ἀδοῦλησιὰ (ἡ) ἑλλειψις βουλήσεως.
ἀδοῦλητος-αν (ἡ) ὁ ἀνευ τῆς βουλήσεως γινόμενος, ἀκούσιος, ἀθέλητος· Πλάτ. Νομ. 733 Δ ἀδοῦλητόν τε καὶ ἀκούσιον, Ἀρετ. 61 ἀφελῆς τῶν ὑγρῶν -οι· 2) ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὴν βούλησιν, ὁδ. δυσδρόστος, ἐναντίος· Ζήνων Στ. 1, 53 τὰ ἀδοῦλητο, Φιλὸδ. Θαν. 33 -ος τύχη.
ἀδοῦλητος-η-ο (2) δημ. ἀδοῦλαιχος βλ. λ.
ἀδοῦλητῶς μτγν. κ. νεώτ. ἀκούσιως, ἀβελήτως.
ἀδοῦλι ἐπίρρ. ἀδοῦλαί βλ. λ.· Φιλ. 1, 124 ἀδοῦλι τὸ πάθος ἄρχει.
ἀδοῦλια (ἡ) ἑλλειψις βουλῆς, σκέψεως· Δημόκρ. 119· || ἑλλειψις βουλήσεως, τὸ ἀναποδοκῆσθαι· Θουκ. 5, 75 ἐς τὴν ἄλλην ἀδοῦλιαν τε καὶ βραδυτήτα· 2) κακὴ βουλή, δυσβουλία, ἀπερισκεψία· Ἡρ. 7, 9 ἐπαρθέντες ἀδοῦλιᾳ, Θουκ. 1, 32 ἡ πρότερον σωφροσύνη νῦν ἀδοῦλια, ἀντιβ. εὐδουλία· 3) νεώτ. ἡ παθολογικὴ κατὰστασις ἡ ἐκδηλουμένη ἐν τῇ ἑλλείψει βουλευτικῆς ἐνεργείας.
ἀδοῦλιαχτα ἐπίρρ. δημ. ἀβυστίως.
ἀδοῦλιαχτος-η-ο δημ. ὁ μὴ κατῳπονησθείς ἰδίως ἐπὶ πλοίων· || ὁ μὴ δυνάμενος νά βυθισθῇ,

νά βουλιάζει· 2) ὁ μὴ παθὼν καθίζησιν: ἀδού-
λιαχος θρόμος.

ἀδούλλωτος-η-ο ὅσμ. ὁ μὴ βουλλωμένος, ὁ μὴ
διὰ σφαργίδος σεσημασμένος: -ο γραμματό-
σημο· 2) ἐπὶ σφακίου ἐπιστολῶν κττ., ὁ μὴ κε-
κλισμένος: -ο γράμμα· 3) ἀδόλυτος, ἀνωμάτι-
στος: -ο πιθόρι, -βοράλι· 4) εἶδ. ἐπὶ πεπνῶν, ὁ
μὴ δι' ἐκτομῆς δοκησάμενος: -α καρπούζι, -πεπόνι.

ἀδούλος (-η-ο/ν) κ. νεώτ. κ. ὅσμ. ὁ ἐστερημένος
βουλῆς, ὁ μὴ βουλευόμενος: Σοφ. Αντ.1026 οὐκέτ'
ἔστ' ἀνὴρ -ος οὐδ' ἀνόλθος· 2) ὁ κακῶς βου-
λευόμενος, ἀπερίσκεπτος, δούβουλος, κακόδου-
λος: Σοφ. Ήλ.546 οὐ ταῦτ' ἀδούλου καὶ κακοῦ
γνώμην πατρὸς· || κ. παρὰθ.: Ουκ.1,120 ἀδού-
λωτέρων τῶν ἐναντίων· 3) νεώτ. κ. ὅσμ. ὁ ἀνευ
πρωτοβουλίας, ἀναποφάσιτος: || ὁσπετος: ὁ
παρομοι. ἀδούλος ἀ νούς, ὁπλός, ὁ κόπας.

ἀδούλω-έω οὐ βούλωμαι, δέν θέλω: Πλάτ.Πολ.
437 C τὸ ἀδούλειν καὶ μὴ ἐθέλειν· 2) ἀπαρέ-
σκομαι: Πλωτ.6,8,13 οὐ γὰρ ἀδούλων ἐνεργεῖ·
3) μετὰ οἰτ. ἀποδοκιμάζω: ΔίωνΚ.55,9 οὔτε ἀ-
δούλωσεν τὰ δεδωγμένα.

ἀδούλωος ἀσυνέτως, ἀφρόνως: Ηρ.3,71: ἐπιχειρή-
σιν... μὴ συντάχυνε ἀδούλωος ὑπερθ. -ότατα:
Ηρ.7,9 ἀδούλωτα παλέμους ἱστασθαι· 2) μετὰ
κακῆς θελήσεως: (Αντιφών).2 ἀδούλωος τε καὶ ἀ-
θέως· 3) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀδούλων βλ. λ.31.

ἀδούρκετος-η-ο ὅσμ. ὁ μὴ ἐκ βορδοῦρου βο-
λωθείς, ἐπὶ ὕγρον· || εἶδ. ἐπὶ ὕδατος, τὸ μὴ σε-
σηπός· 2) ὁ ἀδύλωτος· 2) μτφ. ὁ ἀσπίλος· 3) εἶδ.
ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ὁ μὴ ὑπὸ δοκρῶν θαλωθείς.

ἀδούρλιαστος-η-ο ὅσμ. μὴ περασμένος εἰς
βοῦρλαν ἢ ἀπάγγον: φάρις ἀδούρλιαστα.

ἀδούσκομαι Ἦσ. «θορυβεῖ».

ἀδούτηκτος-η-ο ὅσμ. κ. -χτος μὴ βουτηγμένος,
ὁ μὴ ἐμβάπτισθεις εἰς ὕδωρ ἢ ἄλλο ὕγρον·

2) μτφ. ὁ μὴ κλαπείς, μὴ ὑπεξαίρεθείς.

ἀδούτης -οι/οί ὁ μὴ ἔχων βούς ἀρστήρας, Ἦσ.,
ΕΜ «ἀκτήμων»: Ηοιδ. Έργ.451 ἀνδρὸς ἀδούτεια.

ἀδούτιλον νεώτ. βοταν. γένος κολλιανθῶν φυ-
τῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μαλαχοειδῶν.

ἀδούτων Ἦσ. «τὴν οὐλίαν Ἀργεῖον».

ἀδούτρωιαστος-η-ο ὅσμ. ἀδούτρωιος βλ. λ.

ἀδούτρωτος-η-ο νεώτ. μὴ περιέχων βούτυ-
ρον, ἀντίθ. βουτυράτος: || ἔχων ὀλιγώτερον τοῦ
δεόντος βούτυρον, ἑξοδυτρωμένος: τυρός ἀ-
δούτρωτος· || μὴ ἐπαλειφθείς με βούτυρον.

ἀδρα (ἦ) κ. ἀδρα λιαν οἰκεία, ἡ ἐμπιστος θε-
ράπεινα, ἀκόλουθος, βγάνα Ἦσ. «ἀδραι» νέαι
δοῦλαι· Αἰλ.Διον. «ἡ οἰκοτριφυγναϊκὸς κόρη καὶ
ἐμπιος»: Μάχων π. Αδ.8,349 Ε γυνὴ μετὰ παιδι-
στικῆς ἀδρας, Πολυδ.4,151,154 ἀδρα περίκουρος

θεραπαινίδιον ἔστι περικακαρμένον.

ἀδράδρα Ἦσ. «ἀδρύνεσθαι».

ἀδράδευτος (-η-ο/ν) νεώτ.κ.ὅσμ. ὁ μὴ βραδευθείς.

ἀδράδιστα ἐπίρρ. ὅσμ. προτού νω νικητός.

ἀδράδιαστος-η-ο ὅσμ. ὁ μὴ καταληφθείς ὑπὸ
τῆς ἐσπέρας: κατάρ. ἀδράδιαστος ἀνάνα·
|| ὁ πρὸ τῆς νυκτὸς ἀφικνούμενος· 2) κ. μτφ. ὁ
μὴ ὑπὸ κακοῦ οἴου ἐσκοταζόμενος, ὁ πάντοτε
φωτεινός: ἀδράδιαστ' εἶν' ἡ ἀγάπη μας.

ἀδρακαδᾶδρα νεώτ. λ. ἐκ τῶν τῆς μογείας,
ἐξοριστικὴ δαμνὼν ἡ νόσος· || μτφ. φάρις ἡ
παραστοιχία συγκυρημένη καὶ ἀκατάληπτος.

ἀδράκωτος-η-ο ὅσμ. ὁ μὴ φορῶν βρακί: ἀ-
δράκωται, οἱ ἀσπα-επιτοτες τῆς Γαλλ. Ἐπαναστ.

ἀδραμνιὰ (ἦ) ὅσμ. τὸ θομνωδὲς δένδρον προέ-
μνη ἡ ἐμβολιαζομένη, ἡ π.Θεοφρ.κ.Διοσκ. κοκ-
κωμυλέα, π.Αθην. βροδύλας (ἦ -ηλας) ἀγριακο-
ρομυλέα, μπουρνελά, τζανεριά, κορομυλιά βλ.λ.

ἀδράμνηλο (τὸ) ὅσμ. τὸ βροδύλην, ἀγριοκορό-
μνηλο, τζάνερο, ὁ καρπὸς τῆς ἀδραμνιᾶς βλ.λ.

ἀδραμνίος-α-ον Ἦσ. «εἶδος ἔχων Ἀδραμνί-
γιναντίας», Σουῖδ. «ὁ ἀπόγονος Ἀδραμνί, ἱερο-
πρεπής» θεοσεβής, φιλόζωνος· || νεώτ. ὁ ἔχων τὰ
ἦθη, τὸ μετ' ἀφθονίας φιλόζωνον τοῦ Ἀδραμνί,
πρόλ. πατριάρχικος.

ἀδραμνίος Ἦσ. «ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ».

ἀδραμνιόν (τὸ) ὕποκορ. τοῦ ἀδραμνί βλ.λ.

ἀδραμνί-ιδος (ἦ) μτγ. κ. Πάν. ἀδραμνί εἶδος

ἰχθύος τοῦ Νεῖλου καὶ θαλασσίου: Ἀθην.7,312 Β,

ἀδράνας Ἦσ. «ταῦς κερκοπηθίκους, οἱ Κελτοί».

ἀδρανίς-ιδος (ἦ) Ἦσ. «κροκατὸς χιτῶν Λάκωνες».

ἀδρασάξ κατὰ τὸν γνωστὸν βασιλεῖδην συμ-
βολικὸν ὄνομα τῆς ὑπεράτης δυναμείας προϊστά-
μενον τῶν 365 αἰώνων: Ἐπιφ.Παν.1,27 τὴν ὑπερά-
νω τούτων δύναμιν εἶναι καὶ ἀρχὴν ἀδρασάξ.

ἀδραστος-η-ο ὅσμ. ὁ μὴ βρασμένος, ἀνεφθός,

ἁ. ὥμος: ἀδραστος κρέας, -γάλα, --ἀγόν· || ὁ

μὴ ἐπαρκῶς βρασμένος· 2) ἐπὶ ὀσπρίων, ὁ μὴ

ἐντελῶς πεσοδόμενος διὰ τοῦ βρασμοῦ, ἁ. ἀνέφθ-

τος, κακόβραστος, ἀντίθ. βραστέρος· 3) ἐπὶ οἴ-

νου, ὁ μὴ μω ὑπαστάς ζώμινας: ἀδραστος μοῦστος.

ἀδραχαν Ἦσ. «ἡχησεν».

ἀδραχία (ἦ) νεώτ. ἀδραχοκεφαλα βλ.λ.

ἀδραχοκεφαλία (ἦ) νεώτ. κ. ἀδραχία ἱατρ.

ἑλλειψίς βροχίονων ἡ κεφαλῆς εἰς τὸ ἐμβρυον.

ἀδράχινιαστο ἐπίρρ. ὅσμ. ἀνευ βράχνος βλ.λ.

ἀδράχινιαστος-η-ο ὅσμ. κ. ἀδράχινιαστος μὴ

βροχίον, ποῦ δὲν βροχιάζει ἡ δὲν ἐδράχινιασε.

ἀδραχος (-η-ο/ν) μτγ. κ. ὅσμ. ἀδραχος: Πάν.

πρόλ. ἐλασιβροχίος· 2) ὅσμ. ὁ μὴ ἔχων βρόχους,

ἀδράχυντος-ον νεώτ. ὁ μὴ γενόμενος βροχί-
ωτος, συνταμωτέρας ἡ μικρότερος· || ὁ ἀνεπί-

δεκτός βροχίνωτος.

ἀδρεκτος (-η-ον) κ. νεώτ. ὅσμ. κ. -χτος μὴ

βρεδρεγμένος, ἀδραχος, στεγνός: Ἰνν.Παθ.57 -των

κρίθων συνών. ἀδραχος, ἀδριατος, ἑρρος.

ἀδρεμής-οῦς-ές Ἦσ. «ἀδελφῆς, κύπριος».

ἀδρεβία (ἦ) ὅσμ. ἑλλειψίς βροχίος, στεγνὴ, ἀ-

νομβρία, ἀδρεχιά: || τὸ μὴ ἔχειν βροχεῖ.

ἀδρετος-η-ο ὅσμ. ὁ μὴ ἀνευρισκόμενος, ἀνεύ-

ρετος· 2) δυσεὔρετος· 3) δὲ κ. ἐξαιρετος.

ἀδρετος-η-ο ἀδρεκτος βλ.λ.

ἀδριζέσθαι ἡ ἀδριζέσθαι | ἐκ διορθ. -ίζεται |

Ἦσ. «κοσμεῖται, θρύπτεται».

ἀδρίζω ἀδρ. ἀδρίζω Σουῖδ. «τὸ ἀπὸ βορᾶς

| δηλ. μετὰ τὴν τραφὴν | νυστάζει ἡ κοιμηθῆναι».

ἀδριθίς-ές μὴ βριθίς, μὴ βορρῶφορος: Εὐρ. Ίκ.1125.

ἀδρικτος-ον ἀγρυπνος, ἀνύστακτος, Σουῖδ. «δὲ

σκαφος», Ἦσ. «-ον» δὲσκαφον, δύνων».

ἀδρινά Ἦσ. «κεκαθορμένα».

ἀδριζή Ἦσ. «ἐγρηγόρων» | ἀγρυπνῶς | βλ. ἀδρικτος.

ἀδριστήν Ἦσ. «μαστιγῆαν».

ἀδριστος-η-ο ὅσμ. μὴ ὑδρισμένος, μὴ ὑδρισθείς.

ἀδρόδατης (ἦ) ὁ ἀδρῶς βολών, μαλθακὸς βο-

δίζων: Αἰοχ.Πέρο.1072 γαστῆρ' ἀδρόδαται.

ἀδρόδους-ον ὁ ἀδρόν θίων ζῶν: Βαυχ.17,2 ἀδρ-
δίων ἀναξ Ἰώνων, ὑπερθ. ἀδρόδιώτατος.

ἀδρονάστρω-ορος μον. κοιλιόδουλος.

ἀδρόγος-ον ὁ ἀδρῶς, ὀπαλῶς, μαλθακὸς

βρηνῶν: Αἰοχ.Πέρο.541 ἀδρόγος Περσέδης.

ἀδρόδους-αίτος | ὁ ἀδρόν ἔχων δοῖτα, πο-

λυτελής: Ἀργέστρ.π. Αδ.1,4 Ε ἀδρόδαιτι τραπέζ.

ἀδρόδιαττα (ἦ) μτγ. ἀδρᾶ, πολυτελής διαττα.

ἀδρόδιαττος-ον ὁ ἀδρόν, τρυφήλην ἔχων δι-
σταν: Αἰοχ.Πέρο.41 ἀδρόδιαττων Λυδῶν ὄχλος.

Παρράδ. Ἐπιγρ.1 -ος ἀνὴρ· || ἀδρόδιαττων | τὸ

ὡς οὖς, δρόν διαττα, μαλθακότης: Ουκ.1,6.

ἀδρόδιαττωμα-όμοι ἀδρῶς διαττωμα: σχόλ.

Ἀριστφ.Επ.1227 ὡς ἀδρόδιαττωμένους.

ἀδρόδιαττης ἐπίρρ. μαλθακὸς, τρυφήλης.

ἀδρόειμω-ονος-ον μτγ. ποι. ὁ ἀδρᾶ εἰμαστ,

ἐνδύματα ἔχων, ὁ πολυτελῶς ἐνδεδυμένος.

ἀεροθυμᾶγκαυστος-ον μυν. ὁ οἶονε ἔγκαυσ-
 ταν ἔχων τὴν ψυχὴν ἐξ ἀδρότητας, ἐκτεθηλυμένος.
ἀερόκαρπεν 'Ha. «ἀερότονον».
ἀερόκαμης (ὁ) ὄωρ. -μας ὁ ἔχων ἀδράν, λαμ-
 πρὰν κόμην, ἐπιθ. θεῶν παρὰ μὴν. ποιητής. 2) ἐπὶ
 φυτῶν, ἔχων ἀδρόν, θαλερὸν φύλλονα, εὐθολής·
 Εὐρ. Ἰων.920 φοινίκα παρ' ἀδρόκαμιν.
ἀερόκακος-ον μὴν. κ. μυν. ἀερόκαμης βλ. λ.
ἀερόκομητος-ον μυν. ὁ ἀδρῶς κεκοσμημένος.
ἀερόκωμ (ἡ) 'Ha. «οκατία», ὁ. σιωπῆς.
ἀερόκωμ (ἡ) δημ. ὁ γρ. ἀερόκωμ βλ. λ.
ἀερόμοιος-ον ἀνευ οἴνου· Ἀντίφ. ΑΠ231 ἀδρό-
 μιος καὶ οἶνος, σχολ. «βρόμιος γὰρ ὁ Διόνυ-
 σος, ὁ καὶ ἔφορας τοῦ οἴνου κατὰ τοὺς Ἕλληνας».
ἀερόμωτος-η-ο δημ. ὁ γρ. ἀδρόμωτος βλ. λ.
ἀερόμωτης (ὁ) ὁ ἔχων μίτρον, ζώνην, ἀδράν,
 'Ha. «-ας λαμπροζώνους» 2) μυν. ὁ φορῶν
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίτρον λαμπρὰν ὡς οἱ ἀρχιερεῖς.
ἀερόμων (ἰδί) 'Ha. «αἰγερὸν, ἀφομον».
ἀερόμος-ον (ἡ) α ἀδρόσιον) μετὰ πολλοῦ θορύ-
 δου· Ἰλ.Ν41 τρώες δέ... ἐπονο... ἀερόμοι,
 'Απολλ. σχολ. «σὺν βρόμῳ πολλῷ»· 2) ὁ έρμ. | α
 στερ. | ἀδρόμβος· Ἀχίλλιν σχολ. «ἄφωνοι κ.ήσυχτοι».
ἀερόμος-η-ο (2) δημ. ὁ γρ. ἀδρόμος βλ. λ.
ἀερόντητες ἐπίφρ. δημ. ἀνευ βροντῶν, ἀκρότως.
ἀερόντητες-ον μυν. ὁ μὴ ἐβρόντητος, ὁ μὴ
 καταπλεγείς· 2) δημ. ὁ ἀνευ βροντῶν.
ἀερόπεδανος-ον μὴν. ὁ ἐξ ἡ ὑπὸ ἀδρῶν παρ-
 θέτων· Λυρ. Ἀλεξ.22 ἀερόπαρθέων... χοροῦς.
ἀερόπεδῖλος-ον ὁ φορῶν ἀδρὰ πέδιλα· Με-
 λέαγρ. ΑΠ12,158 ἀερόπεδῖλος Ἔρως.
ἀερόπενθής-ές βλ. ἀεροπενθής.
ἀερόπέτηλος-ον κ. νεώτ. ἀερόπέτης βλ. λ.
ἀερόπέτης-ον μυν. ὁ ἔχων ἀδρὰ πέτηλα, πέ-
 ταλο· Ἰω.Γαζ. Ἐκφρ.22 χάριν -έτηλον κορύμβου.
ἀερόπηνος-ον ὁ ἔχων ἀδράν πηνὴν, ὁ λεπτῶς
 ὑφασμένος· Λυκφόρ.863 -ους πηλαούς, Τζέτζ.
 «τριφεροστήμονες, πλουσιόφεις».
ἀερόπληυτος-ον ὁ ἀδρῶς, λίαν ἀνέτως, ἀφθό-
 νως πλούσιος· Εὐρ.ΙΤ1148 χλιδὰς ἀερόπλουτοιο.
ἀερόπους-ουν ὁ ἀδρούς πόδας ἔχων· ΑΠ9,189
 -πόδας βήμαθ' ἑλισσάμεναι (δ. γρ. ἀδρὰ π. |
ἀερός-α-ὸν κ. νεώτ. οἶολ. ἀδρός τρυφερός, ἀ-
 παλός, εὐεϊδής, χαρίεις· ἐπιθ. θεῶν καὶ ἀνθρώπων·
 Σαφφ.90(640) ἀδραι Χάριτες, Αἰσχ.ἀν.313 παρθέ-
 νους ἀδράς, Ἀνακρ.28(155) Ἑρῶτα τὸν ἀδρόν
 2) γεν. περὶ πραγμάτων, λαμπρός· Πίνδ. -ὸν
 στέφανον· 3) μολθακός, τρυφήλος· Ἡρ.1,404 Ἀ-
 γάθυρσοι ἀδρόταται ἄνδρες, Ἀντιφάν.91 Ἰώνων
 τρυφεραμειχάνων ἀδρός, ἡδυπαθὲς ὄχλος, Λουκ.
 Θε.Δ181 ὁ θηλυμότης, ὁ ἀδρότερος τῶν
 γυναικῶν (Διόνυσος) κ.ἀ. 4) κ. νεώτ. ἡδύς, τερ-
 πνός· Ξεν.Συμπ.4,44 τὸ -τόκατον γε κτήμα, τὴν
 σχολήν,Θεογ.474 ἀδρὰ παθεῖν (πρβλ. ἡδυπαθεῖν)
 || οὐδ. ἐπ.ἐπρ.· Εὐρ.Μήδ.1164 ἀδρόν δαίνουσα.
 'Ανακρέοντ.4,3 ἀδρὰ γελῶντες· 5) νεώτ.
 ζωολ. γένος κολεοπτερόν ἐντόμων τῆς οἰκογεν.
 τῶν ροπαλοκέρων· ὁ νεώτ. βόταν. γένος θάμνων
 κοσμητικῶν, φουμένων ἐν θερμασίᾳ χάραις καὶ ὧν
 ἐν εἰδος παράγει τὴν τοξικὴν οὐσίαν ἀδρίνην.
ἀερόσι (ἡ) σχολ. ἀερόσιον.
ἀερόσιτος-ον μυν. ὁ ἔχων ἀδρὰ, πολυτελὴ σιτία,
 φαγητά· Κίμωνας.Χρον.229 ἀερόσιτος τράπεζα.
ἀερόσιλλος δημ. τὰ φυτὸν σιλλήν ἡ παράλιος.
ἀερόσταγής-ές μυν. ὁ ἀδρῶς σάζων(μύρα)·
 Ἀνών.π.Σουίδ. (ἐν λ.ἀδρός) ἀερόσταγής μέταπον.
ἀερόστέλιος-ον μυν. ὁ ἀδρῶς, ὁ πολυτε-
 λῶς ἐστολισμένος, ἐνδοξυμένος, βλ. ἀερόσιμω.
ἀερόσυν (ἡ) ἀδρότης· Σαφφ.65(79) φίλων· Ἀ-
 ερόσυν, Ξενοφάν.3 ἀερόσυνας ἀναμφέλας.
ἀερόσφυρος-ον ὁ ἔχων ἀδρὰ, χαρίεντα σφυ-
 ρά· Ἀνών.ἐν Παν. Ναίδες ἀερόσφυροι.

ἀερόταξω ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω· Ἰλ.Κ65 μὴναι
 ἀερόταξόμεν ἀλλήλων | μὴ δὲ συναντηθῶμεν |
ἀερόταξις ἀποπλάνησις, ἄποτυχία, Εὐστ.789,51
 «ἀμαρτία, διαμάρτησις».
ἀερότημων 'Ha.Φώτ.Σουίδ.ΑΒ «ἀμαρτωλός».
ἀερότης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ὄωρ. -τας μολθακό-
 της, πολυτέλεια, χλιδὴ, λαμπρότης, 'Ha. «ἀπαλό-
 της, τρυφερότης»· Πίνδ.Π11,34 δόμους ἀδρό-
 τας | ἀδρότης | ἀντιθ. ἐγκράτης· 2) κ. νεώτ.
 λεπτότης τῶν τρόπων, εὐγενής συμπεριφορά· Εὐρ.
 ΙΑ1343 οὐκ ἐν ἀδρότητι κείσαι· 3) γλυκύτης,
 τερπνότης τοῦ λόγου· Ἑρμ.δ.1,12.
ἀερότησσε 'Ha. «ἀπαντήσσει νυκτός».
ἀερότιμος-ον πολυτίμος, ὁ διὰ ἡ ἐκ πολλῆς θα-
 νάτης· Αἰσχ.Ἀγ.Δ90 ἀερότιμων προκαλυμμάτων.
ἀερότινη 'Ha. «ἀμαρτωλή».
ἀερότοννος-η-ον μὴν. ὁ διὰ τοῦ φυτοῦ ἀ-
 δρότονου σκευασθείς· -ινον ἐλαιον, -μυρον.
ἀερότονιτης (ὁ) μὴν. -ης οἶνος ὁ δι' ἀδρότο-
 νου ἐσκευασμένος, πρβλ. οἶνος ἀφίνιθιου.
ἀερότονον (ἰδί) κ. ἀδρ. κ. ἀδούτονον (ἰδί) Διοσκ.
 νδθ.1 κ. ἀδρότονος (ἡ) ἀρωματικὸν καὶ ἱαμα-
 τικὸν φυτὸν, εἶδος ἀφίνιθου· Γαλλ.1,804 ἀδρότονον
 ἄρρεν | ἀρμετρία | Διοσκ.3,24 ἀδρότονον θῆλυ
 | χαμαικυπάρισσος |
ἀερότος-ον θηλ. κ. -η ἀθάνατος, θεός, ἱερός·
 π. 'Ομ.ἀπασ. Ἰλ.Ξ78 νύξ ἀρότη | ἱερά | Ἀπολλ.
 Σ.230 «οἱ μὲν ἐρήμην βροτῶν φαι... οἱ δὲ ἀθα-
 νάτην»· 2) ὁ ἀνευ βροτῶν ἀνθρώπων ὢν, ἐρη-
 μος· Αἰσχ.Πρ.2 -ον εἰς ἐρημίαν.
ἀερότράπεζα-ον μυν. ὁ ἔχων ἀδράν τράπε-
 ζαν, πλήρη πολυτελῶν φαγητῶν.
ἀερούτες 'Ha «ὀφρῦες Μακεδόνες».
ἀερόρυσσιν (ἡ) νεώτ. ἡ ἀδρότης βλ. λ.2).
ἀερόρυν-ον νεώτ. ὁ ἀδρός βλ.λ. τοὺς τρόπους.
ἀερόφυής-οὗς-ές ἀδρὰν φυὴν ἔχων, τρυφερός·
 Φιλῶδ.ΑΠ9,412 θριδάκων οὐλῶν ἀερόφυῆ πέταλα.
ἀερόχαίτης (ὁ) ὄωρ. -τας ἀερόκαμης· Ἀνακρε-
 οντ.4,18 -ας κοῦρος, ΑΠ9,525 Ἀπόλλωννα...-ην.
ἀερόχαι (ἡ) μὴν. ἑλλειψὶς βροχῆς, ἀνυδρία,
 δημ. ἀερόχαι, ἀερεξιά, ἀναδροχία.
ἀερόχαις-ή-ων μὴν. ἀερόχος· Κύριλλ.Πάν.
ἀερόχαιτων-ωνος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἀδρόν τιμῶνα | τρυ-
 φερὰ φορών· || Ἐπιφρ. ὡς ἐπὶθ. τοῦ Ἑρωτος,
 τοῦ δάκνου, τῶν βακχῶν· || Αἰσχ.Πέρσ.543 εὐνάς
 ἀερόχαιτνας | κλίνας με μαλακά σκεπάσμεστα |.
ἀερόχος (-η-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ βεδρε-
 γμένος, ἀδρεκτός· Αἰσχιν.2,21 ὀλοσχοίνω ἀερό-
 χω, Διοκλῆς π. Ἀθ.2,53 D λυπεῖ δὲ ἦπτον τὰ βε-
 δρεγμένα (ἀμύγδαλα) τῶν ἀερόχων, Νόνν.Δ1,75
 -ος ἄλμης, Βασίλ.1,1064 Β τὴν Ἑρῶτα θάλασ-
 σαν ἀερόχοις νοσὶ διαπεράσσαι, ὁδ. φρ. ἀερό-
 χοις νοσὶ (ἀδελθῶς, ἀκόπως)· 2) ὁ μὴ ἀρδευ-
 ὤμενος· Εὐρ.Ἑλ.1484 -α πεδία, Κολλ.Ἰγν.1,19 -ος
 Ἀρκαδία | ὑπὸ πασηνῶν | Πάν. ἡ ἀερόχος | γῆ |
 ξερικὴ· ἀντιθ. ἐμυρόχος, σὺμμυρόχος· 3) μυν. νεώτ.
 κ.δημ. ὁ ἀνευ ὕδατος, βροχῆς (μὴν, ὥρα τοῦ ἔτους
 κτλ. |· παροιμ. μ' ἀερόχο Φελέδρην λιγιστὸν σιτάρι.
ἀερόχω-έω εἶμαι ἀερόχος, ἀπόστιτος δι' ὕδατος
 (εἰδ. τοῦ Νεῖλου)· Πάν. (γῆς) ἡδρόκυκταις.
ἀερόχως ἐπίφρ. μὴν. κ. νεώτ. ἀδρέκτως, ἀνευ
 βροχῆς ἢ ἀνευ ποτίσματος, ἀνυδρῶς.
ἀερύνα (ἡ) Παρβ.π. Ἀθ.2,51 F «α. συκάμινα, ὅ
 καλοῦσιν ἐνταῖ μόνον Σαλαμίνιοι δὲ τὰ αὐτὰ
 βάτια | ἀλλὰ βάτια εἶναι τὰ κοινὰς βοτόμουρα ἢ
 βάτιανα· 'Ha. «ἀερύνα· συκάμινα».
ἀερυνητής (ὁ) μυν. ὁ ἀερινόμενος, θηλυπρεπής.
ἀερινῶν ποῖα ἀδρόν, καλλιπής· Αἰσχ.Ἀγ.892
 μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἀερινῶν, σχολ. «καλ-
 λώπεις»· 2) μέσ. ἀερινόμα· 'Ha. «κοσμοῦ-
 μαι, λαμπρύνομαι», Σουίδ.Ζων. «κοσμοῦμαι, θρύ-
 πτομαι, καυχώμαι»· Αἰσχ.Ἀγ.1205 ἀερινύεται γὰρ

ἀγαθοδαίμονιασται (οἱ) κ. -ισται οἱ πλόντες ἐν συμμοσίᾳ μόνον τὸ πόμα ἢ τὴν πόσιν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος κ. γεν. οἱ ὀλιγοποιοῦντες· Ἀριστλ. Ηΐδ.3,6· 2) ἀγαθοδαίμονιασται ἢ Ἐπιγρ. Ρόδου· ἱσχυροὶ ὀλιγοποιοῦνται.

ἀγαθοδαίμωνά-ἐω μτν. εἰμαι ἐν τῷ χώρῳ τοῦ ἀγαθοδαίμονος (ἄστρολ.), πρβλ. ἀγαδοτῶν.

ἀγαθοδαίμων-ονος (οἱ) διορθ. ἀγαθός δαίμων θεός· Παν., Ἀπολλ. Δύσκ., Ἐπιγρ.60,15· 2) ἄστρολ. ὁ ἐνδεκάτος οἶκος βλ. λ. τῆς γενήσεως λέγ. κ. ἀγαθὴ τύχη, Βεττ. Βαλ.135,32· 3) εἶδος αἰγυπτιοῦ ὄφως· Φιλοῦμ. Δηλ.29.

ἀγαθοδοσία (ἡ) μτν. κ. μsn. δόσις ἀγαθοῦ.

ἀγαθοδότης-ης-ιδος μτν. ὁ διδων ἀγαθὰ.

ἀγαθοδότως ἐπίρρ. διὰ δόσεως ἀγαθοῦ.

ἀγαθοδόφια (ἡ) μsn. πλήθος δώρων ἀγαθῶν· Γερμ. ἐν Μι.2249.

ἀγαθοδωρός-ον μsn. ὁ δωροῦμενος ἀγαθὰ.

ἀγαθοειδής-ές ὁ μοιοῦντος πρὸς ἀγαθόν· Πλάτ. Πολ.509 Α, ἀγαθοειδὴ μὲν νομίζεν ταυτ' ἀμφοτέρω ὁρῶν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτὸν αὐκ ὁρῶν || ὁ μορφήν τοῦ ἀγαθοῦ ἔχων· Πλωτ.171· 2) ἐκκλ. ἀγαθοειδέες οἱ ἄγγελοι ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν Θεόν, ὅντα αὐτὸ τὸ ἀγαθόν.

ἀγαθοειδής ἐπίρρ. κατά τράπον ἀγαθοειδῆ βλ. λ.

ἀγαθοεῖα (ἡ) μsn. ἀγαθὴ ἔξις, καλὴ διάθεσις, εὐεξία, ἀντίθ. καχεξία· Νεῖλ.516 Β.

ἀγαθοεργασία (ἡ) μsn. -αεργία· Προκ.Κτισμ.1,7.

ἀγαθοεργίης-ιδος (ἡ) μsn. ἡ ἀγαθοεργία.

ἀγαθοέργημα (τό) κ. ἀγαθοῦργημα μsn. ἔργον ἀγαθόν, εὐποιία· Μετθ.δ.322.

ἀγαθοεργής-ές μτν. ἀντὶ ἀγαθοεργῆς βλ. λ.

ἀγαθοεργία κ. μsn. κ. νεώτ. ἰαν. -ῖη ἀγαθόν, καλὸν ἔργον· Ἦρ.3,154 ἐν Πέροσιν αἱ ἀγαθοεργίαι τιμῶνται· || μτν. κ. ἀγαθοεργία εὐποιία, εὐεργεσία· || τὸ πράττειν ἀγαθὰ φιλάνθρωπα ἔργα.

ἀγαθοεργός-όν κ. νεώτ. μτν. κ. ἀγαθοῦργός ὁ ἀγαθὸν τι ἐργάζομενος, ἀγαθοποιός· || νεώτ. εἰδ. εὐεργετικός, φιλάνθρωπικός· ἀγαθοεργὰ ἰδρύματα· 2) ΑΒ ἐστὶ δὲ καὶ ἀρχὴ τις ἐν Ἀσκησάμωσι οἱ ἀγαθοεργοὶ· ἀρχαὶν δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρονομήσαντων· Ἦρ.1,67 οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσι τῶν ἀστών, ἐξίοντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ αἱ πρεσβύτατοι.

ἀγαθοεργός-ἐω μτν. κ. ἀγαθοῦργός ποῖδ τὸ ἀγαθόν, εὐεργετῶν, ἀγαθομοῖδ· ΚΔ Τημ.1,6,18.

ἀγαθοήθης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀγαθός τὰ ἡθ. ἀγαθοήθως τιμῶς, εὐκρινῶς· Νεῖλ. Ἐπιστ.328.

ἀγαθοθέλεια (ἡ) ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ θέλειν τὸ ἀγαθόν· Ἄων. Ἀπ.π. Σουφ.δ. οὐκ ἄρκει τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον.

ἀγαθοθελής-ές μτν. ὁ θέλων τὸ ἀγαθόν.

ἀγαθοθερμειμων-ονος (οἱ) μsn. ὁ ἀγαθοῦς τρέφων· Εὐσταθ. Θεσσα. Μ.141 ἀγαθοθερμειμῶν νησος.

ἀγαθολογώ-ἐω λέγω ἀγαθὰ, ἐπαινῶ· Εὐστ. σχολ. Ἰλ.Γ.38 ἀγαθολογεῖν εὐλοῶς.

ἀγαθοῦνους-ων μsn. ὁ ἀγαθὰ διανοοῦμενος.

ἀγαθοπαρόχος-ον μsn. ὁ ἀγαθὰ παρέχων.

ἀγαθοπιστία (ἡ) νεώτ. ἰδιότης τοῦ ἀγαθοπιστοῦ.

ἀγαθοπιστός (-ῆς) (-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐκόλως πιστεύων εἰς βεβαιοῦσις ἄλλων, μαρῶπιπτος.

ἀγαθοποιήσις-εως (ἡ) μsn. τὸ ποιεῖν τὸ ἀγαθόν.

ἀγαθοποιῆα (ἡ) μτν. κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν ἀγαθόν, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγαθοποιῶ βλ. λ.· 2) ἄστρολ. ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τοῦ ἀστέρος ἢ ζωδίου.

ἀγαθοποιός-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν τὸ ἀγαθόν, ἀγαθοεργός ἀντίθ. κακοποιός· Πλούτ. Ἦθ. 368 Β' μετὰ αἰτ.· Διογ.Λ.3,72 -όν εἶναι τὸ ἀγαθόν· 2) ἄστρολ. ὁ ἔχων εὐεργετικὴν ροπήν καὶ ὁ καλὰ σημάτων· -οἱ ἀστέρες.

ἀγαθοποιῶ-ἐω ποῖδ τὸ ἀγαθόν ἀντίθ. κακοποιῶ· Ζέξτ. Ἐμπ.Μ.11,70· 2) μτθ. μετὰ αἰτ. ἡ δὲ

εὐ ποῖδ, εὐεργετῶ τινά· ἢ μsn. κ. παθ. -έομαι·

3) ἄστρολ. εἰμαι ἡ ἀστροὶ ἡ ἀστροὶ ἀγαθοποιός·

|| παθ. ἐπὶ ζωδίου ἢ ἀστέρος ἐν γ' προσώπ.

-εῖται προσκαμῶναι ἀγαθὴν ἐπίδρασιν.

ἀγαθοπραγῶ-ἐω μsn. ἀγαθοεργῶς.

ἀγαθοπραξία (ἡ) μsn. ἀγαθοεργία, εὐεργεσία.

ἀγαθοπραγής-ές μsn. ὁ πρέπων, ἀρμόζων τῷ ἀγαθῷ· || εὐεργετικός.

ἀγαθοπραγής ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα, πρέποντα εἰς τὸ ἀγαθόν.

ἀγαθοπτικός-ή-όν ὁ ἱκανός νὰ βλεῖν τὸ ἀγαθόν· ΨΔιον. Ἀρ.Θε.4,23 -ῆ δύναμις.

ἀγαθορρυτός-ον μsn. ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ρέων.

ἀγαθός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. λακων. ἀγασός ὁ ἔχων τὴν ἀρετὴν, τὴν ἱκανότητα, δι' ὃ ἐργον εἶναι προωρισμένος· τὸν γάρ, καλός, ἀντίθ. κακός· || γενναίος, ἀνδρείος· Ἰλ.Π.631 τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται, δς τις ἀρετῇ, ἢ κακός ἢ ἀγαθός, Ἦρ.5,109 γίνεσθαι ἀνδρας ἀγαθούς, Θουκ.2,87,9 οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς πρασέκουσιν ἀλλοῖς

Ξεν.Οἰκ.4,15 τοὺς πολλὰς ἀγαθούς γεγονότας· 2) συνετός, φρόνιμος, χρηστός· Ἰλ.Ν.666 εἴπα γέρον ἀγαθός Πολυίδας· 3) πλούσιος· Ὀδ.Ο.324 οἱ τε τοὺς ἀγαθοὺς παρὰδρῶσις χέρηρας, Πλάτ. Φαῖδρ.274 Α δεσποταῖς ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν εἰς πλουσίους καὶ ἐκ πλουσίων καταγομένους· 4) γεν. ὁ διακρινόμενος, ἐξοχος, εὐγενής τὴν καταγωγὴν· Ἰλ.Φ.109 πατρός δ' εἰμ' ἀγαθοῖς, θεὰ δὲ με γένετο μήτηρ, Θέων.190 κακός ἐξ ἀγαθοῦ, Πινδ.Π.3,125 πρῶτος ἀσπίς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, Σοφ.ἀν.105 οἱ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατακινῶνται· 5) τύχη ἀγαθὴ ἢ τύχ' ἀγαθῇ, ἢ ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ Ἀριστοφ.Σφ. 899 ἡ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς, τὸ δημ. μετὰ τὸ καλὸ, συνήθ. ἐν ἀρχῇ φησι· σμάτων· τύχη ἀγαθὴ δεδόχθαι τῇ βουλῇ· ὁ ὡ γαθὴ ἢ ὡ γαθὰ ἐπιφών ἰλοῦσα συνήθ. ἡσίων ἐκκλησίν ἢ κ. εἰρωνικῶς πως ἐκφερομένη· || κ. ὑπερβ. ὡ βέλτιστα, ὡ λῶστα, ὡ κάλλιστα· 7) μτν. ἐπίσης ἐν κλητικῇ ἐπιθετ. =μεγάλε, ἐξοχώτατε· ΚΔΜανθ.19,16 διδοσκαλε ἀγαθὰ· 8) εἰδ. ὁ ἐμπειρος, ὁ ἐπιδόσιν ἔχων εἰς τι· Ἰλ.Β.408 βοῶν ἀγαθός Μενέλαος (ὁ ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν), Ξεν.ΚΠ.3,13 τοὺς ἀγαθούς τὰ πατρικά, Αἰλ.Π.1,10 οἱ Κρήτες εἰσιν τοξεύειν ἀγαθοί, Ξεν.ΚΠ.1,6,19 ἀγαθός γεωργός, ἱατρός, αὐλητής· || ἀγαθὴ γῆ ἢ γόνιμος· Ξεν.ΚΠ.7,5,26 γῆν πολλήν καὶ ἀγαθὴν· 9) καλός, ἀγαθός ἢ καλός τε καὶ ἀγαθός ὁ ὠραίος ἄμο καὶ ἐνάρτερος· 10) ἀγαθὸν δαίμονος πῶσις κατὰ τὸν σχολ. εἰς Ἀριστοφ.Σφ.525 ἐθεός ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἰρεσθαι, ἀγαθὸν δαίμονος ἐπιρροφεῖν· ἦτοι ὀλίγον ἀκράτος οἶνον εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος· 11) ἀγαθὸς (οἱ) αὐτοῖς οἱ χρηστοί, οἱ ἐντιμοί, ἄλλως ἐπὶ τοῖς· Πλάτ.Συμπ.174 Β ἀγαθὸν ἐπὶ δαίτας ἱασίν αὐτόματα ἀγαθὰ· 12) οἱ τὴν ἀρχουσαν τάξιν τῆς πολιτείας ἀποτελοῦντες, οἱ ἀριστοκράται, συγγ.· ἐσθλοὶ, χρηστοί, ἀριστοί, βέλτιστοι, ἀμεινῶσις, βελτίους· 13) ἀγαθὸν (τοῖ) οὐς. ὠφέλεια, κέρδος, ἀρετὴ· Ἰλ.Β.204 οὐκ ἀγαθὸν πελοικρατὴν, Θουκ.5,27 οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἄλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου, Δημ.328,12 ὅνησι οὐδεμίαν φέρουσαν οὐδ' ἀγαθὸν κτήσιν οὐδ' ἐνός, Στωδ. κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ, χρηστός εὐτυχῶν· 14) τὸ οὐδ. γεν. πᾶν ὅ,τι καλὸν· Ξεν.ἀν.2,1,28 τῶν γὰρ δυντῶν ἀγαθὸν καὶ καλὸν οὐδὲν ὅπευ πόνου καὶ ἐπιμελείας οἱ θεοὶ διδοῦσιν ἀνθρώποις· 15) ἀγαθὸν ἢ ἀγαθὰ πάσχειν εὐεργετῆσθαι, ὠφελεῖσθαι· Ξεν.Αν.5,5,9 ἀξιοῦμεν ἀγαθὸν μὲν τι πάσχειν κακὸν δὲ μὴδὲν, Λυσ.14,43 ὑπὸ τούτου τι ἀγαθὸν πείσεσθαι τὴν πόλιν· 16) ἀγαθὰ (τοῖ) τὰ μέγα τῆς εὐζωίας, τὰ τροφίμα, τὰ ἀγαθὰ ὡς ἐν τῇ

δὴμ. ἔξεν.ΚΠ 4,4,1(4) χώρα μεστή αἵτου καὶ πάντων ἀγαθῶν, ΚΔ Λουκ.12,19 φυγῇ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κεῖμενα εἰς αὐτὴν πόλιν, - ἔχει δὲ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. ἥ νεώτ.κ.δὴμ.κ. πᾶν τὸ ἔχον ἀξίαν ὑλικὴν ἢ ἡθικὴν ἢ πνευματικὴν: τὰ ἀγαθὰ τοῦ παλιτισμοῦ, - τῆς ὁμονοίας, - τῆς τάξεως. 17) κ. νεώτ. κ. δὴμ. πρῶτος, ἡρεμίας, συγγνωμονικός, δικαίος, ἀπόνηρος: ἀγαθὸς γένηται, - ἀγαθὸν παῖδιον 18) δὴμ. κ. ὁ πολὺ εὐπιστος, εὐσεβής, εὐλόγητος, ἀπλοικός, καὶ τοῦ: εἶναι ἀγαθὸς καὶ εὐκαλὰ γελιέται, δὴμ. ὑποκορ. ἀγαθούτσικος - οὐλῆς - οὐλικός βλ.λ.: 19) παραθετ. τοῦ ἀγαθὸς συγκρ. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων κ. σπανιώτ. ἀρίων, λῶων (λῳίων), κάρρων ἐπ. κ. βέλτερος, λῳίτερος, φέρτερος ὑπερβ. ἀριστος, βέλτιστος, κρᾶτιστος, λῳίστος (λῳίστος) κ. σπανιώτ. κάρτιστος, φέρτιστος, φέρτατος, βέλτατος τὰ διὰ τὴν παραθετ. ἀγαθώτερος - ἀγαθώτατος ἤδη παρὰ μὴν.

ἀγαθόσμον (τοῦ) ἥσ. ΕΜ «τῆλινον» (ἐλαϊον). **ἀγαθόσυμβουλος** (οἱ) μὴν. ἀγαθὰ συμβουλευόμενος. **ἀγαθόσυνη** (ἡ) μὴν. ἐκκλ. ἡ ἀγαθόσυνη βλ. λ. **ἀγαθοτέλεια** (ἡ) μὴν. ἡ τελειώσις τοῦ ἀγαθοῦ. **ἀγαθοτελής**-ές μὴν. ὁ ἐκτελὼν ἢ ὁ τελειῶν τὸ ἀγαθόν ἥ ἐκκλ. κ. ὁ τελειὸς ἀγαθός. **ἀγαθότης**-της (ἡ) μὴν. μὴν. κ. νεώτ. ἀρετὴ, ἀγαθόσυνη, χρηστότης, καλῶσυνη, ἀντίθ. κακότης: ΠΔΣοφ.Σολ.1,1) ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότῃ καρδίᾳ. 2) μὴν. κ. ὡς τ. προσφωτισμένος ἰδίως ἐν ἐκκλ. χρ.: ἰουλ.Επ.12,86 ἡ σὴ ἀγαθότης.

ἀγαθότροπος-ον μὴν. ὁ ἀγαθὸς τοῦς τρόποις. **ἀγαθотруφία** (ἡ) μὴν. ἀγαθὴ ὁδ. εὐσεβείας τρυφῆς. **ἀγαθотруπος**-ον μὴν. ὁ ἔχων ἀγαθόν, καλὸν τύπον, καλὴν μορφήν.

ἀγαδοτρυφάω μὴν. ἀστρολ. εἶμαι ἐν τῇ περιοχῇ, αἰκῶ τῆς ἀγαθῆς τύχης: πρβλ. ἀγαδοδοσιμανέω. **ἀγαδοῦλης** (οἱ) δὴμ. ἀγαδοῦτσικὸς βλ. λ. **ἀγαδοῦρημα**-ατος (τοῦ) μὴν. ἔργον ἀγαθόν: Θεοφύλ.3,547 G λάμπε. τοῖς ἀγαδοῦρημασιν. **ἀγαδοῦρηγία** (ἡ) μὴν. κ. νεώτ. ἡ ἀγαδοεργία βλ. λ. **ἀγαδοῦρηγικός**-ή-αν μὴν. ἐκκλ. εὐεργετικός: Διον. Ἀρεοπ.Εκκλ.4,3,12. **ἀγαδοῦρηγικός** ἐπίρρ. μὴν. κατὰ τρόπον ἀγαδοῦρηγόν βλ. λ.: Διον. Ἀρεοπ.Εκκλ.4,3,12.

ἀγαδοῦργός-όν μὴν. ἀγαδοεργός: Πλαῦτ.Ἡθ. 460 Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαδοῦργον ἀρχὴν. **ἀγαδοῦργάω** μὴν. κ. νεώτ. ἡ ἀγαδοεργάω βλ. λ. **ἀγαδοῦργός** ἐπίρρ. μὴν. κατὰ τρόπον ἀγαδοῦργόν βλ. λ.

ἀγαδοῦτσικος-η-ο δὴμ. κ. ἀγαδοῦλης ὀλίγον ἀγαθός, κάπως ἀφελὴς, ἀνόητος, ποῦ κοιταφέρει. **ἀγαδοφανής**-ές ὁ φανισμένος ἀγαθός, ἀλλὰ μὴ ὧν: Δημόκρ.Γν.82 κίβδηλοι καὶ ἀγαδοφανεές. **ἀγαδοφέρνην** δὴμ. εἶμαι πως ἀγαθός βλ.λ.171, εὐλόγητος, ἄνους, ἀ. κοιταφέρων.

ἀγαδοφιλής-ές μὴν. ὁ ἀγαπᾶν τὸ ἀγαθόν. **ἀγαδοφίλος**-ος μὴν. Πλάτ. ὁ φέρων ἀγαθὰ. **ἀγαδοφρων**-ωνος-ον μὴν. ὁ ἀγαθὰ φρονῶν, ὁ ἔχων καλὰς διαθέσεις, πρβλ. ἀγαθόφρωνος, εὐφρων. **ἀγαδοφύης**-ές μὴν. ὁ ἔχων ἀγαθὴν φύσιν. **ἀγαδοφύσις** (ἡ) μὴν. ἡ ἐκ φύσεως ἀγαθότης. **ἀγαδοφυσία** (ἡ) μὴν. χυσις, φθοβία ἀγαθόν. **ἀγαδόνσις**-εως (ἡ) μὴν. τὸ ἀγαθύνειν βλ. λ. **ἐγαθύνω** ἀγαθὸν βλ. λ., εἰ ποῖω, εὐεργετῶ πνα: Πλάτ.σολ. Ἀριστλ.ΗΝ 86,41 ἀγαθύνειν τινά κ. μετὰ δοτ. εἶμαι, γίνομαι ἀγαθός, εὐεργετικός πρὸς τινα: ΠΔΨαλμ.124,4 ἀγαθύνω, κύριε, ταῖς ἀγαθαῖς. 2) ὁδ. ποῖω τινα ἀγαθόν, δηλ. λαμπρῶν, μεγαλύνω, διδω αὐτῷ δύναμιν, δόξαν: ΠΔΨαλμ. 50,18 ἀγαθύνω, κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών ἥ συνεκδ. καλλωπίζω, εὐπρεπίζω: ΠΔΨαλμ. 42,30 καὶ ἡγαθύνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. 3) ἀμτ. -ω γίνομαι ἀγαθός, καλός: ΠΔΨαλμ.35,3 οὐκ ἡ-

δουλήθη συνίναί τοῦ ἀγαθύναι ἥ κ. μεσ. -ομαι ἥ ἀστρολ. ποῖω τὴν πρὸς ἀγαθόβητα, πρὸς ἀλλοθὴν ἔκβαν: Ἀστρολ.Καταλ.2,196. 4) ἀγώλομαι, γίνομαι εὐδιάθετος, καλοκεφίδω: ΠΔ Βασ.4,13 ὡς ἂν ἀγαθύνῃ ἡ καρδία Ἀμνῶν ἐν τῷ αἵνῳ.

ἀγαθῶ-ω μὴν. εὐεργετῶ, εἰ ποῖω ἡ τινί: ΠΔΒασ.1,25,31 ἀγαθῶσαι κύριος τῷ κυρίῳ μου, ἀντίθ. κακῶ. 2) παθ. ἀγαθούμαι -ομαι γίνομαι ἀγαθός: Νουμίν.η.Εὐσεβ.Εὐαγγ.2,22.

ἀγαθούμαι (τοῦ) μὴν. ἀγαθὸν ἔργον: Προκλ.σχολ. Παρμ.863,83.

ἀγαθονυμία (ἡ) μὴν. κ. νεώτ. ἀγαθὴ ὑπόληψις. **ἀγαθόσυνη** (ἡ) μὴν. κ. δὴμ. ἀρετὴ, χρηστότης, καλῶσυνη: ΚΔΡωμ.15,14 μεστοί ἐστε ἀγαθόσυνης. 2) δὴμ. ἡ εὐπιστία, ἡ εὐήθεια, ἡ κοιταμάρτα.

ἀγαθός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀγαθόν βλ. λ. **ἀγαί** ἥσ. ἡ ἰόντες, ἰσχυράματα, τρώματα. Εἰσοῦ. ὁ αἰγῶλοι κατὰ τοὺς ἰωνας.

ἀγαίωμα ἄτ. τοῦ ἀγαίω, μετ' ἀναγκήσεως ἐκκληττομαι, ὀργίζομαι διὰ τὴ ἡ ἐπὶ τινι: Ὡδ.Υ.16 ἀγαίωμενος κακὰ ἔργα, Ἡσίοδ.Εργ.333 τῷ δ' ἡ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. 2) φθωνῶ, ζηλεύω: Ἀρχιλ.22,251 αὐτὸ ἀγαίωμα θεῶν ἔργα, Ἡρ.8,69 οἱ δὲ ἀγαίωμενοι τε καὶ φθονεῖντες αὐτῇ. 3) ἐκκληττομαι: Ἡσ.ἀπ.θ.14 ἀγαίετα θυμὸς ἀπασιν. 4) θαυμάζω τινά ἢ τ.: Ἀπολλ.Ρ.1899.

ἀγαίαν Φάτ.ΑΒ,Σουιδ.Ἡσ. ἐπιφθονον οἱ δὲ θαυμαστοί οἱ δὲ φθονερόν.

ἀγαίος-αν ὁ ἀγῶν, ὁ προπροεὐόμενος: Ἐπιγρ. τὸν ἀγῶν ποσῶν ἢ προηγουμένων ἱερῶν. **ἀγαίω** μὴν. ὁ θαυμάζω κ.: Εὐστ.σχολ.Ἡ.746.

ἀγκαλῆς-ές κ. -κλῆς ὁ ἀγῶν κλέος ἔχων, περικλῆς, ἐνδοξος, περιφωμένος γεν. ἀγκαλῆς, ἴλ., πληθ. ἀγκαλῆεις: ἴλ.Φ.379 τέκνον ἀγκαλῆεις κτλ., Βακχ.15,12 ἀγκαλῆα ναὸν κ. ἀ. Ἐπίρρ. ἀγκαλῆως. **ἀγκαλῆτος**-ή-ον (ἀγῶν κ. κλειστός) ἀγκαλῆς: ἴλ.Μ.101 -ὦν ἀπικαύρων κτλ., Ὡδ.Γ.59 -ῆς ἐκατόμηνος κτλ., Ἡσίοδ.Θ.1016 Ἱερωνοῖσιν -οῖσι, Σοφ.Τρ.854 -ὦν πάθος, πρβλ. ἀγκαλῆτος. **ἀγκαλῆεις**-εσσα-εν μὴν. ἀγκαλῆς βλ. λ. **ἀγκαλῆμένη** (ἡ) ἀγκαλῆτη βλ. λ.: Ἀντίμ.Ελεγ.4. **ἀγκαλῆτος**-ή-ον (ἀγῶν κ. κλειστός) Ἀπολλ.Σ. ὁ ἀγῶν ὀνομαστικός, Ἡσ. ὁ ἀγῶν ἐνδοξος, περιφωμένος, ἐκατόμηνος: ἴλ.Ζ.436 -ὦν ἰδομένη, Ὡδ.Γ.338 δῶμαθ' ἴκοντο -ἀ, Ἡσίοδ.Θ.945.

ἀγκαλῆτος μόνον θηλ. -α καλὸς ἐκτισμένη: Πινδ.Π.5,81 Κυράνας ἀγκαλῆμεν πόλιν.

ἀγάλα ἐπίρρ. δὴμ. ἀγάλια βλ. λ.

ἀγάλαξ (ἡ) Πολυδ.3,50 ἐτὸ μὴ ἔχειν γάλα ἥ ἀγάλαξιν νεώτ. παντελὴς ἑλλειψίς γάλακτος μετὰ τὸν τοκετόν. 2) νόσος ἰδιοπαθῆς τῶν αἰσθησάτων μεταδοτικῇ, παρμῶς ἡ παρμῆλα. **ἀγάλακτος**-ον (ἡ) (α στερ. κ. γάλα) ἡ παρέχουσα ὀλίγον, ἀνεπαρκὲς γάλα: Ἰνπ. -αὺς γυναικῆς. 2) ὁ ἀπογαλακτισθείς, ἀπακομμένος: Αἴσχ.Αγ. 716 ἔρρεβεν δὲ λαόντιον ἰν δόμοις -ον, Πολυδ. 1,251 ὅες -οι καὶ γαλαθῆνοι. 3) ὁ οὗτος θηλάσας: Νόνν. Εὐαγγ.9,101 τυγλῶς ἔην -ος, ἐκ γενετῆς. 4) Γολ.6,346 -οι νομαί, βοσκαί ποιοῦσαι κἂν τὸ γάλα τῶν νεομενῶν ζῶων, βλ. κ. ἀγάλαξ.

ἀγάλακτος-ον (2) (α ἀβροσιστ.) Ἡσ. ὁ δμοδῆλος. **ἀγάλακτος**-ον (3) (α ἐπιτ. κ. γάλα) ὁ πολὺ γάλα ἔχων, παρέχων: Ερμπαπ.505, ἀσημίας τόποις πολυσήμισι, ὡς καὶ ἀγάλακτοις, πολυγαλάκται. **ἀγάλακτοςῆς** (ἡ) Ἡσ. ὁ συγγένεια. **ἀγάλακος**-η-ο δὴμ. ὁ μὴ γαλακτός βλ. λ. **ἀγάλαξ**-ακτος (ὁ, ἡ) (ἡ) μ. ἐν πληθ. ἀγάλακτες, ὁ μὴ γαλακτοφόρος, ὁδ. κ. ὁ ἀτοκος: Καλλ.Γγμ. 2,51 αὐτὸ -ες οἷες οὐδ' ἔκκυται.

ἀγάλαξ-ακτος (ὁ, ἡ) (2) ὁμογάλακτος: Ὡριων ἐν ΕΜ ἐ-ες οἱ ἀδελφοί αἰνεῖν ὁμογάλακτές πινες ὦντες ἢ οἱ τὰ αὐτὸ γάλα ἀπᾶσιντες ἢ θηλάσσαντες),

ἥσ. « ἀγάλακτες » αὐγγοῖσι, ἤλικας, ὁμογάλακτοι », Σουῖδ. « ἄλλοι δὲ τοὺς ἱερῶν κοινωνοὺς καὶ συγγενεῖς οἱ δὲ σεντρόφους ».

ἀγαλαξία (ἡ) ἈΒ ἡ ἀγαλακτία βλ. λ.

ἀγάλακτος-ον ἥσ. « ἀκόλαστος ».

ἀγαλάχτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ γαλακτῆματος ἀσβέστος ἐπιχρισθεὶς, ἀσπρίστος, ἀνάσπριστος. **ἀγαλθάνιστος** (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μετὰλλων, ὁ μὴ ὑποστὰς γαλασμιῶν βλ. λ.

ἀγαληνέ ἐπίρρ. δημ. κ. γαληνῆ, ἡσυχῆς, βραδέως : δ. τραγ. Κύπρου καὶ παῖζε το κὶ ἀγαληνὰ κὶ ἀγαληνὰ τραγοῦσα, βλ. κ. ἀγαληνός.

ἀγαληνή (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγαληνιδῶν.

ἀγαλῆνιστος-η-ο νεώτ. κ. δημ. ἀγαλῆνυτες ὁ μὴ γαληνός, ἀκαταπράντος, συνήθ. ἐπὶ νηπίου.

ἀγάλησος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων γαληνὴν ἀνῆσχος.

ἀγαληνός κ. γαληνός μυν. κ. δημ. γαληνός, δὲ βραδυκίνητος, ἥσυχος : ἀγαληνὴ θάλασσα.

ἀγαλήτορα ἥσ. « παῖδα, Τυρρηνοί ».

ἀγάλια ἐπίρρ. κ. ἀγάλι κ. γάλια δημ. οἰγὰ, ἡρέμα : πῆγαιεν ἀγάλια κὶ ἐφθασα, ἀγάλια νὰ σοὺ πῶ || λέγ. δις ἐπιτακτικῶς : παροῖμ. ἀγάλια [α]γάλια φύτευν ὁ γεωργὸς ἀμπέλι καὶ ἀγάλια [α]γάλια γίνεταί ἡ ἀγαυρίδα μέλι ἀγάλια [α]γάλια κόκκορα κὶ ἐγὼ σὲ μαγειρεῖω ἀγάλι γάλι βάρκαρα καὶ θά ρθῃ καλοκαίρι ποὺ ἀγάλια [α]γάλια περπατᾷ μακριὰ μπορεῖ νὰ πάγ, φρ. ἀγάλια τὸ χειρουργικὸν [εἶρων]. ἐπιφώνημα ἢ ὑπόμνησις πρὸς ἀπατητικὸν ἢ καυχημάτων.

ἀγαλιανῶ δημ. ἀμτθ. προδόνται, καθουχάζω.

ἀγαλιανὰ ἐπίρρ. δημ. ἀργά, χαμηλόφωνα : δ. τραγ. σιγὰ σιγὰ τὸν ἐξυπνὰ κὶ ἀγαλιανὰ τοῦ λέει.

ἀγαλιανός-ῆ-ο δημ. ὀκνός, βραδύς || ἐπὶ ἤχου, οὐχ ἔντονος, οἰγανός || εἰδ. ἐπὶ ἄσματος, ἀργός ἢ χαμηλὴ τῇ φωνῇ.

ἀγαλικί (τὸ) δημ. (τουρκ.) ἡ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἀπὸ βλλ. ὑπαγομένη περιοχὴ 2) φόρος πληρωνόμενος εἰς ἀγάν 3) συνεκδ. τὸ προβάλλειν αὐθαριετῶς ἀξιώσεις 4) συμπεριφορὰ ἢ βίωσις ἰδιόζουσα εἰς ἀγάν, νωχέλεια ἢ εὐμάρεια.

ἀγαλιφωστος-η-ο δημ. ἀγαλιφωτος ὁ μὴ πορασυρόμενος ἀπὸ θωπείας, κολακείας [γαλιφίης] || ὁ μὴ τυχὼν κολακείας, γαλιφίης.

ἀγαλλήτῃ ἥσ. « ἐφ' ᾧ ἂν τις ἀγασθῇ ».

ἀγαλλιάζει ἥσ. « λοιδορεῖται », πρβ. ΕΜ

ἀγαλ[ι]ζεσθαι λοιδορεῖσθαι Γαριντιόν.

ἀγαλλιάζομαι μτγν. ἀγαλλιώμαι βλ. λ.

ἀγαλλιᾷ δημ. χαίρω, ἀναγαλλιᾷ βλ. λ.

ἀγαλλίμα (τὸ) μεγάλῃ χαρᾷ, εὐφροσύνῃ Ζωναρ. « καύχημα, δόξασμα, χαροποίημα ».

ἀγαλλιᾷς (ἡ) μτγν. ἡ ἀγαλλιᾷ βλ. λ. Νικ. Ἀν. 74, 31.

ἀγαλλιᾷσος-ον μτγν. ἐκκλ. ὁ εἰς δὴν προσήκει ἀγαλλιάσεις βλ. λ. ἡ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγαλλίαν.

ἀγαλλιάσεις-εως (ἡ) κ. μυν. κ. νεώτ. τὸ ἀγαλλιᾷσθαι, μεγάλη χαρὰ, εὐφροσύνη : ΠΑΨαλμ. 50, 10 ἀκουτεῖσι πᾶν ἀγαλλίαν, ΚΔ Λουκ. 1, 41 ἔσται χαρὰ σοὶ καὶ ἀγαλλιάσεις, ἀγαλλιάσεις ἐπὶ τῇ νίκῃ.

ἀγαλλιάσμος (ὁ) νεώτ. εὐφροσύνη, ἀγαλλιάσεις.

ἀγάλλιος ἥσ. « λοιδόρος, ἀγαλμός (ὁ) λοιδόρις ».

ἀγάλλιος-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ βολδῶδες φωτὸν ἱτρὶς ἢ Ἀττικῇ, εἶδος ὑσίνθου : Ὑμν. Ἀμφ. 7, 427.

ἀγαλλῖω μτγν. ἀγαλλιάομαι βλ. λ. ΚΔ Λουκ. 1, 47 ἡγαλλίσαο τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ.

ἀγαλλιώμαι-άομαι μτγν. κ. ἐκκλ. ἀντὶ ἀγάλλομαι | μέλλ. ἀγαλλιᾷσθαι, ἀδρ. ἡγαλλιάσθην κ. ἡγαλλιάσθην, χαίρω λίαν, εὐφραίνομαι : ΠΑΨαλμ. 50, 9 ἀγαλλιᾷσονται ὁσέτα ταπεινωμένα.

ἀγάλλω μέλλ. -ῶ, ἀδρ. ἡγῆλα, ὑποτακτ. ἀγῆλω ποιῶ ἀγλάν, κοσμῶ, λαμπρύνω : Εὐρ. Μιδ. 1027 γαμῆλους εὐνὸς ἀγῆλα 2) τιμῶ : Πίν. Ο 1, 86 γὰν | Πέλοπα | ἀγάλλων Θεός || μάλιστα τιμῶ θεόν,

λατρεῖω : Νόμος Ἐλευσ. π. Πορφ. Ἀν. ἐμφ. 4, 22 θεοὺς καρπὸς ἀγάλλειν, Ἀριστ. Εἰρ. 399 καὶ σε θυεῖσιν πρᾶσσοις τε ἀγαλοῦμεν 3) παθ. ἀγάλλομαι κ. νεώτ. [ἀρχ. μόνον κατ' ἐνεστ. κ. πορστ. μτγν. ἀδρ. παθ. ἀγαλθῆναι | χαίρω, ἡδοναί, τέρπομαι, ἐπὶ ἐμφύων καὶ ἀφύων : Ἰλ. Β462, δρὺνθον ἔδνεα ἀγαλλόμενα περὶ γοῖσιν, Ὀδ. Ε179 νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ, Ξεν. Ἀν. 2, 133 οἱ δὲ γε-ραῖτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, ἀγαλλόμεθα διὰ τὴν νίκην 4) καυχώμαι, ὑπερηφανεύομαι, καμαρῶνω, ἥσ. « -εται σεμνύνεται, οδορεῖται, γαυριᾷ », ἐπὶ ἀγαθῇ ἢ ἐπὶ κακῇ : Ξεν. Ἀν. 2, 6, 29 ὥσπερ δὲ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ οὕτω Μίνων ἡγάλλετο τῷ ἔξαπατῇ δύνῃσθαι | οὐντάσσεται μετὰ δοτ. καὶ μτγν. κ. νεώτ. μετὰ τῆς διὰ σὺν αἰτ. |.

ἀγαλμα (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἥσ. « πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται », κόρημα, στολισμός, ἐγκαλλώπισμα, στόλη : Ἰλ. Δ144 βασιλεῖ δὲ κείται -α (παρήγοι Ἰν-πων) Αἰσχ. Ἀγ. 207 τέκνον δόμων -α, Σοφ. Ἀντ. 115 Καδμείας νύμφας -α [ἐπερὶ τοῦ Διονυσίου], Εὐρ. Ἐκ. 461 δάενα .. ἀνέσχε πατῆρθους Λατοῖ φίλας, ὠδίνος ἀγαλμα Δίας 2) πᾶν τὸ ἀντιθέμενον τοῖς θεοῖς, τὸ ἀνάθημα : Ὀδ. Θ509 ἑάαν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελητήριον εἶναι ἰτόν δούριεν Ἰν-πον ἰ, σχ. « ἱλαστήριον εἰς τέρφιν θεῶν εἶναι » τέρπει γὰρ θεοὺς τὰ ἀναθήματα 3) οὕτω κ. περὶ βόας : Ὀδ. Γ438, ἴν' ἀγαλμα θεᾷ κεχάροτο ἰδοῦσα κ. περὶ ἄ. πολυτίμων πραγμ. : αὐτ. 274 πολλὰ δ' ἀγά-ματ' ἀνίηεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε κ. περὶ ἀνδριάντος : Ἐπιγρ. ἐν Βραχυλόγῃ Χάρης εἰμι ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος 3) ὁμοίωμα, μίμημα θεοῦ, δαίμονος, ἥρωος, εἰδωλὸν [πρβ. κ. βρέ-τας, δαίδαλον, ἕδος, εἰκών, ἔξωαν] : Ἥρ. 131 -ατα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποικεμένους ἰδρῦσθαι | τοὺς Πέρσας ἰ, Αἰσχ. Εὐρ. 55 πρὸς θεῶν -ατα, Σοφ. Τρ. 1379 δαίμονων ἀγάματ' ἱερὰ, Πλάτ. Φαῖδρ. 251 Α θύοι δὲν ὡς ἀγάματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικῶν, Ἀριστ. Πολ. 1336b, 15 μῆτε ἀγαλμα μῆτε γραφὴν 4) πᾶν τὸ διὰ λατρείας τιμώμενον : Πολύβ. 3, 13 τὸ δὲ τῶν ἀγαλμάτων πληθὸς οὐ δυνατόν ἐξηγήσασθαι ἈΒ « ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντους λέγουσιν » 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀγαλμα, ὡς πρότυπον κάλλους, ὡς τὴν ἀξιοθαύμαστον : Εὐρ. Ἐκ. 560 στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος κάλ-λιστα, Πλάτ. Χαρμ. 154 C πόντες ὥσπερ -α ἐθε-ώντα αὐτόν, πρβλ. ἀγαλματίας καὶ τὸ νεώτ. ἀγαλ-ματιώδης 6) μάλιστα μτγν. ὁμοίωμα ἀνθρώπου, ὅπερ ὑπὸ τῶν ἀρχ. συνήθως λέγεται ἀνδράσι καὶ εἰκῶν 7) γεν. πᾶν ὁμοίωμα αἰσθητὸν ἢ νοητόν : Εὐρ. Ἐλ. 705 νεφέλης ἀγαλμα, Πλάτ. Συμπ. 216 Ε τὰ ἐντός (τοῦ Σωκράτους) ἀγάματα .. θεῖα καὶ χρυσὰ καὶ πᾶγκαλα καὶ θαυματοσὰ [ἦτοι αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ] 8) ἐκκλ. τὰ ἀγάλματα, ὡς καὶ τὰ εἰδωλὰ, δηλοῦσι τὰ ὁμοιώματα τῶν θεῶν τῶν ἐθνικῶν 9) ἐκκλ. κ. ἀντίθ. ἀγαλμα ὁ Θεός || καὶ ὁ ἀνθρώπος : ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ 10) νεώτ. κ. δημ. γλυπτὸν ἢ σκαλιστὸν ἢ χυτὸν ὁμοίωμα ἀνθρώπου κατασκευασμένον ἐκ μετὰλλου ἢ ξύ-λου ἢ ἄ. ὀλης καὶ ἰδίου τὸ ἐκ μαρμάρου, συγρ. ἀνδριάς : ἀγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, - τοῦ Καραῖ, φρ. δημ. στέκει σὰν ἀγαλμα (ἀκίνητος καὶ ἀφω-νος) 11) νεώτ. εἰδ. ζωολ. ὄν. γένους κοίλιντε-ρωτῶν τοῦ ἀθρίσιου. τῶν σιφωνοφόρων.

ἀγαλματίας-α-ο δημ. ἀγαλματιώδης βλ. λ.

ἀγαλματίας (ὁ) κ. μυν. ὥριστος ὡς ἀγαλμα :

Φιλόστρ. ΒΙ. σοφ. 2, 25 πρβ. τὸ νεώτ. ἀγαλματιώδης.

ἀγαλματικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερό-μενος, ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιόζων εἰς ἀγαλμα ἢ ἀγά-ματα : Ἐπιγρ. τοῖς ἐν τῷ οἴκῳ κίσιν καὶ ..

ἀγαλματικοῖς, ἥσ. « ἀγαλματικός ἀκουστής ».

ἀγαλμάτιον (τό) κ. νεώτ. μικρὸν ἀγάλμα· Ἐπιγρ. μικρὰν ἀγαλμάτιον, Θεόδ. κωμ. 47 κ.ά.
ἀγαλματίνης (ῆ) Ἡσ. «λιθοκόλλα», βλ. λιθοκόλλα.
ἀγαλματογλύφος (ῆ) μτγν. γλύπτης ἀγαλμάτων.
ἀγαλματοποιητικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς ἀγαλματοποιῶν || ἀγαλματοποιητική (τέχνη), ἀγαλματοποιική, ἀγαλματοποιία Γαλ. 14, 686.
ἀγαλματοποιία (ῆ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἀγαλματοποιῶν : Πολυδ. 1, 137, 7, 108 κ.ά.
ἀγαλματοποιικός-ῆ-όν ὁ ἀνήκων εἰς ἀγαλματοποιῶν : Ἐπιγρ. ἀγαλματοποιικοῦ ἀργυρίου (μισθοῦ ἀγαλματοποιῶν) : 2) ἀγαλματοποιική = ἀγαλματοποιητική : Πολυδ. 1, 13.
ἀγαλματοποιός (ῆ) κ. νεώτ. ὁ ποιῶν ἀγάλματα, ἀγαλματοποιός : Ἡρ. 2, 46, Πλάτ. Πρωτ. 31 C Πολυκλείτης καὶ Φειδίας, ... ὡς ἀγαλματοποιός ἐν Ἀριστ. Πολ. 1, 348 A, 38 διακρίνονται οἱ γραφεῖς (Γωγράφου) τῶν ἀγαλματοποιῶν.
ἀγαλματοποιῶ-ῶμαι ποιῶ ἀγάλματα : Πολυδ. 7, 108 : 2) κ. μτφ. ἐκφορίζω, παρουσιάζω τι σαφῶς ἢ καλῶς, οἶσινε ὡς ἐν ἀγάλματι : Ἡσ. τῷ λόγῳ Φιλοστρ.
ἀγαλματοποιία (ῆ) μτγν. κ. ἀγαλματοποιική ἀγαλματοποιία : Μάξ. Τύρ. 27, 3, Πολυδ. 1, 13.
ἀγαλματοποιητικός-ῆ-όν μτγν. ὁ ἀγαλματοποιητικός βλ. λ. : || τὸ δηλ. ἀγαλματοποιική ἢ ἀγαλματοποιία, ἀγαλματοποιία.
ἀγαλματοποιός (ῆ) ὁ ἀγάλματα ἐργαζόμενος, ἀγαλματοποιός βλ. λ. : Πολυδ. 1, 12.
ἀγαλματοφώρας (ῆ) Ἡσ. ὁ φέρων, ἔχων ἐν τῇ φυλῇ αὐτοῦ ἀγάλμα, εἰκόνα, ὁ ἐνεργῶν τὴν παράστασιν τινος ἐν αὐτῷ ἔχων.
ἀγαλματοφορέω-ῶμαι μτγν. φέρω νοητὸν τι ἀγαλμα, εἰκόνα ἐν τῇ φυλῇ : Φιλ. 1, 16 || παθ. -φορούμαι αὐτ. : || μεσ. ΑΒ. Σοῦφ. ε-φορούμενος ἀγάλματα ἵται τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν αὐτῷ, οὕτως Φίλων.
ἀγαλματοφόρος-ορος (ῆ) ἀγαλματοφώρας βλ. λ.
ἀγαλματοφώρας (ῆ) Ἐπιγρ. ὁ κλέπτης ἀγαλμάτων.
ἀγαλματῶ-ῶμαι μέλλ. -ώσω μεταβάλλω εἰς ἀγαλμα : Λυκάφρ. 845.
ἀγαλματώδης-ῆς νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς ἀγαλμα τὸ κάλλος, τὴν στᾶσιν κτλ. βλ. κ. ἀγαλματίας.
ἀγαλματώνω δὴμ. ἀγαλματοποιῶ βλ. λ.
ἀγαλμητόν Ἡσ. «ἀσθενές».
ἀγαλμειδής -ῆς φρ. γρ. ἀντὶ ἀγλαοειδής.
ἀγαλμός (ῆ) Ἡσ. «λοιδορία».
ἀγαλμοτυπεύς (ῆ) ἀγαλματοποιός : Μον. 4, 569.
ἀγαλος-ο-ο δὴμ. ὁ μὴ ἔχων, μὴ δίδων ἐπαρκεῖς γάλα, γεν. ἐπὶ νεοτόκων θηλέων.
ἀγαλός-ῆ-ῶ δὴμ. ἀπαλός, ἀγονός || λείος.
ἀγαλοχρητός-ον νεώτ. ἡ γαλοχρηθεῖς, ἀβύζατος.
ἀγάλοχον κ. ἀγάλοχον (τό) τὸ εὐδὲς φυτὸν ἔφυλλο βλ. λ., ἔφυλλος, οὐδ' ἀγόνος : Διοσκ. 1, 22.
ἀγασίς-εως (ῆ) ΕΜ ἀγασίσις βλ. λ.
ἀγασμαί παρ. ἀγᾶμην, μέλλ. ἐπ. ἀγᾶσσομαι, μτγν. ἀγασθῆσομαι, ἀγρ. ἡγᾶσθην (ἐπ. ἡγᾶσσομαι κ. ἀγᾶσσομαι) κ. ἡγᾶσθην | βλ. κ. ἀγᾶζομαι, ἀγαίομαι, ἀγάγομαι | θαυμάζω, ἐκλήθητο : || 1, 228 οὐ τότε γ' Ὀδυσσεὺς ἀγᾶσσομαι εἶδος ἰδόντας, Ὁδ. 7, 168 ὡς σέ, γύναι, ἀγᾶμαι τε καὶ τέθνηκα, Εὐρ. Ὀρ. 28 οὐκ ἀγᾶμαι ταῦτα ἀνδρὸς ἀρίστους : 2) θαυμάζω, ἐκπῶ : Ἡρ. 6, 76 ἀγασθῶ ἐφ' οὗ Ἐρασιππῶ, Πλάτ. Πολ. 329 D ἀγασθεῖς αὐτὸ ἐπιδόντος ταῦτα, Ξεν. Αν. 1, 9 τοῦτω συγγενόμενος Κῆρος ἡγάθησεν αὐτὸν : 3) ἐμφροῖμαι ἐπὶ τινι : Ἡρ. 4, 75 αὐ δὲ Σκόθαι ἀγᾶμενοι τῇ ευρητῇ ὠρύνονται, Εὐρ. Ἡρ. 845 οὐκ ἀγασθῆναι φίλους, οὐδ' ἡδομαι ποιωτῶς ἐπ' ἀνδρῶπων.
ἀγαμῆνως ἐπὶ μτγ. ἀγᾶμενος : ἀγᾶμενος, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς ἐπαινετός : Πλάτ. Φαῖδρ. 389 B ἡδῆως καὶ θαυμαστός καὶ ἀγαμῆνως, Ἀριστ. Ρητ. 1, 188 A 18 ἀγαμῆνως λέγειν, ἀντιθ. ταπεινός.

ἀγαρέται (ῆ) νεώτ. βιολ. τὰ ἐν τισι ὀργανισμοῖς γενετήσια κύτταρα, τὰ δνευ συνενώσας μετ' ἄλλου παράγοντα γονίην ὁμοίαν αὐτοῖς.
ἀγαματοκτῆταρον (τό) νεώτ. βιολ. κύτταρον γονιμοποιούμενον ἀπ' αὐτοῦ βλ. ἀγομωγένης.
ἀγάμετρος-ον ποι. ὁ ἀγματος : Σοφ. Αν. 970.
ἀγάμης (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δὴμ. μὴ ἐν γαμῇ καταστάς : Ἀνώνυμ. Κωμ. 315 : 2) νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ βινηθείς, ἰδίᾳ ἐπὶ γυναικὶς ὁ τ. τραγ. ἀγάμητ' εἶν' ἡ κόρη μας, ἔχει καὶ δύο μισοτάρδια : || ἐνεργ. ὁ μὴ βινησας, παροιμ. καλόγερε μου ἀγάμητε καὶ παῖδες νὰ σέ πιστέψῃ.
ἀγαμῖ (τό) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν ἐλοδίων, μακροκόμλον, μέγα τὸ σῶμα, μελανόπτερον, ζῶν ἀγελῶδον ἐν Ν. Ἀμερικῇ.
ἀγαμῖ (ῆ) κ. μου. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀγματος : Πλουτ. 491 P ἀγαμῖα τῶν μοναχῶν.
ἀγαμῖδαι (ῆ) ἰδίᾳ νεώτ. ὁ ἀγματος οἰοῦντο οὐρανιστῶν.
ἀγάμιν (τό) ἀγαμῖου ἔτικ δική κατὰ παραμειναντος ἀγάμου : Πλουτ. Αὐσ. 38 ἦν ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀγαμῖου δική καὶ ἀγᾶμιν καὶ κακογαμῖου.
ἀγαμωγένης (ῆ) νεώτ. βιολ. ἡ παραγωγή νέου ὄντος ἐξ ἀγαμέτου βλ. λ. ἀγαμωγενεῖα οὐρανιστῶν.
ἀγαμωγία (ῆ) νεώτ. βιολ. ἀγαμωγένης βλ. λ.
ἀγματος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, ἀνύμφευτος ἢ ἀνύπανδρος : || 1, 40 εἰθ. ὀφείλει ἀγονός τ' ἔμεναι ἀγματος τ' ἀπαλοῦσθαι, Φρυν. Κωμ. 18 ὡς δὲ Τιμωνας βίον, ἀγματον, ἀδουλον, Ξεν. Συμπ. 9, 7 ὁ μὲν ἀγματον γαμῖν ἐπώμυσσεν, οἱ γεγαμηκότες ἀπᾶλυσον πρὸς τὰς αὐτῶν γυναικας : || ἐπὶ γυναικὶς : Αἰσχ. Ικ. 143 ἀγματον, ἀδᾶματον ἐκφυγεῖν, Εὐρ. Ὀρ. 505 ἀγματος, ἀτεκνος : 2) ἀγματος γάμος ἐλθεῖνος : Εὐρ. Ελ. 678 καταστῆναι γάμον ἀγματον οἰαζόμενα.
ἀγαν ἐπὶ μτγ. κ. νεώτ. ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, πέρα τοῦ δέοντος, ὑπὲρ τὸ μέτρον : Ἡρ. 2, 173 ἐς τὸ ἀγαν φάλλον προάγων σεωυτόν, Αἰσχ. Πρ. 180 ἀγαν δ' ἐλευθεροστομίαι, Πλάτ. Πολ. 564 A ἡ ἀγαν ἐλευθερία εἰσὶ εἰς ἀγαν δουλείαν μεταβάλλειν, Σοφ. Αντ. 1251 ἡ τ' ἀγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι, Ἀριστ. Ρητ. 1, 389 B 4 φιλοῦσι τε ἀγαν καὶ μισοῦσι ἀγαν || παροιμ. μὴ δὲν ἀγαν.
ἀγανα πιδ. ἀγᾶνα· Ἡσ. «σαγήνη, Κύπριοι».
ἀγᾶνα (ῆ) δὴμ. τὸ ἀγαν βλ. λ. 2.
ἀγᾶνα ἐπὶ μτγ. δὴμ. ἀρῖαις, ἀπαλῶς, ἐπὶ ὑφάνσεως.
ἀγᾶνάδῃ (ῆ) δὴμ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγανού βλ. λ. : 2) κοινῶς προσπαθεῖα : || τολαιωρία.
ἀγανακτῆμα (τό) μόν. δὴμ. κ. ἀγανακτῆμα στενοχωρία, δυσανασχέτησις, τολαιωρία.
ἀγανακτῆσις-εως (ῆ) κ. νεώτ. δὴμ. ἀκτῆσις ὁ ἐκ τῆς ὀδοντοφυΐας ἐρεθισμός τῶν οὐλῶν : Πλάτ. Φαῖδρ. 251 C κνησῖς τε καὶ ἀγανακτῆσις περὶ τὰ οὐλᾶ : 2) κ. νεώτ. κ. δὴμ. δυσἀρεστία, ὀργή κατὰ τινος : Θουκ. 2, 41, 3 αὐτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανακτῆσιν ἔχει, - κινεῖ τὴν ἀγανακτῆσιν : 3) δὴμ. κ. δονοπαθῆσις, τολαιωρία.
ἀγανακτικὸς-ῆ-όν ὁ εὐκόλως ἀγανακτῶν, εὐερέθιστος, εὐεξήπατος : Πλάτ. Πολ. 605 A πρὸς τὸ ἀγανακτικὸν τε καὶ ποικίλον ἥδους.
ἀγανακτῆτος-ο-ο δὴμ. ἀγανακτῆτος, ἀκούρατος.
ἀγανακτῆτός-ῆ-όν ὁ κινῶν ἀγανακτῆσαν : Πλάτ. Γοργ. 511 τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτῆτόν.
ἀγανακτῆτός-ῆ-όν μτγν. ἀντὶ ἀγανακτικὸς.
ἀγανακτῆσις ἐπὶ μτγν. μετ' ἀγανακτῆσεως.
ἀγανακτῆσμός δὴμ. κ. χτισμός τολαιωρία || δεινὴ δυσἀρεσκεία.
ἀγανακτῶ-ῶμαι κ. νεώτ. δὴμ. κ. -χτῶ κυρίως ἐπὶ φυσικῆς σημασίας, σφοδρῶς ἐρεθίζομαι : Πλάτ. Φαῖδρ. 251 C ζητεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζει (ἡ φυχή), Ἀριστ. Βάτρ. 1, 1005 θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ καὶ μου τὰ σπλάγν' ἀγανακτεῖ.

2) αἰσθάνομαι δυσάρεστα φυχικὴν συγκίνησιν, λυποῦμαι, ὀργίζομαι: Πλάτ. Φαίδρ. 269 D οὐ χαλεπὸς φέρω οὐδ' ἀγανακτῶ, Δημ. 704,2 ἐδόξω, ἡγανακτήσω, ἐλαδουρόντο, Ξεν. Ἑλλ. 5,3,11 ἀγανακτήσασα δὲ ταύτους ἡ πόλις ἐξέπλησσε πάντας 3) ἐνίοτε τὸ μέν. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας: Λουκ. Εὐαγγ. 4 ἀγανακτισσόμενος, Ύπερ. ἀν. 70 ἡγανακτῆνται τῷ πράγματι 4) δημ. ἀγανακτῶ δυσάνασχετό, δευπαροχῶ, ταλαιπωροῦμαι: ἀγανακτήσα ὅσα νὰ μεγαλώσω τὰ παιδιὰ μου, 5) εἰδ. ἐπὶ τοῦ οἴνου, ζυμαῖται: Πλούτ. 134 B.

ἀγάνεται 'Ho. «πραγματεύεται, χρήται».

ἀγαναεύω δημ. κάμνω τι ἀγανόν, χαλαρόν: ἀγαναεύω τὸν κόπο, - τὸ δέσιμο 2) αὐτὸ. γίνομαι ἀγανός, ἀραίος: ἀγανέω δὲ κόσμος 3) ἐπὶ ὑφασμάτων, ἀπολεπτόνομος: ἀγανέω τὸ πανί 4) μτφ. πραδονοῦμαι, μαλακῶν τὸν θυμὸν μου.

ἀγάνημι 'Ho. «ἀσβάλλω, ἀγανακτῶ».

ἀγανία ἰή. δημ. ἑλικαιδῆς πρὸς ἀνωφέρειαν ὁδός: ἀγανία ποῦ ἀναιεῖται στήν κορφή || κ. ἡ στροφή τῆς ἀνωφερικῆς ὁδοῦ: στήν πρώτῃ ἀγανίᾳ.

ἀγανιάζω δημ. ἐπὶ στάχυος σίτου κτ., βγάνω ἀγανα, ἀθέρο: τὸ σιτάρι **ἀγανιάσει** 2) μοχθῶ, ταλαιπωροῦμαι, ἄ. συνηθέστ. γανιάζω.

ἀγανιῶν Εἰουδ. «καθαρεύειν» ἐκβάλλειν τὰ ἄγανα βλλ. σίον ἀπὸ σίτου, κριθῆς κττ.

ἀγανιῶν ἄγρο. ἀγανιῶν 'Ho. «ἀτρέμας».

ἀγανίζομαι μυν. ἀσχολοῦμαι εἰς τι: 'Αχμ. 'Ονειροκρ. 152,124 ἐν οἷς ἔκαστος ἀγανίζεσθαι.

ἀγαννα 'Ho. κ. ἀγάννα Εἰουδ. «ἀμαξα ἱερὰ καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἀρκτος».

ἀγαννίσκος ἰό. ὁ ἀγαν νηρόμενος, ὁ χιονασκεπτός: 'Ιλ. Α. 420 πρὸς 'Ολύμπου ἀγαννίσκον.

ἀγαννὸς (τό) δημ. ἡ βελονοειδὴς ἀπόφυσις τοῦ στάχυος, ἡ ἀθήρ, ἀνθερίη, ἀδική τῷ στάχυος [σίτου, κριθῆς] 2) συνεκτ. τὰ λεπτότατα δαστὰ τῶν ἰχθύων: μοῦ κἀντις ἔνα ἀγανὸ ἀπὸ λαμποῦ.

ἀγανόβλεπτος δημ. ἀγανόβλεπτος προσπηνής, ἥπιος: 'Ιθουκ. 5 ἀγανόβλεπτος Πειθῶ.

ἀγάνομαι 'Ho. «ἀγνέται, πραγματεύεται, χρήται», πρβλ. ἀγανίζομαι.

ἀγανόμματος-ον ὁ ἔχων ἀγανόν, πρᾶον βλέμμα: Παπ. Μουσῶν ἀγανόμματος μάτερ.

ἀγανόμος (τό) ἰγνυμὶ οὐδὲ τοῦ ἀγανός βλλ.: Φώτ. 12,14 R: «Σοφοκλῆς δὲ ἔπ' Ἐπὶ Ταινάρῳ ἀγανὸν ἔφη εὐλὸν βαρυτόνως τὸ κατεγὰρ ἡ ἀπελευκτόν».

ἀγανόπις-ιδος ἰή. ἰωφὶ ἡ ἡδέως προσβλέπουσα ἡ ἀγανὴν βλλ. ὄφιν ἔχουσα.

ἀγανοπλέκω δημ. μτχ. παρ. ἀγανοπλεγμένους πλέκω ἀγανά, ἀπαλά, οὐχὶ σφιχτά.

ἀγανόρειος-ορία δωρ. ἀντὶ ἀγανόρειος βλλ. **ἀγανορία** ἰή. θηλ. τοῦ ἀγανόρειος, ἀγανόρειος βλλ.

ἀγανός-ον (ἰγνυμὶ) τεθλασμένος, ἀκατέραστος, ἐπὶ εὐλῶν: Σοφ. ἀν. 231' || **ἀγανόν** (τό) βλ. λ.

ἀγανός-ῶν κ. δημ. ἥπιος, πρῶτος, ἥμερος, γλυκύς: 'Οδ. β. 230 ἀγανός καὶ ἥπιος ἔστω σκηπταρχος βασιλεὺς, ὁμ. ἀγ- ἔπη, - μῦθοι, - λόγοι 2) κ. δημ. ἀπαλός, μαλακός: ἀγαναὶ χεῖρες, - ἀγανὸς κηρός 3) δημ. ἀραιός, ἀπαλός || τρυφερός, κρουστός: ἀγανὸ πανί, ἀγανὸς κόμπος.

ἀγανοθαλάσσιος δημ. ὑφαίνω ἀγανά, ἀραιά.

ἀγανοφρονῶ-ῶ μτχ. εἰμαι ἀγανόφρων βλλ. **ἀγανοφροσύνη** ἰή. προσήγεια, πραότης: 'Ιλ. Ω. 772 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη.

ἀγανοφρῶν-ον προσπηνής, φιλόφρων, πρᾶς: 'Ιλ. Υ. 467 οὐ... γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀριστφ. 'Ορν. 1321 τῆς ἀγανόφρονος 'Ηουχίας εὐάμερον πρόσωπον.

ἀγάντα δημ. ναυτ. ὅρος προσακτ. τοῦ ἀγαντάρω βλλ.: || ὡς οὐς. δύναμις, ἀντίστασις, τὸ πιάσιμα, ὅθεν δύναται πὺς νὰ κρατῇ δὲ: τὸ λιμάνι ἔχει πολλὰς ἀγάντας | παρσάδους ἡ κλοισὶ παρσ-

δέσεως 1) 2) μτφ. ἐνδόξαιον, στήριγμα, βάσιμον ἐπιχείρημα: ὁ δικηγόρος βρῆκε πολλὰς ἀγάντας.

ἀγαντάρω δημ. (ἰταλ.) ὀράττομαι, λαμβάνω, πιάνω, ἰδία ναυτ.: ἀγάντα τῇ γούμεν 2) ἐπιλαμβάνομαι προθύμως, ἀντέγω, ἀνεχομαι, ὀποφέρομαι: γέροσα καὶ δὲν ἀγαντάρω τῇ δουλείᾳ.

ἀγαντζωτός-η-ο δημ. (ἰταλ.) μὴ πισμένος ἀπὸ γάντιο, μὴ συλληφθεὶς δι' ἀρπάγης.

ἀγανωπῆς-ιδος ἰή. ἡ ἀγανὼς, προσπηνὼς βλέπουσα: Μάρκελλ. 17δ. ἰατρ. π. 1880 αἰ δ' ἀγανωπῆν.

ἀγανωρ-ορος δωρ. ἀντὶ ἀγάνωρ βλ. λ. **ἀγανῶς** ἀπαλός, πρᾶς: 'Ανακρ. 51,1 || κ. συγκρ. Ἀριστφ. Λυσ. 886, ἀγανώτερον βλέπειν.

ἀγανώτης-(η)-οῦ μτχ. κ. δημ. μὴ διὰ κασσιτέρου ἐπαλειφθεὶς, ἐπὶ χαλκίνων νηῶν κ. ἀ. μεταλλίνων ἄγγειων: Ποσειδ. Παρ. Α. 19, 20, 26 ἐν τῷ κακικᾷ δὲ ἀγανώτῳ ὄντι 2) μτφ. φαῦλος, ἀναιδέης || ἀνευ ἀξίας: ὁ φρ. τενακεὶς ἀγανώτως | ἡ ξεγανώτως.

ἀγάνομαι-ομαι ἄ. τ. τοῦ ἀγαναί, θαυμαζῶ: 'Οδ. Π. 203 οὐτ' ἄρ' ἀγάσασθαι 2) ζηλοτυπῶ, φθασθῆναι: 'Οδ. Ε. 119 σγέτιλοι ἐστε, θεοί, οἱ τε θεασθῆ ἀγάσασθαι πορ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, 'Ησιόδ. Θ. 619 ἡνὸρ ἐκὼν ὑπὲρ ὅλῳ ἀγόμενος ἡδὲ καὶ εἰδος.

ἀγαπάζω κ. -ομαι (ἄ. τ. τοῦ ἀγαπῶ-ῶ) φιλοφρονῶς μεταχειρίζομαι, μετὰ στοργῆς ὑποδέχομαι, θωπεύω: 'Οδ. Π. 17 ὥς δὲ πατήρ ὃν παῖδα ἀγαπάζει, Φ. 224 κύνεον ἀγαπαζόμενον.

ἀγάπενθος γεωτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογεν. τῶν λεπριονιδῶν τῆς φυλῆς τῶν ἀσφοδελλίων.

ἀγαπάω-ῶ κ. γεωτ. κ. δημ. ἐπ. κ. ἀγαπάζω αἰσθάνομαι στοργὴν πρὸς τινος ἡ πρὸς τι, φιλῶ, ἀντίθ. μισῶ: Ἀριστφ. Η. Ν. 1120 B 14 αὐτὸ πεποιηκότες φιλοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τοὺς πεπονθότες, ΚΑ. ἰω. 13,34 ἴνα ἀγαπᾷτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς 2) ἀρκούμαι εἰς τι, εἰμαι εὐχριστιμένος: 'Οδ. Φ. 289 οὐκ ἀγαπᾷς δ' ἐκκλησ... μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, Σουκ. δ. 364 ἀγαπῶσιν ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα, Πλάτ. Γοργ. 483 ἀγαπῶσιν, ἄν τ' ἴσον ἔχωσι.

|| μετὰ ὄστ. πράγματα: Λυσ. 2,21 οὐκ ἀγαπῶν τοὺς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς || μετὰ μτχ.: Πλάτ. Πολ. 475 D ἀγαπῶ τιμῶμενος 3) μετ' ἀπαρεμφ. ὡς τὸ φιλῶ (συννηθίζω): 'Ισοκρ. π. Καλλ. 50 αὐκ ἀγαπᾷ τῶν ἴσων τυγχάνειν τοῖς ἄλλοις, Ἀριστφ. Οἰκ. 1348 D 29' 4) μετὰ αἰτ. κ. γεν. ὡς τὸ ἀγαμαί: Πλούτ. 90 B, 'Ιώσ. Α. 11,75,258,7,333' 5) κ. γεωτ. κ. δημ. ἀγαπῶ ἐρωτικῶς, ἐρῶ: 'Εβδ. Β' Βασίλ. 13,1 ἡγάπησεν αὐτήν, παροῖμ. ὁμοίως θέλει ν' ἀγαπήσῃ | πρέπει νὰ χασομερήσῃ 6) δημ. αἰσθάνομαι κλισίον, ἀσπασίως ἀποδέχομαι, φιληδῶ: ἀγαπᾷ τὰ γράμματα, - τὴν μουσικὴν, - τὰ χαρτιά, - τὰ σῦκα, παροῖμ. ἀγάπη ἡ Μάρω τὸ χορὸ, ἡρῆ κ' ἐντὸρ λυράρη || φρ. ἀγαπᾷ τὸ εἶναι ἰαρόσκειται εἰς τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας || δημ. θέλω, ἐπιθυμῶ: 7) ἀγαπᾷς; - ὅτι ἀγαπᾷς, - ὅπως ἀγαπᾷς: 7) παθ. ἀγαπιόμηναι κ. -εμαι καθίσταμαι ταιούτος, ὥστε νὰ ἀγαπηθῶ: τὸ παιδί ἀγαπιέται μοναχὸς τοῦ (δηλ. ἀνὸς ἐκ τῶν τρόπων του) || κ. ἀλληλοπαθός: τ' ἀδερφίστα ἀγαπιόυνται || ὁμ. κ. ἐπὶ ἐρωτικῆς ἀγάπης, βλ. κ. ἀγαπίζω.

ἀγάπη ἰή. μτχ. κ. γεωτ. κ. δημ. φιλικὴ ἀγάπη, στοργή, διαφέρον πρὸς τι, ἀντίθ. μισός, ἔχθρα: ΚΑ. ἰω. 13,35 ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις, - πατρικὴ, - ἀδελφικὴ ἀγάπη, - ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον 2) συμφιλίωσις, εἰρήνη: Σύντομ. Κωνιηόλ. 104 Α ἴνα γένται ἀγάπη καὶ εἰρήνη 3) δημ. μετὰ τῆς προθ. διὰ (γὰρ) πρὸς χάριν: γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, - τοῦ Θεοῦ | ἐπικλητικῶς, ὁ τραγ. ἐγὼ γὰρ τὴν ἀγάπην σου δῖτι μοῦ πῆς θὰ κάμω, φρ. γι' ἀγάπην σου ἱερὸς χάριν σου 4) αἰ ἀγάπαι, τὰ κοινὰ δειπνῶν τῶν χριστιανῶν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ

Χριστιανισμοῦ: 'Ιουλ. τῆς λεγομένης παρ' αὐτοῖς ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς καὶ διακονίας τραπεζῶν' 3) τὸ μετὰ τὴν τελευτὴν τῆς Ἀναστάσεως ἀμοιβαῖον φιλῆμα τῶν Χριστιανῶν· 4) ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τελευτὴ τοῦ ἔσπερινου, ἄλλως δευτέρα Ἀνάστασις· 5) σορική ἀγάπη, ἔρως: ΠΔ Ἀσπ.24,5 || τὸ ὑποκειμενὸν τῆς ἀγάπης, αὐτὸ ἀγαπώμενον πρόσσωπον, (ἴδῃ ἀπὸ τῶν Ἑδδ.) : κ. δημ. θά κάμω, ἀγάπη μου, ὅ,τι πῆς Σαλῶμ. πές μου θυμῶσαι, ἀγάπη μου, ἐκεῖνη τὴν παιδοῦλα ; || Ἰδία τὸ ἐρωτικὸς ἀγαπώμενος : δ. τραγ. καινούργια ἀγάπη καὶ παλιά μὲ θάλανε στή μέση' || εἰρωνικὸς : τί. λέξ. ἀγάπη μου !· ὁ) συμφιλίωσις : ἔκαμαν ἀγάπη (συμφιλίωθησαν, εἰρνεύσαντο). ἀγαπημῆται(δ) ὑποκειμενον ἀγάπης, πράγμα ἀγαπητὸν : Κροτ.Θηδ.12 σοφὸν ἀνδρῶν ἀγάπημα, Ἀξίν.4,5 γαλέους στίον ἀφοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν ἀγάπημα· δημ. διάθεσις ἀγάπης, στοργῆς, φιλίας : δὲ θέλω τέτοιο ἀγάπημα· 2) τὸ προκαλεῖν ἀγάπην : δ. τραγ. καλῶς τὸ τ' ἀρχοντόπουλο τ' ἀγουρογιωματάρη τῶν κορασίων τ' ἀγάπημα κι ἐμοῦ (ζῶη κι ἐλπίδα· 3) συνδιαλλαγή, βλ. ἀγαπημός.

ἀγαπημένα δημ. ἐπίρρ. μὲ ἀγάπην, ἐν ὁμοίᾳ, εἰρωνικὸς : ζοῦν ἀγαπημένα, μοίρασαν τὴν κληρονομία ἀγαπημένα.

ἀγαπημός(ιδ) δημ. φιλικὸς σύνδεσμος, συμφιλίωσις εἰρνεύσεως : αἱ Φράγκαί μὲ τὰ Ἀγαρηνοῦς ἀγαπημὸν ἔκιναν· || τὸ αἰσθημα ἀγάπης ἢ ἐρωτός ἢ συμπάθειας πρὸς ἄλλον.

ἀγαπητὸς-ορεσί(δ) ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρεία, ἀνδρείος : Ἰλ.Θ.114 Εὐρυνόμει δὲ ἀγαπητὴν.

ἀγαπησιάρης(ιδ) θηλ -άρα οὐδ. ἀγαπησιάρικο δημ. ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾷ, ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, ἐρωτύλος.

ἀγαπησις-εὐα(ή) ἀγάπη : Ἀριστλ.Μεταφ.980,22Α Πάντες ἀνθρώποι τοὺς εἰδέναι ὀρέγονται φύσει· ποιεῖν δ' ἢ τῶν αἰσθήσεων ἀγάπησις, Ψευδοπλ. Πλάτ. Ὁρ.413Β ἀ. παντελὴς ἀπόδεξις.

ἀγαπησιμός(ιδ) φιλοφροσύνη : Μέν.453.

ἀγαπητὸς-ἡ-ὁ δημ. ὁ μετὰς ἀγάπης, ἐράσμιος, εὐάρεστος : Ἑρμῶτρ.Β.1691 ἐκδ.Ξανθοῦ. Ἐδέστι μ' ἀγαπητὴν λόγια ξεχωριστήκα.

ἀγαπητικός-ἡ-ὁ ὁ πρὸς τὸ ἀγαπᾶν ἐπιφορος, στοργικὸς : Πλουτ.Σδλ.7 ἡ φυγὴ ἀγαπητικὸν τι ἐν ἑαυτῇ ἔχει. Ἐπίρρ. ἀγαπητικὸς μὴν· 2) δημ. τὸ θηλ.-ικαῖ ὁ ἐρωτικὸς ἀγαπῶν : ὁ ἀγαπητικὸς τῆς βασκοπούλας· || ὁ παρονόμος συζὼν μετὰ γυναῖκα : δ. τραγ. πῖσω ἀπὸ τὰ καλὸςία, τ' ἀκούς καυμάρη μου ; ἔχω μιὰ ἀγαπητικιά· 3) δημ. ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπητὸς, ἐγκάρδιος φίλος : ἀκρ.τραγ. ὁ Διγενῆς φιλοχαιρᾷ κι ἡ γῆς ἀντρομᾶζει, τὸ μάθανε τρεῖς φίλοι· τὸν τρεῖς ἀγαπητικοί του.

ἀγαπητός-ἡ-ὁν ὥρρ. -πατός ὁ ἡγαπημένος, προσφιλέας : Ὁδ.Β.365 μόνους ἔων ἀγαπητός, ΚΔ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· || ἐπὶ πραγμάτων, ἔκεινα μὲ τὸ ὅποιον εὐχαριστεῖται τις : βιβλίων, δώρων, κειμήλων ἀγαπητὸν· 2) δι' ὃν πρέπει τις νὰ εἶναι εὐχαριστημένος : Ἀνδρ.Κ.322 κακὸν ἀγαπητὸν(διά τὸ ὅποιον πρέπει νὰ εἶμεθα εὐχαριστημένοι, διότι ἴητο δυνατόν νὰ ἴητο χειρότερον)· || ἀγαπητὸν (ἔστιν) πρέπει νὰ εἶναι τις εὐχαριστημένος (ἀκολουθεῖ πρότασις διὰ τὸν εἰ, ἐάν ἢ ἀπαρέμφ.)· 3) δημ. συνήθης προσοργισμός : ἀγαπᾷτε κύριε.

ἀγαπητριά(ή) κ. ἀγάπη μον. ἐρωμένη, παλλακή, Ἰδία παρὰ μοναχοῖς, αἱ ἄλλως συνεῖσατο(καλοῦμεναι· 2) δημ. κ. ἀγαπήτρα γυνὴ ἐπιρρηπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φιλάνδρος.

ἀγαπητῶς ἐπίρρ. ἀρχ. προσθῶμος, μετὰ χαρὰς ἀσπασίως· 2) ἱκανῶς, ἀρκετᾶ, εὐχαριστημένα, ὁλόπως : Δημ.407,7 τὴν εἰρήνην ἐπαίσιμασθ' ἀγαπητῶς | οὕτως ὥστε νὰ εἰσθε εὐχαριστημένοι |.

ἀγαπῶ δημ. ἐσχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἀορίστον ἀγάπησα ληφθέντος μεταβιβαστικῶς | κάμνω νὰ ἀγαπηθῶν, νὰ συμφιλιωθῶν : ἦσαν μαλῶμενοι καὶ τοὺς ἀγάπισα· 2) αὐτὸ, συμφιλίωσαι, συνδιαλλάττωμαι : γνομ. τ' ἀδέρφια κι ἀν μαλῶνουνε μὰ γρήγορα ἀγαπῶν.

ἀγαποθέτα(ναι)(δ) δημ. ἄλλως σκορπιδί, λαγοκοιμητιά, ἀμάραντος, ἀγαποχόρταρο κ. πανηγύχου τὰ βοτάνη τῆς ἀγάπης, ἀγριοχόρτον χρησιμεύον ὡς μαγικὸν φίλτρον· βοταν. τεύκρινον τὸ πόλιον : δ. τραγ. βαστούν φωμί γιὰ τὰ σκυλιά καὶ κρέας γιὰ τὰ λιοντάρια, βαστούν κι ἀγαποθέτανο γιὰ τὰ ξανθὰ κοράσια.

ἀγαπορόν(ε)ῃ νεώτ. εἶδος φηττοκοῦ τῆς Ἀφρ.κῆς. **ἀγαπό(δ)ῃ** ἡ ἀγοπῶς θηλ. ἢ ἀγαπᾷ δημ. ὁ ἐραστής, ὁ ἐρωτικὸς ἀγαπώμενος, μόνον εἰς ἄσματος· τὸν ἀγαπᾷ παντορολογεῖν, τὸν ἀγαπᾷ· τὸ γ. ἀρ-νουν, ἐνθα ἡ λ. ἔχει ρηματοκλῆν ἑνωσαν· ἐντ. βρισκο τὸν πρώτῃ μ' ἀγαπᾷ στὰ πόδια κι ἐκοιμοῦταν, ἐνθα οὐσα, ΝΠολιτ.Ἑκλογ. σ.174 στὴν πόρτα τῆς πελυαγαπῶς τ' ἀτίμματα χρυσάφι.

ἀγαπρηπῆς Συντακτ.Βυζαντ.στίχ.σ.18,7 Συνδδ. | Χαριτῶν. |.

ἀγαπῶν(ε)ς ὁ,τι τὸ ἀγαπητῶς· 2) Πλάτ.Νόμ. 735D (δ.γ. ἀγαπητῶς) Νομήμ. παρ' Εὐσεβίου.Προπ. Εὐαγγ.14,5,4.

ἀγάρ(ιδ) κ. ἀγάρ-ἀγάρ νεώτ. οὐσία ζελατινωδῆς ἀπὸ θαλάσσια φύκη, χρήσιμος Ἰδιῶς διὰ κολλιέρεσιαν μικροδίων.

ἀγαργάλιστος-ον μον. κ. δημ. κ. ἀγαργάλητος ὁ μὴ γαργαλισμένος || ποῦ δὲν γαργαλιέται· 2) μον. μτφ. ὁ μὴ κεντριζόμενος πρὸς τὸ καεῖν.

ἀγαρηνός-ἡ-ὁ δημ. | ἐκ τῆς ὑπὸ ἐκκλῆσ. βυζ. (αντιῶν συγγραφέων προσωπωνίας τὸν Μωσμεθανὸν ὡς Ἀγαρηνὸν) ἀδυσώπητος, σκληρὸς, ἀσπλαγχνος, ἀπίστος : κακὸ σκυλὶ καὶ ἀγαρηνῶ.

ἀγαρί(ω) μον. γίνονται Ἀγαρηνοὶ, ἀπαζέονται τὸν μωμεθανισμόν, γίνω πρὸς τὸν μωμεθανισμόν.

ἀγαρικιν(ή)ῃ νεώτ. κρυσταλλοειδῆς ρητίνη τοῦ ἀγαρικού.

ἀγαρικόν(τι) μτγν. εἶδος μύκητος ἀνθητισσομένου ἐπὶ τοῦ κορμοῦ δένδρων agaricium, δημ. Ἰσκα : Διοσκ.3,1 ἀγαρικὸν ρίζα φέρεται σιληφί εὐμερὸς, ἐπὶ δὲ τὸ μὲν αὐτὸ ἀρρεν, τὸ δὲ θήλυ.

ἀγαρισία(ή) κ. ἀγαρισμός(ιδ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἀποδοχὴ τοῦ μωμεθανισμοῦ, ὁ μωμεθανισμός.

ἀγαρμπος-ἡ-ὁ δημ. ποῦ δὲν ἔχει γάρμπος, ἀκαμφος, ἀσύμμετρος, ἀχαρὶς : ἀγαρμπος ἄντρος, ἀγαρμπος κορμῖ, -α ρούχα· Ἐντ ἀγορμητιά, ἀγαρμποςύνη, ἀγαρμποκαμμένος· Ἐπίρρ. ἀγαρμπα.

ἀγαρνίριστος-ἡ-ὁ δημ. ὁ μὴ γαργαλισμένος : ἀγαρνίριστο καπέλα | χωρὶς γαργιτούρα |, ἀγαρνίριστο φητό | χωρὶς καρυκεύματα |. Ἐπίρρ. -α.

ἀγαρρί(ω) Ἰσ. Ἐπίρρ. ἀθροαίς ἡ πλήθος ἀγωγῆ. **ἀγάρροος-ον** ἀγαν ρέων, ὄμηρ. προσοργία τοῦ Ἑλληνοπόντου : Ἰλ.Β.845 ὅσους Ἑλλησποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔλγει.

ἀγαρσι(ή) ἀγερσις, συνάθροισις, λ. εὐδοικῆ, πρβ. ἀγορρί κ. ἀγόρριον κ. πανάγορρις.

ἀγὰς(ιδ) δημ. | λ. τουρκ. θηλωτικὴ θήλου στρατ. ἢ πολιτ. | ἀρχον, προεστίς, ἐξουσιαστής, πλάσιος, ἀνέτως ζῶν : δουλεύω σὰ σιλάδως καὶ τρώω σάν ἀγας φρ. καμάρωνει σάν ἀγας, κόψε με, ἀγὰ ν' ἀγιάσω | ἐπὶ τὸν μοιρολατρικὸς ἐκτιθεμένων εἰς τὸν κίνδυνον |, παροίμ. γερόντιο θέλουν χὰδεμα κι ἀγὰδες θέλουν γρόσια.

ἀγασθενής-ἑς μτγν. ὁ ἀγαν σθένων, λίαν ἰσχυρὸς.

ἀγάσιον Ἡα. ἐνδοξον

ἀγασίς Ἡα. φθόνος, σφαῖρα, ἐξ οὗ διακριτέον

ἀγασίς | λακων. ἀντί ἀγασίς | σφαῖρα (Φδδ.).

ἀγάσματα(ιδ) σεδᾶσματα, τὰ ἐφ' οἷς ἀγοταί τις Σοφ. Ἀν.971.

ἀγαστός ὁ λακων. ἀντὶ ἀγασθός.

ἀγασταχεύς ὁ Φωτ. πολυσταχεύς, γῆ εὐφορος εἰς στάχεις, εἰς σίτον.

ἀγαστής Ἦσ. βάσκανος.

ἀγαστονοῦν ὁ ἄνθρωπος σπένων, σφοδρὰ ἤχων, ἐπὶ λαλῶσις: Ὁδ.Μ.97 ἀγαστονοῦν Ἀμφιτρίτην. 2) ὁ πολλῶν στενωγῶν ἄξιος: ἢ ὁ ἄνθρωπος θρηνῶν: ΑΠ.14, 123 ἂ. μήτηρ, Αἰσχ. Ἐπ.96 τί μέλλομεν ἀγαστονοῦν.

ἀγαστός ἡ-ὄν ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀγνήτος: Εὐρ. Ἐκ.167, Ξεν. Ἑλλ.2,35 ἐκεῖνον δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρός ἀγαστόν. Ἐπίρρ. ἀγαστός: Σοφ. Ἰχ.243, Ξεν. Ἀγῆσ. 1,24.

ἀγαστωρ-ορός ὁ ἄνθρωπος ἀγαστός, ὁ μαγαστήριος, θυμολήτριος, ἀδελφός (ἐκ τοῦ ἀθροιστ. ἂ κ. γαστήρ) Λυκόφρ.264.

ἀγασυλλίς-ιδος (ἡ) φυτὸν κομμοφόρον κ. ἀγᾶ-συλλας Διοσκ.3,84,1.

ἀγασυρτον ὡς ἐπισευρμένον καὶ ρυπαρόν, καλεῖ τὸν Πιπτακὸν δ' Ἀλκαίος παρὰ Διογ.Λ.1,81, πρὸς κολοσυρτος.

ἀγατᾶσθαι Ἦσ. βλάπτεισθαι.

ἀγατός ὁ γρ. Ὑγν. Ἀπ.545 βλ. Schenke Q.E.σ.449.

ἀγαυή (ἡ) κ. ἀγαυή νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας ἀμαρυλλιδαιῶν, βοταν. agave L. τὸ ἐν Ἑλλάδι διαδεδομένον εἶδος ἀγαυή ἡ ἀμερικανή, χρησιμοποιοῦμενον ἰδίως διὰ φράκτας ἀγρῶν, λέγεται δημ. ἀδάνατος βλ. λ.

ἀγαυός ἡ-ὄν χαρακτηριστικὸν τῶν ἡρώων παρ' Ὀμήρῳ, ἔνδοξος, εὐγενής, ἐπιφανής: ἀγαυαὶ μνηστήρες, Φαίηκες, ὁμοῖως παρὰ Πινδ.: 2) ἐν γένει, λαμπρός: ἀγαυὸν ὄφρον, ἀγαυὸν εἶδος, ἀγαυὸν σῆμα, ἀγαυοὶ ἀστέρες.

ἀγαυρία (αἰτὸ) ἐπαρονα, σῆσις Ἦσ. Σουλδ.Φωτ. ΑΒ' ἢ γαυρία, καύχημα: ΠΔ Ἦσ.62,7 καὶ ποιήσῃ Ἰερουσαλὴμ ἀγαυρία ἐπὶ τῆς γῆς. Ρημ. ἀγαυρία ἐπαίρομαι ΕΜ.

ἀγαύρισμα ἔσφ.γ. n. Εὐσταθίῳ 1444,8, 128 λ. ἀκύρισμα.

ἀγαυρός κ. ἀγαυρος γαῦρος, υπερήφανος, μεγαλοπρεπής, Ἠσίοδ. ὁ Ἡρῳδιαν. ἀγαυρός τονί-ζει, Ἐπίρρ. ἀγαυρότατα Ἦρ.

ἀγάφθειγτος ὁ ἄνθρωπος φθειγμένος, μετὰ λόφῳ: Πινδ. Q.6,91 ἀγάφθειγτοὶ αἰοδαί.

ἀγάω Ἀλκμ.121 ἀμφ. λ.

ἀγγαρα ΕΜ ὡς ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς σταθμοὺς ἀγ-γαρας.

ἀγγαρεία (ἡ) Ἐπίρρ. ἀγγεῖα, εἰδήσις: 2) Σουλδ. ἡ κατ' ἀνάγκην καὶ διὰ τῆς βίας γινόμενη ὑπηρεσία ἢ στρατ. ὑπηρεσία ἀχθοφορικῇ, οἷον ὕδρευσις, ζύλευσις κ.τ.τ.: 3) δημ. κ. ἀγγαρεία κ. ἀγγά-ρεια καθόλου, βάρεια καὶ ἐπιπλέον ἐργασία γινόμενη ἄνευ ἀμοιβῆς: δουλεύω ἀγγάρεια, δ. τραγ. ὅλημερίς στίς ἀγγαρείας, σὺ βάσανα, στούς κό-πους, παροίμ. βάνει τὰ σκυλιά σ' ἀγγάρεια (ἐπὶ ἀέριου), γνῶμ. κουφοῦ καμπάνια κι ἂν χτυπᾷς τυφλὸν κι ἂν θυμιατίζης καὶ μεθυσμένον κι ἂν κερνᾷς διαδόλου ἀγγάρεια κάνεις' συνών. ἀγγά-ρεια ἢ μτφ. δυσάρεστος ὑποχρέωσις.

ἀγγαρείας δημ. ἐπιδόλλω εἰς τινὰ ἐργασίαν ἄνευ ἀμοιβῆς του ἢ φρ. ἀγγάρευσαν τὸν μπιστικὸ νὰ κινήτ' ὁ δραπετὴν (ἐπὶ ἀστόχου ἐντολῆς) συνών. ἀγγαρεύω, βλ. λ.

ἀγγάρεμα (τὸ) δημ. ἐργασία, ὑπηρεσία, ὑπο-χρέωσις, ἄνευ ἀμοιβῆς κ. μτφ. δυσάρεστος, ὁ χληρὰ συνών. ἀγγαρεία, βλ. λ.

ἀγγαραυτής ὁ Ἦσ. ὁ ἔχων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του ἀγγαραν 2) νεώτ. ὁ ἐπιδόλλων ἀγγαρεῖαν, ὁ ἐξαναγκάζων εἰς ὑπηρεσίαν.

ἀγγαραυτικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ τῆς ἀγγαρείας ἢ ἐπιδόλλων ἀγγαρεῖαν: νόμος ἀγγαραυτικός. Ἐπίρρ. ἀγγαραυτικός.

ἀγγαρεύω ἐξαναγκάζω τινὰ εἰς ἀχθοφορικὴν

ὑπηρεσίαν ἄνευ ἀμοιβῆς: ΚΔΜατθ.5,41 ὅστις σὲ ἀγγαρεύσει μίλιον ἐν ὕπνευ μετ' αὐτοῦ δύο κ. 27,32 εὗρον ἄνθρωπον ὀνόματι Σίμωνα' τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἔρη τὸν σταυρὸν αὐτοῦ: ἢ παθ. ἀγγαρεύομαι ἐξαναγκάζομαι εἰς ἐπὶπλέον ὑπηρεσίαν, ἀνακαλύπτω ἐπιπλέον ὑπηρεσίαν ἄμτθ. Ἦσ. ἀγγαρεύει ὁ νόμος.

ἀγγαρήιον (τὸ) ὡς οὐα. τὸ σύστημα τῶν ἐφίπλων ταχυδρόμων Ἦρ.8,98, πρὸς. Ξεν.ΚΠ.8,6,17.

ἀγγαρήσιος (ὁ) ταχυδρόμος ὁκαυμένος δημοσίου Ἱππου, τὸν ὁποῖον ἀντικαθιστᾷ εἰς τοὺς ἐφεξῆς σταθμούς, ἀγγελιοφόρος: Ἦρ.3,126.

ἀγγαρίδιον (τὸ) φορητὸν ζῶον, ὑποζύγιον ἴσως γρ. ἀγγαρίαν (Φάδ.).

ἀγγαρίκος ἡ-ὄ δημ. δι' ἀγγαρείας ἐκτελούμε-νος: δρόμος ἀγγαρίκος. 2) τὸ οὐδ. οὐα. ἡ ὑποχρέωσις ἀγγαρείας: γιὰ νὰ γίνωνται αἱ δρόμοι βάλαν ἀγγαρίκο σ' ὅλα τὰ χωριά γύρω: 3) ἄρα. πληθ. ὁμαδικῶς οἱ ἀγγαρευθέντες: δ. τραγ. τὰ ἀγγαρίκους πηγαίνων ἐλίες νὰ πᾶ ραδίζουσαν συνών. φυγικός.

ἀγγαρίκος ἔπρρ. κατ' ἐπιβολήν, ἄνευ ἀμοιβῆς ἢ ἀπροθύμως, ἀκουσίως συνών. στανικός.

ἀγγαρσίος (ὁ) οὗτως ἐκάλεον οἱ Πέρσαι τοὺς βα-σιλέων ἀγγέλους: ἢ ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος Σουλδ.Φωτ. βλ. ἀγγαρίος. 2) ἐπίθετ. Αἰσχ. Ἀγ.282 φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ ἐπ' ἀγγάρου πυρὸς ἐπεμπεν ἰτῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν μεταδιδόμενου σημείου διὰ πυρὸς.

ἀγγαροφόρε φορτία φέρων ἐκ διαδοχῆς: Μέν.π.Φωτ.Β.11,2 ἀγγαροφόρει καὶ ταῦθ' ἂ νῦν ποιεῖς ποιεῖ.

ἀγγαστρέα (ἡ) δημ. βλ. γαστρία.

ἀγγαστρώω δημ. βλ. γγαστρώω.

ἀγγαστρωτός π-ο δημ. ὁ μὴ ἐγκυμῶν: κα-ταίκα, προβατῖνα, γελάδω ἀγγαστρωτῇ.

ἀγγατός Ἦσ. «τὸ εἰς ἀνασενδράδα ἔλλον».

ἀγγεῖα κ. ἀγγεῖα (αἰτὸ) νεώτ. πόνος ἀγ-γελίω τοῦ ἀνδρ. σώματος χωρὶς καταφανῆ βλά-βην ἢ ἀλλοίωσιν.

ἀγγεῖσιον (τὸ) Θεοφρ. μικρὸν ἀγγεῖον ἢ ὑποκορ. τοῦ ἀγγείου, ὡς γραφεῖδιον, γραμματεῖδιον, σκα-φεῖδιον ἐκ τοῦ γραφεῖον, γραμματεῖον, σκαφεῖον βλ. Κόντ. Ἀθην.9,142).

ἀγγεῖσιονπυγός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. δρας ἐξόγκωμα τῆς κεφαλῆς.

ἀγγειεκτασίαι (ἡ) νεώτ. ἱατρ. διὰτασις ἀγγείου.

ἀγγειεκτόπισις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. μετακίνησις ἀγγείου.

ἀγγεῖαλευσις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. τὸ ἔλκος ἀγγείου.

ἀγγεῖαμφραξις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐμφραξις ἀγ-γείου τινὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

ἀγγεῖιτις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ ἀγγείου.

ἀγγεῖσιον (τὸ) δημ. μαγειρικὸν ἢ ἄλλο σκεῦος ἡ δο-χεῖον πῆλινον ἢ κ. χαλκῖνον ἢ λ. συνήθως εἰς τὸν πληθ.: τ' ἀγγεῖα τῆς κουζίνας, τ' ἀγγεῖα διὰ τὸ γάλα: ἢ ἴδια τὸ οὐροδοχεῖον ἢ μτφ. εἰς τὰς φρά-σεις κακὸ ἀγγεῖο, πονηρὰ ἀγγεῖα, κακοῦς ἔπιδου-λος, πονηρὸς ἢ ἀγγεῖα (αἰτὸ) πᾶν δ.τι ἔχει τὴν πρός χρῆσιν του: φρ. πᾶρε τ' ἀγγεῖα σου καὶ φύγε.

ἀγγεῖσιμια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. συμφορῆσις αἵματος εἰς ἀγγεῖα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

ἀγγεῖσθλαστόμα -ατασίς (τὸ) νεώτ. βλ. ἀγγεῖωμα.

ἀγγεῖσθριθία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πλησμονὴ ἀγ-γελίω αἵματοπαρόν, βλ. ἀγγεῖσθριθς.

ἀγγεῖσθριθς -ίς νεώτ. ἱατρ. ὁ βριθὼν ἀγγεῖω αἵματοπαρόν: ὁ τράχηλος εἶναι ἀγγεῖσθριθς.

ἀγγεῖσιονεῖσις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ διαμorfώσις τῶν ἀγγείων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

ἀγγεῖογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ διακοσμεῖν τὰ ἀγγεῖα βλ. ἀγγεῖοπλαστική. 2) ἡ μελέτη τῶν ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων παραστάσεων. 3) ἱατρ. ἡ μελέτη τῶν ἀγγείων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

ἀγγειογραφική (ή) νεώτ. ή τέχνη του ζωγραφείν επί ἀγγείων.

ἀγγειογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ζωγραφῶν επί ἀγγείων. **ἀγγειοβιασταγλία** νεύρα νεώτ. Ιατρ. βλ. ἀγγειοκλητική.

ἀγγειοδιάστασις-ως (ή) νεώτ. Ιατρ. ή διάστασις ἀγγείου τινός του ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀγγειοθήκη (ή) νεώτ. θήκη ἀγγείων παντός είδους.

ἀγγειοδρυστης (ὁ) νεώτ. χειρουργ. ἐργαλειον, δι' οὗ συνδύεται τὸ ἀκρον τετμημένου ἀγγείου του ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀγγειοδρυφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή σύνθλασις του ἀκρου τετμημένου ἀγγείου [αγγειοτρίσις].

ἀγγειοκράτωμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. μικρός θγκος ἀκραχονδροειδής σχηματιζόμενος ἐξ ἀγγειακῶν διαστάσεων συνήθως εἰς τούς δακτύλους.

ἀγγειοκινητικὸς-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ νεύρα, δι' ὧν κινούνται τὰ ἀγγεα.

ἀγγειολευκολογία (ή) νεώτ. ή μελέτη τῶν λευφατικῶν ἀγγείων.

ἀγγειολιδικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. παθολογικόν σάρκωμα, οὗτινος τὰ τοχώματα θμοαίζουν πρὸς λθδους [αγγειολιθιασμός].

ἀγγειολογία χειρουργώ επί φλεβὸς Σωραν. π. Γυν. I, 85. 'Εντ. ἀγγειολογία Παύλ. Αλγ. 6, 5, 35, 37, 64. 65 κ. 82, ἐνθα διδάσκειται πὺς τὸν τρόπον τῆς ἐγχειρήσεως.

ἀγγειολογία (ή) νεώτ. τὸ περὶ τῶν ἀγγείων του σώματος τμήμα τῆς 'Ανατομικῆς ἐπιστήμης. 2) νεώτ. ἐν τῇ Ιστορίᾳ τῆς τέχνης, ή εἰδική περὶ τῶν ἀγγείων τέχνης πραγματεία.

ἀγγειομαλακία (ή) νεώτ. Ιατρ. [ἐν τῇ ἀνατομῇ] ή κατάστασις μαλακύνσεως τῶν ἀγγείων.

ἀγγειομήκης-πτος (ὁ) νεώτ. βλ. ἀγγειοδόσπογος.

ἀγγειοντό (ὁ) Ιων. ἀγγήιον οκεῖος πρὸς ὑπόδοχὴν διαφόρων πραγμάτων, καθόλου δοχεῖον στερεῶν ή ὑγρῶν ἐκ τῆς ὅλης ἀγγείων ξυλινον, πηλινον, ὀστράκινον, χρυσῶν, ἀργυρῶν, χαλκοῦν κ.τ.λ., ἐκ τοῦ περιεχομένου α. ολινθρῶν, ἀλφειτῶν: Κρατ. 187 ἀγγεα τὰ περὶ τὸν πόντον. 1) ἀσκάς, σάκος, φλοῦτ. Λυα. 16 τὰς ραφὰς τῶν ἀγγείων κάτωθεν ἀναλύσας καὶ ἀφελῶν, πρβ. Ξεν. 'Αν. 6, 4, 23, 'Αθην. 117D, 548F, Γλουτ. 2, 61, 13, 1' ή λάρναξ: 'Ηρ. 1, 113, 'Επιγρ. 1' μέτρον, πρβ. κεράμιν. 2) ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων, πᾶν ὅ, τι περιέχει ὑγρῶν, τροφῆν κ.τ.λ., 'Αριστ. Ζ1, 3, 20 ὅσα φύσει ὑπάρχει ὑγρὰ ἐν τῷ σώματι, ἐν ἀγγείοις ὑπάρχει, ὡς περ καὶ αἷμα ἐν φλεβῇ καὶ μυελὸς ἐν ὀστέοις, νεώτ. ἀγγεῖα αἱμοφόρα, λεμφοφόρα. 3) τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν φύξην, πρβ. σκεῦος. 4) κέλυφος, ἐπὶ φυτῶν: Θεόδωρ. Φ. στ. 1, 11. 4) τὸ χόριον (δημ. τὸ ὑστέρα): Σωραν. 2, 57 1' δε 'Αθην. 7, 2, 350. 5) μονόξυλον, λέμβος: Θεοφ. Σμ. β, 6, 8' 1' μνηρ, κακόν, βρομερὸν ἀγγεῖον. ἐπὶ ἀνθρώπου αἱμοφόρ, δολίου κ.τ.λ.

ἀγγειονεύρωσις-εως (ή) νεώτ. ή διαπραχὴ τῶν ἀδένων τῆς ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως, ἐκδηλουμένη εἰς μὲν τὸ δερματὶ μορφῶν κινώσεως, εἰς δὲ τὰ ἄκρα ὡς οἰδημα ή ὑδαρθρος.

ἀγγειονευρωτικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ προερχόμενος ἐξ ἀγγειονευρώσεως: ἀγγειονευρωτικόν οἶδημα.

ἀγγειοπάθεια (ή) νεώτ. Ιατρ. ή παθολογική κατάσταση τῶν ἀγγείων του ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀγγειοπλῆξη ή -ία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή κακή κατάσταση τῶν ἀγγείων του ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀγγειοπλάσις (ή) νεώτ. ή πλάσις νέων ἀγγείων (τρυχειδῶν) ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι.

ἀγγειοπλάστης (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστής ἀγγείων, ἰδίως πηλίνων.

ἀγγειοπλαστική (ή) νεώτ. ή τέχνη τῆς κατασκευῆς ἀγγείων, ἰδίως πηλίνων.

ἀγγειοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀγγειοπλαστικὴν ή ὁ προσφυὴς εἰς τὴν-ήν: ἀγγειοπλαστικὸν ἡλια (ὀρυκτόν). Επίρρ. -ὢς.

ἀγγειοπλασταυργία (ή) νεώτ. συνών. του ἀγγειοπλαστικῆ βλ. λ.

ἀγγειοπλαστομετρός (ὁ) νεώτ. βλ. ἀγγειοπλάστης.

ἀγγειοπληθής-ές νεώτ. Ιατρ. βλ. ἀγγειοπληθής.

ἀγγειοπληρικός-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. βλ. ἀγγειοπληρικός.

ἀγγειοπλημία (τό) δημ. τὸ πλῆθος ἀγγείων μαγειρικῶν κ.τ.τ.: 1) τὰ ἀκάθαρτα ἐκ πλῆσεως ἀγγείων ὑγρά, ἄλλως ἀπόπλυμα. 2) τὸ πᾶν, δι' οὗ γίνεται ή πλάσις ἀγγείων. 3) μῆφ. ὁ εὐτέλης, ὁ περιφρονητέας, ὁ οὐτίδανός, καθόσρμα.

ἀγγειοπλησία (ὁ) νεώτ. ὁ πλῆθων τὰ ἀγγεῖα καὶ ἰδία τὰ μαγειρικά σκεῦα, ὁ βοηθὸς του μαγειροῦ συνών. τσανκαπλότης λέγεται καὶ ὡς ὄβρις.

ἀγγειοπράτης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλητὴς ἀγγείων.

ἀγγειοπτερίς (ή) νεώτ. περὶδρόφυτον τῆς τῆ-εως τῶν περιδρωτῶν, τῆς οἰκονείας τῶν μαρτυροειδῶν [αγγειοπτερίς Hoffm.].

ἀγγειοπραγία (ή) νεώτ. Ιατρ. ρήξις ἀγγείου αἱματὰφορῶν.

ἀγγειορραφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή ραφή ἀγγείων του ἀνθρωπίνου σώματος.

ἀγγειορραξία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή αἱμορραγία.

ἀγγειοσπαστικός-εως (ή) ή ἀγγειοσπαστικός (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ή σύσπασις ἀρτηριακοῦ ἀγγείου ἐπιφέρουσα τὴν λοχαμίαν τῆς δπ' αὐτοῦ ἀγγειομένης χώρας.

ἀγγειοσπαστικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ δημιουργῶν ἀσπασμοὺς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

ἀγγειοσπασμὸς (τό) νεώτ. Βοταν. γένος φυτῶν, ὅπου μετὰ τῶν γυμνοσπερμῶν ἀποτελοῦν τὸ ἄβροισμα τῶν φανερογᾶμων.

ἀγγειοσπέρμος κ. ἀγγειοσπέρματος ἀνὴ ἐναγγειοσπέρματος κ. ἐναγγειοσπέρμος βλ. λ.

ἀγγειοσπυγγός (ὁ) νεώτ. βλ. ἀγγειοδόσπογος.

ἀγγειοσπένσις (ή) νεώτ. Ιατρ. σπένσις ἀγγείων του ἀνθρώπου ὁργανισμοῦ.

ἀγγειοστοματὶς (ή) νεώτ. τάξις μικρῶν τυφλῶν ὄψεων, ὅλων ὀνομαζομένων τυφλωπιδῶν.

ἀγγειοστροφή (ή) νεώτ. Ιατρ. στροφή τῶν ἀρτηριῶν.

ἀγγειοτελετασία (ή) νεώτ. διάτασις ἀγγείων τρυχειδῶν ὀργάνων.

ἀγγειοτομή (ή) τομή ἀγγείου του ἀνθρωπίνου σώματος Παύλ. Αλγ. 6, 31.

ἀγγειοτύδι (τό) δημ. ὑποκορ. μικρὸν οὐροδοχεῖον.

ἀγγειώδης-ες νεώτ. βιολ. ὁ ρυχειδὴς χιτῶν του ὀφθαλμοῦ. 2) βοταν. τὸ οὐδέτερον ἐν χρήσει περὶ τῶν κυλινδρικών ή γωνιωδῶν σωλήνων τῶν φυτῶν.

ἀγγειώμα (τό) νεώτ. Ιατρ. πάθις του δέρματος ἐμφανιζομένη συνήθως ὑπὸ μορφῇ αἱματοχρόου ή καφεχροῦ κηλίδος ή ὡς μικρὸς θγκος.

ἀγγειωμάτωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. νόσος χαρακτηριστικὴ ἐκ του σχηματισμοῦ πολυαριθμῶν ἀγγειωμάτων [αγγειωμάτωση].

ἀγγειώσις-εως (ή) νεώτ. ἀνατομ. τὸ ἐπὶ μέρους ἀγγειακῶν δίκτυων καὶ ή δι' αὐτοῦ τροφοδοσία εἰς αἷμα τὸ αἷλιον μέρας.

ἀγγειώσις (ή) δημ. μικρὸς ἀγγεῖος 1) ὥραιον βρέφος ή μικρὸν παιδίον συνθῆσι. ἀγγειώσις.

ἀγγειώσχησις (ή) μον. ὁ ὄρχων τῶν ἀγγέλων, ἀρχάγγελος.

ἀγγειωφόρος Θ. Πρόδρορ. Κατομ. 277, 311, 352.

ἀγγεῖα (ή, ἀγγεῖλος) ἀγγεῖμα, εἰδῆσις, ή τε κόμμις καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς: 'Ηρ. 2, 114 ἀγγεῖλην λέγουσαν τὰδε, ἀγγεῖλαν φάσις, -ἀπαφάνσις, -ἀκπεινῆν κ.τ.λ., ἀγγεῖλαν φέρειν, -ἀπαφῆρειν, -εἰσφέρειν, ἀγγεῖα: τινός (περὶ τινος): 'Οδ. Α 408, 2, 20φ. Ατ. 221, Θουκ. 1, 61, 8, 15, 'Ιλ. 1, 336 ἐμὴ ἀγγεῖλη (περὶ ἐ-

μου) ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἐλθεῖν (πρβ. τὸ λατ. legationem obire), ἢ 140 ἢ οἱτ. ἐσωτερικὸν ἀντικ. ὡς τὸ ἐξέλθην ἐλθεῖν, ἀγγέλιον προβάλλειν (πορεύομαι ὡς ἀγγελος), ἢ δὲ γενικὴ ἐν τοῖς χωρίοις ἀγγέλιος ἡλυθες Ν 252, στήνεσκε Ο 640 κ. Γ 206 λαμβάνεται ὡς γενικὴ τῆς αἰτίας (ἐνεκεν ἀγγελίας), ἄλλοι γράφουσιν καὶ ἐνταῦθα ἀγγέλιον, ὁ δ' Ἀριστοφάνης ὑπολαμβάνει ὡς ὄνομα. τοῦ ἄρα, ὁ ἀγγέλιος (ἀγγελιοφόρος).

ἀγγελιάζω δημ. πάσχω σωματικὴν ἐξασθενώσιν, ἰσχνόινομαι, ἀδυνατίζω· 2) παθ. ἀγγελιάζομαι βλέπω τὸν ἀγγελὸν μου, ψυχωραγῶ· 3) ἐντ. ἐνεργ. κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ, καταπλήσσω· μὴ μοῦ ἀγγελιάζῃς τὸ παιδί.

ἀγγελιορχοῖς ἡ μτγ. ἀρχάγγελος. **ἀγγελιοσμοῖς** (τό) δημ. ἡ ὑστάτη πνοή, τὸ ξεφύγισμα ἢ ὁ κρὰ ἰσχύος, μεγάλη ἐξάντησις.

ἀγγελιοσφάμε μτγ. εἶμαι ἀγγελιοφόρος σχολ. Αἰσχ. Πρ 966.

ἀγγελιοσφορία (ἡ) μον. μεταβίβασις ἀγγέλιος. **ἀγγελιοσφορεῖς** (ἰων. -ινη-) ὁ φέρων ἀγγέλιον, μηνυτής· 2) πορὰ Πέρσας, ὁ εἰσάγων ἀνθρώπους εἰς τὸν βασιλεῖα πρὸς ἀκρόασιν Ἡρ.3,118, πρβ. ἱ,114.

ἀγγελιοστία (ἡ) θηλ. τοῦ ἀγγελοῦ· Ὁρφ. Ὑμν.78 ἀγγελία θεοῦ, διόρθ. ἀγγελιώτι, πιθον. ἀγγέλτειρα. **ἀγγέλιω** δημ. ὁμοιάζω μὲ ἀγγελοῦ, εἰσαίω ἐράσμιος, ἀγαπήνομαι· δ.τραγ. ἄλλοτ ἐγὼ ἤμουν ἀγγελοῦ, τῶρ ἀγγέλιζον ἄλλοι· 2) παρέχω ἐλεημοσύνην, ἐλέω· ἀγγέλιστέ με τὸ φτωχόν· 3) πραινὼν διὰ θωπεῖαν· ἀγγέλιστε τοῖς παιδὶ νὰ ἡσυχάζῃ.

ἀγγέλιησις (ὁ) μτγ. ἀγγελοῦ.

ἀγγέλικα (ἡ) δημ. φυτὸν τῆς τάξεως τῶν σκιαδανῶν εἶναι δύο εἰδῶν λεγόμενα ἐν τῇ βοτάνῃ· αἰγιπδόειον τὸ ποδαργικόν, ἄλλωτ ρίζα συριακὴ καὶ σάσει· τὸ πελοποννησιακόν, δυσπροσδιορίστον κατὰ Π.Γεωδ.Φυτ.Λεξ.865· 2) ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ ἀγγέλικα· 3) οἰκονομικὰς ποτὶν περιέχον τὸ ἐκ τῆς ρίζης ἀγγέλικας δι' ἀποστάξεως ἐξαγομένον αἰθέριον ἔλαιον.

ἀγγέλικός (ὁ) δημ. ὠραίος ὡς ἀγγελοῦ τὴν ὄψιν ἢ τὸ σῶμα· δ.τραγ. τ' ἀγγελικὰ σου κορμὶ κρυφὰ τὸ καμαρώνω.

ἀγγέλική (ἡ) νεώτ. φυτόν· ἢ ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ· ἢ τὸ ἐξ αὐτῆς ποτὶν, βλ. ἀγγέλικα.

ἀγγέλικότης δημ. αἰφνίδιος θάνατος· 2) θυμός, παραφορά· 3) ἐπιληψία, σεληνιασμός, συνών. ἀγγελοκροῦσμα, ἀγγελοσκιᾶσμα, ταραχτικὸ κ. κατ' εὐφημισμὸν, τὸ γλυκὺ (τοῦ), τὸ καλὸ (τοῦ)· τὸν ἐπίσας (τὸν ἡῆρε) τ' ἀγγελικὸ τοῦ (εἰς τὴν ἔννοιαν δὲ δαιμονισθῇ) φρ. κατάρτας ἀγγελικὸν νὰ τοῦ ῥθρ.

ἀγγέλικός ἡ-ὸν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀγγέλου ἢ τοῦ ἀγγέλου· Φρύν. ἈΒ ἀγγέλική ῥήσις· αἰ τῶν ἀγγέλων ἐν τοῖς τραγῳδίας ῥήσις· ἢ ἀγγέλική στρατιὰ ἡ ἐξ Ἀγγέλων· 2) ἀγγέλική ὁρησις ἡ ἀγγελικὸν ὁρημα εἶδος παντομυμικοῦ χοροῦ ἐν συμπόσι· Ἀθην.629Β καὶ τὴν ἀγγέλικὴν δὲ παρίονον (γρ. παρ' οἴνου) ἡκρίβδον ὁρησιν, Πολυδ.4,103 τὸ δὲ ἀγγελικὸν ἐμμελοῦ στήματα ἀγγέλων· 3) δημ. ὁ ὁμοιος μὲ ἀγγελοῦ, ὠραίος· ἀγγελικὸ κορμὶ ἢ δ.τραγ. τὸ ποῖο τραγοῦδι νὰ σοῦ πᾶ, καλὴ μου, νὰ σ' ἀρέσῃ, ἢ ποῦ χεῖς κορμὶ ἀγγελικὸ, δαχτυλιδένια μέση· Ἐπίρρ. μτγν. ἀγγελικῶς κ. δημ. ἀγγελικὰ ἢ ἀγγελικὸς χορός· δημ. ὁ κατὰ τὴν τελευτὴν τοῦ γάμου χορός, ἄλλως λεγόμεν. τὸ Ἥσας χόρευε.

ἀγγέλιος ἔζλον νεώτ. εἶδος ἀκλῆροῦ καὶ συνεκτικῶς ἔζλου.

ἀγγελοσεία (ἡ) νεώτ. λειτουργία διαβιβάσεως ἀγγελίων ἢ κ. ἀπλῶς παροχὴ ἀγγέλων.

ἀγγελοδότης (ὁ) νεώτ. ὁ παρέχων ἀγγέλιον, ὁ δίδων διαφύμην εἰς ἐφημερίδα.

ἀγγελίς (-δοσις) μαν. θηλ. τοῦ ἀγγελοῦ, πρβ. δαίμωνις, δαίμων.

ἀγγέλοισι (τό) δημ. ἡ εἰς πτωχὸν παρεχομένη ἐλεημοσύνη, μικρὰ βοήθεια.

ἀγγελιότης (ὁ) ἐπονομασία διαφόρων χριστιανῶν αἰρετικῶν, ὅτινες κατ' Ἐπιφάνιον ἐδόξαζον ὅτι ὁ κόσμος ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ἢ ὅτι οὗτοι οἱ ἴδιοι ἐξῶν ὡς ἀγγελοὶ καὶ ἄλλως, κατ' Αὐγουστίνον, καυχώμενοι ὅτι ἐγίνωσκον τὰ βέβαια διὰ μέσου τῶν ἀγγέλων.

ἀγγελιώτης (ὁ) ἀγγελοῦ· Ὑμν. Ἐρμ.295 γαστροὶ ἐρίθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην (ἀκόλαστον, ἀγγελοῦ, τ.ἐ. φόβον, ὃν ἵνα συγκολύφῃ ἐπέπταρε), θηλ. ἀγγελιώτις· Καλλ.

ἀγγέλλω (ἀγγελοῦ) μέλλω. **ἀγγέλω**, δωρ. ἀγγέλω, ἄττ. ἀγγέλλω, ἄορ. παθ. ἀγγέλλομαι κ. ἀγγέλλω Eur.17 932, Ἐπιγρ. 1 Ἀθηνᾶ 22,3281 ὁ β' ἄορ. ἡγγελοῦ εἶναι ἀπόβλητος (Ἀθην.22,320 ἢ φέρω ἀγγέλλω· α) ἀπολύτως· ἢλ.Κ 409 ὠρτο δὲ ἴρις ἀγγελοῦσα β' μὲτ' αἰτ· ἢλ.Κ 448 ἐσθλά καὶ μετὰ δότ. προσέτι· ἢλ.Ρ 701 Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος καὶ παρὰ περὶ τοῖς· Πλάτ.Πρωτ.310Β μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις, παροισματικὴ φράσις Φαίδρ.242Β οὐ πάλεμον γε ἀγγέλλεις γ' ἔμπροσθ. ἀγ. περὶ πινος· Σοφ. Ἡλ.1111 δ μετ' ἐξηρημένον προτάσσειν· ἢλ.Χ 439 ἡγγεῖλ· ὅττι, Εὐρ.17 704 ὡς, Σοφ. Ἡλ.47 ὁδοῦνεκα καὶ μετὰ μτχ. ἰ452 ἡ καὶ θανόντ' ἡγγεῖλαν· Ξεν. Ἀν.2,3,19 τὸ μέδον· Σοφ.Αἱ.1376 ἀγγέλλομαι εἶναι φίλος (ἀγγέλλω ἐμαυτὸν, ὅτι εἰμί· παθ.· Σοφ.Τρ.73, ὥν ἡ θανὸν ἀγγέλλεται· καὶ μετ' ἀπαρ· Πλάτ.Καρμ.153Β ἡγγεῖται ἡ μάχη ἰσχυρὰ γεγονέναι, Θουκ.8,97 τὸ ἡγγεῖμένο, ἀγγεῖλοι, εἰδησεις.

ἀγγελλομαι (τό) ἀρχ. μήνυμα, ἀγαγγελία. **ἀγγελοδαρμένους** (ὁ) δημ. ὁ ψυχωραγῶν, ὡς κτυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου.

ἀγγελοδάρμη (τό) κ. -εμα δημ. τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κτύπημα, θάνατος, αἰφνίδιος· κατ. κακὸ ἀγγελοδάρμα νὰ σοῦ ῥθρ· συνών. ἀγγελικό.

ἀγγελοδάρσασμο (τό) δημ. ἐξάισιον πραιντικὸν ἢ θεραπευτικὸν φάρμακον· δ.τραγ. ἀγγελοδάρσασμο ἔδανες κ' ἐγιναν τὴν πληγὴν μου· 2) ἐξόχος ἡδὺ μύρον· δ.τραγ. ἀγγελοδάρσασμο βασιτὰς κ' ἰδοιτο κ' ἂν πᾶς μυρίζεις.

ἀγγελοδότης (ὁ) μαν. ὁ ζῶν ἀγγέλου βίον.

ἀγγελοδληποῦσα (ἡ) δημ. ἡ ἔχουσα βλέμμα ἀγγελικόν κ. ἢ βλέπουσα τοὺς ἀγγέλους· εἰδικῶς ἐπίθετον τῆς Παναγίας.

ἀγγελογράφος (ὁ) Σ.Τουδ.Μεγ.Κατηχ.27,17Κερ. **ἀγγελοδελκτής** Παρ.Μαγ.Γρ.Α'118,1371(Χαριτων.).

ἀγγελοειδής -ές μτγν. ὁ ὁμοιος μὲ ἀγγελοῦ· ἀγγελοειδὲς πρόσωπον· Ἐντ. ἀγγελοειδεῖα ἡ πρὸς ἀγγελοῦ ὁμοιότης.

ἀγγελοζωγραφιστός ἡ-ὁ δημ. ἔχων ὄψιν, ἐμφάνισιν, παράστασιν ἀγγέλου· ἄλλως δημ. ἀγγελοστορίστας· δ.τραγ. κοπελιά μου πεταχτὴ κ' ἀγγελοζωγραφιστῇ, Ἐρωτ.οκρ.Β 607 ἐκδ. Ξανθοῦδ. μίαν ἀγγελοζουγράφιστην ροδοπεριχυμένην.

ἀγγελοθεσία (ἡ) μτγν. ἡ εἰς θεῖον ἀγγέλου τάξις.

ἀγγελοθωρῶ δημ. βλέπω τὸν ἀγγελοῦ μου, ψυχωραγῶ· συνών. ψυχομαχῶ· ἀγγελοκροῦμαι.

ἀγγελοκαμωμένος ἡ-ο δ.καμωμένος σάν ἀγγελοῦ, ἀγγελομορφος, ὠραίος.

ἀγγελοκάματος ἡ-ο δημ. ὁ πλάσμενος, καμωμένος ὡς ἀγγελοῦ, βλ. ἀγγελικός.

ἀγγελοκατέβας (ὁ) δημ. ὁ ἀπὸ τῶν ἀγγέλων προελθὼν· γνωμ. καὶ τὰ ἀγγελοκατέβας ἔχει βίβλ. κουςούρια.

ἀγγελοκόβω δημ. διακόπτω τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν ἄλλω, βλ. ἀγγελοσκιάζω 4.

ἀγγελοκόμιστος -ον μαν. ὁ ὑπ' ἀγγέλου κομισθεὶς **ἀγγελοκρίτης** (ὁ) δημ. ὁ ἀρχάγγελος ὡς ψυχοπομπός· κατ. ἀπὸ τῶν ἀγγελοκρίτῃ νὰ τὸ βρῇς.

ἀγγελόκρουσμα (τὸ) δημ. φυχορράγημα || καταπληξίς, φόβος, ἀποτροπισμός, δεινή κατάπληξις : φρ. ἀγγελόκρουσμα τοῦ ρθε σάν τ' ἄκουσε.

ἀγγελόκρουω κ. -ομαι δημ. ὁ ἐνέργ. τύπος ἐσηματισμένη ὑποχωρητικὴ ἐκ τοῦ παθ. 1) φυχορράγω 2) καταπλησσομαι, φοδοῦμαι, ἐξίσταμαι : τὸν εἶδα κ' ἀγγελόκρουστικα || ὑποφέρω ὀρεῖς πόνας || παθ. σεληνίζομαι, δαιμονίζομαι, κυριεύομαι ἐξ ὁσποτανίας : ὕβριστ. μωρὴ ἀγγελόκρουσμένη 2) μτφ. -αράσσομαι ὑπὸ τρικυμίας, κλυδωνίζομαι ὁ τραγ. νὰ ἰδῇται τ' ἄρμενα πῶς ἄρμενίζουνε κ' ἀγγελόκρουονται 3) ἐνέργ. ἀφαιρῶ τὴν φυχὴν τινος (συνὴδ ὅς ὁ Χάρος 1' 4) ἐξολοθρεύω 5) ἐκφοβίζω, ἀγρίως ἐπιπλήττω.

ἀγγελολάτρησι | νεώτ. ὁ λατρεύων τοὺς ἀγγέλους, βλ. κ. ἀγγέλτης.

ἀγγελολογία | | νεώτ. ἡ περ' τῶν ἀγγέλων διδασκαλία ἐν τῇ δογματικῇ.

ἀγγελομάτης -α κ. -σος δημ. ἔχων ὠραίους ὡς ἀγγέλου ὀφθαλμούς : ὁ τραγ. μὰ ταῦτη ἂν τὸν ἀγάπησε ἀγγελομάτης εἶναι.

ἀγγελομαχῶ δημ. φυχορραγῶ, φυχομαχῶ.

ἀγγελομυήτης μτγν. κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀγγέλων.

ἀγγελομορφος -ον μυν. ὁ ἔχων μορφήν ἀγγέλου, συγγεν. δημ. ἀγγελοκώματος κ. ἀγγελοκαμωμένος.

ἀγγελοπείρια | | δημ. αἰφνιδίος θάνατος 2) πλῆγμα πέτρας ὑπ' ἀνέωστου ριψθείσης κ. μτφ. ἀπροδοκῆταν, ἐξαφνικόν, ἀναπάντεχα κακόν 3) ἐρωτομανία, ἐρωτολήπια, ἐρωτικὸν παραλήρημα.

ἀγγελοπλήρωτος -ον μυν. ὁ πλήρης ἀγγέλων.

ἀγγελοπλοκος -ον μυν. ὁ ὑπ' ἀγγέλων πλεχθεὶς :

ἀγγελοπλοκος στέφανος.

ἀγγελοπρεπής -ές μτγν. ὁ πρέπων ἀγγέλου, ὁ αἰμώδης μετ' ἀγγέλους. Εντ. ἀγγελοπρέπεια | Ἐπίρρ. -ῶς.

ἀγγελοπροστασία | | μυν. προστασία ἀγγέλων.

ἀγγελοπροσώπος -η-ο δημ. ὁ ἔχων πρόσωπον ἀγγέλου, ὁ εὐγενὴς τὴν ὄψιν, ὠραίος.

ἀγγελιοδότης | | ἀγγελιαφόρος, κομιστὴς εἰδήσεων : 1) λ.β. 26 Διὸς δέ τοι ἀγγελὸς εἰμι 10 Ὀνειρὸς 1, ὁ 169 1' | ρισι, Σ 12 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῆϊ δ' ἦλθεν, Σοφ. 11.149 ἄρνεις Διὸς ἀγγέλος ἡ ἐκ Διὸς ἀγγέλος τοῦ ἑαρος 1 ἡ ὑπὸ Διὸς πεμφθεῖσα ἀγγελος τοῦ ἑαρος, τ.ε. τὸ Διὸς γεν. ὑποκ. 1 δέ προσπακούμενον ἑαρος ἀντικ. 1, πρὸ. Σοφ. 39 ἥρος ἀγγέλος ἡμερόφωτος, ἀήδων 2) ἀγγέλου ἐκκλ. πνεύματα διάμεο μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀποτελοῦντα πλήρη ἀνορήματα, ἀλλὰ συνταγμένα 3) συνεκτ. ὁ ὁμοῖος μετ' οὗς ἀγγέλους κατὰ τὴν φυχήν, εὐσπλαχνικός, ἐλεήμων, φιλάνθρωπος || ὁ ὠραίος, βηλ. ἀγγέλινα, ὁ ὁμοῖος πρὸς τοὺς ἀγγέλους κατὰ τὴν μορφήν : εἶνα παλληκάρει ἀγγέλος || θεωπετικὴ προσχορία τῆς μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα, τὴν συζύγων, τὴν ἐραστῶν πρὸς ἀλλήλους 4) ὁ φύλαξ ἀγγέλος, ὁ παρὰ τὴν φυχήν παρακολουθεῖν καὶ καθοδεῖν τὸν ἄνθρωπον, λατ. geitus : δημ. φρ. δέ δίνει τ' ἀγγέλω τοι νερό | ἐνί φιλαργύρων κ. ἐγώιστων |, εἶναι σὲ κακὸ ἀγγέλο | ἐνί ἐξωργισμένου ἡ δυσθύμου ἔχοντος |, εἶδα τὸν ἀγγέλο μου | ἐδοκίμασα μεγάλῃν ἀγωνίαν |, εἶδα πρόσνο ἀγγέλο κ. εἶδα τὸ σκόλο ἀγγέλο 5) δαίμων, στοιχειό : ὁμοῖος μὰ τὸν ἀγγέλο τῆς φωτιάς, ὁ τραγ. ἐξέβη δράκας ἀγγέλος καὶ θάλλ' νὰ τρώῃ τὸ Γιάννη.

ἀγγελοσκοπία | | δημ. ἰεξ οὐ ὑποχωρητικὸς κ. τὸ ἐνέργ. ἀγγελοσκοπῶ) τρομάζω κατὰ τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν μου, ὁπλὸς πνέω τὰ λείψια 2) τρομάζω ἐξ ἀπροόπτου ἐμφανίσεως 3) παθαίνω ἐπιληψίαν, σεληνίζομαι 4) ἐνέργ. μεταδ. διακοπὴν τὸν ἐπιθανάτιον ρόχον ἄλλου | διὰ κλυδωνῶν κ.τ.τ. | συνών. ἀγγελοκόβω 5) ἐνέργ. τρομάζω ἄλλον : κατ. πού νὰ σ' ἀγγελοσκοπῇ ὁ χάρος συνών. ἀγγελοκρούω.

ἀγγελοσκοπία (τὸ) δημ. ἐπιθανάτιος ἀγωνία 2) δεινὸς φόβος, τρομάρα 3) ἐπιληψία συνών. ἀγγελοκρούω, φυγομαχῶ, φυχορράγημα, ἐξοφύχμα, τὸ ἀγγελικό, ἀγγελοχτύπημα.

ἀγγελοστολιζέω δημ. στολιζῶ πνὰ ὡς ἀγγέλον συνθεῖται, εἰς τὴν μτγ. ἀγγελοστολισμένος-η-ο ἔχων στολισμὸν κ. μτφ. ἀρετὰς ἡ ὠραίοτητα ἀγγέλου : ὁ τραγ. παπαδοπαῖλα μου ὁμορφε καὶ ἀγγελοστολισμένη, ὁλλως ἀγγελοστολίστος-η-α.

ἀγγελοστολίζω δημ. στολιζῶ, περιγράφω τινὰ ὡς ἀγγέλον, ὑπερβαινω.

ἀγγελοστορισμένος -η-ο ὡς ἀγγέλος ἱστορισμένος, γραμμένος σάν ἀγγέλος, ὠραίος, ἀγγελο-γραφοστός βλ. λ.

ἀγγελοστή -ησις | | μυν. ἡ φύσις τοῦ ἀγγέλου.

ἀγγελοῦδότης | | δημ. ἐπὶ βρέφους ἡ μικροῦ παιδίου, ὠραίος ὡς ἀγγέλος συνών. ἀγγέλινα.

ἀγγελοῦμνητος -αν μυν. ὁ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων ὁμνηθείς.

ἀγγελοφάνεια | | μυν. ἐμφάνισις ἀγγέλου.

ἀγγελοφύκος -η-ο δημ. ἔχων ἀγγέλου φυχήν, αγαθὸς καὶ πρῶτος, ἐλεήμων συνών. ἀγγελοκαρδὸς, πούφωκος.

ἀγγελοφύροσι | | μυν. ἀγγέλος : Χρησμ. Σ.β. 2.214 θεοῦ ἀφῆτοι ἀγγελοφύρος, πρὸ. διαγγελοφύρο, ἀγγελοφύρο : Χρησμ. Σ.β. 8, 117 σάλληξ πολέμων ἀγγελοφύρο.

ἀγγελοφύριον (τὸ) νεώτ. τὸ δι' οὐ ἀγγέλλομεν γάμοις, θάνατον, γέννησιν κ.τ.τ. ἐντυπον.

ἀγγελοφύρος -η-όν μυν. ἀπαγγελτικός βλ. λ.

ἀγγελοφύριον | | νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας σκροφουλουλαιοειδῶν, φυόμενον ὠδίως ἐν νοτ. Ἀμερικῇ.

ἀγγελοφύριον | | μυν. τὸ νὰ ἔχη τις ὄνομα ἀγγέλου 2) τὸ νὰ ἔχη τις παρανομῶν ἀπὸ τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου Ἀγγέλων.

ἀγγελοφύριον καὶ Ἀύσονοκοσμοκράτωρ μυν. οὕτω καλεῖται ὑπὸ τοῦ βαλοσαμῶνος ὁ αὐτοκράτωρ Ἰσαάκ.

ἀγγιζέω κ. γινάζω δημ. ἀντὶ ἐγγίζω, ἀπτομαι, ἐφάπτομαι, ὁλῶ : μὴ με γινάξῃς, γιατί θὰ πῶσω 2) ἐναλῶ, περῶζω, λυπῶ, προσβάλλω : με γινάξῃς μετὰ τὰ λόγια σου, παροιμ. ἂν με ἀγγιάξῃς στήν οὐρά, θὰ σὲ γινάξῃς στήν καρδιά, φρ. ἀγγιάζε τὸ μοχαίρι στὸ κόκκαλο 1 τὸ κακὸν ἐφθασε εἰς τὸ ἀπροσάρητον 1, καίτα με καὶ μὴ με γινάξῃς 1 μὴ μοῦ ἀπτομαι, ἐπὶ ἐτοιμορρόδῳ ἡ εὐδωραστῶν, μτφ. ἐπὶ εὐερέστῳ 1, βλ. κ. ἀγγίζω, ἐγγίζω.

ἀγγιάξιμο | | δημ. κ. γινάξιμο ἐπαφῇ || ἐν-ὄχλησις, πείραγμα, οἰσμός ἀγγιασμοῦ | | κ. ἀγγιασμοῦ, ἀγγιζομαι, ἀγγιζομαι.

ἀγγιαχτος -η-ο δημ. κ. ἀνέγγιαχτος κ. ἀνέγγιαχος κ. ἀγγιχτος ἐκείνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤγγισέ τις, ἀνέπαφος : ἀπῆσαν τὰ πράγματα στὴ θέση τους ἀγγιαχτος 2) κόρη ἀνήη καὶ ἀνέγγιαχτι ἀφογος, ἐρωτικῶς ἀδίκτος.

ἀγγινηματὶ | | δημ. φθορὸς, ἐπαφῇ || πείραγμα, προσβολή, βλ. κ. ἀγγίξω.

ἀγγίξω κ. γινίξω δημ. ἀντὶ ἐγγίζω, ἀπτομαι, ἐφάπτομαι : μὴν ἀγγίξῃς ἀπάνω μου, Ἐρωτόκρ. Δ 1436 ἐκδ. ἐναδού, ὁ πόθος εἶν' στὰ σωθικά καὶ στήν καρδιά τ' ἀγγίξει || ἀπτομαι ἐρωτικῶς : θέλησε νὰ τὴν ἀγγίξῃ, μὴ δὲν τὰ κατάφερα 2) ἐνὸχλῶ, περῶζω διὰ λόγου ἡ ἔργου, λυπῶ τινά : τὰ λόγια σου μ' ἀγγίξουν, φρ. μὴ με γινίξῃς τὴ γινίξω 3) νοσίζομαι, κλέπτο καὶ συναν. περῶζω : φρ. αὐτε καὶ χρυσόφι ἀγγίξει, ὠδίως περὶ τιμῷ ὑπερέτω 4) παθ.-μαι σώματων, περῶζομαι, ἐξοργίζομαι : ὁ τραγ. ἀρπαχτικὴ καὶ ἀγγιστικὴν καὶ θυμῶσε καὶ ἀγγιστικὴν, φρ. ἔχω τὴν καρδιά γιγμένη | εἰμαι πειραγμένος ἡ θλιμμένος |.

ἀγγίνα (ἡ) δημ. κυνάχη.

ἀγγέλιο (τό) κ. γγέλιο δημ. ἐπαφή, πρόσφαισις· μέ το παραμικρό γγέλιο μήνγει τίς φωνές || ἐνόηται, πείραγμα· ὁ λόγος τοῦ εἶναι γγέλιο· ὁμοίως ἀγγισματόι. 2) νόσος τις τῶν προδῶτων εἰς τοὺς μαστοὺς (φλεγμονή).

ἀγγιχτά δημ. μετ' ἐπαφῆς ἢ φαύσεως.

ἀγγιχτικός-ή-ό δημ. ὁ προέχων λύπην, πειραχτικός· τὰ λόγια τοῦ εἶναι ἀγγιχτικά. Ἐπίρρ. ἀγγιχτικά ἢ μιλάει ἀγγιχτικά.

ἀγγιχτός -η-ο κ. ἀνέγγιχτος κ. ἀνέγγιγος, βλ. ἀγγιαχτός, Ἐπίρρ. ἀγγιχτά.

ἀγγιλεσίτης (οἱ) νεώτ. ὄρυκτὸν τοῦ μολύβδου, κουσταλλόμορφον, διαφανές, προερχόμενον ἐξ ὀξειδώσεως τοῦ γαλνίου.

ἀγγιλιθεσίᾱ μον. ἀντὶ ἀγλίθε, βλ. ἀγλίς.

ἀγγιλιμοσί (οἱ) νεώτ. ἰδιωτισμός τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας.

ἀγγιλιστὶ νεώτ. ἐπίρρ. εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

ἀγγιλουμανής-εἰς(οἱ) νεώτ. ὁ ἔχων ἀγγιλουμανίαν βλ.λ.

ἀγγιλουμανι(αῖ) νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη ἢ ὁ θαυμασμός πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς || ἡ μίμησις ἀγγλικῶν τρόπων, συνθημάτων κ.τ.τ.

ἀγγιλοφόνος δημ. ἔχω συμπεριφορὰν ἢ συνήθειαν τῶν Ἀγγλων κ. συνθημάτων. μιμοῦμαι τοὺς Ἀγγλους, ἄλλως ἰγγιλοφόνως.

ἀγγιλοθήκη(ή) Ἀθην.210C ἡ δὲ ὕψ' Ἀλεξανδρῶν καλουμένη ἀγγιοθήκη τριγώνου ἐστὶ, κατὰ μέσον κοίλη, δέχεσθαι δυναμένη ἐντιθέμενον κεράμειαν, ἔχουσι δὲ ταύτην οἱ μὲν πένητες ἐυλίπην, οἱ δὲ πλούσιοι χαλκὴν ἢ ἀργυρῶν, ἰδὲ λ. ἐγγυδὴκ.

ἀγγιλόγοσι (οἱ) δημ. ὄργανον ἁλίσας, μικρὸς σάκος δικτυώτης ἔχων σιδηρὸν στεφάνην συνεχομένην μετ' μακρὰν λαβὴν, χρήσιμος δι' ἁλίσαν ὁστράκων ἐν τῷ βυθῷ, ἄλλως ἀγγολοί.

ἀγγιόνι(οἱ) δημ. ὁ ἐγγονος, τὸ τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς τέκνον, τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδί. Ὑποκορ. ἀγγονάκι(οἱ). Μεγέθ. ἀγγονασι(οἱ). Ἀγγοναί(η).

ἀγγιοπήνη(οἱ) Ἡσ. Σοῦιδ. τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

ἀγγος-εσι(οἱ) πᾶν εἶδος ἀγγείου, οἶον οἶνον, γάλακτος, ὕδατος κ.τ.λ. μικρὸν ἢ μέγα, οἶον ὕδρια, στομνίον, ποτήριον, πίθος, κάδος, κιβώτιον, λάρναξ, φέρετρον κ.τ.λ. ἦδη ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου· Ὀδ. Π13 ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἀγγεα, Ἡρ.5,12 ἐπ' ὕδωρ ἔπειμον ἀγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν. 2) ἡ μήτρα τοῦ θήλειος· Ἰνν.Γαλ. 3) τὸ ὁστρακὸν τοῦ καράβου· Ὀμπ. Ἀλ.2,406 4) ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν· ΑΠ.9,226.

ἀγγοσύρα ἢ ἀληθής νεώτ. ὁ φλοιὸς τῆς γαλίπας τῆς τριφύλλου τῆς τάξεως τῶν ρυτωδῶν.

ἀγγουράγκαθοι(οἱ) δημ. φυτὸν ἐκ τῶν φυλλοκάνθων τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) συνών. γαιδοουράγκαθο.

ἀγγουράκι(οἱ) δημ. μικρὸ ἀγγούρι βλ.λ. 2) ὑποχοίρις ἢ κρητικὴ, ἀγριοχόρτον τῆς τάξεως τῶν συνθέτων συνών. ἀγγουρέλι, ἀγγουρούδι.

ἀγγουραμιά(η) δημ. ἡ ἄλμη ἢ ὀξάλμη, εἰς ἣν τίθενται μικρὰ ἀγγούρια διὰ τὴν διατηρηθεῖν.

ἀγγουριά(η) δημ. φυτὸν, βοτον. σικυὸς ἢ πέπων ὁ ἡμερος ὁ παράγων τὸ ἀγγούρι βλ.λ.

ἀγγουρίλα(η) δημ. ὁσμή ἀγγουριοῦ· τὸ ἀγουρὸν καρποῦ μυρίζει ἀγγουρίλας.

ἀγγουρίσι(οἱ) μον. κ. δημ. ἀγγούρι, ὁ καρπὸς πέπνος τοῦ ἡμέρου cucumis latius, σίκυος σπερματίας· φρ. δροσερὸ πᾶν ἀγγούρι, παροιμ. πότε φέρωσε τ' ἀγγούρι πότε μάκρηνε ἡ αὐρὰ του (ἐπὶ πράγματα ταχέως ἀναπτυγέντος). 2) δυσκολία, περίπλοκος δυσχερὴς· ἐδῶ εἶναι τὸ ἀγγούρι, παροιμ. μὴ χορεύεις φούερα φούερα κὶ ὁ χορὸς δὲν εἶναι ἀγγούρια (ἡ ἐνεργὴς βίαιστικά καὶ ἀπρόσεκτα) συνών. δροσινά, δροσπίτς, κατσούνα· συγγεν. νεράγγουρο, ξυλάγγουρο, τετράγ-

γουρο, διάγγουρο· ὑποκορ. ἀγγουράκι· συνθ. ἀγγουρομάνια ἄλλως ἀπορίτης, ἀγγουροσαλάτα ἀγγουρονοματοσαλάτα, ἀγγουρόπορος κ.τ.τ.

ἀγγουροβλάσταροί(οἱ) δημ. ὁ νεωστὶ φυτρώσας βλαστὸς τῆς ἀγγουρίας συνών. ἀγγουρόφυτα.

ἀγγουρομάννα(η) δημ. ἡ ἀγγουριά ἢ ἀφηνομένη νὰ μεγαλώσῃ διὰ σπόρον.

ἀγγουρόνεροι(οἱ) δημ. ὁ χυμὸς τῶν ἀγγουριῶν, χρησιμεύων ὡς καλλυντικὸν τῆς ἐπιδερμίδος, ἰδίως πρὸς πλῆσιν τοῦ προσώπου.

ἀγγουρος Ἡσ. εἶδος πλακοῦντος.

ἀγγουροσαλάτα(η) δημ. σαλάτα ἀπὸ ἀγγούρι.

ἀγγουρόσπορος(οἱ) δημ. ὁ σπόρος ἀγγουριοῦ.

ἀγγουρότοπος(οἱ) δημ. τόπος παραγωγῆς ἀγγουριῶν συνών. ἀγγουρόκηπος.

ἀγγουροφάγοσι(οἱ) δημ. ὀνομασία σκώληκος τραγωντὸς τὴν ρίζαν τῆς ἀγγουρίας.

ἀγγουροχόρτο(οἱ) χόρτον τι φαγώσιμον δύο εἰδῶν, ὧν τὸ ἐν παράγει μικρὰ ἀγγούρια.

ἀγγουροτόνη(οἱ) μον. κάλυμμά τῆς κεφαλῆς.

ἀγγουροσαί(η) δημ. κυνάγχη· 2) λόθυσσας· 3) κ. ἀγγουσα, δύσπνοια, ἀνεπαρκὴς ἢ μολυσμένος ἀτμ. ἀπὸ εἰς βαθεὰ ὀρύγματα δὲν μπόρεσαν νὰ προχωρέσουνε στὴ σπηλιὰ γιατί ἰστιάθησαν ἀγγούσια, σταμάτησε ὁ πηλαδὸς γιατί ἰστιάτο στὸ βάθος ἔχει ἀγγουσα.

ἀγγυρίη δημ. λύπη ἐκ ματαιώσεως πόθου ἢ πρᾶσοκίας· ἀγγυρί μᾶς ἔκανες ποῦ δὲ γιόρτασες φέτος· 2) κλαυθυρισμός παιδιοῦ, γυναικ. 3) ἔρις, διένεξις, τσάκωμα· ἐπιασέ τους ἀγγυρί· 4) δυσπρόσκεια, κακογνώμια· δ. τραγ. ἀφῆσ' τὴν ἀγγυρί στὸ βουνὸ καὶ τὴν κασιὰ στὴ βρύση.

ἀγγυρίας Ἡσ. λύπας· κ. EM.

ἀγγυρίειν Ἡσ. ὑφαιρέσθαι, ἐρεθίζειν.

ἀγγυρίω δημ. ἐρεθίζω, παρενοχλῶ, ἔξαγριῶν· μὴν ἀγγυρίξω τὸ παιδί, τὸ σκυλί, παροιμ. ἀγγυρίσκειν ἢ γουρουνιά καὶ παῖς τὴν μερώση (ἐπὶ χυδαίῳ ὀργιζομένῳ), ὁποῦ χρωστέι πλερώνει κὶ ὁπ' ἀγγυρίζεται μερώνει || ἀγγυρίω τὸ σφυρί, τὴν πληγὴ κᾶμω νὰ ἐρεθισθῇ, νὰ ἀφορμίσῃ (μον. ἀγγυρίω).

ἀγγυρίς μον. Σοῦιδας, ἡ δούλη.

ἀγγυρισμιά(οἱ) κ. ἀγγυρισι(ή) ἐρέθισμα, πείραγμα (βλ. Κορ. Ἀτ.Β.7), δυσπρόσκεια· 2) ἡ πρὸς ὀχείαν ὀρμή τῶν ζώων.

ἀγγυριστικός (οἱ) δημ. ὄργανον σιδηροῦν φέρον πολλὰ ἀγκυλία, δι' οὗ ἀνασύρουν τὰ εἰς τὰ φρέατα πίπτοντα ἀντλήματα, ἐκ τοῦ μτγν. ἀγγρίφ βλ. λ.

ἀγγυρίφι κ. ἀγγρίφιοι δημ. ἀγκιστρον ἐν ἢ καὶ πλείονα ὁμοῦ πρὸς ἐξάρτησιν, ἀρπάγη, τοιγυτί· κρέμασε τὸ κράς ἀπὸ τ' ἀγγυρίφι· 2) ἀκίς, ἀκάνθιον, πᾶν δ,τι ἀγκυλῶνει· τὸ ἀρροκάνιστο ξυλό ἔχει ἀγγυρίφι· μτφ. σκώπητις, περᾶχτις· εἶναι ἀγγυρίφι· 3) μόνον εἰς πληθ. παράκτιοι βράχοι· ἀνδοκρημνοί, ἀπαρρώγες· Παπασδ. Χριστομεν. διηγ. 98 ὅλες τίς ἔφερε καὶ τ' ἀγγυρίφια καὶ τὰ θαλάμια, κατ. ποῦ νὰ σὲ φᾶν τ' ἀγγυρίφια (νὰ πνιγῇς καὶ νὰ ἐκβρασθῇ) τὸ πῶμα σου εἰς βράχους καὶ ἐκεῖ νὰ σαπίσῃ), ὁ τραγ. ἀνίσως καὶ μ' ἀπαρμιστῆς καὶ πάη ἄλλου ἢ φιλιὰ σου (τ' ἀγγυρίφια τῆς ἀκρογιαλίας νὰ φᾶν τὴν καρμυλιά σου) || αἰχμηροὶ λίθοι.

ἀγγυρίφω δημ. πίνω τὴν μετ' ἀγγυρί βλ. λ. 2) ἀμτβ. σκαρφαλώνω, πρβ. ἀγγυρίφω.

ἀγγυρίφω κ. ἀγγυρίφω δημ. πίνω στ' ἀγκίστρι, ἀναρτῶ· ἀγγυρίφω τὸ κράς || συλλαμβάνω, γαντζώνω· μ' ἀγγυρίφω σε στὰ γερὰ· 2) ἀμτβ. πίνωμαι αἰσινεῖ ἀπὸ τὴν ἀγγυρίφ, προσκολλῶμαι ἀσφαλῶς· ἀγγυρίφω σε στὰ κλαριά· || ἀναρριχῶμαι, σκαρφαλώνω· ἀγγυρίφω σε στὰ κυπαρίσσι.

ἀγγυριφευτός-ή-ό δημ. οὗτος ποῦ ἔχει ἀγγυρίφια· πέτρα, σανίδα ἀγγυριφετῇ, ἄλλως ἀγγυριφερός.

ἄγγων-ωνος ὁ μαν. ἀκόντιον.

ἀνδαρτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκδορεῖς, ὁ μὴ ἀφαιρεθεὶς τὸ δέρμα, ἀντίθ. γδαρμένος.

ἀνδην συντά [ἐκ τοῦ ἀνω] : Λοικ.Λεξιβ.10 ἀνδην σύρειν' ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ ἀπαγγεῖν.

ἀνδίκητος-η-ον μαν. ὁ μὴ ἐκδοκίμεις διὰ τι ἢ ὑπέρ τινας : Σοχλική Γραφὰ καὶ 'Ασφ.42 παρὰ ν' ἀφήσθ' ἀνδίκητον τὸν θάνατον τοῦ φίλου' 2) ἐκεῖνος, ὑπὲρ οὗ δὲν ἐλήφθη ἐκδίκησης ἢ ὁ μὴ λοθῶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδίκησης.

ἀνδίκιωτος-η-ον δημ. βλ. ἀνδίκητος : δ.τραγ [μοιρολ. Μάνης] κι ἦταν ἀκόμη ἀνδίκιωτος, γιατί ἦταν τὰ παιδιὰ μικρά | κι ἐγὼ τὰ χαϊδονάστανα | νὰ μεγαλώσουν γλήγορα | νὰ πάρουνε τὸ δικίω τους. Επίρρ. ἀνδίκιωτα, βλ. κ. ἀδίκιωτος.

ἀνδυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκδυθεὶς : ἀνδυτος κοιμήθηκα ἀντίθ. γδυτός.

ἀγα, ἀγετε πρῶστ. τοῦ ἀγω : ἐπιρρηματικῶς συνήθως μετὰ προστακτικῆς ἢ ὑποτακτικῆς πρὸς ἐπίτασιν τῆς προσταγῆς ἢ προτροπῆς, καθὰ τὸ κοιν. βλ. βλ. λ. : 'Αλ.Γ 441 ἀγε δὴ τραπέζην, 'Οδ.Γ 332 ἀγε τέμνετε, 'Ιλ.Β 139 ἀγεθ' ... πεῖθόμεθα πάντες, 'Οδ.Ω 139 ἀγεβ', ὅμιν τεύχε' ἀναίκω, Ξεν.Κύρ.Π 5, 5,15 ἀγε δὴ ἀκοσώμεν.

ἀγγέωνος μτγν. 'Επιρρ. ἀφωνος ἀντίθ. γεγωνός.

ἀγγελον 'Επιρρ. ἱερεῖον.

ἀγε : ἴδε ἀγρεῖ.

ἀγείρατος 'Ηρωδιαν.2,269 ἀντὶ ἀγείρατος βλ. λ. **ἀγείρω** αἰολ. ἀγέρω, μέλλ. ἀγέρω, παρὰκ. ἀγήγερκα, ἀγήγεσμαι ἀόρ.β' 'Ορ. ἀγέροντο, ἀπαρφ. ἀγερῆσθαι, μτγ. ἀγρόμενος' συνάγω εἰς ἀγοράν, εἰς ἐκκλησίαν, συναθροίζω : 'Ιλ.Β 438 λαὸν ἀγείροντων κατὰ νῆας, Σοφ.ΟΚ 1306 τὸν ἐπτάλογον ἐς Θήβας στάλιν εἶναι τοσδε ἀγείρας, Θουκ.2,174 ξυμμάχους τε ἀγείροντες καὶ ἑκατὸν νεῶν ἐπὶλήλουν' || παθ. 'Ιλ.Β 52 οἱ μὲν ἐκίρυσαν, ταὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὅκα' || συνέρχομαι 'Ιλ.Δ 152 ἀφ' ὁρρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη, πρθ. θυμηγερέω' 2) καθόλου, αὐλλέειν, συναθροίζω : 'Οδ.Γ 301 οἱ μὲν ἔνθα πολλὴν βίαν καὶ χρυσὸν ἀγείρων | ἥλατο, Ξ285 πολλὰ δ' ἀγείρα | χρῆματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδράς' || ἐπαῖτων συλλέγω : 'Οδ.Ρ 362 ὥτρυν' ὅς κεν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, Δημ.96,26 ἀπ' ὧν ἀγείρει καὶ προσαιτᾷ' 3) κάμνω χρηματικὸν ἔρανον ὑπὲρ τοῦ ναοῦ : Πλάτ.Πολ.381 μηδ' εἰσαγέτω 'Ησαν ἡλαιοκλήμενην ὡς ἱέρειαν ἀγείρουσαν, ὡς ἱέρειαν περιερχομένην, βλ. Naber Mnem. 1901,324 κ.ε. 'Επιρρ. ἀγέρετω | ἡ ἱέρεια | πρὸ τῆς θυσίας ἡμέρας τρεῖς, βλ. ἀγερμός, περιαγερμός, ἀγυρμός, μητραγερτής, χαλιδονίζειν 4) ὀφρούς εἰς ἐν ἀγείρω μτγν. σωφορροῦμαι.

ἀγείστων ΕΜ ἀθρίγκτων, ἀστέγαστων.

ἀγείωννυτος-ον μαν. κ. δημ.-ος-η-α ὁ μὴ ἔχων γείτονα ἡ γειτονίαν, ἀγέλων, μονήρης | ἀγείτονευτος μονή, ἀγείπνευτο χωρίο' 2) μόνον δημ. ὁ ἐκ δυστροπίας μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξῇ σχέσις καλῆς γειτονίας : γνῶμ. ἀπ' ἀγείτνευτη γνῶν κι ἀπὸ κασίδη μακρυὰ' συγγεν. μονόχωτος.

ἀγείτων-ονος ὁ, ὁ μὴ ἔχων γείτονα, ἀγείτονευτος, ἔρημος : Αἰσχ.Πρ.285 ἔρημος ἀγείτων πάγος, Εὐρ. 'Ηλ.1130 οἶκος φίλων ἀγείτων, Πλάτ. 'Ηθ.423Β φίλος καὶ ἀγείτων.

ἀγγελάδα(η) . δημ. κ. γελάδα ἡ βήλεια βοῦς, ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀγγελάς [ἢ ἐν ἀγγέλ, ἀγγελάς] || μτγ. ἡ εὐτροπὴς γυναικα : δ.διόχη. σάν ἀγγελάδα κόκκινη καὶ καλοσχηματισμένη μοῦ φάνηκε τὴν Κυριακὴν σά σ' εἶδα στολισμένη κ. ὀδρσιτ. μωρὴ ἀγγελάδα' || μτγ. ὁ ἐκμεταλλεύσιμος ἀνδρωπος : τὸν ἔχει ἀγγελάδα καὶ τὸν ἀρμύγει, φρ. σάν τὴ γελάδα τὴν κοπριά (ἐπὶ τῶν ἀμελῶν), εἶναι γιὰ νὰ τρώῃ ἀγγελάδες [ἐπὶ τῶν ἀέρων] || συνεκ. τὸ κατερι-

γασμένον δέρμα ἀγγελάδος ὅταν δηλοῦται ἡ προέλευσίς του : ἀγγελάδα 'Αμερικὴς, γαλλικὴ κ.τ.λ.

ἀγγελαδάρης ὁ δημ. θηλ.-ισσα ὁ βοσκὸς τῶν ἀγγελάδων, βοσκός, ὁλλως ἀγγελαδοβοσκός.

ἀγγελαδίνος-η-ο κ. ἀγγελαδῆσιος δημ. ὁ τῆς ἀγγελάδος : ἀγγελαδινὸ γάλα.

ἀγγελάδων(ι)τὸ μαν. ἀγγελάς 2) δημ. γελάδι μικρὸς βοῦς κ. γενικός βοῦς, συνθ.πληθ. : βόσκει γελάδια.

ἀγγελαδοδοσκέσι ὁ βοσκὸς ἀγγελάδων, ἀγγελαδόρης.

ἀγγελαδοσομιά(η) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικῶς γνωμένη ἐκτροπὴ καὶ συντήρησης ἀγγελάδων.

ἀγγελαδοκομοσι ὁ ἐπιμελούμενος ἀγγελάδων, ὁ ἐκτρέφων ἀγγελάδας ἐπιστημονικῶς πρὸς παραγωγὴν γάλακτος.

ἀγγελαδοτόμαρο(ι)τὸ δημ. τομάρη, δορά ἀγγελάδος.

ἀγγελαδοτροφία(η) νεώτ. βλ. συνών. ἀγγελαδοκομία.

ἀγγελαδοτρόφος ὁ νεώτ. βλ. συνών. ἀγγελαδοκόμος.

ἀγγελάζω ζῶ ἐν ἀγγέλ, συναγγελάζομαι : 'Αριστ.Ζ1 597Β7 ἀγγελάζονται δ' αἱ τε φάτται καὶ αἱ τρυγάνες, ΝΔαρμασκ.2791 οἱ Κρητῶν παῖδες ἀγγελάζονται μετ' ἀλλήλων σκληραγωγοῦμενοι' ἐνεργ. 'Ηα. ἀγγελάσας' κομισάς μτγν.

ἀγγελασκομῆς ἐπιμελόμενα ἀγγέλης : Φελλ. 1,69 8οθ. παιρμῆσις ἐπιστατῶν ἡ ἀγγελασκομὴν.

ἀγγελασκομικός-η-όν ἀγγελασκομικὴ ἐν. τέχνη' ἡ τέχνη τοῦ ἐκτρέφειν ἀγέλας κτηνῶν ἢ βοσκημάτων : Πλάτ.Πολιτ.275Ε,276Α,Πολυδ.7,209, Αθ.

ἀγγελασκομοσι μτγν. ὁ ἐπιμελούμενος ἀγγέλης.

ἀγγελαίος-α-ον ὁ τῆς ἀγγέλης, ὁ τοῦ ποιμνίου : 'Οδ. Κ 410 ὡς δ' ὅτε τ' ἀγραιοὺς πόριες περὶ βοδὲ ἀγγελαίος, Εὐρ.Βάκχ.627 ἀγγελαί βοσκομήτωρ, Ξεν. 'Ηπικ.58 αἱ ἀγγελαί τῶν 'Ηπῶν 2) καθόλου, ὁ μετὰ πολλῶν ἀλλων, ὁ ἀγγεληδὸν ζῶν : 'Ηρ.2,93 ἡρώδης ἀγγελαί || ἀγγελαίται τὴν ἀγγεληδὸν ζῶντα (ζῶα, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὰ μοναδικὰ ἢ σπαραδικὰ : 'Αριστ.Ζ1 488Α' 3) μτγ. ὁ εἰς ἀγγέλην, εἰς πλῆθος ἀνήκων, κοινός, κυδιαιτός, εὐτελής : Πλάτ.Πολιτ.268Α ἀγγελαίον ἀνθρώπων κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀρχοντας : 'Ισοκρ.Παναθ.18 ἀγγελαίον σοφιστῆν, Εὐπολ. 'Αδρ.374 ἀγγελαίον ἰσχυράς 4) ὁ ἀγγελαίος νεώτ. ὡς οὐσιαστ. εἶδος φδοικοῦ πτηνοῦ.

ἀγγελαιοτροφία(η) ἀρχ. τὸ τρέφειν ἀγέλας. 'Εν. ἀγγελαιοτροφικός, ἀγγελαιοτροφικὴ (τέχνη), ὁλλως ἀγγελαιοκομικός, ἀγγελαιοκομικὴ, ἀγγελαιοτρόφος-ον μτγν. ὁ τρέφων ἀγέλας.

ἀγγελαιοτροφικός-η-όν ὁ εἰς τὴν ἀγγελαιοτροφίαν ἀναγόμενος ἢ ἀσχολούμενος.

ἀγγελαίων-ωνος ὁ Σουθ. ὁ τόπος δι' ἀγγέλην.

ἀγγελαίοι [αἱ] ἐπιρρ. Κρήτης οἱ δι' ἀγγέλην, οἱ στρατευόμενοι νεοί.

ἀγγελαρίσι ὁ μαν. κ. ἀγγελλάριος ὁ ὀδοῦχος καὶ ἐπιτηρητὴς τῆς ἀγγέλης τῶν κτηνῶν ἢ βοσκομημάτων.

ἀγγελαρχῆς εἶμαι ἀγγελαρχῆς, διευθυνῶ τὴν ἀγγέλην ἢ τὴν ομάδα : Πλάτ.Γούτ.17 ἡ τῶν παιδικῶν ἀγγελαρχοῦσα.

ἀγγελαρχεσι ὁ ὀδοῦχος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀγγέλης : Λοικ. 'Ερωτ.22 ἀγγελαρχῆς ταύρος.

ἀγγελαρχία 'Επιρρ. ἀγγελαρχικός.

ἀγγελαρχοσι μτγν. ἀγγελαρχῆς.

ἀγγελάς-δόσι(η) μτγν. ἡ ἀνήκουσα εἰς ἀγγέλην βοῦς || γενικός ἢ βοῦς δημ. ἀγγελάδα βλ. λ.

ἀγγελασματῶν συναγγελασμα, ἀθροισμα, πλῆθος Πρδκλ. 'Υμν.7,44.

ἀγγελαστῆς Ψευδοπράκλ. 'Επιστ.7 εἶμαι ἀγγελαστὸς ἀγγελαστὴ Πλάτ. ἀνευ γέλωτος.

ἀγγελαστικός-η-όν ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀγγελάζεται, νὰ ζῇ μετ' ἀλλων, κοινωνικός, συνάπτεται τῷ σύννομος : Φιλ.4,296,15 ἀγγελαστικὸν γὰρ καὶ συννομον ζῶον τὸ ἡμερώτατον ἀνθρώπων ἢ φύσις

γενήσασα πρὸς ὁμόνοιαν καὶ κοινωνίαν ἐκάλεσε, 5,39,16 περιστέρα τῶν φύσει ἀγέλαστικῶν.

ἀγέλαστος-ό(δ) ὁ μὴ γελῶν, σκυθρωπός, σύννοος· Αἰσχ. Ἀγ.794 ἄ. πρόσωπα, Ὑμν. Δῆμ.2001 ὁδεν ἀγέλαστος πέτρα· || παθ. δι' ὃν δὲν γελᾷ τις, ὁ μὴ ἀξιογέλαστος· Αἰσχ. Χο.28 θυμφοραὶ ἀγέλαστοι· περὶ τοῦ ἐν Ὁδ.Θ 607 ἀγέλαστα βλ. γελαστό· || δημ. παροιμ. μίτε νεκρὸς ἀγέλαστος μήτε γάμος ἀκλαυτός· 2) ὁ μὴ ἐξαπατητός.

ἀγέλαστός(δ) ὁ ἀγελαζόμενος, ὁ μετ' ἄλλων ζῶν· Ἡσ. «ἀγελαστούς ἐφήβους Κρήτες», διορθοῦσαν ἀγέλατας.

ἀγέλη(ή) ἄθροισμα εἰς βοσκὴν ἀγομένων κτηνῶν, πληθὺς βοσκομάτων· ἀγέλη βοῶν, ἱππῶν, αἰγῶν, -προβάτων, -σῶν, Ἰλ.Λ 678 πενήκοντα βοῶν ἀγέλας τόσα πόδα οἶων, | τόσσα σὺνδον σὺδδῶσια, τόσ' αἰπλόα πλατὰ αἰγῶν· 2) καὶ δόλου, ὁμᾶς, πληθὺς· Σοφ. Αἰ.168 παταγοῦσιν ἄπερ πτηνῶν ἀγέλη, Ὀππ. Ἀλ.3,339 ἀγέλη ἰχθύων, Πλάτ. Νόμ.364α ἀγέλη ἀνδρῶν, Ἀθην.2,57 ἀγέλη μερικίων· 3) ἐν Κρήτῃ ἀγέλη ὁμάδες νέων ἀνατρεφόμενων ὁμοῦ, πρβ. βοῦαι.

ἀγέλης μτγν. ἀντὶ ἀγελήδων.

ἀγέλης-ό(δ) ἐπίρρο. κατ' ἀγέλας· Ἰλ.Π 160 περὶ λύκων, Ἡρ.293 περὶ ἰχθύων, Θεόκρ.16,92 περὶ βοῶν.

ἀγέληή(ή) Ὀμ. χαρακτηριστικὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ἀγούσα λείαν, ἄλλως ληϊστή-ιδος.

ἀγέληθεν ἐπίρρο. μτγν. ἐκ τῆς ἀγέλης.

ἀγέλης-ιδος(ή) (=ἀγελαιο) | Νουμ.π. Ἀθην.327Β· 2) ἀντὶ τοῦ ἀγέλης· Κορν. Ἐπιθρ.20 ἀλακομενηίδα καλοῦσιν οἱ ποιηταὶ καὶ ἀγελήϊδα.

ἀγέληζ(ος)ό(δ) Νόνν. ὁ τρέφων ἀγέλας

ἀγέληλάττης(ο) νεώτ. δημ. ἀγελαλάτης ὁ βόσκων ἀγέλην, βουκόλος, γελαδάρης.

ἀγέληματος βλ. ἀγελματος.

ἀγέλημε(ή) δωρ. ἀγελάτης δ' τῆς ἀγέλης. Σουίδ. «ἀγελήτης βούς».

ἀγελήτροφος(ο) μτγν. ὁ τρέφων ἀγέλην.

ἀγελήζω μsn. μετέχω ἀγέλης, ὁμάδος, ἀναστρέφομαι μετ' ἄλλων· ἀργολογῶν καὶ ἀγελήζων.

ἀγελήζω γλωσσ. συνάγω εἰς ἀγέλην, ἀγελάζω.

ἀγελήκός-ή-όν μsn. ὁ τῆς ἀγέλης, ἀγελσίας.

ἀγελήματος(ο) μsn. ἀγελαίος, εὐτελής, χυδαῖος· οὐχὶ ἀγελματος, πρβ. πηγμῆτος, ἐπιστολιμαῖος.

ἀγελήδρομος ἀγελαδρόμιαν. Actes d' Athos 88,13,88,40.

ἀγελήθυμος-ον Μιχ.Παλαιολ. βασ.τυπ. α.51,10 γένος δ' οὗτοι Ἀρει σύντροφον φιλαίματον καὶ ἀγελόθυμον.

ἀγελήοιστος-ον Θ.Στουδ.Μ.Κατηχ.478,19 ἀγάπα τοὺς ἀγογγύστους, τοὺς ἀγελαίους, κατωτέρω αὐτοῖς ἀντιπῆθεται ὁ γονυστίας, ὁ γελωτοποιός, πρβ. κ. σ. 178,1765,8.

ἀγελήοιοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ γελοιοποιηθεῖς, πρβ. ἀγελωτοποιήτος.

ἀγελήοιος-ον Ἠνσίχ.κωμ.4 ὁ μὴ γελοῖος, ὁ μὴ προκαλῶν γέλωτα. Ἐπίρρ. ἀγελόιος.

ἀγελήοκομικός-ή-όν αγ. ἐνν. τέχνη· Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.1,6,37.

ἀγελήοκομικός μτγν. ἀγελακομικός βλ. λ.

ἀγελήο(ο) μτγν. ἀγέλη.

ἀγελήοτροφικός-ή-όν μτγν. βλ. ἀγελαιοτροφικός.

ἀγελήοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ γελωτοποιηθεῖς.

ἀγελήπιστος-η-ον δημ. βλ. ἀγελμῆπιστος.

ἀγελήμιστος-η-ο Πάν. κ. δημ. ὁ οὐκ ἠπληρωθεῖς, ὁ μὴ ἐντελὲς πλήρης· πιστόλι ἀγελήμιστο, ἄφρασε τὸ βαρέλι ἀγελήμιστο· ἀντὶθ. γεμισμένος, γεμάτος·

ἀγενναλόγητος-ον ΚΔ ὁ μὴ ἔχων γενεαλογία, ὁ μὴ γινώσκων τὴν γενεάν του.

ἀγενναδολος-ον ὁ δνευ γενεβής, ἀγενναλόγητος.

ἀγενναισ(ή) τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀγενναῦς, ταπεινὴ καταγωγή, Ἀριστ. Πολιτ.6,2, ἀντιπῆθεται τῷ γένει· 2)

νεώτ. εὐτέλεια, ποταπότης περὶ τὸ φέρεσθαι, χυδαῖότης τῶν τρόπων, προστυχία, ἀντίθ. εὐγένεια.

ἀγενναιος-ον(ή) Πίνδ. Ἀριστφ. ὁ μὴ ἔχων γένειον, δημ. ἀμούστακος, ἀντίθ. τῷ γενεῖωντι· Ξεν. Ἀν. 2,6,28 εἶχε παιδικὰ ἀγενναῖος ὧν γενεῖωντα· || ἴδια ἀγενναῖο ἐκαλοῦντο οἱ μεταξὺ παιδικῆς καὶ ἀνδρικήας ἡλικίας· «ἀγῶν ἀγενναῖων» || ἀγενναῖον (τό) Λοκκ.Εὐν.9 ἡ ἔλλειψις γενεῖου· 2) μτφ. Λοκκ. Ζεὺς Τραγ.29 ἀγενναῖον τοῦτο εἰρηκας | παιδαριώδης· 1. Ἐπίρρ. ἀγενναῖος ἔχειν Φιλόστρ.Β.Σοφ.18.

ἀγενναιος-ον(2) ὁ ἀπαις, ἀτεκνός· Ἐπίρρ. Δελφ., Ἡσ. ἀγενναῖος· τὰς μὴ γεγεννηκυίας.

ἀγενναισ(ή) νεώτ. ἀνικανότης τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τεκνογονίαν ὅ,π διὰ τὴν γυναῖκα ἡ ἀτοκία.

ἀγενής-ές οὐ γεγονώς, ἀγέννητος· Πλάτ.Τιμ.27C γέγονεν ἡ καὶ ἀγενές ἐστι· 2) ταπεινὸς τὴν καταγωγήν, δυσγενής, ἀντίθ. εὐγενής, ἀγαθός (ἐκ τοῦ γένος)· Σοφ. Ἀν.Β1 ὅταν σ' τ' ἀγαθὸ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατακινῶνται· || καὶ ἐπὶ πραγμ.· Σχολ. Ὁδ. Α 568 οὐκ ἀγενεῖς στίχοι. Ἐπίρρ. Ἡσ. ἀγενῶς· ἀσθενῶς· || νεώτ. χυδαῖος, εὐτελής, πρόστυχος·

ἀγενής πράξις, ἀνθρωπος ἀγενής. Ἐπίρρ. ἀγενῶς.

ἀγενησι(ή) τὸ ἀδμηιοῦργητον· Σιμπλ. ἀγενησιὰ τοῦ κόσμου (ἐκ τοῦ ἀγέννητος).

ἀγέννητος-ον ὁ μὴ γενόμενος, ὁ μὴ λαβὼν ἄπαρξιν· Πλάτ.Πρωτ.324Β οὐ γὰρ ἂν τὸ γε πραγθὲν ἀγέννητον θεῖν, Σοφ.Τρ.743 τὸ γὰρ φανθὲν τις ἂν δύναται ἂν ἀγέννητον ποιεῖν,· Πλούτ. Ἠθικ. 115 τὸ γεγεννημένον οὐδὲ θεῶ ἐστι ποιῆσαι ἀγέννητον· 2) ὁ μὴ λαβὼν ἄπαρξιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἄλλ' αἰεὶ ὢν· Πλάτ.Φαῖδρ.246 ἐξ ἀνάγκης ἀγέννητόν τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη (ἀ-γίνομαι).

Ἐπίρρ. ἀγενήτως μτγν.

ἀγενικός-ή-δ δημ.ἀγενής, πρόστυχος βλάχ. Ὁησ. || λαιμαργός· δ-τραγ. κι ὡς εἶν' ἡ κόρη ἀγενική πολλὰ ἀγενικολίπει· 2) πλεονέκτης.

ἀγενναισι(ή) ἀρχ. τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀγεννοῦς, εὐτέλεια, ταπεινότης, δειλία, ἀντίθ. γενναῖότης, πρβ. ἀγενεῖα, μεθ' οὗ συγχέεται.

ἀγεννη-ο δημ. ἡ μήνη γενήσασα· -η γίδα.

ἀγεννηγος-η-ο δημ. ὁ μήνη γεννηθεὶς, ἀγέννητος βλ.λ.· 2) ὁ μὴ γενήσασα, ἀγεννος· παροιμ. ἀγέννηγα ζευγαῖο μαῦρ' ἄλωνα (ὅτι ἡ ἀρσος μετ' μικροῦς τὴν ἡλικίαν βούς δὲν ἀπαφέρει σίτον ἀδρόν).

ἀγεννη-ές ὁ ταπεινὸς καταγωγῆς, ἀντίθ. εὐγενής, γενναῖος· Πλάτ.Πρωτ.319 συμβουλεύει αὐτοῖς ἐμφορος ναύκληρος, πλούσιος πένης, γενναῖος ἀγεννής· 2) ταπεινός, εὐτελής, ἀνάξιος προστυχός, φαῦλος, ἀνελεύθερος, μεθ' ὧν καὶ συνεκφέρεται· Αἰσχιν.2,149 ἀγενναῖς διατριβὰς ἔχειν, Πλούτ.Διακρ. Κόλ. τὸ ἀγεννές καὶ ταπεινόν, Δημ.26,22 κῶνα ἀγεννῆς καὶ φαῦλος, Πλούτ.Διακρ. ἄριον βλάστημα καὶ ἀγεννές. Ἐπίρρ. ἀγεννώς· Εὐρ.Α 1458 δόλω δ' ἀγεννώς Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως. Φώτ. «ἀγεννώς ἀνάνδρως» (στερ. ἀ-γέννα), βλ. Καρ. Ἐπιστ.3,703.

ἀγεννησι(ή) μτγν. τὸ νὰ μὴ γεννηθῇ τὸ, μὴ γεννάσθαι, ἀντίθ. γέννησις, Σουίδ. ἀγονία, ἀτεκνία, ἀγεννησιὰ, δημ. ἀγεννησιὰ· φρ. ἀγεννησιὰ τῇ δέρνει (ἐπὶ γυναικὸς στείρας).

ἀγεννηγενής-ές μsn. ὁ ἐξ ἀγεννήτου γεννηθεὶς.

ἀγεννητος-ον ὁ μὴ γεννηθεὶς· Σοφ.ΟΚ 973 δς οὔτε βλάστας πατρός, οὐ μητρός εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦ (ἀγέννητος τότε ἦμην)· 2) ὁ ταπεινὸς καταγωγῆς· Ἡσ. «ἀγεννήτων» δυσγενῶν, Σοφ.Τρ.61 ὡ παῖ, κατ' ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτονται· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ γεννῶν· Θεόφρ. Φ.ἀν.6,10,1. Ἐπίρρ. ἀγεννήτως· 4) δημ. τὸ θηλ.-η ἡ μήνη γενήσασα, βλ. ἀγέννηγος· 2).

ἀγεννι(ή) μτγν. ἀγεννεῖα βλ. λ.

ἀγεννι(ή) Τέλης 6,4 φέρωμαι ἀνάνδρως.

ἀγεννοδόλητος-η-ον δημ. ποῦ δὲν ἐγενώ-βόλησε, δὲν ἐγέννησεν αὐτά, ἐπὶ ἰχθύων.

ἀγανος-η-ον δημ. πού δὲν ἔχει ἀκόμη γένεια : φρ. ἄλλος ὁ ἀγανος ὁ νιός κι ἄλλος ὁ σπανός.
ἀγανωτός δημ. μὴ γενομένος, ἄωρος βλ. κ. ἀ-
γίνωτος.

ἀγαροκάτος-η-ο δημ. εἶδος μεγάλου κοκλίου.
ἀγαροκινιτό δημ. ἐλαφρὸς ἄηρ, αἶρα : ὁ τραγ.
φυσὸ ἀγαροκί στοῦ γιάλο κι ὁ κάμπος ἀνασαινεῖ.

ἀγαρόνιος βλ. γεράνιος.
ἀγέρασιό δημ. ὁ ἀέρας, ὁ ἀνεμος.
ἀγαροσιαίη δημ. τὸ νὰ μὴ γηράσκη τις, ἀγη-
ρασία, ἀγαροσιά ἔχουν αἱ γυναῖκες.
ἀγέραστος-ον(ι) | στερ. α-+γέρας | ὁ μὴ λαβὼν
γέρας, ὁ ἀνευ βραβεῖου, ἀνευ ἀμοιβῆς ἡ τιμῆς,
ἥδη ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου Ἰλ.Α119.

ἀγέραστος-η-οι(2) δημ. ὁ μὴ γηράσκων, ὁ ἀεὶ
ἀκμάζων : ἀγέραστη γυναῖκα. Ἐπιρρ. ἀγέραστα.
ἀγέρατον ἡ ἀγήρατον(ι) νεώτ. καλλιποιστικὸν
φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν συνδέντων, ὑποδιαιρέ-
σεως τῶν γλωσσαστεφάνων, ἰθαγενὲς τοῦ Μεξικαίου
(ageratum mexicanum).

ἀγερθεῖν βλ. ἡγερθεῖν.
ἀγαρικιτό ὁμαθριάς, νηρησί, ξωθιά, ξωτικό,
νεράδι, στοιχειό, βλ. ἀερικό.

ἀγαροκισιό ἔρανος χρηματικὸς, συλλογὴ κερμά-
των : Ἐπιρρ. Ἀλικαρν. ἀγερῖτω (ἡ ἔλεια) πρὸ τῆς
βυσίας ἡμέρας τρεῖς ἐπ' οἰκίαν μὴ παρευσημένη
| ὁ δὲ ἀγερθὸς ἔστω τῆς ἱερείας, πρβ. Ἀθην.360Α,
βλ. ἀγυρμός, περιγεγραμμένος καὶ ἀγείρω. 2) καθό-
λου, συναγεμνός, συνάθροισις : Πολυδ.1,176.9,142 Α.
ἡμάρων, ἄλλως ἀγερμωσύνη | Ὀππ.Κυν.4251.

ἀγαροκόμητος-η-ον δημ. βλ. ἀγηροκόμητος.
ἀγαροκρέμαστος-η-ον δημ. ὁ κρεμάμενος ἐν-
αερίως : παρὰ Βαλαμω. ἀράγην ἀγαροκρέμαστη.

ἀγέρωμαι μπν. ἀντὶ ἀγείρωμαι.
ἀγερσοσύρια(ι)τά κ. ἀνερσοσύρια βλ. λ.

ἀγερσοσυρτός-η-ο πού τὸν ὀρνεῖν ὁ ἀέρας, ὁ
ἀνεμος, οἶαν τὰ φύλλα, τὰ ἀχυρά.

ἀγερσίθυμος-ον μsn. ὁ ἀγείρων θυμὸν, μένος :
ἀγερσίθυμοι πόλεμοι.

ἀγερσικυθελίς Κρατ.62 ὁ ἀγείρων, ἐποπτῶν
βύτης, ἱερεὺς αὐτῆς κυθῆλεως τ.ἑ. τοῦ πελέκε-
ως κατὰ τοὺς γραμματικούς, περὶ τοῦ βύτου καὶ
μάντης Λόμπωνος, βλ. ἀγερσικυθελίς.

ἀγερσις-εως(ι) Ἦρ. συνάθροισις, ἀγερμός.
ἀγέρτης(ι) Ἐπιρρ. Ταυρομεν. εἰσπράκτωρ φό-
ρου, εἰσφορὰς πρβ. σπαγέριται, σπολόγοι.

ἀγερῶσαι Ἦο. ἀγρυπνεῖ.

ἀγερῶχέω κ. ἀγερῶχεύομαι μsn. εἶμαι ἀγέ-
ρωχος.

ἀγορωχία(ι) ὑπεροφία, ἀλαζονεία : Φώτ. « ἀγε-
ρωχία, ὑπερηφάνια », Πολυδ.Ἔ8δ. κ.ἀ.

ἀγέρωχος-ον μεγαλοπρεπής, μεγαλόφρων, ὑπε-
ρήφανος, σεμνός, εὐγενής, ἰδια ἐπὶ πολεμικῶν
λαών : Ἰλ.Γ36 ἀγέρωχος οὐ Τρώες, Βακυ.5,35 δει-
νομένους ἀγέρωχοι παῖδες || Πινδ.Π.6,56 ἀγέ-
ρωχα ἔργματα μεγαλοπρεπεῖς πρόδεξις. 2) ἐπὶ
κακῆς σημασίας, ὑπερήφανος, ὑπεροπτικός, ἀλα-
ζών, Ἀρχιλ.154, Ἀλκ.120. Ἐπιρρ. ἀγέρωχος Πολυδ.
2,87, συγκριτ. ἀγερῶχτερον αὐτ.18,34,3.

ἀγασίλαος(ι) Ἦο. ὄψρ. ἀγασίλας Καλλ.5,49 ἐπι-
θετὸν τοῦ Πηλοῦτῶνος, ὁ ὀδηγῶν τοὺς λαοὺς εἰς
τὸν Ἀθῆν, ἄλλως ἀγασίλαος, Ἀλοχ. Ἀν.406, βλ.
ἡγασίλαος ἀγίσανδρος.

ἀγαστα πολεμικὸν μηχανήμα, περιγράφεται ὑπὸ
τοῦ Προκοπίου ὑπὲρ τῶν Πολ.2,26,29.

ἀγέστρατος-ον ὁ ἀγών, ὁ ὀδηγῶν τὸν στρατὸν :
ἀγέστρατος Ἀθήνη, Νόων. ἀγ. αὐλός, -ήχος.

ἀγέτις ἀγέτις, βλ. ἡγ-.

ἀγέτρια Ἦο. ἀγέτρια| μαῖα Ταραντῖνοι βλ. ἀν-
αγέτρια.

ἀγευμάστιος-η-ον νεώτ. ὁ μὴ γευματίσας, ἀ-
δείπνητος.

ἀγευσία(ι) νεώτ. ἀπώλεια τοῦ αἰσθητηρίου τῆς
γεύσεως, δημ. ἀγεψία.

ἀγευσί χωρὶς νὰ γευθῇ τις, χωρεῖς νὰ φάγῃ.

ἀγευστία(ι) ὑποστία, βλ. Ἦο.λ. ἀπς. 1, ἀπαστίαν.

ἀγευστός-ον ἐνεργ. ὁ μὴ γευθεὶς, ὁ μὴ φάγων,
ἀπολ.Πλάτ.Κωμ.113 ἀγευστος, ἀσπασχός-ἀλιεί-
νωτος, Λοκμ.Τίμ.18 ἀπσοι καὶ ἀγευστοι καὶ ἔσποι
τὸ στόμα || μετὰ γεν. Λοκμ. Ἐπιστ.Κρον.28 ἰχθύων
μὲν ἀγευστοι καὶ ἄσποι. 2) μτφ. ὁ μὴ δοκιμά-
σας τι, ἀπερος : Πλάτ.Πολιτ.576Α ἐλευθερίας
καὶ φίλας ἀληθοῦς τυραννικῆ φύσις ἀεὶ ἀγευ-
στος. 3) παθ. Ἀριστ.Ψυχ.2,10 ἀντὶβ. γευστός.

ἀγευστός-η-ο δημ. ὁ μὴ φάγων, μὴ γευματίσας.

ἀγεφύρωτος-ον νεώτ. ἐπὶ ποταμοῦ, χάσματος
κ.τ.τ. ὁ μὴ συνδεόμενος διὰ γεφύρας || ὅσος δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ γεφυρωθῇ || μτφ. μὰς χωρίζει
χάσμα ἀγεφύρωτον | δικταμέδα εἰς τὰς ἀρχὰς
μας, εἰς τὰς σκέψεις μας κ.τ.λ.1.

ἀγέχορος(ι) ὁ ἀγών χορόν, χορηγός : Ἀριστφ.
Λυσ.1281. ὁ Wilam. γρ. ἡγέχορος.

ἀγεωγράφητος-ον νεώτ. ὁ μὴ γωρίζων γεω-
γραφίαν. 2) ὁ μὴ περιγραφὴς γεωγραφικῶς : αἱ
ἀγεωγράφητοι χώραι τῆς Ἀφρικῆς ὁ Casabo
ἐπλάσσε τὸ ἀγεωγραφησία ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ
Ἀθηναίου 2,17.

ἀγεωμείλητος-ον νεώτ. ὁ μὴ διανεμηθεὶς, δι-
αιρεθεὶς, ἐπὶ ἐξόφους : ἔκτασις ἀγεωμείλητος.
ἀγεωμήνητος-ον Ἀριστ. ὁ μὴ γινώσκων, ὁ μὴ
δεξιὸς περὶ τὴν γεωμετρίαν καὶ τὰ μαθηματικὰ ἐν
γενεῖ : μηδέας ἀγεωμήνητος εἰσὶν, ἐπιγραφὴ ἐπὶ
τῆς θύρας τοῦ Πλάτωνατος κατὰ τὸν Τζέτζην Χιλδ.
973, Ἐπιστ.43. Ὁλᾶσκ. Ἐπιστ.121,19,σχολ. Ἀριστείδ.
464.1. Ἐπιρρ. μπν. ἀγεωμήνητος.

ἀγεωργησία(ι) Ἑλλειψις γεωργήσεως ἡ κοκὴ
γεώργησις τῆς γῆς, μsn. ἀγεωργία.

ἀγεωργητός-ον Θεοφρ. Ἐπιρρ. ὁ μὴ γεωργηθεὶς
ἡ γεωργούμενος, οἰκαλήνητος : ἀνεωργητός
χώρῳ ἀντὶβ. τὰ γεωργούμενα μέρη. Ἐπρρ. ἀγε-
ωρήνητος μπν.

ἀγεωργίου δικάζεσθαι Φώτ. ἐπὶ ἀμελῶν ἐκμ-
σθῶν | μὴ καλλιεργούντων τὸ γῆσιον |.

ἀγνή(ι) ὄψρ. ἀγα ἐκκλησίς, θάμδος, φόδος :
Ἰλ.Φ22 ἀγνή μ' ἔχει. 2) θόδνος, μίσος, κοκία :
Ἦρ.6,61 θόδνω καὶ ἀγνή γενομένος.

ἀγνή(ι)2 θραύσμα, σῦντριμμα, τεμάχιον συντρι-
θέντος πράγματος : Εὐρ. Ἀλοχ. : ἀγαί ἀρμάτων,
-κωπῶν. 2) κύματος ἀγνή τὸ μέρος ὅπου συν-
τρίβεται τὸ κύμα, ἀκτὴ, παραλία, ἄλλως κυμασγῆ.
3) καμπή λῦμα : Ἀριστ.668 ἀρεως ἀγνή. 4) πλη-
γὴ Φώτ. ἐκ τοῦ ἀγνυμι.

ἀγνή(ι) ἀγνή | Ἐπιρρ.Χι. | ἐκ τοῦ ἀγνι.

ἀγνηλάτεις Ἦρ.2οφ. ἐάσων τὸ ἄγος, ἀπο-
διώκω, ἐκβάλλω τὸν ἐναγῆ, τὸν ἐνοχὸν φόνου ἡ
ἱεροσυλίας κ. ἀγνηλάτεις ΕΜ. ἀγνηλάτισταί
Τζέτζ.Χιλ.13,318, ἐνθα φανερεῖ περὶ τοῦ πνεύ-
ματος.

ἀγνήλατος-ον ὁ τὸ ἄγος ἐλάσων, ἀποδιώκων :
Λυκ. Ἀλ.436 ἀγνήλατος μαστί.

ἀγνηλαίο Ἦο. λαφύραγοῦ.

ἀγνηλαί(ι) τμήμα στρατοῦ, λ. στρατιωτικὴ ἰδιό-
συσα παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίαις καὶ τοῖς Μα-
κεδόσι : ἀγνημα πεζῶν, ἡπλῶν. 2) νεώτ. τμήμα
πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου πρὸς ἐκτέλεσιν ἐιδι-
κῆς ὑπηρεσίας, συνήθως ἀποβιβαζόμενον εἰς τὴν
ἐξῆρᾰν κ. ἀγνημα πεζοναυτῶν.

ἀγνηρόεις-α-ον ὄψρ. ἀγανόρ- ἀντὶ ἀγῆνωρ
βλ. λ. : Ἀλοχ.Πέρο.1026 αὐ φαίνεται ἀγανόρειος,
ἄλλο γράφουσιν ἀγαν ἄρειος.

ἀγνηρόεις εἶμαι ἀγῆνωρ, ὑπερηφανεύομαι.

ἀγνηρορίη(ι) Ὀμπρ. τὸ γῆρσιμα τοῦ ἀγῆνορος,
ἀνδρεία, θάρρος. 2) ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία
θρασυτίας.

ἀγῆνωρ-ορος ὄρωρ. ἀγῆνωρ γενοῖς, ἀνδρείος, ὀρηκτικός: Ἰλ.Β.276: ἀγῆνωρ θυμός· ὁμοίως -πατῆρ, -ἵππος· 2) ὑπερήφανος, ὑπεροπτικός, ἀλαζών· παρ' Ὀμήρῳ ἀγῆνωρος Τρώες, -μνηστῆρες· 3) μεγαλοπρεπής, λαμπρός: Πινδ.Ο.9.35 ἀγῆνωρ ἵππος ὁμοίως ἀγῆνωρ πλοῦτος, -κόμπος παρὰ τῷ αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀγ(αν) ἀνήρ.

ἀγῆραντος-ον ἔσφ.γρ. ἀντὶ ἀγῆρατος βλ. λ. **ἀγῆρασις**(οῖ) συνηρ. ἀγῆρας-ων· ὁ μὴ γηράσκων, ἀέναος, διαρκής· παρ' Ὀμήρῳ τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἀγῆρας κ. ἀγῆρας, τὸ μέτρον ἐπιδέχεται ἀμφότερα, ὁ Ἀριστορχος γρ. ἀγῆρας· ἀσφαλές τὸ ἀγῆρας ἐν Ὁδ.Ε.218 σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγῆρας αἰτ. ἀγῆραν, εὐρήται καὶ τὸ ἀγῆρα, [βλ. Van Leeuwen ἐν Enchir. § 42].

ἀγῆρασις(αῖ) ἡγν. δημ. ἀγῆρασις τὸ νὰ εἶναι τις ἀγῆρατος, διαρκῆς νεότης, ἀκμή.

ἀγῆρατον(οῖ) εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ἀρωματικής, ἡ θύμβρα, origanum onites Διοσκ.4.58 κ. παρὰ Θεοφρ.

ἀγῆρατος(οῖ) ἀγῆρας Σιμων· Ἐν.118 κῶδ. ἀγῆρατος [Εὐρ.] παρ' Ἀθην.61B, Kaibel Epigr.547.3, 1084.3,35A· ἀγῆρατον κλέας, Εὐρ.ΙΑ.567 ἀνθ' οὗ γρ. ἀγῆρατον, Kaibel 634 ἀγῆρατος ἀθανάτη τε, ἐνθα γρ. ἀγῆρας [ἴδε Schnitzel Q. Ep.225· ἐκ τοῦ γηράν, πρὸς ἐπάρτατος, δυσπέρατος· 2) ἀγῆρατος(οῖ) εἶδος λίθου πρὸς σπλινδων τῶν ὑποδημάτων· 3) θύμβρα Ψευδοδισκ.3.37.

ἀγῆρακομῆτος-ον μυν. ὁ μὴ γῆρακομούμενος ἢ μὴ γῆρακομηθεὶς.

ἀγῆς-ες ἀ τοῖς θεοῖς καθιερωμένος, ἐπάρτατος Ἰηλῶν.ἀπ.4,11· ἐναγῆς.

ἀγῆς-ες εὐαγῆς, λαμπρός, καθαρὸς Ἑμπεδ.47 ἀγῆς κύκλος ὁ ἥλιος.

ἀγῆσιλασις(οῖ) ἄλλως ἀγῆσιλας βλ. λ.

ἀγῆσιχορος-ον ὁ ὀδῶν ὅντων χορὸν ἄγῆσιχορος.

ἀγῆτευτος-ῆ-ο ὁρβάτ. ἀγῆτευτος βλ. λ.

ἀγῆτος-ῆ-αν ἀγαστός, θαυμαστός: Ἰλ.Ε.787 κ.ἀ. εἰδός κ., Ὑμ.Ἀπ.198 εἰδός ἀγῆτη, Ἀνακρέωντ.53.36 κ. ἔρανος, βλ. Schnitzel Q.Σο.449.

ἀγιαγκάθει(οῖ) δημ. ἀγρίοχορτον φαρμακευτικὸν δύο εἰδῶν, βοτάν. κυνικός ἡ Ιεράκανθα καὶ κυνικός ὁ σπυρίσκος συνών. ἀσπράγκαθο, κολάγκαθο.

ἀγιαζίς(οῖ) δημ. (τουρκ.) τὸ ἐν αἰθρία χειμῶνος πρῶτον φύσος, ἰδίᾳ μετὰ ἔλαφρο ἀνέμῳ· δ. τραγ. ὅλοι φτωχαὶ καὶ πλούσιοι καὶ καλομαθεῖς μὲν μέσῃ τ' ἀγιαζί· ξενοῦχταιν γυμνοὶ καὶ ἀνεζωσμένοι· ἢ πάχη· δ. τραγ. ὁ κρίνος ἔχει ἐννία ὀδερφοὺς καὶ ἀνοίγουν μὲ τ' ἀγιαζί.

ἀγιαζίς ΠΔ.ΚΔ καθιστῶ τινὰ ἄγιον, ἱερὸν· ἀ-γιασθήτω τὰ δνομά σου, εἰ ἡγιασμένος ὕδωρ· ἀ-γιασμός· 2) δημ. ραντίζω δι' ἡγιασμένου ὕδατος· ἀγιασε ὁ παπᾶς τὸ σπῆτ'· ἢ ἀμτθ. γίνονται ἄγιος· νὰ ἀγιασῇ ἡ ψυχὴ τῶν ἀπαθαιμένων σου, ἐμαρτύρησε καὶ ἀγιασε, παροῦν. ἀγιασε ὁ μαχαίροκλέφτης καὶ πολεῖ ἀσκουρολαοπίδας φρ. λογοποιεῖν. δὲν ἀγιαζεῖ ὁ ταβερνιάρης· ἢ μτχ. ἀγιασμένος ὁ ἀγιασθεὶς· ἀγιασμένος τόπος· ὁ γενόμενος ἄγιος· ψυχὴ ἀγιασμένη, κόκκαλα ἀγιασμένα.

ἀγιαζλινσις(οῖ) δημ. αἰγίλωφ βλ. λ.

ἀγιαζνις(οῖ) δημ. [ἀραβ.] αὐθέντης, ἀρχων, ἡγεμὼν.

ἀγιαζνις(οῖ) κ. ἀγιανιτῆς(οῖ) δημ. ἀγρίοχορτον ἱα-ρατικόν, ἀγριοβασιλικόν, βοτάν. [αἰλνία αἰλαρεα], πρβ. γοργογιάννης.

ἀγιανιτῆς(οῖ) δημ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν στρου-θοειδῶν, ἐρυθρανὴς ἡ πυραλίς, ἐρύθθακος ὁ ἐρυθρό-λαιμος συνών. δημ. πυρουλᾶς(οῖ), χερμαυῖτης.

ἀγιανιτῆς(οῖ) δημ. ἐλελισφακος ὁ ἐρυθρανθής.

ἀγιανωχορτο(οῖ) δημ. φυτὸν πλόσιος τῆς ζήλης.

ἀγιανος-η-ο δημ. ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ ψάνη, ἀν-ίστατος ἀγάτρευτος.

ἀγιαντρέας(οῖ) δημ. ἄλλοι ὁ μὴ Νοέμβριος

καὶ ἄλλοι ὁ Δεκέμβριος διὰ τὸ ὅτι ἡ ἐορτὴ τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου τελεῖται τὴν 30 Νοεμβρίου, με-ταίχιον τῶν δύο μηνῶν.

ἀγιαντῶνης(οῖ) δημ. ἐπιθετικός καὶ παραστατι-κὸς [ἔξ ἀναλογίας πρὸς τὴν ἱσχυνότητα τοῦ ἀγίου Ἀνδρέου] ὁ λιπόσαρκος, ὁ ἐξηντλημένος· κατ. Βουδαμῖος τ' ἀγί· Ἀντωνισθ (νὰ πόδης ἀφασίαν ὥς ὁ ἀγ. Ἀντ.), γνωμ. κακὴ ρουπὴ τ' ἀγί· Ἀντω-νισθ [ἰδίᾳ κατὰ τὰ μέσα ἰαν. πολλάκις βαρυχει-μωνιάει].

ἀγιαπαρθένου(οῖ) δημ. ἐπίθ. τῆς Παναγίας· δ. τραγ. ἡ Παναγία τὸν γέννησεν ἢ ἀγιαπαρθένο τὸν ἀνέ-στησεν, φρ. κάνει τὴν ἀγιαπαρθένο [ἐπὶ γυναικὸς ὑποκρινομένης τὴν ἀδωάν καὶ σεμνὴν ἢ συγγ. φραγ-κοπανιά].

ἀγιαποστολιάς(οῖ) δημ. ἐορτάζω, πασχάζω μετὰ τὴν νηστείαν τῶν ἀγ. Ἀποστόλων [ἐπ. κατ' ἐπέκ-τασιν] ὅλο κι ἀγιαποστολιάζεις [συμποσιάζεις] συγγ. ξεφαντώνω, τὸ ρίχνω ἔξω, χαροκοπᾶν· 2) διαλύω τὸν πρὸς τυροκομίαν ποιημικὸν συνε-ταιρισμὸν, ἀποσύρω τὴν ἀγέλην τὰ πρὸδῶτά μου καὶ λαμβάνω τὴν μερίδα μου τυροῦ· συνών. ξε-κοινιάζω. Ἐντ. ἀγιαποστολίασμα ἡ μοιροσιά.

ἀγιαρί(οῖ) δημ. [ἀραβ. τουρκ.] ἀκριβὴς λειτουργία μηχανήματος ἢ ζυγοῦ· χάλασε τ' ἀγιαρί τοῦ ρωλόγιου, ἔκανα τὸ καντάρι ἀγιάρι [ἐκάνονισα τὴν ἀκριβείαν τοῦ στατήρος]· κ. μτφ. φρ. κάνει ἀγιαρί τὸ νοῦ του [διανοεῖται] τι ἐπακριβῶς· 2) δοχεῖον οἰκονομηματώδους ποτοῦ ἔχον ὠριμένην χωρητικότητ' ἢ ἡ χωρητικότης ἀγείλου· μιά ἀκά εἶναι τ' ἀγιαρί τοῦ φλασκιοῦ μου.

ἀγιασις(οῖ) δημ. ἀγίαση ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανεῶν.

ἀγιασμα(οῖ) δημ. ὁ ἀγιασμός· φρ. τὸν χουρ-σουζήν οὔτε τ' ἀγιασμα ὠφέλει· 2) τὸ δευτέ-ρον ὑποδεέστερον γλυκὺς ἐκ στεμφύλων λαμβά-νόμενος διὰ προσθήκης ὕδατος· 3) κατ' εὐφημ. ὁ μικρομύκης βοτρυτῆς, botrytis bassiacs, ὁ προ-ξενὼν τὴν γύσσιν τοῦ μεταξοσκώληκος μυκητιᾶ-σιν συνών. ζαχαρωτῆ, μούχλα.

ἀγιασμα(οῖ) ἀγιαστήριον· ΠΔ.Ἀμ.7,13 ἀγία-σμα βασίλειος καὶ οἴκος βασιλείας ἐστί, Ψαλμ. 113.2 ἐγέννηθ' Ἰουδαία ἀγίασμα αὐτοῦ· 2) ἡ θεία μετὰληψις· 3) μυν. κ. δημ. λεγόμεν. κ. ἀγίασμα τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ, ἀγιασμός· Κ.Πορφ.Βασ.Τ.141,13 [βδων.] λαδὼν ὁ πατριάρχης ἀγίασμα ἐπῆχει ἐπὶ ταῖς χερσὶ τοῦ βασίλειως, παραιμ. πιε, γάδαρε, ἀγίασμα [ἐπὶ τοῦ παρ' ἄξιαν τιμωμένου κ. ἄλλως ἐπὶ τοῦ ἐξαναγκαζομένου], τὸ μεγάλο ἀγίασμα [τῶν Θεοφανεῶν], δ. τραγ. ἐγὼ σὲ θέλω νὰ ῥχε-σαι τίς τρεῖς γιορτὰς τὸ χρόνο[ν] τῇ Γέννησι γιὰ τὸ Χριστὸ, τὰ Φῶτα γιὰ τ' ἀγίασμα· 4) ὀλίγον ὕδωρ ἀναδύζον ἢ ῥέον πλησίον παλαιοῦ ἔξωκ-κλησίου, θεωροῦμενον ἡγιασμένον· 5) ἱερὰ καὶ μεταλλικὰ ὕδατα· πηγαῖον στ' ἀγίασματα καὶ ἀ-φῆνουν τὴ ζούρα τους [αἰσθένειαν]· 6) τόπος ἱερός· 7) μύρον ἀναδύζον ἐκ τοῦ σώματος ἀ-γιάσαντος· εὐχὴ ἀγίασμα νὰ βγάν' τὰ κόκκαλά σου· 8) νόμιμος βυζαντινὸν, φέρον ἐγκαταμύ-νον σταυρὸν καὶ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἀγ. Κων-σταντῖνον, συνήθως χρυσ., ὡς φυλακτὸ, συνών. ἀγιοκωνσταντινάτο· 9) ἐρωτικὸς, τὸ εἰς τὸν οἶ-ον προστιθέμενον ὕδωρ.

ἀγιασματᾶρι(οῖ) δημ. τὸ δοχεῖον, ὅπου τίθεται ὁ ἀγιασμός.

ἀγιασματᾶριον(οῖ) μικρὸν ἐκκλησιαστικὸν βι-βλίον περιέχον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἀγία-σμου καὶ ἄλλας εὐχάς· 2) δοχεῖον, ἐν ᾧ τίθεται ἀγιασμός.

ἀγιασματᾶρο(οῖ) δημ. βλ. ἀγιασματᾶρι.

ἀγιασμένα δημ. ἐπιρρ. ἁγίως, εὐσεβῶς, ἁγῶς.

ἀγιασμός(οῖ) ἡγν. ἐν ΚΔ,ΠΔ κ. ἐφεξ. ἀγιοποίη-σις, ἀφιερώσις προσώπου ἢ πράγματος εἰς τὸν

Θεόν, κυρίως δι' εὐχών || καθαρισμός τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγέννησις αὐτοῦ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος 2) ἡ δι' εὐχών τοῦ ἱερέως ἀγιασμοῦ τοῦ ὕδατος || αὐτὸ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ.

ἀγιαστήρα | αἱ | κ. ἀγιαστούρα δημ. τὸ δι' οὗ ὁ ἱερεὺς ραντίζει τοὺς πιστοὺς μὲ ἡγιασμένον ὕδωρ, συνήθως βαλλὸς βασιλικῆς.

ἀγιαστήριον | τὸ | τόπος ἱερός, ναός : ΠΔ Ψαλμ. 72,17 **εἰσελθὼ εἰς τὸ ἀγιαστήριον τοῦ Θεοῦ.**

ἀγιαστήρι | αἱ | ἡ ἀγαστήρις, ἡ καθαρότης : ΠΔ Μαρκ. 4,7,9 τὴν ἀγιαστίαν σεμνολογήσας οὐ κατέλυσε.

ἀγιαστικός -ῆ-όν μτγν. ὁ ποιῶν, καθιστῶν τι ἢ τινά ἅγιον, καθαρὸν : ἀγ. μέρον, ἀγ. δύναις.

ἀγιαστικός -η-ον δημ. ὁ εἰς ἅγιον ἢ ναὸν ἢ μόνην ἀφιερωμένος συνήθ. τὸ ἀφιερούμενον κτήμα ἢ ζῶον : ἀκλήρος ἦταν καὶ ἐταξέ τὰ χτήματά του ἀγιατικά, γκωρ. τὸ ἀγιατικό καὶ ἐπὶ τὰ φορέας νά πλερωθῇ πάλι ἀγιατικό εἶναι, κατ. ἀγιατικό νά μείνῃ | ἀδέσποτον νά γίνῃ τὸ κτήμα | 2) τὸ οὐδ. ἀγιατικό | ὡς οὐσιαστ. | κατηγορούμενον : **ἔξω ἀγιατικά** | πρὸς ζῶα |.

ἀγιατρευτός -η-ο δημ. ἅγιος, ὁ μὴνω θεραπευθεὶς, ποὺ δὲ γιατρεύεται ἢ ποὺ δὲ γιατρεύτηκε ἀκόμη : **ἀγιατρευτὴ ἄρρωστια**, ὁ τραγ. μὲ τὴν πληγὴν τοῦ ἀγιατρευτοῦ σηκώθηκε νὰ φύγῃ κ. μτφ. **ἀγιατρευτός** καὶ ὁ δά.

ἀγιαφάρος -ον τὰ ἅγια, τὰ ἱερὰ φέρων ἱεροφόρος Ἐπιθρ.

ἀγιαφάρτος -ον Θεόφρ. ἐπὶ σταφυλῶν, ἄνευ γιγάρτων, χωρὶς κουκούταια, βλ. γιγαρίτζω.

ἀγιζῶ ἀφιερῶ, καθγιαζῶ, προσφέρω : Σοφ.ΟΚ 1495|μωρ.1 τυγχάνεις θεῶ βοῦθῶντων ἐστὶν ἀγιζῶν |προσφέρεις θυσιᾶν βοός ἐπὶ τοῦ βοιωτοῦ|, Διον. Ἄλ. ἀπαρχὴς ἀγ. || ποθ.Πινδ.Ο 319 βιωτοὶ ἀγι-σάντες | καθογισσθέντες, πληρωθέντες θυσιῶν | || **ἀγιζομαι** ἀντὶ εἰζομαι Ἄλκμ.123.

ἀγιζέω ἐπ. κ. ἰων. ἀντὶ ἀγω ὀδηγῶ, φέρω : Ἰλ. 2.493 νόμψας ἤγινον κατὰ ὄστν || μεταβίβαστι-κός : Ἦρ. 7,33 γυναικας εἰς τὸ ἰδὼν ἀγινόμενος.

ἀγινος -η-ο κ. ἀγενος δημ. ὁ μὴνω ἠρωιστάς, ὁ ἐπὶ ἄμωρος, ἀγνώτος, βλ. λ. : τὰ γενήματα εἶν ἀκόμη ἄγινα, σταφύλια ἀγεννα || ὁ μὲ φημένος ἑπαρκῶς συνών. ἀγινώτας || μτφ. ἀπειρος, ἀστοχαστάς : πα-ρομ. ἀγενος ὁ πραγματευτὴς καὶ προκατὴ δὲν ἔχει.

ἀγινώτος -η-ο δημ. κ. ἀγένωτος ὁ μὲ φθᾶσας εἰς ὀριμότητα, ἄωρος ἐπὶ, ἴδια ἐπὶ καρπῶν : ἀγί-νωτα σῦκα, -σταφύλια || ἀγινώτα φωμί (ὁ μὲ ὑπο-στάς τελείωσιν τὴν ζύμωσιν ἄρτος |).

ἀγιοβασιλιάτικός -η-ο δημ. ὁ ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ ἁγίου Βασιλείου, πρωτοχρονιάτικος : ἀγιοβασιλιά-τικα δῶρα, -παιγνίδια, ἀγιοβασιλιάτικη πῆτα (ἡ περιέχουσα νόμισμα, ἡ τεμαχισμένη καὶ εἰς ὁμο-τραπήζους διανεμομένη τὴν πρώτην ὥραν τῆς πρωτοχρονιάς). Ἐπιθρ. χρόν. ἠρθεὶς ἀγιοβασι-λιάτικα νὰ μᾶς βρῇς, συνών. πρωτοχρονιάτικα.

ἀγιοδελαστός | μαν. ὁ ἔχων θεῖαν καταγωγήν.

ἀγιοδότηναι | τὸ | δημ. φυτὸν, ἀφίνθον τὸ θα-μνώδες, τῆς τάξεως τῶν συνθέτων συνών. ἀφινθιά.

ἀγιογδότης | τὸ | δημ. ὁ οἶονε | καὶ τοὺς ἁγίους ἐκ-δῶν, ἐπιθυμητῆς τῶν ἀλλοτρίων, τοκογλύφος, κλέ-πτης, ἑρπιδούλος.

ἀγιογράφει | αἱ | νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἀγιογράφου || εἰκὼν ἁγίου ἢ χριστ. ἱερῶ θέματος.

ἀγιογραφίτζω δημ. ἀπεικονίζω, παριστάνω πρό-σωπον ἢ πράγμα δι' εἰκόνας ἢ διὰ λόγους | κατὰ μεταφρ. ἐκ τοῦ συνων ζωγραφίζω | : ὁ τραγ. κἀθεταί βασιλόπουλα καὶ μῆλα ἀγιογραφίτζω, ΣΖωμῇ Ἄσμ δημ 739 τοὺς ῥωαίότατους ναοὺς τοὺς ἀγιογραφισμένους.

ἀγιογράψιμα | τὸ | δημ. ζωγράφημα. ΑΜα-νούστ. τραγ.280 ἀπάνω στ' ἀγιογράψιμα ἀγάπη τοῦ ἀνθυμίου.

ἀγιογράφος | τὸ | νεώτ. ζωγράφος ἁγίων εἰκό-νων, ἀγιογράφος.

ἀγιογράφος -ον ὁ ὑπὸ ἁγίων γεγραμμένος : Διον. Αρ. **ἀγιογράφοι** **ἔλθοι** || ἀγιογραφοῦνται || ὡς οὗτοι, τὰ ἱερὰ βιβλία, ἡ Π.Διοδῆκη.

ἀγιοδημητριότης | τὸ | κ. ἐναχού **ἀγιοδημήτρης** δημ. ὁ μὴν Ὀκτωβρίου διὰ τὴν κατ' αὐτὸν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

ἀγιοδημητριάτικα | τὸ | δημ. τὸ χρυσάνθεμον, συνήθ. εἰς πλῆθ.

ἀγιοδούλο | οἱ | ἅγιοι δούλοι, οἱ ἀγ. πατέρες Αετ. et Dipl. Ε.Ι.Σ.

ἀγιοδόχοι ἦθκα | μαν. οἱ δεχόμενοι τοὺς ἁγίους.

ἀγιοδόρυμος -ον μαν. ὁ ἐν ἀγιοτήτι περιπατῶν.

ἀγιοκέρι | τὸ | δημ. λαμπὰς ἀπὸ κηρῶν μελίσσης : φρ. **χλωμίνας σάν ἀγιοκέρι** || ἡ μάκα κηροῦ με-λίσσης 2) τὸ φυτὸν χούλα ἡ σαρκώδης, ἔχον ἀνθη κηράδους ὀφθαλμοῦ Ἰεναδ.1037 συνών. κεράκι.

ἀγιοκλήμη | τὸ | βλ. εἰσιλόγημα.

ἀγιοκλήτης Ἐπιμ. Ἠρωδ.αν.

ἀγιοκοίμης -ον Αετ. et Dipl. 4,428 ὑπὲρ φυ-χικῆς σωτηρίας τοῦ αἰσιδίου καὶ ἀγιοκαίμη-του πατρός.

ἀγιοκτόνος -ον μαν. ὁ τοὺς ἁγίους κτείνων.

ἀγιολεπτός -ον μαν. προσαγορεύω τινά ἅγιον.

ἀγιολογιον | τὸ | κατάλογος τῶν ἁγίων : τὸ ἀγιο-λόγιον καὶ μνός.

ἀγιομάρτυρος -η-ο δημ. ὁ μὲ γεματῖσας.

ἀγιομνήσινον | τὸ | μαν. ἁγία ἀνάμνησις, ἱερὰ μνήμη.

ἀγιονικολοδόρβα | τὸ | δημ. αἱ τρεῖς συνα-φείς ἐορταὶ ἁγίων βαρδόρα, Σάββα καὶ Νικο-λαίου, τὴν 4,5 καὶ ὁ Δεκεμβρίου ἄλλως κ. ἀνικο-λοδόρβα, νικολοδόρβα : γνομ. τ' ἀνικο-λοδόρβα ἡ θά βράχη ἡ θά χιονίτζη κ. τ' ἀγιο-νικολοδόρβα πηδᾷ ὁ λαγὸς στὰ κάφαλα.

ἀγιοποιεῖν μαν. ἀγιάζω, ἀναγορεύω τινά ἅγιον, κάμνω τινά ἢ τὸ ἅγιον φάτ.

ἀγιοποίησις -εωσις | νεώτ. ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπίσημος ἀνακήρυξις μετὰ θάνατον προσώπου τι-νὸς ὡς ἁγίου.

ἀγιοποῖν -όν μτγν. ὁ ποιῶν τι ἅγιον, ὁ ἀγιάζων.

ἀγιοπολίτης | τὸ | ὁ ἐκ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερου-σαλήμ | ὢν, πρὸς Ματθ.4,5,27,53 ἁγία πόλις Ἱερου-σαλήμ.

ἀγιοπούλλισ | τὸ | τὸ πτηνὸν φάρ ὁ ροδόχρους (prostor roseus) ἄλλως ἀκριδοφάνος.

ἀγιοπρεπής -ές μαν. ὁ τοῖς ἁγίοις πρέπων : ἀγιο-πρεπεῖς λόγοι. Ἄφθρ. ἀγιοπρέπεια. Ἐπιθρ. ἀγιο-πρεπῶς.

ἀγιορῆτης | τὸ | κ. ἀγιορηγίτης δημ. ὁ προσωριμέ-νος νὰ σφαγῇ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγ. Γεωργίου ἁγνός, τοῦ ὁποίου ἰδίως ἐξετάζουν τὸ ὅσπου τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης διὰ νὰ προμαντεύσων : ὁ τραγ. νὰ τρῶν καρύδια, μυδάλλα, μεζὲ ἀπ' ἀγιορῆτη 2) ὅμοια φθόμενον κυρίως τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγ. Γεωργίου 3) ὁ μὴν Ἀπρίλιος 4) ἐναχού (παρὰ τοῖς Πον-τίοις) ὁ μὴν Νοέμβριος : στὸ ἔμπα τ' ἀγιορῆτη.

ἀγιορηγίτικα | τὸ | φυτὸν, χαμαίμηλον τὸ κόνιν.

ἀγιορεΐτης | τὸ | δημ. μοναχὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

ἀγιορεΐτικος -η-ο ὁ τοῦ Ἁγ. Ὁρους : ἀγιορεΐ-τικα φουντούκια, ἀγιορεΐτικα εἰκόνα.

ἀγιορρεΐκος -ον μαν. ὁ ἐξ ἁγίας ρίλης, γενεὰς κα-ταγόμενος.

ἀγιος -α-ον ἱερός σεπτός : Ἦρ.241 Ἄφροδίτης ἱερὸν ἅγιον, αὐτ.44 ἱερὸν Ἡρακλέους ἁγίου, Ἰουλ.389Α τῆς ἀγιάττης θεᾶς Δημήτρος 2) ἐκὰδ ὁ ἀπληγαμένος ἀμαρτῶν, ὁ ἁγνός πάσης κακίας, προσήγορία κατ' ἐξοχὴν τοῦ Θεοῦ : **ἅγιος ὁ Θεός** || τῶν ἀγγέλων, τῶν προφητῶν τῶν ἀπο-στόλων καὶ καθέλου τῶν θεάρετων βίων ἱερῶν καὶ τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας || παντὸς πρά-γματος ἔχοντος ἁμεσον σχέσιν πρὸς τὴν λατρείαν :

« ἡ ἅγια τράπεζα », « τὸ ἅγιον πατήριον », « οἱ ἅγιοι τόποι » κ.τ.λ. 3) συνεκδ. εὐσεβῆς, ταπεινῶφρων, ἀκακος· ἅγιος ἄνθρωπος, κανὼν κακὸν δὲν κάνει 4) προσγορία ἡ καὶ τίτλος ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ἥδη ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος· τῶ ἀγιοτάτῳ καὶ μακαριώτατῳ ἐπισκόπῳ Ἀθανασίῳ 3) ὡς οὐα. « ὁ ἅγιος Ἀθηνῶν, Σπάρτης » ὁ μητροπολίτης Α.Σ.· ὁ ὁπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθηγιασμένος· τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σάββα || δημ. γνωμ. μήτε τοῦ ἁγίου τάξε κερί μήτε τοῦ μικροῦ παιδιοῦ κουλούρα κ. ἄλλως μωροῦ κι ἁγιοῦ μὴν τάξης κι ἂν τάξης μὴ γελᾷσης, ἅγιος τοῦ δὲ θαματούργει μάϊδε καὶ δόξαν ἔχει (ἐπὶ μὴ εὐεργετικῶν ἀνθρ.), τὸν ἅγιο τὸν ὁποῦ' χω τὴ δόξα του τὴν ἑαίρω (γνωρίζω τοὺς μεθ' ὧν συναλλάσσομαι), παροίμ. φτωχὸς ἅγιος δόξα δὲν ἔχει, κλέφτης καὶ γυναικὶς ἅγιοι δὲ γίνονται, ἅγιος ἀπ' ἁγιο διαφέρει, φρ. ἅγιο τὸν ἔκανα νὰ ρθῇ | ἐπιμόνας τὸν παρεκάλεσα |, κάνει τὸν ἅγιο (ἐπὶ ὁλοκληρωμένῳ τὸν ἐνάρετον), καθένος με τὸν ἅγιο του | ἐπὶ διχογνωμοσύνην || τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὁ ἱερώτερος τόπος τοῦ νοοῦ, λατ. sanctuarium 7) ἐπὶ κακῆς σημασίας· ἐξἁγίος, ἐπάρατος, ἐναγῆς· Κρατ.373. Ἐπίρρ. ἀγίως | Ἰσοκρ.Βούσ.25 ἀγίως περὶ ταῦτα καὶ σειμνῶς ἔχουσιν, τ.ἐ. εὐσεβῶς, ὁσίως || ὕπερβ.Δημ.23,74 δικαιοσύνη, ὁ πάντων ἀγιοτάτα ἔχει καὶ φρικτοδέστατα | μισρώτατα | καὶ δημ. ἀγί· φρ. καλά καὶ ἅγια ἔκαμες | πολλὴ σωστὰ ἔκαμες. ἀγιοσοφίσα(ῆ) μον. κ. δημ. ἡ φύλαξ τοῦ Ἀγίου Τάφου, ὄνομα ἐκκλησίας τῆς Παναγίας, Κων. 227Α.

ἀγιοσταφίτης(ῆ) δημ. μοναχὸς τοῦ Ἀγίου Τάφου· **ἀγιοσταφίτικα-η-ο** ὁ τοῦ Ἀγίου Τάφου ἡ ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος· ἀγιοσταφίτικος σταυρὸς, -ο κερί, ἀγιοσταφίτικο μοναστήρι, -ο μετόχι || μτφ. ὁ προσφιλεὶς ὡς πολυτίμος· ὁ τράφ. ἀγιοσταφίτικα σταυρὲ καὶ χῶμα τ' Ἀγίου Τάφου | ἐμάθανε πὼς σ' ἀγαπᾷ καὶ μετὰ μένα τὰ χῶμα. **ἀγιοτίτης-ητος(ῆ)** ΠΔ,ΚΔ τὸ γνώρισμα τοῦ ἁγίου, ἱερότης, ἀγνότης, ἄλλως ἀγιωσύνη || ἡ ἀγιοτίη σου, ἡ ὑπετέρα ἀγιοτίη προσγορία πρὸς τιποφορούμενον διὰ τοῦ ἁγίου.

ἀγιοτρίσι(σ)ολογέω μον. φάλλω τὸν τρισάγιον ὕμνον.

ἀγιούρνεμα(ς) δημ. αὐτῶ καλεῖται ἐν Αἰτωλῶν το μὴν Φεβρουάριος.

ἀγιούλι(τ)ο βλ. νιοῦλι.

ἀγιουτέρω δημ. (ἰταλ.) πλεθῶ, ἐπικουρῶ, ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω. Οὐα. ἀγιουτρί(τ)ο· δὲν ἔχω ἀπὸ πούθεν ἀγιούτο.

ἀγιοφανής-ής μον. ὁ φαινόμενος ὡς ἅγιος.

ἀγιοφθογγος-ον(ῆ) μον. ὑπὸ ἁγίῳ φθηγόμενος.

ἀγιοφόρος-ον μον. ὁ πλῆρης ἀγνότητος, ἐναγισμός·

ἀγιοχοροεῖα(ῆ) μον. χορεῖται ἁγίων, πρθ. διὰ συνθ. λιθοσχεῖα.

ἀγιοφυχος-η-ο δημ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀγίη, ἀγαθὸς, σεμνὸς κυριολεκ. κ. εἰρων.

ἀγιοσφ(ῆ) προσφορά εἰς νεκρούς, ἐναγισμός· Διόδ.4,39 ἡ ποιήσαντες ἀγισμούς.

ἀγιοσταί(η) Ἰσοκρ. Πλάτ.κ.ἀ. λατρεία, ἱεροτελεστία 2) ἡ ἁγιοσύνη, ἡ καθαρὸς τῆς Φῶτ.· πολλὰκις παρὰ Φίλωνι.

ἀγιοσταυμά(τ)ο Προκ.κ.κτισμ.1,4,17 τ. ἱερός· || ναός, ἀγιοστεῦμα ἱεροουργῶ, ἐπιτελῶ θυσίας, ἱεροτελεστίας Ἀπολὺτ.Πλάτ.Νόμ.757Β, ὁ μέλλων ἀγιοστεῦσαι· Τηρ.Πλάτ.Λεξ. ἀγ. ἱεροθυτεῖν || πσθ.Φιλ. ὅσα ἄλλα ἀγιοτεύεται | ὅσα ἄλλα ἱεροτελεστία τελοῦνται |, Στράβ.417 χωρία ἀγιοτεύμενα (δ' ἱεροτελεστίαν λατρεύμενα) 2) μετ' αἰτ. ἐπιτελεῖν π· Διον.Αλ.1,40 ἀγ. τὴν ἱεροουργίαν 3) ὡς ἁγῶς, εἶμαι ἁγνός, καθαρὸς τὰς χεῖρας αἵματος,

ἀγιάζω Φῶτ· Εὐρ.Βάκχ.74 βιστάν ἀγιοστεύει. Δημ.5978 ἀγιοτεύω καὶ εἰμι καθαρὰ καὶ ἀγνή κ.τ.λ., βλ. ἀγνεύω, καθαρκεύω, ἀγνός· 4) καθαιρῶ, ἐξαγνίζω Παυσ.10,6,7 ἀμφ.

ἀγιοστήριον(τ)ο περιφραντήριον Ἐπιγρ.

ἀγιοστός Εἰφούδ. λ. ἀγιοσταί.

ἀγιοστήρι(η) τελετή, Καλλ.Α.π.83 Pff. ἄγων ἐπέτειον ἀγιοστὴν φιλεῖται ὁ Καλλ. τοῖς εἰς -τύς οὐς., ὁλον ἀλπίτης, γελαστός, διωκτικός, μαστός, πλῆκτης, ἀφραστός.

ἀγιοδέστατα Φιλ.1,675, ὁ Weindland 2,278 διορβοὶ ἀγιοτάτων.

ἀγιοῦθης-ες μτγν. ἅγιος.

ἀγιώνυμος-αν ὁ ὀνομασμένος ἅγιος.

ἀγιωσύνη(ῆ) μτγν. βλ. ἀγνότης.

ἀγιοτικα(ῖ)τα δημ. τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων καὶ ἐν γένει πᾶν πρᾶγμα σχετιζόμενον μὲν τὴν θρησκείαν.

ἀγιοτικαὶ εἰκόνες μον. εἰκόνες ἁγίων, εἰκονίσματα || εἰκονίσματα ἡγιασμένα.

ἀγκαθιάζω δημ. κ. ἀγκαθιάζω ἐξετάζω ἐπιμόνας, ἐρευνᾷ μετὰ κόπου πρὸς ἐξακριβῶσιν ἢ ἀνεύρεσιν παρατηρῶ· ἀγκάδι(α)σε || νὰ ὀρῇ τὸ κλειδί, δ.τραγ. ἑαίρεις ἐμέ τὴ μνήνα μου, γνωρίζεις τὴ γενιά μου | ἀγκάδιασ τὰ μοῖσιδια μου καὶ ἰδὲ τὴ συντυχία μου | παρατήρησε τὰ χαρκτηριστικά μου καὶ ἰδὲ τοὺς τρόπους μου, τὴν ὁμιλίαν μου 1.

ἀγκαζάρω δημ. ὀρίζω δι' ἐμαυτὸν, κ. προσκαλῶ εἰς τί, λαμβάνω ὑπόσχεσιν· ἀγκαζάρωσα τὴν κυρία γιὰ τὸν ἐπόμενον χορὸ || ὁλονεῖ ἐπιτυχῶσα· ἀγκαζάρω τὴν ἐφημερίδα, -τὸ ἀνέξει.

ἀγκάζομαι ἐπ. λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου· || λ. Ρ722νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο | ἐκ τοῦ ἀγκάς.

ἀγκάθ(α)ι(η) δημ. κ. ἀγκάθας μεγεθ. τὸ μεγάλο ἀγκάθι· κ. ἀπλὸς τὸ ἀγκάθι· μοῦ μῆλκε μιά ἀγκάθα στὸ πόδι || μτφ. ἀνησυχία, δύσκολος περίστασις· φρ. καθάσαι πᾶντα στίς ἀγκάθες κ. ἡ ραδιουργία· φρ. τοῦ σκάρωσε μιάν ἀγκάθ· 2) ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἡ ραχοκοκκαλία | ἥδη παρὰ τοῖς ἀρχ. ἡ αὐτὴ λ. ἔκανα 1.

ἀγκάθα ἀσπρηλή(η) (2) φυτὸν, τὸ κίρριον, ἡ ἀκρὸν συνών. ἀγριαγκάθα, ἀσπρηγκάθα, κουκκαυτάγκάθα, σεῖτάγκάθα.

ἀγκαθακί(η) δημ. μικρὸ ἀγκάθι· || κ. μτφ **ἀγκαθαρ(ῆ)ος(ῆ)** δημ. τὸ φυτὸν φλομῆς ἡ θαμνώδης (phlomis frutescens).

ἀγκαθ(ῆ)ος(ῆ) δημ. φυτὸν, καρλίνα ἡ κομμοεφόρος τῆς τᾶν ἑξῶς τῶν συνθέτων (compositae)· δ. τραγ. βοτάνια τὸν ἐπότην γιὰ νὰ τὸν φαρμακώσουν, τὸν ἀγκαθ(ῆ) καὶ τὸ ζουφρὸν καὶ τὸ πιγκρομαρούλι.

ἀγκαθ(ῆ)αν ἐπίρρ. εἰς τὰς ἀγκάλας· Αἰσχ.Εὐμ.80 ἀγκαθεν λαβὼν βρέτας· ἐπὶ τῶν ἀγκώνων Αἰσχ.Ἀγ.3. **ἀγκαθενίος-ια-ο** δημ. ἀκανθίων.

ἀγκαθερός-ῆ-ο δημ. ἀκανθώδης, ἔχων πολλὰς ἀκανθὰς· χωρὶς ἀγκαθερὸ, φάρι ἀγκαθερὸ.

ἀγκάθ(η)ι(τ)ο(ῆ) δημ. ἡ βελονοειδὴς ἐκφυσις φυτῶν τινῶν, ἀκανθίων· ἐπήγο στὸ λόγῳ καὶ γέμισαν τὰ χεῖρα μου ἀγκάθια, τὰ ρόδα ἔχουν ἀγκάθια || μτφ. ἀγκάθια ἔχει τὸ σπῆτι καὶ ποτὲ δὲν κάθεται μέσα, φρ. ἀγκάθια ἔχει ὁ κῶλος του, παροίμ. ἀπ' ἀγκάθι βγαίνει ρόδο κὶ ἀπὸ ρόδο βγαίνει ἀγκάθι, ποῦ ἀγκάθια βάνει σ' ἄλλους ἀγκαθιάζειται κὶ ὁ ἴδιος, τὸ ἀγκάθι ἀπὸ μικρὸ ἀγκυλῶνει, δ. δίστ. ἀγκάθια εἶχαν τὰ μάτια σου καὶ τὴν καρδιά μ' ἀγκάθισαν | ἠλάνες εἶχαν τὰ λόγια σου καὶ τὴν καρδιά μου πᾶθισαν, Πολίτ.Παρ.1,251 || μοῦ γίνε ἀγκάθι | ἐμπόδιον | 2) πᾶν εἶδος ἀκανθηροῦ φυτοῦ· τὸ καλοκαίρι ὁ κόμπος εἶναι γεμάτος ἀγκάθια· ὕποκορ. ἀγκαθαῖ κὶ βλ. λ.

ἀγκάθ(η)ι(τ)ο δημ.(2) ἱμῦτόν, σκόλμμος ὁ Ἰσπανικός || ἐπίσης, κνίδη ἡ δισκίος· συνών, τσουκνίδα ||

ἀγκάθι βόδινο δυνως ἡ ἀκανθώδης || ἀγκάθι βαθύν διψακός ὁ γναφευτικός || ἀγκάθι τὸν Χριστὸν ἀνταρκτικὴς ἡ λευκοκόκκινος συνών. σταυραγκάθι || ἀγκάθι μάγιασας, κίτος ὁ ἐλεηλοφειδύλλος, ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὁποῖου κατασκευάζουν σταυροὺς προσφυλακτικῶς ἀπὸ τῆς μαγείας.

ἀγκαθιά(ῃ) δημ. θάμνος ἀκανθῶν 2) τὸ φυτὸν ἐρύγγιον τὰ πεδινά.

ἀγκαθιάζω δημ. κεντῶ μὲ ἀγκάθι 2) γεμίζω ἀγκάθια, ἐπὶ ἀγροῦ.

ἀγκάθιαστος-η-ο δημ. τοῦ ἀρχ. α γινόμενου ἀτερητικοῦ διὰ τοῦ ἀναβίθασμου τοῦ τόνου | ὁ χωρὶς ἀκάνθας : ἀγκάθιαστη τριανταφυλλιά || ὁ μὴ νυχθὶς ὑπὸ ἀκανθῶν : δ. διστ. τὸν πρῶτο μῆνα ἀγκάθιαστα, τὸ δεύτερο μ' ἀγκάθια | τὸν τρίτο τὸν καλύτερο (ἢ διτ. τὸ χειρότερο) μὲ γκρινιές καὶ μὲ πάθια (ἐπὶ θιγοσσοῦντων συζύγων).

ἀγκαθιαστός-ῃ-ό δημ. ἀντὶ ἀγκαθωτός. Ἐπίρρ. ἀγκαθιαστά.

ἀγκαθίτης(ό) δημ. ὁ μύκης λυκοπερδὸν (lyco-perdōn), μανιτάρι φαγώσιμον φυόμενον παρὰ τὰς ἀκάνθας συνών. ἀγκαθομανιτάρ, ἀγκαθομανιτῆς, μοσκομανιτῆς.

ἀγκαθίνονα(σί) τόπος πλήρης ἀκανθῶν.

ἀγκαθοσέφαλος(ή) δημ. ὑψηλή, μεγάλη ἀκανθα ἡ συστάς ἀκανθῶν : δ. τραγ. κάτω στὸ Δαφνοπόταμο καὶ στὰ θροσὰ λαγκάδι | ποῦ χεῖ τ' ἀγκάθι πιθαμὴ καὶ τὸ τριβόλι πηχῶ | κὶ ἔχει τ' ἀγκαθοκέφαλο εἰς ἐλλικινὰ ἀνθρώπου.

ἀγκαθοκολλιά(ῃ) (σύνθ. ἐκ τῶν ἀγκάθι καὶ κόλλα) : φυτὸν παράγον ὅπου κολλᾷ, καρλινία ἡ κομμοφόρος συνών. ἀγκαθομαστιχά, μαστιχάκαθο, ἀγριομαστιχά.

ἀγκαθοκόπη(τό) δημ. κ. ἀγκαθοκόπος κ. ἀγκαθολόγος τὸ πρὸς κοπήν ἀκανθῶν δρᾶσαν || τὸ ὑποκορ. ἀγκαθοκοπάκι ζυλουργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς λείανσιν καὶ σὺλᾶκωσιν ξύλων.

ἀγκαθοροδιά(ῃ) δημ. ροιά ἡ ἀκανθοφόρος, ραπίεα grapatim Γεννάδ.848, παράγουσα καρπὸν μεγαλόκοκκον καὶ πολυχύμουν.

ἀγκαθόρ(ό) δημ. ὁ κανθός, ἡ πρὸς τὸν κράτα-φον γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ : περνοῦσε καὶ πήρε τὸν ὁ ἀγκάθος τοῦ ματιοῦ μου | τὸν διέκρινα διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθ. | 2) ἡ γωνιάδης ἐγκοπή ξύλου, γινώμενη διὰ τὰ ἐμβληθῆ εἰς αὐτὴν ἄλλο ξύλον 3) τὸ ἄκρον τῆς τρόπιδος πλοῖου : νὰ ξυμπελάσουμε τὸ καίκι νὰ φανῇ ὁ ἀγκάθος γιὰ νὰ καλωφάτισουμε τὴν καρῖνα 4) γωνία τῆς οἰκίας πρὸς τὸ βάθος ἐσωτερικῇ : μοῦ κρυφε τὸ ταγάρι στὸν ἀγκάθο 3) γενικῶς, ἡ γωνία κυβοσχήμου ἡ παραλληλεπίπεδου ἢ κ. ἄλλου πράγματος, ὁπότε συνών. γωνιά, ἀγκωνί, μύτικας : γῶμ. | ἄστεϊον | νὰ τρώς ἀγκάθο | γωνιά τοῦ φωμιοῦ | γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾷ ἡ πεθερά σου.

ἀγκαθοτόπι(τό) δημ. τόπος πλήρης ἀκανθῶν : φρ. στ' ἀγκαθοτόπι τὸ γομαρί κι ἡ κατοικία στὸ βλασάρι (εἰς ἕκαστον τὸ προσῆκον).

ἀγκαθοτοπος(ό) τόπος ποῦ γινάει μόνον ἀγκάθια : αὐτὸ τὸ ἔξωπο εἶναι ἀγκαθοτοπος.

ἀγκαθόχοιρος(ό) δημ. ἔχινος ὁ χερσαῖος ἢ ἐκ. ὁ εὐρωπαϊκός συνών. σκαντζόχοιρας.

ἀγκαθωτός-ῃ-ό δημ. ὁ ἔχων ἀκάνθας, ἀκανθωτός : ἀγκαθωτός σκαντζόχερας.

ἀγκαίνιαστος-η-ο δημ. κ. ἀγκίνιαστος ὁ μὴ ἀγκαινισθεὶς ναός 2) ὁ μήπω τεθεὶς εἰς χρῆσιν : ἀγκαίνιαστα ραῦχα, δ. τραγ. σὰν ἄγρια μοῦ φαίνεται κι ἀγκίνιαστο μουλάρι, γῶμ. ἀκέρηνα νὰ ναι τὸ φωμ, ἀγκαινίαστο τὸ πιότο | νὰ ἔλῃς εὐπρεπῇ συμπεριφορᾷ |.

ἀγκαλός(ό) νεώτ. μαλακόστρακον τῆς τάξεως τῶν ἰσοπόδων.

ἀγκαλιά δημ. συνδ. ἐπανορθωτικός τοῦ προηγου-

μένου διανοήματος : ἐλα νὰ σοῦ δείξω τὸ δρόμο, ἀγκαλιά σὺ τὸν ζαίρεις | μολονότι, ἀν καὶ σὺ τὸν ζαίρεις |.

ἀγκαλιμυδαίη κ. ἀγκλιμίδα δημ. κολάμιον, ἐφ' οὗ τυλίσσεται νῆμα, μασούρι, πρὸς καλὰμίδα.

ἀγκάλη(ή) ὁ κεκομμένος βροχίον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν : Αἰογ. Ίκ.481 κλάδους ἐν ἀγκάλαις λαθόν, Ἀγ. 724 ἐστ' ἐν ἀγκάλαις, Ἡρ.6,61 φέρει ἐν τῇ ἀγκάλῃ | παῖδιον, δημ. βαστάσ' στήν ἀγκάλῃ μου τὸ μωρό | ἡ φρ. ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρειν τινὰ λαμβάνεται ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπεραγαπᾶν : Ξεν. ΚΓ7,5,50 μονονοῦκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρουεν αὐτούς | ἀγαπῶντες, | Ἰδὲ Cobet Mnem. 1857,300, Nov. Lect. 394, πρὸς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρειν τινὰ, βλ. κεφαλῇ μτρ. πᾶν ὅ, τι περιλαμβάνει, περιβάλλει : Ἀρχιλ.23 φυγὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις : παρωδ. Ἀριστ.φ.Βατρ.704, Αἰ.τγ. Πρ.1019 πετραία δ' ἀγκάλῃ σε βαστάσει, Χο.585, Εὐρ. Ἐλ.1062. Ἀποσι.Ναυσικρ. 2) νεώτ. κ. δημ. καὶ ὁμοιος, μέρος αἰγалоῦ ὑψηλόν, ἐσώχρ' βουνοῦ, βροχίου, γῆς : ἀράξαμε σὲ μιὰν ἀγκάλῃ, σὲ μιὰν ἀγκάλῃ τῆς πλαινῆς εἶναι ὀπισθιανὴν στήν 3) δημ. ἡ ἀγκάλῃ, πάντε χειροδόλο κάνουνε μιὰν ἀγκάλῃ, βλ. κ. συνηθέστ. τύπον ἀγκάλια.

ἀγκαλιά(ῃ) δημ. ὁ κεκομμένος βροχίον, ἡ ἀγκάλῃ : τὸ παιδί κοιμάται στήν ἀγκάλια τῆς μάνας, ἐλα γέρε στήν ἀγκάλια μου || κοιμώμενη ἀγκάλια ἐνηγκαλισμένο, φρ. τοῦ ἀρέσει ἡ ἀγκάλια | εἶναι φιλήδονος, φιλογύνῃ κ. κατ' ἐπέκτασιν Σολωμ. Πόθος : σπῶθ' πέλανον νὰ βροῖμε τὴν ἔρμυ ἀγκάλια κ. «Γαλήνη» δὲν ἀκούεται οὐτ' ἐνὰ κύμα εἰς τὴν ἔρμυ ἀκρογινῶν | λές κι ἡ θάλασσα κοιμάται μὲς στῆς γῆς τὴν ἀγκάλια 2) ὅ, τι δύναται τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἀγκάλῃν του : μιὰ ἀγκάλια ἔβλατ' 3) ἐν τῇ ἀγκάλῃ, ἀγκαλιστά : πᾶρ' τὸ παιδί ἀγκάλια, δ. τραγ. καὶ τὰς-κασέ τὴν ἀγκάλια καὶ στὸν γκρεμὸν ἀνέβητ' 4) κοίλωμα εἰς τὰς πλαινὰς βουνοῦ : Χ. Χριστοβας. Ξενιτ. τοῦ χωριοῦ πού να στήν ἀγκάλια τῆς ράχης 5) τεχν. σιδηρὸν τεμάχιον περιβάλλον τμήμα τοῦ δοκοῦ τῆς στέγης || εἰς πλὴθ. ἀγκάλιες τὰ ξύλινα περιζώματα κάδων οἰνοποιίας ὁ κλάδος κυγαριῆς ἡ λεπτόν κλῆμα διὰ τοῦ ὁποῖου περιδένουν μιὰν ἀγκάλια στάγια, ἄλλως ἀγκάλιστρα, πρὸς κ. ἀγκάλιας Ὑποκορ. ἀγκάλιαστῃ | ἰέν χρ. κ. ὁμοπερικύκλ. | Κορ. Ἀτ.2,9.

ἀγκαλιάζω δημ. παίρνω στήν ἀγκάλια μου, περιβάλλω διὰ τῆς ἀγκάλῃς μου, ἐνγκαλιζομαι : ἀγκάλιασέ με μάννα μου νὰ ζεσταθῶ, δ. διστ. ἡ θάλασσα εἶναι ἡσυχὴ μ' ἀγέρας τὴν ταραξεί | κι ἡ μάννα κάνει τὸ παιδί καὶ ἔξενος τ' ἀγκάλιαζε, Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ. Ἀσμ.Α' ἀραχνισμένη ἡ ἑλμα | ποῦ μοῦ τ'αν ἀδερφοποιήτ' κι ὅπου μ' ἐμέε στὴ φτέρη | ἀγκάλιασμένη πλάνιατ' μτρ. φρ. ἀγκάλιασε τὴ φτώχεια | ἐπὶ τοῦ μωφευδένος πτωχὴν | ἀγκάλιασε τὰ στρώματα | εἶναι πολὺν καιρὸν ἀσθενής 2) κῆνω ἀγκάλιας ἀπὸ χόρτου, ξύλου, φρύγανου κ. παθ. : τὰ σανά εὐλόκα ἀγκάλιαζονται 3) γίνομαι ὑποστηρικτῆς, ὁπαδός, προστάτης : ἀγκάλιασε τὸ παπαδαριό | ἔγνε κληρικόφρων |, ἦτανε φτωχός καὶ τὸν ἀγκάλιασε | τὸν ἐπροστάτευσε | κ. παθ. : δ. τραγ. κὶ ἔνας Ἰούδας ἔγινε κι Ἀντῆριστος στὸν τόπο | γι αὐτὸ καὶ ἡ διαίκτηση τοῦ εἶχε ἀγκάλιασμένο 4) παρακαλῶ ἐπιμύνης : τὸν ἀγκάλιασε νὰ μὴ ἐντεντεῖτ' 5) κατέχω αὐθαίρετως, βιασῶς : βρήκε κι ἀγκάλιασε μοναστηριακά | κτήματα |.

ἀγκάλιασμα(τό) δημ. ἐνγκαλισμός, περιήπτυξις : φιλιὰ καὶ ἀγκάλιασμα, Βαλαωρ. 3,223 (ἐκδ. Μακρολῆ) ἡγίγι το δέντρο κι ὁ κισσός μὲ τ' ἀγκάλιασματά του, παροιμ. τοῦ γέρου τ' ἀγκάλιασμα | τὴ φλες μούντης καὶ σαλίσματα.

ἀγκαλιαστός-ή-ό δημ. ἀγκαλισμένος· χορεύ-
ανε ἀγκαλιαστόι. Ἐπίρρ. ἀγκαλιαστά· κοιμούν-
ται ἀγκαλιαστά.

ἀγκαλιδαγωγός(ή) ἀγ. θνος Πολυδ.7,109.2,139
Φώτ. οἱ φέροντες ἀγκάλιδας, δέμας, καὶ ἀγκα-
λιδηφόροι ἄνδρες αὐτ. Ἐντ. ἀγκάλιδανωγῶ κ.
ἀγκάλιδοφορεῖν· Πάου. παρ' Εὐσταθίου 1283,42
= ἀγκάλιδανωγεῖν κατὰ Πausanίον τὸ ἀγκάλιδας
ἀγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου οὐκ αὐτὸν φέροντα
τοῦτα γὰρ ἀγκάλιδοφορεῖν·

ἀγκαλιδοπάλλαι Φώτ. οἱ πιπράσκοντες τ.ἐ. πω-
λοῦντες τὰς ἀγκάλιδας, δέμας ξύλων.

ἀγκαλιζομαι ἐναγκαλιζομαι· Σίμων.777 τὰ-
λας ἀνήρ, ὁστις κακὸν τοιαῦτον ἀγκαλιζεται· παρὰ
Ψελλ.Μεσ.Βιβλ.Σάβ.5.223 ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ (καίρος)
δέρσαντο ἀγκάλισμένους ἔρωμηνέστατος ἐμβα-
λεῖν γρ. ὁ Κόντος, Ἀθην. 2.684 ἀγκυλισάμενος.

ἀγκαλικῶς ἀγκάλιαστος· Εὐστ.1326,18 ἀγκάς
ἀλλήλων ἐλαβον ἀγκαλικῶς ἀλλήλων ἦσαντο.

ἀγκάλιναις Ἡσ. = Ἀργεῖοι τὰς ἀγκάλας·

ἀγκάλισ(ή) ἀγκάλη· Ἰλ.Χ.505 ἐν ἀγκάλιδεσσι
τιθῆναι ἐδεσκατο· ἐκοιμήτο συνήθως στήν ἀγκα-
λίτσα τῆς τροφῆς, Εὐστ.1283,40 = τὰς δὲ ἀγκάλας
ἀγκάλιας εἰπὼν συνοποκαρίζει αὐτάς τῇ βραχυ-
τητὶ τοῦ ἐγκαιμωμένου αὐταῖς βρεφουλίου· 2) δέ-
ματα, δέμασι, σίον φρυγάνων, ξύλων, ὅσων δύ-
ναται τις νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ ἀγκάλῃ· Ἡσ. Ἀρισφ.
Ἀπ.418,βλ. δημ. ἀγκάλια, ἀγκάλη, ἀγκαλούδι· 3)
δρέπανον Μακεδ. Ἡσ. Ἰώσ.

ἀγκάλισμα(τό) ὑποκειμενον ἐναγκαλισματος, ὅ,τι
ἐναγκαλίζεται τις κυρ. κ. μτφ.· Τιμοθ.Πέρος.91 Ἀπι-
στον ἀγκάλισμα κλυσιδρονμάδος αἰῶρας, Λυκ.308
τερπνὸν ἀγ. || τὸ ἐναγκαλίζεσθαι, τὸ ἀγκάλισμα·
Λουκ. Ἐρ.14 ἀμφιλαβεῖς αἱ λαγόνες, ἀγκάλισμα
χειροπληθές (ἀγκάλισμα πού γεμίζει τὰ χέρια),
Λχ.Τάτ.2,37, πρὸς ἐναγκάλισμα, παρναγκάλισμα.

ἀγκάλισμός(ή) ἀγκάλισμα· Πάν.

ἀγκάλιστρος(ή) δημ. ὄργανον θαλασσιουργικὸν
(ὑφανσῶς), διὰ τοῦ ὁποίου τὸ νῆμα τυλίσσεται
ἀπὸ τὰ κουβαράκια εἰς κοῦκλες.

ἀγκαλος(ή) Ὑμν.Ἐρ.82 ὅ,τι τὸ ἀγκαλὶς βλ. λ.

ἀγκαλοῦδ(ή)το δημ. δέσμη, μικρὴ ἀγκάλια· ἔνα
ἀγκαλοῦδι ἐξ ἑνα. Μεγεθ. ἀγκαλοῦδα(ή).

ἀγκαλοφέρνω δημ. σηκώνω στήν ἀγκάλια μου·
|| μτφ. ἀγαπᾶ τίνα πολύ.

ἀγκαλοφορομαι μsn. φέρομαι ἐν ἀγκάλῃ.

ἀγκάλω κ. ἀγκαλεῖω δημ. ἐγκάλω, καταμνηνῶ,
καταγγέλλω, ἐνάγω· θά σ' ἀγκαλίσσω σὸν πα-
τέρα σου, σὸ δάσκαλο, σὸν ἀτυννόμο, δ. τραγ.
δὲν ἦταν κρίσις νὰ μέ πᾶς, κριτὴς δὲ μ' ἀγκαλε-
σῃς μόν' γκαλέσῃς με σὸ Θεὸ πού 'ναι δικαιο-
κρίτης, παροιμ. κι ἂν φιλεῖς ὁ καθὼς τῇ μάννα
σου πού νὰ τὸν ἀγκάλεσῃς· Ἐντ. ἀγκάλεσμαι (τό)
μῆνυσις, καταγγέλλω.

ἀγκανάρι δημ. (ἱταλ.) συκοφαντῶ || πειράζω,
ἐνοχλῶ 2) παραινῶ, ἐξαναγκάζω, ἐπιβάλλω ὑπο-
χρεωτικῶς, πιέζω· μὴ μ' ἀγκανάρις νὰ σέ πλη-
ρώσω γιατί δὲν ἔχω· 3) παθ. πιέζω τὸν ἑαυτόν
μου, σφιγμέναι· ἀγκανάρεσαι ἢ λεχῶνα νὰ γεν-
νήσῃ. Ἐντ. ἀγκανάρισ(ή), ἢ πεισις· 4) δυσθυμῶ,
δυσφορῶ, θυμῶνω· 5) πέννομαι, ἀναγκεύομαι.

ἀγκάνια δημ. ἐπὶ τῆς ράχως ἱππαστῆ, τὸ ἀρ-
χαῖον περιπλῆγδην· τὸν ἐπὶ ῥα ἀγκάνια.

ἀγκανίξω δημ. ἐπὶ τὸν ὄνω, ἀγκῶμαι, γκαρίζω.

ἀγκάνισμα(τό) δημ. τὸ γκάρισμα.

ἀγκαρανι(ή) κ. ἀγκαραθ(ή) δημ. φυτὸν τῆς
Γαζῶς τῶν χελωνῶν, καντηλίθρα, λουμίνι· 2)
φλοιὸς ἢ θαμνώδης, γαλδουραφάνα.

ἀγκάς ἔπίρρ. εἰς τὴν ἀγκάλην, δημ. στήν ἀγκάλια
ἰλ.Ξ.353 ἔχε δ' ἀγκάς ἄκοπτον, ἰλ.Ψ.711 ἀγκάς
δ' ἀλλήλων λαβέτην ἐπὶ παλαιστών, ἀγ. ἄλλω λα-
βέτην ὤμων ἢ ἐξ ἄλλου πνὸς τοῦ σώματος μέ-

ρους· δίσκολον νὰ θεωρηθῇ τὸ ἀγκάς δοτική τοῦ
ἀγκών μεταπωτικῶς, ἴδε Van Leeuwen Enchi-
rid. 3 σ.155.

ἀγκάλιζω δημ. κεντῶ, νύσσω || μτφ. μέ ἀγγε-
λίζουσι οἱ θεόμενος προσβάλλομαι ὑπὸ πυρετῶν.

ἀγκάλωνω βλ. ἀγκυλώνω.

ἀγκερίδα(ή) δημ. ράβδος ἀγκυλωτὴ εἰς τὸ ἄνω
ἄκρον συγγ. μαγκούρα, ἀγκλίτσα, κλίτσα.

ἀγκλή(ή) ἀγκάλη Ἡσ. ἀγκασίν, ἴσως μεταῖλαστος
δατ. τὸν ἀγκή· Ὀμπ. Ἀλ.2,315 ἀγκάσειν ἐμπεφωτά.

ἀγκίδαι(ή) δημ. βελοναειδὴς σχῆζο ἀπὸ σανίδος
ἢ ἄλλου ξύλου, ἀκίς· μοῦ μηκέτι μὰ ἀγκίδα σὸ
δάχτυλο· 2) μτφ. πᾶν ὅ,τι κεντᾷ ἠθικῶς, αἰς ἐρω-
ς, στενοχωρία, ραδιουργία, ἐμπόδιον· φρ. μοῦ 'γίνες
ἀγκίδα. Ὑποκορ. ἀγκίδι-ἀκι, οὐλα, βλ. Κορ. Ἀτ.2,7.
ἀγκίλα(τή) μsn. λατ. aequila· εἶδος πέλτης ἰων.
Λυδ.π.Μην.4,55 διοπετὴ ὄπλα, ἄτινα ἐκάλουν ἀγκί-
λια, βλ. ἀγκύλια πληθ.

ἀγκίλλα(ή) μsn. δοῦλη, ἐκ τοῦ λατ. aequila.

ἀγκινάρε(ή) δημ. τὸ φυτὸν κινάρα καὶ τὸ ἐδώ-
διον ἄνθος τοῦ (cynara scolymus) || φρ. παρα-
στοπική πάππος στήν ἀγκινάρα | δηλ. ἐκεῖ πού δὲν
ἐξηρεπῇ, ἐσφαλε ὁλότελα |.

ἀγκινάρε(ή)το δημ. μικρὴ ἀγκινάρα.

ἀγκινάρι(ή) δημ. τὸ φυτὸν τὸ παράγον ἀγκι-
νάρης κ. ἀγριαγκινάρι.

ἀγκιναρκόφαλο(ή)το δημ. ὁ ἐδώδιμος καρπὸς
τῆς ἀγκινάρας.

ἀγκιναρόκηποι(ή)το δημ. κῆπος μέ ἀγκινάρες.

ἀγκινारοκούκι(ή)το δημ. φαγητὸν ἀπὸ ἀγ-
κινάρης καὶ κουκιά.

ἀγκιναρόρι(ή)το δημ. ὁ γλυκὺς καὶ λευκὸς
μίσχος τοῦ καρπού τῆς ἀγκινάρας.

ἀγκιναρόσπορος(ή)το δημ. ὁ σπόρος ἀγκινάρας.

ἀγκιναρότοπος(ή)το δημ. τόπος, ὅπου ἐφυτεύθη-
σαν ἢ συνήδως φυτεύονται ἀγκινάρες.

ἀγκιναροφάγος(ή)το δημ. ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ
ἀγκινάρες, πρὸς ἀρχ. κυναρροφάγος.

ἀγκιναρόφυλλο(ή)το δημ. φύλλον ἀγκινάρας.

ἀγκιναρόχορτο(ή)το δημ. τὸ φυτὸν μῆκων ἢ νό-
θος | παρατρ. hybridum |.

ἀγκινάει(ή) κ. ἀγκινάρι(ή)το κ. ἀγκίνι δημ. ὁ εἰς
τὴν κορυφὴν τῆς ἀτράκτου κεκαμμένος ὀδελιακος.

ἀγκιστράς(ή)το Θεοδ.Σταυθ.Μεγ.Κατ.σ.269,4Σερ.
ὁ κατασκευαστὴς ἀγκιστρῶν καὶ μεμβρανῶν, κᾶν
σκυτάς, κᾶν ἀγκιστράς, κᾶν βυσσάτις, κᾶν τρα-
πέζας, κᾶν αἰλῆς, κᾶν ζωγράφος.

ἀγκιστρεῖα(ή) ἢ δι' ἀγκίστρου ὀδελια· Πλάτ.Νόμ
823D, Τζέτζ.Λυκ.261,19 ἀγκίστρου διέζων.

ἀγκιστρευτής(ή)το δημ. ὁ φαρεύων μέ ἀγκίστρι,
ἀρχ. ἀσπαλῆς, Ἐπίρρ. ἀγκιστρεῦτα.

ἀγκιστρευτικός-ή-όν Πλάτ.Σαφ.220D τὸ διὰ
τῶν ἀγκίστρων μέρος τῆς θήρας καλεῖται ἀγκιστρευ-
τικόν(ή)το βλ. ἀγκιστρεῖα, ἀγκιστρευτική | ἐν. τέ-
χνη | ἡ τέχνη τοῦ δι' ἀγκίστρου ὀδελιεύει· Γαλ.5,861.

ἀγκιστρεῖω ὀδελιάω δι' ἀγκίστρου Ἀχρ. Ὀνειρ.
138,17· συνήθως μτφ. δελεάζω· Ἀριστάν.Ἐπιστ.
1,5· ὁ Φίλων συγκατὰ τὸ μέσον ἀντὶ τοῦ ἐνεργ.
μτφ. παθ. ἰππ.παρ' Ἐρωτιαν.43,8 = ἡγκίστρευται·

ἀγκιστρεοειδὴς συμπεφευκεν· ἄλλα παρ' ἰππ.ὀστ.
φύσ.14 φέρεται = διὰ δὲ τῶν σφονδύλων πυ-
κνοῖσι φλεβιασὶ ἐς τὸν ναπιασὶον μυελὸν, ἡγκιστρεῖ-
ται· δίκην κισσοῦ ἐμφυεῖται, βλ. ἡγκισσεύομαι.

ἀγκιστρεῖα(ή) δημ. ἡ βαλὴ τοῦ ἀγκίστρου καὶ ἡ
ἐφ' ὅπαζ διὰ τοῦ ἀγκίστρου συλλαμβανομένη λεία·
κᾶθε ἀγκιστρεῖα καὶ φάρι.

ἀγκιστρεῖον(ή)το μικρὸν ἀγκίστρον Θεοκρ.21,57· ||
δημ. ἀγκίστρι πᾶν εἶδος ἀγκίστρου· ριχνῶ, τα-
γίζω τ' ἀγκίστρι || μτφ. πιάστηκε στ' ἀγκίστρι
(σὴν παγίδα)· Ὑποκορ. ἀγκιστράκι(ή)το.

ἀγκιστρογναθία πτυχὴ νεῶτ. ἢ πτυχὴ τοῦ
βλεπνογόνου τοῦ προσταμίου, εὐρισκομένη μεταξὺ

τοῦ τελευταίου γομφίου ὀδόντος τῆς ἀνω γνάθου καὶ τοῦ τῆς κάτω.

ἀγκιστρογενεῖαιος σύνδεσμος νεώτ. συνδεσμική ταμίς, τὸ σφηνισδὲς ὄστρον.

ἀγκιστροδέτος-ον μτγν. ὁ μετ' ἀγκίστρου δεδεμένος: ΑΠ 6,27 ἀγκιστροδέται δονακίς.

ἀγκιστροειδής-ές μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου, κεκυρτωμένος. Ἐπιρρ. ἀγκιστροειδῶς Ἑρριπ. 43,7 βλ. ἀγκιστρεῖω.

ἀγκιστροθηραυτής(οῖ) μον. ὁ δι' ἀγκίστρου ἀλειδών.

ἀγκιστρον(τοῖ) τὸ ἀγρευτικόν τῶν ἰχθύων, καὶ ἀγκίστρι πτηνῶν κ.τ.λ. ὄργανον: Πλ.Δ. 369.Μ. 332. Ἡρ. 2,70 2) συνεκδ. πᾶν ὄργανον ἔχον σχῆμα ἀγκίστρου, δημ. γάντζος: Πλ.Π. Πολιτ. 616C, ΙΦώτ. Διωνκ. 60,35,4 3) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον Περιοδ. Ηερπ. 38,281, Πούλ. Αλγ. 6,16,2: λαβδόντες ἀγκιστρον καταπείρομεν εἰς τὴν ἀντιπὰ καὶ ἐξέλκομεν αὐτήν.

ἀγκιστροποιός(οῖ) νεώτ. ὁ κάμνων ἀγκίστρα.

ἀγκιστροπύλης(οῖ) μτγν. πωλητὴς ἀγκιστρῶν.

ἀγκιστροσίη μον. ἀγκιστρον βλ. λ.

ἀγκιστροσφάγος(οῖ) ἐπὶ ἰχθύος, ὁ ἀποτρώγων τὸ δολῶμα ἢ ἀποκόπτον τὸ ἀγκίστρον: Ἀριστ. ΖΙ 621B ἐάν δ' ὁ συνήθης καὶ ἀγκιστροσφάγος (ὁ γλάνης), πρβ. 620, Δ5κ.ε. Ἡσ. ΕΜ ὁ φιλάρμος || δημ. κ. ἀγκιστροσφάγος, ἀγκιστροκλέφτης.

ἀγκιστροῦ μτγν. συλλαβισδὴν διὰ τοῦ ἀγκίστρου: Σύν. Ἐπιστ. 4 ἡγκιστρωμένον ἰχθυόδιον 2) μτφ. κατ' ἐκτὸς, κρατῶ, ἔλκω: Λυκάφρ. 67 πόθω ἡγκιστρωμένη (ἐλκόμενη σχολ.) 3) μεταδῶλμα εἰς σχῆμα ἀγκίστρου, κάμπω: Πλούτ. Κράσσο. 25 ἡγκιστρωμένος ἀκίδας.

ἀγκιστροειδής-ές ὁ, τι τὸ ἀγκιστροειδές: Πολύδ. 33,3,5 κ.δ.

ἀγκιστρομαίτο ἢ διὰ τοῦ ἀγκίστρου σύλληψις || ἢ ταποδότησις τοῦ δολώματος εἰς τὸ ἀγκίστρον.

ἀγκιστρῶν δημ. πᾶν στ' ἀγκίστρι 2) βράνθ δολῶμα στὸ ἀγκίστρι, (λέγεται κ. μτφ.), ἀγκιστρῶ βλ. λ.

ἀγκιστρωτός-ή-ο ὁ κεκαμμένος δίκην ἀγκίστρου: Πολύδ. 6,23 ἀγκιστρωτὸν θέλος.

ἀγκλέριον(τοῖ) ἔπιρρ. δωρ. ἀντὶ ἀνακλήριον.

ἀγκλῆπτει βλ. ἀνακλῆπτειν.

ἀγκλῆδοναί(η) βάρκατος δεινδρίτης (ταπα τι-τῆς) ὁδε ἐπικειμένης δροχῆς (ἀρχ. κληδών).

ἀγκλιδά(η) κ. ἀγκλιδά δημ. τὸ δι' οὗ ἀντιδύμεν ἢ μεταγγίζομεν ὕδρον π. ἀντηλήτριον 2) ἡ διστομημένη λαγυνοδύχημος κολοκύνθη ὡς κατ' ἐξοχή ἀντηλήτριον (ἐκ τοῦ ἀντλή).

ἀγκλίμα ἀγκλίνω βλ. ἀνακλίμα, ἀνακλίνω.

ἀγκλίστα(η) δημ. βλ. κλίστα.

ἀγκλόν Ἡσ. σκολιόν, πρβ. αἰκλα.

ἀγκλῶ κ. ἀγκλίζω δημ. ἀντὶ, ἰδὲ ὕδωρ: ἀγκλῶ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάζει, ἀπὸ τῆς στέρνας.

ἀγκυθέλος Ἡσ. ἀλιεύς.

ἀγκυνοῦμαι (ἐκ τοῦ ἀγκύνειν, ὡς ἀγκυλεύομαι ἐκ τοῦ ἀγκύλη) ἀκοντίζω π: Νικ. Χων. 240, 2 βασιλεύς τὸ τοῦ συνεσταυτὸς ἱπποτὸν δόρυ ἀγκυνοῦμενος διαπείρει ἕνα κ.τ.ε., βλ. ἀγκυνοῖζαι, ἐν-δισα-.

ἀγκυοῖη(η) ἄττ. Ἐπιρρ. ἀγκυοῖνα ἀγκώλη: Πλ. Ε 213 Ζηγὸς ἐν ἀγκυοῖησιν ἰαυέσι || μτφ. ΑΠ 9,398 ἐν χροῖσι ἀγκυοῖησι μετρός ἡς 2) Ἡσ. ἀγκυοῖναι σχοινία ἰατοῦ κ. ἐν ἐπιρρ. ἀναφέρεται ἀγκυοῖνα παρὰ τὸ κάλως, ἡμάντες.

ἀγκυοῖησι(η) (ἀγκυνοῖμαι) ἀκόντισις: Νικ. Χων. 254 ἱππομαχία καὶ δορᾶτων ἀγκυοῖησις κ.ά., βλ. ἀγκυοῖσις.

ἀγκυοῖνίζω δ.γ. Πολύδ. 3,155. ἀγκυοῖνίζομαι: Νικ. Χων. 48,16 ἀγκυοῖνισάμενος (ἰσ. ἀγκυοῖησάμενος) τὸ δόρυ κ.ε.

ἀγκομάχη(ται)τοῖ δημ. τὰ ἄσθμα, ἡ δύσπνοια || ἢ ἀγωνία, ὁ πόθος τοῦ θανάτου, τὸ θυμολογήμα.

ἀγκομαχήτο(τοῖ) δημ. βλ. ἀγκομάχημα.

ἀγκομαχά δημ. ἀσθμαίνω, πνευστῶ, λαχανιάζω: ἀγκομαχέει ἀπὸ τὴν τρεχάλα, ἀπὸ τὸ φαί, ἀπὸ τὸν πυρετὸν, ἀνέθηκε τὸν ἀνήφορον ἀγκομαχώντας 2) στενάζω, γογγύζω: ἀγκομαχέει ἢ γελᾷ μοι, ἔντ. ἀγκομάχηται τοῖ κ. ἀγκομαχῆτο τοῖ ἄσθμα, πνευστῶσις, λαχάνισμα.

ἀγκομιδά(η) Ἐπιρρ. ἀντὶ ἀνακομιδά(η).

ἀγκονία ἀντὶ ἀνακονία Ἀριστ. Λυσ. 1312 τὴς κόρας ἀπάλλονται πυκνὰ ποδοῖν ἀγκονία τ.ε. ἀναβάλλουσαι κονία (Willam.), ρίπτουσαι ἐπ' αὐτῶν τὸν κόνιν.

ἀγκοπή Ἡσ. σφῆρα δωρ. ἢ οἶολ.

ἀγκοτροπία(η) δημ. (σλαβ.) ἀπιδέα ἢ ἀμυγδαλοειδῆς τῆς οἰκονεῖας τῶν ἀμυγδαλῶν (amygdalaceae).

ἀγκοτῆ(τοῖ) ὀρεινὴ κοιλίς, ὁ, τι δημ. λέγεται λάκκα: Ὀμ. Ἡσιόδ. Ἡρ. ἀγγεα δαθέα, ποιεῖντα, θροσῆντα Εὐρ. Βόαικ. 1061 ἀμφικρημνον (περιβαλλόμενον ὑπὸ κρημνῶν), λατ. aueas, aueas.

ἀγκοτύλη(η) Ἡσ. εἶδος παιδίσ, βλ. κατύλη.

ἀγκοῦλα(η) δημ. ἀγκύλη ράβδος, βακτηρία κεκομμένη κατὰ τὴν λαβὴν, μαγκούρα, μπαστούν || ἰδία ἢ τὸν ποιεῖμεν ἀγκύλη ράβδος, δι' ἣς συλλαμβάνομεν τὰ πρόβατα ἀπὸ τὸν λαίμῳ, διάφορος τῆς κλίστας βλ. λ.

ἀγκουρα(η) κ. ἀγκορα δημ. τύπος τοῦ ἀγκυρα (λατ. aueas).

ἀγκουρέτο(τοῖ) δημ. ναυτ. κερκίτης βλ. λ.

ἀγκουροσάκκα(οῖ) δημ. ἰχθὺς τοῦ γένους τοῦ βλεννώ (bleennius fasciatus ἢ bl. planicorpius).

ἀγκυθόσα(η) δημ. (ἰσλ.) ὀρθότερα γρ. βλ. ἀγκυθόσα.

ἀγκυσεύω κ.-ομαι ἔχω ἀγκούσα, πνευστῶ || μτφ. στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ: ἀγκυσεύομαι γὰρ τὸ παιδί μου ποῦ εἶναι στὰ ξένα.

ἀγκυθῶσα(η) δημ. κ. ἀγκούλα ἀγκύλη ράβδος πρὸς συλλογὴν τῶν ὕψων ἀπὸ τοῦ ἀπρὸς τοῦ κλάδου: ἀγκ. γὰρ νὰ φτάσω τὰ σῖκα || ἢ ποιεῖν κ. ἀγκούλα 2) ἡ ἀπὸ δοκού ἀνηρτημένη ἀνὰ ποδὰ ἀγκύλη ράβδος χρησιμεύουσα ἐκ κρέμασμα.

ἀγκυφορῶ δημ. ἀγκομαχά, ἀσθμαίνω.

ἀγκράτος Φώτ. ὁ ἀγκράτος ἐλαύνω εἶπε Ξενοφὼν κατὰ συγκρίσιν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος, πρβ. κ. ΑΒ σ. 337, 27, βλ. κράτος.

ἀγκράφα(η) δημ. (γαλλ.) πόρρη, περόνη

ἀγκρέμιστος-η-ο δημ. ποῦ δὲν γκρεμίστηκε.

ἀγκρεμνός-η-ο ποῦ δὲν ἔχει κρημνοῦς, ὁμαλός: ἀγκρεμνὴ ἀκροθαλασσία.

ἀγκρινόμενος Ἡσ. ἀποφασίζόμενος.

ἀγκρινῶν δημ. ἀγκιστροῦμαι, ἐμπλέκομαι: δ. τραγ. ἀπὲ με σκίζαν ἀγκασθίς, ἀπὲ μ' ἀγκρινῶν βᾶτοι.

ἀγκτιρε(η) ἢ ἀγκούσα, ἡ σφιγγουσα τὸν λαίμῳ: Χρηστ. Χαλδ. 265 ποιεῖ μερόων ἀγ. ἡλ. τὸ ἀγκτήρ.

ἀγκτήρ (ὁ, ἐκ τοῦ ἀγκῶ), σφιγκτήρ, ἐπίδεσμος: Ἡσιόδ. Ὀρείδ. 28,28,5 «μετὰ δὲ τὸν ἀμπασιμὸν ἐν ἀλλήλασσονται αἱ ἀρχαὶ τὸν πλογιὸν τελαμώνος | λέγεται δ' οὗτος ἀγκτήρ | ἐν τέλει δὲ τὸ ἀγκτήρ κατὰ τὴν κορυφὴν πρὸς ἀλλήλας διαδένεται » || χειρουργ. ἐργαλ., λαβίδες fibulae: ὁ Κέλτος 5,26,23 συνιστᾷ τὰς fibulas. quae Graeci ancteras ποιεῖσιν, οὐχὶ αὐτάταις (ραφὴν) πρὸς συνολκὴν τὸν κεχρηγνὸν τραυματῶν: Πλούτ. 468C ὁδοντάγρας καὶ ἀγκτήρην, Γαλ. 385 ἐπίδεσις ἢ συνάφαις τὰ διεσπῶτα, καὶ ἀγκτήρες καὶ ραφαί, Πούλ. Αλγ. 6,107 ἀγκτήρη [γ.δ. ἀγκίστρη] καὶ ραφαίς χρησάμενοι 2) μέρος τοῦ λαίμῳ: Ἡσ. «δι' οὗ συμβαίνει ἀγκῆσαι», Πολύδ. 2,134 τὸ ἐν μέσῳ

προστίθων τε καὶ φάρυγγος ἀγκτήρ' || μτφ. δεσμός: Πρόκλ. Εὐκλ. 20,25 τὸν γενεσιουργὸν δεσμῶν καὶ τὸν ἀγκτήρων τῆς ὕλης Πλάτ. Πολιτ. 2,150 20 τὸν ὕλικον καὶ τὸν ποινιστὴν ἀγκτήρων.

ἀγκητριάζω συνδέω καὶ κειννῶτα τοῦ τραύματος χεῖρα δι' ἀγκτήρων: Γαλ. 13,878 ἐπειδὴν βαφῇ ἡ ἀγκητριασθῇ ἐν ἱππιατρ. 146 γρ. ἀγκητριάζονται καὶ θεραπεύονται ὡς τραύμα ἀπὸ τοῦ ἀγκητριάζονται. Ἐντ. νεώτ. ἀγκητριάζμα δημ. μαυροελάρισμα.

ἀγκητρίκα(τα) μυν. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀγγειν, τὰ τοῦ ἱ-οῦδα ἀργύρια.

ἀγκυλῆνδεσσι(ό) δι' ἀγκύλης δεδεμένος, ὁ ὠπλισμένος: Τιμ. Γέρο. 23 ἴσος δὲ πυρὶ Ἄρης ἀγκυλῆνδετος μεθίετο χερσὶ ὥς κεραυνὸς ὠπλισμένος ὥρμησε καὶ ἔρριπε τὰ ἀγκυλῶτα δόρατα || τὴν ὅλην ρῆσιν τοῦ Τιμοθέου, ὡσηγητοῦ τοῦ Λυκοφάνου, ὁ Wilam. ὑπολαμβάνει γριφώδη.

ἀγκυλῶμαι κρατῶ δι' ἀγκύλης τὴν πρὸς ἑξακόντων: Σάτυρ. π. Ἀθην. 534B ἀφ' ἧς ἦν ἐπιστήμων Ἐρως κεραυνὸν ἀγκυλημένος, βλ. ἀγκυλιζομαι ἐν-αγκυλοῦμαι, διαγκ-, ἀγκυλόω, ἐν-, ἀγκυλιζομαι.

ἀγκύλη(η) ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος: Ἡσ. AB, EM, Φωτ. Εὐστ. 344,21 2) ἡ καμπὴ τοῦ γόνατος: Φιλόστρ. Εὐκ. 2,6 τὰ σκέλη τοῖς δουδῶσιν ἐναρμόσας καὶ περιδιείρας ἐξ ἑκατέρας ἀγκύλης ἄκρῳ τὰ πόδες, Ἡλιάδ. Αἰθ. 3,1 τὸ ὥσμοα χιτῶνα λευκὸν εἰς ἀγκύλην ἀνέστειλλε 3) ἱατρ. ἡ ἀγκύλωση: Πολυδ. Α. 196 ἀγκύλη σκληρότης τυλώδης ἐν τοῖς ἀρθροῖς κ.ε., Σωρὸν. Γυν. 1,84 παχυντικὴ τῶν νεύρων συζεύξει, ὥστε ἀγκύλας ἐπιφέρειν (βλ. ἀγκύλιον, ἀγκυλόγλωσσον, ἀγκυλοδελφάρων) 4) δερματίνος βρόχος (θηλειά) περὶ τὸ μέσον τοῦ ἀκοντίου, εἰς ὃν ἐμβάλλων ὁ ἀκοντιστὴς ἕνα ἢ δύο δακτύλους ἑξακοντίζει, ἐπιτείνων οὕτω τὴν φοράν τοῦ ἀκοντίου (βλ. μεσαγκύλα): Στράβ. 197 γρόσφω ἐοίκας ἔχλον, ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφίεμενον, πρὸς. Πλούτ. Φιλοπ. 6 || Εὐρ. IT 1407 πλεκτὰς ἀγκύλας (βρόχοι πλεκτοί, στυροθηλειές), Ξεν. Κυν. 4,1 οἱ δ' ἱμάντες ἔχοντες ἀγκύλας (θηλειάς) τῇ χειρὶ, Ἡρακλ. π. Ὀρεῖδ. 48,2,1,2,4,4,1 (βλ. ἀγκύλιον) ΠΔ ἘΕ 26,4 κ.ε. ἀγκύλας ἀπικνηθίνας ἐπὶ τοῦ χαλκούς τῆς αὐλαίας (θηλειές ἀπὸ ὕψους ἀπικνηθινόν) καὶ 37,17,19 ἀγκύλαι ἀργυραὶ (κρίκοι ἐξ ἀργύρου) βλ. ἀγκύλιον 5) αὐτὰ τὸ ἀκόντιον: Εὐρ. Αἰ. 1477 ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας ἔχων || ἡ νεύρα τοῦ τόξου, Σοφ. OT 203 χρυσόστραφος ἀγκύλη, Ἡσ. ἱμάντες ἐν κρηπίσιν, Ἀλεξ. 31 τὴν ἀγκύλην τῆς ἐμβάδας οὐ καλὸς ἐσφίγξας λυθεῖσαν) 6) πατήριον, βλ. ἀγκύλος, ἀγκυλητός.

ἀγκυλητός-ῆ-όν (ἀγκυλῶμαι) ὁ ἀπ' ἀγκύλης (χειρὸς) βολλόμενος: Αἰσχ. Ἀν. 179,4 ἀγκυλητοὶ κόσασθοι, Εὐστ. 344,24 «ἡγκύλων γάρ, φασί, τὴν δεξιάν οἱ τοὺς κοττάδους προτιέμενοι κυλοῦντες αὐτήν, οὗς δὲ κοττάδους ἀγκυλητοὺς Αἰσχὺλος εἶπεν» ἄλλ' ὁ Ἀθηνάιος οὐχ ὀρθῶς 782B λέγει «Ἐντεύθεν ἰ ἀπὸ ἀγκύλης» ποτρίου βλ. ἀγκύλας ἐνοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχῷ ἀγκυλητοὺς κοττάδους. ἀγκυληταί(τα) τὰ δι' ἀγκύλης βολλόμενα (βλ. ἀγκύλη 3: Αἰσχ. Ἀν. 16 κάγκυλητά, ὁ δὲ Ἀθηνάιος 782B λέγει «λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητά καὶ μεσάγκυλα ἄλλα ἀπὸ ἀγκύλης τῆς τοῖς δεξιᾶς χειρὸς» καὶ παρ' Εὐρ. Βάκχ. 1205 νῦν πάντες σχεδὸν γρ ἀγκυλητὰ στοχάζαστα ἀπὸ τοῦ ἀγκυλωτά βλ. ἀγκυλωτός, ἀγκυλωτόν, ἀπ-.

ἀγκύλη(το) κ. γκύλι κ. γκέλι δημ. δεῦτι καὶ θελονοειδὲς ἀγκάθι, ἀγκίδη, κεντράν: γκύλι ἀπὸ τρι-ανταφυλλία, μοῦ μῆκε ἕνα γκύλι στὰ πόδι 2) μτφ. ραδιουργία, σκάνδαλον: βάζει γκύλια νὰ μαλωῶμε' συνών. ἀγκυλίδα.

ἀγκυλιζωτός-ῆ-όν ἱππ. π. Γαλ. ἘΕ 19,69 «ἀγγυλιζωτόν (Dind. ἀγκυλωτόν)» ἀγκύλην ἔχον· εἰρη-

ται δὲ ἐπὶ ὄρματος ἢ ἀμαρτος ἢ κωρτώματος». **ἀγκυλιζομαι** Πολυδ. 1,175 δ. γ. Νικ. Χων. 750,5 ἐφίφω ἀγκυλιζόμενος, βλ. ἐν-.

ἀγκυλινη(τή) ἀγκύλη; θηλειά: Ἡρ. Ἀλ. Α' 420,10. **ἀγκύλιον(το)** ὀπκορ. τοῦ ἀγκύλη (ἀγκυλώσις) βλ. ἀγκύλη 3, Ἀντυλλ. Ὀρεῖδ. 45,15,4 ἀ: ἐστὶ συνολικὴ σωματῶν φύσει καμπτομένων καὶ ἐκτεινομένων κ.ε., Παῦλ. Αἰγ. 6,29. δι' αὐλήν τινα τὸ ἀγκύλιον γένεον, κ.α.: 2) βρόχος, θηλειά, κρίκας: Ἡρακλ. Ὀρεῖδ. 48,2,1 δῶς πλεκτὰ ἀγκύλια, Σουῖδ. «ἀγκύλια» οἱ κρίκοι τῶν ἀλυσέων. || πληθ. ἀγκυλίσαι(τα) τὰ ρωμαϊκὸν ὄνομα ancilla (βλ. ἀγκύλια) ἐγράφη ἑλληνιστὶ διὰ τοῦ ὑ ἀγκύλια (Πλούτ. Νομ. 13), ὥσει ἐκ τοῦ ἀγκύλος, βλ. Κορ. Ἀτ. 1,401.

ἀγκυλῖς-ιδος(ή) ὁ,τι καὶ τὸ ἀγκύλη· ἀκόντιον: Ὀππ. Κυν. 1,155 ἀ. σκολιάς.

ἀγκυλιστής(ο) Ἡσ. EM ἀκοντιστής, βλ. ἀγκυλιζομαι.

ἀγκύλλω (ἀγκύλος) ποῖω τινα ἀγκύλον: Ἀρετ. 1, 6,6 ὀπιόδοτονος δὲ κατόπιν ἀγκύλλει τὸν ἀνθρωπον ἰτὸν στραβολαιμάζει, Ἡσ. «ἀγκύλλεσθαι, κάμπτεσθαι».

ἀγκυλοδελφάρος(ο) ὁ ἔχων ἀγκύλωση τῶν δελφάρων: Γαλ. 14,772 «προσφύεται δὲ τὰ βλέφαρα ἢ τῷ λευκῷ ἢ τῷ μέλανι», πρὸς. Κέλσ. 7,7,6.

ἀγκυλοδουλοσί(ο) μτγν. ὁ ἀγκυλομήτης, ὁ σκολιόδουλος, πανούργος.

ἀγκυλόγλωσσος-ον ὁ ἔχων ἀγκύλωση τῆς γλώσσης, γλωσσόδετην || ἀγκυλόγλωσσόν(το) γλωσσόδετης: Παῦλ. Αἰγ. 6,13 ἀ. πάθος.

ἀγκυλογλῶχιν-ινος(ή) μτγν. ἐπὶ τοῦ ἀλέκτορος, ὁ ἔχων πληκτρὸν ἀγκύλον, γαιφάν.

ἀγκυλογμῶμων-ονος-ον μτγν. ἀγκυλομήτης, πανούργος.

ἀγκυλοδαιρος-ον ὁ ἔχων τὴν δεξιάν, τὸν τράχηλον κυρτόν: Ὀππ. Αλ. 4,630 τὸν πρὸν βατόν ἀγκ.

ἀγκυλόδοντια(ή) τὸ ἔχον ἀγκύλους ὀδόντας.

ἀγκυλόδοξος-ονος(ο) μτγν. ὁ ἔχων ἀγκύλους ὀδόντας, οἷον ἀρηπ. ἀ. Κόντ. Σμ. 6,218, χαλινὸς Νόνν. Δ6,12 || νεώτ. κ. δημ. ὁ στραβοδόνης.

ἀγκυλοειδής-ες τόπος φαρυγγώδης Σουῖδ. ἐν λ. ἀγκη. Ἐπίρρ. ἀγκυλοειδῶς, βλ. ἀγκυροειδῶς.

ἀγκυλόεις-κασα-εν ἀγκυλωτός, ἀγκύλος: Νόνν. 6,21 ἀ. σιδήρης.

ἀγκυλόελαδοσί(ο) νεώτ. φυτὸν κομμιοφόρον τῆς τάξεως τῶν Ἀποκωνωδῶν (angylocleades ἢ willughdaia).

ἀγκυλοκοπέω μτγν. Πάπ. πλήττω, παραλῶ τὰς ἰγνύς, πρὸς. ἀντζοκοπέω Κορ. Ἀτ. 4,21.

ἀγκυλόκυκλος-ον κυκλικός, ἀγκυλωτός, κεκυρτωμένος, περὶ οὐράς δράκοντος: Νόνν. 35,217 ἀ. σὸρή.

ἀγκυλόκυκλος-ον ὁ ἔχων ἀγκύλα κῶλα, μέλη κυρτά: Ἀρχέστρ. 55 ἀγκυλόκυκλοι Κάρεις.

ἀγκυλομαχία εἰς Ἐπίγρ. μάχη δι' ἀγκυλῶν, ἀκοντίων.

ἀγκυλομήτης(ο) ὁ ἀγκύλα, σκολιά βουλευόμενος, πανούργος παρ' Ὀμ. προσηγορία τοῦ Κρόνου, παρ' Ἡσόδ. καὶ τοῦ Προμηθέως ὁ Naneck (Bull. 22,4) καὶ ὁ Van Leeuwen (Enchir. Diet. Br. σ. 194) γρ. Κρόνος ἀγκυλομήτης, Κρόνου πάς ἀγκυλομήτης, παρ' Ἡσόδωφ Θ 18,473 φέρεται διγ. ἀγκυλομήτης, ὁ κανονικὸς τύπος, ὅστις ἀπαντᾷ π: Νόνν. 21,255 βλ. ποικιλομήτης, δοσολμήτης ἐν Ἀν. τῆς Κορίνθης 4,13 φέρεται ἀγκυλομετα, ἰβωιωτ. ἀγκυλοποδίσαι(ή) ἡ σκολιάς τῶν πεδῶν.

ἀγκυλόποσις(ο) Πλούτ. Μαρ. 5 ἀ. δίφρος ὁ ὀκα-δίας, οὕτω ὁ Πλούτ. ὀνομάζει τὴν seiam eu-talem, τὸν ἀρμάτειον δίφρον, πρὸς. ἀρχικός δίφρος, λ. ἀρχικός || νεώτ. ὁ στραβοδόνης.

ἀγκυλόρ(ρ)ινος-ον μυν. ὁ ἔχων ρίνα ἀγκύλην, γρυπὴν, κοιν. καμπουρομήτης.

ἀγκυλορροάς [ὁ] δ τὸν ροὺν ἔχων ἀγκύλον, ἑλικοειδῆ : Νικητ. Χων. 253, 25 ἀγκυλορροάς Μαιανδρος, Νικητ. Εὐγ. 4, 146 ἀγκυλορροάς Ἀλκιόδης.

ἀγκύλος-η-ον κυρτός, κακίμως : Ἰλ.Ε 209 ἀγκύλα τόξα [ὁθεν ἀγκυλότοξος], Πινδ. Π. 1, 6 ἀγκύλον κάρα καὶ Πλάστ. 988Ε ἀγκύλοι δυνυχας [περὶ τοῦ αἵματός, βλ. ἀγκυλοχλήλη] Λουκ. 4, 3 Κατ. 11. ἡ ἀγκύλη τῶ δακτύλῳ ἐποδύεσθαι ἰδρώτα || ἀγκύλη [ἐνν. χεῖρ], Κρατ. 93 πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης, Βακχ. Ἀν. 24 τὴν ἀπ' ἀγκύλης Ἰσιν «τὴν ἀπ' ἀγκύλης χειρὸς πρόεσιν, βολὴν, διὰ τὸ ἐπαγκυλοῦν τὴν χεῖρα ἐν τῇ παιδίᾳ κοτταβισμό», βλ. κοτταβίζω-σμός, ἀγκυλοῦν-ἐπ-, ἐν οἷς χωρίοις τὸ ἀγκύλη ὁ Ἰσχυρός καὶ Ἀθήναιος 782Ε καὶ 667C, ὡς ἄλλα πολλά, παρεδόξατο, ὡς σημαινόν ποτήριον λέγων «ἀπὸ ἀγκύλης ἦτοι τῆς δεξιᾶς, καὶ ἡ κύλις δὲ ἀγκύλη διὰ τὸ ἐπαγκυλοῦν τὴν δεξιάν χεῖρα τῷ πρόεσι», βλ. ἀγκύλη, ἀγκυλητός. 2) μτφ. περιπληγμένος, δυσνόητος, ἀσαφής, λοξός : Λουκ. Ἐρμ. 15 οὐ συνίημι καὶ μὴν οὐ πᾶν ἀγκύλον ἥρμην, Δις Κατ. 21 ἀγκύλοι λόγοι καὶ λαβυρινθῶς ὁμοιοδίων. Ἀλκ.Θουκ. 25 ἀγκυλωτέρη ἡ φράσις γέγονε καὶ δεινότερα [ἀσαφεστέρα, ὅλλοι ἐρμην. μῦλλον τε-τορευμένην, τοταπαδ] καὶ ἐν σχολ. εἰς Λουκ. 397, 15 «καὶ Λοξός ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ γριφώδες καὶ κοῖλον τῶν χρησιμῶν γρ. ἀγκύλον». 3) πονηρός : Λουκ. 39, 34 Σισυφεία ἀγκύλη λαμπουρίας ἢ ἐκ Σισύφου πονηρὰ δώληξ, ὁ Ὀδυσσεύς. Ἐπὶ ῥ. ἀγκύλος μτγν. περιπληγμένος, ἀποτόμως : Ἡσ., βλ. Λεξ. Τεχνολ. Ernesti σ. 2.

ἀγκυλότης-ητος [ἡ] τὸ εἶναι τινα ἢ τι ἀγκύλον : Τιμορ. 41 [σ. 85 Eitiss.] οὕτως γὰρ τὴν ἀγκυλότητα τοῦ χεῖλους ἀπέλαβον.

ἀγκυλότομον [τὸ] χειρὸς ἐργον, δι' οὗ γέμνονται τὰ ἀγκύλια, οἱ τὴν γλῶσσαν κατέχοντες ὕμνες, ἐπὶ αἱ ἀντιόδες [κοιν. ἀμυγδαλαί] : Παυλ. Αλφ. 6, 31, βλ. ἀγκυλόγλωσσοις-ον.

ἀγκυλότοξος-ον ὁ ἔχων ἀγκύλον, κυρτὸν τόξον παρ' Ὀμ. οἱ Παίονες Ἰλ.Κ 428.

ἀγκυλότομος [ὁ, ἡ] ἀγκυλομήτης : Νικητ. Εὐγ. 8, 204 Πάρβοι ἀγκυλότομοι.

ἀγκυλοχλήλης [ὁ] πληθ.-χέλαι. Ἰσ. ε. 4 ἐπικαρπὴ τὰ ράμφη ἔχοντες, Σουδ. «ἀγκυλοχλήλης καὶ ἀγκυλοχέλιος, σκολιόχελος» παρ' Ὀμ. Ἰλ. Π 428, 1 Σ38 καὶ Ἡσιόδ. Ἀν. 405 ἐπὶ τοῦ αἵματός τὸν αἰγυπῶν : αἰγυπῶσι γαμφώνυχες ἀγκυλοχέλαι καὶ α. αἰετὸς δὲ ἀγκυλοχέλαι, ὅλλα Ὀδ. Χ 302 φέρεται καὶ γρ. ἀγκυλοχέλαι, ἐκ τοῦ χηλή, ἥτις εἶναι καὶ ἡ μὴν ὀρθή, διότι ἐπρεπε νὰ σχηματισθῇ ἀγκυλοχελίεις ἢ ὡς παρὰ μτγν. ἀγκυλόχελιος ὁμοίως ἐν Βατραχ. 294 φέρεται καὶ γρ. ἀγκυλοχέλαι [βλ. Zacher Rhisiois. 57, 23], Ἀλκίφρ. 3, 23, 3 αἰσὶν ἀγκυλοχέλιν τὸ στόμα, δηλ. τὸ ράμφος οὕτω ἐκ τῆς κακῆς ἀναγωγῆς ἀγκυλοχέλεις παρεδόχθη ὑπὸ πάντων τῶν μτγν. ἐγένετο, βλ. ἀγκυλοχέλαι.

ἀγκυλοχελία [ἡ] νεώτ. πῶθις τοῦ χεῖλους, σύμφυσις τῶν χευλῶν μὲν τῶν ὀδῶν.

ἀγκυλόχελος-ον μτγν. Ἀχιμ. Ὀνειρ. 114, 4 τῶν ἀβρώτων καὶ ἀγκυλοχελίων [δ. γ. ἀγκυλοχελῶν] ὀρνέων.

ἀγκυλοχλήλη [ὁ] ἐκ τοῦ χηλή παρ' Ἀριστφ. Ἰπν. 197 [ταύτην τὴν γρ. οἱ σχολ. ἀνεγνώσαν ὡς καὶ ὁ Σουδᾶς] ὁ ἐπικωμπεῖ τὰς χηλὰς ἔχων ἐν δε στ. 204 λέγετο : τί δ' ἀγκυλοχλήλης ἐστίν; αὐτὸ που λέγει ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶ ἀρπάξων φέρεται [περὶ τοῦ Κλέωνος ὡς ἀρπαγῶς καὶ κλέπτου τῶν κοινῶν], βλ. ἀγκυλός.

ἀγκύλων καθιστὰ τὸ ἀγκύλον, κυρτὸ, κάμπτω : Πλάτ. Κυμ. 47 ἀγκυλοῦντα δεῖ σφάδρα τῆς χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταρον, πρὸς Ἀθην. 479B εἰδὲ γὰρ εἰς τὸν Ἀριστάρων ἀγκύνα ἐρείσαντα καὶ τὴν δεξιάν ἀγκυλώσαντα [Καίηθ' ἀπὸ τοῦ κυ-

κλώσαντα ὕγρας ἀφείναν τὴν λάτογα], βλ. ἐπαγκυλός || Ἀριστφ. Ὀρν. 180 δυνυχας ἡγκυλωμένους [μὲ τὸς δυνυχας κυρταὺς καὶ ἔτοιμας πρὸς μάχην] ποιεῖ οἱ ποιητὴς πρὸς τὸ ἀγκύλος (ἀκόντιον), βλ. διαγκυλοῦμαι-ἐπαγκυλωμένος.

ἀγκυλώμα [τὸ] [ἡ] βράχος, ὁλεῖα : Γαλ. 18, 1798 ὁ βράχος ὁ καλοῦμενος βουκολικός ἢ δειρ. ἀγκυλωμάτων.

ἀγκυλώματα [τὸ] [κ] ἀγκέλωμα δημ. νόημα, κέντρισμα, με ἀγκύλι, με ἀγκάθι, με σκληθραν, με βελόνι, καρφίδα κ.τ.τ. : 2) συνεκτ. ἀκανθα ἢ ἄλλα ἀγκύλι : μοῦ μήκη ἐνα ἀγκυλώματα στὸ πόδι. 3) εἰς πληθ. πολλὰ ἀκανθα, ἀγκαθίς, φυτὸν ἀκανθήρον : τ' ἀνόργωτα χωράφια εἶναι γεμάτα ἀγκυλώματα. 4) νόσος ἐξαφνικὴ οὐκ ἐκ τῶν συνθηῶν καὶ διὰ τοῦτο πιστευομένη ὡς ἐκ δαιμονικῆς ἐπιπρείας, οἷον ἐπὶ ληΐδια, φρενοπάθεια, παρὰ ὅλους κ.τ.τ. συνών. δαιμονιακὰ, ἀγγελικὰ, συγρ. παρὰ ῥα.

ἀγκυλωματιὰ [ἡ] δημ. νόημα ἀκάνθης. 2) νόσος νόσος θεωρουμένη ὡς ἐξ ἐπιπρείας δαιμόνων ἐπισκήψασα, βλ. ἀγκυλώμα 4.

ἀγκυλωμένης-ηκος [ὁ, ἡ] ὁ ἔχων τοὺς δυνυχας ἀγκύλους, γομφούς : Νικητ. Εὐγ. 5, 222 ἀ. ἰερά.

ἀγκυλώνα κ. ἀγκυλώνα δημ. νόσος, κεντῶ με ἀγκύλι, με ἀγκάθι κ.τ.τ. κ. μ' ἀγκυλώσα ἢ βελόνια, πῆγα νὰ κόψω τριαντάφυλλα καὶ ἀγκυλώθηκα, δ. δ. ἰατρ. ἡ ἀγάπη εἶναι καρφίττα π' ἀγκυλώνει τὴν καρδιά | καὶ μ' ἀγκέλωσε καὶ μένα καὶ δὲν ἔχω γιαντριά, κ. νὰ μουναι τῆς γῆς βελόνι | νὰ παρῆς νὰ α. ἀγκυλώνα, ὁ τραγ. ἀσπλάγχις μου τί κεντῶς, βάτε μου τί γκαλώνεις γ. κ. ἐπάνω στὸν ἀσπλάγχο κεντᾷ ἡ γυαία τὸ γέρο | κ. ἡ γέρος ἀγκυλωτόταν καὶ ἡ γυαία χαμογάλα, παροῦμι. τ' ἀγκάθι π' ἀγκυλώνει δὲ φαίνεται [τοῦ κακὸν ὑποῦλος ἐπισκήπτει], ὅπὸ τὰ μικράτα τοῦ ἀγκυλώνα τ' ἀγκάθι [ὁ φῶσις κακὸς παιδιόθεν προτρεῖ τὸ κακὸν], φρ. εἰρωνικὴ ἀγκυλώθηκε με τ' ἀγὼν ἡ βασιλοπούλα [ἐπὶ τῶν νοσηρῶς εὐαισθητῶν ἡ τῶν πολὺ μαλθακῶν]. 2) μτφ. περὶ αὐτῶν, ἐρεθίζω : τὰ λόγια σου μ' ἀγκυλώνουν.

ἀγκυλωσιὰ [ἡ] νόημα ἀκάνθης.

ἀγκυλωτός-ηος [ἡ] ἱατρ. (ἐκ τοῦ ἀγκυλώνα) πᾶθσις, καθ' ἣν εἴτε ἐκ κοκκώσεως, εἴτε ἐκ μολυσματικῆς ἢ ἄλλης νόσου ἀρθρῶσις π.ς τοῦ ὁστέου χάνει τὴν φυσιολογικὴν λειτουργίαν τῆς, διατελοῦσα ἐν κόμφει ἡ ἐν ἐκτάσει : Γαλ. 14, 772 Γαλ. Αλφ. 4, 55, Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ. 46, 164.

ἀγκυλωτία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ σύμφυσις τῶν πλευρῶν τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου.

ἀγκυλωτός-ή-όν ὁ δι' ἀγκύλης βαλλόμενος : Εὐρ. Βάκχ. 1205 ἀγκυλωτὰ στοιχάσματα, ἀνθ' οὗ ὁ Νεαυεὶ γρ. ἀγκυλητὰ, βλ. κ. ἐκ τοῦ ἀγκυλώματι, ὡς καὶ πάντες σχεδὸν οἱ νεώτεροι : Παράφρ. Περσ. Τιμοθ. στ. 23 τὰ ἀνδροφῶνα δόρατα τὰ ἀγκυλωτὰ ἐκ τῶν χειρῶν ἤλπιτο | βλ. ἀγκυλῶντες. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἡγκυλωμένος, καρμυλός, κυρτός.

ἀγκυλώνα βλ. [ἐπικροτεστ. γρ. φ.] ἀγκινάρα.

ἀγκυλωτόμο [τὸ] δημ. βλ. κυνώτομο.

ἀγκυρα [ἡ] τὸ σιδηροῦν βαρὺ ἀγκυλωτὸν ὄργανον, τὸ ἐξηρηγμένον διὰ σιδηρᾶς αἰσῶσεως ἢ σχοίνου ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ ριπτόμενον εἰς τὴν θαλάσσαν ἐν ὄρμῳ, ὅπως ἐμπισθῇ ἐπὶ τὸν βυθὸν καὶ οὕτω τὸ πλοῖον ἀκινήτησιν | ἀφίμῃ, καθίμῃ, μεθίμῃ, βάλλειν, βάλλεσθαι (δημ. ῥίχων) τὴν ἀγκυραν, αἶρω κ. αἶρωμαι τὴν ἀγκυραν, ἀνέλκω, ἀνασπῶ τὴν ἀγκυραν (δημ. σπικῶναι τὴν ἀγκ.) || ἐπ' ἀγκυρῶν (-ρῶν) ἔχειν, ὀρεῖται, ὀρμίζειν, Ἠρωδ. 1, 14 ἐπ' ἀγκυρῆς, πρὸς Ἰλ. 7, 77 ἐπ' ἐκάντων ὀρμίσσομεν, βλ. ἐνθ' || παρὰ Πινδ. Ὀ. 6, 101 ἀγαθὸ δὲ πᾶλονται δι' ἀγκυρᾶν || ἱερὰ ἀγκυρὰ ριπτομένη ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ, βλ. ἱερὸς. 2) μτφ. ἀσφάλεια, στήριγμα : Εὐρ. Ἐκ. 80 οἶκον ἀγκυρα ἐπὶ τοῦ Πόλου.

δώρου). Ἄν.774 ἦδε μοι τροφός, μήτηρ, ἀδελφή, ὁμοῖα ἄγκυρα, Σοφ. Ἄν.623 εἰσι μῆτρι παίδες ἄγκυρα· βίου, Ἐπιγραφή. ἔμυ. ἄγκυραν γήρως μ' ἔθρεφεν· 3) πολιορκητικὸν ὄργανον· Πολύβ.21,27 τοῖς θρεπταῖσι σιδηρὰς περιτιθέντες ἀγκύρας καὶ κατασπώντες ταύτ' ἔσω τοῦ τεύχους· 4) εἶδος κλισίου· Θεοφρ. Ὁ.αἰ.3,22 ἐν τῇ διακαθάσει τὰ μὲν σιδηροῖς, τὰ δὲ ταῖς χερσὶ, τὰ δὲ ἀγκύραις πλῆ ἀφαιρεῖν· 5) τὸ ἀνδρικόν μόριον· Ἐπὶχ. Ἄν.191,πρ6. ἀγκύριον· 6) δημ. ἄγκυρα· μ' ἔνα νύχι (μὲ ἐν ἀγκύλῃ), μὲ δύο νύχια, μὲ τέσσαρ' ἀγκύστρια· φρ. ρίχων ἄγκυραν καλοκαθαίρει, ἐγκαθίσταται ὀριστικῶς· 7) εἰδικῶς, ἄγκυρα τοῦ ὁλωμένου τὸ περὶ τὸν στύλον τοῦ ὁλωμένου περιστρεφόμενον σχοινίον κατὰ τὸ ὁλόνισμα.

ἀγκυρηθόλειον (τό) Δημόκρ.148, βλ. ἀγκυροβόλιον.

ἀγκυρίδα (ἡ) δημ. ἀγκύλη ράβδος, δι' ἧς ἀποκόπτοντες συλλέγουσι τὰς ὁπώρας· συνών. ἀγκούλα, ἀγκούστα· || οἰαδήποτε μὲ καμπυλὴν λαβὴν ράβδος· συγγ. ἀγκλίτσα, κλίτσα, μαγκούρα.

ἀγκυρίξω καταπαλαίω, καταβάλλω· Ἀριστλ. Ἰνπ. 263 διαλαδὼν ἄγκυρίσας | ἡγκύρισε Βριηγ | σχολ. « ὑποσκελίσας, κάμψας τὸν πόδα », Σκαλιήρος· ἐμβολὼν τὸ ὄνα μέρους τοῦ σώματος τοῦ ἀντιπάλου ὑπὸ τὸν ἐν σχήματι ἀγκύρας κεκαμμένον βραχίονα, πρ6. Εὐπ.262 || νεώτ. πρσαστῶ ἄγκιστρον ἐπὶ ἀλώσεως πρὸς ἔλξιν κοιν. γανθίνων, κοτσάρω. **ἀγκυρίσων** (τό) ὑποκορ. τοῦ ἄγκυρα παρὰ Πλουτ. 634. Ἐντ. ἀγκύριος, ἀγκύρια (ἐνν. πεισματα), Διόδ.14,73 τῶν ἀγκυρίων ἀποκασιόμενων ἡ ὀρθή γρ. ἀγκύρεως ὡς ἐπιγρ. πρ6. ἀκάτειος | βλ. Κόντ. Ἐβδου.1884, Δελτ.23 |.

ἀγκυρίς (ἡ) Ἦσ. « βοτάνη τε ».

ἀγκυρίσμα (τό) εἶδος παλαίσματος καὶ σκευὸς ἀγρευτικὸν σὺν· σχολ. Ἀριστλ. Ἰνπ.262.

ἀγκυρίτης (ὁ) Ἦσ. « λίθος » χρησιμοποιοῦμενος ὡς ἄγκυρα, πρ6. Ἐπιγρ. ἄγκυρα σιδηρὰ καὶ λίθος μολυβδοῦς· Ξεν. Ἀν.3,5,10 κ. Ἦρ.9,74, βλ. κ. εὐνή-αἰ.

ἀγκυρίττις Ἦσ. « μεταμέλεια ».

ἀγκυροβόλα (τά) Ἦσ. « Φοίνικες, τὰ δειπνα ἃ παρεσκεύαζον τελώνιας ἐκ τῶν λιμένων ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἐνδόμιον ».

ἀγκυροβόλεω μτφ. καταντῶ· Ἰπποκρ.π. Ἐρωτιαν.43,9 ἡγκυροβόλησεν κατήντησεν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων εἰρηται· ἄλλα παρ' Ἰνπ.π. Ὅστ.φύσ.18 φέρεται « ἡ δ' ἑτέρη (φλέψ) πιέσασα ἐς τὴν ἀκανθὰν καὶ ἐς τὸν νεφρὸν ἡγκυροβόληται » || νεώτ. κυρ. ρίπτω τὴν ἄγκυραν, προσορμιζόμενος ἀσφαλίζω τὸ πλοῖον διὰ τῆς ἀγκύρας, δημ. συνών. **φουντάρω** (τὴν ἄγκυραν). **ἀγκυροβόλημα** (τό) νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ ἀγκυροβολεῖν βλ. ἀγκυροβόλια.

ἀγκυροβόλησις-εως (ἡ) νεώτ. βλ. ἀγκυροβόλια.

ἀγκυροβόλια (ἡ) νεώτ. ἡ πόνταις τῆς ἀγκύρας εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης κατὰ τὸν προσορμιζόμεν τὸ πλοῖον, βλ. κ. ἄγκυρα.

ἀγκυροβολικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀγκυροβόλησιν.

ἀγκυρηθόλιον (τό) κ. ἀγκυρηθόλιον μτγν. τόπος θαλάσσης κατάλληλος πρὸς ἀγκυροβόλησιν, ὁμος, λιμὴν, δημ. συνών. σκάλα (τόπος ἀγκυροβόλιας καὶ ἀποδιδάσεως), ἀραξοδόλι.

ἀγκυροδόλον (τό) νεώτ. μηχανήμα χρησιμεύον εἰς τὴν εὐκολωτέραν πόντησιν τῶν ἀγκυρῶν.

ἀγκυροδέσμος (ὁ) νεώτ. ὁ ναυτικὸς δεσμός, διὰ τοῦ ὁποῖο ἀνεδέεται ὁ κώλως εἰς τὸν δασκτύλιον τῆς ἀγκύρας πλοίων, τὸ παλαιότερον, δημ. συνών. κουλαῦρι· κ. κουλούρα.

ἀγκυροδέτης (ὁ) νεώτ. ὁλοῦς ἡ σχοινίον, δι' οὗ στερεοῦται ἡ ἄγκυρα ἐπὶ τοῦ πλοίου, συνών. δημ. ὑπόστος. Ἐντ. ἀγκυροδετῶ, ἀγκυροδέτης (ἡ).

ἀγκυροσειδής-ές ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκύρας· Διοσκ.3,158 κλάδος ἁ. Ἐπίρρ. ἀγκυροσειδῶς ἀνθ' οὗ νὸν ἀγκυλοειδῶς.

ἀγκυρομήλη (ἡ) εἶδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου· Ἰνπ.παρ. Ἐρωτιανφ.

ἀγκυρομήλα (ἡ) ἡ διὰ τῆς ἀγκύρας ἐξασφάλισης· Αἰσχ.Ἰκ.766 οὐδ' ἐν ἀγκυρομήλαις θαρσεύει ναίων ποιμένες· ἄλλως ἀγκυροβόλια βλ. λ.

ἀγκυρῶ νεώτ. ναυτ. ὁρμίζω τὸ πλοῖον ποτιζῶν μίαν ἢ δύο ἀγκύρας.

ἀγκυρώμα (τό) ἐν τῷ πληθ. ναυτικὸν ὄργανον· σχολ. Ἀριστφ. Ἰνπ.762 ἐρμηνεύων τὴν λ. δελεῖς.

ἀγκυρωτός-ή-ὄν μτγν. ὁ κεκαμμένος ὡς ἄγκυρα· δακίδιας ἀγκυρωτῆ· || μτφ. λόγος ἀγκυρωτός (ὁ δίκην ἀγκύρας ἀσφαλίζων τὴν χριστιανικὴν πίστιν).

ἀγκώδης-ες μτγν. ἐπὶ τόπου, ὁ ἔχων ἄγκη, φαραγῶδης, καίλος.

ἀγκωλιάδ(ε)ιν AB « ἄλλεσθαι Κρήτες » ἀντὶ τοῦ ἀσκολιάδ(ε)ιν ἡ ἀσκολιάζειν.

ἀγκών-ῶνος (ὁ) ἡ κλεῖδωσις, ὁ ἄρμος μεταξὺ τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ ἀντιβραχίου, δημ. ἀγκῶνας Πολυβ.2,140 « ὁ πῆχυς ἔχει ὁστά δύο, τὸ μὲν ὑπερογκότερον, τὸ δὲ βραχύτερον καὶ ἵνα γε τῷ βραχίονι συνηρθῶται, τὸ μὲν πᾶν ἀγκῶν καλεῖται, ἀφ' οὗ γαλιάνκων παρ' Ἰπποκράτες »· Ἰλ.Κ 80 ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος. Ὁδ.Ξ 494 ἐπ' ἀγκῶνος σκέθε κεφαλῆς κ. 485 ἀγκῶνι νύξας (ἀφ' οὗ τὸν ὤθηκε, τὸν ἐκσύντηξε μὲ τὸν ἀγκῶνα), πρ6. Πλάτ. Ἐραστ.132B κινεῖται τῷ ἀγκῶνι, παροῖμι. φρ. Βίων Διογ.Λαέρτ.4,46 τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος | σπογίζων τὴν ρίνα τῷ ἀγκῶνι, ὡς ταριχεύματος Εὐστ. 637,38 |, Λοκκ.Λεξ.6 ἐπ' ἀγκῶνι δειπνεῖν | ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ ἀνακειμένων | 2) βραχίον, Σοφ. Ἀντ. 1237 ἐς δ' ὕγρὸν ἀγκῶνα προσήψεται· 3) ἡ καμπὴ τῶν σκελῶν, ἐπὶ κυνῶν· Ξεν.Κυν.4 | καὶ ἐν γένει πᾶσα καμπή, γωνία, ὡς ἡ τοῦ τεύχους· Ἰλ.Π 702 | πρ6. Ἦρ.1,180 |, ἡ τοῦ παταμοῦ Νεῖλου· Ἦρ. 2,99, Διόδ.5,27· 4) Ἦσ. « καὶ τῆς κιβάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα τοὺς πῆχεις ἀγκῶνες λέγονται », πρ6. Ἀθῆν.637C, Παροῖμι. γλυκὺς ἀγκῶν· Πλάτ.Φαῖδρ. 257D γλυκύς ἀγκῶν, λέληθῆ σε, ὅτι ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ Νεῖλου ἐκλήθη (κατ' ἀντίφρασιν, ἐπὶ τῶν δυσχερῶν), πρ6. σχολ. Πλάτ.αὐτ. Ἀθῆν.516A, Ζην62,2,92· παρὰ Πλάτ.Κωμ. 140 ὡ γλυκύς ἀγκῶν | ὡ γλυκὺ παραγκώσιμα | 5) ἀδρότονον· Διοσκ.3,24. (Τὸ ἀγκῶν ἐκ τῆς αὐτῆς τῷ ἀγκος, ἀγκάζομαι, ἀγκοῖνη, ἀγκοῖλος κτλ. ρίζης)· 6) νεώτ. ναυτ. ἐργαλεῖον ξύλινον ἡ σιδηροῦν μὲ δύο σκέλη κινούμενα κατὰ βούλησιν, χρησιμεύον πρὸς σύνδεσιν τῶν ζυγῶν τοῦ πλοίου μετὰ τῶν νομῶν, κοιν. μπρατσόλι· 7) ἀγκῶν ἀγκύρας, τὸ δηλοῦν σκέλος, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει ἡ ἀτρακτος τῆς ἀγκύρας.

ἀγκωνάγρα (ἡ) πόνος κατὰ τὸν ἀγκῶνα, πρ6. ἀγκωνοκάκη.

ἀγκωνάρι (τό) δημ. ὀγκώδης λίθος πελεκημένος παραλληλόγραμμος, πιθέμενος κατὰ τὴν τοιχοποιίαν εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκοδομῶν· ὅλο μ' ἀγκωνάρι εἶναι χτισμένος αὐτός ὁ τοίχος· || πᾶς λίθος κατάλληλος νὰ χρησιμοποιηθῇ δὲ ἀγκωνάρι· || μεγάλος λίθος· μ' ἐν ἀγκωνάρι τὸν ἀδύρακα κατέστηθα· 2) γωνία οἰκοδομήματος, τοῖχου, θύρας κ.τ.τ. καὶ τέσσαρ' ἀγκωνάρια τοῦ σπιτιοῦ, ἀκομμήσις στ' ἀγκωνάρι τοῦ τζακιοῦ, φρ. ἔφαε καὶ τ' ἀγκωνάρια τοῦ σπιτιοῦ του | ἐπὶ κατασώτευσαν τὴν περιουσίαν του | 3) πᾶν στερεὸν καὶ ἀμετασάλευτον || μτφ. ἀσφαλὲς ἔρεισμα· ἀγκωνάρι τῶν γηρατειῶν εἶναι ὁ καλὸς γίος· 4) γωνιακὴ στροφὴ τῆς δόδου· στ' ἀγκωνάρι τοῦ δρόμου μὲ παραφύλαγα, δ.τραγ. χρυσὴ ἀνερίτσα κρέμεται στοῦ πύργου τ' ἀγκωνάρι, παροῖμι· τὸ

καλὸ τ' ἀγκυνάρι θά βρῇ τὴ θέτη του | ὁ ἱκανὸς
θά ἐυδοκίμησῃ |, γυνμ. ἀνωφέλευτα τ' ἀγκυνάρι
σ' ὄψεσθαι τοῖχο (ἀνωφελὴς ἡ ὑποστηρίξις ἀνικα-
νοῦν) | ἡ ἐξέχουσα γωνία οἰκοδομημάτων, ἡ ἀγκυλὴ.
ἀγκυναροδεσιά (ἡ) κ. ἀγκυναροδέσι (τὸ) δημ.
ἡ διὰ σιδηρῶν ἐλασμάτων δέσις τῶν ἀγκυναριῶν
2) τὸ μὲ ἀγκυνάρι ἐκτισμένον τμήμα τῆς τοιχο-
ποιίας : εἶναι στερεὸς ὁ τοῖχος, γιατί ἔχει γερὰ
ἀγκυναροδεσιά.

ἀγκυνας (ὁ) κ. ἀγκύνας δημ. ὁ ἀγκὺν τῆς χειρός,
ὁ ἀγκὺν βλ. λ.· 2) ἡ γωνιώδης προεξοχή βράχου
ἢ γῆς· συγγ. μύτικας.

ἀγκυώνη (ἡ) ἀγκυώνη : σχολ. Διον. Θρακ. 191, 37 Η, Εὐστ.
206, 3, 279, 16.

ἀγκυωνίη (ἡ) δημ. γωνία εἰσέχουσα ἢ ἐξέχουσα κατ'
ἀντιπῶστον, πρὸς τὰς πλευράς· 2) ὁ πρὸς συγκλί-
νουσαν γωνίαν χώρος, ἐν γένει ἄκρον : θαλασσ.
"Αβ.Δ. 3, 99· κι ὅταν ὁ γέρο μάντης | ἐξάνοιξε στήν
ἀγκυνὴν | τῆς πλάτης | μελαχροινὴ λουρίδα, φρ.
κάτσε, γέρο, στήν ἀγκυνὴν σου | μὴ ἐπεμβάινες |
3) ἀκρωθελία ὄρθου, πῖτας κ.τ.τ. : προτιμῶ τὴν
ἀγκυωνίη τοῦ φωμιστοῦ.

ἀγκυωνίστω δημ. τοποθετῶ εἰς τὴν γωνίαν || ἀ-
πυθῶ πρὸς τὴν γωνίαν· 2) διαγράφω ἐπὶ τοῦ εὐδ-
φωτοῦ τὰς γωνίας τοῦ μέλλοντος· νὰ οἰκοδομηθῇ ||
| ἐπὶ τοιχοποιίας κ. ξυλουργικῆς, ὀρθογωνιστῶ·
ἀνὴν. τοῦ γωνιστῶ : ἀγκυνίσσε καλὰ τὰ τοῦδ' α
νὰ μὴν πάη στραθὰ ὁ τοῖχος· 3) καταφεύγω κάπου
νὰ προσφύγῃ, ὅσον ἀπὸ τὴν βροχὴν ἢ ἐν συμπλο-
κῇ· 4) σπρώχνω τινὰ ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ἀγκώνος.
ἀγκυνίσσασμαι (τὸ) δημ. ἡ ὀρθογωνίσαι τοῖχον· 2)
ἡ ἐλαφρὰ ἀπάθησις διὰ τοῦ ἀγκώνος.

ἀγκυνισατέ δημ. ἐπίρρ. εἰς τὴν γωνίαν τὴν
σημηγιάζουμένην ὑπὸ δύο τοίχων : βάλε τὸν καθρέ-
φτη ἀγκυνισατέ· 2) ἡ κατὰ γωνίαν τοποθετήσις
δύο πραγμάτων : βάλε τὰ τραπέζια ἀγκυνισατέ.

ἀγκυνισζομαι σχηματίζω ἀγκῶνας, ἐλγμούς,
Εὐστ. Διον. Π. στ. 976 ὁ Τίγρης ῥέον τσον ἐλαύνων, ἡ-
γουν ἐπ' εὐθείας κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους καὶ αὐτὸς
ὁμοίως ἀγκυνισζάμενος κ.ε. (πρὸς. στ. 431) βλ. κ.
ἀγκυλίζομαι· 2) μτφ. ἐν τῷ λόγῳ μεταχειρίζομαι
ἐλγμῶν : Κωμ. "Αβ. 14, 88. μυριακὴ ἀγκυνισαμένοις
ῥῆσιν μακρὰν λέγειν· τὸ ἐνεργ. ἀγκυνίζω γλωσσ.
« ἀγκυνισώμεν ἀνακλιθῶμεν ».

ἀγκύνιον (τὸ) μικρὸς ἀγκῶν : Γαλ. 4, 452.

ἀγκύνισις (ἡ) Νικ. Χων. 799, 6 τὴν τῶν δοράτων

ἀγκύνισιν, ἴσως γρ. ἀγκύνισιν βλ. λ.

ἀγκυνίσκιον (τὸ) "Ηρ. Πνευμ. 1, 42. ὑποκορ. τοῦ

ἀγκυνίσκος "Ηρ. 1, 42, ΠΔ "Εξ. 26, 17.

ἀγκυνισμός (ὁ) μικρὸς πορθμοῦ : Εὐστ. 17, 2, 30

στενοῦ τοῦ πορθμοῦ οὗτος καὶ πολλοὺς ἀγκυ-
νισμούς ἔχοντας.

ἀγκυνόδεσμος γλωσσ. Πάπ. δεσ. τοῦ ἀγκῶνος.

ἀγκυνόδεξις -ἐς ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκῶνος : Εὐστ.
1082, 27 « ἀγκῶν δὲ τείχεος γωνίαν δηλοῖ, ἵγουν

ἐξοχὴν γωνιώδη καὶ διὰ τοῦτο ἀγκυνόδεξις ».

ἀγκυνοκάκη (ἡ) νεώτ. πόνος κατὰ τὸν ἀγκῶνα,

ἄλλως ἀγκυνάγρα.

ἀγκυνόπνοος (ὁ) δημ. πόνος, πάθησις τοῦ ἀγ-
κῶνος, ἀγκυνοκάκη.

ἀγκυνοφόροι (οἱ) "Επηγρ. εἰδος ἱερῶν φερόν-
των ἐπὶ τῶν χειρῶν ἱερά, πρὸς ἀγιαφάδας, παστο-

φόρος.

ἀγκῶν δημ. κ. γκῶνως μτθ. κάρμυ τὴ νὰ ἀγ-
κῶθῃ, ἐξοιδάσῃ, διαστῆλῃ κ. συνεκτῇ, γερμίζω : φρ.
ἀπὸ ζήτησις ἀγκῶας τὴ σακκούλα του | ἐπὶ τῶν
δ'· εὐτελεῖας πλουτοῦντων· 2) φέρω κόρον, προ-
καλῶ ἀγῆδιαν : τὸ πολὺ παρὸ κρέας γκῶν-
ναι· 3) ἀμῖτ. ἐξογκάζομαι : εἶναι βαρεμένῃ (ἐγκυσι)
κ' ἀρχισε ν' ἀγκῶν· 4) ἀγκυσιμὴ ἀπὸ χαρτα-
σιμῶν, κορέννυμι : παράφρασι γλυκὰ κ' ἀγκῶσα
| αἰσθάνομαι ἀγῆδιαν, ἀποστραφῆν, ἀπὸ πολὺ γλυκὰ

ἢ λιπορά φαγητά· 5) μτφ. δυσφορῶ, στενοχω-
ροῦμαι, ὀργίζομαι : γκῶναι ἡ καρδιά μου σὺν εἶμαι
μαζὶ τοῦ κ. παθ. -ομαι Μαχαίρ. 138 (ἐκδ. Σάββα |
οἱ Γενουδιῆσοι ἦταν ἀγκῶμενοι | θυμωμένοι).

ἀγκυνωτός -ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ παρουσιάζ-
ων ἀγκῶνας, γωνίας : ἀγκυνωτὸν περικόλιον
| ἐργασίαν συνδέσεως ηλεκτρικῶν κολυβίων.

ἀγκλωβισαί (ἡ) δημ. θαμνώδες ἄγριον φυτὸν,
ἀγλανιδιά βλ. λ.· συνών. φελοურიά, ἀγριοσμερτιά.

ἀγλαέστροφος -ον ὁ ἔχων ἀγλαὰς ἐστέρας, σιλ-
πνήν κόμην· γυν. Παν. 5.

ἀγλαΐα (ἡ) ἰων. ἀγλαΐη | ἀγλαός, ἀγῶλλω, ἀγλή |
λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, κάλλος, κόσμος, τιμὴ·
Ὁδ. Σ 180 ἀγλαΐην γὰρ ἐμοὶ γὰρ θεοὶ ὥκεσαν | περὶ
τοῦ κάλλους τῆς Πηνελόπιδος, | Ζ. 510 ἴππος ἀγλαΐῃ
πεποιθὼς || μετὰ τοῦ κλύσης Ὁδ. Ο 78 ἀμώτερον,
κῦδος τε καὶ ἀγλαΐα καὶ οὐνεαρ | ἐνθα τὸ κῦδος
-ἀγλαΐη ἀντιπθ. τῷ οὐνεαρ ὀφελος, | Πινδ. Ο 13, 14
νικηφόρος ἀγλαΐα | χαρὰ καὶ δόξα ἐπὶ τῇ νίκῃ· ||
| ἡδονή, χαρὰ : Σοφ. "Ηλ. 211 μηδέποτε ἀγλαΐας
ἀποναίσαιο τοιάδ' ἀνύσαντες ἐργα | ἵσταντο πρὸς
τὸ δημ. νὰ μὴ δοῦν χαρὰ· "Ησιόδ. Α 272 ἀ-
γλαΐας τε χαροῖς τε τέφριν ἔχον, αὐτ. 284 πᾶσαν
δὲ πόλιν θαλαίη τε χαροὶ τε ἀγλαΐαι τ' εἶχον, Πινδ.
Π 14 βάσις ἀγλαΐας ἀρχά, πρὸς τὸ δημ. χα-
ρές χαροὶ παίνιδια.

ἀγλαΐζω μέλλω· ἀγλαός | ποιῶ τὴ ἀγλαόν, λαμ-
πρύνω, καλλωπίζω : "Ιουλλ. 28 θυοίσις τέμενος ΚΕ
931, 4 στεφάνους, ΚΕ 183, 10 δασάνατος χάριστιν, Πλούτ.
965C ἀγλ. ἀκροθινίσιος· 2) διδῶμι τὴ ὡς κόσμωμαι,
ὡς τιμῇ : σοί, βῆκεν, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν
παρ' "Αθην. 622C πρὸς τιμὴν σου ἴδομεν τὸ ἅμα
τοῦτο· 3) παθ. κασμοῦμαι, καλλωπίζομαι, εὐφρο-
νοῦμαι ἐπὶ τινι, εὐρίσκω ἡδονὴν ἐπ' αὐτῷ, "Ηλ. Κ 331 σέ
φμη διαμπερὲς ἀγλαΐεσθαι | τοῖς ἴπποις, | Πινδ.
Ο 1, 22 ἀγλαΐζεται καὶ μουσικῆς ἐν ᾧ τῷ τρέπεται
μὲ τὸ ἄθος, μὲ δ. τ. οἰροῖσταν ἄσμα ὑπάρχει· ||
"Ερμην. 3, 6 (Εδδ. 1, 501) ἐλαίφ ῥάσματος ἡγλαΐ-
σμένη (κεκοσμημένη), ΚΕ 886A ξανθαίσι με στα-
χέσιν ἡγλαΐσμενον.

ἀγλαΐστῆς -εως (ἡ) μον. λάμπρυνσις, φαίδρυνσις.

ἀγλαΐσμα (τὸ) τὸ ἐφ' ᾧ πρὸς ἀγλαΐεσθαι, εὐφρο-
νέται, κόσμωται, τιμῇ : Εὐρ. "Ελ. 1, Εδδ. ὁ μῦθος
ἀγλαΐσμα | ἡ χαρὰ καὶ τὸ στολίδι || Αἰσχ. Χο. 193,
Σοφ. "Ηλ. 908 ἀγλαΐσμα | ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς
τιμηθεὶς βόστροχος τοῦ Ὁρέστου.

ἀγλαΐσμος (ὁ) καλλωπισμός, κόσμος, στολισμός :
Πλάτ. "Αξίος 369D ἀγλαΐσμός ῥημάτων | εὐέλπειν,
καλλίεπειν.

ἀγλαΐστος (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν τὴ ἀγλαόν, ὁ λαμ-
πρύνων, ὁ ἐξυμνῶν τι.

ἀγλαΐστικος -ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ κατα-
στήσῃ τὴ ἀγλαόν, λαμπρύν.

ἀγλάκητα κ. ἀγλάκηχτα δημ. ἐπίρρ. χωρὶς τρέ-
ξιμον, χωρὶς βίαισιν ἀντιθ. (ἀγλακηχτά.

ἀγλακητός -ή-ὸ κ. γλακητός δημ. δρομαίος
συνών. τρεφέτος.

ἀγλακηχτά κ. γλακηχτά δημ. ἐπίρρ. δρομαίως.

ἀγλαμπος -η-ο δημ. ὁ περιφανής, ὁ ἐκλαμπρος,
ἐπιθετὸν κυρίως τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἢ τοῦ ἐν-
δοστρού οὐρανοῦ : ὁ τραγ. τὸ φεγγαράκι τὸ ἀγλαμ-
πορ σὲ αἶμα δαυτημένο.

ἀγλάνθη (ἡ) νεώτ. ἑρπ. εἶδος μεδούσης χρώ-
ματος ροδιῶν ζώσης εἰς τὰ βόρεια τοῦ "Ατλαν-
τικοῦ ὠκεανοῦ.

ἀγλανιδιά (ἡ) δημ. θαμνώδες ἄγριον φυτὸν,
βοταν. φιλυρέα ἢ μεσαία, ἄλλως ἀγκλωβισαί βλ. λ.

ἀγλαϊστός -ή-όν μτγν. κεκοσμημένος.

ἀγλαδότηρως -ος (ὁ) ὁ ἔχων ἀγλαοὺς βότρυς,
ἀδράς στοφυλάς : Νών. 18, 3 ἀγλαδότηρως ὀπώρη.

ἀγλαδότηρως -ου ἐπὶ τῆς "Ηδης, ἡ ἐκρούσῃ ἀγλαὰ
γυῖα, ὥρατα μέλη τοῦ σώματος : Πινδ. Ν 7, 6.

ἀγλαόδενδρος-ον ὁ ἔχων ἀγλαά, ὠραία δένδρα: Πίνδ.Ο 9,20 ἀγλαόδενδρον μοτέρη Λοκρῶν [τ.ε. τὴν Ὀπούντα].

ἀγλαόδωρος-ον ὁ παρέχων ἀγλαά δώρα Ὑγν. Δημ.54.192,492 Ὀππ.Κυν.4,17 ἀγλαόδωρος θήρη, Πτόκλ. Ὑγν.1,42 ἀγλαόδωρος ὕειν.

ἀγλαοεργός-ον μτγν. ὁ ἀγλαά ἔργα πράττων. **ἀγλαοεργής** Ἡσ. κάππαλον.

ἀγλαόθρονος-ον ὁ ἀγλαόν, ἐνδοξον θρόνον ἔχων: παρὰ Πίνδ. ἐπιθετοῖν τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Δαναϊδῶν: Ο 13,96, Ν 10,1, ἐνθα ὁ Τρικλίνιος διὰ τὸ μέτρον διώρθωσε ἀγλαόθωκος παρὰ Βακχ.16,124 τῶν Νηρηίδων.

ἀγλαόθυμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀγλαόν, γενναῖον θυμόν, εὐγενή, γενναῖον ψυχὴν.

ἀγλαόκαρνος-ον (δ.γ.Πίνδ.Ν 3,56) ἀγλαοκέφαλος, ἀλλ' ὀρθότερα ἢ γρ. ἀγλαόκαρπος θλ.λ.

ἀγλαόκαρπος-ον ὁ ἀγλαοῦς, ἀδρούς καρποῦς φέρων: Ὁδ.Η 115 μὴλεῖ ἀγλαόκαρποι παρὰ Πίνδ.Ν 3,56 πολλοὶ παρέλθον τὴν γρ. ἀγλαόκαρπον ἐπὶ τῆς Θέτιδος, ἐρμηνεύοντες τὴν εὐπηνυ, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ὁμοίον παράδειγμα συνθέτου, ἐν ᾧ τὸ καρπὸς νὰ δηλαῖ τὸν καρπὸν τῆς χειρός.

ἀγλαόκοιτος πάνυ τίμιος: Φώτ., ΑΒ, Σαυτδ.

ἀγλαόκοιλος-ον ἐπὶ γυναικός, ἡ φορούσα ἐνδυμα κομφῶς κολληούμενον (δ.γ. παρὰ Πίνδ. Ν 3,56, βλ. ἀγλαόκαρπος).

ἀγλαόκοιρος-ον ὁ ἔχων ἀγλαοὺς κούρους, ἐνδόξους νεανίας: Πίνδ.Ο 13,5 Κόρινθος ἀγλαόκοιρος.

ἀγλαόκωμος-ον ὁ λαμπρύνων τὸν κῶμον: Πίνδ. Ο 3,6 φωνὰ ἀγλαόκωμος.

ἀγλαοκραιδής-ές ὁ φοιδρώς μειδιῶν, παρὰ Λυδ. Μην.4,154 ἀγλαοκραιδὲς Ἐρως ἐκ διορθ. Μεινεκε ἀντὶ ἀγλαμειδὲς βλ. λ.

ἀγλαόκητηρ (ή) μων. ἡ ἀγλαά, ἡ ἐνδοξος καὶ λαμπρά ἐπὶ ταῖς τέκνοισι μήτηρ.

ἀγλαόμητις-ιος (δ,ή) μτγν. ὁ ἀγλαά, λαμπρά βουλευόμενος, ὁ εὐγενὴ διανοούμενος, ἀγλαομητία λαμπρὰ βουλή ΕΜ.

ἀγλαομορφόμαι ἔχω ἀγλαόν, λαμπρὰν μορφήν: Ραρ.Γρ.Μαγ.2,94,144 καὶ 109,448, πρβ. ἀλλομορφεῖν.

ἀγλαομορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων λαμπρὴν μορφήν.

ἀγλαόνημον (τό) ἡ ἀγλαόνημα (τά) βοτάν. φυτὸν τῆς οἰκαγενείας ἀροειδῶν μὲ ἀρωματώδη φύλλα φυόμενον εἰς τὰς Ἰνδίας (αἰθιοπεμα).

ἀγλαόνημος-ον μων. ἀγλαόμητις βλ. λ.

ἀγλαόνησις-αιδός (δ,ή) μτγν. ἀγλαόκαυρος βλ. λ.

ἀγλαόνηπλος-ον ὁ φάρων λαμπρὸν πέπλον: Κόιντ.Σμ.11,240 Ἄ.Θέτις.

ἀγλαόνηρη (ή) νεώτ. γένος μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν δεκαπόδων μακροσούρων 2) γένος ἀνθρώπων λεπιδοτέρων τῆς τάξεως τῶν τραχειωτῶν ἀρθρωτῶν (αἰθιοπε μακροσούρων).

ἀγλαόνηπλος-εος (δ,ή) ὁ ἔχων ὠραῖας πλῆξεις, βραχίονας: Νόνν.32,80 ἀγλαόνηπλος ὕμνη.

ἀγλαοπίστου Ἡσ. «λαμπροπίστου» (μὴ-πύστου;). **ἀγλαοπίστη** ποῖά τινα ἐνδοξον: Ἑρμαπ.π. Ἀμ. μέαν.17,4,19 ἀγλαοπίστης Ἥλιου πόλιν.

ἀγλαόπυργος-ον μων. ὁ ἔχων ἀγλαοὺς, μεγαλοπρεπείς, περιφανεῖς πύργους.

ἀγλαός-όν κ. -ή-δον παιητ. (ἀγάλλω: ἀντὶ ἀγλός) λαμπρὸς, σπληνδῶν, φωτεινός, ἀκτινοβολῶν: 1) ἐπὶ πραγμάτων: Ἰλ.Β 307, Ὁδ.Γ 29 ὠδωρ Ἰλ.Α 213 δῶρα, Ἰλ.Α 23 κ. 223, ἀποινα ἔργα, Τυρρ.10,28 ἡ-βης ἀγλαόν ἄνθος, 1,9 εἶδος, Ἐσθρν.250 Μουσῶν ἀγλαά δῶρα ἰοσφάτων, Ἡσιόδ.Εργ.335 μῆλια (σπιδόντα διὰ τὸ λίπος), πρβ. Ὀμ. πύονα μῆλια, Πίνδ.Π 4,82 πλόκαμοι, πρβ. λιποροπλόκαμος, Ἀδισπ.3,138Β, ἄστρον ἀγλαόν, παρὰ τὸ ἀνέφελον, Ἀράτ.Φαιν.415 χρυσός 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὠραῖος,

εὐγενής, αἱ τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων παῖδες: Ἀριστοφ.Λυσ.640, πρβ. ἀγλαῖψ, ἀγλαίσμα, ἀγλαῶφ.

ἀγλαότακνος (δ,ή) ὁ ἔχων λαμπρά τέκνα: ἢ ἡ χώρα ἡ ἔχουσα λαμπροὺς πολίτας.

ἀγλαότευκος-ον ὁ λαμπρῶς αἰκαδομημένος: Χρησμ.Σιβ.14,130.

ἀγλαότιμος-ον ὁ λαμπρῶς τιμώμενος: Ὀρφ. Ψ.12,8 κ.ά.

ἀγλαοτρίαινης (οἱ) δωρ.-τρίαινας ἐπιθετοῖν τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ ἔχων ἀγλαήν, ἐνδοξον τρίαινα: Πίνδ.Ο 1,41.

ἀγλαοφανής-ές μτγν. ὁ ἔχων λαμπρὰν ἐμφάνισιν. Ἐπίρρ. ἀγλαοφανῶς 2) ἀγλαοφανή (ταῖ) νεώτ. γένος μαλακίων τῆς τάξεως τῶν κεφαλοπόδων τῆς ὑποταξίας διβραγχιωτῶν καὶ τῆς ὑποδι-α.ρῆσεως τῶν δικταπόδων (αἰθιοπε μακροσούρων).

ἀγλαοφάνια (ταῖ) νεώτ. ὑποροπλοῦδες (νεοροχίποδα) τῆς οἰκῆς τῶν σερτολυπιδίων.

ἀγλαόφανισιν (τοῖ) ἀγλαοφωτῖς Κατάλ. Ἀστρ. Κωδ.8,31,154,164.

ἀγλαοφαρής-ές ὁ ἔχων λαμπρὸν φάρος, ἐνδυμα, ὁ λαμπρῶς ἐνδεδυμένος: Χρησμ.Σιβ.3,454 ἀγλαοφαρεῖσι κύμασι.

ἀγλαοφειγής-ές ὁ ἀγλαῶς λαμπρῶς σπιδῶν: Χρησμ. Σιβ.13,65 ἀγλαοφειγῆς πλοῦτις.

ἀγλαόφημος-ον μων. ὁ ἔχει λαμπρὰν φήμην.

ἀγλαόφοιτος-ον ὁ ἀγλαῶς, λαμπρῶς παρουσιαζόμενος Μάξ.π.καταρχ.403.

ἀγλαοφορέω φέρομαι εὐγενῶς π. Wett. Val.9,7

ἀγλαόφορος-ον ὁ λαμπρὸν φορτῖον φέρων: Νόνν.7,253 ἀγλαόφορος τέκε γαστήρ.

ἀγλαοφύτευτος-ον ὁ ἀγλαῶς, λαμπρῶς, κομφῶς πεφυτευμένος: ΚΜανασσ.Χρυσ.4260 ἄλλος ἀγλαοφύτευτον παντοδαπῆς σοφίας.

ἀγλαόφωτος-ον ὁ ἔχων ἀγλαάν, λαμπρὰν φωνήν: Πρόκλ. Ὑγν.3,2.

ἀγλαόφωτις-ιδος (ή) κ. -φωτῖς μων. εἶδος φυτοῦ νεώτ. ἀγλαοφώτης (οἱ) τὸ φυτὸν παιωνία ἡ φαρμακευτικὴ τῆς τάξεως τῶν πολυκαρπικῶν τῆς αἰκαγενείας τῶν βατραχιοειδῶν.

ἀγλαόχαρτος (οἱ) ὁ ἐπὶ ἀγλαῖς, κάλλι χαίρων: ΑΠ 15,11 Νιρεὺς ἀγλαόχαρτος, πρβ. Ἰλ.Β 672 Νιρεὺς Ἀγλαῖης υἱὸς Χαρόδοιο τὸ ἀνακτορ.

ἀγλαῦρα (ή) νεώτ. εἶδος μεδοῦσης ἐρυθροκίτρινης μὲ πολλοὺς πλοκάμους ζώσης ἐν Μεσογείῳ.

ἀγλαυρος-ον ἀγλαῖος: Νικ.Θηρ.62 ἄ. ποταμοί, 441 ἄ. δράκων, πρβ. κύρ. δν. Ἀγλαυρος ἐν ἐπιγρ. οὐχὶ μεταθ. Ἀγλαυροί, κ. Ἀγλαυρίδες Εὐρ. Ἰων.33.

ἀγλαφάτω κ. γλαφάτω δημ. βαθύνω σάλακα, καθαρίζω ὀχετον 2) συνεκδ. κοιταίνω ἢ ἀμτδ. θαυοῦλῶν-ομαι 3) μτφ. ἀνερευνῶ, ἐξετάζω λεπτομερῶς, ἀκριβολογῶ: φρ. καὶ τῆς μέγας τ' ἀντερα ἀγλαφάζει (ἐπὶ τοῦ ἐνδιατριβόντος εἰς λεπτομερείας ἡ τοῦ ὑπερμέτρως διερευνητοῦ).

ἀγλαφύρος-ον ὁ ἀνευ γλαφυρότητας, μόνον τὸ ἐπίρρ. ἀγλαφύρος Εὐστ.1295,15, θλ. γλαφυρός.

ἀγλαῶς ἐπίρρ. λαμπρῶς, περιφανῶς, εὐγενῶς: Ἀριστοφ.Λυσ.640 ἀγλαῶς εὐρεφέ με.

ἀγλαῶφ-ώπος (δ,ή) ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς Σοφ.ΟΤ 214, θηλ. ἀγλαῶφης-ιδος ἐσφ.ἀντὶ ἀλαῶφης.

ἀγλειοφτης-η-ο δημ. δν δὲν ἐγλειφέ τις: ἡ γάτα δὲν ἀφῆνε τὸ γατία τῆς ἀγλειφτα, βλ. Καρ. Ἀτ. 4,175, Χατζιδ.ΜΝΕ 1,300, πρβ. κ. ἀγλιφτος.

ἀγλειούρας (οἱ) κ. ἀγκλειούρας δημ. τὸ φυτὸν εὐφώρβιον τὸ δικταδενῶδες (εἰρηθρία bigelap-dulosa) εἶδος φλόμου δηλητηριώδους: φρ. νὰ βγάλην τὸν ἀγκλειούρα ἐπὶ φωνασκούντος, συν-ών. τοῦ ἀκάρε: ἢ μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπῳ μοχθηρῷ, σαρκαστῷ: εἶναι ἕνας ἀγκλειούρας.

ἀγλειουρίζω κ. ἀγκλειουρίζω δημ. δηλητηριά-ζω τὸ ὑδρὸν θαλάσσιον κ. συνηθεστ. ποτάμιον ἢ λιμναῖον (ρίπταν εἰς αὐτὸ ἀγκλειούρα βλ. λ.1 πρὸς

ἀγραν ἰχθύων ἢ ἐγγέλεων διὰ τῆς αὐτῶ δηλητη-
ριάσεώς των λέγεται κ. μτφ. συγγ. φαρμακίων.

ἀγλαυκής-ές (γλαυκός) ὁ μὴ γλυκὺς, θριμύς,
ἐνός, στυφός, ἔπειτα ἀγδής, ἀτερπής: Λουκ.Λεζ.δ
οἶνος α., Ἀριστλ. πρβ. 4,12 γλυκεῖς ἡ ἥτιον ἀγλυ-
κεῖς, Ξεν. Ἱερ.1,21 ἀγλυκεστέρων (ἀντιβ.ῥαῖον),
Ἐπίχ.140 α. ἀνθρωπος ἰσηδής, ὁμοίως Πο-
λυδ.4,73 αὐλητής ἀγλυκής || αἰτ. ἀγλυκὴν ἑτε-
ρόκλη: Νικ. Ἀλεξ.171 (βλ. Schepdeier σ. 103) || ἐπὶ
λέξεως, ὄψεως, ἀπόστοις, ἀσάφους: Ἑρμογ. Ἱδ.
1,12,12 (Λογίγν.) Ρητ.σ.195Η, βλ. ἀγλυκής.

ἀγλήγορα δημ. ἐπὶ πρ. γλήγορα βλ. λ.
ἀγλήγορη (ἡ) κ. ἀγλήγορα δημ. τὸ φυτὸν θα-
φία τὸ ἀσκληπιεῖον, τῆς τάξεως καὶ τῆς οἰκογε-
νείας τῶν σκιαδανθῶν, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ
ὅτι ἐπιτηθεμένη εἰς ἐκθυμώσεις τοῦ δέρματος τὰς
ἀποξηραίνει ταχύτατα.

ἀγλήγορος-η-ον δημ. γλήγορος βλ. λ.
ἀγλήγορον μτγν. ὁ ἀνευ γλήνης, ἀνευ ὀφθαλ-
μοῦ, τυφλός: 2) νεώτ. ἀγλήγορον (τὸ) γένος κολο-
πτερόν ροπαλοπτερόν ἐντόμων τυφλὸν (aglossa).

ἀγλιά (ἡ) βλ. ἀγκλιά.

ἀγλίδα (ἡ) νεώτ. νυχτοπεταλοῦδα, γένος φυκῶν
νυκτοβίων.

ἀγλίδια (τὰ) Ἦσ. σκόροδα κάλλιον ἀγλίθισ, πρβ.
ἀγλίθριον.

ἀγλίθα (ἡ) κ. ἀγλίθρα δημ. ἡ σκελὶς τοῦ σκο-
ρόδου: ἐπίσης καὶ τῶν κινωρῶν, ἀγλὶς βλ. λ.

ἀγλίθριον ὕποκορ. τοῦ ἀγλὶς-βλ. λ.: Ροῦφ.,
Ὁρείδ.8,39,10 ἀγλίθριον περιελατισμένον.

ἀγλίνος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων γιναν βλ. λ.

ἀγλῖς-ιδος (ἡ) ν. ἀγλῖς-ιδος κεραλὴ σκόροδου:
Ἀριστοφ. Αχ.763 τὰς ἀγλῖδας ἐξορύσσει || ἡ σκε-
λὶς τοῦ σκόροδου, Ἀριστοφ. Σφ.680 τρεῖς ἀγλίθας
μετέπεψα, πρβ. γέλιγς δημ. ἀγλίθρα, ἀγλίδα,
ἀγλίθρα κ. ἀγλίθα βλ. λ.

ἀγλίσχορος-ον οὐχὶ γλίσχορος, ὀλιγοθρόος: Θε-
όδωρ. Φ.αἰτ.δ.1,16 ὑγρότητες ἀγλίσχοροι, ἴππ.Προρρ.
1,117 δ.γ., βλ. περιγλίσχορος.

ἀγλοῦπιτος-η-ο δημ. ὁ ἀγλυπτός, συνεκδ.
ὁ μὴ βοσκηθεὶς: ἀγλοῦπιτο εἶν' ἀκόμη τὸ λιβά-
δι || ὁ μὴ λειανθεὶς (ἐπὶ ξυλίας οἰκοδομ.) συνών.
τοῦ ἀπλάνιστος κ. συγγ. τῶν ἀσκεπάρνιστος κ.
ἀγλυπτός: 2) ὁ μὴ περιφωγθεὶς: κλαρί δὲν ἀ-
φήνουν ἀγλοῦπιτα οἱ κατασίτες || ὁ ἀξέφλου-
διστος: ἀγλοῦπιτα τρώει τὰ σῦκα.

ἀγλύκαντος-η-α (πρβ. ἀρχ. γλύκανσις κ. ἀγλύ-
κατος) δημ. ὁ μὴ γενόμενος γλυκὺς ἢ ὁ μὴ γλυ-
κὺς, μικρός: Ἀβλακάρ. Ἀετραπεδ.23 φαρμάκι ἄ-
γλύκαντο μέσ' στὸ λαμόμου || 2) μτφ. ταλαίπω-
ρος, δυστυχής, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀράς: ἀγλύκαντη νάσαι.

ἀγλυκασία (ἡ) δημ. ἀνεπαρκὴς γλυκύτης.
ἀγλυκής-ές ἔσθ.γ. τὸ ἀγλυκής (βλ. λ.) παρὰ
Θεοφρ. Φ.αἰτ.6,44,12 κ. 18,8 ἀγλυκεῖς ὄσμαι, ἀγλυ-
κὴ καὶ οὐκ εὐχλὺς, κ. Ξεν. Ἱερ.1,21 ἀγλυκεστε-
ρον (περὶ τοῦ σχήμ. τῶν εἰς υἱ ἐπιθ. ἐν συνθέσει
ἰδὲ Χαρίτων.Μηνμοσ.1915,221 κ.ε.).

ἀγλυκὸν (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἔτερον τῶν δύο συ-
στατικῶν τοῦ γλυκοζύτου βλ. λ.

ἀγλυκὸν (ἡ) νεώτ. συνηθεστ. εἰς τὸν πληθυντικὸν
τὰ ὀργανικά συνθέτα τὰ παρεχόμενα ὑπὸ τῶν γλυ-
κοζιτῶν, ἀφαιρουμένης τῆς γλυκόδης.

ἀγλυκόριζα (ἡ) δημ. γλυκόριζα βλ. λ.

ἀγλυκός-η-ο κ. ἀνέγλυκος δημ. μὴ ἐπαρκῶς
γλυκὺς: ἀγλυκα παρτοκάλια, ἀνέγλυκο σιρόπι.

ἀγλυπτός-ον νεώτ. ὁ μὴ γεγλυμμένος, ἀγλυφός.

ἀγλυφόδοντα (τὰ) νεώτ. ζῴων. εἶδος ὄψεων
στερουμένων αὐλοκακοφῶν δόδωντων.

ἀγλυφός-ον ὁ μὴ γεγλυμμένος, ὁ ἀπελέκητος:
σχολ.Σοφ.ΟΚ100 τὸν ἀγλυφον καὶ ἀπελέκτον.

ἀγλυφτός-η-ο ὁ μὴ γεγλυμμένος, ὁ μὴ ἐκφλοι-
ωμένος, ὁ ἀξέφλουδιστος: συνών. ἀγλοῦπιτος βλ. λ.

ἀγλωσσα (τὰ) νεώτ. ὑποταξία ἀνοῦρων ἢ ἀκέρκων
βατραχίων χαρακτηριζομένων ἀπὸ ἐλλείψιν γλώσ-
σης: ἀγλωσσὸν πτελέδισ, ἀγλωσσα χαλκόχρσα.

ἀγλωσσέιν Ἦσ. «δυσφρηνεῖν», πρβ. εὐγλωσσέιν.

ἀγλωσσευτός-η-ο δημ. ὁ μὴ κακολογηθεὶς,
δόξιδόητος: ἀγλωσσευτὴ γυναικίς.

ἀγλωσσία κ. ἀγλωττία ἡ ἀδυναμία εἰς τὸ λέ-
γειν, ἢ ἐλλείψις εὐγλωττίας: Εὐρ. Ἀπ.56,2 ἀγλωσ-
σία δὲ πολλὰς ἀφθελὲς ἀνὴρ δίκαια λέξας ἦσ-
σον εὐγλωσσου φέρει.

ἀγλωσσον (τὸ) κ. ἀγλωσσός (ἡ) νεώτ. γένος ἐντό-
μων (φυκῶν) τῆς οἰκογενείας τῶν πυραλιδῶν
συνών. σκόρος.

ἀγλωσσός κ. ἀγλωττός-ον (ἡ) ὁ μὴ ἔχων γλώσ-
σαν: Ἀριστλ.Ζ1,69)Α.23 διὰ μὲν τὸ χερσαῖος
εἶναι (ὁ κροκόδειλος) ἔχει γῶραν γλωττίης διὰ
δὲ τὸ ἐνυδρὸς ἀγλωττός, ΑΠ7,193 τεργὰν δὲ ἄ-
γλωσσου φεγγογμένα στόματος (περὶ τῆς ἀκρί-
δος), πρβ. Εὐδ. Ἀθην.449: ἐστὶ καλὸν ἀγλωσσός
κ.τ.ε. (περὶ τοῦ πρῶκτοῦ): 2) ὁλοός, ἀφώνος:
ΑΠ7,191 ἀγλωσσός ἀναούθιστος || δημ. εἰς τὴν αὐ-
τὴν ἑνωσιον, ἀλλὰ κ. ἀμύλητος: 3) ὁ ἀδύνατος λέ-
γειν, ὁ μὴ εὐγλωττός: Πίνδ.Ν.8,23 ἀγλωσσον λέ-
ντορ δ' ἀλκιμον (περὶ τοῦ Ἀτάντος ἐν ἀντίθ.
πρὸς τὸν Ὀδυσσεά), Διων.Χρ.12,55 ὅτε ἀνὴρ
(Φειδίας) οὐκ ἀγλωττός οὐδὲ ἀγλωττον πόλεως
Προκ. Ἀνέκδ.6,18 ἀγλωττός παντάπασιν δὲ ἰου-
στίνος || καὶ ἀγροικιζόμενος μάλιστα: 4) ὁ βαρ-
βαρῶντος, βάρβαρος: Σοφ.Τρ.1060 οὐδ' ἑλλάς
οὐτ' ἀγλωσσός: 5) ἐπὶ αὐλῶν: Πολυδ.2,109 αὐ-
λὸς ἀγλωττός. Ἐπὶ πρ. ἀγλωττός: Πολυδ.6,148 ἀ-
φώνως, ἀγλωττός, ἀμύλητος, ἀδύνατος || δὲ δημ.
ὁ χωρὶς γλώσσαν ἢ γλωσσίδι, ἀγλωττώσας βλ. λ.

ἀγλωσσός (ἡ) (2) νεώτ. τὸ φυτὸν κυνὸδοντον
ὁ δόκτυλος, τῆς τάξεως τῶν λεπυρρανθῶν elam-
iflore τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστιδῶν.

ἀγλωσσοματωγόραφι (ἡ) νεώτ. ἡ περιγρα-
φὴ στόματος ἀνευ γλώσσης.

ἀγλωσσοτόμον (τὸ) νεώτ. τερατοειδὲς νεογνὸν
στερουμένον γλώσσης.

ἀγλωσσοφάντος-η-ο καὶ -ωτός-η-ο δημ. ἐκεί-
νος ποῦ δὲν τὸν γλωσσοστρώγουν, ὁ μὴ κακολογῶ-
μενος: κανὴν δὲν ἀφρῆς ἀγλωσσοφάντω.

ἀγλωσσοχαρίτης μον. ἀνευ καλαιδέας, εὐλι-
κρινός, πρβ. γλωσσοχαρίτῳ, χαριτογλωσσῳ.

ἀγλωσσῶτος-η-α δημ. ὁ μὴ γλωσσώτης, χω-
ρὶς γλώσσαν ἢ γλωσσίδι: ἀγλωσσῶτη ἵμμενεν ἢ
καμπὰν, ἀγλωσσῶτη δαντέλα.

ἀγλωσσῶτα (ἡ) νεώτ. ἡ περιγρα-
φὴ στόματος ἀνευ γλώσσης.

ἀγλωσσώτης (ἡ) νεώτ. τερατοειδὲς νεογνὸν
στερουμένον γλώσσης.

ἀγλωσσώτης-η-ο καὶ -ωτός-η-ο δημ. ἐκεί-
νος ποῦ δὲν τὸν γλωσσοστρώγουν, ὁ μὴ κακολογῶ-
μενος: κανὴν δὲν ἀφρῆς ἀγλωσσοφάντω.

ἀγλωσσοχαρίτης μον. ἀνευ καλαιδέας, εὐλι-
κρινός, πρβ. γλωσσοχαρίτῳ, χαριτογλωσσῳ.

ἀγλωσσῶτος-η-α δημ. ὁ μὴ γλωσσώτης, χω-
ρὶς γλώσσαν ἢ γλωσσίδι: ἀγλωσσῶτη ἵμμενεν ἢ
καμπὰν, ἀγλωσσῶτη δαντέλα.

ἀγλωσσῶτα (ἡ) νεώτ. ἡ περιγρα-
φὴ στόματος ἀνευ γλώσσης.

ἀγλωσσώτης (ἡ) νεώτ. τερατοειδὲς νεογνὸν
στερουμένον γλώσσης.

ἀγλωσσώτης-η-ο καὶ -ωτός-η-ο δημ. ἐκεί-
νος ποῦ δὲν τὸν γλωσσοστρώγουν, ὁ μὴ κακολογῶ-
μενος: κανὴν δὲν ἀφρῆς ἀγλωσσοφάντω.

ἀγλωσσοχαρίτης μον. ἀνευ καλαιδέας, εὐλι-
κρινός, πρβ. γλωσσοχαρίτῳ, χαριτογλωσσῳ.

ἀγλωσσῶτος-η-α δημ. ὁ μὴ γλωσσώτης, χω-
ρὶς γλώσσαν ἢ γλωσσίδι: ἀγλωσσῶτη ἵμμενεν ἢ
καμπὰν, ἀγλωσσῶτη δαντέλα.

ἀγλωσσῶτα (ἡ) νεώτ. ἡ περιγρα-
φὴ στόματος ἀνευ γλώσσης.

ἀγλωσσώτης (ἡ) νεώτ. τερατοειδὲς νεογνὸν
στερουμένον γλώσσης.

ἀγλωσσώτης-η-ο καὶ -ωτός-η-ο δημ. ἐκεί-
νος ποῦ δὲν τὸν γλωσσοστρώγουν, ὁ μὴ κακολογῶ-
μενος: κανὴν δὲν ἀφρῆς ἀγλωσσοφάντω.

ἀγλωσσοχαρίτης μον. ἀνευ καλαιδέας, εὐλι-
κρινός, πρβ. γλωσσοχαρίτῳ, χαριτογλωσσῳ.

ἀγλωσσῶτος-η-α δημ. ὁ μὴ γλωσσώτης, χω-
ρὶς γλώσσαν ἢ γλωσσίδι: ἀγλωσσῶτη ἵμμενεν ἢ
καμπὰν, ἀγλωσσῶτη δαντέλα.

ἀγλωσσῶτα (ἡ) νεώτ. ἡ περιγρα-
φὴ στόματος ἀνευ γλώσσης.

ἀγλωσσώτης (ἡ) νεώτ. τερατοειδὲς νεογνὸν
στερουμένον γλώσσης.

ἀγλωσσώτης-η-ο καὶ -ωτός-η-ο δημ. ἐκεί-
νος ποῦ δὲν τὸν γλωσσοστρώγουν, ὁ μὴ κακολογῶ-
μενος: κανὴν δὲν ἀφρῆς ἀγλωσσοφάντω.

ἀγλωσσοχαρίτης μον. ἀνευ καλαιδέας, εὐλι-
κρινός, πρβ. γλωσσοχαρίτῳ, χαριτογλωσσῳ.

ἀγλωσσῶτος-η-α δημ. ὁ μὴ γλωσσώτης, χω-
ρὶς γλώσσαν ἢ γλωσσίδι: ἀγλωσσῶτη ἵμμενεν ἢ
καμπὰν, ἀγλωσσῶτη δαντέλα.

ἀγλωσσῶτα (ἡ) νεώτ. ἡ περιγρα-
φὴ στόματος ἀνευ γλώσσης.

ἀγλωσσώτης (ἡ) νεώτ. τερατοειδὲς νεογνὸν
στερουμένον γλώσσης.

ἀνάγυρον, οἱ δὲ ἄκοπον, οἱ δὲ ἀγνάκορον, Διοσκ.3,150 αἱ δὲ ἄκοπον (ἀνετὸν ἀγνάκορον) ἄλλα κώδ. τινας παρέχουσι ἀγνάκοπον, ὅπερ ὀρθότερον τοῦ ἀγνάκορον.

ἀγνα(μυητοπόλεμοι) Ἦσ. «ἀνίκητο».

ἀγναμπος κ. **ἀγναμπος-ον** ὁ μὴ γναμπος, ἄκαμπος, ἀλόγιτος, ἀμετάτρεπτος· Αἰσχ.Πρ.163 ἀγναμπος νόος (ἀντιστρ.182 δέδια δ' ἀμφὶ Τρικλ. Ποσει ἀντὶ τοῦ δέδια γάρ), πρβ. ἱ.Λ.Ω.41 νόημα γναμπος, Ὀρφ.Λιβ.195 γναμητι νόον, Βοκχ.8,73 μήτηρ ἀγνάμπος, 8,73 μήτηρ ἀγνάμπος ἐρώτων (Κύπρις), Ὀρφ.Λιβ.27 ἀγναμπος σθένος, Πλούτ. Κάτω.ωτ.11 τὸ πρὸς ἡδονὰς ἀγναμπος καὶ στερρόν, Πινδ.Π.6,87 ἀκναμπος μένος, βλ. ἄκαμπος.

ἀγναυθ(η) (ἡ) νεώτ. δεινδρόλλιον τῆς οἰκογ. τῶν οὐερεινδῶν ἱθαγ. τῶν Ἀντιλλίων (agnathus vailli).

ἀγναντεμα (τὸ) δημ. ἐπισκόπησις ἀπὸ μακρὰν 2) τόπος ἀφ' οὗ γίνεται ἐπισκόπησις τῶν πέριξ· ἔδγα στ' ἀγναντεμα νὰ ἰδῇς ἐν ἔρχεσται.

ἀγναντερός-ῆ-ό δημ. ὁπότεος, περίοτος· ἀγναντερός χωριά· || τόπος ἀφ' οὗ δύναται τις νὰ ἐπισκοπῇ εὐχερώς τὰ πέριξ, καλὴ σκοπία.

ἀγναντεῖω δημ. βλέπω μακρόθεν καὶ ἀφ' ὑψηλοῦ, ἰδίᾳ πρὸς χώρον ἀνοπενταμένον, ἐπισκοπῶ || παρατηρῶ, βλέπω τι ἐναντὶ μου· κάθεται στὸ παράθυρο καὶ ἀγναντεῖ, δ.τραγ. βῆλκα φιλά στὸν Ὀλύμπου καὶ ἀγναντεῖα τριγύρου κ. χαμῆλως μαρὰ συκιά | γὰ ν' ἀγναντεῖω στὰ χωριά | νὰ κ' ἐρχεται ὁ Ἀληγοράκος, Κρυστ. Ἔργα 1202 καὶ στοὺς κύκλους οὐοὺ λέκουσι ἀγναντεῖονται | καὶ κρυφὰ γλυκοθηρεῖονται καὶ γνωρίζονται, Ζερβ.Τραγ. τοῦ καλ. κ. 53 κ' οὐοὺ ἀγναντεῖος σπερδοκυκλῖα μ' ἀκίερό τὸν ἀνδρὶ τῆς παροιμ. ποὺ τρώει μπροστὰ ἀγναντεῖε ὕστερα | ἐπὶ τοῦ προώρως ὀρώντος ἡ ἀτόμως σπεύδοντες, ποὺ πολλὰ ἀγναντεῖ, λιχουδεύει.

ἀγναντι κ. **ἀγναντία** δημ. ἀπέναντι· κάθεται ἀγναντία στὸ σπῆτ μου, ἀγναντὶ στεκόμασθε.

ἀγναντιάζω δημ. κ. ἀγναντιζῶ εἶμαι ἀπέναντι, ἀντικρύζω τινὰ ἡ π· τὸν ἀγναντιάσαν μ' δὲν τοῦ μίλησαν, δ.διστ. στὴ βρύση παῦ σ' ἀγναντιάσαν πῆλα νὰ ἐξιδίφασω | μὰ ἡ δίφα μου θεριάκωσε καὶ πῶς νὰ τὴ χορτάσω· || παρατηρῶ μακρόθεν, ἀγναντεῖω βλ. λ. 2) εἶμαι ὁρατὸς μακρόθεν, φαίνωμαι ἀπ' ἀγναντία· τὸ βασιλεῖ ἀγναντιάσε, σὲ λίγῃ ὥρᾳ θά ναι στὸ λιμάνι.

ἀγναντιαστός-ῆ-ό δημ. ὁ ἀπέναντι κείμενος· οἱ δυὸ βράχοι ἀγναντιαστοὶ καὶ καταμαεῖς μὴ ρεματιά στενῇ, Ἐπίρρ. ἀγναντιαστά· τὰ δυὸ μοναστήρια εἶναι χτισμένα ἀγναντιαστά.

ἀγναντιῶν (τὸ) δημ. ἡ μακρόθεν θέα· βγαίνω στ' ἀγναντιῶν || περίοτος θέσις ὅθεν ἀγναντεῖ, περισκοπεῖ τις τὰ πέριξ· κάθομαι σ' ἀγναντιῶν.

ἀγναντος-ῆ-ό δημ. ὁ περίοτος, ὁ μακρόθεν ὁρατός· χωριά ἀγναντα, ἐντεῦθεν κ. τοπωνυμία.

ἀγναντιῶ δημ. βλέπω μακρόθεν· δ.τραγ. Σαρακηνὸς τὴν ἀγναντία ἀπὸ φηλῆ ραχοῦλα συνών. τοῦ ἀγναντεῖω βλ. λ.

ἀγναντος-ον στερ. α-τ-γναντός ὁ μὴ ἐγναμπος, ἀέκυκλος· Πλούτ. Ἠθ.631D 2) ὁ ἀπλutos· Πλούτ. Ἠθ.169B ὁ Μοῖρις τὸν διὰ τοῦ κ. τὸν ὑπολαμβάνει ἀπτικόν· ἀκνανταν Ἀττικῶς, ἀγναφον Ἑλληνικῶς, πρβ. Θωμ.Μ ἀκναπτον, οὐκ ἀγναφον, ὥσπερ καὶ κναφεύς, οὐ κναφεύς, Πολυδ.7,37,69,Φώτ.19,21B ἀγναπτος καὶ διὰ τοῦ γ καὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον τοῖνομα· ἐκ τῶν ἐπιγρ. φαίνεται ὅτι οἱ διὰ τοῦ γ προσηνεγμένοι τύποι, οἷον γναφειον, Γνίφων εἶναι νεώτεροι, τοῦ 4ου καὶ 3ου αἰῶνος π.Χ., οἱ δὲ διὰ τοῦ κ τοῦ 6ου καὶ τοῦ τέλους τοῦ 5ου αἰῶνος π.Χ. Ξεν.Ἀπ.3, 7,6 κναφεύς, Δημ.54,7 κναφεύς, Ἀσχίν.1,194 κναφεύς, κναφειον, Ἀριστ.2,φ.1128 καὶ Ἐκκλ.4,15

κναφεύς, ἀλλὰ Πλούτ.166 (388 π.Χ.) γναφεύει οὐχὶ ἀκούσης τῆς λήθνης παραδόσεως, ἀλλὰ χειρόγρ. τινα καὶ Πολυδ.7,37 ἔχουσι κναφεύει παρὰ τὸ μέτρον, ὁ δὲ Βηρικὲ διορθοῖ ὁ δὲ τις κναφεύει, βλ. κναφεύς-γναφεύς, κναφεύω.

ἀγνατός-ῆ-ον λ. λατ. ὁ πρὸς πατρός συγγενής· Ἰουστ.Νεαρ.2,195I ἀγνατός ἡ cognatus.

ἀγναφός-ον (1) |βλ. ἀγναφός| ΚΔΜατ.9,16,Μάρκ. 2,21 ῥάκουσι ἀγνάφου (ἐκ τοῦ γνάπτω) πρβ. ῥάπτω, ἄρραφος.

ἀγναφός-ῆ-ο (2) κ. **ἀγναφός** δημ. ἐλεύκαστος. **ἀγναφόνετος** (τὸ) κ. ἀγναφόνετι δημ. τὸ εἶργασμένον ἀτελὲς δέρμα συνών. πέτσας.

ἀγναί (ἡ) κ. **ἀγνιά** δημ. τὸ φυτὸν ἄγνος βλ. λ.

ἀγνεβός-ῆ-ον κ. **ἀγνεβός** δημ. ὁ μὴ κεκλωσμένος, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς νῆμα, ἀκλωστός· ἀγνεβὰ μαλλί, ἀγνεστο μπαμπάκι.

ἀγνεῖα (ἡ) (ἀγνεύω) ἀγνότης, καθαρότης· Σοφ. ΟΤ814 τὰν ἐπείστον ἀγνεῖαν λόγων τε ἔργων τε πάντων, Ἀντφ.Τετρ.1,6,11 οὐτε εἰς τὰ τεμένει εἰσιὼν τὴν ἀγνεῖαν τῶν θεῶν μιανὴν οὐτε κ.τ.ε., Πλάτ.Νόμ. 917B καθαρότης καὶ ἀγνεῖα 2) ἀποχή, σωφροσύνη· Πλούτ.Νόμ.16 ἡ τριακοσιταετὶς ἄ. τῶν Ἑστιάδων, Πλούτ.730D ἀγνεῖας μέρος ἀποχὴ ἰχθύων, Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς ἀγνεῖας καὶ νομῶν ἐθῶν ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἐν Ἐπιδάυρῳ ναοῦ λέγουσιν ὅτι ἦτο γεγραμμένον ἀγνὸν χρὴ ναστὸ θυωδὸς ἐντὸς ἰόντα ἰόντα ἔμμεναι ἀγνεῖα δ' ἐστὶ φρονεῖν δοῖα· 3) ἀγνεῖας πείρα |δοκιμασία καὶ ἀποδείξις τῆς ἀγνεῖας, ἔλεγχος παρθενίας| βλ. Ἀ.Ἀδαμαντ. ἐν Λογογ. τόμ.1-3.

ἀγνεύω (τὸ) ἀγνῇ, παρθενικῇ διαγωγῇ· Εὐρ.Τρ. 501, Ἠλ.256 ἀγνεύμ' ἔχων τὴν θεῖαν ἔχων εὐχὴν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτήω (τὸ) ὁ τόπος, ἐνθα οἱ ἀγνεύοντες μένουσιν· Χαρίθ.Πορφ.Ἀν.ἐμφ.4,6' ἐν Παν. τόπος, ἐν ᾧ ἐναποτίθενται τὰ σκεύη, ἱερὸν σκευοφυλάκιον.

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

ἀγνευτικός-ῆ-ον ὁ διατηρῶν ἑαυτὸν ἀγνόν, ἀντίθ. ὁφροδισιαστικός· Ἀριστ.Ζ1498B,2' 2) ἐνεργ. ὁ καθάριων Φιλ.4,303,24,5,121,17Βερολ. ἀγνευτικά περιρρανήτρια, 4,235,4,5,125,15 ἀγνευτικά καθάροια, 2,58,71 περιρρανήτρια καὶ καθάροια ἀγνευτικά ἐν Παν. ἀγνευτικά ἡμέραι ἡμέραι καθαρῶν, τὰξιμον, πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ τηρῇ σωφροσύνην, «μὴ θιγεῖν σῆς εὐνῆς».

Ἐπιγρ. ἀγνεύεωσαν δὲ καὶ εἰσέωσαν εἰς τὸν τῆς θεοῦ ναόν, ἀπὸ μὲν τῆς ἰδίας γυναικὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός αὐθημερόν, ἀπὸ δὲ ἄλλας τῆς καὶ ἀλλοτρίου δευτεραίῳ λουσαμένοι' ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπὸ κήδους καὶ τεκνούσης γυναικὸς δευτεραίῳ, ἀπὸ δὲ τάφου καὶ ἐκφοράς κ.τ.ε. (βλ. ἀγνός)· αἱ καὶ λ. ἀγνίζω ἀπολ. παθ. ἐνεργ. Ἀντιφ. Τερ. 1,3,11 τιμωρεῖσθαι τὸν ἀπακτείναντα, ἀντιφάσκει δὲ τὴν πόλιν, κ. ἀγνεύει ἑαυτὸν, πρβ. σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 531 τὸ δὲ ἀνελίθο λαοδοσία ἢ ἐκ παραλλήλου ὡς τὸ ἀγνεύσας ἐκάθηνεν || παθ. Ἐπιγρ. ὅπως ἀγνεύηται τὸ ἱερὸν, Πολυδ. 1,25 || μετ. ἀμτθ. Φιλῶδ. Ρητ. 1,189,85 ἀγνεύοντες ἐν λέξει ἵντες καθαροί, σαφεῖς εἰς τὸ λεκτικόν |.

ἀγνέω ἥα. «ἀγνεν Κρήτες, ἀγνηκε ἀγήνοχε Λάκωνες», Ἐπιγρ. αἰτωλ. ἀγνηκός, πρβ. διεξαγνέω. **ἀγνεύω** (ἰ) Εὐστ. 1082,35 «ἀγνεύον ἐκαλείτο παικτικὰς ἀντιφραζόμενος, ἀληθὺς γὰρ ἦν ἀναγνος» δηλ. πορνείον· Κλέαρχ. π. Αθην. 515Ε τὰς τῶν ἄλλων γυναικάς καὶ παρθένους εἰς τὸν τόπον τὸν διὰ τὴν πράξιν ἀγνεύονα συνάγοντες ὀφρίζον | οὐ καὶ θεοὶ εἰκ. «ἀγνώνα=ἀγκάλισμα, ὅπου τὰς γυναικας, περιπτόσσονται», πρβ. καὶ Πλάτ. Κωμ. 178, βλ. ἀγκών |.

ἀγνεύω (ἰ) ἐσφ. γ. τοῦ ἀγνιμός· ΠΔ Ἀριθ. 8,7. **ἀγνίζω** μελ. -ῶ (ἄφ· Ἀριθ. 8,6) ποιῶ τι ἄγνόν, καθαίρω ἰδίως δι' ὕδατος· ἀπολ. Πλούτ. Ἠθ. 263Ε τὸ πῦρ καθαίρει καὶ τὸ ὕδωρ ἀγνίζει || παθ. Ἀριστὸν. 1,17 ἀγνισθεὶς ἐνὶ Τάμνῃσι βουλάς Ζηνὸς ὑπερχόου, ΚΔ Πράξ. 21,24 ἀγνισθῆναι σὺν αὐτοῖς, αὐτ. 26 σὺν αὐτοῖς ἀγνισθεὶς ἐσθίει εἰς τὸ ἱερὸν | τ.ε. ἀγνεύσας εἰδωλοθύτου καὶ αἵματος κ.τ.λ., πρβ. Ἀριθ. 6,3 ἀπὸ οἴνου ἀγνισθῆσαι || μετ' αἰτ. Σοφ. Αἰ. 655 λέμιαθ' ἀγνίσας | καθάρας δι' ὕδατος, ἀπαλύνων τοὺς ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ποιημένων ῥήσους |, Πλούτ. Νομ. 13,3 ὕδωρ ἱερὸν ἀποδείξει τὰς Ἑστιάδας παρθένους, ὅπως ἀγνίσει καὶ ῥαίνωσι τὸν ἀνάκτορον || μέσ. Εὐρ. Ὀρ. 429 οὐδ' ἡγνισαι σὺν αἵμα χερσὶν | ἀντὶ σοῖν χερσὶν οὐδ' ἡγνισαι μίσμα χερσὶν, ἐξήγνισας τὰς χεῖρας τοῦ μισάνοντος αὐτῶν αἵματος || μετ' αἰτ. καὶ δοτ. ὄργ. γ. ἴωσα. Αἰ. 2,14,6 τῷ σίματι τὰς οἰκίας ἡγνίζον, αὐτ. 3,11,1 τὴν φυλὴν ἡγνίζε πηγαίαις ὕδασι, Αἰ. 15,6 ὃν πάτρην μὲν ἔδεκτο φίλον νέκυν, ἡγνισα δ' Ἀτθίς πυρκαῖη | =ἐθάψε || παθ. Εὐρ. ἰκ. 1211 ἴν' (=ὅπου) αὐτῶν σώμαθ' ἡγνισθῇ πυρὶ (=ἐτάφασαν), πρβ. Ὀρ. 40 θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθ' ἡγνισται δέμας || καὶ ἀπλῶς ἀγνίζω· Αἰ. 2,926 ἡγνισαν ἐντομα μύλων | ἔκαυσαν θύματα, ἱερεῖα μύλων, 7,49 (βιάνωρ) | τρεῖς γὰρ ἀπαστράφας ἐκ Διὸς αἰθέρ ἡγνισα τὸν θνατὸν σήματος ἱστορίαν | κατέκαυσε τὴν θνητὴν τοῦ τάφου εἰκόνα, τὸ ἐν τῷ τάφῳ σώμα |, Σοφ. Ἀντ. 544 μὴ τοι μ' ἀτιμάσεις τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι | μὴ μοῦ ἀρηθῆς τὴν τιμὴν ν' ἀποθάνω μαζ' ἰσοῦ καὶ οὕτω διὰ τοῦ θανάτου νὰ ἐξελῶσω τὸν ἀποθανόντα, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐν στ. 538' ἀλλὰ κάλιον διὰ τῆς ταφῆς καθάραι, τοῦ μὲν θανεῖν τελικῶς, τοῦ θ' ἀγνίσαι ἐιδικῶς ὅτι ἡγνισα, κατὰ ζεύγματος, πρβ. Ἠρ. 6,37, οὐ Κροῖστος προηγόρευε τοῖσι Λαμφακηνοῖσι μετιέναι (τελικῶς) Μιλτιάδεα' εἰ δὲ μὴ, σφέας πῖτους τρέπον ἀπέλειε ἐκτρίφειν | ἐιδικῶς || καὶ κατ' ἀντίφρασιν ἥα. «ἀγνίσαι ἀποθῆσαι (Εὐριπίδης) βουσιρίθ' καὶ διαφθεῖραι Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαρᾷ», πρβ. ΑΒ 339,8 || μέσ. Πλούτ. 972Β ἀγνιζόμενοι τῇ θαλάσσῃ || παθ. Διον. Ἀλ. 468 καθάραι τὸν ἀνδρὰ οἷς νόμος τοὺς ἀκουσίους φόνους ἀγνίζεσθαι καθαρῶς.

ἀγνικά (ἰ) αἱ ἀγνά δη. τὰ ἀνευ ὁκνήσεως, αἵματος καὶ λεπτὰ μαλακόδερμα, ἀντα σπῆσι, πολυπόδες, τευθίδες κ.τ.τ. τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μαλάκια λεγόμενα· Χατζιδ. ΜΝΕ 135.

ἀγνίνα (φύλα) Ὀρφ. Ἀργ. ἀμφ. Hermann ἀγνίνα.

ἀγνίνας-η-ον ὁ ἐξ ἄγνου πεποιημένος, λῆγνος· Πλούτ. Ἠθ. 693Ρ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἀγνίνας ἐβάδισεν διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσαν, πρβ. Λυγίειν.

ἀγνισμός (ἰ) ἀγνισμός, καθαρμός, ἐξάγνισις, ἐξίλαστήριον· Αἰολ. Εὐμ. 1326 ματρώον ἀγνισμα κώρον φόνου | φυσικὸν ἐξίλαστήριον τοῦ μητρικοῦ φόνου | βλ. καθάρμα ΠΔ Ἀριθ. 03,6 ὅπως θαντισμοῦ ἀγνισμὸς ἐστί, πρβ. 19,20 ὅτι ὕδωρ θαντισμοῦ οὐ περιερανίσθη ἐπ' αὐτόν, ἀκαθάρτος ἐστί.

ἀγνισμός (ἰ) καθαρμός, ἐξάγνισις· Διον. Ἀλ. 469 ἀγνισμὸν ποιέσθαι, Πλούτ. Ἠθ. 280C περιμάρτυσαι σκυλακίους τοὺς ἀγνισμοῦ δεομένους, πρβ. Αἰ. 28, Ἐπιγρ. 3ου αἰῶνος π.χ. τοὺς ἀγνισμοὺς τοῖς πρὸ τῶν Θεομορφορίων ἐπευχέσθαι, καὶ τοὺς τε ἀγνισμοὺς καὶ τοὺς καθαρμούς ἐπιτελεῖν.

ἀγνιστέον-α-ον ὁ ἀγνίσων ἢ ἀγνισθῆναι· Εὐρ. Π. 1199 ἀγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεᾶς βρέτας πρέπει νὰ καθάρω | διὰ θαλασσίῳ ὕδατος, πρβ. στ. 1191 κ.ε. | τὸ ἔδονον τῆς θεᾶς.

ἀγνιστήριον (ἰ) τὸ δι' οὗ τις ἀγνίζεται, καθάρεται, σπονδεῖον· Ἡρων. Πνευμ. 2,31 «Θησαυροῦ (τ.ε. σπονδεῖου, βλ. αὐτ. 1,21) κατασκευὴ τροχὸν ἔχοντος στρεφόμενον χάλκεον, δὲ καλεῖται ἀγνιστήριον· ταῦτα γὰρ ἐβόσταν οἱ εἰς τὰ ἱερὰ εἰσόντες στρέφειν», πρβ. 1,32 «ἐν τοῖς Αἰγυπτίῳ ἱεροῖς πρὸς τὰς παραστάσι τροχὸι χάλκεοι ἐπιστρέφοντο γίνονται πρὸς τοὺς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτοὺς διὰ τὸ δοκεῖν τὸν χάλκον ἀγνίζει ἐπὶ δὲ καὶ περιρρανίσθαι πρὸς τοὺς εἰσερχομένους περιρρανίσθαι. δέον οὖν ἔστω ποιήσαι, ὥστε ἐπιστραφέντος τοῦ τροχοῦ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ἐπιρρέειν εἰς τὸ ὡς εἰρηται περιρρανίσθαι». 2) ὁ τόπος, ἐνθα τις ἀγνίζεται διὰ τῆς προσευχῆς· Θ. Στόου. Μεγ. Κατ. 1,657 Κερ. παρκευσώμεθα ἐπὶ τοῦ δοῖ-θιμου Θεοδοσίου ἀγνιστήριον.

ἀγνιστής (ἰ) ὁ ἐξαγνίζων, ὁ καθαρτὴς γλῶσσ. **ἀγνιστικός**-ή-αν (βλ. ἀγνευτικός)· Εὐστ. 43,4 ἀγνιστὸς δέ τις ἦν ἡ διὰ τοῦ πυρὸς παπὴν τοῦ νεκρωθέντος, ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἀγνιστικόν διὸ καὶ αἱ καθάρμα διὰ πυρὸς γίνοντο.

ἀγνίτης (ἰ) ὁ ἀγνίζων· Πολυδ. 2,24 θεοὶ λύσει καθάραισι ἀγνίται, Λυκόφ. Ἀλ. 135 τὸν ξένους σύν-δορον Αἰγυπτίους ἀγνίτην πόνον | σχολ. ἡσύν τὸν δα' τὸν αὐνδῆμνον τὴν ξένων τὸν ἀγνίζονα πόνον τοῦ Πασειδῶνος, τῆς θαλάσσης |, Φώτ. «ἀγνίτης ἱκέτης καὶ καθάρσιος· καὶ γὰρ ὁ μύσους ἀγνισθεὶς καὶ ὁ καθάρσιος οὕτως λέγονται».

ἀγνοδίκαις | -δοκίαις κώδ., ὅπερ ἀδύναστον ἰδεῖ Ἀθην. 1,625 κ.ε. | αἱ θεοὶ· Ἡφ. Φώτ. ΑΒ. ὁ Κηκηκεῖα πῖθον. «ἀγνοΔΕΚΕΙς» αἱ ἔδειαι || ἰδεῖ Τιμ. Λεξ. Πλάτ. σελ. 112 | αἱ ἀγνὴν κοίτην ἔχοντες, αἱ ἀγνώδαι κοιμημέναι.

ἀγνοδίκος ἥα. | κἀλλιον Ηερ. ἀγνο(σι)δίκος | ἡ ἀγνοῦσα τὸ δίκαιον.

ἀγνώω ἐπ. ἀγνώω ὑποτ. γ' ἐν ἀγνοίῃσι, ἀόρ. ἡγνώισα, μέλλ. παρὰ τε τοῖς Ἀττικῶς καὶ τοῖς μεταγ.· ἀγνώω, μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. διαθ. ἀγνοῦσθαι· Δημ. 18,249 ἰδ. γ. ἀγνοῦσθαι οὐχ ὀρθά Naber Mueen. 1903,302 | Λουκ. 2, τραγ. 5 (ἰδ. γ. ἀγνοῦσθαι, σχολ. ἀγνώωσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγνοῦσθαι)· διὰ μακρῶν διαλομβάνει ὁ Κόντας ἐν Ἀθην. 8,434 κ.ε., πρβ. καὶ Λογ. Ἐρμ. 130 κ.ε.· τὸ ἀγνώω προσηγορίῃ ἐπιθ. ὁ ἀγνώος, Schweiz. Gesell. Br. 288 αὐ γινώσκων. |) αὐ γινώσκων, δὲν ἀναγνωρίζω τινά μετ' αἰτ.· ἰλ. Ν. 28 οὐδ' ἡγνώισα ἀνάκτα, Ἡσιόδ. Θ. 551 γνῶ οὐδ' ἡγνώισας δόλον | τὸν κατάλαβε τὸν δόλον καὶ τὸν παρακάταλαβε |, Θουκ. 2,49,8 τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανεν τῶν πάντων ὁμοίως καὶ ἡγνώισαν σφάς τε αὐ-

τοὺς καὶ τοὺς ἐπιτηδεύοντες (ἴνας δὲ κατελόμενε ἀμνησίου τῶν πάντων, ἥτις ἔσχευ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν), πρβ. Ἰνν.Κω.6,Γαλ.16,64δ, βλ. ἀγνοια, Δημ.10,74 πῶς γὰρ ἐστὶν ἴσον τοῦτων μὲν τινὰς ἐκ τοῦ δεσποτηρίου ἥκοντας ἑαυτοὺς ἀγνοῦν, τὴν πόλιν δ', ἢ προσιετῆκαί τῶν ἄλλων κ.τ.έ. | ἰδιότ. πῶς εἶναι δίκαιον τινὲς μὲν τοῦτων, ἐν ᾧ ἔχουσιν ἐξέλθει ἐκ τοῦ δεσποτηρίου, νὰ λησμονήσῃ ἑαυτοὺς, νὰ μὴ ἔχωσι τὸ γινώθαι σαυτοὺς, ἢ δὲ πόλιν κ.τ.έ.], Πλάτ.Φαίδρ.228Α εἰ ἐγὼ Φ. ἀγνοῶ καὶ ἑμαυτοῦ ἐπιλέλλομαι | ἐάν ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὴν φύσιν τοῦ Φαίδρου καὶ ἔχω λησμονήσῃ ἑμαυτόν, δὲν γνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου! || μετὰ γεν.πρ. καὶ αἰτ.πράγ.: Πλάτ.Γοργ.517 ἀγροῦντες ἀλλήλων δ,τι λέγαμεν (βλ. γινώσκω) | ὁ Μωροῦτης τὴν γεν. ἀλλήλων ἐξάρτα ἐκ τοῦ δ,τι λέγαμεν=τοὺς λόγους ἄλλων | ἐμπροσθ.: Πλάτ.Φαίδρ.277D περὶ τινος || μετὰ μτχ.: Δημ.13,17 τίς ἀγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δευρ' ἤσαντα; || μετὰ εἰδ.πρὸτ. δ,τι τοῦ δ,τι: Ξεν.ΚΠ 7,224 ἀγνοῶν ἑμαυτόν | μὴ συναισθάνομαι | ἰδιότ. καὶ κ.τ.έ.: || μετὰ πλγ.πρ. ἐρωτ. διὰ τοῦ εἰ | Ἰσοκρ.15,17, Ξεν.Ἀνδ.5,12 || ἢ μτχ. ἀγνοῶν ἐρμην. πολλὰ διὰ τοῦ ἐξ ἀγνοίας, δι' ἀγνοίαν, οἷον Ξεν. Ἀν.7,3,38 || παθ.: Ἀρρ.Ἀν.7,1,4 ζητεῖν τὴν ἡγορημένον (τῶν ἀγνώστων μερῶν), Διόδ.11,26,45,17,73 συγγνώμην ἀνείσθαι, δίδοναι ἐπὶ τοῖς ἡγορημένοις | ἐπὶ ταῖς ἡμερησίαις, τοῖς ἀγνοήμασι, λατ. peccata), Ἰσοκρ.5,87 τὴν ἀγνοήσασαν κατ' ἐκείνην τὸν χρόνον (τῶν γενομένων σφαλμάτων), ἀπολ.: Ἰσοκρ.8,39 ταῖς ψυχαῖς ταῖς ἀγνοούσαις καὶ γενοῦσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν οὐδὲν ἔστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος, Πλούτ.Κάτ.πρσβ.201 δ δὲ ἐρωτηθεὶς τί πράττει Κάτων, οὐδὲν ἀπεκρίνετο, πλὴν ἀγνοεῖν || νεώτ. μτχ. ἀγνοοῦμενος ὁ ἀγνώστου διαμονῆς στρατιωτικῆς ἢ ναυτικῆς, ὁ κηρυχθεὶς εἰς ἀγνοίαν.

ἀγνόημα (τό) ἀγνοια, σφάλμα ἐξ ἀγνοίας, ἀμαρτήματα, πλάνη: Γοργ.Ἐλ.ἐκ.19 εἰ δ' ἐστὶν ἀνθρώπινον νόημα καὶ ψυχῆς ἀγνόημα, Θεοφρ.Φ.ιστ. 9,4,8 πλὴν οὐτο γ' ἔτερον ἀγνόημα προσηγορεύουν, Διόδ.1,1,5 καλὸν τὸ δύνασθαι τοῖς τῶν ἄλλων ἀγνοήμασι πρὸς διδράμην χρῆσθαι παραδειγμάτων, Πλάτ.16,3,3 ταῖς ἀμαρτίαις καὶ τοῖς ἀγνοήμασι μου, ΚΔ Ἐδρ.9,7 τὰ τοῦ λαοῦ ἀγνοήματα, Πλάτ.

ἀγνοηματίζω Ἀκού.Ψαλμ.118, πρβ. ὀνοματίζω.

ἀγνόησις (ἡ) Φιλόδημ.Θε.1,7.

ἀγνοῦμαι (οἰ) αἰρετικὰ τινες, οἱ λέγοντες μὲν τὸν Θεὸν λόγον πάντα γινώσκειν, τὴν δ' ἡνωμένην αὐτῷ καθ' ὑπόστασιν ἀνθρωπότητα πολλὰ ἀγνοεῖν, Κομμην.Λεξ. Ἀβησαυρ.

ἀγνοῦνται μετ' ἀρν. οὐκ ἀγνοῦνταί: Φιλ.1,16,16.

ἀγνοητικὸς-ή-όν ὁ προερχόμενος ἐξ ἀγνοίας: Ἀριστλ.ΗΕῤῥ.1946β38 ἀδικήσαι ἄρα ἀπὸ ἐπιστήμης τὰ δίκαια πράττων ὥσπερ καὶ τὰ ἀγνοητικά ἀπὸ ἐπιστήμης.

ἀγνοῖα (ἡ) κ. ἀγνοῖα Σαφ.Τρ.350, Φιλ.129, πρβ. ἀνοῖα, καληρροῖα, εὐκλεία κ.τ.λ. | ἴδε Χαριτων. Ποικ.Φιλ.1,198 κ.έ. | ἀγνοῖα, ἀμαθία: Αἰσχ.Ἰκ. 499 φίλον τις ἔκταν ἀγνοίας ὕπερ, Σαφ.Τρ.419 οὐκ οὐν σὺ ταύτην, ἢν ὕπ' ἀγνοίας ἀφες, ἴδλην ἐφασκες κ.έ. (ἢ ἐν ἐπειδὴ δὲν γνωρίζεις βλέπεις' εἰρωνικῶς), τὸ χωρίον πάντως ἐκφωραμένον, ἴσως οὐκ οὐν σὺ ταύτην, ἢν σὺ γ' ἀγνοῖας ὡς θροεῖς, ἴδλην ἐφασκες | περὶ ἧς ὡς ἀγνοῶν δῆθεν, σάν νὰ μὴ τὴν ἑαίρης, οὐμείεις, ὅπερ συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὸν σχολ. ἢν προσποιῇ ἀγνοεῖν), στ.350 ἢ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοῖα μ' ἔχει | δηλ. τοῦτων ἀγνοῶ κ.τ.έ. |, Θουκ.2,43,4 οὐτε γὰρ ἱατροὶ ἥρουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοῖα, ἀλλ' αὐτοὶ κ.τ.έ. | οὐτε οἱ ἱατροὶ ἠδύναντο νὰ βοηθήσωσι,

διότι χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὴν φύσιν τῆς νόσου διὰ πρῶτην φοράν ἐθεράπευον αὐτήν, κ.έ. | || ἀντιπθ. τῇ ἐπιστήμῃ: Πλάτ.Θεαίτ.199D τῇ γνῶσει, Φιλόπ.π. Ἀἰδ.κόσμ.4,7,7,5 ἐξ ἀγνοίας ἀμαρτάνειν, Ξεν. ΚΠ3,1,38 οὐ γὰρ κακονοῖα τῇ σθ. τοῦτο ποιεῖ, ἀλλ' ἀγνοία ὁπῶσα δ' ἀγνοία ἀνθρώπου ἐξαμαρτάνουσι, πάντ' ἀκούσια ταῦτ' ἔγνευ νομίζω | δηλ. ἢ κατὰ Σωκρ. ἐπονεῖδιστος ἀμαθία, Φιλ.1,70,6 τὰ ἀκούσια καὶ κατὰ ἀγνοίαν ἀμαρτήματα, 6, 121,7 τῇ ἀγνοίᾳ τοῦ κρείττονος διαμαρτάνοντι συγγνώμη δίδεται, 4,184,21 ὕπ' ἀγνοίας ἀμαρτάνω, Πολύβ.1,68,1 οἱ Καρχ. τότε πρὸ ἀφθαλμῶν ἐλάμβανον τὴν αὐτῶν ἀγνοίαν, δτ' ἦν οὐδὲν ὀφέλος || νεώτ. ἀγνοια νόμου ἢ μὴ γινώσκαι τὸ νόμου, ταύτην οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἵνα ἀποφύγῃ τὰς συνέπειας τοῦ νόμου | ἀντιπ. πρὸς τὴν ἀγνοίαν πράγματός || ἀμνηστία, τὸ μὴ ἀναγνωρίζειν: Ἰνν.Κω.6 μετὰ ῥίγας ἀγνοια κακὸν (τὸ νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ τις τοὺς οἰκείους τοῦ), πρβ. Γαλ. 16,64 ἢ μετὰ ῥίγας ἀγνοια καὶ λήθη || τὸ ἐξ ἀγνοίας σφάλμα, ἀγνόημα || νεώτ. ἢ κατὰστασις τοῦ ἐν ἀγνώστῳ διαμονῇ, μὴ μω λιποτάκτου: ἐκπ. ρύχθη εἰς ἀγνοίαν || ἀγνοια ἐλέγχου τὸ κατὰ τὸν ἐλεγχον ἐξ ἀγνοίας γινόμενον λογικὸν σφάλμα.

ἀγνοισμός (ὁ) νεώτ. ἀγνοῖα βλ. λ.

ἀγνοιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπαθὲς τοῦ ἀγνοστικισμού, ἀγνοστικός βλ. λ.

ἀγνόοκακον (τό) Εὐστ.834,36 δ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ αἰσδοκαρον, τὸ κατὰ τινὰς ἀγνόοκακον, Γαλ.14,552 ἀγνόοκακα δίδου ἐσθίειν, κ. ἀγνόοκακα πάντα συντρίψας, πρβ. «δουκάγκ. ἀγνόοκακα» ἀλυγαοκακα» γρ. τὰ λυγεόκακα.

ἀγνοοῦντως ἐξ ἀγνοίας: Ἀριστλ.Τοπ.2,9,2 ἀντιθετον τοῦ ἐπιστημονικῶς, ὡς ἡ ἀγνοια ἀντιπῆθαι τῇ ἐπιστήμῃ.

ἀγνοοῖς-όν μsn. ποιῶν τι ὀγόν, ἐξαγνίζων.

ἀγνοπολεῖμαι Φωτ.20,8R «ἀγνοπολεῖσθαι» τὸ σφαγίσις καθαίρεισθαι ».

ἀγνοπόλος-ον ἀγνός, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος: Ὀρφ. Ὑμν.18,12 2) ὁ ἀγνίζων: Ὀρφ. Ἀργ.38 ἀγνοπόλος καθαρίζας.

ἀγνоруτος-ον (μὲν γὰρ χάριν τοῦ μέτρου): Αἰσχ.Πρ.450 παγαὶ θ' ἀγνоруτων ποταμῶν (ἀγνός ρεῶντων, καθαράν).

ἀγνος | ὁ ὀρεσνεῖκος ὅτι ἡ θηλυκὸς μτγν. θαμνώδεις φυτὸν, ἀλλως λόγος-λυγέα βλ. λ. αἰγνας castns, αὐ οἱ κλάδοι εὐκαμپτοι καὶ εὐλύγιστοι, δι' ὧν ἤπλεκον διάφορα πράγματα τὸ πάλαι ὡς καὶ νῦν: Χίων.κωμ.2 ἀγνος ἐν χαράδρᾳ πεφυκάτος, Πλάτ.Φαίδρ.230B | πρβ. Πλάουτ. Ηθ.749Α | τοῦ ἀγνου δὲ τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον, παρὰ Πλούτ.641D ἡ ἀγνος ἀνθεῖ χῶ βότρυς παλαινεται, πρβ. ΕΜ595,34 Μύρσος' μύρσος ἐς ὠτῶντα παλαιαμένης τ' ἀγνοιο. Μύρσος πλεκτόν ἐστὶν ἀγγεῖον ἐξ ἀγνου πλεκόμενον λύγων παρὰ τοῖς παλαιαῖς ὑπῆρχεν ἡ δοξά, καθ' ἣν ὁ ἀγνος ὑποσπινόμενος συνετέλει εἰς ἀγνοίαν, ἥτοι ἐκάλυψε τὴν ἀφροδίαν ὀρυμν: Αἰλ.Ζ 9,26 τοῦτων τοι καὶ ἐν Θεομοφορίοις ἐν ταῖς στιβάσι τὰ γύναια τὰ Ἀττικὰ ὑποσπινόμενα καὶ ἀμυγῆς ἀφροδισίου κωλυμὰ ἐσσι, καὶ εἰκοι τὰ γὰ θναμα λαθεῖν ἐντεθέν, Διοσκ.1,103,3 ὠνόμαστοι δὲ ἀγνος διὰ τὰς ἐν Θεομοφορίοις ἀγνευούσας γυναικας ἐξ ὑπόσπινωμης χρῆσθαι αὐτῇ, Γαλ.11, 808, πρβ. 6,550,ΕΜ 1. ἀγνος, Πλιν.24,38 | βλ. λύγος | βλ. κ. Κόνταν ἐν Ἀθηναίῳ 5,485 || ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀγνος δῆμος Ἀγναῖος, δημότης Ἀγνοῦσος-Ηαγνοῖστος=Αγνοῦστος Ἐπιγρ. 2) ἰχθύς: Διφιλ.Σίφιν. π. Ἀθην.356Β οὐρανοσκοπός δὲ καὶ ὁ ἀγνος καλοῦμενος ὁ καὶ καλλιῶνυμος βαρεῖς (κωδ. ἀνευ τόνου καὶ πνεύματος, Καίθελ ἀγνός), βλ. κ. συγγ. ἀγνικά 3) Σουῖδ. εἰδος ὀρνέου.

ἀγνός-ή-όν (ἀγ-ίζομαι) καθαρός, ἱερός, ἁγίος· 1) περὶ θεῶν, ὡς ὁ Ζεὺς· Αἰσχ. Π. 652, εὐαρμοστάτα· Δέ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ὡς παρθένου· Ὁδ. Ε 124, Σ 202 χρυσόθρονος Ἀρτ. ἀγνή, Σοφ. ΟΤ 830 θεῶν ἀγνὸν σέβας ἱερῆργ. ἀγνοὶ σεβαστοῖο βλ. ἀθάς· 2) περὶ τῶν καὶ πραγμάτων ἀφιερωμένων τοῖς θεοῖς, οἷον Αἰσχ. Π. 280 ἀγνὸς αἰθέρ, Σοφ. Π. 86 ἀγνὸν φάος, Ἀντ. 1201 ἀγνὸν λουτρὸν (ἀγνισκόν)· || Σοφ. ΟΚ 37 ὥρος οὐχ ἀγνός πατεῖν | ὥρος οὐχ καθαρός, οὐχ κενός ἀγούς, ὥστε πατεῖν, ὃν ἀσέβης ἐστὶ πατεῖν, λατ. quem calcarē pedibus pefas est), πρβ. στ. 40, Ἑπιγρ. Χαθᾶτον=ἀθᾶτον· 3) ἐπὶ ἀνθρώπων, καθαρός, ἀμόλυντος, ἁγίαντος, παρθένος· Πίνδ. Π 4, 183 καθάραι ἀγναί, Εὐρ. Π. 102 πρόσθεν αὐτῇ (τὴν Κύριν) ἀγνός ὢν ἀσπάζομαι (βλ. ἀσπάζομαι)· || μετὰ γεν.· Εὐρ. Π. 1003 ἐνός δ' ἀδικτοῦ λέχους γὰρ ἐς τὸδ' ἡμέρας ἀγνὸν δέμας, Πλάτ. Νόμ. 840D ἥθειοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἀγνοὶ ζῶσιν, Μέν. Επιτρ. 223, ἀγνή γάμων γὰρ ἡμέραν τρίτην κάθηται, Φιλ. 4, 70, 21, ἀγνοὶ γάμων ἀγναῖς παρθένους προσερχόμενος, Εὐρ. Εφ. 2, 13, 8 ἐπιδύμνεται τῆρσιν αὐτῇ γάμων ἀγνήν, Πλούτ. Π. 268B, ἀ. ἀφροδισίων· || ἡμῶν. μετὰ τῆς ἀπὸ· Δημ. 1371, 24 [ἐν ὅρῳ ἱερεῖσι] ἀγνῆτες καὶ εἰμι καθάραι καὶ ἀγνή ἀπὸ τῶν ἀλλοίων τῶν οὐ καθαρῶνδόντων καὶ ὅπ' ἀνδρῶς συνουσίας, Ὀριγ. Κέλ. 1, 147 ἀγνός ἀπὸ παντός μύσους [βλ. ἀγνέω 4.5], ἀγνός φάνου | καθαρός φόνου, οὐκ μεμιασμένος τὰς χεῖρας δι' αἱμάτας, ἀθάς, Πλάτ. Νόμ. 759C φόνου ἀγνόν καὶ πάντων τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα· εἰς τὰ θεῖα ἡμαρτανόμενον, Εὐρ. Ὀρ. 1604 ἀγνός γὰρ εἰμι χεῖρας | καθαρός τὰς χεῖρας φόνου, αἱμάτων· || καὶ ἀπλῶς ἀγνός· Εὐρ. Π. 975 μητροκτόνος νῦν φεζέομαι τὸδ' ἀγνός ὢν | τῶρα θά κατηγορηθῶ, θά καταδικηθῶ, ἐκτελέσας τοὺς χρησμούς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μητροκτόνος, ἐν ᾧ τότε, ἄλλατε, πρὸ τοῦ λάβω τὴν ἐντολήν, ἡμῖν ἀγνός, ἀθάς, Σοφ. Ἀντ. 889 ἡμεῖς γὰρ ἀγνοὶ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην | οὐδὲν ἐναγέε, μαρὸν ἐπρόξαμεν, εἰμεθα ἀθῶοι· 4) γενικός ἐπὶ ἡθικῆς ἐννοίας· Πίνδ. Ο 3, 37 ἀγνός κρείς, Ξεν. Συμν. 8, 15 φυχτὴ φίλια ἀγνή Πλάτ. Νόμ. 782 ἀγνὰ θύματα [τὰ ἀναίμακτα, οἷον πέλαγοι καὶ μέλητι καρποὶ δεδοσμένοι ἀντιπθ. πρὸς τὰς σάρκας]· || παροιμ. ἀγνώτερος ηὗδαλιον Διογεναν· 1, 12 ἐπὶ τῶν ἀγνῶς βεβιωκότων· παρῶσον ἐν θαλάσσῃ ἐστὴν ἀεὶ τὸ πηδάλιον· 5) δημ. κ. ἀγαθός, ἀπὸνηρος, τίμιος· φρ. ἔχει τὰ χέρια τοῦ ἀγνὰ [δὲν κλέπτει]· ὁ δημ. ἐπὶ πραγμ. ἀνόθευτος, γνήσιος ἐκλεκτῆς ποιότητος· ἀγνὸ βούτυρο, ἀγνὸ λάδι | ἐκλεκτόν, ἀνευ ἀμύλης· 7) δημ. τεράστιος, θαυμάσιος· δ. τραγ. ἀπ' τὸν ἀγνὸ τὸ θουπτό ἢ γῆς δλη βογιώσε | ἢ Ἀνατολὴ ἐδρεξε νερό κτλ Ἀσπὴ ἀγνὸ χαλὰξ· **ἀγνόστομος**-ον ὁ ἔχων ἀγνὸν στόμα· Τζέτζ. Ἰστ. Χιλ. 6, 33.

ἀγνασύνη Φιλόδημ Θ. 3, Ἀν. 76.
ἀγνοτελής-ές ὁ ἀγνός τελεταῖς λατρευόμενος· Ὀρφ. Ἀργ. 549 Θέμις ἄ., Ὑγν. 54, 3 Σίληνός ἄ.
ἀγνότης (ή) ἡ καθαρότης· Ἐπιγρ. δικαιοσύνης ἔνεκεν καὶ ἀγνότητος, ΚΔ Κορινθ. 2, 6, 6, 11, 3 τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀγνότητος· || δημ. ἀγνότης· δ. τραγ. δὴ ἀπάρθα ἀπόλειψεν ἀπὸ τὴν ὁμορφίᾳ σου, ἀγνότης σοῦ τὴν ἔπλανε ὁ Θεός μέσ' στήν καρδίᾳ σου.
ἀγνοτάκος μον. ἐπὶ θ. τῆς Θεοτόκου καὶ
* **ἀγνοτόκος** Πέτρ. Μον. Στ. π. εἰς τὸν Θεὸν τὸν Πρόδρομ. 32 πειθεῖ δ' εὐχάριστον ἀγνοτάκοιο τῆς μητρος.
ἀγνοτραφής-ές ὁ ἀγνός τραφείς· Ἐπιγρ. Suppl. Epirg. 1, 570, 14.
ἀγνόφυτας-ον μον. ὁ ἀγνός ηφευτευμένος.

ἀγνῶτης (ή) κ. ἀγῶς δημ. (τουρκ.) σπρόγιον λίαν πυκναύμενον διὰ βρασμοῦ.

ἀγνῶτης κ. ἀγῶνης δημ. πικρὶς ἀπὸ τὸ πολὺ βράσαιον | ἰδίως διὰ τὰ σπρόγια· παρὰφρασεῖς ἢ μουσταλευριὰ κὶ ἀγῶσε.

ἀγνῶτης (ή) | ὁρθότ. **ἀγνῶτης** | Θεόδ. Ἀλεξ. Καν. 332, 19, 20 Ἀεὶ δὲ σημειώσασθαι ἐν τῷ κανόνι τὸ ἀγνός-ἀγνῶτης ταῦτα γὰρ δεύτονον ὃν καὶ μακρὸν ἔχον τὸ υ διὰ τοῦ θος ἐκλήθη καὶ αὐ διὰ καθαρὸν τοῦ ας ἀγνῶτης δὲ λέγονται οἱ λίθοι οἱ περιφερεῖς καὶ τετρημένοι αὶ κρεμάμενοι ἐν τοῖς ἱσταρίοις, Πολυδ. 7, 36 ἀγνῶτης δὲ καὶ λεία οἱ λίθοι οἱ ἐξητηγμένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὕφαντικὴν, Πλούτ. 156 κανόνων διὰθεσιν ἢ ἀνέγερσιν (Wilam. ἀνερσιν βλ. λ. γ) οἱ ἀγῶνες λατ. poudera, ἐν τῇ δημ. πέτρας, λιθάρια, βαρίδια, πετρήσας, λιθαράκι, τριτόντα (Κρήτη) πλείονα περὶ ἀγνῶτων 10, 541 κ.ε.

ἀγνώμι ἀπλοῦν ἰων. καὶ ποιητ., σύνθ. πεζοῖ, κατάνυμι, μέλλ. ἀέω, κατάγω, ἀόρ. εἰσάειν, εἰσαεῖσαι, κατέαειν | κατέαειν Ψευδιπποκρ. Ἐπιδ. 5, 261, παθ. ἀόρ. ἐγὼν ἀγνῶν-ἀγνῶν-ἀγνῶν· Ὀμ., παρ' ὃ τὸ α βραχὺ, πλὴν ἐνός χωρίου Α 559 ὃ δὴ πολλὰ περὶ βόλας ἀμφὶς ἐγὼν, ἐνθα ἢ ὁρθή γρ. ἐάγω ἐκ τοῦ εἰσα, ἀεῖσιν γρ. ἀμφιγέσθαι, κατέαγην (ἀγ) ἀόρ. μνη. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους κατέαγην, παοκ. εἰσα-εἰμαι συντετριμμένος· Ἡσιόδ. Ἑργ. 534, Σαφ. κατὰ τμ. ὁλὰ κάμ μὲν γλώσσα εἰσα-κατέαγει (Cobet Mæm. 1873, 361 πέναγε, | Fri-edlander Hærmes 1929, 379 γλώσσα μ' (=μοι) εἰσαγε ἴδε Ἐπετηρ. Φιλοσοφ. Σχολ. 14, 259; | Χοιρίδ. Ἀθην. 464B ἐαγός, καὶ μνη., κατέαγει πεζοῖ, ἀπ. καὶ μνη. Εὐρ. Ἀριστ. Πλάτ. Δημοσθ., ἰων. κατέαγει (Πρ. 7, 224, πολλὰκις ἐν τοῖς ἱπποκρατεῖσι ἐν τῷ περὶ ἀγῶν καὶ ἀρδῶν, πρβ. καὶ παρένγε-ἀπένγε Μοχλ. 491, παθ. παοκ. μνη. κατέαγμαι, πρβ. πέναγην-πένηγμαι, ἐργαζομαι-ἐρρηγμαι, ρημ. ἐπὶθ. κατακτάς Ἀριστ. Μετ. 4, 9, 10 κ.α. κακός Blass Α' β' 346 ἀναφέρει τὸ ἐν Εἰρ. Ἀριστ. 1244 εἰς τὸ κατάνυμι δέον εἰς τὸ κατάνυμι· παρὰ τὸ κατάνυμι μνη. ἐνεστώς κατάνωσιν (βλ. λ.) ὡς ῥήσως ῥήνυμι, ἡίσασιν πῆνυμι· οἱ τύποι κατέαγαντες κατέαγει κατεαγέντες, κατεαγῆς εἶναι μνη. πολλὰκις οὐ καὶ σφάλλματα τῶν ἀντιγραφῶν (βλ. Κόντων ἐν τῷ Λογ. Ἑρμῆ 7, 5 κ.ε.)· || συντριβῶ, τσικίω, Ἡο. ὁ εἰσὲν ἔκλασε, συντερίφεν· | Ἰλ. Η 270 εἰσὼς δ' ἀσιπιδ' εἴαξε, Ρ 63 τῆς δ' εἴα σὺχέν εἴαξε, Ψ 392 ἴππειον δὲ οἱ ἦξε θατ' ἱγνόν, ἄλλοι ἴππειον οἱ εἴαξε, Ὀδ. Τ 539 πᾶσι κατ' αὐχένος ἦξε καὶ ἔκταναν (Cobet αὐχέν' εἴαξε, βλ. Κόντων Λογ. Ἑρμ. 88 σμ.), Γ 367 ἐν χεῖρεσσιν ἀγῆ ἔφωσ, Ὀδ. Κ 123 νηὶν δ' αἶμα ἀγνυμενάων Ἡο. ὁ κλωμένων, συντριβόμενων· | Ἡρ. 1, 185 ἐπολες δὲ ἀμφότερα ταῦτα ὡς δὲ τοι παρὰβός βραδύτερος εἴη περὶ καμινὰς πολλὰς ἀγνύμενος, καὶ οἱ πλοῖοι ἐσοσι σκολλοὶ | ἴνα καὶ ὁ ροῦς τοῦ ποταμοῦ εἶναι βραδύτερος μὲ τὸ νὰ συντριβεταί εἰς πολλὰς καμινὰς | ἀγκῶνας, καὶ οἱ πλοῖοι εἶναι σκολλοὶ· || μνη. Ἡολοδ. Α 279, 348 περὶ δὲ σφισιν ἀγνυτο ἡχῶ | πέριξ δ' αὐτῶν ἡ ἡχῶ ἀντήκει.

ἀγνῶς ὁλ. ἀγνῶτης.
ἀγνῶτης-ες ὁ ὁμοῖος ἀγνῶ, λόγῳ ἢ λυγῆ· Θεόδ. Π. 313, 4 τὸ δὲ φάλλον (τοῦ κυνοσκότου) ἀγνῶτης ὁλοῖσι διορθ. ἀκινῶνιδες, βλ. κυνοσκότος.
ἀγνῶτης δημ. ἐπὶ πρ. ἀνοήτως, ἀφρόνως, ἐξ ἀκρισίας ἐκ τοῦ γνῶθι | ἐνωθὶ καλῶς, γνώσκω· 2) ἐξ ἀγνοίας· ἀγνῶθι μου σὲ ζήμιωσα.
ἀγνῶτης-η-ο δημ. ὁ μὴ γνώσκων, μὴ μαθὼν· || ἀγροίκος, ἀνόητος· ἀγνῶτως ἀνθρώπων εἶναι.
ἀγνώμα κ. ἀγνώμα δημ. ἐπὶ πρ. χωρὶς γνώμην, ἀβελήτης, ἀκούσιως συνών. ἀσούλα· 2) χωρὶς προθυμίαν συνών. ἀκεφα.

ἀγνωμία (ή) κ. ἀνεγνωμία δημ. τὸ ἀναποφάσι-
στον, ἡ ἐλλείψις σχεδίου, ὁ διαταραχὸς κατεβυθ-
σεως: νὰ πᾶρ ἢ νὰ μὴν πᾶρ καὶ αὐτὸς δὲν ἔχειρε·
ἡ ἀγνωμία τὸν ἔδερε, δ. τραγ. ἀγάπη πού κα
καί εἰσα πὸ τὴν ἀνεγνωμία μου· 2) ἀνορία,
ἐλαφρότης, ἀπερίσκεπτος πράξις: ἀπ. ἀγνωμία
ἐθαλε φωτὰ στὰ σὰν· || ἀνορία, ἀγορία, συνών.
ἀνορία· 3) ἐκκλησίς, σοσπιγὰ: δ. τραγ. κρυ-
φοθημαίνονται καὶ ἐγὼ καὶ μ' ἀγνωμία ἀπομνέσκω.
ἀγγνωσκῶ π-ο δημ. ὁ μὴ προσβάλλων ἰδίως
γνώμας: || ὁ μὴ ἐπιμένων εἰς τὰς γνώμας του· ||
πρῶτος, ἡσίκος, ὑπάκουος, ὑποτακτικός.

ἀγγνωσκόμενος Πλουτ.484B, ἀγγνωσκόμενος,
ἀνθ' οὗ δὲ Wyt. ἀγγνωσκόμενος.

ἀγγνωσκῶ * ἐναντι. εὐγνωσκῶ οὐκ εὐγνώμων
εἰμι, ὁδίκος κριτὴς εἰμι: Ξεν.Ἑλλ.1,7,33 μὴ τοῖνυν
ἀντὶ τὸν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίῳ ἀγγνωσκῶντι δόξῃτε
προδοῦσαν καταγνόντες ἀντὶ τῆς ἀδυναμίας.
ἀλλὰ πολὺ δικαιότερον στεφάνους γεραιρέν
τοὺς νικῶντας ἡ κ.τ.ε. | οὐχὶ ὀρθῶς ὁ Παιε ἐν τῇ
ν.ἐκδ.εἰκάξει | ἀσυγγνωσκῶντι, Ὁριγ.1,239,19 ἀ-
γνωσκῶν περὶ τοῦ Ἰησοῦ· 2) ἐν γενεῖ, ὁδίκῳ,
κακῶς ἡ βασιλεύς, ἀκληρῶς ἡ τροχέως φέρομαι,
δυσανασχετῶ, σχολ. ἀχαριστῶ: Ζήν.Πλουτ.534A
ἀγνωσκῶν καὶ ὁδίκῳ οὐ δέδιεν οὐδ' αἰσχύνε-
ται, Αἰλ.ΠΙ.3,19 ὁδίκῳ ἀμα καὶ ἀγνωσκῶν,
Ἀριστ.ιδ.37,219, ἑπικτ.4,1,122, Ἀπολλοδ.κωμ.7, δ τῷ
δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἀν. ἀγνωσκῶ, οὐκ ἔστιν
εἰπεῖν οὐ γέγονας αὐτὸς γέγων· | ἀν. φέρεται
τροχέως, κ.ε.ι, Πλουτ. Ἀλκ.Κορ.Συγκρ.4 οὐκ ὠργί-
ζοντα τοῖς πολλοῖσι ἀγνωσκῶντι | ὁδίκῳ καὶ ἡ
κακῶς φερόμενος: || μετ' αἰτ.Τραγ. Ἀδελφ.112 μὴ
θνητὸς ὡς τὰ θνητὰ ἀγνωσκῶν | μὴ θ. ὡς τὰ θν.
θνητῶν βαρέως φέρε, Θεοφ.Σιμ.1,15 μήτε τὰς
τῶν πεπιστευμένων κατασχύνων ἐλπίδας μήτε
τὰς σὰς ἀρετὰς ἀγνωσκῶν | ὁδίκῳ-διαφεύ-
δων | καὶ 1,5,9 ποιοὺς εὐδοξίας χαρητῆρας ἀ-
ποίστ. Ρωμαίους ἀγνωσκῶν | ὁδίκῳ, κακῶς πρὸς
τοὺς Ρ. φερόμενος, 4,10,2 ἀγνωσκῶν τοὺς ἐπι-
πλοστοὺς θεοῦς | ἀποτύπων, 8,7,9 εἰ δὲ Ρωμαῖ-
οὺς ἔστιν, εὐεργέτα, ὁ ἀγνωσκῶν σε, εἰς δουλείαν
σου τοῦτον ὑποτάξει | ὁ ἀχαριστῶν σοι: || μετ'
αἰτ.ἐσού.ἀντ.: Ἀριστ.ιδ.33,91 εἰ τε ὕστερον ἡγνώ-
μησησαν | εἰ πως ὑστ. ἡδίκησαν | καὶ 33,122,35,166·
|| ἔμπρ. ἀγν. εἰς τινα: Δημ.257,14 περὶ ὡν ἡγνώ-
μῶν ἔκεσαν εἰς ὅδας | δι' ὅσα εἶχον φανὴ ὁδ-
καὶ πρὸς ὅμας, διὰ τὴν ὁδίκον ἀπέναντί σας διαγω-
γὴν: || πρὸς τινα: Δημ.309,23 Πλουτ.Φωκ.27,2 ||
περὶ τινα: Πλουτ. Ἀλκ.19,Φωκ.13 || περὶ τι: Πλουτ.
Κάρ.18 τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμο-
νοῦντων | ὁδίκῳ φερόμενων περὶ τὴν ζῴσιαν· 3)
ἰσχυρογνώμων, ἐπιμέμων, σκληροτραχίλης φέρο-
μαι: Ἰωσ.Αἰ.2,296,2 ὁ δὲ θεός, ἀγνωμονούντος
καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς οὐκέτι
σφωροῦντι ἐθέλοντος, ἀλλήν ἐπιφέρει πλὴγὴν
4) δεικνύω ἀμέλειαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν φόρων,
εἰς τὰς ἐκτίσεις, δυστροπῶ κ.τ.λ. Ἰουστ.Νεαρ.
τ.1,217,1 εἰ δὲ ἀγνωμονοῖντο παρὰ τινων οἱ δημό-
σιοι φόροι τοὺς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένους τοῖς ἐκ-
δικαῖς ἐπιτάττει τὰς κατὰ τὴν ἀγνωμονούτων
εἰσπραξείας κ. 255 τοὺς ἀγνωμονοῦντι τε καὶ ἀρ-
νεῖσθαι πειρωμένους, 101,29,123,25,τ.2,198 ἐν διπλῶ
οἱ ἀγνωμονοῦντες καταθίσουσιν, ὅπαρ δολίως
καὶ κατὰ ἀγνωμοσύνην ἡρῶντο ἡ κρηφάντες
κ.τ.ε. καὶ σ.202,Παλ.δ.5,103 στερησαι, ἀποστερη-
σαι-ἀγνωμονισαι-στερησεις, ἀποστερησεις ἀγνώ-
μοσύνη: || παθ.: Πλουτ.766C ἐρασταῖς ἀγνωμονη-
θεῖσιν ὁ Ἐρως δέξῃ ὑπακούει | ἀδικηθεῖσιν ἔρ.
ὁ Ἐρως ταχέως εἰσακούει |.

* **ἀγνωμονικός** ἡ-όν Ὁ.Στουδ.Μεγ.Κατ.530,15
Κερ. ἀντετέθ. τῷ εὐεργετικός· 2) νεώτ. ὁ ἀνο-
φερόμενος εἰς τὴν ἀγνωμοσύνην.

ἀγνωμοσύνη ἀλογίστως, ἀπερίσκεπτος: Ἰσοκρ.
15,22 οὕτω τινὲς ἀγνωμόνως ἔχουσιν ὥστε εἰ-
δότες (οὕτω ἀλόγιστοι τινες ὑπάρχουσιν), Δημ.257
26 οὕτως ἀγνωμόνως ἔχεται Ἰ' Ἀρκοκρ. ἀλογί-
στος: ἐν Ξεν.Ἑλλ.6,31 ἡμέτερον χαρακτηρίζον-
ται αἱ ἀλλήλων ἀντιποιήσεις: ἀγνωμόνως πρα-
χθέντα, ἀπερίσκεπται βλ. ἀγνωμοσύνη, Ἀρρ.
ἑπικτ.4,11 ἀπερίσκεπτος καὶ ἀγνωμόνως· 2) ὁδ-
κός, ἀνεπιεικής: Ξεν.ΚΠ.5,5,28 εἰ δὲ ταῦτα
δοκῶ ἀγνωμόνως ἐνθυμιόσθαι | ὡς ἀγνώμων, ὡς
ὁδίκος κριτὴς, Πλουτ.532D, Φάλ.Ἐπιστ.105 ἀγνώ-
μόνως κρίνεις τὰ περὶ γονέων.

ἀγνώμων ἡ-ο κ. ἀνεγνώμων δημ. ἀφρων, ἀσύ-
ντοχος, ἀνόητος: φρ. ἀγνώμων κουνετιόσθαι τοῦ πω-
μένου | ἐπὶ μὴ δυναμένων νὰ συνεννοηθῶν | Βηλαρ.
φορ. κ. πούλ. ἐστοχάστηκε ἀρετὴ τοῦ | γιὰ τ'
ἀνεγνώμων μυαλὸ τοῦ· 2) ἀδόξος, ἀμαρῶς: ἀνέ-
γνωμη κορασίδα εύκολα πλανιέται· 3) κακός,
σκληροκαρδός, κακόγνώμων: δ. τραγ. ἄλλα μύλε
μου ἄλλα μὴς ἀγνώμης κορμάκι | νὰ γίνῃ ἀ-
λεύρι κόκκινο καὶ ἡ πᾶσα πᾶλ τοῦ μαύρη· 4) εὐ-
μετάβολος, ἀστατός | ἰδίως ἐπὶ ἀτμοσφ. καταστά-
σεως: | ἀγνώμων μῆνας ὁ Φλεβάρης.

ἀγνωμοσύνη (ή, ἀγνώμων) ἑλλείψις γνώσεως,
ἀνορία, ἀμαθία: Πλάτ.Θεαί.199D μὴ ἀγνωμοσύνη
ἀλλὰ τῇ ἐπιστήμῃ, Ἀντιφ.Πολυδ.4,9 ἀνεπιστημο-
σύνη, ἀνορία, ἀγνωσία: Ἀντιφῶν (Sturz Ξενο-
φῶν) δ' ἐπὶ τούτου καὶ ἀγνωμοσύνη, πρ8.5,145·
2) ἀσυνεία, ἀφροσύνη, ἀλογιστία: Δημόκρ.175
διὰ τοῦ τυφλότητα καὶ ἀγνωμοσύνη, Ὁέογν.896
γνώμης οὐδὲν ἀμείνων οὐδ' ἀγνωμοσύνης ὀδυ-
νηρότερον, Ξεν.Ἀπολ.31 διὰ τὴν τοῦ υἱοῦ πονη-
ρὰν παιδείαν καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ ἀγνωμοσύνην
ἐπὶ καὶ τετελευτηκῶς τυγχάνει κακοδοξίας· ἐν
Ἀν.2,5,6 αἱ μεταξὺ τοῦ Ἰσσοφάνους κομπλοφίαι
(ὑποφάι-ἀποστία ἀλλήλων) χαρακτηρίζονται ἐπιει-
κῶς πως ὡς ἀγνωμοσύναι: ἀφροσύναι, ἀπερίσκε-
πται (βλ. ἀγνωμόνως), Ἡρ.2,172 σοφίη αὐτοῦ δ'
Ἀμασίας οὐκ ἀγνωμοσύνην προσηγάγετο | διὰ σο-
φῆς καὶ οὐχὶ ἀνοήτου ἐπινοίας προσέεικνε πρὸς
ἐαυτὸν αὐτοὺς ὁ Ἀμασίας: || ἐντ.γεν. ἐπιπολαιό-
της, κρυφότης, τὸ ἐξ ἀμαθίας θράσος, ἀλαζο-
νεῖα, ἡ ὑπερτίμησις τῶν δυνάμεων, ἡ ὑπερβάλ-
λουσα αὐτοαποτίμησις, ἡ ἰσχυρογνώμοσύνη: Ἡρ.
7,9 ἐώθασι Ἕλληνας ἀδουλότατα πολέμους ἱ-
στασθαι ὑπὸ τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ σκαλιόπτος
(νὰ στήνουν πολ. ἀπὸ ἐπιπολαιότητα καὶ ἀδεξιό-
τητα), 9,3 ἀλλὰ οἱ δεινὸς τὴν ἐνέστακτο ἱμε-
ρος τὰς Ἀθῆνας ἔλειψεν ἀμα μὲν ὑπ' ἀγνωμοσύ-
νης κ.ε. ὑπὸ κενοδοξίας, πρ8. κ.4 κ.6,10 ἀγνωμο-
σύνη τε διχρέοντο καὶ οὐ προσέειν τὴν προ-
δοσίαν | ἰσχυρῶς ἐπέμενον εἰς τὴν ληφθεῖσαν ἀπό-
φασιν τῆς ἀποστάσεως καὶ δὲν ἐδέχοντο τὴν
προδοσίαν, 4,93 οἱ δὲ γέται πρὸς ἀγνωμοσύνην
τραπόμενοι αὐτίκα ἐδουλώθησαν | ἀλαζονευσά-
μενοι, ὑπερτιμήσαντες τὰς ἐαυτῶν δυνάμεις, 5,83
νέας τε πηξάμενοι καὶ ἀγνωμοσύνην χρησάμενοι
(Αἰγινίται) ἀπέστησαν ὑπερτιμήσαντες τὰς ἐαυ-
τῶν δυνάμεις ἀπεστάσαν, Εὐρ.Βύκκ.885 τοὺς
ἀγνωμοσύνην τιμώντας | τοὺς τὴν ἀλαζονείαν τι-
μώντας: 3) κακόνοια (πρ8. ἀγνώμων, ἀγνώ-
μων), κακοβουλία, ἐν γενεῖ ὁδίκαι: Δημ.311,252
παντοχόθεν ἄντις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ
καὶ τὴν βασκανίαν, Ἀριστ.ιδ.33,91 οἱ Θηβαῖται τὴν
ἀγνωμοσύνην ἀπράσμονον ἔχουσι καὶ φύσει πο-
νηρῶ πρόφω χρώνται: || δυσμένεια, ἀνεπιεικεία:
Δημ.297,207 τῇ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνη, Δημ.δ.
Δωδ.8 ἀπορία οὐ τρόπου κακίαν ἀλλὰ τύχης
ἀγνωμοσύνην ἐλέγχει, Σοφ.Τρ.1266 μεγάλῃ δὲ
θεῶν ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσο-
μένων | μάρτυρες δὲ γενόμενοι τῆς ἀνεπιεικείας
τῶν θεῶν ἐπὶ τῶν τελοῦν, ἔργων: || ἐπὶ ἡθικ. ἐν-

νοίας, ἀχαριστία: Αἰσχ.3.153 ἐπὶ τῇ τῆς πόλεως ἀγνώμοσύνῃ, πρ6.170.174 περὶ δὲ εὐγνωμοσύνης καὶ λόγου δὴναμιν πῶς πέφυκε· δευτέρως λέγειν, κακὸς βίωσαν· ἢ ἀμέλεια εἰς τὴν ὁπόδον φόρων, ἐκτίσεων, ἀρνήσεως, δυστροπίας· Ἰουστ.Νετ.1.106.8. 255.14.22.382.21+2.198.204, βλ. ἀγνώμων, ἀγνώμων, εὐγνώμων-εὐγνωμοσύνη, ἀγνώμων.β.δ. ἢ τοῦ ἀγνώμον, (βλ. Κόντ.Σωκρ.Α. 269 κ.ε. γλῶσσ.Παρ.α.154) ὁ ἐστερημένος γνώμης, νοῦ, λογισμοῦ, ὁ μὴ τοῦ φρονεῖν μετέχων, ἀσύνετος, ἀνόητος, ἀλόγιστος ἐπὶ τε ἀφύχων καὶ ἐμψύχων· Ἰηπ.Διατ.1.6 πλανᾶται μὲν γὰρ τὰ ἀγνώμονα (τὰ ἐστερημένα νοῦ, λογισμοῦ), ἐγγιγνώμενα δ' ἀλλήλοισι γινώσκει πρὸς ἃ προσεῖτε, Αἰσχιν.3.244 τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον, τὰ αἶφωνα καὶ ἀγνώμονα (μὴ μετέχοντα τοῦ φρονεῖν), Πινδ.Ο.8.60 ἀγνώμων δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν (ἀνόητος) δ' εἶναι τὰ διδάσκων ἀνευ προποιδεύσεως, Ξεν.Ἀν.1.2.26 νέω ὅντε αὐτὰ, ἥνικα καὶ ἀγνώμονεσθ' εἶναι (=ἀνοητοτάτω) καὶ ἀκρασεσθ' αἰδὸς εἶναι, Μέν.Ἀν.617 Ἑλλήνες εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττοντες, καὶ 532.12 ἀγνώμων, ὀργίλην, χαλεπὴν-λάλῶν, Διωκ.40.18.5 τὸν πάνυ ἀγνώμων καὶ δ' ἀσύνετον, Φιλ.2.258.10 βεβασιόμενοι τὰ βουλὰς ἀγνώμοσι ἐπιλογισθέντα, 3.199.9 ἀγνώμων γνώμη χρωμένη κακῶς ἐδόξε, μετὰ τοῦ ἀδικῶς.4.225.17· ἢ ὁ μὴ ἔχων γνώσιν, ἀνεπιστήμων, ἀμαθής· Πλάτ.Πολ.450D αὐτε γὰρ ἀγνώμονες οὐτε ἔπιστοι οὐτε δύνανσι ὁ ἀκουσόμενοι (πρ6.Α.Β.334), Φαίδρ.275Α ἀνὴρ. τῷ πολυγνώμονες (πολυμαθεῖς), Νόμ.700B ἀγνώμονες περὶ τὸ δικαῖον τῆς Μούσης, Ἐπιν.989Α τοῦ γινώσκον ἐνδεεῖς τὸν δικαῖον ἀγνώμονες, Ἀντιφ.Πολυδ.5.145 ἀπειρος ἀνεπιστήμων ἀγνώων, Ἀντιφών (Statt.Ξενοφῶν) δὲ καὶ ἀγνώμων λέγει (βλ. ἀγνώμοσυνη), Ξεν.Οἰκ.21.3 ὁ δὲ οὕτως ἀγνώμων (ἀπειροι) εἰσιν, ὥστε ἔχων ἥ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ τὸν αὐτὸν ἀνύτουσι πλοῦν· ἢ τῇ ἐνόῳ τοῦ ἀμαθοῦς παρομορτεῖ ἢ τοῦ ἀλαζόνος, τοῦ ἰσχυροτέρου (βλ.9.41 Μαρδοκίου δὲ [γνώμη] ἰσχυροτέρα τε καὶ ἀγνώμονεστέρα καὶ οὐδαμῶς συγγιγνώσκομένη [ἢ γνώμη τοῦ Μαρδ. ἢ τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ ἀλαζονικωτέρου καὶ ἀνένδοτος, βλ. ἀγνώμοσυνη]· ἢ ὁ οὐκ εὖ γινώσκων, κρίνων, ὁ ἀδικῶς κριτής, ἐναντ. εὐγνώμων· Ξεν.Ἀν.2.8.5 χαλεπὸν δὲ καὶ ἀναμαρτήτως τὴ ποιήσαντα μὴ ἀγνώμων κρητὴ περὶτυχεῖν, πρ6. αὐτ. ὁ τοῦς φιλοτίμους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν· ἢ ἐν γένει, ἀδικῶς, ἀνεπεικῶς, σκληρὸς· Ἀρρ.Ἐπικτ.1.11.24 ἀνίσαν καὶ ἀγνώμων, πρ6. 4.6.35, Δημ.322.6 ἀγνώμων καὶ συκοφαντῆς ὧν καὶ μισρὸς, 546.3 τὸν οὕτως ὧμόν, τὸν οὕτως ἀγνώμονα, 1261.22 ἀγνώμωνες καὶ μικροί, Σοφ.ΟΚ.86 Φαίδωβ δὲ κάμοι μὴ γέννησθ' ἀγνώμονας (ἀνεπεικῶς, σκληροί), Τρ.473 ἐπεὶ σε μανθάνω θνητὴν φρονέουσαν θνητὰ κ' οὐκ ἀγνώμονα (ἐπειδὴ παροτρῶ δὲ σὺ ὧς θνητὴ ἔχεις φρονήματα θνητὰ, θνητῷ προσήκοντα καὶ οὐχὶ σκληρὰ [ἀλλοιὰ θνητὰ, κ' οὐκ ἀγνώμονα (οὐδαν) καὶ ὅτι δὲν εἰσαι σκληρὰ], πρ6.στ.438, Ξεν.ΚΠ.6.3.50· ἢ τῇ ἐν. τοῦ ἀδικίου (καὶ ἀνεπεικῶς) παρομορτεῖ ἢ τοῦ ἀχαριστοῦ (· Ξεν.Ἀν.2.2.3) Ξεν.Ἀν.2.10.3 καὶ μὴ οἰσθὰ γε ὅτι οὐκ ἀγνώμων ἔστιν Ἐρμογένης· αἰσχύνουσι τ' ἂν, εἰ ὠφελομένους ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντιφελοῖσθαι σε, Ἀρρ.Ἐπικτ.4.5.33 ὦκει Σωκρ. γυναικὶς ἀνεγόμενος τραχυτάτης υἱὸς ἀγνώμονος, ὅθεν καὶ συνάπτεται, Ξεν.ΚΠ.8.3.50 τὰ δ' ἄλλα πάντα ἴσα καὶ ἀχαριστότερα καὶ ἀγνώμονεστερα ἀνθρώπων ἐγίνωσκον εἶναι, Πολυδ.4.85.3 ἐπιπερ οὕτως ἀχαριστοὺς ὑμᾶς ὁ βῶσιπλεὺς καὶ λίαν ἀγνώμονας εὐρίσκει· ἄλλ' ἐν.Ξεν.Ἀν.7.6.23 εἰ μὴ παντάπασιν

ἀγνώμονες ἐδοκεῖτε εἶναι ἢ λίαν εἰς ἀμὲ ἀχαριστοὶ (διασευκτικῶς, = ἀδικοὶ κριταὶ μὲλλον), πρ6. αὐτ.36· ἢ ἁπλ. Ἐρμ.10 παντρός καὶ ἀγνώμων περὶ τὰς ἀποδοσὶς ἰαμέλης εἰς τὰς ὑποχρεώσεως τοῦ ὧς ἀρελείτου, δούτροπος, κοκοπληρωτής), Ἰουστίν.Νεαρο.1.357.25 L ἢ τὸν δημοῖον εἰσπραττής, τοῖς μὲν εὐγνώμοσι (εἰς τοὺς τοκτικούς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν δημοῖων φόρων) φιλανθρώποις, τοῖς καὶ πατρικὴ γνώμην, τοῖς δ' ἀγνώμοσι τοῖς ἀμελετέροις, δυστροποῖσι) σφοδρὰ τε καὶ ἀνένδοτος (βλ. ἀγνώμων, ἀγνώμοσυνη, εὐγνώμων-εὐγνωμοσύνη)· ἢ ἀγνώμων, οὐ γνώμη ληπτός, ἀκατανόητος, ἀποπας· Παρθέ.Ἐρωτ.1.Παθ.17.5 νυνὶ δὲ παντάπασιν πράγμα ἀγνώμων πάσχειν διὰ τὸ μὴ ἐφίεσθαι αὐτῷ καθαρὰν τὴν ἐκ πολλοῦ χρόνου συνουσίαν αὐτῷ (ἐλεγε δὲ Περιανδρὸς τῇ μητρὶ ὅτι πάσχει πράγμα ὁλως ἀποπας, τὸ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπεται κ.τ.ε.) ἢ ἀγνώμων-ἀγνώμονες ἐπὶ ἱππῶν, οἱ μὴ ἐκτρέφοντες γυνώματα ἢ γνῶμονας (βλ.λ.), ἐξ ὧν ἡ ἡλικία γνωρίζεται· Πολυδ.1.182 οἱ δὲ γεγραπτοὶ ἀγνώμονες καὶ ληψιμοναῖες (ὁρθῶς ὁ Βεῖθε διορθεῖ ἀπογνώμονες ἐκ τοῦ Ἡσ=οἱ παυσάμενοι ἔχειν γνώμονας, οἱ ἀποβαλόντες τοὺς γνώμονας).
ἀγνώμων κ. ἀνέγνωρα κ. ἀνέγνωρα δημ. ἐπίρρ. ἐν ἀνοῖα, ἐξ ἀνοῖας· ἀγνώρα μου σὲ ζῆμυσσα.
ἀγνώμοσυν-ον (1) μὴ γνώριμος· Ἀχμ.Ὀνειρ.22. 6.87.26 Δτ. δ.χ. τὸ ἀγνώμοσυνος.
ἀγνώριμος-η-ο (2) κ. ἀνεγνώριμος δημ. ὁ ἐξ ἀλλοιωσέως ἢν ὑπέστη μὴ ἀνογνωρίζμενος· ἀγνώριμος ἀπὸ τῆς κακοπράδειας γύρισε στὸ χωρίο τοῦ, δ.τραγ. ἐκεῖ κοιμήται ὁ Γιάνης τ' Ἀντρούκου ὁ γίος, σφαγμένος καὶ κομμένος καὶ ἀνεγνώριμος· 2) ἀγνωστός· δ.τραγ. μακρὰ στὴ Ρωμαῖα [στὸ ἔξην, στ' ἀνεγνώριμα] 3) ἀφάντης, ἀσύνλητος, ἀτυπολόγητος κ. ἐντ. ἀγνωστός· δ.τραγ. καὶ σάν ἀστραπὴς [θαλὲς καὶ βουρκαμένες καὶ ἀνεγνώριμες].
ἀγνωρισία [β] δημ. τὸ νὰ ἔχη γίνε τις ἢ τι ἀγνώριστον ἐξ ἀλλοιωσέως ἢ μετατροπῆς· ἀγνωρισία ποῦ ἄαβε τὸ ἐπὶ σοῦ ἐπὶ τοῦ τοῦ μεγάλως [ε] ἀγνωρισία ποῦ [χει πάντα στὴ σκηνὴ σάν κάνει τὸ κοριτοδάκι].
ἀγνώριστος-ον ὁ μὴ γνωρίζεις, ἀνεγνώριμος· Θεόφρ.Φιστ.1.2.3 διὰ τὸν γνωμολογικὸν μεταδίδωνεν δὲ τὰ ἀγνώριστα, Πολυδ.5.150 δῶγνιστος, ἀγνώστα, δυσγνώριστα, ἀγνώριστα· 2) ἐναντ. τοῦ γνώριμος (=γνωστός)· Ἰερσικλ.Φιλογ.150 ὦφ' ἐνὸς μὲν ἀγνώριστος, ὑπὸ δὲ ἑτέρου γνωρίμου, Ἀχμ.Ὀνειρ.22.6.87.26 Δτ.· 3) ἀφανής, ἀγνώστος· Πολυδ.5.159 ἐκ δὲ τὸν ἐναντίον ἀδοξος, ἀκλήεις, ἀνώνυμος, ἀφανής, ἀγνώριστος, ἀγνώστος· μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὧν γνωστός κ. ὁ μὴ δυνατόμενος νὰ γνωσθῇ, ὁ ἀνεγνώριζόμενος· σὺ ἀγνώριστοι δυνατόμεις τῆς φύσεως· ἐν τῇ ἐνόῳ τὸ ἀπείρου συνυπάρχει ἡ ἐννοία τοῦ ἀγνώριστου κ. δημ. Ἐρωτοκρ. [ἐκδ. Ξανθοῦδ.] 5.154 ἀγνώστος· δὲ δὲ νὰ κομπευτῶ, καὶ ἀγνώριστα νὰ μ' ἔχου, ἢ μὰ θέλω νὰ φανερωθῶ· 4) ὁ μὴ ἀνογνωρίζμενος, καθ' ὃ ἐξηλλοικωμένος τὴν μορφήν· μεγάλως καὶ ἔγνε ἀγνώριστος, τὰ βάσανα τὴν ἔκταναν ἀγνώριστα, ἀγνώριστο ἔγνε τὸ χωρίδι μας.
ἀγνώρεα-η-ο κ. ἀνέγνωρα κ. ἀνέγνωρα δημ. ὁ ἀγνοῖων, ὁ μὴ ἔχων πεῖρον, ὁ ἀμαθής· γρωμ. ἀμαθὸς στὰ παντὰ καὶ ἀγνώρεος στὸ πῦρον, Κ.Θεοτ.Βιργ.Ἰουρ.4 σπλαγχνιστικός γιὰ τοὺς γεωργούς τοὺς ἀγνώρεους τῆς στράτας· 2) ὁ ἀγνωστός, ποῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωσθῇ· δ.τραγ. ἀγνώρεος ὁ κάτω κομῆσις [ἄλοι πάν μὰ δὲ γυρίζουσιν κ. μάννα δὲν εἶναι ἔξωτος μάτρε ἀγνώρεος]· πὸ τοὺς δικούς μας εἶναι καὶ ἀπ' τὸν τόπο μας· ἢ ὁ καταστὰς ἀγνώριστος· Ἐρωτοκρ. [ἐκδ. Ξανθοῦδ.] 1.105

ἀσούμυρος κι ἀνέγνωρος ἦταν ἀπαδομένοις, δ. τραγ. κείνη κρύα κι ἀνέγνωρη, τὰ μάτια της κοιμούσαν, Α Μοδὴν Ἔργα 139 ἀγνώρα ρεποθέ-μελα ἀρχαίον ναοῦ.

ἀγνώσις ἴγν. Ἀπόλλ. 121 ἰδὼν οὐδαπὶ καλῶ ἀγνώσις καὶ καθαρῶς, Ἡσίοδ. Ἐργ. 337 ἔρδειν ἱερὸν ἀθανάτοισι θεοῖσι ἀγνώσις καὶ καθαρῶς, Ἰτέτς. « ἀγνώς ἐπὶ φυγῆς λέγεται, καθαρῶς δὲ τὸ ἀρρη-πνῶτος ἔχεν ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος », Ἰουλλ. 21 ἀγνώσις πομπεύειν, Ἰν. Ἀν. 3.8, 10 ἡδὺ ἀγνώσις ἔχον-τας προσείναι.

ἀγνώσις-ῶτος (ῶ, ἡ) οὐδ. αἰτ. πλ. ἡ. ἀγνώσις κώδ. τινες π. Ἀριστοφ. Βατρ. 926, ἀνθ' οὗ ὁ Lobbeck καὶ ἄλλοι στοιχοῦντες τῷ Ἡρωδιανῶ π. σχολ. Ἀριστοφ. « ἀγνώσις » ῶτος : ἀπὸ τοῦ ἀγνώσις, οὐ γὰρ παρασημασιζέται ἀπὸ τοῦ ἀγνώσις εἰς οὐδέτε-ρον γένος, ὡς ἔστιν Ἡρωδιανῶς (Ἰδὲ Lobbeck Paralip. 262-274 καὶ Wecklein Car. Epigr. σελ. 61) ὁμοίως γρ. παρὰ Σοφ. OT 58 ἀγνώ-τῃ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀγνώσις (βλ. ἀγνώσις-ῶτος) ἡ) παθ. ὁ μὴ γνωσκόμενος, ἀγνώσις : Ὁδ. Ε 79 ἀγνώσις-ῶτος, ἄλλήλοισι, Αλογ. Χ. 677 ὁ γνῶσις πρὸς ἀγνώτ' εἶπε, Ἰκ. 993, Σοφ. Φιλ. 1008, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 639 καὶ νῦν γινώσκοντες πατέρ' ὄντα ἀγ-χουσι. τὶ δὴθ' ὅταν ἀγνώσις ἦ : πῶς οὐ τότε καὶ ἐπιχεροῦνται ; Μέν. Ἐπ. τρ. 119, Θουκ. 1, 137 ἦν ἀγνώσις τοῖς ἐν τῇ νήϊ, Λυσ. 6.6 οὐδὲ γὰρ ἀγνώσις ὁ Ἀν-δοκίδης οὐτε τοῖς ἔξω οὐτε τοῖς ἐνθ' ἑδῶ, Δημ. 851, 24 οὐτ' ἀγνώσις ἦμιν οὐτ' ἐπὶ τὰ χεῖρα γι-γνωσκόμενοι κ.ά., Πλάτ. Πολ. 375 Ε ἀγνώσις τῷ γνῶ-ριμος, Λυσ. 6.6, 30 πιστεύων ἀεὶ μάλλον τοῖς ἀ-γνώσις τῶν γνωρίμων διὰ τὸ ἡδικοῦναι σὺς γι-γνώσκει, Ἀριστοφ. Πολιτ. 1327 Β5 φιλητικούς μὲν τῶν γ. γρ. μιν, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώσις ἀγρίους, 1328 Α2 ἀγνώσις τῷ συνήθει, Ρητ. 1410 Β2 ἀπὸ μὲν οὖν γλῶτται ἀγνώτες, τὰ δὲ κύρια Ἰσμεν, Θεόφρ. Χορ. 23, 4 ἀγνώτων παρακαθημένων (δ. γρ. ἀγνώ-στων), Διον. Ἀλ. 2015 ὅπ' ἀνδρὸς ἀγνώσις (δ. γρ. ἀγνώστου) ἥ ἀσμος, ἀφανής : Εὐρ. ΙΑ 19 ἀ-γνώσις ἄκλειρος, Πινδ. 12, 19 οὐκ ἀγνώτ' ἀείδω νίκων (ἀφανὴ νίκην, ἄλλοι ἀγνώτ' ἀείδω), Λυσ. 14, 12 ἐόν τοὺς ἀγνώσις κολάζετε, οὐδεὶς ἔσται τῶν ἄλλων βελτίων ἐάν δὲ τοὺς ἐπιφανεστούτους τι-μωρήσθε κ.τ.ε., Λυκούργ. κ. Λεωκρ. ὁμοίως ἀγνώσις ἐπιφανής. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ γινώσκων, ὁ ἀγνοῶν : Σοφ. OT 677 σοὺ μὲν τυχὼν ἀγνώσις, 1133 ἐγὼ σαφὲς ἐγνώτ' ἀναμνήσω μιν, Ξεν. Οἰκ. 20, 13 εἰ δὲ τις παντάναυσιν ἀγνώσις εἴη, τὶ δύναιται φέρειν ἡ γῆ (Cobet οὐχ ὀρθῶς ἀγνοοίη, ὡς ἐξ ἰδοῦσεν ὁ Κόντος), Λουκ. Συρ. Θε. 18 ὁ μὲν ὧδε ἀγνώσις ἐών (Cobet ἀγνώσων ἀνευ ἀνάγκης) ἐδέετο, Δίων Χρ. 12, 29, ΑΔ. ΠΙ 4, 1 καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνώσις, Ἀν. 110, 13 φίλοισι καὶ ἀγνώστ' ἥ μετὰ γεν. : Πινδ. Π 9, 58 οὐτ' ἀγνώτα θηρῶν, αὐτ. 1, 230 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὅμιν ἐντὶ δόμοιο οὐτε καὶ μιν ἐρπᾶτον οὐτε μελιόκοιμιν ἀοίδην, Ἀριστοφ. Σοφ. Ἐλ. 178 Α2, 26 ὁ ἀγνώσις τῶν λόγων, Πλάτ. Νομ. 751 D ὄντες τε ἄλλήλων ἀγνώτες, Θουκ. 3, 53 ἀγνώτες ὄντες ἄλ-λήλων (= ἀγνοοῦντες ἀλλήλους), ἄλλα φέρ, καὶ γρ. ἄλλήλοισι (= ἀγνοοῦσι ἀλλήλους), πρὸ. Ὁδ. Ε 79, Ἀριστοφ. Πολιτ. 1313 Β2 ἀγνώτες ἀλλήλοισι ἐσονται, Ἐπιγρ. Καίβελ 1046, 16 δοῖω δ' ἐπὶ παῖδε λιπέσθην νηπιόχῳ, ἀγνώτες κακῶν (ἀπείροι κακῶν, ἀνῆξεροι ἀπὸ κακῶ, infantes) πλείονα τῆς μετὰ γεν. συντ. παραδείγματα ἰδὲ π. Κόντος ἐν τῷ Ἀθηναίῳ 8, 483 κ.ε.

ἀγνώσις (ἡ) ἐνεργ. (ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἀγνώσις-ῶτος βλ. λ. 1) τὸ μὴ γινώσκειν, τὸ ἀγνοεῖν, ἡ ἀγνοία, ἀντιθ. γνῶσις : Πλάτ. Σοφ. 267 Β καὶ Πολ. 477 Α συνάντ. τῷ ἀμαρτίῃ ἴγν. Ἀρχ. ἱστρ. 9, 5, δι' ἀγνώσιν καὶ ἀμαρτίαν θῆλοι εἰσι ἀπολέσαντες τὴν ναῦν, Εὐρ. Ἀν. 205 τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχειν τινὰ νο-σοῦντα, κέρδος δ' ἐν κακῷ ἀγνώσις, Δημ. 1412,

25, ΚΑΠέρ. 1, 2, 15 ἥ μετὰ γεν. : Εὐρ. Μήδ. 1204 συμ-φορὰς ἀγνώσις, Θουκ. 8, 66, 3 διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνώσιαν (ἐπειδὴ ἡγνώσων ἀλλήλους), πρὸ 3, 53, Ἀρετ. 2, 1, 4 ἀγνώσις τῶν παρεόντων κακῶν, ΠΔ Κορινθ. 1, 15, 34 ἀγνώσιαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσιν. 2) ἀποφυγὴ γνωριμίας : Λουκ. Τιμ. 41 ἀμείβει πρὸς ἀπαντας καὶ ἀγνώσις καὶ ὑπεροφία. 3) τὸ μὴ ἀναγνωρίζειν, λήθη, ἀμνησία : Ἰν. π. π. ἱερ. Νοῦς. 14 ἀγνώσις τῶν κατεστρωμένων καὶ ἀθήλη καὶ ἀπει-ρή (βλ. ἀγνώσις). 4) παθ. ἐκ τοῦ ἀγνώσις παθ. βλ. λ. Πλάτ. Μενέ. 238 D ἀγνώσις πατέρων (δι' ἀγνοσιότητα, ἀφάνειαν π., ὅτι οἱ πατ. ἦσαν ἀγνο-στοί, ἀφανεῖς), πρὸ. Θουκ. 2, 37, Πολυδ. 5, 160 καὶ τὰ πράγματα ἀδοξία, κακοδοξία, δῶσκειαι, δυσφημία, ἀγνώσις, Πολυδ. 16, 29, 4 διὰ τὴν ἀγνώ-σιαν τῆς ἐκτὸς θαλάσσης (διότι ἦτο ἀγνώσιος ἡ ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων σπληνὸν θάλασσαν, τὸ Ἀτλαν-τικὸν πέλαγος, βλ. δόλασσαν), Διωκ. 37, 48, 3 τὴν ἀγνώσιαν τῶν χωρίων ἐδέδειξεν (τὸ ἀγνώσιον τῶν τόπων ἐφορεῖτο, ὅτι δὲν ἦσαν γνωστά), πρὸ 7, 5, 9, Ἀρετ. 1, 6, 10 ἀγνώσις δ' ὑπὸ διαστροφῆς καὶ τοῖς φιλότατοις ἀνθρώποις (ὁ πάσχων τέτατον ἐνε-κα τῆς ἐξαλλοιώσεως, ἦν ὑφίσταται καὶ ὑπὸ τῶν φιλότατων ἐπὶ δὲν ἀναγνωρίζεται), Φιλόδοτ. Ἐπιστ. 8, 5 ἀμείνων καὶ ἐραστής ὁ ἔξενος, δῶφ ἀνυπόστατος τῇ ἀγνώσι (δὲν δύναται μὴ κινήσῃ τὴν ὑπόφω-ν τῶν ὁλλων ὡς ἀγνώσιος). 5) νεώτ. φίλος. ἡ ἀφελή-ρις τῆς περὶ γνώσεως σωκρατικῆς θεωρίας συν-οφισομένη ἐν τῇ φράσει ἐν αἰδᾷ ὅτι οὐδὲν οἶδ' πρὸ. ἀγνώσιον ῥήμα.

ἀγνώσις (ἡ) ὁ μ. ἀγνώσις (ἡ) κ. ἀνεγνωσιὰ, ἀφορροσύνη, ἐπιπολιότητα, ἀσυνεσία, μαρτία. 2) ἀ-μάθεια, ἀγροικία συνών. ἀγνώσις βλ. λ.

ἀγνώσιος ἡ-ὸν νεώτ. ἀρο. ὁ ἀπαδὸς τῆς περὶ ἀγνώσις φιλοσοφικῆς θεωρίας, ἄλλως ἀγνώ-στικός, -κιστής θηλ.-ικὴ θεωρία, -ικὸν δόγμα κ.τ.τ.

ἀγνώσιον ῥήμα (ἡ) νεώτ. φιλοσοφικὴ θεωρία, καθ' ἣν ἡ γνῶσις τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου καὶ τῆς οὐ-σίας τῶν ὄντων εἶναι ἀδύνατος (agnosticism).

ἀγνώσιον (ἐκ τοῦ Ὀμ. ἀγνώ(σ)ισσκε) μῦθ. ἀγνώ (βλ. Κόντος ἐν Ἀθηναίῳ 8, 434).

ἀγνώσι Ψευδοκαλλ. 3, 19 (σ. 116, 23 Κτ.) ἐκέλευ-σεν ἀγνώσι τωγραφῆσαι Ἀλέξανδρον (χωρὶς ὁ ἀναγνωρισθῆ, κρυφά, μυστικά, δι' ἀπορητῶν).

ἀγνώσις νεώτ. ρῆμα πρὸς τὴν φιλοσ. θε-ωρίαν τοῦ ἀγνώστικισμοῦ.

ἀγνώστικισμός (ὁ) νεώτ. ἀγνώσιον βλ. λ. **ἀγνώστικιστής** (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπαδὸς τῆς θεω-ρίας τοῦ ἀγνώστικισμοῦ.

ἀγνώστικιστικός ἡ-ὸν νεώτ. ἀρο. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ἀγνώστικισμοῦ. ἀγνώστικι-στικὴ δοξασία, -ικὸν δόγμα κ.τ.τ.

ἀγνώστικός ἡ-ὸν νεώτ. ἀγνώστικιστής βλ. λ.

ἀγνώστικος (ὁ) νεώτ. ἀγνώστικισμός βλ. λ.

ἀγνώστοποίησις ἡ-ὸν νεώτ. ὁ μὴ γνωστοποι-ήσεις, μὴ γενόμενος γνωστός.

ἀγνώσιος πρὸς κ. ποιητ. ἀγνώσιος ποιητ. μόνον ἡ) παθ. ὁ μὴ δυνάμενος γνωσθῆναι, γνωρισθῆναι, ἀγνώσιος : Ὁδ. Ν 191 περὶ γὰρ θεὸς ἡρ' ἔχευε ὄφρα μιν αὐτὸν ἀγνώστον τεύξει μὴ πρὶν ἄλα-χος γνῶσι, ἀστοί τε φίλοι τε, αὐτ. 397 ἄλλ' ἀγε σ' ἀγνώστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι | μεθ' ὁ ἐπα-κολουθοῦσιν αἱ ἐπενεχθῆσόμεναι ἀλλ' αἰσῆσις περὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσσωπον τοῦ Ὁδυσσεύς), πρὸ. Β 75 (ὁ Neuck καὶ ὁ Van Leeuwen γρ. π. Ὀμ. ἀγνώσιος, πρὸ. γνωστός, Μίμν. 5, 7 ἱγῆρας) ἀ-γνώστον πθεῖ ἀνδρα (τὸν κἀμιν ἀγνώριστον). 2) ἀκατάληπτος : Θουκ. 3, 94 (Ἀτλιωλ.) ἀγνώστοτα-τον γλῶσσαν καὶ ὠμοφῶνα (ἀκαταλήπτατοι) σχολ. εὐκ. ἔχοντες διάλεκτον εὐκόλον γνωσθῆ-ναι π. 3) φίλος. ὁ μὴ ὑποκείμενος τῇ γνῶσει, τῇ ἐπι-σότην. Πλάτ. Θεαιρ. 202 Β αὐτὰ τὰ μὲν στοιχεῖα ἀ.

λαγα και ἀγνωστα, αἰσθητά δὲ ἰ.τ.ε. οὐκ ἐπιστη-
τά, οὐ τῇ ἐπιστήμῃ ληπτά, Ἀριστλ. Μεταφ. 1036A9 ἢ
δ' ὅλη ἀγν. καθ' αὐτήν [ἀντιπρ. τῇ αἰσθητῇ κ. τῇ
νοητῇ]· || Ζ1 494B 20 ἀντὶβ. γνώριμος· γνώριμα
διὰ τὴν συνήθειαν ἐστὶν τὰ δ' ἐνὸς τοῦ ἀντιπρ.
ἀγνωστα γάρ κ.τ.ε. || συγκρ. Μεταφ. 995A 2 ἀλλὰ
διὰ τὴν αἰσθηθειαν ἀγνωστότερα κ. ἀγνωστότερα
τὸ γὰρ αἰσθηθῆς γνωριμώτερον 4) οὐ γνωστός,
ὅ,τι τὸ ἀγνώ. ἀγνωτός· Εὐρ. IT 94 ἦκω ἀγνωστον
εἰς γῆν, ἄξενον, Ἐλ. 504 Μενέλαος οὐκ ἀγνωστος
ἐν πάσῃ ᾄδῃ 10 Cohet N.L. 190 ὁδ. τὸν στήχον,
Πολυδ. 5, 159 ἀκλεῆς, ἀνώνυμος, ἀφανής, ἀγνωρί-
στος, ἀγνωστος, Πλουτ. Κατ. I τῶν δὲ πραγμάτων
παντάσῃσιν ἀγνωστον γινώσκοντες δοκοῦντων
νεώτ. ἀγνωστος στρατιώτης, μνηστὴρ ἀγνώστου
στρατιώτου· || ἀγνωστοί θεοί· Πλουτ. 1, 14 βωμοί
θεῶν ὀνομαζομένων ἀγνώστων, ΚΔΠρόξ. 17, 24 εὐ-
ρον καὶ βωμόν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο Ἀγνώστῳ Θεῷ,
πρὸς Λουκ. Φιλόκ. 9 νῆ τὸν Ἀγνώστον || ἀγνωστος·
Πινδ. 4, 51 τῶν ἀπειράτων γὰρ ἀγνωστοί αἰῶναι | οἱ
μὴ δοκιμάζοντες τὰς δυνάμεις τῶν ἐν τῷ σταδίῳ
διατελοῦσιν ἐν σιῶν ἡλθὼσι | Σοφ. OT 58 γνωτὰ
κούκ ἀγνωτὰ μοι προσήλθεθ' | μείνοντες | προσ-
ήλθετε γνωστούς καὶ οὐχὶ ἀγνώστους μοι | μέρους
[πρόβου] ἐπιθυμοῦντες | γνωσταί μοι εἶναι αἱ ἐπιθυμ-
αὶ ὡμῶν, δι' ἃς προσήλθεθ' Ἀριστφ. Βάτρ. 924
ῥήματ' ἂν βόσκαι δώδεκ' εἶπεν ἀγνωτὰ τὰς θεα-
μένους || νεώτ. εἰδικ. ἀγνωστος, ἐπίσημος προσω-
πικῆς ταξιδεύουσα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ ἰδιώτης
ἢ ὑπὸ ξένον ὄνομα, ἄλλως Ἰνκνῶντα πρὸς ἀγνω-
στοφανής· || μαθημ. ὁ ἀριθμὸς ὅστις [ῥητὴν] νὰ
προσδιορισθῇ εἰς πρόκλημα π· 5) ἐνεργ. ὁ μὴ
γινώσκων, ἀγνώων· Πινδ. O 667 φωνῶν ἀκούειν
φευδόμεν ἀγνώων | φωνῆν, ἥτις ἀγνοεῖ τὸ φεῦδος
περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος |, Λουκ. Ἀλκ. 3 δοκιμάζοντες
γὰρ δὴ κατὰ θύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνώστον αὖ-
σαν καὶ ἀπιστον καὶ ἀδύρατον | ἥτις δὲν δύναται
νὰ γινώσκῃ καὶ νὰ πιστέῃ καὶ νὰ βλέπῃ, βλ. ἐπὶ πρ.
ἀγνώστος ἐνεργ. 1) ὁ μὴ κ. δηλ. αὐτοῦτος,
ἀνόητος, ἀναίσθητος, ἀμαθής· Ἡσ. «ὄνο(ω)δέστε-
ροι» ἀγνώστοι· Κορ. Ἀτ. 2, 10, Ἐρωτ. Κορ. 1, 991 κι
ὡς δγνώστη κομπώθηκα καὶ πᾶσι τὰ κ' τὸ βράχι,
4, 604 ἐγὼ ἀγνώστα τόνε κρατῶ, καὶ
πελελὸς ἀγοῦμαι 7) ἀγνώστος ὁ μὴ παιδόμενος·
Ἡσ. ἀντὶ τοῦ ἀναγνώστου | βλ. Ἀθήν. 27, 306 |.

ἀγνωστοφανής-ές νεώτ. ὁ φανόμενος ὡς ἀ-
γνωστος, ὁ ταξιδεύων Ἰνκνῶντο.

ἀγνώστος 1) παθ. σχολ. Λουκ. Ἰκαρ. 1 «ὕποξεν-
ζοντας· ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενους» 2)
ἐνεργ. Φιλ. 68, 2. Παρρ. α. 290 τὸν νοουθετοῦμενον ἀ-
γνώστως τοῖς πέλας 3) Πολυδ. 5, 145 τὸ δ' ἀγνώ-
στως καὶ ἀγνωμόνως κοινὰ καὶ πρὸς ἑτέρα, βλ.
ἀγνώστος 3.

ἀγνωστίδιον [τοῦ] εἰδός ἰχθύος· Δωρ. π. Ἀθην. 118D
οἱ μείζονες, πλατιστακοί, αἱ δὲ μέσην ἡλικίαν
μύλλαι, οἱ δὲ βαῖοι τοῖς μεγέθεσιν ἀγνωτῖδια, Ἰδε
Κορ. Ξενοκρ. κ.τ.ε. α. 201.

ἀγνός-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγχνεῖν, τὸ σφίξιμο
τοῦ λαμποῦ.

ἀγογγυσία (ἡ) τὸ μὴ γογγύζειν, τὸ μὴ παραπο-
νεῖσθαι, ἡ ὑπομονή· Θ. Στουδ. Μεγ. Κατ. 155, 13 Κερ.
τὴν ἀγογγυσίαν, τὴν ὑπομονὴν καὶ α. 537, 7: 621, 17,
683, 18 δημ. ἀγογγυσία.

ἀγογγυστί ἀγογγυστικῶς· Αἰγ. Sanct. Oct. 4, 117B.

ἀγογγυστικώτερον Θ. Στουδ. Μεγ. Κατ. 282, 15
Κερ. εὐλαθέστερον καὶ ἀγογγυστικώτερον | ἀντὶ
ἀγογγυστότερον |.

ἀγόνυστος-ον ὁ μὴ γογγύζων, ὁ ὑπομονη-
τικός· Θ. Στουδ. Μεγ. Κατ. 106, 7. Κερ. ἀγόνυστοι ἔ-
χοντες τὴν ὑπομονὴν θεμέλιον κ. 221, 13, 234, 20.

ἀγογγυστός ἀνευ γογγυσμοῦ παρανόου, ὑ-
πομονητικῶς· Σωρων. π. Γυν. η. 1, 88 ἀόκνως καὶ ἀγογ-

γύτως, Εὐστ. 3, 10 ἀγογγυστός τὸ ἐπιτεθεὶν φορεῖται
ἀραντες.

ἀγογγύφης-α-ικα δημ. ὁ κραυγάζων, ὁ φωνακλῆς.
ἀγογυτεύου-ον ὁ μὴ γογγυτεύμενος, ὁ μὴ ἀπατη-
θείς· Πλωτίν. 4, 4, 43, 44 πολλὰ.

ἀγογυτεύω Κικ. ἀδ. Att. 123, 1 andi me hoc
ἀγογυτεύω dicebam τ.ε. ἀδόλος, ἐλκρινῶς.

ἀγογίω κ. γογίω δημ. κραυγάζω παραφώρας·
τὶ ἐποθεῖς καὶ γογίεις ἐστὶν 2) ὀργίζομαι.

ἀγομάριαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ σχηματισθεὶς εἰς
φορτίον (σὲ γομάρια) | λέγ. διὰ τὴν φράγαν κ.τ.τ.

ἀγομῆμενος [τοῦ] νεώτ. σχομῆμενος τοῦ ἐξαρτισμοῦ τοῦ
πλοίου, ἡ ἐπιχειρία κοιν. περνούμενο ἡ σερνόμενο.

ἀγομηντάρω δημ. [ἰταλ.] αὐξάνω, καλυτερεύω.
ἀγομῆντο [τοῦ] δημ. [ἰταλ.] αὐξήσεις, βελτιώσεις.

ἀγομῆριστος-η-ο δημ. μὴ ἐπληρωμένος διὰ
γόμους· ἀγομῆριστοι φάκελοι.

ἀγομῆσις-εως (ἡ) νεώτ. βλ. ἀγόμφωσις.

ἀγόμφος (ὁ) ὁ στεροόμενος γομφίων | τραπεζι-
τῶν |, καθόλου νεώτ.· Διοκλ. κωμ. 14 προνοστέω
δ' ὅπως μὴδ' ἀγόμφον ποτε αἰῶνα τριφεῖ | [πὸς
νὰ μὴ διέλθῃ τὴν ἀνευ γομφίων ἡλικίαν τ.ε. τὴν γε-
ροντικὴν, τὸ γῆρας].

ἀγόμφωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατάστασις τῶν
κλονομένων ὀδόντων, πρὸς γομφῶνα.

ἀγόμφωτος-ον ὁ ἀνευ γόμφων ἡρμοσμένος,
ἐναντίον εὐλόμφωτος βλ. λ. Ἰω. Χρυσ. ἀγόμφω-
τον σκῆφος Ἡσ. ἀγόμφωτα τὰ ἀνάμμοστα·
ὁ Ηεργ. εἰκ. ὅτι εἶναι λ. Αἰσχύλειος || νεώτ. ἐπὶ ὁ-
δόντων, ὁ μὴ καλῶς στερεωμένος, ὁ κατὰ νότον.

ἀγόμωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ γεμισμένος συνών.
ἀγέμιστος· ἀγόμωτα φυσιγγα.

ἀγονάπιτος-η-ο δημ. ὁ μὴ γονάπιτος ἢ μὴ
γονάπισμένος 2) μτφ. ὁ μὴ ὑποκίφας, ὁ μὴ καμ-
φθεῖς, ὁ μὴ ἐξαντληθείς· ἀπὸ τούτων μεγάλους φό-
ρους καμιά ἐπιχείρησι δὲν ἔμενε ἀγονάπιτος.

ἀγόνωτος-ον ὁ μὴ ἐχων γόνυ· Ἀριστλ. Ζ1 709A 3
εἰ πὶ ἀγόνωτον εἴη τῶν βασιζέστων 2) ἐπὶ φω-
τῶν, ὁ ἀνευ κόμβων· Θεόφρ. Φιστ. 4, 8, 7 θμιοῖς
καλάμῳ ἀγόνωτῳ, Ἀριστλ. Ἀν. 190, 15, 12A, 10 ἀγόν-
ωτον γὰρ μόνον ὁ κόμβος 3) ἐκκλ. ὁ μὴ κάμ-
πτων τὸ γόνυ, ὁ μὴ κάμνων μετανοῶς, τ.ε. ὁ ἀλά-
ζων, ἀσέδης, μεθ' ὧν καὶ συνάπτεται.

ἀγονέω εἰμαι ὄνονος, ἄκαρπος, ἀντιπρ. τῷ γεν-
νᾶν· Θεόφρ. Φιστ. 9, 18, 3 γεννᾶν καὶ ἀγονεῖν, Φιλ.
5, 8, 3 ἐστειρωται καὶ ἀγονεῖ || μετὰ ἐν. αὐτ. 3, 73, 18
στερωθεῖσα καὶ ἀγονήσασα τοῦτε κ.

ἀγονία (ἡ) ἡ ἀφορία· ἡ κκορία· Ἰώα. Π1 4, 8, 2
ἀοικητον διὰ τὴν ἀγονίαν, Φιλ. 1, 28, 7 πολλὰ
γὰρ ὁδῶρ καὶ ἀήρ εἰς ἀγονίαν καρπῶν νεωτερί-
ζουσι 2) ἀγεννησία, στειρώσις· Πλουτ. Ρωμ. 24
καρπῶν ἀφορίας καὶ θρημμάτων ἀγονίας, Φιλ.
6, 62, 13 στειρώσιν καὶ ἀγονίαν τεχνάζονται, ἀντιπρ.
εὐγονία, Φιλ. 5, 23, 12 εὐγονίας ζῶων καὶ φυτῶν καὶ
τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἀγονίαν, Ἰάμβλ. Μαθ. 15 ἐγ-
γονίας, ἀγονίας, ἀφορίας || νεώτ. ἐπὶ ἀνδρὸς ἡ
γυναικὸς, ἡ ἐλλείψις γονιμοποιῶ ἱκανότητος, ἀ-
επερμία, ἀποκία.

ἀγονοποιός-όν ὁ μὴ ποῶν γόνυ· Διδυμ. Ἀλεξ.
39, 699 τὸ πικρὸν καὶ ἀγονοποιὸν ὁδῶρ προσπ-
νέες καὶ γόνυμον.

ἀγονός-αν (ἡ) παθ. ὁ μὴ γεννηθείς· Ἰλ. Γ 40 αἰδ'
ὄφελος ὄνονος τ' ἔμεναι κ.ε. [εἶδεν ὁ μὴ εἶχε
γεννηθῇ]· || ὁ ὁδὸν γεννηθείς· Εὐρ. Φοῖν. 1598 θν
καὶ πρὶν εἰς φῶς μητροῦ εἰς γονίς μολεῖν ὄνονον
Ἀπόλλων Λαίρ μ' ἐδῶπισαν φονεῖα γενέσθαι πα-
τρός | [διότι] προστῶ ἔλθω εἰς τὸν κόσμον ἐκ τῆς
γαστρός | κ. μῆτρας | τῆς μητροῦ μου ὁ Ἀπόλλων,
ἐν ᾧ ἀκούμην δέν εἶχα γεννηθῇ ἐρηρμιοδότῃ κ.τ.ε.,
πρὸς Ἀριστφ. Βάτρ. 1189, Εἰδ. π. Ἀθην. 449B ἰόν.
107, 11 | παῖδων ἀγόνων γόνον ἐξαφανίζων
| περὶ τοῦ Ἰνκνέμονος ἐξαφανίζοντος τὸν γόνον,

τ.ἐ. τὰ ὧὰ τῶν κροκοδείλων, παιδῶν ἀγόνων (πρὶν ἀκόμῃ γεννηθῶσι) (πρδ. Αἰλ.Ζ.6,38,5 ἀμ. περὶ ὧν ἀσιπιδος), Σοφ.ΟΤ 27 τόκοι ἀγόνων γυναικῶν (τὸ ἀγονοὶ πολλήν, τόκοι τοιοῦτοι, ὥστε να εἶναι ἀκόραιοι, τ.ἐ. αἱ γυν. τίκονται τεθνεῶτα ἢ ἀτελῆ τέρατα ἢ καὶ οὐδέν) || Ὀππ. Κυν.1,260 ἀγονος γόνος | γόνος κακόγονος, γόνος καὶ αὐτὸς γόνος, υἱὸς καὶ αὐτὸς υἱός | 2) ἐνεργ. ὁ μὴ γεννῶν, ἐπὶ ἐμφύκων καὶ ἀφύκων, ἀντίθ. γόνιμος: Εὐρ. Ἡρ.Μ.888 γένος ἀγονον, Ἰνπ.Ἀφορ.5,59 γίγνωσκε ὅτι αὐτὴ οὐ δὲ αὐτὴν ἀγονός ἐστι, Ἀριστ.Λ.576Δ ἵππος ἀγονος, Ἡκιδ.4,12 ἀγονος καὶ τέκνος, Θεόφρ.Φιστ.1,13,4 ἐστὶ δὲ καὶ ἀγονὰ τῶν ἀνδρῶν ἕνια, Αἰλ.Ζ.15,9 ἀγονος καὶ στερήρη γαστήρ, ΔίωνΚ.56,5,3 στερήρη καὶ ἀγονον τὴν πατρίδα ἀπεργάζομενοι· νεώτ. ἐπὶ ἀνδρὸς ὁ ἐστέργμενος γεννητικῆς ἰκανότητος, ἀπομερνο: ἀγονα φυτὰ τὰ μὴ ἔχοντα σπόρους ἢ τὰ ἔχοντα ἀτροφικοὺς καὶ ἀγόνους || μτφ. ὁ μὴ ἐδουκίμων: Πλούτ. Ἡθ.348Β ἀγόνος ποιητής, Ἰνπ.Ἐπιδ.2,6,8,10 ἀγονος ἡμέρα· μὴν, ἀγονον ἔτος, ἀντιπ. τῷ γονίμῳ· εὐτυχὴς πρὸς τοκέων, καλὸν ἢ κακὸν παρὰ τοῖς Πυθ.Κλῆμ. Ἀλεξ.Στρωμ.6,140 ἀγονος ἀριθμός, παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις ἀγ. ζῳδίων || μετὰ γεν. κυριολ. καὶ μτφ.: Πλάτ.Μενέ.238D ἡ ἡμέτερα θηρίων ἀγρίων ἀγονος καὶ καθαρά ἐφάνη, Ἀξίox.370D κακῶν ἀγονος βίος, Φιλ.3,169,12 οὐκ ἀγονος σοφία, 4, 74,5 ἡ Παλαιστίνη Συρία καλοκαγαθίας οὐκ ἀγονος 3) τὸ οὐδ. ἀντὶ τοῦ ἀφρη.: Πλάτ.Π.3,6,19 τὰ ἀγονον τῆς θλῆς.

ἀγονος (ἰδ.) (2) νεώτ. ἱχθὺς τῆς οἰκογενείας τῶν ἀσιπιδόρων (argopus).

ἀγοσόν ὁ μὴ τυχόντων γόνων, ἀκλυστος: Αἰox.Ἐπ.1063.

ἀγορά (ἡ) ἰων. ἀγορή | ἀγοίρω | συνάθροισις, συνέλευσις τοῦ λαοῦ ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν βουλὴν τῶν γερόντων: Ἰλ.Β.93 ἔθενεα πολλὰ ἐσπῆχοντο ἱλαδὸν εἰς ἀγορὴν, Ἡρ.6,11 τῶν ἰώνων συλλεγθέντων ἐς τὴν Ἀσθὴν, ἐγίνοντο ἀγοραί, Σοφ.Τρ.638 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες κλέσονται (Ἀμφικτιονικὴ ἐκκλησίαι, Ἀμφ. συνέδρια), Ξεν. Ἀν.5,7,3 ἔδοξεν αὐτῷ ὅς τὰχιστα συναγαγεῖν αὐτῶν ἀγορών καὶ μὴ ἔδωαι συλλεγεῖν αὐτομάταις 2) ἡ ἐν ἀγορᾷ ὁμιλία, ἀγόρευσις: Ἰλ.Β.370 ἀγορὴ νίκης, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν, Δ 400 γένητο χέραι μὴχρ' ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων, Σ 106 ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων ἐστὶ καὶ ἄλλοι· ἡ ἀγορὴ δικῶν ὅ,τι τὸ λατ. conventum agere (βλ. ἀγοραίος) 3) Λουκ.Δίς κατηγ.12 ἀγορὰν δικῶν ἀγαθὴ τύχη καταστασέμεθα τήμερον 4) ὁ τόπος τῆς συνάθροισις forum: Ἰλ.Η.382 τοὺς δ' ἦνρ' ἐν ἀγορᾷ δανασούς, θεράποντας Ἀρηας 4) ὁ τόπος τῆς πράξεως καὶ ὠνῆς, τῆς πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς διατελὼν ὑπὸ τὴν προστασίαν θεῶν: Αἰox.Ἐπ.257 θεοὶ ἀγορᾶς ἐπίσκοποι, βλ. ἀγοραῖος (κ.2), Σοφ.Τρ.371 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέτρον Τραχινίων ἀγορᾷ συνεζήκουον ὥσαύτως ἐμοί || πλῆθ.: Σοφ.ΟΤ 20 ἀγοραῖος θακεῖ (ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀγ. τῆς πόλεως), Ἡρ.7,36 ἐνταῦθα λειμὼν ἐστὶ, ἴνα σφὶ ἀγορῇ τε γένητο καὶ πρατήριον, Θουκ.6,44 τῶν οὐλκων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορῇ οὐδὲ ἀστεί, 1,67,4 εἰργεσθαι τῆς Ἀττικῆς ἀγορᾶς | τῆς ἀγορᾶς εἰργοντο κατὰ πάλαιον τοῦ Δράκοντος νόμον καὶ οἱ φωνεῖς || γυναικεῖα ἀγορά· Θεόφρ.2,9 τὰ ἐκ γυναικεῖας ἀγορᾶς διακοινησά δυνατός ἐστὶ τὸν Πολυδ.10,18 τὰ σεῖσθ' ἐπὶ ταῖς γυναικῶν ἐπιτήδεαι· ἀλλ' ἀμφιβολον εἶναι ἐάν γ. ἀγορὰ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἐλέγετο ἢ διότι ταῦτα ἐπάλουν γυναικῶν· δοῦλαι· ἐλευθέρας ἀγοραῖ κατ' Ἀριστ.Πολιτ.1371Α 32 ἡ καθαρὰ τῶν ὧνίων, Ξεν.ΚΠ 1,23 ἐλευθέρα ἀγορά· ἐντεῦθεν τὰ μὲν ὧνα καὶ οἱ ἀγοραῖοι καὶ αἱ τοῦτων φωναὶ

καὶ ἀπειροκαλεῖται ἀπελλήλναι, πρδ. Ἡρ.1,153 αὐτοὶ γὰρ οἱ Πέρσαι ἀγορῆσι οὐδὲν ἐώθασι χρᾶσθαι, οὐδὲ σφὶ ἐστὶ τὸ παρᾶπαν ἀγορῇ τὸ μὴ φοιτᾶν εἰς τὴν ἀγοράν· ἦτο σημεῖον πένιας: Θεόγν. 267 γυναιτὶ τοὶ πένιν γὰ ἀλλοτρίῃ περ ἔδοσαν· οὕτω γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὕτε δίκας (ὁ πένιν), παροιμ. Ἡρωδ.1,749 ἄλλ' οὐ λόγων γὰρ, φασιν, ἡ ἀγορὴ δέτται, γαλκῶν δὲ, πρδ. Σουλδ. οὐ λόγων ἀγορὰ δέτται Ἑλλάδος ἄλλ' ἔργων· ἄλλα καὶ οἱ αὐτοῖοι τὰ ἡθῃ αὐδάμαζον ἐδάμιζον εἰς τὴν ἀγοράν: Ἀριστφ.Ἰνπ.1373, Νεφ.991, Εὐρ. Ὀρ.919, Λυσ.19,5, Πλάτ.Θεαίτ.173C D, Ἰσοκρ.7,48· ὁθεν τὸ ἐν ἀγορᾷ κυλινδῆσθαι ἢ καλινδεῖσθαι οὐχὶ εὐφῆμιας ἐλέγετο: Ἀριστφ.Σφ.492 νῦν δὲ πολλῶ τοῦ ταρίχους ἐστὶν (ἡ τυραννὶς) ἀξιώτετρα ὥστε καὶ δὴ τοῦτον· αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλινδεῖται, Πλάτ.Πομπ.46,4 παρ' αἰτίαν (ὁ Πουμπήτης) ἐκυλινδετο ἐν ἀγορᾷ, Σέξτ.Ἐμπ. πρὸς Μαθ.24 οὐκ ἐστὶν ὠφέλιμος ἡ ρητορικὴ, ἢ πρῶτον μὲν ἐν ἀγοραῖσι καὶ γραμματοφυλακείαις ἀναγκαῖον ἐστὶ καλινδεῖσθαι, κἀν θέλῃ κἀν μὴ θέλῃ μετὰ μοχθηρῶν καὶ παλιμβόλων καὶ συκοφαντῶν διατρίβειν, οὕτω ἡδ. οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς, βλ.: ἀγοραῖος || νεώτ. λατὶκὴ ἀγορά· τόπος πωλήσεως εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης εἰς χαμλὰς τιμὰς ἢ ἡ πώλησις: σήμερα ἔχομε ἢ δὴ γῆν λατὶκὴ ἀγορά, ἀγορά φιλανθρωπικὴ, ἡ διοργάνωσις ἀγορᾶς, ἢς τὰ κέρδη διατίθενται εἰς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς || ἐλευθέρα ἀγορά, ἡ ἐξ τοῦ χρηματιστηρίου ἀγοραπωλησία συναλλαγματος κτ' ἔξουο νομισματος· 5) ὅπου εἶναι οἱ πονηροὶ, οἱ πανούργοι, οἱ χυδαῖοι, οἱ κοινοὶ: Ἀριστφ.Ἰνπ.180 πονηροὶ καὶ ἐξ ἀγορᾶς εἰ καὶ θρασὺς, πρδ. 293, Δημ.269,20 περίτριμμα ἀγορᾶς || καὶ ἐπὶ πραγμ. ὁ ἐξ ἀγορᾶς ἄρτος (κοινός): Ἀλκίφρ.338,2 σπειται δὲ οὐδὲν τῶν παυτελῶν, ἄλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς καὶ ὄφον, Πλούτ.Ἡθ.461Β οὐτε ἄρτον ἐξ ἀγορᾶς φαγῶν· ἀλλ' ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν ποιοῦμενος ἐφανείσθαι: Ἀρχέστρ. Ἀθην.112Β τὸν δ' ἐκ ἀγορᾶς ποιοῦμενον ἄρτον αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κἀλλίστον Ἀθῆναι, βλ. ἀγοραῖος 3. τέλ. 6) τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλούμενα ὧνα: Ξεν. Ἀν. πολλοχοῦ ἀγορῶν παρέχειν, οὐτ.7,6,24 ἀγορᾶ δὲ ἐρχόσθαι σπάνια μὲν ὀρώντες τὰ ὧνα, σπάνια δὲ ἔχοντες διων ὠνήσασθε 7) ἀγορὰ πλῆθους αὐ χρόνος τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν αἱ ἀνθρωποι ἐπίσκοντο συνήθως εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ πρὸ τῆς μεσημέριας χρόνος, ἱκανὸς δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἀντιστοιχῶν ἰδίᾳ πρὸς τὴν δεξιὴν πρωΐαν 8) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐμπορευμάτων ἐν τῇ τὸν π: ἡ ἀγορά τῶν Ἀθηνῶν, - τοῦ Πειραιῶς - τῆς Θεσσαλονίκης 9) ἡ ἐν χρηματιστηρίοις διαπραγματεύσεις μεταξὺ πωλούντων καὶ ἀγοραζόντων: ἡ ἀγορὰ ἦτο ζωηρὰ, χαλαρὰ, σταθερὰ, σπᾶσιμος κ.τ.τ. ἐπὶ τε χρηματιστηριακῶν ἀξιών καὶ ἐπὶ ἐμπορευμάτων.

ἀγοράζω δωρ. ἀγοράσδω μέλλ. ἀγοράσω Ἀριστφ.Λυσ.633, Ἰνπ.1373 κ.ἀ. καμ., οἱ ἀπ. πεζ. ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ἀνήσσομαι (Θωμ.Μ 406,3R ἀνήσσομαι κἀλλῶν ἢ ἀγοράσω), ἀλλ' ὁ Ὑπερείδ. Ἀν.70,3 ἐπὶδὼν ἱερεῖα ἀγοράσαντες εὐδὲς μετ' ὀλίγον λέγει ἱερεῖα ὑψηλοτέρων, μέλλ. δωρ. Μεγ. ἀγορασῶ Ἀριστφ. Ἀχ.750 μέλ. ἀγορῶ, ΠΔ Νεεμ.10,38 (βλ. Cobet N.L.1631, ἀορ. ἡγόρασα, παρακ. ἡγόρακα, μ.ἀορ. ἡγορασάμην, παθ.ἀορ. κ. παρακ. ἡγοράσθην-ἡγόρασμαι | πεζ. καὶ ποιητ.) 1) διατρίβω, ἀναστρέφωμαι, περιπατῶ ἐν τῇ ἀγορᾷ: Κρατ. 215 μετὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἕκαστος ἔχων σκίπωνά τ' ἡγόραζον, Ἀριστφ.Ἰνπ.1373 οὐδ' ἀγοράσεις γ' ἀγνέμενος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ καὶ οὐδεὶς ἀγ. θὰ διατρίβῃ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καθότι οἱ αὐτοῖοι τὰ ἡδη ἔφευγον τὴν ἀγοράν, Ἡρ.2,35 ἐν ταῖσι αἱ μὲν γυναικεῖς ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, Θουκ.6,

51, 2 εισελθόντες ἡγόραζον, Ξεν. Λοκ. Πολ. 9, 4. Έλλ. 2, 41, 4. 2) ὠνόμασι : Ἀριστφ. Αχ. 625 ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίους πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμὲ [νὰ ἐρχωνται πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ κώμουν ἀγοραπωλησίας, πρβ. στ. 720]· ἢ μετ' ἄντικ· Ξεν. Ἀν. 5, 10 οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐπιτήδεια, Ἰσοκρ. 2, 54, Δημ. 41, 21 πέρνας ἡγόραζε καὶ ἰχθὺς, Αἰσχ. 1, 224 τοῦ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος [τοῦ προμηθευομένου διὰ τῆς Ὀλυμπιάδος τὰ συνηθισμένα ὀφάνια], Ἐπιγρ. Κώ 1 G D 1000, 4 ἀγοράζαντες τὰν ὠνάων, Θεοκρ. 15, 10 νῆτρον καὶ φῶκος ἀπὸ σκανὰς ἀγοράσδων ἤνθε φέρων ἄλλας ἢ προτιθέμενος ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ τίνος παραλήγματος ἐν τῇ ἀγ. ν. καὶ φ. ἤλθε φέρων ὀλίγητι || ἐμπροσθ. ἀγοράζω πρὸς τι· ἀπὲρ τίνος, ὡς ἀνεύθει, πωλεῖν πρὸς τι, Μέν. π. Ζηνοβ. 2, 12 Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένους ἀπὲρ ἄλλων ἡγ. πρβ. Εὐστ. 692, 18 Μετρ. ἐκτ. ἀγ. πρβ. ἀγοράρα || νεώτ. φρ. ἀγοράζω φάρινα στὰ γιὰλά (ἐπὶ διαπραγματεύσεων ἀδελφῶν), αὐτὸς σὲ πωλεῖ καὶ σ' ἀγοράζει, (εἶναι εὐφιμπερόδες σου) || μτφ. ἀγοράζω λόγια πρσποῶν νὰ διαγνώζω ἐκ τῶν λεγομένων σου τὰς σκέψεις, τὰς διανοήσεις, τὰς ἀποφάσεις ἄλλου· συνών. φρ. τὸν φαρῶνα. ἀγοραῖος-ον κ. ἀγοραῖα-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ τὴν ἀγορασίαν καθ' ὅμην· χρῆσιν· ἢ ἐν ἐπικλησίᾳ θεῶν) Ζεὺς ἀγοραίος ὡς πρσπότης τῆς ἀγορᾶς, ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἀγορευτῶν, Αἰσχ. Εὐμ. 774, Εὐρ. Ἡρ. 70, Ἀριστφ. Ἰππ. 500, Παισ. 3, 11, 9 Ἀθηνᾶ Ἀγοραία, πρβ. Βουλαία, Παισ. 5, 15, 4 Ἀρτεμὶς ἀγοραία, πρβ. Ἀριστοβούλη, Βουλπρόρος· 2) μτν. ὡς αὐτὸ ὁ ρήτορ, ὁ πολιτικός, μετ' οὗ καὶ συνάπτεται· Πλουτ. Αἰμ. 38 κατεῖδεν ὁ Ἀππίος ἀνδραγόνας ἡγεγεῖς καὶ δεδουλεύκοντας, ἀγοραῖους δὲ καὶ θυναμένους ὄχλον συναγαγεῖν, Περ. 1, 1 ἀγοραῖας δὲ καὶ πολιτικούς μύλλων (περὶ τοῦ Θαυκυλίδου ἀντιπ. τοῦ Περικλ.) || δικηγόρος, ἰδίᾳ ὁ πρακτικὸς, ὁ δικολάβος, οὗ τὸ ἔργον ὑπελαμβύνατο κατώτερον τοῦ ἔργου τοῦ θεωρητικοῦ· Φιλῶστρ. Ἀπολλ. 6, 26 ρητορικὴν σε παιδεύσουςι τὴν τῶν ἀγοραίων, ῥαδίᾳ δ' ἡ τέχνη, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, 8, 7 καλῶ δὲ σοφᾶς μὲν ἡ τέχνης ἰποιητικῆς, μουσικῆς, ἀστρονομίας, σοφιστᾶς καὶ τῶν ῥητόρων τοὺς μὴ ἀγοραίους, 8, 22 μετελάνει τὰ πρόβατα, ἐπειδὴν τοὺς ἀγοραίους προσκίοντες μάθη ἵνα μὴ ἐμπλῶσται τῇ ποιμνίᾳ οἱ λαοὶ || καὶ ἐπὶ πρσγ. ἐπὶθ. Πλουτ. 713 F ἀγῶνας ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἀγοραῖος ἐπισηχεῖν, Φάβ. Μάξ. 1, 8 οὐ γὰρ ἐπὶν ὠραίσμας καὶ ἀγοραῖος χάρις, Παισ. Ἐρωτ. 9 προσηγομένους γὰρ πολιτικῶν λόγων πρσφάτοτα καὶ ταυτσί τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. ἀν. 25, 206 | σ. 131, 15 R | τὸ δ' ἀγαρίον τῆς ρητορικῆς μέρος ὁδοῦ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιτηδεύοντες, Κλημ. Αλ. Στρωμ. 8, 1, 5 ἀγοραίος εὐρησιλογίᾳ || ἐν Παν. ἀγοραῖα κριτήρια αἱ δικαστικαὶ ὑποθέσεις· 3) ἀγοραίος [ἢ] κ. ἀγοραῖα [ἐνν. σύνδοσις· ΚΔ Πράξ. 19, 38 ἀγοραῖοι ἀνταῖοι καὶ ἀνθύπατοι εἰσιν, Στρωμ. 929 διατάξαι τὰς διοικήσεις ἐν αἷς τὰς ἀγοραῖους ποιοῦνται, πρβ. 1 G R 788, 5 γυμνασιαρχήσαντα δι' ἀγοραῖας καὶ ἀγορανομήσαντα δι' ἀγοραῖας κ. 7 γυμνασιαρχίαν δι' ἀγοραῖας κ. 10 τῇ μὲν πρώτῃ ἐξαμήνῃ, ἐν ἣ ἰέν. ὥρα] καὶ ἡ ἀγοραῖα [ἐνν. σύνδοσις] ἰχθὺς κ. 789, 6, 790, 6 κ. 163 B ταμειοφάσαντα ἐν ἀγοραῖα, πρβ. Φιλῶστρ. Ἀν. 1, 12, Δίων. Χρ. 35, 14, λατ. conventum indicare, forum agere (βλ. ἀγορά) ἐν ταῖς συνδόσι ταῖταις ἐν ταῖς Ῥωμ. ἐπαρχίαις ἐδικάζοντο διάφοροι ὑποθέσεις· Φωτ. Ἀγοραῖαν τὴν δικαιολογίαν, Ζουίδ. ἀγοραῖαν δίκην τὴν δικαιολογίαν· 4) ὁ τῆς ἀγορᾶς, ὡς τόπου ὧν καὶ πρσσεως ἐν ἐπικλ. θεῶν· Ἀριστφ. Ἰππ. 297 Ἐρμῆς Ἀγοραίος,

Λοκ. Δις Κοτῆρ. 8 καὶ ἀγοραίος εἰ (ὡ Ἐρμῆ) καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττει, πρβ. Ἐμπολοῖος, Αἰσχ. Ἀγ. 90 οἱ τε θυρατοὶ οἱ τ' ἀγοραῖοι, βλ. ἀγορά· 5) ὁ τὰ τῆς ἀγορᾶς ἀσκήν ἢ ἐπιτηδεύων, ὁ περὶ τὴν ὠνὴν ἢ πρσιν, κατηλείαν καὶ ἐμπορίαν διατριβών· Ξεν. Έλλ. 6, 223 ὁ ἀγοραίος ὄχλος [οἱ ἐμποροὶ αἱ παλαιότες τοῖς στρατιώταις], ΚΠ 1, 2, 3 ἀνέθεθεν [ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἀγορᾶς] τὰ μὲν ὠνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι καὶ αἱ τούτων φύλας καὶ ἀπευροκαλίαι ἀπελήλανται ἐν Περφ. 4, 3 αἱ ἀγοραῖαι διακρίνονται τῶν ἐμπορίων, Ὑπερ. κ. Ἀθην. 3 προσέλαθε συναγωνιστὴν Ἀθηνόγενην ἀνδρῶπων λογαγράφον τε καὶ ἀγοραῖον, τὸ δὲ μέγιστον Αἰγύπτιον, πρβ. 19 καθεύμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ ὅσας ἡμέρας, τρία δὲ μυροπώλια κεκτημένος, Ἀριστλ. Πολιτ. 1291 A, 4, 1291 B, 19, 1319 A, 27 κ. 1321 D 4 τέτταρα μέρη τοῦ πλῆθους γεωργικόν, θαλασσικόν, ἀγοραῖον, θηπικόν, Ἐπιγρ. 1 G D 589, 62 ἀγέτω δ' ὁ ἐργολαθῆσας τὸν ταῖρων εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀγειρέτω παρὰ τε τῶν στοπολῶν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀγοραίων ὁ ἀνήκει εἰς τὴν τρῶφην || πλῆθ. Ἡρ. 1, 93, ἀγοραῖοι ἀνδραποῖ, 2, 141 Πολυδ. 7, 6 αἱ τέχναι ἀγοραίας ἔχοντες· 6) νεώτ. ἀγοραῖα ἀξία ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ κυμαινομένη ἀξία τοῦ συνολ. λάγματος ἀγοραῖα τιμὴ ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ κρατούσα τιμὴ ἐμπορεύμενων· 7) κ. ἐπὶ πραγμ. ἀγοραῖα αἱ περὶ τὴν ἀγορὰν ὑποθέσεις· Πλάτ. Πολ. 426 C τὰ ἀγοραῖα ἐμβολοῖαν τε πέρη κατ' ἀγορὰν ἑκαστος ὁ πρὸς ἄλλήλους ἐμβόλλουσιν | αἱ περὶ τὴν ἀγορὰν ὑποθ. ὡς πρὸς τὰς συναλλαγὰς, ὡς πρὸς ἀλλήλους συναλλάσσονται, Πλουτ. Λοκ. 25 χρεια ἀγοραῖος | τὰ ἐκ τῆς ἀγορᾶς χρειαζέσθ' || Πάν. ἀγοραῖον γραμμάτιον συμβόλαιον ἀγοραπωλησίας· 8) οἱ μὴ τυγχάνοντες ἐλευθερίου ἀγωγῆς· Διον. Ἀλ. Θουκ. 50, 22 οὐ γὰρ ἀγοραῖος ἀνδρῶπων οὐδ' ἐπιδηρίους ἡ χειροτέχνητος οὐδὲ τὰς ἄλλους, αἱ μὴ μετέχον ἀγωγῆς ἐλευθερίου, ἀλλ' ἀνδράσι διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπὶ ρητορικῇ καὶ φιλοσοφίᾳ ἐληλυθόσιν || παρ' Ἀριστλ. ἩΝικ. 1, 62 B 25 ἀντιφθ. ἡ ἀγοραῖα φίλια πρὸς τὴν ἐλευθερίον· ἐστὶ δὲ ἡ νομικὴ (φιλία) ἢ ἐπὶ ῥητοῖς ἢ μὲν πάντων ἀγοραῖα ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα, ἢ δ' ἐλευθεριωτέρα εἰς χεῖρον οἱ μὴ τυχόντες ἐλευθερίου ἀγωγῆς, αἱ ἀνελευθερίοι ἰλιθηταῖες, εἶναι ἀποιδεῦται τὰδες, χυδαῖοι, βάνασοι, κοιναί, ποταποί, πονηροί, πανούργοι, ὡς καὶ ὁ βίος αἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν· Πλάτ. Πρωτ. 347 B δοκεῖ μοι τὸ περὶ ποιήσεως διαλέγεσθαι ὁμοιάστον εἶναι τοῖς συμποσίσι τοῖς τῶν φαύλων καὶ ἀγοραίων ἀνθρώπων καὶ γὰρ οὗτοι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι δι' αὐτῶν συνεῖναι ὑπὸ ἀπειδεύσεως κ.τ.ε., Θεόδωρ. Χαρ. δ, 1 τῷ ἡθμ. ἀγοραῖός τις εἶναι καὶ ἀνασευρμένος καὶ παντοποῖος, Δίων. Κ' Ἀν. 100, 1 ἀνὴρ ἀγοραῖος καὶ ἐκ διακατηρίων τῶν βίον ποιοῦμενος || συγκριτ. Πτολ. Εὐεργ. Ἀθην. 485 F καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀγοραῖστέρων (=χυδασιτέρων) ἐκχυθὲν συνεκυλίσθη, Ἀριστφ. Εἰρ. 750 ἔπεισε μεγάλους καὶ διανοίας καὶ σκάμματα οὐκ ἀγοραῖος ἢ κοινοῖς, τετριμμένοις, Φωτ. 21, 24 R ἀγοραῖος νοῦς ὁ πᾶν εὐτελής καὶ συμπετάδης, Αἰσχ. κ. 1, 125 ἀγοραῖα τεκμηρία παρεχόμενος, Λοκ. Ἰατ. Συγγρ. 44 ἀνέματα ἀγοραῖα καὶ καπηλῖα, Ἀριστλ. Πολιτ. 1328 B 39 αὐτὸς δάνανσον βίον οὐτ' ἀγοραῖον δεῖ ζῆν τοὺς πλῆθους (ἀγενεῖς γὰρ ὁ τοιοῦτος βίος καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπάναντος), Πλουτ. 415 A λόγος βάνασος καὶ ἀγοραῖος || νεώτ. ἀγοραῖα συμπεριφορά, διαγωγή ἢ βάνασος, χυδαῖα ἢ ἐλέγχῃ καὶ ἀγοραῖον ὀφάνιον ἢ εὐτελής αἱ, Διφιλ. 43 καὶ ἀγοραῖος ἄρτος κυρ. αἱ ἐξ ἀγορᾶς ἢ βλ. ἀγορά || Λυμκεῖς δ' ὁ Σόμμος Ἀθην. 109 A ἐξείρει τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν πωλουμένους, Ἐπίρρ. ἀγοραῖος κατὰ τὸν δικανικόν,

ρητορικών τρόπων: Πλούτ. Πράγμ. 4,2 πολλά ῥητορικάς καὶ ἀγοραίας εἰρημένα, Ἀντων. 24,3 ἐτόλμουν ὕβριος ὑπὲρ τῆς Ἀσίας λέγων εἰπεῖν ἀγοραίως μὴ ἐκείνα καὶ πρὸς τὸν τοῦ Ἀντωνίου (ἦσαν οὐκ ἀπὸδῶς) || τετριμμένως, λόγους κοινοῖς, vulgariibus verbis: Διον. Ἀλ. Τέχν. Ρητ. 10, || ἀπλάστως καὶ ἀαχημίστως λέγουσιν ὥσπερ καὶ ἀγοραίως τοῖς ὀνόμασι.

ἀγορανομέω εἰμαι ἀγορανόμος: *Ἀλεξ. κωμ. 247 ἀγορανόμεις ἄνθεός· || Ἐπιγρ. Θέσας, χρησιμίζω πρὸς τὸν δῆμον || Πάπ. μετὰ γεν. ἀγορανομῶ τῆς πόλεως 2) ὁ, τι τὸ ρωμ. aedificare esse Πλούτ. Διον. Ἀλ. Ἀπν.

ἀγορανόμος (ἡ) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγορανόμου: *Ἀριστ. Πολιτ. 1331B 9, ἀγορανόμος τέλος καὶ τέλος ἀγορ. ὧνιν ἐν ἀστυνόμῳ ἀστυντοκτοῖς, οὐ ἑισπρατὶς παρά τῶν ἐμπορῶν ἢτο ἀνατεθειμένη τοῖς ἀγορανόμοις || ἡ ἀστυν. ἐξούσια τοῦ ἀγορανόμου aeditas: Πολυβ. 10,4, || κ.α. 2) νεώτ. τὸ σύναλον τὸν περὶ τῆς ἀγορᾶς ἐν γενεῖ διατάξων, τῶν ὁρίσασθαι τὰ κατ' αὐτὴν δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πολιτῶν.

ἀγορανομικός-ἡ-άν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τοῦ ἀγορανόμου: Πλάτ. Πολ. 425D ἀγορανομικά ἅτα ἡ ἀστυνομικά ἢ ἐλλειμνικά, Ἐπιγρ. κατὰ τὸν ἀγορ. νόμον νεώτ. ἀγορανομικά διατάξεις (τὰ ἀφορῶντα τὴν τάξιν, καθαριότητα καὶ ἀκρίβειαν τῆς ἀγορᾶς) ἀγορανομικὸν δῶγμα (διατάξεις τοῦ Ρ. Δικαιοῦ, καθ' ἣν ὁ πωλητὴς τὸ ὑπεύθυνος πρὸς ἀποκρίμνισιν διὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ πωληθέντος aeditis um aedictum || ὁ δὲ δασκὼν τὴν ἀγορανομικὴν ἐξούσιαν τῆς ἀγορανομίας aediticis: Πλούτ. Παιμ. 53, Διον. Ἀλ.

ἀγορανόμιον (τοῦ) τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀγορανόμου: Πλάτ. Νόμ. 917E ἀναγραφόντων ὅτε χρὴ ποιεῖν τὸν πωλοῦντα καὶ ἂ μὴ καὶ πρόσθεν τῶν ἀγορανομίῳ θέντων ἐν στήλῃ, Ἐπιγρ. ἀναγράφοι ἐς τὴν φιλίαν τοῦ ἀγορανόμου κ. οἰκοδομήσας ἀγορανόμιον ἀπὸ ἰδίων ἐν Πάπ. ἐστιν ὅτε ἀντὶ τοῦ ἀγορανόμου καὶ ἀγορανομίῳ 2) Πάπ. ἀγορανόμιον τὰ συμβολαίῳ, τέλῃ, ἄλλως γραφεῖον.

ἀγορανόμιος περιήκοτος IGR. 4,504.

ἀγορανόμος (οἱ) πληθ.-οι ἔχον τὴν διοίκησιν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ὧνιν: *Ἀριστ. Ἀθ. Στ. 1 τοῦτο δὲ ὑπὸ τῶν νόμων προστάτταται τῶν ὧνιν ἐπιμελεῖσθαι πάντων, ὅπως καθαροὶ καὶ ἀκίβδηλα πωλησέται, πρὸ. Πλάτ. Νόμ. 917E ἐπιμελοῦντο καὶ τῆς εὐκοσμίας κατὰ τὰς ἐορτάς, Ἐπιγρ. ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἀγορανόμους τῶν ὧνιν πλεῖστον ἢ ἡ παμπ. πορευέται || λατ. aeditis Πολυβ. 3,26 Διον. Ἀλ. Πλούτ.

ἀγορεύω ἐπ. ἀγορεύω ἐν συναθροίσει: *Ἰλ. Α 73, Σ 253 ὁ σφιν εὐ φρονέων ἀγορήσας καὶ μετέπειτα, *Ἡρ. 6, || τῶν ὧνιν συλλεχθέντων ἐς τὴν Ἀθήναι ἐγένοντο ἀγοραί, καὶ δὴ κοῦ σφι καὶ ἄλλοι ἡγορόωντο (Bredon. ἡγορόωντο) 2) διαλέγομαι: *Ἰλ. Δ 1 οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνῶν καθήμενοι ἡγορόωντο, Σοφ. Τρ. 601. ἔως οὐ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ἔξενας, μετ' αἰ. *Θέων. 159 μήποτε, Κ., ἀγορεύσας ἔπος μέγα (τὰ μὴ λέγεις μεγάλα λόγια), πρὸ. μεγάλῃ αὐδῶν, *Οδ. Δ 505 μεγάλα λέγειν, *Ἀριστ. Βάτρ. 835 μέγα λέγειν, Σοφ. Αφ. 386, *Ἰλ. Η 830 ἐν Β 337 μετρ. ἔκτ. ἀγορεύσας (αἶψ) Schultze Quaest. Bp. 149.

ἀγορευσιλογία (ἡ) νεώτ. ἀγορὰ καὶ πώλησις ἢ ἀγορασία καὶ πρᾶσις, ὧν καὶ πρᾶσις, ἐνίοτε λαμβανόμενων τοῦ ἀγοράζοντος καὶ τοῦ πωλοῦντος.

ἀγορασίω ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω: σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1068, πρὸ. ὧνισσις, ὧνιστιῶ.

ἀγορασία (ἡ) ἀγορὰ, ὧν: Ἐπιγρ. ἀγορασία οἴτου, -ἐλαίου, Ὑπερ. Ἀν. 70,3 πορευέσθαι ἐπὶ τὴν ἀγοράσιν 2) τὸ ἀγορασθῆναι: Ἐπιγρ. ἀγορασία

Βιταλίου ἀγ. Πόθα δύο τόπων ἰτόπος ἀγορασθεῖς ὑπὸ Β. καὶ Π. ὡς ἰδιοκτητὴς τάφος ἢ ἐπὶ δαστρῶν, **ἀγοράσις-εὐς** (ἡ) Ἐπιγρ. ἀγορὰ, ὧν: Πλάτ. Σοφ. 219D διὰ τε δωρεῶν καὶ μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων.

ἀγοράσας (τοῦ) πᾶν ὁ, τι ἀγοράζεται ἢ πωλεῖται, ἐμπόρευμα, συνήθ. πληθ. Δημ. 909 τέλ. τὰ ἀγοράσματα τῶν ἐργῶν χρημάτων, Ἀισχιν. 3,223 τοῦ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος, Ἡσ. «ἀγοράσματα ὧνισα» 2) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀγοράζειν: βαρέθηκα τ' ἀγοράσματα.

ἀγορασμός (οἱ) ἡ ἀγοράσις, τὸ ἀγοράζειν: Ἐπιγρ. Ἐφ. Ἀρχ. 1903, 119 ὁ κατ' ἀγορασμὸν σίτος 2) τὸ ἀγορασθῆναι ΚΦ 714,5 ἐνὸς ἀγορασμῶν μεστών, ΠΔ Γέν. 42,19 ἀπαγάγετε τὸν ἀγορασμὸν τῆς σιτοδοσίας ὧνιν, Πάπ. ἀγορασμὸς πυρῶν.

ἀγοραστής (οἱ) ὁ ἀγοράζων: Πάπ. ἀγοραστής τῆς οἰκίας ἰδία ὁ δούλος ὁ ἀγοράζων τὰ τροφίμα τοῦ κυρίου: Ἀθην. 171Α ἐκείνου δὲ καὶ ἀγοραστήν τὸν τὰ δῶα ὠνούμενον, νὺν δὲ ἀφώνω-τωρα, ὡς Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημονευμάτων (1,52) οὕτως ἰδίων διακονον δ' ἂν καὶ ἀγοραστήν τὸν τοιοῦτον ἐθέλοιμεν προῖκα λαβεῖν || νεώτ. γενικῶς, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν διαθεσὴν ἢ τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀγοράζειν: εἰς τὴν τιμὴν αὐτὴν δὲν εἶμαι ἀγοραστής—τὰ χρῶμα γρὰφῃ σήμερον εἰς ὑποτίμωσιν ἀνευ ἀγοραστῶν.

ἀγοραστήκος-ἡ-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πώλησιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι, ὁδὲν τέχνη ἀγοραστήκη: Πλάτ. Σοφ. 223CA τῆς ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δ' ἑτερον ἀγοραστήκον; Β. καὶ μὴν αὐφύσμεν ἀγοραστήκην διχῇ τέμνεσθαι; Κρατ. 408Α καὶ τὸ κλοπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστήκον ἐν Πάπ. οἰκία ἀπὸ ἀγοραστικοῦ ἀντὶ τοῦ ἀγοραστικοῦ, Ἐπιγρ. ἀγοραστήκως Σουῖδ. Ἡσ. «ὠνητιῶν ἀγοραστήκως ἔχων» || νεώτ. τὸ θηλ. ἀγοραστήκη δηλοῖ τὴν ἀξίαν πρὸς ἀγορὰν πράγματος ἢ τὴν εἰς νόμισμα ἀποτίμωσιν πράγματος: ἡ ἀγοραστήκη ἀξία τῆς δραχμῆς κ. ἡ ἀγοραστήκη ἀξία τοῦ κοσμητήματος αὐτοῦ εἶναι μικρά.

ἀγοράστος-η-ο δημ. ἰδία τοῦ ἀναθισασμοῦ τοῦ ἴονου τὸ α στερετ.) ὁ μὴ ἡγορασμένος || ὁ μὴ ἄκομη ἀγορασθεῖς: ἀγοράστα ἔχω ἀκόμη τὰ κερία τῆς Λαμψρῆς.

ἀγοραστός-ἡ-όν ὁ ἡγορασμένος, ὁ δι' ἀγορᾶς κτηθείς: Πάπ. ἀγοραστός σίτος, ἡ δούλη, -αὶ ἀρουραί, Ἡσ. «ὠνιστῶν ἀγοραστός», Σουῖδ. «ὠνιστῶν πρᾶσιμα, ἀγοραστός» 2) νεώτ. ὁ ἀγορασμένος, κατ' ἀντιθ. πρὸς ὁ, τι ὑπάρχει ἐξ εἰσοδήματος ἢ ἐκ τῆς κατ' οἶκον παρασκευῆς: ἀγοραστό λάδι, σιτάρι, πανί, ἀγοραστό φῶμι πρῶτε ἢ ἀπικτόν; φρ. ἀγοραστό σιτάρι λιμενική φῶμι || μφ. ὀλίγος, σπάνιος καὶ συνεπὶς πολυτίμος: ὁ τραγ. γιὰ διὰ βαθύνεις πᾶν ὥρα καὶ τραγουδᾷς πανῶρα, ποῦ ἔχω τὸν θῆνο ἀγοραστό καὶ βαρυνπλερωμένο;

ἀγοράστρια (ἡ) Πάπ. κ. νεώτ. ἡ ἀγοράζουσα, **ἀγοραστρίς** (ἡ) ἀντὶ πωλοῦντος ἢ πωλαγῶρας: Ἐπιγρ. IGD 436,5 ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγοραστοῖς.

ἀγορατυναίς Ἡσ. ἀγαν θορυβεῖς, πρὸ. χοροῖτις, πειν.

ἀγοραφροδία (ἡ) νεώτ. ὁ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς φόθος, ἀποφυγὴ τῶν κοινωνικῶν συγκεντρώσεων, προερχομένη ἐκ ψυχροπαθείας.

ἀγοράχως (ἡ) ἱερaticὸν ἀξίωμα γυναικὸς ἐν Σπάρτῃ: Ἐπιγρ. Θοιναρμόστριαν καὶ ἀγοράχων ἐκ τοῦ ἀγοράχορος.

ἀγορεύς (οἱ) ἀγορητής, ρήτωρ: Θ. Στουδ. Μεγ. Κατ. 632,7 Κερ. ἀγορεύς τις καὶ εὐλαός, πρὸ. διαγορεύς.

ἀγορεύσεις (ἡ) μυν. κ. νεώτ. λόγος, ἀν ἀπαγγέλλει τις ἐν δημασίᾳ συναθροίσει, ἐν βουλῇ, ἐν δικαστηρίῳ· συνών. δημηγορία.

ἀγορευτῆριον ἰδοί. Ἐπιγρ. τοπὸς ἀγορεύσεως. **ἀγορευτὰς** ἡ-ὄν δν δύναται τις τὰ ὀνομάζει· Ἰουστ.μαρτ. οὐτὲ ρήτορ, οὐτ' ἀγορευτὴν.

ἀγορεύω (ἀγορεύ-λόγος) δημηγορῶ, ὁμιλῶ ἐν συναθροίσει· Ἰλ.Η 347 τοιαῖα δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἥρῃ ἀγορεύειν, Θ 542 ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρώεσσι κελάδοισαν κ. ἄ., Ἀριστφ. Αχ.4 ἄλλ' οἱ πρυτάνεις γὰρ οὗτοισι μεσημβρινοὶ οὐκ ἡγόρευον, Νεφ.1456 τί δῖτα ταῦτ' ἀδ' μοι τὰτ' ἡγορεύετε, Ἰρ.3,75 ἐκείνων δ' ἐκέλευον ἀναδόντα ἐπὶ πύργον ἀγορεύσαι, Ἰσοκρ.δ,1 εἰ μὲν τις τῶν ἐκιδριμένων ἐν ὑμῖν ἀγορεύειν ἀξίως ἦν τῆς πάλλεως εἰρηκώς, πολλὴν ἀν' ἡσυχίαν ἦγον ἡ παθ. Θουκ. 2,35,1 ἐπαινοῦσι τὸν πρᾶσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων διαππομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν ἡ ἄρχαιότροπος Ὀμ. χρήσις αὐξέται κ. ἐν τῇ φράσει τῆς ἀγορεύειν βούλεται τοῦ Σολωνεῖου νόμου, Αισχ.1,23,27,3,4, καθ' ὃν ὁ κήρυξ ἐπερωτᾷ· τις ἀγορεύειν βούλεται τὸν ὑπὲρ πενήκοντα ἐτη γεγονότων, ὅστις νόμος μετὰ τὸν Πελοποννησ. πόλεμον, ὡς φαίνεται, σωτηρὸς εἶχε καταργηθῆ (σεσθῆναι) τοῦ κάλλιστον καὶ σωφρονέστατον κήρυγμα, διὸ εἰς τὸ καθ' ἡλικίας ἀγορεύειν Ἰ Αισχ.2, 25,47 ἀκροῖα ἐπεκράτει, πρβ.Ξεν. Απ.3,6,1 κ.ε., Ἀνδ. κ. Ἀκκ.22, Ἰλατ. Ἀκκ.1,119,2,Εὐν.101,102 πλασματώδη τὰ ὑπὸ τοῦ ὁχλοῦ τοῦ Ἀριστφ.Νεφ.510· νόμος ἦν Ἀθῆναιος μὴναι τινὰ ἐπὶ ἄν' ἡ γεγονότα μῆτε δρᾶμα ἀναγινώσκων ἐν θεάτρῳ μῆτε δημηγορεῖν, πρβ.Αἰδ. Ὑπ.24 τὸν εἰς τριάντονα ἐτών μιν δημηγορεῖν 2) λέγω, ὁμιλῶ, ἀναφέρω τι, διακηρύττω, ἀνακηρύττω, καλῶ· Ἰλ.Ε 574 τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἡγόρευον, Ὀδ.Α 307 ἡ τὸν μετὰ τοῖς φίλοις φρονέων ἀγορεύεις, ὡς τε πατήρ ῥ' παίδι, Σοφ.ΟΚ 838 οὐκ ἡγόρευον ταῦτ' ἐγώ, Ἰρ.7,10 ἀγορεύειν ἐκέλευε δτεν δέοιτο, Ξεν.Αν.5,6,27 δεινὸν ἰδίῳ μὲν Ξενοφάντα πείθειν τε καταμύειν καὶ θύεσθαι, εἰς δὲ τὰ κοινὸν μὴδεν ἀγορεύειν ἢ ἐπὶ ἀφύχων μετενομαστῶντων, ὁ νόμος, τὰ φησιματά ἀγορεύει· Ἀριστλ.Ρητ.1354Α 22 οἴονται δεινὸν οὕτω τοὺς νόμους ἀγορεύειν, Λυσ.13,50 τὰ φησιματά καταμαρτυρεῖ διαρρηθῆν ἀγορεύοντα, πρβ. Ἰσοκ.3,68 διαρρηθῆν ὁ νόμος λέγει, Δημ. 33,28 ὡς ἐν τῷ δέονι ἀγορεύει ἰδοκ. ὁ νόμος, ἄλλοι ὁ νομοθέτης, Θεοκρ.25,175 δέρμα δὲ θηρὸς (=τοῦ λέοντος) ἀριφραδέως ἀγορεύει κερῶν καρτερόν ἐργον ἢ μῆνυει σαφώς, Ἐπιγρ. Χαίβετ 52,2 οὐνόμα μὲν τοῦτον καὶ ἐμοῦ πατρός ἦδ' ἀγορεύει στήλη καὶ πάτραν 3) ἀγορεύειν γνώμην ἀποφαίνονται, λέγω γνώμην· Διον. Ἀλ.207,1 τοῖς δημάρχοις βουλήν συνάγειν ἢ γνώμην ἀγορεύειν οὐκ ἐξήν· ἢ ἀγορεύει δίκην· Φιλόστρ.Βι.Σοφ. 1,22,4 ἐπεδήμει τοῖς Σάρδεσιν ἀγορεύων δίκην ἐν τοῖς ἐκπᾶτον ἀνδράσιν, λατ. causam dicere 4) μετ' ἄπορ. ὡς τὰ κελύω, παρακελεύομαι, παροτρύνω· Ἀριστφ.Βάτρ.699 ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασιλεύειν ἢ παροῦδ.Εὐρ.Βάκχ.504 αὐτῶ με μὴ δέην, Λυσ.9,9 τοῦ δὲ νόμου διαρρηθῆν ἀγορεύοντος τοὺς ἐν τῷ συνέδριῳ λοισβορούοντας (ζημιῶν) κ. Ἰρ.7,10,4 ἀνὴρ δὲ καὶ πατήρ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δ' ἐμῷ, ἀδελφῷ ἡγόρευον μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ Σκυθίας (Cobet ἀπηγόρευον) 5) μετὰ τοῦ ὡς καὶ ὅτι ὡς τὸ λέγω· Ἰλ.Α 109 ἀγορεύεις ὡς κ.τ.ε., Ἰρ.3,156 ὁ δὲ σῶπ' ἡγόρευε ὡς εἴη τε Ζώνυρος κ.τ.ε. ὁ κ.τ.ε. αἰτ. προσ. ἐν τῇ φρ. κακῶς ἀγορεύω τινὰ ὡς κακῶς λέγω τινὰ· Πλούτ.Σόλ.27,1 ἐπαινεῖται δὲ τοῦ Σολωνεῖος καὶ ὁ κωλύων νόμος τὸν τεθνηκότα κακῶς ἀγορεύειν, Ἰρ.5,83 κακῶς δ' ἡγόρευον οἱ χοροὶ ἀνδρά μὲν

οὐδένα, τὰς δ' ἐπὶ κωρίους γυναῖκας, Δημ.23,50 ἐν νόμ. ἂν τις κακῶς ἀγορεύῃ, Αισχ.1,35 τῶν ῥητόρων ἐάν τις λοιδορῇται ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινά ἢ μετὰ διηλ.αἰτ. Ὀδ.Σ 15 οὐτὲ τί σ' ῥέξω κακὸν οὐτ' ἀγορεύω, Ἀριστφ.Θεσμ.786 πᾶς τις τὸ γυναῖκεσιν φύλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει ἢ μετ' αἰτ. συστ. ἀντικ. Ἰλ.Β 788 αἰ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνα- ἀπα- ἀντιπροσ- δια- ἐξ- ἀπανθ- κατα- προ- προσ-προσάνα- συν- ὅπα- στοχοῦσιν αἰ χρόνοι τοῦ λέγω· ἐρῶ εἶπον- εἶπα, εἶρηκα ἐρρήθην ῥηθήσομαι, εἰρήσομαι, εἰρημῶ, εἰρήμην καὶ ἐν τοῖς παρᾶ, ῥήσις, ῥήμα, ῥητὰς-έας, ῥήθην ὁλλὰ φέρονται ἐναχῶς καὶ χρόνοι ἐκ τοῦ ἀγορεύω, οἰον Ξεν.Απ.3,2,1 τοῦ ἐνεκεν Ὀμηρον οἰεῖ τὸν Ἀγαί· προσαγορεύσαι ποιμένα λαόν, Δημ.1006,7 βωπτόν αὐτὸν προσαγορεύσας, Λυκούργ.Λεωκρ.91 ἐνὶ δυνάμει προσαγορεύσας Αισχ.Πρ.860 προσηγορεύσας ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ, Πλάτ.Φαῖδ.104,1 τῷ αὐτῆς ὀνόματι διὰ προσαγορευτὰ εἶναι ἐν πόλει ταῦτα τοῖς χωρίοις τὸ προσαγορεύειν κείηται οὐχὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀσπαζέσθαι ἐνώσις, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καλεῖν, ὀνομάζειν.

ἀγορηγός ἰδ. ἡ, ἀγορά-ῶνα ἀγῶι EM ἐἀγορηγός ἀλκιδόξας τὰς ὥνας ἐπαγομένους.

ἀγορηδὴν ἐκ τῆς ἀγοράς, ἐκ τῆς ἐκκλησίας· Ἰλ.Β 264 ἐπὶ νῆας ἀφῆκω πεπληγῶς ἀγορηδὴν, Ὀδ. Μ 439 ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορηδὴν ἀνέστη.

ἀγορήνδε εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς ἐκκλησίαν, εἰς συνέλευσιν Ἰλ.Β 51 κέλευσεν κηρύσσων ἀγορήνδε, 207 αἰ δ' ἀγορήνδε αὐτῆς ἐπεσπένοντο.

ἀγορητῆς ἰδ. ἐκ τοῦ ἀγοράφου=ἀγορεύω! ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐκκλησίᾳ, ἀγορεύων ρήτωρ· Ἰλ.Α 248 λιγὸς Πυλίων ἀγορητῆς.

ἀγορητότατος ἡ, λογιώτατος.

ἀγορητὴς-ῶς (ἡ) ἐγκλιτική· Ὀδ.Ε 168 οὐτ' ἀρ' φρονέας οὐτ' ἀγορητὴν.

ἀγόρι (ἰδοί) δημ. ἱκατοχύσασα γραφὴ κοίπερ ἡλ. ἐκ τοῦ ἄωρος, ἄνωρος· Νομοκλ. παρὰ Δουκαγγ. εἰ δὲ τις ἄνωρος μνηστευθῇ κόραν) ἄρρεν μικρὸς ἡλικίας· Ζολοκώστα, τὰ φιλήμα ἡμῶν ἀλάλητο ποὺλὶ δέκα χρόνων ἀγόρι· ἢ γεν. τὰ ἄρρενα κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ θῆλαια· Ἀγνιστ.Λογ.Ἐποικοδομητ. καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καλῶς ἄρρεσιν εἶναι τὰ καράσια νὰ μένουσιν χωρὶς ἀπὸ τὰ ἀγόρια διὰ τοῦτο καὶ τὸ γυναικίτῃ 2) εἰδ. τὰ ἄρρενα τέκνα, ἀσχετὰ πρὸς ἡλικίαν· εἶχε τρία ἀγόρια καὶ δύο κορίτσια. Ὑποκρ. ἀγοράκι.

ἀγορία (ἡ) Νικηφ.Βλεμμ.91,47 ἀπαιτοῖσι ἀγορίαι =λογισμοί.

ἀγορίνα (ἡ) δημ. κόρη ἔχουσα τὴν ἐμφάνειν ἢ τοὺς τρόπους ἢ τὰς ἐν παιδείᾳ συνηθείας τῶν ἀγοριῶν συνών. ἀγοροκόριπτος.

ἀγοριστικῶς-η-ο κ. ἀγοριστίζοντας δημ. ὁ ἰδιώκων ἢ ἀνίκων ἢ προσαρμόζοντας εἰς ἀγορία· ρεῖχα ἀγοριστικά=ἀγοριστατικά φέρονται ἢ μικρῇ.

ἀγορολογέω κ. -ῶ δημ. ἀσχολοῦμαι εἰς τὸ ἀγοράζειν (ἐκ τοῦ ἀγορά καὶ τῆς παραγωγ.καταλή-λογαί)· ὅλο κ. ἀγορολογαί μὰ δὲν ἀγοράζει τίποτε ἢ διαπραγματεύομαι ἀγοράν ὠρισμένου πράγματος· ἀγορολογαί τὸ ἐπὶ τοῦ πατέρος ται.

ἀγρός ἰδ. συνάδρους, σύλλογος ἀντὶ τοῦ ἀγορά, ὅλλος ὅλλης Εὐριπίδους λέξεις· Ἰρ.Μ ἀγορον ὅλλας φίλων, IT 1097 Ἑλλάνων ἀγρούς.

ἀγέρριον ἡ, ἐκκλησία αλοκ.πρβ. ἡ, ἀγορρὸς ἀγορά, ἄδρουςις.

ἄγος (ἰδοί) (ἡ) πᾶν ὁ, τι φεύγει τις ἐκ θρησκευτικοῦ φόβου ἢ θρησκ. εὐλαβείας ἢ μίσους, μῶσος ἐκ φόβου ἢ παροδόσεως θρησκευτικοῦ νόμου, ἀνοσιούργημα, ἀσεβεία πρὸς τὴν ἰλατ. πιακίπτιμ), Πλούτ.Σόλ.12 Κυλώνειον ἄγος, οἱ δ' ἐναχόμενοι

τῷ ἀγεί ἐλέγοντο ἀναγείς καὶ ἀλιτήριοι (Ήρ.5,70 κ.ἐ.Θουκ.1,126) καὶ ἐχρήσαν καθαρῶς· ἥ δὲ ἐν ἐλευθέριος ἀγός ἀγλαταίειν (Θουκ.1,126,1,127,1) ἢ συν-ἀπ. τῷ μύσος, μίαιμα ἢ μίαισμός· Ἀππ.Έφφ.2,11 ἀγας καὶ μύσος, Φιλ.5,16,20 ἀγ καὶ μίαισματος·

2) ἀγος ἀπὸ τοῦ ἐνανθί· Σοφ.ΟΤ 1416 τοῖν δ' ἀγος ἀκάλλυτον οὕτω δεικνύναι (αἰδεῖσθε).

ἀγος (2) Ἡσ.ΕΜ κλάσμα, θραύσμα.

ἀγος ἀγισμα ἰριζ. ἀγισμα-ἀζομαι, ἀγισ, ἀγός, παναγής· Ἡσ. «ἀγός ἀγισμα θυσίας»· Σοφ.Φαῖδρ. κ. Ἀντ.775 φορβής τοσούτων ὡς δγος (ἐν. εἶναι) μόνον προθεῖς, ὅπως μίαισμα, πᾶς ὑπεκφόρη πᾶσι (προβαλὼν τόσον τροφῆς ὥστε νὰ χρησιμεύῃ δι' ἀγισμὸν, σχολ. «ἵνα μὴ δοκῶσι λιμῶ ἀναίρειν», Αἰσχ.Χο.153 ἴετε δάκρυ καναχῆς ἀπότροπον ἀγος ἀπεύχεται κεχυμένων χροῖν ἰποταμῶν ὅς ρεύσονται τὰ δάκρυά σας, ὥστε νὰ ἀποτραπῇ διὰ τῶν εὐχῶν καὶ ὁ ἀγισμὸς τῶν γενομένων ἐκ μέρους τῆς Κλυταίμ. χροῖν· 2) σέβας, reverentia· «Οἱ Ὑμν.Δήμ.479 μέγα γὰρ τι θεῶν ἀγος ἰοχάνει αὐδᾶν (ἡ μεγάλη πρὸς τοὺς θεοὺς εὐλάβεια κρατεῖ τὴν φωνήν)· Σουδ. «λέγεται δὲ καὶ ἀγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἀξίον σεβασματος, ἐξ οὗ αἱ λέξεις πανογείας, Ἡσ. «ἀγεα» τεμνῆν», ΑΒ «ἀγν» τὰ μυατήρια».

ἀγός (δ) ἰδ. ἐκ τοῦ ἀγ. ἀγέμων, ἀρχηγός· Ἰλ.Δ 266 ἰδόμενους Κρητῶν ἀγός, Αἰσχ.Ἰκ.248.

ἀγαστός (δ) ἰδ. τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ἡ παλάμη· Ἰλ.Δ 425 ἐν κονίσει πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγαστός.

ἀγούδιαστος-η-ο δημ. συνών. ἀγούδιο βλ. λ.

ἀγούδης-η-ο δημ. μὴ ἔχων κοιλώματα, λᾶκκος, γούθος, ἰσάπεδος· ἀγούδης κάμπος—δγούδης οὐλή· συνών. ἀγούδιαστος, συγγ. ἀγούρνιαστος.

ἀγούδουρας (δ) δημ. ἀγριόχορτον ἀπλυνόμενον εἰς πολλοὺς λεπτοὺς γολυφύλλους κλαδούς, πολυετές, βλαδερὸν ὡς τροφὴ τῶν βοσκημάτων, χρησίμουν διὰ τὴν κλάδωσιν τοῦ μεταφορτικῆς, καὶ ὡς ὑπόστρωμα πρὸς ἔξαρσιν ὀπωρῶν καὶ ὡς σπάρθρον τῶν ὀλυνίων, γνωστὸν καὶ φαρμακευτ. διὰ τὸ ἀφέψημά του ὡς θεροσπυκτικὸν τοῦ ἱκτέρου· βοταν. ὑπερικὸν τὸ οὖλον, hypericum crispum· φρ. πάει σάν ἀγούδουρας (ἐπὶ ἐλαφρώς καὶ γοργῶς βαίνοντες ἡ τρέχοντες), λουλούδιασαν καὶ οἱ ἀγούδουροι (ἐπὶ ἀσχημῶν ἐμφανίζομένων μὲ-ἀξιώσεις).

ἀγούλα (ἡ) κ. ἀγούλαρη δημ. ἀγριόχορτον τι μὴ ἐξοδισμὸν, ἐκ τῶν βλαδερῶν εἰς τὴν γεωργίαν, τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβιοειδῶν.

ἀγούλιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταπνόμενος εὐχερῶς· μεγάλη ἔκαμε τὰ χάπια καὶ εἶναι ἀγούλιαστα.

ἀγουλανάρι (τὸ) κ. ἀγουλανάρι (ἡ) δημ. ἀγριόχορτον τι μὴ ἐξοδισμὸν, εὐφώριον τὸ γεωργισμὸν συνών. γαλατσίδα.

ἀγούλος-η-ο δημ. ποὺ δὲν ἔκαμε γούλι· τὰ παντίζονται ἀγούλα εἶναι ἀκόμη.

ἀγούλωτος-η-ο δημ. (ἐπὶ φυτῶν κ. ἀμπέλων) ὁ μὴ περιχωματισμένος μὲ χῶμα ἢ λίπασμα· 2) ὁ μὴ λαίμαργος, ὀλιγοφάγος (ἐκ τοῦ γούλα εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ πείνα, βλ. βλ.Συνμ.167).

ἀγούλαστος-η-ο δημ. (συνηθέστ. εἰς πληθ. οὐδ.) εἶδος σταφυλῆς μὲ μεγάλαις ἐπιμήκεις ρώγας, ἢ βούλαστος καὶ βούλασθος· Πάπ. περὶ τῆς δουράστου ἀμπέλου· ἢ συνεκτ. ἡ ἀμπέλος ἡ παραχρῆσται ἀγούλαστα· δ.τραγ. μήτε καὶ σέν' ἀγούλαστα μὲ τὰ παχιά ταμνιακά σου.

ἀγούλνυτος-η-ο κ. ἀγούλνυστος δημ. χωρὶς γούλων· ἢ ὁ μὴ ἐπενδεδυμένος ἢ ὑπενδεδυμένος μὲ γούλωνα· ἀγούλνυτω παλῶ.

ἀγούρα δημ. ἐπίρρο. ἄδωρος, πρὸ τῆς πρεπούσης ὥρας· Βλαχγ.Λόγοι κ. Ἀντ.163 τὴν ἀγὴ ξυμπήσσει ὁ καρπούρης ἀγούρα τὴν κόρη.

ἀγουραπηλογία (ἡ) δημ. ὀριμεία ἐκφρασίς,

ἐξοδισμός· παροιμ. ἡ μαχαίρις γιαντρεύεται, μὰ ἡ ἀγουραπηλογία πομένει.

ἀγούρι (τὸ) δημ. συνηθέστ. πληθ. τ' ἀγούρια αἱ σταφυλαὶ τῆς ἀγριαμπέλου.

ἀγούριβα (ἡ) δημ. ἡ ὥραρος σταφυλὴ· θεοῖαφισμα στὴν ἀγούριβα· ἢ ὁ χυμὸς τῆς ἄδρου σταφυλῆς· 2) πᾶς ἄδρος καρπός.

ἀγούριδι (τὸ) δημ. ἡ ἄδρος σταφυλὴ· ἢ γεν. πᾶς ἄδρος καρπός.

ἀγούριτης (ἡ) δημ. νεανίας, ἀγούρας· δ.τραγ. καὶ νὰ ῥοῦν μὲ τὸν ἀγούρα καὶ μὲ τὸν ἀγούριτη.

ἀγούρνιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων γούρναν, κοιλώμα, λᾶκκος· πέτρα ἀγ., δρύση ἀγούρνιαστη.

ἀγούρο- δημ. θέμα τοῦ ἀγούρος (ἄδρος) πρῶτον· συνθετικὸν πολλῶν ρημάτων, ὀνομάτων κ. ἐπιρρημάτων πρὸς δήλωσιν τοῦ πρῶτου ἢ τοῦ ἄδρου, ὅταν ἀγούρογενῆσται, ἀγούροκοφτο, ἀγούρολας, ἀγούρομῆλα, ἀγούροξυμνῶ κ.τ.λ.

ἀγούρογενῆστος-η-ο κ. ἀγούρογεννημένος-η-ο δημ. ὁ πρῶτως γεννηθείς.

ἀγούρογεννος-η-ο δημ. συνηθ. τὸ θηλ. ἡ πρῶτως γεννησασα ἢ γεννώσα, ἰδίως ἐπὶ ὀρνιθῶν ὅταν γεννῶσι τὰ ὠὰ ἀνευ συμπαγοῦς κελύφους.

ἀγούρογεννῶ κ. ἀγούρογενῶ δημ. γηράσκω πρὸ τῆς ὥρας μου· δ.ἰδιότ. ἀσπρίζων οἱ ἐγγονοὶ τὰ μαλλιά, χαμναίνουσι τὰ μαρᾶριά καὶ μὲ μ' ἀγούρογενᾶσαν μιανθῆς ἐξανθῆς τὰ νῆα, δ.τραγ. στὴν Ἀμερικὴ νιὸς πέρσασα | κὶ ἐκεῖ ἀγούρογενᾶσα | καὶ πᾶνε, πᾶν τὰ χρόνια | κλάφετε με πούλια καὶ ἀπὸδῶνα· ἢ μνη. παθ. ὅς ἐπίθετον· ἀγούρογενᾶσμενος-η-ο ἐκ τοῦ ἀγρ. παθ. τύπου τοῦ ρήματος ἰὼς πολλὰκις συμβαίνει τοῦτο ἐν τῇ δημ. ὁ πρῶτως γηράσκας εἶναι ἀγούρογενᾶσμενος ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ βάσανα.

ἀγούρογινεται δημ. πρῶτως γίνονται, ἀναπτύσσονται, μεγαλύνονται, ὑψηλῶν· ἀγούρογίνηκε, ἐπρίττει μὴδὲ καὶ φαίνεται μεγάλο κορίτσι· 2) ἐπὶ καρπῶν κοπομένων ἄδρων διὰ νὰ γίνῃ οὕτω βραδυτέρα ἡ ὥριμιασις αὐτῶν· ἀγούρογενωμένους ντομάτας ποτὲ δὲν εἶναι νόστιμες.

ἀγούροδέναντος-η-ον δημ. ἀγροδέναντος, ὡς τὸ ἀγρ. I. Bekker Anecd. gr. 24,22· ὁ πρὸ τῆς καθικοσύνης ὥρας ἀποθάνων.

ἀγούροθερίω δημ. θερίω πρὸ τῆς ὥριμιασεως τοῦ καρποῦ, συνών. κλωροθερίω· ἢ κ. μφ. περὶ πρῶτως ἀποθανόντων ἀνθρώπων· δ.τραγ. σταράκι μου ἀλεξάντρινον καὶ ἀγούροθερισμένο | ποὺ σ' ἀγούροθερίσανε τοῦ χάρου οἱ θεριστάδες.

ἀγούροκόβω δημ. κόπτω τοὺς καρποὺς ἄδρων, ἀγένωτους· ἀγούροκοφε τὰ σταφύλια καὶ δὴ ἐξοφῆρην τὸ κρασί ταυ' συνηθῶς ἡ μνη. ἀγούροκομμένος ἐκ τοῦ σχεδὸν ἀχρήστου πσθ. τύπου τ' ἀγούροκομῆσαι ὅσα εἶναι κακοχώνευτα· ἔντ. ἀγούροκομμα· 2) διακόπτω πρῶτως τὴν ἐργασίαν ἢ ἀσχολίαν μου· οἱ μαστῶροι βιάζονται καὶ ἀγούροκόβουν τὴ δουλειὰ τους τὸ Σάββατο· 3) κόμην ἄλλον νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν ἢ ἀσχολίαν του· τὸν ἀγούροκόφα· τὸ τὴ δουλειὰ του γινᾶ νὰ προφτάσουμε τὸ τραῖνο· ἢ συνηθ. ἐπὶ τοῦ δ.πνου· ἥρθε χαράματα καὶ μ' ἀγούροκόφε τὸν ὄπνο.

ἀγούρολόβω (τὸ) δημ. ἔλαιον ἐξ ἄδρων ἐπὶ ἀρτυρωμάτων ἐλαίων, ἀρχ. ὀμφάκιον ἢ ὀμωτρίδες ἔλαιον· ἢ τὸ λαμβανόμενον ἐκ τῆς πρώτης ἐκὼλφειας, ἄλλως ἄθερμον.

ἀγούρολόχανο (τὸ) κ. ἀγκρολόχανο δημ. εἶδος ἀγριολόχανου ὑε πλατέα φύλλα ἔχοντα μικρὰς μαλακὰς ἀκάνθας συγγ. ἀγκροδούχορτο.

ἀγούρολόβω (τὸ) κ. ἀγούρολόβω δημ. σωρός ἢ συγκομιδὴ ἄδρων· καρπῶν· ἢ εἰδικῶς ὁ πρὸ τῆς ὥριμιασεως συλλεγόμενος ἐλαιόκαρπος.

ἀγούρομαζώνω δημ. συλλέγω τοὺς καρποὺς ἄδρων· συγγ. ἀγούροκόβω βλ. λ.

ἀγουρομαραγγιάζω δημ. ἐπὶ καρπῶν καὶ φυτῶν, προῶρως μαραίνονται, ρικνοῦμαι, παθαίνω μαράγγισμα· σκυλόηκι ἔπρεσε φέτος στὰ ροδάκινα καὶ ἀγουρομαραγγιάζου—ἡ πᾶχη ἀγουρομαραγγίασε τὸ λιδοῦν· || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων· ὁ τραγ. δὲν μοῦ λῆτε, σεῖς γειτόνι, νὰ τοῦ δώσω τὸ κορίτσι· | Δωστ' τοῦ, δωστ' τοῦ καὶ ἄς πηλαῖν μὴν ἀγουρομαραγγιάσῃ· || κ. μτθ. κῶμων τι ἄωρον νὰ μαραγγιάσῃ· ὁ τραγ. μὴν τὸ πάρος μὴν τ' ἀφῆνης μὴν τ' ἀγουρομαραγγιάζης.

ἀγουρομήλο (τό) δημ. εἶδος ἀγριομήλων, ἄλ-
λωνος ἔνδομηλο· || γεν. πᾶν ἄωρον μήλον.

ἀγουροξυνημα (τό) κ. ἀγουροξυνημός (ό) δημ. πρόωρος ἢ ἄκαιρος διακοπὴ τοῦ ὕπνου.

ἀγουροξυνηθῶ δημ. μτθ. κῶμων τινὰ νὰ ξυνη-
σῇ πρόωρος, ἔξεγειρῶ τοῦ ὕπνου· ἀγουροξυνηθη-
σες τὸ μωρό, ὁ τραγ. ἀπόψε ἀποκοιμήθηκα σὲ
μιά κορεθὴν ἀπάνω | καὶ ἤρθε τ' ἀπὸδὸν τῆς αὐ-
γῆς καὶ ἀγουροξυνηθῆσέ με· || ἀμτθ. ἀφυπνίσθηται
προῶρως, χωρὶς νὰ ἔχω κοιμηθῇ ἐπαρκῶς.

ἀγουρος η-ο δημ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὥριμος,
ἀγέννητος, ἀγουρα σταφύλια-ἀχλάδια· 2) κα-
βόλου, ὁ μὴ λοβῶν τελείαν ἀνάπτυξιν· εἶναι ἀ-
γουρος ἀκόμη τὸ μυαλό του καὶ δὲν νογεῖται· 3) ἀ-
γουρος (ό) ὡς οὐσ. νεανίας εὐρωστος καὶ ἐρά-
σιμος· ἕνας ἀγουρος καὶ ἕνας καλὸς λεβέντης·
σύνθετος ἐν τῇ μεσαιων. ποιήσῃ. Ὑποκ. ἀγουρίτης
Πτωχοποιρ, 3, 165A· φέρεται καὶ παρὰ Λέοντι τῷ
Γραμμ. 460 δεῦρο ἴδε, μήτερ, ὅλον ἀγουρον ἀπε-
λαδοῦμην κ. Ἀνν. Κομν. 7, 7 παραλαβὸν μεθ' ἐαυτοῦ
τοὺς τε καλουμένους ἡνδρειωμένους τῶν ἀγού-
ρων· ὁ δ' Εὐσ. 1783, 57 λέγει· Ἀγαιοὶ δὲ κοῦρους,
Θράκες ἀγούρους, ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί· βλ. Κορ.
*Ατ. 1, 87· Χατζ. ιδ. ΜΝΕ 1, 286 326.

ἀγουροτρώγω κ. ἀγουροτρώω δημ. τρώγω
ἄωρους καρπούς· τὰ παιδιὰ ἀγουροτρώνω κρυφά
τὰ φρούτα καὶ ἀρρωσταίνουιν.

ἀγουροῦπα (ή) φυτόν ἀγριον φρυγανώδες ἐκ
τῶν συλλεγομένων ὡς χρησίμων πρὸς καυσίν.

ἀγουροφάγος δημ. ὁ τρώγων τὰς δώρως ἐπὶ
ἄωρους· || ὁ κλέπτης τῶν ὀπωρῶν· παροιμ. ἀγου-
ροφάγος ἔφαγε καὶ ὁ γουρμοφάγος καρτερεῖ | ἐπὶ
τῶν μὴ ἐποικτευτῶν τὰ ἴδια κ. ἐπὶ τῶν ἀδρανῶν |
μτφ. συνεκδ. ὁ κλέπτης ὀπωρῶν.

ἀγουροφέρνω δημ. εἰμαι ὀλίγον ἄωρος, ἔχω
γευσθὶν ἄωρου, φέρνω, τίνω πρὸς τὸ ἀγουρο
| περὶ τοῦ φέρνω ὡς παραγωγικῆς καταλήξεως
βλ. Χατζ. ιδ. Ἀθηνά 22 | 1910 252 | τὸ πεπὸν ἀγου-
ροφέρνει.

ἀγουροφῶς η-ό δημ. ὁ κάπως, ὁ κατὰ τὴν ἄωρος.

ἀγουροτάλιον (τό) μον. ἀγουστέλο βλ. λ.

ἀγουστοῦλα (ή) κ. ἀγουστελί (τό) δημ. σῦκον
τῆς βουτυκῆς ὀριμάζων τὸν Αὐγουστον· 2) εἶ-
δος μεγάλων ἀπιδίων ὀριμάζων τὸν Αὐγουστον.

ἀγρα (ή) θήρ, κυνήγιον, ἀλγία· Ἰλ. Χ. 306 χαί-
ρουσι δὲ τ' ἀνέρες ἀγρα, Ὁδ. Μ. 330 ἀγρην ἐ-
φθοντες, ἰχθῶς ὀρνίθας τε· 2) τὸ ἀγρευόμε-
νον· || ἡ δεξιότης περὶ τὴν ἀγρην, τρόπος ἀγρευ-
τικῶς· 3) τὸ ἀγρευθῆν· Αἰσχ. Εὐμ. 148 ἀγρην ὤ-
λεσα.

ἀγραδάνι (τό) δημ. | τουρκ. | κερατέα ἢ ἔλλαςος,
σφιγξ ἢ κοινή, βλ. λ. κουτασουλ, ἀγραδανιό.

ἀγραδανί (τό) κ. γραδανί δημ. τὸ βαθύ ἐρυ-
θρόν χρώμα.

ἀγραδανιά (ή) δημ. | τουρκ. | φυτόν, κερατέα
ἢ ἔλλαςος, κουτασουλ· 2) εἶδος φυτοῦ κοσμη-
τικοῦ καὶ φαρμακευτικοῦ ἐρυθρανθοῦς, φυσαλὶς
τὸ ἀλικάκιστον, τῆς τάξεως τῶν στρυγνῶδων,
συνών. κερασούλι· 3) τὸ δένδρον κερκίς ἢ κε-
ρνωσειδής | cereia siliquastrina | συνών. κου-
τασουλιά | τινάδ. 502.

ἀγραδε ἑπίρρο. μτγν. ἀντὶ ἀγρόνδε.

ἀγρατός ο-ον μτγν. ὁ τῆς ἀγρός· ἀγρατοὶ δαι-
μονες, ἴδια ἀγρατοὶ Ἀπόλλων, ἀγραία Ἀρτεμις.
ἀγραμάδα (ή) δημ. περίφραγμα ἀγροῦ, οὐλῆς
κ.τ.τ. ἀποτελούμενον ἐκ πετρῶν μὴ ἐκτισμένων
συγγ. ξερολιθιά· 2) σωρὸς μικρῶν πετρῶν.

ἀγραμεῖς (ό) δημ. | ἱταλ. | εἶδος κενήματος κρυσ-
σωτοῦ.

ἀγραμματία (ή) μτγν. ἀγνοία γραμμάτων, ἀγραμ-
ματισμὸν· 2) ἀγνοία γραφῆς.

ἀγραμματος ο-ον ὁ μὴ γινώσκων γράμματα, ὁ-
παιδεύτος, ἀμαθὴς, συνεκφέρεται μετὰ τοῦ ἀμου-
σος· Ξεν. Ἀν. 4, 2, 20 ὁ μὲν ἔκων μὴ ἀρθῶς γρά-
φειν γραμματικὸς ἀν εἴη, ὁ δὲ ἄκων ἀγρσματος·

2) ὁ μὴ γινώσκων γραφὴν καὶ ἀνύγνωστον· Ἐπιγρ.
ἐγγραφὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγραμματος ἀντὶ τὴν ἀ-
γρσματος ὁμοίως καὶ εἰς τὴν δημ. συνών. ἐν
χρήσει εἰς τὴν νεωτ. ὁ ἔχων ἀγνοίαν γραμμάτων·
φρ. συνήθης ἐν συμβουλαῖσι· δηλώσας ἀγνοίαν
γραμμάτων· 3) ὁ μὴ γεγραμμένος, ἀγρασφός·
| ἱταλ. Πολιτ. 295A καὶ ἐν γράμματι ἀπασιδῶς καὶ
ἐν ἀγραμματοῖς· 4) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γραφῇ·

φῶρας θηρίων ἀγράμματος-ἀγράμματος φωνή·
5) ἐπὶ τῶν ζῶων ὡς ἔχοντων ἀγνοίαν ἀναγρῶν, ὑπ-
τιβ. τὰ διαλεκτῶν ἔχοντα· 6) -ας-η νεωτ. κ.
δημ. ὁ ἀπαιδεύτος· ἀνθρώπος ἀγράμματος ζῶλο
ἀπελκίκετο· || κ. συνεκδ. ὁ πλημμελὴς, ὅτελῃ ἐν
μόρφῳι· πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κληρικούς μὴ εἶναι
ἀγράμματοι. Ἐπίρρο. ἀγραμμάτως.

ἀγραμματοσύνη (ή) νεωτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι
τις ὅλως ἀγράμματος· 2) τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀνε-
παρκῆ παιδείαν, ὀλιγ γραμματικῆν· πολλοὶ ἀπ'
αὐτοῦς ποὺ παίρνουν διπλώμα ἔχουν ἀγραμμά-
τισμὸν.

ἀγραμματος ο-ον Ἦσ. ἐπὶ βολῆς τῶν κύβων, ὁ μὴ
ὦν ἐπὶ τῆς γραμμῆς.

ἀγραμπελί (ή) δημ. τὸ φυτόν κληνιατὶς ἢ κη-
ρώδης· βαλσαμ. Ἀγραμπ. λέγ' ἡ ἀγραμπελί μυ-
ριανθισμένη | στὸν ἀγριο πλάτανο ποὺ τὴ θεωρεῖ
συνών. στρονιῶν, κλώστρος, πλοκάδι· 2) κλη-
μιστὶς ἢ φλογερά, τῆς ὁποίας ἀνθισμένοι κλάδοι
τίθενται πλησίον τῶν δημοτριάκων καρπῶν, ὁ-
ποκρουστικοὶ τῶν ἐντόμων συνών. ἀγραμπελίδα
ἀλογάκι· ὁ τραγ. νὰ μάσης τὴν ἀγραμπελί νὰ
κάψῃ τὴν καρδιά μου· 3) κλημιστὶς ἢ λευκάμπε-
λος συνών. χελιδονιά.

ἀγρανῆπαισις (ή) ἡ ἐπὶ τινα χρόνον ἀποχή ἀπὸ
τῆς κολλιεργείας ἀγροῦ, ἵνα οὕτω ἀνακτήσῃ τὴν
παρογωγικότητά του, δημ. ἀνάπαμα κ. ἀναπομός.

ἀγραντολόιστος η-ο κ. ἀγραντολόιστος δημ.
ὁ μὴ γραντολογιστὸς ἐπὶ ἱστίων πλοῖσιν, μὴ ἔχον-
των γῶμα ἐρραμμένον σχοινίον πρὸς ἐνίσχυσιν
τῆς ἀντοχῆς τῶν· ἀγραντολόιστο πλεῖ δὲ φουρῶ
| δὲν ἀντιτρεῖται, διότι σχίζεται ἀπὸ τὸν ἀέρα |

2) μτφ. ὁ κακῶς ἐνδεδυμένος κ. ὁ κοκκοσημα-
τισμένος συγγ. ἀσουλουσάτος· 3) ὁ ἀγροίκος,
ὁ χυδαῖος τὰς τρῶπους.

ἀγραντός η-ο δημ. ἀέαντος, ἀλανάριστος, ἐπὶ
ἐρίων· 2) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὁ δυσκολύ-
φωτος, ὁ ἀλειωτός.

ἀγραπὸδης (ό) δημ. ὁ ἔχων περὶ κατὸ τὸ γόνυ
ὀλέκτωρ.

ἀγραπτός ο-ον κ. δημ. ἀνταρτός ὁ μὴ γεγραμμέ-
νος, ὁλλως ἀγραπός· Σοφ. Ἀν. 454 ἀγραπτα θεῶν
νόμιμα· 2) Πολυδ. 8, 57 ἀγραπτος δίκη ἡ ὑπὸ πα-
ραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα.

ἀγραστής (ό) κ. ἀγράστη (ή) δημ. τὸ φυτόν
κυνόδους ὁ δόκτυλος | ἐκ τοῦ ἀρχ. γραστής |
συνών. ἀγρίοδα.

ἀγρατσούνιστος η-ο κ. ἀγρατσούνιστος δημ.
ὁ παθὼν ἀμυχὰς | γρατσούνισμα | ὑπὸ ἀνύγων
ἢ ἄλλως· παροιμ. ποὺ μὲ γάτες κάν' παιχνιδία
ἀγρατσούνιστος δὲ φεύγει.

ἀγραυλεύω εἰμαι ἀγραυλός, ζῶ ἐν τοῖς ἀγροῖς, μακρὰν κατοικημένον τόπον: Στράβ.4,4,3 αἱ δὲ ὕες καὶ ἀγραυλοῦσιν, ΚΔΛουκ.2,8 καὶ ποιμένες ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες.

ἀγραυλεύς-ες μτγν. ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς: ἀγραυλὴς κοίτη.

ἀγραυλιάζω ἰθὶ μτγν. ἡ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωὴ, λέγεται συνήθως περὶ τῶν παιμένων.

ἀγραυλός (ὁ) ὁ διαιεὺν τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς ἀγροῖς, οἷον οἱ ποιμένες (ὁδημ. συγγ. ξωτάρης): 'Αλ.Σ.162 ποιμένες ἀγραυλοῖ· || καθόλου, ὁ τῶν ἀγρῶν, ἐπὶ τῶν κτηνῶν κ.τ.λ.: 'Αλ.Κ.155 βοὸς ἀγραυλοῖο, Εὐρ.'Ηλ.342 πύλας ἀγραυλοῦς· || ἀγραυλὸν (τὸ) 'Ησ. «ὕπαιθρον, ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενον» (ἐκ τοῦ ἀγρός κ. αὐλή, πρβ. ἀγροίκος).

ἀγραφές-ες ἀγραφός: Πάπ. ἀγραφές δάσκειν.

ἀγραφή (ἡ) μων. τὸ μὴ γράφειν ἐν γενεῇ, ἰδιὰ ἐπιστολάς: 2) νεώτ. ἀνικανότης πρὸς γραφήν, λησυσύν τῶν γράφειν, ὀφειλομένη εἰς πασὰ ἀλλοίωσιν τοῦ γραφικοῦ κέντρου τοῦ ἐγκεφάλου.

ἀγραφοῦ δική ἀρχ. ἐπὶ τὸν ὀφειλῶν τοῦ δημοσίου, τὸν μὴ ἐγγραφέντων εἰς τὸν κατάλογον, ἵνα οὕτω ἀποφύγουν τὴν πληρωμὴν, πρβ. Δημ.1314 τέλ.

ἀγραφοί-ες ὁ μὴ γεγραμμένος: ἀγραφοὶ νόμοι οἱ ἠθικοὶ νόμοι, οἱ παρὰ πᾶσαν ὁμολογούμενοι, καὶ οἱ κατ' ἔθιμον κατ' ἀντίδικαστ. πρὸς τοὺς κειμένους τοὺς νομοθετηθέντας: Δημ.18,275 τοῖς ἀγράφοις νόμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνους ἔθεσι, πρβ. Ἀριστλ.Ρητ.1,10 ὅσα ἀγραφα παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ, Πλάτ.Νόμ.793Α ἀγραφα νόμιμα· || 'Ησ. ἀγραφα ἀδικήματα· περὶ ὧν νόμος οὐ γεγραπται· || Θουκ.1,40 ἀγραφοὶ πόλεις αἱ μὴ γεγραμμέναι αἱ μὴ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν συνθήκῃ τινί, Φώτ.Σουῖδ. ἀγραφα μέταλλα τὰ ἀνασκαπτόμενα λάθρα τῆς πόλεως πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φόρου· 2) ὁ μὴ φέρων ἐπιγραφὴν, ἀνεπίγραφος· 3) νεώτ. μτφ. ἐν τῇ φρ. χάρτης ἀγραφος τὸ νόμῳ ἄκυρον, τὸ ἀνίσχυρον ἢ τὸ παραβιάζομενον ἔγγραφον· 4) δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ἀγραφα (τὰ) τὰ μὴ γραφόμενα, τὰ μὴ γραφέντα, τὰ μὴ περιλαμβανόμενα εἰς γραπτὰς συμφωνίας κ.τ.τ.: φρ. εἰν' ἀπὸ τ' ἀγραφα (ἀπὸ τ' ἀπορροδοκῆν)· μέρος τῆς Εὐρυτανίας καὶ τῆς ἐπαρχίας Καρδίτης ὀρενδνόταν, ἐκλήθησαν οὕτω· ἐπὶ τσιρικοκρατίας ὡς «μὴ καταγεγραμμένοι εἰς τοὺς φορολόγ. καταλόγους». Ἐντ. ἀγραφιωτικός-η-α ὁ τῶν 'Αγρῶν.

ἀγράφος νεώτ. ἐπίρρ. οὐχὶ γραπτὸς.

ἀγραφῶ ἀγραφος, μὴ καταγεγραμμένος. μόνον παρὰ ΘΣτουδ.440 ἐκ πατρὸς ἀγραφ, ἐκ τεκαύσης γραπτὸς (περὶ τοῦ Χριστοῦ).

ἀγραῖος (ὁ) δημ. μικρὰ πετολοῦδα χρησιμοποιοῦμένη πρὸς ἄγρην μικρῶν πτηνῶν· συνών. λαμπνέρι.

ἀγραῖος-α-ον ὁ τῶν ἄγρων: ἀγραῖος πλάτανος· 2) μτφ. ἀγροῖκος, σκαιός, φορτικός: 'Αριστοφ.Νεφ.665 ἀγραῖος εἰ καὶ σκαιός.

ἀγραῖοσύνῃ (ἡ) ΑΠ σκαιότης, βίος πλάνητικός.

ἀγραῖφνα (ἡ) μων. κ. δημ. γεωργ. ἐργαλεῖον, πλᾶτεια καμπυλωτὴ σιδηρὰ περόνη μὴ μακρὰν ἐξελίχνη λαβὴν, δι' ἣς συνάγουν ἐν τοῖς ἀγροῖς τὸ χορὸν συνών. τσσυγκράνα.

ἀγρέλι (τὸ) δημ. ὁ ἐξωδίκμος βλαστός τοῦ ἀγρίου ἀσπαράγου, τῆς ἀγρελιάς βλ. λ.

ἀγρελιά (ἡ) δημ. κοινὴ ὀνομασία διαφόρων εἰδῶν ἄγριων ἀσπαράγων [ἀρχ. κ. ἀσπαράγων]· ἀσπαράγος ὁ δὲ ξυφύλλας (scutifolius), ὁ σφονδυλιώτης (verticillifolius), ὁ ἀκανθώδης (aculeatus) ὁ ἀφυλός (aphyllus), ὁ βαλάνσσιος (parieticus)· συνών. ἀγριοσπάργγον κ. ἀγριοσπαράγγι βλ. λ.

ἀγρεμὰ (τὸ) (ἡ) δημ. τὸ ἀγρεμῶ ἰχθύων, οἱ ἄλιευθέντες ἰχθύς: σὰ φασαί νωτιαῖς ἔχουμε πάντα πολὺ ἀγρεμὰ—οἱ φαρόδαρκες φέρουν σήμερὰ πολὺ ἀγρεμὰ.

ἀγρεμὰ (τὸ) (2) δημ. ἀγρός ἀρτί ἐγκεκρωθείς ὡς τὸ τῆς ἀρχ. ἀγρεμὰ: Λησεία.Γρ.340,16 «ἀγρεῦματα τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτήματα Σόλων εἶπε».

ἀγρέμιος-ον ΑΠ ὁ ἐν ἀγρῷ ληφθεὶς.

ἀγρεμῶν-ονος ΕΜ θηρευτῆς· 2) 'Ησ. ὁ κόμαξ.

ἀγροσία (ἡ) ΑΠ ἀγρος, κυνήγιον.

ἀγρόστα (ἡ) δημ. [ἰταλ.] ἡ ἄσπρος καὶ ὁλως ἀξίνη σταφυλὴ συνών. ἀγουρίδα.

ἀγρότα συναθροιστὴ κ. ἀγρότα ἐν ἡγεμόνα, θεόν: 'Ησ. [ἐκ τοῦ ἀγείρω, πρβ. ἰνπαγρέτης].

ἀγρεται 'Ησ. «παρὰ Κῶφοις ἔνεκα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἰρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς 'Αθηνᾶς» αἰρεται [ἐκ τοῦ ἀγρέω].

ἀγρεταύσαντα κ. ἀγρετεῖν ἐν ἐπιγρ. Σπάρτης, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἡγεμονεύειν.

ἀγρεμὰ (τὸ) τὸ ἀγρεῦθαι, τὸ συλληφθῆν ἐν ἀγρῷ· || μτφ. Εὐρ. 'Αν.754 ἀγρεμὰ ἀνθέων· 2) μέσον θηρευτικόν, δίκτυον: Αἰσχ.Χο.998 ἀγρεμὰ θηρός· || νεώτ. μόνον τὸ ἀγρεῦθαι, τὸ θήραμα.

ἀγρεῦς-εως (ὁ) ὁ ἀγρεύων, κυνήγιος, ἐπιθετον τοῦ 'Απόλλωνος, τοῦ Βάκχου, τοῦ Πανός, τοῦ Ποσειδῶνος κ.ά., βλ. Αἰσχ. 'Αν.200, Εὐρ.Βάκχ.1192, Λουκ. 'Αλ.47· 2) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.

ἀγρευσίμος-ον σχολ. ὁ εὐκόλως ἀγρευόμενος.

ἀγρευσις-εως (ἡ) 'Ησ. σύλληψις· || νεώτ. ἀναζητήσις ἡ ἀνέλεγκσις πράγματος ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης: ἀγρευσις ἀγκύρας.

ἀγρευτεῖ 'Ησ. ὑβρίζει.

ἀγρευτῆρ-ήρας (ὁ) μτγν. ἀγρευτῆς, κυνηγός· ὡς ἐπιθ.: Όππ.Κυν.3,456 ἀγρευτῆρας κύνης, Μαν.5,279 ἀγρευτῆρι λίνω (μὲ θηρευτικόν δίκτυον).

ἀγρευτήριον (τὸ) μων. τὸ μέσον, δι' οὗ ἀγρεύομεν: ἀγρευτήριον ψυχῶν.

ἀγρευτής (ὁ) θηλ. -ίς κυνήγιος, θηρευτῆς: Σοφ. OK 1091 καὶ τὸν ἀγρευτῆν 'Απόλλων· || ἀγρευταὶ κύνες (θηρευτικοὶ), ἀγρευτοὶ κάλαμοι (ἡ διὰ κάλαμων παγὴν τὸν θηρευτῶν).

ἀγρευτικός-ή-ον ἀρχ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ δεξιὸς εἰς ἄγρην· || ἀγρευτικόν(τὸ) χρῆσιμον πρὸς ἄγρην. Ἐπίρρ. ἀγρευτικῶς.

ἀγρευτῆς-ίδος (ἡ) σχολ. ἐπιθ. τῆς 'Αρτεμίδος.

ἀγρευτός-ή-ον μτγν. ὁ συλληφθεὶς.

ἀγρεύω συλλαμβάνω ἐν ἀγρῷ, θηρεύω, ὀλιεύω: Εὐρ.Βάκχ.1204 εἰθεθ' ὡς ἴδωτε τινὲς ἄγρην, ἢν ἡγρεύεσθαι· || παθ. συλλαμβάνομαι ἐν θήρᾳ: Ξεν. 'Αν.5,38 καὶ θῆρα πάντων ὁδῶς ἐστὶν ἀγρεύεσθαι θῆρᾳ· 2) μτφ. ἐπιδιώκω: 'Αριστοφ. 'Αν.675 ἀγρεύειν ἀρετὰς θύναμι· || ΚΔΜάρκ.12,13 ἀγρεύειν τινὰ λόγῳ παγιδεύω, συλλαμβάνω διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων.

ἀγρέω ποιητ. τύπος τοῦ ἀγρεύω, συνήθως μτφ.: Σαπφ.2,14 τρύμος πᾶσαν ἀγρεῖ καταλαμβάνει, Αἰσχ. 'Αγ.126 ἀγρεῖ πόλιν κυριεῖν· || 'Αρχιλ.5,3 ἀγρεῖ δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγᾶς (ζητήσων)· 2) παρ' Όμ. μόνον ἡ πρост. ἀγρεῖ ἐμπρός ἔλα, ἀγε: 'Ηλ.Ε.765 ἀγρεῖ μάν οἱ ἐπιορσαν 'Αθηναῖην, 'Οδ.Φ.176 ἀγρεῖ δὴ πῶρ κῆον.

ἀγρήγορος ὕπνος· Ἐπίρρ. ἀξύννητος ὕπνος, πρβ. νήγρετον ὕπνον [ἐκ τοῦ ἀρνητ. ἀ-γρηγορέω].

ἀγρηθεν ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς θήρας.

ἀγρηθόν Πολυδ.4,116Κ 'Ησ. ἐκλέμμα ἐξ ἐρίων δικτυῶδες·.

ἀγρία δημ. ἐπίρρ. ἀγρίως, μὲ ἀγριον τρόπον: τὸν κοιτάζει ἀγρία—τοῦ μίλητος ἀγρία.

ἀγρία (ἡ) μων. κ. δημ. Σουῖδ. «ἀγρωστὶς εἶδος βοτάνης, ἡ κινῶς ἀγρία» βλ. κ. ἀγρία.

ἀγρία (ἡ) δημ. βοτάν. ἀγρωστὶς ἡ ἐρήπουσα [agropyrum repens]· συνών. ἀγριάδα: φρ. ἔφαγε ἀγρία ἡ ράχη σου [ἐπὶ τοῦ ἡττηθέντος ἐν πάλῃ], Ζερβ.Τραγ.Καλ.Κ.56 κῶδει ἀγρία καὶ παρθεναῦδι νά στολισῇ κάποιο μνημα.

ἀγριαγγουριά (ἡ) δημ. ἀγρίος οἰκός, βοταν.

ἐκθάλιον ἢ ἐλατήριον ὁ ἀγριοσίκυς [elbektiam elatēriū] τῆς τάξεως τῶν κολοκυνθωδῶν· τὸ ἐκχύλισμα τοῦ καρποῦ τῆς [ἐλατήριον παρὰ Διοσκ.] ἀνεφέρεται ὡς δραστικὸν καθαρτικὸν συνών. πικραγγουρίδι, γαϊδουραγγουρίδι.

ἀγρίαγγουρο [τὸ] δημ. βοτάν. ἀγριοσίκυον τὸ βουδάλιον, πικράγγουρο.

ἀγρία-γερόκλαδο [ἡ] δημ. φυτόν, ἡ πασσαρινα βλ. λ.

ἀγρίαγκαθο [τὸ] δημ. εἶδος μεγάλης ἀκάνθης, ἡ παρὰ Διοσκ. ἀκανθα ἢ ἀγρία· 2) ἡ ἀκανθα ἀτρακτύλλης· 3) κίρσιον, ἡ παρὰ Θεοφρ. ἀκοννα καὶ παρὰ Διοσκ. ἀκανθα ἢ λευκή· 4) κατόδασις ἢ συριακή συνών. γαϊδουράγκαθο, κουφάγκαθο, ἀσπραγκαθο, σεϊτάγκαθο.

ἀγριαγκινάρα [ἡ] δημ. ὁ τὸν ἀρχαίων σκόλυμος· 2) ἀκανθα ἢ ἀραδική.

ἀγριαγκυλονιά [ἡ] δημ. γενικῶς αἱ παντός εἶδους ἀκανθαὶ συνήθ. εἰς πληθ.· ἀγριαγκυλονιᾶς εἶν' ὅλη ἡ πλαγιά.

ἀγρίαδα [ἡ] (1) δημ. ἐκφρασις, ἐκδήλωσις ἀγριότητος· τὸ πρόσωπόν του, ἡ δόφ του ἔχει ἀγρίαδα, τὸν βλέπει καὶ τὸν φοβόσαι· 2) ἐπὶ ὕψους, τροχύτης, ἑλλειψίς λεοτότης· 3) ἐπὶ γεύσεως, στριφνότης· ἡ ἀγρίαδα τοῦ κρασιοῦ· 4) ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων· ἡ ἀγρίαδα τοῦ καιροῦ, -τῆς θάλασσης, -τοῦ χειμῶνα, Γαλαμ.βωμοί 178 φωτιά βραδυνὴ μέρεψις τῆς νύκτας τὴν ἀγρίαδα· 5) ἐπὶ τόπου, δυσβάτους, ἐπικίνδυνος, ἐρημος, αὐγ. κακοτοπία· ὁ εἰς τὸν πληθ. γέροντι καὶ δυσκαλλιέροντι, ἀγονοὶ τόποι· φτωχὰ τὸ νησί· ὅλοῦθε βράχια καὶ ἀγριάδες ἔχει.

ἀγρίαδα [ἡ] (2) δημ. ἀγριάς βοτάνη, τὸ φυτὸν πανικὸν τὸ ἔρπον συνών. ἀγράσι, ἀγρία· || κ. διὰ φ. ὅλας τῆς τάξεως τῶν ἀγρωσιπῶν βλ. κ. ἀγρία.

ἀγρίαδι [τὸ] δημ. εἶδος σουπιᾶς πιδανῶς ὁ τὸν ἀρχαίων τεύθος.

ἀγρίαζε Ἦσ. ἀγριος ἴσθι.

ἀγριαίνω εἶμαι, γίνομαι ἀγριος, ἐρεθίζομαι, ὀργίζομαι· Πλάτ. Πολ. 493B ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνε, αὐτ. Συμπ. 173D σαυτῶ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγριαίνεις· ὡς καὶ εἰς τὴν δημ.· 2) ἐπὶ ποταμοῦ, πλημυρῶ, ἐξογκοῦμαι· Πλούτ. Κατ. 38· || ἐπὶ ἐλίκους, ἐρεθίζομαι· Ἀρεταῖος ἦν ἀγριαίνῃ ἡ διάδωσις· 3) μεθ. κάμνω τινὰ δὲ ὀργισθῆ, ἐξοργίζω, ἐξερεθίζω· Δίων Χρ. 44, 47· ὁμοίως καὶ εἰς τὴν δημ.· || παθ. εἶμαι ἐξοργισμένος· Πλούτ. Ἀντων. 58.

ἀγριαλιψακιά [ἡ] δημ. ἐλελιψασκον, φασκομηλιά, κ. μήλοφασκιά, φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν χειλανθῶν συνών. ὀλιψακιά βλ. λ.

ἀγριαμάραντος [ὁ] κ. ἀγριαμάραντο [τὸ] τὸ ἀγριον φυτὸν ἀμάραντος· ὁ τραγ. γιά δας τ' ἀγριαμάραντο σὲ τί ἐγκρεμὸς φυτρώνει | τὸν τρών τ' ἀλάφια καὶ φοφούν, τ' ἀρκουῖδια καὶ μερώνουν· 2) φυτὸν τι τῶν ἀρέων ἔχον κίτρινα ἀνθῶν, προσόμοιον μὲ τὸ ἐλελιψασκον.

ἀγριαμπελιά [ἡ] δημ. κ. ἀγριαμπελιά [ἡ] κ. ἀγριαμπέλινα [ἡ] δημ. ἡ ἀγρόμπηλη βλ. λ.· Παπαδ. Πασχ. διηγ. 12 ἐν μέσῳ εὐωδῶν βόμων καὶ τῶν λευκῶν ἀνθέων τῆς ἀγριαμπελιάς.

ἀγριάμπηλο [τὸ] δημ. ἀμπηλὸς ἡ ἀγρία [vitis vinifera silivestris]· 2) ἀμπηλὸς ἐγκαταλειφθεὶς ἀκαλλιέργητος, συνών. ἔαμπηλο.

ἀγριάμπηλος Ἦσ. ἡ βρυωνία βοτάνη. **ἀγριάμβρωπος** [ὁ] μετν. κ. δημ. ὁ ὅλος ἀπολίπτος, ὁ ἀγριος, ὁ τραχὺς τοὺς τρόπους, ἄξεστος· Καλλιστ. 3, 28· || συνεκδ. μισάνθρωπος· οἱ συμφορεῖς τὸν ἔκαναν ἀγριάνθρωπον.

ἀγριαντρέκλα [ἡ] δημ. φυτόν, τὸ σέβδον βλ. λ. **ἀγριαπιδιά** [τὸ] κ. ἀγριαπιδο δημ. ὁ καρπὸς τῆς ἀγριαπιδοῦς· ὁ ἐμφόδος ὁ ζοχός καὶ τ' ἀγριαπιδο εἶναι σταυρώματα στὸ φθίδι.

ἀγριαπιδιά [ἡ] δημ. ἀγρός, ἀπριος ἡ ἀμυγδαλοειδής, ἀγριαλαδιά· 2) δέντρον ἀγριον τὸ ἔχον ὁμοία πρὸς τὰ τῆς ἀγριαπιδοῦς φύλλα, φύλλο ἡ κοιλὴ.

ἀγριάς [ἡ] μετν. ἐπιθετ. ἐννοίας ἀγριος· ἀγριάς καλῶν, ἀμπηλός || ἀγριάς γῆς χέρσος, ἀγριος, ἀγριάδα βλ. λ. || Ἀγριάδες [αἱ] Ἦσ. νύμφαι.

ἀγριαστειβή [ἡ] δημ. τὰ ἀκανθ. φυτὸν στειβή· παροιμ. ἐβγαλ' ἡ κοπιὰ φροκάδι καὶ ἡ ἀγριαστειβὴ κλωνάρι [ἐπὶ ἀναξίως ἀνοδεκνυομένου].

ἀγριασφάνα [ἡ] δημ. τὸ ἀγριοδιδάον κενταύριον τὸ ἀστρωτόν, λυκοφάνης.

ἀγριασφαδιά [ἡ] δημ. ἀγριαπιδιά βλ. λ.

ἀγριασφάς-δόος [ἡ] μετν. ἀγριασφαδιά βλ. λ.

ἀγριασφιδιά [ἡ] δημ. βοτάν. ἀφίνιον ἡ ἀρτεμισία· 2) ἀχλὺσις ἡ ἠδῶσα καὶ ἀχλὺσις ἡ μικράκανθος.

ἀγριάω μετν. εἶμαι ἀγριος· Ὀππ. Κυν. 2, 49 τρομέουσιν ἐόν πόσιν ἀγριάωντα.

ἀγριάον [τὸ] μετν. μικρὰς ἀγρός, λατ. pgeilna **ἀγριάος** [ἡ] κ. ἀγρέλια [ἡ] δημ. ὁ κάππος, ἡ ἀγριελιά· || κ. ὁ καρπὸς τῆς ἀγριελιάς· || κ. τὸ ἔζλον ἀπὸ ἀγριελιά βλ. λ.

ἀγριελαία [ἡ] μετν. ἀγρία ἐλαία ἀγριελασις [ὁ] ἀγριλιά βλ. λ. ἔντ. ἀγριελάνος· ἀγριελαίνα ἐζλα.

ἀγριελοδολιά [τὸ] δημ. πλῆθος ἀγριελαιῶν ὁμοῦ συνών. ἀγριελοθέμι, ἀγριελοτόπος.

ἀγριελοῖ [ὁ] δημ. ἡ ἀγρία ἐλαία κ. ὁ καρπὸς τῆς ἀγριελοῦ· 2) συνεκδ. πάντα τὰ ἀγρια δέντρα.

ἀγριεμά [τὸ] δημ. ἐκδήλωσις ἀγριότητος· ἐθέλωμε καὶ εἰγε ἕνα ἀγριεμά τρομερό· τὸ ἀγριεμά τῆς θάλασσης ἀπὸ τὸν καιρό· κακὸ τὸ ἀγριεμά τῆς γάτας· 2) θέος, φόδος, φυκικὴ ταρσχή· στὰ ἐρημητόπια ἡ νύκτα φέρνει ἀγριεμά.

ἀγριεμάς [ἡ] δημ. ἐξοργισμός.

ἀγριεμάς [ὁ] δημ. ἀγριεμά βλ. λ.

ἀγριεῖς Ἦσ. ἀγριοίκος.

ἀγριεῖω γίνομαι ἀγριος, ἐξαγριεῖμαι· οἱ γάτες ὅταν μέινουν μόνες ἀγριεῖωσιν || ἐκ πάθους γίνομαι ἀγριος, ἀνήσυχος· ἐσκιεῖται τὸ παιδί καὶ ἀγριεφε· τὸ σκατόδι μ' ἀγριεῖω· 2) ὀργίζομαι, θυμῶν, ἐκδῶλῳ ἐθροικῆν διδάσκει· μὴν ἀγριεῖω, γινώτι δὲν σὲ φοβοῦμαι· 3) μεθ. κάμνω τινὰ νὰ ἐξοργισθῇ· μοὺ ἀγριεφες τὸ παιδί μὲ τῆς φωνῆς σου.

ἀγριζοῖμαι ἐρεθίζομαι· Ἰππ. Γυναικ. 2, 154, ἴσως τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀγριζῶ βλ. λ.

ἀγριζῶ πετεινὰ ἀγριο πτηνὰ· Χρησμ. Σιβ.

ἀγριλιήσιος-α-ο κ. ἀγριελήσιος κ. ἀγριλιτικός κ. ἀγριελήτικός δημ. ὁ ἐξ ἀγρίας ἐλαίας· μπισσούνη ἀγριλιήσια, δοκάρια ἀγριλιτικά.

ἀγριλιά [ἡ] κ. ἀγριελιά κ. ἀγριλί [τὸ] δημ. ἀγριελαία, καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ ἔζλον καθ' ἑαυτὰ· ὁ τραγ. νὰ πηξ τῆς δάφνης τὸ ζουμὶ τῆς ἀγριλιάς τὸ λάδι· συνήθ. καὶ τοπωνυμικῶς· στ' ἀγριλίτα.

ἀγριλιάς [ἡ] κ. ἀγριλί [τὸ] δημ. ἡ ἀγρία ἐλαία· βαλαυρ. Φωτειν. Α' ζυγὸ καὶ σπάθη ἀπὸ ἀγριλιάς. Κι ἦθελ' ἀπ' ἀγριλιάς | νὰ 'ναι χυτὸς οἱ ζευγάς του· || φρ. μετ. τοῦ ὅπως ἀγριλί, συνών. τῆς φρ. τὸν ἐδερεν στὰ γερά.

ἀγριλιάς [τὸ] δημ. μικρὰ ἀγρία ἐλαία· παροιμ. ἔχωμ' ἐλίδας ἔχωμε καὶ ἀγριλιάς (δὲν ὑπάρχουν μόνον σημαντικοὶ καὶ μέτριοι ἀνθρώποι, ὅλα καὶ ὅλας ἀσφάντοι καὶ εὐτελεῖς).

ἀγριλίκι [τὸ] [τοῦρκ.] προγομοῖα δωρεὰ ὁνδρός πρὸς τὴν δευτέραν οὐζίαν παρθένον αἰσαν.

ἀγριλιτῆς [ὁ] κ. ἀγριελίτης εἶδος κολλίου εὐρισκομένου ἐπὶ ἀγριελαιῶν.

ἀγριλλιαστός-η-ο κ. ἀγριλλιηγός-η-ο δημ. ἀφίτος [ἐπὶ κρέατος] μὴ ἀρεκτὰ φημμένος· 2) τὸ ἀνευ δρυφάκτου, ἀνευ κικλιδίου, χωρὶς γριλλίς [ἐπὶ παραθύρων].

ἀγριματός-α-ον· μετν. ἀγριος, ἀντίθ. ἡμερος· ἀ-

γριμίων ὀρνίθων ἀγρίων ὀρνίθων ἢ ἀγριμαίων (τό) ἀγρίων ζώων ἢ τὸ θήραμα, πρβ. δημ. ἀγρίμι.

ἀγρίμι (τό) δημ. ἀγριμαίων, ἀγρίων ζώων, θηρίων: τὸν ἔφαγον τ' ἀγρίμια. 2) πᾶν θηρᾶσιμον ζῷον: δ. τραγ. ἀγρίμι καὶ ἀγριμάκια μου, λάβια μου καὶ ζαρκάδια ἢ πέτε μου ποῦ ναι αἱ τόποι σας, ποῦ ναι τὰ χεμαδιά σας—κι οὐδ' ἕνα λάφι ἔφα- νηκε, οὐδέ καν' ἄλλο ἀγρίμι. 3) κατ' ἐξοχήν, ἡ αἰγὰρος, συνών. ἀγριοκάτσικο. 4) ἀγρία πτηνὰ ὡς κηράματα. ἢ κ. εἰδικ. εἶδος μικροῦ λάρου. 5) τὸ δέρμα τῶν ἀγριμίων. Ἐντ. ἀγριομολογᾶω ἀγοράζω καὶ πωλῶ δέρματα ἀγριμίων κ. ἀγριο- λόγος βλ. λ. δ) μτφ. δύστροπος, ἀκονισμένης, ἀέετος, σκληροτράχηλος.

ἀγριμικό (τό) δημ. τὸ ἀγρίμι ὡς θήραμα: ἔπε- σαν πολλὰ ἀγριμικά.

ἀγριομολόγος (ὁ) δημ. ὁ κυνηγὸς ἀγριμίων, θη- ρευτὴς: δ. τραγ. ποιὶς εἶναι ὁ νιὸς ὁ κυνηγός, ὁ νιὸς ἀγριομολόγος ἢ ποῦ δὲ φοβάται ἢ ὁ θηριὰ καὶ δὲν τρομάσσει δράκον: συνών. ἀγριομολογός. **ἀγριομολογῶ** κ. -ῶ κυνηγῶ ἀγριμαία, θηρεύω. **ἀγριονία** (ἡ) κ. ἀγριονία δημ. ἢ τσαλ. ἡ ἀγριονία τὸ εὐπατόριον ἢ παρὰ Διοσκ. ἡ φυτικὸν γένος τῆς οἰκογ. τῶν ροδοειδῶν, ἔχον φύλλα πε- ροειδῆ καὶ ἐπὶ στελεχῶν ὀρθίαν ἀνθὴ κτηνόφροα, ὧν τὸ ἀφέφημα ὡς καὶ τῶν ἔξηδων φύλλων φαρ- μακευτικῶς χρῆσιμον συνών. ἀσπροζάκι, φωνό- χορτα (ἐκ τῆς θερο-εὐτ. ἰδιότητος τοῦ ἀφεφῆμα- τος εἰς φουρυγίτιδα).

ἀγριορύστα (ἡ) δημ. μεγάλη ἀκρίς. **ἀγρίνιαστα** κ. ἀγγρίνιαστα δημ. ἐπίρρ. χωρὶς μεμφιμορίας, χωρὶς γρίνια: ἕνα κομμάτι φωμαί μου δίνει καὶ αὐτὸ ὄχι ἀγρίνιαστα.

ἀγρίνιαστος π-ο κ. ἀγγρίνιαστος δημ. ὁ μὴ φιλικός, ὁ ἀμεμφίμορος: κἀτάρα τὸ 'χεις νὰ μὴν εἰσαι ποτὲ ἀγρίνιαστος.

ἀγρινά (τό) αἰγὰρος: φρ. εἶδες ποτὲ σου τ' ἀ- γρινά τοσπάνο ν' ἀκολουθᾶνε;

ἀγριο- τίθεται ὡς πρῶτων συνθετικῶν ἔν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ συνθησέτ. ἐν τῇ δημ. πρὸς δὲ ἄνωσιν τοῦ ἀγρίου, τοῦ μὴ ἡμέρου κυριολεκτ. κ. μτφ.

ἀγριοαγρίαδα (ἡ) δημ. φυτ. πανικὸν τὸ ἔρπον.

ἀγριοαίρα (ἡ) δημ. διάφορα φυτὰ ἀρωματώδη (εἰς τὰ πνεύματα) ἢ ἔρπουσα (ἀγρίαδα), αἶρα ἡ πολυετής εἶρα ἡμερῆ, βροχμυόδιον τὸ διατάχον, καρφοειδὲς τὸ κτηνοτροφικόν κ. ἄ.

ἀγριοαρακάς (ὁ) κ. ἀγριοάραχος (τό) κ. ἀγρια- χυρο (τό) δημ. διάφ. εἶδη τοῦ φυτοῦ βίκου (vicia) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν συνών. ἀγριόδικος, ἀ- γριόδρομος, ἀγριοκαύκι, σκοτισμάριον, ἀχυρο μαύ- ρο: συγγ. ἀγριομύζι, ἄχρος, ἀγριολαθοῦρι.

ἀγριοαπιδιον (τό) μsn. ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἀπιδέας, ἀγριόπιδιο, ἀγριόλαδο.

ἀγριοθαυοῦλι (τό) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ἡ ὀσάκη τῆς τάξ. τῶν ψυχανθῶν (latyrus arvensis).

ἀγριοθαλανιδιά (ἡ) δημ. διάφοροι θρύες θα- νιώδεις ἢ καὶ θρύες μεγάλας φέρουσαι μικρὸν κορπὸν, ἀντίθ. πρὸς τὴν ἡμερὴ βαλανιδιά.

ἀγριοθάλανον (τό) μτγν. ἡ ἀγρία βάλανος.

ἀγριοθάλασμο (τό) κ. ἀγριοθάλασμος (ὁ) ἀ- γρίας ἡδύσμοος. 2) ἀγρίας βασιλικῆς.

ἀγριοθαφί (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρυθρόδανον τὸ βαφικόν, ἄλλως λεγ. ριζάρι. 2) ἐρυθρόδανον τὸ ἐξωτικόν.

ἀγριόδικος (ὁ) δημ. ἀγριοαρακάς βλ. λ.

ἀγριοδιελέτα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν μαλκολμία ἢ παρῆλως, ἀγριοαἰλουδὸν τῆς τάξεως τῶν σταυ- ρανθῶν: συνών. ἀγριοπουλιά.

ἀγριοελαστόρι (τό) κ. ἀγριοελάσταρο δημ. οἱ ἐδώδιμοι βλαστοὶ ἀγρίων χόρτων ἢ εἰδικ. οἱ βλα- στοὶ βουινιάδος τῆς εὐζωμοειδούς ἢ βροῦδας.

ἀγριοελέπω δημ. προσβλέπω πινά με βλέμμα

ἀγρίον, συνών. ἀγριοκοιτάζω ἢ μτφ. ἀπειλῶ σιω- πηρῶς, φθεβερίζω.

ἀγριοέρι (τό) δημ. ἀγριος βορρᾶς: δ. τραγ. σὰ σιέουνας τρομαχτικὸς κὶ ἀγριοέρι μουθρα.

ἀγριοδόχανο (τό) δημ. ἀγριοδόχανον, ἰδίως τὰ φαρμακευτικῶς χρήσεως.

ἀγριοδούλος ὀν μτγν. ἀγρίας/βουλῆς, σκληρὸς.

ἀγριοδρόμη (ἡ) κ. ἀγριοδρόμος (ὁ) κ. ἀγριο- δρόμη (ἡ) δημ. διάφορα εἶδη ἀγρίας αὐτοφθοῦς βρόμης: ἡ γενεοφόρος, ἡ ἴστατος, ἡ ἀγλήμφ, -τὸ σιφώνιον κ. ἄ.

ἀγριοδρούδα (ἡ) δημ. σίναπι τὸ λευκὸν ἢ βροῦ- δα, λαφάνα ἢ καὶ σισυμβριον τὸ φαρμακευτικόν συνών. μικρόχορτο, σκυλοδρούδα.

ἀγριοδρονιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ροκέλλῃ ἢ βα- μική, λειχὴν ἔξ οὗ ἐξάγεται πορφυρὰ βαφή.

ἀγριογάλος (ὁ) δημ. τὸ ἀνθίσαντον πτηνὸν ὥτις ἡ βραδεία (avis tarda) ὥτις ἡ τέτραξ, συνών. ἀ- γριόκοττα, χαμαίτιδα.

ἀγριογαρίφαλλο (τό) δημ. τὸ φυτὸν τῆς τά- ξεως τῶν καρποφυλλωδῶν, διόσανθος ὁ ἄσμος, ἀγριομοσκοκάρδο, καρυόφυλλο.

ἀγριογάτος (ὁ) θηλ. ἀγριόγατα ὁ ἐγκαταλει- φθεὶς ἡ παρακληνηθεὶς καὶ ἐξαγριωθεὶς κατοικί- διος γάτος. 2) ὁ ἀγριος γάτος, παρ' ἀρχ. αἰλου- ρος, (felix catina) ζῶν εἰς δάσος. 3) μτφ. ἐπὶ ἀν- θρώπου, ὀξύθυμος, δύστροπος, ἀγρίας: μ' ὅποιον τὰ βρῆ ρίχνεται πάντα του σὰν ἀγριόγατος.

ἀγριογιά (ἡ) δημ. ἡ αἰγὰρος, χυμαρίδι.

ἀγριογαλάρων (τό) δημ. εἶδος μακρολαίμου καὶ μακρόποδος ἀδελφάου γλάρου.

ἀγριογυνμοσύνη (ἡ) μsn. ἀγρίον φρόνημα.

ἀγριογούρνο (τό) κτήπος, ἀγριοχόιρος βλ. λ.

ἀγριοδαΐτης (ὁ) μτγν. ὁ τρώγων ἀγρίους καρ- πούς, πρβ. βαλανιφάτος.

ἀγριοδαμάσκηνο (τό) δημ. βράδυλον, κοκκύ- μηλον τὰ ἀγρίον.

ἀγριοδάφνη (ἡ) δημ. ὁ θάμνος βιδούρνον ἡ φευδοδάφνη, χαμαϊδάφνη, πέπλιον.

ἀγριοδέντρο (τό) δημ. πᾶν δένδρον ἀγρίους καρπὸς φέρον. 2) βοτάνη, γλαύκιον τὸ ξανθὸν τῆς τάξεως τῶν μηκωνωδῶν καὶ γλαύκιον τὸ λει- δαρκον συνών. ἀγριοφασουλιά, μαγισσιλόχορτο, γιολοπικρα.

ἀγριοδύδωμος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν ἡδύσμος ὁ μακρόφυλλος, καλαμύθρα, συγγ. ἀγριορίανη ἢ κ. ἡδύσμος ὁ στοργυλοφύλλος.

ἀγριοίεις-εσσα-εν ἀγριος: Νικ. Ἀλεξ. 604.

ἀγριοεζαλούλι (τό) δημ. ἀγριολαθοῦρι βλ. λ.

ἀγριοεζαΐα (ἡ) κ. ἀγριοεζαΐα δημ. τὸ δέντρον εἰαΐακος.

ἀγριοεζουμπούλι (τό) δημ. φυτὸν βαλδύδες προσόμοιον με ζουμπούλι, ἔχον μικρὰ ἰσοειδῶς χρώματος ἄσπρα ἀνθ.

ἀγριοεζοχός (ὁ) ἀγριοδόχανον τῆς τάξεως τῶν συνθετῶν, σάχος ὁ ἀκανθώδης παρὰ Διοσκ., βοτον. ἐλμνθία ἡ ἐχινειοειδής. 2) τὸ φυτ. οὐρό- σπερμα τὸ πικριδοειδές.

ἀγριοεζόσμος (ὁ) μsn. ὁ ἀγριος ἡδύσμος.

ἀγριοεθαλασσία (ἡ) δημ. ἀγριοδόχανον τι μὴ ἐδώδιμον φυόμενον εἰς ὁμώδη παραθαλάσσια.

ἀγριοέθρμος (ὁ) δημ. ἀγρίον οὐπύον.

ἀγριοερούμη (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κίστας ὁ ἐλε- λισφακόφυλλος.

ἀγριοέθρους-οιν-μsn. ὁ ἀγρίως θορυβῶν, ἀγριος.

ἀγριοθύμαρο (τό) δημ. φυτὸν προσόμοιον με τὸ θυμάρι ἀλλὰ τραχύτερον καὶ ἄσμον: Παλαμ. Δωδεκαλ. Γούρ. 86 ἀπὸ σπάρτα εὐώδιστος κὶ ἀγριοθύμαρος.

ἀγριοθυμία (ἡ) νέωτ. ἰατρ. ὑπερμανία.

ἀγριοθύμος-αν ἀγριος τῆν ψυχὴν: Ὀρφ. Ὑμν. 124.

ἀγριοθυρά δημ. ἀγριοθῆνω, ἀγριοκοιτάζω βλ. λ.

ἀγριοκαίρι (τὸ) δημ. καιρός κακός, ἄγριος : τὸ πρῶτο ἀγριοκαίρι τοῦ χειμῶνα.
ἀγριοκάνναβις -εως (ἡ) ἡ γρία κάνναβις.
ἀγριοκάρδαμον (τὸ) τὸ ἄγριον κάρδαμον : Γαλ.13,353.

ἀγριοκάρδιος -ον μιν. ὁ ἄγριος τὴν καρδίαν, σκληρός, θηριώδης.

ἀγριοκαρδον (τὸ) Πάπ. « δίκανθα Αἰγυπτία ».

ἀγριοκάρμου (τὸ) Ἡσ. δένδρον.

ἀγριοκάτισκο (τὸ) δημ. αἰγάρκος μικρά : || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀκοινώνητος, ἀνυπότακτος.

ἀγριοκαυκαλήθρα (ἡ) ἀγριοχρῶτον ἐδάδιμον, ὁ σκάνδις παρὰ Θεοφρ., συνών. σκαντζίκι.

ἀγριοκερασά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον προῦμνη βλ.λ.

ἀγριοκινάρα (ἡ) ἄγρια ἀγκινάρα : Διοσκ.3,12.

ἀγριοκλήμα (τὸ) δημ. ἡ ἐξαγριωθεῖσα ὀμπελός : 2) ἡ αὐτοφυὴς ἄγρια ὀμπελός.

ἀγριοκοπάξω δημ. κοπάξω μὲ τὸ ἄγριο, προσάβημι βλασφῶς, ἀπειλητικῶς, συγρ. στραβοκοπάξω : τί μ' ἀγριοκοπάξεις ; | τὸ ἀρχ. τί μοι δεινὸν ἑνόρως ;), οὐα. ἀγριοκοίταγμα.

ἀγριοκοκκύνια (τὰ) ἡ γρία δαμάσκιννα, τὰ προῦμα : Γαλ.6,619.

ἀγριοκοκκράς (τὸ) δημ. ἀγριοπετεινός βλ. λ.

ἀγριοκολοκυνθία (ἡ) δημ. διάφορα ἄγρια φυτὰ προσόμοια μὲ τὴν κολοκύνθη : φευδοβρωνία ἡ διοίκος, φευδοβρωνία ἡ κρητικὴ, δρακοντία ἡ μικρά, συνών. ἀμπελοκρινίδα, θηριόχορτο, φορμακί, δρακοντία, φιδόχορτο.

ἀγριοκομπία (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀγριοκαπνός.

ἀγριοκότα (ἡ) δημ. πτηνὸν ἄγριον τῆς τάξεως τῶν ἀλεκτοροειδῶν μικρότερον τῆς ὀρνίθος : 2) φασιανός ὁ κοινός.

ἀγριοκουμαρία (ἡ) δημ. τὸ θαμνοειδές δένδρον κόμαρος ἡ ἀνδράχλη τῆς τάξεως τῶν ἐρεϊκώδεις τῆς τάξεως τῶν ροδοειδῶν.

ἀγριοκουτσουπία (ἡ) δημ. τὸ δένδρον κερκίς.

ἀγριοκρόμμυον (τὸ) σχολ. βολός.

ἀγριοκυδωνία (ἡ) δημ. τὸ δένδρον στύραξ βλ.λ.

ἀγριοκύννον (τὸ) σχολ. ἄγριον κύμνον.

ἀγριολάχανα (τὰ) μιν. κ. δημ. τὰ ἀγριαλάχανα.

ἀγριολεϊχὴν-ῆνος (ὁ) Ἡσ. νόσος πς, ἄλλως ἀγριολεϊχία.

ἀγριολευκα (ἡ) δημ. τὸ δένδρον αἰγείρας βλ.λ.

ἀγριολίθανο (τὸ) κ. ἀγριολίθανος (ὁ) δημ. τὸ ἀγριοχρῶτον ἀξυγός ἡ χασιπίτης τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν : συνών. λιθανόχορτο : || ὁ θάμνος χαμαίπυκη ἡ κολοβή.

ἀγριολινάρι (τὸ) κ. ἀγριολινάρι (τὸ) δημ. ἄγριον τριφύλον τοῦ γένους τοῦ λινού, λινκαλαμῆς : 2) ἀγριοχρῶτα παρεμφερῆ πρὸς τὸ λινόν, ὡς τὸ δελφινίον, θησεῖον τὸ ταπεινὸν κ.ἀ. : συνών. λινάρθρα, λινάρθρα.

ἀγριολιον (τὸ) Ἰπποσέλιον : Διοσκ.3,67.

ἀγριολολούδο (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀκηλεύτου ἀγρίου φυτὸ ἀνθος : || συνεκδ. καὶ τὸ φυτὸν.

ἀγριολοῦνινες (ὁ) κ. ἀγριολουπινί (τὸ) κ. ἀγριολουπινία (ἡ) δημ. ἀκλήπευτον φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀσπρίων, θέρμος ὁ ἄγριος παρὰ Διοσκ. κ. θέρμος ὁ δασύς ὁ καρπὸς ἀγριολοῦνινος κ. ἀγριολουπινάρι : ἔξορκ. κατὰ νόσων στὰ βουνὰ νὰ πῆς νὰ φῶς διόβολα καὶ τριβόλα κι ἀγριολοῦνιννα.

ἀγριολύκος (ὁ) δημ. ἀγριοχρῶτον, ζῆξιον ἐπιπλασές εἰς τὴν στομαχοφυλὴν τῶν δημητριακῶν, ἰδίως τοῦ αἰτου : συνών. σπαρόλυκος.

ἀγριομαλάχη (ἡ) σχολ. ἡ ἄγρια μαλάχη, δημ. ἀγριομολόχα.

ἀγριομαλλο (τὸ) δημ. τὸ τραχὺ ἔριον προβάτων : || τὸ ἔριον τῶν αἰλῶν, κατὰκομαλλο.

ἀγριομνηλίστα (ἡ) δημ. φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ ἄγριον, ἡ κάχλα κατὰ Διοσκ. καὶ τὸ χαλκάνθεμον.

ἀγριομανά δημ. ἔχω βλάστησιν ὀφθονον, ὀργώσαν, ὑπερβολικὴν, ὑλαμανά, συνών. θρασυμανά, ἀγκουσαμανά. Ἐντ. ἀγριομανητὸ (τὸ) ἡ ὑπερβάλουσα βλάστησις, ἰδίως ἀγρίων φυτῶν.

ἀγριομαράθε (τὸ) διάφορα ἀγριοχρῶτα τῆς τάξεως τῶν σκιδανθῶν : ἱπομαράθρον, θαύκος ὁ ἄγριος, κύπεθρον, ἄμμι τὸ γλυφίδιον κ.ἀ.

ἀγριομαροῦλι (τὸ) δημ. διάφορα ἀγριοχρῶτα τῆς τάξεως τῶν συνθέτων, συνών. πικραλίδα, μαροῦλιτσα, πικραφάκι : 2) τὸ ἀγριοχρῶτον μολύβδινα ἡ εὐρωπαϊκὴ, φαρμακευτ. κατὰ τῶν λεγιῶν : συνών. λεγιόνοχορτο.

ἀγριομαστηρά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κορλίνα ἡ κοινὴ κ. ἡ μαλλωτή, ἔξια παρὰ Θεοφρ., συνών. κοκκινάγκαθο, μαστικομάροθο, μεκτιπλάγκαθο.

ἀγριοματιά δημ. ματιάζω, βασκαίω.

ἀγριομάκος-η-ο δημ. ἔχων ὄμμα ἄγριον : || ὁ βάσκων ἔχων βλέμμα.

ἀγριομέλισσα (ἡ) δημ. μέλισσα ἡ μελιτοφόρος ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει : || συνεκδ. κ. τὸ σμήνος μελισσῶν διατεταμένον εἰς κοιλίαν δένδρου ἡ ρωγμὴν βράχου : 2) ἡ μελισσοτόμος μικρὰ σφήξ, ἡ ἀνθήρη | κοπρομέλισσα | κ. τεβερθῶν κ. πεμφροθῶν : 3) τραγ. διφθῶν ὁ κάμπος γιὰ νερὸ καὶ τὰ βουνὰ γιὰ χιόνια | διφθερί κ. ἡ ἀγριομέλισσα γιὰ ἡμερα λουλουδία.

ἀγριομηλίττα (ἡ) γλωσσ. εἶδος σφηκός, βομβυλίδος, τεβερθῶν.

ἀγριομηνός -ή-ο κ. ἀγριομηνός-η-ον δημ. ὁ ἐν ἀγρίοις τόποις διατῶμενος : || συνεκδ. οἱ θῆρες, λύκοι, θῶες, ἀλώπεκες καὶ τὰ πρὸς τροφήν θηρευόμενα ἀγριαῖα : || τὸ θῆραμα : 3) τραγ. ἡ ἀλάρα 'πὸ τὴν ἐκκλήσει, σ' ἀγριομέρος χωράφι | ποὺ θὰ 'ρθῇ ἡ ὥρα κι ὁ καιρός νὰ σκάσουν νὰ τὸ σπείρουν.

ἀγριομηλιά (ἡ) δημ. διάφορα ἄγρια δένδρα μηλεοειδῆ : || ἡ κορομηλιά.

ἀγριομύλον (τὸ) μτν. ἄγριον μῆλον.

ἀγριομυρφοφ -ον ὁ ἄγριος τὴν μορφήν : 'Ορφ. Ἀργ.979 ἀντὶ συσγρόμφοφ.

ἀγριομουγκάλω δημ. μυκάωμι ἀγρίως | ἐπὶ βῶν | κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνασκῶ ἔγριως, ἀγριομουγκρίω. Ἐντ. ἀγριομουγκάλισμα.

ἀγριομουρῆς -α-ικὸ δημ. ἄγριος, φαρδερὸς ἡ κ. ἁπλῶς ἀσχημος τὴν μορφήν, συνών. ἀγριομυρφοφ, ἀγριομυρφοφ, συγρ. ἀσχημομυρφοφ.

ἀγριομαμπακιά (ἡ) δημ. ἀγριοχρῶτα τῆς τάξεως τῶν χαιραδιωδῶν, γαλατισίδες κ. τῆς τάξεως τῶν μαλαχωδῶν, κομπανέες.

ἀγριομυρφοφ (τὸ) δημ. βοτάνη τῆς τάξεως τῶν συνθέτων, ἥς τὸ μικρὸν ἀφέφημα χρῆσιμον ὡς φάρμακον κατὰ πυρετῶν, συνών. θερμόχορτο.

ἀγριομυρφοφ (ἡ) δημ. χρῶτον ἄγριον, ἐδάδιμον, ἀγριοκαυκαλήθρα.

ἀγριομυρική (ἡ) μτν. ἄγρια μυρική, θάμνος ὀρμητικῆς τῆς οἰκῆς τῶν μυρικοειδῶν, οὗ τὸ ἔλρα φύλλα χρησιμοποιοῦνται ἀντὶ τοῦ.

ἀγριομυρική -κος (ὁ) γλωσσ. σκώληξ τοῦ αἵτου.

ἀγριομυρῆς -ον ἔκκα. ὁ λαν μωρός.

ἀγριομύρι (τὸ) δημ. τόπος ἄγριος βασκήσιμος.

ἀγριομύρι -ον ἔπγρ. ἄγριος τὸν νοῦν, ἀδίκος, ἀντίθ. ὅσιος.

ἀγριομύρι (τὸ) δημ. ἔζλον ἀγρίου δένδρου, σκλήρον : || μὴ προσφύς εἰς ἔξλουρηκὴν ἐπέεργασαν : 2) συνεκδ. ἄγριον ἔξλουρηκὴν : τοῦ ὄψως ἐν ἀγριομύρι.

ἀγριομύρι (ἡ) νῆσσα ἄγρια, ἡ πηνέλοφ κ. ἡ βοσκὰς, συνών. ἀγριομύρι, ἀγρὸς ὄψως, ἀγριομύρι.

ἀγριομύρι (ἡ) τὸ δένδρον φευδομυρία ἡ ἀγριομύρι : συνών. λελουδιά, λουλουδιά, μαυρομάτα, μωσχοκαρφία.

ἀγριοπερίστερο (τό) κ. **ἀγριοπερίστερι** (τό) ἡ **ἀγρίο** θηρευτὴ περισσότερο, τὰ ἴσα ἀρχ. οἰνός.
ἀγριοπετεινός (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν ἐποφ. τσαλαπετεινός, ζυλοπετεινός. 2) εἶδος μικρῶν φασιανῶν. 3) φυτὸν ἀγρίον· φέρων ἀνθὴ ροδοχρῶς, αὐτοφύεις καὶ ἐπιθαλοῦς εἰς σιτασφόρους ἀγρούς, ἄλλα καλλιεργούμενον ἀνοικοκάρως, ἐξίπλον παρὸ Διοσκ., συνών. ἀγριοφαινί, σπαθίνακος, σπαθόχορτο, ἀγριοκόκκος, πασχάτικο, γλαδιόλα.
ἀγριορίγανο (τό) δημ. διάφ. ἀγριοχόρτο τῆς τάξεως τῶν ρυτιδῶν. 2) τὰ ἰσοσῆμια μετὰ πηγανόν χόρτον κορονίλλα ἢ ἐμτοεῶδες, τῆς τάξεως τῶν φυκανθῶν.
ἀγριορηγοί (οἱ) σχολ. αἱ ἀμαξορηγοί, ὡς ἐργάται, συναρμολογοῦν ἀγρίων ἰσχυρῶν ζώων.
ἀγριορηνιὰ (ἡ) δημ. διάφορο ἀγριοχόρτο στρύγος ὁ καφικός. 2) τὸ ὑδροπεπερι. 3) γενιπανὴ ἢ ἀσκληπιακή.
ἀγριορπλάτανος (ὁ) δημ. σφένδαμνος βλ. λ.
ἀγριορπλῆς κ.-πνοὺς συν. ὁ ἀγρίως πνέων.
ἀγριοροῖον μόν. εἶμαι ἀγριοροῖος βλ. λ.
ἀγριοροῖός συν. σχολ. ἐπιθ. τοῦ Αἰσχίου «ὡς ἀγρίου εἰσάγοντος καὶ ὠμούς τοῦς ἥρωας» || καὶ τὸ οἶνον οὗς ἐξαγριοῦντος τοῦς ἰπποντας.
ἀγριοροῦντικο (τό) δημ. μῦς ὁ ἀρουράσιος, ὁ τῶν ἀγρῶν.
ἀγριοροῦταμος (ὁ) κ. **ἀγριοροῦταμο** (τό) ἔχων ὀρθητικὸν ρεῦμα, χειμαρρῶδες ποταμός.
ἀγριοροῦσσον (τό) γλωσσ. τὸ φυτὸν *serpyllum*.
ἀγριορπρίναρο (τό) δημ. οἱ θαμνοειδὲς ἀγριορπρίστεροι πρίνοι· δ. τραγ. κλωνάρια ἀπ' ἀγριορπρίναρο, φουρκάλας ἀπὸ ἐλάτια.
ἀγριοροῖον (τό) δημ. τὸ ἀγρίον φυτὸν σισύμβριον τὸ πολυκεράτιον, τὸ ἐρύσμον παρὰ Διοσκ.
ἀγριορπύρα (τό) δημ. ὁ θάμνος δάφνη ἢ χαμελαῖα, συνών. χαμολιά, μικροβύζι.
ἀγριοροῦδικο (τό) ἀγριοχόρτον ἐδῶδιμον, τὸ γιγνίδιον βλ. λ.
ἀγριοροῦμα (τό) δημ. χεῖμαρρος ὀρθητικός || δυσδιάστατος πόρος ποταμοῦ.
ἀγριοροῦκι (τό) δημ. ἀγριοχόρτον, ἐλαφόδοσκον τὸ σκυρόν.
ἀγριοριγανή (ἡ) δημ. ἡ ἀγρία ρίγανη, παρ' ἀρχ. καλᾶμινθος.
ἀγριοριγανός (ὁ) μὲν ρίγανη, *origanum viride*.
ἀγριορίζαρο (τό) δημ. διάφ. εἶδὸν ἀγριοχόρτο προσόμοιον μετὰ ἐρυθρόδανον ἰριζάρι.
ἀγριοροδιά (ἡ) δημ. φυτὸν θαμνοειδές, κυνόσδατος, συνών. ἀγριοτριανταφυλλιά.
ἀγριοροδία (ἡ) δημ. τὸ ἀγρίον κάρδαμον. 2) τὸ χόρτον εὐζώνον τὸ ἡμερον.
ἀγριοροῦδον (τό) γλωσσ. ἡ κελτική νάρδος, *scituncula*.
ἀγρίος-α-ον ὁ τῶν ἀγρῶν, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζῶν, ἐπὶ ζῶων, ἀντίθ. ἡμερός, τιθάσος· Ἰλ.Ε2 διδάξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἀγρία πάντα, τὰ τε τρέφει οὖρεσιν ὕλη, 1.539 ὥρσεν ἐπὶ χλοῦνιν σὺν ἀγρίον, ἀγριοδοντα, Ἡρ.7.86 ὑπὸ δὲ τοῖσι ἔρμασι ὑπῆσαν ἵπποι καὶ ἀνοὶ ἀγριοί. 2) ἐπὶ δένδρον καὶ φυτὸν, ἐν γένει πᾶν τὸ μὴ καλλιεργούμενον ὑπ' ἀνθρώπου, ἀντίθ. ἡμερός· Αλογ.Πέρσ.614 μητρός ἀγρίας ἀπο ποτὸν (περὶ τοῦ οἴνου), Σοφ. Τρ.1197 ἀγρίον ἔλασον (τὸ ἐξ ἀγρίων ἐλαίων), ΚΔ Μαρ.3.4 ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκριδὲς καὶ μέλι ἀγρίον (τὸ ἐξ ἀδεσπῶτων μελισσῶν) ἡ ἀγρία ἐλαία, ἀμπελος, ἀγριολάχανα, ἀντίθ. κηπευόμενα ἢ κηπευτά. 3) ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ καλλιεργούμενος, ὁ μὴ αὐχαζόμενος ὑπ' ἀνθρώπου, ποδερῶς, λατ. *incultus*· Πλάτ.Φαίδ.113B ἐκκρίπτει εἰς τόπον δεινόν τε καὶ ἀγρίον. 4) ὁ ἔχων ἰδιότητος ἀνηκούσας εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, τραχὺς, χαλεπός, σκληρός, ἐν γένει κακός· Ἰλ.Δ3 Ἀθηναίη ἀκέων

ἦν χόλος δὲ μιν ἀγρίος ἦρει, Πλάτ. Ἀπολ.329C ἀπέφυγον, ὥσπερ λυτῶντά τινα καὶ ἀγρίον δεσπότην, αὐτ.Φαίδ. φῶβον καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένη, Ἡρ.4.106 ἀνδροφάγοι ἀγριοτάτα πάντων ἔχουσι ἥδεια || ἀγρία νύξ, δουλεία, ἀγρία νάσος ἡ ἀγρίον ἔλκος τὸ καρκινώδες, ἄλλως τεθηριασμένον. Ἐπίρρ. ἀγρίως.
ἀγριοσάλευκος (ὁ) δημ. ὁ γυμνοσάλισγας || πᾶς μὴ ἐδῶδιμος κοιλίας.
ἀγριοσέλινον (τό) δημ. ἀγριοχόρτο ὑιόφορα τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν ὡς τὸ ἐλειοσέλινον, τὸ Ἰηποσέλινον, τὸ ἀμύριον || ἄλλων τάξεων φυτὰ προσόμοια, ὡς τὸ βατράχιον κ. τὸ ἐνυδρὸκαρδάμον τὸ φαρμακευτικόν.
ἀγριοσέσκυλο (τό) δημ. τὸ ἀγριολάχανον τεθλόν τὸ παράλιον, συνών. ἀγριολάμποτος. 2) λάπαθον τὸ ἀκανθώδες.
ἀγριοσίκυον (τό) ἀγρίος σικυός· Ἰηπιστ.22.
ἀγριοστάρτο (τό) δημ. διάφορα ἀγρωσώδη ἀγριοχόρτα μὴ ἐδῶδιμα, ἐπιβλαβὴ εἰς σιταγρούς.
ἀγριοσκάφρι (τό) δημ. τὸ ἀγριοχόρτον κόμυζα, σύγγ. ἀγριοχαμόμηλο, φυλλόχορτο.
ἀγριοσκίλλα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν σκίλλα ἢ παρῆλιος καὶ τὸ φ. ὄρν. θόγαλον τὰ νερθωτικόν, προσόμοιον μετὰ ἀσφῶδελον· δ. τραγ. ὁ μῦθος ἢ ἀν ἐροῦσκωσ καὶ τὸ σπαθί του ἀν κόβει | ἀγριοσκίλλης ἔχει πολλές κι ἄς πᾶ' νά κατακόβει.
ἀγριοσκοκίμυρι (τό) δημ. ἡ ἀκανθα κάρδος ὁ πυκνοκέφαλος, συνών. μαρουλάγκωθο, φιδάγκωθο, φιδούρας.
ἀγριοσκορδὸν (τό) δημ. διάφορα εἶδη ἀγριοκορμύων τῆς τάξεως τῶν λειριδῶν.
ἀγριοσκουπα (ἡ) δημ. τὸ ἐξ ἀγρίων θάμνων σαρῶθρον || εἶδος τι θάμνων ἀκανθωτῶν.
ἀγριοσπαδοῦλα (ἡ) δημ. ἀγριοθατάνη παράγουσα ἀρωματικὸν ἔλαιον, δεκτικὴ καλλιεργεῖα, τῆς οἰκονομίας τῶν ἀροειδῶν, ἀκορος, ὁ κάλαμος παρὰ Διοσκ. κ. Θεοφρ.
ἀγριοσπανάκι (τό) δημ. ἀγριοχόρτον ἐδῶδιμον, τὸ χηνοπόδιον βλ. λ.
ἀγριοσπαράγγι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάραγος ὁ ἀφυλλός.
ἀγριοσπαρτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν γυμνέγραμμο τὸ κητεράχιον, συνών. χρυσόχορτο ἢ ὡς θεραπεῦον τὴν νόσον ἱκτερον λεγ. κοινὰς χρυσῆν |.
ἀγριοσταφίδες κ. ἀγριοστάφυλα· Ἡσ. ἀγρία σταφυλαί.
ἀγριοσυκή (ἡ) ἀγρία συκή, ὁ ἐρινεός, δημ. ἀρνιός· Ὁρασιλ.2.77.
ἀγριοσῦκο (τό) δημ. σῦκον ἀγρίον, τὸ ἐξ ἐρινεοῦ παραγόμενον, συνών. ἀρνιός.
ἀγριοτίτης-πτος (ἡ) τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀγρίου, τοῦ μὴ ἐξημερωμένου, ἀντίθ. ἡμερότης· Ἰσ.12,163 πρὸς τὴν ἀγριοτίτην τῶν τῶν θηρίων || κ. ἡ ἰδιότης κ. ἡ διέθεσις || ἐπὶ φυτῶν· Θεοφρ.Φ1.3.24, Γεωμ. 7,14 ἀγριοτίτης γῆς || ἐπὶ ἀνθρώπων, σκληρότης, ἀπανθρωπία, θηριώδεια· Πλάτ.Συμπ.197D πρᾶσιτα μὲν παρὶζων, ἀγριοτίτης δ' ἐξορίζων.
ἀγριοτριανταφυλλία (ἡ) δημ. ἡ κυνάκωθο ἄλλως δ. κ. ἡ κυνόσδατος, συνών. ἀγριοροδιά.
ἀγριοτύσκιος-η-ο δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀγρίου κάπως ἀγρίος || κ. μτφ. ἐπὶ οἴνου κ.ά.
ἀγριοτισκοῦδία (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τερέβινθος ἡ ἀγρία τῆς οἰκονομίας τῶν ἀνακαρδιοειδῶν.
ἀγριοτσουκνίδα (ἡ) δημ. τὸ ἀγριοχόρτον κνίδη ἢ καυστήριον ἐν μεγάλῃ οὐτῇ ἀναπτύξει, μεγάλη τσουκνίδα· παροιμ. πού μωριστὴ σε γιὰ βασιλικὸ ἀν βρίζει ἀγριοτσουκνίδα | ὁ ἐμπιστευθεὶς πονηρὸν, κατ' ἐπιφάνειαν ἀγαθόν, δεινὰ πᾶσχει.
ἀγριοφάγοι (οἱ) συν. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ἐσθίωντες τὰς τροφὰς ὥμας.

ἀγριόφαγρος (ἰ) φάγρος, βλ. λ. δημ. φαγρί : Ὀππ. Ἀλ.1,140.

ἀγριοφακή (ἡ) δημ. τὸ ἀγριόχορτον λάδυρος ὁ ἐρέβινθος τῆς τάξεως τῶν ἐλλοδοκακῶν (leguminales) συνών. ἀφάκη.

ἀγριοφανής-ές μον. ὁ φαινόμενος ὄγριος.

ἀγριοφασουλιά (ἡ) δημ. διάφορα ὄγρια φυτὰ προσόμοια μὲ τὸν φασόλον ἢ εἰς ἀγροῦς φασόλων φυόμενα, ὁ ἀνάγυρος, τὸ ἀγριοδέντρι, ἢ ἀγριομαμακιά βλ. λ.

ἀγριοφθαλμος-ον μον. ὁ ἔχων βλέμμα ὄγριον.

ἀγριοφλομος (ἰ) δημ. διάφορα ἀγριόχορτα τοῦ γένους τοῦ φλόμου βλ. λ.

ἀγριοφλουτουριά (ἡ) δημ. τὸ ἀγριόχορτον πρόσιον τὸ πικρὸν, συνών. καλάνθροπος, μαρμαράκι.

ἀγριοφονικιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀγριοπετεινός βλ. λ. 2) σπαθόχορτο : δ.τραγ. κάτω στὸν αἰ Γιάνην καὶ. στὰ κρῖνα νερά | εἶδε ἕνα δεντρούλακι καὶ μι' ἀγριοφονικιά.

ἀγριοφουντουκιά (ἡ) δημ. ὁ θάμνος λεπτοκαρυά ἢ βυζαντινή.

ἀγριοφουσκούνη (τὸ) δημ. τὸ ἀγριόχορτον ἀντήρριον τὸ μείζων, συνών. σκυλόχορτο, λαγκάκι, σκυλλάκι, λυκόστομο.

ἀγριοφράουλα (ἡ) κ. ἀγριοφράουλα δημ. φυτὰ ποῶδη προσόμοια μὲ τὴν φράουλα, τὸ πεντάφυλλον, συνών. πενταδάχτυλο, τὸ ἐπτάφυλλον, τὸ πενταπέτες.

ἀγριοφρων-ον μον. ἀγριόφυχος.

ἀγριοφύλλι (τὸ) κ. ἀγριοφύλλα (τὸ) κ. ἀγριοφυλλά (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες ἀγριόχορτον πευκέσανον τὸ φαρμακευτικόν.

ἀγριόφυλλον (τὸ) φυτόν, ἄλλως πευκέσανον : Διοσκ.3,78.

ἀγριόφυτα (τὰ) πᾶσα ἄγρια : σχολ.Νικ. Ἀλεξ.426.

ἀγριοφωάξω δημ. φωνάξω ἄγριως, ὀργίλως, ἰσχυράς.

ἀγριοφωάρα (ἡ) δημ. ἄγρια φωνή, κραυγή || ἀπλῶς ἰσχυρά φωνή.

ἀγριοφωός-ον ὁ ἔχων φωνήν ἄγριαν, οὐχ ἑλληνικήν, βαρβαρόφωνος : Ὀδ.Ο 294 ἀγριοφώνων Σίντιες.

ἀγριοχαρουσιά (ἡ) δημ. ἀγριοκουτσουσιά βλ. λ., ὁ καρπὸς ἀγριοχάρουπο.

ἀγριοχαλίδονο (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν κύφελος ὁ λευκός, ἄλλως δρεπανίς.

ἀγριόχηννα (ἡ) κ. ἀγριοχηννάρι (τὸ) δημ. τὸ νηκτικὸν πτηνὸν χὴν ἢ ἀγρία· 2) ὁ ἀγριόγαλος βλ. λ. 3) ὁ γέρανος.

ἀγριοχηνάριον (τὸ) μον. ὄγριον χηνάριον.

ἀγριοχίριος (ἰ) ὄγριος χίριος, ἀγριοχόρουνος : σχολ. Ἀριστ.Πλ.304.

ἀγριοχόρταρο (τὸ) δημ. τὸ ἀγριόχορτο βλ. λ. || συνυθέστ. ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν μὴ ἐδωδύμενων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς νόας τῆς βοσκῆς μου.

ἀγριόχορτο (τὸ) δημ. πᾶν ὄγριον χόρτον ἐδωδύμενον ἢ μὴ.

ἀγριόφυχος-ον Ἦα. θηριώδης.

ἀγριοφύρα (ἡ) Ἦα. ενδός, καὶ ἀγριολευχίνες.

ἀγρίω καθιστᾷ τινα ὄγριον, ἐξαγρίω, ἐρεθίζω, παροξύνω : Εὐρ. Ὀρ.616 ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἡγρίωσε· 2) συνήθ. μέσ. ἀγριοδομαί ἐπὶ φυτῶν, χωρῶν κ.τ.λ. γίνονται ἄγριοι, δὲν τυγχάνει ἀνθρωπίνης ἐπιμελείας, δημ. ἀγριώσω ἀντιθ. ἡμεροδομαί : Θεόδωρ.Φι5,8,2 νῆσαν ἡγριώμενην τῇ ὅλῃ || ἐπὶ ἀνθρώπων : Εὐρ. Ὀρ.226 ὡς ἡγρίωσαι διὰ μακρὰς ἀλυσσάς· 3) γίνονται ἄγριοι, σκληροί, ἐξαγριοῦμαι, ἀποθηροῦμαι : Σοφ.Φιλ.1321 σὺ δ' ἡγρίωσαι || ἢ ἢ. Πλούτ.Πυρρ.15 ἡγριώμενον πέλεγας : || Ἦπν. Αερ.4 εἰκαε ἀγριαῖται παρὰ τὸ φλεγματώδες.

ἀγριπυός (ἡ) λακων. ἀγρία ἐλαία : παροιμ. Ζηνοδ.1,60 ἀκαρπώτερος ἀγρίππου, πρθ. ἀγριφός.

ἀγρίτης (ἰ) μον. ὁ τῶν ἀγρῶν, χωρικός.

ἀγρίωη (ἡ) μον. ἐργασίον γεωργικόν, δι' οὗ συνάγουσι τὸ χόρτον || βολοκάθος.

ἀγριόβητες-ες ὁ πλήρης ἀγρίας φύσεως, θυσιμέρος : Στρ.156 τὸ θυσιμέρον καὶ ἀγριώδες οὐκ ἐκ τοῦ πολυεὶν οὐμδέθηκε μόνον.

ἀγριώμα (τὸ) δημ. γῆ χέρσος ἐχούσα πολλοὺς θάμνους, ἀκάνθους καὶ ἄγρια χόρτα : στ ἀγριώματα τῆς κακοραχίδος μονάχα γίδια βόσκουν.

ἀγριώμαρα (ἡ) δημ. ἀγρί : ἐξφρασίς τοῦ προσώπου ἢ τοῦ βλέμματος || σκαιότης.

ἀγριώνω δημ. ἀγριῶ, μιᾶ. ἐξαγρίω πνα; ἐξερεθίζω· 2) ἐξαγριοῦμαι || ἐπὶ ἀγρῶν λήγεται διὰ τοὺς ἐγκαταλειπομένους χέρσους.

παθ.-μαι φοδοῦμαι, ἀνησυχῶ ἕνεκα τοῦ ἀγρίου περιβάλλοντος ἢ ἕνεκα ἀγρίου συμβάντος : ἀγριώθηκα τῇ νύχτᾳ ἀπὸ τῆ βουλή τ' ἀνέμου— τράνταζε ἢ γῆ ἀποσπεροῦ καὶ ἀγρίσανεν ὅλοι στὸ χωριό μας· 4) ἐκφοβίζω | διὰ φοβερὰς διηγήσεως, ἀπρόοπτου τρομάγματος κτ.ι. : βυβλικ. μεσάνυχτα αὐτὸ βρυκόλακας καὶ τὸν ἀγρίωσας.

ἀγριωπός-ή-όν ἄγριος, τροχίς : Εὐρ. Ἦρ.990 ἀγριωπὸν ὄμμα || Πλούτ.Μαρ.14 τὸ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου.

ἀγριωπότης (ἡ) δημ. ἀγριότης, ἀγριάδα βλ. λ.

ἀγριώδης (ἰ) ὄρχ. ὁ ἀγροίκως φθηγόμενος.

ἀγροδότης (ἰ) ὡρ.-βάτας ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν : Σοφ.Φιλ.214 ἀγροδότας Κύκλωφ, πρθ. ἀγρονόμος.

ἀγρογαίτων-ονος (ἰ) ὁ ἔχων γεπτονικὸν ἀγρὸν, πρθ. δημ. συναυλακάκης : Πλούτ.Κάτ.πρ.25.

ἀγρογενής-ές γλωσσ. ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς γεννηθείς, πρθ. οἰκαγενής.

ἀγροδιαπτέω μον. διαπτῶμαι ἐν τοῖς ἀγροῖς.

ἀγροδιαπτός-ον μον. ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διαπτόμενος, γεωργός, ἀντιθ. ἀστυνόμος.

ἀγροδοσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκμίσθωσις ἐπὶ μορτῇ.

ἀγροδότης (ἰ) || πορεύων ὄγριον : Αἴ δαίμασιν ἀγροδότῃσι.

ἀγροδότης (ἰ) (2) νεώτ. ἐκμισθωτὴς ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ μορτῇ.

ἀγροζήμια (ἡ) νεώτ. ζήμια, φοβρά ἀγροῦ ἐσπορευμένοι ἢ καλλιεργημένοι.

ἀγρόθεν ἐπὶ ῥρ. ἐκ τῶν ἀγρῶν : Ὀδ.Ο 428 ἄλλα μ' ἀνήρπαζεν Τάφιοι ἀγρόθεν ἐρχομένην.

ἀγρόδι ἐπὶ ῥρ. ἢ γν. ἐν τοῖς ἀγροῖς.

ἀγροικερός-ή-ό κ. ἀγροικηρός-ή-ό δημ. ὁ ἰσχυράς ἀντηχῶν, ὁ ἀποδίδων καλὴν ἡχὴν, ὁ ἔχων καλὴν ἡχητικήν, λεγ. περὶ τόπων, σπηλαίων, κτιρίων κτ.ι. : σπηλιὰ ἀγροικηρή· 2) ὁ δι' οὐ εὐκόλως διασπερὶ ὁ ἦχος : τῇ νύχτᾳ εἶναι καὶ οἱ τοῖχοι ἀγροικεροί (ἄλλως : τῇ νύχτᾳ καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτὰ).

ἀγροικεύω μον. εἶμαι ἀγροίκος.

ἀγροικηρός-όν-ον μτγν. ὁ ἀγροίκως πλήρης, ὁ ἀγροίκος· 2) δημ. ἀγροικερὸς βλ. λ.

ἀγροικηστή (ἡ) δημ. ἀκουσμα, ἀκρόασις, συνεισώσις.

ἀγροικησιὰ (ἡ) δημ. ἀπειθεῖα, ἀνυποταξίς, παρκαλή· 2) ἀπειρεσφία, ἀνοησία : κἀναν τὴν ἀγροικησιὰ τὰ παῖδά ν' ἀνεδοῦνε στ' ἀκρόταίχο.

ἀγροικητά δημ. ἐπὶ ῥρ. ἀνευ συνεισώσεως : ἀγροικητὰ βρεθίκαμε καὶ οἱ δύο στὸ πανηγύρι· 2) ἀπηνός, τροχέως, σκληρῶς, βανασίως : δέρεται τὴν κόπῃ τοῦ ἀγροικητὰ.

ἀγροικητὰ κ. ἀγροικιστὰ δημ. ἐπὶ ῥρ. ἐξ ἀκοῆς, συνών. ἀκουστὰ : ἀγροικιστὰ πό τὸν παπποῦλῃ μου τὸ ἔαίρω, φρ. ἀγροικητὰ τὸν ἔχω | ἐκ φημὶς τὸν γνωρίζω.

ἀγροικητός-ή-ο κ. ἀγροίκιστος-ή-ο δημ. ἀνήκουστος, πρωτάκουστος : Παλαμ.Δωδεκ.Γύρτ.158 καὶ ἐν' ἐκείναι λόγοι ἀγροικητοῖ· || ὁ μὴ ἀκουσθεῖς

ἢ μὴ ἀκούμενος παροιμ. γ' ἀγροικητὰ τοῦ γυναικὸς δὲ ῥῆθ' ὅρα γ' ἀγροικηθῆναι. 2) ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος· ἀγροικητὸς ἦταν ὁ λόγος τοῦ δασκάλου. 3) παράλογος, παρόρατος· ἀγροικητοὶ κουβέντες παῦ μὲν κἀνέει· 4) ἐνέργη, ἀνυπακούος, ἰσχυροκώμων· ἥ σκαῖος, σκληρὸς· 5) τραγ. Σαρακηνοὶ ἀγροικητοὶ κρατοῦν τὰ περὶ σταθία.

ἀγροικητός-ῆ-ὸ κ. ἀγροικητός-ῆ-ὸ δημ. ὁ ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης· 2) μόνον τὸ ἀγροικητός, ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐξάκουστος, δημ. συνων. ἑτακουστός. **ἀγροικία** (ἡ) τὸ γνώρισμα τοῦ ἀγροίκου, τραχύτης, σκληρότης, ἀνελευθερία· Πλάτ. Πολ. 560D (τὴν) κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν (ὀνομαζόντες). 2) οἱ ἀγροὶ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δασυ· Πλάτ. 519A· ἥ ἔν τοις ἀγροῖς αἰλιά, ἐπαυλῆ· Διόδ. 20,8.

ἀγροικιά (ἡ) (ἡ) δημ. ἀγροικὴ οἰκία. **ἀγροικία** (ἡ) (ἡ) δημ. ἀκούσμα, φήμη· 2) ἀνοστή, ἀποκοπή· 3) ἀπειθεία, παρακοή.

ἀγροικίμαι δημ. ἀκούομαι, εἰσκακοῦμαι· δὲν ἀγροικίμαι ἀπὸ τὰ παιδία μου· 2) συνεννοῦμαι, συμφωνῶ τὴν γνώμην μὲ ἄλλαν· μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀγροικίται, πρὸς τὸ ἐνεργ. ἀγροικίω.

ἀγροικίζομαι φέρομαι ἀγροίκως, τραχέως· Πλάτ. Θεορ. 146A· ἀπὸ φιλολόγως ἀγροικίζομαι.

ἀγροικικός-ῆ-ὸν μτν. ἀγροικικός· ἥ ἀξέστος, χυδαῖος. Ἐπὶ ἀγροικικός.

ἀγροικί-ιδος (ἡ) μτν. θηλ. τοῦ ἀγροίκου, χωρική.

ἀγροικιστὶ ἐπὶ ἀγροί. μον. ἀγροικίως.

ἀγροικοπυρρῶνεις-ον μτν. ὁ ἀγροίκος ἀμα καὶ πυρρῶνεις, τραχὺς, ἀξέστος.

ἀγροίκος-ον κ. νεώτ. ἀγροίκος ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν, χωρικός, ὁ μὴ ἔχων λεπτὰς τρόπους, σκαῖος, ἀπειροκάλος, ἀντίθ. ἀστέος ἢ ὁ ἐξ ἀστεως· Ἀριστοφ. Νεφέλ. 628 ἀγροίκος εἰ καὶ σκαῖος καὶ ἐπιλήσιμος, Πλάτ. Φαῖδρ. 220D μὴ ἀγροικητέον ὃ τὰ ληδὲς εἰσὶν συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἀνελευθέρου, ἀπειροκάτους, ἀναίσθητος, ἀμαθὴς, βωμολόχος· 2) μτν. ἐπὶ καρπῶν καὶ ὀπωρῶν, ἰσχυρὸς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γυναικῶς, ἀδρόος· ἥ Θουκ. 3, 106,3 ἀγροίκον δρος τραχὺ, ἀγεώργητον, ἐκδιδ. Ἀγροαῖον· 3) δημ. βρῦναυσος, τραχὺς τοῦς τρόπους· ἥ μωρός, ἀνητός· ἀγροίκος ἀνθρώπος. Ἐπὶ ἀγροίκως.

ἀγροικοσοφός (ὁ) μτν. ἀξέστος· σοφίαν ἀντιποιοῦμενος· Φιλ. 1, 44B· συγγ. θυμόσοφος.

ἀγροικῶ κ. γροικῶ κ. γροικῶ δημ. ἐνωῶ, καταλαμβάνω, νοιάθω· δὲν ἀγροικῶ τίποτε, δὲν γροικῶς τί σοῦ γίνεται, παροιμ. ὁ γύφτος ὅσο γροικῶ τυρὶ στὸ σακκούλι του ὀπνος δὲν τοῦ πάει· 2) ἀκούω Σολωμ. Εἰς μοναχ. Ἐθνην· ἀδελφὴ ἡ σάληγνα τὴν ὑστερὴν ἀγροικῶ· 3) ὑπακούω· παροιμ. νὰ γροικῶς ὁ θεὸς τῶν κοράκων· δὲ δὲ· πέμψε γάιδαρος ζωντανός· παθ. ἀγροικίμαι βλ. λ.

ἀγροικώδης-ες μτν. ὁ ἔχων ἀγροίκους τρόπους, χυδαῖος, πρὸς χωριότητος, χωριατοφέρεια.

ἀγροικώτης (ὁ) ὁ ἀνθρώπος τῶν ἀγρῶν, ἀγρότης· Ὁδ. Α' 273 βουκόλοι ἀγροικῶτα·

ἀγροικώ-ιδος (ἡ) ἀρχ. θηλ. τοῦ προηγουμένου.

ἀγροικῶν (τοῖ) ἀγροικῶν βλ. λ.· Στράβ. 5, 545 εὐχῶν ἐπὶ τὸ δάσος καὶ ἀγροικητικῶς· κηκοσμητοὶ πολλοί· 2) νεώτ. ἀγροικὸν κτήμα· ἐνθα ὑποδεδωμένως καλλιεργοῦνται διάφορα φυτὰ ἢ καὶ ἐκτρέφονται ζῶα πρὸς βελτίωσιν τῆς γεωργίας καὶ ζωοτεχνίας.

ἀγροικητός (ὁ) Ἐπὶ ἀγρ. ἀγρός διατηρούμενος ὡς κήπος, δημ. περιβόλι, μπαζὲς ἡ τοῦρκ. ἰ.

ἀγροκόμος (ὁ) μτν. ὁ ἐπιμελούμενος τῆς καλλιεργείας ἀγροῦ ἢ ἀγρῶν, δημ. δασκόμος.

ἀγρολάτρεα (ἡ) Ἡ. ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἀγρούς· ἥ Σουῖδ. ἡ καταστρέφουσα τὴν ἀγρὸν, ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος.

ἀγρολήτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ μορτῇ ἀναλαμβάνων τὴν καλλιεργεσίαν ἀγροτικοῦ κτήματος, ἄλλως ἀναστατῆς, ἡμισιαστής, δημ. καλλήλας, σήμερος. **ἀγρολήτεια** (ἡ) νεώτ. ἐπιμορτός καλλιεργεῖσθαι· ἡ σύμβασις δι' ἧς ὁ εἰς τὸν συμβαλλομένον παρέχει εἰς τὸν ἕτερον ἀγροτικὸν τὸν κτήμα μετὰ τὴν εἰδικὴν συμφωνίαν νὰ λαμβάνῃ ἀντὶ μισθώματος ποσοστὸν ἐκ τῶν προϊόντων συνών. πάντως κ. δημ. πόχτο.

ἀγρολογία (ἡ) νεώτ. (ὡς ἐπιστημ. ὅρος) κλάδος τῆς ἀγρονομίας πραγματευόμενος τὰ τῆς διαμορφώσεως τῆς αὐστάσεως καὶ τῶν ιδιοτήτων τῆς καλλιεργήσεως γῆς.

ἀγρομενής Ἡ. ε. ε. ἐν τῷ ἀγρῷ διατρέων· **ἀγρομετρητής** (ὁ) νεώτ. ὁ καταμετρῶν τοὺς ἀγρούς, πρὸς γαιωδέτης.

ἀγρονόμος (ὁ) νεώτ. εἶδος μικρᾶς μυίας συνήθους εἰς ἀγρούς καὶ δάση, συνών. σταχτόμυα κ. σταχτομύγγα, συγγ. χορτόμυα.

ἀγρόνδε ἐπὶ ἀγρ. εἰς τὸν ἀγρὸν· Ὁδ. Ο' 370 ἀγρόνδε προτάλλει.

ἀγρονόμος (ὁ) ἀγρ. ὁ τῶν ἀγρῶν ἀγρονόμος. **ἀγρονομία** (ἡ) ἀρχ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀγρονόμου· 2) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν νομῶν διατάξεων ἀστυνομίας τῶν ἀγρῶν· ἥ κ. ἡ ἐποπτεία ἐν γενεῇ καὶ διαχειρίσει τῶν ἀγρῶν, κτημάτων· 3) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τῶν ὀρων τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς πρὸς καλυτέραν παραγωγήν γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων.

ἀγρονόμος-ον ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διάγων· Ὁδ. Ζ' 106 τῆ δὲ θ' ἄμα νόμῳ ἀγρονόμοι παίζουσι·

2) ἐπὶ πραγματῶν, ἀγροτικός· Σοφ. Ἀντ. 782 ἐν γ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς· 3) ἀγρονόμος (ὁ) ὡς οὐσ. ἀρχ. ὁ ἀρχὸν ἐπιβλέπων τὰς γείας τοῦ δήμου· 4) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀγρονομίαν βλ. λ. 5) βαθμὸς ὑπαλληλικὸς εἰς τὴν ἀγοροφυλακίαν.

ἀγροπόλις (ὁ) νεώτ. συνοικισμός· ἔχων μέχρι τριῶντον χιλ. κατοικῶν καὶ κατὰ ἰδιόζουσαν ρυμοτομικὴν διαρρύθμισιν ἀρχήθεν οὕτως ὑποδομημένος, ὥστε νὰ ἀφίεται εὐρὺς καλλιεργήσιμος χώρος περὶ ἐκάστης οἰκίας διὰ τὴν ἀγροπόλεω ἐπιδικώκεται συνδυασμός τοῦ ἀστικοῦ πρὸς τὸν ἀγροτικὸν βλ. λ.

ἀγροπολίτης (ὁ) ὁ κάτοικος ἀγροπόλεως βλ. λ. **ἀγροπόρον** (τοῖ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγροστίδων.

ἀγρός (ὁ) γῆς ἑκτασις καλλιεργουμένη, ἀγροτ. κτήμα, ὑποστατικόν, ἰδίᾳ ἡ σπειραμένη ἑκτασις, δημ. χωράφι· Ὁδ. Δ' 757 δώματ' ὅ' ὕφερεται καὶ ἀπὸ ἀγροῦ πίνας ἀγρούς, κ. μτν. ΚΔ Λουκ. 14, 18 ἀγρὸν ἡγόρεσσα, φρ. παροιμ. κ. ἐν τῇ δημ. συνών. ἑτέρας· φρ. κορφὴ δὲ μὲν κέεται ἥ κ. νεώτ. κατὰ διδαστολ. ἀγροί· καὶ ἀμπελώνες· 2) ἡ ὅλη καλλιεργουμένη ἑκτασις, ἡ ἐξω τῆς πόλεως χώρα, ἐξοχή, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν πόλιν ἢ τὸ δασυ· Ὁδ. Π' 182 εἰς ἀγροτὸ πόλινδε ἵεσθαι, Ξεν. Ἀν. 2, 94 ὁπότε συγκομιζοί ἡ σίτον ἡ ἑλαιον, ἡ τι ἄλλο τῶν ἐν ἀγρῷ γιγνόμενων, αὐτ. Ἀν. 5, 3, 9 τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὠρεῖται, Σοφ. OT 112 ἐν οἴκῳ ἢ ἐν ἀγροῖς, Θουκ. 2, 13 τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι.

ἀγροστίαι (οἱ) νεώτ. φυτὸν ἀγρίον δηλητηριώδες παρὰ γονὶ ὑποστρόγγυλὰ φαῖα ἐσπέρματα· συνών. δημ. γόγγολι, κόκολι.

ἀγροστειμνικὸν (ὁ) νεώτ. δηλητήριο ἀφ' ἐφ' ὃ σπέρματα τοῦ ἀγροστέματος· (βλ. λ.) ἀποσπῶν τὴν χρωστικὴν οὐσίαν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαρίων.

ἀγρόται (οἱ) νεώτ. γένος λεπιδοστέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν νυκτερίων εὐχῶν.

ἀγρότας (ὁ) ὁ συναγροίκων, ἀντὶ ἀγρότας· Ἀισχ. Πέρσ. 1002 ἀγρόται στρατοῦ ἐκ τοῦ ἀγείρω, πρὸς ἀγρῆσι-ἀγορῆσι.

αγρότερος-α-ον ὁ τῶν ἀγρῶν, ὁ μακρὰν τῶν κατοικομένων τόπων, ἀγρίος: Ἰλ.Φ 486 ἀγρότερας ἐλάφους κ. θήρες, λέοντες, δάες, αἰγες ἀγρότ· || ἐπὶ αὐτῶν: ἀγρότερα ἐλάα: ἀγρότεροι κάλαμοι· 2) ὁ θηρευτὴς ἀγρίων ζώων, κυνηγός: Πίνδ.Π 9 ὁ παρθένον ἀγρότερον | ἡ νύμφη Κυρήνη |, Ἐπιγρ. θεοὶ ἀγρότεροι· 3) ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἀγρότερα Ἀρτέμις ἡ ὡς κυρίου Ἀγρότερα καθὰ τὰ Ἀγροία (ἐκ τοῦ ἀγρός+τερος καθὰ ὁρότερος).

αγροτήρ-ῆρος (ἰ. θηλ. ἀγρόταῖρα ὁ ἐκ τῶν ἀγρῶν. **αγρότης** (ἰ. θηλ. ἀγρότις-ιδος ὁ ἐνθρωπὸς τῶν ἀγρῶν, ὁ καλλιεργητὴς τῆς γῆς, χωρικός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἀσπὸν: Εὐρ. Ὀρ 12/0 ἀγρότης ἀνὴρ· 2, ὁ τῆς ἀγρας κυνηγός, ἐπὶ τῶν θεῶν: ΑΠ 6,13 ἀγρότης Πάν, ὡς πρωτότυπον κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας θυγατρὸν νὰ εἶναι τὸ ἀγρός καθὰ καὶ εἰς τὸ ἀγρότερος).

αγροτικός ἡ-όν μ.ν. κ. νεώτ. ὁ τῶν ἀγροτῶν, ἀντίθ. ἀστικός: ἀγροτικός πληθυσμός, ἀγροτικὸν ζήτημα, κάμμα κ.τ.λ. || ἀγροτικοὶ νόμοι οἱ ἀποδίδοντες εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἀγροτικῶν πραγμάτων || ἀγροτικὴ βλάβη, νομ. εἰδικὸν ἀδικήμα ἄλλως ἀγροζημία· ἐπίσης ἀγροτικὴ κλοπὴ κ.ά. || ἀγροτικὴ οἰκονομία. συνών. γεωργία· 2) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν, ὁ χωρικός· 3) ὁ εἰς τὰ τῶν ἀγροτῶν ἀφορῶν ἢ ὁ μετ' ἀγροτῶν συναλλαττόμενος: ἀγροτικὴ ἀσφάλεια, ἀγροτὴ κὴ τράπεζα.

αγροτισμός (ἰ. ὁ πολυθεϊσμός, ἄλλως λεγόμεν. εἰδωλολατρεία, κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας, paganism).

αγρουγιά (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν κράταιγος μονόφυκτος τῆς οἰκογενείας τῶν μηλοειδῶν.

αγρούζα (ἰ) κ. γρούζα (ἰ) (ἰ) δημ. ὁ ἰχθύς δράκων ὁ θαλάσσιος, ἄλλως τρυγῶν ἢ θαλασσία, συνών. δρακὼν, δράκαινα.

αγρούζα (ἰ) κ. γρούζα (ἰ) (2) δημ. τὸ ἀγριοχόρτον σπασμοειδὲς τὸ ὤκρῶν, βότανον ἐπουλωτικὸν πληγῆς ἐκ κτυπήματος τοῦ ἰχθύος δράκαινα (αγρούζα) βλ. λ. συνών. ρεζαντά.

αγροφάγος (ἰ) νεώτ. ὁ σφετεριζόμενος ἢ ὥλωση-δηποτε καταλαμβάνων παρανόμως ἀγροτικάς ἐκτάσεις τοῦ δημοσίου ἢ κοινοτικάς ἢ μοναστηριακάς ἢ ὁρφονικάς κ.τ.τ., συγγ. οἰκοπεδοφάγος.

αγρόφιλον (ἰ) νεώτ. εἶδος λεπιδοπτερου ἐτεροκέρου ἐντόμου τοῦ ἀθροισμάτος τῶν νυκτοβίων.

αγροφυλακὴ (ἰ) νεώτ. θεμερὸς ἀποδεδειγὼν εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀγροτικῆς περιουσίας καὶ ἰδίᾳ τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς· 2) συνεκδ. οἱ διὰ τὴν ἀγοφυλακὴν κατὰ νόμον υπάλληλοι συνολικῶς· 3) ἡ λειτουργία, ἡ πράξις τῆς ἐπιτηρήσεως τῶν καλλιεργημένων ἀγρῶν κ.τ.λ. ὑπὸ τῶν νομίμως ἐντεταλμένων ἢ ἀγοφυλακῆς τῆς ἐπαρχίας μας γίνεται καλῶς.

αγροφύλαξ-ακος (ἰ) νεώτ. ὁ φύλαξ τῶν ἀγρῶν, δημ. δραγάτης: ΑΠ 4,243.

αγροφυλατικό (ἰ) δημ. ἡ ὑπὸ κτηματιῶν παρεχόμενη πρὸς ἰδιοτικούς ἀγοφυλακὰς ἰβραγάτες) ἀντιμισθία.

αγρυκτός-ον ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐγρυξέ τις ἢ δὲν γρύζει, ὁ περὶ οὗ οὐδ' ὑπάρχειν γδὲ φυητικὸς (ἱρὸν) δύναται νὰ γίνῃ, ὡς ἐν τῇ παροιμίᾳ· δει φρ.: Φερεκρ.157 ἀγρυκτὰ κλέκτα | πᾶσχειν).

αγρυγία (ἰ) ἄκρα σιωπὴ.

αγρυπνα κ. ξαγρυπνα δημ. ἐπὶ ἱερρ. ἀγρυπνῶς, ἐπιμελὸς: νὰ φυλάξ τὸ σπῆτι ἀγρυπνα.

αγρυπνῶ εἶμαι ἀγρυπνῶν, δὲν κοιμῶμαι, ἀντίθ. καθεύδω: Θεογ.471 μὴ δὲ τὸν ἀγρυπνῶντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν || κ. δημ. ἀγρυπνῶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐννοίαν: γνῶμ. χαρὰ στὸ γέρο πού ἀγρυπνῶ στὸ νιὸν ὁλοὺ κοιμᾶται || ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα διέρχομαι τὴν νύκτα ἀκοίμητος.

2) μτφ. προσέχω, ἐπιτηρῶ, παρακολουθῶ: Ξεν. Ἰνπ.6,13 προνοοῦντα καὶ ἀγρυπνοῦντα ἔνεκα τῶν ἀρχομένων, ΚΑ Μάρκ.13,33 βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· 3) πρὸς ταῦτοις, νεώτ. κ. δημ. ὀργὰ κατακλίνομαι τὴν νύκτα.

αγρύπνημα (ἰ) δημ. ἡ ἀπνία || ἡ κατὰ τὴν νύκτα ἐγρηγόρις: μ' ἀγρύπνησε τ' ἀγρύπνημα. **αγρυπνητὴν** μ.ν. δὲ τινα ἀγρυπνεῖν.

αγρυπνητήρ-ῆρος (ἰ) κ. ἀγρυπνητής (ἰ) μτγ. ὁ ἀγρυπνῶν, νυκτοφύλαξ.

αγρυπνητής (ἰ) νεώτ. ὁ ἀγρυπνῶν || ὁ παρακολουθῶν ἐκκλησιαστικὴν ἀγρυπνίαν.

αγρυπνητικός-ῆ-όν μτγ. ὁ ἱκανὸς νὰ ἀγρυπνῇ, νὰ φυλάττῃ || τὸ ἀγρυπνητικὸν τοῦ κυνός (ἡ φύσις τοῦ κυνός πρὸς τὸ ἀγρυπνεῖν καὶ φυλάττειν). **αγρυπνία** (ἰ) ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀπνία: Ἱερ.3,129 ἀγρυπνίση εἴματα (κατεῖχτο ὑπ' ἀγρυπνίας), Πλάτ.Κριτ.43Α οὐδ' ἂν αὐτὸς ἤθελον ἐν τοσαύτῃ τῇ ἀγρυπνίᾳ καὶ λύπη εἶναι· 2) μ.ν. κ. νεώτ. κ. δημ. πανήγχιος θρησκευτικὴ ἀκολοιυία: αἱ ἀγρυπνίαιες τῆς Μεγάλης Ἐβδομάδος.

αγρυπνητικός-ῆ-όν μ.ν. ὁ μένων ἀγρυπνός, ὁ ἀντέχων εἰς ἀγρυπνίαν (ἰ) δημ. ἀγρυπνία μετὰ κόματος, κομματοδὴς ἀπνία.

αγρυπνός-ον ὁ μὴ κοιμώμενος, ὁ ἀντέχων εἰς ἀγρυπνίαν: Πλάτ.Πολ.404,1 (τοῦς κύνες) ἀγρυπνοὺς ἀνάγκη εἶναι || μτγ. Αἰσχ.Πρ.358 Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κοιμηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ: ἀγρυπνός καὶ ἀσπιδόκοιμος, προσεκτικός: ἀγρυπνός φρουρὸς τῆς οἰκογενείας του· 4) ἐνεργ. ὁ ἀποδιώκων τὸν ὕπνον: ΑΠ ἀγρυπνοὶ μέριμνα· 5) ἀγρυπνῶν (ἰ) ἀγρυπνία: Ἰνπ. Ἀερ.24.

αγρυπνοδής-ες ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων ἀγρυπνίαν: Ἰνπ.Προρρ.1,10.

αγρύπνω ἐπὶ ἱερρ. Πάπ.: || καὶ νεώτ. ἰδίως μτφ.

αγρύπνω ἐπ. ἀντὶ ἀγρεύω συλλαμβάνω, θηρεῶ: Ὁδ.Ε 53 ἀγρύπσω ἰχθύς || ἀγρύπσωμαι συλλαμβάνομαι: Ὀππ. Αλ.3,4,15.

αγρώστης (ἰ) ἀνθρωπὸς τοῦ ἀγρού, ἀγρότης, λατ. agrestis: Σοφ. Ἀν.91 ἀγρώστης ἔλκος· 2) κυνηγός: Ἀπολλ.Ρ 4,175· 3) εἶδος φαλαγγία: Νικ. Ὀπρ.734.

αγρώστιος Ἡα. ἀγροικός.

αγρώστιος-εως κ. -ιδος (ἰ) πόα τις, βοτάνη, triticum terens, δημ. ἀγριάδα, πρβ. γράστις: Ὁδ. Ζ 90 τρώγειν ἀγρωστὴν μελιπδέα, Θεοκρ.13,42· ἀγρ. ἐν Κιλίκῃ, hortum paritimum: Διοσκ.4,32 || ἀγρ.ἐν Παρνασσῷ, parnassa palustris: Διοσκ.4,31.

αγρωστοειδής (ἰ) κ. ἀγρωστοειδής νεώτ. φυτικὴ οἰκογένεια περιλαμβάνουσα ὅπαντα τὰ σιτηρὰ ἱεταμειδέα ἢ καὶ τὰ σπουδαιότερα νορεμτικά τῆς τάξεως τῶν λεπυρανθῶν.

αγρώστηρ-ορος (ἰ) μτγ. κυνηγὸς, ἀγρώστης.

αγρώστης (ἰ) ἀγρότης, παρὰ τὸ ἀγρώστης: Εὐρ. Βάκχ.564 σύναγεν θήρας ἀγρώτης.

αγυιά (ἰ) ὁδὸς, λεωφόρος: Ὁδ.Ο 441 Εὐμβλημένος ἢ ἐν ἀγυίᾳ ἢ πρὸ ἐπὶ κρήνῃ, νεώτ. ἀνὰ τὰς ὁδούς καὶ τὰς ἀγυιάς· 2) συνεκδ. ἡ πόλις: Πίνδ. Π 8,55 Ἀβαντὸς ἐπυρόχρητος ἀγυιάς (Ἀργος)· 3) στενωπός: Φώτ. Σοῦδ. ἡ ἀγυιὰ τὸν στενωπὸν εἶπε Ξενοφῶν· 4) ἡ θαλάσσια ὁδός, ἐπὶ μεταβάσεως διὰ θαλάσσης: Ὁδ.Α 12 δασκτὸ τε ἡλέως σκιάωντὸ τε πᾶσαι ἀγυιαὶ γρομματα, ἐκ τοῦ ἀγῶ, πρβ. ἀργυία, ἀργυία.

ἀγυαίος-α-ον ἀρχ. ὁ τῶν δδών : ἀγυαίαι θεοί. **ἀγυαίτης** ἰδί. ὁ τῶν ἀγυαίων. ἀγυαίος βλ. λ. : Αἰσχ. Ἀγ.1081 Ἀπόλλων ἀγυαίος 2) θηλ. ἀγυαίτης ἰδίας γείτων, κομήτης 3) ἀγυαίτιδες θεραπεύεται ἡ λατρεία τοῦ Ἀγνέως Ἀπόλλωνος).

ἀγυαίος-έως (ἰ) ἐπιθετοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς φύλακος τῶν δδών, καὶ ὁ πρὸ τῆς θύρας τῆς αἰκίας βωμὸς αὐτοῦ : Εὐρ. Φοίν.631 καὶ σὺ Φοῖβ' ἀναξ ἀγυαίη Δέμ.531,7 Ἀπόλλων ἀγυαίη, Ἀριστ. Φ.Φ. 875 ὁ δέσποτ' ἀναξ, γέγον ἀγυαίη τοῦμο προθύρου προπόλαια.

ἀγυαίος-α Κουρήτης (ἰ) μυστηριακὸν ὄνομα τῆς πυθογαρείου τριάδος : Νικόμ.π.Φωτ.1438.

ἀγυαίολαστῶν πλάττω, αἰκοδομῶ στοιχειδόν, οἰκοῦν κατ' ἀγυαίαν : Λυκάφρ.601.

ἀγυαίος-ον ὁ ἀνευ γυῶν, ὁ ἀσθενὴς κατὰ τὰ μέλη : Ἰππ.Ιυν.125.

ἀγυμνασία (ἰ) ἡ μὴ ἀσκήσις εἰς γυμνασίαν βλ. λ. : Ἀριστ. Βατρ.1088 λαμπράδα δ' οὐδέεις αἰδὸς τὴν φέρειν ὅπ' ἀγυμνασίας.

ἀγύμναστος-ον ὁ μὴ γεγυμνασμένος, ἀνάσκητος σωματικῶς : Ξεν.Κ17,8,38 ἀγ. Ἰπποί, Πλάτ., Ἀριστ.47 ἀγύμναστος τῷ σώματι ἢ ἐν τοῖς δόλοισι, ἢ περὶ τὴν ρητορίαν Εὐρ.Βάκχ.491 ἀγύμναστοι λόγων ἡ ἀπειρας λόγων ὁμοίως -εἰς τι ἢ πρὸς τι 2) ἀνευλόγητος : Εὐρ. Ἐλ.533 οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις, Ἐπίρρ. ἀγυμνάστωις ἔχω πρὸς φύχῃ : Ξεν. Ἀν.2,1,6.

ἀγύναικος (ἰ) Φρύν.Κωμ.19.

ἀγύναικος (ἰ) ἰδί. ὁ μὴ συζῶν μετὰ γυναικός, ἀγαμος ἢ μτφ. ὁ μὴ ὑπακούων εἰς γυναῖκα.

ἀγύναιε-αἰκος (ἰ) ὁ ἀνευ γυναικός, ἀνευ συζύγου : Σοφ. Ἀν.4.

ἀγύναιος (ἰ) ΠΔ Ἰδ8.24,21.

ἀγύνης-ου (ἰ) Πολυδ.4,38.

ἀγυνος (ἰ) Ἀριστ.Φ. Ἀν.735.

ἀγύρευτος-η-ο δημ. ἀζήτητος ἢ ἀνσπόδοτος : φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα ἡ ματαιῶς ἀναζητούμενα 2) παραγομισθεῖς, παρσεμηθεῖς : τὸν ἀφιστὸν ἀγύρευτο καὶ πόθεν συνών. ἀκοίταχτος 3) ἀνευκταῖος : φρ. ἀγύρευτο νὰ ναι [τὸ γιαιρικό κ.τ.λ.].

ἀγύρευτος (ἰ) αἰολ. συνάθροισις, ἀγορά : Ὁδ. Γ31 ἀνδρῶν ἀγυριν [ἐντ. ὁμηγυρίαι, πανηγυρίαι].

ἀγύριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ δύνανται τις νὰ γυρίσῃ, νὰ περιέλθῃ, ἐκτεταμένος : ἀγύριστο ἀμπέλι, -χωράφι ἢ ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος : δανεικὰ καὶ ἀγύριστα ἢ ἀλλως ἀγύρευτα βλ. λ.ἰ) ὁ μὴ ἀνεστραμμένος : ἀγύριστο φέρεμα, -καπέλλο 2) ὁ ἀφ' οὗ δὲν ἐπιστρέφει τις : φρ. ἄς πάσ στὸν ἀγύριστο (ποτὲ ἄς μὴ γυρίσῃ, ἄς χαθῇ) 3) μτφ. ὁ ἐπιμένων εἰς τὰ φρονήματά του ἢ ὁ ἰσχυρογνώμων : φρ. ἀγύριστο κεφάλι πού δὲν γυρίζει, δὲν μεταβάλλει γνώμην, συγγ. πεισματάρης.

ἀγυρμός (ἰ) μτν. ἄλλας τῶν τοῦ ἀγερμός βλ. λ.

ἀγυρτάειν (ἀγύρτης) συλλεγεῖν χρήματα ἐπαίτων, πρὸ ἀγερμός : Οἱ 284 χρήματα ἀγυρτάειν.

ἀγύρται (ἰ) ἰδί. γένος κολεαπτέρων ροπαλοκέρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν συλφιδῶν.

ἀγυρταία (ἰ) Σουῖδ. τὸ ἀγυρτεῖν, ἐπαίτησις, ἐπαίτης 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ψευδολογία, ἀπάτη.

ἀγυρταίης (ἰ) ἀγύρτης : Τζέτ.Χλ.13.

ἀγυρτεῖν μτν. εἶμαι ἀγύρτης, περιφερόμενος κατὰ τὰς ἐορτάς ἐπαίτῃ : Στράβ.7,2) ψευδολογῶ ὑποσυνάμμενος ἀνυπόστατα, μεγάλῃ ἢ θαυμασίῳ, ἐξαιπατῶ τοὺς ἀφελεστέρους : Γρηγ.Νύσσ. 2,261β ἱατροῦ πινος τῶν ἀγυρτεῖντων.

ἀγυρτήρ-ηρος (ἰ) ἀγύρτης : Μαν.4,218.

ἀγύρτης (ἰ) ὁ ἐνεργῶν ἀγερμὸν βλ. λ.ἰ) ὁ ἐπαίρων πρὸ τῆς θυσίας κέρματα, αἶον κατὰ τὴν ἑορτήν τῆς Μητρος τῶν θεῶν Κυβέλης : Μητροδὸς ἀγύρτης, ὅθεν μητραγύρτης βλ. λ. 2) ὁ ἐπαίτων, ὁ

διὰ παντός τρόπου προσπαθὼν νὰ ἐπιτύχῃ χρημάτων η, ἢ ἀπατεῶν, φειδολόγος : Σοφ.Οἱ 388 μάγαν, μηττανοράφον, δδλῶν ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσσιν μόνον δέδορκε [περὶ τοῦ τειρεοῦ] ἢ νεώτ. ὀδρισιτ. προσηγορία, ἰδίᾳ ἐπιστημῶν, ἱατρῶν, φαρμακαποιῶν, κηρικῶν καὶ δμασθῶν ἢ ἀποτληῶν μεγάλῃ καὶ θαυμάσιᾳ ὑπερχυμέναν πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀφελεστέρων 3) βόλος τις ἐν τῇ παιδίᾳ τοῦ κύβου : Εὐδ.57,5.

ἀγυρτικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδ' ἄξων εἰς τὸν ἀγύρτην, ὁ τοῦ ἀγύρτου, ὀπατητικός : Πλούτ. Λυκ.9 ἀγ. μάντις ἢ νεώτ. ἀγυρτικός τρόπος, ἀγυρτικὸν ἐπάγγελμα, Ἐπίρρ. ἀγυρτικός.

ἀγύρτισσα (ἰ) δημ. τὸ θηλ. τοῦ ἀγύρτης βλ. λ. **ἀγύρτος-η-ο** δημ. ὁ μὴ ἔχων γύρε, κληνὴ, κρημφὴ πρὸς τὴν ἡν : ἀγύρτος κλώνας, ἀγύρτη κολώνα.

ἀγύρτους ἴσ. συναφροιστούς.

ἀγύρτρια (ἰ) θηλ. τοῦ ἀγύρτης βλ. λ. : Αἰσχ. Ἀγ. 1273 ὡς ἀγύρτρια πτωχὸς τὴ μάνας λιμοθνή.

ἀγυρτάδης-ης μσν. ὁ ὁμοιος μὲ ἀγύρτην.

ἀγύτευτος-η-ο δημ. πού δὲν τὸν ἐγύτεψον, πού δὲν τοῦ ἔκαμαν γυτεῖς : ἀφες τὸ ἀνεμπόρωμα ἀγύτευτο καὶ πέθανε ἢ πού δὲν γυτεύεται, βλ. γυτεῖα κ. γυτεῖα.

ἀγυφος-ον μσν. ὁ ἀνευ γύφου : οἶνος ἀγυφος.

ἀγυφωτός-η-ο δημ. μὴ διαρθρωθεὶς ἢ μὴ περιβληθεὶς διὰ γύφου ἢ γυφωμάτων κοσμητικῶν : ἀγυφωτὴς ἀφροσὴ τις ραγὲς τοῦ τοίχου καὶ φαίνονται, ταβάνι ἀγυφωτο [ἀνευ γυφῶν κοσμημάτων].

ἀγχάξω ἀντὶ ἀναχαχίζομαι : Σοφ. Ἀν.800.

ἀγχαιρος-ον ὁ ἐγγὺς τῆς πρῶτης : Ἀπολλ.Ρ 4,111 ἀγχαιρος νύξ.

ἀγχεῖος Σουῖδ. « ὁ πλησίον ».

ἀγχέμαχος-ον (ἀγχί+μάχεσθαι) ὁ μαχόμενος ἐκ τοῦ πλησίον : Ἰλ.Ν.5 Μυῖων ἀγχέμαχον ἢ ἀγχέμαχα δηλᾶ δηλᾶ πρὸς τὴν ἐκ τοῦ συσταδῶν μάχην κατάληλα, οἶον μάχαιρα, ξίφος κττ.

ἀγχέπαλος-ον μσν. ὁ παλαιὸν ἐκ τοῦ πλησίον.

ἀγχήρης-ης ὁ ἐγγὺς εὐρίσκόμενος ἢ κείμενος, ὁ γεγνῆσθαι : Σοφ. Ἀν.7.

ἀγχί ἐγγὺς, πλησίον : Ἰλ.1 43 νῆες δὲ τοι ἀγχί θαλάσσης ἐσάτις, Ὁδ.Γ 449 Θρασυμήδης ἦλσεν ἀγχί σταῖς, Αἰσχ. Πέρσ.467 ἀγχί πελαγίης ἄλός 2) Ὁδ.Τ 301 ὁ μὲν ἐλεύσεται ἦδη ἀγχί μάλα [τοχέως]. Συγκρ. ἀγχισιν κ. ἄσπον βλ. λ., ὑπερβ. ἀγχιστα, βλ. ἀγχιστα.

ἀγχίαλος-ον κ. -η-ον ὁ ἀγχί ἄλδος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, παραθαλάσσιος : Ἰλ.Β 640 Καλκίδα ἀγχιάλων, Εὐρ.ΙΑ 169 ἀγχιάλων ὑδάτων τὰς κλεινὰς Ἀρεθούσας ἢ ἐπὶ τῶν νήσων ἀντὶ ἀμφιάλας : Ὀμ.Υμν. Ἀπόλλ.32 ἀγχιάλη Πενήρησιν.

ἀγχιβαθής-ης ἐπὶ τῆς θαλάσσης « ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα » : Ὁδ.Ε 413 ἀγχιβαθὴς θάλασσα καὶ οὕτως ἐστὶ πόδεσσιν στήμεν 2) βαθύς, ὑψηλός : Ἀριστ.Ζ1,5,16,8 ἀγχιβαθεῖς ἀκταί, Στράβ. 222 ἀγχ. λιμὴν.

ἀγχιβάταιν ἴσ. « ἐγγὺς βαθεῖναι ».

ἀγχιβάτης ἴσ. « ὁ πλησίον βαίνων ».

ἀγχιβαλός ἴσ. ΕΜ « ἀρι παρών ».

ἀγχιγαμος-ον μτν. ὁ ἐγγὺς τοῦ γάμου δν.

ἀγχιγιάνων-ονος ὁ ἐγγὺς γείτων : Αἰσχ. Πέρσ. 880 ἴηνος τε συνάπτου Ἀνδρὸς ἀγχιγιάνων.

ἀγχιγύος-ον ὁ ἀγχί τῶν γυῶν [βλ. γύης] τῆς χώρας, πλησιόχωρος : Ἀπολλ.Ρ.1,1222 2) ὁ παρὰ τὴν ἑρῶν : Νόνν.3,44.

ἀγχιδάλασος-ον παραθαλάσσιος : Πολυδ.9,17.

ἀγχιθανής-ης μτν. ὁ ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἐτοιμαθάνος.

ἀγχιθέος-ον ἰσόθεος. εὐδίσμων, ἰσχυρός ὡς ὁ θεός : Ὁδ.Ε 35 ἀγχιθεὸς Φαίηκες.

ἀγχίθρονος-ον μτν. ὁ πλησίον ἔχων τὸν θρόνον, ὁ καθήμενος πλησίον.

ἀγχιθυρέω μυν. παρὰ τὴν θύραν, πρόχειρος.
ἀγχιθυρέος-ον ὁ παρὰ τὴν θύραν εὐρισκόμενος: Ἐπιγρ. ἀγχιθυρὸν ἀγαλμα· 2) ὁ ἐγγὺς εὐρισκόμενος: Θεόκρ. 2,71 ἀγχιθυρὸς ναίαισα.
ἀγκιέλευθος-ον ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν: Νών. Δ. 40.
ἀγκιερήμιος-ον ἀγκιερῆς βλ. λ.: Πίνδ. Ἀν. 82 ἀγκιερήμιος Αἰγυπτα.
ἀγκιλά Ἡο. «ἀμυρὰ, θαλάσσια, ἄβρωτα».
ἀγκιλεχῆς-ές ὁ πλησίον τοῦ λέχους, τῆς κλίνης διατελὼν: Ἀντίμ. 66.
ἀγκιλωφ-ωπος (ὁ) μτγν. ἀπόστημα πρὸς τὸν κανθὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ: Γαλ. 19, 438.
ἀγκυμαθῆς-ές μυν. ὁ ἐγγὺς τοῦ μαθεῖν, ὁ πλησιάζων νὰ μάθῃ.
ἀγκυμαχητής (ὁ) ὁ ἐκ τοῦ πλησίον μαχόμενος, ἀγκυμαχος: Ἰλ. Β. 604 ἀνέρες ἀγκυμαχῆται.
ἀγκυμαχος-ον μτγν. ἀγκυμαχος βλ. λ.
ἀγκυμολέω ἐρχομαι πλησίον: Νών. Δ. 25.
ἀγκυμολός-ον ὁ ἐγγὺς ἐρχόμενος: || τὸ αὐτὸ ἀγκυμολαν ὡς ἐπίρρ. πλησίον, ἐγγὺς: Ἰλ. Δ. 529 ἀγκυμολαν δὲ οἱ ἦλθε, Ἰησάδ. Α. 325, ἐξ ἀγκυμολοιο ἐφόρυστο.
ἀγκυμιος-ον ὁ πλησίον: Εὐρ. Ἀν. 867 ἀγκυμιος γυνή.
ἀγκυνεφῆς-ές ὁ πλησίον τῶν νεφῶν: Αἴτ. ἀγκυνεφῆς σκόπελος.
ἀγκυνοία (ἡ) ταχύνοια, ἐτοιμότης πνεύματος, κατὰ Διογ. Λ. 7, 53 ἔξις εὐρετική τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παρακρήμα· συνεκφέρεται μετὰ τοῦ εὐδουλία, εὐμάθεια: Πλάτ. Χαρμ. 160Α· 2) μυν. τιμητικὴ προσγόρευσις τῇ σῇ ἀγκυνοίᾳ.
ἀγκυνοίς (-ουσι)-οον (-ουσι) ταχέως νοῶν, ὁ ἔχων ἐτοιμότητα πνεύματος, ἀντιλήφεις, ὁ εὐρετικός τοῦ ἐκαστοῦ ἀναγκαίου· συνεκφέρεται μετὰ τοῦ ἐκφρων, εὐμαθῆς, μνήμων, οἷός: Ὁδ. Ν. 332 ἐπιπτής εἶσαι καὶ ἀγκυνοίς καὶ ἐκφῆρμον παρὰ ἀγκυνοῦστερος, ἀγκυνοῦστατος. Ἐπίρρ. ἀγκυνοίς -οῦστα-τα || νεώτ. ἀγκυνοῦς μνήμη ἡ μηχανικὴ ἐξ ὁμοιότητος ἐξωτερικῆς ἀνάλογισις παραστῆσαι.
ἀγκυνοφ-ωπος (ὁ) μτγν. εἶδος σκολομοειδοῦς φυτοῦ.
ἀγκυνοίλους-οον συνηρ. ἀγκυνοίλους-ον ὁ εὐκόλως διαπελόμενος: Εὐρ. IT. 325 οὐ γὰρ ἀγκυνοῖλον πόρον φεύγουσιν.
ἀγκυπολις (ὁ, ἡ) κ. ἀγκυπολις ὁ πλησίον τῆς πόλεως, ἀντιθ. ἀπόπολις: Αἰσχ. Ἐπ. 501 Παλλὰς ἡδ' ἀγκυπολις Σοφ. Ἀντ. 970 ἀγκυπολις Ἀρης.
ἀγκυπορός-ον μτγν. ὁ ἐρχόμενος πλησίον, ὁ παρακολουθεῖν: Αἴτ. ἀγκυποροὶ κόλακες· 2) ἐγγὺς κείμενος, γειτονικός: ἀγκυπορον ὄστου.
ἀγκυποῦς-οδος-οον ὁ πλησίον ἔχων τὸν πόδα, ὁ πλησίον εὐρισκόμενος: Λυκόφρ. 318.
ἀγκυποτολις (ὁ, ἡ) ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀγκυπολις βλ. λ.
ἀγκυρρός (-ουσι)-οον ὁ ἀγκυρῶν: Ἀπόλλ. Ρ. 2, 367.
ἀγκυσευρος (ὁ) νεώτ. βιολ. ἐν τὸν μικροτέρων γενῶν τῆς οἰκογενείας τῶν θεινοσαύρων, ἀνήκον ἐπὶ τὰ θηρόποδα καὶ οὐ ἀπολιθώματα εὐρέθησαν ἐν βορείᾳ Ἀμερικῇ.
ἀγκυσπορός-ον συνηγν. Πλάτ. Πολ. 391Β οἱ θεῶν ἀγκυσποροὶ Ζηνὸς ἐγγός.
ἀγκυστία (ἡ) ἡ ἐγγυτάτη συγγένεια, ἡ ἐκ τοῦ γένους, ἐξ αἵματος: Ἀριστ. Λ. 1385Α 3 ἀγκ. ὑπάρχει τινὶ πρὸς τινα· || τὸ ἐκ τῆς συγγενείας δικαιοῦσα κληρονομία: Ἰσακ. 65, 26 προτέρους τοῖς ἄρρεσι τῶν θηλειῶν τὴν ἀγκυστειαν πεποιθὼς, αὐτ. 61, 6 νόθος μὴδὲ νόθος ἀγκυστειαν εἶναι· 2) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ γάμου συγγένεια, παρ' ἀγγλ. κηδεστία, λατ. affinitas, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἐξ αἵματος (cognatio): συγγένεις ἐξ ἀγκυστίας.
ἀγκυσταῦς-ιας (ὁ) ὁ πλησιέστατος συγγενὴς ὁ καὶ κληρονόμος, βλ. ἀγκυσταῖα: Ἡρ. 5, 80 ἐπικαλέμενοι κατὰ τὸ χρηστήριον σφι βοσθεῖν, ὡς ἐόντων ἀγκυσταῶν.
ἀγκυσταῶς εὐρισκόμενος ὀγκιστα, πλησιέστατος:

Εὐρ. Τρω. 224 γῆ ἀγκυσταῶσα πόντι· 2) εἶμαι πλησιέστατος συγγενὴς πνός καὶ ὡς ἐκ τούτου κληρονόμος αὐτοῦ: Ἰσακ. 11, 11 ἐποὶ ἀγκυσταῶν 3) μτθ. παρὰ ΠΔ ἀγκυσταῶς κληρονομίαν (λαμβάνων κληρ.), ὁμοίως ἀγκ. τινὰ τὴν κληρονομίαν κόρην: 4) παρ. ΠΔ Ἐσθρ. 2, 262 ἀγκυσταῶν ἀπὸ τῆς ἱερατείας ἠπεώσθησαν, ἀπεκλεισθήσαν.
ἀγκυστήρ-ηρος (ὁ) ὁ ἀγκυ φέρων, ὁ πλησιέζων: Σοφ. Τρ. 256 τὸν ἀγκυστήρα τοῦδε τοῦ πάδου (δ. γ. τὸν οἱ κτιστήρα).
ἀγκυστικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς ἀγκυστείας, ὁ ἀνήκων εἰς ἀγκυστειαν, συγγενικός.
ἀγκυστινός-η-ον πυκνός, ὁμαδόν, κατὰ σωρούς: Ἰλ. Ρ. 3, 61 τὰ δὲ ἀγκυστινὸν ἐπιπτον νεκροί.
ἀγκυστος-ον ὑπερβ. τοῦ ἀγκυ ἐγγύτατος, πλησιέστατος: Αἰσχ. Ἀγ. 256 τόδε ἀγκυστον ἔρκος || ἐπὶ συγγενείας: Εὐρ. Τρω. 48 γένει ἀγκυστον πατρός· 2) τὸ αὐτὸ ἀγκυστον κ. ἀγκυστα ὡς ἐπίρρ. πλησιον, μέγιστον: Ἰλ. Β. 58 μάλιστα Νέστορι εἶδος ἀγκυστα ἔθηκεν, Ὁδ. Ν. 80 ὕψος θανάτῳ ἀγκυστα εἰκόμης || ἐπὶ τόπου, πλησιέστατος: Ἡρ. 9, 81 ἀγκυστα τοῦ βαυαῖο || ἐπὶ συγγενείας, ὁ ἀγκυστα, οἱ πλησιέστατοι, λατ. proximi: Ἡρ. 5, 79 ἐκέλευε τῶν ἀγκυστα θέεσθαι, μτγν. οἱ ἀγκυστα γένους || ἐπὶ χρόνου, πρὸ ὀλίγου, ὀρίως: Ἡρ. 2, 143 τοὺς ἀγκυστα ἀποθανόντας.
ἀγκυστροφός-ον ὁ ταχέως στρεφόμενος: Θεόγν. 1261 ἱκνίω ἀγκυστροφὸν ἥθος· 2) μτθ. ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος, ὁ στατός, ἐμμετάβολος: Διον. Ἀλ. 6, 19 ἀγκυστροφὸς τύχη || νεώτ. χαρακτήρ ἀγκυστροφός || Ἡρ. 7, 13 ἀγκυστροφα βαυλεύομαι ταχέως μεταβάλλω γῶνι || Θουκ. 2, 53 ἀγκυστροφὸς μεταβολή· 3) ἐπὶ ῥήτορων, ὁ εὐλόγων ἐνολίας ἡ διανοήματα οἰκτιρῶν, ἀπροσδοκῶν· 4) ἀγκυστροφονίτῃ ὡς οὐσα ἡ ταχύτης τῆς μεταβάσεως ἀπὸ διανοήματος εἰς διανοήματα.
ἀγκυστροφῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀγκυστροφον βλ. λ.
ἀγκυτέλειος-ον ὁ πλησίον τοῦ τέλους: Νών. Εὐαγγ. Ἰω. 16, 25 ἀγκυτέλειος χρόνος.
ἀγκυτελής-ές ἀγκυτέλειος βλ. λ.: Νών. Δ. 40 ἀγκυτελής σελήνη.
ἀγκυτέρνης-ον ὁ ἀγκυ τοῦ τέρματος, ὁ παρὰ τὸ τέρμα, γειτὼν: Σοφ. Ἀν. 384.
ἀγκυτοκός-ον ὁ ἀγκυ τοῦ τόκου: Πίνδ. Ἀν. 58 ἀγκυτοκοὶ ὀδῶνς | οἱ πόνοι τοῦ τίκτετο· 2) μτγν. ἐπὶ γυναικός, ἐπιτοκος, ἐτοιμώγενη: Αἴτ. 7, 462.
ἀγκυτελής-ές μτγν. ὁ πλησίον παντόμενος.
ἀγκυτῆρος-ον μτγν. ἀγκυτῆρος.
ἀγκυτεῖος-ον μτγν. ὁ πλησίον φυτευμένος.
ἀγκυτων-ον Εἰμ. συνηρ. τοῦ ἀγκυ.
ἀγκυόθεν ἐπίρρ. ἐκ τοῦ πλησίον, ἀντιθ. πάρῳθεν, πρὸ. ἀγκυοῦ: Ἡρ. 4, 31 ἀγκυόθεν χίονα ὀρόην πίπτουσαν εἶδε.
ἀγκυθὶ ἐπίρρ. πλησίον, ἀγκυοῦ: Ἰλ. 2, 412 ἀγκυθὶ δεῖρῃς.
ἀγκυομένης (ὁ) νεώτ. εἶδος κανθάρου ζώοντος ὑπὸ λίθους ἡ ἐντὸς σερπητότος ζώου.
ἀγκυονέω μτγν. δι' ἀγκυῶν θανάτῳ, ἀπαγκυονίζω.
ἀγκυονί (ἡ) τὸ σχοινίον δι' οὗ γίνεται ἀπαγκυνοῖς, ὁ βρόχος, κοιν. θηλειὰ: Πλούτ. Βροῦτ. 31 κρεμάσθαι ἐξ ἀγκυῶν || νεώτ. τὸ ἱκνίω, ἐκ τοῦ ὁποῖου κρεμάται ὁ ἀπαγκυνοῦμενος, συνών. κρεμάλα: στήνη ἀγκυονή· 2) ὁ διὰ τῆς ἀγκυῶν θάνατος, τὸ κρέμασμα: Αἰσχ. Εὐμ. 746 ἔργατα κρεμάσων ἀγκυῶν | ὁ διὰ μεζόνος τιμωρίας ἡ δι' ἀγκυῶν θανάτῳ.
ἀγκυονίζω μυν. ἀπαγκυονίζω, κρεμάω.
ἀγκυονιστός-α-ον μυν. ὁ διὰ τῆς ἀγκυῶν ἀπαγκυνοῦμαι μάρω ἀποθνήσκουσι.
ἀγκυονιστός-α-ον ὁ τῆς ἀγκυῶν: Εὐρ. Ἰλ. 686 ἀγκυονιστός βροχός.
ἀγκυονιστής (ὁ) μυν. ἀπαγκυονιστής, δῆμιος.

ἀγχος [τὸ] νεώτ. ἱατρ. ἀγωνία, ἐναγώνιος προσδοκία ὡς ἐκδηλώσις φυκοπαθείας.

ἀγχόσις ἐπίρρ. μτγν. πλησίον, πρὸς ἀγχού.

ἀγχότατος ὄρχ. ἐπίρρ. ὑπερβ. τοῦ ἀγχού ἐγγύτατα, πλησιέστατα, ἐγγιστά. || οἱ ἀγχότατοι προσήκοντες οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς.

ἀγχόταρος-α-ον συγκρ. τοῦ ἀγχού ἐγγύτερος. **ἀγχότῃ** ἐγγύς, πλησίον, ἀγχί, λατ. prope: Ἰλ.Β.172 ἀγχότῃ δ' ἱσταμένη.

ἀγχόθρος ἥσ. «ὀρθρος», πρὸς ἀγχαυρος.

ἀγχαυσα φυτὸν φαρμ. ὡς παρὰ Θεοφρ. καὶ Διοσκ., ἥσ. «ρίζα ἢ φυκιοῦντα γύνασι»: || νεώτ. γένος φυτῶν ποωδῶν καρποφόρων τῆς οἰκονομίας αὐτῶν βοραρινῶν (βοραρίπια), ὧν δύο εἰδικῶς ὀνομαζόμενα παρ' ἀρχαίους, τὸ βουλόσσον καὶ ἀγχαυσα ἢ βοφική, ἥς αἱ ρίζαι παρέχουσι ἐρυθρῶν χρωστικῶν οὐσίαν συνδν. δημ. βοιδόχασσα.

ἀγχαυσάξαι ἥσ. καλλωπίζεσθαι δι' ἀγχοῦσις, φημιθιοῦμαι.

ἀγχαυσίη [ἡ] νεώτ. βλ. ἀλκαννίνη.

ἀγχαύσασθαι ἥσ. «περιδύσασθαι ἡλούσασθαι».

ἀγχα σφίγγω τὸν λαμπρὸν, φανεῶς ἀγχα: || Ἰλ.Γ.371 ἀγχα δέ μιν ὑπὸ δειρῆν, Ἀριστοτ. Ὀρν.1352 ἀγχαίν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα καὶ πᾶν ἔχειν || παθ. ἀπαγαίνομαι: 2) ἐμφράττω τὸ στόμα, προκαλῶ πνιγμὴν: Δημ.19.208 ἀγχαί, σιωπῶν ποιεῖ. 3) μτφ. κάμνω πῶν τὰ στενοχωρηθῆ, πιέζω, καταπιέζω || παθ. ἀγχαίω, στενοχωροῦμαι.

ἀγχαμέλιος-ον σχεδὸν ἴσος, ἰσόρροπος, ἀμφοίρροπος: Θουκ.3.49 ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχαμέλια, ἀγχαμέλιος μάχη, νίκη, Θουκ.7.71 ἀγχαμέλια ἐναυμάχων. Επίρρ. ἀγχαμέλιος.

ἀγχαμέλιος μόν. ἀγχαμέλιος ἀγωνίζομαι.

ἀγχαίν-οντος [ὁ] ἥσ. «ἀγχαίν, πνίγω, δῆμιος».

ἀγχα ὁδρ. ἡγαγον-ἡγαγόμεν, παρκ. ἡγα-ἡγμαι, μτγν. παρὰ ἀγχαῖα ὁδῶν, διευθύνω, προσάγω, συνήθως ἐπὶ ἐμφύγων κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ φέρω: || Ἰλ.Ψ.512 ὅκα δ' ἀγχαίν ἐτάροις γυναικί καὶ τρῖν ποδῶ φέρειν, ἐνθα τὸ μὲν γυναικί ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀγχαίν, τὸ δὲ τρῖν ποδῶ εἰς τὸ φέρειν, Ὀδ.Δ.622 αἱ δ' ἡγαν μὲν ἡλκα, φέρων δ' εὐήγορα αἶνον, Ὀδ.Ι.439 βοῦν δ' ἀγχαίν κερῶν || ἀμτφ. πορεύομαι, μεταβαίνω: Ξεν. Ἀν.4.8,12 ταύτῃ ἔξει ὁ λόγος, Θουκ.5.54,3 ἐξεληθόντες τετράδι φθίνοντες καὶ ἀγοντες τὴν ἡμέραν ταῦτην πάντες τὸν χρόνον, ἐσθβαλλον, Ξεν. Ἰλ.4.4,13 τὸ ἀτράτευμα ἡγε τὴν ἐπὶ Μέγαρο || ἡ ὑπὸ ἀγχαίν ὁς ὑπάγωμεν (ἡ ἀμετάβατος χρῆσις προήλθεν ἐκ τῆς μεταβατικῆς κατὰ παράδειψιν τοῦ ἀντικειμένου, οἷον ἀγχαίν τὸ ἀτράτευμα ἐπὶ τοὺς πολέμους καὶ ἀγχαίν ἐπὶ τοὺς πολέμους. 2) ἀπάγω, ἀποκομίζω, οἷον ἀγχαλώτους, λείων κ.τ.τ.: || Ἰλ.Α.367 τὴν δὲ διεκράθωμεν καὶ ἡγομεν ἐνθάδε πάντας, Ἡρ. 6.30 ὡς ἐξωγρήθη ἀγχαίν ἀγόμενος παρὰ βασιλέα Δαρειον || φρ. ἀγχαί φέρω ἢ φέρω καὶ ἀγχα ληλατὰ καθολοκλήριον, διορθεῖω: || Ἡρ.Ι.88 φέρουσι τε καὶ ἀγχαί τὰ σά, Ξεν. Ἰλ.3.22 φέρων καὶ ἀγχαίν τὴν Βιθυνίδα || μτφ. χρησιμοποιοῦ κατὰ βούλησιν. αὐθαίρετως, Ἡρ.3.39 ἔφερε δὲ καὶ ἡγε πάντας || κ. νεώτ. ἀγχαί καὶ φέρει τοὺς φίλους του τοὺς κάμνει ὅπως θέλει. 3) προσάγωμεν κο' ὁδηγῶ: || Ὀδ.Θ.62 κήρυξ ἦλθεν ἀγχαίν ἐλθρον ὀσίδον, Εὐρ.Ι.Α.666 ἀγχαίν συμπλουν ἡμῖ, Ξεν.Κυρ.5.4,38 βούλομαι τὴν μητέρα ἀγχαίν μετ' ἐμναυτοῦ, Ξεν. Ἀπομν.2,12 τὴν ἡδίστην τε (ὁδὸν) καὶ ῥάστην ἄξω σὺ. 4) μτφ. καθοδηγῶ, κατευθύνω: Θουκ.2.65,8 κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθερίας καὶ οὐκ ἤγετο μάλλον ὑπ' αὐτοῦ ἢ αὐτὸς ἡγε || μτφ. Πλάτ. Φαῖδ.68Α ὑπὸ ταύτης ἀγόμεναι τῆς ἐλπίδος || ἡ ὁδὸς ἀγχαί εἰς τὰς Θῆβας, ὁδὸς ἀγχαί εἰς τὰς πόλεις διὰ τῶν ἀγχαίν. 5) περιφρ. γυναικί ἀγχαί νυμφεύομαι || ἀγχα ἐλρήνην, σπονδὰς, σχολήν,

ἐορτήν || Ἡρ.8.26 ἀγχα Ὀλύμπια τελῶ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγώνας || ἀγχα περὶ πλείστον, ἐν τιμῇ, ἐφ' ἥς ἐνοίαις τὸ περὶ πλείστον ποιεῖται ἢ ἡγοῦμαι, βλ. Κόντων Ἀθην.6.185-246 || νεώτ. ἀγχα τὸ δέκατον ἔτος διατρέχω τὸ δέκατον ἔτος, ἀγχα τὸ τρίτον ἔτος τῶν σπουδῶν του κ.τ.τ.: 6) μόν. κ. δημ. εἰς τοὺς ῥήτους ἀγχα ἢ ἀγχαί, ἀγχαί (ἢ ἀγχαί-α, ἀγχαί (ἀγχαί) μτφ. ἐν τῇ ἐνοίᾳ τὸ ἀγοῦμαι κ. φέρειν: δ. τραγ. ἔλα ὄνεις καὶ ἔπαρε το καὶ ἀγχα το στ' ἀγχα τ' ἀμπελί-κα: χαιρετίσματα πολλὰ ἀγχα στὴ ρῆγινά μου || μτφ. ἐν τῇ ἐνοίᾳ τοῦ παρέρουσαι: ἀγχα δ' Ἀρετοῦσα μου, τὸ σπῆτι μαρ τὸ ξέρεις-ἀγχαίε στοὶ πανηγύρι, φρ. ἀγχα καλὰ σου (ἡγχαίε στὴ δουλείᾳ σου) πρὸς. κατ' ἰδ. ΜΝΕΙ.198 || κ. ὡς μόρια περρακελευστικὰ: ἀγχα νὰ πᾶς-ἀγχαίε σὺ, καὶ ἐγὼ ἐρχομαι-ἀγχαίε τώρα ἐκκινῶστε, πρὸς. ἀγχα, αἰ, διντε.

ἀγχαίος-α-ον μτγν. ὁ δι' οὗ ἀγχαί τις: οἷον τὸ περιλαβόμενον κύνος ἢ ὁ ἰμάς.

ἀγχαίσιον [τὸ] μτγν. οἰκία μαστροπόδ, προσάγωμεν, πορνέον, μαρπητέλο.

ἀγχαίσιος-εως [ὁ] ὁ ἔλκων, ὁ σύρων. 2) τὸ δι' οὗ ἀγχαί τις ἢ ἔλκει ἢ αὔρει, οἷον ἰμάς, λωσίαν κττ. 3) ὁ ἐνάγων, ὁ κατήγορος Σουῖδ.

ἀγχαίη [ἡ] τὸ ἀγχαίν, υετακόμοσις, μεταφορά: Ἡρ. 6.85 ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀγχαίηται ἔσχοντο τῆς ἀγχαίης. Πλάτ. Πολ.370Ε πρὸς τὰς ἀγχαίης χρῆσθαι ὑπαγυγίαις. Θουκ.4.29 τὴν ἀγχαίην διὰ τὰ χους ἐποιεῖται || ἡ δόλησις: Θουκ.5.85 ὡμὸν ἢ εἰς τοὺς λόγους ἀγχαίη. 2) ἔπιρρ. ἀγχαίη ὁδῶς τὰς ὑδραγωγείας. 3) παιδείεις, ἀνατροφή: Πλάτ.Νάμ.659D παιδείας μὲν ἐσθ' ἢ παιδων ὁλκή τε καὶ ἀγχαίη πρὸς τὸν ὅπ τοῦ νόμου λόγον ὁρῶν ἐρημνέον, Ἀριστ.ΗΝικ.10.9,8 ἀγχαίη ὁρῆ, τυχὴν πρὸς ἀγχαίη. 4) καθόλου, τρόπος ἢ σύστημα καθ' ὃ ἐπιδιδάσκεται ἢ ἐπιτυγχάνεται π: θεωρητικὴ ἀγχαίη ἢ ἐπιβαλλομένη ἐκαστοτε διατα εἰς νοσοῦντα ἢ ἀναρρῶννόντα || μουσικὴ ἢ βυθμικὴ ἀγχαίη ὁ τηρούμενος χρόνος ἐν τῇ ἐκτέλει μουσικῶν τεμαχίων. 5) τρόπος, μέθοδος καθ' ἣν γίνεται νόμος τις: Ἀριστ.Ρητ.1.15,10 || ὁδός. 6) μτγν. κ. νεώτ. νομικ. οὐσιαστικὸς, ἢ ἐξουσία τοῦ ὑπὲρ οὗ τὸ δικαίωμα δοῦς ἐπικαλεσθὴ τὴν ἀγχαίην τὸ δικαστηρίου, τυπικῶς, ἢ δικονομικὴ πράξις δι' ἣς ἐπιδιδάσκεται ἢ ἐπικράτησις τοῦ προσελθέντος δικαίωματος || ποινικὴ ἀγχαίη ἢ ἄλλως δημοσιεῖ ἢ εἰς τὴν δικαστ. ἐξουσίαν προσφυγὴ ἐναντίον ποινικοῦ ἀδικήματος, καταγγελία, μήνυσις. 7) παιδωγικὸς, ἢ ἐκουσία καὶ συνειδητὴ ἐπιδιδρασις τῶν ἐνηλικῶν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνηλικῶν: Πλούτ, περὶ παιδων ἀγχαίης.

ἀγχαίη [τὸ] κ. ἀγχαί [τὸ] δημ. ἀγχαίον.

ἀγχαίσιος δημ. παρέχω ἢ λαμβάνω ἐπὶ ἀγχαίῳ ὑποζύγιον ἢ τροσχοφόρον: ἀγχαίσιος τὸ ἀλογό μου, τὸ κάρρο μου.

ἀγχαίσιος [ὁ] δημ. ὁ παρέχων τὸ ὑποζύγιόν του πρὸς μεταφορὰν προσώπων ἢ πραγμάτων, ἰδίᾳ ὡς ἐπάγγελμα ἄσκων τοῦτο: ἀγχαίσιος μευλάρι κι ἔγινε ἀγχαίσιος.

ἀγχαίσιος-π-ο δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγχαίη || πλῆθ. ταῦ αὐδ. τὰ ἀγχαίσιον ἢ ἀμειβή τὸ ἀγχαίη, τὸ ἀγχαίη.

ἀγχαίσιος χρηματα Βασιλικ.56.10,5 τὸν λεγομένου ἀγχαίσιος, ἦτοι παραπομπικῶν.

ἀγχαίσιος [τὸ] νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τῆς ἀγχαίη, τῆς ἀγχαίη, τῆς ἀγχαίη.

ἀγχαίσιος-ον ὁ δυνατός νὰ ἀγχαί, νὰ μετακαμῇ || Ξεν. Ἀν.5,16 τὰ μὲν ἀγχαίη, ἐξαιρουμένα φύλακας καθίστασαν (τὰ ἐμπορευματα). 2) ἐπὶ ἀνθρώπου, Πλούτ. Σολ.13 χρεῖα λαμβάνοντες ἐπὶ τῆς σώματιν ἀγχαίησι πᾶσαν ἄδυνατον νὰ ἀγχαίσιος δαυλείαν ὑπὸ τῶν δανείων. 3) ἐπὶ πρα-

γμάτων, τὸ ὑποκείμενον εἰς κατάσχεσιν· 4) νομ. ἀ-
γώνιμος ἐνοχὴ ἢ προσταταυμένη δι' ἀγωγῆς, ἥτοι
ἡ δυναμένη νὰ ἐπιδικασθῇ δι' ἐπιδικήσεως τοῦ δικα-
στηρίου, πρὸς ἀγωγήν 7).

ἀγωνιότης (ἡ) ἡ ιδιότης τοῦ ἀγωνίμου, ἡ μετα-
διδασκτική· ἀγωνιότης ηλεκτρική, θερμική.

ἀγώνιον (τὸ) ἄρχ. τὸ ἀγόμενον φορτίον, φορ-
τίον ἀμύνης· ἢ νεώτ, καθόλου, φορτίον κομίζου-
μενον ἐπὶ ἀμύσει τὸ μεταφέροντας, δημ. ἀγώνι κ.
ἀγώνι· δὲ βόλκα ἀγώνι—ἐκω ἀγώνι γὰρ τὸ χωριό·

2) συνεκὸς ἢ ἀμοιβή, ὁ μισθὸς διὰ τὸ μεταφερό-
μενον φορτίον ἢ πρόσδοτον, ἄλλως ἀγωνιότικα (τά):
πληρώσα ἐκατό δραχμὲς ἀγώνι.

ἀγώνος-όν ὁ ἀγων, ὁ δόνηγ, δόνηγος 2) ὁ
προκαλὼν τῇ: Εὐρ. Τρω. 1131 δακρύων ἀγώνος·

3) ἐπαγωγὸς, ἐλκυστικός· ἢ ἀγώνων (τὸ) τὸ ἐπαγω-
γόν· 4) νεώτ, τὸ δι' οὗ ἀγεται ἡ, μεταγεται, ὀδη-
γείται, φέρεται· καλὸς, κακὸς ἀγώνος τοῦ ἡλε-
κτρισμοῦ, τῆς θερμότητος· ἢ ὁλῶν, διχέτος, αὐλαξ.

ἀγών-ωνος (οἱ) συνάθροισις καὶ μάχιστα ἢ πρόσ
θεωρίαν ἀγώνων· ἢ, Ἰλ. V 253 ἴσανεν εὐρὺν ἀγώνα,
Ω ἰ λὺτο δ' ἀγών· 2) ὁ τόπος ἐνθα ἠγωνίζοντο·

ἢ, Ἰλ. V 685 θῆτην ἐς μέσον ἀγώνα, Ὀδ. Θ 260 λειψ-
νὸν δὲ χόρον, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγώνα, πρὸς ἀ-
γορά, δι' οὗ δηλοῦται ἡ συνάθροισις καὶ ὁ τό-
πος τῆς συναθροίσεως ἢ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών, ὁ

Ὀλυμπιακὸς ἀγών ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνες· 3) ἡ
ἀμίλλα περὶ βραδείου· ἀγών ἱππικός, γυμνικός,
μουσικός, στεφανίτης ἢ στεφανοφόρος ἀγών,

οὗ τὸ ἐπαθλὸν ἦτο ἀτέφανος· ἢ νεώτ, διαγωνι-
σμός· παιητικός, δραματικός, φιλολογικός ἀγών·

4) καθόλου, πᾶσα σπουδαία ἢ ἐπικίνδυνος προσ-
πάθεια· Σοφ. Τρ. 159 πολλοὺς ἀγῶνας ἐβῶν ἰό
Ἡρακλῆς, ἢ, Τρ. 7, 11 οὐκ ἐβανγυρέσει, δυνα-
τὸς εἶναι, ἀλλὰ ποιεῖν ἡ παθεῖν προκείται ἀγών·

5) δίκη, ἀγών δικαστικός· Πλάτ. Ἀπολ. 24C εἰς ἀ-
γῶνας καθίστανται ἄνθρωποι· ἢ διεξάγω ἀγῶνα
ἀγωνίζεμαι, τολαπωροῦμαι, ἀγών περὶ ὑπάρ-
ξεως, περὶ τῶν ὀλῶν· ἢ ἀγών τάξεων διαμάχη

μεταξὺ τῶν κοινωνικῶν τάξεων· ἢ πόλεμος, μάχη·
οἱ πεσόντες κατὰ τοὺς ὑπὲρ πατρίδος ἀγῶνας·

οἱ ἐθνικὸι ἡρώδων ἀγῶνες· ἢ κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἁγών
ἡ ἑλληνική ἐπανάστασις τοῦ 1821· ἐφρονέθη κατὰ
τὸν Ἀγῶνα· 6) μὲν, τολαπωρία, ψυχική στε-
νοχωρία, ἐπιθανάτιος ἀγωνία· ἐκκλ. αἶσαν ἀγῶνα

εἶναι ἡ ψυχὴ χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος.

ἀγωνάριον (τὸ) εἶδος διαγωνισμού μεταξὺ τῶν
ἐν τῇ σχολῇ μαθητῶν· Ἐπιφρ. ἀγωνάριον ἠδῶν-
των κ. ἀνῆδων βλ. Ηετw. ὁπρρ. ἐν λ.

ἀγωνάρχης (οἱ) ἀγωνοθέτης· 2) ἀγῶναρχος (οἱ)
ἐν Βοιωτίᾳ ὁ ἀγορανόμος· Ἐπιφρ.

ἀγῶνας (οἱ) δημ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀρχ. ἀγών
3 κ. 4 βλ. λ· 2) μόχθος, μεγάλη προσπάθεια·
με ἀγῶνα σπουδάζεις ὁ πτωχὸς τὰ παιδιὰ του·

ἢ κακοπάθεια ἐκ νόσου· ἀπὸ τὸν παλὸν ἀγῶνα
ὁ ἀρρωστος ἀποκαρπώθηκε τὰ ἡμερομηνία.

ἀγώνια (τά) νεώτ, γένος κολεοπτέρων ἐντόμων
τῆς οἰκογενείας τῶν σκαραβαίων.

ἀγωνία (ἡ) ἀγών περὶ νίκης γυμναστικής, ἐν
γένει, ἀγών, ἀμίλλα· ἢ, Τρ. 291 ἀγῶνα γυμνικὸν τι-
θεῖσι διὰ πάσης ἀγανίης ἔχοντα· 2) γυμναστική
ἀσκησις, πάλη, δρόμος κ.τ.λ., ἐν γένει γυμνασία·

Δημ. 1398, 18 ἀπασαν φόντον δεῖν ἀγωνίαν ἐκτείνειν·
3) ψυχική στενοχωρία· Ζώνωρ. «φῶδος πτώσεως ἢ
ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπείναι· φῶ-
δος· Δημ. 236, 18 ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ (ὁ Blas-
se παραλείπει τὸ πολλὴ ἀγωνία)· 4) πάλη, προσ-
πάθεια ἀπεγνωσμένη· περρίζεται τὰ πρὸς τὴν
ἐλπί μὲ ἀγωνίαν· ἢ ἐπιθανάτιος ἀγωνία ἡ τελική
πάλη τοῦ ἀνθρώπου ὁργανισμοῦ κατὰ τοῦ θανά-
του, συνών. χαρεπάλεμα.

ἀγωνίαστος-η-ο δημ. παύ δὲν εἶναι γυναισμέ-

νος, ἀνευ ἀκριβείας τῶν γυναικῶν· τοῖχος ἀγῶνα-
στος. Ἐπιφρ. ἀγῶναστος.

ἀγωνιστής (οἱ) μὲν, ὁ ὀλοει ἀγωνιῶν, ἀνήσυ-
χος, ἐν ἀδηνονίᾳ, νευρικός.

ἀγωνιστῶν ἀγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι, προσπαθῶ·
2) εὐρίσκω ἐν ἀγῶνι, εἰμαι ἀνήσυχος, φο-
δοῦμαι ἰσχυρῶς· Πλάτ. Λύσι. 210B ἀγωνιστῶν καὶ
τεδορυθνημένων κ. νεώτ, ἀγωνιῶ νὰ μῶδω τὰ νῆα.

ἀγωνίσαι δημ. μοχθᾶ, προσπαθᾶ, τολαπω-
ροῦμαι· ἀγωνίσαι ὡς παυ ν' ἀνίσθῃ τῇ σκέλῃ.

ἀγωνισαῖν μὲν, ἀντὶ ἀγωνισαῖν.

ἀγωνίζομαι διεξάγω ἀγῶνα γυμναστικόν, ἀμιλ-
λῶμαι περὶ βραδείου· ἢ, Τρ. 8, 26 ἀπειρετο δ, τι εἴη
περὶ οὗτο ἀγωνίζονται· 2) ἐπὶ σκηνικῶν καὶ ποιη-
τικῶν ἐν γένει ἀγῶνων· ἢ, Τρ. 5, 67 Κλεισθένης ῥα-
φιδῶς ἐπαυσε ἐν Σικυννῶν ἀγωνιστοῖσι, Ἀ-
ριστοφ. Ἀχ. 140· 3) συζητῶ ἐριστικῶς, φέρω ἐπι-
χειρήματα σοφιστικά· Πλάτ. Θεαιτ. 167F· 4) ὁρος
δικανικός· ἀγωνίζομαι δίκην, γραφὴν ὑπερασπιζῶ·

ὑπόθεσιν ἐν δικαστηρίῳ· Δημ. 653, 26· 5) μάχουμαι·
ἢ, Τρ. 1, 7, δ καὶ μὲν στρατοπέδα ἀμφοτέρωσιν οὕτως
ἠγωνίσαστο, Θουκ. 5, 24 ἀγωνισσασθαι τοῖς τε Ἑλλη-
σιν ἀρεταί πρώτοι· ὁ γενικῶς, πρὸς παῖδα, πολεῖω,

τολαπωροῦμαι, κοπιῶ· Θουκ. 4, 87· ἢ κ. δημ.
ἀγωνίζεται νύκτα μέρα νὰ βγάγῃ τὸ φῶς του·

7) παθ. φέρομαι εἰς πέρας, διεξάγομαι· Λύσι. 194, 5
δεῖναις ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἠγωνισθῇ, ἢ, Τρ. 9, 23
πολλοὶ ἀγῶνες ἐποντίον σας ἔχουσιν διεξῆσθαι ὅψ ἡμῶν·

ἢ Δημ. 516, 18 ἀγωνίζεται καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶ-
γμα ἢ δὲ συζητηθῇ καὶ δὲ ἀποφασισθῇ.

ἀγωνιστῆς-ή-ον μὲν, ὁ εἰς ἀγῶνα ἀρμόδιος,
ἢ τὸ οὗδ, ἀγωνιστὴς ἄθλων, βραβεῖων, ἐπαθλῶν.

ἀγωνιστήριον (τὸ) νεώτ, γένος κολεοπτέρων ἐν-
τόμων τῆς οἰκογενείας τῶν σκαραβαίων, ζῶντων ἐν
μέσῃ καὶ ἀνατολ. Εὐρώπῃ.

ἀγωνοθέτης (οἱ) νεώτ, γένος κολεοπτέρων ἐν-
τόμων τῆς οἰκογεν. σκαραβαίων, ζῶντων ἐν β. Ἀμερικῇ.

ἀγωνοθύρα (τὰ) νεώτ, γένος ὑμενοπτέρων ἐν-
τόμων μικροστέρων, τρεφομένων διὰ φυτοφθιεῶν.

ἀγωνίος-ον (οἱ) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀγῶνα, ὁ
τοῦ ἀγῶνος· Πινδ. Ἰ. 5, 7 ἀεθλοῖ ἀγωνίος· 2) ἐπιθε-
τὸν τοῦ Ἐριμῶ, τοῦ διός καὶ ἄλλων θεῶν ὡς προ-
στατῶν τὸν ἀγωνιζομένον ἢ τὸν ἐν κινδύνῳ· Αἰσχ.
Ἀγ. 513 ἐναξ' Ἀπόλλων τοὺς τ' ἀγωνίους θεοὺς
πάντας προσαυδᾷ.

ἀγώνιος-ον (2) ὁ μὲ ἄνθρωπον, ἀγῶνιον σχῆμα
εἶναι ὁ κύκλος.

ἀγωνοδύρα (τὰ) νεώτ, γένος πενταμερῶν ἡμι-
πτέρων ἐντόμων ζῶντων εἰς τὰς ἀνατολ. Ἰνδίας.

ἀγωνιστή (οἱ) δημ. σπουδῇ, βίαισιν, ἀπὸ τὴν
ἀγώνισι γὰ νὰ σὲ προφτάσω λαχάναστος.

ἀγωνιστῆς-εως (ἡ) τὸ ἀγωνίζεσθαι χάριν βραδείου·
Θουκ. 5, 50 ἐξουσία τῆς ἀγωνιστῆς.

ἀγωνίσματα (τὰ) ἀγῶν πολεμικός, πάλη, συμπολέμῃ·
ἢ, Τρ. 8, 76 ἡα ἀπολαμφθέντες ἐν τῇ Σαλαμῇ δαῖεν
τίσιν τῶν ἐπ' Ἀρτεμίσῳ ἀγωνισμάτων· 2) ἀθλη-
τικός ἀγῶν· ἀγωνίσματα κατὰ τὰ ἄλλα ἐπιφρ.

3) τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀγωνιζέσθαι, κατορθώμα·
Θουκ. 8, 12 μὲν Ἀγιδος τὸ ἀγῶνισμα τοῦτο γενέ-
σθαι· 4) ἀγῶνισμα παιδαμῶν τῇ θεωρῶ μέλημα
μου, ἔχω ἔργον μου· ἢ, Τρ. 1, 140 οἱ μάγοι ἀγῶνισμα
μέγα τοῦτο ποιεῖνται, κτείνοντας ὁμοίως βύρημα
καὶ τε καὶ οἶψ καὶ τάλλα ἐρηπὰ καὶ πετενά·

5) ρητορικὸν γύμνασμα· Θουκ. 1, 22 ἀγῶνισμα εἰς
τὸ παρηχρήμα.

ἀγωνισμός (οἱ) ἀμίλλα· Δουκάγγ. 7, 70 ἀγωνισμός
πρὸς ἀλλήλους.

ἀγωνιστήριον ἀρχ. πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ τις.

ἀγωνιστήριον (τὸ) ὡς αἶσα. ἢ, ἢ, «ὁ τόπος ἐν
ὃ ἀγωνίζονται»· ἢ ἡ ἀγωνιστήρια (τὰ) ἐτὰ
διδόμενα τοῖς ἀγωνισταῖς·.

ἀγωνιστήριος-α-ον *μην.* ὁ ἀγωνιστικός βλ. λ.
ἀγωνιστής (ἰ) ὁ θγωνίζομενος, ὁ μετέχων τῶν ἀγώνων· Ἱρ.2,160 ἐβήνοισι ἀγωνιστῆσι ἐκέλευον τὸν ἀγῶνα πθεῖναι, Ἥλειων δὲ μῆδενί εἶναι ἀγωνιζέσθαι· 2) αὐστηρητής, ρητορικός ἀντίπαλος· Πλάτ. Φαίδρ. τὸ δύνασθαι ὥστε ἀγωνιστὴν τέλειον γε-νεσθαι εἰκός· 3) ὁ φιλόπορος διδάσκαλος· Ἱ-σασκρ. Ἀντιδ.201· 4) καθόλου, ὁ διεξάγων αἰονόη-ποτε ἀγῶνα· 5) νεώτ. μαχητής, πολεμιστής· || εἰ-δικ. ὁ ἑλλήνης πολεμιστοῦ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξ-αρτησίας (1821)· ὁ πάππος τοῦ ἴπταν ἀγωνιστής.
ἀγωνιστικός-ή-όν *κατάλληλος* πρὸς ἀγῶνα, μα-χητικός· Ἀριστλ.Ρητ.1,5,14 ἀγωνιστικὴ σώματος ἀ-ρετή· || ἀγωνιστική (ή) ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνιζεσθαι, τοῦ μάχεσθαι· || ἀγωνιστικὸν (τὸ) ἡ δύναμις, ἡ κα-νότης τοῦ ἀγωνιζεσθαι· 2) κατάλληλος εἰς ἀγῶνα λόγους, ἀγωνιστικοὶ λόγοι ἄλλως ἐριστικοὶ λ., ἀγω-νιστικὴ λέξις φράσεολογία, ὕφος ἀγωνιστικόν· || ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐριστικός. Ἐπίρρ. ἀγωνιστικῶς ἐρι-στικός· || τεχνικός, ἀπρηκιδωμένος· 3) εὐθαρσας.
ἀγωνιστρεῖα (ή) *μυν.* θηλ. τοῦ ἀγωνιστής.
ἀγωνισθῆς-ες *νεώτ.* ὁ πλήρης ἀγωνίας· ἀγω-νισθῆς ἀναμονή. Ἐπίρρ. ἀγωνισθῶς.
ἀγωνιστικός-η-ον *νεώτ.* ὁ ἀνευ γωνιών, μὴ γωνια-σθεὶς, πρὸ. γωνισζώ.
ἀγωνιστικός (ἰ) Ἡσ. ὁ κριτής τοῦ ἀγῶνος.
ἀγωνιστοσία (ή) *μην.* τὸ ἐξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγωνοθετοῦ· 2) νεώτ. ἡ καθύρσις ἀγῶνος.
ἀγωνιστοσιακός-ή-όν *νεώτ.* ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀγωνοθεσίαν. Ἐπίρρ. ἀγωνιστοσιακός.
ἀγωνιστοῦται *εἰμαι* ἀγωνοθετῶ, διευθύνω ἀ-γῶνα, ἀπονέμω βραβεῖα· 2) *μτθ.* ἀγωνοθετῶ στάσιν, πόλεμον διεγείρω στάσιν, πόλεμον.
ἀγωνοθέτης (ἰ) 1) ὁ πθεῖς ἀγῶνα· 2) ὁ συγ-κρατῶν καὶ διευθύνων ἀγῶνα, ὁ βραβεύτης τῶν ἀγωνιζομένων· 3) ὁ κριτής, πρὸ. ἀθλοθέτης. Ὁ-μοίως ἀγωνοθετῆρ-προς.
ἀγωνοθετικός-ή-όν ὁ τοῦ ἀγωνοθετοῦ ἢ ὁ τῆς ἀγωνοθεσίας· Ἐπίρρ. ἀγωνοθετικὰ χρήματα.
ἀγωνοθετικός-ιδος (ή) ἔξ *ἐπίρρ.* θηλ. τοῦ ἀγωνο-θετός βλ. λ.
ἀγωνοθήκη (ή) *συνών.* ἀγωνοθεσία.
ἀγῶνος-ον *μην.* ὁ μὴ ἔχων γωνίας, ἀγῶνιος.
ἀγὼρεῖν Ἡσ. « συναθροῖσθαι ».
ἀγὼρη (τὸ) *δμ.* ἔτυμ. ὀρθογραφ. τοῦ ἀγόρη βλ. λ.
ἀγῶρος (ἰ) *μην.* κ. *μυν.* (ἰγούρος) νεανίας· Ἐπίρρ. Ἡράκλειτος ἐτῶν εἰκοσι τριῶν ἀγῶρος.
ἀδάγκωτος-η-ο καὶ ἀδάγκαστος *δμ.* ἀδη-κτος, πού δέν τὸν ἐδάγκασαν.
ἀδάδος-ον *μην.* ἐπὶ ἔξλου πεύκης, τὸ μὴ ρητι-νοβριθές ἵνα ἀπασχισθῇ εἰς δαδία, ἀντίθ. ἐνδράδος.
ἀδάδουχης-ος *μυν.* ἐπὶ γάμου, ὁ μὴ διὰ δάδων καὶ λαμπάδων καταγασθεῖς, κρόφιος.
ἀδαμονίη (ή) ἀγῶνα ἐκτελέσας, ἀπειρία· Ὁδ. Ω.254 οὐκ ἀδαμονίη σ' ἔχει ἀρμυρολεύειν.
ἀδαμοσύνη (ή) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀδαμῶνους, ἀ-γῶνια, ἀπειρία· σφάλμα ἐξ ἀδαμοσύνης.
ἀδαμῶν-ον ὁ μὴ γινώσκων τι, ὁ ἀπειρὸς τινος, ἀδαής· Ἱλ.Ε.634 μάχης ἀδαμῶνι φωτὶ, Ἱρ.8,65 ἀδαμῶνα τῶν ἱρῶν τῶν Ἑλευσίν· || Ὁδ.Μ.208 κακῶν ἀδαμῶνες ἀγεῖσθαι κακῶν.
ἀδαής-ες ὁ ἀπειρὸς τινος, ὁ μὴ γινώσκων τι, ἀ-δαμῶν, ἀντίθ. ἐμπειρός· Ἱρ.5,90 χρῆσθαι ἀ-δαές· 2) παθ. Παρμ.8,59 νύκτ' ἀδαή (σκοτεινῇ).
ἀδαήτης-ον παθ. ἀγῶνος· Ἡσιόδ. Ὁ.655 οὐκ ἀδάττα πιφασκαέαι· 2) ἐνεργ. ἀδαής βλ. λ.
Ἐπίρρ. ἀδαήσι Ζωναρ. χωρὶς μαθήσεως.
ἀδαΐδαλτος-ον *μην.* ἀπαικτός, ἀπλοῦς.
ἀδαΐστος-ον *μην.* ἀδαίρετος (δαΐω).
ἀδαΐητος-ον ἀφάρτος ἐκ τοῦ δαΐω.
ἀδαμόνιος-η-ον *δμ.* ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ δαίμονος, ὁ μὴ δαιμονιζόμενος.

ἀδαίτος-ον ὁ μὴ πρὸς δαΐτα, πρὸς βρώσιν, ἀ-δρωτῆς· Αἰσχ. Ἀγ.151 θυσία ἀδαίτος ἰδαίς.
ἀδαΐτρευτος-ον *μην.* ἀδαίρετος ἐκ τοῦ δαι-τρεῦν, ὁμαίως Ἡσ. ἀδαίτρος-ον.
ἀδακρυς-υ ὁ μὴ δακρύσας, ἄλυσος· 2) ἔφ' ᾧ τις οὐ δακρύει, ὁ μὴ προξενῶν δάκρυα· ἀδακρυς πόλεμος-ἀδακρυς βίος.
ἀδακρυτὶ ἀνευ δακρύων· Ἱα.14,47 οὐδεμίαν ἡ-μέραν ἀδακρυτὶ διάγομεν.
ἀδακρυτός-ον ὁ μὴ χύσας δάκρυα, ἄλυσος· Ἱλ.Α.415 ἀδακρυτός καὶ ἀπῆμυν, Σοφ.Τρ.1200 ἀστένακτος ἀδακρυτός· 2) παθ. ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐχούθησαν δάκρυα, ὁ μὴ θρηνη-θείς· Σοφ. Ἀντ.882 ἀδακρυτός πάτμος· || ὁ μὴ προκαλέσας δάκρυα· Πλούτ.Τιμολ.37 ἀδακρυτά τρόπαια· || *δμ.* εἰς ἀμφ. τὰς ἐννάτας· ἐθαφε τὸν πατέρα του ἀδακρυτός-θάφτηκε ἀδακρυτός.
ἀδακτύλος-ον *νεώτ.* ὁ ἀνευ δακτύλων· γνῶ-ρισμα τάξεως μαλακοστράκων τινῶν.
ἀδαλίη (ή) *νεώτ.* χημ. ἡ βρωμοδιαιθυλακετυ-λουρία (πικρίνη), λευκὴ κόνις, δόσιμος, ὑπόπι-κρος, χρησιμεύουσα ὡς πρᾶντικόν τῶν νεύρων καὶ ὑπνωτικόν.
ἀδαμντίζω *νεώτ.* ὁμοιάζω πρὸς ἀδάμαντα, πρὸ. ἀδαμντισθῆς.
ἀδαμντίνη (ή) *νεώτ.* ἡ περιβάλλουσα τοὺς ὀ-δόντας σκληρὰ καὶ σπληνὴ οὐσία, κοιν. σμάλτα.
ἀδαμντίνος-η-ον ὁ ἐξ ἀδάμαντος, ἐκ χάλυ-δος κατεσκευασμένος· Πινδ.Π.4,224 ἀδαμντι-νον ἄστρον· 2) *μτθ.* σκληρός, στερεὸς ὡς ὁ χάλυψ· Αἰσχ.Π.3,84 χαλκὰ καὶ ἀδαμντῖνα τεύ-χη· || ἐπὶ ἀνθρώπου, σκληροκαρδίας· 3) *νεώτ.* ἀδαμντίνος χαρακτήρ· ἐπὶ εἰλικρινούς καὶ ἀδε-κάστου ἀνθρώπου· 4) ἀδαμντίνου γάμου ὁ ἐαρ-τοσμός τῆς ἐξηκοστής ἐπετηρίδας ἀπὸ τοῦ γάμου ζῶντων συζύγων.
ἀδαμντίνως *νεώτ.* ἐπίρρ. σταθερῶς, ἀνυπο-χωρήτως, ἀμπαττρέπτως.
ἀδαμντίας *μην.* ἀδαμντίνος βλ. λ.
ἀδαμντίς-ιδος (ή) ἀδαμντῖς παρὰ Πλιν. ὀ-νομα βοτάνης μαρκῆς.
ἀδαμαντοθεσία (ή) *νεώτ.* ἡ δέσις, προσκόλ-λησις ἀδαμάντων ἐπὶ πολυτίμου κοσμήματος.
ἀδαμαντός (ἰ) *νεώτ.* τεχνίτης δένων, προσ-αμύζων ἀδάμαντος ἐπὶ κοσμημάτων.
ἀδαμαντοδέτος-ου ὁ διὰ χάλυδος ὁ στερεῶς δεδεμένος· Αἰσχ.Πρ.184 ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις· || *νεώτ.* ἀδαμαντοκόλλητος ἐπὶ κοσμημάτων βλ. λ.
ἀδαμαντοδεθῆς-ές *νεώτ.* ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἀ-δάμαντα κατὰ τὴν λάμφη καὶ τὴν σκληρότητα· ἀ-δαμανταδεθῆς οὐσία.
ἀδαμαντοθέρας (ἰ) *νεώτ.* ὁ ἀναζητῶν ἡ κ. ὁ ἀρῶσαν ἀδάμαντα.
ἀδαμαντοκόλλητος-ον *νεώτ.* ὁ φέρων ἐπικολ-λημένους ἀδάμαντας, ὁ κεκοσμημένος μὲ ἀδάμαν-τας· ἀδαμαντοκόλλητον ὠρολόγιον, δακτυλίδιον.
ἀδαμαντοκῆς-εως (ή) *νεώτ.* ἡ κόνις τῶν ὀ-δονάντων, δι' ἣν γίνεται ἡ ἀπεργασία των.
ἀδαμαντοκόσμητος-ον *νεώτ.* ὁ κεκοσμημέ-νος δι' ὀδομάντων ἄλλως ἀδαμαντοκόλλητος· διὰ-δήμα-στέμμο ἀδαμαντοκόσμητον.
ἀδαμαντοκοσμῶ *νέων.* κοσμῶ μὲ ἀδάμαντας.
ἀδαμαντοπέδιλος-ον ἔχων βάσαν ἀδαμαντίνην, σταθεράν· Πινδ. Ἀπ.88 ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες.
ἀδαμαντοπέκιντος-ον *νεώτ.* ὁ πεποικιλμένος δι' ἀδαμάντων.
ἀδαμαντοπλεῖσιν (ἰ) *νεώτ.* κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον πλῶνται κοσμήματα πεποικιλμένα δι' ἀδαμάντων κ. συνενθ' ἄλλα πηλοφ' χρυσά ἢ ἄργυρα κοσμήματα ἢ σκευή.
ἀδαμαντοπώλης (ἰ) *νεώτ.* ὁ πωλὼν ἀδάμαντος καὶ ἄλλα πολυτίμα κοσμήματα καὶ ἀντικείμενα.

ἀδαμαντόσπιτος-ον νεώτ. ὁ ἐστιγμένος, ὁτολισμένος με ἀδάμαντας.
ἀδαμαντοστόλιστος(-η)-ον νεώτ. στολισμένος με ἀδάμαντας, βλ. ἀδαμαντοκόσμητος.
ἀδαμαντοουργία (ή) νεώτ. ἡ καταργασία τῶν ἀδαμαντῶν || τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καταργουμένου ἀδάμαντος, τοῦ ἀδαμαντοουργοῦ.
ἀδαμαντοουργός (ὁ) νεώτ. τεχνίτης καταργουμένος τὸν ἀδάμαντα.
ἀδαμαντοφόρος-ον νεώτ. ὁ τόπος γῆς ὁ περιέχων ἀδάμαντας : ἀδαμαντοφόρον ὄρυχειον.
ἀδαμαντωρυχείον (τό) νεώτ. ὄρυχειον ἀδαμαντῶν, περιοχή ἐνθα ἐξορύσσονται ἀδάμαντες.
ἀδαμαντωρύχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐν ὄρυχειοις κῦρσιν καὶ ἐξορύειν ἀδαμάντων.
ἀδάμας-αντος (ὁ) ἀρχ. ἀδάμαστος, ἀκαταπόνητος. 2) τὸ σκληρότατον τῶν μετάλλων, πιθανῶς ὁ χαλκός || μτφ. πρόγμα ἀμετάκλητον, σταθερόν, ἱσχυρόν : 'Ηρ. 7, 141 ἐπὶ δὲ ἀδάμαντι πέλασας'.
 3) εἶδος ἀνθρακὸς μεγίστης σκληρότητος, λαμπρὰ διαφανέας καὶ κυδίκης συμμέτρως, ὁ πρωτεύων τῶν πολυτιμῶν λίθων διὰ τὴν λάμψην καὶ διότι εἶναι τὸ σκληρότερον τῶν γνωστῶν σωμάτων.
ἀδάμαστος-ον ἀρχ. ὁ μὴ δαμασθεῖς, ὁ μὴ ἐπὶ ἡμερωθείς κ. νεώτ. : ἀδάμαστος ταῦρος || ἀκαμπτὸς, ἐπιθ. τοῦ 'Ἄδου' || νεώτ. κ. ὁ μὴ δαμιζόμενος, ὁ μὴ ἡμερωμένος : Πάλαμ. 'Ἀσάλ. 37 καὶ σὺν ἀδάμαστο ἀλόγο ποῦ σπᾶει τὸ χαλινάρι' || κ. μτφ. χαρακτηριστ. ἀδάμαστος ἱσχυρὸς, ἀμετάκλητος. 'Ἐπίρρ. ἀδαμαστί κ. ἀδαμάτως ἀκαταπόνητος.
ἀδάμαστος-ον ἄλλος ἀρχ. τύπος τοῦ ἀδάμαστος βλ. λ'. || ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀγαμος' || ἐπὶ ζώου, ὁ μὴ δαμασθεῖς, ὁ μὴ ἐξημερωθείς.
ἀδαματωρ-αρος (ή) ἐπιθ. τῆς 'Ἑκάτης : Πάπ.
ἀδαματώσ-α-ον νεώτ. ὁ τοῦ 'Ἀδάμ : ἀδαμασία περιβολή | παντελής γυμνάσις |. 'Ἐπίρρ. ἀδαμασιεύς.
ἀδαμινή (ή) νεώτ. γεωλ. γλοιώδες χῶμα ἀπλούμενον εἰς τὴν παραλίαν ἐκ τῶν παλαιοῦν, ἐξ οὗ κατὰ τινα παράδοσον ἐπλάσθη ὁ 'Ἀδάμ'.
ἀδαμίνης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον ἀπάνων ἐξ ἐνύδρου ἄρσενικοῦ φευδοργύρου συνιστάμενον καὶ εὐρισκόμενον ὑπὸ μορφῇ κρυστάλλων ἐπικαθημένων ἐπὶ σιμβιωτικῶν.
ἀδαμνής κ. ἀδαμνος 'Ἡσ. ἀδάματος.
ἀδαμία (ή) νεώτ. κορόλλιον τῆς τάξεως τῶν ἐξακοραλλίων, κτρινωπὸν, ἐκ τῶν λάγνῶν τοῦ σχήματος καλουμένον « θαλασσίαν ἀνεμών ». **ἀδάνειστος**-η-ο δημ. κ. ἀδάνειος ὁ μὴ δα-νεισθεὶς π' 2) ὁ μὴ δοθεὶς ἡ μὴ διδόμενος εἰς δάνειον : ἔχει τὰ χρήματά του ἀδάνειστα—ἀδά-νειστα πράμα' || κ. ὁ μὴ δυνατόν νὰ δοθῇ εἰς δάνειον : δ.διστ. τὸ πού ναι ἀδάνειγη ἡ ὑμωφία κατέχω τὸ μόνάκι | θέλας κείνην ποῦ ἔχει τὴν συντρόφισσά μου νὰ 'χα' 3) ὁ μὴ δανειζόμενος : παροιμ. ἀδάνειστος καὶ ξένουσιος 4) ἐνεργ. ὁ μὴ δίδων δάνεια : πλούσιος πολλὸ καὶ καλομύλητος μ' ἀδάνειστος εἶναι ὁ γειτόνας μου.
ἀδανονία (ή) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν στυλοφόρων, τῆς οἰκογενείας τῶν μαλακιδῶν.
ἀδαπανησία (ή) νεώτ. ἡ ἐλευθερία ἡ ἀποφυγὴ δαπάνης, τὸ μὴ ἐξοδεῖν || τὸ ἀδᾶσανον.
ἀδαπανητὴ νεώτ. ἀδαπανητὴ, χωρὶς ἐξόδα : ἀταξιδευστα ἀδαπανητὴ, συγ. δημ. τζάμπα.
ἀδαπάνητος-ον μον. ὁ μὴ δαπανώμενος, ἀνεξάντητος || ὁ μὴ μὴ δαπανῶν, συνών. δημ. ἀξέδωτος : τρόφιμα, χρήματα ἀδαπάνητα.
ἀδάπανος-ον ὁ μὴ ἀπαίτων δαπάνην : βίος ἀδάπανος 2) ἐπὶ προσώπῳ, ὁ μὴ δαπανῶν : 'Ἀριστ. περὶ Ἀρετ. κ. Κακ. 7, 3 ἀδάπανος χρημάτων εἰς τὸ δέον. 'Ἐπίρρ. ἀδαπάνης.
ἀδάρκη (ή) κ. ἀδάρκος (ὁ) κ. ἀδάρκιον (τό) μὴν

λεπτόν ὅλας πηγνύμενον ἐπὶ κολάων, ξύλων κ.τ.τ. εὐρύσκόμενον ἐντὸς ὀμυροῦ βδοστος.
ἀδαρτος-ον μον. ὁ μὴ ἐκδαρεῖς, ἀδαρτος. 2) δημ. τὸ κηλ.-η μὴ δαρεῖς, ἀμαρτυγίως. 3) ἐπὶ γάλακτος ἢ πηλ. ὁ μὴ ἀναταραχθεὶς : ἀδαρτο γάλα τὸ μὴ δαρθὲν πρὸς ἐξογαγῆν τοῦ βουτύρου.
ἀδασκάλειτος-η-ο δημ. μὴ διδασχθεὶς, μὴ δασκαλέμενος πὶ νὰ εἴπῃ ἡ πὶ νὰ κόμῃ : κορίτσι ἀδασκάλειτο. 'Ἐπίρρ. ἀδασκάλειτα.
ἀδασμολόγητος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑποκει-μένος εἰς δασμὸν || καὶ ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐπληρώσῃ τις δασμὸν, συγ. ἀφορολόγητος.
ἀδασμος-ον 'Ἡσ. οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα.
ἀδαστος-ον ἡμέριστος, ἀδιάνεμος : Σοφ. Αἰ. 54 ἀδαστα βουκόλων φρουρήματα.
ἀδασυντος-ον νεώτ. ὁ μὴ λουθάνων δα-σεῖν : ἀδασυντοὶ λέξεις.
ἀδαστος-ον Εἰμ ἀδαστος.
ἀδασχῶ κηθῶ, τσουγκρανίζω : 'Ἀριστ. Ἀπ. 360.
ἀδασχῆ (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἀντιλόπης με κέρατα ἐλικοειδῆ ἐν σχηματὶ λάρας : ἀδασχῆ ἡ σπη-κτῆ, ἀδασχῆ ἡ στρεφίκερος.
ἀδασχῆ-γος (ή) μέτρον τεσσαρῶν χοινίκων.
ἀδασχυνεῖος νόσος (ή) νεώτ. νόσος ὀφει-λομένη εἰς βλάβην τῶν ἐπνευριδίων ἀδύνατον ἐσω-τερικῆς ἐκκρίσεως ἐπινωμασθεῖσα ἐκ τοῦ πρώ-του περηνόφροντος αὐτῆν Ὁ. 'Ἀδιστων.
ἀδιστηνισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐξοθεννημένη εἰς ἄλλην νόσον συνδρομὴ τῆς ἀδιστανεῖου νόσου.
ἀδεα! Ζωνορ. ἀφόθως, ἀδεῶς.
ἀδεατῆ τως μον. ἀνευ οὐδενὸς φόβου.
ἀδεῆς ὁ, ἡ, τὸ-ἐς 1 κ. ἐπικ. ἀδεῆς (ἐκ τοῦ δέ-ους=φόβου) ὁ ἀνευ δέου, ἀφροδῶς, ἀφορηγῆς : Πλάτ. Πολ. 366B ἀδεῆς θανάτου. 'Ἐπίρρ. ἀδεῶς, ἀνευ φόβου, θαρραλέως || ἐλευθερώς. 2) ἀδεῆς, ὁ, ἡ, τὸ-ἐς, μτγν. (ἐκ τοῦ δέου=ἔχω ἀνάγκη) ὁ μὴ ἐν ἐνδείᾳ ὢν, ὁ μὴ στερούμενος τινός : «Κρεῖττον πενιχρὸν μέν, ἀσφαλῆ δὲ καὶ ἀδεῶς βίον ἀσπάσασθαι, ἢ πλούσιον καὶ ἐπικινδυνόν». ('Ἀρχ. ρητόν). Οὐδ. πλ. τὸ ἀδεῶ.
ἀδεήτης-ον κ. ἀδεήτος Σοφ. Εἰμ ὁ οὐδενὸς δέμενος, ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκη τινός.
ἀδεῖα (ή) ἀφροδῶς, ἀσφαλῶς, ἰδίᾳ ἐπὶ προσ-ώπου : 'Ἀντιπ. 138, 24 τοῖς ἄλλοις ἀδεῖαν δεδω-κατε οἰκεῖν τὴν σφετέραν, Σοφ. Οἰ. 447 γῆς ἀδεῖα ἀσφαλῆς κατοικία, Δημ. 18, 286 : ὡς ἐφρό-νουν ἑλπίσιν ἀδεῖαν | ἐπετροπήν εἰς αὐταῖς ἀτιμω-ρητὴ νὰ φανερώων τὸ φρόνημα τῶν | 2) ἀδεῖα-λεια ὡς, ἀμνηστία 3) νεώτ. ἀνθρώποις τοῦ δικαίωματος νὰ κόμῃ τις τὴ ἡ καὶ νὰ παραλείπῃ τι : δίδω, λαμβάνω ἀδεῖαν=παραφορικῆ, γραπτὴ ἀδεῖα—ἀδεῖα γόμου, ὀλοτομίας—ἀδεῖα εἰσόδου, -ἐξόδου, ἀπουσίας.
ἀδεῖα (ή) κ. ἀδεῖα δημ. ὡς οὐς, καθ' ὃ τὸ μτγν. ἐξουσία. ἀλευθερία τοῦ ἀσκεῖν ἡ ἐνεργεῖν τι : ἔχει τὴν ἀδεῖα νὰ ρηχταί ὅποια ὥρα θέλει || κ. ἀν-τή. ἐλευθερία τοῦ μὴ ἐκτελεῖν ὑποχρεώσεις : πῆρα ἀδεῖα νὰ μὴ δουλέψω σήμερα' 2) συγκατάθεσις, συναίνεσις : ἔχω τὴν ἀδεῖα τοῦ νοικοκύρη νὰ περ-νῶ ἀπὸ τὸ χτήμα' 3) κ. τὸ ἐγγραφοῦν δι' οὗ πα-ρέχεται ἀδεῖα τοῦ ἐνεργεῖν τι : πῶς κληνηγὰ πού ναι ἡ ἀδεῖα σου; 4) εὐκαιρία, ἀνεῖς χρόνος : 'Ἐρωτ. 18 (380) 'ἔκδ. Ξανθ. | νὸ βρομὶ ἀδεῖα νὰ γλυ-τώσω—ἐλα μὲ τὴν ἀδεῖα σου | ὅταν εὐκαιρήσῃς, μὲ τὴν ἡσυχία σου |, δ. τραγ. αὶ νῆς ποῦ τὰ ζυ-μώσανε μεγάλες ἀδεῖες εἶχαν' || συνεκδ. ἡ ἀν-εργία, τὸ ἀργόσχολον, ἡ φυγονομία : παροιμ. ἡ πολλὰ ἀδεῖα κάνει τὸ νοικοκύρη κλέπτην, Πιολί. παροιμ. 1285 ἀδεῖα εἶχε ὁ καλόγερος ὁ μὴ τις μύλην πάλαιε' 3) ὁδὸς κενός, εὐρυχωρία δὲν ἔχει ἀδεῖα ἡ ἀποθήκη μας φρ. κάνε μας ἀδεῖα κάνε μας τόπο' || εὐρυχωρία : παροιμ.

εὐρήκ' ἀδελφὸς καὶ λειψαδελφὸς κὶ ἀλάνηλει, ἐπὶ εὐ-
ρόντος εὐκαιρίαν νὰ παρεκτραπῇ. || γεν. κενότης
κ. μτφ. κουφότης, συνών. ἀδειανὰ βλ. λ.

ἀδειάζω μον. ἡσυχάζω. || δημ. ἀμτβ. εὐκαιρῶ,
εἶμαι ἀπηλλαγμένος ἐργασίας, σχολάζω : θά 'ρθω
ὅταν ἀδειάζω, φρ. δὲν ἀδειάζω οὐτε στιγμή | εἰ-
μὴ διαρκῶς ἀπασχολημένος |, φρ. παρπαῖτα καὶ
δὲν ἀδειάζω | ἐπὶ ἀργοσχόλου προσποιοιμένου
τὸν πολυσχολόν τ' 2) ἐπὶ ἀγγείου, αἰθοῦσης, αἰ-
κίας κ.τ.λ. κενόμια, ἀποβάλλω τὸ περιεχόμενον :
ἀδειασε ἡ στήμνα, -τὸ σπῆτι, -τὸ θέατρο, -ἡ ἐκ-
κλησία, φρ. ἀδειασέ μας τὴ γωνιά | φύγε ἀπὸ 'δῶ,
συνών. ξεφορτώσου μας τ' 3) μτβ. κάμνω τι νὰ
ἀδειάσῃ, κενῶ, ἐκκενῶ : ἀδειασα τὴ στήμνα || με-
ταγγίζω, μεταφέρω : ἀδειάζω τὴ στήμνα στὸ
πιθάρη, -τὰ κάρβουνα στὴν ἀποθήκη || νάουτ.
ἀδειάζω, τὰ νερά | ἐν τῷ κώτῃ τοῦ πλοίου
εἰσρεῖσάντα τ' || ἀδειάζω τὸ τουφεκί, -τὸ περι-
στροφο κ.τ.τ. ἀφαιρῶ τὴν γύμναση ἢ καὶ πυρο-
βολῶ : ἀδειασὲ τὸ τουφεκί μου στὸν αἶρα.
ἀδειανὰ (ἡ) δημ. κενὸς χώρος || μτφ. ἔλλειψις
σκεῆματος, φαντασίας, αἰσθηματος, τέχνης, κωμω-
δίας : βλαστ.Καθ.φ.Στωϊκ. : μέ τὴν ἐρρηση κάνει
πῶς γεμίζει τὴν ἀδειανὰ.

ἀδειανός-ἡ-ὁ δημ. ποῦ ἔχει ἀδεια, ὁ μὴ ἀπη-
σχολημένος, ὁ σχολάζων, ὁ ἀδειος : σήμερα εἰμαι
ἀδειανός || ὁ μὴ πλήρης, κενός : ἀδειανὸ σακί,
-κοφίνι, -τουφεκί, παροιμ. ἀδειανὸ βαρέλι φιλο δὲν
πιάνει-ἀδειανὰ χέρια, πρβ. ἀρχ. κενεῖς χερσὶ
παροιμ. ἀδειανὰ τὰ χέρια σου κακὰ τὸ ποδιακὸ
σου | ὁ ἀνευ δῶρων ζῆτων | ἀποτυγχάνει, -ἀδειανὸ
στομάχι γκρίνια καὶ ταμὰχι.

ἀδειασμένος-ἡ-ὁ δημ. ἀνεργος, ἀργός || φυ-
γόνομος, συνών. ἀδούλης βλ. λ. : φρ. ὁ τεμπέλης
κὶ ὁ ἀτάρμης ἀδειασεραὶ εἶναι πάντα.

ἀδειασμα (τὸ) δημ. ἡ κένωσις : ἀδειασμα τῆς
στάμνης, τοῦ βαρελίου.

ἀδειαστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκκενωτής.
ἀδειαστικά (τὰ) νεώτ. ἡ πληρωμὴ διὰ τὸ ἀδεια-
σμα : ἀδειαστικά τοῦ βάρου.

ἀδειγάνες (οἱ) μτγν. ὄργανοι τῆς Σελευκείας.
ἀδεικτος-ον μτγν. δημ. ἀδεικτος-η-ο ὁ μὴ δει-
χθεὶς ἢ μὴ δυνατόν νὰ δείχῃ.

ἀδειλία (ἡ) μτγν. ἀφοδία.
ἀδειλιαντα δημ. ἐπίρρ. χωρὶς δειλίαν, ἀφοδῶς.

ἀδειλιαστος-η-ον δημ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος
δειλίαν, ἀφοδῶς, ἀπάτητος.

ἀδειλιατος-ον μτγν. κ. δημ. ἀδειλιαστος βλ. λ.
ἀδειλινιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ φαγὼν κατὰ τὸ δει-
λινόν, μὴ δειπνήσας. Ἐπίρρ. ἀδειλινιστα.

ἀδειλος-ον μτγν. ὁ μὴ δειλός, ἀφοδῶς.
ἀδειμαντος-ον ἀφοδῶς, ἀκατάπληκτος : Πίνδ.Ν
10,17. 2) ὅπου οὐδὲς ὑπάρχει φόβος, ὁ μὴ ἐμ-
ποῖων φόβον : Λουκ.Φιλοφ.31. Ἐπίρρ. ἀδειμάντης.

ἀδειμος-ον Ἡσ.Σουῖθ. ἀφοδῶς | δειμία.

ἀδειος-α-ο δημ. εὐκαιρος, ἀνευ ἀσχολίας, ἀ-
δειανός βλ. λ. ὁ ἀδειάτος : φρ. ἀδειος καὶ καθοῦ-
μενος | ἐπὶ ἀργοσχόλων |, γινώμ. ἀδειος στὰ νιάτα,
φτωχὸς στὰ γεράματα, παροιμ. ἀδειος ἀνθρώ-
πος παρηγοριὰ τῆς χώρας | ὁ εὐκαίριον εἶναι χρή-
σιμος εἰς τοὺς γελῶντας |, ἀδεια κὶ ἀδεια πάσα
μέρα | νησιτικός θά'σαι τὸ βράδυ-ἀδειος ἀνθρώ-
πος ὀργή Θεοῦ. 2) κενός, ἀδειανός : ἀδειο
σακί, -βαρέλι, φρ. ἤρθε μ' ἀδειο καλὰθί | ἐπέ-
στρεψε ἀπαρκατός |, ἀδεια λόγια | κοῦφρα, μωρὰ | :
Ζερβ.Στοχ.Μον. μ' ἀδεια λόγια γλυκαίνουμαι τὴ
θλίψη-ἀδειο τὸ πᾶν πᾶνμα | κουφισκέφαλος |,
παροιμ. τ' ἀδεια τ' ἀντερα γουργουρίζουν | οἱ
πεινώντες εἶναι ἐπικινδυνοί, ἀδεια κοιλία τραγοῦ-
δια δὲν ἔχει | δὲν εὐθιμῇ ὁ πεινούμενος, |, α' ἀ-
δειο κοτσίτα δὲ ζυγώνει ἡ ἀλεπού.

ἀδειπνητος-ον νεώτ. μὴ δειπνήσας ἀδειπνος βλ.λ.

ἀδειπνος-ον ὁ μὴ δειπνήσας, ὁ μὴ φαγὼν τὸ
ἐσπέρας, ἀδειπνητος : Ξεν.Ἀν.4,521 πηλίσθησαν
αὐτὰν ἀνευ πυρὸς καὶ ἀδειπνοί || κ. νεώτ. κ.
δημ. : ἐπέστρεψε ἀδειπνος, κοιμήθηκε ἀδειπνος.

ἀδεισιδίας (ὁ) ὁ μὴ δεδιώς, ὁ μὴ φοβούμε-
μενος τὴν βίαν, ὁ μὴ τρομάζων ἀπὸ τὰς φωνάς :
Βαυχ.11,61 ἀδεισιδία χαλκάσπιδος ἡμίθειος.

ἀδεισιδαιμονία (ἡ) ἔλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ
τῆς δεισιδαιμονίας : Ἰνπ.Εὐσχημ.5.

ἀδεισιδαιμων-ον μτγν. ὁ μὴ ταραττάμενος, μὴ
κυριευόμενος ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας.

ἀδεισιδεις-ον ὁ μὴ δεδιώς, ὁ μὴ φοβούμενος
τὸν Θεόν, ἀσεβής, δημ. ἀθεόφοβος.

ἀδεκαρία (ἡ) δημ. τὸ νὰ μὴ ἔχη τις δεκάρα,
ἡ παντελής ἐνδεια χρημάτων : ἔχω ἀδεκαρία ἡ ἀ-
δεκαρίες, πρβ. ἀνεπαρτία.

ἀδεκαρος-η-ο ποῦ δὲν ἔχει δεκάρα, ὁ παντε-
λῶς ἀνευ χρημάτων, φρ. ἀδεκαρος καὶ γαμπρός.

ἀδεκάστος-ον ἀδωροδόκτης, ἀπαρασώφλη-
τος, Ἀριστλ.ΗΝικ.2,9,6 κ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδεκά-
στος ὑπάλληλος, -δικαστής || οὐδ. τὸ ἀδεκά-
στον ὡς οὗς. : τὸ ἀδεκάστον τοῦ χαρακτῆρος.

Ἐπίρρ. ἀδεκάστος.

ἀδεκάτευτος-ον ὁ μὴ ὑποδληθείς εἰς τὸν
φόρον τῆς δεκάτης, ὁ μὴ ἡλαττωμένος κατὰ τὸ δέ-
κατον μέρος, ἀδεκάτιστος : Ἀριστφ.Ἰνπ. ἀδεκα-
τεύτους τὸν θαλὸν ἱρὸς ἔχοντα κοιλίας.

ἀδεκάτιστος-η-ο δημ. ἀδεκάτευτος βλ. λ.

ἀδεκτος-ον ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τι, ἀντίθ. δεκτι-
κός : Στοθ.553 ζῶα ἀδεκτα εὐδαιμονίας.

ἀδελεάστος-ον νεώτ. ὁ μὴ δελεαζόμενος, ὁ
μὴ ἐξαπαττούμενος. Ἐπίρρ. ἀδελεάστος.

ἀδελία (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν τρι-
κόκκων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐυφορβιδῶν | adeliæ |.

ἀδελτιογράφητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐγγεγραμμέ-
νος εἰς τὸ δελτίον : βιβλίον ἀδελτιογράφητον.

ἀδελφάτον (τὸ) νεώτ. ἐπιτροπεία διευθύνουσα
ἀγαθοεργὸν κατὰστημα : ἀδελφάτον νοσοκομεί-
ου, -γυμνασίου κττ.

ἀδελφῆ (ἡ) ἰων. ἀδελφεή ἐπ. ἀδελφεή θωρ. ἀ-
δελφεά θηλ. τοῦ ἀδελφός : Σοφ.ΟΤ160 πρῶτα
σὲ καλέμενος γαῖοςον τ' ἀδελφῆν Ἀρτεμιν,
αὐτ.ΟΚ 535 καινὰ τε πατρὸς ἀδελφαί' 2) προσ-
γορία χριστιανῆς : ΚΔΡωμ.16,1 συνιστημὶ δὲ ἡμῖν
Γαίθην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν. 3) προσγορία μο-
ναχῆς : Σολωμ. Εἰς μοναχὴν χαίρει ἀδελφῆ | Μ' ἀρέ-
σουνε τῆς θῆξης σου οἱ χλωμάδες. 4) νεώτ. νο-
σοκόμος γυνή : ἀδελφῆ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ἀδελφία (ἡ) νεώτ.βοταν. συνένωσις ἐνίαν ἐκ τῶν
στημόνων τοῦ ἴδιου ἄνθους, τῆς ἐνώσεως ὧλων
τῶν στημόνων λεγομένης συνάνδριον.

ἀδελφίδες κ. -δίας (-οὺς) κ. -δός ὁ υἱὸς
τοῦ ἀδελφῆ ἢ τῆς ἀδελφῆς, δημ. ἀνεψιός : Ἡρ.
1,65 ἀδελφίδου μὲν ἐωυτοῦ. Θηλ. ἀδελφιδῆ | -ῆ |
θυγάτηρ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ -ῆς.

ἀδελφίδες (αἱ) εἶδος φοινικοβαλάνων, λατ. adeli-
phides παρὰ Πλιν.

ἀδελφιδεύς (ὁ) ἀδελφίδες βλ. λ.

ἀδελφίδιον (τὸ) ἡπακορ. τοῦ ἀδελφός : Ἀριστφ.
Βάτρ. ποῖός τις, ἀδελφίδιον.

ἀδελφιδεύς (ὁ) μτγν. ἀδελφός, ἀγαπητός.

ἀδελφίζω ποιούμεναι τινα ἀδελφόν, καλῶς ἀδελ-
φόν : Ἰσοκρ.19,30. || μον. εἶμαι πολὺ ὁμοιος.

ἀδελφοκοσπεύζομαι νεώτ. ἀπαύξομαι, φιλῶ
ἀδελφικῶς, φρ. συνήθ. παλαιότερον ἐν ἐπιστολαῖς.

ἀδελφικός-ῆ-ον ὁ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς :
Ἀριστλ.ΗΝικ.11,61,6. || ὁ ἰδιῶν τοῖς ἀδελφοῖς :
ἀδελφικὴ ἀγάπη || ὁ ὥς ἀδελφός : ἀδελφικός
φίλος. Ἐπίρρ. ἀδελφικός με ἀδελφ. τρόπον ἢ αἰ-
σθημα.

ἀδελφικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἀδελφοσύνη.

ἀδελφίνοις (ὁ) δημ. ὁ δελφιν, συνών. δελφίνι,

ἀδελφίαις-εως (ή) στενή συγγένεια : Ἰνπ. περι θρηρ.823.

ἀδελφίον (τό) μιν. τό δημ. ἀδέρφι ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός, ἄνευ ὑποκορ. ἑνωσίας, ἀδελφός : ἐβάντισα καί ἑτερα τρία ἀδελφία.

ἀδελφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἀδελφοποίησις δημ. ἀδέρωμα βλ. λ.

ἀδελφογαμέω μιν. ἐκκλ. συνάπτω γάμον μετά ἀδελφου : Ὀρηγ.Νύσσ.

ἀδελφογαμία (ή) μιν. ὁ μεταξύ ἀδελφῶν γάμος.

ἀδελφοζωία (ή) μιν. τό ζῆν ἀδελφικώς.

ἀδελφοθεία (ή) μιν. τό νά εἶναι τις ἀδελφός ἐν Θεῷ || τό νά εἶναι ἀδελφός βλ. λ.

ἀδελφόθεν μιν. ἐξ ἀδελφού, πρθ. πατρόθεν.

ἀδελφόθεος (ὁ) μιν. προσήγορία τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου διὰ τό παρὰ Παῦλ.Ἐπ.Γαλ.1,19 : ἑτερον δε τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μή Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου.

ἀδελφοθεσία (ή) νεώτ. βλ. ἀδελφοποιία.

ἀδελφοκοιτία (ή) μιν. ἀδελφοποιία βλ. λ.

ἀδελφοκτονέω μιν. εἶμαι φονεύς ἀδελφου μου.

ἀδελφοκτονία (ή) μιν. ὁ φόνος ἀδελφου ἡ ἀδελφῆς ὑπό ἀδελφου ἡ ἀδελφῆς.

ἀδελφοκτόνος-ον κατὰ ἰων. τύπον ἀδελφεκτόνος-ον ὁ τόν ἀδελφόν ἡ τήν ἀδελφὴν φονεύσας.

ἀδελφομικτής (ὁ) νεώτ. ὁ μετ' ἀδελφῆς συνουσιασθεῖς.

ἀδελφομῖξια (ή) μιν. συνουσία ἡ γάμος μεταξύ ἀδελφου καί ἀδελφῆς : Ὀρέτζης.

ἀδελφονομέω μιν. ἀμφορνάω : Εὐσταθ.Ἐπιστ.7.

ἀδελφοπαίς-αἰδος (ὁ) μιν. ὁ παῖς τοῦ ἀδελφου ἡ τῆς ἀδελφῆς, ἀδελφίδεος βλ. λ.

ἀδελφοπαράδοτος-η-ον νεώτ. ὁ ὑπό τοῦ ἀδελφου τὸν παραδίδει εἰς τὰς ἀρχὰς φυγώδικος.

ἀδελφοπάτωρ (ὁ) νεώτ. ὁ πατήρ τοῦ ἐτεροβλοῦς ἀδελφου, ὁ μητρικός.

ἀδελφοποιέω μιν. κάμνω τινά ἀδελφόν μου.

ἀδελφοποιήσις κ. ἀδελφοποιία ἡ διὰ ἱεροτελεστίας ἡ ἄλλου τυπικοῦ συστήσεως ἀδελφικοῦ δεσμοῦ μεταξύ δύο ἡ περισσotέρον ἀτόμων ἢ συγγενῶν, ὑποσχομένων ἀμοιβαίαν ἀγάπην καὶ προστασίαν.

ἀδελφοποιότης (ή) δημ. ἀδελφοποιήσις κ. ἀδελφοποιός (ὁ) διὰ τῆς τελετῆς ἀδελφοποιήσεως (βλ. λ.) ἀναγνωρίζομενος ὡς ἀδελφός.

ἀδελφοποιία (ή) νεώτ. βλ. ἀδελφοποιήσις.

ἀδελφοποιός-όν ΕΜ ὁ παραδεχόμενος, ἀναγνωρίζων τινά ὡς ἀδελφόν.

ἀδελφοποιότης (ὁ) βλ. ἀδελφοποιήσις.

ἀδελφοπραπός μιν. ὡς πρέπει εἰς ἀδελφούς.

ἀδελφός (ὁ) ἰων. ἀδελφεός ἐπ. ἀδελφείδος (ἄθροιστ. α-+δελφός) προσήγορία τῶν ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων τέκνων πρὸς ἀλλήλους ἡ καὶ τῶν ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν γονέων : ἀδελφοὶ ἀμφιθαλεῖς κ. ἀδελφοὶ ἐτεροθαλεῖς, Εὐρ. Ἡλ.536 δύοιν ἀδελφοῖν ποῦς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος ἀνδρός τε καὶ γυναικός, Ἡρ.7,97 Ξέρξης ἐὼν ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεός.

2) προσήγορία χριστιανῶν πρὸς χριστιανῶν : Κδ Ματθ.12,50 ὅστις γὰρ ἂν ποιήσῃ τό θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ ἐστί· 3) ἐπὶ ἀδελφός-ῆ-όν ἐπὶ ἐχόντων μεγάλην ὁμοιότητα καὶ οἰοεὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ φύσιν : Πλάτ.Κριτ.109C φύσιν ἀδελφὴν ἔχοντες (περὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς) κ. μ.φ. Σοφ. Ἀν.925 ἡ δε μορία ἀάλιος ἀδελφὴ τῆς πανηγυρίας ξου, Πλάτ.Φαῖδ.108B ἀ τούτων ἀδελφὸς τε καὶ ἀδελφὸν φυχὼν ἔργα τυγχάνει δυοῖ· || Αἰσχ.Ἐπ.811 ἀδελφὰς χερσὶν ἡναιρον' ἄγαν· 4) ἐπὶ παντός διπλοῦ : Ξεν.Ἀν.2,3,19 ἀδελφὸς γὰρ ὁ θεός ἐκποίησεν χεῖρ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ τὰλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις· 5) νεώτ. ἀδελφοὶ μέλη συλλογῆς ἡ ἑταιρίας μυστικῶν ἡ ἀδελφοτήτων | ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἰδία

τὸν μεσαίωνα) : οἱ ἀδελφοὶ τῶν Παθῶν ἐν Γαλλίᾳ, οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἐλευτέρου ἔρωτος κ.ά· ὁ προσ-αγόρευσις τῶν μαγαλῶν : οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μανθῆς Χίλιανδραίου· 7) δημ. ἀπλῆ προσαγόρευσις : τί κανεῖς ἐκεῖ βρε ἀδελφε φρ. ἐπιφών. ὡς ἀδελφε! ἀδελφουσὴν (ή) δημ. ἀδερφοσύνη ἡ μεταξύ ἀδελφῶν οἰκειότης καὶ ἀγάπη· || στενή φίλια.

ἀδελφότης-ητος (ή) μιν. ἀδελφική ἀγάπη, ἡ σχέσις τῶν ἀδελφῶν· 2) τό σύνολον τῶν ἐν πνεύματι ἀδελφῶν· 3) ἑνώσις ἐπαγγελματικῶν εἰς μίαν ὁργάνωσιν πρὸς συνεργασίαν ἡ ἀλληλοβοήθειαν, συγγ. σωματοεῖον, βιοτεχνική συντεχνία.

ἀδελφούλης-α δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός καὶ ἀδελφῆς || πολλάκις ἀπλῶς προσαγόρευσις : τί νὰ σοῦ πῶ ἀδελφούλη μου! , συνών. ἀδερφάκη μου.

ἀδελφοφρονέω νεώτ. ἀμφορνάω τῷ ἀδελφῷ.

ἀδελφώω νεώτ. κ. δημ. βλ. ἀδερφώνω.

ἀδεμᾶτταστας-η-α δημ. μὴ συκτεῦσασθεῖς εἰς δέμα, μὴ δεματισμένους : ἀδεμᾶτταστα κλαριά.

ἀδενδροῦν-ον μιν. ὁ μὴ ἔχων δένδρα : Πολύβ. 3,55,9· || κ. νεώτ. κ. δημ.· ἔκτασαι ἀδενδρός· || ὀλιγόδενδρον, πρθ. ἔξωτος· || δημ. ὁ μὴ κεκτημένος δένδρα : κοτίζω χωρίο κὶ ὄλ' αἱ νοικοκυραῖοι τοῦ ἀδεντροῦ εἶναι· || μ.φ. ὁ ἄνευ τέκνων· || ὁ ἀπρόσφορος εἰς δενδροφυτικὴν τάσιν : ἀδεντρο τό βουνοῦ μος, οὔτε πουνράρια βγάνει.

ἀδενδροτόμητος-ον νεώτ. ὁ μὴ δενδροτομηθεῖς : ἀδενδροτόμητον δάσος.

ἀδεντοκομία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἐκτομή, ἐγχείρησις πρὸς ἀφαίρεσιν ἀδένος.

ἀδεντοκοπία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ μετατόπισις ἀδένος ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς του θέσεως.

ἀδεντομραξία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἐμφραξίς ἀδένος.

ἀδένια (τά) νεώτ. βιολ. μικροὶ ἀδένες ἐπικουρικοί τῶν κυρίων ἀδένων.

ἀδένια (ή) νεώτ. ἀδενίτης βλ. λ.

ἀδένινη (ή) νεώτ. γημ. πuerνική βάσις προερχομένη ἐκ τῆς ὑπὸ ἀναοργάνων ὀξέων ὑδρολύσεως τῶν πuerνικῶν ὀξέων.

ἀδένιον (τό) νεώτ. γένος φυτῶν δικτυληθόνων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀποκονιδίων τῆς τάξεως τῶν στρεφιδανθῶν (adenium).

ἀδενίσκος (ὁ) νεώτ. μικρὸς ἀδής.

ἀδενισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἡ πρὸς τὴν μορφήν ἀδένος παθολογική ἀλλοίωσις ὀργάνου τινός.

ἀδενίτης (ή) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν λεμφικῶν γαγγλίων (ἀδένων) : ἀδενίτις ὀξεία, χρόνια.

ἀδενόγκα (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν γυμναδρῶν καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχειδῶν (adenopogon).

ἀδενόγκυσις-εως (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐξόγκωσις ἀδένων, πρθ. ἀδένωμα.

ἀδενόγραμμα (τό) νεώτ. ἱατρ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν οὐρτικωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν μορεῖδων (adenogramma).

ἀδενογραφία (ή) νεώτ. περιγραφὴ τῶν ἀδένων.

ἀδενοδιδασίαις-εως καὶ -αίη| νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀνώμαλος διόσταςις τῶν ἀδενικῶν λοβῶν.

ἀδενοειδής-εως μιν. ὁμοῖος μετ' ἀδένων· νεώτ. ἱατρ. : ἀδενοειδεῖς ἐκδοαστήσεις | ὑπερτροφία λεμφικῶν ἀδένων.

ἀδενοειδίτης (ή) νεώτ. ἡ φλόγωσις τῶν ἀδένων.

ἀδενοκαρκινώμα (τό) νεώτ. ἱατρ. καρκίνος νεόπλασμα προερχόμενον ἐκ τῶν ἀδένων τοῦ σώματος, ἄλλως καρκίνος ἀδένωματος, πρθ. καρκίνωμα.

ἀδενόκαρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν χειδρῶν τῆς οἰκογενείας τῶν φυχανθῶν (adenocarpus) : ἀδενόκαρπος ὁ ἐλληνικός.

ἀδενόκαυλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν σῶρανθῶν ἡ κεφαλανθῶν τῆς οἰκογενείας τῶν συνηθεῖων | adenocaulis).

ἀδενοκρεπίς-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν

ριστοί κ. 2) τὸ τοῦ ἀκλήρου ἀποθανόντος ὀδελφῶς μερίδιον ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς περιουσίας ἢ μόνον εἰς τοὺς ἐπὶ ζῶντας ὀδελφούς. 3) ἀκλήρην κτῆμα περιελθόν ἐν τινὰ ἐκ διανομῆς κοινῆς ἀδελφικῆς περιουσίας, ἄλλως ἀδερφομοιράδι· τὰ χωράφια αὐτὰ εἶναι ἀδερφομοίρια, ἀδερφοὶ ἀδέρφα [τὰ κ. ἀδερφοὶ ἀδέρφα δημ. οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἐξ ἀδελφῶν ἐν συνόλῳ].

ἀδερφοποιεῖν [τὰ] τέκνον ὀδελφῶν ἢ ἀδελφῶν. **ἀδερφοποιότης** ἡ νεότης, ἡ διὰ Ἰσραηλειατίας συνδεθεὶς μετὰ τινος δι' ἀδελφικοῦ δεσμοῦ καὶ δι' ὑποσχέσεως ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ ἀμύνης· δ. τραγ. καὶ ἐγίναν ἀδερφοποιεῖται μέσα στήν ἐκκλησίαν—βοήθη με ἀδερφοποιεῖται καὶ Ἰούρκος θά με φάη, συνών. στουραδερφός καὶ στουραδέρφι· 4) κατ' ἐπέκτ. φίλος στενός· 3) κοινῆς· 4) καὶ ἀ συνεισέει ὀχλαίταις συγγενέας· δ. τραγ. καὶ ραίνουεν νύφη καὶ γαμπρὸν, κομπάρου καὶ ἀδερφοποιεῖται.

ἀδερφός ἡ· 1) δημ. ἀδελφός βλ. λ., θηλ. πληθ. **ἀδερφάδες**· δ. τραγ. τρεῖς ἀδερφάδες εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς κακαγραμμένες.

ἀδερφοσκοτωμός ἰδί δημ. φόνος ἀδελφοῦ ὑπὸ ἀδελφοῦ ἢ συμπληκτὴ μετὰ ἀδελφῶν ἐνοπλῶν ἢ καὶ ἀνέλως παράφορος· 2) ἐνοπλὸς σύρραξις ἢ ἀνέλως βία ἐπὶ μετεξῇ συγγενῶν· 3) ἐνοπλὸς αἰματηρὰ σύγκρουσις μετὰ ξένων ἢ ἀποδοξῶν [ἰδί χριστιανῶν], ἐμφύλιος πόλεμος· δ. ἀδερφοσκοτωμός γένηκε ἀνάμεσα στοὺς Φράγγους.

ἀδερφοσκοτώνομαι ἰδί δημ. συμπληκόμεναι ἐνοπλῶν ἢ ἀνέλως συγκρούσασθαι πρὸς ἀδελφούς· ἢ ἢ συγγενεῖς· ἢ ἢ ὁμοεθνεῖς βλ. ἀδερφοσκοτωμός.

ἀδερφοσυνοριάζειν δημ. ἔχει συνορα μετὰ κτήματα ἀδελφῶν μου, τὰ προερχόμενα ἀπὸ ἀδερφομοίρι· βλ. λ. 2) εὐαμρῶστος, ὁμαλῶς, οἶονεῖ ἀδελφικῶς, γειτονεῖω, συνδύομαι, συνορεύω πρὸς τινὰ ἢ πρὸς τι· Ζερβ. Λυρ. Σαρ. Α καὶ ἀδερφοσυνοριάζουνε τὰ κτήματα καὶ οἱ ἐλπίες.

ἀδερφοσύνη [ἡ] δημ. ἀδελφότης, ἡ ἀγαθὴ μετεξῇ ἀδελφῶν οὐκ εἰς καὶ συνάφεια· 2) ἡ στενὴ, ὥς ἡ μετεξῇ ἀδελφῶν, ἀγάπη· δ. τραγ. μά τὸ φωνί παύ φάγαμε, μά τὴν ἀδερφοσύνη· 3) παλαιότ., φίλια δι' Ἰσραηλειατίας καθιερωθεῖσα· δ. τραγ. καὶ ἐμεῖς μετὰ τὸν Ἀνδρόνικον εἴχαμε ἀδερφοσύνη· 4) εὐποία· κάνει παλλὰς ἀδερφοσύνης.

ἀδερφοτός δημ. ἀδερφοποιτός βλ. λ.

ἀδερφοφάγωμα [τὸ] δημ. ἡ μετεξῇ ἀδελφῶν ἢ στενῶν συγγενῶν ἐπὶς.

ἀδερφοφύγειν [τὸ] δημ. οἱ κλέβεται καὶ ὄρμασται τῆς Κρήτης συνηνωμένοι εἰς στρατιωτ. σώματα προστατεύοντα τοὺς χριστιανούς ἐναντιὸν τῶν Τούρκων· ἄλλως λεγόμενοι νυκτοπολεμιστὰδες καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων χαλινῶδες ἢ ἀνυποτάκτοι.

ἀδέρφωμα [τὸ] δημ. συναφὴς στενῆς φίλας· 2) συνδιαιταγή· 3) ἐπὶ φωτῶν, σύμφυσις μετὰ παραφύδας ἢ βλαστάς, βλ. ἀδέρφωμα.

ἀδερφώνεσθαι δημ. γίνεσθαι στενός φίλος μετὰ ἄλλων· 2) συνδιαιτάσθαι, συμπιπλῆναι· ἀδέρφωμα μετὰ τὸν ὀχρὸν τῶν—εἴμαστε ἐπὶ μαχαίρια μετὰ γείτονα καὶ ἀδερφωθήκαμε· 3) ἀποκτῶ ἀδελφόν· ἀδερφώθηκε ἡ μοναχοκόρη μου· 4) συνεταιρίζομαι· ἀδερφώθηκαν οἱ δύο παραμυστευτάδες τοῦ χωριοῦ μας καὶ κάνουν τώρα χρυσὰς δουλείας· 5) ἐπὶ φωτῶν, συμφύεσθαι μετὰ παραφύδας ἢ βλαστάς· τὰ ζουμπούλια εὐκόλα ἀδερφώνουν· ὁ ἡ μητ. ἀδερφώμενος λίαν στενὸς συνδεδεμένος· Παλαμ. Τραγ. Πατρ. 43 ἀδερφωμένοι φίλοι· ἢ συμπαρεῖσθαι, ἀμότυχος· δ. τραγ. ἀναθεμα σε πυνηγὲ πού σκέτωσας τὸ θνα καὶ δὲν ἀσκώτως τὰ δύο νὰ πάρῃ ἀδερφωμένα· 7) ὁ μὴ τὸν ἐνεργ., συμφιλίωσι, κάμνω ἄλλους νὰ ὁμονοήσουν· ἦταν ἐχθροὶ καὶ τοὺς ἀδέρφωσα.

ἀδέρμευτος ὁ μὴ δεσμευθεὶς ἢ μὴ δεσμευμένος, ἀδέρμος βλ. λ. ἢ νεώτ. μτφ. κ. ὁ μὴ ὑποχρεωμένος πρὸς τινὰ ἐνέργειαν, ὁ ἔχων ἀδελφείαν ἐνέργειαν· εἴμαι ἀδέρμευτος εἰς τὸς πρόξεις μου, ἀντὶθ. δεσμευμένος.

ἀδέρμευσι [τὰ] νεώτ. γένος κολεοπτέρων ἐτερομελῶν ἐντόμων τοῦ ὁμορρύμου τῶν νυκτοθίων.

ἀδέρμευσι [τὰ] νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν χειροπόδων τῆς οἰκογενείας τῶν ψυχροτάτων ἐπιεικῶν.

ἀδέρμιος ὁ ἀδέρμος βλ. λ.· Νόνν. Δ 15.

ἀδέρμος ὁ δὲν δεσμῶν, ἀδέρμευτος· Θουκ. 3 34 ὁ δὲ ἐκείνον μὲν ἐν ἀδέρμῳ φυλακῇ εἶχε δὲ δὲν φυλάκων, ἐλευθέρων.

ἀδέρπότης ὁ μὴ ἔχων δεσπότην, κύριον· ἀδέρπότης Ἰησοῦς, ἀδέρπότην πράγμα, Πλάτ. Πολ. 617 B ἀρετὴ δὲ ἀδέρπότην, ἦν τιμὴν καὶ ἐπιμέλειαν πλεον καὶ ἐλαττον αὐτῆς ἐκαστος ἔχει· 2) τὰ σὺ δὲν ὄντων κα. περιεργάζομαι εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πρώτου ἐπρότερος ἢ λαδόντος· 3) νεώτ. μτφ. ἀδέρπότης φημι, εἰδήσεις ἢ οἰωνοὶ ἀπ' αὐτῆς προκύψασα, υποβληνταί, ὁδόςμος.

ἐδεῖται [ὡς ἀπρόσωπον, ἐκ τοῦ ἀδελφ. φημιολογίται, θηλυτικῇ, λέγεται, διαδίδεται].

ἐδεῖται ὁ μὴ δεδεμένος, ὁ μὴ διὰ δεσμοῦ ἡσφαλισμένος, ἐλευθέρως, λυτός· Ἰησοῦς ἐδεῖται· 2) μτφ. ὁ μὴ υποδεδεμένος, ἀνυποδεδεμένος· 3) μτφ. ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἐδεῖται ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐδικῶς ἐπὶ βιβλίων, ὁ μὴ βιβλιοδετημένος· ἀδεῖται βιβλίον· 5) ἐπὶ πολιτικῶν λίθων, ὁ μὴ προσρημομένος εἰς κόσμημά τι· ἔχει ἔνα διαμάντι ἀδεῖται, ἐπὶ τῶν ἀδεῖται δὲν εἰσάγει.

ἀδελία (ή) μτν. ἀδελότης βλ. λ.
ἀδελος (τό) δημ. ὀφθαλμική νόσος, ἡ λευκή ἐπὶ τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ κηλὶς, συνών. ἀσπράδι.
ἀδελιοποιέω μτν. καθιστᾷ τὴν ἀδελον, ἀφανές.
ἀδελιοποιήτης -ον νεώτ. μὴ δημοσία δηλωθεὶς, μὴ κοινολογηθεὶς, μὴ ἀνακαινωθεὶς.

ἀδελιοποιέ-ον μον. ὁ καθιστῶν τὴν ἀδελον, ἀφανές, ἀόρατον.

ἀδελλος -ον ὁ μὴ δῆλος, ὁ μὴ γνωσκόμενος, ἀγνωστος, ἀφανής, συνήθως ἐπὶ πραγμάτων : Σοφ. ΟΤ 496 **ἀδελλοι θάνατοι** | θάνατοι δι' ἀγνώστου χειρός|. Θουκ.8,108,4 **ἐχθρον προσποιούμενος ἀδελλον** 2) νεώτ. καὶ ὁ μὴ ἀμέσως φανερός, ὁ μὴ καθώρισμένος, ὁ μὴ ἐμφανής : **ἀδελλοι πόροι** || **ἀδελλος διαπνοή** ἡ διὰ τοῦ δέρματος ἀναπνοή 3) **ἀδελλόν** (τό) ὡς οὐα. ἀμφιβολον, ἀγνωστος : Πλάτ.Φαίδρ.91D **ἀδελλον παντὶ μὴ ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἀπῶλλεται**, Πλάτ.Φαίδρ. τὸ ἀδελλα καὶ κρύφια τῆς καρδίας σου ἐδῆλωσάς μου, ἀδελλον τὸ μέλλον, φρ. ἐπ' ἀδελίους εἰς τὴν τύχην.

ἀδελλος ἡ χρυσὴ νεώτ. εἶδος φυχῶν τοῦ γένους τῶν ἀδῆλων βλ. λ.

ἀδελλότης -ητος (ή) μτν. ἀβεβαίωτης, ἀδελία : ἡ ἀδελότης τῶν προσδοκωμένων.

ἀδελλόφθαλμος -ον ὁ ἔχων τὰς φλέβας ἀφανείς.

ἀδελλός μτν. καθιστῶ τὴν ἀδελον || παθ. γινώμαι ἀδελλος, ἀφανής, ἀόρατος.

ἀδελλός ἐπίρρ. ἀφανής, ἀφανερῶτως.

ἀδελλῶν ὁ Ἦσ. ὁ ἀδιάφορον, δεξιόν, συντετόν, ἡ πένητα, ἀπορον ».

ἀδελλῶτος -ον νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δηλωθεὶς, ἴδια εἰς τὰς ἐπισήμους τοῦ κράτους ἀρχὰς **ἀδελλῶτον κτήμα-εἰσοδήμα-παιδίον** || εἶδ. ἐπὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει, εἰς τοὺς στρατολογικούς καταλόγους.

ἀδελμα Ἦσ. φήμισμα, δόγμα.

ἀδελμαγώνητος -ον νεώτ. μὴ παρασυρθεὶς, μὴ παραπλανηθεὶς ὑπὸ δημαγωγῶ || μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ πλανηθῇ ὑπὸ δημαγωγῶ : ἡ πραγματικὴ μόρφωσις καθιστᾷ τὸν λαὸν ἀδελμαγώνητον.

ἀδελμαρχήτος -ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων δῆμαρχον : ἐπὶ ἐν ἔτος ἡ πόλις ἀπέμεινεν ἀδελμαρχήτος.

ἀδελμευτος -ον νεώτ. ὁ μὴ δῆμευθεὶς || ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δῆμεισιν βλ. λ.

ἀδελμούργητος -ον μτν. ὁ μὴ εἰργασμένος, ἀκατέργαστος καὶ μτφ. τραχὺς, ὠμός 2) ὁ μὴ δημούργηθεὶς, ἀκητος, ἀγέννητος.

ἀδελμοκλήπητος -ον νεώτ. ἀδελμαγώνητος βλ. λ.

ἀδελμοκρατήτης -ον νεώτ. μὴ ἀδελμοκρατούμενος, ὁ μὴ ἔχων δημοκρατικὸν πολίτευμα, ὁ μὴ δημοκρατικὸς κυβερνώμενος : ΔίωνΚ 43,45.

ἀδελμονία εὐρίσκειται ἐν ἀδελμνίᾳ, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς : Πλάτ.Φαίδρ.251D **ἀδελμονεὶ τῇ ἀτακίᾳ τοῦ πάθους**.

ἀδελμονία (ή) (ή) μτν. ἀνησυχία, θλίψις.

ἀδελμονία (ή) (2) νεώτ. ζωολ. κἀνθροπον μικρὸς μέλος ἡ ὑπομέλως, διαταραχὸς συνήθως ἐπὶ τῶν θάμνων καὶ χορτῶν δημ. μύριμιλος.

ἀδελμοπράσις -ατος -ον νεώτ. μὴ ἐκτεθείς ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς δῆμοπρασίαν.

ἀδελμος -ον ἀπὸ δῆμος βλ. λ.

ἀδελμοσειυτος -ον μον. ὁ μὴ δῆμοσειυθεὶς, κρύφιος, μυστικός || καθόλου, ὁ μὴ διακινυθεὶς : || κ. νεώτ. **ἀδελμοσειυτος νόμος**, -ον ἔγγραφο κ.τ.τ.

ἀδελμοσύνη (ή) ἀρχ. ἀδελμνία βλ. λ.

ἀδελμω-ον ὁ ἀδελμωνών, ὁ τεθλιμμένος | λ. μὴ ἐν τοῖς ἀρχ. κειμ. ἀπαντῶσα, ἀλλ' ὑποθεμελιωμένη ὡς πρωτότυπος τοῦ ἀδελμνέω καὶ ἀδελμνία |.

ἀδην κ. ἀδην ἐπίρρ. ἰκανός, ἀρκούντως, μέχρι ὅρου : Ἰλ.Ε 203 εἰλωθέτες **ἔδμεναι ἀδην**, Πλάτ. Γκολιτ.972C **ἐμνημιλάμενοι οἷων ἀδην**, αὐτ.Πολ. 341C **ἀδην τῶν ταίστων** || Ἦρ.9,39 **ἀδην εἶχον**

κτείνοντες | ἐκορέσθησαν φονεύοντες |, Πλάτ.Πολ. 541 B **ἀδην ἔχουσιν ἡμῶν οἱ λόγοι περὶ τῆς πόλεως** | ἄρκετ' εἴπωμεν περὶ τῆς πόλεως |.

ἀδην-ένος (ή) (ή) παρ' ἀρχ. λαοταῖς «οἱ δὲ ἀδένες σώματα εἰσι σμικρά, ἀφαιροειδῆ, χαυνά μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, δίκην σφηνίσκων ἵνα μὴ τὰ ὀμάλια σπῆνται τὰ ἀγγεῖα » κ. ἄλλως «ὄγκος ἐν μέσῳ σαρκὸς καὶ μυελῆς», πρβ. Ἰππ. Ἀρβρ.11' || ὅριμα. νεώτ. κοίλαν ἢ ἀκοίλον ἐπιθηλιακὴν ἢ ἐπιθηλιογενῆ ὄργανον πρὸς δὲ φθάνουσαι ἀγγεῖα ἐκκρίνοντα ὑγρὸν, συνών. δημ. γλυκὰδι, βαλάνθθρα, γαργαλθθρα, ἐλιά 2) δρυκταλογ. ὄργανισμα κρυσταλλικὸν ἐν ᾧ τὰ διάφορα κρυστάλλα συνδέονται πρὸς ἐν κεντρικὸν, λαμβάνοντα ἐν τῷ συνόλῳ μορφήν ἀφαιροειδῆ ἢ βατρυοειδῆ.

ἀδηνεῖα (ή) κ. ἀδηνεῖη Ἦσ. ἀγνοία, ἀπειρία.

ἀδηνής -ές ἀμαθής, ἀπειρος : Σίμων.7,53. Ἔ-πῖρρ. **ἀδηνής** ἀνευ δόλου : Ἐπιγρ. διὰ τῆς πάλως **ἀδηνέως γεγυνέντες**.

ἀδηνής -ισ (ή) (ή) ἀδηνής βλ. λ. : ΑΠ7,440 || νεώτ. ἀδηνής ἀνάγκη.

ἀδηνήτης -ος ὁ ἀνευ ἀγῶνος ἡ μάχης 2) ἀκαταμάχητος, ἀδιαφιλονεικῆτος : Ἰλ.Ρ 42 αὐτὸ μὲν ἀπειρήτας πόνοος ἔσται αὐδὲ τ' ἀδηνήτας.

ἀδηνήτης ἐπίρρ. ἀνευ ἀγῶνος, ἀμαχῆτως.

Ἀδης (ή) κ. Ἀΐδης -ου κ. -ω ἐπὶ δὲ γεν. Ἀΐδους, δοτ. Αἰδὶ | ὡς ἔξ ὀνου. Αἰς | παρ' Ὀμήρῳ μόνον ὡς κύριον ὄν. ἀντὶ τοῦ Πλούτωνος ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου : Ἰλ.Ο 188 Ζεὺς καὶ **ἄγῳ**, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέεισιν ἀνάσσω, αὐτ.Ω 593 εἰν Ἀΐδους περ εὖν, παρ' Ἀττ. ἐν Ἀΐδου, Σοφ. Ἰλ.463 ἐν Ἀΐδου κειμένῳ κινῶν πατρί 2) συνεκδ. ὁ τόπος ἐνθα ὁ Ἀδης ἀνάσσει, ὁ κάτω κόσμος, ἐνθα αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων μεταβαίνουναι, ὁ ἄδης : Ἰλ.Ψ 244 εἰσέκεν αὐτὸς Ἀΐδι κεῖσθωμαι, ΚΔΛουκ.16,23 καὶ ἐν τῷ **ἄδῃ** ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, φρ. εὐαγγ. παροιμ. ἐν τῷ **ἄδῃ** οὐκ ἔστι μετάνοια 3) ὁ τάφος : Αἰσχ. Ἀγ.667 **ἄδην** πόντιον περρυγάτες, πρβ. Ἀΐδηνός κ. Ἀΐδωνός 4) δημ. ὡς παρ' ἀρχαίοις ὁ κάτω κόσμος : β.τ.παρ. φέρνει στὸν Ἀδῃ ὁ Χάροντας παιδιὰ καὶ νιούς καὶ γέροντας | φέρνει καὶ μὴ μονακριβὴ καὶ μασκακὰ θρεμμένη—γιά μῆνυσέ μου μάτια μου πᾶς σοῦ φανῆκε ὁ Ἀδης, Ζερβ.Τραγ.Καλ.Καιρ.48 στὴν ρίζα τοῦ βουνοῦ σπηλιά καὶ ἐκείθε πόρος πάει στοῦ Χάροντα τὰ γυφταριά πού 'ναι στὸν Ἀδῃ πλάι, φρ. σὺν αἰ στραβοὶ στὸν Ἀδῃ (ἐπὶ τῶν μιμουμένων ἀποπα καὶ ἐπιζήμια), ἀπὸ τὸν Ἀδῃ φῶς : ἀπὸ τοῦ πονηροῦ προσδοκᾷ ἀγαθόν : |, κατάρ. νὰ σὲ φάῃ ἡ μαύρη γῆ καὶ ὁ σκοτεινὸς ὁ Ἀδης 5) ἡ Κόλασις ἐνθα αἱ ἀμαρτωλοὶ ἔσσει βασανίζονται, ἡ κατὰ τὴν Γραφὰν γέννητο τοῦ πυρός : φρ. ἡ ἀχαριστία στὸν Ἀδῃ κορδεῖ καὶ πάει : α) τόπος πολὺ σκοτεινὸς ἢ ἀπλῶς βαθὺ σκότος : **ἄδης εἶναι** τὸ ὑπόγειο μαε—σκοτάδι ἄδης.

ἀδηνεγέμει εἶμαι ἀδηνέγας, λαίμαργος : Ἰσοκρ. 6,55 ζεύγη τῆμων ἀδηνεγούτων.

ἀδηνεγία (ή) πολυφαγία, λαίμαργία, δημ. ἀχορταγία κ. ἀχορτασις : Ἀριστ. Ἀν.144' || κ. μτφ. ἀπληστία.

ἀδηνεγός -ον (ή) πολυφάγος, λαίμαργος, ἀχορταγός : Σοφ.Φιλ.313 τὴν ἀδηνεγὸν νόσον, νεώτ. :

ἀδηνεγὰ ζῶα 2) ὁ καταναλισκων πολλὰ χρήματα, πολυδάπανος, ἐπὶ τήρησιν, ἐπὶ ἱππικῷ ἀγῶνος κ.τ.τ. : Λυσ. Ἀν.39 **ἀδ.** τριπῆρες μτφ. ἀπληστος.

ἀδηνεγός (ή) (2) ἡ πολυφαγὸς νεώτ. ζῶον σαρκοβόρον τῆς αἰκονείας τῶν μουστυλιδῶν, θηρευόμενον διὰ τὸ πολὺτῳ δέρμα του.

ἀδηνήτης -ον ἀρχ. ὁ μὴ δηλωθεὶς, ὁ μὴ διαρπαγῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀκούρρευτος.

ἀδελ κ. ἀδέ κ. ἀδὰ δημ. μῦρον ἐρωτην. τροπ. πάντοτε προτασόμενον, συνών. τοῦ μήπως : ἀδελ

γέννηκα δεκαπέντε χρόνους τὰ νήν παντρολοήσω — ἀδὰ ἔλαίρει τί τοῦ γίνεται ;

ἀδιαβάστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διαβασμένος, ὁ μὴ ἀναγνωσθεὶς : **ἀδιαβάστο βιβλίον** 2) μὴ λαθὼν εὐχὴν ἐξασπότηριον ὑπὸ ἱερέως 3) ὁ μὴ μελετήσας τὸ μάθημα.

ἀδιαβάστικος-η-όν νεώτ. φυσ. μὴ δεχόμενος καὶ μὴ διαδιβαζόμενος θερμότητα.

ἀδιαβάστικος (ἰ) νεώτ. φυσ. ἰδιότης ἀερρίων μὴ δεχομένων καὶ μὴ διαδιβαζόντων θερμότητα.

ἀδιαβάστος-ον ὁ μὴ διαβάτος, ὁλον ποταμὸς, νάπος κ.τ.τ. : Ξεν. Ἀν.2,11 ποταμὸν ἐντὸς ἀδιαβάτων || **ἀδιαβάτος** ὁρόμος ὁ μὴ ἔχων πολλοὺς διαβάτας, ἀντίθ. τοῦ περαστικού || ἀδιέξοδος :

ἀδιεβάτο σοκάκι (στενὸς ὁρόμος κλειστός ἀπὸ τὸ ἕτερον ἀκρον) 2) AB ὁ μὴ περιπατῶν εὐκόλως.

ἀδιαβασίαντος-ον μτν. ὁ μὴ βεβαιώμενος, περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης, διαβεβαιώσιμος.

ἀδιαβασίαντος-ον μsn. παρὰ γραμματ. ἀμετάβαστος || νεώτ. ὁ μὴ διαβεβαιωθείς, ὁ μὴ μεταβασθεὶς εἰς τὸν πρὸς δὲν ὄρον : **ἀδιαβασίαντος** τηλεγράφημα, ἔγγραφο.

ἀδιαβλήτος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαβληθῇ : Ἀριστ. Η.Ν.Ικ.1157Δ21 ἡ τῶν ἀγαθῶν φιλία ἀδιαβλήτος ἐστὶ 2) νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαβολὴν βλ. λ. ὁ μὴ διαβεβλημένος, ὁ μὴ συκοφαντηθεὶς : οὐδέ τις πολιτικός ὑπῆλθεν ἀδιαβλήτος.

ἀδιαβόλος-ον μτν. ἀδιαβλήτος βλ. λ.

ἀδιαβόροχος-ον μτν. ὁ μὴ διαβροχόμενος ὑπὸ τῆς βροχῆς ἡ τοῦ ὕδατος || νεώτ. ἀδιαβόροχον ἰδίᾳ μανθῶνας ἐξ ἀδιαβόρου ὑδάτος, μὴ διαπερφεμένος ὑπὸ τῆς βροχῆς 2) εἶδος δερμάτος ὑποδημάτων.

ἀδιαδέρματος-ον νεώτ. ὁ μὴ παθὼν διὰδρῶν ἡ μὴ ὑποκείμενος εἰς διὰδρῶν : **ἀδιαδέρμων** ἔδαφος—**ἀδιαδέρμων** ξύλον ὁ ἔξωτος.

ἀδιαγγυροῦ (ἰ) δημ. ὑδραπῆλην, κολοκῦθα.

ἀδιαγγυροῦ-η-ο δημ. ἀνεπιστραπτος, μὴ ἀποδιόμενος : φρ. **ἀνεκὶ καὶ ἀδιαγγυροῦ** (κονότερον ἀγύρισται) 2) ὁ τόπος ἐξ οὗ δὲν ἐπιστρέφει τις || ὁ Ἄδης : δ. τραγ. στὸν τόπον τὸν ἀδιαγγυροῦ ἐκεῖ θελὰ σὺ πάω.

ἀδιαγλήπτος-ον AB « ἀδιαγλήπτον ἦν οὐκ ἐστι διαγλῆσαι καὶ διελεῖν ».

ἀδιαγλυφός-ον μτν. ὁ μὴ φέρων γλυφός : Ἀδ. 229.

ἀδιαγνώστος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαγνώσῃ, διακρίνῃ : Διδ.1,30 || Ἀριστ. Εἰ.Κυντ.1,5 ἀδιαγνώστα ὀνόματα ἀκατανόητα ἡ δυσνόητα.

ἀδιαγνώμιτος-η-ο δημ. ἀεληλάτητος, ἀλαφουργήτος, ἀδιάρπιστος : δὲν ἔμμενε νησί ἀδιαγνώμιστα ἀπὸ τοῦς καυρσάρους.

ἀδιαγραπτός-ον νεώτ. ὁ μὴ διαγραφεὶς ἢ μὴ διαγραφόμενος πρβ. ἀπαράγραπτος.

ἀδιαγνώγος-ον μτν. ὁ μὴ οὐ δὲν δύναται τις νὰ διαγνῇ, νὰ ζῇ : Φλ.2,268.

ἀδιαδόχτος-ον κ. ἀδιάδοχος μsn. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαδοχὴν, αἰώνιος, αἰάνας : **ἀδιάδοχος** ὁ θεός 2) ὁ στερούμενος διαδόχου : ὁ ἡγεμὼν ἀπέθανεν ἀδιάδοχος.

ἀδιადράστων-ον μτν. ὁ μὴ διαδράσκων, ὁ μὴ διαφεύγων, ἀμικτος, βέλαιος || ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ἀναπόφευκτος.

ἀδιὰζευκτός-ον μτν. ὁ μὴ διαζευγνόμενος, ἀχώριστος || νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν διαζυγίου.

ἀδιὰζωστος-ον νεώτ. μὴ περιζώσις ἢ μὴ δυνάμενος νὰ περιζωσθῇ, δημ. ἄζωστος.

ἀδιὰθερμος-ον νεώτ. ὁ δι' οὗ δὲν διέρχεται θερμότης, ἄλλως ἐν τῇ φυσ. ἀδιαθεσίᾳ βλ. λ.

ἀδιαθεσία (ἰ) νεώτ. ποία τις διαταραχὴ ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐλαφρὰ ἀσθένεια.

ἀδιαθέτος-ον μτν. ὁ μὴ διατεταγμένος προση-

κόντως || ὁ μὴ διατεθειμένος πρὸς τινα σκοπὸν : πίστως || **ἀδιόθετος**—κληρονομία **ἀδιόθετος** 2) ὁ μὴ κατολήπων διοθήκην : Πλουτ. Διων.Χρ. κ.ά. || νεώτ. ἐλάθενεν **ἀδιόθετος** || **ἀδιόθετον** (ἰ) ὡς οὐσα. ἐλαφρὴς διοθήκης : κληρονομία ἐξ ἀδιαθέτου (δυνάμει τοῦ νόμου καὶ οὐχ ἔκ διοθήκης τοῦ οὐτοῦ) 3) μὴ χρησιμοποιοῦντες : πρόσθετος **ἀδιόθετος** 4) ὁ πάσχων ἀδιοθεσίαν βλ. λ., ἀντίθ. ἀδιοθέτος ὁ ἔχων εὐεξίαν.

ἀδιαθεσί (ἔω) νεώτ. κατέχεμαι ὑπὸ ἀδιοθεσίας.

ἀδιαθέτως ἐπίρρ. ἀνευ διοθήκης.

ἀδιὰθλαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαθλόμενος, εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός.

ἀδιαίρεσις (ἰ) μτν. τὸ νὰ εἶναι τι ἀδιαίρετον.

ἀδιαίρετος-ον ὁ μὴ διαίρεθεις, ἀδιανέμυτος : Ἀριστ. Πολιτ.1265B4 2) **ἀδιαίρετον** (ἰ) ἀδυναμία διανομῆς || νομ. ἡ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἀντικειμένου ἀξίως ἐκάστοις τῶν δικαιοσύνης ἐντὶ αἰ νομ. ἔκνομαι κυριότης ἐξ ἀδιαίρετου, ἀδιαίρετοι δουλαῖα κ. ἄ. : κληρονομία ἐξ ἀδιαίρετου 3) ὁ μὴ διαίρετός, ἀμερής : τριὰς ὁμοούσιος καὶ ἀδιαίρετος 4) κ. μσθμ. : ἡ ἀκεραία || εἶναι ἀδιαίρετος ὅπῃ ἀκεραῖον πλὴν ὑπὸ τῆς μονάδος 4) ἀχώριστος, ἀναπόσπαστος.

ἀδιαίρετότης (ἰ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ διαίρεσθαι, ἀντίθ. διαίρετότης : **ἀδιαίρετότης** ἀκινήτου, βλ. **ἀδιαίρετος**.

ἀδιαίρετος ἐπίρρ. χωρὶς νὰ γίνῃ διαίρεσις, χωρισμός : νομ. φρ. ἀλλήλαγγύως καὶ **ἀδιαίρετως**.

ἀδιαίτητος-ον μτν. ὁ μὴ ἀκαλοῦθῶν διαπν. Ἐπίρρ. **ἀδιαίτητως** μsn. ἀνευ διαίτης περὶ τῆς τροφῆς : ἱατρ. **ἀδιαίτητως** βρώμασι χρώμενος.

ἀδιακακέρπτος-ον μτν. ὁ μὴ κακέρπεις.

ἀδιακανόνιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ κανονισθεὶς λεπτομερῶς : **χρόνος ἀδιακανόνιστος**.

ἀδιακίνητος-η-ο δημ. ἐκείνος ὃς δὲν ἤρξατο τις τῆν κατασκευὴν ἢ τῆν χρῆσιν ἢ τῆν τακτοποίησιν, συγρ. ἀξέκινήτος κ. ἀσυμμετρίστος.

ἀδιακλειστός-ον μτν. ὁ μὴ ἀποκλεισθεὶς **ἀδιακλινεῖται** δημ. ἐπίρρ. συνών. ἀξήκλινετο **ἀδιακλινεῖται** δημ. ὁ μὴ δι' ἐπαίτητος (διακωνῆς) κηθῆς : φρ. **ἀδιακλινεῖται** κ. ἄς εἶν' καὶ κρηνίτῃς (κρηνὶς ἀρτος).

ἀδιακλινεῖται-ον μτν. ὁ μὴ ἐκτελεσθεὶς : Ἰώσ.ΑΙ 19,1 ἐκλήπιν ἀδιακλινῆται τὴν ἐπιστολήν 2) νεώτ. ὁ μὴ διακινούμενος ἀνευ διακινῶν ἢ βοηθοῦ.

ἀδιακλινεῖται-ον μτν. ὃν οὐδὲν ἀκίνητον δεῖναι νὰ διαπεράσῃ.

ἀδιακόπος-ον μτν. ὁ μὴ διακοπτόμενος, συνεχής, ἀδιάλειπτος : **ἀδιακόπος λόγος**, **μελέτη**, **βροχή** Ἐπίρρ. **ἀδιακόπως** ἀνευ διακοπῆς.

ἀδιακορύπτος-ον μsn. ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ διακορυβεῖσθαι, ἡ παρθένος, δημ. τὸ κορίσι.

ἀδιακόσμητος-ον μτν. ὁ μὴ κατὰ κόσμον καὶ τῶν τεθεμένων : οὐσία **ἀδιακόσμητος** 2) νεώτ. ὁ μὴ διακοσμηθεὶς, ἀστόλιστος.

ἀδιακρίσις (ἰ) μτν. ἑλλειψὶς διακρίσεως κ. κατὰ Σουῖδ. σύγχυσις πραγμάτων 2) νεώτ. κ. δημ. ἀναίθεια, ἀγροικία, ἑλλειψὶς λεπτότητος : μιλεῖ—φέρνεται—τρώει—κῆθεται μὴ **ἀδιακρίσια**.

ἀδιακρίτος-ον ὁ μὴ διακρινόμενος, ὁ μὴ διαχωρίζομενος εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται : Ἰνν.Κωσκ.570 2) ἀκατανόητος, ἀδιανόητος : Πολυδ.15,129 3) ἀναποφάσιστος 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων διακρίσιν, εὐπρεπὴ συμπεριφορὰν, ὁ ἀνοήθης, ὁ χυδαῖος, ὁ ὀλῆπρός : **ἀδιακρίτος** ἐπισκόπτης.

ἀδιακρίτως κ. δημ. **ἀδιακρίτα** ἐπίρρ. ἀνευ διακρίσεως : **θερίσει πάντας ἀδιακρίτως** || δημ. κ. ἀπρεπῶς, ἀνασχύντως : **φέρθηκε ἀδιακρίτα**.

ἀδιακλινεῖται-ον νεώτ. ὁ μὴ διακλινεῖσθαι, ὁ μὴ διακινδυνεύσας τι, ὡς ἐν κυβερῇ.

ἀδιακόλυτος-ον νεώτ. ἀνεμνόςυτος.

ἀδιακωφῆτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διακωφωθῆς, ὁ μὴ ὡς ἐν κωμῳδίᾳ περιπαθεῖς.

ἀδιαλάλητος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαλαλήθῃς, ὁ μὴ διὰ κήρυκος ἢ κ. ἄλλως ἀνακοινωθεῖς.

ἀδιάλειπτος-ον μτγν. ὁ ἀνευ διαλειμμάτων, ἀδιάκοπος, συνεχής· ΚΑ Ρωμ.9,2 ὅτι λόγη μοι εἰς μεγάλη καὶ ἀδιάλειπτος κ. νεώτ.: ἀδιάλειπτος παρρησιολογῆσαι || νεώτ. [ιστρ. ἀδιάλειπτος σφυγμὸς ὁ ἀνευ διαλειφένων. Ἐπίρρ. ἀδιάλειπτος.

ἀδιάλεκτα ἐπίρρ. ἀνευ ἐκλογῆς, ἀδιάλεκτα βλ.λ.

ἀδιέλεκτος-ον (Ι) μτγν. ὁ ἀνευ διαλέξεως, συνουμλίας· ἀδιέλεκτος βίος ὁ μονήρης.

ἀδιάλεκτος-η-ο (2) κ. ἀδιάλεκτος κ. ἀδιάλεγος δημ. ὁ μὴ διαλεγμένος, ὁ μὴ κατ' ἐπιλογὴν ἢ κατ' ἐκλογὴν, ἀλλὰ τυχαίως λαμβανόμενος· ἀδιάλεκτα μῆλα, ἀχάλαστα || ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐγενε ἐκλογῇ, ἀξεχώριστος εἰς ποιότητα, συγγ. ἐξέλεγος· φρ. γούρμα κι ἄγουρα κι ἀδιάλεκτα ἱπρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ἀσυναρτησίας ἢ τῆς ἀκαταστασίας, | παροιμ. τὸ γαϊδούρι τὸ λυτὸ τρώει χορτάρη ἀδιάλεκτα.

ἀδιάληπτος-ον μτγν. ὁ μὴ διελημμένος, ὁ μὴ ἐξεχωρισμένος. Ἐπίρρ. ἀδιαλήπτως ἀντίθ. διελημμένος.

ἀδιάλλακτος-ον ὁ μεθ' οὗ διαλλαγῇ δὲν δύναται νο γίνῃ, ἀσυμφιλίωτος, ἀσπονδός· Δημ.1472, 22 τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει (δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαλλαγῇ πρὸς ὑμᾶς) || κ. νεώτ. ἐγθρός, ἀντίπαλος ἀδιάλλακτος || οἱ ἀδιάλλακτοί οἱ μὴ δεχόμενοι μειώσεις, συγκατάβασιν τῶν ἀξιώσων των, συγγ. τὸ ἀσυμβιβαστος· τὸ κόμμα τῶν ἀδιαλλάκτων. Ἐπίρρ. ἀδιαλλάκτως.

ἀδιαλλαξία νεώτ. ἡ διάθεσις τοῦ ἀδιαλλάκτου βλ.λ.: θρησκευτικῇ, πολιτικῇ ἀδιαλλαξία κ.τ.τ.

ἀδιαλόγητος-(η)-ο(ν) μον. ὁ ἀμοιρος λογισμοῦ, μὴ διαλογιζόμενος, ἀσυλλόγητος || δημ. κ. παρλόγος, ἀσύνετος· παροιμ. ἀνθρωπος ἀδιαλόγητος ἀπὸς τοῦ κι ἀπατός του | κάνει 'πὸ τὸ κεφάλι του τὰ ποῦ δὲν κάνει ὀχρὸς του' 2) ἀπρόοπτος, ἀφηνιδίος (ἐπὶ κακῷ)· κατάρ. ἀδιαλόγησι ὥρα νὰ σ' εὐρῇ 3) ἀνυπολόγητος, μέγας, πολὺς· ἐπαθε ἀδιαλόγησι ζημιά.

ἀδιάλυτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καθαρθεὶς ἀπὸ ἄλλων οὐσιῶν | λέγ. ἐπὶ ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν προΐοντων· ἀδιάλυτος μαλλιά.

ἀδιαλυτικότης ἡ| κ. ἀδιαλυτότης ἡ| νεώτ. ἐπιστημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ διαλύεσθαι.

ἀδιάλυτος [τῷ] τὸ φυτὸν ἡλιотράπιον· Διοσκ.4,190.

ἀδιάλυτος-ον ὁ μὴ διαλυόμενος εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· Πλάτ.Φαῖδ.80B τῷ θεῷ μόνον εἰδὲ καὶ ἀδιάλυτῳ || ὁ μὴ ἀποδιῶλλον τὴν συνεκτικότητα τῶν μορίων του· Ἐπικ.κ.Φ 14,2 στερεὰ καὶ ἀδιάλυτα || κ. νεώτ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ· ἀδιάλυτον εἰς τὸ ὅσῳ διαλυτὸν ἐξ οὐκ οὐκινόμενου || κ. δημ. συνών. τοῦ ἀλειωτος || κ. μτφ. συνών. τοῦ ἀδιάλυτος· δεινός ἀπὸ κρυφὰ κι ἀδιάλυτα μάγια (ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ λυθῶν).

ἀδιαλύτως ἐπίρρ. συνεχῶς, ἀφίπλωτος, ἀδιαλλάκτως· Πολυδ.18,37,4 ἀδιαλύτως πολεμεῖν.

ἀδιαλώθητον Ἡσ.Σοῦιδ.Φώτ.ΑΒ ἀδλαδές.

ἀδιαμαρτήτος-ον ὁ μὴ διαμαρτάνων, ἀσφαλῶς ὁρῶν, ἀσφαλής· Γαλ.19,595.

ἀδιαμαρτύρητος-ον νεώτ. ἐκεῖνος δια τὸν ὅποιον δὲν διεμαρτυρήθῃ τις || νομ.: ἀδιαμαρτύρητος συναλλαγματικῇ. Ἐπίρρ. ἀδιαμαρτύρητως ἀνευ διαμαρτυρίας, ἀντιρρήσεως ἢ ἐπιφυλάξεως.

ἀδιαμάσητος-ον μτγν. ὁ μὴ διαμασηθεῖς.

ἀδιαμέλιτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαμελισθεῖς, ὁ μὴ κατατμηθεῖς, ὁ μὴ χωριθεῖς εἰς μερίδια.

ἀδιαμέριτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διανεμηθεῖς.

ἀδιαμέριστος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ διαμεριθεῖς, ἀδιαίρετος, ἀδιανεμήτος, ἀμείριστος.

ἀδιαμέριστος ἐπίρρ. ἀδιαίρετως, ἀχωρίστως.

ἀδιαμέτρητος-(η)-ο(ν) μὴ διαμετρηθεῖς, μὴ δεκτικός διαμετρήσεως· αἱ ἀδιαμέτρητοι ἐκτάσεις τοῦ οὐρανοῦ—ὁ ἀδιαμέτρητος χρόνος || κ. δημ. μὴ δεκτικός ὑπολογισμοῦ, μέγας, πολὺς, συνών. ἀδιαλόγητος· 2) ὁ μὴ ἔχων μέτρον, ἀντίθ. τοῦ μετρημένος βλ. λ.

ἀδιαμοίραστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διανεμηθεῖς.

ἀδιαμορφωτός-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ διαμορφωθείς, ὁ μὴ λαθὼν σταθερὸν σχῆμα ἢ μορφήν. ἀσχημάτιστος, συγγ. ἀδιατύπωτος.

ἀδιαμορφωθήτης-ον νεώτ. ἀδιαφιλονίκητος.

ἀδιανεμήτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διανεμητός ἢ μὴ διανεμηθεῖς, ἀδιαίρετος· οὐσα ἀδιανεμήτος, νομ. κλήρος ἀδιανεμήτος.

ἀδιανέμιστος-η-ο δημ. μὴ στεγνώσας ἐκ τὸν ἀέρα.

ἀδιάνδιστος-η-ο νεώτ. μὴ ἔχων ἀνδρῆ ἢ μὴ ἔχων στολισθῇ δι' ἀνδρῶν, ἰδίως μτφ. ἐπὶ λόγου ἢ ὕψους· ἀγόρευσις ἀδιάνδιστος.

ἀδανεισμία ἡ| μτγν. ἔλλειψις, ἀδυναμία περὶ τὴν διανόησιν.

ἀδιανοητέομαι μον. εἶμαι ἀδιανόητος, ὁμολῶ ἀκατανόητως, ἀκαταλήπτως, ἀσυναρτήτως.

ἀδιανόητος-ον (Ι) ὁ μὴ δυνατόν νὰ νοηθῇ, ἀκατανόητος· Πλάτ.Σοφ.238C 2) ἐνερῶς, ὁ μὴ ἐννοῶν, ἀνόητος, εὐθής· Ἀριστ.Ἀν.90. Ἐπίρρ. ἀδιανόητως ἀκαταλήπτως || ἀνοήτως.

ἀδιανόητος-η-ο (2) κ. ἀδιανόητος δημ. ἀμέριστος, συνών. ἐγνόηστος· 2) ὁ ἐξ ὕπνου ἢ κόματος ἢ ληθάργου ἀναίσθητος.

ἀδιανόητος-ον μον. ὁ μὴ ἀνοιγθεῖς || ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος διανοεῖν || οὐ ἀπαγορεύεται ἡ διανοεῖς.

ἀδιάντος-ον (Ι) ὁ μὴ διανθεῖς, μὴ ὑγρανθεῖς· Πινδ.Ν.7,73 ἀδιάντος αὐχένα | ἀνευ ἰθρῶτος·

ἀδιάντος (Ι) (2) κ. ἀδιάντον (Ι) φυτὸν τῆς τάξεως τῶν περιδωδῶν, ἀδιάντον τὸ καλλίγρυκον, -τὸ πολὺτριχον,-τὸ τριχομανές.

ἀδιαντροπία ἡ| κ. ἀδιαντροπία ἡ| δημ. ἔλλειψις ἐντροπῆς, ἀδαικφισία, ἀναίδεια, συνών. ξεσιπώσινη, ξαδιαντροπία.

ἀδιαντροπος-η-ο δημ. ἀνευ αἰδοῦς, ἀνευ ἐντροπῆς, ἀάκριπτος, ἀναίδης. Ἐπίρρ. ἀδιαντροπα.

ἀδιάντως-ον μον. ἀτέλειος, ἀκατόρθωτος || κ. νεώτ. μὴ διανυθεῖς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ διανυθῇ· ἀδιάντως ὁδός, -ἀπόστασις.

ἀδιάξετος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐξεσμένος, ὁ μὴ διὰ ξέσεως λειανθεῖς.

ἀδιαξίφιστος-ον νεώτ. μὴ ὑποστάς διαξίφισμός εἰς ἐπιθέσεις διὰ ξίφους, μὴ διαξίφιστος ὑπὸ ξίφους || μὴ τρωτός ὑπὸ ξιφιστῶν || συνηθ. εἰς μτφ. ἐννοίαν, μὴ ὑποστάς ἐπιθέσεις ἢ ὑπαιτιμωγῆς λόγου ἢ μὴ τρωτός ὑπὸ τοιούτων, ἀτρωτος, ἀπρόσβλητος, ἀκατόβλητος.

ἀδιαπαγαγνήτος-ον νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν τῆς προσηκούσης ἀνατροπῆς καὶ διαπαγαγωγῆσεως· λάος ἀδιαπαγαγνήτος εὐχέρως παρασύρεται ὑπὸ δημονόκων || ὅν δὲν δύναται τις νὰ παιδαγωγῇ || οἱ φύσει ἀγροῖται καὶ οἱ ἄλλως ἀνίσταρποι εἶναι ἀδιαπαγαγνήτοι.

ἀδιαπαρβένευτος-η-ο δημ. ἀδιὰ παρβένετο κόρη, παρβένος, ἀδιακόρευτος βλ. λ.: ἀδιαπαρβένευτο κορίτσι.

ἀδιάπαυστος-ον μτγν. ἀδιάλειπτος, συνεχής· [ὁρμητικός] || κ. νεώτ. ἀκαταπαυστος, διηνεκής, παντοεινός. Ἐπίρρ. ἀδιάπαυστως.

ἀδιάπατος-ον μον. ὁ μὴ διαπεσσόμενος, ὁ μὴ δυνατόν νὰ χωνευθῇ, νὰ ὑποστῇ πέφιν ἢ ὥριμασις· ὁδρος ἀδιάπατος.

ἀδιαπέραστος-ον ἐκείνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ διαπεράσῃ, νὰ διατρήσῃ· ὥρως ἀδιαπέραστος, χάλυψ ἀδιαπέραστος 2) στεγανός.

ἀδιαπεφία {η} τό μὴ διαπέπτεσθαι, ἡ ἀχυνεφία.
ἀδιαπηθήτος-ον νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαπηθήσῃ· || κ. μτφ. **ἀδιαπηθήτος** θυαγρεία.
ἀδιαπιστώντος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαπιστωθεὶς, ὁ μὴ δι' ἔγγράφου ἢ μαρτυρίας πιστοποιηθεὶς· γε-
 νονότα ἀδιαπιστώτα, νομ. ἀξιώσεις ἀδιαπιστώται.
ἀδιάπλαστος-ον ὁ μὴ διαπλασθεὶς, ὁ μὴ λαθὼν
 σχῆμα· Γλατ. Π.μ. 91D· || **ἀδιαμόρφωτος** Σουῖδ·
ἀδιάπλαστος βάτραχος· || κ. νεώτ. ἀδιάπλαστον
 σῶμα, -στήθος· || κ. μτφ. **ἀδιάπλαστος** χαρακτήρ.
ἀδιαπλάστος ἐπίρρ. ἄνευ διαμορφώσεως,
 ἀσχηματίστος, ἀμορφώτως.
ἀδιάπλεκτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαπλεχθεὶς εἰς
 βοστρυχούς, ἀπλεξούδωτος.
ἀδιάπλευστος-ον νεώτ. μὴ διαπλευσθεὶς ἢ μὴ
 δύναμενος νὰ διαπλευσθῇ· αἱ περὶ τοὺς πόλους
 θάλασσαι εἶναι ἀδιάπλευστοι.
ἀδιαπνευστός μτγν. δὲν ἔχω διαπνοήν, δὲν
 ἔχω ἐξάτμιαν, εἶμαι ἀξήρατος·
ἀδιαπνευστία {η} νεώτ. ἐπιστημ. Ἑλλειψίς δια-
 πνοῆς ἢ ἐξατμίσεως, ἀλλως λατρ. διαφόρησις βλ. λ.
ἀδιάπνευστος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑφιστάμενος δια-
 πνοῇ, ἐξάτμιαν, ἀξήρατος, ἀρρίπιστος, ἀντιβ.
 εὐδιάπνευστος· **ἀδιάπνευστος τόπος**, ἀδιάπνευστος
 σώματα· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ διαπνέων, ὁ ἄνευ ἀνα-
 πνοῆς· Ἰάμβλ. Π.β. 188 σύντονος καὶ ἀδιάπνευστος
 ἐξέτασις (χωρὶς ἀνάσα). Ἐντ. τὰ· **ἀδιαπνευστία** {η}
 καὶ ἀδιαπνευστέα.
ἀδιάποικιλτος-ον νεώτ. μὴ ἔχων ποικίλματα,
 διακοσμήσεις, στολίδια, λέγεται ἰδίως ἐπὶ ὑφασμά-
 των, κεντημάτων, πολυτίμων κοσμημάτων κ.τ.λ.
ἀδιαπόνητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀχθεὶς εἰς πέρας,
 ὁ μὴ συντελεσθεὶς· || ἀχώνευστος.
ἀδιαπορεύματος-ον μτγν. ἀδιάδατος.
ἀδιαπραγμάτευτος-ον νεώτ. μὴ ὦν ἢ μὴ γε-
 νόμενος ἀντικείμενον διαπραγματεύσεως· ἀδια-
 πραγμάτευτος γάμος—τὰ τῆς συμβάσεως εἶναι
 ἀκόμῃ ἀδιαπραγμάτευτα.
ἀδιαπραγματεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ δια-
 πραγματεύσεως, ἄνευ συνεννοήσεως καὶ συμφωνίας.
ἀδιαπρακτός-ον νεώτ. μὴ ἔχων ἀκόμῃ δια-
 πραχθῇ· τὰ μόνον ἐν διανοίᾳ ἀδικήματα δὲν
 ὑπόκεινται εἰς ποινήν καθ' ὃ ἀδιάπρακτα, συγ-
 γ. ἀσυντέλεστος βλ. λ.· || καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
 διαπραχθῇ· **ἀδιάπρακτοὶ** ὀθλοί.
ἀδιάπρεπος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων
 διαπρέψῃ, διακριθῇ, ἀντιβ. νεώτ. διαπρεπής·
 φτωχὸς κἢ ἀδιάπρεπος πέρασε ὅλη τὴ ζωὴ του
 στὴν ἐπαρχίαν.
ἀδιάπραιοτος-ον μτγν. ὁ μὴ προσπατῶν, ὁ
 μὴ προσκόπων· || νεώτ. κ. ὁ ἄνευ λάθους.
ἀδιάπτωτος-ον ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σφάλμα,
 ἀναμάρτητος, ἐπιτυχής, ἀμemptos· Λογγίν. 33,5 ἀδι-
 άπτως συγγραφεὺς ἐκείνος οὗ τὸ ὄφρος εἶναι
 τέλειον· 2) ὁ μὴ καθυστερῶν, διαρκής· ἀδιά-
 πτωτος μνήμη, χρόνος· || ἀδιάπτωτον {το} κ. ἀ-
 διαπτασία {η} ἐπὶ ὄφρου, τὸ τέλειον· Λογγίν. 36,4.
 || κ. νεώτ. **μέ** ἀδιάπτωτον εὐθυμίαν, συνῶν. **μέ** ἀ-
 μεῖωντον, **μέ** συνεχῇ εὐθυμίαν.
ἀδιαπτότως ἐπίρρ. ἀναμάρτητος, ἀμείωντος.
ἀδιάρθρος-ον μτγν. ἀπὶ ἀδιάρθρωτος βλ. λ.
ἀδιάρθρωτος-ον ὁ μὴ διαρθρωμένος, μὴ συνε-
 ζευγμένος, ἀσύνδετος· Ἀριστλ. Ζ1579A24· 2) ἐπὶ
 φωνῆς, ἀναρθρος· Πλούτ. 378C.
ἀδιαρθρώτως ἐπίρρ. ἄνευ διαρθρώσεως,
 || ἄνευ συνδέσεως.
ἀδιάρρηκτος-ον μτγν. ὁ μὴ διαρρηγείς, ἢ μὴ
 δύναμενος νὰ διαρραγῇ, συγ. δημ. ἀκόρυστος.
ἀδιάρρηκτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαρραγείς.
ἀδιάρρηκτος-ον δημ. ἀδιάρρηκτος βλ. λ.
ἀδιάρρηκτος-ον μτγν. ὁ μὴ διεργαῶν εἰς τε-
 μάχια· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαρρηχθῇ· **ἀδιάρρη-**

κτον χρηματοκιβώτιον 2) καθόλου, ἄρρηκτος,
 σταθερὸς, ἀσφαλής· || κ. μτφ. **ἀδιάρρηκτος** φίλις.
ἀδιαρρίπιστος-ον Ἰα. ὁ μὴ ῥιπιδίῳ διαρρίπι-
 ζόμενος.
ἀδιαρροή {η} ἀρχ. λατρ. ὄρος «ἡ τῶν διαρ-
 ρεόντων παντελὴς ἐποχὴ» δηλ. ἐπιλοχεῖσις.
ἀδιασάλευτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διασαλευθεὶς, ὁ
 ἀδιατάρακτος· ἡ ἀσφάλεια τῆς ὑποψέβου ἀδια-
 σάλευτος· φίλις ἀδιασάλευτος.
ἀδιασάφητος-ον μsn. ὁ μὴ διασαφηθεὶς, ὁ
 μὴ ἐξηγηθεὶς 2) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν διασαφήσεως
 τελωνιακῆς, βλ. διασάφησης.
ἀδιασείστος-(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
 διασειόμενος, ἀσειστός, ἀκλόνητος, ὁσφολής· γέφυ-
 ρα ἀδιασειστός· || μτφ. ἀδιασειστός πεποθιστός
 -ἐπιγέρσιμος. Ἐπίρρ. ἀδιασειστός ὀκλονήτως.
ἀδιασέλες-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων διάσελα, δια-
 δάσεις, διόδους· ῥονοὶ ἀδιασέλες.
ἀδιασκεδάστος-ον {η} μsn. κ. νεώτ. ὁ μὴ δια-
 σκεδασθεὶς, ὁ μὴ διασκορπισθεὶς· ὑποψία-δυσσε-
 ράκειαι ἀδιασκεδάστοι.
ἀδιασκεδάστος-η-α {η} δημ. ὁ μὴ διασκεδά-
 στας· ἀδιασκεδάστος πέρασα τίς γιορτὴς· || κ.
 ἐνεργ. ὁ μὴ διασκεδάζων τοὺς ἄλλους· ἀδιασκε-
 δαστὴ εἶναι ἡ συντροφία του Ἰατερπῆς, πρβ.
 διασκεδαστικὸς κ. διασκεδάζω.
ἀδιασκελιστός-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν
 δύναται τις νὰ διασκελισθῇ, νὰ διαβῇ, νὰ ὑπερη-
 βῇ· ἀδιασκελιστο χαντήκι, ἀδιασκελιστος τοί-
 χος, συνῶν. ἀδρασκέλιωτος βλ. λ.
ἀδιασκεπτός μsn. ἀπερικεπτός.
ἀδιασκευός-ον Σουῖδ. ὁ μὴ διασκευασμένος, ἀ-
 κάσμητος· 2) ὁ μὴ διασκευασθεὶς, ὁ μὴ μετα-
 βληθεὶς πρὸς ὀρισμένον τύπον, ἀδιασκευαστός.
ἀδιασκοπήτος-ον μsn. ὁ μὴ διασκοπηθεὶς.
ἀδιασκοπιός-ον μsn. ὁ μὴ σαρφός, ὁ μὴ ἐναργής.
ἀδιασκορπιστός-ον ὁ μὴ διασκορπισθεὶς.
ἀδιασπάρθης-ον νεώτ. μὴ ἔχων διασπαρθη-
 τή, σπαρταλήθῃ, συγ. ὁ διασκορπιστός.
ἀδιασπαστός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ διακεκομμένος,
 διαρκής, συνεχής· Ξεν. Ἀγν. 1,4 οὐδέμια ἀρχὴ
 ἀδιάσπαστος οὔτε δημοκρατία οὔτε ὀλιγαρχία
 οὔτε τυραννίς· || ἄρρηκτος, ἀχώριστος· ἀδιά-
 σπαστος φίλις. Ἐπίρρ. ἀδιασπαστός.
ἀδιαστέατος-ον μsn. ὁ μὴ διαστελλόμενος
 ἀπὸ ἄλλων, ὁ μὴ διακρινόμενος 2) νεώτ. ὁ μὴ
 δεκτικὸς διαστολῆς, ὁ μὴ αὐξάνων κατ' ὄγκον.
ἀδιαστασία {η} μτγν. Ἑλλειψίς διαστάσεως, συν-
 ἔχεια· Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 81.
ἀδιαστάτος-ον μsn. ὁ ἄνευ διαλειμμάτων, συν-
 εχής 2) ὁ ἄνευ διαφοράς 3) κ. νεώτ. ἐπιστημ.
 ὁ ἄνευ διαστάσεων. Ἐπίρρ. ἀδιαστάτως.
ἀδιασταυρώτος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
 μετ' ἄλλου διασταυρούμενος, συναντώμενος· ἀ-
 διασταυρώματα πυρὸς—ἀδιασταυρώματα θρόνοι
 2) μόνον δημ. ἀσυμβιβαστός, ἀμετάπειστος.
ἀδιαστικτός-ον μτγν. ὁ μὴ διεστικμένος, ὁ μὴ
 φέρων στίγματα 2) συνεχής.
ἀδιαστολεός-ον γραμματ. ὁ μὴ διαστελλόμενος,
 συγκεχμμένος, ἀόριστος.
ἀδιαστομός-ον μτγν. ὁ μὴ ὠνομασμένος 2) ὁ
 κελεύμενος πανταχόθεν, ὁ ἄνευ διοδῶσεως
 || οὗ εἶναι ἀποκεκλεισμένον τὸ στόμιον, ὁ πόρος,
 συγ. δημ. στομωμένος.
ἀδιαστραπτός-ον νεώτ. ἀνεπίδεκτος διαστρο-
 φῆς· ἀδιαστραπτός γνάμη· || εἰδ. ἐν τῇ ζωῳλ. ἐπὶ
 τῶν ὀφθαλμῶν ζῶων πνῶν 2) μτφ. ὁ μὴ διε-
 φθορῶμενος, ὁ μὴ ἠλλοιωμένος, ὁ μὴ ὑποκείμενος
 εἰς διαστροφήν.
ἀδιαστράβητος ἐπίρρ. ἄνευ στροφῆς, συνεχῶς.
ἀδιαστρόφος-ον ὁ μὴ ἐκτρέφοντας ἀτροφός. Ἐ-
 πίρρ. ἀδιαστρόφος.

ἀδιάσφαλτος-ον μτγν. ὁ ἄνευ σφάλματος, ἄνευ πλάνης. Ἐπίρρ. ἀδιασφάλτως.
ἀδιάσχιτος-ον ὁ μὴ διασχιθεὶς : Ἀριστ. Ζτ 532 η' 13.

ἀδιάσωτος-ον μτγν. ὁ κακῶς διατηρηθεὶς : ἀ- διασωτων βιβλίων, ἀδιάσωτος ἐπιγραφὴ, ἀδιά- σωτος κώδιξ' || νεώτ. κ. ὁ μὴ διασωθεὶς : ἀδι- άσωστα εἰμια' 2) νεώτ. ἀνεπίδεκτος διασω- σεως, σωτηρίας, συνών. δημ. ἀγλύτωτος.

ἀδιάτακτος-ον μτγν. ὁ μὴ διατεταμένος, ἀτα- κτοποιήτος : ἀδιάτακτος πάλις, ἀδιάτακτος ὄχλος' 2) νεώτ. { κ. δημ. ἀδιάτακτος } ὁ μὴ διαταχθεὶς, ὁ μὴ λαθὼν διαταγὴν, ὁ ἄνευ διαταγῆς γενόμενος' 3) δημ. κ. ὁ ἀνόμηγος, ὁ χωρὶς τάξεως { εὐπρέ- πειας } φερόμενος' || κ. ὁ ἀσύνετος, κ. ὁ ἀσυνε- χής, συνών. ἀκέφαλος, ἀκατάστατος : ἀδιάτακτος στὰ- νάτων του θά' ναι καὶ στὰ γράμματα' 4) δημ. ὁ μὴ καταλιπὼν διαθήκην { διάτα } : πέθανε ξε- φθικά κι ἀδιάτακτος.

ἀδιάτακτως ἐπίρρ. ἀτακτοποιήτως, ἄνευ δια- τάξεως, κατατάξεως' 2) ἄνευ διαταγῆς.

ἀδιάτάρακτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαταραχθεὶς, ἀδιασάλευτος : ἀδιάτάρακτος εἰρήνη.

ἀδιάτατος-ον μτγν. ὁ μὴ διατεταμένος, ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ διάτασιν βλ. λ.
ἀδιάτηρτος-(η)-α(ν) νεώτ. καὶ δημ. ὁ μὴ δια- τηρηθεὶς' || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διατηρηθῇ : ἀ- διατήρητοι καρποὶ { οἱ ταχέως σπληόμενοι }' 2) μδ- νων δημ. οὐ δὲν γίνεται ἐπιμέλεια συντηρήσεως : ἀδιάτηρτο σπῆτι φαίνεται παλιό' || κ. ἐνεργ. ὁ μὴ καλῶς τρέφων καὶ συντηρῶν αὐτόν : ἀδιατή- ρητος ἀνθρώπος γλῆγορα γεράζει.

ἀδιατηρήτως νεώτ. ἐπίρρ. ἄνευ διατηρήσεως.

ἀδιάτρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διατρημέ- νος, ἀδιαίρετος, ὁλῶς ἀδιάτομος.

ἀδιάτομος-ον νεώτ. ἀνεπίδεκτος διατομῆς.

ἀδιάτρυπτος-ον μτγν. ὁ μὴ διατρυνωθείς, ὁ μὴ ἀπέρρηστος' || ἀσάφης, ἀκατανόητος.

ἀδιάτρητος-ον μτγν. ἀμετακίνητος, ἀμετάβλη- τος' || ἰσχυρονόμος : ἀδιάτρητος γνώμη.

ἀδιατρεφία { η } μτγν. ἰσχυρογνωμοσύνη.

ἀδιάτρητος-ον νεώτ. ἀδιατρυπητός, ἀδιαπέρα- στος. Ἐντ. ἀδιατρησία { η }.

ἀδιατυπώτος-ον μτγν. ὁ μὴ διατυπωθεὶς, ὁ μὴ λαβὼν μορφήν, ἄμορφος : Διόδ. 1,10' || νεώτ. ὁ μὴ διατυπωθεὶς διὰ λόγου, ἔγγραφο, ἢ προφορ.

ἀδιαυλός-ον ἐπὶ τοῦ Ἀδου : Εὐρ. Ἀν.860 Φερ- σεφῶνας ἀδιαυλὸν ὑπὸ δόμον { ὀνόθεν ἐπι- στροφή δὲν ὑπάρχει, ὁλῶς μόνον μετὰ βασις }.

ἀδιαφάνεια { η } νεώτ. ἢ ἑλλειψὶς διαφανείας βλ. λ. : τὰ πλείστα τῶν στερεῶν σωμάτων ἔχου- σιν ἀδιαφάνειαν,

ἀδιαφανής-ές νεώτ. ὁ μὴ διαφανής, διὰ μέ- σου τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ : ἀδιαφα- νής ὕαλος. Ἐντ. ἀδιαφάνεια { η }, ἐπίρρ. ἀδιαφανώς.

ἀδιαφάντευτος-η-ο δημ. ἀνυπεράσπιστος, ἀ- προστάτευτος, ἀνεπηγήτως' || κ. παλαιότερ. : ἀ- διαφάντευτη χώρα ἢ μὴ ὑπὸ φρουρῶν προστα- τευομένη, ἢ ἑσπερημένη στρατιωτικῆς ἀμύνης, οἱ Σικελῶνες ἐδαιγούμιναν τότε πᾶσα τὴν ἀδια- φάντευτη χώραν' 2) ἀτακτοποιήτος : τὰ ὀρφαν- νικά εἶν' ἀδιαφάντευτα, τὰ τρώει ὁ ἕνας κι ὁ ἄλλος—πέθανε κι ἄφηκε τίς δουλειές του ἀδιαφάντευτες.

ἀδιαφεικτός-ον νεώτ. μὴ ἐπιδεχόμενος δια- φευγῆν, ἀναπόφευκτος, δημ. ἀξέφευγος.

ἀδιαφήμιτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαφημισθεὶς, ἀδιαόλητος, συγγ. δημ. ἀρεκλιαριστός.

ἀδιαφειραία { η } ἀδιαφορία βλ. λ.

ἀδιαφθαρτός-ον ἀδιάφθορος βλ. λ. : Πλάτ. Ἀπολ.348 αὐτοὶ μὲν αὖ διεφθαμένοι οἱ δὲ ἀδιάφθοροι' || νεώτ. μὴ ἔχον διαφθορᾶν.

ἀδιαφθορία { η } τὸ νὰ μένῃ τις ἀδιάφθορος, ἄνευ φθορᾶς' || κ. μτφ. ἀκεραϊσμός.

ἀδιάφθορος-ον ὁ μὴ διεφθαρμένος, ἀγνός : Δημ.325,15 ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίως ἀδιάφθορου τῆς ψυχῆς' || νεώτ. ἀδιάφθορος χαρακτήρ' || ἐπὶ δικαστῶν, μαρτύρων καὶ ἀρχόντων, ἀδέκαστος' || ἐπὶ γυναικί, ἢ ὁλῶς ἠθική, ἢ παρθενὴς ἢ ἁμω- μος' 2) ἀφθαρτός, ἀνώλεθρος : Πλάτ. Φ 106D τὰ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορον ἔστιν.

ἀδιαφθόρως ἐπίρρ. ἄνευ διαφθορᾶς, ἄνευ φθο- ρᾶς' || ἐν εἰδικῇ ἐκκλ. σημασίᾳ : ἀγνός { περὶ τῆς Παναγίας } : τὴν ἀδιαφθόρως τεκοῦσαν.

ἀδιαφελονίκητος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαφιλονικού- μενος, ἀδιαφιλοισθητής.

ἀδιαφρόντος-η-ο δημ. μὴ παρέχων ὠφέλειαν, χωρὶς κέρδους, χωρὶς ἀδιάφορο : παρομι. ἀδιαφρό- νητὴ ἐκκλησίᾳ τὸ φῶλα στὰ ματια τοῦ παπᾶ { ἀξιο- λύπητος ὁ ἔχων ἀνεπιμερῆς ἀσχολίαν }, ἀδιαφρό- νητο πράμα πομπὴ τοῦ κόσμου { τὰ ἀνωφελῆ εἶ- ναι ὑπὸ πάντων περιφρονημένα }' 2) ἀδιάφορος : Βλαστ. Συμμ.15' 3) ἀχρηστός, ἀχρησίμευτος : Βλαστ. Συμμ.45 κ. ἀσήμενος : παρομι. ἀδιαφρόντος, ἀν- θρωπῶς στανίδι σάμιο { ἐπὶ ἀσημάντου ἀνθρώπου δὲν δύναται τις νὰ βασιοισθῇ }' 4) ἐξεδιώκωντος : Βλαστ. Συμμ.30 ἀδιαφρόντος καυγάς' 5) ἰο, νός, ἐξηγητικῶς, καχεκτικῶς : οἱ θερμὲς τὸν κατάν- τησαν ἀδιαφρόντο' ὁ μὴ ἀποδίδων τόκον, διά- φορο βλ. λ.' 7) ἀδιάφορος, ἀποθῆς : καθίσταται καὶ βλέπει τὸν καυγᾶ ἀδιαφρόντος.

ἀδιαφρόνως μτγν. εἰμαι ἀδιάφορος, δὲν δια- φέρω, εἰμαι ὁμοίος' || ἀδιαφροεὶ μετ' ἀπαρεμφ- τὸ εἶναι τινα ἀδιάφορον nihil refert' 2) νεώτ. δὲν ἐνδιαφέρομαι, δὲν μέ μελεῖ.

ἀδιαφρόρησις { η } μτγν. ἀδιαφορία βλ. λ.

ἀδιαφρονητικός-ή-ον μτγν. ὁ μὴ διαφέρων' || ἀδιαφρονητικόν τι ἀδιαφορία : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,1,14.

ἀδιαφρόρητος-ον μτγν. ἰατρ. ὁ μὴ ἐξατμιζόμε- νος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ τῶν πόρων τοῦ σώ- ματος.

ἀδιαφορία { η } μτγν. ὀλιγωρία, ἀμέλεια, περι- φρόνησις' 2) ἑλλειψὶς διαφοράς, ταυτότης ση- μασίας' || νεώτ. κ. ἀπάθεια.

ἀδιάφορος-ον ὁ μὴ διάφορος, ὁμοίος' || ἀδιά- φορα { τὰ } τὰ μήτε καλὰ μήτε κακὰ, res indiffe- rentes' 2) ἀδιάφορος συλλαβὴ ἢ κοινὴ, anacera' 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος.

ἀδιαφρόνως ἐπίρρ. ἄνευ διαφοράς' || ἄνευ ἐν- διαφερόντος' || ἄνευ διακρίσεως κ. διαστολῆς' δημ.

ἀδιάφορα ἄνευ διακρίσεως' 2) μὲ ἀδιαφορίαν.

ἀδιάφρακτος-ον μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἄνευ δια- φραγμάτων ἢ ἄρθρων, ἀντίθ. γονατώδης.

ἀδιάφукτος-ον μτγν. ἀφукτος βλ. λ.

ἀδιαφύσσιτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διαφύσσιτος, ὁ μὴ καταστὰς ἐλημέρος' 2) ὁ περὶ οὗ δὲν ὑπάρ- χουν σαφῆ δεδομένα, ὁ μὴ μὴ διευκρινισθεὶς : τὸ ἀδιαφύσσιτα σημεῖα τοῦ ἐγκλήματος.

ἀδιαχειρίστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διαχείρισιν' || ὁ μὴ ὑποδιληθεὶς εἰς διαχείρισιν' 2) ὁ ἀνεπίδεκτος διαχείρισεως.

ἀδιαχειρίστως νεώτ. ἐπίρρ. ἄνευ διαχείρισεως.

ἀδιάχυτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀναλυόμενος διὰ τῆς ἐθέσεως : Θεοφρ. Αἰτ. Φ.122, ἀντίθ. τῷ εὐδιά- χυτος' 2) ὁ μὴ διακεχυμένος : Ἰνν. Εὐσχημ.3' 3) ἐπὶ ὕφους λόγου, ὁ συμπεπικνωμένος : Λογγίν.34,3' 4) ἀδιάχυτος „πρὸς ἢ μὴ ἐξωτερικευομένη.

ἀδιαχώριστος-ον νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συν- υπάρξῃ μετ' ἄλλου ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ' || ἀδια- χώρητον { τὸ } φυσ. ἢ γενικὴ ἰδιότης τῶν σωμάτων καθ' ἣν δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃσιν ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ πλείονα τοῦ ἐνός.

ἀδιαχώριστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διαχω- ριστός, ὁ μὴ διακρινόμενος ἀπὸ ἄλλου ΕΜ.

ἀδιαχωρίστως ἑπίρρ. Ἦα ἀδιασπάτως.
ἀδιάφθευτος-ον μτν. ὁ μὴ διαφθευδόμενος, ἀσφαλῆς· ἀδιάφθευτον κριτήριον || κ. νεώτ. ὁ μὴ διαφθευθείς· ἀδιάφθευστος εἰδής.
ἀδιδολίστος-η-ο κ. ἀδιδολῆτος δημ. ὁ μὴ ὀργωθεὶς δευτέραν φοράν, συνών. ἀνευτερωτός βλ.λ.
ἀδιδακτος-ον ὁ μὴ διδαχθεὶς, ἀδαής, ἀπειρός τινος· Δημ.520,13· 2) ὁ μὴ διδασκόμενος ἀλλ' ἐμψύτως γινωσκόμενος, αὐταδίδακτος· 3) ἀδιδακτον δράμα τὸ μὴ παρασταθέν· || ἀδιδακτος χορὰς ὁ μὴ ἠσκημένος· 4) νεώτ. ὁ μὴ διδαχθεὶς, ὁ μὴ καθάδνηθεις· || ἴδια ἐπὶ τὸν σπουδασμάτων· ἀδιδακτον μάθημα. Ἐπίρρ. ἀδιδακτως δημ. ἀδιδαχτα, συγγ. ἀπαυδαχτα, ἀναρμηνευτο.
ἀδιδυμος-ον μυν. ὁ ἀνευ διδύμων (ὀρχεων).
ἀδιεγάρτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διεγερθείς, ἐρεθισθείς· πάθη ἀδιεγάρτα· || ὁ μὴ δεκτικὸς διεγέρσεως, ἥρεμος. Ἐπίρρ. ἀδιεγάρτως.
ἀδιελέυτος-ον νεώτ. ὁ μὴ, εἰσδύσας, ὁ μὴ εἰσχωρήσας· 2) ὁ εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ εἰσχωρήσῃ· ἀδιελεύτου αἱ πολικαὶ ἐκτάσεις.
ἀδιέκαστος-ον μυν. ὁ μὴ ἔχων διέκασιν, διεξοδῶν· ὁδὸς ἀδιέκαστος ἀδιέξοδος.
ἀδιεκδικητος-ον νεώτ. ὃν δὲν διεκδικεῖ τις· περιουσία-, κληρονομία ἀδιεκδικητος.
ἀδιέκδυτος-ον μτν. ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ. Ἐπίρρ. ἀδιεκδύτως.
ἀδιενεργητος-ον νεώτ. μὴ ἔχων ἐνεργηθῆ, διεξοχθῆ· ἡ δικὴ μὲναι ἀδιενεργητος.
ἀδιεξέργαστος-ον ὁ μὴ ἐξεργασμένος· Ἰσακρ.5,109 ἀδιεξέργαστος τόπος.
ἀδιεξέταστος-ον ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐξέτασιν, ἀνεξερευνήτας· Ἐδδομ.Σειρ.21,16.
ἀδιεξηγητος-ον ὁ μὴ δύναμενος νὰ διεξηγηθῇ, νὰ περιγραφῇ· 2) μτν. ἀνεξήγητος.
ἀδιεξηλθης-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ, νὰ ἐξακριβώσῃ, ἀόριστος εἰς ἔκτασιν ἢ χρόνον· Ἀριστλ.Φυσ.207 β 29· 2) ἀδιεξέδοτος· Ὀρειθ.9,23.
ἀδιεξόδοτος-ον μυν. ὁ μὴ ἔχων διέξοδον, ἀδιέξοδος· Εὐστάθ.1688,37 λαβύρινθος ἀδιέξοδος.
ἀδιεξόδος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ διεξέλθῃ· ἐπὶ τόπων, μὴ ἔχων διέξοδον· ὁδὸς ἀδιεξόδος· ἐνεργ. ἀνικανὸς νὰ ἐξελθῇ διὰ μέσου· 2) νεώτ. ἀδιεξόδοτος (τὸ) μέρος ἢ κατάστασις μὴ παρέχουσα διέξοδον, διεκφυγὴν· περιήλθεν εἰς ἀδιεξόδοτον.
ἀδιεργαστος-ον ὁ μὴ ἐντελὲς ἐργασμένος, ἀτελεστάτος, ἀδιεξέργαστος· Ἰσακρ.12,268 μὴ καταλιπεῖν αὐτὸν ἡμιτελὴ μὲν ἀδιεργαστον.
ἀδιερευνητος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ διερευνήσῃ· Πλάτ.Τίμ.251· || ὁ μὴ διερευνηθείς· 2) ἐπὶ προσώπῃ. ὃν δὲν ἐξήτασε τις· Πλάτ.Δίωμ.19.
ἀδιευθέτητος-ον νεώτ. ὁ μὴ διευθετηθείς.
ἀδιευκόλυντος-ον νεώτ. μὴ τυχὼν διευκολύνσεως, παροχής εὐκολιών.
ἀδιευκρίνυτος-ον μτν. ὁ μὴ διευκρινημένος, ἀδιασάφης, δημ. ἀξεκαθάριστος.
ἀδικήχης-ές μτν. ὁ μὴ δικάων, συνεχής.
ἀδικῶ δημ. (ἐκ τοῦ ἀδω) τραγουδῶ ἡδῶς, μελωδικῶς, γλυκὰ· δ.τραγ. ποῦ κατακρίβῃ ὡς πέρδικα κὶ ἀδίβῃ σὺν ἀηδόνι.
ἀδικήγητος-ον ὁ μὴ τυχὼν διηγήσεως, ὅ,τι δὲν διηγήθη τις· || ὅ,τι δὲν δύναται τις νὰ διηγηθῇ, ἀνεκδήγητος, ἀπεριγάρτος· Ξεν.Κύρ.8,7,22· || κ. δημ.: εἶναι ἀδ(ι)ήγητα τὰ πάθη μου.
ἀδικήθητος-ον ὁ μὴ διηθηθείς, μὴ διωλυμένος, μὴ στραγγισθείς· Ἰνν.Διαγ.· Ὁξ.384.
ἀδικία δημ. ἑπίρρ. παρὰ τὸ δίκαιον, ἐξ ἐπινωσίας ἢ ἐκ πλάνης ἀδικίας· ἀδικία τὸν ἐφυλάκισαν, —ἀδικία τὸν ἐδίωξε ὁ ἀνεπιτυχικός του· 2) ἀδασίμω, ἀνατιολογητῶς· ἀδικία μὲ φθορῶνεται· 3) παρὰ τὸ πρῆπον· ἀδικία πέθανε ἡμπορεύσε νὰ γλυτώσῃ· 4) ἀνωφελῶς, ἀσκόπως, ματαιοπῶνως·

ἀδικία παιδεύσαι νὰ πετύχῃς, —ἀδικία πολέμωσας, φρ. μὴ χάνῃς τὰ λόγια σου ἀδικία, παροίμ. τὸν ἀράπη κὶ ἂν λευκάνῃς | ἀδικία τὸν κόπη κάνας, φρ. ἀδικία τὸν ἀδικῶν | ὁλως ἀνωφελῶς |.
ἀδικισαρχος (ὁ) παρὰ κικ. πρὸς Ἀπ.2,12 εἰσὶ ποσὶ ἀδικισαρχοῦ· οἱ ἀδικοὶ ἀρχόντες, ἡ πεποισμένη ὡς ἀντὶ8, τὸν δικαιοφροῦς, πρὸ. ἄλλος.
ἀδικαιοδοτήτης-ον Διοδ.38,39 ἀδικαιοδοτήτης Σικελία ἐνθα δὲν ἐπικρατεῖ, δὲν ἀπονέμεται τὸ δίκαιον.
ἀδικαιολόγητος-ον μτν. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῇ· ἀδικαιολόγητος πράξις-παράλειψις κ.τ.τ. Ἐπίρρ. ἀδικαιολογητῶς.
ἀδικαιώτως-ον νεώτ. ὁ μὴ δικαιοῦναις.
ἀδικασίαι (ἡ) μτν. ἀδικία.
ἀδικαστος-ον κ. δημ. -ας-η-ο ὁ μὴ δικαιοῦναις, ὁ μὴ ὑπὸ τὴν δικαστηρίου κριθεὶς· ἀδικαστος δίκη-, ὑπόθεσις· || ὁ μὴ ἀποφασισθείς. Ἐπίρρ. ἀδικαστος ἀνευ δικῆς.
ἀδικέωμι· ἀρχ. βιωτ. ἀπὶ ἀδικέω.
ἀδικευστικός-ως (ἡ) μτν. βλ.ἀδ. Στ.8,325, ἐνέργεια κατ' ἀδικίαν.
ἀδικέω δημ. ἐξ ἰδιωτελείας ἀδικῶ, νοσιφίκομαι· μὲ ἀδικέωφς στὴ μοιρασίᾳ, παροίμ. ὅπου ἀδικεῖται στὰ στερνὰ ρεῖει (σπῆται), —ὅποιος ὀφρανὰ ἀδικεῖται· ἡ τὸ θεὸν τὸ βρῖσκεται, —ἀδικεῖται τὸ φτωχὸ ἀγνάντευε καὶ κατὰ τὸ θεόν· 2) ὁλως κἀμὼν ἀδικίαν· δ.τραγ. Θεὸς μεγαλοδυνάμεις, σὲ μὲνα ἦταν νὰ ἐλάφῃς | νὰ πάρῃς τὸν καλὸ μου γιὰ κὶ ἐστὶ νὰ μ' ἀδικέφῃς.
ἀδικέω εἶμαι ἀδικός, πράττει ἀδικίαν· Ἀριστλ.Ρητ.1,10,3 ἀδικεῖν ἐστὶ τὸ βλάπτειν ἄνθρωπον παρὰ τὸν νόμον, Πλάτ.Ἀπολ.19 β Σωκράτης ἀδικεῖ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν καὶ ἄλλους τὰ αὐτὰ ταῦτα διδόντων· 2) διαπραττὼν ἀδικίαν κατά πινος, βλάπτων τινά· Ἦρ.1,112 οὐτε σὺ ἀλώσας ἀδικέων τοὺς θεσπαστάς, Δημ.556,27 τοσαύτ' ἐστὶν, ἃ πολλοὺς ὤμων ἠδικηκε· 3) παθ. πᾶσιν ἀδικίαν, βλάπτουσι ὑπὸ τινος· Σοφ.ΟΚ Κ 174 μὴ δῖτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας, Πλάτ.Συμ.196β Ἔρω8 οὐτ' ἀδικεῖ οὐτ' ἀδικεῖται οὐθ' ὑπὸ θεοῦ οὐτε θεόν.
ἀδική (ἡ) μτν. ἀκαλῆρη, κινδῆ, βούρλον.
ἀδικήσιον (τὸ) ἀδικος πράξις, βλ.ἀδ. ἴδιαι ἐκαύσιος καὶ μεμελετημένη· Ἀριστλ.ΗΗκ.1135Β20 ἀδικήματι δίκωρισται τῷ ἐκουσίῳ, Δημ.586,11 δεῖ καὶ τὰ τῶν νόμων ἀδικήματα κοινὰ νομίζειν (τὰς παροβασεῖς τῶν νόμων)· || νομ. πᾶσα ἀντίθεσις πρὸς τὸ δίκαιον τὸ νόμῳ ὀριζόμενον περιέχουσα προσβολὴν δικαίου· 2) τὸ δι' ἀδικίας ληφθῆν, τὸ ἀραγνῆ.
ἀδικήμενος Ἐπίρρ. ἀπὶ ἀδικούμενος.
ἀδικήσιος-ως (ἡ) μτν. ἀδικος πράξις, ἀδικία.
ἀδικήσων δεῖ ἀδικεῖν, πρᾶξει τις νὰ ἀδικῇ· Πλάτ.Πολ.365β φαμέν ἄνθρωπος ἀδικήσων εἶναι.
ἀδικητής (ὁ) μτν. ὁ ἀδικῶν, ὁ βλάπτων· || κ. δημ.: ἀδικητὴς ἀνθρώπος, δ.τραγ. Μ' ἀρνήθηκα ἀδικητῆ, ποῦ νὰ σὲ βρῶ τὸ κρίμα | καὶ νὰ σὲ φθῇ ἡ θάλασσα, τῆς Μπαρμπαριὰς τὸ κύμα, Παλαια.Πεντασύλ.43 δασαλεύει ὁ ἄλλος καὶ κοκκινίζει | σφῆπας ντροπισμένους ἀδικητῆς.
ἀδικητικὸς-ή-ον μτν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀδικῇ, ὁ ἐπηρεχθεὶς εἰς τὸ ἀδικεῖν, ἐπιβλαβής. Ἐπίρρ. ἀδικητικῶς, κατὰ τρόπον ἀδικῶν.
ἀδικητικός-η-ο δημ. ὁ μὴ δικάμηναις, μὴ ἐξ ἀδικίας ζημιωθεὶς· ὁλοι νὰ παραπονοῦνται, μὰ καὶ οὐ ὁ ἀδικητικός·
ἀδικητὸς-ή-ο δημ. ὁ ἀδικημένος, ἴδιως ἐξ ἀδικίας μεγάλῃν βλάβην ὑποστάς· ἀδικητὸς ἐχθρότης.
ἀδικηλῶ οἶοι. ἀπὶ ἀδικέω.
ἀδικικία (ἡ) κ. δημ. ἀδικία (ἡ) τὸ πρᾶττειν κακὸν Ἦρ.1,130 Κροῖσος ὕστερον τοῦτων ἀρξάντα ἀδ-

κίης κατεστρέφεται· 2) αὐτὸ τὸ ποστώμενον κακόν, ἀδικος πράξις, βλάβη· Ἦρ.6,13α ζημιώσαντες, δὲ κατὰ τὴν ἀδικίην πενήκοντα ταλάντοις, Δημ. 745,3 οὗς (νόμους) ἐπ' ἀδικίᾱ τῆς πώλεως τίθεσσι, παροιμ. τῆς ἀδικίας τὸ γέννημα οὐκ ποτισμένο μύλο, —τῆς ἀδικίας τὸ θησαυρὸν τὸν τρώει ἡ ἀμαρτία, —τῆς ἀδικίας τὸ φλουρὶ ἔτσι τὸ θέλει ὁ νόμος | ποτὲ νὰ μὴν τὸ χρεῖται δευτέρως κληρονόμος· 3) συκοφαντία, κατηγορία ἀδικος· Δ.τραγ. βαρεῖ ἀδικία μοῦ ρίξανε πῶς φίλησα κορίτσι. ἀδικιάρης | δὲ δημ. ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς τὰς ἀδικίας, ἡ φιλάδικος, ὁ ἀδικος, ὁ νοσηφιστὴς ἀλλοτρίων. ἀδικίᾱν ἢ ἀδικίᾱ δωρ. ἀντὶ ἀδικείᾱ.

ἀδικίου γροφὴ ἀρχ. διώξις, καταγγελία κατὰ τὴν βλαπτόντων τὰ δημόσια· 2) ἀδικος ἐπιδρομή· Ἦρ.5,89 ἀπὸ τοῦ Αἰγινητέων ἀδικίου (ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Αἰγ. εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀπτικῆς). ἀδικιωτός-η-ο κ. ἀδικαίωτός-η-ο κ. ἀγδικιωτός δημ. ὁ μὴ λαβὼν τὸ δικαίον του· ἀδικιωτός ἀπομεινα· 2) κυρίως ὁ δι' ἐν φωνευθέντα δὲν ἐλήφθη ἀπὸ τῶν συγγενῶν ἐκδικήσις· δ. τραγ. ἀσκότως καὶ ἀμάρτω τοι ἀδικιωτό τὸν κλαίον· 3) κ. ὁ ἀποθανὼν χωρὶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον συγγενεῖς | χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ δικαίον του |.

ἀδικιόγᾱλτης-τρια δημ. συκοφαντῆς, φιλοκατήγορος, δυσφημιστής.

ἀδικιογᾱνός κ. ἀδικιοβάνω κ. ἀδικιοδόλλω δημ. συκοφαντῶ, δυσφημῶ, κακοπιστώω καὶ ἀδικῶς, οὐχὶ βασιμῶς κατηγορῶ· παροιμ. θυὸ κακὰ κάνει κείνος ποῦ ἀδικιογᾱνέι.

ἀδικιογερνῶ κ. ἀδικιογερᾶνω δημ. ἀδικῶς, προῶργως γηράσκω· Ἀλφ. τῆς ἀγᾱ. Γιώτα· γεφύρι θὰ γενῶ μικρὴ μοι νὰ περάσῃς | νὰ ρῆς νὰ σφιζοῦμε τὰ θυὰ νὰ μὴ ἀδικιογερᾶσῃς.

ἀδικιοδόξω μτγ. ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω δοῶν δι' ἀδικίων μεσῶν· Διόδ.Σ 316.

ἀδικιοδόξια (ἡ) μτγ. ἀδικος δόξα, κακὸς σκοπός.

ἀδικιοθανάτιζω δημ. καταρωμὰ τινα νὰ πάθῃ ὁδικον θάνατον· ἄμπε. παθαίνω ὁδικον θάνατον· ἀνίσως καὶ δὲ σ' ἀγαπῶ, ν' ἀδικιοθανάτισω· ἢ ἀδικιοθανατισμένος ὁ ἀδικῶς ἀποθανών.

ἀδικιοθάνατος-η-ο δημ. ὁ παθὼν ὁδικον θάνατον, ἀδικοσκοτωμένος.

ἀδικιοκραίνω δημ. κατακρίνω ἀδικῶς, κακολογῶ.

ἀδικιοκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπικράτησις τοῦ ἀδικίου.

ἀδικιοκρίσις (ἡ) νεώτ. ἀδικος κρίσις, ἀδικος δικαστικὴ ἀπόφασις.

ἀδικιοκρίτης (ὁ) κ. ἀδικιοκρίτης (ὁ) δημ. ὁ ἀδικῶς κρίνων ἢ δικάζων· φρ. ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀδικιοκρίτης, Ἐρωφίλ.Α [ἐκδ. Ξανθοῦ]. ἡ περίσσια ἀδικιοκρίτη νὰ σὲ λέει, δ. τραγ. Παρασκευὴ τοὺς γέροντες, Σάδδατο τοὺς παπᾶδες, τοὺς ἀδικιοκρίτας.

ἀδικιομαχέω μτγ. μάχομαι διὰ τρόπου οὐχὶ δικαιοῦ [ἰδίως ἐν δικαστηρίοις]· Ἀλκίφρ.3,29.

ἀδικιομαχία (ἡ) ὁδικὸς μάχη, ἀδικιο τρόποι τοῦ μάχεσθαι· Ἀριστ.ΣΕ Ι7ΒΒ3.

ἀδικιομάχος ἱππος ὁ δυσπειθής.

ἀδικιομήχανος-ον ὁ μηχανώμενος ἀδικίαν.

ἀδικιομήνημος ΑΒ «τοὺς ἀνευ δικαίου πράττοντας τὶ καὶ βλαπτόντας».

ἀδικιοπραγέω μτγ. πράττω τὶ ἀδικον, ἀδικῶ.

ἀδικιοπράγμια (τὰ) μτγ. ἀδικος πράξις.

ἀδικιοπραγία (ἡ) νεώτ. νομ. ἀδικος πράξις ἢ παράλειψις, συγγ. παρανομία.

ἀδικιος-ον ἐπὶ προσώπων, ὁ πράττων τὶ παρὰ τὸ δικαίον· Ἦρ.2,119 ἐγένετο Μενέλαος ἀνὴρ ἀδικος πρὸς Ἀλγυντίους, Σοφ.Τρ.1011 ὁ πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατος ἀνέρας, κοιν. ἀδικος δικαστής-ἀρχων-ἀνθρωπος· 2) Ξεν.ΚΠ 2,2,26 ἀδικος ἱππος (ἀτίθαρος ἱππος)· 3) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ σύμφωνος μὲ τὸ δικαίον· ἀδικος

λόγος [ὁ τὴν ἀδικίαν ὑποστηρίζων], ἄλλως ἵππων λόγος, Θεογν.395 ἀδικία φρονέειν, Ἀντιφ.126,6 ἀδικίων χειρῶν ἄρχω [ἀρχίζω πρῶτος νὰ ἀδικῶ]· 4) Λοκ.Λεξιφ.δ ἀδικος ἡμέρα dies nefestas ἡ ἀνευ δικῶν ἡμέρα, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἀργοῦσι· ἢ ἀδικον [τὸ] ὥς οὐς, ἡ ἀδικία, τὸ ἀδικημα· τὸ ἀδικον οὐκ εὐλαγεῖται· ἢ δημ. ἀδικο [τὸ] ζημία, βλάβη· ἀπ' ὅταν πληθυντὰ τ' αὐτοκίνητα πάθανε μεγάλο ἀδικο οἱ ἀμαρτάντες· ἢ κ. ἐν τῇ ἐνωσίᾳ τοῦ μὴ ὀρθοῦ, τὰ δασίμου, τοῦ παραλόγου· δ. τραγ. δὲν εἶναι κρῖμα καὶ ἀδικο δὲν εἶναι καὶ ἀμαρτία· 5) δημ. ἀνωφελές, ὁσκοπον· ἀδικο νὰ πᾶς τόσο δρόμο· ἢ κ. εἰς τὸ ἄρσ· ἀδικος κόπος, συνών. τοῦ χαμένος κόπος. Ἐπίρρ. ἀδικῶς δημ. ἀδικα βλ. λ.

ἀδικοσκοτώμα [τὸ] δημ. ἀδικος φόνος.

ἀδικοσκοτωμένος-η-ο δημ. ὁ ἀδικόφονος, ὁ ἀδικῶς φονευθεὶς, ἀδικοθάνατος· κατάρ. νὰ πᾶς ἀδικοσκοτωμένος.

ἀδικοσυλάω συλῶ, λεηλατῶ ἀδικῶς· Ἐπίρρ. Ἀσπρ. αἰ κ' ἀδικοσυλῶ.

ἀδικιότροπος-ον μτγ. ὁ ἀδικος τοὺς τρόπους, ὁ ἔχων ἀδικον τὸ φρόνημα.

ἀδικιόχειρ-ειρος [ὁ, ἡ] ὁ ἔχων ἀδικον χεῖρα, ἀδικος· Σοφ. Ἀπ.977.

ἀδικιοχρήματος-ον ὁ ἔχων χρήματα ἀδικῶς κτηθέντα· Κρατ.κωμ.42.

ἀδινός-ἡ-ὄν ὁ οἶσιν ἐδὴν ὑπάρχων, πυκνός, ἀθύρτος· Ἰλ.Β 87 ἔθενε μελισσᾶν ἀδινῶν, αὐτ. 469 μυῖαν ἀδινῶν ἔθενε πολλὰ, Ὁδ.Α 92 αἰεὶ μὴ ἀδινὰ σφαζέουσι, Σοφ.Τρ.847 ἀδινῶν δακρύων· ἢ ἐπιθ. τῆς καρδίας [παλλοῦσα βίαιως]· Ἰλ.Π 481 ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ, Ὁδ.Τ 516 πυκνὰ καὶ ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξέειται μελεδῶντες· 2) σφοδρὸς, βίαιος· Ἰλ.Σ 316 Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γούσι· ἢ ἡχηρὸς· Ὁδ.Ψ 326 Σειρήνων ἀδινῶν φθόγγον ἀκούσεν.

ἀδινός κ. ἀδινὸν κ. ἀδινὰ ἐπὶρρ. σφοδρῶς, ἰσχυρῶς· Ἰλ.Τ 314 ἀδινός φώνησεν, αὐτ.Σ 124 ἀδινὸν στοναχίσαι ἐρέειν, Ὁδ.Δ 721 ἀδινὸν γούσσω.

ἀδιδόξευτος-ον μτγ. ὁ δι' αὐτὸ δὲν δύνανται τις νὰ διαδοῖσθαι, νὰ διέλθῃ, ἀδιέξοδος, ἀδιάβατος.

ἀδιοικεῖα (ἡ) ἔλλειψις διοικησεως.

ἀδιοικητός-ον ὁ μὴ καλῶς διοικούμενος ἢ ὁ μηδὲλως διοικούμενος, ἀκυβέρνητος· Δημ.709,5.

ἀδιοπος-ον ἐπὶ πλοίοις, ὁ ἀνευ δίοπου, ἀνευ κυβερνήτου, ἀκυβέρνητος· Αἰσχ. Ἀπ.269.

ἀδιοράτος-ον μτγ. ὁ μὴ διορῶμενος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρατηρηθῇ· ἢ κ. νεώτ. ἀδιοράτα μόρια.

ἀδιοργάνιστος-ον μσν. ἀδιοργάνωτος.

ἀδιοργανώτος-ον μτγ. ὁ μὴ διοργανωμένος, ὁ μὴ ἔχων ὀργάνωσιν καλὴν· ἀδιοργάνωτος στρατός-ὠθησία, ἀδιοργανωτων κράτος.

ἀδιορθωτός-ον μὴ διορθωμένος, ὁ μὴ δὴν ἐν τάξει· Δημ.50,18 ἀτακτ' ἀδιορθωτ' ἀόρισθ' ὄπαντα· 2) μὴ διορθούμενος, ἀνεπανόρθωτος· ἀδιορθωτων κακόν· ἢ μτφ.νεώτ.· ἀνθρώπος ἀδιορθωτός ὁ μὴ διορθωνόμενος, ὁ μὴ διορθωτὼν τὸν ἑαυτὸν τὸν, μὴ ἀποβάλλων τὰς κακίας του.

ἀδιοριστία (ἡ) ἀοριστία βλ. ἀδιορίστος.

ἀδιορίστος-ον ὁ μὴ ὀριζόμενος· Ἀριστλ.ΑΠρ. 26Β 23· ἢ ὁ ἀόριστος, ὁ ἀκαθόριστος· Ἀριστλ.Μορφ.171 ἀδελον καὶ ἀδιορίστην· 2) νεώτ. κ. δημ. [θηλ. -η] ὁ μὴν ἀνακαθῶν ἐμμοσὶν ὠθηρεῖσθαι, θέσιν, ὑποδύον· ἐνίστοι κ. ἀμίσθος· πολλοὶ καθήγηται ἀπομνημον ἀδιορίστος, —δασκάλα ἀδιορίστη· ἢ μὴ λαβὼν νόμιμον ἐντολὴν [διορισμόν]· ἀδιορίστας κάνει τὸν ἐπὶτραπο.

ἀδιορίστος ἐπὶρρ. ἀκαθόριστος, ἀπροσδιορίστος· ἢ νεώτ. ἀνευ διορισμοῦ βλ. λ.

ἀδιοχέταυτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διοχευθεὶς.

ἀδιπλάριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ παραπλεῖρως

πρός τινα ἢ πρὸς τὸ ἑλθόν, ἐκεῖνος ποῦ δὲν ηἰσθάνηται, δὲν εὐρίσκεται διπλῶς: ἢ βάρκα ἀπόμενε ἀδιπλάρωτη (δὲν ἐδιπλάρωσε στὸ βαθὸρ) || καμμιὰ δὲν ἀφῆνε ἀδιπλάρωτη, ὅλες (τίς γυναῖκες) τίς παίρνει ἀπὸ διπλῶς.

ἀδιπλάρωτος-η-ο δημ. ἀδιπλάρωτος βλ. λ. **ἀδιπλάρωτος-ον** μον. ὁ μὴ διπλῶσαισθεὶς.

ἀδιπλάρωτος-η-ο δημ. ποῦ δὲν ἐδιπλῶσε, ὁ μὴ διπλῶσαισθεὶς. 2) ποῦ δὲν ἔκαμε διπλές (πτυχᾶς): σεντόνι ἀδιπλῆστο, συγγ. ἀδιπλῶτος.

ἀδιπλῶτος (-η-ο)ν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διπλωμένος βλ. λ.: ἀδιπλῶτα τυπογραφικὰ φύλλα.

ἀδιστακτός-ον μτγν. ὁ περὶ οὗ δὲν διστάζομεν, βέβαιος. 2) μὴ δισταζών, ἀποφασιστικὸς, ἀφοδος.

ἀδιστακτός ἐπίρρ. ἄνευ δισταγμοῦ.

ἀδιύλιστος (-η-ο)ν μτγν. ὁ μὴ διυλισθεὶς, ἀστράγιτος, ἀσούρωτος || κ. δημ.: ἀδιύλιστο νερό.

ἀδιυπνιστός-ον μτγν. ὁ μὴ διυπνισθεὶς, μὴ ἐγερεθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, ἡ ἐξυπνήσας.

ἀδιχαστός-ον μον. ὁ μὴ διχασθεὶς ἢ μὴ διχαζόμενος, ἀδιχοτόμητος, μὴ διαιρούμενος.

ἀδιχοτόμητος-ον μτγν. ἀδιχαστός βλ. λ.

ἀδιφαστός-η-ο δημ. ὁ μὴ διφῶν ἢ ὁ μὴ διφῆσας. 2) κ. ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ στερούμενος ὕγρασιος.

ἀδιφῆτος-ον μτγν. ἀδιφαστός βλ. λ.

ἀδιφία (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ὁρος τὸ εἶναι τινα ἀδιφον || ἔλλειψις τῆς ἀνάγκης νὰ πῆ τις ὕδωρ, ἡ ἀντοχή εἰς τὴν διψάν.

ἀδιφός-ον ὁ μὴ διφῶν, ὁ ἀντέχων εἰς τὴν διψάν: Εὐρ.Κύκ.574. 2) ὁ καταποῦων τὴν διψάν: Ἰνπ. Δισπ.Ο 385.

ἀδίφως ἐπίρρ. χωρὶς διψάν, δημ. ἀδίφαστα.

ἀδιώκτος-ον μτγν. ἀκαταδίωκτος, ὁ μὴ διωχθεὶς: ἀφῆθησαν αἱ ἐχθροὶ ἀδιώκτοι, ἀδιώκτος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης.

ἀδιωχτός-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐκδιωχθεὶς.

ἀδμήτης-ήτος (ἰ, ἡ) ὁ μὴ δαμασθεὶς: Ὁδ.δ 637 ἡμίονοι ταλαεργὸι ἀδμήτες τῶν κέν τιν' ἑλασσάμενος δαμασάμην || παρθένος, ἀγᾶτος Ὁδ.Ζ 109 ἢ γ' ἀμφιπάλαισι μετέτρεπε παρθένος ἀδμήτης || δοικχ. 34 ἀδμάτες νοῦσαν ἀκατάδλητον ὑπὸ νόσαν.

ἀδμήτης-η-ον ἀδάμαστος: Ἰλ.293 βούην ἦνιν ἀδμήτην, ἦν οὐκ ὑπὸ ζυγῶν ἤγαγεν ἀνήρ. 2) παρθένος, ἀγᾶτος ἐπὶ: Σοφ.Ἡλ.1239 ἄλλ' οὐ τῶν Ἀρτεμιν τῶν αἰνὲν ἀδμήταν.

ἀδμωνες (οἱ) κ. ἀδμωες μτγν. εἶδος θαλασσοῦ ἰχθύος: Ὀπν.Ἀλ.3,771.

ἀδωνόν ἥσα. Κρήτες ἀγνόν.

ἀδοθάτης (ὁ) ὁ καταβάς εἰς τὸν κάτω κόσμον, εἰς τὸν Ἅδην: Αἰχσ.Πέρσ.924.

ἀδογματίστος-ον νεώτ. ὁ μὴ δογματισθεὶς, ὁ μὴ ἐκφρασθεὶς ὡς δόγμα, ὡς ἀξιωμα.

ἀδογματίστος ἐπίρρ. οὐχ ἀδογματικῶς || οὐχ κατὰ διαιτύμωσιν ἀποφασιστικῶς.

ἀδόθεν μτγν. ἐξ Ἄδου.

ἀδοιδάτως ἀνενοιδάτως, ἑτερ.οη.τ. ἀδοιδάτως.

ἀδόκητος-ον ἀπροσδόκητος: Σοφ.ΟΚ 249 ἄλλ. ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν, Θουκ.7,27,5 ἐμυμφρά τῇ πόλει πάσῃ ἀδόκητος τὴ ἐπέσπευεν αὐτὴ καὶ δεινὴ || ἀδόκητον (τὸ) ὡς οἷα: Εὐρ. Μήδ.1417 τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδόκητων πόρον εὖρε θεός || φρ. ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου ἀπροσδοκήτως.

ἀδοκήτως ἐπίρρ. ἀπροσδοκήτως.

ἀδοκιμαστός-ον (ἰ) ὁ μὴ δοκιμασθεὶς, μὴ ὑποστάς προηγουμένως δοκιμασίαν || μὴ ἀσκηθεὶς: Λύσι.14,8 ἐτόλμηνεν ἀδοκιμαστος Ἰππεύειν || κ. νεώτ.: ἀδοκιμαστον τὸν προσελάδεν ὡς ἀπάλληλον. 2) κ. ὁ μὴ ὑποστάς δοκιμασίας (δεῖναι, ἀτυχίας, περιπετείας): ἀδοκιμαστος διήλθεν ἐν γαλήνῃ τὸν βίον.

ἀδοκιμαστός-η-ο (2) δημ. οὐ δὲν ἐγνε δοκιμὴ | ἐξέτασις, ἐλέγχος, ἐξαιρηθεὶς: ἀδοκιμαστοὶ πῆρα ἀπὸ τὸ ράφην τὰ ρούχα μου, παροιμ. ἀδοκιμαστοὶ κρασιὰ μόνο οἱ παλαδοὶ ἀγοράζουσιν.

ἀδοκιμαστός ἐπίρρ. ἄνευ δοκιμασίας βλ. ἀδοκιμαστός (ἰ), δημ. ἀδοκιμαστοὶ χωρὶς δοκιμῆν βλ. ἀδοκιμαστός (2).

ἀδοκιμῶς-ον ὁ μὴ δοκιμῶς, ὁ μὴ ἀποδοχῆς ὅτιος, κηδεύων, ἀπόδότης: Ξεν.Λοκ.Πολ.3,3 ὡς μὴ ἀποδειλιῶσαντες ἀδοκιμῶι γένοιντο, Δημ. 761,3 ἐστὶ δὲ πάντ' αὐτῷ ταῦτ' ἀδοκιμᾶ. 2) ἀσημος, ἀφανής: Πλάτ.Πολ.818Β εἶναι δὲ καὶ δοκιμῶν ἀνδρῶν βίους τοὺς μὲν ἐπὶ εἰδείσι, τοὺς δὲ ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς, καὶ ἀδοκιμῶν κατὰ ταῦτά || ἀδοκιμῶς συγγραφῆς ὁ μὴ τῶν ἐνδόξων χρόνων || καθόλου, ὁ μὴ ἀποδοχῆς ὅτιος, ὁ μὴ ἀναγνωσκόμενος. Ἐπίρρ. ἀδοκιμῶς.

ἀδολεσχεῖν ἀργολογῶ, ἡλῶ, φλυαρῶ: Πλάτ. Φαῖδ.70C ἀδολεσχῶ καὶ οὐ περὶ τῶν προσήκόντων τοὺς λόγους ποιοῦμαι. Ἐντ. ἀδολεσχεῖν (τὸ) μὴ.

ἀδολεσχέω-ου (ὁ) λόλος, πολυλόγος, φλυαρός: Πλάτ. Πολιτκ.299B ἀδολεσχῆς τις σοφιστής, Εὐπολ. Ἀδ 10 Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολεσχεῖν.

ἀδολεσχία (ἡ) πολυλογία, φλυαρία, ἀργολογία: Θεοφρ.Χαρ.3 ἀδολεσχία ἐστὶ διήγησις λόγων μακρῶν καὶ ἀπροβουλευτῶν. 2) ἡ τῶν λόγων τέχνη, ἡ προσήκουσα χρῆσις τοῦ λόγου: Πλάτ. Φαῖρ.269B ὅσαι μεγάλοι τῶν τεχνῶν προσέειπται ἀδολεσχίας καὶ μεταερωλογίας. Ἐντ. ἀδολεσχικός ἀρχ. ὁ φλυαρῶν.

ἀδόλιελας-ον μτγν. ἀδολεσχῆς βλ. λ.

ἀδόλιευτος-ον μον. ὁ καθ' οὗ δόλος δὲν ἐχρησιμοποίηθ' || νεώτ. γεν. ἀνὲν δόλου. 2) συνήθ. ὁ μὴ δοκιμεύμενος, ἐλικρινής, εἰθίς, ἀπώνηρος, δόλος: χαρακτηριστ. ἀδόλιευτος.

ἀδόλιεutos ἐπίρρ. ἄνευ δόλου, ἄνευ δολοτικότητος, ἐλικρινῶς.

ἀδόλος-ον (ἰ) ὁ ἀνὲν δόλου, ἐλικρινής, ἀντίθ. ὀδ-λος: Θουκ.5,18,3 εἶναι τὰς σπονδὰς ἀδόλους καὶ ὀδόλους || νεώτ. κ. ἐν νομικῇ ἐννοία βλ. δόλος: ἀδόλος σύμβασις. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀνόμευτος, γνήσιος, ἀγνός, ἀντίθ. νόθος: Αἰσχ. Ἀγ.95 μαλακὰς ἀδόλους παρηγορήσεις.

ἀδόλος-η-ο (2) δημ. ὁ ἀνὲν δόλου, ἀνευ πονηρίας, ὁ ἐλικρινής καὶ ἀθῶος: παροιμ. ὀδοῖοι καὶ ἀμαρτάνοι φάγαν || ὁ ἀγνός, ὁ τίμιος καὶ ἠθικός: δ. διὰτ. ἀπῆτη, κόρη μου ἀδόλη, μ' ἐτήραξες καὶ ἐμένα | ὁ δόλιος νοῦς σκοτάθηκε θολῶσα μου τὰ φρένα. 2) ἀνόμευτος, ἀμύνης, γνήσιος, συνών. ἀδόλωτος: ἀδόλο γάλα, -κρασί, -χρυσάφι κ.τ.τ., φρ. τὸ πίνει ἀδόλο | ἐπὶ μεθύσων, δ. τραχ. γιὰτ' εἶχε ἀσήμε ἀδόλο καὶ μάλαμα καθάρου, Παλαμ. Ἀσολ.ζωή 283 γιὰ τ' ἀδόλο κρασί τρυγᾶς τὰ ῥαπὰ σταφύλια.

ἀδόλως ἐπίρρ.: Θουκ.5,18,1 ταῦτα δὲ εἶναι δικαίως καὶ παρθένως καὶ ἀδόλως || δημ. ἀδόλα.

ἀδόλωτος-ον μον. κ. δημ. ἀνόμευτος, ἀγνός, ἀκρατος, δόλος βλ. λ.: ἀδόλωτο κρασί, -βοῦτηρ.

2) μὴ δολωμένος, χωρὶς νὰ ἐχρ δόλωμα: παροιμ. ἀδόλωτ' ἀγκιστρία φάρια δὲν πιάνουν.

ἀδόλητος-ον μτγν. ὁ μὴ δονούμενος, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δονηθῇ.

ἀδονίς-ιδος (ἡ) μτγν. ἀντὶ ἀπδονίς.

ἀδοίε δημ. ἐπίρρ. ἄνευ δόξης καὶ τιμῆς, ἀνυπολήπτως: ἀδοίεα τέλειωσε ὁ πόλεμος.

ἀδόξωτος-ον ὁ μὴ δοξάζόμενος, ὁ μὴ νομιζόμενος, ἀλλὰ βέβαιος, ἀληθής: Πλάτ.Φαῖδ.84Α τὰ ἀλόγικα καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμεν. 2) ὁ μὴ δοξάζων, ὁ μὴ νομίζων, ἀλλ' ὁ βέβαιος ὡς περὶ τινας: παρὰ Στωϊκούς. 3) δημ. ὁ διὰ δόλος: βλασφ. τὸν ἀδόξωτό σου | ἐξ ὀνομασίου, τοῦ ὅτι εἶναι ἀνόμιος νὰ δοξάζεται.

|| φρ. τοῦ ἀλλάξε τὸν ἀδόξαστο | τὸν ἐταλαιμώρησε ἢ τὸν ὑβρίσει δεινώς ἢ τὸν ἔδειρε πολύ, ἀλλὰ τὸν ἀλλάξε τὴν πίστη |.

ἀδοξία (ἡ) ἑλκεῖς ἀγαθῆς δόξης, καλῆς φήμης, κακῆ φήμης, κακῇ ὑπόληψι, ἀντιθ. ἀπαινος· Θουκ. 1,76,4 ἡμῖν δὲ ἀδόξια τὸ πλεόν ἢ ἑπαινος περιέστη, Πλάτ. Φαίδρ. 82c ἀπύλιν τε καὶ ἀδόξιαν.

ἀδοξοποιήτης-ος ὀν μτγν. ἀνόητος, ἀλογος.

ἀδόξος-ος (1) ὁ ἀνευ ἀγαθῆς δόξης, ἐπιμεμπτος· Δημ. 58,6 ἐπειθὸν ὅμως πλεόναν καὶ ἀδόξον καὶ θαπαντὴν ἀρασθαί· 2) ἀφανής, δόσιμος· Δημ. 106,7 ἐκ πτωχῶν ἔναι ταχὺ πλοῦσι τοὶ γίγνονται καὶ εἰς ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γινώριμοι· 3) ἀπίθανος· Ἀριστ. Τον. 159A39. Ἐπίρρ. ἀδόξως, ἀντιθ. ἐνδόξως.

ἀδόξος-ος (2) δημ. ὁ μὴ ἔχων δόξαν, φήμην, κοινὴν ἀναγνώρισιν, ἐκτίμησιν, ὁ ἀνευ ὑπολήψεως· παροιμ. ἀδόξος ἄγιος τροπαρὶ δὲν ἔχει.

ἀδόξος ἰδιό (3) γένος ἀνθρώπων τῆς οἰκογενείας τῶν ευμολεπιδῶν, δημ. ριζοφάκος.

ἀδόρος-ος ὀν μον. ὁ μὴ ἐκδραεῖς, ἀγδαρτος.

ἀδόροπος-ος ὀν μτγν. ὁ ἀνευ δόρου, ἀνευ τροφῆς, νησιτικός.

ἀδορυμώρητος-ος ὀν μὴ φυλαττόμενος ὑπὸ δορυφόρων, ὁ μὴ ἔχων ἀκολουθίαν σωματοφύλακων· Ἀριστ. Πολιτ. 1315 B 28.

ἄδος (τὸ) (1) κορεσμός, εἴς οὐ καὶ ἀπείδια· Ἰλ. Α 88 τάρμην δὲνδρεα μακρὰ ἄδος τὲ μιν ἴκετο θυμόν.

ἄδος ἰδιό (2) Ἐπιρρ. φήμισμα.

ἄδος ἀδοσύνη δωρ. ἀντὶ ἄδος, ἡδοσύνη.

ἀδοσίλογος-ος ὀν ὄρθ. ἀδωσίλογος βλ. λ.

ἄδοσι μον. ἀνευ δόσεως χρημάτων.

ἄδοτος-ος εἰς ὃν δὲν ἐδόθη τι, δὲν ἐδωρήθη, ἀπρόκιστος· Ὑμν. Ἐρμ. 573· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δοθεὶς, ὁ μὴ πληρωθεὶς· ἄδοτα ἔχει ἀκόμα τὰ προικία· 3) μόνον δημ. ἀπώλητος· ἄδοτο μοῦ μένει ὅλο τὸ φτενὸν λάδι.

ἀδοῦλευτος-ος ὀν (1) ὁ μηδέποτε γενόμενος δούλος· || ὁ μὴ ὑποδουλούμενος· Ἰσάϊ. Ἀν. 138· 2) Ἦσ. δούλος οἰκογενῆς μηδέποτε πωληθεὶς, ἀλλὰ παραμένων εἰς τὸν αὐτὸν κύριον· 3) νεώτ. ὁ μὴ δεδουλευμένος· τόκοι ἀδοῦλευτοι· 4) δημ. ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ μὴ ταλαιπωρηθεὶς ἐν τῇ ἐργασίᾳ· φρ. ἀδοῦλευτος καὶ ἀγέραςτος· 5) ὁ ἀνευ ἐργασίας (δουλείας) κτηθεὶς· ἀδοῦλευτος τοῦρθε τὸ βιδὸς ἀπὸ κληρονομία· 6) ὁκνός, νωθρός, ὀκνηρός, συνών. τεμπέλης· παροιμ. ἀνθρώπος ἀδοῦλευτος θεσκαταραμένος· ἀδοῦλευτος δρόμος ὁ μῆψιν ἐν πολλῇ χρήσει· 7) δημ. ὁ ἀμεταχειρίστος, ὁ καινωργός, ὁ μὴ ἐξείργασμένος· ἀδοῦλευτο δρεπάνι, ἀδοῦλευτος πηλός.

ἀδοῦλεφία (ἡ) δημ. ἑλκεῖς ἐργασίας, ἀεργία, συνών. ἀδουλία βλ. λ.· ὁ κόπος δὲ μὲ σκιάζει, μὲ σκιάζει ἡ ἀδοῦλεφία· 2) ἀποφυγὴ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι, ὀκνηρία, τεμπέλια· παροιμ. ἀπὸ σκαλοῦ καὶ φτώχειας πᾶν ἀντάμα | τῇ ὀκνηρίᾳ ἐπακολουθεῖ ἐνδεια· 3) ἐπὶ ἀγρῶν, ἡ μὴ καλλιέργεια ἢ κακὴ καλλιέργεια· ἀπὸ τὴν ἀδοῦλεφία ἔφτασε ἢ ἀνρίεφε τὸ περιδάλι.

ἀδούληξ θηλ. -ισσα κ. -ω δημ. ὀκνηρὸς, φυγόπονος, συνών. ἀκαμάτης· φρ. ἀδούληξ καὶ ξεπογαγὸς | ἐπὶ τῶν παρασίτων ἀνθρώπων, ὁ τραγ. ἡ μάννα μου ἡ βρομοσπορά ὅλο καὶ μὲ κατηγορεῖ πως εἶμαι ἀδούληξ καὶ ρεμπου | ρεμπέλη, ἀκατάστατος |, παροιμ. διόλεγε νὰ βρῇ δουλετόρα καὶ ἡ ἀδούλισσα τὸν βρῆκε | ἐπὶ αὐτῶν εἰς τὸν γάμον |.

ἀδουλία (ἡ) τὸ μὴ ἔχειν δούλους, τὸ νὰ καλλιερῇ τις μόνος τοὺς ἀγρούς του· Ἀριστ. Πολιτ. 1323A 6.

ἀδουλεία (ἡ) δημ. ἀεργία, ἀδουλεφία βλ. λ. || κ. 2).

ἀδουλος-ος (1) ὁ μὴ ἔχων δούλους, ὁ μὴ ὑπηρετούμενος ὑπὸ δούλων· Ἐπρ. Ἀνδρ. 593-δδουλα δώμαθ' ἐστίας λιπῶν· 2) ὁ μὴ ἀνεχόμενος δουλείαν· Φιλ. 2,451 ἀδουλοτέρους τῶν λεόντων.

ἀδουλος-ος (2) δημ. ὁ μὴ ἐργαζόμενος· ὁ ἀδουλος δὲν γερνᾷ εύκολα· || ὁ ἀποφυγὼν τὴν ἐργασίαν, ὀκνηρὸς, συνών. τοῦ ἀδούλου βλ. λ., ἀργόσχολος· παροιμ. ἀδουλος δουλείᾳ τῇ βρῆκε, λυεῖ καὶ δίνει τὸ βρακί του· 2) ἐπὶ ἀγρῶν ὁ μὴ καλλιερῶνθεὶς· καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται, ἀδουλα ἀφήνει τὰ χτήματά του· || κ. γεν. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος, ἄλλως δδουλεutos· ἀδουλα παρὰ τῆς τὰ σανάδια.

ἀδούλωτος-ος ὀν μὴ ὑποδουλωθεὶς, ἐλεύθερος· Κράτ. Θηδ. 5 ἀδούλωτος ἡδονῇ.

ἀδούλητος-ος ὀν μτγν. ὁ μὴ προξενῶν δοῦπον, κρότον, ἀδούμβος, βλ. κ. δδουπος.

-αδούρα κ. -δούρα δημ. κατάληξις τιθεμένη εἰς οὐσιαστ. πρὸς σχηματισμὸν ἄλλων οὐσιαστ. δηλητικών σωρείας ἢ πλησμονῆς ἢ ὁπλῶς μεγεθυντικών, οἷον σκουπιδοῦρα | σωρός σκουπιδιῶν |, μαλλιαδοῦρα | πλησμονὴ μαλλιών |, καπελλαδοῦρα | μεγεθ. τοῦ καπελλάδα-χειριτοῦσθαι διὰ πλῆου ἢ μεγεθ. τοῦ καπέλου |· ἀντιτοίχ. πολλάκις πρὸς τὴν μεγεθυτ. κατάληξιν-ωνα οἷον σπιταδοῦρα καὶ σπιταρώνα.

ἀδούρητος-ος-ο δημ. ὁ μὴ διαρκῶν, ὁ μὴ ἀντέχων, συνών. τοῦ ἀπτοῦρητος βλ. λ. || ὁ βραχύβιος· || ὁ ἀνέξιστος, ὁ εὐτέλης, ὁ ἀσημαντός, ἀντιθ. ὑβριστικός· ἔλα μωρὰ ἀδούρητα νὰ σὲ ταύσῃ.

ἀδουσιασάμενοι Ἦσ. «ὀμολογησάμενοι».

ἀδούσιον Ἦσ. «ἀρεστόν, σύμφωνον»· Φαδῶσιος Ἐπιρρ. βλ. Ἀθηνῶς 13,606.

ἀδουφότης (ὁ) ὁ ἐν δῶδ φοιτῶν ἡδοθῆτης βλ. λ.

ἄδρα (ἡ) δημ. ἡ ἐκ νηχομένων ἐγγὺς τῇ ἐπιφανείᾳ ἰχθύων ἐλαφρὰ ρεπιτόωσις | ἀνατρίχιασμα | τῆς θαλάσσης· ἄδρα βλέπω παραπέρα καὶ εἴπει νὰ ριζοῦμε τὰ δάχτυλα.

ἄδρα δημ. ἐπίρρ. ἀντὶ μεγάλης τιμῆς· || ἀκριβὰ· καλὸ οἰκόνεδο μὰ τ' ἀγρόρασσα ἄδρα.

ἀδραγάτευτος-ος-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιθεκόμενος, φυλαττόμενος ὑπὸ ἀγροφύλακος, δραγῆτὶ βλ. λ.· παροιμ. κῆπος ἀδραγάτευτος ἀγρόνι δὲν κάνει.

ἀδραγμα (τὸ) δημ. ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἐπιλήψιος ἀνθρώπου ἡ πράγμασις | τὸ ἀρχ. δραγμός |, τὸ ἀπραγμα, συνών. δρόξιμα, συγγ. πιάσιμα· μὲ τὸ ἀδραγμα πού τοῦ 'καμε πῆγε νὰ τὸν νηίξῃ. παροιμ. κατὰ τὸ βάρος τοῦ σακκίου καὶ τ' ἀδραγμα του· 2) ἀκαμψία μέλους τοῦ σώματος, ἀγκύλωσις, συνών. πιάσιμο, συγγ. παρμάρια· 3) ἀπότομος καύσις καὶ συνεπὲς φθορὰ δημητριακῶν, ἡ προκαλούμενη ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ μετὰ βροχῆν καύσωνος, συνών. κάψιμο.

ἀδραία Ἦσ. ἀντὶ αἰθρία Μακεδόνης.

ἀδρακχία-ος Ἦσ. ἀντὶ ἀδερκχῆς.

ἀδρακχία (ἡ) κ. ἀδρακχισα (ἡ) δημ. ἀγριον ἀκανθῶνον φυτὸν τοῦ γένους τῆς κινάρας.

ἀδράκυλο (τὸ) εἶδος ἀκάνθης ἐκ τῶν μεγαλυτέρων, ὁ κράταγιος· 2) πᾶς ἀγκαθώτης ἀγρίου δένδρου ἢ βότρου κλάδος.

ἀδράλα (ἡ) πολλὰ ὀμοῦ πέτραι μικραὶ κατεσπαρμέναι -εις ἀγρόν· γεμᾶτο ἀδράλα εἶναι τὸ χωράφι. Ἐντ. ἀδραλωπός | πλήρης μικρῶν ὀξέων πετρῶν |, ἀδραλότοπος, ἀδραλωγάρωφο.

ἀδράλεστος-ος ὀν μον. χονδραλεσμένος.

ἀδρανέτης-ης ΑΠ ἀδρανής.

ἀδράνεια (ἡ) κ. ἐπ. ἀδρανής μτγν. ἀπραξία, ὀκνηρία· Ἰουστίν. Νεαρ. 102,3· || ἑλκεῖς δραστηριότητος, ἀκίνησις, νωθρότης· 2) ἀρχὴ τῆς ἀδρανεῖς, καθ' ἣν τὰ ὕλικά σώματα δὲν δύνανται νὰ

μεταβάλλωσι κατάστασιν ἡρεμίας ἢ κινήσεως ἀνευ ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως.

ἀδρανέω εἰμαι ἀδρανής, ἀκίνητῷ· Ὀνη. Ἀλ. 1.296' || εἰμαι εἰς ψυχικὴν διάθεσιν ἀδρανείας.

ἀδρανής-ες μτγν. ἀνίσχυρος, ἀδύνατος· ΑΠ9.359' || ἀνεπαρκής· Συμπλκ.η.Φιλ.533.19' || ἀδυνατίζων· διατα ἀδρανής· 2) ὁ μὴ δραστήσιος, ἀκίνητος, νωθρός, ἀργός· ἀδρανής ὄγκος· 3) ἐπὶ σιδηροῦ, ὑποσπέρματος· 4) ἐνεργιστικός, ἐκλυτικός.

ἀδρακτιά (ἡ) δημ. ἀδραγμα, πιάσιμον γέ το χέρι· ὁ δρᾶξ, ὡνύτα· μιὰ ἀδρακία σιγάρι (μιά φοιητιά).

ἀδρασκελιά (ἡ) δημ. κ. δρασκελιά (ἡ) διασκελισμός, τὸ νὰ διασκελίσῃ τις κατοκείμενον τινα· 2) βήμα ἀνοικτόν· γιὰ ἰδέε· κατὶ ἀδρασκελίε ποῦ κάνει· || φορ. μιὰ ἀδρασκελιά τόπος ὅσον δύναται τις καὶ νὰ διασκελίσῃ, ἐλάττωσ.

ἀδρασκελιζῶ κ. ἀδρασκελάω κ. δρασκελώ δημ. διασκελίζω, διέρχομαι ἀνοδὸν κατακειμένου τινός, ὑπερηπιδῶ· μὴν ἀδρασκαλέε τὰ μνήματα καὶ εἶναι κακὸ· 2) ἀναρριχώμαι· || πορεύομαι γοργῶς, μὲ μεγ. βήματα (ἀδρασκελιέ).

ἀδρασκελώνω δημ. κ. ἀδρασκελιζῶ βλ. λ. **ἀδρασκέλωτος**-η-ο δημ. ἀδρασκέλωτος βλ. λ.

ἀδράσταια (ἡ) προσηγορία τῆς θεᾶς Νεμέσεως, ἣν οὐδέποτε δύναται νὰ διαφύγῃ· Αἰσχ. Πρ.936 οἱ πρακυνόντες τῇν Ἀδράσταιαν σσηοί· ἐκ τοῦ ἀδράστος· 1) 2) μυθικὴ τις βοτάνη.

ἀδραστος-ον ἰων. ἀδρηστος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποδράσῃ, ἐπὶ τῶν θούλων· Ἡρόδ.4.142 ἀνδράποδα φιλοδῆσποτα καὶ ἀδρηστα· 2) ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, ὅθεν Ἀδράστεια βλ. λ., ηρβ. κ. ἀναπόδραστος.

ἀδράφαξ-υος κ. ἀδράφ- κ. ἀτράφαξ (ἡ-ἑξ) εἶδος λαχάνου, τὸ χρυσολάχανο αἰτρίπλεχ βοτάνη.

ἀδράχνη (ἡ) μτγν. εἶδος δένδρου.

ἀδράχνη κ. ἀδράζω κ. δράχνη δημ. δράττωσι, ἀρπάζω, λαμβάνω τὴ βίαιώς· ἀδράχνη εἷνα ξύλο καὶ τὸν παίρνει ἀπὸ κοντὰ, δ. τραγ. παίρνει καὶ ζῶντι τὸ σπᾶθι καὶ ἀδράζει τὸ ντουφέκι· 2) καθάλλω· τὴν ἀδραεὶ ὁ ἥλιος καὶ μαυρίσῃ, συνών. τὴν ἡρεα ὁ ἥλιος, ἀδραεὶ ἡ πολλὴ φωτιά τὸ φαί (τὸ λαφρόκαφε)· 3) ἀμτβ. καθάλλωμαι· ἀδραεὶ ὁ φοβήνος καὶ κἀκεν τὰ φωτιά.

ἀδραχτά δημ. ἐπίρρ. ἀραχτά, ἐν σπουδῇ.

ἀδραχταί (τὸ) δημ. ὑποκορ. μικρὰ ἀτρακτοῦ· 2) πυτὸν ὄγγιον, ἡ ἀτρακτυλὶς, ὅθεν ἀδραχτύλλη, ἀδραχταρία.

ἀδραχταῖς (ἰ) δημ. μεγάλῃ ἀτρακτος σιδηρὰ περιστρεφόμενη διὰ τῆς ἀνέμης· 2) ὁ κατασκευάζων ἡ πωλὼν ἀτράκτους· 3) ράβδος ἀγκυλωτὴ δι' ἣς ἀποσπῶνται ὀπῶραι· Ἰδιῶς τὰ φραγκόσυκα· 4) μτφ. ὁ πλεονέκτης, ὁ ἀρπαξ· κ. ὁ κλέπτης, συνών. ἀρπαχτής, ἀδράχτης (βλ. ἀδράχτρα) βλ. λ.

ἀδραχτερία (ἡ) κ. ἀδραχτερὴ δημ. κρεμάστρα ἡ καλάθος ὅπου κρεμῶσιν ἡ τοποθετοῦσι τὸς ἀτράκτους· 1' ἀδράχτρα.

ἀδράχτης (ἰ) ἡ ἀτρακτος, σπανιῶτ. τ. τοῦ ἀδράχτι βλ. λ.· 2) ὁ ἀρπαξ· || ὁ κλέπτης, συνών. ἀδράχτης βλ. λ. 4).

ἀδράχτι (τὸ) δημ. ἡ ἀτρακτος, τὸ δράκτιον μὲ τὸ ὅποιον ἵθουσιν· ἡ ρόκα καὶ τ' ἀδράχτι, ἔκαφε ἡ κλωστή καὶ ἔπλεε τ' ἀδράχτι· || τὸ ἀδράχτι τοῦ λαιοτριβίου ὁ εὐλινος ἡ σιδηρὸς κοχλίας τῶν ἐλαιοτριβείων. ἔντ. ὑποκορ. ἀδραχτάκι (τὸ), ἀδραχτάς (ἰ) ὁ κατασκευαστὴς ἀδράκτιων.

ἀδρέπνεος-ον ἔκεινος τὸν ὅποιον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δρέφῃ τις, καθ' Ἡσ. ὁ τοῖς θεοῖς ἀνακείμενος· Σοφ. Ἀν.978.

ἀδρενήβολος-ον μτγν. ὁ ἀδρῶν ἐπ' ἡθόλος, ὁ ἀδρὰ ἐπ' ἡχειρῶν, ηρβ. μεγαλεπήβολος.

ἀδρεπτος-ον ὁ μὴ δρεφθεὶς, ἀτρήγματος· Αἰσχ. Ἰκ.649 ἀδρεπτον ἡβας ὄνθος ἔστω.

ἀδρῆς γίνονται ἀδρῆς, ὀριμάζω· Διοσκ.285. **ἀδρῆ** (τὸ) κ. ἀντρί (τὸ) δημ. ὁ εὐλινος ἡ σιδηροῦς ἥλος (σφήν) ὁ συνδέων τὸν ἱατροβόλο τοῦ ἀρότρου (σταθέρ) μετὰ τὸν (αἰγῶν)· 2) ἡ παιμενικὴ ράβδος, ἄλλως ἀδρᾶ, συνών. ἀγκυλῶς· δ. τραγ. μὲ τὴ φλογέρα τ' ἀπολυεῖ καὶ μὲ τ' ἀδρῆ τὰ δάκνυει· 3) ἡ ἀνευ ὁσάτων ἀδρῆ τῶν ζώων, τὸ φοινῶ· δ. τραγ. νὰ φῆς ἀδρῆν ἐπὶ λαγὼ καὶ περδικας τὸ στήθε.

Ἀδρίαις-ου (ἰ) ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα. ἔντ. Ἀδριανός-ἡ-ο τὸ πατρὶς Ἀδρίου· Ἀδριανὴ ἀκτὴ κ. Ἀδριανικός κ. Ἀδριατικός-ἡ-ο.

ἀδρίζω δημ. σιληπρόνομαι ἢ εἰμαι σιληπρὸς σιληπρόνως· ἀδρίζουσι τὰ γερόματα· 2) γίνονται ὀριμῶς, ταγγός, ξυνίζω, τασακέω· ἀδρίστε το κρεσί. **ἀδριμυς**-υ μτγν. ὁ μὴ ὀριμὸς· ἡαυκ. Τραγ.323. **ἀδριδοπακίον** (τὸ) ζῶον τῆς ἑρπός, ἄλλως ἑρροπακίον, ὀδρδοπακίον.

ἀδριδοπακίον (ἡ) δημ. παγὶς μικρῶν πτηνῶν κατασκευασμένη διὰ λυγρῶσεως πρὸς τὸ κάτω βέργας, συγγ. βρόχος κ. βρόχ.

ἀδριδοπακός-ον ὁ ἔχων ἀδρούς, στερεοῦς βώλους· Διοσκ.1.67.

ἀδριδοπακίον-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀδρούς, ἱσχυροῦς δακτυλῶς· Νικήτ. Εὐγεν.6.588.

ἀδριδοπακίον (τὸ) νεώτ. ἀπαλιδωμα ζῶου ματαφορῶν, πιθῶς παμυδέρμου, εὐρεθὲν εἰς φασμαγορητικὰ στρώματα τῆς ΝΑ Γαλλίας.

ἀδριδοπακίον-η-ο κ. ἀδριδοπακίον-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ.

ἀδριδοπακίον-ων μτγν. ὁ ἔχων ἀδρὰ κέρπια.

ἀδριδοπακίον-ον ὁ ἔχων ἀδρᾶ, μεγάλην κεφαλὴν· Παύλ. Αἰγ.6.74.

ἀδριδοπακίον (ἰ) νεώτ. ὁ ἔχων ἀδρούς τοὺς κόκκους· ἀδριδοπακίον-ος.

ἀδριδοπακίον (ἡ) μν. χονδρολογία ἢ καὶ πολυλογία· Θ.Προδρ.Μαν.Κοιν.2.488. Κορ. Ἀτ.1.302.

ἀδριδοπακίον-ος-η-ο κ. ἀδριδοπακίον-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἀδρᾶ, συνήθ. ἐπὶ ζῶων· ἀρπιά ἀδριδοπακίον.

ἀδριδοπακίον (ἡ) ἡ ἐξ ἀδρῶν μερῶν σύστασις πρᾶγματος τινος ἢ κ. λόγου· || ἡ ἐν γυν. γραιμῆς ἐκθεσις ἐπὶ τινος θέματος, ἀντιβ. λεπτομερεια.

ἀδριδοπακίον-ος ὁ ἐξ ἀδρῶν, μεγάλων μερῶν συνιστάμενός, χοντροκομμένος, συνήθ. ἐν τῷ φαρμακολογίᾳ, ἀντιβ. λεπτομερεια· Διόδ.5.26' 2) ἐπὶ οἶνου, τραχύς, συνών. δημ. μισροπισκος.

Ἐπίρρ. ἀδριδοπακίον συνολικὸς, γενικὸς.

ἀδριδοπακίον (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς ροδοκίνας τῆς λειοκάρπου· 2) ὁ καρπὸς τῆς προύμνης, συνών. πομυνέλα κ. πομυνέλα.

ἀδριδοπακίον (ἡ) νεώτ. ἡ ἀδρὰ μισθοδοσία, πολλὴ μεγάλος μισθός, ὑπέρμετρος ἀντιμισθία.

ἀδριδοπακίον-ον μτγν. ὁ λαμβάνων ἀδρῶν, μέγαν, ὑπέρμετρον μισθόν. Ἐπίρρ. ἀδριδοπακίον.

ἀδριδοπακίον-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ὀρύμνην· ἀδριδοπακίον, συγγ. ἀδριδοπακίον· || ὁ ἔχων ὀρύμνην καὶ κακὸν ὀρύμνην· ἀδριδοπακίον εἶναι τὰ νησιμα.

ἀδριδοπακίον-ον ἀδρῶν ἔχων τοὺς πόρους (τοὺς σωματοῦς)· μν. οἱ πολυπότοι ἀδριδοπακίον αἰσι.

ἀδριδοπακίον-ον πικνός, παχύς, εὐμεγέθης, γεμῆτος· Ἡρ.4.31 χιόνα ἀδρῶν πικνότεσαν εἶδε, μτγν. ἀδρῶν ἀνδρακας-κίνας· Ἰσχυρὸς σημηπτικός, ἀτίλογος· Ἀριστ.Βατρ.1079 ἀδρῶς πικνός, ἀδρᾶ ἀρπιά κ. ἀδρᾶ βραχὴ ἢ ραχδαία, μτγν. ἀδρᾶ καὶ τιμὴ ἀδρᾶ αἱ ἀδρῶν· || ἀδρῶν διωρεῖ καὶ τιμὴ ἀδρᾶ αἱ ἀδρῶν· 2) ἐπὶ προσώπων, μέγας, ὠρεῖος, εὐσώμος· Ἡρ.4.180 ἀπᾶν τὸ παιδίον ἀδρῶν γέννηται, Ἰσοκρ.255C οἱ ἀδρῶν οἱ μύλλον εὐσώμοι· || παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἀδρᾶ αἱ ἡγεμόνες· 3) ἐπὶ καρπῶν, μαστός, εὐδρᾶ αἱ εὐχέες, ὀρεῖος, ἀλλως γενναῖος· Ἡρ.1.17 ὄρεος.

λίας· ἀδυσκόλευτος μηχανογενάινει σκά θηουρ-
γεία· 2) ὁ μὴ φέρων δυσκολίας, προσκόμματα, ὁ
εὐκόλος· ἀδυσκόλευτη γυναικίκα.

ἀδυστύχτης-ης-ο ὁ μὴ δυστυχίας· ἀπέθανε
ἀδυστύχτος. Ἐπίρρ. ἀδυστύχτητα κ. ἀδυστύχιστα.

ἀδυσχερής-ης-ον νεώτ. ὁ μὴ καταστάς
δυσχερής· 2) ὁ μὴ προκαλὼν δυσχερείας.

ἀδυσκόλητος-ον ἡγν. ὁ μὴ μεταβάλλων τὴν ἐκ-
φρασιν τοῦ προσώπου του· || ἀτεγκτος, ἀνεξίλεω-
τος, ἀμύλακτος· Μοίραι ἀδυσκόλητοι.

ἀδυσσηπτός ἑπίρρ. ἀνεξίλεωτος, ἀτέγκτος.

ἀδύτος-ος ἐπὶ τόπου, εἰς ὃν δὲν ἐπιτρέπεται νά
εἰσέρχεται τις· ἀδύτος θησαυρός, Στρ.650 ἀδυ-
τός ἐστιν ὁ τόπος· 2) ἀδύτον [τό] ὡς οὐσ.α-
στικόν, τὸ ἐσώτατον τοῦ ναοῦ· Ἡρ.5,72 ἦιε ἐς τὸ
ἀδύτον τῆς θεοῦ· 3) κ. μτφ.· Πλάτ.Θεάκρ.162Α
ἐς τοῦ ἀδύτου τῆς βίβλου.

ἄδω ποιητ. ἀείδω μέλλ. ποιητ. ἀείσομαι, ἀπτ.
ἄσομαι, ἀόρ. ἥσα τραγουδῶ, φάλλω· Ἰλ.Α.604
αἱ ἀείδον ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ, Πλάτ.Θεατ.146Α
πρὶν νενικήκειναι ἄδειν, Ἀριστλ. ἄδω πρὸς αὐ-
λὸν ἢ λόρον | ἐν συμφωνίᾳ αὐλοῦ κτλ.· 2) διηγού-
μαι, φάλλω· Ἰλ.Α.1 μῆϊν ἀείδε, θεά, Πηλιόδεω, κ.
1,189 ἀείδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν· 3) λέγω, ἐπα-
νακαθῶμαι κ. συνήθ. παθ. ἄδομαι λέγομαι διὰ
στόματος, ἐκ φήμης· Πλάτ.Λύα.203 ἀπερ αἱ γραῖται
ἄδουσιν (λαλοῦσι), Λοκ. ἄδετα παρὰ πάντων
(λέγεται)· 4) ἐπαίνω, ὠμῶ· Ὁδ.Ο.489 λίην γὰρ
κατὰ κόσμον Ἀχαιοὶ οἶτον ἀείδεις.

ἀδωμήτος-ος ἡγν. ἀκτιστος· Νώμ.Δ.1740.

ἀδώνη-ονος [ή] ὥρρ. ἀντὶ ἀδων· Μόσχ.3,9.

Ἀδωνία ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἄλλως Ἀδωνιάς.

ἀδωνικός-ος Σουιδ. ὁ εἰς τὸν Ἀδωνὶν ἀνήκων.

Ἀδωνία [τά] ἡγν. θρήνος εἰς τὸν Ἀδωνί· || καὶ
ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος.

ἄδωνιάζουσαι [οἱ] αἰ τελοῦσαι τὰ Ἀδωνία βλλ.,
ἐπιγραφή τοῦ Ἰσάου εἰδουλίου τοῦ Θεακρίτου.

Ἀδωνιακάς-ή-όν ἡγν. ὁ τοῦ Ἀδωνίδος.

Ἀδωνιάς-άδος [ή] κ. Ἀδωνία ἡγν. ἐώνυμον
τῆς Ἀφροδίτης.

ἀδωνιασμός [ὁ] θρήνος εἰς τὸν Ἀδωνί ὁδόμε-
νος ὑπὸ γυναικῶν τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων.

ἀδωνιασταί [οἱ] Ἐπίρρ. ὄνομα θιασμάτων τῶν
Ἀδωνίδος ἐν τινὶ ἐναντὶ τῆς Ρόδου τόπῳ.

ἀδωνιδίη [ή] νεώτ. φαρμ. ἡ ἐνεργὸς οὐσία τοῦ
φυτοῦ ἀδωνίδος βλ. λ., κόνις κιτρίνη, λίαν μικρά,
ἐνεργουσα τονικῶς ἐπὶ τῆς καρδίας.

ἀδώνιον [τά] κ. ἀδώνιον ἥα. ἐμβατήριον πα-
ρὰ τοῖς Ἀσκάσι· || Σουιδ. ἀγαλμα τῶν Ἀδωνί-
δος· 2) μετρικῶς, στίχος συγκείμενος ἐκ δακτύ-
λου καὶ σπονδείου.

ἀδωνις-ιδος [ὁ] μυθ. Ἀδωνις περικαλλὴς νεα-
νὴς τῶν ὁποίων ἡράσθη ἡ Ἀφροδίτη· 2) ὡς
πρᾶση. ὁ ἐρώμενος || νεώτ. ὁ κοιμωμένος, ὁ
καλλωπιζόμενος· 3) Ἀδωνίδος κήποι βοτάνοι
καλλιεργούμενοι παρ' ἀρχ. ἐν δοχείοις, προσκόζο-
μεναι διὰ τὰ Ἀδωνία· 4) εἶδος θαλασσίου ἡθρὸς
ἀναπονομένου ἔξω τῶν ὁδῶν, ἄλλως ἔξωκοιτος·
5) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν βατραχιω-
δῶν [αἰολισ]· Ἀδωνις ὁ χειμερινός, -ὁ ἐαρινός,
-ὁ Κυλλήνιος.

ἀδωνισμός [ὁ] νεώτ. ἡ τάσις πρὸς τὸν αὐτά-
ρεσκον καλλωπισμὸν, πρὸ. νερκισαρισμός.

ἀδωνιτής [ὁ] νεώτ. χημ. ὁργανικὴ ἑνώσις τῆς ὁ-
μολόγου σειράς τῶν πεντητῶν, ἥτοι τῶν πενταθενῶν
ἄλκοολων, λαμβανομένη ἐκ τοῦ ἀδωνίδος βλ. λ. 3),
ἀδωρητής-ος ὁ μὴ λαμβάνων ὥρα, ὁ μὴ δε-
καζόμενος· 2) ἡγν. ὁ μὴ παρέχων ὥρα.

ἄδωρ [ή] Ζῶναρ, ἄνευ ὥρων.

ἄδωρ [ή] ἡγν. ἡ μὴ παροχὴ ὥρων.

ἄδωροδόκητος-ος ὁ μὴ δωροδοκούμενος, ἄ-
δωροδόκος. Ἐπίρρ. ἀδωροδοκῆτης.

ἄδωροδοκία [ή] ἡγν. ἄδωρ + δω. λ.

ἄδωροδόκος-ον ἡγν. ὁ μὴ δεχόμενος ὥρα.

ἄδωροδότητος-ος ἡγν. ὁ δωροδόκος, ὁ μὴ δω-
ροδότης, ὁ ἀδωροδόκητος.

ἄδωρος-ος ὁ μὴ δεχόμενος ὥρα, ἀδιάρθορος,
ἀδωροδόκος· Ἰσοκ. 2,65 χρημάτων ἄδωροτα-
τος· 2) ὁ μὴ παρέχων ὥρα· 3) ὥρα ἀδωρο-
δῶρα κακά, μικρὴν πρόξεια. Ἐπίρρ. ἄδωρος.

ἄδωροφόρητος βήμα Φώτ. ἀδέκαστον, ἀδω-
ροδόκητον.

ἄδωσιλογος-ος νεώτ. ὁ μὴ δωσιλογος, μὴ ὑπα-
κείμενος εἰς λογοδοσίαν, ἀνυπεύθυνος.

ἀδώνης [ὁ] ὁ μὴ δίδων· Ἡσίοδ. Ἔργ.353.

ἄκ κ. ἄτ ὁημ. [τό] ἀρχ. ἀγεί ὡς ἀκλίτ.μὸρ. πήγαίνε
βράδιζε· ἄκ ἀπὸ δῶ, -ἄτ φεύγει, -ἄτ σὺ καλῶ.

ἄδενος-ος ἐπὶ κώρης, ἡ ἀνευ ἔξων, ἀνευ προι-
κός· 2) ἡ πολλὴν ἔχουσα ἔξωαν, προίκα, ἡ πολυ-
φερνος | ἐκ τοῦ ἀτ τοῦ ἐπιτακτικοῦ.

ἀδέντευτος-ον ἡγν. ὁ μὴ μνηστευθείς.

ἄδελον [τό] ἐπ. κ. ἰων. ἀντὶ ἄδελον βροδείων τρῶ
ἀγώνος, ἐπαθλον· 2) ἄδελος, ἀγών, ἀγώνισμα.

ἄδελιος-ος κ. -ας-ον ὁ συνήρ. τ. ἄδελος ἐν πε-
ριωρισμένῃ σημασίᾳ | ὁ ἐπ' ἄδελω ἀγωνιζόμε-
νος, ἀδελφότης· 2) ὁ τυχὼν τοῦ ἐπαθλοῦ, ἀδελ-
φόρος· || Καλλ. Δήλ.113 μῆλον ἄδελιον τὸ μῆ-
λον τῆς ἐρίδος.

ἄδελων [τό] κ. ἄδελος [ὁ] ἐπ. κ. ἰων. ἀντὶ ἄδελον κ.
ἄδελος βλ. λ.

ἄδελονκία [ή] νίκη ἐν ἀγῶσι· Πινδ.Ν.3,11.

ἄδελουσύη [ή] ΑΠ ἀγών, ἀμιλλα.

ἄδελοφόρος-ος ἐπ. κ. ἰων. ἀντὶ ἄδελόφορος.

ἄδενος-ος νεώτ. ὁ μὴ ἀνήκων εἰς ἕν μόνον ἔ-
θνος, συγγ. διεθνής, παγκόσμιος.

ἄει κ. αἰεί, αἰέν ὥρρ. αἰὲς αἰὼλ. αἰών | ἑπίρρ.
πάντοτε, συνεχῶς· ἄει φεῦδεται· || μετ' ἄλλων
ἑπίρρ. πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας· παρ' Ὁμ. δι-
σμηπέρης, συνεχές, ἐμμένεις αἰετ' || ἀει καθ' ἡμέ-
ραν, κατ' ἑαυτῶν | κάθε ἡμέρα, κάθε χρόνον |
2) μετὰ τὸν ἀθρῶ. ὁ αἰ χρόνος | ἡ αἰωνιότης |
οἱ αἰεὶ ὄντες | οἱ ἀθάνατοι | κ. ἐκκλ. νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ αἰεὶ τούτῳ αἰῶνας τῶν αἰώνων· 3) ὁ αἰεὶ δι-
κάζωντες | οἱ ἐκάστοτε δικάζοντες | Ἀισχ.Πρ.937
θῶπτε τῶν κρατούντ' αἰεὶ | τὸν ἐκάστοτε ἄρχοντα |.

ἄειλασστής-ές ἡγν. ὁ αἰεὶ βλαστάνων.

ἄειλασστήσις-εως [ή] ἡγν. ὁ αἰεὶ βλαστάνειν,
ἀέναιος βλάστησις· Θεόδωρ.Αἰφ.Φ.11,16.

ἄειλαστος-ος ἡγν. ἀειλαστής βλ. λ.

ἄειλυστος-ος ἡγν. ὁ αἰεὶ ἀναθλῶν, ἐκρέων.

ἄειλοθητήρια [ή] μον. ἡ πάντοτε βοηθοῦσα τοῖς
ἐπικαλουμένοις αὐτῇ, προσωνυμία τῆς Παναγίας.

ἄειδολος-ος ΑΠ ὁ αἰεὶ βαλλόμενος.

ἄειδρυής-ές ἡγν. ὁ αἰεὶ βρύων, βλ. βρύω.

ἄειρλουής-ος ἡγν. ἀειδρυής βλ. λ.

ἄειραλήνιος-ος νεώτ. ὁ πάντοτε ἡσυχος, γα-
λήνιος· ἱαθρηλιδ. αἰεραλήνια κύματα.

ἄειγενεσία [ή] ἡγν. κ. νεώτ. ἡ ἀέναιος γένεσις.

ἄειγενετήρ-ηρος [ὁ] ἡγν. ὁ ἀέναιος παράγων.

ἄειγενέτης [ὁ] ἐπ. ὑπὸ τὸν τύπον αἰειγενέτης
ἐπιθετὸν τῶν θεῶν, αἰώνιος, ἀθάνατος, ἀειγενής·
Ἰλ.8.400 θεῶν αἰειγενέτων.

ἄειγενής-ές αἰώνιος, ἀειγενέτης· Πλάτ.Συμν.206.

ἄειγεννητής [ὁ] ἡγν. ὁ ἀέναιος γεννῶν, πα-
ράγων, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Μακροβ.Σ.1,7,35 τὸ
τὸν αὐτὸν αἰεὶ γίγνεσθαι καὶ αἰεὶ γεννᾶν.

ἄειγνητος βλ. λ.

ἄειγενέτης [ὁ] ἡγν. ὁ αἰεὶ γεννῶν.

ἄειδακρυς-υ μον. ὁ αἰεὶ δοκρῶν.

ἄειδελ ἥα. λαμπρά.

ἄειδέλιος-ος κ. ἀειδέλιος ἡγν. ὁ ἀδελφός,
ἀκοιτηνός, ἀσάφης || ἀφανής, ὁσημος· 2) εἰς ὃν
δὲν δύναται τις ν' ἀντίσθι, θομβωτικός· 3) ἥα.
ἀειδέλιος· κατάρτος, θεινός.

ἀειδής-ές δόρατος, ασώματος, υψώτος, ἀντιβ. σωματοειδής: Πλάτ. Φαίδρ. 79A ἄλλ' ἔστιν ἀειδὴ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρατά· 2) ἀγνωστος, ἀσημος· 3) ἀνευ μορφῆς, ἀμορφος· 4) δυσειδής, δυσμορφος: νεανίαικος οὐκ ἀειδής, ἀειδίαι (ἡ) μτγ. ἀμορφία, δυσμορφία. **ἀειδιόδοχος-ον** μον. ὁ ἀεὶ διδοχόμενος. **ἀειδιότης-ος** ἡ ΑΠ ὁ ἀεὶ περιστρεφόμενος. **ἀειδίος** ὁντι αἰδῖος βλ. λ. **ἀειδιότης-ος** (ἡ) νεώτ. τὸ πάντοτε ὑπάρχειν, ἡ αἰωνιότης, ὁρθότερον αἰδιότης. **ἀειδουλαία** (ἡ) κ. αἰδουλαία μτγ. διαρκής δουλαία, παντοτεινὴ ὑποδοῦλαις. **ἀειδουλος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ δοῦλος ὢν. **ἀειδρομος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ τρέχων. **αἰδω** ποιητ. ὅ.π. καὶ τὸ ἀττ. ἄω βλ. λ. **ἀειδωτός-η-ο** δημ. δόρατος, ἀνειδωτός βλ. λ. 2) μὴ γνωρίζων τὰ τοῦ βίου, τὰ τῆς κοινωνίας, θαύρος, συνών. ἀμαθής, ἀμάθητος, ἀγνωρος, ἀνήξερος: ἀειδωτός ἦτανε καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐπύλιζαν καὶ τὸν ἐπέντηφον. **αἰεστός-ος** (ἡ) μτγ. ἡ αἰωνία ὑπαρξίς, τὸ αἰώνιον εἶναι: Ἀντιφών. Σοφιστ. 22. **αἰετία** (ἡ) μον. ἐκκλ. ἡ αἰωνία ζωὴ. **αἰετιοειδής** (ἡ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια φυτῶν διγενῶν, ἀκτινομόρφων, ἐχόντων φύλλα ἀσύναντα ἢ συμφυῆ, ποσῶδων ἢ θαμνωδῶν, ἐτήσιων ἢ παλυνταῖν τὰ ἀειωοειδῆ περιλαμβάνοντα περὶ τὰ 600 εἶδη φύονται ἐπὶ ἡερῶν καὶ ἐρήμων τόπων τῆς θερμῆς ζώνης, ἰδίᾳ ἐν Ἀφρικῇ. **αἰετών** (τὸ) νεώτ. φυτὰ σαρκοφυλλῶν, ποσῶδη, πολυετῇ, τοῦ γένους τῶν σαρκοφυλλωδῶν, καλύπτοντα συνήθως ἀμυγδαλεῖς ἢ περσίδες ἔδαφος, συνών. δημ. τὸν ἐν Ἑλλ. αἰετῶν ἀράραντο κ. ἀμάραντος, σέδα, συγγ. σιμπερβίβο, βλῖτα ἱβελουδά. **αἰεζωος-ον** κ. αἰεζω-ων ὁ ἀεὶ ζῶν: Ἡρόκλειτ. 20 πῦρ αἰεζων, Αἰσχ. Ἀν. 31 αἰεζῶν νόσας. **αἰεζωότης-ος** (ἡ) μτγ. αἰεζωία. **αἰεζωτός-ον** κ. αἰεζωτός ΕΜ ὁ ἀεὶ ἐξωσμένος, ὁ πάντοτε ἐτοιμος (ἐπὶ προσώπου). **αἰεζῶν-ουσα-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ ζῶν. **αἰεθαλής-ές** μτγ. ὁ ἀεὶ θάλλων: Διοσκ. 1, 88 τὸ αἰεθαλὲς τῶν φύλλων || κ. νεώτ. τὰ αἰεθαλῆ φυτὰ τὰ φέροντα διαρκῶς φύλλωμα. ἀντιβ. φυλλοδόχα· 2) μτφ. ζωηρός, ἀκμοτός: Ὀρφ. Ὑμν. 60, 5 αἰεθαλεῖς Χάρτες. **αἰεθανής-ές** μτγ. ὁ οἰοῖται ἀεὶ θνήσκων, ὁ πάντοτε κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. **αἰεθερῆ** (ἡ) λ. πεπλασμένη, ὁ οἰοῖται ἀεὶ περὶ τὸν ἀέρα θέων, τρέχων, ὡς ἐτυμολογικὴ ἀρχὴ τῆς λ. αἰθερὶ παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. 410B τὸν θε αἰθερα τῆδε πη ὑπολαμβάνω, ὅτι ἀεὶ περὶ τὸν ἀέρα θέων ἀειθερῆ δικαιώς ἀν. καλοῖτο. **αἰεθερής-ές** μτγ. ὁ ἀεὶ θερμαίνων. **αἰεθουρός-ον** μτγ. ἀεὶ μαχητικός: Ὀνη. Κυν. 2, 189. **αἰεθούλητος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ θρυλομένος. **αἰεκαρπος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ καρποφορῶν. **αἰεκέλιος-α-ανή-η-ος-ον** κ. αἰκέλιος ἀνδρμστος, ὑβριστικός, ἀπρεπής, ἐπὶ λόγων, πράξεων, πραγμάτων, σπανιώτ. ἐπὶ προσώπου: Ὀδ. Δ 244 πλῆγῃσιν αἰεκέλισσι δαμάστας, Θέογν. 1344 αἰκέλιος, Ἐπίρρ. αἰεκελίως ἀπρεπώς. **αἰεκήεις** ἄττ. αἰκής ἀνδρμστος, ἀπρεπής: Ὀδ. Ω 250 αἰχεῖς τε κακῶς καὶ αἰεκά ἔσσαι (καὶ ἀπρεπῆ ἐνδυματα φορεῖς), Σοφ. Ἡκ. 191 αἰεκεῖ σὺν στολῇ, Ἡρ. 7, 13 ὥστε αἰεκέστερα ἀπορρίψαι ἔπειτα εἰς ἀνδρα προσδοκώτερον ἢ χρόν· 2) εὐτελής, μικρός: Ἰλ. Μ 435 αἰεκά μισθόν 3) παρὰ-δοξος: σὺδὲν αἰεκάς, Αἰσχ. Πρ. 1042 πᾶσχειν κακῶς ἐχθρόν ὃν ἐχθρῶν οὐδὲν αἰεκάς. **αἰεκία** (ἡ) κ. αἰεκήνη ἰων. -ῖη ἄττ. αἰκία βλ. λ. βλάδη, ὕβρις: Ἰλ. Ω 19 πᾶσαν αἰεκήνην ἀπεχε χρόϊ.

αἰεκήω ἄττ. αἰκίω βλ. λ. μεταχειρίζομαι ἀπρεπῶς, βλάπτω, ἀδικῶ: Ἰλ. Χ 256 σὺ γὰρ ἐγὼ σ' ἀκπαλγὸν αἰεκήω ἰδὲν θά σοὶ κάμω μεγάλην ἀτιμίαν, παθ. με ἐνεργ. σημ.: Ἰλ. Π 559 εἴ μιν αἰεκισαίμεθ' ἐλόντες, τεύχεα τ' ὤμοισιν ἀφελοίμεθα. **αἰεκίνησις** (ἡ) Ἐπίρρ. ἡ ἀέναντος κίνησις. **αἰεκίνητος-ον** ὁ ἀέναντος κινούμενος, ἀστατος: Πλάτ. Φαίδρ. 445C || νεώτ. κ. ὁ δραστήριος, ὁ συνεχῶς ἐν κινήσει, ἐν ἐνεργείᾳ, ἐν δράσει διατελῶν || αἰεκίνητον (τὸ) μηχανὴ δυναμένη νὰ παρέχη ἐνέργειαν ἀδιακόπως καὶ ἀνευ διαπάνης. **αἰεκινήτως** με ἀέναντος κινήσιν: Ἀριστλ. Κοσ. 6, 37. **αἰεκλαυστος-ον** κ. αἰεκλαυτος μον. ὁ ἀεὶ κλαυόμενος, ὁ ἀξίος νὰ τὸν κλαίῃ τις πάντοτε. **αἰεκλήεις-ές** νεώτ. ὁ πάντοτε δοξασμένος, ὁ ἔχων ἀφθαρτον κλέος (δόξαν). **αἰεκρουνος-ον** μον. ὁ ἀεὶ ρέων κ. μτφ. παρὰ Μ' Ἀκουμ. αἰεκρουνος πηγὴ διακρύων. **αἰεκρουνος-ον** νεώτ. ὁ πάντοτε κρουόμενος, ἐπὶ μουσικῷ ὄργανῳ. **αἰεκύμαντος-ον** μον. ὁ ἀεὶ κυμαίνόμενος, ὁ πάντοτε ταραττόμενος ὁπδ τῶν κυμάτων. **αἰεκυμος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ κυμάων. **αἰελαλος-ον** ὁ ἀεὶ λαλῶν, ὁ φλύαρος· 2) ὁ δι' ὃν ἀεὶ λαλεῖ τις: ΑΠ αἰελαλος ἔρως. **αἰελαπηής-ές** μτγ. ὁ ἀεὶ λαλῶν: Στὰβ. 1, 22, 2. **αἰεληδής-ές** μτγ. ὁ ἀενάως, ἀδιαιλείτως ρέων (λαίβω, θέμ. λιδ-) : Νόνν. μ. Εὐαγγ. Ἰω. 3, 34. **αἰεληγνός-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ, ὁ λαν λαίμαργος. **αἰελογέω** μον. ἀεὶ ὀμιλῶ || ἀπεραντολογία. **αἰελογία** (ἡ) διαρκής ὁμιλία, πολυλογία· 2) Ἀρ-ποκρ. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνος ὑπέχειν. **αἰελος-ον** ὁ μὴ θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀνήλιος: Αἰσχ. Ἀν. 419, Ἡσ. ἀελα. **αἰεμακρίστος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ μακαριστός, σύνθετος ἐπίθετον τῆς Παναγίας: ἐκκλ. ὕμν. τὴν αἰεμακρίστον καὶ παναμώμητον. **αἰεμαργος-ον** μτγ. λαίμαργος, πλεονέκτης. **αἰεμαχία** (ἡ) νεώτ. τὸ ἀεὶ μάχεσθαι. **αἰεμέριμος-ον** νεώτ. ὁ ἀεὶ μεριμνῶν, ὁ πάντοτε εὐρίσκόμενος εἰς φροντίδας. **αἰεμειδής-ές** νεώτ. ὁ πάντοτε μειδῶν. **αἰεμνημόνευτος-ον** μτγ. ὁ ἀεὶ μνημονευόμενος: Ἰώα. ΑΠ 17, 6, 2. **αἰεμνήμων-ον** ὁ πάντοτε μνήμων, ὁ ἔχων καλὴν μνήμην: Ἀριστλ. Φυσιογν. 3, 14. **αἰεμνηστία** (ἡ) νεώτ. ἡ παντοτινὴ ἐνθύμησις. **αἰεμνηστος-ον** ὁ δειξίς διαρκούς μνήμης: Αἰσχ. Πέρα. 760 ἔργον αἰεμνηστον, Θουκ. 2, 43 αἰεμνηστον δόξαν καταλείπειν || κ. ἐκκλ. κ. νεώτ. συνθ. ἐπιθ. ἐπὶ ἀποθανόντων: ὁ αἰεμνηστος ἀνὴρ (ὁ ἀλησεμόνητος). Ἐπίρρ. αἰεμνήστως. **αἰεμολητός-ον** νεώτ. ὁ πάντοτε μέλων, ὄδων. **αἰεναής-ές** κ. αἰεναος ἀντὶ ἀέναντος βλ. λ. **αἰεναύται** (οἱ) προσωμῖα τῶν Μιλησίων ἀρχόντων (ἰβιανῶς εἰδικῶς τῶν καταλυσάντων τὴν τυραννίδα αἰνέτες συνεδριαζόντες ἐπὶ πλοῖσι: Πλούτ. Ἑλλ. 32, Ἡσ. ἐ ἀρχῆς ὀνομα παρὰ Μιλησίοις ε. **αἰεναφής-ές** νεώτ. ὁ πάντοτε νεφελεύδης. **αἰενηστής-ος** (ἡ) ΑΠ ὁ ἀεὶ νηστεύων. **αἰενομος-ον** μον. ὁ ἀεὶ νεμόμενος. **αἰεπαγής-ές** νεώτ. ὁ ἀεὶ συμηγής, ἀρρηκτος, σταθερός: αἰεπαγής ἀρχή, —αἰεπαγὲς κράτος. **αἰεπαθής-ές** μτγ. ὁ ἀεὶ πάσχων. **αἰεπαις-αἰδός** (ἡ) ἐκκλ. ἡ ἀειπάρθενος, λέγεται εἰδικ. ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας. **αἰεπαρθενάω** μον. εἰμαι ἀειπάρθενος. **αἰεπαρθενία** (ἡ) νεώτ. ἡ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν διατήρησις τῆς παρθενικῆς ἀγνότητος. **αἰεπαρθένης** (ἡ) κ. παρὰ Σαφ. 96 αἰολ. ἀἰπάρθενος ἡ ἀεὶ παρθένη, ἡ μηδέποτε συνελθούσα μετ' ἀνδρός: Δίων Κ 56, 5 αἰ ἱέρειαι αἰεπαρθεναί.

2) ὄνομασία τοῦ ἀριθμοῦ 7 ὡς τῶν Πυθαγορείων. 3) ἔκκλη προσηγορία τῆς Παναγίας· εὐχ. προσελαίας τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας· Ἐγτ. ἀειπαρθενία(ῃ) παντιπὴν παρθενία.
ἀειπαριργας-ον νεώτ. ὁ πάντοτε ἐν περιεργίᾳ εὐρισκόμενος. 2) ὁ ἀξιὸς διαρκούς περιεργίας.
ἀειπλανής-ές μτγν. κ. ἀειπλάνος-ον μν. ὁ ἀεὶ πλανήμενος. 2) ἀεὶ κινούμενος (ἐπὶ χεῖλέων), φλύαρος· Σουίδ. ἀειπλανά χεῖλα γράσος.
ἀειπαθής-ές μν. ἀνιπθόθης. ἀνιπθόθης-ον μν. ὁ ἀεὶ παθὴς.
ἀειπότης ἀεὶ, πάντοτε (ἢ μετὰ τοῦ ποτέ συνεκφορά τοῦ ἀεὶ καθιστὰ τὴν ἔννοιαν ἐντονωτέραν).
ἀειπρασίνο-ον νεώτ. ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ πάντοτε πράσινος, ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀειθαλής.
ἀειπρεθός-ον μν. ἀεὶ ρέων παρὰ ΘΠροδρ.
ἀειρεῖται (ῃ) λ. πλ. ἀσθεῖσα ὕπο τοῦ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 415D ἐξ ἧς ἐτυμολογεῖται ἡ λ. ἀρετὴ· ὁρθῶς μὲν ἔχει ἀειρεῖται καλεῖν (τὴν ἀρετὴν).
ἀειρεας-ον συνηρ.-ους-ον ὁ ἀεὶ ρέων.
ἀειρός Σουίδ. «ἀειρος», «Ἥα. «δυστυχής».
ἀειρυτός-ον ἀείρους, πάντοτε ρέων· Σοφ. OK 469 ἀειρυτός κρήνη.
ἀειρω ποιητ., αἰολ. ἀέρρω, ἄπτ. αἶρω βλ. λ.
ἀεισέλευτος-ον νεώτ. ὁ πάντοτε σαλευόμενος, ὁ μηδέποτε μόνιμος καὶ σταθερός.
ἀεισεβάστος-ον μτγν. ὁ ἀεὶ σεβαστός, προσηγορία ἀποθανόντων αὐτοκρατορῶν· Ἐπιγρ. 5187 κ.ἀ.
ἀεισιμικός-ον νεώτ. ὁ πάντοτε ἀεισιμενός.
ἀεισιτία (ῃ) κ. ἰων. -ῃ ἡ προνομία τοῦ ἀεὶ αἰτεῖσθαι ἐν τῷ πρὸς τανείω, ἦτοι τοῦ ἀεῖσθαι βλ. λ.
ἀειστής-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀεὶ σπουόμενος, τρεφόμενος ἐν τῷ πρὸς τανείω· ἀεῖται ἵσαν οἱ ὡς εὐεργέται τῆς πόλεως λογιζόμενοι, πολλὰκις δὲ καὶ ἀπόγονοι αὐτῶν μτγν. καὶ ἱερεῖς τινες· Ἥα. «ὁ ἐφ' ἐκάστη ἡμέρᾳ ἐν τῷ πρὸς τανείω δειπνῶν».
ἀεισκότιος-ον νεώτ. ὁ πάντοτε σκιερός, ὁ πυκνὴν ἔχων σκιάν, σκύκιος, συγ. ἀνθλῖος.
ἀεισκότινος-ον νεώτ. ὁ πάντοτε σκιοτένης.
ἀεισκόφω-ωπος (ῃ) εἶδος γλαυκός, σκυρός· Αἰλ. IZ 15,28 τῶν δ' ἀεισκόπων ἀεισφύρουσιν οἱ σκύπες τῶν πᾶσι, παραπλήσια δὲ εἰσι τὴν ἰδέαν τῇ τρυγόνι τε καὶ φάτῃ.
ἀεισμία (τό) ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἄσμα βλ. λ.
ἀεισμός-ον Νόνν. ὁ ἀεῖποτε ἀσφαλής.
ἀεισσοφός-ον νεώτ. ὁ πάντοτε σοφός, συνετός.
ἀεισσόν Ἥα. «ἄσσον | συγκρ. τοῦ ἀγγι |».
ἀειστηνέκτος-ον μν. ὁ ἀεὶ στενάζων.
ἀειστρεφής-ές κ. ἀειστροφός-ον μν. ὁ ἀεὶ στρεφόμενος· Γρηγ. Ναζ. καὶ ΓΓέτ.
ἀειστυφόρος-ον μν. ὁ ἀεὶ συμφέρων, πάντοτε ὠφέλιμος, χρήσιμος.
ἀεισυχороδὺν ἄλλως ἀεισυχόρουν λ. πλ. ἀσθεῖσα ὕπο τοῦ Πλάτ. Κρατύλ. 416B, ἐξ ἧς ἐτυμολογεῖται ἡ λ. αἰσχύρος, οἶονεὶ προσελθοῦσα ἐκ τοῦ ἀεὶ ἰσχυρὸν ἔχει.
ἀειταράχος-ον νεώτ. ὁ πάντοτε ἐν ταραχῇ εὐρισκόμενος· ἀειταράχος θάλασσα.
ἀείτας-α βιωτ. ἀντὶ ἀετός. 2) αἵτας βλ. λ.
ἀειταλής-ές μτγν. ὁ ἀεὶ τέλειος, ἐπὶ θ. τοῦ Θεοῦ.
ἀειτραπτός-ον μν. ὁ ἀεὶ τρεπόμενος, στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος· Πισιδ. ΔΚοσμ. 362.
ἀειτρεφής-ές μν. ἀεὶ πνευματικῶς τρεφόμενος· Νικητ. Δαδίδ (Ἐλ. Πατρ. Μ. 138,781 ἀειτρεφὴς ψυχὴ, ἡ ἀεὶ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου τρεφόμενη).
ἀειυπνός-ον μν. ὁ ἀεὶ κοιμώμενος.
ἀειψαγία (ῃ) νεώτ. τὰ διαρκῶς τρώγων, καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ροπή· πᾶσαι ἀπὸ ἀειψαγίας.
ἀειψάχος-ον νεώτ. ὁ διαρκῶς τρώγων.
ἀειψαλής-ές ὁ πάντοτε λάμπων, ἀειφανής βλ. λ.
ἀειφανής-ές μτγν. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ ἀεὶ φαινόμενος, πάντοτε ὁρατός· Ἀρρ. Iνδ. 25,6 || εἰδι-

κῶς ὁ πολικὸς ἀστὴρ· Στob. Ἐκλ. I, 900. 2) ὁ πάντοτε καιὼν καὶ φωτίζων· ἀειφανὲς ἡλιος πύρ-
 λυχνος ἀειφανής.
ἀειφατός-ον μτγν. ὁ περὶ οὗ πάντοτε γίνεται λόγος, ὁ πάντοτε ἀναφερόμενος, ἐξυμνούμενος.
ἀειφωγής-ές μτγν. ὁ ἀεὶ φέγων.
ἀειφωγγός-ον μτγν. ὁ ἀεὶ φωγγόμενος.
ἀειφωγής-ές μτγν. ὁ ἀεὶ φλεγγόμενος.
ἀειφρόρος-ον ἀειθαλής· Σοφ. Α. 580.
ἀειφρουράτος-ον μτγν. ὁ ἀεὶ φρουρούμενος.
ἀειφρουρός-ον ὁ ἀεὶ φρουρῶν, ὁ ἐν φυλακῇ, ἐν δεσμοῖς κρατῶν· Σοφ. Ἀντ. 802 στήσις ἀειφρουρός (περὶ τοῦ τάφου). 2) ὁ ἀεὶ διαμείνων, ἀειθαλής· μελλίλωτος ἱπποφύλλῃ ἀειφρουρός.
ἀειφυγία (ῃ) ἡ ἐς ἀεὶ φυγὴ, ἡ διὰ βίου ἔξοδος· Πλάτ. Νόμ. 877C φευγέτω ἀειφυγία, Δημ. 528,7 ἀειφυγία ἡμιόδοι τινα.
ἀειφυλάκτος-ον μτγν. ἀειφρουρός βλ. λ. ῃ.
ἀειφυλλία (ῃ) μτγν. τὸ ἀεὶ ἔχειν φύλλα, τὸ ἀειθαλὲς· Θεοφρ. ΦΑΙτ. 217,2.
ἀειφυλλικός-ον φέρων πάντοτε φύλλα, ἀειθαλής· Ἀριστ. ΖI 783B10.
ἀειφωτός-ον μτγν. ὁ ἀεὶ φωτίζων.
ἀειγνήτης-ές μν. ὁ ἀεὶ γνήτων.
ἀειχμαιστός-ον μν. ὁ ἀεὶ χεμαζόμενος, πάντοτε ταλαιπωρούμενος.
ἀειχλωρός-ον μτγν. ὁ πάντοτε χλωρός· Διοσκ. 2,173 κάππαρις ἀειχλωρός.
ἀειχρηστικός-ον Ἥα. ὁ ἀεὶ χρηστικός.
ἀειχρονίας-ον Αἰπ. αἰώνιος. Ἐπιγρ. ἀειχρονίας.
ἀειχρυσόν (τό) μτγν. εἶδος φυτοῦ, ἀειχρῶν βλ. λ. εἶδ. ἀειχρῶν τὸ μέγα· Διοσκ. 4,88.
ἀεικαζόμενος-ον-ων ἄκων, ἐξαναγκάζόμενος· Ἰλ. Ζ 458 πόλλ' ἀεικαζόμεν.
ἀεικήλιος-ον ἀντὶ ἀεικέλιος βλ. λ.
ἀεικνήτι ἐπίρρ. ἀκουσίως· Ἰλ. Μ 8 θεῶν ἀεικνήτι.
ἀεικούσιος (ῃ) κ. -α-ον ἀπτ. ἀκούσιος βλ. λ.
ἀεικῶν ἀπτ. συνηρ. ἄκων-α-ον-ον ὁ ποιῶν τι παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ· Ἰλ. Δ 43 ἐγὼ σοὶ δῶκα ἀέκοντι σε θυμῷ, Αἰσχ. Πτολ. 9 ἀέκοντ' αἰ ἄκων προσποσασαέουσιν. 2) ἐπὶ πράξεων· Σοφ. OT 1230 φανεί κακὰ ἀέκοντ' αὐτοῖς ἀέκοντα. Ἐπίρρ. ἀκόντως βλ. λ.
ἀείλαμος (ῃ) κ. ἀγέλαμος (ῃ) δημ. διάφορα φυτὰ ἐκ τῶν ἀγρωστωδῶν ὁ παρ' ἀρχ. ἔλκυρος (ὅθεν τὸ ἀέλαμος | ἄλλως μελῆν, κέχρησ, δημ. κερχί) 3) ἡ βρόμη, ἡ ἀγρία κ. ἡ ἡμέρος || κ. ἡ βρίζα. 2) γενικ. ὁ ἐξ ἀγρωστωδῶν φυτῶν κτηνοτροφικὸς σάνος. 4) εἰδικ. τὸ ἀπὸ κοντοῦ εἰς τὰ ἄλωνα ἀναρτῶμενον μικρὸν ἐξ ἐλαφοῦ ἔηροῦ χόρτου δέμα, τὸ χρησιμεῖον ὡς ἀνεμοδείκτης κατὰ τὴν λήνσιν.
ἀέλιος (ῃ) δωρ. ἀντὶ ἡλίου ἡλιος.
ἀέλλα κ. ἀέλλη-ης (ῃ) θυελλώδης ἄνεμος, ἀνεμοστρόβιλος· Ἰλ. Ν 795 οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλα || μτφ. ἐπὶ πάσης στροβιλαεοῦς κινήσεως· Ἀστυν. ὅπ' ἀέλλαισι.
ἀέλλητος-α-ον κ. ἀέλλητης-εσσα-εν ταχύς ὡς θύελλα, ὁμοίως ἀέλλας-εδος (ῃ).
ἀέλλαι Ἥα. φέλει, κοκακεῖ.
ἀέλλεται EM πνεῖ.
ἀέλληεις-εσσα-εν ἀέλλαιος βλ. λ.
ἀέλληξ κονιστάλος (ῃ) περιόντιμος κονιστρός, δὴν κονιστόρ, μόνον παρ' Οἰμῆρ. Ἰλ. Γ 13.
ἀέλλοδρόμος (ῃ) κ. -ας τοῦχος ταχέως ὡς θύελλα· Βασιλ. πᾶσαν ἀέλλοδρόμον.
ἀέλλοδρομῆ-τριχος (ῃ) ἔχων τρίχας κυμανομένης ἐν τῷ αἵρῃ· Σοφ. Α. 292.
ἀέλλοφάχος-ον Αἰπ. παλαιοῖς κατὰ θυελλῆς.
ἀέλλοφάχος-οδος (ῃ) κ. ἀέλλοπος ὡς τὸ Οἰδίας ἔχων οἶονεὶ πόδας θυελλῆς, ταχύς ὡς θύελλα μτγν. ἀέλλοφάχος-ου.

ἀελλοπτερύγων βλ. αἰολοπτερύξ.
ἀελλός Ἡσ. «μαίνομενος καὶ θρηνῶν τις».
ἀελλοφύρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ προκαλῶν
 τὴν ἀελλαν, τὴν θύελλαν· ὁ αἰτίας τῆς θύελλης.
Ἀελλῶ-δός συνηρ.-οὺς ἡ| τὰχεῖα ὡς θύελλα, ὄνομα
 μίας τῶν Ἀρπυιῶν· ὄνομα, κυνηγετικὸν κύνος.
ἀελλωδής-ες ἡ| σχολ. ὁμοιάζων πρὸς θύελλαν.
ἀελλωδής (δ) ἡ| νεώτ. πτηνὸν θαλάσσιον τοῦ
 γέν. τῶν ἀελλωδῶν· ὁ πελάγιος κ. ὁ γινάτιος.
ἀελλωθῖσαι ἡ| νεώτ. ὁμοιογένεια πτηνῶν νη-
 κτικῶν ζῴων εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας.
ἀελλών Ἡσ. στρέφων, ὀπών, ποικιλλών.
ἀελλή-ές μὴ ἔχων ἐλπίδα βλ. ἀελητής.
ἀελλπῆμ δὲν ἔχω ἐλπίδα· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ
 μεταχθ. ἡ. Η. 310 κ. Ἡρ. 7, 168 ἀελλπῆτες.
ἀελλπής-ές περὶ οὗ δὲν ἔχει τὴν ἐλπίδα, ἀ-
 προσδόκητος, μόνον ἐν Ὄδ. Ε 408 γαῖαν ἀελλπῆτα
 δῶκεν ἰδεσθαι, διορθῶθεν ὀρῶ. ἀελλπῆς.
ἀελλπῆς ἡ| γεγονὸς ἀπροσδόκητον, ἐξ ἀελλπῆς
 ἀπροσδοκῆτως· 2) ἀπελπίσας· Πίνδ. Π. 12, 55.
ἀελλπτος-ον· ἀελητής, ἐξ ἀελλπτοῦ ἰατροσδο-
 κῆτως, ὁ ἀνευ ἐλπίδος, περὶ οὗ ἀπελπίζεται τις·
 Ἡρ. 1, 111 αἶα ἐξ ἀελλπτου ἰαύσασα· 2) ἐ ἀπελπι-
 στικός· Ἐπίρρ. ἀελλπτος ἀελλπστως.
ἀεμμά ἡ| ἐπικ. ἀπὲ ὄμμα νευρά τῶζου.
ἀενακί (τὸ) κ. ἀνενακί δημ. ἀγρίαρχτον ἐκ
 τῶν ἐδωδῶν, ἔχον ἐλαφρῶς ἀκανθῶτά φύλλα.
ἀεναόθυτος πηγὴ μον. ἡ ἀεναῶς ρεῦσας.
ἀεναός-ον καὶ ἀεναῶς, συνηρ. ἀεῖνως· ὁ δι-
 αρκῶς ρέων· Ἡσίοδ. Ἐργ. 595 κρήνην τ' ἀεναῶν
 καὶ ἀπορροῦται, Ἀριστ. Φ. Βάτρ. 146 βάρβρονον πολὺν
 καὶ σκῶρ ἀεῖων· 2) αἰώνιος· Σίμων. 4 ἀρετὰς
 κόσμον ἀεῖαν τε κλέος, Ξεν. Κύρ. 4, 24 ἀενα-
 ὄπτερον τὸν δλθον παραχέιν· Ἐπίρρ. ἀεῖνως.
ἀεναῶν-ουσα-ον ἀεναῶς βλ. λ.
ἀένναος ἰων. τύπος τοῦ ἀεναῶς βλ. λ.
ἀένπιον ἡ| Ἡσ. «Αἰγύπτιον σμυρῖνον».
ἀεζίδιος-ον Ἐπιγρ. ὁ αὐξανόμενος κατὰ τὴν
 διάρκειαν τῆς ζωῆς του.
ἀεζιγυῖος-ον ὁ ἐνδυναμῶν τὰ γυῖα, τὰ μέλη
 τοῦ σώματος· Πίνδ. Ν. 4, 120.
ἀεζικακος-ον μτγν. ὁ πληθύνων τὸ κακόν.
ἀεζικαρός-ων Ἐπιγρ. ὁ αὐξάνων τὰ κέρατα.
ἀεζιννοος-ον κ. -ους-ουν ὁ αὐξάνων τὸν νοῦν.
ἀεζιτοκος-ον μτγν. ὁ αὐξάνων τὸν τόκον.
ἀεζιτροφος-ον μτγν. ὁ αὐξάνων τὴν τροφήν.
ἀεζιφυλλος-ον ὁ αὐξάνων τὰ φύλλα, τὴν βλά-
 στην· Αἰσχ. Αἰγ. 697 ἀκτὰς ἀεζιφυλλῶν.
ἀεζιφυτος-ον Αἰ. ὁ αὐξάνων τὰ φυτὰ.
ἀεζω ποιητ. αὐξω αὐξάνω, προάγω, ἰσχυρο-
 ποιῶ· ἡ. Π. 139 μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν ἀεζών·
 2) ὑφῶ, δοξάζω, μεγαλύνω, λέγω ἐπὶ τὸ μείζον·
 Σοφ. Αἰ. 226 ἀγγεῖαν μῦθος ἀεζέει· 3) παθ. αὐ-
 ξάνομαι, γίνομαι μέγας· Ὄδ. Χ 426 Τηλέμαχος δὲ
 νέον μιν ἀεζετο, ἡ. Ο 66 ἀεζετο ἱερὸν ἡμᾶρ
 ἰέλῃσθαίε· νὰ γίνῃ μεσημβρία ἡ βλ. κ. αὐξω.
ἀεραργίον ἡ| νεώτ. βλ. ἀνεμοδόχος.
ἀεραργός ἡ| νεώτ. ὄργανον, σουκευή, ὅπλ δι'
 ἧς φέρεται ἀεροσφορικός ἀήρ ὅπου εἶναι ἀνάγκη.
ἀεραρίον ἡ| νεώτ. χημ. ἔνωση μονοξειδίου τοῦ
 ἀνθρακός καὶ ἀζώτου, τὸ δὲ αἷμα ἀερίον Siemeis.
ἀεραρία ἡ| νεώτ. ἱατρ. νόσος τοῦ αἵματος
 συμβαίνουσα εἰς οὗτας ἐργαζομένους μὲ σκά-
 φανδρον ἡ ὑπὸ καταδυτικῶς κώδωνας.
ἀεραρκοκτονία ἡ| κ. ἀεραρκοτοξία νεώτ. αἰφνί-
 διος θανάτου ἐξ ἀπορροφῆσεως ἀέρος διὰ τῶν
 φλεβῶν μετὰ τραυματισμὸν ἡ χειρουργικὴν τομήν.
ἀεράκατος ἡ| νεώτ. ἀκατος πλέουσα δι' ἱστίων,
 ἀνεμόβαρκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀτμάκατος.
ἀεράκι ἡ| ὅλλως ἀεράκι βλ. λ. ὕσκ. τοῦ
 ἀέρος, ἐλαφρὰ πναή ἀνέμου, αὔρα, ἐλαφρὸς ἀνε-
 μος· Σολωμ. «Ψυχούλα» ὡσάν γλυκόννοο ἡ δρο-

σάτ' ἀεράκι, Νρβ. Π. Λολ. 7 φύσ' ἀεράκι ἀπό-
 κοσμο, δ. τραγ. φυσὰ ἀεράκι στὰ δέντριά σκού-
 βουσι καὶ φιλιούνται, φρ. ἔβαλε ἀεράκι ἄλλως
 σήκωσε ἡ ἐπνευσεν ἐλαφρὸς ἀνεμος ἡ ἀεράκι ἀπὸ
 στεριάς-ἀπὸ πελάγους ἰαπόγειας αὔρα ἡ θαλάσ-
 σία, ἡ παρσι. ἔχει καθε λαγκκάδσι τὸ δικὸ τοῦ
 τ' ἀεράκι ἡ ἐκαστος ἔχει τὰς συνήθειας τοῦ ἰ.
ἀεραρπλία ἡ| νεώτ. μηχανήμα χρησιμοποιεῖον πρὸς
 πύκνωσιν ἡ ἀραίωσιν τοῦ ἀέρος ἐν κλειστῷ χώρῳ.
ἀεραρποθήκη ἡ| νεώτ. ὁ κλειστός χώρος μηχανο-
 νήματος τινος ἐνθα ἀποθηκεύεται πεπιεσμένος ἀήρ.
ἀέρας ἡ| κ. ἀγέρας δημ. ὁ ἀήρ ὡς ἐν τῇ κυρία
 παρ' ἀρχ. σημασίᾳ, ὁ τὸν κατωτέρων στρωμάτων
 τῆς ἀτμοσφαιρας, ὁ εἰσπνεόμενος· καλὸς ἀγέρας,
 μολεμένος ἀγέρας, —βγῆκα νὰ πάρω ἀέρα, δ. διστ.
 τ' ἀγρίμια πᾶντα στὰ βουνὰ χαίρονται τὸν ἀέρα
 ἡ κι ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγάπη μου χλίδομαι πᾶσα μέρα·
 ἡ καὶ ἐν ὑπνονομένη ἀντιθέσει πρὸς τὸν αἰθέρα,
 ὡς παρ' ἀρχ.· τὰ πούλιὰ πετοῦν στὸν ἀέρα, οἱ
 φυχεῖς ταξιδεύουν στὸν αἰθέρα· 2) ὁ ἀνεμος·
 ἀέρας πρῶτος ἡ οὐρίσι, σπικώθηκε ἀέρας, —ἔπες
 ὁ ἀέρας, Ζερβ. Τραγ. Καλ. Καίρ. 14 Στὸ νησαῖο πέρα
 ποῦ φυσᾶν τοῦ ἀγέρα ἐλαφρῆς πνοῆς· 3) ἡ ἀτμό-
 σφαιρα ἐν γένει· νέμισε ὁ ἀέρας καπνοῦς, Βαλαωρ.
 Ἀθαν. Διάκ. Α θὰ καῖνε τὸν ἀέρα ἡ με τ' ἀγρία τὰ
 χνώτα τους γυγκίκα καρουφύλλα· 4) συν-
 εκδ. τὸ κλίμα τῆς πνοῆς· δὲν τὸν ὠφελεῖ ὁ ἀέ-
 ρας τοῦ νησιοῦ· 5) ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις προ-
 σώπου πνοῆς, οἱ τράνοι τοῦ, τὸ ὕψος τοῦ· ἀέρας
 ἀρχοντίας, —ἔχει ἀκόμα τὸν ἀέρα τοῦ χωριδιῆ,
 —θυμίζει τὸν ἀέρα Παριζιάνας, —πῆρε τὸν ἀέρα
 κοκκάτας ἡ κ. εἰδ. ὕψος ἐπαρσεως, ἀλαζονείας,
 ἔξασπας· ἀπ' δταν ἐγίνε ὑπαυργὸς πῆρε ἔναν
 ἀέρα ἡ ἡπίσις, ὕψος δεξιότητος, ἐμπειρίας, ἀνέ-
 σεως κ.τ.τ.· ἔχει τὸν ἀέρα τῆς τέχνης του ἡ δεξι-
 οτήτης, δὲν πῆρε τὸν ἀέρα τῆς δουλείας ἡ ἀδέ-
 λφους, ἔχει ἀέρα στὴ σκηνὴ ἡ ἀνεσιν· 6) ἡ ἐκ-
 φρασις ἡθους ἡ φυχικῆς διαθέσεως· τοῦ λείπει ὁ
 ἀέρας ἡ εἶναι ἀθροσής, ἔχει ἀέρα σὰ μιλεῖ στο
 δικαστήριον· 7) ἡ ὀρμή, αὐθάδεια κ.τ.τ.· μῆκε
 στὰ γραφεῖο μου μὲ ἀέρα, —ἔαιρω νὰ τοῦ κόψω
 τὸν ἀέρα ἡ τὴν αὐθάδειαν· 8) τὸ μὴ πραγματικόν,
 τὸ πλαστόν, τὸ φευδές, τὸ ἀβάσιμον· ἀέρα θέλεις
 νὰ μοῦ πωλήσης, —ἐπὶ χαρτοπαίκτην ἡ παίζουν
 ἀέρα γιὰ ν' ἀρχίσω τὸ παίγνιον ἡ ἐντ. ἀερίτζις βλ.
 λ. γ' ἡ εἰδ. διὰ τὰς ἐν χρηματιστηρίῳ πράξεις, ἡ
 κατὰ πλάσσαν γινόμενη ἀγοραπωλησία προϊόντων,
 νομιμάτων, χρεογράφων, μεταχθ. κ.τ.τ., τὸ κατὰ
 νομικὸν ὄρον παίγνιον ἡ περὶ ὁδοῖς· ὡς καὶ οἱ
 τράπεζες τῶρα παίζουν ἀέρα· 9) ἡ λόγῳ πελα-
 τεῖας ἡ φήμης ἡ κεντρικῆς θέσεως ὑπολογιζομένη
 ἡ κατὰ τὴν ἐκχώρησιν αὐτῆς συμφωνουμένη ἐπὶ
 πλεον· τῆς ὕλικῆς περιουσίας ἀέρας ἐπιχειρήσεως τι-
 νος· γιὰ τὴ φέρμα του θέλει ἔνα εκατομμύριον
 ἀέρα, —γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του πῆρε
 ἑκατὸ χιλιάδας ἀέρα· 10) ἡ ἀναθεν οἰκοδόμησις
 ἐλευθέρα ἔκτασις· ἀγόρασα τὸν ἀέρα τοῦ σπι-
 τιοῦ τοῦ γιὰ νὰ γρίσω· 11) τὸ ἐλάχιστον, τὸ σχε-
 δὸν ἀσήμενον (συνήθως μετὰ τοῦ ἐνα)· ἔναν
 ἀέρα καὶ θὰ ὄταντα τὸ κλαρί, —ἔναν ἀέρα ν'
 ἀνοίξης τὸ φῶρεμα καὶ θὰ ῥθῃ καλὰ, —ἔναν ἀέ-
 ρα ἐσκυφε ἡ ἔτσι τὸ βόλι πέρασε πᾶν ἡ δὲ τὸ
 κεφάλι του· 12) εἰδ. σημασίαι· τὸ κάλυμμα τοῦ
 Ἀγίου Ποτηρίου ἡ ὡς ἐκκλησ. ὁ ἀήρ· ἡ ἡ ἐπιμή-
 κης με ριπίδιον εἰς τὸ ἀκρον ράδδος δι' ἧς σβήνουν
 τὰς κανδήλας· ἡ ὁ γύρος τοῦ ἀνδρικοῦ πῆλου·
 καπέλο με πλατὺ ἀέρα ἡ καγεζίτις τῶν σπαρ-
 τῶν ἐξ ἀπροσδιορίστου νόσου προερχομένη· τὰ
 σπαρτοφύτια μας φέτος τὰ πᾶσα ἀέρας· ἡ ἀ-
 διαθεσία λεχέως, ἡ προερχομένη ἀπὸ βαρκανίαν
 (μάτιασμα)· ἀέρας πάτησε τὴ λεχῶνα ἡ πέρ-
 οησις, ἀποδόφησης ἡ ἀνάλογ. τῷ ἀρχ. φύσαν ἀ-

φήμι | ἔχει τὸ ἐλάττωμα οὐρα βρεθῆ νά ξεπολῇ
 ἀέρα καὶ νά βρωμῇ τὸν τόπο· || εἰς διπλ. συν-
 γηθ. αἰτ. ἀέρα, ἀέρα πολεμικῇ ἰαχῇ ἐφρόδον ἢ καὶ
 ἐν συναγεμίοις καὶ διαδηλώσει ως ἀποδοκιμα-
 στικῇ ἐκφώνουμένῃ· || τὸ σχοινίον τοῦ ἁλωνιο-
 στύλου, τὸ μεθ' οὗ συνδέεται τὸ ἁλυνίον ζών·
 || πληθ. ἀερίδες καὶ ἀγέρηδες τὰ δύο ἐν εἰδίᾳ
 παρατόνων σχοινία δι' ὧν πλευρικὸς σπριζέται τὸ
 ἄνω μέρος τοῦ ἱστοῦ. Φρ. συνήθ. μὲς ἐκοψε τὸν
 ἀέρα (κτίσας ἐκλείσε τὴν θέαν), τοῦ ὧσε ἀέ-
 ρα (οἰκειό-τη), τοῦ πήρε τὸν ἀέρα (τὸν ἐπτόη-
 σε), τοῦ ὧσε τὸν ἀέρα του ἰπὸν ἐξεδιώξε),
 κάνε μας ἀέρα ἢ πάρε ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα σου
 ἢ συνών. ξεκουμπίσου, ξεφορτώσου μας), κάνε ἀ-
 ἐρα(πεχνητὸς διὰ ρηϊδίου κ.τ.τ.), κοπάνη, καθαιρ-
 δίει, τηγανίζει ἀέρα (περὶ μάτιας ἢ ἀνόητα ἀσχο-
 ληταί, ἀέρας φρέσκος κ. ἀέρας καθουρδιστός
 | κενὸ λόγιον ἢ κενὰ ὑποσχέσεις), πήρα τὰ μυα-
 λά του ἀέρα | ἐθρασύνθη, ὑπερφανεύθη κ.τ.τ.),
 χτίζει στὸν ἀέρα (ματαιοποιεῖ), στὸν ἀέρα ἢ
 τοῦ ἀέρα κουθεντιάζεις | ἀβάσιμα λέγεις), στὸν
 ἀέρα στέκει | ἐπισφαλῶς ἵσταται ἢ, λόγια τοῦ ἀ-
 ἔρα (μάτιας ἢ ἀδόξαμα ἢ ἀσήμαντα) κ.τ.λ. Γνωμ.
 κάθε τερεὺς (χαροδὸρο) μὲ τὸν ἀγέρα του [ἐκαστος
 μὲ τὰς συνηθείας του], οὔτε τὸ γέιτονα τὰ κλει-
 διὰ σου οὔτε ἀέρα στὰ παιδιὰ σου | οὔτε ἐμπι-
 στοσύνην εἰς ξένους οὔτε πολὺ θάρρος εἰς τὰ
 τέκνα), ὧσ' μου ἀέρα μέτρα μίλια | ἂν ἡ τύχη βοη-
 θήσῃ τάχιστα προκύπτει τις), κατὰ πότ φασαί
 ἀγέρας ἄλλωνε σὺ τὸ πανί σου | ἀκόλουθε τὴν
 κρατούσαν γνώμην), ὁποιος ἀγέρα κυνηγᾷ τ' ἀ-
 νέμου κοπανίζει | ἐπὶ τῶν ἀνέφικτα ἐπιδικονῶτων,
 παροιμ. ἀγέρα (ἢ ἡσκιο) ποῦ χεῖς κλάττανε
 πείνα ποῦ δε χορταίνει, —μ' ἀέρα ὁ διάκος ἔ-
 φανε ξεσυνορίστη ὁ φάλητος, —ἀδικουζώματα,
 ἀεροσκορπισματα | ἢ διαλοσκορπισματα).

ἀερατρός (ὁ) κ. **ἀερατρός** νεώτ' ἐκαστος ἀέρας
 καὶ ἄνθρω· 2) κινητὴρ ἐνεργὼν δι' ἀερατρός.
ἀέρθη (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κευ-
 τροσπέρμων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμφοσπιδίων.
ἀεργηλός-ἡ-ὄν κ. **ἀεργής**-ἔς μὴν. **ἀεργός** βλ. λ.
ἀεργής-ἔς μὴν. **ἀεργός**: Νίκανδρ. ἐν 'Αθην.9,372.
ἀεργία (ἡ) ἴων. -ἡ ἀττ. ἀργία ἢ ἀποχή ἀπὸ τῆς
 ἐργασίας: 'Ησιόδ. 'Εργ.309 ἔργον δ' αὐτὸν δνει-
 δος ἀεργίη τ' δνειδός· 2) νεώτ. ἢ ἐλλειψίς ἐρ-
 γασίας διὰ τοὺς ἐργάτας, συνών. ἀνεργία· 3) ἐπὶ
 ἀγροῦ, τὸ νὰ παραμένῃ ἀκαλλιέργητος, χέρρος.
ἀεργός (-ῆ) -α(ν) νεώτ. κ. ὅλημ. ὁ μὴ ἔχων κ. ἰδίως
 ὁ μὴ εὐρίσκων ἐργασίαν, ἄλλως ἄνεργος· || ὁ μὴ
 θέλων νὰ ἐργασθῇ, ὁ σχολάζων, ὁ ὀκνηρὸς.
ἀεργός-ὄν ἀττ. **ἀργός** ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ὁ-
 κνηρὸς: 'Ιλ.1.320 κἀπὼν ἄμυς δ' τ' ἀεργὸς ἀνήρ
 ὅ τε πολλὰ ἔαργός· 2) ὁ καθίστων τινα ἀργόν.
ἀερίην ἀττ. ἀρίην ἐπίρρη. ἀνοσχημένον.
ἀερεισπνοή (ἡ) κ. **ἀερεοισπνοή** κ. **ἀεροκατάπο-**
σις νεώτ. ἢ μετὰ τῆς τροφῆς εἰσαγωγή ἀέρος εἰς
 τὸν στόμαχον, συμβαλίνουσα ἰδίᾳ παρὰ τοῖς ζώοις.
ἀερεπινεῖδον (τὸ) νεώτ. μηχανήματα, εἰς σχῆμα
 πτηνοῦ, ἱπτάμενον, πρὸδρομος τοῦ ἀεροπλάνου.
ἀεριοδός (ὁ) νεώτ. μηχανήματα διεχοῦν τὸν ἀέρα.
ἀερίην 'Ησ. ἀερώδες.
ἀέρι (τὸ) κ. ἀγέρι ὅλημ. ὑπακορ. τοῦ ἀέρας
 ἐλαφρὰ νουθὸ ἀνέμου: Σόλων. Ξανθοῦλα ἐφού-
 σκωνε τ' ἀέρι λευκοτάτα πνοῖα, ὅτραγ, αἰ εἶχε
 τ' ἀγέρι σκέπασμα καὶ τὰ χάλια καὶ στρώμα·
 2) ἢ ἀτμοσφαιρικὴ σύγκρασις, τὸ κλίμα: δὲν τὸν
 σήκωσε τὸ αέρι τοῦ τόπου μας· 3) φρενοδιά-
 βεια, ἐπιληψία, παρμάρια: ἔπαθε ἀέρι.
ἀεριαγωγός (ἰ) σωλὴν διοχετεύον ἀέριον.
ἀερίδες 'Ησ. μέλιαρα· 2) νεώτ. γένος φυτῶν
 τῆς τάξεως τῶν γυμναδίων καὶ τῆς οἰκογενείας
 τῶν ὀργειδίων (juncideae) ἄλλως ἀερίδια.

ἀερίελα (τὰ) νεώτ. ἔλαια ἐξ ὧν ἐξάγονται
 μὲ ἀσποσπιτικὴν ἀπόστασιν ἀέριο καύσιμα.
ἀερίω μὴν. εἶμαι λεπτός ως ἀήρ· || εἶμαι
 γλαυκόχροτος ως ὁ ἀήρ· 2) νεώτ. κ. ὅλημ. ἐκθέτω
 εἰς τὸν ἀέρα, ἰδίᾳ παθ. ἔβγαλα τὰ ρούχα ἐξ
 ἀνδρισθόν· || κ. ἐκθέτω ἐμαυτὸν εἰς τὸν ἀέρα,
 ὁρῶσιν· ῥηγίκα ν' ἀεριστῶ· || ἢ μεταγῆ ἀερί-
 σμῶν· ὁρῶσμενος, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀσθένει· εἶναι κά-
 πως ἀερισμένος σήμερα (μὲ ἀλγυτῶν πυρετόν)
 || κάμνω ἀέρα διὰ ρηϊδίου· 3) ἀνανεῶ τὸν ἀ-
 ἔρο χώρου πνός· ἀερίω τὸ δωμάτιον.
ἀερίκων (τὸ) μὴν. φῶρος· εθεῖς ὑπὸ 'Ιουστινιανού.
ἀερίκος-ἡ-ὄν (|| νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ
 ἀέρια· ἀερίκων θερμόμετρον τὸ δι' οὗ μετρεῖται ὁ
 θερμικὸς συντελεστής τῆς πίεσεως ἀερίων, ἀε-
 ρικὸν πυρετὸν συσκευὴ καλουμένη καὶ ἀεροβόλι-
 πτης ἐν τῇ ὁποίᾳ διὰ συμπίεσεως τοῦ ἀέρος ἀνα-
 φλέγεται τεμάχιον ἀγοσκόπου.
ἀερίκος-ἡ-ὄν (2) κ. **ἀερίκος**-ἡ-ὄν ὅλημ. εὐδέ-
 ρος· ἀερίκος τόπος, ἀερίκ ἀπὶ τῆς, μέρος· || ὁ
 καλῶς ἀερισμένος· ὁ τραγ. χωρὶς σπέντιον ἀγε-
 ρικὰ νὰ κομῇθ' δὲν πέφτει· 2) ὡς οὐα. ἀ(γ)ερ-
 κὸ (τὸ) κ. ἀ(γ)ερικὰ (ἡ) ὁσιμόνιον τοῦ ἀέρος, νε-
 ραῖδα, ζωτικό, συνθετό. εἰς τὸν πληθ.: τὸν χτύ-
 ησαν ἀερίκ, ἔπαθε ἀπ' ἀερικὸ | ἐκ δαιμονικῆς
 ἐπηρεας|. Γρυνδρ. Σκάρπ.6,55 τὸν ἀερίκ, πλαναγμέ-
 νους νιούς γελοῦν· τ' ἀερικά, τ' ἀνεμικά·
 3) συνεκδ. ἢ ἐπὶ χαρὶς καὶ θελτικῇ γυνῇ, συνών.
 τοῦ νεράδιου· ἀερίκ ἐἶν' αὐτὴ ἡ γυναικίκα· 4) τὸ
 λευκὸν ἐλαφρὸς κυανὸν δέμα τοῦ προσώπου,
 τὰ οἰοῦντο οὐρανόχρους· ὁ τραγ. ὄλην ὄλην γλῶ-
 σσας τ' ἀερίκὸς τῆς χρώμα· 5) ἡ νόσος ἐρυ-
 σπέλας· || νόσος λεχούδ, συνών. ἀέρας βλ. λ.
 |2|· || κ. εἰς πληθ. αἱ ρευματισμοί.

ἀερίνος-ερίων-ον (|| ἀερώδης, ὁμοιος μὲ ἀέρα,
 ἐξ ἀέρος συνιστάμενος: 'Αριστλ. Μεταφ.1049 Α 26·
 || γλαυκός, ὡς τὸ στερεώμα: Πτολμ.4,119 ἐσθής-ἡν.
ἀερίνος-ερίων-ον (2) ὅλημ. ὡσεὶ ἀήρ διαφανὴς
 λεπτός, ἐλαφρὸς· ὁ τραγ. καὶ εἶχε φίλδ πσυκά-
 μισο καὶ ἀερίνο φουστάν· 2) ὁρσοερός.
ἀερίνος-ἡ-ὄ κ. **ἀερίνος**-ἡ-ὄ ὅλημ. ὁ εὐδέρος,
 ὁ ὁρσοερός, ἰδίως ἐπὶ τόπου: τὸ νησί μας τὸ
 καλοκαίρι εἶναι ἀερίν· || κ. ἐπὶ φυτῶν· ὁ τραγ.
 ἀερίνὸ βασιλικὸ στὸ παναθύρι σου ἔχει· 2) ὁ
 ἀερίζόμενος, ὁ ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἀέρα διὰ τὰ
 ἀερισθῇ βλ. ἀερίω· ἀερίν· εἶναι τὰ φωνιὰ
 γιὰ νὰ μὴ μολυλάσων, ἔπρηρ. ἀερίν.
ἀεριοβόλος-ον νεώτ. μηχανήματα βόλων, ἐκτό-
 ξεῦον ἀέριον.
ἀεριοβολὰ νεώτ. βόλλω, ἐκτοξεύω ἀέριον, ἰδί-
 ως ἐπὶ ἀερίων ἀσφυζιόγων βλ. λ.
ἀεριοβολίς (ἡ) νεώτ. βολὴς περιέχουσα καὶ ἐξα-
 κοντιζουσα ἀέριον βλ. ἀεριοβολῶ.
ἀεριοδόμος (ἰ) νεώτ. ὁ δόμος ὁ προερχόμε-
 νος ἐκ διοφυγῆς ἀερίων.
ἀεροβλητικός-ἡ-ὄν νεώτ. τὸ ἀναφερόμενον
 εἰς τὸ ἀεροβόλειν, βλ. ἀεριοδόλος κ. ἀεριοβολῶ.
ἀεριογνώσις (ἡ) κ. **ἀεριογνώσις** νεώτ. ἢ ἐπι-
 στήμη ἡ ἐξετάζουσα τὰς ιδιότητας καὶ ἐνεργείας
 τῶν ἀερίων.
ἀεριογόνος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, παρῶν ἀέριον·
 κέμινος ἀεριογόνος κ. ἱατρ. ἀεριογόνον ἔντερον.
ἀεριογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐξετάζου-
 σα καὶ προσδιορίζουσα τὰ τοῦ ἀέρος.
ἀεριογραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
 ἀεριογραφίαν· ἀεριογραφικός πλοῦς.
ἀεριοδοχεῖον (τὸ) νεώτ. φυσ. δοχεῖον πρὸς ἀ-
 ποδοχὴν καὶ φύλαξιν ἀερίου.
ἀεριοειδής-ἔς νεώτ. φυσ. ὁ ὁμοιος πρὸς ἀέ-
 ριον, ὁ ἐν καταστάσει ἀερίου ὢν· || ἀτμωοειδής.
ἀεριοθερμαίνω (ἰ) νεώτ. θερμαίνω ἀερίων, λουτρὰ
 θερμῶν ἀερίων ἀναδιδομένων ἐκ τῆς γῆς.

ἀέριος-ον (ὁ, ἡ) κατοικῶν ἐν τῷ ἀέρι: Εὐβ. 139. **ἀεριοκινήτης**-ης (ὁ) νεώτ. μηχανή κινουμένη δι' αἰρίου, ἄλλως ἀεριομηχανή. **ἀεριοδουραστής** (τὸ) νεώτ. φυσικὸν ἢ τεχνικὸν λουτρον ἐντὸς θερμῶν ἀέριων, συγγ. ἀεριοθερμ. **ἀεριομέτρον** (ὁ) νεώτ. βλ. ἀερίμετρον. **ἀεριομηχανή** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀσχολουμένη εἰς τὴν μέτρησην τῶν ἀέριων. **ἀεριομέτρον** (τὸ) νεώτ. συσκευή πρὸς μέτρησιν τῆς τάσεως ἢ πίεσεως τῶν ἀέριων. || μετρητῆς τοῦ καταναλισκόμενου αἰρίου, γκαζόμετρον. **ἀεριομηχανή** (ἡ) νεώτ. μηχανή κινουμένη, λειτουρgeoῦσα δι' αἰρίου, συγγ. θερμοκινήτης. **ἀεριομορφος**-ον νεώτ. ἀεριοειδής. **ἀέριον** (τὸ) νεώτ. φυσ. ὡς οὐς. τὸ τρίτον εἶδος τῶν ἐν τῇ φύσει σωμάτων, ὁ ἀήρ καὶ πάσα ἄλλη μὴ στερεὰ ἢ ὑγρὰ ὕλη—σῶμα μὴ ἔχον οὐδὲ σῆμα ὡρισμένον οὐτε ὅγκον ἀλλὰ τείνονα κατὰ ἁπλῆ οἰονόησιν πρὸς ἀερίον χωρὶν. || χημ. ἀέρια εὐγενῆ τὰ στοιχεῖα Ἀργον, Νέον, Κρυπτόν, Ξέον καὶ Ἡλίου ἀέριον κροτόν μετρίμα ἐκ δύο ὁγκῶν ὑδρογόνου καὶ ἐνός ὁγκοῦ ὀξυγόνου, ὅπερ καὶ ἰσχυρῶς κροτεῖ ὅταν ἐν ἀνοικτῷ δοχεῖ ὀναφλέγεται· ἀέρια πολυμέτα γεν. πάσαι αἱ ἀερίωδες ἢ ὑγραὶ ἢ στερεαὶ οὐσίαι αἱ διὰ βλητικῶν μηχανῶν κατὰ τοῦ ἐξήρου ριπόμεναι· ἡ ἀέρια ἐντερικά ἰατρ. τὰ ἐν τῇ στομάχῳ ὀναπυκνούμενα, προερχόμενα δὲ ἐκ τοῦ αἵματος ἐν περιέκλεισιν αἱ τροφ. 2) ἡμ. ἀέρια, εἰς τὴν θεατρικὴν ὀνομασολογίαν, αἱ ἐξ ὀδοντος καὶ ἐπικρωτισσόμεναι πλατεῖαι ταῖναι, αἱ ὑπεράνω τοῦ ἀνοικτοῦ σκηνοῦ διακόσμου κατὰ πλάτος τιθέμεναι. **ἀεριοπαρὰγωγός**-ον νεώτ. ὁ παρὰγων αἰρίου. **ἀεριοπηγὴ** (ἡ) νεώτ. πηγὴ αἰρίου, τόπος ὁπόθεν ἀναδίδονται ἀναθυμῶσεις ἰαματικῶν ἀέριων. **ἀεριοποιεῖν** (τὸ) νεώτ. ἐργαστάσιον παραγωγῆς αἰρίου καὶ ἰδίου ἀερίφωτος. **ἀεριοποιήσιμος**-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς αἶριον· **στερεόν**, **ὕδρον ἀεριοποιήσιμον**. **ἀεριοποίησις** (ἡ) νεώτ. μεταβολὴ στερεοῦ ἢ ὑγροῦ εἰς αἶριον, ἐξασφύρισις. **ἀεριοποιητικός**-ή-όν νεώτ. ὁ παρασκευάζων αἶριον· ἀεριοποιητικὸν μηχανήμα. **ἀεριοποιῶ** νεώτ. μεταβάλλω εἰς αἶριον, ἐξασφύριζω. **ἀέριος** (ὁ, ἡ) κ. -α-ον ἰων. ἡέριος-η-ον ὁ ἐν τῇ ὀμίχλῃ, ὁ σκοτεινός, ὀμίχλωδης ἀήρ: Εὐρ. Φοῖν. 1534 ἀέριον σκότον ζυμᾶσι σοῖσι βαλῶν· 2) ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἰός καὶ ἐν τῇ νεωτ. ὁ ἐναέριος: Εὐρ. Τρωφ. παρθένου δὲ αἶριον ὀνά κράτον ποδῶν βοᾶν ἔμελλον, Πλάτ. Ἐπινου. 984 D ἀέριον γένος ἰτὰ πτηνὰ Γ || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἶρα, ἀντίθ. γδόνιος: Εὐρ. Ἀν. 27, Ἀριστ. Κόσμ. 392 B, 14. 3) ὁ ἀέριος, ὁ ἀπέραντος, ὁ λίαν εὐρύς: Διόδ. Σ. 1, 33 θίνας ἔχοντας ὀμίαν μέγεθος αἶριον 4) μτφ. μάστις, μηχανή, κενός: ἐπικλήσεις αἶριος 5) νεώτ. κ. ὁ συγχεόμενος ἐξ αἵματος || ὁ ἀεροποιημένος. Ἐν τῷ οὐδ. εἰδ. σηματοῖται βλ. αἶριον 6) βοταν. τὸ καταφανές μέρος τοῦ καυλοῦ τῶν φυτῶν ὃ ἀέριος κυλίσκοι 7) νεώτ. εἰδ. ὀνομαστικῆς εἰδους μικροτάτων σφηκῶν αἰτῆων κρεμῶν τὰς φωλεὰς τῶν εἰς τοὺς κλάδους ὑψηλῶν δένδρων. **ἀεριοσκοπῶν** (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐξελέγεται ἡ ὑπαρξὶς αἰρίου ἐν μεταλλείοις. **ἀεριοστασιμετρήτης** (ὁ) νεώτ. χολυθδὴν φιάλη πρὸς ὑποδοχὴν καὶ μεταφορὰν αἰρίου ὑπὸ πίεσιν. **ἀεριοῦχος**-ον νεώτ. ὁ περιέχων αἶριον || τὰ ὑγρά εἰς αἱ εἰσάγονται αἶριον· ἀεριοῦχα ποτά. **ἀεριοφύρος**-ον νεώτ. ὁ φερέων αἶριον. **ἀεριοφυλάκιον** (τὸ) νεώτ. συσκευή ἐναποθηκεύσεως αἰρίου πρὸς ἐξασφύρισιν τῆς κανονικῆς παραγωγῆς καὶ διανομῆς αὐτῶν, οἷον τὸ φωταερίον. **ἀερίφωτος**-ωτος (τὸ) νεώτ. φῶς ἐκ φωτιστικοῦ

αἰρίου 2) αὐτὸ τὸ φωτιστ. ἀέριον, φωταερίον. **ἀεριοφωτιστικός** (ὁ) νεώτ. φωτισμός δι' ἀερίφωτος (μὲ γκαζ.). **ἀεριοφωτιστικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀερίφωτος· ἀεριοφωτιστικὸν ὄργανον, ἐργαλεῖον. **ἀεριοφωτιστοποιεῖν** (τὸ) νεώτ. ἐργαστάσιον παραγωγῆς ἀερίφωτος, ἄλλως φωταεριοποιεῖν. **ἀερίω** νεώτ. μεταβάλλω εἰς αἶριον, ἐξασφύριζω. **ἀερίω-ιδος** (ἡ) νεώτ. βλ. ἀερίωδες. **ἀεριοσπῆς**-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀεριοσπῇ καὶ ὁ ἔχων ἀνάγκην ἀερισμοῦ. **ἀέρισμα** (τὸ) δημ. ἡ ἀνάγκη τοῦ αἵματος ἀερισμοῦ 2) φθῆξ τοῦ σώματος ὑπὸ τοῦ αἵματος. **ἀερισμός** (ὁ) νεώτ. ἀέρισμα βλ. ἀερισμός τῆς αἰδοῦσης, τοῦ δρυχείου, τὰ θέατρον ἔχει καλὸν ἀερισμόν, κανόνες ἀερισμοῦ. **ἀεριοστήτης**-ης (ὁ) νεώτ. τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον ἢ τὸ μηχανήμα διὰ τοῦ ὁποῖου γίνεται ὁ ἀερισμός. **ἀεριοστήτης** (ὁ) κ. ἀεριοστήτης (ὁ) δημ. ἀεριοστήτης βλ. λ. || μικρὸν παράθυρον, φεγγίτης χρησιμεύων πρὸς ἀερισμόν, ἰδίᾳ ἐν ὑπογείοις χώροις. **ἀεριοστήριος**-ον νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ ἀερίσμου, ὁ ἐνεργῶν τὸν ἀερισμόν· μηχανὴ ἀεριοστήριος || ἀεριοστήριον (τὸ) ἀεριοστήτης βλ. λ. **ἀεριοστικός**-ή-όν νεώτ. ὁ φέρων ἀέρα 2) ὁ διὰ τοῦ αἵματος ἀερισμός· ἀεριοστικός καθαρισμός. **ἀεριοστρα** (ἡ) δημ. ἡ ἔχουσα τὴν μέριμναν νὰ ἀερίῃ (βλ. λ.) χωρὶν πᾶσι ἢ καρποῦς, τροφίμα, φερέματα κ.τ.τ. ὀνηρέτρια· ἐδαλα δυὸ ἀεριοστρες στή σταφιδοπαθῆκη 2) τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἀερισμός· φέρε τὴν ἀεριοστρα νὰ διώξῃ τὴν μυγῆς ἀπὸ τῶν γάλα, συνών. ἀεριοστήτης. **ἀεριοτῆς** (ὁ) θηλ. -οῦ δημ. ὁ ἀναμειγνύμενος εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπικηρήσεις χωρὶς νὰ διακινδυνεύῃ τι, ὁ λαμβάνων οὐτὼ ἀέρα || προσυμφωνημένην δὴλ. ἀμοιβὴν ἢ ἄλλως ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ κέρδους || || εἰδ. ὁ φευδὸς παίξιον ἐν χαρτοπαίχνῳ διὰ νὰ παρὰσύρῃ ἄλλους ἢ καὶ ἀπλῶς ἄλλους παρὰσύρων εἰς τὸ χαρτοπαίξιον, ὑφ' οὗ ἐπὶ τοῦτ' ἀμείβεται ἢ λ. ὀδριστική, συγγ. ἀδανταδόρος. **ἀερίτης** (ὁ) νεώτ. χημ. τὸ τριτοεῖδιον τοῦ σιδήρου, ἄλλως λεγόμενος ἀετίτης. **ἀερίτης**-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἀναγαλλίς 2) νεώτ. ἀερίτης ζώνη ἡ ἐντὸς βολῆς τηλεδούλου ζώνη τοῦ αἵματος ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς, ἡ ὁποία θεωρεῖται οἰονεῖ ἔδαφος τῆς χώρας, δι' ὃ καὶ χωρικός ἀήρ ἄλλως καλεῖται. **ἀερίως** Ἐπίρρ. ἐν τῷ ἀέρι: Ἰάμβλ. Μυστ. 1, 9. **ἀερίωδης**-ες ὁ δμοῖος πρὸς αἶριον, ὁ ἔχων μορφήν ἢ σύστασιν αἰρίου. **ἀερικός**-ον ὁ οὐ περιεργόμενος, ὁ ἀφρακτός, μὴ περικλεισμένος, ἀνοικτός: Λυσ. 7, 23. **ἀεροδάκρυον**-ον ὁ ἐν τῷ ἀέρι βαίνων, ἰντάρμενος, ἐπὶ πτηνῶν || νεώτ. μτφ. ὁ διὰ τῆς φαντασίας τοῦ ἀεροδάκρυον, εὐφάνταστος, φαντασιοκόπος. **ἀεροδαρόμετρον** (τὸ) νεώτ. εἶδος βαρομέτρου. **ἀεροδασία** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀεροδάκρυον, πορεία ἐν τῷ ἀέρι 2) μτφ. φαντασιοπληξία. **ἀεροδασίως** πορεύομαι ἐν τῷ ἀέρι: Ἀριστ. Νεφ. 225 ἀεροδασίως καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, Πλάτ. Ἀν. 19C φάσκοντά τε ἀεροδασίως 2) νεώτ. ἐπίσης μτφ. φαντασιοπληξία. **ἀεροδασίως**-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ ἀέρι βαίνων. **ἀεροδατικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸν ἀεροδάκρυον || θηλ. ὡς οὐς. ἀεροδατική (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ ἀεροδάκρυον. **ἀερόδιος**-ον ὁ ζῶν ἐν τῷ ἀέρι, ὁ ἔχων ἀνάγκην τοῦ αἵματος διὰ νὰ ζῇ· ἀερόδια φυτά, βροχίτηρια, μικρόδια, ἀντίθ. ἀναερόδια 2) ὡς οὐς, ἀερόδιον (τὸ) γέν. φυτὸν τῆς τάς. τὸν γυνανδρῶν τῆς οἰκονομίας τοῦ ἀρχαίου || ἀερόδιον ρίζαι· αἱ ἐν τῷ ἀέρι διατηροῦνται ρίζαι φυτῶν τιῶν.

ἀεροδύσεις (ή) νεώτ. διαδύσεις ἐν τῷ ἀέρι, ἡ ἰδιότης τῶν ὀργανισμῶν ὅσοι δὲν δύνανται νὰ ζήσουν ἀνεὺς ἀέρος. 2) ἡ ἐργαστηριακὴ γινόμενη μεταλλαγὴ τῶν ἀναερόβιων μικροβίων εἰς ἀερόβια.

ἀεροβολαί Ἦσ. «τίνει».

ἀεροβόλις (ή) νεώτ. ἡ βολίσις τοῦ ἀέρος, μέτρησης τῶν διαφορῶν μετεωρολογικῶν στοιχείων τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐν συσχετισεὶ πρὸς τὸ ἐκασταχοῦ ὕψος, ἥτοι ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, θερμοκρασίας κ.τ.λ., ἄλλως ἀτμοσφαιροβόλις.

ἀεροβόλος-ον ὁ διὰ τῆς διαστολικῆς ἐνεργείας τοῦ πεπιεσμένου ἀέρος βάλλων· ὅπλα -όλα.

ἀεροβόρος-ον νεώτ. τρεφόμενος ἐκ τοῦ ἀέρος, ἄλλως ἀεροτράφης· ἀεροβόρος ζῶα.

ἀεροδότανο (τό) δημ. ἀγρίαν τὴν χόρτον διδόμενον εἰς τὰς ἐκ κρυολογήματος πασχούσας αἰγὰς ὡς θεραπευτικόν.

ἀερογόμα (τά) νεώτ. φυτὰ τῶν ὁποίων ἡ ἐπικονίασις τελεῖται διὰ τοῦ ἀέρος.

ἀεροδόμησις (ή) δημ. εἶδος λέρακος, κίρκος ὁ κερυθράουσι, κοιν. κερκινέκι ἡ σσίνι. 2) μτφ. ὁ κοινολόγιος καὶ φευδῶς μεγαλοῦχος ἐπὶ ἐρωτικοῖς.

ἀερογέννητος-ον νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος γενόμενος· μτφ. ὁ κενὸς περιεχομένου· ἀερογέννητος σκέφισις-ιδέα.

ἀερογνώσις (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐξετάζουσα τὸν ἀέρα καὶ τὰ γένηα πρβ. ἀερογνώσις.

ἀερογράμμα (τό) νεώτ. ἐπιστολὴ μεταδιδασθεῖσα διὰ τοῦ ἀερίου ταχυδρομείου.

ἀερογράφος-ον μον. ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφεὶς.

ἀερογραφία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη. ἐξέτασις καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῶν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀέρος.

ἀερογραφικός-ή-ον νεώτ. ὁ τῆς ἀερογραφίας· ἀερογραφικὰ ὄργανα, ἀερογραφικὴ ὑπηρεσία.

ἀερογράφος (ή) νεώτ. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἐξετάζεται ἡ κατάστασις τοῦ ἀέρος.

ἀεροδόξος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος πληττόμενος, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσδολάμενος· ἀκρογυαλιὰ ἀερόδαρτι, ρόχη ἀερόδαρτι.

ἀεροδείκτης (ή) νεώτ. ἀνεμοδείκτης βλ.λ. 2) ἀεροδείκτης τὰ ἀνσηπυστικά ὄργανα ἐντόμων πινῶν καὶ ὑδροβίων σκεληκῶν.

ἀεροδέρνομαι δημ. πλῆττομαι, κλυδωνίζομαι ὑπὸ ἀέρος, συνών. ἀνεμοδέρνομαι· μτφ. τολιπυροῦμαι ἐν περιπετείᾳ.

ἀεροδάλυτος-ον νεώτ. ὁ διαλυτὸς ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ σωμάτων ἅτινα διαλύονται ἐν τῷ ἀέρι διὰ τῆς ἀπορροφῆσεως τῆς ἐν αὐτῷ ὑγρᾷ.

ἀεροδύνη (ή) νεώτ. φυσ. δύνῃ, σπῆρδύκος λαμπρὸς τοῦ ἀέρος, ἀνεμοστρόβιλος.

ἀεροδυνή-ές ἰων. ἡεροδυνή ὁ περιδινόμενος ἐν τῷ ἀέρι, λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ.

ἀεροδιφρος (ή) νεώτ. διφρος ἱπτάμενος εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ ποιητ. ἐκφρασὴν τὰ ἀερόπλανον.

ἀεροδόκη (ή) νεώτ. στρατ. μεταλλικὸς κυλινδρικός θάλαμος πλήρης ἀέρος ἀποτελὼν μέρος τοῦ μετὰ πεπιεσμένου ἀέρος τμήματος τοῦ ἐπανατάκτου τῶν ταχυδύλων πυροβόλων ὅπλων.

ἀεροδέντρος-ον ὑπὸ ἀέρος δονούμενος.

ἀεροδοχεῖον (τό) νεώτ. μετὰλλων ἐξάρτημα ἀτμομηχανῆς περιέχον ἀέρα χρησιμεύον δὲ διὰ τῆς πίεσεως ἢν ἀσκέι εἰς ρύθμισιν τῆς λειτουργίας αὐτῆς, ἄλλως λεγ. κ. ἀεροκιβώτιον, ἀεροκώδων.

ἀεροδόχος-ον ὁ δεχόμενος, ὁ ἐγκλείων ἀέρα· ὡς οὖο. ἀνοῖγμα δι' οὗ διέρχεται ἀήρ· ὁ ὑποδοχεὺς τοῦ ἀέρος ἐν τῷ ἀεραγωγῷ.

ἀεροδομέω μτφ. διέρχομαι τὸν ἀέρα, ταξιδεύω εἰς τὸν ἀέρα, ἀεροπορῶ ἐπὶ πτηνῶν κ. μτφ.

ἀεροδρομία (ή) νεώτ. ὁ διὰ τοῦ ἀέρος δρόμος, πορεία, ἐναέριον ταξίδιον, ἀεροπορία.

ἀεροδρομικός-ή-ον νεώτ. ὁ τῆς ἀεροδρομίας ἡ τοῦ ἀεροδρόμου· ἀεροδρομικὰ ὄργανα, στα-

θμοί, ἀεροδρομικὴ τροχιά ἢ ἐν τῷ ἀέρι τροχιά τῶν βλημάτων πυροβόλου· Ἐπίρρ. ἀεροδρομικός. **ἀεροδρόμιον** (τό) νεώτ. τόπος ἐπίπεδος παρεσκευασμένος πρὸς ἀπογεωώσεως καὶ προσγεωώσεως ἀεροπλάνων, καὶ ἐφωδισμένων μὲ ἐγκαταστάσεις στεγασέων, ἐφοδισμοῦ καὶ ἐπισκευῆς αὐτῶν.

ἀεροδρόμος-ον μον. ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος· 2) νεώτ. ὁ διατρέχων τὸν ἀέρα δι' ἀεροπλάνου ἢ ἀεροπλοίου, ὁ ἀεροπῶρος.

ἀεροδυναμική (ή) ὡς οὖο. ἡ ἐπιστήμη ἡ πραγματευομένη τὰς μηχανικὰς ἰδιότητας τῶν ἀερίων.

ἀεροδυναμικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀεροδυναμικὴν· ἀεροδυναμικὸν παρὰδοξον.

ἀεροειδής-ές ἑπ. κ. ἰων. ἡεροειδής βλ.λ. ὁμοίος τῷ ἀέρι, ὁ ἔχων χρῶμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος· Πλάτ. Τίμ. 78C. ἢ νεώτ. ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας τοῦ ἀέρος. Ἐπίρρ. ἀεροειδής.

ἀεροεἶς-εν Ἦσ. ἡεροεἶς βλ.λ.· Ἐπίρρ. ἀερός τῆς ἀέρας.

ἀερόεν Ἦσ. μέλαν, βαθύ, μέγα.

ἀεροεξαγωγός (ή) νεώτ. μέσον ἢ ὄργανον δι' οὗ ἐξάγεται, ἀφαίρεται ὁ ἀήρ.

ἀεροεξηρές (τό) νεώτ. ἀκλιτον ταχὺ ἐναέριον ὄχημα· 2) ταχίστη διὰ τοῦ ἀέρος συγκοινωνία.

ἀεροζωγραφική (ή) νεώτ. τὸ ὅπιο τοῦ ἀέρος ζωγραφεῖν ἥτοι ἐκ θεωρησέων τῶν ἀντικειμένων ἀνωθεν ἀρχὴ αἰσθητικὴ τοῦ φουτουρισμοῦ ἢ ἐκ μεταφρ. τοῦ ἱταλ. ὄρου aerographia).

ἀεροηλιοθεραπεία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ σώματος εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον γινόμενη θεραπεία.

ἀεροηλιόλουτρον (τό) νεώτ. λουτρόν ἐν τῷ ἀέρι καὶ τῷ ἥλιῳ, βλ. ἡλιοθεραπεία.

ἀερόηχον (τό) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον μετὰ πλῆκτρων παρατείνον τοὺς ἤχους τῶν χορδῶν διὰ παλλομένων πλακῶν συνηγοῦσάν πρὸς αὐτάς.

ἀερόδολμος (ή) νεώτ. δολμῶς ἀέρος, ἀερόδοκ· ἀερόδοχον· 2) εἰδικ. ὁ κατὰ τὸν ἀμβλὺν πόλον τοῦ ὠοῦ κενὸς χώρος· 3) ἡ ἐσωτερικὴ σωληνοειδὴς στεφάνη τοῦ πνευματικοῦ ἐπισώτραι τῶν τροχῶν αὐτοκινήτου, ἡ συμπρέλλα.

ἀερόδεν μον. ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐξ ὕψους.

ἀερόθεραπεία (ή) νεώτ. ἡ χρησιμοποίησις τοῦ καθαροῦ ἀέρος ὡς θεραπευτικοῦ μέσου.

ἀερόθεραπευτήριον (τό) νεώτ. τόπος καὶ εἶδ. θεραπευτικῶν ἱδρυμα, ὅπου γίνεται ἀερόθεραπεία.

ἀερόθεραπευτής (ή) νεώτ. ἱατρός ἡ νοσοκόμος ἀσκὼν ὡς θεραπ. μέσον τὴν ἀερόθεραπείαν.

ἀερόθεραπευτικός-ή-ο νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀερόθεραπείαν· ἀερόθεραπευτικὴ μέθοδος· ἢ ὁ ὁπαδὸς τῆς ἀερόθεραπ. μεθόδου. Ἐπίρρ. ἀερόθεραπευτικός.

ἀερόθερμαντικός-ον νεώτ. σωλήν ἀγωγὸς θερμοῦ ἀέρος, οἷον τὰ καλοριφέρ μὲ ἀέρα.

ἀερόθερμανσις-εως (ή) νεώτ. ἡ διὰ σωλήνων διοχευόμενων θερμὸν ἀέρα θερμάνειν τοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκῶν καὶ ἐν γένει κλειστῶν χώρων.

ἀερόθερμαντήρ-ήρος (ή) νεώτ. φυσ. ὄργανον χημικὸν καὶ φυσικὸν περσμάτων.

ἀερόθερμικός-ή-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀέρα σταθερὰς θερμοκρασίας· ἀερόθερμικὴ ἡμερα· ἢ ἀγόνι ἡμερα τῆς ὁποίας ὁ ἀήρ ἀραιοῖται διὰ θερμότητος χρησιμεύουσα πρὸς μεταφοράν ἐν πῶν τροφίμων διατηρουμένων οὕτω ἀναλλοιώτων.

ἀερόθερμοθεραπεία (ή) νεώτ. θεραπεία πάσχοντος ὄrganου ἢ μέλους τοῦ σώματος διὰ θερμότητος ἀέρος, πρβ. ἀερόθεραπεία.

ἀερόθερμος-ον ὁ διὰ θερμότητος ἀέρος θερμαινόμενος· ἀερόθερμος κλιθεῖον.

ἀερόθλιπτης (ή) νεώτ. συσκευὴ δι' ἧς συνθιβεύμενος ἐντὸς κυλίνδρου ὁ ἀήρ θερμαίνεται ἀναφλέγων οὕτω τεμάχιον ἀγριαίου ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου.

αεροδιηγητικός-ή-όν νεώτ. ο χρησιμεύων προς συμπιέσιον αέρος: **αεροδιηγητική μηχανή**-άντλία. **αεροδυναμικός** [τό] νεώτ. άναταιμ. κλωνίων βροχών καί τυφλών έκκεπνόμενον από κυφελωτού πόρου κατὰ τὴν πορείαν του ἐν ταῖς πνευματικαῖς λοβίοις. **αεροκαθαριστής** [τό] νεώτ. άνεμιστήρ χρησιμεύων πρὸς άνανέμωσιν τοῦ αἰ καθαροῦ αέρος. **αεροκατάποσις** [ή] νεώτ. αερίσπνοή βλ. λ. **αεροκαταπνιγμός** [τό] νεώτ. άτμοσφαιρικός κατοπνισμός, άλλως άντικαταπνιγμός βλ. λ. **αεροκέλευδο** Ἡσ. πτύοκάμηται. **αεροκέλητας** [τό] νεώτ. ταχύποδες ἵπποι. **αεροκένος**-ον νεώτ. ο κενὸς αέρος: -ος σωλήν. **αεροκήλη** [ή] νεώτ. ίατρ. κήλη περιέχουσα αέρα, ὡς ἡ τραυματική αεροκήλη τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ τῆς τραχείας άρτηρίας κ.τ.λ. **αεροκίνητον** [τό] νεώτ. αεροδοχεῖον βλ. λ. **αεροκίνητήρ** [τό] νεώτ. μηχανήμα ενεργοῦν διὰ μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ αέρος, άλλως κ. αεροκίνητης || εἶδ. κινήτηρ τῶν αεροπλάνων. **αεροκνητικός** ἡ αεροκνήτος-ον νεώτ. ο διὰ τοῦ αέρος κινούμενος: **αεροκνήτων** πλάτον. **αεροκλειδόχορδον** [τό] νεώτ. εἶδος κλειδοκυμβόλου οὗ αἱ χορδαὶ δονοῦνται ὑπὸ αέρος παραγομένου διὰ φυσήτηρος [γαλλ. aeroclasticorde]. **αεροκλίβρον** [τό] νεώτ. κλιβρόν δι' οὗ φράσσεται, κλειεταί ἡ αεροδόχη, ἡ αεροφόρος θάλαμος. **αεροκυσσοκόπος** [τό] νεώτ. παράκτιος σηματογράφος πρὸς σήμανσιν τῆς διευθύνσεως τοῦ άνέμου καί βαρομετρικῶν μεταβολῶν. **αεροκοπανίζω** κ.-νάω δημ. κοπανῶ αέρα [στό γουδί] κ. δημ. φουαρῶ 2) ματαιοπονώ. **αεροκοπάνισμα** [τό] δημ. φουαρία, άσκοπος ὁμίλια ἡ συζήτησις 2) ματαιοπονία. **αεροροπανιστής** [τό] δημ. φλύαρος, φαφλατᾶς. **αεροκρόδαξ**-κος [τό] κ. αεροκρόνωφ-ωπος μυθικά πλάσματα παρά Λογκ. Ἄλ. [στ.1,16]. **αεροκουδέντα** [ή] δημ. ματαιολογία, αερολογία, άσκοπος καί άσημαντος συνδιάλεξις. **αεροκτιζω** νεώτ. κ. δημ. κτίζω εἰς τὸν αέρα, οἰκοδομᾶν άδασίμως, ματαιοπονῶ. **αεροκυβερνησία** [ή] νεώτ. ἡ διακυβέρνησις χώρας τινὸς χωρὶς πρόγραμμα καί κατεύθυνσιν. **αεροκυστις**-εως [ή] νεώτ. φυτὸν κρυφύον τῆς κλάσεως τῶν φαιοφυκῶν τοῦ γένους φύκος φέρον εἰς τὰ άκρα τῶν θαλλῶν αεριοφόρους κύστεϊς. **αερολάσχις** [τό] Ἡσ. καμπορρήμων. **αερολαεωφορεῖον** [τό] νεώτ. αερόπλοιον ἡ αεροπλάνον λεωφορεῖον συγκοινωνίας. **αεροληψία** κ. αερόληψις-εως [ή] λήψις αέρος ὑπὸ εἰδικοῦ ἐπὶ τούτῳ μηχανήματος. **αερολιθικός**-ή-όν νεώτ. ο ἰδιόζων ἡ άνήκων εἰς αερόλιθον ἡ προερχόμενος ἐξ αερόλιθου. **αερόλιθος** [τό] νεώτ. μεταλλικὸν ἡ πετρώδες ἐκ τοῦ διασπῆματος προερχόμενον σώμα, ὃπερ εἰσέρχεται εἰς τὴν ατμόσφαιραν, πυρακτοῦται ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν τριβῆς καί πίπτει ἐπὶ τῆς γῆς, άλλως **σφαιρόλιθος**, **μετεωρίτης**, **σφαιροπητής λίθος**. **αερόλγεια** [τό] δημ. λόγοι άνεμώλιοι, φουαρία. **αερόλογημα** [τό] νεώτ. λόγος άνεμώλιος, κοῦφος ὡσεὶ άήρ, συνήθ. εἰς πληθ. αερολογήματα άνόητοι φουαρίαί, μπισκόλογοι, αερολογία. **αερολογία** [ή] [ή] νεώτ. λόγοι άνεμώλιοι, φουαρία, μωρολογία, αεροκαυδέντα, αερόλογημα βλ. λ. **αερολογία** [ή] (2) νεώτ. κλάδος τῆς Μετεωρολογίας, ἡ απαυδή τῆς ἐλευθέρας ατμοσφαιρας. **αερολογικός**-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ἡ άναφερόμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς αερολογίας: **αερολογική μελέτη**-συσζήτησις, **αερολογικός σταθμός**. **αερολόγος** [τό] [ή] νεώτ. ο λόγια τοῦ αέρος [κενὰ έννοιαι] λέγων, ο φλύαρος, ο άδόλοσχης, ο μωρολόγος, πρὸς τὸ άρχ. μετεωρολόσχις.

αερολόγος [τό] (2) νεώτ. έπιστ. μετεωρολόγος εἰδικὸς περὶ τὴν αερολογίαν άσχολούμενος. **αερολογῶ** νεώτ. λέγω λόγια τοῦ αέρος, κενὰ έννοιαι, μωρολογῶ, φλυαρῶ, αεροκουδενιάζω. **αερόλουτρον** [τό] νεώτ. τὸ δι' αέρος ἡ αέριου [θερμοῦ συνήθ.] λουτρόν || χημικὸν σκεῦος πρὸς ἔληρσιν οὐσιῶν διὰ θερμῶ αέρος, ξηραντήριον. **αερομαντεία** [ή] μυσν. μαντεία ἐκ τῶν μετεώρων, μαντική περὶ τὰς διομήσιας, αεροσκοπία. **αερομάντης** [τό] θηλ. -ισσα νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ αέρος μαντεύων, ὁ άσκων τὴν αερομαντείαν. **αερομάντης**-εως [τό] μυσν. ὁ αερομάντης βλ. λ. **αερομαχέω** νεώτ. διεξάγω ένάεριν μάχην. **αερομαχητικός**-ή-όν νεώτ. ὁ άναφερόμενος εἰς τὴν αερομαχίαν || ὁ ἱκανὸς πρὸς αερομαχίαν. **αερομαχία** [ή] μάχη ἐν τῷ αέρι, ἐπὶ πτηνῶν: Λογκ. Ἄλ. [στ.1,18] || νεώτ. κ. ἡ μεταξὺ αεροπλάνων ἡ πηδολιουχουμένων αεροπλοίων μάχη. **αερομάχος** [τό] νεώτ. πτηνὸν ἐκ τῶν άρπακτικῶν, εἶδος ἱέρακος, άλλως κίρκος ὁ ὀξύπτερος. **αερόμελι**-ιτος [τό] κ. δημ. αερόμελι έκκριμα παρασφύου έντόμου ἐπὶ φυτῶν, κολλώδες καί τὴν γεῦσιν γλυκὺ άλλως λεγ. μελιτώδης δρόσος [πιβ. τὸ τῶν Ἑβραίων μάννα]: Ἄθην.500D, τὸ άλλως ὕον μέλι κ. δροσόμελι: Γαλλ.6,739. **αερομετέωρα** [τά] νεώτ. τὸ σύνολον τῶν μετεωρολογικῶν φαινομένων. **αερομετρεῖω** μετρῶ τὸν αέρα || καταγίνομαι εἰς άνωφελεῖς έρέυνας ἡ θεωρίας: Ξεν.Οικ.1,3 **άδολεσχέιν** καί **αερομετρεῖν**. **αερομετρητής** [τό] νεώτ. ἡ κατεμέτρησις τοῦ ὕψους ἐν τῷ αέρι, ἡ τῆς πυκνότητος, συστάσεως κ.τ.λ. αὐτοῦ: 2) εἰρων. ἡ άφ' ὀφελοῦ πτώσις. **αερομετρητής** [τό] νεώτ. ὁ μετρῶν τὸν αέρα, ἦτοι τὰ συστατικά, πυκνότητα, έντασιν κ. έκτασιν αὐτοῦ. **αερομετρητής** [τό] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται ἡ πυκνότης καί τὰ συστατικά τοῦ αέρος. **αερομετρία** [ή] νεώτ. κλάδος τῆς Μετεωρολογίας, άναφερόμενος εἰς τὴν κατεμέτρησιν κ. τὰ συστατικά τοῦ αέρος, βλ. αερολογία. **αερομετρητόν** [τό] βλ. αεριομετρον. **αερομηχανική** [ή] νεώτ. φυσ. ἡ μηχανική τῶν αερίων ἐν ἱσορροπία καί ἐν κινήσει. **αερομηχανικός** [τό] νεώτ. μηχανικὸς αεροπλάνων, ὁ ἐπιστήμων εἰς τὰ τῆς κατασκευῆς καί τῆς λειτουργίας τῶν αεροπλάνων. **αερομήτης**-ές μτγν. μεμυμένος μετ' αέρος. **αερομήχη** [ή] νεώτ. ὀμήχη μετ' άνέμου. **αερομήχιλῶδης**-ος μτγν. ὀμηχλῶδης || νεώτ. ὁ μετ' ὀμήχης άνεμος: αερομήχιλῶδης νότος. **αερόμορφος**-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μορφήν, τὰς ἰδιότητες τοῦ αέρος, αεριοεἶδης. **αερόμορφωσις** [ή] νεώτ. ἡ ἰδιότης ἣν ἔχουσιν ἀμφίβια τινα φυτὰ να ἐμφανίζουσιν διάφορον μορφήν στον ζῶσιν ἐν τῷ αέρι. **αερομετρή** [τό] νεώτ. [γαλλ.] άκλ. βλ. αεροκίνητήρ. **αερομοτοσυγκλέτα** [ή] νεώτ. μοτοσυκλέτα ἡς ὁ κινήτηρ ἀντὶ τῶν τροχῶν περιστρέφει ἑλικά ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν αεροπλάνων. **αερομυθεῖω** μτγν. ὀμυθὲ περὶ τῶν ἐν τῷ αερί, μετεωρολογῶ: Φιλ.1,457 αερομυθεῖν περὶ σελήνης. **αερόμυθος**-ον μτγν. ὁ λέγων λόγους τοῦ αέρος, άλλως μετεωρολόσχις αερολόγος: Φιλ.268. **αερόμυλος** [τό] νεώτ. άνεμόμυλος. **αεροναναγής** [τό] νεώτ. ὁ ἐν τῷ αέρι ναυαγῶν, ἐπὶ αεροναυτῶν ὧν τὸ αερόπλοιον ὀφίσταται βλάβην ἡ καταστρέφην κατὰ τὴν πτήσιν. **αερονάστιγς** [τό]-αὺς νεώτ. ὁ άνήκων εἰς τὸ πλῆρωμα αεροπλοίας ἡ αεροπλάνου, αεροςφόρος. ἔντ. αεροναυτικός κ. ἐπύρρ. αεροναυτικός. **αεροναυτιλία** [ή] νεώτ. ἡ ναυτιλία ἐν τῷ αέρι ἡ ἐπιστήμη τῆς αεροπλοίας.

ἀερόνεφος [τό] νεώτ. νέφος ἀέριον ἦτοι μὴ περιέχον βροχὴν, συγγ. δημ. κοιφισοῦνεφο.
ἀερονηχής [τό] ὁ οἰοῦναι νηχόμενος ἐν τῷ ἀέρι : Ἀριστ. Νεφ. 337 γαμφοῦς οἰωνοὺς ἀερονηχέας.
ἀερονομέω κινούμαι ἐν τῷ ἀέρι : Ἡλ. ο.δ. 10.30.
ἀερονομικός -ή-όν ὁ διατριβὴν ἐν τῷ ἀέρι, ὁ ζῶν ἐν τῷ ἀέρι : Ἀθην. 998.
ἀερονόμος -ον μτγν. ἐν ἀέρι νεύμενος.
ἀερόνους νεώτ. ἐλαφρόμυαλος.
ἀερόοικος -ον νεώτ. ὁ κατοικῶν ἐν τῷ ἀέρι.
ἀεροπαγής -ἐς νεώτ. ὁ παγώσας ἀπὸ τὸν ἀέρα.
ἀεροπέδη [ή] νεώτ. τροχοπέδη λειτουργοῦσα διὰ πεπισμένου ἀέρος.
ἀεροπέτης -ου [ό] μτγν. ὁ πετών ἐς τὸν ἀέρα.
ἀεροπατής -ἐς μτγν. ὁ πεσών ἐκ τοῦ ἀέρος.
ἀεροπιάνομαι δημ. λ. μτφ. πιάνομαι ἀπὸ τὸν ἀέρα, προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ ἀπὸ σαθρὸν τι καὶ ἀνίσχυρον || στερεοῦμαι ἰσχυράν ἐπιχειρημάτων.
ἀεροπίσεις -εως [ή] νεώτ. ἡ πίσις ἀέρος.
ἀεροπιστήριον [τό] νεώτ. πισστήριον λειτουργοῦν διὰ πίσεως τοῦ ἀέρος.
ἀεροπιστολιά [ή] δημ. βολή διὰ πιστολίου ἢ ἄλλου μικροῦ πυροβόλου ὀπλοῦ ριπτομένη ἐς τὸν ἀέρα || ἐπίσης ἀνευ σφαίρας ἢ ἄλλου βλήματος τοιαύτη βολή : αἱ χωροφύλακες γιὰ νὰ τοὺς διαλαύσων ρίξανε κάμποσες ἀεροπιστολίαις, — τῇ Ἀλμυρῇ μάζ' ἐξοκουφίσουν οἱ ἀεροπιστολίαις.
ἀεροπιστολισμός [τό] νεώτ. ἀεροπιστολία βλ. λ.
ἀεροπλάντης -ον νεώτ. ἐν μτφ. ἐννοία περιπλανηθεὶς ἀνά τὸν ἀέρα, ὑπὲρ τὰ γήινα.
ἀεροπλανικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἐς ἀεροπλάνου : ὁ κατ'ἀλλήλους διὰ τὴν προσγείσιν αὐτῶν χώρος : ἀεροπλανικὴ νήσος.
ἀεροπλάνον [τό] κ. ἀεροπλάνο[ν] νεώτ. κ. δημ. [γολλ.] ἡ βαρυτέρα τοῦ ἀέρος πτητικὴ συσκευή ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς ἢ πλείονων ἐπιπέδων ὀριζωνίων πετασμάτων καὶ ἐκ σκάφους [ἐν τῷ ὀπλοῦ οἱ ἐπιβάται αὐτοῦ] καὶ ἐξ οὐράς καὶ κινήτηρος τὸ ἀεροπλάνον ὑφ'αὐτοῦ καὶ κινεῖται ἐν τῷ ἀέρι διὰ τῶν συνδεδεμένων, ὅτινες ἀναπτόσονται ἐπὶ φεροῦσιν ἐπιφανείων (ἦτοι τῶν ἐπιπέδων πετασμάτων) ἐνέκ' τῆς ἐν ἀέρι κινήσεως τὴν ὠθησιν προσδίδει. ἔλιξ' κινουμένη ἀπὸ μηχανῆν ἐσωτερικῆς καύσεως ἢ καὶ πολλὰ ἔλικες, ὑπὸ χωριστῶν μηχανῶν κινούμεναι. Τὸ ἀεροπλάνον οὕτω, ὅν καὶ βαρύτερον τοῦ ἀέρος, ἵπταται διὰ μέσου αὐτοῦ, κατ' ἀνάλογόν τινα πρὸς τὰ πτηνὰ τρόπον.
ἀεροπλάνος -ον Ἡσ. ἢ ἐν λ. ἡεροπταις) ὁ πλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι.
ἀεροπλανοφόρον [τό] νεώτ. ἀτμόπλοιον μὲ εὐρύτατον κατάστρωμα, διεσκευασμένον ὥστε ἀπ' αὐτοῦ νὰ γίνεται ἀπογείσις καὶ ἐν' αὐτοῦ προσγείσις ἀεροπλάνων καὶ μεταφορὰ αὐτῶν.
ἀεροπλευρία [ή] νεώτ. ἱστρο. ἡ πληρωσις τοῦ κενοῦ τοῦ θώρακος δι' ἀερίου πνός, ἦτοι ἡ τεχνικὴ ἢ αὐτοματῶς ἔγκυστος τοῦτο εἰς τὸ κοῖλον τοῦ ὀπτεωκότος, ἄλλως πνευμοθώραξ βλ. λ.
ἀεροπληθής -ἐς νεώτ. πλήρης ἀέρος, πεπληρωμένος μὲ ἀέρα : ἀεροπληθὴς σφαῖρα.
ἀεροπληθυσμογράφος [τό] νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τῶν θωρακικῶν ἀνυφώσεων κατὰ τὴν ἀναπνοήν, πρὸ ἀερισμετρον.
ἀεροπλοῖα νεώτ. πλέω, ταξιδεῦω ἐς τὸν ἀέρα.
ἀεροπλοῖα [ή] νεώτ. ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πλοῦς.
ἀεροπλοῖας -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἐς τὴν ἀεροπλοῖαν : ἀεροπλοικὴ συγκοινωνία.
ἀεροπλοῖκός νεώτ. ἐπίρρ. δι' ἀεροπλοῖου ἢ δι' ἀεροπλάνου : ἡλθα ἀεροπλοῖκός.
ἀεροπλοῖον [τό] νεώτ. ἐν γένει τὸ ἐν τῷ ἀέρι ταξιδεῖον πλοῖον, ἰδίᾳ τὸ ἐλαφρότερον τοῦ ἀέρος | ἐπὶ τοῦ ἀέρος πλέειν | ηὐδαλουχούμενον.
ἀερόπνευστος -ον νεώτ. πάσα δὲ πνοὴ δέ-

ρος, ἦτοι δι' εἰσαγομένου εἰς αὐτὴν ἀέρος λειτουργοῦσα συσκευή : ὄργανον ἀερόπνευστον.
ἀερόπνοος -ον νεώτ. ὁ πνέων ἐλαφρὰ ὡς ὁ ἀήρ.
ἀεροπόδι [τό] νεώτ. ποδῶδες μέν ἐπιπλοῦς ἀπὸ πτέρυγας ἀεροπλάνου πετάσματος, συνδεδεμένου αὐτῶν νὰ ἀνυφῶται ἐν' ἄλλῳ ἐς τὸν ἀέρα.
ἀεροποιέω -ᾶ νεώτ. μετατρέπω ἐς ἀέρα.
ἀεροποίησης -εως [ή] νεώτ. ἡ ἐς ἀέριον μετατροπὴ στερεοῦ ἢ ὑγροῦ σώματος.
ἀεροποιητικός -ή-όν νεώτ. ὁ παράγων ἀέρα : 2) ὁ δι' οὗ ἀεροποιεῖται τι.
ἀεροποίησης -ον νεώτ. μτφ. ἐννοίας, ὁ καμμένος ἀπὸ ἀέρα, λεπτός, οὐβέριος.
ἀεροπορέω μτγν. πορεύομαι διὰ τοῦ ἀέρος, ἐπὶ πτηνῶν || κ. μτφ. Φιλ. 2.116 κ. Γρηγ. Νύσ. 1.146 || νεώτ. κ. τοξιδεῦω ἀεροπορικῶς.
ἀεροπορία [ή] νεώτ. πορεία ἐν τῷ ἀέρι, ἰδίᾳ δι' ἀεροπλάνου : 2) τὸ στρατ. ἀεροπορ. σῶμα.
ἀεροπορικός -ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀεροπορίας : || ὁ διὰ τῆς ἀεροπορίας : ἀεροπορικὴ ἄμυνα.
ἀεροπορικῶς νεώτ. ἐπίρρ. δι' ἀεροπλάνου, ἰδίᾳ δι' ἀεροπλάνου : ταξιδεῦω ἀεροπορικῶς.
ἀεροπόρος [τό] ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος : ἀεροπόρον γένος πτηνῶν Πλάτ. Τιμ. 40 Α' 2) νεώτ. ὁ γνώστης τοῦ χειρισμοῦ καὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀεροπλάνων ἢ ἀεροπλοῦν || ὁ ταξιδεύων ἐπ' αὐτῶν ὡς ὁδηγὸς ἢ παρατηρητῆς τῆς ἐκ μηχανικῆς, ἢ μέλους τοῦ πληρώματος : 3) ὁ ἀνὴρ ἐς τὸ στρατιωτικὸν σῶμα ἀεροπορίας.
ἀερονός Ἡσ. κοίλας.
ἀερονότης [τό] νεώτ. ὁ καταπίνων μετὰ τῆς τροφῆς ἀέρα : ἀερονότης ἱππος, βλ. ἀερισπνοή.
ἀερόπνοος εἶδος πτηνῶν : σχολ. Ἀριστ. Ὀρν. 1354 πιθανῶς ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως τοῦ βοιωτ. ἀερόφ-ἀερόπος, ἀπ. μέρος βλ. λ.
ἀερόρργανα [τά] νεώτ. πνευστὰ μουσικὰ ὄργανα τὰ δι' ἐμφυσήσεως ἡχοῦντα ὡς ὁ αὐλὸς κ.τ.τ.
ἀερόρρυσμα [τό] νεώτ. αἱ κινήσεις τοῦ ἀέρος αἱ γενικώτερον κολούμεναι ἀνεμοί.
ἀερόρρυνται κ. ἀερόρρυνται δημ. ὑπὸ τοῦ ἀέρος εἰκὴ παρασύρονται, ὑπὸ τῆς φέρας τοῦ ἀέρος ἄνω φέρονται || κ. μτφ. ἀγωνίζομαι ἐν δεινοῖς ἀρδούθῃσι καὶ ἀνίσχυρος, συνών. ἀνεμοστέρομαι, ἀερόφερνομαι βλ. λ., συγγ. ἀερόδέρνομαι, ἀνεμοδέρνομαι.
ἀερόσταθμιον -ωνος [τό] νεώτ. ἡ ἀεραντλία βλ. λ.
ἀερόσκαλα [ή] δημ. ὀπιδάθρα ὑδροπλάνων, ταραχὰ καταλήλως διεσπυρμαμένη πρὸς ἐπιβίβασιν ἢ ἀποβίβασιν ἐπιβάτων, ἀνεφοδιασμένον τῶν ὑδροπλάνων καὶ ἀνέλκυσιν αὐτῶν ἐς τὴν ξηρὰν.
ἀερόσκαφον [τό] νεώτ. πᾶν μετὰ τῆς καταλήλου μηχανῆς σκάφος ἀεροπλοίας, ἀεροπλάνον, ὑδροπλάνον, πηδάλιουχοῦμενον, ἀερόστατον κττ.
ἀεροσκοπία [ή] μον. ἀεραντλία βλ. λ.
ἀεροσκοπικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἐς τὴν ἀερόσκοπίαν : ἀεροσκοπικαὶ παρατηρήσεις.
ἀεροσκόπιον [τό] νεώτ. φασ. συσκευή πρὸς συλλογὴν τοῦ αἰωρουμένου κωνιοτοῦ καὶ ἐξέτασιν αὐτοῦ διὰ μικροσκοπίου.
ἀεροσκόπος [τό] νεώτ. ἀερόμαντις βλ. λ.
ἀεροστόριον [τό] δημ. ἡ βοερά διὰ χαροδρῶν ἢ κλεισάρων καταφορὰ ἀνέμου, συννηθεστ. ἐς πληθ. : 2) ἡ τοποθεσία, ἡ κλεισάρεια, ἡ τοιαύτην βοεράν καταφορὰν ἀνέμου ἔχουσα, ἢ καταγίζουσα.
ἀεροστέδην [ή] νεώτ. φασ. ὄργανον δι' οὗ ἐλέγχεται ἡ ὀριζωντίασις ἐπιπέδου.
ἀεροστάθμις -εως [ή] νεώτ. ὁ δι' ἀεροστάθμης προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς τῆς κλίσεως εὐθείας ἢ ἐπιπέδου πρὸς τὸν ὀριζόντιον.
ἀεροστάθμιον [τό] νεώτ. φασ. ὄργανον δεικνύον τὰς μεταβολὰς τοῦ βάρους τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ τῆς θερμοκρασίας αὐτῆς.

ἀεροσταθμῷ νεώτ. φυσ. προσδιορίζω δι' ἀεροστάθμης τὴν τιμὴν τῆς κλίσεως εὐθείας ἢ ἐπιπέδου πρὸ τὸν ὀρίζοντα.

ἀεροστατάμημα [τὸ] δημ. ἡ ἀπότομος στάσις, παύσις, τὸ πέσιμο τοῦ ἀέρος· εἰχαμε ἔξαφνου ἀεροστατάμημα κι ἡ βροχὴ ἄρχισε τότε.

ἀεροστασία [ἡ] νεώτ. ἡ εἰς τὸν αέρα στάσις· 2) σπανίως, ἀντὶ τοῦ ἀεροστατικῆ βλ. λ.

ἀεροστατική [ἡ] νεώτ. ἐπιστ. κλάδος τῆς Φυσικῆς πειραματικῆς ἐξετάζων τὰς ιδιότητες τῶν ἀερίων εὐρισκομένων ἐν ἰσορρορίᾳ.

ἀεροστατικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀεροστατικὴν βλ. λ.· 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀερόστατον.

ἀεροσταταετός [ὁ] κ. ἀεροσταταετός [ὁ] νεώτ. δέσμιον ἀερόστατον τοιοῦται εἶναι ἐν χρήσῃ διὰ μετεωρολογικῆς ἢ στορτομητικῆς παρατηρήσεως.

ἀεροστατοδρόμιος [ὁ] νεώτ. ὁ δι' ἀεροστάτου ταξιδεύων, ἐντ. ἀεροστατοδρομία τὸ δι' ἀεροστάτου ταξίδιον.

ἀεροστατοειδῆ [τὰ] νεώτ. τὰ ὅμοια πρὸς ἀερόστατα.

ἀερόστατον [τὸ] νεώτ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι ἱστάμενον (ὑψοῦμενον) ἀερόπλοιο ἔχον σάκκον πλήρη ἀερίου ἐλαφροτέρου τοῦ αἰθέρος, ἀέρος, καὶ κἀπαθεν αὐτοῦ προσσητημένον σκάφος, ἄλλως λέγ. λέμβον ἢ λ. γαλλ. *aerostat* [ἐκ τῶν ἑλλην. ἀήρ κ. στατός].

ἀεροσταγής -ές νεώτ. ὁ ἐστεγαμένος ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὁ εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἀήρ· ἴδια ἑπίρρ. ἀεροστεγὺς οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχεται ἀήρ· δοκεῖτον κεκλεισμένων ἀεροστεγῶν.

ἀεροστροβιλίζω κ. ἀεροστροβιλίζω δημ. στροβιλίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀέρος, περὶδονοῦμαι εἰς τὸν αέρα· Σπασογιάν. *Αντλ.37* ὅπως μὲ τὸ χινδ-πωρο στ' ἀφύλλα δάση πῆγτει | δρολᾶκι κι ἀνεμόχιονο κι ἀεροστροβιλίζει.

ἀερόστρωμα -ατος [τὸ] νεώτ. στρώμα ἀέρος. **ἀεροσπινιέται** [οἶ] νεώτ. μηχαν. ἐμβολοφόρα μηχανήματα (ἀντλίες) χορηγ. ὄντα αέρα ἢ ἀέριον ὑπὸ πίεσιν 5 μέχρις 150 καὶ ἄνω ἀτμοσφαιρῶν.

ἀεροσφακτήρ -ήρος [ὁ] ἀεροσφάκτης βλ. λ.

ἀερόσφαιρα [ἡ] νεώτ. ὁ ἐν εἰδῇ σφαίρας περιβάλλον τὴν γῆν ἀήρ, ἀτμόσφαιρα· 2) ἡ πλήρης ἀερίου σφαῖρα ἀερόστατου· 3) πάσα ἀερόσφαιρα κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν πυρόσφαιραν βλ. λ.

ἀερόσφουρα [ἡ] νεώτ. εἶδος σφύρας τῶν λεβητοποιῶν, λειτουργοῦσης διὰ πεπιεσμένου ἀέρος.

ἀερόταξις -εως [ἡ] νεώτ. λατρ. εἶδ. περὶπτωσις χυμοτάξεως καθ' ἣν πολλὰ βακτήρια πορρυσίζουσιν μεγάλῃν εὐπάθειαν εἰς ἐλάχιστον ἐξυγνόντων διευθυόμενα πρὸς αὐτὸ διὰ χυμοτακτικῶν κινήσεων.

ἀερότεχνία [ἡ] νεώτ. ὁ τρόπος τῆς χρησιμοποιοῦσας τοῦ ἀέρος ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.

ἀεροταχνική [ἡ] νεώτ. ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν σπουδὴν καὶ τὴν τέχνην τῆς ἀεροπορίας.

ἀερότρηκτος -ον νεώτ. ὁ τμηκόμενος, διαλυόμενος ἐν τῷ ἀέρι δι' ἀπορροφίσεως τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας αἶον τὸ ὅλος.

ἀεροτινάξω δημ. πινάσω τινὰ ἢ τι εἰς τὸν αέρα, συνὼν ἀίγιμεροταράξω, ἀίγιμεροκουνῶ, ἀίγιμεροτραντάξω· τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τοῦς ὤμους καὶ τὸν ἀεροτινάξει | τὸν ἔσπασε μετ' ὀρμῆς, | τὸ ἄλογο ἔσφινάσκει καὶ τὸν ἀεροτινάξει | τὸν ἔρριψε χαμαί, | κ. μέσ. ἀερότινάχθηκα πᾶνω στὴ σούσα κ. ἀερότινάχθηκα ἀπὸ τὸ μουλᾶρι.

ἀερότρηκτος -ον μτγ. ὁ τὸν αέρα τέμνων.

ἀεροτονόμητρον [τὸ] νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησην τῆς τάσεως τῶν ἀερίων.

ἀερότονον [τὸ] μτγ. μηχανὴ πολιορκητικὴ ἐξακοντίζουσα λίθους καὶ βέλη διὰ τῆς ἐνεργείας πε-

πι μόνου ἀέρος· 2) νεώτ. ὅπλον βάλλον διὰ σπ. ἐπιεσμένου ἀέρος, δυνάμενον νὰ ρίψῃ βλήμα εἰς ὕψοςσιν 25-50 μέτρων.

ἀερότονος -ον μτγ. ὁ διὰ τοῦ ἀέρος κινούμενος· Φιλ.Βελ.77,13 ἀερότονος καταπάλης.

ἀερότοπος -ο κ. ἀερότοπι [τὸ] κ. ἀγερτόπος [ὁ] κ. ἀγερτόπι [τὸ] δημ. τόπος ὑπὸ ἀνέμων πάντοτε προσβαλλόμενος· || ἀναπεπταμένος· 2) ἄγονος.

ἀεροτροπία [ἡ] κ. ἀεροτροπιᾶς [ὁ] νεώτ. βοταν. ἡ ιδιότης φυτῶν τινῶν καθ' ἣν αὐξανόμενα ἐκτρέπονται τῆς ἀρχικῆς διευθύνσεως τῶν, ὅταν τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀερίων.

ἀεροτρύπανον [τὸ] εἶδος τρυπάνου γῆς, βράχων κ.τ.τ. λειτουργοῦντος διὰ πεπιεσμένου ἀέρος.

ἀερούλη [ἡ] νεώτ. συσκευή προσηρμωμένη εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ἀμέσας πρὸς παρεμπόδισην τῆς μεταξὺ τῶν ἀποτόμου κρούσεως, λειτουργοῦσα δι' ἀέρος ἀντὶ ἐλατηρίου.

ἀερούδροπερασία [ἡ] νεώτ. μέθοδος θεραπευτικῆς διαφόρων νόσων διὰ τοῦ ἀέρος κυρίως καὶ τοῦ ὕδατος, ἐσφαλ. λέγ. κ. ἀερούδροπεία.

ἀερούδρονόλην [τὸ] νεώτ. ἡ μέθοδος κινουμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος δι' ἐναερίων ἐλίκων, διάφορος τοῦ ὕδραεροπλάνου βλ. λ.

ἀερούρμα· νεώτ. συνηρ. -όματι ἐξερροῦμαι.

ἀερούφαντος -ον νεώτ. ὁ λεπτότατος, οἰνεῖ δι' ἀέρος ὑφαρμένος· ἀερούφαντος πῆλλος.

ἀεροφαγία [ἡ] νεώτ. ὡς πάθησις νευροσυναγική, εἰσαγωγή ἀέρος εἰς τὸν πεπτικὸν σωλήνα.

ἀεροφάνος -ον νεώτ. ὁ πάσχων ἀεροφαγίαν βλ. κ.

ἀεροφανής -ές μτγ. διαφανὴς οἰνεῖ ὡς ὁ ἀήρ· Παλλαδ.Β.Χρυσοστ.112· || νεώτ. μέδουσαι τινες ἐχούσαι αερώδη διαφάνειαν.

ἀεροφάρος [ὁ] νεώτ. συνηθ. κατὰ πληθ. εἰδικὸι φάροι χρησιμοποιοῦμενοι διὰ τὴν ἐν καιρῷ νυκτὸς προσεγείσιν ἀεροσκαφῶν ἔχοντες μεγαλυτέραν τῶν ἄλλων φάρων ἐντάσιν φωτός, φωτίζοντες δὲ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἴδια πρὸς τὰ ἄνω πρὸς καθοδήγησιν τῶν ἀεροπλοιστῶν.

ἀεροφέρνημαι κ. ἀεροφέρνηναι δημ. ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἄκων φέρομαι, ὑπὸ τοῦ ἀέρος ριπτομαι, παρασπύρομαι· ἡ βάρκα ἀεροφέρθηκε στὶς ἔξρες κι ἐτσακίστη, —καὶ λάσπη βρῆκαν νὰ σταβοῦν *φύλλ' ἀεροφερμένω*· 2) μτφ. ἰδιώως εὐχρηστός ἢ μετοχή | ἐπὶ σπερμολογίῳ, διαδόσεως, δυσσημῆσιν κ.τ.τ., ἀνευ ἀποδείξεων, ἀόριστως λέγομαι, ἀνακονίζομαι, φημιζομαι, θρυλοῦμαι· ἀεροφερμένη κατηγορία κ. ἀεροφερμένους ἔπαινος, συνών. ἀερόφερτος βλ. λ. 2).

ἀεροφέρνω κ. ἀεροφέρνω δημ. ὁμοιάζω ὥσει αερώδης, ἡ παράστασις μου· ἔχει τι τὸ ἐπιχαρίτως ἀνετον καὶ ἐλαφρόν, τὸ ἀέρινον βλ. λ.· ἔ·χει *δυορροφ κορμωσμένη*, *φληκὴ* καὶ ἀεροφέρνει ἰδιά τὴν ἐν προκειμένῳ σημασίαν τοῦ καταληκτικοῦ -φέρνω, πρβ. ἀρχοντοφέρνω, κουτοφέρνω κ.τ.τ. 1.

ἀερόφερτος -η-ο κ. ἀγεράφερτος -η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ριφθεὶς, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος, ἀεροφόρητος· ἀεράφερα φύλλα, ἀερόφερτοι σπᾶροι· 2) μτφ. τὸ οἰνεῖ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερθέν καὶ διαδοθέν, τὸ μὴ ἐξηκριβωμένον, τὸ ἀναποδείκτως λεγόμενον, τὸ ἀδόσιμον.

ἀεροφίλημα -ατος [τὸ] νεώτ. ἡ φευγαλέα φαιῖσις τοῦ ἀέρος· 2) ὁ διὰ τοῦ ἀέρου τῶν χειλέων ἀσπασμός· || κ. χειρωνακία ἐνδεικτικὴ φιλήματος.

ἀερόφιλος -ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν καθαρὸν αέρα, τὴν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ζωὴν.

ἀεροφωδία [ἡ] νεώτ. ὁ ὑπερβολικὸς καὶ δι' νοσηρὸς φόδος ἀπὸ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος.

ἀερόφοδος -ον νεώτ. ὁ πάσχων ἀεροφωδίαν.

ἀεροφότης [ὁ] ἀπὸ τοῦ ἀέρος πορευόμενος· ἴων Ἐλεγ.10 αἰὼν ἀεροφότην ἀστέρᾳ μείνωμεν.

ἀερόφοιτος [ὁ] ὁ διὰ τοῦ ἀέρος πορευόμενος,

σάκκος | συσκευὴ περιέχουσα ὀξυγόνον ὑπὸ πίεσιν) || **ἀεροφάκος** σῦλλξ. εἶδ. σωλὴν τὸν λαμπτήρων πρὸς καλύτερον κασὶν τὸν πετρελαίου. **ἀεροφράκτης** | οἶ νεώτ. διελκὶς διὰ τῆς ὀπλοῦς κανονίζεται ἡ εἰσαγωγή ἡ ἐξαγωγή ἀέρος κατὰ τὴν λειτουργίαν μηχανημάτων τῶν.

ἀεροφυῆς-ές μτγν. ὁ ἐκ τοῦ ἀέρος φυεῖς. **ἀεροφύσημα** (τὸ) κ. ἀνεροφύσημα (τὸ) ἡ πνοὴ τοῦ ἀέρος : Παλαμ. Φλογέρ. 831 τὸ πρῶτο ἀνεροφύσημα πρὸς τὰ πλατιά τῆς ζήτησις. **ἀερόφυτα** (τὰ) τὰ ἐν τῷ ἀέρι ζῶντα φυτὰ, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ ὑδρόφυτα ἢ ὑδροχαρῆ. **ἀερόφωον** (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς μεταβίβασιν τῆς φωλῆς διὰ τοῦ ἀέρος εἰς μεγάλας ἀποστάσεις: 2) ἀερόφωνα (τὰ) εἶδος πτηνῶν ἐν οἷς ὁ γερανός.

ἀεροφωτογραφία (ἡ) νεώτ. φωτογραφία ἀπὸ ἀεροπλάνων ἢ βεροστάτων..

ἀεροφωτομετρία (ἡ) νεώτ. βλ. φωτομετρία.

ἀερόχρους-ουν μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, τοῦ στερεώματος, γλαυκός : Διοσκ. 5.85.

ἀεροχρόματος-η-ο δημ. ἀερόχρους βλ. λ.

ἀερόχρωμος-ον νεώτ. ἀερόχρους βλ. λ.

ἀεροχτύπητος-η-ο κ. ἀεροχτύπητος δημ. ἀεροχτυπημένος βλ. ἀεροχτυπῆμαι.

ἀεροχτυπῆμαι δημ. πληττομαι ὑπὸ τοῦ ἀέρος : ὅσο νὰ μὴ ἡ βάρκα στὸ λιμάνι ἀεροχτυπηθήκαμε: 2) προσβολῆσαι ὑπὸ δαιμονίου, ἀερικοῦ βλ. λ., νοσῶ τὸ σῶμα ἡ τὰς φρονέας ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρείας: || ἀεροχτυπημένος ὁ δαιμονόληπτος : Παλαμ. Φλογέρ. 808.31 τότες οἱ ἀλαφροήσκιοι κί αἱ ἀεροχτυπημένοι.

ἀερόφ-οπος (οἱ) σχολ. τὸ πτηνὸν μέροφ βλ. λ.

ἀεροφυγεῖον (τὸ) νεώτ. εἶδος φυγεῖου ἐπιφανεῖας ἐν τῷ ὀπλοῦ ἡ ἐξυδάτωσης τοῦ ἀέρος γίνεται διὰ πρῶτου πυρροῦ ξηροῦ ἀέρος.

ἀερόω μεταβάλλω εἰς ἀέρο : Ἡρακλεῖδ. Ἀλληγ. Ὀμ. 439- || παθ. ἀερόομαι γίνομαι ἀήρ, ἐξαερούμαι.

ἀέρρω αἰολ. ἀντὶ αἰέρω.

ἀερσαν Ἡσ. «τὴν ὁρσαν, Κρήτης».

ἀερισκάρηνος-ον μυν. ὁ αἶρων τὴν κεφαλὴν.

ἀερισλῶφος-ον μτγν. ὁ ὑψηλὸν ἔχων λῶφον.

ἀερισμάχος-ον ὁ αἶρων, κινῶν εἰς μάχην.

ἀερίνοος-ον κ. -ους συν. μτγν. ὑπερίφανος 2) ὁ κινῶν τὸν νοῦν : οἶνος ἀερίνοος.

ἀερισπῆτης-ες ἀερισπότης : Κόνιν. Σμ. 3211.

ἀερισπῶδης-ου (οἱ) μυν. ἀερίπους.

ἀερισπῶρος-ον μυν. ὑψηλὰ πορευόμενος.

ἀερισπῶτης (οἱ) ὁ ὑψηλὰ πετών : Ἡσίοδ. Ἀν. 316.

ἀερισπότητος ἀερισπότης : Ἡσίοδ. Ἐργ. 777.

ἀερίσπους-οδος-πουν αἶρων ὑψηλὰ τὸν πόδα, ἀναπιδῶν : Ἠλ. Σ 532 ἴπποι ἀερίσπουδες || κ. συνηρ. ἀερίσπουδες : Ὑμν. Ἀφρ. 211.

ἀερίσφρων (οἱ) ΕΜ ὁ ἐπαίρων τὰς φρένας.

ἀερίταξω μτγν. ἐπικ. τύπος παρὰ τὸν αἰέρω, παρτ. ἡέρταξω, ἐπικ. ὁρ. ἀερίτασσει αἰρῶ ὑψηλὰ.

ἀεριοδρικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἐνεργῶν διὰ μύματος ἀέρος καὶ ὕδατος : ἀεριοδρικός φυσικήρ.

ἀερώδης-ες δημοῖς ἀέρι, ἐλαφρός : Ἐπίκουρ. Ἀν. 314- 2) ὡς τὸ ἀεριοεῖς, ὁ γλαυκὸς τὴν χρῶαν : Διοσκ. 5.152- 3) πλήρης ἀέρος 4) οὐδ. τὰ ἀερώδεις τὸ φύαν ἀέρος ἔχον. Ἐπίρρ. ἀερωδῶς ἐν εἰδῶ ἀέρος.

ἀερώσις (ἡ) -μυν. ἡ εἰς τὸν ἀέρα ὕψωσις.

αἰέξ ὄρρ. ἀντὶ αἰεῖ.

αἰσα αἰσασμεν αἰσαν συνηρ. αἰσμεν ἀπαρμφ. αἰσαι ὁρ. ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐνδοῦτα αἰσκα βλ. λ. ἐκοιμήθην : Ὀδ. Τ 342 πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας δαικελὶ ἐνὶ κοίτῃ αἰσα.

αἰσ(σ)μαινα Ἡσ. «ἡ τοῖς πνεύμασι τὸν ἀνέυσαν μαινομένη» θαλάσσης δὲ τὸ ἐπίθετον, αἰσῖς Ἡσ. «ἡ νόσος, βλάβη».

ἀεσιπροσύνη (ἡ) ἀπροσύνη, ἀνοησία : Ὀδ. Ο 470 ἐπάμην ἀεσιπροσύνην, Ἡσίοδ. Θ 502.

ἀεσιφρουν-ον ὁ φρονὶς ἀσσεῖς, βλαβεῖς τὸν νοῦν, ὁ φρενοβλοχῆς, ὁ μωρός, ὁ ἀουνετος : Ἠλ. Ψ 603 οὐ τι παρήγορος, οὐδ' ἀεσιφρουν ἦθα πάρος.

αἰσκα Ἡσίοδ. 1.436, ΕΜ 20, || αἰσσκοντο, Ἡσ. «ἀνεπαῖνον, ἐκοιμῶντο», ὁρ. αἰσα βλ. λ.

αἰσπεία (ἡ) Σουῖδ. «λύπη».

αἰτέα (τὰ) Ἡσ. «ἐὰ τῷ αὐτῷ εἶται γεννώμενα».

αἰτέων-ον μτγν. Σουῖδ. αἰτέων πτερόν || νεώτ. μτφ. ἐπὶ βλέμματις, ὀφθαλμ. ἐκφράσεως, χαρακτηριστικῶν, ὡς τοῦ αἰτέου : βλέμμα αἰτέων, ρις αἰτέως | γρουπὴ | κ. σκέψης αἰτέσις, ὀρμὴ αἰτέσις.

αἰτηδόν νεώτ. ὡς αἰτέος, δίκην αἰτέου.

αἰτήσιος-α-ο δημ. ὁ τοῦ αἰτέος : αἰτήσιος φωλιά || ὁ ἰδιῶν εἰς τὸν αἰτέον, αἰτέσιος βλ. λ. : αἰτήσιος νύχια || κ. μτφ. γληγοράδα-, ὀρμὴ-, ἀποκοπὴ αἰτήσιος 2) ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ὅστων αἰτέου : σκουραὶ αἰτήσιος.

αἰτέου (οἱ) μτγν. τὸ νεογνὸν τοῦ αἰτέου.

αἰτήνα (ἡ) δημ. ἡ θήλειος τοῦ αἰτέου.

αἰτήτης Ἀλφειοῖ (οἱ) μτγν. Ἰλθός ὁ εὐρισκόμενος καθὰ λέγεται ἐν φωλεαῖς αἰτέων, δημ. αἰτέοπετρα.

αἰτεοδάτια (οἱ) νεώτ. ἰθὺς ἐκ τῶν λεγομένων σπλαγχνίων τῆς οἰκογενείας τῶν μυλιοδατιῶν.

αἰτεοπριόλιον (τὸ) νεώτ. τὸ βιτριόλιον τοῦ θειζβίαν || ἡ διπλοῦν βιτριόλιον ἡ βιτριόλιον τοῦ ἀμμοῦ | λατ. cuprum sulfuriatū mediūm.

αἰτεοβλασος-οῦσα-ο δημ. ὁ ἔχων αἰτέου βλέμμα, ἰσχυρὰν ὄρασιν, συνών. αἰτομάτης.

αἰτεοδραμος-ον μυν. ὁ πετόμενος ὡς αἰτέος, ὁ ἐφορμῶν ὡς αἰτέος || μτφ. ὁ ἀνδρείος.

αἰτοειδής (τὰ) νεώτ. ὑπο-οικογενεῖα ἀρπακτικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἱεροκοειδῶν.

αἰτοκόσμητος-ον νεώτ. ὁ ατολισμένος με ἀ-ετούς : σημαία αἰτοκόσμητος.

αἰτόλιθος (οἱ) νεώτ. αἰτήτης βλ. λ. αἰτέοπετρα.

αἰτομάννα (ἡ) ἡ θήλειος αἰτέος, ἡ αἰτένα.

αἰτομάτης-α ἡ -ισσα-ικο δημ. ὁ ἔχων βλέμμα αἰτέου, εἰδέναι ὡς αἰτέου. ὄρασιν : Παλαμ. Γυφτ. 100

μας μαν ἐν ἑμᾶς ὁ νόμος αἰτομάτης.

αἰτομάχος (οἱ) κ. αἰτομάχος (οἱ) νεώτ. κ. δημ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κορακιδῶν, περιλαμβανόντων πολλὰ εἶδη, ὧν τὰ πλείστα φιδῆ, ἀποδημητικὰ, βρώσιμα, ἐνία δὲ ἐξημερωμένα. Ἠ ὁνομασία τῶν ἐκ τοῦ δὴ ὄντα καὶ ασαρκόδωρα ἐπιπλήττουσι κατὰ μικροτέρων πτηνῶν ὀρμητικῶς καὶ ἐξαπλῆς ὡς ὁ αἰτέος συνών. δημ. κεφαλάς βλ. λ., συνήθη ἐν Ἑλλάδι εἶδη : αἰτομάχος ὁ ἀεριοβρόντος καὶ αἰτομάχος ὁ μεσημερινός.

αἰτομύτης-α ἡ -ισσα ἡ -οῦ-ικο δημ. ὁ ἔχων ρίνα ἴαν γρυπὴν ὡς ἡ τοῦ αἰτέου.

αἰτόμορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων μορφήν αἰτέου.

αἰτόνυχες Ἡσ. «βροτῶν».

αἰτόνυχης (οἱ) δημ. αἰτέων ἔχων αἰτέου οὐχας, ἀρπακτικῶς, νοσηφιστῆς ἀλλοτριῶν, κατεργάρης.

αἰτονύχι (τὸ) ἡ αἰτονύχι καὶ αἰτονύχιο δημ. εἶδος ατομυλῆς με ράγας ἐπιμήκεις ἐλαφροῦς κυρτάς, τελευτῶσας εἰς ἐξὸ ἄκρον, ἡ παρὰ Γληφὶ σακτυλῆς κ. σακτυλῆς.

αἰτονυχελία (ἡ) δημ. μία τῶν ποικιλιῶν τοῦ δένδρου ελαίου | λέγεται ἐνίοτε κ. ἀντὶ τοῦ ἀγριελίου.

αἰτέοβυλον (τὸ) νεώτ. γένος δένδρων ἡ δένδροβυλων τῆς τάξεως τῶν θυμειλακιδῶν, ἐκ τῶν ἐρμαφοδιτών. Τὸ αἰτέοβυλον φυόμενον εἰς τὰς Ἀ. Ἠ. βίαις, τὸ εἰδὲτ καὶ τὴν Μαλασίαν εἶναι δύο εἰδῶν : αἰτ. τὸ ἀγάλοχον, τὸ γωστών ἐκ τῶν ἐμπόριον ὡς ξύλο τ' αἰτοῦ ρητινώδες καὶ εἰσομον καὶ αἰτ. τὸ μαλασίον, ἐπίσης εἰσομον, γωστών ὡς ξύλον τῆς ἁλόης τὸ ἀγάλοχον κατὰ Διοσκ. ἐκομίζεται κατὰ μεγάλας ποσότητας ἐκ τῶν Ἰνδιῶν.

αἰτέοπετρα (ἡ) δημ. ὁ παρ' ἄρχ. αἰτήτης βλ. λ.

2) βραχὺδης ἔρμος βουνοκορυφή, οἶνε! μόνον αὐτὸν ἐνδιαίτημα, ἐν χρήσει κ. ὡς τοπωνύμια.

ἀετοπρόνομα δημ. ζῆτ' ὡς πιαστὸ ἀπὸ ὀφθαλμοῦ, ἐπιδιώκων τι δυσανάλογον πρὸς τὰς δυνατότητας μου, ἀνέφικτον· || ἐπιδεικνύοναι ματαιοδόξως.

ἀετοπρόνομα (ὁ) δημ. ὠκύπονος, ταχύπους.

ἀετοπόου (τὸ) δημ. ὁ νεοσσὸς τοῦ αἰετοῦ, αἰετιδῆς· παρσμῦθ. κάθε μέρα πῆγαινε τὸ φίδι κι ἔτρωγε τ' αἰετοπούλα· 2) ἰχθύς τοῦ εἰδους τῶν λεγόμενων αἰετοῦ, ἄλλως σκυλόφαρο.

ἀετοπτερός-ον νεώτ. ὁ ἔχων πτερά αἰετοῦ.

ἀετοπτερίς (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν βατραχειδῶν, διακοσμητικόν, ἔχον πλοσίον φύλλωμα καὶ ὠραία ἀνθή.

ἀετοπτερίνη (ἡ) δημ. ράχη βουνοῦ βραχὺδης, ἀπόκρημνος, ἀπρόσιτος οἶνε! αὐτὸν φωλεά.

ἀετοπτερίνη δημ. ἐπιχειρῶ δυσέφικτα.

ἀετός (ὁ) ἐπικ. κ. ἰων. αἰετός κ. αἰητός δημ. κ.

αἰτός γένος πτηνῶν σαρκοβόρων τῆς οικογενείας τῶν κορακοειδῶν, περιλαμβανόν τὰ μεγαλύτερα, ἰσχυρότερα καὶ ἀρπακτικώτερα τῶν γαμψωνύχων. Παρ. ἀρχ. τὸ κατ' ἐξοχὴν πτηνὸν τοῦ Διὸς· Ἰλ.Ω 310 ὅς τε σοὶ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν ἔχει ἰδίως παρ' Ὀμήρῳ πολλὰ ἐπιθ. ἰ. ἀγκυλοχέλης, ὀφειπέτης, ὕψιπετής, αἰθων, μέλας, κάρτιστος, ὠκιστος, ὀξέστατος δέρκεσθαι, πετηνῶν τελεῖσθαι· τας κ. παρὰ Πινδ. N3,77 αἰετὸς ὡκύς ἐν ποτανοῖς, κ. ὄρνις αἰετός, παρ' Αἰσχ. Πρ.1022 αἰετὸς δὲ τοῦ πτηνῶς κύων διαφινός, παρὰ Σοφ. Ἀν.776 σκηπτοδάμων αἰετὸς Διὸς κύων, παρ' Ἀριστοφ. Ἰν.1013 ἐν νεφέλαισι πταίετος ἰδὲ καὶ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρομένων ὁφθασται κ.ά. Παρ' Ἀριστοφ. πρὸς τὸ αἰετὸν τῷ γνησίῳ (πῆθ. νεώτ. χρυσοαετῷ) ἀπαριθμοῦνται ἐν Ζ 1618 B 18 κ. ἔξ. τὰ εἶδη· νύαγρος ἡ νεβοσφόνος, πλάγνος ἡ νητοσφόνος, μελαναετός, περκνόπτερος ἡ ὑπάετος ἰδὲ γυαετός κ. ἄλαιοετός. Πολλοὶ ἐπὶ αἰετοῦ παρ. ἀρχ. παροιμ. ὡς· αἰετὸς θρίπας ἰσκόωκης ἰ. ὄρῃ, ἀνάλω, τῇ φρ. σὰ μυρμήκη τοὺς βλέπει, —αἰετὸς μυίας σὺ θηρεύει, —αἰετὸν κἀνθάρα μαυιεύεται ἰ. ἐπὶ ἰσχυρῶν ἐκπεσόντων καὶ περιβαλλομένων ὑπὸ ἀσθενῶν, —αἰετοῦ γῆρας κορύδου νεότης ἰ. τοῦ αἵτου τὸ γρηραιὸν κάνουν ὅσο τοῦ σκαροδού τοῦ νιότη, —αἰετοῦ χάριν ἐκτίσω ἰ. ἡγεμονικὴν θὰ σοῦ ἀνταποδώσω, —αἰετὸν κορώνην ἐρεοχέλει (χλευάζει), —αἰετὸν ἱπτασθαι ἰ. ὀνομαεῖται· διδάσκει. ἰ. ἔπισης πλείσται παροιμ. δημ. ὡς ὁ αἰετὸς τρώει καὶ ἡ κουρόνια κράζει, ὁ αἰετὸς μεγάλα πουλιά θέλει, —στὴν πομπή τοῦ αἵτου χόρευε καὶ σὺ γελῶνα, —ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ αἰετοῦ (ἔσφαλ. λαγοῦ) κ. ἄλλα τῆς κοικουοδᾶγιας, —αἰετὸς καὶ πῶς κατάντησες τὸ φίδι νὰ σὲ σούρνῃ, —ὅπου 'χει γελῶν' αἰετὸ τὰ ὀρνίθια του ἔς φυλάει κ. ἄ. Καὶ ἐν τῇ δημ. ποιήσει συνηθέστ. ἀναφέρεται, πολλὰκις δὲ κ. μτφ. ἰ. Πολιτ. ἔκλογ.38 ἕνας αἰετὸς περὶφρονος, ἕνας αἰετὸς λεβέντης, —τρ. Διγ. Ἀκρ. χρυσὸς αἰετὸς ἐγίνηκε, στοὺς οὐρανοὺς κ. ἔξῃ (ὁ χάρος), —τρεῖς αἰετοὶ καδύνταν σὲ τρία μαῦρα λιθάρια, —καὶ πάνω στοὺς χλωροὺς βλαστοὺς αἰετὸς φωλιάν ἀφπᾶνει, —αἰετὸς ποὺ κέσθαι φιλάει στ' ὄρος τὸ χιονισμένον· κ. ἔξ. παρὰδοξαι, παραμῦθια κ.τ.τ., ὀνειροκρ. αἰετὸς ἐπᾶνω εἰς τὴν κορυφὴν θανάτου, ὡς παρ' Ἀρτεμιδώρῳ· αἰετὸς ἐπικαθεσθῆς τῇ κεφαλῇ τοῦ ἰδόντος θανάτου, —παρὰμῦθ. γίνηκε ὁ μάγος ἕνας αἰετοκυκλᾶς (μέγας αἰετὸς), —αἰνῆμ. αἰετὸς νυχτῆς, κλειστοφτερότας πετᾷ καὶ ὅλα πᾶει, μαντάτα παίρνει καὶ φέρνει ἰ. ἐπιστολή, κ. αἰετὸς νυχτῆς καὶ νυχοποδάρτας περπατᾷ καὶ κρίνει μὲ δικαιόσυνη ἰ. τὸ καντάρι· 2) αἰετὸς ἀσπρος δημ. μονήρης ἀρπακτικὸν πτηνὸν ἐκ τῶν αἰετοειδῶν, ἀποδο-υπητικόν, σπᾶνόν καὶ μόνον τὸ θέρος ἐν Ἑλλάδι || ἕνασθαι κ. ὁ γυφ. 3) ὁ αἰετὸς ὡς σὺμ-

βολον θειότητος, ἀθανασίας, ἰσχύος ἐν ἀπεικονίαι, πρ. ἡ Ραθυλῶναις, Ἀσσυρίοις, Χετίταις, κ. ἐν Αἰ. πτφ ἐπὶ ἱπτολεμαίων || σημαία παρὰ Πέρσας, ἐπ. τῆς παρὰ Ρωμαίους· αὐτοκρατορικὸς αἰετὸς || κκλ. παλαιῶτ. σὺμβολον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ κ. σὺμβολον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου κ.ά. Παρὰ Βυζαντινοὺς ἐμβλημα κ. διακοσμητικὴ παράστασις· δικέφαλος αἰετὸς κ. ἐν τῇ Δύσει ἀπὸ τοῦ μιν. ὡς πολεμικὴ σημαία, ὡς ἐμβλημα εὐγενείας εἰς οἰκόσχημα καὶ εἰς σημαίας, στέμματα καὶ οἰκόσχημα βασιλικῶν οἰκῶν· τσαρικός αἰετὸς, —αἰετὸς τῶν Ἀφθούργων, —αἰετὸς τοῦ Ναπολέοντος κ.τ.λ. || σῆμα εἰς ἀρχαῖα νομίσματα κ. εἰς νεώτ. || κ. παρὰσημον διαφόρων κρατῶν· αἰετὸς ἐρυθρός, —μέλας, —λευκός, —χρυσός κ.τ.λ.

4) ἰχθύς μέγας μήκους ἕως δύο μέτρων τοῦ εἰδους τῶν μυλιοβατιδῶν ἔχων χονδρὰς πλατείας πτέρυγας, δημ. κ. σελάχι· 5) τὸ αἰετῶμα οἰκῶν καὶ νῶων ἰ. βλ. 11 ἄλλως τύμπανον κ. δέλτα· ὁ μιν. εἶδος μικροῦ στρατιωτικοῦ μανδύου· 7) ἡ βαρυτέρα τοῦ αἰετος συσκευή ἡ ὑφουμένη εἰς τὸν αἶρα διὰ τῆς δυνάμεως ἀερίου ρεύματος κ. ὁ πρὸς παιδιὰν χαρταετὸς βλ. λ. 8) ἀστερισμὸς τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου.

ἀετοσαυρίδα (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια ἀπολιθωμένων ἐρποντῶν ζῶων τῆς τάξεως τῶν φευδοσουλίων ἰ. αἰετοσαυρίδα.

ἀετοσαυρός (ὁ) νεώτ. γένος ἀπολιθωμένων σαυρῶν τῆς οικογενείας τῶν αἰετοσαυρίδων.

αἰετούπολις-εως (ἡ) νεώτ. βράχοι αἰετῶν φωλεά.

αἰετοφθαλμός (ὁ) νεώτ. χαλαζίας βλ. λ.

αἰετοφόρα (τὰ) νεώτ. γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων τῆς οικογενείας τῶν καρόδων.

αἰετοφόρος (ὁ) ὁ φέρων τὸν αἰετὸν, τὴν σημαίαν· Πλούτ. Καῖσρ.52 Καῖσαρ τὸν αἰετοφόρον φεύγοντα λέγεται κατασχῶν ἐκ τοῦ αἰετῶνος ἀναστρέφαι.

αἰετοφωλεά (ἡ) δημ. φωλεά αἰετοῦ.

αἰετωδης-ες μτγ. ὁ ὅμοιος μὲ αἰετὸν.

αἰετῶμα-ατος (τὸ) αἰετὸς βλ.λ.5) τὸ τριγωνικὸν ἐπιστήγασμα τῶν μικρῶν πλευρῶν ἀρχαίου ναοῦ· || τὸ τῆς ὀροφῆς οἴκου τριγωνόν, λατ. fastigium· Ἀριστοφ. Ὀρν.110 τὰς γὰρ ὤμων οἰκίας ἐρέφομεν πρὸς αἰετὸν, Ὀρισμός Γαλ. εἰς λ. ἰ. ἡ ποικιλία τῶν εἰς ὕψος ἀναπεταμένων τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον· || ἐπίσης κ. νεώτ. τὰ αἰετῶματα τοῦ Παρθενῶνος· 2) νεώτ. ἀνατομικὴ λεπτομέρεια τῆς κνήμης.

αἰετωμάτιον (τὸ) νεώτ. ἀρχιτεκτ. μικρὸν αἰετῶμα.

αἰετωματιδής-ές νεώτ. ὅμοιος πρὸς αἰετῶμα.

αἰετῶνυχον (τὸ) λιθοσπερμον· Διοσκ.3,141' || κήμος· Διοσκ.4,133, Ἦσ. «βοτάνη».

αἰετωσίδης-ον ἀντὶ ἐτώσιος· Ἰβουκ.51.

αἰετωσίς-εως (ἡ) μτγ. ἡ κατασκευὴ τοῦ αἰετῶματος (λατ. fastigium)· || ἡ τριγωνοειδὴς ὀροφῆσις.

αἰετῶνών Ἦσ. «λαμπρὸν».

ἀέχαια (ἡ) ἡ ἀκτιμοσύνη, ἡ ἐνδεια, ἡ ἀνέχεια· Χρυσόπη. Στωικ.2,5).

ἀέχνη Ἦσ. «πέντης».

ἀέχων Ἦσ. «ὀρμων».

ἄζα (ἡ) κ. ἐπ. ἄζη ὁ κοινοτὸς, ἡ ξηρασία· Ὁδ.84 σάκος πεπαιλαγμένον ἄζη· || παρ' Ἦσ. «ἀσβολος (καπνιά), κόνις, παλαιότης, κόνις ἐν ἀγγεῖῳ ὑπομεινάσας»· 2) καῦμα, θερμότης· Ὀππ.Κυν.1,134 ἄζα ἡελίοιο· || ξηρότης τοῦ δέματος· Νικ.Θρη.304 ἄζα χροός· 3) δημ. πρὸς τῇ ἀρχ. σημ. αἰθάλη, καὶ ἡ εἰς τὸν τυρὸν ριπταμένη ἀλην· || κ. λεπτοτάτη κόνις ἀνθρώπων καὶ ἀχρῶν· νύλην· ἀπὸ τῆς αἰς τοῦ κάρδου-νου, τοῦ ἄχερου· || κ. τὰ ὑποκείμενα τῶν γεννημάτων, σκυλάρα, λιθάρια κ.τ.τ. ἐν τῷ ἀλῶνι· || κ. τὸ ἐκ πανίου· ἡ καυλοῦ νάρθηκος ἡμίσε-στον ἔναυμα ὡς καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ τέφρα.

ἀζάωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λυγασθεὶς, καμφοθεὶς ἢ κ. μτφ. ὁ μὴ ὑπὸ νόσου παθὼν καχεξίαν τινά· ἀπὸ τοῦ δάγκειο κανένος δὲν ἔμεινε ἀζάωτος ἢ κ. ὁ μὴ οἰκονομικῶς μειωθεὶς· ἡ βαρεῖα φορολογία κανένα δὲν ἀφῆκε ἀζάωτος ἢ κ. ὁ πνευματικῶς ἰσθόρροπος, ἀντίθ. τοῦ ταβός· κανένος μεκρὴς ἀζάωτος δὲν ἀπομένει.

ἀζαγιά (ἡ) δημ. αἰθάλη, καπνιά· γέμισαν οἱ τοῖχοι ἀζαγιά· 2) τέφρα κοέντος χάρτου ἢ ὑφάσματος· 3) ἱστός ἀρχόντων ἐπὶ τοῦ τοίχου.

ἀζαές (γρ. κῶδ. ἀζαλές) ἥσ. παλύνουν, καὶ ὀλιγόπουν.

ἀζαθός ἀγαθός· Ἑβρ. Κύπρ. τύχα ἀζαθ.

ἀζαία ἥσ. «φθονερά».

ἀζαίω ξεραίνω (βλ. ἀζαί)· Νικ.Θηρ.205.

ἀζαλέα (ἡ) κ. ἀζάλεια (ἡ) φυτὸν τῆς τάξεως τῶν ἐρεικωδῶν (ericaceae).

ἀζαλεῖνη (ἡ) βλ. ἀζαλίη.

ἀζαλέος-α-ον ξερός· Ἰλ.Α.494 ἀζαλέα δρύς ἢ Ἰλ.Υ.491 ἀζαλέον οὖρος ἀνδρῶν, ξερόν ὄρος· 2) ἐνεργ. ὁ ξεραίνων· Ἡσιόδ. Ἀοπ.152 ἀζαλέος Σείριος· 3) μτφ. ξερός, τραχύς, ἀτεγνός· ἀζαλέος Ἄρης· 4) ἀζαλέα (ἡ) ὡς αἶσα, φιλωθρον.

ἀζάλη (ἡ) ἥσ. «νήμερος», γαλήνη.

ἀζάλικας (ὁ) κ. ἀτζάλικας (ὁ) δημ. τὸ ἀνω πράσιον μέρος τοῦ μηροῦ καὶ οἱ παρ' αὐτῷ βουδῶνες, τὸ ἄλλως λεγ. ριζομέρι καὶ ριζομεριά ἢ κ. ἡ μασχάλη· ἀπὸ τοῦ πηλῆμα τοῦ πρῶστις ὁ ἀζάλικας (ὡς τὸ μτγν. βουδῶν ὅτι ἐλήρθη), φούσκωσε τοῦ παιδιοῦ ὁ ἀζάλικας ἢ μασχάλη.

ἀζάλικι (τὸ) δημ. | τουρκ. | τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀζα βλ. λ.· ἢ ἐξουσία· ἢ διὰθεσις αὐθαίρεσις.

ἀζαλκωνομαι δημ. ἔχω ἐξοιδήσιν εἰς τοὺς βουδῶνας ἢ ὑπὸ τὴν μασχάλην.

ἀζαλκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων φορτίον ἢ διὰς ἔλθων ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ κ. μτφ. ὁ μὴ ἔχων βαρεῖαν ὑποχρεώσεις, οἰκονομικὰ βάρη· ἢ κ. ὁ ἀγαμος, ὁ ἀνύπαντρος ὅφ' ἦν ἔνοιον κ. τὰ ἐλευθερος κ. τὸ ἀσαμάρωτος.

ἀζαλίη (ἡ) μῆμα ἐρυθροῦ τῆς κινολίνης καὶ κυανίνης, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς εὐαισθητοποίησιν τῶν φωτογραφικῶν πλακιδίων διὰ τοῦ ἐρυθροῦ, τὸ κίτρινον καὶ τὸ πράσινον.

ἀζάλιον Φῶτ. ξερόν ἢ ἀγαν ξέον.

ἀζάλιστος-η-ον δημ. ὁ μὴ ζαλιόμενος.

ἀζαλος-ον (ἡ) μον. ὁ μὴ ζαλιζόμενος.

ἀζαλος (ὁ) (2) δημ. ὁ μικρὸς σπῆλος τοῦ ὕψαντου γκινοῦ ἱστοῦ, χρησιμεύων νὰ σφίγγῃ ἢ νὰ χαλαρῶν τὸ ξύλον, ὅπου τυλιγεται τὸ φρασμένον ναυ, τὸν παρ' ἀρχ. κανόνα, τὸ ἀντίον δημ. ἀντί βλ. λ.

ἀζάλωτος-η-ο δημ. ἀζαλκωτος βλ. λ.

ἀζαντιράχτα (ἡ) κ. ἀζαντιρίνη (ἡ) νεώτ. δένδρον τῶν Ἰνδῶν, εἶδος πασχαλίδος.

ἀζάνω ἀζαίνω βλ. λ.

ἀζάπης (ὁ) (ἡ) πληθ. -άπαι, -άπιδες μον. (ἀραβ. | ὁ ἀνήκων εἰς τουρκικὸν στρατιωτικὸν σῶμα, τοῦ ὁποῖου οἱ στρατιῶται ὑπεχρεοῦντο εἰς ἀγαμίαν· Χαλκοκονδ.422, | ἔκδ.Βων. | καὶ διήρησαν οἱ ἀζάπιδες τὴν ἀγαμίαν.

ἀζάπης (ὁ) (2) δημ. | τουρκ. | ταλαίηρος, δυστυχής, κακομοίρης· Ἑρωτ.ἀρ.Β.1289 τρεῖς καὶ τοῦ Ρωτῶκαίτου ἐλάχασι τ' ἀζάπη.

ἀζαπιά (ἡ) δημ. | ἀραβ. | ἀπειθαρχία, παράνομος ἐλευθερία ἐνεργείας, ἢ ἀνευ μέτρου χρῆσις. **ἀζάπικος**-η-ο δημ. | ἀραβ. | ὁ αὐθαίρετως δρῶν, ὁ παρανόμως ἢ ἀτιθέσως πρὸς τοὺς ἄλλους φερόμενος· ἀζάπικα ἔχεις τὰ κατείσκία σου καὶ χάλασαν τὰ περιδόλια.

ἀζάπος-η-ο δημ. | ἀραβ. | ἀζάπικος βλ. λ. ἀτίθασος, ἀτακτος, ἀνυπότακτος, αὐθάδης.

ἀζάπωτος-η-ο δημ. | ἀραβ. | ἀζάπικος βλ. λ.· 2) ἀδέεστος, μὴ ὑπὸ κατοχὴν τιнос διατελὼν.

ἀζάρα (ἡ) γένος φυτῶν τοῦ Μεξικῶ καὶ τῆς Ν. Ἀμερικής, τῆς οἰκονομείας τῶν βιβῶδων.

ἀζαραία (ἡ) δημ. τὰ φυτὰ κίστας.

ἀζαρολιά (ἡ) ἀγριόδενδρον τὸ παρ' ἀρχ. λεγ. ἐπιμηλὴς ἐν τῇ βοτάν. κράτανος ἢ ἀζαρόλος ἐμβολιασόμενον συνήθ. ὡς ἀπιδόα ἢ μεσπιδά.

ἀζάρωτος-η-ον δημ. ἀρτυρίδωτος, ἀρρικίνωτος. ὁ γαρός (ἄρες, ὁ ἀσταλάκωτος· ἀζάρωτη δὲνη· ἀζάρωτα ρούχα ἢ μτφ. ὁ μὴ ὑποχωρῶν πρὸ ἀπειλῆς, ὁ μὴ καμφοθεὶς· ὅσο πού τὸν φοδέρισαν ἀζάρωτος ἔμεινε. Ἑβρ. ἀζάρωτα.

ἀζάς (ὁ) δημ. | τουρκ. | μέλος διοικητικῆς ἀρχῆς ἢ συμβουλίου ἀρχόντων ἢ δικαστηρίου· ὁ τραγ. πού εἰσαπτε βελουδιανοὶ τῶν Σφακιανῶν ἀζάδες.

ἀζάτης (ὁ) δημ. ἄτακτος, ἀπειθής· 2) ὁ μὴ σύρων ὀπισθεν τοῦ ξῶον ἢ κ. ὁ περὶ πορευόμενος· 3) ὁ ἀγαμος, ὁ τι κ. ἀζαλκωτος βλ. λ.

ἀζάτι ἄνθι. | τουρκ. | ἐπὶρρηματ. μετὰ τῶν ρημ. γίνομαι, ἀφίνομαι, πηγαίνω, κάνω κ.τ.τ. ἐλευθερώς, ἀπεριόριστος, ἀνευ προγμοῦ· ἀπὸ δὲ τὰ πρό. **δασα ἀζάτι**· ρήθηκον οἱ στρατιῶτες ἀζάτι μετ' τὸ χωρῶ· ἢ φρ. εἰδ. κάνω ἀζάτι χωρίζομαι (ἐπὶ συζύγων), διαλύω σύνδεσμον μου μετ' ἄλλου.

ἀζατιά (ἡ) δημ. | τουρκ. | ἢ ἀνευ μέτρου ἔλευ. θερμία, ἡ αὐθαίρεσις βλ. ἀζάτης ἢ κ. ἀζάτι.

ἀζατιάτικος-η-ο δημ. | τουρκ. | ὁ ἀνευ περιορισμοῦ, ὁ ἀνεπιτήρητος ἢ ἀφύλακτος. ἔντ. ἐπὶρρ. **ἀζατιάπικα** αὐτοδουλὰς, αὐθαίρετως.

ἀζατίκος-η-ο δημ. | τουρκ. | ἀζατιάτικος βλ. λ.

ἀζάττος (ὁ) παλαιστής βλ. Ἀθην.39, 226 κ. ἐξ.

ἀζαυτός ἥσ. «παλαιστής καὶ κόνις».

ἀζάφωτος-η-ο δημ. | τουρκ. | ὁ ἀδόμαστος, ὁ ἀνυπότακτος, πού δὲν τὸν κάνουνε ἄσπρη βλ. λ.

ἀζαχάσματος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑπόστας πλὴν τῆς ζαχάρεως, ἐπὶ γλυκισμάτων· γλυκὸ ἀζαχάριστο· 2) ὁ μὴ ἀναμιχθεὶς μετὰ ζαχάρεως.

ἀζαχάρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζαχαρωμένος, ὁ μὴ ἐπαρκὲς γλυκὺς· ριζόγαλα ἀζαχάρωτο. **ἀζάκα** (ἡ) νεώτ. εἶδος μοσχαλίων γαστροποδῶν γεωφίλων ὁστρακοφόρων τῆς οἰκονομείας τῶν κοχλιδῶν, τῆς τάξεως τῶν πνευμονοφόρων κοχλιδῶν (azeca).

ἀζαλαϊκὸν ὀξὺ (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὸν ὀξὺ, δικαρβοκινὸν τῆς κανονικῆς σειράς.

ἀζαματίστας-η-ο δημ. ὁ μὴ ζεματισμένος ἢ εἰδ. ἐπὶ φορητῶν, ὁ μὴ διὰ ζεαντος ὁδοῦς ἢ ἐλαίου ἢ βουτύρου ζεματισθεὶς· ἀζαματίστα μακαρόνια ἢ μτφ. ὁ μὴ παθὼν βαρεῖαν χρηματικὴν ἀπώλειαν ἢ ὁ μὴ ὑποδεδωμένος εἰς βαρεῖαν εἰσφορὰν ἢ πρόστιμον κ.τ.τ.

ἀζαμία (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν φραγκουλιδῶν τῆς οἰκονομείας τῶν κηλαστριδῶν.

ἀζέσταπος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ διὰ πυρὸς ἢ ἄλλως θερμανθεὶς· νερό ἀζέσταγο· 2) ὁ μὴ δεκτικός θερμανσέως ἢ ὁ δυσχερὲς θερμανόμενος· **οἷνι ἀζέσταγο**.

ἀζέστασις (ἡ) δημ. ἔλκεψις θερμότητος.

ἀζέστος-η-ο δημ. ὁ μὴ θερμανθεὶς ἢ μὴ θερμαζόμενος ἢ ὁ μὴ πυρεσῶν, ἀθερμος.

ἀζέτω Ἑβρ. φωρᾶ, ἐξελέγχω.

ἀζευγάριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζευγαρωμένος ἢ ὁ ἀσυνζευκτος, ὁ ἀγαμος ἢ ὁ μὴ συνδεδεμένος, μὴ συναπτόμενος κ. ὁ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ ἀρμόζων νὰ συνδεθῇ, νὰ ζευγαρώσῃ· Παλαμ.Τραγ. πατρ.36 ἀπὸ καὶρὸ μιά ἀρξένη τὰ στεφάνωσε καὶ τὰ χεῖ ζευγαρώσει τ' ἀζευγάριστο.

ἀζευγάρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζευγαρωμένος, ὁ μὴ ἀρρόβης· χωράφι ἀζευγάριστο ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποτελέσῃ ζεύγος μετ' ἄλλου.

ἀζευγάρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζευγαρωμένος, ὁ μὴ ἀποτελὼν μετ' ἄλλου ζεύγος συνών. ἀταίριστος, ἀζευγάριστος. Ἑβρ. ἀζευγάρωτα.

ἀξευγολάττης-η-ο δημ. ἀνήρως, ἀγεώργητος, ἀξευγάριστος, ἡ ἀξευγάριστος ἀνδράγατος.
ἀξευκτος-ον ὁ μὴ τεθείς ὑπὸ ζυγόν· Διον. Ἀγ. 2,31· ἢ ἀξευκτος γάμος (μὴ ὑπανδρευμένη).
ἀξευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζευχθείς· ἀξευτο ἀκώμα ἔχω τὸ βόδι· ἢ κ. ὁ μὴ ζευγνύμενος, ὁ ἀτίθασος, ὁ ἀγριος· ἀξευτο μουλάρι.
ἀξήλευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ζηλευόμενος, ἀφθόνητος (ἐπ' ἀγαθῷ ἢ κακῷ), τὸ μὴ ἀξήλωτος.
ἀξηλία (ἡ) (1) δ. γ. παρὰ Πλουτ. Λυκ. 21 ἀντὶ εὐξήλια, ὁ ἐκδιδεται καὶ εὐτέλεια, Καρ. Πλάτ. 3,389.
ἀξηλία (ἡ) (2) μτγν. ἡ ἑλλειψίς ζήλου, διαθέσεως, κλίσεως πρὸς τι.
ἀξηλιόσαι (οἱ) νεώτ. ἔντομα τοῦ γένους ἀξηλον βλ. λ.
ἀξηλον (τὸ) νεώτ. γένος διπτέρων βροχυκέρων ἐντόμων ὁμοιζόντων πρὸς μύιας.
ἀξηλος-ον ὁ μὴ ζηλευτός, φαῦλος, δυστυχής· Σοφ. Ἠλ. 1445 καὶ μάλ' ἀξηλος θέα, Τραγ. 284 ἐξ ὀδύνης ἀξηλον εὐρύστασι βίον· 2) μτγν. ὁ μὴ ζηλευτός, ὁ μὴ φθονῶν· Ἀδμν. 594· ἢ νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ζήλον, κλισίαν πρὸς τι.
ἀξηλοτύπητος-ον μτγν. ὁ μὴ ζηλοτυπούμενος.
ἀξηλοτύπος-ον μτγν. ὁ μὴ ζηλοτυπῶν.
ἀξηλωτος-αν μαν. ὁ μὴ ζηλωτής, ἀξήλευτος.
ἀξημία (ἡ) νεώτ. ἰεσφαλμ. τ. ἢ ἑλλειψίς ζημίας.
ἀξήμιον-ον ἀμνηρότως· Ἡρ. 1,212 ἀποδοῦς μοι τὸν παῖδα ἀνιθὶ ἐκ τῆσδε τῆς χώρας ἀξήμιον Λυσ. 22,17 εἰ τοὺς ὁμολογούντας παρανομήν ἀξήμιους παῖδεςτε· 2) ὁ μὴ ἀξίος τιμωρίας· Σοφ. Ἠλ. 1102 χά φράσας ἀξήμιος· 3) κ. νεώτ. ἀδελφίς, ὁ μὴ προξενῶν ζημιαν· Θουκ. 2,37 οὐδὲ ἀξήμιος μὲν, λυπηρὰς δὲ τῇ ὀφει ἀξήλθονας προστιθέμενος· ἢ συνηθ. νεώτ. κατ' οὐδ. τὸ ἀξήμιον, ἄλλως ἀξήμιωτος.
ἀξημῖος ἐπίρρ. ἀμνηρότως· Φιλῆμ. 94,5· 2) ἀνευ ἀπάτης, τιμῆς· Ἰώσ. Α' 15,4·
ἀξημιώτος-(η)-οῦν μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ζημιούμενος· ἢ οὐδ. τὸ ἀξημιώτων ὡς οὐς· φρ. μὲ τὸ ἀξημιώτων χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ζημία, οὐχὶ ἀνευ ἀμοιβῆς, μετὰ κέρδους.
ἀξημισία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀξημισία ἑλλειψίς ζητήσεως· ἀξημισία προδόντων κ.τ.τ., ἀξημισία μαστίζει τὸ ἐμπόριον, ἡ ἀξημισία τοῦ λαοῦ οὐ γέτος μάς χανάκωσας.
ἀξήπιος-(η)-οῦν κ. δημ. ὁ μὴ ἔξετασθεὶς· Αἰσχ. 3,22 ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀνεξέταστον καὶ ἀξήπιον οὐδὲν ἐστὶ τῶν ἐν τῇ νόμῳ· 2) νεώτ. ὁ μὴ ζητούμενος· ἀξήπιτα γράμματα· εἶδ. τελωνειακὸς ὅρος· τὰ ἀξήπιτα τὰ ἐν ταῖς τελων. ἀποθήκαις ἀποκείμενα, ὅτινα οὐδεὶς παρουσιάζεται νὰ παραλάβῃ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τὸ νόμου τεταγμένης προθεσμίας· ἢ ἀξήπιτα προδόντα τὰ μὴ ζητούμενα ὑπὸ ἀγοραστῶν.
ἀξηπότης ἐπίρρ. ἀνευ ζητήσεως, ἀναξέταστος.
ἀξηπτιάνευτα ἐπίρρ. δημ. οὐχὶ ἐπαποικίως, χωρὶς ζητανία· ἀξηπτιάνευτα πέρασε τῇ φτώχει.
ἀξηπτός· Σουῖδ. ὃν ἀξέταισι, σεβαστός.
ἀξηχῆς-ες μὴ χωριζόμενος, ἀδιάλειπτος, ἀδιάκοπος· Ἰλ. Ο 25 ἀξηχῆς ὁδὸν Ἡρακλῆος θείοιο, στρ. 741 ἀξηχῆς ὀρυμογῶδς ἐπῆεν· ἢ συνεχῆς· Ὀδ. Σ 3 ἀξηχῆς φονγέμεν καὶ πῆμεν· 2) τραχὺς, σκληρός· Ἀπολλ. ρ. ἀξηχῆς κορύνη.
ἀξίδια (τὰ) νεώτ. χημ. τὰ ἄλατα τοῦ ὕδρατος ζωπικοῦ ὀξέος (ἀξωτίδια), ἐκρηκτικά.
ἀξιδινωχρώματα (τὰ) νεώτ. χρώματα συνθετικῶς παρεσκευασμένα καὶ ἀπ' εὐθείας βάπτοντα, ὡς τὰ ἀξιδινωκυανοῦν, ἀξιδινόφαιον κ.τ.λ.
ἀξιδιον ἰωδιόχυν (τὸ) νεώτ. χημ. σάμα ἐκρηκτικὸν ἀνοικτοῦ κιντίνου χρώματος· ἢ ἀξιδιαν χλωριόχυν ἀέριον ἐκρηκτικὸν ὁσμῆς ὁμοίας τῆς τοῦ ὑποχλωριώδους ὀξέος.
ἀξιδιοξεία (τὰ) νεώτ. χημ. ἐνώσεις ἐκ τῶν καρβονικών ὀξέων προερχόμεναι, ἄλλως τριαξιδιοξεία.

ἀξιμῖδια (τὰ) νεώτ. χημ. τὰ ὀρθοσμπικνωμένα παράγωγα τοῦ τριαξιδίου μετὰ βενζολικοῦ πυρῆνος, ἀνήκοντα εἰς τὰς ὀργανικὰς ἐνώσεις ἄλλως λεγομένας ἀξιμυνονώσεις.
ἀξιμῖδωλας (οἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις ἀν-ήκουσαι εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑτεροκυκλικῶν ἐνώσεων μετὰ πλειόνων ἑτεροατόμων.
ἀξιμυνοεικής κ. -ικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀξιμυθιον· ἢ ἀξιμυνοεικὸς κύκλος εἶναι γωνιομετρικὸν γεωδαιτικὸν ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν ἀποκλειστικῶς ὀριζοντίων γωνιῶν.
ἀξιμυθιον (τὸ) νεώτ. κ. ἀξιμυθ (ἀραβ.) ὅρος ὁστρων. τοπογραφ. ναυτιλ. διεθνέως χρήσεως σημαίνων διεσθύνειν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ κατακορύφου ἐπιπέδου τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ ἀφθαλμοῦ τοῦ παρατηρητοῦ καὶ διὰ τοῦ ἐπισκοπούμενου σημείου, σφηνίου ἢ ἐπιγείου.
ἀξιμυθομετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ μετροῦνται τὰ ἀξιμυθία βλ. λ.
ἀξίνα (ἡ) δημ. σπινθήρ ἐκκηδῶν ἐξ ἀνθρακίως, συνών. σπιθα· δ. τραγ. φωτιά νὰ πέσῃ στ' ἀσπρὰ σου κὶ ἀξίνα στὸν παρὰ σου· 2) ἐναυσμα, προσ-άνσμμα, μικρὰ φωτιστικὰ σχίζαι πεύκου, δαδί.
ἀξίνα (οἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις προερχόμεναι ἐκ τῶν ἀλδεϋδῶν καὶ κετονῶν τῇ ἐπιδράσει ὑδραζίνης, περιέχουσιν πλείονα τοῦ ἐνὸς ἄτομα ἀξάτου ἐν τῇ πυρῇ· 2) εἶδ. τάξεις εἰδικῶν ὀργανικῶν χρωμάτων παραγῶν τῆς φenoαίνης.
ἀξινωχρώματα (τὰ) νεώτ. χημ. ὁμας χρωστικῶν συνθετικῆς προελεύσεως, ἐξαγομένων ἐκ πρώτων ὕλων σωμάτων δ-κινουεῖδος συντάξεως, ὅτων φε-αζίνη, ναφθοφεναζίνη κ.τ.λ. βλ. λ. ἀξίνα 2).
ἀξίφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πεισεθείς, συνθιθεὶς πρὸς ἐκροήν τοῦ ἐν αὐτῷ ὑγροῦ· λεμόνια ἀξίφτα, —ἐλῆες ἀξίφτες, —ἀπλωσε τὰ ροῦχα ἀξίφτα.
ἀξογκάθω (ἡ) δημ. θάμνος ἀκαννώδους χρησιμεύων ὡς σάραθρον αἰλῶν, ὁδὸν κ.τ.τ. ἰδίως εἰς τὰ χωρία, ἄλλως ἀγκαθόσκουπα καὶ σκουπάγκαθο.
ἀξόρασις (οἱ) κ. -ρας κ. ἀξόρασις δημ. τὸ ἀγριον φυτὸν ἢ παρ' ἀρχ. ἀνάγυρις κ. ἀνάγυρος βλ. λ., συνών. βρωμολύγαρα, βρωμοκλάδι· παροιμ. μὴ σφίεις τὸν ἀξόραρα.
ἀξόκροτος μον. ξηρασία.
ἀξομα σέδομος, εὐλαδοῦμαι, μόνον εἰς ἐνεστ. καὶ παρ.· Ἰλ. Α 21 ἀξόμενος Διὸς υἱὸν ἐκηδόλον Ἀπόλλωνα· Ὀδ. 1,478 ἐξίνουσι οὐχ ἀξομα ἐσθῆμεναι, Αἰσχ. Εὐμ. 389 τίς οὖν τὰδ' οὐχ ἀξέται τε καὶ δέδοικεν βρωτῶν· 2) φοβοῦμαι, διστάζω· Εὐρ. Ὀρ. 1116 καὶ μὴν τὰδ' ἔρξας δις θεαινέιν οὐχ ἀξομα· ἢ Σοφ. ὈΤ 155 ἀμφ' σοὶ ἀξόμενος (φοβοῦμενος).
ἀξον ἴσθ. «μέλαν, ὑψηλόν».
ἀξοξ ἴσθ. «ὕλη».
ἀξόρευτα δημ. ἐπίρρ. ἀνευ πείσεως, ἀμύχθως, ἀνέτως, βλ. ἀξόρευτος.
ἀξόρευτος-η-ο δημ. ἀνευ ἐνστάσεως, ἀνευ πείσεως, ἀνευ στενοχωρίας· δέξιμο ἀξόρευτο, —στό ἀμάξῃ χωροῦμε πάντες ἀξόρευτοι ἰχωρίς νὰ στενοχωρηθῶμεν· ἢ ἀνετος, οὐχὶ ἐπιμύχθος χωρὶς ζόρι· τοῦ περιβολοῦ ἡ δουλειὰ εἶναι ἀξόρευτη.
ἀξόριστος-η-ο δημ. βλ. ἀξόρευτος.
ἀξορίτης (οἱ) νεώτ. εἶδος ὄρυκτος ἐξαγομένου εἰς τὰς νήσους Ἀζόρας [azoteite] καὶ εὐρισκόμενον ἐντὸς πετρώματος σανιδινίτου.
ἀξορυπρίτης (οἱ) νεώτ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ πυροχλῶρου [azotpyrite].
ἄξος-η-ον ξηρός, δ. γ. εἰς σχολ. Θεοκρ. 5,109.
ἄξος (οἱ) συνηρ. τοῦ ἄξος δούλος, θεράπων, οἰκέτης· Ἀδμν. 267·
ἄξουδεότης (οἱ) νεώτ. εἶδος τοῦ πτηνοῦ σπίνου ἰθαγενὲς τῆς ἐν Μαλαίσις νήσου Τιμόρ.
ἄξουθεύομαι δημ. σχετιάζω, κισαίω τὴν ἄξου-

διά μου, τὴν δυστυχίαν μου, τὴν κακορριζικὴ μοί.
αζουδιό (ή) δημ. δυστυχία, ἐνδεία, κακομοιρία.
αζουδιός-η-ο δημ. δυστυχής, κακομοιρής, τολαί-
 ηρος: δ. τραγ. τὴν αζουδιὸν πατρίδα τους νὰ τὴν
 ἐλευθερώσουν· 2) ἀνευ ζωτικότητας, νωθρός.
αζουδιότης (ή) νεώτ. εἶδος πτηνῶν τῆς τάξεως
 τῶν πλατυραφῶν ἔχον κυανοὺς ἢ ὑποκύανον
 πτέρωμα· εἶναι ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρῶς Ἀφρικῆς.
αζουλίνα (ή) νεώτ. εἶδος πτηνῶν ἰθαγενεῖς τῆς
 Κεντρῶς Ἀφρικῆς ὁμοίως πρὸς σπίνους.
αζουλίνα (ή) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωση κυανῆ
 χρωστικῆ ἀνέκουσα εἰς τὰ φενυλιμένα παρά-
 γωγα τῶν ροζινιλινῶν.
αζούλιγος-η-ο κ.-ιστος κ.-λιγος δημ. ὁ μὴ
 ζο-λίσματος: **αζούλιστα σταφύλια**· || ὁ μὴ συμπι-
 εσθεῖς, μὴ κακοποθῆσας ἐν συνωστισμῷ γλήβους·
 2) ἐπὶ ἀρρένων ζῶων, ὁ μὴ ὑποστάς σύνθεσιν
 τῶν ὀρχεων, ὁ μὴ εὐνοχησθεῖς: τραγὶ αζούλιγος.
αζουλικὸν αζούι (ή) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνω-
 σις σχηματισμένη ὑπὸ μορφῇ φαιῶν νιφθῶν
 εἰς δραστικὸν διάλυμα κυανίου.
αζούματο (τά) δημ. ἀγριόχορτον ἐδώδιμον, ἀ-
 γρία ρόκα, εὐζῶμον τὸ ἀγριον, τῆς τάξεως τῶν
 σταυρανθῶν συνήθ. εἰς πλῆθ. αζούματα.
αζουμος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ζῶον, ὁ ἀχυμος.
αζούρι (τό) δημ. (γαλλ.) ἀκίοντος εἶδος κεντήμα-
 τος διατηρήτου γινομένης συνήθως δι' ἀφαίρεσεως
 κλωστῶν ἀπὸ τοῦ ὑφάσματος: **μαντήλια μὲ αζούρι**.
αζούρι (τό) δημ. ἄλλως λαζούρι, ὁ παρ' ἀρχ.
 κύανος ἡ σάφειρος, λίθος ἡμιπολύτμος, χρώ-
 ματος κυανοῦ, διάφορος τοῦ νύν λεγ. σασφείρου,
 ἄλλως λέγ. λαζουρόλιθος ἡ λαζουρίτης βλ. λ.
αζουριά (ή) δημ. τὸ φυτὸν κύανος, ζίζανιον τῶν
 σιτηρῶν || μτφ. ὁ κάτω λαός, ὁ ὄχλος.
αζουρίνη (ή) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωση τῆς
 τάξεως τῶν κινονῶν || ὑγρὸν λαμβανόμενον διὰ
 κορεσμοῦ διωλύματος θεικοῦ χαλκοῦ δι' ἀμμωνίας
 χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ῥάντισιν νωσογόνων φυτῶν.
αζουρίνης (ή) νεώτ. πτηνὸν ὅμοιον πρὸς ἀφρόνα
 κατὰ τι μεγαλύτερον αὐτῆς, ἰθαγεν. τῆς Ἀφρικῆς.
αζουρίτης (ή) νεώτ. ὀρυκτὸν καὶ μετάλλευμα
 τοῦ χαλκοῦ, ἔχον ὥρατον κυανοὺν χρώμα.
αζουρόνης (ή) νεώτ. πτηνὸν τοῦ γένους τῶν
 σιζιδῶν (σπίνων) ἰθαγενὲς τῆς Β. Ἀμερικῆς.
αζουρολοκυανοῦν (τό) χημ. αζωχρωστικὴ οὐ-
 σία βάπτουσα ἐν ὀξείῳ λουτρῷ τὸ ἔριον κυανοῦν.
αζουρομαλαχίτης (ή) νεώτ. ὀρυκτὸν μίγμα
 χαλκοῦ τοῦ αζουρίτου καὶ τοῦ μαλαχίτου.
αζούρω (ή) νεώτ. γένος χλωρίδος τοῦ Καναδά.
αζούρω (ή) νεώτ. γένος σαρκοφάγων θηλασι-
 κῶν ταυτιζόμενον ὑπὸ τινῶν πρὸς τὴν ὕανιν.
αζούρι (τό) κ. αζίκι δημ. (τουρκ.) ἐφάδιον τρο-
 φίμων διὰ ταξιδίων, ὀδοιπορίων, ἐκδρομῶν, συνών.
 κουμπάνια· παροιμ. ἀπὸ τῆς γειτονίας σου σύν-
 τροφὸς καὶ ἀπὸ τοῦ σπῆτι σου αζούρι· ἔντ. αζουχῶνω
 διδῶ εἰς ἄλλον αζούρι τὸ ῥόδιμα διὰ παρῆσιν.
αζυγίης-ές μτγν. αζευγάριτος, αζυεῖ βλ. λ.
αζυγία (ή) νεώτ. ὁ ἀγμος βίος, ἡ ἀνυπανδρία.
αζυγιαστός-η-ο δημ. ὁ μὴ ζυμωθείς, ἀσάθην-
 ητος: **ἀγόρασα τὰ βόλα αζυγιαστα** ὁ μὴ δυνατό-
 νος νὰ ζυμωθῇ ἢ ὁ δύσχερὸς ζυμζόμενος λόγῳ
 τοῦ μεγάλου βάρους του: **κῆσα αζυγιαστη** κ. μτφ.
 αζυγιαστή φέτος ἡ σοδειά του (Μῶν ἀφθονος)·
 || κ. ὁ ἀφθονὸς δαπανώμενος, χωρὶς ὑπολογισμῶν
 καὶ φειδῶ: αὐτὸς τρώει ἀξυγίαστο φλογί· 2) ὁ
 μὴ σταθιζὼν τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τοῦ. ὁ
 ἀσάφιστος: **αζυγιαστός ἀνθρώπος**. Ἐπίρρ. αζύ-
 γιαστα· **ἀγοράζω** - πούλω αζυγιαστα.
αζυγιαστός (η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. αζυγιαστός βλ. λ.
αζυνοβραγχία (τά) νεώτ. ὑποστάς πολαιον-
 ι λογικῶν μαλακίων γαστεροπιδῶν προσωβραγχί-
 ῶν, ἄλλως συνηθέστ. κτενοβραγχία.

αζυνοβραγχία-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀνεχόμενος τὸν
 ζυγὸν θρησκευτικῶν δογμάτων, ἐλευθερόφρων.
αζυνοβραχία (τά) νεώτ. σκώληκες τοῦ γένους τῶν
 ἀνεκιδῶν παρούσιάζοντες αζύγους κεραίους.
αζυγός-(η)-α(ν) || ὁ μὴ ἀποτελεῖν ζεύγος, ὁ παρὰ
 τοίρας, μόνος: Στράβ. 259 αζυγὰ σαυδάλια κ. δημ.
αζυγὸς κῆλυσες· 2) ἀγαιός: Ἀσκ. Ἐρωτ. 44 αζύ-
 γος κοίτη (ή) οὐχὶ νόμιμος· || μόν. ἐπίθετον
 προσγραφόμενον εἰς τοὺς μοναχοὺς καὶ ἀγάμους
 κληρικούς· 3) δημ. ὁ μὴ δοκιμασμένος ζυγὸν
 4) νεώτ. ἀνατομ. αζυγὸς φλέψ τὰ πρὸς τὰ δε-
 ξιά τῆς σπονδυλικῆς στήλης στέλεχος φλεβῶν.
αζυγός (ή) (2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τά-
 ξεως τῶν χειλανθῶν τῆς οικογενείας τῶν χειλο-
 στεφάνων ἢ χειλωτῶν (αἰσκά) ἄλλως ἀγυίλας.
αζυγοσπείρα (τά) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἀ-
 ποτελούντων ἀντίθετον πρὸς τὰ ζυγοσπείρα βλ. λ.
αζυγοστάτης-ος μόν. αζύγιατος.
αζύγιατος-η-ο δημ. ἀπαρασπείλατος: αζύγιατη
 βουνοκορφή, —ἀπὸ τὰ μαντρόσκυλα αζύγιατη μάς
 ἦταν ἡ στήν· || κ. μτφ. δύστροπος, ἀκονήντητος:
 αζύγιατος ἀνθρώπος· 2) ἐπὶ ζῶων, ὁ μὴ θεεῖς
 ὑπὸ ζυγόν: **ἔγω ἀκόμη αζύγιατω τὰ πούλαρα**.
αζυμιά (ή) μόν. ἐπίθετον τῶν λατίνων χλευ-
 στικῶν, ὡς ποιοῦμενων χροῖον αζύμιον (ἀντὶ ἐνζύ-
 μου) ἄρτου διὰ τὴν Θεῖαν Ἐπιχριστίαν.
αζυμός-(η)-α(ν) κ. δημ. ὁ ἀνευ ζύμης ἡ ζυμώσεως:
 Πλάτ. Τιμ. 74D· || ἐπὶ ἄρτου: Πλάτ. Ἐξ. 29, 2 καὶ ἄρτους
 αζύμους πεφυραμένους εἰλαί· || αζύμα (τά) ὁ ἀ-
 ζύμος ἄρτος: αὐτ. 12, 15 ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας αζύμα
 ἔδεσθε· || αὐτ. Ἀσμ. 8, 13 κ. ΚΔ Λουκ. 22, 1 ἡγγίξε δὲ
 ἡ ἑορτὴ τῶν αζύμων ἡ λεγομένη πάσχα· 2) δημ.
 ὁ μὴ ζυμώμενος ἢ μὴ ἔχων νὰ ζυμωθῇ· παροιμ. **ἔνα**
χρόνο ἀσπορος πέντε χρόνια αζύμος.
αζυμοσφραγίς-ιδος (ή) νεώτ. διακίον ἐξ αζύ-
 μου φυραμένος δι' αὐτὴν παλαιότερον, πρὶν τεθεῖν
 εἰς χρῆσιν αἰ φακελλοῖ, συνεκλόδοτο τὸ ἀκρον τῆς
 διπλωμένης ἐπιστολῆς, δημ. μολλὴν ἡ δασία.
αζυμοτής (ή) μόν. ἑλληφίς ζύμης.
αζυμοφραγία (ή) μόν. τὸ ἐθλεῖν αζύμον ἄρτον
αζύμωνος-η-ο νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ζυμωθείς,
 ἐπὶ ἀλεύρων, τυροῦ κ.τ.τ., ὁ ἀκατόμακτος, ὁ μὴ
 δουλευθείς: **ἀλειφὲ αζύμωτο**· || κ. ὁ μὴ ἐπαρκὴς
 ζυμωθείς, ἐπὶ ἄρτου, ἔδεσμενος κ.τ.τ.: **ἄφρασε τοὺς**
κεράσις αζύμωτους· 2) νεώτ. χημ. ὁ μὴ ἀκόμη
 λαθὼν τὴν ἰδιόζυσαν αὐτῷ ζύμωσιν.
αζυέ-υγος (ή) ὁ μὴ ζευθείς, μὴ ἀποτελεῖν ζεύ-
 γος: Ἀρχιλ. 157· 2) ὁ γαμος: Εὐρ. Βάκχ. 694 νείαι
 παλαιὰ παρθένοι τ' ἐτ' αζυγες, αὐτ. Ἱρμ. 537 αζύ-
 γος ἀμφοτερόπλου (τῆς Ἀθηνᾶς): || Εὐρ. Ἰνν. 546
 αζύγα λέκτρων ἀνάνδρων τὸ πρὶν καὶ ἀνυμφον.
αζω || ἔπρωτον: Ἡσιόδ. Α. 397 ὅποτε χρῶσα Σει-
 ριὸς αζει· || κ. παθ. Ἰλ. Δ. 487 ἡ μὲν (αἰγίρος)
 τ' αζωμένη κείτῃ ποταμοῖο παρ' ὀχθῆας.
αζω (2) φωνάξω ὁ ἄ, στενάξω: Σοφ. Ἀν. 980·
 || ὁμοίως μέσ.: Ἡσιόδ. Ὁ. 99 εἰ τις ἀλγῆται κρα-
 δῖνη ἀκαχήμενος· 2) διὰ τοῦ στόματος ὀσθῶ-
 νος ἀνάντης: Νικοχάρ. 19.
αζω ἀπὸ αζάμας: Σοφ. ΟΚ 134 τὸ δὲ νῦν τιν'
 ἦκειν οὐδὲν αζωνθ' ἄν ἐνάξω. ὁδὸν βύβαιν.
αζωαμυλία (ή) νεώτ. ἡ κατάστασις κυττάρου
 τοῦ ἀνδραγαθίου ὀργανισμοῦ τὸ ὅποιον χάνει πε-
 ρισσότερον γλυκοζόνιον παρ' ὅσον ἀπασταμειεῖ.
αζωθενζόλιον (τά) νεώτ. χημ. παλαιότερα ὀνο-
 μασία τοῦ τριφενυλοαζόλίου.
αζωβενζόλιο αζέα (τά) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ
 ἑνώσεις ἀνέκουσαι εἰς τὰ αζωποράγωγα τοῦ βεν-
 ζοϊκοῦ ὀξέος.
αζωθενζόλιο (ή) νεώτ. ὁ αζωθενζόλιον βλ. λ.
αζωθενζόλιον (τό) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἑνώσις
 κρυσταλλομένη ἐκ ἡγροῦλης οὐσίας ἡ ἀπλοστέρα
 συμμετρικὴ ὁμακτικὴ αζωένωσις.

ἀζωγενέριον (τὸ) νεώτ. χημ. σταθερὰ δια-
κωνέωσις τῆς π-νιτρονίλης.
ἀζωγράφητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀζωγράφι-
στος. ὁ κ. μ. ἀζωγραφηθεὶς ὁ μὴ δι' εἰκόνας κοσμη-
θεὶς || κ. ὁ μὴ συνδυμένος μὲν ζωγραφηθῆναι.
ἀζωχρωσθίλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐρυθροφθορίας κόνι-
ς χρωστικῆς βάπτουσα ἐρυθρὰ τὸ ἔριον καὶ τὴν
μέταξον.
ἀζωχρητός-ον νεώτ. ὁ μὴ ζωγραφηθεὶς, ὁ μὴ
συλληφθεὶς ζωντανός, λέγ. ἐπὶ ἄνθρωπ. κ. ἐπὶ ζῴων.
ἀζωδερίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κεραμίδου κόνις
εὐδιάλυτος εἰς τὴν ἀλκοόλην καὶ τὸ χλωροφόρμιον.
ἀζωδικαροβονικός οὖν (τὸ) νεώτ. ὀργανικὴ ἔ-
νωσις ἐκ τῶν παραγώγων τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.
ἀζωδιφηνυλένιον (τὸ) νεώτ. χημ. συνώνυμον τῆς
φενάζινης βλ. λ.
ἀζωδολένιον (τὸ) νεώτ. φάρμακον συγκεκλιμένον
ἐξ ἰσων μερῶν πελλιδόλης καὶ ἰωδολενίου.
ἀζωενώσεις (αἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικὰ ἐνώσεις
χρήσιμοι ὡς πρῶτοι ὕλοι διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν
συνθετικῶν χρωμάτων.
ἀζωερυθρόν (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρω-
στικῆς βάπτουσα τὸ ἔριον ἐρυθρόν.
ἀζωευξίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρωστικῆς
ἐρυθρὰς κόνις, ὀλίγον διαλυτὴ εἰς τὴν ἀλκοόλην, βά-
πτουσα τὸ ἔριον ἐρυθρόν κυανίζον.
ἀζωθ διεθν. λ. ἀκλιτ. δύναμις τοῦ ὑδροαργύρου ἐν
τῇ ἀλχημείᾳ, συγκεκλιμένη ἐν τοῦ ἔλλαν. Α. κ. Ω, τοῦ
ἔθρ. Θ (ταῦ) καὶ τοῦ λατ. Ζ' || τὴν ὑπό τοῦ Πα-
ρακελίου ὀνομασίαν τῆς πανακείας του' 3) ἐν
τῇ ἀποκρυφολογίᾳ, σύμβολον τῆς ἀρχικῆς μονά-
δος, πρώτης ἀρχῆς καὶ ρίζης τῶν πάντων || ἡ
συμβολικὴ ἔκφρασις τοῦ ἀρχικοῦ ἀνδρογύνου, ἡ
ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος παντὸς ζώοντος ἐν τῇ φύσει.
ἀζωθαίμια (ἡ) νεώτ. ἱστρ. νόσος καθ' ἣν παρα-
πρήται αἰθέσις τοῦ ἀζώτου | οὐρίας | ἐν τῷ αἵ-
ματι ὁ πάσχω ἀζωθαίμιαν ἀζωθαίμικός-ἡ-όν.
ἀζωία (ἡ) μτην. ἑλλειψὶς ζωῆς.
ἀζωικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἰχνη ζωῆς: ἀζωι-
κός αἰὼν, ἄλλως ἀρχαιοθιλικός, ἡ ἀρχαιοτάτη πε-
ρίοδος τῆς γῆς καθ' ἣν δὲν εἶχεν ἀναπτυχθῆναι εἰσέτι
ζωή, —ἀζωικὴ περίοδος (τῆς γῆς), —ἀζωικὸν ἔδα-
φος τὰ μὴ ἔχον ἰχνη ἀπολιθώματα | ζωῆς.
ἀζωιδέας γνήσιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξίνος ἀζω-
χρωστικῆς βάπτουσα τὸ ἔριον καὶ τὴν μέταξον.
ἀζωκαρδινάλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρω-
στικῆς κεραμεύου βαφῆς ἐρίων καὶ μετὰξος.
ἀζωκαρμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρωστικῆς
βαφῆς βάπτουσα τὸ ἔριον ἐρυθρόν.
ἀζωκίτρινον (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξίνον ἀζώχρωμα
ἐν χρήσει διὰ τὴν βαφὴν τῶν ἐρίων.
ἀζωκοραλλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρω-
στικῆς βάπτουσα τὸ ἔριον ἐρυθροφθορίον.
ἀζωκυανούν (τὸ) νεώτ. χημ. κυανόμελαινα με-
ταλλικῆς στήβουσα κόνις βάπτουσα ἀπ' εὐθείας
τὸν βύθον αἰσθητῶν, εἰς δὲ τὸ ἔριον καὶ εἰς τὴν
μέταξον διδύουσα σκοτεινὸν χρώμα.
ἀζωμεθάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις
ἀνθρακίου εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀζωματῶν.
ἀζωνικός-ἡ-όν μιν. ἀζωνος βλ. λ.
ἀζωνος-ον μιν. ἐπὶ θεῶν, ὁ μὴ ἐν ὀρισμένῃ χώ-
ρᾳ λατρευόμενος ἀλλὰ γενικῶς ὑπὸ πάντων, κατ'
ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς ἐπιχωρίους θεότητας
2) δημ. ὁ μὴ φορῶν ζώνην, ὁ ἀζωστος.
ἀζωγονήτης-ον νεώτ. ὁ μὴ ζωογονηθεὶς.
ἀζωζωεσώσεις (αἱ) νεώτ. χημ. τὸ πρῶτον στά-
διον τῆς ἀλκαλικῆς ἀναγωγῆς τῶν ὀργανικῶν νι-
τροσωμάτων, ἐξ ὧν καὶ λαμβάνονται δι' ἐπιδρό-
σεως αἰθυλο—ἡ μεθυλαλκοολικοῦ ἀλκαλεως.
ἀζωοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ζωογονηθεὶς, μὴ
λαβὼν πνοὴν ζωῆς, ὁ μὴ ἐμφυτωθεὶς.
ἀζωος-ον μτην. ἄνευ ζωῆς 2) ὁ μὴ ἔχων ζῶσα,

σκόληκος ἐν αἵματι, λέγεται ἰδίως περὶ ζύλου.
ἀζωροδέρειον (τὸ) νεώτ. χημ. χρωστικὴ οὐ-
σία διδύουσα ζωπρὸν ἐρυθρὸν χρώμα.
ἀζωρος 'Ησ. «ὁ εὐκράτος οἶκος».
ἀζωσκοτεινοπράσιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξίνη
ἀζωχρωστικῆς βάπτουσα τὸ ἔριον πρασινομέλαν.
ἀζωστος (-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἀζωσμένος, ὁ μὴ φορῶν
ζώνην: 'Ησίοδ. Ἐργ. 345 γειτῶνες ἀζωστοί ἐκίον
|| κ. δημ. ὁμοίως συνών. ἐξωστος: ἀζωστο εἶχε
ἀκόμη τὸ σπαθί' 2) ἀπερισχοίνιστος: Πολιτ. Πα-
ραδ. β. 1123 ἀζωσθη ἐκκλησία.
ἀζωσώματα (τὰ) νεώτ. χημ. ἀζωενώσεις βλ. λ.
ἀζωτάσσεστος ἡ ἀσβεστάζωτον (τὸ) ἡ ἀσβε-
στοκυανομίδια νεώτ. χημ. βλ. κυανομίδια.
ἀζώτης 'Ησ. «οἱ μὴ εἰς τὰ συνεστώτα παρόντες».
ἀζωτικόν οὖν (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ νιτρικόν οὖν.
ἀζωτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ παροχὴ ἀζώτου: ἀζω-
τισμός τοῦ ἐδάφους (διὰ λιπασμάτων).
ἀζωτοβακτηρία (τὰ) νεώτ. βακτηρία ζῶντα ἐν
τῷ ἐδάφει καὶ ἔχοντα τὴν ἱκανότητα νὰ δεσμεύ-
ωσιν ἐκεῖ τὸ ἀζώτον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος
καὶ νὰ τροφοδοτῶσιν οὕτω δι' αὐτοῦ τὰ φυτά.
ἀζωτολόγα φυτὰ (τὰ) νεώτ. φυτὰ τῆς τάξεως
τῶν ἐλλοβοκάρπων τῆς οἰκῆς. τὰν φυανθῶν εἰς
τάς ρίζας τῶν ὁποίων ζῶσιν ἀζωτοβακτηρία βλ. λ.
ἀζωτολουδία (τὰ) νεώτ. χημ. ὀργανικὰ ἐνώ-
σεις ἀνθρακίου εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀζωενώσεων.
ἀζωτόμετρον (τὸ) νεώτ. ὀργανον δι' οὗ μετρεῖ-
ται τὸ ἐν σώματι καὶ αὐτοῖσις ἀζώτον.
ἀζώτων (ἡ) 'Ησ. «ἀθίτων».
ἀζώτων (τὰ) (2) νεώτ. ἀέριον ὄχρουν καὶ ἄσπρον,
ἐν τῶν συναποτελουμένων τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀέρα
στοιχείων, ἀποτελοῦν τὰ 78,13 τοῦ ὄγκου καὶ τὰ
75,55 τοῦ βάρους αὐτοῦ· συμβολιζόμενον διὰ τοῦ
γράμματος N (ἐκ τοῦ λατ. Nitrogenium) || ἀζώ-
τον θειοῦχον σῶμα στερεὸν ὑπὸ μορφῇ χρυσο-
κίτρινον κρυστάλλων σχηματιζόμενον ἐξ ἐνώσεως
ἀζώτου καὶ θείου, ἐκρηκτικόν, —ἀζώτων πενταθει-
σθῶν ὕγρον βαθέως ἐρυθρόχρονον σχηματιζόμε-
νον ἐκ καταργασίας θειοῦχου ἀζώτου μετὰ θειοῦ-
χου ἀνθρακίου ἐν αἰθέρι, —ἀζώτων ἰωδοῦχον στε-
ρεὸν καστανομέλαν σῶμα σύνθετον ἐξ ἄμυνης
καὶ ἰωδίου, εὐκόλως ἀποσυντιθέμενον εἰς ἀζώτον
καὶ ἰώδιον καὶ διὰ τοῦτο λίαν ἐκρηκτικόν, —ἀζώ-
των χλωροῦχον κίτρινον ἐλαϊώδες ὕγρον πυκνὸν
καὶ λίαν ἐκρηκτικόν, διαλυόμενον ἐν ὕδατι καὶ ἐν
βενζολίῳ.
ἀζωτονοσία (ἡ) νεώτ. ἱστρ. κλάσις νόσων ἀ-
ποδιδομένων εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ἀζώτου ἐπὶ
τῶν λοιπῶν χημικῶν στοιχείων τοῦ ὀργανισμοῦ, οἷον
τὸ σκορβούτον, ἡ γάγγραινα, ὁ καρκίνος κ.ά.
ἀζωτοξειδίων (τὰ) νεώτ. χημ. ὀξειδίων ἀζώτου,
ἀζωτοξειδίου (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ὑποξειδίων
τοῦ ἀζώτου, ἄλλως ἡαρυντικὸν ἀέριον.
ἀζωτόρροια (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ἡ αἰθέσις τῆς ἐν
τοῖς κορφαῖς περιεχομένης ποσότητος τοῦ ἀζώ-
του, σύμπτωμα παγκρεατικῆς ἀνεπαρκείας.
ἀζωτος-ον EM ἀζωστος βλ. λ.
ἀζωτοურία (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ὑπερόλικὴ ἀπέκκρισις
ἀζώτου διὰ τῶν οὐρῶν, σύμπτωμα διαφ. νόσων.
ἀζωτοῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀζώτον: ἀ-
ζωτοῦχος τροφαί, —ἀζωτοῦχα λιπάσματα.
ἀζωτώσεις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ ὑπὸ χημικῆς τι-
νός ἐνώσεως πρόσληψις ἀζώτου.
ἀζωφενυλένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ φενάζινη,
ἄλλως ἀζωφενυλίνη.
ἀζωφλαβίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρωστικῆς
βάπτουσα τὸ ἔριον καὶ τὴν μέταξον χρυσοκίτρινα.
ἀζωφώρα (τὰ) νεώτ. χημ. διάφοροι διαζωενώσεις
ὡς τὸ ἀζωφοροκυανούν, ἀζωφοροερυθρόν κ.τ.τ
ἀζωφουξίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρωστικῆς
βάπτουσα τὸ ἔριον ὑποκίτρινον ἐρυθρόν.

ἀζωφωσφίνη (ἡ) νεώτ. χημ. βασιική ἀζωχρωστική βόπταυσα τὸν βόμδακα φαίαιτρινον.

ἀζωχρώματα (τὰ) νεώτ. χημ. διάφοροι κεχρωσμένοι ὀργανικοὶ ἐνώσεις τῆς ὀρωματικής σειράς, ἀλλὰς λέγονται ἀζωχρωστικά.

ἀπὸθής-ες δυσάρεστος εἰς τὴν γεύσιν, δυστος, ναυτιώδης: Πλάτ. Νόμ. 660 Α'. 2) μτφ. περὶ παντὸς δυσάρεστου πράγματος, ἰδία κατ' οὐδ': Πλάτ. Φαίδ. 84D μὴ σοὶ ἀπὸθές γ' (μὴπως σοὶ κάμνει ἐνόχλησιν), Ἡρ. 7, 101 οὐδὲν οἱ ἀπὸθέστερον ἐσσεσθαι ἢ πρότερον ἦν· 3) ἐπὶ ἀνθρώπου, ἐπαχθής, δυσάρεστος, φορτικός: Πλάτ. Φαίδ. 91B ἦπτον τοῖς παροῦσιν ἀπὸθής ἐσσομαι ὀδυρόμενος, Θεόδωρ. Λαο. 20 ὁ δὲ ἀπὸθής τοιοῦτος τις, οἷος ἀγείρειν ὅστι καθυβόδοντα, ἵνα αὐτῷ καλῇ· || κ. νεώτ.: ἀπὸθές φαγεῦτόν—ἀπὸθής ἀνθρώπου—ἀπὸθής ὑπόθεσις.

ἀπὸθία (ἡ) ἐπὶ γεύσεως, ἀποστροφῇ, σιχασιά, οἷον ἐπὶ φαρμάκων: Ἰνν. Οἷξ. 23· 2) ἐπὶ προσώπων, ἀπέχθεια, ἀντιπάθεια καὶ τινά: Δημ. 564, 12 ἀποκνίμεις γὰρ ἀπὸθία καὶ ἀναισθησία καθ' ἑκάστην τὴν ἐκκλίσησιν ταῦτα λέγουν, Θεόδωρ. Λαο. 20 Ἔστιν ἡ ἀπὸθία ἐντευξίς· λήθης ποιητικῇ ὀνευ βλάθης· 3) καθόλου, δυσάρεστος: Πλάτ. Φαίδ. 240D ἐπ' ἔσχατον ἔλθειν ἀπὸθίας· || κ. νεώτ. κ. δημ.: αἰσθάνομαι ἀπὸθία(ν) νὰ τὸν ἀκούω, νὰ τὸν βλέπω· || κ. ὡς ἐπὶθ·: αὐτὸς εἶναι ἀπὸθία (ἀπὸθής). **ἀπὸθίως** νεώτ. κ. δημ. γευόμενος τι αἰσθάνομαι ἀπὸθίαν, δυσάρεστοῦμαι πολὺ ἀπὸ τὴν γεύσιν του, τὴν ἀποστροφήν: ἀπὸθίως τὰ φάρμακα, ἀπὸθίως τὸ σκόρδο· || κ. μτφ. ἀπὸθίως τὴν φιλαρέσκειαν, ἀπὸθίως τὰ παιχνίδια λόγι· 2) μτφ. (κυρίως εἰς τρ. πρός.) προξενῶ ἀπὸθίαν, ἀποστροφῇ, δυσφορίαν: τὸ κρέας μὲ ἀπὸθίαι, μὲ ἀπὸθίαις ἡ σκορδαλιά· || κ. μτφ. τὰ ἄσπερα σου μὲς ἀπὸθίαν· 3) ἡ μετοχ. ἀπὸθιασμένος ὁ ἔχων ἀπὸθίαν || ὁ προκλινῶ, ὁ προξενῶ ἀπὸθίαν, συνῶν. ἀπὸθής, ἀπὸθιαστικός κ. δημ. σιχαμένος, σιχαμερός.

ἀπὸθιασμός (τό) δημ. ἀπὸθία, σιχασιά, σιχαμός βλ. λ., ἀναγομίασμος, ἀναγομία: βλ. Συνημ. 192.

ἀπὸθιαστικός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ προξενῶν ἀπὸθίαν: ἀπὸθιαστικὸν ὀνύμα, ἀπὸθιαστικὸν φάρμακον.

ἀπὸθίως μτγν. προξενῶ ἀπὸθίαν || παθ. αἰσθάνομαι ἀπὸθίαν, ἀποστροφῇ προξενῶ τινά ἢ πρὸς τι.

ἀπὸθισμός (τό) μτγν. ἡ ἀπὸθία, τὸ ἀπὸθιάζειν.

ἀπὸθίως (ἡ) δημ. ἡ ἀπὸθίαν, ἰδίως ἡ μεγάλῃ· || γυν. ἡ καλλίφωνος· 2) ὁ ἐλὶξ τῆς κολοκυθίας καὶ ἄλλων παρμεψερῶν φυτῶν.

ἀπὸθιανάκι (τό) δημ. νεοσῶς τῆς ἀπὸθίος, ἀπὸθιόνης, ἀπὸθιόπουλου· || μτφ. θωπευτικὴ προσαγόρευσις ἡ ἐπαινετικὴ φωνὴς προσωμοῦ: τ' ἀπὸθιανάκι τῆς γεγονιάς· || κ. σωματικός χαρακτηρισμός ἐπιπολαίων φλαρών: Δ. Σάρρου ἀνέκδ. Λεξ. Ἡν. ἐν λ. εἶναι λαλοῦμενο τ' ἀπὸθιανάκι.

ἀπὸθιανέως-ον μτγν. ὁ ἰδιῶν εἰς τὴν ἀπὸθίαν, ὁ ἀπὸθιῶν βλ. λ.: παροιμ. παρὰ Νόμ. Διον. 541 ὁπνος ἀπὸθιανέως (λέγεται περὶ ἐλαχίστου ὕπνου).

ἀπὸθιόνι (τό) δημ. ἡ ἀπὸθίαν βλ. λ.: φρ. κῶστις ὁ κούκος ἀπὸθιόνι ἰακρίονληπράδιηκε, ἀπὸθιόνι τοῦ μαγιοῦ ἰσκαπτό, ὁ θνας, ἀπὸθιόνι λαλιά καὶ πέρδικας καμάρι (ἐπαίνει. περὶ γυναικῶν), δ. τραγ. παραπονιέμαι σάν πουλί καὶ κλάιω σάν ἀπὸθιόνι—ἀπὸθιόνι στή φωνήτσα σου πῶς δὲ λαλεῖς πουλί μου, Πολιτ. Ἐκλογ. 80 δὲν κελαῖδουσιν σάν πουλί δὲν ἔλκε σάν ἀπὸθιόνι· || μτφ. ὡς ἐπὶθ. ἀνθρ. καλλιφώνων ἡ εὐφραδίων: ἀπὸθιόνι τῆς βουλής, κ. σκαπτό. ἐπὶ λαλῶν· 2) παιδιὰ ποιζομένη ὑπὸ πολλῶν παιδιῶν ἐν ἀναπειραμένῳ χώρῳ καθ' ἣν διαδοχικῶς ἕκαστον τῶν παιδιῶν ἀπομακρυνόμενον τῆς γραμμῆς ῥῖσι: τ' ἀπὸθιόνι τ' ἀπὸθιόνι, τ' ἀπὸθιόνι τὸ παγιδιόν· 3) ποικιλία τῆς ἀμπελῶος τῆς τάξ. τῶν φραγκουλῶδων τῆς οἰκῆς τῶν ἀμπελίδων.

ἀπὸθιόνια (ἡ) μτγν. ἑλληφεις ἡδονῆς (παρὰ τοῖς ἐπικουρείοις φιλοσόφοις): Διογ. Λ. 2, 90 μέσας τε καταστροφὰς ὠνόμαζον ἀπὸθιόνια καὶ ἀπὸθιόνια.

ἀπὸθιόνισαι (το) νεώτ. γένος ῥιζικῶν πτηνῶν.

ἀπὸθιόνιστος (ὁ) μτγν. τὸ νεόνιον τῆς ἀπὸθίος.

ἀπὸθιόνις νεώτ. κ. δημ. μιμασμοὶ τὴν φωνὴν τῆς ἀπὸθίος· || μτφ. ὁμιλῶ πολὺ ἡ εὐθύμως, φλουρῶ ἔξ' εὐχαριστήσεως: πέτυχε τῆ δουλειᾶ σου καὶ ἀπὸθιόνις τῶρα [συγν. καὶ ἡ γλῶσσα του ἀπὸθιόνις].

ἀπὸθιόνιος-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπὸθίαν: ἀπὸθιόνιος γόος ὁ θρήνος τῆς ἀπὸθίος: Ἀριστοφ. Βάττ. 684 κελαῖδ' ὅ' ἐπὶ κλάυτον ἀπὸθιόνιον νόμον (ῥυμοί).

ἀπὸθιόνις-ιδος (ἡ) ἀπὸθίος: Εὐρ. Ρῆσ. 550, Θεοκρ. 8, 38.

ἀπὸθιόνισμα (τὸ) νεώτ. τὸ κελάδημα τῆς ἀπὸθίος, ἀπὸθιόνις-ιδος· || σμα γλυκὺ αἰσιν ἀπὸθίος.

ἀπὸθιόνισμα κ. -ὸ δημ. τραγουδῶς ἀπὸθίαν, ἡδῶς: δ. τραγ. μὰ δ' ὁμοφρ. ἀπὸθιόνισμα καὶ ἔγῳ κρυποσπενδύλῳ· 2) κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ τῶν τελευταίων λόγων τῶν ἐπιθανσίων τραυλίζοντων: Πολιτ. Ἐκλογ. 78 δ. τραγ. καὶ ἡ γλῶσσα του ἀπὸθιόνισμα· 3) συνηθέστ. ἡ μετοχ. ἀπὸθιόνισμα αἰσιν ὡς ἐπὶθ. ἐπὶ ῥηυδῶν πτηνῶν, γυναικῶν κ. ἐπὶ μουσ. ὀργάνων): φλογέρα -οῦσα, δ. τραγ. ν' ἀκούσῃς καὶ τὴν πέρδικα τὴν ἀπὸθιόνισμα αἰσιν, Παλαμ. Ἀσπλ. Ζ 101 ὁπνῶν στήν κίβερτα μου τὴν ἀπὸθιόνισμα αἰσιν.

ἀπὸθιόνισμα (το) δημ. κελάδημα ἀπὸθίος, ῥυμα ἡδῶ: Μαδὴλ Πατριῶτα τ' ἀπὸθιόνισμα αἰσιν.

ἀπὸθιόνισμα -ο-ο δημ. ὁ αἰσιν ἀπὸθίος φωνὴν ἔχων, ὁ ῥῖων ἡ λαλὼν ἡδῶς.

ἀπὸθιόνισμα (το) δημ. ὁ νεοσῶς ἀπὸθίος.

ἀπὸθιόνισμος -ο-ο δημ. ὁ ἔχων στόμα ἡτοῖ φωνῇ ἀπὸθίος, ὁ γλυκύλαος, ὁ καλλίφωνος.

ἀπὸθιόνισμα (ἡ) δημ. φωνεῖ ἀπὸθίος.

ἀπὸθιόνισμα -ο-ο δημ. ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς ἀπὸθίαν: ἀπὸθιόνισμος τραγουδιστής.

ἀπὸθιόνισμα (ἡ) ἐπικ. ἀπὸθίαν: Σοφ. Αἰ. 628 οἰκτρὰς γόνον θριπὸς ἀπὸθιόνισμα.

ἀπὸθιόνισμα (ἡ) γένος πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ῥιζικῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἀπὸθιόνιων ἡ συλβιδίων: Οἰδ. Τ. 518 χλωρῆς ἀπὸθίαν καλὸν ἀπὸθιόνισμα ἔαρος νέον ἰστανέμοιο, Ἡσιόδ. Ἐργ. 201 ὦδ ἱρῆη προσεῖπεν ἀπὸθίαν ποικιλιδέειρον· φρ. μουσικὸν ἀπὸθιόνισμα ἰοί ποιητοῖ, παροιμ. ἀπὸθιόνισμα λίσσας ἐγκαθίμμεται (ἐπὶ φλουράνι): 2) τὸ στόμιον τοῦ μουσ. ὀργάνου αὐλῆς καὶ αὐτὸς ὁ αὐλῆς.

ἀπὸθιόνισμα ἐπὶ τρ. δυσάρεστος, ἀκουστικός, μὲ ἀποστροφῇ, ἀποκρουστικός: Λυσ. 16, 2 τυχεῖται ἀπὸθιῶς διακεκρυμένος, Ἰσοκρ. 12, 19 ἀπὸθιῶς διαπαθῆναι πρὸς τινά· || Ξεν. ΚΠ. 1, 211 ἀπὸθιῶς πίνειν.

ἀπὸθιόνισμα (ἡ) κ. ἀπὸθία ἰων. ἀπὸθιῇ ἑλληφεις συνηθείας: Οἰουκ. 4, 55, 4 ἐκ τῆς πρὶν ἀπὸθιῶς τοῦ κακοπραγεῖν· || ἀπειρία: Πλάτ. Θεαίρ. 175 ὑπὸ ἀπὸθιῶς.

ἀπὸθιόνισμα ἀπὸ ἀπὸθίω εἶμαι ἀσυνήθιστος: Ἰλ. Κ 493 ἀπὸθιόνισμα γὰρ ἐπ' οὐτάν.

ἀπὸθιόνισμα ὁ μὴ συνηθισμένος, ἀντιθ. εἰδός: Οἰουκ. 4, 34, 2 ἀνέπειρα ἀνδρῶνσις ἀπὸθιῶς ταυσιούτης μάχης· 2) ἀσυνήθης, παρὰ τοῦ ἰσχυροῦ: Αἰσχ. Ἰκ. 567 ὄφιν ἀπὸθιόνισμα· 3) ὁ μὴ ἔχων ἡδῶς, χαροκίτρα: Ἀριστοτ. Πολιτ. 1450, 25 ἀπὸθιῶς τραγωῖα.

ἀπὸθιόνισμα μτγν. εἶμαι ἀσυνήθιστος εἰς π.

ἀπὸθιόνισμα ἀποροδοκίῳ, ἐκπλάττω, ἀσυνήθως: Οἰουκ. 4, 17, 4 ἀπὸθιῶς τι ἀγαθὸν λαμβάνειν.

ἀπὸθιόνισμα -ο-ο δημ. κ. ἀπὸθιόνισμα -ο-ο πρῶτος ἀπὸθιόνισμα, ἀπὸθιόνισμα, ἀπὸθιόνισμα, ἀπὸθιόνισμα· || οὐδ' αἰσιν ἀκουόμενος: φρ. ἀπὸθιόνισμα καὶ ἀπὸθιόνισμα—πῆγα καὶ ἐβλάβε φωτὶς σὺ ἀπὸθιόνισμα ὁ ἀπὸθιόνισμα.

ἀπὸθιόνισμα -ο-ο δημ. ἰδιόνομος, ὅπως ἡ ἀπὸθία ὁ μὴ ἐορταζόμενος, ἐπεὶ δὲ δὲν ἀναγράφεται ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως ἡ τοῦ θανάτου του.

ἀπὸθιόνισμα ἀπὸθιαν καὶ ἀπὸθιαν γαυ. εἰς-ἐν-τῷ μέσ. ἀπὸθιόνισμα πνέω, φυσῶ: Ἰλ. 1, 5 τῷ τε Θρῆκῃ· θεν ἀπὸθιόν, οὐτ. Ε 526 οἱ τε νέφεα διασκιδόμενα.

ἀέντες, Ἡσίοδ.Θ 869 ἀνέμων μένος ὕγρον ἀέντων || παθ. Ὀδ.Σ 131 εἰς ὕμενος καὶ ἀήμενος ἰὺς τοῦ βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου βαλλόμενος ἰ. ἀήρ γεν. ὕμερος κ. ἐπ. ἡέρος ἰ.ὁ ἰ. οἶος. ἀήρ, δωρ. ἀδέρ κ. παρ. ἴππ. Ἀερ.282.290 ἡήρ παρ. Ὀμήρ. κ. Ἡσίοδ. θηλ. ἀπὸ δὲ Ἡροδ. κ. ἐ. ἀρα. ὁ μάλλον πυκνός καὶ ὀμχλωδὴς ἀήρ, ὁ περὶ τὴν γῆν, κατ' ἀντίστασιν, πρὸς τὸν ἀήρ, αἰθέρα, τὸν ἀνώτατον καθαρὸν ἀέρα ὃν ἴλ.Σ 288, εἰς ἐλάττην ἢ τὸτ' ἐν ἴδῃ μακροτάτῃ πεφουῖα δι' ἡέρος αἰθέρ. ἴκανεν 2) ὀμχλῆ, ὀμχλωδὴς σκότος ὃν ἴλ.Ε 776 ἐνθ' ἴππους ἐστήσε δακ' περὶ δ' ἡέρα πολὺν ἔχευεν 3) καθόλου, ὁ περιβάλλων τὴν γῆν ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα, δημ. ἀέρας βλ. λ. ὃν ἀήρ ὕγρος-αὐχμηρὸς-εὐκρατος-θερμός-φυερὸς 4) ὁ ὑπαίθερος ὡρὸς ἐν τοῖς λαυτοῖς ὃν Ἐπιγρ. παρ' Εὐστ. 5) τὸ κάλυμμα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος κ.τ.λ. ὡς σήμερον τῆς σινδόνης μετὰ τὴν ὁσίαν περιετίθειεν τὸν Ἰησοῦν. ἀήτης ἰ. φέσημα, νηοὶ ἱεὺ τοῦ ἀήμι.

ἀήσκιωτος-η-ο δημ. ἀχαρις, ἀνίσχυρος βλ. λ. ἀσμησθῆς ὃν ἀήσκιωτο εἶν' αὐτὸ τὸ παιδί 2) ἀπρόκοπος, ἐτυχος ὃν ἀήσκιωτας ὃ κακομαίους, ὃ τι νὰ καταπιασθῇ ἀντὶ ζῆμια τοῦ θγαίνει.

ἀήσσητος-ον ἀντὶ ἀήττητος βλ. λ.

ἀήσυλος ἰ. ἴλ.Ε 876 πονηρός, ἀντὶ αἰσυλος βλ. λ.

ἀήσυρος-ον ἐλαφρός, μικρός, ταχὺς ὡς ἀνεμ. ὃν Αἰσχ.Πρ.452 κατ' ὁρμυχὴς ἐναῖον ὡστ' ἀήσυροι μύρμηκες || λέγ. κ. περὶ ἀνέμου Ἀπολ.Ρ 2,1102.

ἀήττητος-ον μτγν. πέτομα, πεῖω Ἀπολ.523.

ἀήτης ἰ. θύελλα, ἀήτης βλ. λ. ὃν Ἡσίοδ. Ἐργ.643,673.

ἀήτης ἰ. βία, πνοὴ ἀνέμου, θύελλα ὃν Ὀδ.Δ 567 Ζεφύροιο λιγὸ πνεύματος ἀήτης.

ἀήτορρος-ον συνηρ. -ους-ον ἴλ. πλοσθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ.410B ἀήρ κέκληται θτι αἰετὶ, ὡς περὶ ἂν αἰ εἴποιτο πνευματόρρου, ἀήτορρου.

ἀήτος-ον ὀρμητικός, σφοδρός ὃν ἴλ.Φ 395 θεοὺς ἐρίδι ξυνελαιύνει θάρσος ἀήτων ἔχουσα 2) ἴα. ὃν ἀήτοι ἀκόρεστοι, ἀπληστοί.

ἀήτοφρος-ον μτγν. φέρων ἀέτον -οι λεγόμενοι, ἀήτησις ἰ. μτγν. τὸ ἀήτητον.

ἀήτητος-ον κ. ἀήσπητος ὃ μὴ ἡττηθεὶς ἢ ὃ μὴ ἡττώμενος, ἀνίκητος ὃν Οὐκ.6,70,3 πολλοὶ ὄντες καὶ ἀήσπητοι εἰργαν. Πλάτ.Πολ.375 Β πρὸς πάντα ἀφροδὸς τὸ ἐστὶ καὶ ἀήτητος || κ. νεώτ. ὁμοίως.

ἀήτης ἰ. ἔλλειψις ἡχοῦ ὃν Κουμν.Συναν.Ν420.

ἀήχος-ον ἀνεμ. ἡχοῦ, μῆλ' ἡχῶν ὃν Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.Ι,11.

ἀθάβος-η-ο δημ. μῆλ' ταφεῖς τὸν μαλασάμεναι καὶ τὸν ἔχουν ἀθαβὸς || γεν. ὃ μὴ τυχὼν ἐν ταφισμοῦ, ὃ ἀπομειναι ἀθαπτος βλ. λ.

ἀθαλάμματος-ον Ἐπιγραμ. ὃ μὴ τυχὼν γαμῆλου θαλάμου, ὄγαμος.

ἀθαλάσσιος-ον κ. -πτετος-ον μτγν. ὃ μῆλ' εἰς τὴν θάλασσαν ριφθεὶς ὃ ἀθαλάσσευται νῆες.

ἀθαλάσσις-τις ἰ. μτγν. ἀγνοία θαλάσσης, ἀπειρία θαλασσίου πλοῦ.

ἀθαλάσσις ἰ. μτγν. γαλήνη ἐν τῇ θαλάσῃ.

ἀθαλάσσης-ον κ. -πτος-ον ὃ μακρὰν τῆς θαλάσσης πύρσις κόμενος, μεσόγειος ὃν Μένανδ. ἐν Τροφῶν. 1,9 ἢ ἐπὶ οἴνου, ὃ μὴ περιέχων θαλάσσιον ὕδωρ, μὴ θαλάσσιον, ὁ δὲ ἀλλος ἀπαράχτομος.

ἀθαλάσσωτος-η-ο δημ. -πτος-ον κ. δημ. ὃ ἀσυνήθιστος εἰς τὴν θάλασσαν, ὃ χερσαίος ὃν Ἀριστ.Φ.δ.τρ.204 ἀπειρος, ἀθαλάσσωτος, ἀσαλαμίνος ὡν 2) δημ. ὃ μὴ εἰς τὴν θάλασσαν ριφθεὶς, εἰδ. ἐπὶ πλοίων ὃ μῆλ' ἀφῆκε τὴν βάρκα τοῦ ἀθαλάσσωται κὶ ἀνοίξει 3) δημ. μτγν. ὃ μὴ περιεχόμενος εἰς οἰκονομικὰς ἢ ἄλλας ἀνωμολίας ὃ μόνος αὐτὸς ὃ χρηματιστὴς ἀπόμεινε ἀθαλάσσωτος || κ. ἐπὶ πραγμ. ὃ μὴ ὑπὸ ἄλλου διαταραχθεὶς ἢ ὑποστάς ζῆμια ὃ μὴ μεθόσθ' ὅθεν ἐφῆναι κοινῇ ἀθαλάσσωτο (ἐκ τῆς σχετικῆς φρ. τὰ κάνει θάλασσα).

ἀθάλη ἰ. μτγν. καπνία || σάτχη, ἀσδὸλη. ἀθάλη-ες δημ. ὃ μὴ θάλλων, ὃ ἐξηραμμένος. ἀθάλη ἰ. νεώτ. γένος μικρὸν ὕμενοπτερον, ἐχόντων περίπλοκον τὴν μορφὴν καὶ τὸ μέγεθος κοινῆς μορφῆς, ἀνήκον εἰς τὴν οἰκονομ. τῶν τετραπόδων. ἀθαλήης-ες μον. ὃ ἀνεμ. θάλλους, θερμότητος. Ἐπίρρ. ἀθαλήως ὃν ἴππ. Ὀξ.29.

ἀθάλματος-η-ο δημ. ἀδάμματος βλ. λ.

ἀθάλμος δημ. καπνίζω μετὰ ἀθάλην, μαυρίζω βλ. λ.

ἀθαμαντία ἰ. μτγν. ὁ φημι γένος τῆς οἰκογενεῖας τῶν σκιαδοφῶρων ἰ. athamantia L.

ἀθαματούργητος-η-ο κ. ἀθαματούργητος-η-ο δημ. ὃ μὴ ποῖον θαύματα, ὃ μὴ θαυματουργῶν ὃ παροῖμ. ἀγίος ἀθαματούργητος δόξα, τιμὴ δὲ ἔχει.

ἀθαμβεωτός-ον νεώτ. ὃ μὴ θαμβωθείς, καὶ ὃ μὴ θαμβούμενος, συνών. ἀρχ. ἄθ.

ἀθαμβή-ες ὃ μὴ θαμβούμενος || κ. ὃ ἀφροδ.

ἀθαμβία ἰ. τὸ νὰ μὴ θαμβοῦται τις || ἡ ἀφροδ.

ἀθαμβος-ον ὃ ἀφροδ. ἀθρομ.παρὰ Στωδ.38,39.

ἀθάμματος-ον νεώτ. κ. δημ. ἀδάμματος-η-ο ὃ μὴ θαμβωθείς || μὴ θαμβούμενος, λέγ. κ. μτγ.

ἀθαμνός-ον μον. ἀνεμ. ὁ δὲ μὴν ὃν ἀθαμν. χώρα.

ἀθάνατος μῆν παρ' Αἰτωλοῖς ὃν Ἐπιγρ. Δελφῶν.

ἀθανάτισται Ἐπίρρ. Ρόδου, ὄνομα ἀρχαίων ἰ. ὁλλῶς θιασῶν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐν Ἐπιγρ. Τσ.ἀρχας φέρεται ὡς ἀθανάτισται.

ἀθανασία ἰ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀθάνατος ὃ Πλάτ. Φαῖδρ.246 Α ἀγένητον τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη, περὶ μὲν οὖν ἀθανασίας αὐτῆς ἱκανὸς, νεώτ. ἀθανασία τῆς ψυχῆς, ἐπὶ ἡλῶν εἰς τὴν ἀθανασίαν.

ἀθανάσιμος-η-ο δημ. βλ. θανάσιμος.

ἀθανάσιος ἰ. μτγν. πῶς τινες ἀθάνατοι ὃν Ἀριστ. Ἀν. 645 2) γίνονται ἢ εἶμαι ἢ νομίζονται ἀθάνατοι ὃν Ἡρόδ.4,93 πρώτους αἰρεῖται τοὺς ἀθανάτους ζώντας ἰ. τοὺς νομίζοντας ἑαυτοὺς ἀθανάτους).

ἀθανάτος μον. πῶς τινες ἀθάνατοι.

ἀθανάτομος ἰ. μτγν. ἡ ἀθανασία βλ. λ. ἡ ἡστικὴ εἰς τὸ δόγμα τῆς ἀθανασίας.

ἀθανάτοποιός-ον μον. ὃ ποῖον τινες ἢ τι ἀθάνατον ὃ ἀθανάτοποιός δόξα, -τέχνη, -ιστορία.

ἀθάνατος-η-ο δημ. ὃ μὴ ἀποθνήσκων, ἀντίθ. θνητός, ἐπὶ θ. ἰδία τῶν θεῶν ὃν Ὀδ.Μ 117 αὐτὸς θεοῖσιν ὑπέκειται ἀθανάτοισιν 2) ὡς οὖς ἐν πλῆθ. οἱ ἀθάνατοι οἱ θεοὶ 3) ἐν γενικῇ, χρήσι, ὃ ἀφροδ.

ἀθάνατος, ἀθῆτος ὃ ἀθάνατος δόξα, -φήμη, Ὀδ.Μ 118 ἢ δὲ τοῦ οὐ θνητῆ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστίν || κ. τὸ σχετικὸς ἀθάνατος, ὅθεν παρὰ Πλάτ.Φαῖδρ.99 C ἰσχυρότερον καὶ ἀθανάτωτερον κ. Πλάτ.Νομ.9 τὴν περὶ τὸ πῦρ τὸ ἀθάνατον θεραπεῖαν 4) ἀθάνατος ἰ. μτγν. σῶμα στρατιωτικὸν περὶ ὃν ἐκ δεκακισχίλων ἐπὶ ἐλέκτων ὃν Ἡρ. 7,83 ἐκατόνους δὲ ἀθάνατοι ἐπὶ τοῦδε εἰς τὰς αὐτῶν ἐξέλειπε τὸν ἀριθμὸν ἄλλους ἀνὴρ ἀραίρητο καὶ ἐγένοντο οὐδ' αὖτε πλεῖναι μυρίων οὐτε ἐλάσσονος 5) ὁμοίως παρὰ Βυζαντινῶν ἡ ὁπὶ ἰωάννου Τσιμισκῆ συσταθεῖσα ἴλη ἐπὶ ἐλέκτων ἰππῶν || κ. νεώτ. προσηγορία τῶν 40 μιλίων τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας || κατὰ λεκτ. ἀντίθ. κ. ὃ ἀθάνατος ἀθάνατος 6) δημ. πρὸς τὴν ἀρχικὴν σημασίαν, ἀτερεός, μὴ φθειρόμενος, ἀνέκχων ὃ ἀθάνατος ροῦχα, -παποῦστα || ἰδῶς ἐπὶ ποτῶν κ. ἐκλεκτός, ἐξαιρέτος ὃ ἀθάνατος κρασί 7) κ. θαυμαστός, ἀλυσσόμενος ὃ ἀθάνατος γλῆνι 8) δημ. ἀθάνατος νερό τὸ δίδαν ἀθανασίαν εἰς τὸν πίνοντα ὃ δ.παρ. πᾶσι γι' ἀθάνατον νερό νὰ πῶς νὰ μὴν πεθάνω 7) εἰς τὴν κλητ. τοῦ ἀρά. ἀπλῶς ἐπιχώνημα ἐπαινετ. ἢ σκωπτ. νὰ μὴ ζῆσης, ἀθάνατος.

ἀθάνατος ὃ κ. ἀθάνατος ἰ. τὸ 2) δημ. διάφορα φυτὰ τῆς οἰκογενεῖας τῶν συνθεμάτων, ἰδῶς ἀγάθη ἡ ἀμερικανικὴ, ἡ ἔχουσα ἐπιμήκη, σαρκώδη, σκληρὰ καὶ εἰς τὸ ἀκρον ἀκικοῦντα φύλλα καὶ διὰ τοῦτο χρῆσιμος συνήθως ὡς φράκτικὴ κήπων ἐκ τῶν

ινών αὐτῆς κατοικεῖται τριῖνα καὶ σχοινία ἢ ἀθάνατος ἀνομάζεται κ. τὸ φυτόν οὐργινεῖα ἢ σκίλλα ἢ πορράλιος, δημ. σκυλλοκρομύδα || κ. τὸ θαυμαδχορτόν στατική ἡ κολλώδης, δημ. σταθῆρι.
ἀθανάτωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ θανατωθεὶς || κ. ὁ δυσχερῶς θανατοῦμενος 2) ὁ μὴ πληγωθεὶς ἀπὸ θανάτου στυγνῶν του, ὁ μὴ χαροκαμένος.
ἀθανῆς-ης μαν. ὁ μὴ ἀποθνήσκων.
ἀθαπτος-ον κ. δημ. ἀθαπτος-ο ὁ μὴ πεθαμμένος, ἀταφος || Πλ.Α.386 κεῖται πᾶρ νήσσοι νέκυς ἀκλαυτος, ἀθαπτος, Σοφ. Αντ.205 εἰν δ' ἀθαπτον' || δημ. ὁμοίως: κυνηγῆμενοι φύγαντες ἀφ' ὧντας ἀθαπτους τοὺς σκατωμένους 2) ἀνέλιος ταφῆς: ΑΠ.9.498 3) δημ. ἐπὶ φυτῶν, μὴ διὰ χρώματος προσωρινῶς καλυφθεὶς: **ἀθαπτες** σά μείνουν μιά ὥρα αἱ φθῆρες, κατόπι στὸ φῶμα δὲν πιδόνουν' || ὁ μὴ καλυφθεὶς δι' ἀνθρωπικὰς πρὸς ὀπτην-ιν, ἐπὶ ζώης ἡ καρπὸν: **ἀθαπτα** τὰ μῆλα δὲν καλοφῆνιν' 4) ἐν τῇ φρ. πεθαμένος κ. ἀθαπτος ὁ ἀγαν φοβηθεὶς: Δ. Σάρρου ἀνέκδ. Λεξ. Ήν. ἐν λ., καὶ ἐν τῇ φρ. εἶναι πεθαμένον κ. ἀθαπτοί οἱ ἐκπεσόντες οἰκονομικῶς, οἱ δεινῶς δυστυχῆσαντες.
ἀθαρεσσία (ἡ) κ. ἀθαρεψία (ἡ) δημ. ἑλλειψὶς θάρρους, ἀτολμία, δειλία χαρακτηρισ.
ἀθάρετα κ. ἀνεθάρετα δημ. ἐπίρρ. ἀτόλμως, μὲ συστολὴν, μὲ δειλίαν: **ἀνεθάρετα** σὰ ζῆτῆς τὸ δικίον σου δὲν τὸ βρίσκεται 2) ἀπρόοπτως, ἀπροσδοκῆτως, συνών. δημ. ἀναπάντα: **ἀθάρετα** μοῦ ἦρθε ἡ συμφορά.
ἀθάρευτα δημ. ἐπίρρ. ἄνευ θάρρους.
ἀθάρευτος-η-ο κ. ἀθάρετος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων θάρρος, ἀτολμος, συνεσταλμένος τοὺς τρόπους.
ἀθαρεῖς Ἡσ. «ἀκριβῆς».
ἀθαρή (ἡ) ὁ χονδροαῖος ὁμοῖος ὅστις καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἔδεσμο, δημ. χώντρος: Ἀριστοτ. Πλ.673.
ἀθαρής Ἡσ. «ἀφθόρος, στερεός».
ἀθάρα (τά) δημ. ἐξάνθημα διαδιδρῶσκον τὸ δέρμα, λεγ. ἐπὶ ζώων 2) τρῦπα ἐργασμένου δερμάτος: **ἔχει** πολλὰ **ἀθάρα** αὐτὸ τὸ πεσπ 3) ἡ στενὴ ὁπὴ ἀγγέλων πῶν, ἡ χρήσιμος διὰ τὰ ἀερίζεται τὸ ἐν αὐτοῖς ἄγρον.
ἀθαρος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων θάρρος, ἀτολμος.
ἀθαρής-ης ὁ ἄνευ θάρρους, ὁ ἀποθαρρυνθεὶς, ὁ δειλός || **ἀθαρήεις** (τοῖ) ἑλλειψὶς θάρρους.
ἀθαρεῶς ἐπίρρ. ἄνευ θάρρους, ἀτόλμως.
ἀθαρότης-ες μαν. ὁμοῖος ἀθάρη βλ. λ.
ἀθάρα (τοῖ) δημ. τὸ νοπὸν ἀμύδαιον, ἐκ τοῦ μαν. ἀθάσιον: δ. τραγ. ἡ **μάννα** μου μὲ τάττει σὺ-κα παστὸ κι ἀθάσι 2) εἶδος εὐθραύστων ἀμυγδάλων 3) ἐκχύλισμα ἀμυγδάλων, ἄλλως σομάδα.
ἀθασωτής-η-ὸ δημ. ἀμυγδαλωτής: **ἀθ. μάτια**.
ἀθαυμασία (ἡ) μτγν. ὁρθότ. ἀθαυμαστία βλ. λ.
ἀθαυμαστί ἐπίρρ. Σουῖδ. «χωρὶς θαύματος».
ἀθαυμαστία (ἡ) μτγν. τὸ μηδὲν θαυμάζειν, τὸ νὰ μὴ ἐκπλήττεται τίς διὰ τίποτε.
ἀθαύματος-ον ὁ μὴ θαυμάζων, ὁ μὴ ἐκπληττόμενος: Ζήν. παρ. Ἀθην.233 Β' 2) ὁ δὲν ἀποθαυμάζει τις: **Ἐπίρρ. ἀθαυμάστως** κ. **ἀθαυμαστί**.
ἀθαεμόνως μτγν. ἐπίρρ. ἀνεπιστημόνως.
ἀθαέμων-ον μτγν. ὁ μὴ δειόμενος.
ἀθάτος-(η)-α(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀρώμενος, ἀόρατος: Λουκ. Πλ.44 κ. νεώτ. ὁμοίως || κ. δημ. **ἀθάτητα** γυναικα 2) ὁ δὲν εἶναι θεμπὸν νὰ ἴδῃ τις: Πλουτ. Νομ.9 εἶναι τινὰ φασιν **ἀθάτα** τοῖς ἄλλοις ἱερὰ κρυπτόμενα 3) ἔνεργ. ὁ μὴ δυνατόν νὰ ἴδῃ, τυφλὸς πρὸς τι: Σεν. Ἀν.2,1,31 τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατα.
ἀθατηνιστά δημ. ἐπίρρ. χωρὶς θεατηρισμοῦ, χωρὶς φευτοεπίδειξιν, χωρὶς στόμφου.
ἀθατηνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὑποστάς θεατηρι-σμός, διαπομπῆσιν, μὴ ἐκτεθεὶς εἰς σάμματα.
ἀθατηνιστά δημ. ἐπίρρ. ἀθεατηνιστά βλ. λ.

ἀθεατηνιστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετα-δός εἰς θεατηρίην παράστασιν, ὁ μὴ συγκινῶν εἰς τὸ θέατρον 2) ὁ ἀθεατηνιστος βλ. λ.
ἀθεῖαι ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ: Ὁδ.Σ.353 οὐκ **ἀθεῖαι** δδ' ἄνηρ Ὁδυσσεύς ἐς δόμον ἱκεῖ.
ἀθεῖαι μτγν. εἶμαι ἡ γίνουμαι ἀθεός: Δίδυμ. Ἀλεξ. λείπεται **ἀθεῖσσαντα** εἶπειν.
ἀθεροσίη (ἡ) μτγν. ἑλλειψὶς ὁράσεως, τυφλότης.
ἀθεσία (ἡ) ἀρνησις ὑπάρξεως θεοῦ, τὸ μὴ πιστεῖν εἰς θεόν: Αλ. Ἀν.39 || κ. ὁ ἀθεῖσμός βλ. λ.
ἀθεΐαστος-ον ὁ μὴ ὁπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσθεὶς ὁ μὴ ἐνθεός: Πλουτ. Κορ.33.
ἀθεΐαφιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ θεοῦ ραντι-οθεὶς, λέγ. ἰδίως ἐπὶ φυτῶν: ἀθεΐαφιστο ἀμυγλί.
ἀθεΐαφιστος-η-ο δημ. ἀθεΐαφιστος βλ. λ.
ἀθεῖζω νεώτ. εἶμαι ἀθεός, ἀπατάζομαι τὴν ἀ-θεῖαν || ἀποκλίνω πρὸς τὴν ἀθεῖαν.
ἀθεΐσμός (τοῖ) νεώτ. ἡ ἀθεΐα ὡς φιλος. δόγμα.
ἀθεΐστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀθεῖσμον: ἀθεΐστικὴ διδασκαλία.
ἀθελα κ. ἀνέθελα δημ. ἐπίρρ. ἀκουσίως, ἀθε-λῆτος, **ἀθελα** μοι σὲ κτήσιον, φρ. ἀνέθελα ἐκ-κλίνισε καὶ **θελητά** του πῆγε (ἐπὶ τῶν προσποισ-μένων δὲ ἀποστέργουσι τι).
ἀθελεῖζω Ἡσ. διυλίζω, διηθῶ.
ἀθεληγής-ης ὁ μὴ θελγόμενος, ἀκαταπραΰν-τος: Νων.Δ.33,20 2) ἔνεργ. ὁ μὴ θελγων, ὁ μὴ καταπραΰνων: ἀντ.12,251.
ἀθέληττος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων θελήττα.
ἀθελγία (ἡ) Πλάτ. ἀδιαλλαξία, μίσος.
ἀθελγῶς Ἡσ. «ἀμέλγων» || παθ. **ἀθελγεται** ἐξά-γεται διὰ πείσεως, διηθείται, διεκλύεται: Ἰνπ.σχ.1 παρὰ Γαλ., πρδ. **ἀθελεῖζω** κ. **ἀθελεῖω**.
ἀθελεῖω Ἡσ. «ἀμείλωται» διηθείται».
ἀθέλαρος-ον ἄκων, ἀθέλητος Αλφ.κ.862 σὺ δ' ἐν νῶϊ νῶϊ βάσαι τάχα θέλεος ἀθέλεος.
ἀθελής-ης μαν. ὁ μὴ ἔχων θελήσιον.
ἀθέλητος-ον Ἡσ. ὁ μὴ θελγων 2) δημ. κ. ὁ μὴ ἔχων θελήσιον, ἀναποφάσιτος 3) ἀκούσιος.
ἀθέλητης ἐπίρρ. κ. δημ. ἀθέλητος ἀκουσίως.
ἀθέλημος Σουῖδ. κακός.
ἀθέλητος-ον ἀκαμπτος: Αλφ.κ.1056 σὺ δὲ θελγὼς ἀν ἀθελεκτον.
ἀθελεῖντος-ον μτγν. ὁ μὴ θελγων, μὴ τέρπων-τὸν νοῦν, παρ' Ἀλφ.σωνῶν: ἀθελεῖντος Μοῦσαι.
ἀθελεῖς (ἡ) ἀντὶ ἀθελεῖς βλ. λ.
ἀθελας-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων θελήσιον, ἀθέλης: **μαλακὸς** καὶ **ἀθελος** ἀνθρώπος 2) ὁ ἄκων ἡ ἀπρόθυμος: **ἀθελος** πῆγα στὸ πανηγύρι, γυνμ. **ἀθελη** δουλεία καὶ τέχνη προκοπὴ ποτὶ δὲν ἔχει.
ἀθεμεῖω Ἡσ. ἀκολοασταίνω.
ἀθεμελίος-ον ἄνευ θεμελίων, ὡς παρ' Ἡσ. «ἀ-θέμηλον, οὐδὲν ἔχουσα οὐδὲ θεμελίον».
ἀθεμελίος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων θεμελίον.
ἀθεμελίωτος-ον μαν. κ. νεώτ. κ. ἀθεμελίω-τος-η-ο δημ. ὁ ἄνευ θεμελίων: Ἡσ. «ἀθεμελίω-τος οἰκία» Σκευονδ. πλοῖον **ἀθεμελίωτον** || κ. ὁ κακὸς θεμελιωθεὶς || μτγν. **ἀθεμελίωτος** πολιτεία || δημ. κ. ὁ μῆλως θεμελιωθεὶς.
ἀθεμελός-η-ο δημ. ὁ ἄνευ θεμελίων || ὁ ἀνε-παρεχὴ θεμελία ἔχων, ἐπιπολλῆς: **ἀθεμελὸς** ταί-χος || κ. μτγν. **ἀθεμελεῖς** δουλείας (ἐπιπολλεῖς).
ἀθεμιστός-η-ο Ἡσ. «ἀκροσφολλῆς, φευστής».
ἀθεμιστικός (τοῖ) ἡ ἀνομος, ὁδικός: Πίνδ.Π.3,32 σφυρ. ἱστορος Ὀππ. Ἀλ.1756-ἱστορος Χρ.Σ.16,1,169.
ἀθεμιστός Ἡσ. «ἀθεμιστήσαι» παρανομῆσαι, ἀδικήσαι».
ἀθεμιστία (ἡ) μτγν. παρανομία: Ἀνπ. Ἐμφ.2,77.
ἀθεμιστικός-ον ἀσεβής: Ὁδ.Σ.142 τῷ μὴ τῆς ποτὶ νόμους ἀνὴρ ἀθεμιστίας εἶπ' || ἀθεμιστία (τοῖ) ὄνομα ἔργα: Ὁδ.1,428 Κῦκλιφ εὐδὲ πῆλωρ **ἀθεμιστία** εἰδώς.

ἀθέμιτος-ον κ. ἀθέμιτος-(η)-ο(ν) ἄνευ νόμου, ἀσεβής, ἀνόσιος: Ὁδ.1,106 Κυκλάων δ' εἰς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμιστών 2) ἐπὶ πραγμ. ἄνομον, ἀδικον: Ἡρ.8,143 ἀθέμιτα ἔρδειν παραινέει.

ἀθεμιτογὰμος μτγν. ποιοῦμαι ἀθέμιτον γάμον.

ἀθεμιτογαμία (ἡ) μτγν. ἐκκλ. γάμος ἀθέμιτος.

ἀθεμιτομείζια (ἡ) μον. παράνομος γαμική συνθλασις || γάμος οὐκ νόμιμος: Τζέτ.Λυκόφρ.1143.

ἀθεμιτοποιός-ον μον. ἀθεμιτοποιός βλ. λ.

ἀθεμιτοπραγία (ἡ) κ. ἀθεμιτοπραξία μον. πράξις ἀθέμιτος, ἄλλως ἀθεμιτοουργία.

ἀθέμιτος-(η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ παρὰ τὰ θέσμια, ὁ ἄνομος, ὁ ἀνήθικος: Ξεν.Ἀν.1,9 τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους ἀθέμιτα ποιεῖν ἡγεῖτο || κ. νεώτ. ἀθέμιτον κέρδος, πρᾶξις ἀθέμιτος || δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ἀθέμιτα ἢ ἀθέματα ἐν συνεφέ, μετὰ τοῦ ἄρρητα ἢ ἄρρατα, ἀνόητα ἔργα, ἀφροσύνη, φλυαρία ἀσυνάρτητος: παροιμ. ἄρρατ' ἀθέματα κοικκία μαγερεμένα.

ἀθεμιτοργάνω μτγν. ἐκκλ. πρᾶττω ἀθέμιτα, ὁνομα: Ἰ.Χρυσ.Πατρ.Με.15,594.

ἀθεμιτοργάνια (ἡ) μτγν. σύνθη. ἐκκλ. ἐνέργεια ἄνομος, πράξις ἀθέμιτος: Κώδ.Ἀστρ.2,178.

ἀθεμιτοργός-ον μτγν. ὁ πρᾶττων ἄνομος, ὁ ἀθέμιτα, παράνομος ἐργαζόμενος: Ἠλύδ.89.

ἀθεμιτοργάνω μτγν. τρώγω ἀθέμιτα μὴ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς λαϊκῆς συνθλασις ἐπιτρέπονται, μαγαρίζομαι.

ἀθεμιτοργάος-ον μτγν. ὁ τρώγων ἀθέμιτα.

ἀθεμιτὸς ἐπίρρ. παρανόμος, ἀδικός.

ἀθεολόγητος-ον νεώτ. ὁ μὴ διδοχθεὶς θεολογία, ὁ περὶ τὴν θεολογίαν ἀμαθής.

ἀθεολογήτης ἐπίρρ. ὄνεια θεολογικῆς ἐπιστημοσύνης: ἀθεολογήτης ἐπιχειρεῖ νὰ κηρύττῃ.

ἀθεομάχητος-ον νεώτ. ὁ μὴ μαχόμενος τῷ Θεῷ, μὴ καταπολεμῶν τὴν περὶ Θεοῦ πίστιν.

ἀθεός-ον δημ. -ος-η-ο ὁ μὴ ἔχων θεὸν βοηθόν, ὁ ἐγκαταλειπόμενος ὑπὸ τῶν θεῶν: Σοφ.ΟΤ 662 ἀθεός, ἀφίλος, ὅτι νόμιστον ὀλοῖσθαι 2) κ. δημ. ὁ ἀρνούμενος τὸν Θεόν, ὁ μὴ πιστεύων εἰς θεὸν δημιουργόν τοῦ παντός, ὀλιγάτης: Πλάτ.Ἀν.26C καὶ αὐτὸς νομίζω εἶναι θεοῦ, καὶ οὐκ εἰμι τὸ παράπαν ἀθεός 3) ἀσεβής: Αἰσχ.Εὐμ.151 ἀθεον ἄνδρα καὶ τοκεῖσι μικρὸν, τὸν μητράλοισιν || μτγν. κ. ὁ ἀποξενωθείς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ 4) δημ. κ. ὁ ἀξιομεινός, ὁ φαῦλος, ὁ ἀκίρτος καὶ παρὰ τὸλον ἀθεός 5) ἀλήθης, συνών. ὁ ἀθεόφοβος: Ξενυχτίσανε στὸ γλῆντι οἱ ἀθεοί, φρ. ἐξὸλ ἀθεοὶ ἰδαρμὸς ὑπερβολικός, ἀνηλεής 1.

ἀθεότης-ητος (ἡ) ἀσέβεια: Πλάτ.Πολιτ.308B εἰς ἀθεότητά καὶ ὕβριν καὶ ἀδικίαν ἀπωθουμένους 2) τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεόν, ἀθεία: Δίων.Κ 67,14.

ἀθεοφοβία (ἡ) μον. κ. δημ. ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀάεθεια 2) δημ. τὸ φιλάδικο, τὸ ἀρπακτικόν, ἡ ἐλλειψὶς φιλανθρωπίας, ἡ ἀσυνειδησία: τοκογλυφός χωρὶς ἀθεοφοβία δὲ γίνεται.

ἀθεοφόβος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φοβοῦμενος τὸν Θεόν, ὁ μὴ ὑπολογίζων τὴν θείαν δίκην, ὁ ἀσυνειδητός κ. ὁ φαῦλος, ὁ ἀλήθης: ἀθεοφόβος ἀγύρτης, παράρτησε τὰ παιδιὰ τῆς ἡ ἀθεοφοβίας.

ἀθερα κ. δημ. ἐπίρρ. πρὸ τοῦ θερισμοῦ: ἀθερα πῆγε κι ἔφυγε || χωρὶς νὰ ἔχη γίνῃ ὁ θερισμός, συνών. ἐπίρρ. ἀθέριστος.

ἀθεραπεία (ἡ) παραμέλησις ἱατρικῆς θεραπείας.

ἀθεραπεία (ἡ) ἑλλειψὶς περιποιήσεως, παραμέλησις τίνος προσώπου. ἡ πράξις: Πλάτ.Πολ.443A γονεὶν ἀμέλειαι καὶ θεῶν ἀθεραπείαι 2) τὸ ἀθεράπευτον, τὸ μὴ εἶναι ἐπιδεκτικὸν θεραπείας.

ἀθεράπευτος-(η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν θεραπείας, περιποιήσεως, παραμελημένος: Ξεν.Ἀν.2,43 οὐδὲν ἔδωκας ἀθεράπευτον οὐδ' ἀνελίσκεπτον τὸ δημ. ἀθεράπευτος 2) ὁ μὴ ἰαθείς:

Λουκ.Ὁκύν.27 || ὁ ἀνεπίδεκτος θεραπείας, ἀνίατος ἡ πληγὴ ἀθεράπευτη, —καυμὸς ἀθεράπευτος. Ἐπίρρ. ἀθεραπεία κ. δημ. ἀθεράπευτος.

ἀθέρας (ὁ) δημ. τὸ λεπτόν καὶ ἀκανθώδες ἀκρον τοῦ στάχυος, ἄγανο, ἀρχ. ἀθήρ 2) ἡ ἐκ τοῦ στίτου λεπτὴ κόβη: κοσκίνισε τὸ στάρι νὰ φύγῃ ὁ ἀθέρας 3) ἡ ἀκμὴ μαχαίρας, ξυραφίου κ.τ.τ. 4) μτφ. τὸ ἐκλεκτότατον, ἐξοίρειτον μέρος (ὁ δὲ λαὸς ὁ ἀφρός) ὅλου τινός: ἐξοίλαξε καὶ πῆρε τὸν ἀθέρα 5) ἐπὶ προσώπ. οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ἀριστοί: ξενιτεῦθηκε ὁ ἀθέρας τῶν παλληγκριῶν τοῦ χωριοῦ || κ. οἰανὲ ἐπίθ. ὁ ἀθέρας εἶναι ἡ κόρη αὐτῆς, γυνώ. πού ζητᾷ νὰ πάρῃ ἀθέρα παίρνει τὴν κακὴν τοῦ μέρα (οἱ ἀπαιτητικοὶ συνήθως ἀποτυγχάνουν).

ἀθεράς Ἡσ. «ἀνόητος, ἀνόσιος». Ἀκριδές.

ἀθεραλῆ-ἰδος (ἡ) ἡ ἐχούσα υἱερας, ἀκανθώδης: Νικ.Θηρ.849 ρίζα ἀθεραλῆ.

ἀθεραλῆς ἐπ. ἀντὶ ἀθεράς βλ. λ.: Θέογν.933.

ἀθεραλῆς (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν πυριτικὸν πολυσύνθετον περιέχον κυρίως ἀργίλον καὶ ἀσβεστον, βλ. σκαπόδαλιδος.

ἀθεραλῆς (ὁ) δημ. ὁ μὴ λαβὼν δύναμιν, ὁ μὴ αὐξήσεις, συγ. ἀδυνάμωτος: ἀθεραλῆς γεννήματα || κ. μτφ. καλὰ πᾶσι ἡ δουλεία του, μὰ εἰν' ἀκόμη ἀθεραλῆς (ἰδὲν ἔκαμε περιουσίαν).

ἀθεραλῆς καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀτιμάζω: Ἰλ.Α 261 ἀποπτε μ' οἱ γ' ἀθερίζον, Ὁδ.Θ 212 οὐ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω.

ἀθεραλῆς (τὰ) νεώτ. ὁμοιογένεια διπτέρων περιλαμβάνουσα τὰ γένη τῶν κωνιδίων, μυιῶν, μυῶων καὶ οἰστρον (γαλλ. aethérées).

ἀθεραλῆς (ἡ) κ. ἀθεραλῆς (ὁ) δημ. κ. ἀθεραλῆς (ἡ) εἶδος μικροῦ ἰχθύος τοῦ γένους τῶν ἀθεραλῶν τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπεριστερῶν θρίσας ἢ ἐλάσους, σαρπερὶς: Ἀριστ.Ζ1.57 Β 15 2) δημ. πᾶν εἶδος ἰχθύδιον ἐκ τῶν ὀρεῶ ἀλειουσμένων, ἰδίως ἡ μικρὰ σαρπῆ, πρβ. Εὐστ.αρχ.Ἰλ.Α 261 ἐκ τοῦ ἀθεραλῆος καὶ ἰχθύος ἡ ἀθεραλῆ εἶκοι λέγεσθαι ἀθεραλῆς γὰρ πως καὶ αὐτὴ διὰ τὸ εὐτελεῖς, δι' ὃ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται λεγομένη.

ἀθεραλῆς (τὸ) κ. ἀθεραλῆς (ἡ) δημ. δίκτυον διὰ τὴν ὀλιγὴν ἀθεραλῆος καὶ ἐν γένει λεπτῶν ἰχθύων, ἄλλως ἀθεραλῶδης, ἀθεραλῆς.

ἀθεραλῆς-(η)-ο(ν) ὁ ἀμεληθεὶς, ὁ παραμελημένος: Ζών. «ἐφροντιστός, (ἐκ τοῦ ἀθεραλῆος) || ἐν-εργ.: Αἰσχ.Ἀν.128 χαλκὸς ἀθεραλῆος σχ. «ὁ ἀθεραλῆος καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον» 2) δημ. ὁ μὴ ἡθερισθείς, ἐπὶ δημητριακῶν κ. χορτοῦ: χωράφι ἀθεραλῆος, σανά ἀθεραλῆς, σιτάρι ἀθεραλῆος.

ἀθεραλῆς-ον ὁ μὴ θεριμνθείς: Αἰσχ.Χο.629 τίλων ἀθεραλῆος ἐστιαν δώμων.

ἀθεραλῆς-ος-η-ο δημ. ὁ μὴ πυρεσσών, ὁ μὴ πάσχων ἀπὸ θερμῆς, ἀπὸ ἐλᾶδης πυρετός.

ἀθεραλῆς-ος-η-ο νεώτ. ὁ κακὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος: σώματα ἀθεραλῆς.

ἀθεραλῆς-ος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ ζέοντος ὕδατος ἢ ἄλλου τινός θερμοῦ ὕγρου παρασκευασθείς: ἀθεραλῆς, ἀθεραλῆς μακαρόνια || εἰδ. ὁ μὴ ἀπὸ ζέοντος οὐσίαν, καθιζήματα κ.τ.τ. καθαρισθεὶς διὰ ζέοντος ὕδατος ἡ κ. ὁ μὴ διὰ θερμάνσεως ἀναλυθεὶς πρὸς τοῦτο, οἷον λάδι, μέλι, βοῦτυρο ἀθεραλῆς 2) ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ θερμοῦ ἢ τοῦ ὕδατος συνήθως μετὰ τὴν ἀνθρώπων ἀναμειγμένην: πιάτα ἀθεραλῆς, πλάση ἀθεραλῆς, συνών. ξεθερίστος.

ἀθεραλῆς-ος-η-ο νεώτ. ὁ μὴ θερμμετρηθείς: τὸν ἀποσῶν μὴ δόμαδα ἀθεραλῆς.

ἀθεραλῆς-(η)-ο(ν) ὁ ὄνεια θερμότητος: Πλάτ.Φαῖδ.106A τὸ ἀθεραλῆος 2) νεώτ. κ. ὁ ἀθεραλῆς βλ. λ. ἀντὶθ. διὰθεραλῆος 3) δημ. κ. ὁ ἀθεραλῆς βλ. λ.

ἀθερολόγιον (τὸ) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν ἀθέρων, ἀκίδων· Ἡλιδ.π. Ορειθ. 46,11,30 πρβλ. ἐθερολόγιος.

ἀθερος-η-ο δημ. ἀθέρσιος· σπαρτὰ **ἀθερα**. **ἀθεροσπερμον** (τὸ) νεώτ. γένος δένδρον ἐξωτικὸν ὑπαγόμενον εἰς τὸ ἄθροισμα τῶν ἀθεροσπερμῶδων τῆς οἰκονομίας τῶν μονιμοειδῶν.

ἀθεροσπερμῶδη (τὸ) νεώτ. ἀθροισμα φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν μονιμοειδῶν βλ. λ.

ἀθερωθῆς-ους-ες ἔχων ἀθήρας, λεπτὸς οἰκίδας, ὡς ὁ στάχυς· Θεοφρ.Φ.7,11,2 παρὰ Γαλ.ἀθερωθῆς.

ἀθεσία (ἡ) μτγν. παρασιονδία· Πολυδ.2,32,8.

ἀθεσμία (ἡ) ΕΜ ἄνομια.

ἀθεσμιος-ον μτγν. ὁ μὴ κατὰ τὰ θέσμια, ἄνομος.

ἀθεσμοδῖος-ον ὁ ἀθεσμον βίων· Ἰνπ.Ἐπιθ.17.

ἀθεσμογαμία (ἡ) μον. ὁ ἀθεσμος γάμος.

ἀθεσμογάμος-ον ὁ ἀθεσμον συνάφης γάμος.

ἀθεσμοθέτης-ας-ον νεώτ. ὁ μὴ θεσμοθετῆς, μὴ καθιερωθεὶς διὰ νόμου, συνών. ἀθέσιος.

ἀθεσμολεκτρος-ον μτγν. ὁ ἐν ἀθεμίᾳ λέκτρῳ κοιμώμενος, ὁ ἀθεσμος μετὰ γυναικὸς συμβιών.

ἀθεσμονπραγία (ἡ) μον. ἀθεσμος πράξις.

ἀθεσμος-ον μτγν. ὁ μὴ κατὰ τοὺς θεσμούς, ὡς ἡ γενόμενος, ὁ ἄνομος, ὁ ἀθέσιος· Φιλ.2,165.

ἀθεσμοσύνη (ἡ) μτγν. ἀθεσμος ἐνέργεια, ἄνομια.

ἀθεσμοφάγος-ον μτγν. ὁ τρώγων φαγητὰ ἀθεσμο, μὴ ἐπιτρεπόμενα· Μανέθ.4,564.

ἀθέσιμος ἐπίρρ. παρανόμος, ἀθεμίτης.

ἀθέσιμος-ον μον. κ.νεώτ. μὴ θεσιποθεὶς, μὴ νόμῳ τεθεὶς· Λέοντ.Νεαρά Α' ἀθέσιςτοις συνήθειαι.

ἀθεστος-ον σιληπρός, ἀτεγκτος, λέγεται περὶ τῶν Ἐρινύων, ἄς· οὐχ' οἶόν τε θέσασθαι βλ. λ.

ἀθέσφατος-ον ἐπ. ὁ μέγας, ὁ μακρὸς, ὁ καταπληκτικὸς διὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν ποσότητα· Ἰλ.4

ἐπει οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον, Ὀδ.Η.273 ὥρινε δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον, αὐτ.Α.373 νύξ δ' ἔδε μόλα μακρῇ, ἀθέσφατος, αὐτ.Α.41

ἀσέ με δαίμονας· αἶσα κακῇ καὶ ἀθέσφατος οἶνος, αὐτ.Ν.244 ἐν μὲν γὰρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δὲ τε οἶνος, Ἡαιδ.Ὀ.Εργ.660.

ἀθετέω-ω μτγν. πράττειν τὸ ἀθετον, ἄκυρον, ἀνίσχυρον· ἢ παραδοῖναι ὅρκον, ὑπόσχασιν, νόμον· 2) αἶρω, μῆδενίζω· Πολυδ.3,1,18 **ἀθετεῖν** πιστὴν κ. παρ' ἀστρολογ. καθιστῶ ἀνίσχυρον· Βέττ.Βαλ.115,3·

3) δὲν συγκατατίθεμαι· Πολυδ.12,14,6 **ἀθετῶ** τοῖς ὑπὸ Τιμαίῳ εἰρημένους· 4) ἐναντισταί, ἐπαναστατῶ· ΠΔ Βασ.12,19 καὶ ἡθέτησεν Ἰσραὴλ εἰς τὸν οἶκον Δαυὶδ· 5) γραμματικῶς, ἀπορρίπτω χωρίον, λέξιν ἢ τύπον γραμματικὸν ὡς νόθον· ἢ γραφὴν αὐτῇ **ἀθετεῖται**· ἢ κ.νεώτ. ἐν τῇ πρώτῃ σημείῳ· ἀθετῶ τὸν λόγον μου, τὴν ὑπόσχασίν μου.

ἀθέτημα (τὸ) μτγν. παράβασις νόμου· ΠΔ Βασ.3,8,50 τὰ ἀθετήματα αὐτῶν, ἀ ἡθέτησάν σοι.

ἀθετήσιμος-ον Πάπ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀθετῇθ.

ἀθέτησις-εως (ἡ) μτγν. παράβασις ὑποσχέσεως, ὁρκου κττ· 2) ἐκτόπισις, κατάρχησις· ΚΔ' Ἐδρ. 9,26 εἰς ἀθέτησιν ἀμαρτίας διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ· 3) γραμματικῶς, ἀπορρίψις πνὸς χωρίου ἢ φράσεως ἢ λέξεως ἐν συγγράμματι ὡς νόθου.

ἀθετήτης (ὁ) μτγν. ἀθετῶν τὰ συμπληρωμένα.

ἀθετος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἀνευ θέσεως ἢ τόπου· Ἀριστ.Α.Υατ.87 Α.36 μόνος οὐσία **ἀθετος**, σιτημὴ δὲ οὐσία θετός· 2) ὁ μὴ θεμιμένος, ὁ μὴ εὐρισκόμενος ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει· **ἀθετος** πλῆθος, -λίθος· 3) ὁ κατὰ μέρος θετεὶς· Πολυδ.17,9,10· ἢ ἐντ. 3 μὴ ἔχων θέσιν, ὁ ἀπρόσφορος, ἀχρηστος· Διόδ.2,11,15 τὸν τόπον ἀπεφάνεον παντελῶς **ἀθετον** ἔσσεσθαι· 4) δημ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τεθῇ, νὰ τοποθετηθῇ, συγγ. ἀδύλευτος· ἀθετο καταναίει ἐνα τόσο μέγαν νουλαμ.

ἀθέτως-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. εἰδική συνδρομή κινητικῶν διεγερτικῶν φαινομένων συνισταμένη εἰς

πολυλόκου καὶ παροδοῦς κινήσεις τῶν μυῶν μοίρας πνὸς τοῦ σώματος· **ἀθέτως** συμπτωματικῇ, ἰδιοπαθῆς-πρωτοπαθῆς.

ἀθεωρησία (ἡ) μτγν. ἀγνοία· ἢ ἐλλείψις θεωρήσεως ἐλέγχου, παρατηρήσεως· Διόδ.2,1,37.

ἀθεωρητὴ μτγν. ἀνευ θεωρήσεως, ἀμελὴς.

ἀθεωρήτος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ θεωρούμενος, ἀόρατος, ἀγνωστος· Ἀριστ.Λ.Κόσ.399η22· 2) ὁ ἀνευ θεωρίας, γνώσεως, ἀνέπιστῳ τινός· Πλάτ.405Α **ἀθεωρητός** ἐν λόγοις· 3) νεώτ. κ. δημ. μὴ θεωρηθεὶς, μὴ ἐξελεγχθεὶς· ἀθεωρήτος λογαριασμός· ἀθεωρήτω διαβατήριον.

ἀθεωρήτως μτγν. κ. δημ. ἀθεωρήτως ἐπύρρ. ἀνευ θεωρήσεως, ἀνευ ἐλέγχου,· Πλάτ.Νομ.18.

ἀθέως νεώτ. κ. δημ. ἀθεα ἐπύρρ. ἀνευ σεβασμοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἀσεβὴς πρὸς τὰ θεία.

ἀθηκα (τὸ) νεώτ. ἀπολλύματα κορμῶν, τῶν ὁποίων τὰ διαφράγματα ἀποτελοῦνται τὸν σκελετὸν στεροῦνται θήκης, ἴτοι σπληνωειδοῦς ἢ χωνοειδοῦς περιφράγματος, ἄλλως ἀθηκάλια.

ἀθηκαρώτης-η-ο δημ. ὁ μὴ ὢν ἐν τῇ θήκῃ του, ὁ ἔξω τῆς θήκης του, ἢ ὁ ἐσπερημένος θήκης, ὁ ξεθηκαρωμένος ἢ ποῦ δὲν ἔχει θήκαρι, ἰδίως ἐπὶ ζῳῶν, μαχαίρων κττ· **ἀθηκαρώτω σπασί**.

ἀθηκοί (οἱ) νεώτ. αἱ ἀνευ κερατοειδῶν θυρεῶν χελῶναι ὡς ἡ μεγάλη θολασσα δερματοχέλης.

ἀθήλαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ θηλάσας· ἢ ὁ μὴ ἀπὸ θηλῆς μαστοῦ τραφεὶς, ὁ ἀθύχτος· **ἀθήλαστον βρέφος**· ἢ ἀνευ θηλῆς, ἀνευ ἀκρομαστοῦ, χωρὶς ρῶγα τοῦ βυζίου.

ἀθήλαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων θηλεῖαν ἢ θηλειὰς ἢ βρόχους· **ἀθήλαστα** παπούτσι· 2) ὁ μὴ περασθεὶς ἀπὸ θηλείαν ἢ μὴ συναρμοσθεὶς εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ θηλεῖαν· μὴ ἀφῆνης τὸ παντὶ τῆς βάρκας **ἀθήλαστον**· 3) ὁ μὴ διὰ θηλείαν συναρμοσθεὶς, ἐπὶ ζῳῶν, ἐπὶ πλῶν κττ· **ἔφτισσε** τὸ μπισθλο **ἀθήλαστο** ἰδίω μὲ περαστός τις σινίδες, ἀντίθ. θηλειαστός, περαστός βλ. λ.

ἀθηλήγης-ες δημ. ὁ ἔξ ὅν δὲν ἔγνε θηλασμός.

ἀθηλος-ον ὁ μὴ θηλόσας· Ἀριστ.Λυσ.881 οὐδ' **ἔλας** τὸ παιδίον **ἀλουτον** ἐν καθήλων· ἢ ὁ μόλις ἀπογαλακτισθεὶς· Σιμων.Ἀμ.Ἰαμβ.15· 2) Σουδ. «ἐυνόσχος».

ἀθηλόκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ θηλκωμένος, ἀκόμωτος, συνών. ξεθηλόκωτος.

ἀθηλυντος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐκθηλυθεὶς, ὁ οὐχὶ γυναικώδης, ὁ ἀρρενωπός.

ἀθηλυς-ο μτγν. ὁ ἀθηλυντός βλ. λ· Πλάτ.2,285· 2) ἀνοίκιος εἰς θῆλυ· αὐτ. συγγρ.Λυκ.Νομ.3.

ἀθεμῶναςτος-η-ο κ. ἀθεμῶναςτος-η-ο δημ. ὁ μὴ σχηματισθεὶς, στοιβασθεὶς εἰς θεμῶνα, εἰς θημῶνα βλ. λ, μὴ θημῶναςμένος, συνών. ἀστοιβόναςτος· **θεμῶνα** **ἀθεμῶναςτος**.

ἀθηναίξω μον. εἰμαι Ἀθηναῖος· 2) θμιαίξω τῇ Ἀθῆνι κατὰ τὴν φρόνησιν· Εὐστ.σχόλ.Ὀδ.17,42

ἀθηναίξος (-η)-ον νεώτ., δημ. ἀθηναίξος ὁ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν προερχόμενος· **ἀθηναίξος** ἢ ἀθηναῖκο γόιστο· ἢ ἀθηναίχη εἶδος ἐλαίας.

ἀθηναίς (ἡ) Ἡο. «ἐλαία τῶν Ἀθηνῶν».

ἀθηναίως-ως μτγν. ἀφῶδρα ἐπιθυμῶ τὰς Ἀθῆνας.

ἀθηναίωτικος-η-ο δημ. ὁ τῶν Ἀθηναιῶν, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν προερχόμενος· **ἀθηναίωτικος** συνήθειος, **ἀθηναίωτικος** ἐλάς· ἢ τὸ οὐδ. **ἀθηναίωτικο** εἶδος σταφυλῆς ὀφίμου, ἐχούσης μεγάλαν ρῶγαν καὶ χονδρὸν φλοιόν, ἢ συνηθέστ. λεγομ. φράσουλ.

ἀθηναίωσσα (ἡ) μον. ἡ ἀθηναία· Παναγία ἡ ἀθηναίωσσα (ἐκ τοῦ Ἀθηναίως-ιώτης).

ἀθηναλόατρης (-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ λατρεύων, ἀγαπῶν τὰς Ἀθῆνας.

ἀθηναλόα (ἡ) δημ. ποικίλα τῆς ἐλαίας μὲ στενὰ φύλλα καὶ μικρὸν καρπὸν, ἄλλως ἀθηναίκα.

ἀθηνόφιλος-ον νεώτ. ὁ φιλοαθηναίος.

ἀθήρα-έρος (ἰ) ἡ ἀπὸ τοῦ λεπρόρου τῶν σιτωδῶν ἐκφυομένη ἀκίς ἢ ἀκανθα τοῦ στάχυος, δημ. ἄγαν· Λουκ. Ἀνάχ.31 τὴν μὲν ἀγνὴν καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυοσύντας· σχόλ. «τὰ τοῦ στάχυος κέντρα», Διοσκ.4,137 ἐξ ὧν (ἀπερμάτων) ἀθέρες οἰσινε τριγχεῖς ἐκπεφύκασι» ἢ ἐνίοτε κ. αὐτὸς τὸ στάχυς· 2) μτφ. ἰδίως εἰς πληθ. ὁ ἀσημαντός, ὁ ἀνάξιος λόγου· Λουκ. Ἀνάχ.31· 3) ἡ ἀκμὴ τέρμιντος ὄργανου, δημ. ἀθέρας.

ἀθήρατος-ον μτγν. ὁ μὴ συλληφθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ ἐν θήρᾳ· Αἰλ.ΙΖ.1,4.

ἀθηράτος (ἰ) οὐδ. -α δημ. οἶνος θηραϊκός (σαντορινιὸν κρασί) καὶ πᾶς ἄλλος ἐκ σταφυλῶν τοῦ εἶδους τῆς θηραϊκῆς ἀμπέλου· δ. τραγ. στρώσε τὴν τάβλα νὰ γευθῇ, δῶς· του κρασὶ ἀθηράτο.

ἀθήρευτος-ον κ. νεώτ. μὴ θηρευθεὶς, ἀκυνήγητος, ἐπὶ (φῶς), μτφ. ἐπὶ πράγμ.· Ξεν.ΚΠ.1,4,6.

ἀθήρη (ἰ) αἰολ. κ. ἀθήρη (ἡ) ἄλλως ἀθάρη βλλ. πόλτος, ζωμός πηκτός ἐκ χανδροαλεσμένων σίτου (δημ. μπουλουγούρι).

ἀθηρηλοινγός (ἰ) ὁ καταστρέφων τοὺς ἀθέρας τοῦ στάχυος, λιμνητήριον· Ἡσ. «ὁ λεγόμενον πτύον, οἷον ἀθερολογόν, τῶν τῶν ἀθέρων θλοθευτικόν» ἀθέρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταγῶν·

ἀθηρία (ἡ) μτγν. ἔλλειψις κυνηγίου· Αἰλ.ΙΖ.7,2.

ἀθήριον (τὸ) μυσ., ἀθήρι δημ. οἶνος ἐκ σταφυλῶν τοῦ εἶδους τῆς θηραϊκῆς ἀμπέλου, ἐκλεκτός, συνών. ἀθηράτος βλλ. Πρόδρομος.3,285H (ἔκδ. Iteas-Perz.) ἄλλα γλυκύν Μυτιληναίων καὶ Κρητικῶν ἀθήριον· 2) τὸ εἶδος τῆς σταφυλῆς, ἐξ οὗ ὁ θηραϊκός οἶνος, λευκόν, γλυκύν καὶ λεπτόφλοισον.

ἀθηρίτις (τὸ) δημ. ὁ οἶνος ἀθήρι· κρασί ἀθηρίτικο· 2) ἡ σταφυλὴ ἀθήρι βλ. λ.

ἀθηρίστιος-ον μυσ. ὁ μὴ κατοστὸς ἄγιος.

ἀθηρόθερατος-ον γεωργικὸν ἐργαλεῖον καταστρέφον τοὺς ἀθέρας τοῦ σίτου, βλ. κ. ἀθηρηλοινγός· Σοφ. Ἀν.444 ἀθηρόθερατον ὄργανον.

ἀθηρος-ον ὁ μὴ ἔχων θηρία, ὁ ἀνευ κυνηγίου ἄγιον· Ὡς· Ἡσ.4,185 ἀθηρος καὶ ἀνομύδρος καὶ ἀξυλός ἐστί ἡ χώρα· 2) ἀπρακτός ἰὼς ἀνευ θηραμάτων, ἀνωφελής, ἐπὶ χρόνῳ· Αἰσχ. Ἀν.339· 2) ὁ ἀπελαυνών, ἀποκλείων ἐπιζήμια ὥσα (ταῖχος, φράκτις κττ.)· Γεωπ.Ι0,32 κλάδος ἀθηρος.

ἀθήρωμα (τὸ) μτγν. σίδημα μαλακὸν πλῆρες πολλῶνδους ὕγρο οἰνεὶ ἀθήρης βλ. λ.· Γαλ.Ι0,985.

ἀθηρωμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἱσπρ. ἡ ἐξ ἀθηρωμάτων χρονία φλεγμονή τοῦ ἐσωτερικοῦ χιτῶνος τῶν ἀρτηριῶν, προκαλοῦσα μείωσιν τῆς ἐλαστικότητος καὶ διεύρυνσιν σακκοειδῆ αὐτῶν καὶ ἐπιφύερούσα οὕτως ἀρτηριοσκλήρυνσιν.

ἀθησαυρίστος (-η) οὐ(ν) κ. δημ. ὁ μὴ θησαυρισθείς, ὁ μὴ περισυλλεχθείς καὶ ἀποτεθείς οἰνεὶ ἐν θησαυρῷ· ἢ ὁ μὴ πρόσφορος, κατάλληλος πρὸς ἀποθησαυρίσιν· Πλάτ. Νόμ.844D· 2) κ. ὁ μὴ διατηρήσιμος, ἐπὶ τροφῶν κττ.· Θεοφρ.ΙΦ.6,4,11· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ θησαυρίζων, ἀποταμιεύων, συνεκδ. ὁ σπατάλος· Πολυδ.3,117· 4) νεώτ. ἐν τῇ πρώτῃ ἐννοίᾳ· κ. εἰδ. ὁ μὴ ἐν συλλογαῖς καταγραφείς· συναγαγὴ λέξεων ἀθησαυρίστων· 5) δημ. ὁ μὴ θησαυρισμένος, μὴ φυλαγμένος· ἀθησαυρίστα πλοῦσι· ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περισυλλεχθῇ καὶ θησαυρισθῇ· τοῦ πέλαιου τ' ἀθησαυρίστα παιδὲς τὰ εἶδε ποῖός τὰ ξέρεαι.

ἀθησάροος-ἡ ὁ δημ. ὁ σκοτεπνός, μελαφὸν ἔχων χρώμα, ἐκ τοῦ ἀθα (ἀθράκα) αὐνών. τοῦ στόα· χτη· ἀθησάρο γέννηκε τὸ φῶμι· ἢ ὁ τεφρόχρους αὐγαῖς, σταχτερός ἐβγαλε τὰ μαύρα ἢ χήρα καὶ ἐφόρεσε τ' ἀθησάρα· 2) τὸ αὐτὸ. ὡς αὖς· τὰ πᾶνιόν το ἀπλάμενον ἐπὶ τῶν ἐσποτασμένων ἀσπρηροῦχων, ἐφ' οὗ χύνεται θερμὸν μετὰ τέφρας ὕδαρ, συνών. στοχτοπῆν, μπουγαδόπανο, μπουγαδομάνηλα.

ἀθήτατος· Ἡσ. «ὁ μηδὲν ἐπὶ μισθῷ δουλεύων». **ἀθίακι** (τὸ) δημ. ὁ πυρίτης σκληρὸς λίθος, ὅστις κρουόμενος, ἰδίως διὰ μαγνητ. σιδήρου, ἀναδίδει σπινθήρας, ἄλλως στουρναρόπετρα ἢ τσακμοκόπετρα, πολυάριθρον κ. ντουφεκόπετρα.

ἀθιακῶν κ. θιακῶν δημ. ἐμπρηγνὼν εἰς τὸ δουκάνι τοῦ ἀλυνίου ἀθιάκι, βλ. λ., διὰ νὰ γίνῃ σκληρότερον· 2) ἡ μτγ. ἀθιακωμένος ὁ ἀπεσκληρυμμένος· ἢ μτφ. ὁ σκληρὸς, ὁ ἀκαμπτος.

ἀθιάμαχος-η-ο κ. ἀθιάμαχος-η-ο δημ. ὁ μὴ θαυμάζων, μὴ ἐκπληττόμενος, ὁ ἀξέπαστος.

ἀθιάς (ἰ) δημ. ἰχθύς ὀξυρρυγχος, ὁ παρ' ἀρχ. ἀνθίας αὐλῆσις, ἀρπακτικός κ. ἀθιφάγος· ἢ ἐντ. μτφ. ἀθιάς, ἐπὶ ἀνθρ. ὁ ἀπληστος, ὁ ἀρπακτικός.

ἀθιδάλω κ. ἀθιδάνω κ. ἀθιδάλλω δημ. τὸ ἀρχ. κ. μτγν. ἀντιδάλω ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀνταλλάσσω (λόγους) κ. ἀποιμεῖσθαι, ἐν συμφύρ. πολλῶν πρὸς τὸ μτγν. κ. νεώτ. ἀμφιδάλλω· Κορ. Ἀ.2,50, Χατζιδ. ἐν Ἀ.8,24 (1912)9, Meyer ἐν Byz. Zeitschr.3, 156, Φιλήντ.Γλωσσογν.3,240, συνομιλῶ, συζητῶ·

ἀθιδάλαμε στὸ σπῆτι μου γιὰ τὰ καγώματα τοῦ παπᾶ· 2) φιλονεικῶ· δ. τραγ. καὶ ξέρε το καὶ μάθε το σ' ἄλλον νὰ μὴ ἀθιδάνης· 3) ἀπλῶς ὁμιλῶ· δ' ἀθιδάλω κ. ἀνι θέλει ἀκούσται με·

4) ἐξυμνῶ, ἐπαινῶ, διηγούμαι οἰνεὶ ἐπικῶς· δ. τραγ. Ἀφέντη μου, αἱ Γιωργή μου, θέλω νὰ σ' ἀθιδά-

λω | ποὺ σκότωσες τὸ θέρακλα, τὸ δρόκο τὸ μεγάλο· 5) λέγει ἡ ἀντιλέγω ἐκφράζων ἀμφιβολίαν (ἐπικρατούσης πῶς τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀμφιδάλλω), συνήθ. ὡς συναφεία μετὰ τοῦ λέω (λέγω)· ἐγὼ ἀθιδάνω καὶ λέω πῶς...

6) κ. ἐμφανέσθαι, ἐκ τοῦ ἀμφιδάλλω· ἀθιδάσθεις γι' αὐτὰ ποὺ σοὺ λέω·

ἀθιδάλαμα (τὸ) δημ. ἀλεία με ἀθιδόλον βλ. λ.

ἀθιδόλας δημ. ἀλείων με ἀθιδόλον βλ. λ.

ἀθιδολή (ἡ) δημ. λόγος, ὁμιλία, συζήτησις· δ. τραγ. ἀθιδολή δὲν εἶχανε κ' ἀθιδόλην ἐπισάσαν, Ἐρωτόκρ.Β.2172 (ἔκδ. Ζανθοῦδ.) καὶ τοῦτῃ τὴν ἀθιδολήν εἶχαν μικροὶ μεγάλοι· 2) μυσία, ὑπαίγνητος· αὐτ.Γ.101 εἰς τοῦ κυροῦ τ' ἀθιδολή στήν προξενείαν ἔκεινη·—κ. Α.476 (αὐτ.) πάντα γιὰ τὸν τραγουδιστὴ ἀθιδολὲς ἔκινε· 3) ἀντήρησις, φιλονεικία· δ. τραγ. κάθου κ' εἰς ποὺ κάθεσαι κ' ἀθιδολή μὴ φέρνης, παροῖμ. σὲ κατ'κ' καὶ σὲ σπῆτι ἡ ἀθιδολή δὲ λείπει· 4) ἐπιπληξίς, δημ. συνών. ξεμπρόσσιασμα· δ. δίστ. τὴν κἀλλῃα πᾶνω στὸ χορὸ τὸς ποὺ 'χει μάτια βλᾶπει | κ' ἀποῦ δὲ θέλει νὰ τὴ δῇ ἀθιδολή τοῦ πρέπει· 5) ἐκφορὰς ἀμφιβολίας· Ἐρωτόκρ. Α.1349 πάντα ν' ὁ φίλος του κοντὰ κ' ἀθιδολὲς του φέρνει· 6) δυσφήμησις· δ. τραγ. νὰ κάφουν αἱ ἀθιδολὲς κ' αἱ γλῶσσες τῶν ἀνθρώπων· 7) θέμα ὁμιλίας· μετὰ τὰ καμωμένα τῆς γέννηκε ἀθιδολὴ ἄλου τοῦ χωριοῦ· 8) φήμη εἰδήσις· ἐφυνε κ' ἀθιδολή δὲν ἐφτασε στὸ χωριὸ βλ. κ. ἀθιδάλω.

ἀθιδολί (τὸ) δημ. ὑπόδειγμα, σχέδιον, ἀχνάρι, προοχιδίασμα· Φιλήντ.Γλωσσογν.3,241.

ἀθιδολιά (ἡ) δημ. τὸ ἀλκυμα, τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀθιδόλου βλ. λ. ἢ ἡ ρῖφις τοῦ ἀθιδόλου.

ἀθιδολοεῖ (ἰ) κ. ἀθιδόλω (τὸ) δημ. εἶδος μικροῦ δικτυοῦ, ριπτομένου ὑφ' ἐνὸς ἀλιεῦς ἀπὸ τῆς ζηρᾶς, ὁ παρ' ἀρχ. ἀμφιβολίος, ὡς ἀμφοτέρωθεν βλλόμενος, κ. παρὰ Ὀμπ. Ἀλκυμ.4,149 ἀμφιβολίαν, μτγν. ἀμφιδιληττρον, συνών. πεζόδολος· ἢ κ. μτφ. ποιητ. τὸ δυνάμενον νὰ συμβῇ κατ' ἑν κατ' ἄλλον τρόπον· παροῖμ. σοὺ δίνει ἡ μ' ἀθιδόλω καὶ κατὰ πῶς τὸν ρίβει.

ἀθίγγανικός-ἡ-ὸν νεώτ. τὸ ἰδιάζον· τοὺς ἀθίγγανους· ἀθίγγαν. συνήθειαι, ἀθίγγανικά ἐθίμα.

ἀθίγγανος (ἰ) μυσ. προσωμῶνα διυθεῖσα πιθᾶνως ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ὄρου ὡς εἰς χριστιανούς αἰρετικούς, τοὺς Μελησιαδέκτας, διότι κατὰ Τιμόθ. Πρεσβύτ. (ΕΜ) ἀθίγγανος, ὁ μὴ θέλων νιν

προσέγγισα' ἀπὸ τοῦ θήγνα [θιγγάνω], αἱ γὰρ τὴν ἀφρεῖν ταύτην ἔχοντες οὐδὲν παρ' ἄλλου λαμβάνοντες ὄθεν παρὰ θυζαντ. ἐνίοτε λέγ. κ. ἄθικτοι. Οἱ ἀθλιγγανοὶ (Μεγαλεσδεκίται) ἀναφέρονται, ὡς ἐν Ἀμφορίῃ τῆς Φρυγίας ὄντες τὸ πρῶτον, μετακίσθησαν δὲ μετὰ τὸν Παυλικιανὸν εἰς Θράκην καὶ ἐκεῖθεν πολλοὶ διεσπάρησαν εἰς Εὐρώπην· Ζωνορ. Ἐπιτ. Ἰστ. Μανιχαῖος καὶ τοῖς καλούμενοις Ἀθιγγάνοις ἐν χρημασίαις αἰτισίαις καὶ τελευταῖς ἀπορρήτοις ἐχρήσατο [Νικηφόρος Α'] κἀντεῦθεν εἰς τὰς χώρας τὰς ρωμαϊκάς εἰσεσφάθησαν οὕτω τὸ ὄνομα ὡς προσωνυμία τῶν αἰρετικῶν προσηλῆρε προδήλως τοῦ τῆς φυλῆς τῶν ἀθιγγάνων, ὁρθότ. τοιγγάνων βλ. λ.

ἀθιγγανος [ὁ] μυν. κ. νεώτ., θηλ. νεώτ. -ίς ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χριστ. αἵρεσιν τῶν Μεγαλεσδεκικῶν 2) νεώτ. ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τῶν τοιγγάνων 3) ὁ φερέοικος, ὁ πλάνητα βίον διάγων ὡς ὁ τῶν ἀθιγγάνων βλ. λ. || μόνον τὸ ἀρσ. ὡς ἐπιθ. ὁ ἀκατάστατος, ὁ ἀνοικοκυρτεύς, ὁ εὐτελής, δημ. τοιγγάνος βλ. λ.

ἀθιγής-ές μτγν. ἄθικτος· Θεόδοσμ. Ἰστ. 79 παρθένος ἀθιγής 2) ἐν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ.

ἀθικτός-ον δν οὐδεὶς ἐθίζειν, ἀφαιστος, ἀνέγγιχτος· Σοφ. Τρ. 686 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἀπυρον ἀκτινίς τ' αἰεὶ ἄθικτον ἐν μυχοῖς σφῶν ἐμέ || ἐπὶ παρόνθων, ἀγνή, ἀμεμπτος 2) ὁ μὴ ἐγγιζόμενος, ἐν δὲν πρέπει τις νὰ ἐγγίσῃ· Σοφ. ΟΚ 39 τῆς δ' ἐσθ' ὁ χώρος, ἄθικτος οὐδ' οἰκτιός || ἄθικτα [τὰ] ἱερὰ πράγματα· Σοφ. ΟΤ 891 τὴν ἀσπερίων ἐρεξεται ἡ τὴν ἄθικτων ἔξεσται 3) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐγγίζων π· Καλλ. Ἀρτεμ. 201 || μυν. ἄθικτοι οἱ ἀθιγγανοὶ, βλ. λ., ὡς μὴ ἐγγιζόντες τινα.

ἀθίτσια [τῶ] δημ. τὰ μικρὰ ἀνθή· δ. δι. στ. ἀθίτσια καλομύριατα καὶ καλοποτισμένα | ἀκίνη ποῦ σὰς γνοιάζεται αἱ γνοιάζονται κ' ἐμένα.

ἀθλαστος-αν ὁ μὴ θελασμένος || ὁ μὴ θλωμένος· Ἀριστλ. Μεταφ. 385Α15.

ἀθλαῶ ἐπ. κ. ἰων. ἀθλάω ἀγωνίζομαι, ἀμιλλώμαι, παλαῶμαι, ἀθλέω· Ἰλ. Δ. 389 ἀθλεύειν προκαλίζετο, Αἰσχ. Πρ. 95 τὸν μυριετὴ κρήνον ἀθλεύω.

ἀθλεύω-ω ἀγωνίζομαι || μοχθῶ, μάχομαι· Ἡρ. 7.212 τῇ δ' ὑπερσάβη ὁ βάρβαρος οὐδὲν ἀμεινον ἀέθλων, Σοφ. ΟΚ 564 ἠθλησα κινδυνεύματα ἰγχανύσθην ἐπικινδύνων ἀγῶνι 2) εἶμαι ἀθλητής, ἀγωνίζομαι ὑπὲρ βραβεῖον 3) ὕφισταμαι μαρτύρια, μαρτυρικὸν θάνατον, λέγ. ἐπὶ χριστιανῶν· ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἠθλησεν ἐπὶ Μαξιμιανού.

ἀθλήμα [τῶ] ἀγὼν ἀμιλλα, μάχη || τὸ δι' ὃ τις ἀθλεῖ, ἀγώνισμα 2) ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐργάζεται τις· Θεόκρ. 21,9 τὰ τὰς θήρας ἀθλήματα, τοῖ καλαθίσκοι τοῖ κάλαμοι, τάγκιστρα.

ἀθλήσις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἀμιλλα, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν || γεν. ἀγὼν, δυσκολία, δοκιμασία· ΚΔ Ἐβρ. 10.32 πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων.

ἀθλητῆρας [οἱ] ἐπ. ἀρχ. τύπος τοῦ ἀθλητῆς· Ὁδ. Θ. 164 οὐδ' ἀθλητῆρι εἰκοας.

ἀθλητής [ὁ] θηλ. νεώτ. κ. δημ. ἀθλήτρια ὁ ἀγωνιστής, ἰδίως ὁ ἐπ' ἄθλῳ ἀγωνιζόμενος· παρὰ Πλνδ. ἀθλητῆς Ν. 549. 10.51 || ἀθλητῆς ἴππος ὁ δι' ἰπποδρόμου ἀγῶνας καταδήλως· ἀθλητῆς ἴππος ἐνίκησεν Ἰσθμοῖ 3) ἡσκαμένος εἰς π, ἐμπειρος, ἱκανὸς ἐργάτης· Πλάτ. Πολ. 543 Β ἀθλητὰς πολέμου || κ. μτφ. Δημ. 799,17 πάντες ἀθλητὰ τῶν καλῶν ἔργων ἐγένοντο, Διόδ. Σ. 9,1 ἀθλητῆς πάσης ἀρετῆς ὁμοίως παρ' ἐκκλησιαστικῶν.

ἀθλητικός-ή-όν κ. δημ. ὁ τῶν ἀθλητῶν· Ἀριστλ. Αθ. 1338 Β 10 ἀθλητικὴ εἰς κ. νεώτ. ἀθλητικοὶ ἀγῶνες || ἀθλητικὸν σῶμα εὐδαστον οἰονεῖ ἀθλητοῦ, ρωμαλεόν· ἀθλητικὴ γυναῖκα 2) ὁ κατὰλλος, ὁ ἀρμόδιος νὰ γίνῃ ἀθλητῆς· οἱ ἀθλητικοὶ παῖδες, Ἐπίφρ. ἀθλητικός.

ἀθλητισμός [ὁ] νεώτ. ἡ ἐπιδοσις εἰς ἀθλητικὰς

ἀσκήσεις· καταγίνομαι εἰς τὸν ἀθλητισμόν || ἡ συστηματικὴ προσηλοία πρὸς προαγωγὴν καὶ διὰ δόξαν τῶν ἀθλητικῶν ἀσκήσεων.

ἀθλιθής-ους-ές μτγν. ὁ μὴ πεισθείς, ὁ μὴ ὑποστὰς θλίψιν 2) ἐνεργ. ὁ μὴ πλιένων, ὁ δαίμων.

ἀθλιθής-(η)-ον [η] μτγν. ἀθλιπτός, ἀσπιπτός· Γαλ. 25. 445 2) δημ. μτφ. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ὑποστὰς θλίψεις.

ἀθλιόκαιρος [ὁ] δημ. κακοκαιρία.

ἀθλιόπαῖς [τῶ] δημ. λόγοι κακοὶ καὶ αἰσχροὶ, ἄλλως συνθεσῶν. βρωμολογία.

ἀθλιόπαῖς-δος [ὁ] ἡ μυν. ὁ ἀθλίου ἔχων παῖδας, δυστυχὴς εἰς τέκνα· Εὐμ. Δδ. 213.

ἀθλιος [ὁ] ἡ κ. -αν ὁ πλήρης ἀθλῶν, ἀγῶνων, μάχων, ταλαιπωριῶν, δυστυχῆς, ἀντιβ. μακάριος, εὐδαίμων· Σοφ. ΟΤ 815 τῆς τοῦ δέγ' ἀνδρὸς νῦν ἐστ' ἀθλιώτερος, Ἐδρ. Φοῖν. 1679 συμφορῶμαι τῷδ' ἀθλιώτατα πατρί 2) σχετιστικῶς, ἔλεενος, ἀπεχθῆς, ἀχρόλυτος· Δημ. 142,18 οὐδεὶς οὕτως ἀθλιος οὐδ' ὥμος εἶναι δοκεῖ τὴν νῦν μιν, Ἀντιφ. 1.30 νόστος ἀθλία, κ. δημ. ἀθλιος χαρὶς τῆς ἐνταῖας 3) κακὸς ἐπὶ προσώπ. κ. ἐπὶ πράγμ.· Εὐρ. Ἡρ. 878 πλανήτιν εἶχετ' ἀθλιον βίον, κ. νεώτ. ἀθλιος ἀνθρώπος, -καίρος ἀθλιον εἶδον 4) προεῖνων ἀθλιότητα, ὁπίως δυστυχίας· Σοφ. ΟΚ 753 ἄρ' ἀθλιον τοῦδεος.

ἀθλιότης-πος [ἡ] δυστυχία, ταλαιπωρία, κακοδαμονία· Πλάτ. Πολ. 545 Β εὐδαίμονίαν τε πέρι καὶ ἀθλιότητος || ἔλεενότης, ὕληκ ἢ φυγική || κ. νεώτ. οἰκονομικὴ ἀθλιότης—ἄθικα ἀθλιότης.

ἀθλιότης [ὁ] νεώτ. κ. δημ. χώρα ἡ τόπος δυσκρατος, νοστήρος || τόπος δύσστατος, ἀγονος κ. πτωχός 2) ὑπὸ ἀθλῶν | κακῶν | οἰκουμένος.

ἀθλιπτός-ον μτγν. μὴ θλιθείς, ἀσπιπτός· Γαλ. 9.373.

ἀθλιός ἐπίρρ. ἐν δυστυχίᾳ, ταλαιπωρίᾳ, ἔλεενός· Σοφ. Ἀντ. 26 τὸν δ' ἀθλιὸν θανόντα 2) ἰδίᾳ νεώτ. κακός, φθάλως· ἐφάρθη ἀθλιός.

ἀθλοθεσία [ἡ] κ. ἀθλοθεσία τὸ ἀζήλωμα τοῦ ἀθλοθέτου, ἄλλως ἀγωνοθεσία· Ἀριστφ. Ἀν. 585 || νεώτ. τὸ θέτειν, τὸ συνιστᾶν ἀγωνίσματα καὶ βραβεῖα.

ἀθλοθετῶ-ω μτγν. προτείνω, ὀρίζω βραβεῖον, προσφέρω ἀμειβὰς, ἀγωνιστῶν· Κλεάρχ. 11.

ἀθλοθετῆρας [ὁ] μτγν. Ἐπιρρ. ὁ ἀθλοθέτης βλ. λ. 2) ὁ νέμων τὰ ἀθλα.

ἀθλοθέτης [ὁ] ὁ ἐπιδικῶν τὰ ἀθλα, τὰ βραβεῖα, ὁ ἐπιμελητὴς ἢ κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι· Πλάτ. Νόμ. 764δ || νεώτ. ὁ θέτων, ὁ συνιστᾶν ἀθλῶν ἢ ἀθλα.

ἀθλωνικός-ους-ές νεώτ. ὁ ἐμμενῶς ἀγαπῶν τὸν ἀθλητισμόν || ὁ μετὰ υπερβολικῶν ζήλων ἐπιδοδόμενος εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις || ὁ φωνητικὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ἀθλητισμοῦ.

ἀθλομανία [ἡ] νεώτ. ἡ διάθεσις, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀθλομανοῦς βλ. λ.

ἀθλων [τῶ] ἐπ. κ. ἰων. ἀθλων [ἀφελων] βραβεῖον ἀγῶνος, ἐπαθλόν· Ἰλ. Ψ. 897 ταλθυσίμω βραβεῖον περικαλλές ἀθλων, Θουκ. 2.46 ἀθλα καίτα ἀρετῆς μέγιστα, φρ. ἀθλα κατασσαι, προφαίνειν, -προτιθέναι, -τιθέναι 2) ἀντὶ ἀθλῶν ἀγῶν· Ὁδ. Ω 89 ζώνωνται τε νέοι καὶ ἐπενδύωνται ἀθλων 3) συνεκὸς ἀγῶν, ἐπιμοχθὸς προσηλοία, πόλη· Αἰσχ. Ἰκ. 1034 στυγερὸν τόδε ἀθλων 4) πόλη, τὰ ἀθλα ὁ τόπος ἐνθα ἀγωνίζονται· Πλάτ. Νόμ. 868 Α.

ἀθλωνικός [ὁ] μυν. νικητὴς ἐν ἀθλητικῶς ἀγῶσι.

φθλονικία [ἡ] νίκη ἐν ἀθλητικῇ ἀγῶσι· Πλνδ. Ν. 3,11.

ἀθλος [ὁ] ἐπ. κ. ἰων. ἀθελος [ἀφελος] ἀγὼν, ἀμιλλα περὶ βραβεῖου· Ὁδ. Θ. 214 οὐ κακὸς εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσοσι ἀθλοῖ, -ἔθλοι Ἀλεφλοκ, -Πυθλοκ 2) ἀντὶ ἀθλων βραβεῖον· Θουκ. 6.80,4 τῆς νίκης οὐκ ἄλλον τινα ἀθλον ἢ τὸν τὴν νίκην παρασχόντα λήφοντα 3) καθόλου, ἀγὼν, ἐπιμοχθὸς προσηλοία, καθόρθωμα· Ὁδ. Δ. 241 οὐκ ἂν ἀγῶ μεθέσσωμαι ε' ἡννομήω ὅσοσι Ὁδ. 250 σῶς, -εἰσιν ἀθλοι, -οἱ τοῦ Ἡρακλέους.

ἀθλοσύνη ἡ μὲν. ΑΠ. ἄθλος.
ἀθλοφορέω-ω σχόλ. εἰμαι ἀθλοφόρος, νικητής.
ἀθλοφορικός-ή-όν μυσ. ὁ τοῦ ἀθλοφόρου βλ.λ.
ἀθλοφόρος-αν ἐπ. ἀθλοφόρος ὁ λαμβάνων βραβεῖον: Ἰλ.Ι 124 ἵππουε. ἀθλοφόρου, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄρουντο. 2) Ἐπιγρ. ὁ παρῆλθον βραβεῖα.
ἀθολος-(η)-ο(ν) ἡ μὲν. κ. δημ. ὁ μὴ βολός, ἀδόλως: Λουκ.Ιστ.συγγρ.51. ἥ δημ. μέσ' στὸ πετραῖον ἀδόλα νερά γοργοκυλῶν.
ἀθολος-(η)-ο(ν) ἡ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄν ευθόλου ἢ δόλυν ἐπὶ κτηρίων, ὁ ἀδόλως ἡ βλ. λ.
ἀθολοσκεπαστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. μὴ ἐστεγαζόμενος, μὴ σκεπασμένος διὰ δόλου: ἀθολοσκεπαστος νεός.—ἀθολοσκεπαστή ἐκκλησία.
ἀθόλωτος-(η)-ο(ν) ἡ κ. δημ. ὁ μὴ τεθολωμένος, καθάρος, διαυγής: Ἡσιόδ. Ἐργ.595 κρήνης τ' ἀνέωσιν, ἢ τ' ἀδόλως. ἥ μ. κ. δημ. ἀθόλωτο ποτάμι.
ἀθόλωτος-(η)-ο(ν) ἡ νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐστεγαζόμενος διὰ δόλου, μὴ ἔχων θόλον, ἀντίθ. θολωτός.
ἀθωρος-ο(ν) μὲν. ἐπὶ ἀρρέων ζώων, ὁ μὴ η-δύσας, ἢ βατεύσας θήλειαν: Ἀντ.Λιθεράλ.13.
ἀθωρύθητος-(η)-ο(ν) μὲν. κ. δημ. ὁ μὴ θωρύβηθεις, ἢ μὴ θωρύβομενος, ἀτάραχος. 2) νεώτ. κ. δημ. καὶ ὁ μὴ ποιών ἢ ὁ μὴ ἔχων θόρυβον.
ἀθωρύθης κ. δημ. -α ἀτάραχος, ἀθωρύθης.
ἀθωρύθισαι ἰοθ. νεώτ. ζωολ. ὁμοιογενεῖα ὑδροβίων σιφωνοφόρων ἔχοντων κορμὴν βροχύν μετ' ἀεροφόρου σκάκου ἀνεύ ηγετικῶν κορμῶν.
ἀθωρύθος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνεύ θωρύβου, ἀτάραχος, ἡσυχος: Πλάτ. Πρωτ.640C. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐπιδιώκων νὰ ἐνέηρη περὶ τὰ θύματα τοῦ θόρυβου, ὁ μὴ θέλων νὰ διαφημίζεται. 3) ἀθωρύθος ἰδὲ γένος ζώων σιφωνοφόρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀθωρύθων βλ. λ. ἐν Μεσογείας.
ἀθωρύθως κ. νεώτ. κ. δημ. -α ἐπιγρ. χωρὶς θόρυβου ἡσυχῶς: Εὐρ. Ὀρ.630. ἥ χωρὶς διαφήμισην.
ἀθως-(τὸ) δαρ. ἀντ' ἠθας βλ. λ.
ἀθώυρος-(ὁ) κ. ἀθώυρο(τὸ) δημ. εἰδος μυζήθρας ἡ ἀνθος-τὴν, ἡλωροτύρη. Παρ. Ἡσ. ἐάνθινος ὁ προσφάτως αὐτεθεωμένος τυρός.
ἀθωός-σύντος ἰδὲ νεώτ. γένος κανθήρων μὲ πύδας μακροῦς καὶ κραίας προηωτάς, ζώντων ἐπὶ θύλων καὶ τρυφερῶν φύλλων.
ἀθωάγνη-(ῆ) εἶδος κληματίδος ἐξ ἧς ἐλαμβάνετο φλοιόδης ὅλη εὐφλεκτός βραδείως καιόμενη, χρήσιμος ὡς προσάνημα: Θεόδωρ.Π 59,6.
ἀθραι Ἡσ. ἀπειλαι, ἀναστάσεις.
ἀθράκα ἡ κ. θράκα δημ. τέφρα θερμῆ περιέχουσα καὶ μικροῦς πεπυρακτωμένους ἀνθρακας, ἀνθρακία ἐν ἀποτεφρώσει, συνών. καρδουνία, χόβολη βλ.λ.: φήνω πίττα στὴν ἀθράκα.
ἀθρακῆς-(ῆ) κ. ἀθρακοῦ ἡ δημ. δοχεῖον ἐν τῷ ὀνόμῳ ἐπὶ τέφρας τίθενται ἀνημμένοι ἀνθρακες πρὸς θέρμανσιν κλειστοῦ χώρου, τὸ παρ' ἀρχ. αἰθρανον, πύρρουνον, συγγ. δημ. μαγκάλι: φρ. ἀθρακὶ θέλ' ἡ γρηῖα ἰσκαμπτικῇ ὥρῳιν γυναικῶν ἐρωτολήπτων. 2) δοχεῖον ἢ λάκκος παρὰ τὸ στέμιον κλιβάνου, ἐν ᾧ συμρομένη ἀποτίθεται ἡ τέφρα.
ἀθρακὶς-(τὸ) δημ. ἡμιαποτεφρωμένος σωρὸς ἀνθράκων ἄλλως θράκα ἢ ἀθρακα βλ. λ., συνθ. εἰς πληθ.: Παλαιο.Καμυλίου.109 στῇ γυνικῇ σου στήσαν καὶ τ' ἀθράκεια. 2) μικρὸν πύρρουνον, συνών. σκανταλέτο ἰταλ. l, μικρὸς ἀθρακῆς βλ. λ.
ἀθρακία-(ῆ) δημ. ἀνθρακία, κ. ἡ ἀθράκα βλ. λ.
ἀθρακίτης-(ὁ) δημ. νόσος κηπευτῶν φυτῶν ἑρπαινοῦσα τὰ φύλλα: οἱ ἀγγυροῖες πάσαν ἀθρακίτην.
ἀθρακόβολη ἡ κ. ἀθρακόβολα ἰδὲ δημ. ἡ μετὰ τεφρομένον ἀνθράκων στάκτη, ἐν ἀποτεφρώσει ἀνθρακία, χόβολη, θράκα, ἀθράκα βλ. λ.
ἀθρακοκόφει ἡ κ. ἀθρακοῦφῖ ἰδὲ κ. ἀθροκοῦφῖ ἡ δημ. θερμὴ στάκτη περιέχουσα καὶ μικροῦς ἀνημμένους ἀνθρακας, ὑπόλειμμα πυρᾶς ἐρμηνευ-

τικὸν τῆς προελεύσεως τῆς λ. τὸ παρὰ Διοσκ.5,85 ἐπὶ λατῆν καὶ κοῦφην ἀνθρακίαν.
ἀθρακελόγος ἰδὲ δημ. ἡ μακρὰ σιδηρὰ ράβδος δι' ἣς ἀπλώνεται καὶ διευθετῆται ἡ ἐντός κλιβάνου ἢ ἐν ἐστία πυρᾶ, συνών. πυρалоγος, φοιρалоγος.
ἀθρακεμάνι-(τὸ) κ. ἀθρακομάνι ἰδὲ δημ. ἡ υπερβολικῇ ἐξ ἀνθράκων πυρᾶ ἐστία ἢ κλιβάνου: οἱ λουκομάδες καλοφάνονται μὲ ἀθρακομάνι.
ἀθρακτες-ον ἀτάρακτος: Σοφ.ἀπ.812.
ἀθράκωμα-(τὸ) δημ. ἡ πλήρης πυράκτωσις ἀνθράκων, τὰ χωνεμένα κάρθουνα. 2) ἡ ἐξωθεν ἀνθράκωσις, τὸ ἄρρηγμα, κάψιμο ἄρτου ἢ κρέατος ἐξ ὑπερβολικῆς πυρᾶς: κατὰ τ' ἀθράκωμα πού 'χει θωρὸ πῶς θὰ πίκρισε τὰ φητᾶ. 3) φλεγμονὴ ἐνίοτε πυώδης περὶ τοὺς δυνκας τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς: γὰρ νὰ περάσῃ τ' ἀθράκωμα βάλε του πᾶν καπνασμένον καρμυνονόχορτο.
ἀθρακωνία ἡ δημ. ἀνθρακία, κ. ἀθράκα βλ. λ.
ἀθρακωνία ἡ δημ. πυρακτώνομα, ἀρχίζω ν' ἀποτεφρώνωμαι, ἐπὶ ἀνθράκων κ. ξύλων. 2) μυθ. ἀνάστω ἐντελὲς τὴν ἐξ ἀνθράκων πυρᾶν: ἀθράκωσις τὰ κάρθουνα πρὶν τὰ βάνης στὸ μαγκάλι.
ἀθρακώτης-η-ο δημ. ὁ μὴ πῶς τελειῶς πυρακτωθεὶς ἀνθρακ: ὅσο εἶν' ἀθράκωτα τὰ κάρθουνα μὴν κλῆς τὸ παρ'ἀθωρο. 2) ὁ δυσχερῶς, ὁ κακῶς καιόμενος ἀνθρακ: βράχηκαν πολὺ τὰ κάρθουνα καὶ εἶναι ἀθράκωτα.
ἀθράνωτος-ον Ἡσ. ἀσπρωτός: Εὐρ.ἀπ.569.
ἀθράσυντος-ον μὲν. κ. νεώτ. ἀταλμος: σχόλ. Αἰσχ.Χο.629. ἥ νεώτ. ὁ μὴ καταστὰς θρασυός.
ἀθραυστος-ον ὁ μὴ τεφροσύνετος, ἀδολής, ἀκέραιος, δημ. ἀσπαστος: Εὐρ.Ἐκ.17 πύργοι τ' ἀθραυσταὶ ἱρῶνικῇ ἦσαν χθονός. 2) δὲ δὲν δύναται τις νὰ θραύσῃ, ἀσπαστος, ἀσπασίμος: Ἀριστ.Μετ.385 Α 14. ἥ ἀνεπίδεκτος καταστοφῆς, ἀδύνατος. Δοξογρ.1,318 ἀτομος ἀθραυστος.
ἀθραυτος-(η)-ο(ν) νεώτ., δημ. ἀθραυτος-η-ο ὁ μὴ τεφραμένος, ὁ κακῶς τεφραμένος. ἥ δημ. κ. ὁ μὴ πῶς ἐπαρκῶς τραπεῖς, ἀναπτυχθεὶς, ἰδίως ἐπὶ φυτῶν κ. καρπῶν: ἀθραυτα εἶναι τὰ Μάρτη τὰ κουκκία, ἀντίθ. θρεμμένος. 2) ἐνεργ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπαρκῶς τρέφων: ἀθραυτο τραπεῖ.
ἀθραφία ἡ νεώτ. ἑλλειψὶς κανονικῆς θρέψεως, ἑλλειψὶς θρέφει, ἀτροφία, ἰδία ἐπὶ τῶν παιδίων.
ἀθρεῖω-ω βλέπω μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ: Ἰλ.Μ 391 μὴ τίς 'Αχαιοὶν βλήμεναν ἀθρήσειε. 2) θεωρεῖται: Ἰλ.Κ 11 ὅτ' ἐς πεδὶν τὸν ἱρῶνικὸν ἀθρήσειε.—Εὐρ.Ἰνν.300 δεῦρ' ἀθρήσον ἰκοίταξέ εἶδᾶ. 3) θεωρῶ διὰ τοῦ νοῦ, ἐξετάζω: Σοφ. ΟΤ 1305 θέλων πόλλ' ἀνερῆσθαι, πολλὰ πιθέσθαι, παλλὰ δ' ἀθρήσαι. ἥ ὑπολογίζω: Εὐρ.ΙΑ 1416 ἀθρήσον, ὁ θάνατος δεῖνόν κακόν (λογαρίασσε).
ἀθρήματα ἰταλ. Ἡσ. «δῶρο πεμψόμενα παρὰ τῶν συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθέναις, παρὰ Λεσβίοις».
ἀθρήνη ἡ Σουιδ. κ. Ζωναρ. «εἰδος μελίσης».
ἀθρήνητος-(η)-ο(ν) μυσ. νεώτ. δημ. κ. ἀθρήνηγας-η-ο ὁ μὴ θρήνηθεὶς: Εὐστ.928,63. ἥ δημ. ἀθρήνηγο ἢν εἶαφαν. 2) δὲ οὐχὶ ἐπαρκῶς δύναται τις νὰ θρήνησῃ. ἥ νεώτ. ἀθρήνητον τοῦ ἱσσοῦ τὰ μαρτύριον. ἥ δημ. ἀθρήνητον ὁ ξαφνικῶς χαμός.
ἀθρήνη μὲν. ἐπιγρ. ἀνεύ θρήνων, ἀμυρολόγητα. Ἡρωδ.αν.Ἐπιμ.255 κ. Σουιδ.
ἀθρησκία ἡ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπόρρητος πείσις θρησκείας: τὸ δόγμα τῆς ἀθρησκείας. ἥ ἡ ἑλλειψὶς θρησκευτικῆς πίστεως. 2) ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν ἀσέβεια, περφορῶνσις ἥ ὅπου γενικώτερον κ. ἡ ἀθεΐα βλ. λ.
ἀθρήσκουτος-ον μυσ. ὁ μὴ πρεσβεύων θρησκείαν, ἀθρησκός: Φώτ.Ἐπιστ.116 ἀθεῖας καὶ ἀθρήσκουτος. ἥ ἀθρήσκουτον ἰδὲ νεώτ. ἡ ἀθρησκεία: τὰ ἀθρήσκουτον τῆς ὕλιστικῆς θεωρίας.

ἄθροσκος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ θρησκείας, ὁ ἐστερημένος θρησκευτικοῦ συναισθηματος || δημ. κ. ὁ ἀσεβής.

ἄθροπτεόν δεῖ ἀθρεῖν, ἐξεταστέον, σκεπτεόν: Εὐρ. Ἰην.379 ἄλλα τῆς ἄθροπτεόν τὸ δεῖ.—Μάξ.Τύρ.7,9.

ἄθροπτικός-ή-όν μυν. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀθρεῖν, παρατηρητικός, προσεκτικός.

ἄθροισμευτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων θριαμβεύσει, νικήσει, καταστῆται: μακρά καὶ ἀθροισμευτος πάλη 2) ὁ μὴ ἐφορτῶς ἐπισήμως (ἰδιὰ θριαμβοῦ) τὴν νίκην: στερνά ἀπὸ μεγάλης συμφορᾶ ἀθροισμευτή καὶ ἡ νίκη.

ἄθροίγματος-ον ΕΜ ὁ ἄνευ θρηγοῦ, ἀγείματος || ἀστέγαστος.

ἄθροίξ-ατριχος (-ή) μτγν. ὁ ἄνευ τριχών, ἄτριχος: Μάτρων παρ' Ἀθην.ἀπ.4 καὶ Ἀλεξ. Ἀφρ.Πρ.1,δ.

ἄθροιστέος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπὸ θρίπων βρωθείς, ὁ μὴ σκυληκόδρωτος: Θεοφ.Πρ.5,12.

ἄθροίξω ἡ ἀθροίλω συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγω, μαζεύω: Σοφ.ΟΤ.144 ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧς ἀθροίξω, Ξεν. Ἀν.1,2,1 ἀθροίξει ὧς ἐπὶ τούτους τὸ τε βαρβαρικὸν καὶ ἑλληνικόν || μαθῆμ. ἐκτελῶ τὴν ἀριθμ. πράξιν τῆς προσθέσεως, κύμνω ἀθροίσω || παθ. συνάγωμαι, συναθροίζομαι: Θουκ.1,50,3 αὐτὴς ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις 2) συσσωρεύω, θησαυρίζω.

Ἀριστ. Πολιτ.1314 β 10 3) λομβάω ἐν συνόλῳ: Πλάτ.Θεαίτ.157 β λέγειν... περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων 4) παθ. συγκυνηροῦμαι, συνέρχομαι εἰς ἑμαυτὸν: Πλάτ.Φαίδρ.83 Α αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ἐκταλίσσεται καὶ ἀθροίκεσθαι.

ἄθροισμος ἡμέρα μυν. ἡμέρα συναθροίσεως.

ἄθροισος-εως (ή) συνάθροισος, συναγωγή: Εὐρ. Ἑκ.314 στρατοῦ τ' ἀθροισίς πολεμίων τ' ἀγωνία

ἢ ἡ πράξις τῆς ἀθροίσεως ἀριθμῶν ἢ σχηματῶν

ἄθροισμα (τὸ) τὸ συναθροισθέν, τὸ συνηγμένον: Εὐρ. Ὀρ.874 ἄστιν δὲ δὴ τιν Ἀρόμην ἀθροισμᾶ ἰδῶν 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀθροίσεως, τῆς προσθέσεως: Πλάτ.Θεαίτ.157 β πολλῶν ἀθροισθέντων, ὧς δὴ ἀθροισματὶ ἀνθρωπῶν τε τίθενται καὶ Αἰθῶν καὶ ἕκαστον ζῶον || κ. μαθῆμ.

ὁ προκύπτων ἐκ τῆς ἀθροίσεως ἀριθμῶν ἢ σχημάτων συνολικός ἀριθμὸς ἢ συνολικὸν σχῆμα: τὸ ἀθροισμα τῶν τριῶν γωνιῶν παντὸς τριγώνου ἰσοῦται μετ' ὅσα ὁρθὰς (γωνίας) 3) φλοσ. ἡ συνδρομή τῶν ἀτόμων πρὸς κατασκευὴν ὅλου πνός: Ἐπικ.ἀπ.59 4) νεώτ. παίγνιον τι ἐκτελούμενον μετ' παιγνιόχοις.

ἄθροισματικός-ή-όν μτγν. ὁ διατιμῶμενος μετ' ὅλου ὁμοῦ, ὁ ἀγελαιός, ὁ κοσμηθῆς.

ἄθροισμός (τὸ) μτγν. ἀθροισμός, αὐτοπύκνωσις.

ἄθροιστέον δεῖ ἀθροίξω.

ἄθροιστήρ-ηρας (τὸ) νεώτ. συσκευή μηχανικὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐκτελούνται μηχανικὰς πράξεις προσθέσεως καὶ ἀφαίρεσεως, ἄλλως λογιστήρ.

ἄθροιστήριον (τὸ) μυν. τόπος συναθροίσεως.

ἄθροιστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀφορῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀθροίσω 2) γραμμ. ὁ ἐμφανῶν ἄθροιστον: τὸ ἀθροιστικὸν α.—ἀθροιστικά ὀνόματα, ἄλλως περιληπτικά.

ἄθροιστικός ἐπίρρ. δι' ἀθροίσεως.

ἄθροινί μτγν. ἐπίρρ. ἄνευ θρόνου: Θεόδ. Ἀλεξ. ἀθρόνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ θρονασμένος, ποῦ δὲν ἐκάθισσε ἢ δὲν ἐτοποθετήθη ἀπὸ θρόνου του.

ἄθρονος (τὸ) μτγν. ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων θρόνον ἐπισκοπικόν || νεώτ. ὁ μὴ βασιλεύων, ἐπὶ ἡγεμονικῶν οἰκογενειῶν: μετὰ τὸν πόλεμον πολλὰ δύνασται ἀπέμειναν ἀθρόνοι.

ἄθρονοποι (ή) μτγν. ἀθρόνα πόσις: Ὀρεβ.6,78.

ἄθροος-ον (στερ. α-θροός) κ. ἀθροους-οον μτγν. ἀθρόουδος. Ἐπίρρ. ἀθροεῖ ἀθροούδας.

ἄθροός (τὸ) μτγν. κ. -α-ον ἴσχυρ. ἀθροους-οον) ἐπικ.

δοτ. ἀθροίσω κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνοχθεῖς, ὁ ἀποτελῶν σύνολον: παρ' Ὀμήρῳ μόνον εἰς πληθ. ἢ. β 439 ἡμεῖς δ' ἀθρόοι...τομεν καθ' ἑνικ. τὸ πρῶτον παρὰ Πίνδ.: Ἡρ.6,112 ἀθρόοι προσέμειναν τοῖσι βασιλέρχοις, Θουκ.2,39,3 ἀθρόα τε τῇ θυναμίμῳ ἡμῶν οὐδεὶς πᾶς πολέμιος ἐνέτυχε: Πλάτ. Ἀπολ.328 τοὺς δέκα στρατηγούς ἀδούλοισις ἀθρόους κρίνειν || νεώτ. ἀθρόα κινήσις ἡ ταυτοχρόνος ἐκτέλεσις κινήσεως πινος ὑπὸ πάντων τῶν πλοίων πλεούσης ναυτ. συνάμειως 2) ὁλόκληρος, συνεχής: Πίνδ.Π.4,230 ἀθρόα πάντα νύκτες ἱπνέντε ὅλοι νύκτες, Θουκ.2,60 ἀθρόα πόλις.—καθάρσις ἀθρόα (ἰδιὰ μίαν), Πλάτ.3,78 ἀθρόα κινήσις 3) πολυπληθὴς ἀδιδάκτεος: Πίνδ.Π.2,65 ἀθρόα κακότης, Εὐρ.Ἡρ.489 ἀθρόον ἀποδοῖναι δάκρυ 4) συγκρ. ἀπ. ἀθροώτερος ὁμαδικότερος, μάλλον συναγμένως, πολυπληθέστερος: Θουκ.6,34,4 εἰ δ' αὖ τὸ ταχισταυτοῖσι ἀθροώτερος, μτγν. ἀθροώτερος: Ἀθην.3,798 β. ὑπερβ. ἀθροούστατος: Πλούτ.Κοῖα.20 5) οὐδ. ἐνικ. τὸ ἀθρόον τὸ ἀθροισμα: Ἐπικ.1,16 ὁ ἐπισπὸς τὸ οὐδ. ἐπιπρηματ. τὸ ἀθρόον κ. τὸ ἀθροῖον διὰ μᾶς || γενικῶς, ἐν συνόλῳ: Ἀριστ.Ἐθ.Π.2,5475 ἀθρόον λέγειν.

ἀθρόος-ον κ.-α-ον συνηρ. ἀθροους-οον ἑτέρα γρ. τοῦ ἀθρόος βλ. λ. παρ' Ὀμ. κατ' Ἀρίσταρχ. παρ' Ἀττικαῖς τὸ συνηρ. ἢ Ἀριστφ. Ὑπερείδ.Δημ.1.

ἀθρόοτης (ή) μτγν. ὁλόκτης, πλήθος, σύνολον: Ἐπικ.παρὰ Διογ.Λ.10,106 κατὰ ἀθρόοτητα ἀντιβ. τοῖς κατὰ μέρη.

ἀθρόος-α-ον Ἐπίρρ.Αἰγ. ἀντὶ ἀθρόος.

ἀθροῦδάλιστος-η-ο κ. ἀθροῦδάλιστος-η-ο δημ. ἀθροῦδάλιστος, ἀθροῦφάλιστος, μὴ γενόμενος θριούδαλα: σὰ μετὰ δὲν ἀφῆνε γυαλικοῦ ἀθροῦδάλιστο 2) ὁ δυσχερὴς ἢ μηδὲν βουμπιστίζομενος. ἀθροῦδάλιστος εἶναι ἡ μυυδάλιστρα.

ἀθρόοτης κ. νεώτ. ἐπίρρ. σωρηθόν, κατὰ πληθος || γενικῶς, συνολικῶς: Ἀριστ.Ζ1.533 β 10.

ἀθρόυλης (-η)-ο(ν) μυν. νεώτ. κ. δημ. παρὶ οὗ δὲν γίνεται πλοῖς λόγος, ὁ μὴ θρυλούμενος.

ἀθροῦματτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. μὴ θρυμματισθῆς, μὴ γενόμενος θρυμματᾶ 2) ὅν δὲν δύναται τις νὰ θρυμματισθῇ: ἀθροῦματτι πέρα.

ἀθρόμμη (ή) κ. ἀθρόμμη (ή) δημ. πικρά τις καὶ θρημια, ἐξομνος βοτάνη, ἡ παρ' ἀρχ. θύμμερα κ. θρύμνη (microstomia juliana), συνών. ἔσσαφο (τὸ) κασιόδοχορτο, ἔσσαφος κ. ὁσσαφος βλ. λ.

ἀθροῦμπος-ον ἀθροαυτος, ἀθρόαυτος 2) μὴ ἐκτελούμενος: Πλούτ.Περ.5 ἀθροῦπος εἰς γέλωτα (μηδὲ ποτε γέλων), αὐτ.2,38 β ὡς ἀθροῦπα κολλαιέαι. Ἐπίρρ. ἀθροῦμπος ἀθροῦστως.

ἀθροῦφάλιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κατακερματισθείς, ὁ μὴ γενόμενος θρύφαλος 2) ὅν δὲν δύναται τις νὰ θρυμματισθῇ, νὰ θρυφαλισθῇ.

ἀθροῦφαι (ή) μτγν. λιτότης περὶ τὴν διαίταν.

ἀθροῦφαι-ω κ. νεώτ. κατέχουμι ὑπὸ ἀθύρων, στενωχοῦμαι, λιποῦμαι, ἀντὶ. εὐθύμω: Ἰσοκρ.4,3 σὺ μὴν ἐπὶ τοῖς ἀθύρμασις εἰλόμην ῥάθυμην, Ξεν. Ἀν.5,4,19 στρατιώται, μηδὲν ἀθύρματα ἔνεκα τῶν γεγενημένων || κ. νεώτ. ἀθύμω διὰ τὴν κατὰστασιν.—συνήθως ἀθύμω (συνών. δημ. φρ. δὲν ἔχει κέρι 1) φοδοῖμαι, εἰμὶ παλὸ ἀνίσχυος: Σοφ.Πρ.666 ἀθύμω δ' ἐφ' ἀνίσχυον κακὸν μέγ' ἐκπράξασα.

ἀθύμωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐν τῇ μνήμῃ, ὁ λησμονηθείς, ὁ ἀθύμιστος βλ. λ. ὅν δὲν ἔχει τις ἡδὴ ἐν τῇ μνήμῃ, τὰ ἐχεσμένα καὶ τ' ἀθύμωτο 2) ὅν δὲν φέρει νὰ ἐνθυμῶμεθα: ἀθύμωτι νὰ ναι ἡ κοινομοιρία τῆς ἀθυμολογίας.

ἀθύμωτος (ή) μτγν. ἡ ἐλλείψις θάρρους, λιποθυμία: Ἡρ.1,37 οὕτω τινὰ δειλὴν μοι παριδὼν οὕτω ἀθύμωτο 2) λήθη, δυσφορία: Σοφ. Ἀν.237 τί δ' ἐστὶν ἀνὲρ οὗ τινος ἀθύμωτος; Πλάτ.Νόμ.

731α εἰς ἀθυμίαν καθίσταται ἡ ἐμβάλλειν τινά·
|| κ. νεώτ. ἀθυμία κατέβη πολλοῦς—ἀνευ λό-
γου περιπίπτει εἰς ἀθυμίαν || κ. παθ. ἐμπίπτω,
—καθίσταται εἰς ἀθυμίαν.

ἀθυμίαστα (-η-ο-ιν) 2) ἀθυμίαστα δημ. ἐπίρρ. ἀνευ θυ-
μιάματος, ἀλιζάντως || κ. μτφ. ἀνευ κολακείας·
ἀθυμίαστα δὲν καταφέρνεις τοὺς τρανοὺς.

ἀθυμιάστος -ον || μτγν. ἀκαθάρτως, μὴ ἀ-
φιερωθεὶς· Πρὸκλ.σχολ.εἰς Ἡσιόδ.746.

ἀθυμιάστος (-η-ο-ιν) 2) νεώτ. δημ. κ. **ἀθύμια-
στος** -η-ο ὁ μὴ θυμιασθεὶς, ὁ ἀλιζάνιστος ἢ ἀλι-
βάνωτος· **ἀθυμίαστα** ἱερά (μὴ θυμιαζόμενα, πα-
ρηρηγημένα), ἀπὸ τῆ βιάσει τοῦ ὁ διακός ἀφῆσε
τοὺς μισοὺς **ἀθύμιαστος**· 2) μτφ. ὁ μὴ κολα-
κευτικῶς ἐπαυθεὶς· οὐδεὶς ἰσχυρὸς ὑπῆρξεν ἀ-
θυμιάστος· || ὁ ἀποστέρων κολακευτικούς ἐ-
παύους· **ἀθύμιαστος** εἶναι ὁ πρῶτιστάμενος μας.

ἀθυμιάτιστος δημ. ἐπίρρ. ἀθυμίαστα βλ.λ.

ἀθυμιάστος -η-ο δημ. ὁ μὴ θυμιασθεὶς, ὁ ἀ-
λως μὴ λιθισθεὶς, ἀλιθάνιστος, ἀθυμιάστος βλ.λ.
|| μτφ. ὁ μὴ θέλων, μὴ εὐχριστοῦμενος νὰ τὸν
θυμιατίζων | κολακεύουν |, μὴ παραστούμενος ὑπὸ
θυμιαμάτων | κολακεύει· || κατ' εἶρμον, ἀντίθεσιν
μτφ. ὁ μὴ φεχθεὶς, ὁ μὴ ὑβρισθεὶς· θύμωσε καὶ
κανένα μας δὲν ἀφῆσε ἀθυμιάτιστο.

ἀθυμιάστος -ον μὴ ἀναδιδῶν, μὴ πέμνων ἀναθυ-
μιάσεις· Ἀριστλ.Μεταφ.385 Α 18.

ἀθύμιος (-η-ο-ιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν ἐνθυ-
μίσιναι, ὁ λησμονηθεὶς· **ἀθύμιος** συνήθως αἱ
εὐεργεσίαι, —τῆς μάννας ἀγαθὸς ἀθύμιος ποτὲ
δὲν εἶναι· 2) ἐκεῖνος δὲν θέλων ἢ πρῆπει νὰ μὴ
ἐνθυμίσθῃ· **ἀθύμιος** δὲ εἶναι οἱ παλιεὶς λυπεῖς.

ἀθυμος (-η-ο-ιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ θυμοῦ,
ἀνευ θάρρους, δειλὸς· Ἡρ.7,|| καὶ ταῖα... ἐάντι
κακῶ τε καὶ ἀθύμῳ, μήτε συστρατεύεσθαι ἐμοίγε
ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, αὐτοὶ τε μένιν ἄμα τῆσι γυναι-
ξί· 2) ὁ ἀνευ ὀργῆς, ἀνευ πάθους, ἀντιθ. θυμοει-
δής· Πλάτ.Πολ.411 Β εἰδ' ἐξ ἀρχῆς φύσει ἀθυμον
λάδῃ, ἐάν δὲ θυμοειδῇ, κ. δημ. ὁλόταλ' ἀθυμος κί
ἀκακὸς εἶναι αὐτός ὁ ἀνθρώπος· 3) ὁ μὴ ἐν-
θαρρυντικός, δυσάρεστος· Αἰσχ.Εὐμ.770 ὁ δούς
ἀθύμος καὶ παρόρνητος πόρους· 4) νεώτ. τε-
θλιμμένος, στενοχωρημένος· ἡ εἰδῶσις ἔκαμε πάν-
τας ἀθύμους· 5) δημ. κ. ἀ πρῶς, ὁ ἀνόρητος.

ἀθυμῶ μτγν. ἐκφοβίζω, ἀποθαρρύνω πνά.

ἀθύμως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ προθυμίας, μετὰ
δυσφορίας· Ξεν.ΚΠ3,124 ἀθύμως διατρίβειν.

ἀθύμωτος -η-ο δημ. ὁ μὴ θυμωμένος, ὁ μὴ ὀρ-
γιασθεὶς || ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ πρῶς.

ἀθροεύεσθαι Ἡσ. «παίξιν, σκιρτάν».

ἀθροῖδεν -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ θυριδός.

ἀθροῖον (τὸ) νεώτ. γένος περὶδοφύτων φυτῶν
μετὰ σποριαγγέλων ποικίλως διαμεμορφωμένων.

ἀθύρμα (τὸ) κ. νεώτ. παίγιον, μέσον μὲν τὸ ὅποιον
παίξεται· Ὀδ.Σ323 παῖδα δὲ ὅς ἀτίταλλε, δι-
δοῦ δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ· 2) γὰρ, τέρφις,
χαρμονή· Πίνδ.Π523 Ἀπολλωνίων ἀθύρμα (οἱ
Πυθικοὶ ἀγῶνες), βακχ.ἀν.33 ἀθύρματα Μαιναῶν
| τὰ ὄματα· 3) μτφ. ἐπ' ἀνθρώπου, ἐν μεταχει-
ρίζεται τίς κατὰ βούλησιν, οἰσιν ὡς ἀθύρμα.

ἀθυρμάτιον (τὸ) ὀνοκρον. τὸ μικρὸν ἀθύρμα.

ἀθυρματοποιία (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν
ἀθύρματα, παιδικὰ παιχνίδια.

ἀθυρματοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ ποιῶν, ὁ κατα-
σκευάζων ἀθύρματα, παιδικὰ παιχνίδια.

ἀθυρματοπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλὼν ἀθύρματα
κ. ἀθυρματοπωλεῖον (τὸ) τὸ κατάστημα.

ἀθυρογλωσσέω -ω εἶμαι ἀθυρόστομος βλ.λ.

ἀθυρογλωσσία (ἡ) μτγν. ἀναιδής, ἀπερίσκε-
πος φλυαρία· Πολύβ.8,12,1.

ἀθυρογλωσσος κ. -ττος-ον ὁ οἰσινεὶ ὄνυρον
ἔχων τὴν γλῶσσαν ἢ τὸ στόμα, κατὰ Θέογν.421 ὁ φ

γλῶσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται», πολυλόγος, ἀπύλω-
τον ἔχων στόμα, φλύαρος· Εὐρ.Ὀρ.903 ἀνήρ τις
ἀθυρογλωσσός, ἰσχυρὸν θράσει.

ἀθυρονόμος (ὁ) Ἡσ. «ὥς ἔτυχε χρώμενος τοῖς
νόμοις κατὰ τὸ δοκοῦν ἢ κατὰ τὴν περίστασιν».

ἀθύρος (-η-ο-ιν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνευ θύρας·
2) κ. μτφ. **ἀθύρον στόμα**, **ἀθύρος γλῶσσα**.

ἀθυροστομέω -ω μν. κ. νεώτ. εἶμαι ἀθυρόστο-
μος, ἀπρόσεχτος ἢ αὐθάδης εἰς τοὺς λόγους μου.

ἀθυροστομία (ἡ) ἀθυρογλωσσία· Πλούτ.2,|| C.

ἀθυρόστομος -ον κ. νεώτ. ὁ ἀθύρον ἔχων τὸ
στόμα, ὁ πολυλόγος, ὁ φλύαρος, ὁ ἀθυρογλωσ-
σος· Σοφ.Φιλ.188 ἀθυρόστομος ὄχλῳ (κατὰ σχολ.
πολυλόγητος)· || νεώτ. κ. ὁ αὐθάδης.

ἀθύρσις -εως (ἡ) ἀσκησης περὶ παίγινα· Βακχ.12,93.

ἀθύρσις -ον ὁ ἀνευ θυρσοῦ βλ.λ.

ἀθύρμα ἐπ. ἐν χρήσει καὶ ἐνεστ. κ. παρστ. σπα-
νίως παρ' Ἀττ. παίζω, διασκεδάζω, ἐπὶ παιδιῶν·
Ἰδ.Ο364 παῖς... ἀθύρματα... συνέχευε νοσὶν καὶ
χερσὶν ἀθύρμα.

ἀθύρωτος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κλειόμενος ὑπὸ θυρῶν,
ἀπύλωτος· Ἀριστφ.Βάτρ.838 ἀθύρωται στόμα.

ἀθυσιαστος -ον νεώτ. ὁ μὴ θυσιασθεὶς, ἀθυτος.

ἀθύσει Ἡσ. «μηνύει, ραπίζει».

ἀθυστος -ον ἀντὶ ἀθυτος· Σίμων.7,56.

ἀθύτος (-η-ο-ιν) κ. δημ. ὁ μὴ θυσιασθεὶς, ἀθυ-
σιαστος· Λυσ.26,6 ἀνάγκη ἀθύτα τὰ πάτρια ἱερά
γίνεσθαι· 2) ἀθύτα ἱερά ἐπὶ θυσιᾶς, τῆς ὁποίας
τὰ μαντικά σημεῖα δὲν ἦσαν αἰσία· Αἰσχ.Π.3,131 ἀθύ-
των καὶ ἀκαλλιερέτων τῶν ἱερῶν ὄντων· 3) μτφ.
μὴ διὰ θυσίας (ἱερὰς τελετὰς) καθιερωμένος, μὴ
νόμιμος· Πλάτ.Νόμ.841 D **ἀθύτα** παλαιῶν σπέρ-
ματα κ Σουῖδ. ἀθύτοι γάμοι· 4) ἐνεργ. ὁ μὴ θύ-
σας, ὁ μὴ προσερχόμενος θυσίαν· Ξεν.Ἑλλ.3,222 ἀ-
θύτος ἀπῆλθεν· 5) μὴ πρόσφορος πρὸς θυσίαν
ἐπὶ θυρμάτων ἀντιθ. τοῦ θύσιμος· 6) Ἡσ. ἀθυ-
ρος· 7) δημ. μόνον ἐπὶ ζῶων ἐδωδίσμων, ὁ μὴ
σφαιεῖς, συνάδ. τοῦ ἀσφαγτός· ἀθύτο ἐχὼ ἀκόμη
τὸ μοσχάρι,—τὶ ἀφῆνεις ἀθύτα τὰς κοκκίδια·

ἀθύα δημ. ἐπίρρ. ἀφελῶς, ἀκάκως, ἀδόλως·
ἀθύα σοῦ μιλῆσα, γιατί πονοιάστικες·

ἀθώητος Ἡσ. «ἀζήμωτος».

ἀθωνικός -η-ο-ιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνῆκων εἰς τὰ
τοῦ ὄρους Ἀθῶν ἢ ἀπροερχόμενος ἐκείθεν· ἀ-
θωνικά χειρόγραφα,—ἀθωνικά εἰκόνας.

ἀθωνίτης (ὁ) ἔξ Ἀθῶν προερχόμενος, ἐπὶ προ-
σῶπ· || ὁ ἐν Ἀθῶν μονάζων ἡ διατριβών.

ἀθωνίτικος -η-ο δημ. ἀθωνικός βλ.λ.

ἀθωολ -η-ον κ. ἀθωος-ον ὁ ἐκ τοῦ ὄρους τῆς
ἀνατολ. χερσονήσου τῆς Χαλκιδικῆς (γρ. μτγν. πρὸς
διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀθώρος, νεώτ. ἀθωνίτης).

ἀθώος (-α-ο-ιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τιμωρηθεὶς·
|| ἀπῆλλαγμένος πινός· Ἀριστφ.Νεοφ.1413 ἀθώος
πληγῶν· 2) μὴ ἄξιος τιμωρίας· Δημ.549,27 ἐπει-
σθον ἡμᾶς... τὸν μὲν Ἀριστάρχον ἀθώον ἀφείναν·

3) ὁ μὴ ἐνοχος, ὁ καθ' οὗ δὲν ἐπιβάλλεται ποινή·
Δημ.269,4 οὗ ἐγὼ μὲν ἀθώος ἵπσου· || νεώτ. τὸ
δικαστήριον ἐκήρυξε τὸν κατηγοροῦμενον ἀθώον·

κ. δημ. φρ. τοῦ ἀθώου τὸ δικαίον ἀπὸ μακριὰ φω-
νάει· || συνεκδ. ὁ ἀνευ δόλου, ἀπόνηρος, ἀγνός,
ἀφελής· ἀθῶα γυναῖκα,—τὰ παιδιὰ εἶναι ἀθῶα
πλάσματα, φρ. πολλὰκις εἰρῶν. ἀθώος ὁ κατηγο-
ρούμενος | ἐπὶ αὐδοτοσάντων λόγῳ μὴ ἐφαρμογῆς
τοῦ νόμου κττ. γ· 6) ἀνέμωτος· Κδ Ματθ.27,24
ἀθῶος εἰμι ἀπὸ τοῦ σπύματος τοῦ δικαίου τοῦ-
ται· 7) μὴ προσεχὼν βλάβην· Δημ.1437,11 ἀ-
θῶους τοὺς κινδύνους ποιήσους· 8) δημ. ὁ εὐ-
ήδης (συνών. τοῦ ἀγαθῶν ἐν τῇ αὐτῇ συνεκδ. ἐν-
νοία)· μὴ τὸν ἔξουσιερεῖσθαι, εἶναι λιγὰς ἀθῶος.

ἀθωότης -ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀθώου,
τὸ νὰ εἶναι τις ἀθώος· Ἀκουλ.Ψαλμ.25,6· ἐν ἀ-
θωότητι· || νεώτ. κ. ἀγνότης, ἀφελεία, τὸ ἀπο-

νῆρευτον, ἀγνοία τῆς κακίας ἢ τῆς ἀνθρωπικότητος.
ἀθωρόω-ω μτν. δημ. ἀθωρώνω κηρύττω τινά ἀθω-
 ρόν, οὐχὶ ἐνοχόν, ἀπολλάττω τινά τῆς κατηγορίας.
ἀθωροπέυω-ον ὁ μὴ θυμώμενος νά θωπευθῇ.
 ἀκολάκευτος: Εὐρ. Ἀνδρ. 459 ἀθωροπέυον γε σε. ἀ-
 φήσω· 2) μτν. ἐνεργ. ὁ μὴ θωπεύων κ. μτρ.
 ὁ μὴ κολακεύων, ἐντ. ἀ τραχὺς, σκληρὸς
 3) νεώτ. κ. ὁ μὴ τυχὼν θωπευθῇ, ἀχάριεutos.
 Ἐπίρρ. ἀθωροπέυω.

ἀθωροράκιος (-η)-ος(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ
 θώρακος: Ξεν. ΚΠ 4,23(Γ), Πλούτ. Αλμ. Π 19 περιθάν-
 τα. ἀθωροράκιον || νεώτ. ὁ μὴ διὰ χαλυβδίνης ἐ-
 πενδύσεως τεθωρορακισμένος: ἀθωροράκιον πλοῖον.
ἀθωροράκιος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίων, τὸ μὴ ἔχον
 χαλυβδίνην ἐπένδυσιν, θώρακο, ἀθωροράκιος
 βλ. λ.: ἀθωροράκιον πλοῖον, ἀντίθ. θωρακωτός.

ἀθωροράκιος-ον μτν. ἀθωροράκιος, ἀνευ θώ-
 ρακος· 2) ἀμέθυστος, ἐκ τοῦ θωροράκος βλ. λ.
ἀθωρόρητα δημ. ἐπίρρ. ἀθέτως ὑπὸ ἄλλου,
 κρυφίως: ἐξημερώματα διὰδίδεκαν τὸ στενὸν σκυ-
 φτά κ' ἀθωρόρητα· 2) ἀπροσέκτος, ἔξ ἀδιεφίας:
 ἀθωρόρητα μου σὲ σκαυνίτῃ· 3) ἀπροβλέπτως,
 συγγ. ἀναπάντεχα: ἀθωρόρητα μου ἦρθε τὸ κακόν.

ἀθωρόρητος-η-ο δημ. ἀθεώρητος, ὃν δὲν δύ-
 νανται τίς γὰρ ἴδῃ, ὁ λόγος ὑφάας, ἀποστάσεως,
 παρεμβολομένων ἐμποδίων κτλ. ἀθέατος: ἀπὸ
 τὴν καταχνιά ἦσαν ἀθωρόρητος ὁ κάμπος.—ἀθω-
 ρορητὴ εἶναι ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, παρα-
 μύθ. ἔκει παύ καθίστανον κατὰ στή βρύση πηγῇ
 δίπλα τοῦ ἀθωρόρητῃ ἡ νεράϊδα, σ' αὐτὸν μόνον
 φανιζάμενη | ὡς τὸ ἄμυρνον: οἷον φαινόμενη,
 τῶν δ' ἄλλων οὐ τίς ὄραται, φηλῆ κορητὴ μου
 ἀθωρόρητα, συγγενοκαπασμένη || κ. ὁ ὀπανάς
 ἢ δυσχερῶς θεατός: τώρα θωρητα μάς ἔγινες ἀ-
 θωρόρητος, συγγ. ἀκριβοδωρόρητος || κ. ὁ ἀπόκρυ-
 φος: τὸ κάστρον εἶχε κάποιον ἀθωρόρητον ἔμπρ ἀπὸ
 ἐνα λαοφύλα· 2) ὃν δὲν ὀρμίζει ἢ δὲν ἐπιτρέπε-
 ται νὰ ἴδῃ τις: ἀθωρόρητος ὄρις· ὁ τοῦρκοικος νό-
 μος τίς γυναικίς || τ' ἀθωρόρητα τὰ κρύφια
 μέλη τοῦ σώματος, συγγ. ἀμυλέτρητα· 3) ὁ παρη-
 μελημένος, ὁ δι' ὃν δὲν καταβόλλεται ἡ προσή-
 καυσα φροντίς, συγγ. ἀκαίτητος, ἀφρόνητος:
 ἀθωρόρητα παρατάει τὰ παιδιὰ τῆς ἡ ἀνοικακά-
 ρευτῇ || κ. ὁ ἀνεπιτήρητος, ὁ ἀνεπιβλεπτός:
 παῖζτε ἀλημέρα χαρτία καὶ ἀφάνει ἀθωρόρητα
 τὸ μαγαζί του, δ. τραγ. τὰ χτήνια μου ἀνάλημχα, τὰ
 πρόβατά μου ἀθωρόρητα· 4) ἐπὶ προσ. ὁ μεταβο-
 λῶν ὄφιν (θωριά) κ. οὕτω ἀγνώριστος: ἀθωρόρητο
 τον ἔκανε ἡ ἀρρώστεια.—ἀθωρόρητος γέννηκε ἀπὸ
 τὸ θυμὸ του 5) ὁ ἐν ὥρισμένη περιστασοί ἀμέ-
 ριμος, ἀφωρημένος, ἀπρόσεκτος, ἀνύπαντος, συγγ.
 ἀνίδεος, ξένοιαστος: ἔκει παύ πάγαν' ἀθωρόρητος
 ἔπασα ἔφανον σ' ἐνα λάκκο.

ἀθωροκόπος-η-όν νεώτ. ὁ ρυθμὸς τῶν αἰγυπια-
 κῶν κινδῶν ἀποληγόντων εἰς κινεοκίνητα τετρο-
 γονα, ἐκάστην πλευρὰν τῶν ὀπαιῶν καλῶνται δια-
 κοσμητικῶς ἐν πρόσωπον τῆς θεᾶς Ἀθώρ.

ἀθωροκόπος-η-ο δημ. ἀθέατος: ἀθωροί, πῖσας ἀπὸ
 τὸ βράχον βλάπτει τοὺς ἄλλους· 2) ὁ διὰ τὴν ἀπό-
 στασιν ἢ τὸ ὑψος ἢ τὴν ἔκτασιν μὴ θεατός, ὁ ἀ-
 θωρόρητος βλ. λ.: ἀπέραντος, ἀθωρος κάμπος.
ἀθώω ἐπίρρ. Ἡσ. «ἐζήμιω» || νεώτ. ἀδόλω.
ἀθώωσις-εως(ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. -η ἀναγνώρι-
 σις τινος ὡς ἀθώου, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κατηγορίας.
ἀθώωτης(ἡ) ἡθλ.-τρια νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀθώων
 ἢ ἀθώωσις τινά διὰ τῆς ἐπὶ δικαιοσύνης μαρτυρί-
 ας του: φρ. καὶ μνηστῆς κα ἀθώωτης.
αἱ συνδ. ὑποθετ. ὥρρ. ἀντὶ τοῦ αἰ' παρ' Ὁμήρῳ
 πάντοτε μετὰ τοῦ κέ ἢ κέν: αἱ καὶ αἱ κεν, ὥρρ.
 αἱ κα: Ἰλ.Ε 279 νῦν αὐτ' ἔρχεται περὶσσομαι, αἱ κα
 τύχῃ, αὐτ. Η 387 ἡνύγει. αἱ πῆμεν αἱ κα περ ὅμῃ
 φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο· 2) αἱ γὰρ ἰωνίζουσιν

πρὸς ἀήλων εὐχῆς, εἶθε: Ὁδ. Η 311 αἱ γὰρ. παῖ-
 δά τ' ἐμὴν ἔχμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέσθαι.
αἱ ἐπιφών. θαυμασμοῦ ἢ ἀνακατηρώς: Ἀριστοφ.
 Πλουτ. 706 αἱ τάλαν || δημ. κ. κλητικ. αἱ σὺ ||
αἱ ἐπιφών. θλίψεως, τὸ ἄγ. ἐν χρόσῃ συνθῆ δι-
 πλοῦν αἰαί, ἀλῖμονον: Αλογ. κα. 1007 αἰαί αἰαί με-
 λῶν ἔργων.—βίων 128 αἰαί τὰν Κυθέρειαν.

αἱ δημ. ἐπιφών. (πιδ. ἐκ τοῦ ρημ. τ. ἀγε) πα-
 ρακαλεώσεως: αἱ πηγῆσαν γλῆγορα.—αἱ νὰ δοῦμε
 ἐφ' ἐρῆσιν ἰδμεν || ὀργῆς, ἐπιτιμώσεως κττ.: αἱ
 φύγε ἀπὸ δῶ.—αἱ γκερίσου.—αἱ στὸ διάολο·
 κ. ἀνθ. φιλίας, εὐχῆς κττ.: αἱ στὸ καλόν.—δημ.
 νανοῦρ. αἱ μου κανακάρικα, | αἱ στὸ γλυκοῖπνι
 σου, | νὰ ἴδῃς ὅμορφα λοῦλουδα | νὰ ἴδῃς χρυσά
 καὶ κόκκινα || ἀπελῆς κττ.: αἱ μωρὲ καὶ ποῦ
 θά μου πῆς· 2) αἱ | πιδ. τὸ ἀρχ. αἱ εἰς ἐνδοξί-
 σιν εὐχαριστήσεως: αἱ χάρισσα φαί σήμερ·
 3) θαυμασμοῦ κττ.: αἱ χορευτῆς ἀλθίαι ||
 σχετιστακόπος: αἱ τὸ κακὸ ποῦ' παθεῖ || εὐ-
 χῆς: αἱ καὶ νὰ πατήσανα || χαίρεκαίος κττ.:
 αἱ καλὰ τὰ νένικα || πῶνον ἔξ ἀληθινῶν σῶ-
 ματικῶν ἢ φυλικῶν, ὅποτε συνθῆ. ἐν ἐπανάλῃφει
 θρηνητικῶς: αἱ αἱ τί πῶνος εἶναι ταῦτα—αἱ
 αἱ καὶ πῶς σ' ἔχασα, παῖδά μου |
αἱ ἐπίρρ. αἰῶλ. ἀντὶ αἰ.

αἱαί(ἡ) ἐπ. ἀντὶ γαίης: Ἰλ. Β 162 ἐν Τροίῃ ἀπόλον-
 το, φιλῆς ἀπὸ πατρίδος αἰῆς.—Αλογ. Πέρο. 2 Ἐλ
 λάδ' ἐς αἰαν· 2) τὸ ἀρχ. ὄνομα τῆς Καλιχίδος
 || κ. μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀνεὶν ἐλαθικῶς
 ἢ κατ' ἐξοχὴν αἰα, ἡ στεριά: Σοφ. ἀν. 744.

αἱανήρα (ἡ) κ. μον. αἱανῆς(ἡ) θρηγῶν.
αἱάτω κράζω αἰαί, θρηγῶ ἢ θρηγῶ τινα παρὰ
 τραγ.: 2) ἀντὶ τοῦ αἰάω, αἰώω, πνέω Ἰσχυρῶς·
 Ἀριστ. Ζ 536 B 22.

αἱάκος-ος-ον ὁ ἀνήκων τῷ Αἰακῷ: Σοφ. ἀν. 434.
αἱαντις(ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς τοῦ δειρμῆ-
 σιμου Αἱαία διαλυτὸν ἐντὸς ἀλκοόλης.
αἱανονίη(ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς τοῦ δειρ-
 μῆσιμου Αἱαία εἰς ἄχρως πρίσματα διαλυτὸν
 ἐντὸς ἀλκοόλης.

αἱαντός-ῆ-όν ἄλιος αἱμωγῆς, ὀδυρμαῖ: Αλογ.
 Ἐπτ. 845 αἱαντὰ ἡμίματα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1195 ἔκλεινο
 ἂ αἱαντὸν ἐν γένοπτό μοι· 2) θρηγῶν, ἔκλεινος:
 Αλογ. Πέρο. 931 δδ' ἐγὼν, οἶοι, αἱαντός μέλας.
αἱανθῆς-ῆς ἰων. αἱανθῆς-ῆς ἀλγενοῦς θλιβερός
 ἀνεχθῆς: παρὰ Πινδ. αἱανθῆς κόρος, Αλογ. Εὐμ. 479
 αἱανθῆς νόσος αὐτ. Πέρο. 639 αἱανὰ βάγματα, Σοφ.
 Ἰλ. 506 ὡς ἐμολες αἱανθῆς τῆδε γῆ· 2) ἐπὶ χρό-
 νου: Αλογ. Εὐμ. 572 εἰς τὸν αἱανθῆ χρόνον εἰς τὸν
 ἀπειρον, ἀτελεστέον χρόνον.

αἱανός(ἡ) Ἡσ. Σουλιδ. διόφ. γρ. τοῦ αἱανθῆ βλ. λ.
αἱάντειον δειρμῆσιον(ἡ) νεώτ. ἄνθος κοσμη-
 τικόν, δημ. καταποσίνοος (δερμῆσιμου Αἱαία L. I.
αἱάντειος-ον κ. ποιητ. τ. αἱαντός ὁ τοῦ Αἱαν-
 τος: παροιμ. αἱάντειος γέλας γέλας παρὰ φρο-
 νος || Αἱάντειον(ἡ) ὁ τάφος τοῦ Αἱαντος κ.
 αἱάντεια(ἡ) ἡ πρός τιμὴν αὐτοῦ ἑορτή.
αἱαντίθης ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Αἱαντίδος βλ. λ.
 || ὁ ἀπόγονος τοῦ ἥρωος Αἱαντος.
αἱανθῆς(-ιδος)(ἡ) μία τῶν φυλῶν τῆς Ἀπικῆς.
αἱανθῆς ἐπίρρ. αἱανθῶς ἀπελευτήτως: Αλογ. Εὐμ. 672
αἱανμα τί(ἡ) μον. αἱανμα, θρήνος, μυρολόγ.
αἱάτρευτος παλαιστ. γρ. τοῦ ἀγιάτρευτος βλ. λ.
αἱάφος Σουλιδ. Ζωνάρ. «σικίλος».

αἱάλη Σουλιδ. «θύρα» ἢ αἱάδων βλ. λ.
αἱάλη(ἡ) Ἡσ. «θύρα», καταποικητ, κλαδονή.
αἱάτεις ἀρχαῖον τὸ νόμισμα.
αἱάσι ἐπιφών. σχετιστακόπος ἢ θαυμαστικόν, ὡς
 κ. νῦν: Ἀριστοφ. Εἰρ. 1066 αἱάσι βοῖ.

αἱγὰ(ἡ) μον. κ. δημ. ἡ αἰγῆ, γίδα, κασίκα.
αἱγάρωσις-ος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ προσερχόμε-
 νος ἐς αἱγάρου: αἱγάρωειον δέρμα, κρέας.

αἱγάρωσις-ος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ προσερχόμε-
 νος ἐς αἱγάρου: αἱγάρωειον δέρμα, κρέας.

αἱγάρωσις-ος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ προσερχόμε-
 νος ἐς αἱγάρου: αἱγάρωειον δέρμα, κρέας.

αἱγάρωσις-ος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ προσερχόμε-
 νος ἐς αἱγάρου: αἱγάρωειον δέρμα, κρέας.

αἰγαγορῶθρας [ὁ] νεώτ. ὁ κυνηγῶν αἰγάγρους. **αἰγάγρος** [ὁ, ἡ] μτγν. αἰετάρια [εαργα εαεργατῆ]. **αἰγάγρος-α-ον** συνήθως Αἰγαῖον πέλαγος. **Αἰγάτος νότος** ἡ μετὰ τῇ Ἀνατ. Ἑλλάδος καὶ Μ. Ἀσίας θάλασσα. || νεώτ. ὁ τὸν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. **αἰγάτος πολιτισμός**. **αἰγανέη** [ἡ] λόχη, πρόβολος, ἀκόντιον θεραπευτικόν. : Ἰλ.β.774 δῖοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέην ἰγντες τόξοισιν τε.—ὁμοίως Ὁδ.Δ.626.

αἰγάνη μτγν. [ἐκ τοῦ αἰσῶν] ἐπίρρ. ὀρυπτικῶς, ραγδαίως, ταχέως.

αἰγά [ἡ] δέρμα-αἰγός, ἡ αἰγία, βλ. αἶγειος. **αἰγαῖον** [τὸ] ὁ ναὸς τοῦ Αἰγῆος : Δειναρχ.ἀπ.3,1. **αἰγείος-η-ον** ἐπ. κ. -α-ον ἀντὶ αἰγῆος ἀνήκων εἰς αἶγα, ὁ ἐξ αἰγός : Ἰλ.Γ.247 οἶνον εὐφρονα. ἄσκη ἐν αἰγείῳ. 2) ὁ ἐκ δέρματος αἰγός : Ὁδ.Ω.231 αἰγῖν κυνέην κεφαλὴν ἔχε.—Ἡρ.Δ.189 αἰγῆας περιβάλλονται φίλας περὶ τὴν ἐσθίατα.

αἰγαρέλαιον [τὸ] νεώτ. τὸ ἐκ τῆς αἰγίρου [λεῦκος] παραγόμενον ἔλαιον, ὡς φάρμακον.

αἰγαρίνη [ἡ] νεώτ. χημ. γλυκοζιτης ἐξαγόμενος ἐκ φύλλων ἡ φύλων αἰγίρου [λεῦκος].

αἰγαρίνος-α-ον νεώτ. ὁ ἐκ ζώλου αἰγίρου.

αἰγαρίνης-μύκης μον. ὁ ἐπὶ τῆς αἰγίρου ἀναπτυσσόμενος : Γεωη.1241 αἰγῖρον ἀπόκαφον καὶ κατὰ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ στελέχους τοῦ ἐστώτος ἐν τῇ γῇ ζῶντων ὕδατι χύσας ἐπῆχε καὶ εὐθέως ἔσονται αἱ μύκητες αἰγαρίται.

αἰγαίρος [ἡ] λευκὴ ἡ μέλαινα (Ρορλαίος nigra) : Ὁδ.Ρ.208 αἰγαίρων ὕδατοτρεφεῖν ἦν ἄλσος. Ἰλ.Δ.482 χαμῶι πέσεν αἰγαίρος ὡς, ἡ ρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἄλσος, μεγάλησι πεφύκη. || ὡς δένδρον τοῦ Ἀ.δου : Ὁδ.Κ.510 ἄλσος Περσεφονείης, μακρὰι τ' αἰγαίροι. 2) ὄνομα ἀμαρτωλῶν. 3) νεώτ. τὸ ζῶλον τῆς αἰγίρου, εὐκρίστον εἰς ἐπιπλοιοίαν.

αἰγαροφῶρος-α-ον μτγν. τόπος, ὅπου πολλὰ αἰγίροι : Μάξ.Τύρ.118, 38 βοιωτικὰ αἰγαροφῶρος.

αἰγαρών-ωνος [ὁ] δάσος αἰγίρων : Στράβ.774.

αἰγαλάτης [ὁ] μτγν. ὁ αἰγας ἐλαύνων, αἰγοδοσκός.

αἰγας-α-ον ἀντὶ αἰγῆος βλ. λ.

αἰγῆσιος-α-ο δημ. ὁ ἐξ αἰγός, αἰγίος, γιδῆσιος :

Χατζ.δ.ΜΝΕ.2209 μαλλὶ αἰγῆσιος, ἄλλως γιδῆσιος.

αἰγιάξ ὀμιλ. περὶ αἰγῶν : Εὐπ. 2.

αἰγιαλάκος-α-ον μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὁ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ὁ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ἡ παρὰ τὸν αἰγιαλόν : Ἀέτ.2,141.

αἰγιαλεύς [ὁ] γεν.-ῆος μτγν. αἰγιαλέιος βλ. λ.

αἰγιαλίτης [ὁ] θηλ.-της-ιδος μτγν. κ. νεώτ.

ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ὁ αἰγιαλέιος βλ. λ., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰγιαλόν : Στράβ.4,1,7 αἰγιαλίτιδες φῆφοι, ΑΠ10,10 αἰγιαλίτης Πάν. 2) νεώτ. αἰγιαλίτης ζῶνη (ζῶνη θαλάσσης ἀποτελούσα τὸ τεχνικὸν ναυτικὸν σύνορον χώρας τινός, ἄλλως χωρὶς καὶ ὕδατος). 3) γένος πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ἐλαδίων (eagleites). Τὰ ἐν Ἑλλάδι ἀπαντῶμενα δύο εἶδη ὄντα μᾶλλον διαβατικά τοῦ χειμῶνος λέγονται δημ. θαλασσοπούλι καὶ παρόνας.

αἰγιαλοπούλι [ἡ] νεώτ. τὸ φυτὸν γλαύκιον τὸ ξανθὸν τῆς οἰκονομίας τῶν μηχανοειδῶν, δημ. γαλοπούκα, ἀγριοφασουλία, μαγισαυλόχορτο, σερπιερία, ἀγριοδέντρο [glaucaia flaviana].

αἰγιαλός [ὁ] κ. δημ. γαλιός βλ. λ. παραλία, ἄκτις, ἀκροθαλάσσις : Ἰλ.Δ.422 ἐν αἰγιαλῷ πολυχηεῖ, Θουκλ.1,7 ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγιαλοῖς τεύχεσιν ἐκτίζοντο [πόλεις], παροιμ. αἰγιαλῷ λαλεῖς [λαλεῖς πρὸς μὴ ἀκούοντας, πᾶνε χαμένα τὰ λόγια σου]. 2) Ἱβία, ἀμυδάκης παραλία : Ξεν.Ἀν.δ.4,4 λιμὴν δ' ὅπ' αὐτῇ τῇ πέτρᾳ αἰγιαλὸν ἔχων.

αἰγιαλοφύλαξ-κος [ὁ] Πάν. τὸ νεώτ. ἀκταιωρός.

αἰγιαλοχόρτον [τὸ] νεώτ. τὸ φυτὸν ποσειδωνία ἡ ὠκεάνειος, δημ. γαλιόχορτο, ἀγριόλυκος, σταρόλυκος, θραύνα [bellardia trixago].

αἰγιαλώθης-ους-ες ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν συγχάζων Ἀριστ.Ζ1488β 7 αἰγιαλώθῃ ζῶα, ἀντίθ. πελάγια.

αἰγιαλώτης [ὁ] μον. ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν οἰκῶν. **αἰγιαλός-αδος** [ἡ] μτγν. λευκὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ἰνπ.Κωικ.218, Ἦσ. « αἰγίς » βλ. λ.

αἰγιάτης [ὁ] κ. μτγν. αἰγοάτης ὁ βατεῦων αἰγας, ὁ ἐπιδήτωρ τράγος : Πινδ.ἀπ.201, Θεόφρ.ἐπιγρ. 5,6 Πᾶνα τὸν αἰγιάταν ὀφρανίσωμεν ὄνου.

αἰγίσσος-εως [ἡ] ΑΠ9,318 βοσκή αἰγῶν.

αἰγίσσος γῆ Ζωναρ. « ἐπιτηδεία αἰγας βόσκειν ».

αἰγιάτης [ὁ] ΑΠ6,334 ὁ τρέφων αἰγας. 2) ὁ βοσκόμενος ὑπὸ αἰγῶν τόπος.

αἰγίσσας-α-ον ὅπου Ἱβία βόσκει αἰγας : Ὁδ.Δ.606 αἰγίσσας, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἡρατοῦς ἱπποδοταίαι.

αἰγίσσος [ὁ] μτγν. ὁ τρέφων αἰγας : Νόνν.Δ.1,368.

αἰγίστιον [τὸ] [ἡ] μτγν. ὄψοκα. τοῦ αἰγίστιου. κατσίκι.

αἰγίστιον [τὸ] (2) νεώτ. γένος ἐντόμων. κολεοπτέρων πενταμερῶν τῆς τάξεως τῶν πεταλοπόδων, ζῶν ἐν βραδείᾳ καὶ Γουστειοπούλῃ [αεγίστιον].

αἰγίστιος-α-ος [τὸ] Εὐστ.692 « ὁμοῖον αἰγίδι ».

αἰγίστιος Ἦσ. « αἰγίσχος ».

αἰγιδώθης-ους-ες ὁ ἔχων μορφήν οἰονεῖ αἰγός.

αἰγιδάλλιδαι [οἱ] νεώτ. ὁμοιογένεια μικρὸν πτηνῶν [αεγιδάλλιδαι ἢ καὶ παρίδαι] βλ. αἰγιδάλλος.

αἰγιδάλλος [ὁ] κ. αἰγιδάλλος μικρὸν πτηνὸν πολέμιον τῶν μελισσῶν, δημ. παπαδοῖσα, κλειδανὰς, κολογρίδα, μελισσοφάνης : Ἀριστφ. Ὀρν.888 καὶ ἐρωδιῶ, καὶ καταράκτη, καὶ μελαγκορύφῳ, καὶ αἰγιδάλλῳ. || νεώτ. γενικῶς, ὅπαν τὸ γένος τῶν αἰγιδάλλιδων, πτηνῶν ὠδικῶν τῆς τάξεως τῶν ξηροβατικῶν [αεγιδάλλος].

αἰγιδάλλος βλ. αἰγιδάλλος.

αἰγίθος [ὁ] κ. αἰγίθος κ. αἰγίνθος τὸ πτηνὸν στρουθίου : Ἀριστφ.Ζ1609 Α 31, Αἰλ.Ζ.548.

αἰγίνθημος-ον ΑΠ6,167 ὁ αἰγός κνήμας ἔχων.

αἰγικορέις-εων [οἱ] οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Αἰγικορίδα, μίαν τῶν τεσσάρων παλ. φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

αἰγίκορος μτγν. ἐπάνωμον τοῦ Πανός.

αἰγικός-ή-όν Πάν. αἰγικός, ὁ ἐξ αἰγός. 2) Διοσκ.4,29 τὸ αἰγικόν « ἀρωστικόν ».

αἰγίλιφ-πος [ὁ, ἡ] ἀπόκρυσμος, ὁρθοῖς : Ἰλ.1.15 ἡ τε κατ' αἰγίλιφος πέτρης νοφερὸν χεῖρι ὕδωρ.

αἰγίλος [ἡ] εἶδος βοτάνης, αἰγίλωφ : Θεόφρ.5,128.

αἰγίλωπικός-ή-όν μτγν. τρόπος θεραπείας τοῦ αἰγίλωπος βλ. λ. 3).

αἰγίλωπον [τὸ] μτγν. ἡ νόσος αἰγίλωφ βλ. λ. 3).

αἰγίλωφ-ωπος κ. ποιητ.-ωπος εἶδος ζιζανίου ὡς ἡ αἶρα, φυόμενον ἐν πυραῖς καὶ κριθαῖς, ἀγριόδρομο, ἀγριοδρόμη, σιδερόσταρο, ἀγριοσταρο : Θεόφρ.Αἰτ.Φ.5,15,5. 2) εἶδος δρυός, φερομένης γλυκεῖς καρπός, ἡμερὴ βολανιδία : Θεόφρ.Π.Φ.3,8,2. 3) συρρίγγιον ὀφθαλμικὸν ἐκ διανάλξεως τοῦ σακρωτικοῦ ἀσκοῦ. 4) βολεβάδος φυτόν : Πλίν.1Φ.19,95.

αἰγίνατος-α-ον ὁ τῆς Αἰγίνης : αἰγίνατα δραχμή.

αἰγίνη [ἡ] « περιωδύμενος » Διοσκ.4,14.

αἰγινήτης ἡθλ.-ῆτης-ιδος ὁ ἐξ Αἰγίνης.

αἰγινήτικός-ή-όν κ. δημ. αἰγινήτικος-η-α ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγίνα ἡ κατασκευαζόμενος ἐν αὐτῇ : Πaus.1,42,5 αἰγινήτικα ἔργα [ἀγάλματα ἀνήκοντα εἰς τὴν αἰγίνην. σχολήν], δημ. αἰγινήτικα κανάτια.

αἰγίνθη [ἡ] νεώτ. ζῶα. γένος πτηνῶν μεταναστευτικῶν τοῦ ἀβροσίμας τῶν φρυγιάδων.

αἰγινιδάι [αἱ] νεώτ. ζῶα. ὁμοιογένεια μεδουσῶν.

αἰγινόμευς-εως [ὁ] κ. αἰγινόμευς ΑΠ αἰγοβοσκός.

αἰγινόμος-α-ον παθ. βοσκόμενος, τραγόμενος ὑπὸ αἰγῶν : ΑΠ9,217 βοτάνη αἰγινόμος.

αἰγινόδος-α-ον κ. αἰγινόδος μτγν. ἔνεργ. ὁ νέμων αἰγας, αἰγοδοσκός, γιδοδοσκός, γιδάρης.

αἰγίνος [ὁ] [ἡ] μτγν. κῆνιον : Διοσκ.4,78.

αἰγίνος-η-ον (2) τὸ αἰγικός, ὁ τῆς αἰγός ἡ ἐξ αἰγός : Πάν. αἰγίνα δέρματα.

αἰγίνουρα (τῷ) νεώτ. ζωολ. ὑδροδία κοιλεντερωτά της οἰκογ. τῶν ὑδρομεδουσῶν ἔχοντα πολυχρωμον διαφανές σώμα, παρεμφερές ἀλεξιβροχίῳ.
αἰγινόφιθαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὑδροδία της οἰκογ. τῶν ὑδρομεδουσῶν ἔχοντα σώμα δισκοειδές.
αἰγινόνομοι 'Ησ. «ζῶα οὕτω καλούμενα».
αἰγίσκος (ὁ) ἡ δ' ἔχων αἰγίδα, ἀσπίδα ἐπίβητον τοῦ Διός, ὕστερον δὲ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς: 'Ιλ. Γ 426 καύρη Διὸς αἰγίσκος.

αἰγίπαν (ὁ) ὁ τραγοῦπος θεὸς Πάν: Πλούτ. 2, 311 B· 2) νεώτ. ζωολ. εἶδος πιθήκου τοῦ γένους τῶν κυνοκεφάλων.

αἰγίπλαγκτος -ον ὁ ἐφ' οὗ αἶγες πλανῶνται, ὁθεν τὸ παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 303 ὄρος... Αἰγίπλαγκτον.

αἰγινόδης (ὁ) κ. αἰγινόδης ὁ ἔχων πόδας αἰγός: 'Υμν. Οἰμ. 19, 237, ΑΠ 6, 57 αἰγινόδη Πάν.

αἰγινόδιον τὸ παδαγρικόν νεώτ. φυτὸν ποῦδες, πολυετές, τοῦ γένους τῶν σκιασανθῶν, κοινὸν παλαιᾷ ἐν Εὐρώπῃ, ἀπάνει ἐν Ἑλλάδι (ae-girrodium podagria L.).

αἰγίνουε-ποδας -ον ὁ οἶνει αἰγὸς πόδας ἔχων: 'Ηρ. 4, 25 οἰκείαν τὰ δρεα αἰγινόδας ἀνδρας.
αἰγίνοφ ΕΜ «ἀέτος».

αἰγίνουρος (ὁ) κ. αἰγίνουρον (τῷ) ἡ βοτάνη ὀνάνης, δημ. ὀνάνιδα, βροτάγκυθος, γιδόβιδαν, κατσικόχορτο: Θεόκρ. 4, 25 αἰγίνουρος καὶ κυνὴ καὶ εὐώδης μελίτεια: Φώτ. «πόα πυρρά ἦν αἶγες μένονται, ἡ τῶν ἀρχαίων ὀνάνης».

αἰγίρινος (ὁ) κ. αἰγίριον (τῷ) ὀρυκτὸν, ἐν τῶν πυροξένων μορφῇ μονοκλίνους μὲ βῆσαν νάτριον καὶ σίδηρον, συνών. ἀκμήτης.

αἰγίς (-δος) (ἡ) δέρμα αἰγός: Εὐρ. Κύκλ. 360 θαυμαλὴν ἐν αἰγίδι κλυομένην 2) ἡ ἀσπίς τοῦ Διός, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἀπόλλωνος: 'Ιλ. Β 447 γλαυκῶπις Ἀθήνη αἰγίδ' ἔχουσα ἔρπινον, αὐτ. Δ 167 Ζεὺς δέ... ἐπιστείλην... αἰγίδα πᾶσιν, αὐτ. Ο 229 λάβ' αἰγίδα θυσανόδεσσιν ('Απόλλων' 3) θύελλα, καταιγίς: Αἰσχ. Χο. 592 κἀνεύρομαι ἂν αἰγίδων φράσας κόντον 4) ἐνδυμα δερμάτινον: 'Ηρ. 4, 189 5) κηλὶς πῆς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ: 'Ιππ. Κωακ. 214 δ) τὸ πρὸς τὴν ἐντερὴν γύλον της πεύκης καὶ της ἐλάτης, τὸ ἐνδότερον δηλ. καὶ παλαιότερον, δι' ὃ καὶ βαρύτερον τοῦ ἐξώτερου: Θεόφρ. Π 3, 9, 3 7) νεώτ. φρ. ὑπὸ τὴν αἰγίδα ὑπὸ τὴν προστασίαν: ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν νόμων.—ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν ταχυρῶν.

αἰγίσκος (ὁ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τῆς αἰγός, κατσικάκι.
αἰγίφιλη (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν ἐξαπτικῶν της οἰκογενείας τῶν ιεροδοτάνων, θαμνώδες, αἰθιβαλές, περιλαμβάνον περὶ τὰ 30 εἶδη (aegiphila martinicensis L.).

αἰγλάεις δωρ. ἀντὶ αἰγλήεις βλ. λ.

αἰγλάζω μτγν. ἀκτινοβολῶ, λάμπω.

αἰγλάδνη (ἡ) νεώτ. γλαυκίτης ἀνακαλυφθεῖς ὑπὸ Ρεντζί εἶδος τι τοῦ φυτικού γέν. αἰγλή βλ. λ. 4).

αἰγλή (ἡ) φῶς, λάμψις: 'Ιλ. Β 458 ἀπὸ χαλκοῦ θαλαπλοῖο αἰγλή παμφανόωσα 2) μτφ. δάξα, γοητεία: 'Ελλ. Ρήτ. 16, 225 πόλεις, λάμπουσιν αἰγλή καὶ χάρτι, κ. νεώτ.: ἡ αἰγλή τοῦ θρόνου 3) νεώτ. εἶδ. ὁ φωτιστέονος τὸν ἄγων 4) αἰγλή ἡ τριφυλλος νεώτ. βοταν. δένδρῳ-λιον Ἰθαγενές θερμὸν χωρῶν, ἀκανθώδες, αἰθιβαλές, της τάξ. τῶν ρυτιδίων της οἰκογεν. τῶν ἐσπεριδοειδῶν (aegle ἡ cittaia tripartita ἡ trifoliata).

Τὸ ἀφέφημα τοῦ καρποῦ τοῦ, μὴ βρωσίμου, ἐν χρήσει ὡς φάρμακον κατὰ της δυσεντερίας, τὸ δὲ ἐκ τοῦ φλοιοῦ ὡς φάρμ. κατευνασπικὸν τῶν παλμῶν της καρδίας καὶ τὸ ἐκ τῶν φύλλων ὡς φάρμ. διὰ τὸ ἀσθμα 5) νεώτ. ζωολ. γένος ποδαρθάμων μαλακοσφάκων τῶν ἀθροισματῶν τῶν μακροῦρων.

αἰγλήεις-εσσα -εν κ. νεώτ., δωρ. αἰγλάεις κ. συν-

ηρ. αἰγλάς, ὁ πλήρης αἰγλής, λαμπρότητας, ὁ ἀκτινοβόλος: 'Ιλ. Α 532, εἰς ἅλα ὅλτο... ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, Πινδ. Π 4, 411 αἰγλήαντα κόσμον· Εὐρ. Ἀνδρ. 286 νῆαν αἰγλήαντα σώματα βοῶσι (αἰγλήεντα) || τὸ ὁδ. κ. ἐπιγρ. αἰγλήεντι βλοῦσαι.

αἰγλήτης (ὁ) μτγν. ἀκτινοβόλῳν: Ἀπολλ. Ρ 4, 1716.

αἰγληφόρος -ον μτγν. ὁ φέρων, ὁ διοχέων αἰγλήν || ὁ λάμπων, αἰγλήεις: Ἐπιφάν. 2, 270.

αἰγλοδολέω -ω μτγν. βιάμαι αἰγλήν, λάμπω.

αἰγλοδολία -ατος (τῷ) νεώτ. αἰγλοδολία, βλ. λ. εἰδικῶς ἐν τῇ ἀστρὸν. ἐπὶ κομήτῳ.

αἰγλοδολία (ἡ) νεώτ. διαχύσις, ἐκπομπὴ αἰγλής.

αἰγλοφανής -ους -ης ΑΠ φωταβόλος.

αἰγδοάτης (ὁ) ΑΠ αἰγδοάτης βλ. λ.

αἰγδοόλος (ὁ) αἰγδοόλος ὁ εἰδικὸν ὄνομα τοῦ Διονύσου.

αἰγδοσκόος (ὁ) ὁ βόσκων αἶγας: Αἰσων. 12 B.

αἰγδοβριμ -ατος (τῷ) νεώτ. δέρμα αἰγός.

αἰγδοβί -ακος (τῷ) ΜΕ ὁ διώκων τὰς αἶγας.

αἰγδοβόρος -ον μτγν. ἐξ αἰγίδου δοῦρας ὧν ἡ κατεσκευασμένη: Ὀππ. Ἀλ. 5, 356.

αἰγδοήλας (ὁ) εἶδος γλαυκὸς θηλαζούσης ἀπὸ τῶν αἰγῶν: Αριστ. Ζ 1, 618 B 2, πρὸ νεώτ. αἰγδοήλης.

αἰγδοήλης (τῷ) νεώτ. γένος πτηνῶν της οἰογενείας τῶν αἰγδοηλίδων: δημ. γιδόβιδάτρη, λαγούβιδάτρη, αἰγδοφόλο (τῷ) (αἰγδοηλίδες).

αἰγδοηλίδαι (οἱ) νεώτ. οἰογενεῖα πτηνῶν της τάξεως τῶν ἐπιροδωτικῶν καὶ της ὁμάδος τῶν κεκρατῶν (αἰγδοηλίδες).

αἰγδοήρας (ὁ) μτγν. ὁ θηρεύων ἀγρίας αἶγας.

αἰγδοηρικός -ή -ον μτγν. ὁ ἀναγόμενος, ἀσχο-λούμενος εἰς τὰς τῆς θήρας ἀγρίων αἰγῶν.

αἰγδοκαρα (τῷ) νεώτ. ζωολ. ἐντομα λεπιδόπτερα της οἰκογενείας τῶν αἰγδοκαραῶν λίαν καταστροφικὰ εἰς τὰς φυτείας, ἴδιως ἐφ' ὅσον εἶναι ἐπὶ κήπων, αἱ λεγόμεναι σταγίτερα σκουλήκια.

αἰγδοκαρα -ατος (τῷ) μτγν. εἶδος μαράδου | foen-pam graecum | Διοσκ. 2, 102, βλ. αἰγδοκαρασιδῆ 2) ὄνομασία ζῶων, ἐκ τῶν ἐν ἀπολιθώσει εὐρυσκομένων, ἀνηκόντων εἰς τὴν πρώτῃν ἱουραίστην περίοδον της ἱστορίας της γῆς.

αἰγδοκαρασιδῆ (τῷ) νεώτ. ὑποδιαίρεσις της φυτικής οἰκογενείας τῶν μυρσινειδῶν (aegiceratoidea Pax.) περιλαμβάνουσα ἐν μόνον γένος, τὸ αἰγδοκαρα, μικρὸν δένδρον ἄτριχον μὲ δερματώδη ἄμμοχα φύλλα καὶ λευκὰ ἀκτινωτὰ ἀνθὲ εὐσεα.

αἰγδοκαρα -ως (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων τράγῳ κέρατα 2) νεώτ. γένος φυκῶν ἐσπερίων, ἀφνης ἔχουσι τὰς κεφαλὰς αὐλακωτάς, ὅπως τὰ κέρατα τοῦ κριοῦ 3) | παλαιοντ. | γένος Ἀμμωνιτῶν της λιασίον περιόδου ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ.

αἰγδοκαρα -ω κ. -ωτος μτγν. ὁ ἔχων τράγῳ κέρατα 4) ὡς κύρ. ὄνομα, ἀστερισμὸς τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου, ὁ περιλαμβάνων τὴν χειμερινὴν τροπὴν.

αἰγδοκαρα (τῷ) δημ. ὁ αἰγδοήλης βλ. λ.

αἰγδοκαρα (ὁ) εἶδος γλαυκός: Αριστ. Ζ 1, 506 A 17 2) νεώτ. πτηνὸν της τάξεως τῶν ἐσπερίων καὶ της οἰογεν. τῶν σκολοπακιδῶν 3) νεώτ.

οἶνε! ἔχων αἰγὸς κεφαλὴν, κατσικόκεφαλος.

αἰγδοκαρα (τῷ) νεώτ. τὸ δημ. κατσικόκεφαλος.

αἰγδοκαρα -ατος (τῷ) νεώτ. καλλωπιστικὸς βάμνος, τὸ παρ' ἀρχ. περικλύμενον, δημ. ἀγιδόκλημα, ἀγριόκλημα κ. ἀγιδόφυλλα | Janicera |.

αἰγδοκαρα (τῷ) νεώτ. οἰογενεῖα φυτῶν περιλαμβάνουσα δένδρῳλια καὶ πολυετές πόας.

αἰγδοκαρα (τῷ) μτγν. εἶδος φυτοῦ διηληπτικῶ-δους εἰς τὰς αἰγας | rhododendron panchitum |.

αἰγδοκαρα (τῷ) νεώτ. μάνδρα αἰγῶν, γιδωμάντρη.

αἰγδοκαρα -ους -ης μτγν. ὁ ἔχων μέλι αἰγός.

αἰγδοκαρα (τῷ) μτγν. Διοσκ. 4, 78 «κώμενος».

αἰγδοκαρα -ως (ὁ) αἰγδοκαρας, αἰγδοκαρας.

αἰγδοκαρα -ω ΕΜ βόσκω αἶγας.

αἰγονόμια Ἦσ. «αἰθρία».
αἰγονόμιον (τό) καθ' Ἦσ. ποίμνιον αἰγῶν.
αἰγονόμος-ον ΑΠ 7,397 αἰγινόμος βλ. λ., δημ. γιδοδοσκός, γιδάρης, κατοικός: Νικ. Αλ.39.
αἰγόνυξ-υχος (ό,ή) ΑΠ ἀντὶ αἰγόνυξ.
αἰγονόδημα-ατος (τό) νεώτ. τὸ πῆδημα αἰγός: || εἰδικὸν ἄλμα τοῦ ἱπποῦ.
αἰγονόθηκας (ό) μτν. εἶδος πθήκου, φέροντος γενέον παρεμφερές πρὸς τὸ τράγου.
αἰγὸνλαστος-ον σχήμα αἰγός ἔχων: Ἑμπεδ. Σφ.140.
αἰγονόδης (ό) αἰγινόδης βλ. λ.
αἰγονόδωτα (τά) νεώτ. κ. δημ. ποίμνιον ἐκ προβάτων καὶ αἰγῶν, συνών. δημ. γιδονόδωτα.
αἰγονόδωπος-ον ὁ ἔχων πρόσωπον αἰγός: *Hp.2,46 γράφουσι τε δὲ καὶ γλῶφουσι αἰγονόδωπον καὶ τραγοσκελῆ | τὸν Πάνα |.
αἰγοςκαλής-ους-ές μτν. ὁ ἔχων σκέλη αἰγός.
αἰγόστασις-εως (ή) γλῶσσ. μάνδρα αἰγῶν.
αἰγόσσωμα-ατος (τό) νεώτ. γένος ἐντόμου κο-λεοπτέρων τῆς ὀμοιογενείας τῶν κεραμβυκιδῶν.
αἰγοτρεχέω-ω μτν. ἔχω τρήκας αἰγός: Στράβ. 822 κωδιοφόροι δ' εἰσιν, ἔρσαν οὐκ ἔχοντες, τῶν προβάτων αἰγοτριχονταί.
αἰγοτρήχος-ον νεώτ. ὁ τρήκας οἰοῦν αἰγός ἔχων.
αἰγοτρήφ-ιδος (ό,ή) μτν. ὁ πεπατημένος ὑπὸ αἰγῶν: Διον. Αλ.20,11 αἰγοτρήφεις ἀτραποί.
αἰγοτρώφια (ή) νεώτ. ἡ συντήρισις αἰγῶν.
αἰγοτρόφος-ον νεώτ. ὁ διατρέφων αἰγός: || ἐπὶ τόπου, ὁ ἐκτρέφων ἢ κατὰλληλος δι' ἐκ-τροφήν αἰγῶν: αἰγοτρόφος χώρα.
αἰγοφάγος-ον ὁ τρώγων αἰγας, ἐπίθετον τοῦ Διὸς κ. ἐν Σπάρτῃ τῆς Ἦρας: Πaus.3,15,9 Ἦραν ἐπονυάζειν Αἰγοφάγον καὶ αἰγας τῆ θεῆς θύειν.
αἰγοφθαλμικός (ό) μτν. εἶδος πολυτίμου λιθοῦ.
αἰγοφωνία (ή) νεώτ. (ατρ. ἢ ὡς βέλασμα αἰγός βροχή φωνῇ ἀνθρώπου, πάθησις ἐκ πλευριτίδας.
αἰγυπιάς (ό) εἶδος γυνός, γυνάετος: Ἰλ.Π 428 αἰγυπιοὶ γαμφύνουχες ἀγκυλογέλοιαι, *Hp.3,76 ἐφάνη ἱερήκων ἐπὶ τὰ ζεύγεα δύο αἰγυπιοὺς ζεύγεα ζωόντων, Νικ.Θηρ. 406 αἰγυπιοὶ γυνῆς τε.
αἰγυπτάριον (τό) μτν. ὄνομα τοῦ φαρμάκου κολληρίου: Αἴτ.7,101.
αἰγύπτια Ἦσ. «σύντης, ὁ καλοδοτής». **αἰγυπτιάζω** μιμοῦμαι τοὺς Αἰγυπτίους: || εἶμαι δόλιος, πανούργος: Ἀριστ.Θεσμ.922 οὐκ ἐπὶς πάλαι ἡγυπτιάζετο» 2) ὁμιλῶ τὴν αἰγυπ. γλῶσσ.-ον 3) κατακλύζομαι ὑπὸ ὑδάτων ὡς ἡ Αἰγυπτος.
αἰγυπτιακός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ Αἰγύπτου: *Αἴθν.4,150» 2) οὐδ. -ακά (τά) τίτλος τοῦ ἔργου τοῦ Ἑλλανικοῦ κ. ἀλλ.: *Αἴθν.15,697F» || νεώτ. κ. δημ. αἰγυπτιακοὶ κέραμοι, -αἰγυπτιακὴς ἀρχαιότητες, -αἰγυπτιακά λαχανικά.
αἰγυπτιασμός (ό) μν. μίμησις τῶν Αἰγυπτίων.
αἰγυπτίος-α παρ' Ὀμ.θλ.-ιν ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου: || ὡς ἐπιθ. αἰγυπτίος-α-ον ὁ προσερχόμενος ἐξ Αἰγύπτου: αἰγυπτία λιθος (ἡ θαλασσί) 2) θηλ.-ια ὄνομα οὐλοφῆς: Γαλ.3,643. Ἔπρρ. αἰγυπτίως κατὰ τρόπον αἰγυπτιακόν: ΔίωνΚ48,30.
αἰγυπτιστὶ κ. αἰγυπτιστῇ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Αἰγυπτίων: *Hp.2,46 καλέσται δὲ ὁ Πάν αἰγυπτιστὴ Μένδης» 2) μτφ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, δολίως, πονηρῶς: Θεόκρ.15,48.
αἰγυπτιώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος Αἰγυπτίῳ.
αἰγυπτιώτης (ό) θηλ.-ις νεώτ. ὁ μονίμως κατοικῶν ἐν Αἰγύπτῳ, μὴ αὐτόθῳ: || ὁ ἐν Αἰγύπτῳ γεννηθεὶς ἕξος: οἱ αἰγυπτιώται Ἑλληνες.
αἰγυπτογενής-ές ὁ ἐξ αἰγυπτιακοῦ γένους: Αἰσχ. Πέρσ.35 Πηγασαγῶν αἰγυπτογενής.
Αἰγυπτος (ή) γεν.-οιο παρ' Ὀμήρῳ ὁ ποταμὸς Νείλος: Ὁδ.Δ 477 Αἰγυπτοιο διηπείρος παταμοῖο (ἡ χώρα κ. παρ' Ὀμ. ἡ Αἴγ.) 2) παρ' Αἰσχ. ὁ βασιλεὺς Αἰγυπτος: Ἰκ.10 γάμον Αἰγύπτου παίδων.

αἰγυγία Ἦσ. «ὀφθαλμός»
αἰγυγίος (ό) κ. αἰγυγίος (ό) εἶδος π γλαυκός (strix flammea): Ἀριστ. Ζ1 592 Π 11.
αἰγώνυος (ό) γλῶσσ. «ἐμάνδρος».
αἰγόνυξ-υχος (ό,ή) ΑΠ ὁ ἔχων δύναμις αἰγός.
αἰγυγόμεματος-ον μτν. αἰγυγός βλ. λ.
αἰγυγός-όν ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς αἰγῶν αἰγός: 2) ὀφθαλμός ὁμοῖος πρὸς τὸν τῆς αἰγός.
αἶθα (ή) κ. αἶθα μν. κ. δημ. | Ἰταλ. | βοήθεια, ἐπικουρία, συνών. εὐχρηστ. ἀγιοῦτο, βλ. ἀγιοιτάρω.
αἶθαας Ἦσ. «δεσπότης».
αἶθανης Ἦσ. «διατριβών».
αἶθαρισμα (τό) δημ. | Ἰταλ. | βοήθεια, αἶθα βλ. λ.
αἶθαρος κ. αἶθαρος μν. κ. σπανίως χρ. δημ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ἀγιοιτάρω βλ. λ.: Φορτ. πραλ. 129 | ἐκδ. Ἐανθοῦδ. | θωρώντας τοὶ τέτατοις λοῆς κ. αἶθα αἶθαριβὰ σοί» || κ. ἀλληλοπαθ. -μαι: αἶθαρισταίμεθα μετ' τὸ γέγονα στὸ θέρο.
Αἶθας (ό) δωρ. ἀντὶ Αἶθης, Ἀθῆς, συνήθ. εἰς τὰ χορικά τῶν τραγικῶν.
αἶθασμος-ον κ. αἶθασμος ὁ ὑποκείμενος εἰς διαρκὴ δασμόν, φόρον: Ἐπρρ. ἐκδιδόμεν τὴν γῆν... αἶθασμον αὐτὴν καὶ τὰ ἐχόμενα... πάντα» 2) καὶ ἀντιθέτως ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δασμόν, ἀφορολόγητος (ἡ σημασία ὁμοιοσητήσιμος).
αἶθαμαι-ομαι κ. νεώτ. | συνηρ. | ποιητ. αἶθα-μαι μέλλ. αἶθασομαι ἐπ. αἶδεσσομαι μέσ. ἡδεσά-μην ὁδρ. παθ. ἡδέσθην μετ. παρακ. ἡδεσμένους ἐντρέπομαι: Ὁδ.Ζ 221 αἶδεσμαι γὰρ γυμνοῦσθαι» 2) ἔχω ἐν τιμῇ, σέβασμαι, περὶ πολλοῦ ἔχω τὴν περὶ ἐμοῦ τιμὴν τινός: Ἰλ.Ζ 442 μάλ' αἰνῶς αἶδεσμαι Τρώας καὶ Τρωάδας ἑλκεοπέπλους, Πλούτ.Παῖδ. Αἴ.10 δεῖ... γονέας τιμᾶν, πρεσβυτέρους αἶδεσθαι» 3) συμπανῶ διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, συμπαθῶ: Ὁδ.Γ 96 μηδὲ τι μ' αἶδομενος... μηδ' ἐλεείρων | ἀντὶ αἰδεσόμενος» 4) παρ' ἀπτ. διανοικτός ὁρος, παρέχω τιμᾶν, συγχωρῶ τὸν φόνον, διαλλάττωμαι πρὸς αὐτόν: Δημ. 641 τὸν ἀλόντα ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ... φεύγειν ἕως ἂν αἰδεσθῇται τινος τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονηδός» 5) νεώτ. μόνον ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἐντρέπομαι, ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ.
αἶδεσμος-ον μτν. κ. νεώτ. σεδάσμος, σεμνός, ἐντιμος: Πaus.3,5,6 ἱερὸν Πελοποννησίους πᾶσιν αἰδεσμον: || προσηγορία ἀνθρώπων προβεβηκότων ἢ ἐξόχου περιωπῆς: Ἰρηγ.Ναός. ἡγετο γέρων ἱερὸς αἰδεσμιος τὴν ἡλικίαν || νεώτ. συνήθ. τὸ ὑπερβ. -ώτατος τίτλος ἐγγάμων ἱερῶν.
αἰδεσμιότης-ητος (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. σεβασμιότης, εἶδος προσαγορεύσεως: Πάν.: || νεώτ. συνήθ. προσηγορία πρὸς ἱερεῖς ἢ αἰδεσμιότης σας.
αἶδεσις-εως (ή) «σεβασμός» 2) ἡ συγγνώμη τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος πρὸς τὸν ἀκουσίως φονεύσαντα: Δημ.528,8 τοὺς δὲ ἀκουσίως (ἀποκινυνύοντες) αἰδέσεως... ἡξίωσαν.
αἰδεστικός-ή-όν μτν. ὁ αἰδοῦμενος, ἐντροπαλός: σχολ. Εὐρ. Ἰππ.345.
αἰδεστός-ή-όν μτν. ὁ αἰδοῦς ἄξιος, σεβαστός.
αἰδέηλος-ον δωρ. αἰδέλος καταστροφικός, ἐξολοθρευτικός: Ἰλ.Α 155 ὅτε κῆρ αἰδέηλον ἐν ἀξέβλῳ ἤμπεση ὀλη, Ὀππ. Αλ.1,150 αἰδέηλος πότμος» 2) ἀγνάστος, σκοτεινός: Ησίοδ. Ἑργ.756 μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰδομένοισι κυρήσας μωμεῦεν αἰδέηλα, Ἐπρρ. αἰδέηλως, οὐδεπῶς, ἐξολοθρευτικῶς: Ἰλ.Φ 220 κτείνεις αἰδέηλως.
ἀδμημητριάτης (ό) δημ. ὁ μὴ Ὀκτώβριος ἐκ τῆς κατ' αὐτὸν ἐορτῆς τοῦ ἀγ. Δημητρίου.
ἀδμημητριάτικος-η-ο κ. ἀδμημητρήσιος δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου: αὐτὸς εἰν' ἀδμημητριάτικος | γεννηθὴ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Δημ. ἢ ἄλλως τὸν Ὀκτώβριον» || ἀδμημητριάτικα τὰ χρυσάνθεμα.

αἰδημονικός-ή-όν αἰδεστικός· σχόλ.Εὐριπ.ΐνν.78.
αἰδημοσύνη (ή) κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι πῶς αἰδῶμων, ἐντροπαλός, ἡ σεμνότης, ἡ κοσμιότης.
αἰδημῶν-ονος-ον αἰδοῦμενος, ἐντροπαλός, ἀντίθ. ἀναίδης· Ξεν.Λακ.2,10 διέπραξε καὶ αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας, αὐτ.· Αν.1,9,5 Κόρος αἰδημονέστατος τῶν ἡλικιωτῶν ἐδόκει εἶναι.
Αἰδῆς (ὁ) ποιητ. ἀντὶ Ἀδης βλ. λ.
αἰδῆς-οὐς-ές δὲ μὴ βλέπων, τυφλός· Ἐπιγρ. Ἐπιδ. παῖς αἰδῆς... κατὰ τὸ λαρὸν θεραπευόμενος τοὺς ὀπτιλοὺς ὑγιὲς ἀπῆλθε· 2) ποθ. ἀφανής· Ἡσιόδ. Α. 477 τοῦ δὲ τάφου καὶ σῆμ' αἰδῆς ποίησεν Ἀναυρος.
αἰδήσιμος-ον ἀντὶ αἰδέσιμας ποιητ. Ὀρφ. Ἀργ. 134δ.
αἰδέω μτν. εἶμαι αἰδῶς, αἰδῶνός.
αἰδέω-αν κ. -η-ον ἀδιδάλεπτος, ἀνώγει, παντατικός· Ἡσιόδ. Α. 310 οἱ μὲν ἀρ' αἰδῶν δὲ ἔχον πόνον, Θουκ. 4,20,1 ἀνάγκη αἰδῶν ὕπνῳ ἔχραν εἶχειν || Ξεν. Ἀγνα.11,16 αἰδῶς στερῆσις τ᾽ αἴφορος || νεώτ. αἰδῶς μνήμη, εὐγνωμοσύνη κτ.
αἰδότης-ης (ή) αἰδωνότης· Ἀριστλ. Οὐρ. 284 Αι.
αἰδότης-εσσα-εν αἰδῶνός βλ. λ.
αἰδῶν-ος-ές μτν. αἰδῶνός βλ. λ. αἰδῶνός ηλῶς.
αἰδῶν-ή-όν ποιητ. ἀμαυρός, σκοτεινός· Ἀπολλ. Ρ.1,389 αἰδῶν ἡγνύς.
αἰδοιικός-ή-όν μτν. ὁ τῶν αἰδῶν· αἰδοικὴ χώρα τὸ μέρος τοῦ σώματος οὗτο τοῦ αἰδοῖον.
αἰδοίτης-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ φλεγμονή τὸν ἐξωτερικὸν γεννητικὸν μαρίων, πρβλ. κολλητῆς.
αἰδοιογραφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπιστημονικὴ περιγραφή τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, αἰδῶν.
αἰδοιοδυνία (ή) νεώτ. ἡ κατὰ τὰ αἰδοῖα δόδυνη.
αἰδοιολεϊκτής (ὁ) Ἥσ. ὁ λείων, ὁ λευχῶν τὸν αἰδοῖον πρὸς ἀφοροδιστικὴν ἀπάλαισιν.
αἰδοιολογία (ή) νεώτ. σύστημα περιγραφῆς τῶν αἰδῶν.
αἰδοῖον (τό) οὐσ. τὸ γεννητικὸν ὄργανον ἀνδρὸς ἡ γυναικὸς, τὰ ἄλλα ἀπόκριφα μέρη, συνήθ. εἰς πληθ.· Ἰλ. Ν. 568 βάλε θυροῖ αἰδῶν τε μεσηγὺ καὶ ὁμφαλοῦ, Ἡρ. 2,48 μέζον τε ἔχει τὸ αἰδοῖον καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος· 2) αἰδοῖον θαλάσσιον ζῶον θαλάσσιον, ποιητ. respatula· Ἀριστλ. ΙΦ. 532 Β.
αἰδοῖος-αν ὁ θεωρούμενος μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, σεβαστός, σεμνοπρεπής παρ' Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. μόνον ἐπὶ προσώπῳ. ἐνίστα κ. ἐπὶ θεῶν· Ἡσιόδ. Θ. 44 γένος θεῶν αἰδοῖον συνηθέστ. ἐπὶ βασιλέων κ. προσ. ἐπιφανῶν ἡ γερόντων· Ἰλ. Δ. 402 αἰδοῦσθαι βασιλέως ἐνίπην αἰδοῖα ο' || κ. ἐπὶ γυναικῶν ὅλῳ αἰδοῦς (σεβασμοῦ), συζύγων, παρθέων· αὐτ. Β. 514 παρθέων αἰδοῖα || κ. ἐπὶ ξένων, ἱκετῶν, ἔξιων προστασίας· Ὀδ. Ι. 271 ὅς ξείνοισιν ἔμ' αἰδοῖσιν ὀπηδαί, ὅθεν κ. συνών. τοῦ ἱκέτης, αὐτ. Ο. 373 αἰδοῖσιν ἔδωκα || μετὰ τὸν Ὀμ. κ. ἐπὶ πραγμ.· Πίνδ. Π. 5,18 αἰδοῖσταιον γέρας· Ἀισχ. Ικ. 30 αἰδῶς πνεύματι χώρας· 2) ἐνεργ. αἰδῶμων, ἐντροπαλός· Ὀδ. Ρ. 578 κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης—Πλάτ. Ν. 943 Ε ἐν παραθέσει ποιητικῷ χωρίῳ || συγκρ. αἰδοῖότερος κ. μτν. -έστερος, ὑπερθ. -ότατος κ. -έστατος.
αἰδοιοσκοπία (ή) κ. -σκόπησις (ή) νεώτ. ἡ Ιατρικὴ ἡ ἐξέτασις τῶν αἰδῶν.
αἰδοῖωδης-ους-ες ὁ ὁμοῖος, παρεμφερὲς πρὸς αἰδοῖον· Ἀριστ. Ζ. 154 Β Β
αἰδῶιως μετὰ σεβασμοῦ.
αἰδέομαι (μτν. αἰδόμενος) ποιητ. ἀντὶ αἰδέομαι βλ. λ.
Αἰδῶς (ὁ) Ἀδης· Ἀντίμ. πορὰ Παν.· 2) ἐπ. γεν. Ἄιδος, ὡσεὶ ἐξ ὀνομαστικῆς Ἀἰς.
αἰδοσσύνη (ή) αἰδημοσύνη βλ. λ.· ΑΒ. Φώτ.
αἰδοφοῖται Ἥσ. «οἱ λειπτοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἄγγυς θανάτου ὄντες».

αἰδῶφρον-ονος-ον ὁ σεβόμενος, ὁ τιμῶν· Σοφ. OK 237 ὁ ξένος αἰδῶφρονος.
αἰδῶρη (ή) ὁμοῖα, ἀνάοια· Ὀδ. Μ. 41 ὅς τις αἰδῶρη πάλαι (ἐξ ὁμοῖας).
αἰδῶρης-εσσα-εν μτν. αἰδῶς βλ. λ.
αἰδῶρις-εως ποιητ. -ιος κ. -ας (ὁ) ἡ δὲ μὴ γινώσκων, ἀμαρῆς, ἀπειρας· Ὀδ. Κ. 282 χώρου αἰδῶρις ἔων.
αἰδῶρεθικός ὁμο. -θικός παρὰ νομος, ὁνομος· Πίνδ. Ι. 63 αἰδῶρεθικός θῆρας τὸ δικαίον ἀγνοοῦντες, ἄλλως οἱ ἐκτός νόμου ὄντες.
αἰδῶρος-ον ἑτερ. τ. τοῦ αἰδῶρις βλ. λ.· Ἀλκ. πορὰ Παν.
αἰδῶρυτος-ον κ. ἀνδῶρυτος ὁ μὴ ἔχων μόνιμον κατοικίαν, πλάνης· Ἀριστ. Φ. Λυσ. 809 Τίμων ἦν τις αἰδῶρυτος ἀβάτοις ἐν σκώλοισι, Δημ. 786,10 ἀπειστός, ἀνδῶρυτος, ἀμεικτός || μτφ. ὁ ἀποθῆς τὰ φρονήματα· Φιλ. 2,112 || Διον. Ἀλ. 1,15 νῆσος ἀνδῶρυτος (ἐπιηλέουσα). Ἐπιγρ. αἰδῶρυτος.
αἰδῶλος Ἥσ. θρασυς, ΕΜ αἰδῶλος.
αἰδῶ (ή) ἀντὶ αἰδῶς· Φιλστ. 9.
Αἰδωνεύς-έως (ὁ) ποιητ. τύπος τοῦ Ἀδης· Αἰσχ. Πέρσ. 649 Ἀιδωνεύς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης.
αἰδῶνία Ἥσ. «θανάσιμα».
αἰδῶος ΕΜ αἰδοῖος.
αἰδῶς-αὖς (ή) ὁ ἀπὸ παντὸς αἰσχροῦ ἠθικός φόβος, ἐντροπή· Ἰλ. Ο. 657 οὐδ' ἐκείδασθεν ἀνὰ στρατὸν ἴσχε γὰρ αἰδῶς καὶ δέος, Θουκ. Ι. 84,3 αἰδῶς σφαρσύνει πλείστον μετ᾽ ἔχει, Ἡρ. Ι. 8 ἄμα κιδῶν ἐκείδουμένη συνεκδοῦται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή || Πλάτ. Πρωτ. 322C αἰδῶς καὶ δίκη οὗς βάσις ἐνδομωμένης πολιτείας· 2) εὐλάβεια, σεβασμός· Αἰσχ. Πέρσ. 699 εἰπὲ καὶ πέρανε πάντα, τὴν ἔμην αἰδῶ μεθεῖς· 3) πᾶν δ. π. προκαλεῖ ἐντροπήν, συσταλήν· Ἰλ. Ε. 787 αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα || τὰ αἰδοῖα, τὰ γεννητικὰ ὄργανα, ὡς ἐξ αἰδοῦς (ἐντροπῆς) ἀποκρυπτεῖται· Ἰλ. Β. 262 χλαῖν τε πτῶνα, τὰ γ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει· 4) μεγαλοῖον, ἀξιοπρέπεια· Ὑμν. Διὶ 214· 5) προσωποποίησης τῆς αἰδοῦς, ὡς θεᾶς συνέδρου τοῦ Διὸς καὶ γροφῶς τῆς Ἀθηνᾶς.
αἰδῶσσα Ἥσ. «αἰδουσα».
αἰδῶσταιον Ἥσ. «τεχνία».
αἰδῶ ἰων. κ. ποιητ. ἀντὶ αἰδῶ βλ. λ.
αἰεγενέτης (ὁ) ποιητ. ἀντὶ αἰεγενέτης.
αἰεγενής-οὐς-ές μτν. αἰεγενέτης.
αἰεμνηστος-ον ποιητ. αἰεμνηστος.
αἰέν κ. ὥρ. αἰός ἀντὶ αἰεί.
αἰένιος-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ αἰένιος.
αἰένικός (ὁ) ΕΜ αἰδῶς οἶκος.
αἰένυπνος-ον ὁ κοιμῶν εἰς αἰώνιον ὕπνον. ποιητ. ἐπὶ τοῦ θανάτου· Σοφ. OK 1578 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.
αἰετήνιος μτν. ὡς δεῖός, δίκην αὐτοῦ.
αἰετῆτος-αν Ἐπιγρ. ὁ τοῦ αὐτοῦ τῆς στήνης ὁ τοῦ αὐτῶματος βλ. λ.
αἰετός μτν. ἀντὶ αἰετίας.
αἰετός (ὁ) ἀντὶ δετῶς βλ. λ.
αἰζήως-εσσα-εν μτν. ἀντὶ αἰζῆς.
αἰζήως-ον ποιητ. ἰσχυρός, ρωμαλέος· Ἰλ. Ρ. 520 ὅδ' ἔχων πέλκεων αἰζήως ἀνὴρ, πρβλ. αἰζῆς.
αἰζήλας-ον ὁ αἰζήλος, σφιγγῆλος, ἐπὶ μαχητῶν, θηρευτῶν, ἀθλητῶν· Ἰλ. Π. 716 ἀνέρι αἰετῶμενος αἰζήλ τε κρατερὸς τε, Ἡσιόδ. Ἐργ. 441 τοῖς δ' ἄμα τεισσορακοστατῆς αἰζῆδος ἐπιστο· 2) ὡς οὐα ἐφηβος, νεανίας· Ὀδ. Μ. 440 κρήνην νεῖκεα πολλὰ δικάζομένην αἰζῆων, Κρατ. 95 κταμένους ἐπὶ αἰζήτοισι.
αἰζόροτος Ἥσ. «ἐφηρατός».
αἰήτες-ον ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστοῦ, πιδανῶς οὐκ ἀσχετον πρὸς τὸ ἄπτος, φουσῶν, κατ' ἄλλους ἀγρίους μανθίνους, κατ' ἄλλους μέγας· Ἰλ. Σ. 410 ἡ καὶ ἀπ' ἀμφοτέροιο πέλωρ αἰήτων ἀνέστη χυλάων.

αἰητός ἰδί ὄψρ. ἀντὶ ἀετός, αἰετός.
αἰθαλόεσ-ον μτγν. Εἰμ αἰθαλόεσ δ πληρὴς αἰθάλης, αἰθαλάει· 2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα κεκαυμένου πράγματος, σκοτεινότερος κατὰ σχολ. κ. τεσσάρων· Νικ.Ἐπρ.566 ἐπὶ μυρμηκῶν.
αἰθαλίη (ἡ) κοινά· Ἰππ.Γυν.1,91, ΠΔ Ἐξοδ.9,8 πληρὴς τῆς γείρας αἰθάλης καμινάλας· 2) τὸ ἐξατμιζόμενον ἢ ἐξατμισθέν· Ζώσ. Ἀλκ.250 Β· 3) Εἰμ αἰθάλη δὲ ὁ ἀπὸ ἀσθέντος καπνός·.
αἰθαλόης-οὐς-ές ἀντὶ αἰθαλάει· Ὀρφ. Ὑμν.8,13.
αἰθαλίθας Ἦσ. «τὰ ἐν τῷ σίτῳ γιγνόμενα ἢ τοὺς ἐν τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου»·.
αἰθαλίον (τὸ) νεώτ. ἄλλως φουλίγιον γένος μυξοφύτων, οὗ τὸ κυριώτερον εἶδος ζῆ ἀσπροφυτικῶς ἐπὶ σσηπομένων ἀντικειμένων, οἷον ξύλων κτλ.
αἰθαλίων-ωνος πιδαν. ὅς αἰθαλόεσ 2)· Θεόκρ. 7,138 αἰθαλίωνες τέττιγες.
αἰθαλόει-εσσα-εν κ. συνηρ. -οὐς-αῖσσα-οὐν ὁ πληρὴς αἰθάλης, καπνισμένος· Ἰλ.Β.415 Πριάμοια μέλασθρον | αἰθαλόεν· 2) φλογερός, πυρώδης· Ἡσιόδ.Θ.72 ἔχων βροντήν. ἢ δ' αἰθαλόεσται καρυῶν· 3) ἐρυθρόφαιος, τεφρόδενος, ἔχων χρώμα αἰθάλης βλ. λ· Νικ.Ἐπρ.566.
αἰθαλομομφία (ἡ) μων. μεγάληγορία, καμπορημοσύνη, κενὴ κόφησης, ἀλαζονεία.
αἰθαλος ἰδί φλόξ καπνίζουσα, καπνία, αἰθάλη· Εὐρ.Ἐκ.91 κατὰ δ' αἰθάλο κηλίδα... κέχρωσται 2) ἐπιθ. τεφρόχρους, αἰθαλόεις 2) βλ. λ· 3) Ἦσ. «αἰθαλός ἡ τοῦ πυρός ἀποφορά» καὶ ἡ ἐν τῷ ὀρώφῳ αἰθάλη·.
αἰθαλώ-ω πληρὸν αἰθάλης· Εὐρ. Ἠλ.1140 φραύρει δέ μοι μὴ σ' αἰθαλώσῃ πολὺκωνον στέγος πέπλου· 2) παθ. κατακαίωμαι ὑπὸ τοῦ πυρός.
αἰθαλόθης-οὐς-ές αἰθαλόεις, γεμάτος καπνία· Ἀριστλ.Κόσ.395Α.26 ὁ μέλος Ἦσ. «κακοθύτης»·.
αἰθαλώσις-ως (ἡ) μτγν. εἰς πληθ. ἡ ἐξ αἰθάλης ἀμύσσεισ· Μάξ.Τύρ.41,4 αἰθαλώσις.
αἰθαλωτός-ή-όν μτγν. κεκαυμένος· Λυκόφρ.338 ὁ μαυρισμένος ἀπὸ καπνιάν.
αἰθαίνων (τὸ) νεώτ. χημ. ἀέριον ἀχρουν καὶ ὁσμον, εὐφλεκτον καὶ εὐκόλως ὕψροποιούμενον,
αἶθε ἐπ. ἀντὶ αἶθε· Ἰλ.Α.415 αἶθ' ὀφελος παρὰ νηυσὶν ὀδόκρυτος καὶ ἀμύμων ἠδθαί.
αἰθεραναισθησία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' εἰσπνοῆς αἰθέρος ἐπιτυγχανομένη ἀναισθησία τοῦ πάσχοντος πρὸς ἐπέλθειν ἐκτρέψεως.
αἰθερας ἰδί δημ. ὁ αἶθρ βλ. λ. ποιητ. κ. ἀντὶ οὐρανός· Σολωμ. καὶ ἡ φυχήλα του εἰς τὸν αἶθρα | γρήγορα ἀνέβαινε πρὸς τὸν αἶθρα.
αἰθεραμβάττω-ω ΑΠ αἰθεροβατῶ.
αἰθέρια ἐλαία (τὰ) νεώτ. χημ. ἔλαια εὐρισκόμενα ἐντός ἢ μεταξὺ εἰδικῶν ἐκκριτικῶν κυττάρων τῶν φυτῶν | εἰς τὰ φύλλα, ἀνθη, καρποὺς, ρίζας | καὶ ἐξ αὐτῶν χημικῶς ἐξαγομέας εἶναι ἀχροα ἢ ὑποκίτρινα, σπανίως δὲ κιανὰ ἢ πράσινα καὶ ἔχουσι τὰ πλείστα εὐάρεστον ὁσμὴν ἀποτελοῦνται ἐκ μεζέως διαφόρων ὀργανικῶν οὐσιῶν, γενικῶς δὲ εἶναι πτητικά· χρησιμεύουσιν ὡς πρῶτοι ἔλαι πολυτῶν χημικῶν προϊόντων, ἰδίως φαρμάκων καὶ ἀρωμάτων.
αἰθερίος-ον κ. -α ὁ τοῦ αἰθέρος, ὁ ὀφθαλμ. εὐρισκόμενος· Σοφ.ΟΤ.1082 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι, νεώτ. αἰθέρια ὕψη· 2) νεώτ. ἐπιθ. χαρὰ κτηρηστικὸν λεπτότητος, διαυγείας, ὠραιότητος· αἰθερίον σῶμα· 3) ὁ ἐξατμιζόμενος, ὁ πτητικός· αἰθερία ἐλαία βλ. λ. Ἐπιφρ. αἰθερίως.
αἰθερίωθης-οὐς-ές ὁμοίος μὲ αἰθέρα, Ἠράκλειτ. Ἀλλ.36 αἰθερώδης βλ. λ.
αἰθεροβίων-ωνος (ἡ) μων. ὁ οἰκνεῖ ἐν τῷ αἰθέρι βίων· ἢ περὶ αἰθερίων σκεπτόμενος.
αἰθεροβαττω-ω μτγν. βαδίζω εἰς τὸν αἶθρα, λέγ. κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων | Φιλ.1,506.

αἰθεροδότης ἰδί μτγν. εἶδος χορευτοῦ ὁμοιοβάτου· ἢ νεώτ. ὁ οἰκνεῖ βαδίζων εἰς τὸν αἶθρα, ὁ ἐκτός τῆς πραγματικότητος ζῶν, οὐτοπιατής.
αἰθεροδοσκός ἰδί μτγν. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ζῶν.
αἰθεροδρόμει Ἐπιφρ. διατάσχει τὸν αἶθρα.
αἰθεροδρόμος-ον ὁ τὸν αἶθρα διατρέχων· Ἀριστφ. Ὀρν.1393 πατεινὸν αἰθεροδρόμων.
αἰθεροειδής-οὐς-ές μτγν. αἰθερώδης.
αἰθεροεὐδαιμόνος ἰδί νεώτ. ὁ λοθραῖως πωλὼν αἶθρα.
αἰθερόλαμνος ποῦ λάμβναι εἰς τὸν αἶθρα· Σολωμ. Μπαύρον τὰ αἰθερόλαμνα φτερά.
αἰθερολαμνής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι λάμπων· Μαν.4,29.
αἰθερολογέω-ω μτγν. ὁμιλῶ περὶ τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ὁμοίων | ἐπὶ τὸν φιλοσόφον Θάλητα· Ἀναξίμανδρος | Διογ.Λ.2,5.
αἰθερολόγος-ον ὁ ὁμιλῶν, ὁ πραγματευόμενος περὶ τοῦ αἰθέρος ἢ τῶν ἀστρων κτ· Διογ.Λ.2,4· 2) νεώτ. ὁ ἀερολόγος, οὐτοπιαστής, κενολόγος.
αἰθερομανής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μανίαν τῆς αἰθεροποιίας, ἥτοι τῆς δι' αἰθέρος μέθης.
αἰθερομανία (ἡ) νεώτ. τὸ πάθος τῆς δι' εἰσπνοῶν ἢ πόσεως αἰθέρος μέθης, ἐπιφερούσης τὴν βραδείαν δηλητηρίασιν ἀνάλογον πρὸς τὸν ἀλκοολισμόν.
αἰθερονομος-ον Ἦσ. «αἰθεροδοσκός»·.
αἰθερονόμει-ω μτγν. κυβερνῶ τὸν αἶθρα.
αἰθερονομαί-ομαι μτγν. κ. νεώτ. διαμένω εἰς τὸν αἶθρα· σγλ. Ὀππ. Ἀλλ.201· ἢ νεώτ. ἐπὶ ὕγρῳ ἢ στερεῳ σώματι ἀντὶ ἔξαερόμαται.
αἰθεροπληγικός-ον μτγν. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι περιηλανάμενος· Ὀρφ. Ὑμν.6,1.
αἰθεροποίησις-ως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ μετατροπὴ ἀλκοολῶν καὶ φαινολῶν εἰς αἰθέρας.
αἰθεροπόρος-ον μων. ὁ δία τοῦ αἰθέρος παρευόμενος, ὁ διερχόμενος δι' αὐτοῦ.
αἰθεροποισία (ἡ) νεώτ. τὸ πίνειν αἶθρα, τὸ μεθύσκεισθαι δι' αἰθέρος, ἡ αἰθερομανία βλ. λ.
αἰθεροπότης ἰδί νεώτ. ὁ ἐμμανὼς πίνων αἶθρα, ὁ ἀγαπῶν νὰ μεθύσκειται δι' αἰθέρας.
αἰθερώδης-οὐς-ας μτγν. ὁμοίος, ἀνάλογος με αἶθρα· Πλάουτ.2,432 F.
αἰθήεις-εσσα-εν μτγν. αἰθαλόεις 3) βλ. λ.
αἰθήρ-ερος (ὁ, παρ Ὀμήρ. ἢ | τὸ ἀνώτατον στρώμα τῆς ἀτμοσφαίρας νοούμενον ὡς λίαν λεπτόν καὶ διαγυγές· Ἰλ.Ο.192 Ἀθής δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόκεντα, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρύν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν,—αὐτ.8412 Ζεὺς αἰθέρι ναῖων,—Σοφ.ΟΤ.867 νόμοι δι' αἰθέρα τεκνωθέντες· 2) γενικώτερον, οὐρανὸς ἀνέφελος· Ἰλ.Ο.556 ὅτε τ' ἔηλετο νήνεμος αἰθήρ· 3) ἀήρ· Αἰσχ.Πρ.1044 αἰθήρ δ' ἐρεθίζεται βροντῇ σφακέλω τ' ἀγρίων ἀνέμων· 4) τὰ παρ' ἀρχ. λογίζμενον πᾶν μτγν στοιχείον τῆς φύσεως· Πλάτ. Ἐπιν.981C· ἢ παρ' κατ' Ἀναξ.γλ.1,5 ὁ πᾶρ τεχνικὸν κατ' Ἀριστλ.Κόσ.392 Α.5· ἢ τὸ βεῖον στοιχείον ἐν τῇ ἀνθρώπινῃ φυκῇ· Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,34· 5) τὸ κλίμα· Εὐρ. Ἀλκ.594 αἰθέρα τὰν Μολοσσῶν· ὁ νεώτ. στοιχείον ὑποθετικόν, μὴ σταθμητόν, ἀμειογενές, ἐλαστοκίωτον, πληροῦν τὸ σῆμνον καὶ τὰ κενὰ διαστήματα μεταξὺ τῶν σωμάτων, ἀκίνητον, ἐπιδεκτικὸν ὁμων κυμάνσεων ταχυτάτων· 7) νεώτ. χημ. ὕγρον ἀχρουν χαρακτηριστικῆς ὁσμῆς καὶ λίαν εὐανάγκειον· 8) αἰθέρας νεώτ. χημ. τάξις ὀργανικῶν ἐνώσεων παραγομένων ἐκ τῶν ἀλκοολῶν ἢ τῶν φαιναλῶν,
αἰθήρ-ές ὁ καίων, ὁ φλέγων· παροιμ. αἰθὴς πέπλος μτφ. (ἐκ τοῦ δηλητηριασμένου πέπλου τοῦ Ἡρακλέους τὸ σταλνέας αὐτῷ ὑπὸ τῆς Διῶνείρας), λεγομένη ἐπὶ τῶν δημογῶν· Ζηνόδ. 1,33 ἐπὶ τῶν ὑπεκκαίνων καὶ φθειρόντων καὶ διαβολὰς ποιοούντων·.

αἰθινός-η-ον καθ' Ἡσ. ὁ Ὀρμύς. ΕΜ εἰσθαφ. κα-
πνός. 2) ΕΜ αἰθίνα ξύλα (τὰ ἐκκαυστά).

αἰθιόνημη-ατος (τὸ) νεώτ. γένος ἄγριων φυτῶν
τῆς οἰκογενείας τῶν **σταυρανθῶν** τῆς φυλῆς τῶν
λεπιδίων, περιλαμβάνοντα ἄγρια πολυετή, χθα-
μαλά, ἔχοντα φύλλα σαρκώδη καὶ ὄνθη λευκὰ ἢ
ροδόχρσα, φυόμενον καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ ὄρεων καὶ
πετρωδῶν τόπων | αἰθιόνημα τ. ὅν. |

αἰθιονίζω μτν. ὁμιλ. τὴν αἰθιόνην γλῶσσαν
|| εἶμαι ὁμοιος μετ' Αἰθίονα. Ἡλ.δ.δ.10,39.

αἰθιονικός-ή-ον κ. αἰθιόπιος-α-ον ὁ τῶν Αἰ-
θιόπων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Αἰθίονας.

αἰθιονίς-ιδας (ἡ) ὡς ἐπὶ θ. ἡ αἰθιόνη | Ἡρ.3,19
τοῦς ἐπισταμένους τὴν Αἰθιοπίδα γλῶσσαν

2) ὡς οὗτο ἐπὶ κόνιν ποῖμα τοῦ Ἀρκτίνου. 3) ὁ-
νομα φυτοῦ, πιθ. εἶδος ἐλελιφάσκου. Δισκ.4,104.

αἰθιοφ-οπας θηλ. αἰθιόπιος-ιδος σπαν. ἡ αἰθιοφ
πληθ. αἰθιόπηες ἐκ τοῦ αἰθιοφ, ὁ ἐξ Αἰθιοπίας. |
Α.423 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοφίης χηλὶς ἔδει κα-
τὰ δαίτα | ὁ Ζεύς. 2) γέν. κ. κατὰ τὴν κυριολ.
| αἰθω, ὅφ. | ὁ μελάγχρους, ὁ εἰς μίαν τῶν μελαφῶν
ἦτοι αἰθιοπικῶν φυλῶν | καθ' Ἡρ. κατακουσῶν
πρὸς ἀναταλαίς καὶ θυμῶσι. | ἀνήκων. παροιμ.
αἰθίονα σμῆχειν (ἐπὶ τῶν ἀνεπιδέκτων διορθώσε-
ως). 3) εἶδος ἰχθύος. Ἀγ.δ.σρχ.109,3.

αἰθολικώδης-ους-ες μτν. ὁ ἔχων αἰθολικά, φλύ-
κταιναν, φουσκάλα. Γαλ.19,71.

αἰθόλιξ-κος (ἡ) φλύκταινα ἐκ καύματος, δημ.
καθοφουσκάλα. Ἰνν.Υγρ.6.

αἰθιοφειά-ειν (ἡ) νεώτ. λευκὴ κρυσταλλικὴ
οὐσία, ἀντιδρῶν ἡμικρυνῶν καὶ νευραλγῶν, χρή-
σιμος δι' ὑποδορείους ἀναισθητικὰς ἐνέσεις.

αἰθός (ὁ) τὸ καύμα, ὁ καύσων. Εὐρ.ἱκ.208 αἰ-
θον ἐξανύνασθαι θεοῦ (δ.γ. αἰθρον).

αἰθός-ή-ον κεκαυμένος, διαπύρος. 2) μέλας,
ἀσβολωμένος. Ἀριστ.Θεορ.246 ἰαθ τῆς ἀσβό-
λου, αἰθός γενγνῆμαι.

αἰθουσα (ἡ) ὑπόστεγον, στοὰ τῆς ἀμνηκῆς οἰ-
κίας. Ὁδ.Λ.449 ὑπ' αἰθούης εὐερέως σὺλῃς,
αὐτ.Θ.57 πλῆλτα δ' ἄρ' αἰθουσαίς τε καὶ ἔρκαα
καὶ ὅμοιαι ἀνδρῶν. 2) Δισκ.4,78 « κενώων ».

3) νεώτ. εὐρύχωρον δωμάτιον, συνήλως τὸ πρὸς
ὀδοδοχῆν || καθόλου πᾶς εὐρύς ἐστρατευμένος
χώρος τελετῶν, διαλέξεων, συναυλιῶν θεάτρου
κττ. | αἰθουσα συλλόγου, αἰθουσα ἐπιστορίου,
αἰθουσα τελετῶν, αἰθουσα τοῦ θρόνου. 4) αἰ-
θουσα τὸ κυνάπιον νεώτ. φυτὸν ποάδες, μονακ-
τές, τῆς οἰκογενείας τῶν σκιαδοφόρων.

αἰθοφ-οπος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ὅφιν πυρὸς, λάμψαν,
ἀστράπτων, παρ' Ὀμ. ἐπὶ μετὰλλων. Ἰλ.Δ.495 κε-
κορυβημένος αἰθιοπὶ χαλκῷ || κ. ἐπὶ οἴνου. αὐτ.Α.462
ἐπὶ δ' αἰθίονα οἶνον λαβεῖν || ἀπαξ ἐπὶ κανοῦ
μετὰ φλογός, ὡς τὸ αἰθολὰς βλ. λ. | Ὁδ.Κ.152 ἰδον
αἰθίονα κανόν. 2) μτν. ἀκοτεινός, ὁμαυρός. |
Ὀππ.Ἀλ.1,133, Ἑλλ. Ἀνθ.3,166 αἰθίονα κισσῷ. 3) μτφ.
πυρρότης, ὀξύς, βίαιος, παράφορος, ἀπεχθής μι-
σητός. Ἡσιόδ. Ἑργ.363 ὁ δ' ἄλλοτεται αἰθίονα λι-
μόν. ΑΠ.5,217 αἰθόφ βασιανήν.

αἰθραῖ Ἡσ. « χεῖμας ».

αἰθρῶν (ἡ) ποιητ., μτν. αἰθρα καθαρὸς αὐ-
ρανός, εὐδία, αἰθρία βλ. λ. | Ἰλ.Ρ.646 Ζεὺ πάτερ,
ποήσαν δ' αἰθρην, θός δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,
Ἀριστ. Ὀρν.778 κύματά τ' ἐσσεσθαι γίνεσθαι αἰ-
θρην. 2) ὁ ἀήρ, ὡς στοιχεῖον τῆς φύσεως.

αἰθρηνγενέτης (ὁ) γένόμενος ἡ γεννηθεὶς ἐν τῇ
αἰθρῇ, αἰθρία βλ. λ., ἐπὶ τοῦ βορρᾶ. Ὁδ.Ε.296
Ζεῦ πάτερ τε θυσαῖς καὶ βαρέης αἰθρηνγενέτης.

αἰθρηνγής-οός-ης κ. νεώτ. αἰθρηνγενής βλ. λ. |
Ἰλ.Ο.171 ὑπὸ βίῃς αἰθρηνγενέος βορέαο.

αἰθρήεις-εσσα-εν μτν. αἰθριος βλ. λ.

αἰθρία (ἡ) ἰων. αἰθρία ἀνέμελος αὐρανός, εὐδία,
ἐξαστερία. Ἡρ.7,188 αἰθρίης καὶ νηνεμῆς, Ἀριστ.

Μετ.342Α.12 αἰθρίας οὐσης. 2) καθαρὸς καὶ φυ-
κρὸς ἀήρ τῆς νυκτός. Ἡρ.2,68 θερμότερον ἔστι
τὸ ὑδρὸν τῆς τε αἰθρίας καὶ τῆς θύρεσσου.

αἰθρία-ία κ. νεώτ. καθιστὰ αἰθρίον. Ἀριστ.
Πρ.941Α.4 ἀέρα αἰθρίαζω. 2) νεώτ. ἀμτθ. γί-
νομαι αἰθριος. ὁ καιρὸς αἰθρίαζει | ἐναυλῶναι ὁ
καιρός. || μτφ. ὁ πολιτικός ὁρίζων ἡθρίασα.

αἰθριακή (ἡ) μν. κ. δημ. αἰθρία κατὰ τὴν
νύκτα, νυχτοξαστερία. ὅσες νερόν τοῦ Μ. Ἀγί-
σμου εἰς αἰθριακήν | δι' ἑξορκισμὸν.

αἰθρίασις-εως (ἡ) μτν. ἀποκατάστασις αἰθρίας.

αἰθρίασμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. αἰθρια-
σμα, ἡ εὐδία, ἐξαστέρωμα, ἐξαστερία.

αἰθρίασις-ω ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα, θροσίζω. |
Ἰνν.Νούσ.3,17. 2) ἀμτθ. ἐπὶ τοῦ αὐρανοῦ, εἶμαι
ἡ γίνομαι ἀνέμελος. Ὁδ.Ρ.49,5 ὡς δ' ἡθρίασις.

αἰθρίασιον (τὸ) Πάπ. μικρὸν αἰθρίον, μικρὸς
πρόδρομος (ἐπὶ οἰκημάτων).

αἰθρίαζω (ἡ) νεώτ. φάρμακον κατὰ τὸν πνευ-
ματισμὸν, χρησιμολογούμενον ἐξωτερικῶς ὡς ὀλοφῇ
αἰθρινός-ή-ον Ἡσ. « προώνας ».

αἰθριοποιέω-ω κοιμῶμαι ἐν ὑπαιθρῷ. Θεάκρ
8,78 τὸ θέρεας παρ' Ὀδωρ βέον αἰθριοποιεῖται.

αἰθριοποιεῖται (ἡ) νεώτ. τὸ κοιμᾶσθαι ἐν ὑπαιθρῷ.

αἰθριοποιέω-ω γλῶσσιν. ποιῶ αἰθρίαν βλ. λ.

αἰθριος-ον νεώτ. -ια-ιον ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας,
διαυγής, καθαρὸς. Ἡρ.2,25 αἰθρίου τε ἔοντος
τοῦ ἡέρος καὶ ἀλαετῆς τῆς χώρας || νεώτ. :

καιρός αἰθριος || αἰθριο ἀνεμοὶ οἱ καθιστάνον-
τες τὸν αὐρανὸν ἀνέμελον, ἰδῶς οἱ βόρειοι. Ἀ-
ριστ.Μετ.364Ρ.29. 2) ἐπὶ θ. τοῦ Διός. Ἀριστ.
Κόσ.401Α.17. 3) ὑπαίθριος. Κρατῆν.22. 4) διαυ-
γής. Σοφ.ἄν.149 αἰθριος πάρος. 5) τὸ οὐδ.-ον
ὡς οὐδ. | λστ. αἰθρία ||, ὁ πρόδρομος. Ἰώσ.Α.13,6,2.

αἰθριοσκοπῶν (τὸ) νεώτ. ὄργανον μετροῦν τὴν
θερμικὴν ἀκτινοβολίαν τῆς γῆς.

αἰθριώδης-ους-ες μτν. ὁ αἰθριος.

αἰθροδάτης (ὁ) μτν. ὁ διὰ τοῦ αἰθέρος βαί-
νων. 2) σχινοδάτης, αἰθεροδάτης βλ. λ.

αἰθροθελεῖω-ω μτν. ριπτῶ λάμψαν, φωτίζω τι.

αἰθροθελεῖω-ος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ διὰ μέσου
τοῦ αἰθέρος δονούμενος, παλλόμενος.

αἰθροπλανήτης-οός-ης μτν. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλαν-
ώμενος. Μον.Α.586 ἀστὴρα αἰθεροπλανῆ.

αἰθροπλοῦα-ω κ. -πολεῶ-ω μτν. αἰθεροπαθῶ.

αἰθριος (ὁ) φῆχος. Ὁδ.Ε.318 αἰθριω καὶ καμᾶ-
τῳ δαδηνέμενον ἤγειν εἰς οἶκον. 2) Πάπ. ὁ αἰθριος.

αἰθροτοκος-ον μτν. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι γεννηθεὶς.

αἰθριωπός-όν μτν. αἰθριος, λαμπρός.

αἰθυγμα-ατος (τὸ) μτν. σπινθὴρ, λάμψη, φεγ-
γοβολή, ἀστραφὴ. Δίων.Χρ.80,5 αἰθυγμα πυρός
κ. μτφ. | Πολύδ.4,35,7 αἰθυγμα εὐνοίας, δόξης.

αἰθυμία (ἡ) θαλάσσιον πτηνόν, εἶδος λάρου. Ὁδ.
Ε.353 ἐς νότον ἐδύσαστο κυμαίνοντα αἰθυμία ει-
κεία, ΑΠ.6,23 αἰθυία ἰχθυοπάλα. Ἡσ. « αἰθυία »

ἐνάλια κωρύκων. 2) ἐπὶ τῆς Ἀθηνῶν ἡ προ-
σπάτιδος τῶν πλοίων || μτφ. κ. πλοίων. Λυκοφρ.
230. 3) Ἡσ. « αἰθυίας ἄνθος » βοτάνης εἶδος.

αἰθυιόθεραπτος-ον μτν. ὁ αἰθυίας τρώγων καὶ
ἐξ αὐτῶν τρεφόμενος. Λυκοφρ. 237.

αἰθυκή-ηρος (ὁ) μτν. ἐπὶ τῶν ἀγρίων, ἰδῶς
τῶν ἀγριοχρῶν, ἀ ὀρνυμ βίαιος. Ὀππ.Κυν.2,332.

αἰθυλάκιον (τὸ) νεώτ. ὅρειον ἄγριον χαρακτη-
ριστικῆς ὀσμῆς, ἀναδίδον ἐν καύσει φωτιστικὴν
φλόγα, παρὰσκαυζόμενον δι' ἀφαιρέσεως τῶν
στοιχείων τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ οἰονεῦματος.

αἰθυλάκος-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ ἐκ τοῦ αἰθυλίου
βλ. λ. αἰθυλάκιον αἰθρ., ἡ ἄλκοδλη, -όν νευμάτιο.

αἰθυλίον (τὸ) νεώτ. χημ. μονοσθενὴς ὁργανική
ρίζα (αἰθυλίε).

αἰθυλίωσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ εισαγωγὴ τῆς
ὁργανικῆς ρίζης αἰθυλίου εἰς τινα ἔνωση.

αἰθυλοδρωμίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. βρωμιούχον αἰθύλιον, ὑγρὸν ἄχρουν ὁσμῆς χαρακτηριστικῆς ὡς ἀπὸ χλωροφωρμίου, χρήσιμον πολλαχῶς εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ εἰδ. ὡς ναρκατικών εἰς μικράς ἐχειρήσεις | *Ichomure d'ethylie*.

αἰθυλοεικόν ὀξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξύ παραγόμενον κατὰ τὴν ἐπιδρασιν θεικοῦ ὀξέος ἐπὶ οὐο-πνεύματος | *acide sulfonitrique*.

αἰθυλοισθιδίαν (τὸ) νεώτ. χημ. ἰωθιοῦχον αἰθύλιον | *iodyure d'ethylie*.

αἰθυλοχλωρίδιον (τὸ) νεώτ. χημ. χλωριούχος αἰθήρ, χρήσιμος εἰς τὴν χημ. βιομηχανίαν καὶ εἰς τοπικὰς ἀνασθησάδας.

αἰθύσσω κινῶ βίαιως, διασεύω, ἐξάπτω : Σοφ. ἄν.542, Νόνν.Δ.38,382 αἰθύσσω νόον· || παθ. ἐπὶ φύλλων, κινουμαι ὀρηγνικῶς, σεισμοί.

αἰθῶ ἀνάπτω, καίω : 'Ηρ.4,145 εἰρώτεον τί ἐθέλοντες ἥκαιεν τε ἐς τὴν χώραν καὶ πῦρ αἰθῶναι, Σοφ.Φιλ.1033 αἰθῶν ἰερὰ, Εὐρ.'Ρῆσ.95 αἰθουσαι πῦρ νύκτα λαμπάδας πυρός· || ἀμτβ. : Σοφ.Αἰ.286 λαμπήρες οὐκέτ' ἔθον· 2) παθ. -ομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, καίωμα, πυρπολοῦμαι, παρ' Ὀμ. πάντοτε μνηχ. : 'Ιλ.2,182 χτῆμαιρα... ἀποπνέουσα πυρός ἰαυθαι ἰαυθαι, 'Ηρ.4,61 ὕποκαί-ουσι τὰ ὀστέα, τὰ δὲ αἰθεται κάλλιστα, Εὐρ.Βάκχ.624 δῶματ' αἰθεσθαί δοκῶν· || κ. μφ. φλέγομαι ψυχικῶς : Ξεν.ΚΠ.5,1,16 ἐρωτῶ αἰθεσθαί.

αἰθῶν-ωνος (ὁ,ἡ) ὁ καίων, ὁ φλέγων : Πίνδ.Ο.10,83 αἰθων κεραυνός· 2) ἐπὶ μετὰλλων, ἀποσφραγισμένων, μορμαίρων, σπληνός : 'Ιλ.Δ.485 ἀρματηγὸς ἀνθρ αἰθῶνι σιδήρῳ ἐξέταμε, αὐτ' ἰ23 αἰθῶνας ἐθέτα, Σοφ.Αἰ.147 κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ· 3) ἐπὶ ζῶων, διὰ τὸ χρώμα ἢ τὴν σπληνότηα : 'Ιλ.Β.839 Ἰπποὶ αἰθῶνας μεγάλῳ, αὐτ. Ο.690 αἰ-τέρος αἰθῶν, 'Οδ.Σ.372 βόες αἰθῶνες, Πλάτ.Πολ.559 Δ' αἰθῶσι θηραὶ καὶ θεινοίς· 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀρηγνικῶς, βίαιος, καυστικός, ὁμολως κ. ἐπὶ πράγματων : Σοφ.Αἰ.1088 αἰθῶν ὕβριστης· || Αἰοχιν.3,184 ἐξ ἐπιγράμ. λιμὸν τ' αἰθῶνα· || Σοφ.Αἰ.221 ἀνδρός αἰθῶνος ἀντὶ αἰθῶνος, πρδλ.οὐδ. : Αἰσχ. 'Επτ.448 αἰθῶν τέτακται λῆμα· 5) αἰθῶν τὸ κυνῶπιον νεώτ. κ. αἰθουσα τὸ κυνῶπιον φυτὸν ποώ-δες ἢ αἰθουσα 4) βλ. λ.

αἰκάλη (ἡ) Ζωναρ. ἐσάπτῃ·.

αἰκάλλω εὐχρ. ἐς ἐνδοτ. κ. παρτε. κολακεύω, θωπεύω : Σοφ.Οἶ.597 αἰ σέθεν χρήζουσιν αἰκάλλουσι μὲ, Ἀριστφ.Θεσμ.869 αἰκάλλει καρδίαν ἐμήν· || ἐπὶ κυνός, κινῶ τὴν οὐρὰν κολακευτικῶς, σάινω.

αἰκαλος καθ' Ἡσ. κολάζ.

αἰκαίαι (ἡ) κῆκος εἰς τοῦ σώματος διὰ πλεγματῶν ἐπενεχθέντων ὑπὸ ἄλλου, ἢ κατὰ τὸ ἀπτ. δίκαιον «ἐμπληγος ὕβρις», κολαζομένη μόνον κατ' ἐγκλη-σιν τοῦ παθόντος. 'Εν περιπτώσει ἀμοιβῶν αἰ-κειῶν (δ.γ. αἰκίων) ἐπιμωρεῖτο μόνος «ὁ ἀρτέμε-νος χειρῶν ἀδικῶν».

αἰκέλιος-ον ποιητ. ἀντὶ αἰκέλιος : Εὐρ.'Ανδρ.131.

αἰκήλῃ (ἡ) ὀρηγνικῇ κινήσει, βολῇ : 'Ιλ.Ο.709 τόξων ἀΐκας ἀμφὶ μένον.

αἰκήτης-οος-ές ποιητ. ἀντὶ αἰκήτης βλ. λ. : Αἰσχ.Πρ.472 ἀΐκας παπονηθῶς πῆμα, Σοφ.'Ηλ.206 θανά-τους ἀΐκαϊς.

αἰκία (ἡ) κ. αἰκεία ἰερὰ, ἀεικίη κ. νεώτ. καὶ δημ. κῆκος εἰς σωματικῇ, βίαιοπραγίᾳ, ἀπρεπῆς μετα-χείρισις : Αἰσχ.Πρ.177 πρὶν ἂν ποινὰς θῶναι τῆσδ' αἰκίας ἐθέλησῃ, Σοφ.'Ηλ.486 κατέπεφεν αἰσχί-στοις ἐν αἰκίαις· || αἰκίας δίκη ἢ ἐπὶ αἰκία δίκη ἦτο κατὰ τὸ ἀπτ. δίκ. διὰ κῆκων ἢ προσβολῇ, αἰκείαν βλ. λ. : Πλάτ.Πολ.464ε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαιίως ἐν δὲν ἐν αὐτοῖς· 2) καθόλου, προσβο-λῇ, βλάβῃ, δυστυχίᾳ : Θουκ.7,75,6 ἢ ἄλλη αἰκία καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν· 3) νεώτ. ἢ αἰκία ὡς ὅρος ἐν τῇ Ποιν.Δικ. διαστελλομένη εἰς ὕβριστι-

κὴν βίαιοπραγίαν καὶ εἰς τοιαύτην ἐπάγουσαν προσωρινὴν ἀνικανότητα ἢ νόσον τοῦ παθόντος, τιμωρομένη δὲ πάντοτε κατ' ἐγκλήσιν τούτου·

4) δημ., σπαν. χρήσεως, κῆκος, βλάβη, πλῆγη : κατὰρ. αἰκία νὰ σ' εὐρρ.

αἰκίδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. σποριοφόρον εἰδικὸν ὄργανον τῶν οὐρεδίωνων, ἔχον σχῆμα μικροσκο-πικοῦ κυπέλλου, σχηματιζόμενον ἐντός τῶν ἐπιφα-νειακῶν ἰστών τοῦ προσδεβλημένου ὑπὸ τῶν μυκῆ-των τούτων φυτοῦ | *aecidium*.

αἰκίδιοσπώρα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ ἐν τοῖς αἰκίδιοις, βλ. λ., διαμορφούμενα σπῆρα τῶν οὐρε-δίωνων, φθοιδῇ ἢ σφαιρικῇ ὠριμάζοντα τὴν ἀνοίγειν.

αἰκίζω συνῆθ. μέσ. αἰκίζομαι ἄδρ. ἡκισμένη παθ. ἡκισθην κακοποιῶ τινα, βίαιοπραγῶ κατὰ τινος : Σοφ.Αἰ.403 μ' ἂ Διὸς ἀλκίμα θεὸς δλεθρί· αἰκίζε, Αἰσχ.Πρ.195 σέ Ζεὺς ~ ~ ~ ὡς ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεσται· || προεῖνῶ βλάβας, ζημίας : Σοφ.'Αντ.419 πᾶσαν αἰκίζω ὄφθον ὅλης πεδιά-δος | ἐπὶ καταγίγδοι, Δημ.1075,10 καταφρονητικῶς ἡκισαντο τὰ χωρία· || παθ. : Αἰσχ.Πρ.168 ἐμοῦ... κρατερῆς ἐν γυιοπέδασι αἰκίζομένου.

αἰκισμα-ατος (τὸ) κῆκος, βλάβη : Αἰσχ.Πρ.989 οὐκ ἐστὶν αἰκισμ... ὅτω προτρέφεται με Ζεὺς γεγωνῆσαι τὰδε· || Εὐρ.Φοιν.1529 αἰκί-σματα νεκρῶν (ἡ κρωτηριασμένα πτώματα).

αἰκισμός (ὁ) αἰκισμα βλ. λ. : Δημ.102,19 δούλω δὲ πλεγαί χῶ τοῦ σώματος αἰκισμός.

αἰκιστικὸς-η-ον ὁ ρέγων ἐν τῷ αἰκίζειν βλ. λ.

αἰκιστικῶς ἐπίρρ. μτγν.· κατὰ τρόπον αἰκιστι-κόν βλ. λ. : σχόλ. 'Ιλ.Χ.336, Πολυδ.8,75.

αἰκίστρια (ἡ) ἡ αἰκίζουσα, ἡ κακοποιούσα ἢ λ. παρὰ Σουτ. κ. Ζωναρ. ὡσεὶ ἐξ ἄρσ. αἰκιστής.

αἰκίλοι 'Ησ. «αἰ γωνίαι τοῦ βέλους».

αἰκίλον (τὸ) κ. αἰκίλον τὸ δεινὸν παρὰ Λακε-δαίμονιους : Ἀλκμ.71, παρ' Ἡσ. κ. Σουτ. αἰκίλον.

αἰκίτηρ-ήρος (ὁ) (ἀΐσω) μτγν. ὁ ὀρηγνικῶς φερόμενος : Νόνν.Δ.2,192 ἀΐκτηρες ἀστέρες· || ὁ ἐφορμῶν : Ὀμπ.'Αλ.1,171 σκαρπίας ἀΐκτηρ.

αἰκίτης-ον | κινέομαι | σπρόσπος : Ἰνπ.Διατ.1,10 καὶ δφεὶ καὶ φαύσι αἰκίτης | δ. γ. αἰκίτης·.

αἰκίως ἐπίρρ. ποιητ. ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς : 'Ιλ.Χ.336 σὲ μὲν κύνες ἡδ' αἰωνοὶ ἐλκύσους· αἰκίως.

αἰλάκαι (τὸ) κ. αἰλάκαι (ἡ) δημ. τὸ ἄριον φυ-τὸν σμίλας· συνῶν. δημ. σμιλάγνα, ἀσμίλαγας, ἀ-σμιλάκι, ἀδρονιές, ἐλυδοστός, ἀρκοῦδοστός.

αἰλανθος (ὁ) δημ. ὁ ἄλαντος βλ. λ.

αἰλαντος (ὁ) ἄλλως αἰλανθος ἢ αἰλανθος νεώτ. δένδρον ἰθαγενὲς τῆς ἀνατ. Ἀσίας, φυόμενον κοι-νῶς καὶ ἐν Ἑλλάδι, δημ. συνηθέστ. βρωμοκαρυδιά.

αἰλίσ (ἡ) νεώτ. ἐντομον τῆς τάξεως τῶν ἡμιπτέ-ρων οὔρουγγων, ἐπιδοσάδεις εἰς τὰ φυτὰ | *aelia*.

αἰλινέω-ώ μτγν. ἄδω αἶλιον, ἐλεγείαν : Ἀρατ.15.

αἰλίνος (ὁ) ἰσχυρὰ καὶ ἄγρια θρηνώδης ἀναφώ-νησις, πένθυμον μέλος : Αἰσχ.'Αγ.121 αἰλινον, αἰλί-νον εἴπῃ· 2) ἐπιθ. ἰδ. ἡ -ον θρηνώδης, θρηνη-πικός : Εὐρ.'Ελ.171 αἰλινὸς καοῖς | δ. γ. αἰλινον, καοῖς· || οὐδ. πλεθ. αἰλίνα, ὡς ἐπίρρ. μτγν. : Μόσχ.3,1 αἰλίνα μοι στοναχεῖτε.

αἰλός Ἐπιγρ. ἀντὶ ἄλλος.

αἰλότρια Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἀλλότρια.

αἰλότροπον 'Ησ. «ἀλλοιότροπον».

αἰλότροπος (ὁ) 'Ησ. «εῖς αἱ πς».

αἰλουρίδῃ (ἡ) γλωσσ. ἡ γαλῇ, ἡ γάτα.

αἰλουροειδὸς (ὁ) Πάπ. ὁ ἐπιμελούμενος τῶν αἰλούρων | *leuon galon* παρ' Αἰγυπτίους.

αἰλουροειδής-αντος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. μέγα σαρ-κοβόρον ζῶον τῆς μεσαιοκαίνου περιόδου, εὐρεθὲν ἐν ἀπολιθώσει εἰς τὴν βόρ. Ἀμερικήν.

αἰλουροειδής-οος-ές νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μορφήν αἰλούρου, γαλῆς· 2) αἰλουροειδῇ (τὰ) ζῶολ. ὁ-μοιογένεια ἀρπακτικῶν θηλαστικῶν | *felidae*.

αἱλουρόμορφος-ον μτγν. κ. νεάτ. ὁ ἔχων μορφήν αἰλουροῦ, γαλῆς.
αἱλουρόπους-οδος ἰδί νεάτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἀγρωστασιδῶν, περιλαμβανόν πῶς παραθαλάσσιους, παλιετίας, γλαυκάς, ἀκφυοῦσας μακρὰς παραφυράδας, συγγένες τοῦ φυτοῦ θακτυλῆς | *aeiuropus Trin.* |

αἱλουροπρόσωπος-ον ὁ ἔχων πρόσωπον αἰλουροῦ, γαλῆς : Πάπ. αἱλουροπρόσωπος θεός.
αἱλουρος παρ' Ἡρ. κ. κωμικῶς αἰλουρος ἰδί, ἢ γαλῆ, γάτα : Ἡρ.2,67 ἀπάγονται δὲ οἱ αἰλουροὶ ἀποθανόντες ἐς ἱράς στέγας· 2) μτγν. κ. τὸ φυτὸν ἀναγαλῆς ἢ ἀρουραίας Διοσκ.2,178 ἀναγαλῆς ἢ κυσὴς·.

αἱλουροτάφος Πάπ. ὁ μερινῶν τὰ τῆς ταφῆς αἰλουρῶν | τῶν ἱερῶν γαλῶν παρ' Αἰγυπτίους |.

αἱλουροφθαλμος (ἰδί νεάτ. μία τὴν κρύσταλλικὴν παροφθαλμὸν τοῦ χαλαζοῦ | Ὠπατ. |, ὀρυκτοῦ, οὗ κύριον συστατικὸν εἶναι τὸ πυρρὸν δέυ.

αἱλοόροφης-εως ἰδί νεάτ. ὀνομασία γένους ἀπολιθωμένων σαρκοδόρων ζώων.

αἶλυν Ἐπὶ Ἡρ. Κύπρου, ἀπὸ ἄλλων πρβλ. ἀλλότρια.
αἶμα-ατος (ἰδί) δημ. κ. γαῖμα (ἰδί) βιολ. ἐρυθρὸν πολυσύστατον ὕδρον, κυκλοφοροῦμενον ἐντὸς τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων καὶ χρησιμεῖον, ὥπως πρᾶσθαι εἰς τὸν ὀργανισμόν τὰ εἰς αὐτὸν ῥησίμα στοιχεῖα, ἀνάγκη δὲ ἐξ αὐτοῦ τὰ ἀνωρελὴ ἢ ἐπιδιδασθῇ || παρ' Ὁμήρῳ τὸ αἶμα ὑποτίθεται καὶ ἐν τοῖς σώμασι τῶν θεῶν : Ἰλ.Ε 239 ῥέει δ' ἀμφοτέρων αἶμα θεοῖα, ἰχώρ· συνήβας μετ' ἐπιθ. χαρακτηριστ. τοῦ χρώματος ὡς πορφύρεον, κελαινόν, μέλαν, κελανεφές, φρίναν : Ἰλ.Α 303 αἶμα κελαινὸν ἐρωτᾷ περὶ θούρῃ, αὐτ. Ρ 360 αἶματι δὲ γῶν δαύτα πορφυρῇ || εἰς πληθ. παρ' Αλογ. Ἀγ.1293 αἶματῶν εὐδνησίμων ἀπορρυέντων· 2) συνεκθ. φυχτῆς αἶμα ἢ ζωή : Σοφ. Ἡλ.786 τοῦμον ἐκπίνουσι ἀεὶ φυχτῆς ἀκρατον αἶμα· 3) κατὰ μτφ. ἐπέκτασιν (ἐκ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ θυσιάζοντος) τὸ αἶμα τοῦ | θάρρους, εὐφυχία : Αλογ.Ἰν.3,160 αἶματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὤντα· 4) αἰματοχυσία, φόνος : Αλογ.Ἰν.520 τὰ πάντα γόρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἐνός, Σοφ.ΟΤ 10) φόνος φόνον·... λύσαντες, ὡς τὸ δ' αἶμα χαίμαζον πόλιν· 5) ὡς ἐπὶ ὁλητοκῶν συγγενεὸς, τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος προελασσεῶς γένος, ἦτοι τοῦ ὁμοίου : Ἰλ.Τ III τῶν ἀνδρῶν, αὐτ' σῆς δὲ αἵματος εἰσι γυνέβησι, Ὁδ.Θ 583 οἱ τε μέλιστα κηδιστοὶ τελεῖσθαι μεθ' αἶμα τε καὶ γένος αὐτῶν· 6) ὡς ἐνδεικτ. χρώματος, ὁ πορφυροῦς, ὁ ἐρυθρόχρους : Πδ Σειρ.39,26 αἶμα σταφυλῆς· 7) δημ. ἐν αἰς ἐννοίας ἀνωτέρω, συνθῆ. δὲ καὶ εἰς διαφόρ. μτφ. ἢ συνεκθ. ἐννοίας ἐν φρ. οἶον : εἶναι ἀπὸ καλὰ αἶμα | ἐξ εὐγενούς οἰκογ. |, τὸ 'χει τὸ αἶμα τοῦ | ὁ χαρακτήρ τοῦ ἢ ἡ κληρονομικὴ προδιάθεσις τοῦ |, τὸ αἶμα τῆς καρδίας μου | ὁ π. πολυμύτερον ἔχω |, — με τρώει τὸ αἶμα μου (προσιθαύομαι κακόν), — τὸν τρώει τὸ αἶμα τοῦ γιὰ καθ' ἃ | ἐπὶ φιλερίδων |, — τοῦ ἀναφεῖ τὸ αἶμα (ἐξωργισθῇ), — θὰ σοῦ πῶ τὸ αἶμα : ὡς ἀπειλή, — αἶμα τοῦ μυρίζεται (ἐπὶ αἰμοχαρῶν ἢ φιλερίδων), — μπαῖνα στὰ αἶματα | παρὰσύρομαι εἰς τι |, — θάνα στὰ αἶματα | παρὰσύρω |, — εἶναι αἶμα μου | συγγενῆς μου |, — θίνω ἢ χύνω γι' αὐτὸν τὸ αἶμα μου | θυσιάζομαι δι' αὐτόν |, — ἰδρῶν αἶμα ἢ ἄλλως φτύνω αἶμα | μτφ. μοχθῶ πολὺ, κατασθῶλλω μεγάλῃν προσπάθειαν |, — τὰ λεφτὰ βγαίνον μετ' αἶμα (μετ' μόχθον), — μοῦ ἐκφεθῶ τὸ αἶμα (μετ' ὀργισμας), — τοῦ ἦρθε αἶμα (ἠεὶ παρὲν αἰμόπτυσιν ἢ αἰμορροίαν), — αἶμα στὸ αἶμα | αἰματῆρ ἐκδικήσας |, — χρωσταίει αἶμα | ὀπλοκεταί εἰς ἐκδίκασιν |, — παίρνω τὸ αἶμα μου πίσω (ἐκδικούμαι ἢ ἀπλῶς λαμβάνω ἱκανοποίησιν), — ἀπὸ τοῦ ἴδιου αἶμα | συγγέ-

νεα ἐξ αἵματος |, — γλαυκὸ τὸ αἶμα τοῦ (συμπαθῆς, ἀγαπητός), — ἔχει πυρρὸ αἶμα | εἶναι ὀξύθυμος |, — ἔχει τὰ αἵματά της | ἐπὶ γυν. τὰ ἐμμηνα |, —

στὰς τῶν αἵμα | εἰς ἐνδείξιν χρωματισμοῦ τὰ πορφυρὰ γῆλη, αἱ ἐρυθρ. πορεῖαι κτλ., — τίμιον, ἀτίμιον, πρᾶστοχον, κακοῖνον, ἀμαρτυλόν, κρῶς, — ζεστό αἶμα κ.δ. | ἐπὶ θ. περὶ χαρακτήρων |, — σκοτάς μένο αἶμα | τὸ ἐκ τρώματος ἢ ἐκ νόσου ρεῖον |, — γαλαζῖον αἶμα | τῶν ἐξ εὐγενούς οἰκονομίας, κ. εἰρων. τῶν μαροδόρων |, — αἵματα ἀνακαταμένενα | οἱ ἐξ ἐπιμείας ἀλλοφύλων ἢ ἀλλοθρήσκων γόνου |, — σ' ἐνὰ αἶμα (ἐν μιᾷ σφαιρῇ), δ.τραγ. ἐξήντα βράχους ἔκφευ ἀπάνω σ' ἐνὰ αἶμα. Παροιμ. τὸ αἶμα νερό δὲ γίνεται, — ἔχει τὸ αἶμα ἢ καρδιά καὶ τὸ μυαλό τῆ γνώσεσ' || οὐκί σπασίως εἰς δ.τραγ. ὑπὸ τὸν τ. γαῖμα ἢ γεν. τοῦ αἵματος· 8) αἶμα τοῦ Χριστοῦ νεάτ. τὸ φυτὸν κνήκος ἢ ἱερὸν κἀνθὺ τῆς τάξεως τῶν συνθεῶν, κολάκηνθο (censura benedictus)· 9) δημ. αἶμα ἀδεσφῆτοκ ἢ αἶμα δράκου ὅπως τις ἐρυθρὸς ἐξ αἵματος περιστρεφῶς ἢ ἄλλου ζώου, ζυμοῦμενος μετὰ βοτάνων πνὸν πρὸς παρασκευὴν μαγισμῶν | ἐμπειρικοῦ φαρμάκου | τοιαυτοῦ· 10) αἶμα ἐράκοντος νεάτ. ρητινώδης ἐρυθρῶνός χυμός, συλλεγόμενος ἐκ δένδρων τῆς Ἰνδικῆς καὶ χρησιμοποιοῦμενος εἰς ὀδοντοτρίμματα καὶ ὡς χρώμα ἐρυθρόν | *saengia draconis* |.

αἱμαγγεῖμα-ατος (ἰδί) νεάτ. ἀγγεῖωμα ἐξ αἱμοφόρων ἀγγείων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λεμφαγγεῖωμα τὸ ἀποτελούμενον ἐξ ἀγγείων λεμφοφόρων.
αἱμαγνός (ἰδί) μτγν. φόνος : ἔπ.τ.δ.δ.λ.3,4.
αἱμαγωγός-όν μτγν. ὁ ἀπάγων τὸ αἶμα, ἰδία προκμ. περὶ νοσηρῶν ἐπισχεθέντων ἐμμηνῶν· 2) αὐτὸ τὸ αἱμαγωγόν Διοσκ.3,140 « γλυκυπόδη ».
αἱμαδιφθωσις-εως (ἢ) νεάτ. ἱστρ. ἐκκρισις αἱματηρὸν ἰδρώτος ἢ αἵματος διὰ τῶν ἐκπορητικῶν πόρων τῶν ἱδρωτοποιῶν ἀδένων.
αἱμακατορία (ἢ) κ. αἱμακαρία | χοαὶ αἵματος, εἰσέρχόμενου δι' ἐπὶ τοῦτ' ὀπῆς εἰς τὸν τάφον : Πινδ.Ο 190, Πλούτ. Ἀριστ.2,1 παρακαλεῖται... τοὺς... ἀποθανόντας ἐπὶ τὸν δειπνόν καὶ τὴν αἱμακατορίαν.
αἱμακτικὸς-ή-όν ὁ καθιστῶν τι αἱματηρόν : σπάλ.Σοφ. Ἀν.1003.
αἱμακτικός-ή-όν ποιητ. ὁ μεμνημένος μετ' αἶμα : Εὐρ.Π 645 σέ-τόν· βανίσαι... μελάνθρον αἱμακταῖς αἱμακτέας α-νόν· Αἴτ αἱματῆδης.
αἱμαλάθης-ους-ες ἐρυθρόδ' ὡς αἶμα : Ἰων.Ἐπιθ. 4,29 (δ. γ. αἱματῶδης).
αἱμαλωπία-ώ μτγν. ἔχω τὴν θφιν αἵματος πεπηγότος συγγ. δημ. μελανόζω : Διοσκ.2,77.
αἱμαλωπία-ῖδος (ἢ) μτγν. θρόμβος αἵματος.
αἱμαλωπία-ωσις (ἢ) μέρος τοῦ σώματος ἔχον αἶμα πεπηγός, μάλωφ αἱματῶδης, μάζα αἵματος : Ἰων.Κωκ.542· 2) μάζα, κηλὴς αἵματος παρὰ τὸν κερπνοῦ ἐκτὸς χιτῶνα : Ἐρωτιαν.266 τὸν αἱμαλωπία· ὁ ἐστὶ συγγρηγὸς ὕψαιμος, ὡς ἐπὶ τῶν ἐκ πληγῆς, περὶ τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα γνωμένη.
αἱμασινός (ἰδί) νεάτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἀμυγδαλλοειδῶν, ἰσχυρῆς τῆς Ἀφρικῆς.
αἱμασις-εως (ἢ) μτγν. ἀφαιμάσις.
αἱμασθρῶν (ἰδί) νεάτ. ἱστρ. ἢ ἔκ τινας κακῶς πεσας προερχομένη συσφύρεσις αἵματος ἐντὸς τινας ἀρρώσεως, βλ. κ. αἱμάτωμα.
αἱμασθρία (ἢ) μτγν. αἱμορροία βλ. λ.
αἱμας-οδος (ἢ) ἐξόρμησις, ῥοις αἵματος : Σοφ. Φιλ.677 ἐκρηγνάντων αἱματὰς κηκισμένους ἐκείνων.
αἱμασιὰ (ἢ) ἰδιὸν περίφηρον ἀνευ ἀσθενῶν ἢ ἄλλης συγκολλητικῆς ὀλης, δημ. ξεροῦσιθ : Ὁδ.3 359 αἱμασιὰς τε λένων καὶ δένδρεα φυτεύοντες· Ἡρ.191 ἐπὶ τὰς αἱμασιὰς ἀναδέντες τὰς παρὰ τῇ χεῖλει τοῦ ποταμοῦ, Δημ.1274,28 τὴν αἱμασιὰν περὶ φρικτοδόμους· || φράκτις, περιβολος, ἀνηρπῆ κτ

αἱματολογία-ώ μνη. συλλέγα λιθους πρὸς κατασκευὴν αἱμασίας βλ. λ.: Θεόπομν.Κωμ.23.
αἱματοφθίδης-αυς-ες ὄμοιοι μετ' αἱμασίαν (φρά-
κτην ἢ ξερολιθίαν): Πλάτ.Νόμ.681 Α.

αἱμάσσω κ. ἀπ. αἱμάττω μέλλ. αἱμάξω ὁδρ.
ῥισαν κ. παθ. ῥιμάχθην (παρά Σοφ.Ατ.909 αἱμά-
χθην) καθιστῶ αἱματηρόν. κηλιδῶ δι' αἷματος:
Σοφ.Ατ.453 ἐν τοιαύτῳ χειρὰς αἱμάξαι βοτοῖς·
2) τρουματίζω, πληγώνω: Σοφ.Φιλ.1002 κράτ' ἐ-
μὸν τὸδ' αὐτίκα πέτρα αἱμάξω πᾶσιν' || παθ.
κυλίσσεται εἰς τὸ αἷμα, σφάττομαι: Σοφ.Ἀντ.1175
Αἱμὼν δ' ὤλεσεν αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται· 3) μνη.
ιατρικὸς ὁρος ἀφαιμάσσω, ἐξάγω αἷμα διὰ φλε-
βοτομίας· 4) μνη. εἶμαι αἱματώδης, ἐρυθρός
ὡς αἷμα· 5) νεώτ. ἀμτβ. ἐν χρ. μόνον εἰς ἐνεστ.
κ. σπαν. παραπ. ὑφίσταμαι ἐκρούην αἷματος, αἱ-
ματορροῶ: πληγὴ ἀκόμη αἱμάσσουσα· || κ. μφ.
αἱμάσσει ἡ καρδιά μου.

αἱμάτακας (ἰδ) ὁμη. κ. μάτακας (ἰδ) τὸ ἐντομον
ἐξώδης κυνορροιστῆς τὸ προσβάλλον συνήθως
τοῦς κύνας, ἰδίᾳ δὲ τὰ ἐν ποιμνίοις ζῶα, ὡς καὶ
τὰ συναυλιζόμενα κατοικίδια πτηνὰ, δημ. τσιμπού-
ρι: δ. τραγ. νὰ τριδεῖσαι, νὰ ζύνεσαι νὰ πέφτουν
οἱ αἱματάκοι· 2) μνη. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀχρήσων
ἢ ἐπιζήριων ὡς καὶ ἀέργων, ἐπὶ παρασίτων κττ.: φρ.
χασομέρης κὶ αἱμάτακας.

αἱματάνθραξ-ακος (ἰδ) νεώτ. ιατρ. ἀπηνθρακω-
μένον αἷμα· 2) νόσος, ὁξεία τῆν μύλωνιν, προσ-
βάλλουσα εὐκόλως τὸ χορτοφάγα ζῶα.

αἱματέρης θηλ.-ισσα ὁμη. ὁ ἔχων πολὺ αἷ-
μα, ὁ αἱματώδους κράσεως· || ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔ-
χουσα πολλὴν τὴν ἔμμηνον ροήν.

αἱματέριος-η-ο δημ.-πλάσγων αἱμορροφίαν βλ. λ.
αἱματέρις (ἰδ) ὁμη. δοθὴν μέγας φλεγμιαίαν,
ἀλλὰ μὴ πυώδης, συγγ. διάσσανας, καλὸς ἄνθρωπος.

κίματις διφθ. αἷμα, ἀμφιβ. παρ' Ἀλκυμνί 68.

αἱματῆχυσις (ἡ) μνη. κ. νεώτ. ἔκχυσις αἱμα-
τος: ΚΔ Ἐερ.922 σχεδὸν ἐν αἱματί πάντα καθά-
ριζται... χωρὶς αἱματῆχυσις οὐ γίνεται οὐδέν.

αἱματῆχυτικός-ή-όν νεώτ. ἐδκόλος, ἐπιρρεπὴς
εἰς ἔκχυσην αἵματος, εἰς αἱματορροίαν.

αἱματέμεσις-εως (ἡ) νεώτ. ιατρ. τὸ ἐμεῖν αἷμα·
ἄλλως αἱματεμεσία.

αἱμάτη (ἡ) μνη. Θεόγνωστ.Καν.5,32 «λεκάνη».

αἱματηρῆς (-ά ἢ -ή-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὁμη. καθη-
μαγμένος: Ἐερ.Φοίν.625 αἱματηρὸν τοῦμόν ἀρ-
γήσει εἶρος· 2) ὁ ἐξ αἵματος ὤν: αὐτ.Φοίν.1415
σταγόνες αἱματηραὶ· || νεώτ. κ. ὁ περιέχων
ἐν μέρει αἷμα: αἱματηρὰ φλέγματα, κόφρανα·

3) μνη. εἰδ. ἐπὶ θυσιῶν: αἱματηρὰ θυσιά (θυ-
σίαι σφαγίων)· ἀντίθ. ἀναιμοὶ ἢ ἀναιμακτοὶ θυ-
σίαι· 4) αἱμαδιφῆς, αἱμοχαρῆς: Αἰσχ.Εὐμ.137 σὺ
δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα· 5) νεώτ. ὁ
ἐπιφέρειν χύσην αἵματος, τραύματα κττ.: αἱμα-
τηρὰ συμπλοκή· || μφ. νεώτ. κ. ὁμη. αἱματηρὰ
οἰκονομία, αἱματηρὰς θυσίαις | μέχρης αἷματος ἢ
κ. ἀφαιμάσσουσαι μεγάλοι, σκληραί.

αἱματηρῶς ἐπίρρ. νεώτ. μετ' αἷμα· || κατὰ τρό-
πον αἱματηρὸν βλ. λ. 5).

αἱματηφόρος-ον ὁ ἐπιφέρειν αἷμα, θανατη-
φόρος: Αἰσχ.Ἐντ.419 αἱματηφόρους μύρους.

αἱμάτια (τὰ) ΕΜ ἀλλάντια.

αἱματία (ἡ) μνη. ζωμός παρασκευαζόμενος
μετὰ αἷματος, ὁ μέλας τῶν Σπαρτιατῶν· 2) εἶδος
ἀλλάντος: Πολυδ.6,56 «μυακίς δὲ κοιλία καὶ
ἐντερα μετὰ αἷματος ἔσκεναίμενα... ἡ καλουμέ-
νη αἱματία· Ἦσ. «αἱματία, ἀλλάντια».

αἱματιά (ἡ) κ. αἱμοδιά ἢ ἀμαθιά ὁμη. εἶδος ἀλ-
λάντος, κατασκευαζομένου ἐκ πεπηγμένου χοιρέιου
αἵματος καὶ ἀρωματικῶν καρυκευμάτων ἐν τῷ
παχεῖ ἐντέρῳ χοίρου ἢ ἄλλου ζώου· ἄλλως ἐπισα-
λεγ. μοῦσουλας (πθ. οἰμούσουλας), πρθλ. αἱμα-

τία· 2) τὸ διὰ τοιούτους ἀλλάντας ἐντερα·
3) γεν. τὰ ἐντόσθια σφαγίου.

αἱματῆφορος-α-ον μνη. ὁ τοῦ αἵματος.

αἱματίζω κηλιδῶ δι' αἷματος, αἱματοῶμαι, ματώνω:
Αἰσχ.Ἰκ.662 αἱματίζαι πέδον γῆς· 2) ἐξάγω αἷ-
μα· || ροφῶ αἷμα (ἐπὶ μυϊῶν): Ἀριστ.Ζ.1 532 Α13.

αἱματικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τοῦ αἵματος, ὁ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ αἷμα: Ἀριστ.Ζ.Μ 697 Α29 αἱ-
ματικὴ θερμότης, Γαλ.13,332 αἱματικὸς χυμός· νεώτ.

αἱματικὴ θεραπεία· 2) ἐπὶ τῶν ζώων, ὁ ἔχων αἷ-
μα, ἄναιμος· ἀντίθ. ἀναιμος: Ἀριστ.Ζ.Μ 673 Β 27
τὸ ἡπαρ αἱματικώτατον. Ἐπίρρ. αἱματικῶς.

αἱματινὴ (ἡ) νεώτ. τὸ σιδηροῦχον συστατικόν
τῆς αἱμοσφαίρης, ὁ φορεὺς τοῦ ὀξυγόνου κατὰ
τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

αἱματίνον (τὸ) πορφύρα ἀδιαφανὲς ὕαλος, ἐπι-
δεκτικὴ μεγάλῃς λεϊάνσεως, ἐξ ἧς κατσκευάζοντο
φηφίδες διὰ μοσχαϊκὰ καὶ π... , αἰματία.

αἱματίνος-η-ον ὁ ἐξ αἵματος, αἱματώδης:
Ἀριστ.Ζ.1 561 Α11 αἱματίνῃ στιγμῇ· || κ. μφ.:
σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.241 αἱματίνῃ δάκρυα.

αἱματίνον (τὸ) μνη. ὀλγον αἷμα· 2) ζωμός, κα-
ρύκευμα ἐξ αἵματος: Γεωμ.20,46,6· 3) πλακοῦς
ἐξ αἵματος: Ἐπίρρ. κ. Ἦσ.

αἱματῆς-ίδος (ἡ) πθ. αἱματοχρουν, πορφυροῦν ἐν-
δυμα: Ἀριστ.Χρωμ.797 Α 6· 2) μνη. τὰ εὐτελέστε-
ρα κρέατα τῶν σφαγίων, τὰ πρὸς τὴν κοιλίαν πρθ.

αἱματὰ 3), οἱ λαπάδες (κατὰ Κορ. Ἀτακτ.1,308 τὰ
μὴ καλεφαινομένη· Πρόδρομοι. | ἐκδ. Heas.Per. 4)
3,394 ὅς ἐνὶ καὶ αὐνόςτεον, ὅς ἐχρ καὶ αἱματῆδας.

αἱματίσιος-α-ο ὁμη. ὁ ἔχων χρώμα αἵματος.

αἱματίτης (ἰδ) θηλ.-ίτης κ. νεώτ. ὁμοιοὶ μετ' αἷμα:
Διοσκ.5,126 λίθος αἱματίτης αἱμοστάτης· || νεώτ.
ὀρυκτὸν τοῦ σιδήρου, τοῦ ὁποῦοι εἶναι ὀξείδιον
ἀνυδρὸν· 2) νόσος τῶν ἐντέρων ἐξ ἀποφρα-
κτικῆς συστοφῆς τοῦ εἰλεού: Ἰνν.ἐντ.Παθ.46
εἰλεὸς αἱματίτης· || ἐπὶ τῶν φλεβῶν, αὐτὸ αἷ-
μα ἄγουσαι: Ἰνν.Ἰερ.Νούα.15 αἱματίτης φλέψ·

3) Σώφ.15 αἱματίτης χορδὴ (ἄλλως σίματος),
δημ. αἱματιά βλ. λ.

αἱματίτικος-η-ο ὁμη. ὁ ἔχων χρώμα αἵματος.

αἱματίτιον (τὸ) μνη. ὑποκορ. αἱματίδιον ὀλγον
αἷμα: Πρόδρομοι.3,394 (ἰδ).λ.

αἱματοδαμμένος-η-ο ὁμη. βεβαμμένος εἰς τὸ
αἷμα· || μφ. ὁ διὰ θυσιῶν αἵματος ἐπτευχθεὶς.

αἱματοδαπτός-ον μνη. αἱματοδαφῆς βλ. λ.

αἱματοδαφῆς-ους-ές νεώτ. ὁ δι' αἵματος βε-
βαμμένος, πλήρης αἵματος: χεῖρες αἱματοδαφεῖς.

αἱματοδαφῶς-η-ο ὁμη. αἱματοδαφῆς βλ. λ.

αἱματοδαφῶ ὁμη. βάπτω μετ' αἷμα· || μφ. προ-
καλῶ ἢ κάμνω αἱματοχυσίαν ἐν συμπλοκῇ κττ.: μα-
χαίρωνσαν ὁ ἔνας τὸν ἄλλον καὶ αἱματοδάφαν τὴ
γισοτή· || κ. παθ. αἱματοδάφτηκε τὸ πανηγύρι.

αἱματοδῖον (τὸ) νεώτ. παράσιτον, φορεὺς τῆς
ἐντερικῆς νόσου βιλάρζια.

αἱματοδούτης-η-ο ὁμη. ὁ ἐμβεβαμμένος-
νος, βουτηγμένος εἰς τὸ αἷμα, ἰδίᾳ ἐν μφ. ἐνοσίφ.

ἄλλως αἱματοδύρεκτος, αἱματοδαμμένος.

αἱματοδύρεκτος (-ή-ο(ν) νεώτ. κ. ὁμη. ὁ δι' αἱ-
ματος βεβρεγμένος, μεστός αἵματος· || κ. μφ.

αἱματοδύρεξ νεώτ. κ. ὁμη. βρέχω δι' αἷματος
κ. μφ.· || -μαι βρέχομαι δι' αἵματος ἢ μφ. αἱ-
ματοδρεγμένος-η-ο ὁμη. ὁ ἔχων βροχὴ ἢ κη-
λιδωτὴ ἢ ποτισθὴ μετ' αἷμα: χῶμα αἱματοδρεγ-
μένο· || κ. μφ.

αἱματοδυσχέχτρα ὁμη. ραφῶ, πίνω, βυζαίνω αἷ-
μα: δ. τραγ. σὰ αἱμάτακας ἐμπήνεσαι νὰ αἱμα-
τοδυσχέχτρα· || κ. μφ. τακογλύφας, παῦ αἱματο-
δύχαζε ὅλα τὰ χωρία τῆς ἀπαρχίας μας.

αἱματοδυσχέχτρα (ἡ) ὁμη. εἶδος χονδρῆς, λίαν
τριχωτῆς ἀράχνης, δι' ἣν πιστεύεται ὅτι ροφᾷ αἷ-
μα κοιμωμένων ἀνθρώπων ἢ ζώων.

αἱματογενής-ος-ές νεώτ. Ιατρ. ἐν τῷ αἵματι γινόμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος· αἱματογενής τρερός, αἱματογλοδίνη (ἢ) νεώτ. βλ. αἰμοσφαίρινη.
αἱματογόνον (τό) νεώτ. οὐσία διηρησθέντος ἀποχωρισμένη ἐκ τῶν φῶν, ταυτισθεῖσα πρὸς τὴν αἱματίνην τῆς αἰμοσφαίρινης (Leukotogene).
αἱματογόνος-ον νεώτ. ὁ παρέρχων εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν αἷμα, ἐπιστημονικῶς ὁ φέρων αἰθῆσιν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαίρων.
αἱματοδακτυλός-ή-ον ὁ ἐν αὐτῷ δεχόμενος αἷμα, αἱματοδόχος· σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 754.
αἱματοδιαγνωστική (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διαγνωστικὴ τῶν νόσων διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν τῷ αἵματι ἐπελθουσῶν ἀλλοιώσεων.
αἱματοδέλυσις-ως (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπὶ τοσοῦτον ἀλλοίωσις τοῦ αἵματος, ὥστε τὰ μὴ χρησιμεύοντα ἐπαρκῶς εἰς τὴν θράψιν τῶν ἰστών.
αἱματοδόχος (-α)-δ(ν) μτγν. νεώτ. δημ. κ. 'ματοδόχος περιέχων ἢ δεχόμενος αἷμα· σχολ. Ὁδ. Γ 444· || νεώτ. αἱματοδόχα ἀγγεῖα || δημ. ὡς οὐς, ἀκάφη, ἐν ἡ ἐκρέει τὸ αἷμα τῶν σφαιρομένων χοίρων, τὸ διὰ παρασκευῆς αἱματὶς βλ. λ.
αἱματοδυναμική (ἢ) κ. αἰμοδυναμική νεώτ. βιολ. ἡ πραγματικὰ περὶ τῶν μηχανικῶν φαινομένων τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.
αἱματοδυναμόμετρον (τό) κ. αἰμοδυναμόμετρον ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ δύναμις τῆς ροῆς τοῦ αἵματος ἐντὸς τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος.
αἱματοδότης-ους-ές μτγν. ἐρυθρὸς δὲ αἷμα.
αἱματοδίνη (ἢ) νεώτ. βιολ. ὡχροερυθρὸς χρωστικὴ οὐσία, παραγομένη ἐκ τῆς αἰμοσφαίρινης.
αἱματοεῖς-εσσα-εν κ. συνθρ. -τοῦς-τούσσα-τούν ὁ πλήρης αἷματος, αἱματηρός· Ἰλ. Ε 82 αἱματοεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε, Σοφ. ΟΤ 1279 χάλαιζα θ' αἱματοῦσα' ἐτέγγετα· 2) αἱματοχρῶς· Ἰλ. Γ 1459 αἱματοεσσαὶ δὲ φιάδας κατέκεινεν ἐραζε, Σοφ. Ἀντ. 529 αἱματοέν ρέζος· 3) αἱματηρός, φονικός· Ἰλ. Γ 650 πολέμοιο αἱματοέντος.
αἱματοζῶμα (τό) νεώτ. βιολ. παράσιτα ἐνδοκυττάρια ζῶντα ἐκ τοῦ αἵματος, ἰδίᾳ τῶν θηλαστικῶν ζῶων, ὅταν τὰ πλασμάδια τῶν ἐλκιδῶν πυρετῶν.
αἱματοζῶφάρια (τά) νεώτ. βιολ. μικροσκοπικοὶ ὄργανισμοὶ φορεῖς τῆς ἐλαμάνσεως, ἄλλως λεγόμενα πλασμάδια τοῦ Λαθεράν.
αἱματοθεραπεία (ἢ) νεώτ. αἱμοθεραπεία βλ. λ.
αἱματοθρεπτός-ον μν. κ. νεώτ. ὁ τραπεὶς ἢ ὁ τρεφόμενος μὲ αἷμα· αἱματοθρεπτα παρόδπα.
αἱματοθυσία (ἢ) νεώτ. θυσία αἵματος αἱματηρά, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ἀναίμακτον.
αἱματοκαλλιέργεια (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ μεταθίβασις αἵματος ἐντὸς θρεπτικοῦ ὕλικοῦ, γινόμενη συνθ. πρὸς πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐν αὐτῷ παθογόνων μικροοργανισμῶν, ἄλλως αἱμοκαλλιέργεια.
αἱματοκατουράω-ω δημ. αἱματουράω.
αἱματοκατοῦρμα (τό) δημ. ἡ αἱματουρία.
αἱματοκαυσία (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐν τῷ ὄργανισμῷ ἀμείσως ἐνωσις αἵματος μετὰ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ εἰσπνεομένου ἀέρος.
αἱματοκεφαλία (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἔνεκα ἐκχύσεως αἵματος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἐπερχομένη ἀλλοίωσις τῆς ὀφθαλμικῆς καὶ δυσμορφία.
αἱματοκέφαλος-ον νεώτ. ὁ δυσμορφὸς ἔνεκα ἐκχύσεως αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον.
αἱματοκήλη (ἢ) νεώτ. συλλογὴ αἵματος ἔνεκα φλεγμονῆς εἰς τὸν χιτῶνα τοῦ ὀρχεως ἢ ὀπισθεν τῆς μήτρας ἢ ἐντὸς τῆς πυέλου.
αἱματοκηλίθωτος-ον νεώτ. ὁ ἐκων κηλίδας αἵματος || κ. μτφ. αἱματοκηλιδωτὸς δαρστικός.
αἱματοκήλις-ιδος (ἢ) νεώτ. κηλὶς αἵματος.
αἱματοκόδω κ. αἱματοκόφτω δημ. τρομάζω τινά, τοῦ κόδω τὸ αἷμα· || παθ. -μοι τρομάζω· τὸν εἶδε καὶ αἱματοκόφτω | κατατρόμαξε |.

αἱματοκοιλία (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἐκχυσίς αἵματος εἰς τὴν κοιλότητα τῆς κοιλίας ἔνεκα ρήξεως σπμαντικῶν ἄρτηριακῶν κλάδων.
αἱματοκολλητίνη (ἢ) νεώτ. βιολ. ἀντισώματα τῆς τῶδεως τῶν συγκολλητίνων παραγόμενα ἐν τῷ ὀρῷ τοῦ αἵματος ζῶου μετ' ἐισθίθασιν εἰς αὐτὰ ἐρυθρὰν αἰμοσφαίριαν.
αἱματοκόλη (ἢ) νεώτ. Ιατρ. πόθησις καθ' ἣν συσσωρεύεται κατομήνην αἷμα ἐν τῷ κόλῳ γυναικὸς ἔνεκα ἀτρησίας τοῦ παρθενίου ὕμενος.
αἱματοκόλπος (τό) νεώτ. Ιατρ. ὁ ἐκ σπλάσσεως τοῦ αἵματος σχηματιζόμενος παρὰ τὸν ὕμενα κόλπος, ἡ πόθησις τῆς αἱματοκόλησις βλ. λ.
αἱματοκομμία (τό) δημ. ἡ ἔνεκα πλήγματος ἢ συμπίεσεως ἐκχύμωσις τοῦ αἵματος.
αἱματοκοκινίτης (τό) νεώτ. ποικιλία ὁσθετολίδου μαρμάρου χρώματος αἱματοερύθρου.
αἱματοκουσίνη (ἢ) βλ. αἰμοκουσίνη.
αἱματοκυλίς νεώτ. κ. δημ. αἱματοκυλὸς βλ. λ.
αἱματοκύλισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. συμπλοκή, σύρραξις δύο ἢ πολλῶν, προκλήσασα χύσιν αἵματος, ἥτοι τρώματα ἢ καὶ φόνους.
αἱματοκυλισμένος-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς αἷμα κυλισθεὶς, ὁ ὑποστὰς αἱματοχυσίαν ἐκ συμπλοκῆς, ἐμφυλίου συρροῆσεως κττ. λέγ. συνθ. ἐπὶ ὁμάδων ἀνδρώπων ἢ ἔθνους κτλ.· αἱματοκυλισμένος συγγενολάτ.—χώρας αἱματοκυλισμένη.
αἱματοκυλισμός (τό) νεώτ. κ. δημ. παρατεταμένη ἢ γενικωτέρα πᾶς αἱματηρὰ συμφορὰ· ὁ αἱματοκυλισμὸς ἐπακολούθησε ὅλην τὴν ἡμέραν.
αἱματοκύλιος τ-η-ο δημ. κυλισμένος εἰς τὸ αἷμα, αἱμοφυρτός.
αἱματοκυλὸς κ. -άω νεώτ. κ. δημ. κυλὼν εἰς τὸ αἷμα, γίνωμι αἵματος χύσεως πολλοῦ αἵματος.
αἱματοκύσις-ως (ἢ) νεώτ. κύσις αἱματώδους.
αἱματοκύστης (τό) κ. ματοκύστης δημ. ὁ λάπτων, ὁ ροφῶν αἷμα, αἱμοδόρος, πρβλ. αἱμολάπτης.
αἱματολογία (ἢ) νεώτ. ἡ περὶ τοῦ αἵματος εἰδικὴ μελέτη ἡ διδασκαλία ἢ πραγματεία.
αἱματολογικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἱματολογίαν βλ. λ.
αἱματολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως αἱματολογίας βλ. λ.
αἱματολόγος (τό, ἢ) νεώτ. ὁ εἰδικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευνᾶν τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἀλλοιώσεων αὐτοῦ.
αἱματολογιχός-ον ὁ λείπων αἷμα, ὁ διφῶν δι' αἷμα· Αἰσχ. Ἀγ. 1478 ἔρως αἱματολογιχός.
αἱματολουσία (ἢ) νεώτ. τὸ αἰσθῆν ἐν αἵματι λούεσθαι, ἡ μεγάλη αἱματοχυσία.
αἱματομετρία (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἀπαριθμῆσις, κατὰμέτρησις τῶν ἐν τῷ σώματι αἰμοσφαίρων.
αἱματομέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται κατὰμέτρησις τῶν ἐν τῷ σώματι ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν αἰμοσφαίρων.
αἱματομήτρα κ. αἱματομήτρα (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἡ κατ' ἀπολουθίαν τῆς αἱματοκοιλίας αὐτῆς αἱματος καμηνίου ἐντὸς τῆς μητριακῆς κοιλότητος.
αἱματομυετία (ἢ) κ. -τις-τιδος νεώτ. αἱμορραγία, παραγομένη ἐντὸς τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.
αἱματομυελοχίτης (ἢ) νεώτ. Ιατρ. ἀμφολοκή μετ' ἐκχύσεως αἵματος· ἄλλως αἱματομυελοκήλη.
αἱματομυρνώ-ω δημ. ἐμῶ αἷμα· ἀπὸ τὸ ζῦλο τὸ πολὺ πού τοῦ ὄσκων αἱματομυρνώω.
αἱματοξύλη (ἢ) νεώτ. χρωστικὴ οὐσία, ἐξαγομένη ἐκ τοῦ αἱματοξύλου καὶ χρησιμεύουσα πρὸς χρωματισμὸν μικροσκοπικῶν παρασκευασμάτων.
αἱματοξύλο(υ) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ τοῦ δένδρου αἱματοξύλου τῆς οἰκαγεν. τῶν ἑλλοδοκάρπων ζύλον, τὸ ἄλλως κομπεριανόν, δημ. μπακάμ.
αἱματοπίνης (τό) κ. αἱματοπίνη (ἢ) νεώτ. εἶδος παρασίτων ἐντόμων, ζώτων ἐπὶ κυνῶν, χοίρων, ὕ-

ποχυγών κ. ἄ. ζῶων, τῶν ὁποίων ροφούν τὸ αἷμα, δημ. αἱματοκας βλ. λ., τοιμπούρι [haematoporus].
αιματοπνιχτός-η-α πνιγμένος εἰς τὸ αἷμα ἐν μτφ. εὐνοία: Παλαμ. Παράκαιρα τῶν ἐθνῶν τὴν ἀγάπην ἢ αἱματοπνιχτὴ γῆ.
αιματοποθιτής (ἰ) νεώτ. αἱματοπόθος βλ. λ.
αιματοποθῶ-ω μτγν. κ. νεώτ. μεταβάλλω, μεταποιῶ εἰς αἷμα, αἱμοποιῶ βλ. λ.: Παλλὰδ. Ιατρ. ἐν σχόλ. [ἡν.274 D].

αιματοποισίς-ως (ἡ) μαν. παραγωγή αἵματος.
αιματοποιητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιών αἷμα, ὁ αὐξάνων τὸ ἐν τῷ σώματι αἷμα: Γαλ. 15,506 δύναμις τοῦ ἡπατος αἱματοποιητικῇ.

αιματοποιός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιών αἷμα, ὁ αὐξάνων τὸ αἷμα, αἱματοποιητικός: Γαλ.7,213.

αιματοπορφυρίνη (ἡ) νεώτ. βλ. αἱμοπορφυρίνη.

αιματοποσία (ἡ) μτγν. ἡ πάσις αἱματος.

αιματοπότης-ω πίνω αἷμα: σχόλ. Ἀριστοφ. [ἡν.198].

αιματοπότις (ἰ) θηλ. -πότις-ιδος νεώτ. ὁ πίνων αἷμα: || μτφ. αἱμοδόρος, σκληρὸς. 2) ζῷον γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν τα-δονιδῶν, ἐνοχλούντων τὰ ζῶα, ἰδίᾳ βούκ καὶ ἱπποῦς, τῶν ὁποίων διατρυπᾷ τὸ δέρμα καὶ ἀπομυζᾷ τὸ αἷμα. Εἶναι μικρὰ μυῖα: με ρύγχος σαρκοῦδες καὶ προτεταμένον, δημ. συνών. ντάβανος.

αιματοπότιστος (-η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ποτι-σμένος με αἷμα, συνήθ. μτφ. αἱματοπότιστὴ χώρα.

αιματοπότις-αδος (ἰ) νεώτ. γένος ἐλαδίων πτη-νῶν τῆς ὁμοιογ. τῶν χαροδριδῶν (haematopus).

αιματοπυσία (ἡ) νεώτ. βλ. αἱμοπυσία.

αιματοπυστός-ον μον. ὁ πάσχων αἱμοπυσίαν.

αιματοπυρροία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐκροή αἵμα-τος μετὰ πύου.

αιματοπότης (ἰ) θηλ. μτγν. -πότις-ιδος ὁ πίνων, ροφῶν αἷμα: Ἀριστοφ. [ἡν.198] δράκοντα αἱμα-τοπότην, μτγν. αἱματοπότηδες ἄρκτοι.

αιματοροφῆς-α-ικο δημ. ὁ πίνων τὸ αἷμα ἄλ-λων || κυριολεκτ. κατὰ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις αἱματοροφῆς εἶναι ἡ στρίγλη κα. ἡ λήμια, πρβλ. γαλλ. vampire: ἐπίσης οἱ βρυκόλακες αἱματο-ροφῆδες. 2) μτφ. ὁ ἄλλους σκληρῶς ἐκμεταλ-λεῦόμενος.

αιματορουφήτρα (ἡ) δημ. ἡ πίνουσα τὸ αἷ-μα ἄλλων || μτφ. ἡ κατεγγατλοῦσα οικονομικῶς αὐτοὺς (ἐπὶ γυναικῶν), συγγ. βδέλλα ἐν μτφ. ἐννοία.

αιματορραχία (ἡ) κ. αἱματορραχίς-εως νεώτ. συλλογῇ αἷματος ἐντὸς τοῦ σπονδυλικοῦ σπληνός.

αιματορροία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ ἀνθρ. σώματος ρύσις αἵματος, ἰδίως ἐκ νοσηρᾶς αἰτίας.

αιματορροφήσις (ἡ) κ. αἱματορροφία (ἡ) νεώτ. τὸ ροφᾶν αἷμα, ἡ αἱματοποσία.

αιματορρόφος-ον αἱμοδόρος, αἱμοδιφής: Αἰσχ. Εὐμ.193 λέντος ἀντρον αἱματορρόφου || ὁ ρο-φῶν αἷμα: ζῶα αἱματορρόφα.

αιματορροῦ (-εω) νεώτ. πάσχω αἱματορροῖαν βλ. λ.

αιματορρυτός-ον ὁ περιρρυτός ἀπὸ αἷμα: Εὐρ.1515 αἱματορρυτοὶ βανίδες.

αιματοσαλπηγία (ἡ) κ. αἱματοσάλπιγξ νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐν τῇ σάλπηγι ἢ ἐν τῷ φάραγγί τῆς γυ-ναϊκῆς συσπέρουσας αἷματος.

αιματοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὄργανον μετροῦν τὸ ποσὸν τῆς αἱμοσφαίρινης τοῦ αἵματος.

αιματοσπαρμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. ὁ σπό-ρος ὁ ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα.

αιματοσπότης-ος ὁ ἐν σποδῷ αἵματος ρυ-πανθεῖς, αἱμοκολάσματος: Σοφ.ἀν.817.

αιματοσπορίδια (τὰ) νεώτ. παράσιτα ἐνδο-κυττάρια τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαίριων τῶν σπονδυ-λωτῶν, αἰτία τῶν ἐλκῶδων πυρετῶν.

αιματοσταγής-ους-εξ νεώτ. ὁ ἀποστάζων αἷ-μα, αἱματορρυτός, καθημαγμένος: Αἰσχ. Ἀγ.1309 φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῇ.—Αἰρισφ.

Βάτρ.471 Ἀχαρόντιος τε σκόπελος αἱματοσταγῆς.
αιματοσταλάζω δημ. στάζω αἷμα: || αἷμα-τοσταλαγμένος, στάζων αἷμα: Παλαμ.Βωμ.148 στά χέρια σου τὰ αἱματοσταλαγμένα.

αιματοστάλακτος (-η)-α(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. -χτος καθημαγμένος, αἱματοσταγής, ὁ στάζων αἷμα: Παλαμ.Βωμ.173 πόλεμοι αἱματοστάλακτοι.

αιματοσταξία (ἡ) δημ. σταγὼν αἵματος.

αιματοστάσις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. τὸ στομάτη-μα αἱμορρογίας, σπάσις τῆς ἐμμήνου ροῆς.

αιματοστάτης (ἰ) νεώτ. δημ. κ. ματοστάτης ὁ αἱμοπότης λίθος, ἥτοι διάφοροι ποικιλία τῶν λί-θων ὁπαλίου καὶ ἰσπίδος, περὶ ὧν πιστεύεται ὅτι δι' ἐπαφῆς σταματᾷ τὴν αἱμορραγίαν ἢ εἰδικῶς ἐπὶ γυναικῶν ἐπιτόκων ὅτι ἐν δακτυλίοις ἢ ἄλλως ὑπ' αὐτὸν φερόμενα ἐπιταχύνουσι τὸν τοκετόν.

αιματοσυγγένεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ αἵματος, ἡ ἐξ ὁρμενογονίας συγγένεια.

αιματοχυρός-όν μτγν. πρόξενος αἱματοχυσίας.

αιματοურიᾶ-ω νεώτ. οὐρῶ αἷμα, πάσχω ἐκ νόσου πινὸς αἱματουρίαν.

αιματουρία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. οὐρησις αἵματος ἢ οὐρὸν αἱματώδες.

αιματουρικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἐνεκα αἱμα-τουρίας ἢ ὁ προκαλὼν αἱματουρίαν: αἱματο-υρικός πυρετός.

αιματοῦσα (ἡ) δημ. ἡ συνήθως ἐχούσα ἀφθο-νον ρύσιν ἐμμήνῳ γυνή, ἡ αἱμορροῦσα. 2) ὡς οὐσ. αἱματώδες τι στήμα τοῦ προσώπου.

αιματοφάγος (-α)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. αἱματοφάγος ὁ τρώγων, ροφῶν αἷμα || ἰδίως μτφ. ὁ ἀπνήθης ἐκμεταλλεὺς τῶν ἄλλων, ὁ σκληρὸς ἀδικητής, ὁ ἀνηλεὲς τοκολῆφος.

αιματοφιλία (ἡ) αἱμοφιλία καὶ αἱμορροφιλία βλ. λ.

αιματοφοβία (ἡ) κ. αἱμοφοβία νεώτ. φόβος, ὑπερβολικὴ συγκίνηση ἐκ τῆς θέας αἵματος.

αιματοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, διχοτεῦσιν αἷμα: αἱματοφόρος φλέψ.

αιματοφύρτος (-η)-α(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. πεφυρ-μένος με αἷμα, ὁ ἐφ' οὗ ρεῖ αἷμα, ἄλλως αἱ-μόφυρτος: Αἴ 5,179 αἱματοφύρτα βέλη νεώτ.: αἱ-ματόφυρτος λόγχη.—αἱματοφύρτο ποικιλία.

αιματοχαρής-ους-εξ νεώτ. αἱμοχαρής βλ. λ.

αιματοχάρμης (ἰ) Αἴ 1) αἱμοχαρής.

αιματοχάρης-η-ο δημ. ὁ χαίρωντος ἐπὶ αἱμο-χυσίᾳ, ὁ αἱμοδόρος πολέμιος: αἱματοχάροι Ἀρ-δανίτες πού ρημάζανε τὴ χώρα.

αιματοχάρτος-ον μον. αἱμοχαρής.

αιματοχόρτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ποτέριον τῆς τάξεως τῶν ραδανθῶν (polerium sanguisorba) ἐν λοικῇ χρήσει ὡς αἱμοστακτικόν, συνών. βασκαν-τοῦρα ἢ ἀδασκαντοῦρα.

αιματοχρούς-χρόου-αυν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώ-μα τοῦ αἵματος: αἱματοχροα χεῖλη.

αιματοχρωμογόνον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. σιδηροῦ-χος χρωστικὴ οὐσία τοῦ αἵματος, ἄλλως αἱμο-χρωμογόνος οὐσία.

αιματοχρωμῆς (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ χρῶμα αἵματος ἔχων: Παλαμ.Δωδεκ.Γούφ.144 παύ μαι-ρολογαί στα πλάγια τοῦ αἱματοχρωμοῦ βουνοῦ.

αιματοχυσία (ἡ) μον. νεώτ. κ. δημ. ἄλλως αἱμο-χυσία, χυσις αἵματος, ἰδίᾳ τραυματικῶς, φόνος κττ.

αιματοχυτός-ον μον. ὁ ἐξ οὗ χύνεται αἷ-α.

αιματοφείρα (ἡ) δημ. παράσιτον τῶν φυτῶν ἐντομον, φείρα ἢ σχιζέφυρος, ἡ χυσιφής.

αιματοφθκία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἀνηλεὲς τῆς φθογῆς ἐκ τῆς παρουσίας αἱματωδῶς ὑστερας.

αιματοῦ-ω ρυπαίνω δι' αἷματος, αἱματώνω: Εὐρ. Ἀνδρ.260 αἱματοῦ θαῖς βωμόν, Θουκ.7,84,5 ὕδωρ ἡματωμένον. 2) φονεύω: Σοφ.ἀν.987. 3) μετα-βάλλω εἰς αἷμα: Γαλ.8,379 αἱματοῦν τὴν τρυφήν.

αιματοῦσης-ους-εξ ὁ λαμβάνων τὸ χρῶμα αἱ-

ματος, ἐρυθρόρως ὡς αἷμα : Θουκ.2,49,2 : ἢ τε φάρμακον καὶ ἡ γλῶσσα εὐδὲς αἱματώδης ἦν' 2) ὡς ὁ τοῦ αἵματος : Ἀριστλ.Ζ1 726Β 32 αἱματώδης ὁ γράστις 3) νεώτ. ἔχων πολὺ αἷμα : αἱματώδης κρᾶσις—ἀνθρωπίνος αἱματώδης.
αἱμάνωμα—ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. μάωμα ἐκροή αἵματος ἐξ ἀγγείων τοῦ σώματος : μάωμα τῆς μήτης 2) Ιατρ. ὁθροισίαι αἵματος ὑπὸ τὸ δέρμα ἢ μεταξὺ τῶν ἱστίων.
αἱματώδης δημ. κ. ματώνω ἐπιφέρω ρεῦσιν αἵματος ἐκ τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων διὰ τοῦ δέρματος ἢ ἀμτθ. πάσχω ταιαυτήν ρεῦσιν αἵματος : αἱματώδης ἢ μήτη μου, τὸ χερί μου' 2) ρυπαίνω δι' αἵματος : αἱματώδης τὸ μαντήλι' ἢ παθ. αἱματώσωμαι, ρυπαίνωμαι δι' αἵματος : αἱματώθηκαν τὰ φορέματα' 3) μτφ. πάσχω βαρὺ ἠθικὸν τραῦμα, θλίψιν δεινὴν : αἱματώσε ἡ καρδιά μου' ἢ αἱματωμένος κ. ἐν τῇ μτφ. ἐννοεῖται τὸ αἱματοβαφής.
αἱματοπῶς—ὄν ὁ ἔχων ὄφιν αἱματώδη 2) ὁ δι' αἵματος κηλιδωθείς : Εὐρ. Ὀρ.256 αἱματοπαὶ κόραϊ (αὐτὸ Ἐρινύες) 3) αἱματώδης βλ. λ.
αἱματοπῶς—εως (ὁ, ἡ) ἢ μτγν. κ. νεώτ. αἱματοποῖσις βλ. λ., ἢ εἰς αἷμα μεταβολή : Γαλ.6,256.
αἱματώφ—ῶσις (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ὄφιν αἱματώδη, ὁ αἱματοπῶς βλ. λ. : Εὐρ. Ἡρ.933 (δ. γ.).
αἱμαχάτης (ὁ) μτγν. ἀχάτης μετ' ἐρυθρὸν φλεβῶν.
αἱμαπότης (ὁ) ἰων. ἀντὶ αἱμαπότης βλ. λ. Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.189,10.
αἱμηρός—ά-άν μτγν. αἱματηρός : Φιλῶδ. Ὀργ.5 w πρόσωπον αἱμηρόν (ἔνεκα πληγῆς).
αἱμῖα αἰολ. ἀντὶ ἡμιθεας.
αἱμῖνη (ἡ) νεώτ. αἱματίνη βλ. λ.
αἱμιονος (ἡ) αἰολ. ἀντὶ ἡμιονος.
αἱμισίων αἰολ. ἀντὶ ἡμισίων.
αἱμινίον (τό) δ. γ. ἀντὶ ἡμινίον βλ. λ.
αἱμόδαπτος—η-ον νεώτ. αἱματοδαπτος βλ. λ.
αἱμοδαρής—ους—ές μτγν. αἱμῖτι βεθαυρήνους.
αἱμοδαφής—ους—ές αἱματοδαφής βλ. λ. : Σοφ. Α1.219.
αἱμοδολοειδής—ους (τὰ) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὴ τῆς σκευασίας σιδηραχοῦ μορφῆς.
αἱμόδοον (τὸ) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὴ σκευασία βάσιν ἔχουσα αὐτοῦσιαν αἷμα βοός, χρήσιμος κατὰ τῆς ἀναμίξης, φυσιολογικῶς κτλ.
αἱμοδορία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ αἱμοδόρου βλ. λ. ἢ μτφ. ἀπανθροπία, ἀκληρότης.
αἱμοδορικός—η (ἡ)-ια-α δημ. ὁ ἔχων διάθεσιν αἱμοδόρον, αἱμοχαρής, ἀκληρός : αἱμοδορικός φυχή, συννηθέστ. εἰς τὸ αὐτὸ : αἱμοδορικός παιδί.
αἱμοδόρος (α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ βιθρόσκων, ἀπομυζῶν αἷμα : Ἀριστλ. Ζ1 596 Β 13' ἢ ἐπὶ ὄφειν, ὁ μὴ χορταίνων αἷμα : Ἐπιγρ. ἔχιδνα αἱμοδόρος' 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀκληρός, αἱμοδιφής : αἱμοδόρα φυχή.
αἱμοδότος—ον μτγν. ὁ τρέφων, λιπαίνων δι' αἵματος.
αἱμογλοβίνη (ἡ) νεώτ. ἡ αἱμοσφαιρίνη βλ. λ.
αἱμοδαπῶν—ω μτγν. εὐωχοῦμαι με' αἷμα.
αἱμοδιφής—ους—ές νεώτ. ὁ διφών αἷμα, ἄγριος, ἀπάνθρωπος, ἀκληρός, αἱμοδιφής : αἱμοδιφής κακοῦργος.
αἱμοδιφία (ἡ) νεώτ. ἡ διφᾶ αἵματος, ἡ τέρψις εἰς τὸ αἱματοφᾶ κακοῦργεῖν, ἡ ἀγριότης.
αἱμοδιφός—(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. αἱμοδιφής βλ. λ. : Λουκ. Ὠκύπ.97.
αἱμοδόχος—ον EM αἱματοδόχος.
αἱμοδρομόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ καταμετρεῖται ἡ ταχύτης τοῦ αἵματος ἐν τοῖς αἱματοφόροις ἀγγείοις τοῦ σώματος.
αἱμύδωρον (τὸ) μτγν. φυτὸν δηλητηριώδες, ἰδιώσις ἐπιπλαδὲς εἰς φυτὰ, δημ. ὁ λόκος, τὸ ἀρουδάλο : Θεοφρ. ΠΦ 8,3,5.
αἱμοσιδής—ους—ές μτγν. αἱματοσιδής βλ. λ.
αἱμοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ χρησιμοποίησις αἵματος ἀνθρώπου διὰ μεταγγίσεως εἰς ἕτερον πάσχον-

τα ἢ δι' ἐνέσιον πρὸς θεραπευτικὰ σκοποῦς.
αἱμοδόρα—ακος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. συσώρευσις αἵματος ἐντὸς κοιλώματος τοῦ ὑπεζωκτικού, τοῦ περιδόλλοντος τὸν πνεύμονα, προερχομένη ἐκ θλάσεως τοῦ θώρακος ἢ τραύματος διωμμερούς.
αἱμοκαλλίεργεια (ἡ) νεώτ. Ιατρ. αἱματοκαλλίεργεια βλ. λ.
αἱμοκαρπνόν (τὸ) βλῆθ' μεθ' αἱμοπυσίας : ἴνπ.
αἱμοκακεία (τὰ) νεώτ. αἱματοσπορίδια βλ. λ.
αἱμοκαλλήντις (αἱ) νεώτ. αἱματοκαλλήντις βλ. λ.
αἱμοκονία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. μικρότατα λιπώδη σωμάτια ἐν τῷ αἵματι ὡς κοινοὶ τὸς αἰωρούμενοι.
αἱμοκρίσις (ἡ) νεώτ. μαντεία, συναγομένη ἐκ τῆς ἐξετασσεως τοῦ αἵματος, ἄλλως αἱματομάντις.
αἱμοκονίνη (ἡ) νεώτ. βιολ. χρυστικὴ οὐσία, κύρια κοινὴ ἐντὸς τοῦ κυανοῦ αἵματος πλειοστῶν μολεκίων καὶ ὁμοτακοδέρμων.
αἱμολάπτις—ιδος (ἡ) μτγν. ἡ αἷμα λάπτουσα, αἱμορροφούσα, ἡ βδέλλα : Γρηγ. Ναζ.2,221.
αἱμόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακευτικὴ σκευασία ἐν μέρει διαλυτὴ ἐν ὕδατι, περιέχουσα σιδηρον, εὐχερῶς ὑπορροφουμένη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐνδεικνυμένη κατὰ τῆς ἀναμίξης καὶ τῆς γλῶσσας.
αἱμολευσία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. νόσος, ἡ κύριον σύμπτωμα εἶναι ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς αἱμοσφαιρίνης ἀπὸ τοῦ στρώματος τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.
αἱμολευτικός—ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἱμολευσίαν βλ. λ. : αἱμολευτικὸς ὁρός.
αἱμομυτᾶγγις—εως (ἡ) νεώτ. ἡ μεταγγίσις αἵματος νεῦν ἰγυὸς ἀνθρώπου εἰς πάσχοντα.
αἱμομυγής—ους—ές νεώτ. ὁ μεμυγμένος με' αἷμα : ὁρός αἱμομυγής—τροφὰ αἱμομυγής.
αἱμομυξία (ὁ) μον. κ. νεώτ. βηλ. νεώτ. ἡκτρια ὁ καθ' αἱμομυξίαν βλ. λ. συνευρεθείς.
αἱμομυκτικός—ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἱμομυξίαν βλ. λ. : αἱμομυκτικὸς γάμος (ὁ μεταξὺ συγγενῶν ἐξ αἵματος τελεοθεῖς, ἐκκλη. καὶ νομικ. ἀκύρος θεωρούμενος) ι.—αἱμομυκτικὸν τέκνον (ἐκ γονέων συγγενῶν ἐξ αἵματος γεννηθέν).
αἱμομυξία (ἡ) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ μεταξὺ συγγενῶν ἐξ αἵματος σαρκικὴ μίξις : Φωτ.3,281 Α' ἢ νεώτ. νομ. ἡ μεταξὺ ἐξ αἵματος συγγενῶν ἀνόντων ἡ κατ' ὅταν ἡ ἀδελφὴν ἐκ νομίμου γάμου τελευτήσῃ ὁλοθνήσκῃ ἀσελγῆς πράξις καὶ οὐχὶ μόνον ἡ κατὰ φύσιν συνουσία, γενικῶς ἀξιόπονητος.
αἱμοπερικάρδιον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. συσώρευσις αἵματος ἐν τῷ περικαρδίῳ.
αἱμοποιεῖν—ω νεώτ. παράγω αἷμα, μεταποιᾶ εἰς αἷμα, ἰδίᾳ θεραπευτικῶς ἢ διασιτικῶς.
αἱμοποίησις—εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὁ διὰ φαρμάκων πολλαπλασιασμὸς τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.
αἱμοπορφυρίνη (ἡ) νεώτ. βλ. ἡ χρωστικὴ οὐσία τοῦ αἵματος, ἐξ ἧς ἡ ἐρυθρότης αὐτοῦ.
αἱμοποσία (ἡ) μτγν. ἡ πόσις αἵματος.
αἱμοποτῶν—ω νεώτ. ἐπὶ ζώων, πίνω αἷμα 2) ποιοῦμαι τὴν δι' αἵματος θεραπείαν.
αἱμοπαθής κ. νεώτ. αἱματοπάθης βλ. λ. : Βέττ. Βάλ.78,6' 2) βηλ.—πάτης—ιδος : Πάπ. ὡς ἐπὶ τῆς ἑκάτης ἢ ἐπὶ τῆς Ζελήνης : Ὑμν.Μαγ.5,53.
αἱμοπυτικός—ή-ον μτγν. αἱμοπυτικός βλ. λ.
αἱμοπυτία (ἡ) κ. αἱματοπυτία κ. αἱμοπυσις νεώτ. πύσις, ἀπόχρεμψις αἵματος.
αἱμοπυσιακός—ή-ον νεώτ. ὁ πάσχων αἱμοπυσίαν ἢ ὁ ἐπιρρηγὴς εἰς αἱμοπυσίαν.
αἱμοπυσίς (ἡ) νεώτ. κ. δημ.—υσις ἡ αἱμοπυσία βλ. λ.
αἱμοπυστῶν—ω νεώτ. κάμνω αἱμοπυσίαν.
αἱμοπυσὸν (τὸ) μτγν. πύθελον αἵματος : Γαλ.14,44.
αἱμομυρρορία (ἡ) νεώτ. βλ. αἱματομυρρορία.
αἱμομυρρόλη (ἡ) νεώτ. χημ. οὐσία χημικῶς ἀποχωρισθεῖσα ἀπὸ τὴν αἱματίνην τῆς αἱμοσφαιρίνης καὶ ἀπὸ τὴν γλῶσσοφύλιν τῶν φυτῶν.
αἱμοπάτης (ὁ) μτγν. αἱματοπάτης : Λυκούρ.1403

αἱμόρροος-ον μτν. ποιητ. ὁ ἐξ οὗ ρέει αἷμα, ἀντὶ αἱμόρροος βλ. λ.: Νικ.Θηρ.318.
αἱμορραγέω-ω ἔχω, πάσχω αἱμορραγίαν: Ἰνν. Παθ.67 αἱμορραγεί εκ τῶν ρινῶν.
αἱμορραγής-ους-ές ὁ σφοδρῶς αἱμορροῶν βλ. λ.: Σοφ.Φιλ.825 ποδὸς αἱμορραγῆς φλέψ.
αἱμορραγία (ἡ) ἀθρόα ἔκχυσις αἵματος, ὅλον ἐκ τῆς ρινῆς, ἐκ τραύματος ἢ ἄλλως: Ἰνν. Ἀρθρ.69.
αἱμορραγικός-ή-όν ὁ πάσχων αἱμορραγίαν 2) νεώτ. ὁ προκαλὼν αἱμορραγίαν ἢ συνοδευόμενος μὲ αἱμορραγίαν: αἱμορραγικὴ μητρίτις.
αἱμορραγικῶς μτν. κ. νεώτ. ἐξ αἱμορραγίας: Γαλ.8,304 αἱμορραγικῶς τελευτᾷν.
αἱμορροαγέτης-ους-ές αἱμορροαγικός βλ. λ.
αἱμορροαντὸς-ον ὁ ραντισμένος μὲ αἷμα: Εὐρ. Ἀλκ.134 ἐπὶ βωμῶσι αἱμορραντοὶ θυσαί.
αἱμορροῖω-ω κ. νεώτ. ἔχω αἱμορροίαν, πάσχω ἐκ ροῆς αἵματος: Ἰνν.Κωικ.86,110.—ΚΔ Ματθ. 9,20 καὶ ἰδοὺ γυνὴ αἱμορροοῦσα δώδεκα ἔτη ἰπλάουσα ἐξ αἱμορραγίας.
αἱμορροία (ἡ) κ. νεώτ. ροή, ἔκχυσις αἵματος, αὐτόματος αἱμορραγία: Ἰνν.Κωικ.292,301.
αἱμορροϊδοκαύστης (ὁ) μν. κ.νεώτ. ἐργαλεῖον καυτηριδσεως πρὸς θηραπειαν αἱμορροϊδων.
αἱμορροϊκός-ή-όν ὁ ἐπιρροήεις αἱμορροίαν 1) ὁ προκαλὼν αἱμορροίαν: Ἰνν.Κωικ.300.
αἱμορροϊκός-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ.-ιδᾶ συνήθ. πληθ.αἱμορροϊκῆς ἢ ἐνν.φλέβες ἢ αἱ ρηγνυόμεναι φλέβες, ὅθεν ἡ αἱμορροία: 1) εἰδ. ἢ ἐξ ἀνευρηματῶν τῶν φλεβῶν καὶ σχηματισμοῦ φλεβικῶν ὀγκων, ἰδίως τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου, προκαλομένη αἱμορροϊκῆ (ἢ αἱμορροϊδικῆ) ἢ πᾶσις, δημ. **μορροϊκός** κ. συν. ἥσπ. ζωαῖδες: Ἰνν. Ἀφ.3,30. 2) εἰδος ὁστρακοδέριμου ἰδ. γ. ἀπορραγίς: Ἀριστ.Ζ1.530Α19. 3) θηλ. τοῦ αἱμόρροος βλ. λ.: Νικ.Θηρ.315 αἱμορροῖς θέλειαι.
αἱμόρροος-ον κ.-ρους -ρουν ὁ ἐξ οὗ αἷμα ρέει: Ἰνν. Ἀγμ.11 αἱμ. φλέβες. 2) ὁ ὑποφέρων ἐξ αἱμορροΐδων 3) ὡς οὐσ. ὅσις διλητηριώδης, οὗ τὸ δῆγμα, καθ' ὃ ἐπιστεύεται, προκαλεῖ αἱμορραγίαν ἐξ ὧν τῶν μερῶν τοῦ σώματος.
αἱμορροφιλία (ἡ) νεώτ. βιολ. ροπή πρὸς αἱμορραγίαν, προερχομένη ἐκ τῆς ἰδιοσυστασίας τοῦ αἵματος καὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἀτόμου πνός, ἥς ἐνεκα, τυχοῦσης αἱμορραγίας, τὸ αἷμα δὲν σχηματίζει τὴν θρόμβωσιν τὴν εἰς τοὺς ὑγιεῖς ὀργανισμοὺς ἐπιφέρουσαν τὴν ἀπόφορξιν τοῦ ρήγματος καὶ τὴν κατάνηυσιν οὕτω τῆς αἱμορραγίας. Πάθῃαις κληρονομικῇ, μεταδιδόμενη μόνον εἰς τοὺς ἄρρενας ἀπογόνους, ἄλλως λεγ. αἱμοφιλία.
αἱμορροφιλος-ον νεώτ. ἔχων τὴν ὀργανικὴν πάθῃσιν τῆς αἱμορροφιλίας βλ. λ.
αἱμορροώδης-ους-ές αἱμορροαγικός βλ. λ.
αἱμορροῦς-ους-ές Αἴμ αἱμορρῦτος βλ. λ.
αἱμορρυστός-ως (ἡ) μτν. αἱμορροία βλ. λ.
αἱμορρῦτος-ον ὁ αἷμα ρέων: Αἰσχ.ἀν.230.
αἱμορρυγέω-ω ἔχω τὸ ρύγχος ἠματωμέναν: Ἐρμην.80 τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορρυγῆν ποιήσω Ἡσ. « αἱμορρυγῆν καθημιχράδι τὸ ρύγχος ».
αἱμορρῦτος-ον ποιητ. ἀντὶ αἱμορρῦτος βλ. λ.: Ἐνιρ. αἱμῦτος νόσος.
αἱμός (ὁ) ὄρυμος: Αἰσχ. ἀν. 9.
αἱμοσάτης (ὁ) μτν. εἶδος λίθου πρὸς σπλδωσιν τοῦ χρυσοῦ, ὁ Σόμιος λίθος: Διοσκ.5,173.
αἱμοσπασία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ σπύκας ἢ βδέλλας συναγωγὴ καὶ ἀφαίρεσις αἵματος.
αἱμοσπερμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐξακόντισις σπέρματος, μεμῖγμένου μεθ' αἵματος.
αἱμοσπορίδις (τὰ) νεώτ. βιολ. κυτταροπαράσιτα, διαδιδόντα ἐν τοῖς αἱμοσφορίοις.
αἱμοσταγής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ στάζων αἷμα, ὁ αἱματοσταγής βλ. λ.: κ. μτφ.: Εὐρ.ἀν.384.

αἱμοστασία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπίλογσις αἱμορραγίας, γνινόμενη εἴτε ἀφ' ἐαυτῆς ἰδιᾷ θρομβώσεως τοῦ αἵματος ἢ εἴτε δι' ἱατρ. ἐπεμβάσεως ἢ αἱμοστατικῶν φαρμάκων ἢ ἀποληνώσεως ἢ ἄλλως.
αἱμόστασις-ως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ διὰ στυπτικοῦ ἐπίλογσις αἱμορραγίας: 1) νεώτ. γενικῶς ἡ αἱμοστασία βλ. λ. 2) φυτῶντι ἐπουλωτικὸν πληγῶν, σφύματος: Ἀνδρ. παρὰ Γαλ.13,76.
αἱμοστατικός-ή-όν νεώτ. ὁ αἱματοστάτης βλ. λ.
αἱμοστατικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ σταματῶν τὸ αἷμα: Ἀλέξ. Τραλλ.7,296. 1) νεώτ. γενικῶς ὁ ἱκανὸς ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς αἱμοστασίαν: φάρμακα αἱμοστατικά. Ἐνιρρ. αἱμοστατικός.
αἱμοσταφίς-ιδος (ἡ) μτν. ροδόδανη: Διοσκ.4,81.
αἱμόστικτος-ον νεώτ. φέρων κηλίδας αἵματος.
αἱμοστύλη (ἡ) νεώτ. φάρμακ. σκευασία βάσιν ἔχουσα τὸν αἱμοποητικὸν ὀρὸν Ἰππου, ἐνδοκινουμένη δὲ κατὰ τῆς ἀναιμίας.
αἱμοσφαιριναιμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐν τῷ ὀρφ τοῦ ἀνδρῶνιου αἵματος ὑπαρξίς ποσότητις τινος αἱμοσφαιρίνης, ἐκλυομένης ἀπὸ τὴν μὴ ἐν φυσιολογικῇ ὁμαλότητι ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.
αἱμοσφαιρίνη (ἡ) νεώτ. βιολ. τὸ κύριον συστατικὸν τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, ἢ χρωστικὴ οὐσία, ἡ προσδίδουσα τὴν ἐρυθρότητα εἰς τὸ αἷμα, φορεὺς δὲ οὐσα τοῦ ὀξυγόνου εἰς τοὺς ἰστούς.
αἱμοσφαιρινόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον, καταμετροῦν τὴν αἱμοσφαιρίνην τοῦ αἵματος.
αἱμοσφαιρινουρία (ἡ) νεώτ. νοσηρὸτης, καθ' ἣν μετὰ τῶν ὀδρων ἀποβάλλεται αἱμοσφαιρίνη.
αἱμοσφαιρινουρικός-ή-όν νεώτ. ὁ προκαλὼν αἱμοσφαιρινουρίαν βλ. λ. ἡ προερχόμενα ἐξ αἱμοσφαιρινουρίας: αἱμοσφαιρινουρικός πυρετός.
αἱμοσφαίριον (τὸ) νεώτ. βιολ. στοιχεῖον τοῦ αἵματος: εἰς τὰ σπονδυλωτὰ εἶναι δύο πλῶν αἱμοσφαίρια: ἐρυθρὰ κ. λευκὰ.
αἱμοτοξία (αἱ) νεώτ. ἱατρ. οὐσία, ἐκκρινόμενη ὑπὸ διαφόρων μικροβίων, ἀπινες ἐπιδρῶσαι ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων τοῦ αἵματος ἐπιφέρουσι διάλυσιν αὐτῶν, αἱμολυσίαν βλ. λ.
αἱμοφανής-ους-ές μτν. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, αἱματωδής, αἱμόδρους: Ἀέτ.7,22.
αἱμόφθαλμος-ον μν. κ. νεώτ. ἄλλως νεώτ. κ. αἱματοφθαλμός ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱματοειδής: 1) νεώτ. ἱατρ. ὁ ἐξ ἐνδοφθαλμίου αἱμορραγίας, συνήθως τραυματικῆς, ἔχων τὸ ὑαλοειδὲς τῶν ὀφθαλμῶν σῶμα αἱματοχρῶν.
αἱμοφθόρος-ον νεώτ. ὁ φθείρων τὸ αἷμα.
αἱμοφιλία (ἡ) ἡ αἱμορροφιλία βλ. λ.
αἱμοφίλος-ή-όν νεώτ. ὁ πάσχων αἱμοφίλιαν, ἄλλως αἱμορροφιλιαν βλ. λ.
αἱμοφιλικός ἐπίρρ.νεώτ. ἐξ αἱμορροφιλίας βλ. λ.
αἱμόφιλος-ον νεώτ. πάσχων αἱμορροφίλιαν βλ. λ.: 2) ὁ ἐκ διαστροφῆς τῆς γενετήσιας ὁρμῆς ἐπιδιώκων τὰ συνουσιάζοντα μεθ' αἱμορροουδῶν.
αἱμοφθία (ἡ) νεώτ. βλ. αἱματοφθία.
αἱμοφθός-ον μτν. ὁ φοβοῦμενος τὸ αἷμα.
αἱμοφόρος-ον νεώτ. βιολ. ὁ ἐν ᾧ φέρεται, κυκλοφορεῖται αἷμα: αἱμοφόρα ἀγγεῖα.
αἱμοφθορικός-αν(φορῖσσι) ὁ μεμολυσμένος δι' αἵματος: Ὁδ.Υ.348 αἱμοφθορικτα...κρέα ἡσθιον.
αἱμόφθορος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ καθημαγμένος, ἄλλως αἱματοφθορικός βλ. λ.: Πολύβ.15,14,2.
αἱμοχάρεια (ἡ) νεώτ. διὰθεσις τοῦ αἱμοχαρούς.
αἱμοχαρής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἀγανθὸν τὴν χύσιν αἵματος, αἱματοχαρής βλ. λ.: σχολ.Εὐρ. Ἐκ.24
αἱμόχρους-ον κ. -ους -ου μν. ὁ ἐρυθρὸς ὡς αἷμα, ἄλλως αἱματοχρῶς.
αἱμοχρωδής-ους-ές αἱμόχρους: Ἰνν. Ἐπιδ.4,52.
αἱμοχυσία μν. κ. νεώτ. ἡ αἱματοχυσία βλ. λ.
αἱμόω Ἡσ. « αἱματοῶ ».
αἱμυλία (ἡ) μτν. τὸ γνῶρισμα τοῦ αἱμόλου, τρῶ-

πος θελκτικός: Πλαύτ.Νουμ.8 αἰμυλία καὶ χάρις
 || πειστικός || δολερός.
αἰμύλιος-ον ὁ αἰμυλός βλ. λ.: 'Οδ.Α.56 μαλα-
 κοίσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγισιν δέλεαι.
αἰμυλομήτης (ὁ) ὁ κολακευτικός, ὁ δόλιος ἐπι-
 χάρις φαινόμενος, ὁ πανούργος.
αἰμυλοπλόκος-ον μῆνι. ὁ αἰμυλός βλ. λ. πλέ-
 κων, ὁ δολοπλόκος: Κρατίν. 379 Α.
αἰμύλος-η-ον ἐν ΑΠ7,643 -ος-ον ἐπὶ λόγου,
 κολακευτικός, παραπειστικός: 'Ησιόδ. 'Εργ.374 μη-
 δὲ γυνή... ἐξαπατᾷ αἰμύλα κωτίλαυσσα
 || ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ κολακεύων, ὁ δόλιος: Σοφ.
 Α1.389 τὸν αἰμυλῶτατον... τοὺς τε δισσάρχας
 ὁλῶσας βασιλεῖς || ἐπὶ ἀλόπεκος, πονηρός:
 'Αριστοφ.Λυσ.1268 τὸν αἰμυλὸν ἀλπελικῶν.
αἰμυλόφρων-ανος-ον μῆνι. ὁ αἰμύλος σκεπτό-
 μενος, αἰμυλομήτης βλ. λ.: Κρατίν. 379 Β.
αἰμυλώω-ω κ. μῆνι. ἔχω πάθος τῶν ὀδόντων,
 αἰμυλῶν: 'Ιππ.Χυμ.9, Κρατίν.33' αἰμυλῶω βλ. λ.
αἰμυλώδης-ους-ες μῆνι. αἰμυλώδης βλ. λ.: Λουκ.
 Συρ.Θ.8' ὁ πάσχων αἰμυλῶν βλ. λ.: Γαλ.4,523
αἰμυλία (ἡ) κ. νεώτ. πάθησις, πόνος τῶν ὀ-
 δόντων: 'Ιππ.Νούα.2,16' || κ. νεώτ. νόσησις, μοῦδια-
 σμα τῶν ὀδόντων: 'Αριστοφ.Πρ.863 Β τὴν ἀπὸ τῶν
 φυγῶν ὀδῶν προσγινομένην αἰμυλίαν τοῖς
 ὀδοῦσιν ἀνδράχην φυχρά θαραπύειν' 2) νεώτ.
 νόσησις μέλους τοῦ σώματος, μυρμηκίασμα, μοῦ-
 διασμα, συνηθέσθ. λεγ. αἰμυλῶσις βλ. λ.
αἰμυλοῖάξω νεώτ. κ. δημ. κ. αἰμυλοῖάξω κ. μου-
 διαξῶ πάσχω αἰμυλῶσιν, αἰμυλῶδιον βλ. λ. 2) κ.
 4): αἰμυλοῖσασμεν ἐν ἀκνήσισι μένοντες, —πο-
 ροίμ. τὰ παιδιὰ τρώσι τὰ ξυνομήλια καὶ τοῦ
 γέροντος τὰ δόντια αἰμυλοῖάξουν.
αἰμυλοῖσας-εως (ἡ) νεώτ. νόσησις μέλους τοῦ
 σώματος, διατάραις οὕσα τῆς ἀπικῆς αἰσθή-
 σεως: ἄλλως λέγ. μυρμηκίασις, δημ. μοῦδιασμα.
αἰμυλοῖσμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. καὶ αἰμυ-
 λῶσις κ. μοῦδιασμα αἰμυλῶσις βλ. λ.
αἰμυλοῖσμός (ὁ) 'Ησ. «γομφασμόν συνθλα-
 σμόν ἢ συντριμμόν ἢ αἰμυλῶσιν ὀδόντων»
 2) νεώτ. αἰμυλῶσις βλ. λ.
αἰμυλοῖω-ω κ. μῆνι. κ. νεώτ. αἰσθάνομαι, πάσχω
 νόσησις μέλους τοῦ σώματος, μοῦδιαξῶ, ἔχω, πά-
 σχω αἰμυλῶν | ἐπὶ ὀδόντων: 'Ιππ.Νούα.2,55.
 ΕΜ «τὸ τοῦς ὀδόντας ὀδυνάσθαι μετὰ κνησμοῦ»
 || κ. μτθ.: 'Ιππ.Νούα.2,73 αἰμυλῶν 2) αἰ-
 σθάνομαι αἰμυλῶσιν περὶ τοὺς ὀδόντας ἐκ θρώ-
 σεως ἢ ὀσσεως ὀξύνων, ὀξύνων ἢ στρυφνῶν: ΠΔ
 'Ιερεμ. οἱ πατέρες ἔφαγον ὀξύνων καὶ οἱ ὀξύν-
 οντες τῶν τέκνων αἰμυλῶσαν' 3) κατὰ μτθ. ἔχω
 ἀφθονον ἔκκρισιν σιέλου ἐξ ὀράσεως ἢ ἀκούσματο-
 σ: 'Αριστοφ.Πρ.886 Β12 αἰμυλῶμεν τοὺς ὀξυ-
 ὄντες ἐσθιόντας' || 'Ησ. αἰμυλῶδιον τὸ τοῦς
 ὀδόντας ναρκῶν ἀπὸ ὀράσεως ἢ ἀκούσματος' 4)
 νεώτ. πάσχω νόσησις, μυρμηκίασιν, μοῦδιασμα
 μέλους τοῦ σώματος, ἔχω αἰμυλῶσιν βλ. λ.
αἰμυλῶν-ονος ἐπιθήδιοις, ἔμμεροις: 'Ιλ.Ε.49 Σκα-
 μάδριον, αἰμυλῶν θήρης' 2) καθηγομένης: Εὐρ.
 'Εκ.90 ἔλαφον λύκου αἰμυλῶν χαλὰ σφαζομένησαν.
αἰμυλῶν-ος-ον μῆνι. ἐμμερὸς ὡς τὸ αἶμα: 'Αθην.3,
 76 Β αἰμυλῶνα σῦκα, δημ. κοκκινὰ σῦκα, μουσῶνα.
αἰμυλωπλόν μῆνι. κ. κων. αἰμυλωπλό βλ. λ.
αἰμυλωπλός (ὁ) ὁ ἀνός, σφοδρὰ γενναῖος: 'Ιλ.
 Π.31 ὃν αὐτὸς ἀνέλασσε, αἰμυλωπλὸν (δ. γ. αἰμυλωπλός).
αἰμυλωπλός (ὁ) δημ. (Ἰθρυκ.) τὸ ἄνω μέρος τῆς πρῆμης,
 ὅπου κ. συνήθως ἡ ἐπιγράσις τοῦ ὀνόματος τοῦ
 πλοίου, ὁ ἀδελφ. ἄλλως καθρέφτης.
αἰμυλῶν (ἡ) μῆνι. ἡ δεξιὴ 'Ελένη' πρὸς αἰσθάνω-
 σιν, αἰσθητικὸς 'Ησ. «ἐπὶ κοκκ. βορῶν».
αἰσθητικοί 'Ησ. «καθρέφτες».
αἰσθητικὸς-ον νεώτ. ὀξίος ἀσπῶνα, ἀσπῶντος
 [κ. κατ' ἐσφ. γ. ἀντὶ ἀναίσθητος προκωνιστικός].

αἰνέσας-εως (ἡ) κ. αἰνήσης μῆνι. θνηταί: ΠΔ
 Ψαλμ.73,28 τοῦ ἐξαγγελῆσαι πάσας τὰς αἰνήσεις
 σου, ΚΔ λειτουργί. ὁ θυσίον αἰνέσας καὶ λα-
 τρεῖαν εὐάρεστον... προσδεχόμενος.
αἰνέτηριος-α-ον μῆνι. γραμμ. ἐπονέτηριος.
αἰνέτης (ὁ) κ. αἰνέτης (ὁ) ἐπαίνετης, θνητός: Ἀν-
 τίθ. μωρητής: 'Ιππ. Αρθρ.8 (ὁμοίβ.)
αἰνέτης-ῆ-ον ἐπαίνετης: ΠΔ Λευτ.19,24 ἔσται
 πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἔργος, αἰνέτης τῷ Κυρίῳ.
αἰνέω-ω συνήθ. ἰων. κ. ποιητ. παροι. ἵστων, μέλλ.
 αἰνῶσω, ἀπτ. ποιητ. αἰνέσω, μέσ. αἰνέσμαι, ἀόρ.
 ἤνεσα, παρὰ ἡνεκα λέγω: Αἰσχ. Ἀγ.98 τούτων
 λέξας' ὅτι καὶ δυνατόν καὶ θέμις αἰνεῖν' 2) ἐ-
 πωνῶ, ἔξωμῶ: 'Ηρ.5,102 ὅδ' ὁ Σιμωνίδης... πολλὰ
 αἰνέσας, ΠΔΨαλμ.117,1 αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα
 τὰ ἔθνη, ἐπαίνεσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί'
 3) ἐπιοδοιμαζῶ: 'Οδ.Π.403 αἰ μὲν κ' αἰνῶσιν
 Διὸς μεγαλόιο θέμιστας, Αἰσχ. Ἰκ.502 αἰ μὲν τις ἐς
 ναῶν εἰσιπ ἀνέσας τὰδε' 4) συνιστῶ, κελεύω:
 Αἰσχ. Χο.715 αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς οὐκ ἐθέλων τὰδε'
 5) ὑπόσχομαι: Σοφ. Φιλ.1398 αἰ δ' ἤνεσας μοι...
 ἡμίπειν πρὸς οἶκον, ταῦτά μοι πρᾶξον.
αἰνή (ἡ) αἰνός, ἔπαινος: 'Ηρ.3,74 ἔδοντα ἐν αἰνῇ.
αἰνήθετος 'Ησ. «αὐκ ἐμπαίνετος».
αἰνήμι αἰολ. ἀντὶ αἰνέω: 'Ησιόδ. 'Εργ. 682 οὐ
 μιν ἔγωγε αἰνῆμι.
αἰνήσας-εως μῆνι. ἀντὶ αἰνέσις: Φιλ.2,245.
αἰνήτης-ῆ-ον αἰνέτης βλ. λ.: Πινδ.Ν.839.
αἰνίγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. λόγος ὁσα-
 φής καὶ σκοτεινός: Αἰσχ.Πρ.610 λέξω τοῦρῳ...
 οὐκ ἐμπελῶμεν αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λέγω, Αἰσχίν.
 3,121 οὐ δὲ αἰνίγματ' ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται
 ἐν τῷ δράτ' || φράσις ἢ στίχος ἡ συνθετέρον
 διατίκτον διὰ περιφράσεων καὶ παραμοιώσεων κα-
 λύπτον ἐκνοῶν τινα, ἢν προκαλεῖται να ἀνακα-
 λυφθῇ ὁ ἐρωτώμενος, νόημα' 2) χαρακτηριστικὴν
 ἐνέργειαν ἢ καταστάσεως, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόστα-
 σις εἶναι ἀφανής: Δημ.446,12 καὶ γέγονε τὰ πρᾶ-
 γματ' ὥσπερ αἰνίγμα τῇ πόλει' || νεώτ. κ.δημ. (κατ'
 ἐπέκτ.) κ. τὸ μελλοντικὸν ἀόληλον: αἰνίγμα τὸ πᾶς
 θὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου' || τὸ
 ἀδύνατον: αἰνίγμα ποῖός θὰ βγῇ κερδιζόμενος'
 || τὸ δυσεξηγήσασιν: αἰνίγμα πῶς ἢ αὐτὸς ὁ
 ἀδύνατος' || τὸ ἀνεξηγήσασιν: αἰνίγμα ἡ φύσις.
αἰνίγματις (ὁ) μῆνι. ὁ δὲ αἰνίγματ' ὡς λαλῶν.
αἰνίγματικός-ῆ-ον κ. νεώτ. αἰνιγματώδης βλ. λ.
αἰνιγματικῶς ἔπληρ. κ. νεώτ. δὲ αἰνιγματῶν,
 ἀσαφῶς ὁμῶν ἢ ὀρῶν: σφῶλ.Εὐρ. 'Ιππ.337.
αἰνιγματοπότης (ὁ) ὁ αἰνίγματα λέγων: ΠΔ 'Α-
 ριβμ. 21,27 ἐροῦσιν οἱ αἰνιγματισταί.
αἰνιγματογράφος (ἡ) νεώτ. ἡ σύνθεσις αἰνι-
 γμάτων, γρίφων κττ.
αἰνιγματογράφος-ον νεώτ. ὁ γράφων αἰνί-
 γματα, αἰνιγματοποιός || ἔρωκ. ἐπὶ τῶν ἀσαφῶς
 διατυπώτων τὰς ἰδέας των συγγραφέων.
αἰνιγματολύτης θηλ.-ῆτις-ιδος κ. τρία νεώτ. ὁ
 δεξιὸς εἰς τὴν λύσιν τῶν αἰνιγμάτων κττ.
αἰνιγματωδής-ὄν μων. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, ὁ
 συνθετὸν αἰνίγματα: Εὐδ.α.1074,60.
αἰνιγματώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοιάζων μὲ
 αἰνίγμα, ἀσαφής, σκοτεινός: Αἰσχ. Ἰκ.463 αἰνιγμα-
 τῶδες τοῦτο' ἀλλ' ἀπλῶς φράσον, Πλάτ.Οεατ.
 180Α ῥηματικὰ αἰνιγματώδ' ἀσαφῶς ἀπο-
 τοξεύονται, Διόδ.2,32,10 χρηστέος αἰνιγματώδης.
αἰνιγματώδης ἔπληρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 αἰνιγματώδης βλ. λ.: 'Αριστοφ.Πρ.1441 Β.22.
αἰνιγματός (ὁ) λόγος αἰνιγματώδης, συνήθ. ἐν τῷ
 πληθ.: 'Αριστοφ.Βοτ.δ.1 δι' αἰνιγμῶν ἐρεῖν, Εὐρ.
 Ρηο.754 τὰς οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά.
αἰνίζεσθαι ἐνεργ. αἰνίζω ἐν ΑΠ11,341 ἐπαίνῳ, ἐ-
 πιοδοιμαζῶ: 'Οδ.487 δις σε βροτῶν αἰνίζου' ἀ-
 πάντων' || συχλαίρω.

δίνικολοδάρβαρα (τά) δημ. περιληπτικῶς σι
 ημέρας, καθ' ἃς πανηγυρίζονται αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἀ-
 γίου Νικολάου καὶ τῆς ἁγίας Βαρβάρας.
αἰνικτήρ-ῆρος (ὁ) κ. αἰνικτής ὁ αἰνισσόμενος,
 ὁ ἀσφαλὴς ὁ ὑπαινυγνὴν λαλῶν : Σοφ.ἀν.771 αἰ-
 νικτήρων θεσφάτων.
αἰνικτηρίως ἐπὶρρ. αἰνιγματωδῶς : Αἰσχ.Πρ.
 949 μηδὲν αἰνικτηρίως, ἀλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἐκ-
 φράζει.
αἰνικτής (ὁ) μτγν. ὁ αἰνικτῆρ βλ. λ. : Τίμ.43 | περὶ
 τοῦ Ἰσραήλ.
αἰνικτός-ῆ-άν ὁ δι' αἰνίγματος δηλούμενος :
 Σοφ.ΟΤ439 πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσφαί λέγεις.
αἰνιξέας-εως (ἡ) μτγν. ἡ χρησιμοποιοῦσα αἰνιμα-
 τῶδων, σκοτεινῶν καὶ δυσλήπτων ἐκφράσεων :
 Πλάτ.ιν.6,19 δι' αἰνιξεως λέγεσθαι.
αἰνίσσεται ἀπτ. αἰνίτταται, μέλλ. αἰνίξομαι, ἄορ.
 ἡνέμην κ. νεώτ. αἰνιγματωδῶς, ἀσφαλῶς ὁμιλῶ :
 Εὐρ.Ἰων.430 λόγοισιν κρηπτοῖσιν ἀεὶ λοιδόροισι
 αἰνίσσεται, Πλάτ.Ἀπολ.21 Β τί ποτε λέγει ὁ θεὸς
 καὶ τί ποτε αἰνίτταται ; 2) νεώτ. διατυπῶν ἐν-
 δεῖξιν, ὑποδηλῶ, ποισύμοι ὑποδείξιν περὶ τινος ἢ
 ἐναντίον τινός ; 3) παθ. αἰνιγματωδῶς δηλοῦ-
 μαι : Πλάτ.Γοργ.495B τὰ νῦν δὲ αἰνιχθέντα πολ-
 λά καὶ αἰσχροὶ φαίνεται, Ἀριστοφ.Ἰππ.196 ποικί-
 λως πως καὶ σφωδρῶς ἡνιγμένους (ὁ χρησόμενος).
αἰνίτικο (τὸ) κ. νίτικα δημ. εἶδος ἀληθείας
 καπηστῶ ἱχθύος λυκοῦρινον ἢ μικροῦ κεφάλου,
 προερχομένου ἐκ τῆς θρακικῆς πόλεως Αἰνός.
αἰνός-αἰνέωτος-ον μτγν. ὁ δεινὸς βεβαίχμε-
 νος, ὁ μονόμηνος : Λυκόφρ.792.
αἰνός (ὁ) ἰων. αἰνόςβης ΑΠ ὁ σφόδρα ἰσχυρός.
αἰνόμενος-ον ὁ δεινός, ὁ ἄλλοτριον γάμον τελ-
 εῖας : Εὐρ.Ἰλ.1120 Πάρις αἰνόμενος.
αἰνόμενός-ος-ον μτγν. ὁ πρὸς δυστυχίαν, ἐπὶ
 κακῇ γεννῶνται : Μαν.1,145.
αἰνόμενός (ὁ) μτγν. ὁ δεινός, φοβερός ἔχων
 σιγόντας : Καλλ.Δήλ.92.
αἰνόμενος-αντος (ὁ) μτγν. ὁ φοβερός γίγας.
αἰνόμενος-ον μτγν. ὁ ὕμνων τὸν γόνον, τὸ τέκνον.
αἰνόμενος-ον Ἐπὶρρ. ὁ δεινὸς θρηνηθεὶς.
αἰνόμεται Ἐρινύες αἱ δεινὰ, φοβερά πα-
 ρέχουσαι : Ὀρφ.Ἀργ.352.
αἰνόμεντος-ον ἐπὶ τὸν δούλων, ὁ δεινὸς πλη-
 γωθεὶς, μαστιγωθεὶς : Θεόκρ.15,27 Εὐνόα ... αἰνό-
 μεντος (ὁ γ. αἰνόμεντος).
αἰνόμενος-ος-ές μτγν. ὁ δεινὸς δρυπτόμε-
 νος, ὁ δεινὸς ἀμυσσόμενος, πληγῶνων τὸ σώμα
 του εἰς ἐνδεῖν πένθους.
αἰνόμενος μόνον ἐν τῇ φρ. αἰνόμενος αἰνῶς, ὡς ἐμ-
 φασίζει τοῦ αἰνῶς πρὸλ. αἰσόμενος : Ἰλ.Η97 ἡδὴ
 τάδε γ' ἔσεται αἰνόμενος αἰνῶς (δεινότης).
αἰνόμεντος-ον μτγν. ὁ δεινός, ὁ σφόδρα ἐκ-
 τεθηλυμένος, τρυφήλός : Θεόκρ.15,27 (ὁ γ. αἰ-
 νόμενος).
αἰνόμενος-ος-ές ὁ σφόδρα λάμπων, περι-
 λαμπρός : Αἰσχ.Ἀγ.389 φῶς αἰνόμενος.
αἰνόμενος-ον κ. αἰνόμενος-ος-ές μτγν. ὁ
 δεινὸς γάμον τελείας, αἰνόμενος βλ. λ. : ὁ φ-
 βερὰν ἔχων κλινῆν, κοίτην : Λυκόφρ.1354 | περὶ τοῦ
 σπηλαίου τῆς Ἐχιδνῆς).
αἰνόμενος (ὁ) μτγν. αἰνός, δεινός, φοβερός κα-
 ταστροφῆς : Ὀρφ.Ἀργ.426.
αἰνόμενος-ος-ές μτγν. ὁ δεινὸς ἔχων λόγος,
 αἰνόμενος βλ. λ. : Ὀρφ.Ἀργ.878.
αἰνόμενος-οντος (ὁ) μτγν. δεινός, φοβερός λέων.
αἰνόμενος-ον ΑΠ ὁ ἔχων τὸ λῆον, δηλ. τὸ νῆμα
 τῆς ζωῆς του-φοβερὸν, δυστυχὴς.
αἰνόμενος (ὁ) Πάπ. ὁ αἰνῶς, φοβερά λέγων.
αἰνόμενος (ὁ) ΑΠ δεινός, φοβερός λύκος.
αἰνόμενος-ος-ές μτγν. ὁ δεινὸς μοιχόμενος.
αἰνόμενος-ον ὁ δεινὸς τέλος ἔχων : Ἰλ.Χ481 δ
 μ' ἔτρεφε τυτθὸν τοῦσαν, δὲσμορος αἰνόμενος.

αἰνόμενος-ος-ές ὁ δεινὸς πάσχων : Ὀδ.Σ201
 μάλ' αἰνόμενος μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυφεν.
αἰνόμενος-ιδος (ὁ) ὁ δεινὸς αἰτίας Πάρις : Εὐρ.
 Ἑκ.944 Ἰδσὶν δὲ βούταν αἰνόμενον.
αἰνόμενος-ερος (ὁ) δυστυχὴς πατήρ : Αἰσχ.Χο.
 315 ὦ πάτερ αἰνόμενος.
αἰνόμενος-ον μτγν. ὁ φοβερός τεράστιος :
 Ὀππ.Ἀλ.5,303 αἰνόμενος δάκος.
αἰνόμενος-ῆος μτγν. ἡ δεινὸς πλῆττουσα, δά-
 κνουσα : Νικ.Θερ.517 αἰνόμενος ἔχιδνα.
αἰνόμενος-ῶ μτγν. ποῖα αἰνόμενος, ὕμνον.
αἰνόμενος-ον μτγν. αἰνόμενος βλ. λ.
αἰνόμενος-ον (ἡ) μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ ἔχων ἴνας ἢ
 ἄγγεια : Θεόφρ.ΠΦ5,3.
αἰνόμενος (ὁ) ποιητ. κ. ἰων. λόγος, ἱστορία : Ὀδ.Ξ507
 αἰνόμενος μὲν ται ἄμύμων, ἀν κατέλεξας ; ὁ λόγος μυ-
 θώδης, ἀποκεφαλισόμενος εἰς ἡθικὴν παραίτησιν
 ἢ παροίμιον ; 2) ἐγκώμιον ἀπτ. ἐπαινος : Αἰσχ.Ἀγ.
 1547 τίς δ' ἐπὶ τῷ αἰνόμενος αἰνόμενος ἀνδρὶ θεῖον, Ἡρ.
 7,107 ἔξιος αἰνόμενος μεγάλου ἐγένετο Βόων ; 3) ἀ-
 πόφασις : Ἐπὶρρ. αἰνόμενος τὸν Ἀχαιῶν ; 4) ἐκκλι-
 τελευταῖοι φάσμοι τοῦ Δαβὶδ, ἐν αἷς πολλὰκις ἡ
 φράσις : αἰνόμενος τὸν Κύριον.
αἰνόμενος-ῆ-ον ποιητ. δεινός, φοβερός, σιληρός,
 μέγας : Ἰλ.Δ15 πόλεμον τε κακὸν καὶ φύλοισιν
 αἰνόμενος δρῶν, Σοφ.ΑΙ.706 ἔλυσεν αἰνόμενος ἄνθρω-
 πῶν ἄρως.
αἰνόμενος-αντος (ὁ) μτγν. ὁ λίαν δυστυχὴς.
αἰνόμενος-πος (ἡ) μτγν. δεινότης.
αἰνόμενος (ὁ) μτγν. δεινὸς Πιδόν.
αἰνόμενος-ον μτγν. ὁ δεινὸς ἀφόρητος, ὁ λίαν
 ἀνυπόφορος : Μάξ.Τύρ.224 αἰνόμενος ἀνὴρ.
αἰνόμενος (ἡ) μτγν. ἡ ἀτυχῆσα μήτηρ, ἡ πρὸς
 δυστυχίαν τεκούσα : Μόσχ.4,27.
αἰνόμενος (ὁ) παθ.ἦσα. «ὁ ἐπὶ κακῇ τεχνεὶς».
αἰνόμενος-ον ἐνεργ. μτγν. ὁ ἀτυχῆσας πατήρ,
 ὁ πρὸς δυστυχίαν γεννήσας : Ὀππ.Ἀλ.5,526.
αἰνόμενος-αντος (ὁ) ΑΠ φοβερός τῆρας.
αἰνόμενος-ονος-ον μτγν. προσήνης, εὐπροσή-
 γορος, ἀγαθὸς βλ. λ.
αἰνόμενος (τὸ) μτγν. φυτὰ τοῦ ἐπαινοῦ.
αἰνόμενος ἐπιφών. δημ. τὸ αἶψα τοῦ ἀγέ) βλ. λ. ἐπι-
 τακτικῶς εἰς τὰς αὐτὰς ἐννοίας καὶ χρήσεις : αἰ-
 νόμενος καὶ ἰδὼς τὸ γίνονται, αἰνόμενος καὶ ποῦ θά μοι
 πᾶς, αἰνόμενος ἀπὸ δῶ, δ.τραγ. αἰνόμενος καὶ πᾶς κυρὰ
 Εὐδοκίᾳ καὶ ὁ ἀντράς σου σὲ θέλει ; ὁ ἐνίοτε κ.
 διπλῶς ἐπιτηρικτικῶς : αἰνόμενος αἰνόμενος, δὴ νύχτα κρα-
 σσοπόδι, δ.τραγ. | παροίμιον | αἰνόμενος βρὲ Γληγό-
 ρα, ποῦ ἦλθες καὶ ἔφασκε τὸν κόρακα ; ὁ σπα-
 νίως κ. ἐν ἐπεκτάσει αἰνόμενος : αἰνόμενος τῶρα
 παιδιὰ πᾶμα καὶ κοιμηθόμενα.
αἰνόμενος ποιητ. λαμβάνω : Ἰλ.Α580 αἰνόμενος τεύ-
 χη ἀπ' ὤμων ; ὁ μτγν. : Ὀδ.Ξ144 ἀλλὰ μ' Ὀ-
 δυσίος πόθος μ' αἰνόμενος (μὲ καταλαμβάνει).
αἰνόμενος πτίσσω, λικμῶ, καθαρίζω : Ἰππ. παρὰ Γαλ.
 19,103, παροίμιον. μολγὸν αἰνόμενος.
αἰνόμενος ἐπὶρρ. δεινός, φοβερός, παραδόξως,
 ὑπερβολικῶς : Ἰλ.Κ38 μάλ' αἰνόμενος δεῖδω, Ἡρ.4,52
 αἰνόμενος μικρός.
αἰνόμενος (ἡ) μτγν. ὁρμητικὴ κίνησις : Ἀπολλ.Ρ4,820
 ἀπὴλ, ἀνέμῳ ἀπὸ ἀπὸς ; ἢ Ἡα. «ἀπὸς» ὁρμαί.
αἰνόμενος-αντος μτγν. ἀρχ. ὁ, ἡ, νεώτ. μόνον θηλ. ἡ
 γένος ζῶων μηρυκαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν
 κοίλοκεράτων, ἡ τε ἐξημερωμένη καὶ ἡ ἐν ἀγρίᾳ
 καταστάσει, δημ. γίδα, κατὰ κ. : Ἰλ.Γ24 ἔλαφον
 κερατὸν ἡ ἐγρίον αἶγα, Ὀδ.115 ὥσαν δὲ
 νύμφας... αἶγας ὁρεσκόφους, παροίμιον. Κρατὶν.244
 αἶξ οὐρανία (πηγὴ μυστηριώδους πλούτου μετ' ὑ-
 παινοῦ) πρὸς τὸ κέρως τῆς Ἀμαλθείας), Διο-
 γενιαν.233 «αἶξ Σκυρία» ἐπὶ τῶν τὰς ἐβερύσσας
 ἀντροπενόντων, ἀνατρέπει γὰρ τὸ ἀγγεῖον ἀμει-
 χρεῖα, Ζηνοβ.3,69 «ἐλευθεραὶ αἶγες ἀρότρων»

ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἀπηλλαγμένον· 2) ὁ ἀσπὴρ Αἴε, κατὰ τὰς ἀσσομένους νῦν εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡνιόχου· Ἀρατ.157· 3) πτηνὸν ὑδροδιδόν, ἀνέκον εἰς τὸ μένος τῶν χηνῶν· Ἀριστ.Ζ1.593B 23· 4) πυράδες μετέωρον· Ἀριστ.Μετ.341B3· 5) εἰς πληθ. ὑψηλὰ κῆματα· Ἀρτεμίδ.2.12.

αἰζάναι ἰων. κ. ἐπ. ἀσπ. τοῦ ἀσσοῦ.

αἰζάφας (ἰ) μγν. εἰδος πλακοκτινίου.

αἰζωνέουμαι βλασφημεῖν, κακολογεῖν· ΑΒ καί ζω-νεύεσθαι, ὡς ἀπὸ δῆμου τινὸς ἡ κατηγορία τοῦ Αἰζωνέως... βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰζωνεῖς·

αἰολάομαι ἀμφιταλαντεύομαι, εἶμαι ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος· Ἰνν.Γυν.2.174B ἰδ.γλ.

αἰόλαιος ΕΜ ὁ ποικίλος·

αἰολαῖος-εως (ἰ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰολικὴν φυλὴν, μὲν τῶν τεσσάρων κυρίων φυλῶν τὸν ἀρχαῖον Ἑλλήνων· 2) ὁ κάτοικος τῆς Αἰολίδος, χώρας τῆς Μ.Ἀσίας· 3) καθ' ἡσ.κ.δ. καί κας ἀνεμος.

αἰολαῖος-εως (ἰ) ποικίλως· Πλάτ.Κρατ.409A.

αἰολήσις-εως (ἰ) ταχέως κινήσις· Ἀρχλ.Πινδ.Π4.412.

αἰολίας (ἰ) ἰχθυὸς τῆς πλήρης σπυγμάτων· Ἐπίχ.44 ἢ πεποικιλμένος· Ἀθην.7.38 αἰολίην κορακίον.

αἰολίδια Ἡσ. « ποικίλους, ταχέως·

αἰολιδεῖναι ἰοι! νεώτ. ὁμοιογενεῖα γυμνοκλιῶν τῆς τάξεως τῶν ὀπισθοδραχίων, φερόντων ἐπὶ τῆς ράχεως πλήθος κυλινδρικών ἢ ἀτρακτοειδῶν ἐξαρτημάτων πρὸς ἀναπνοήν, εἰδος βραχίων.

αἰολίζω μέλλ. αἰολίσω διαστρέφω τὴν διὰ φευδῶν λόγων· Σοφ.ἀν.815 μηδ' αἰόλιζε ταῖτα· 2) μιμοῦμαι τοὺς Αἰολεῖς, ὁμιλῶ αἰολιστί, συνθέτω κατὰ τὸν αἰολικὸν τρόπον· Πρατίν.ἀν.5 αἰολίζω τῷ μέλει· 3) ὁμιλῶ τὴν αἰολικὴν διάλεκτον· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντάξ.279.52 αἰολίζετ' αὖ Ἀλκαίου ποιήματα· 4) Ἡσ. ἀολλίζειν, ποικίλειν.

αἰολικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ Αἰολέως· Θεοκρ.1.56· 2) ὁ κατὰ τὴν αἰολικὴν διάλεκτον ἐκπεφρασμένος· Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.193.15· 3) ὁ κατὰ τὸν αἰολικὸν μέτρον· Ἡφαιστ.7.5 ἢ αἰολικὴ ὄρρα ἐγχορδὸν μοσιχὸν ὄργανον, ἀναδίδον τοὺς ἤχους τοῦ διὰ πνοῆς ἀνέμου.

αἰολικός ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον αἰολικὸν βλ. λ.: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1.78.

αἰολίην (ἰ) νεώτ. πνευστὸν ὄργανον παιδικόν, εἰδος ἀρμάνικου, ἡ ὁποία παίζεται συρρομένη ἐπὶ τῶν χελῶν· 2) φουσαρμόνικα, παιζομένη διὰ πληκτρῶν, πιεζομένην ὑπὸ τῶν δακτύλων.

αἰόλιος-α-ον ὁ ὢν κατ' αἰολικὸν τρόπον· Πλούτ.2.1132D αἰόλιος νόμος.

αἰολίς-ιδος (ἰ) ποιητ. αἰολίης ὡς ἐπίθ. αἰολικός· Ἡσίοδ.Ἐργ.636 Κύμην Αἰολίδα προλιπών· 2) ὁ κατ' αἰολικὸν τρόπον· 3) ὁ κατ' αἰολικὴν διάλεκτον· 4) ὡς οὐς, ἡ χώρα τῶν Αἰολέων.

αἰόλισμα-ατος (ἰ) ποικίλων μέλος· Σοφ.Ἰχ.319 αἰόλισμα λύρας.

αἰολιστί ἐπίρρ. μγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ αἰολικῇ διαλέκτῳ· Στράβ.8.1.2.

αἰόλλω στρέφω ταχέως, κινῶ· 2) μγν. ποικίλω· 3) καθ. μεταβάλλω χρώμα· Ἡσίοδ.Α.399 ὁμφακας αἰόλλονται ἰοὶ ὥραι σταφυλαὶ θλάσσουσι χρώμα ὀριμάουσαι.

αἰολόβουλος-ον μγν. δόλιος· Ὀππ.Κυν.3.449.

αἰολόβροντης (ἰ) ὁ τὸν κεραυνὸν ποικίλως ὀφισειδὺς κινῶν· Πινδ.Ο.9.42 Ζεὺς αἰολόβροντης.

αἰολόβακρος-υ μγν. ὁ ἔχων λήμνοντα, διασυγὴ δάκρυα· Νόνν.Δ.26.79.

αἰολόδεικτης (ἰ) μγν. ὁ ὑπὸ διαφόρων μαρφῶς δεικνύμενος· Ὀρφ.Ἦμν.812 ἐπὶ τοῦ Φαίδου.

αἰολόδρομος-αν μγν. ὁ ἔχων ποικιλόχρουν τράχηλον· Ὀππ.Κυν.2.317 αἰολόδρομοι· περὶ κας.

αἰολόδρομος-αν μγν. ποικίλος τὸ ἔδρμα.

αἰολόδους-αντος νεώτ. ζῶον τῆς ὁμοιογενείας τῶν τελεοσαυριδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν ὄνη λαυρά-

σιον περιδόν τοῦ τριακικοῦ συστήματος, ἔχον ρύγχος ἐπίμικες καὶ ὀδόντας ποικίλου μεγέθους.

αἰολόδωρος-ον μγν. ὁ ποικίλα θώρα παρέχων.

αἰολόδριξ-τριχος (ἰ) νεώτ. ζῶον. γένος ἐντόμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν θρητῶν τῆς τάξεως τῶν θυσανούρων με κεφαλὴν κυλινδρικήν, κερατὰς καὶ τρεῖς ὀφθαλμικούς, ἀσθενεῖς διαττόμενον ἐπὶ τῶν ὀνθέων διαφόρων φυτῶν (seiolethrix).

αἰολόθωρη-ηκος (ἰ) ὁ ἔχων δατράπποντα θώρα· Ἰλ.Δ.489 Ἀντιφωρ αἰολόθωρη... ἀκόντισεν ἐξ αὐτοῦ, Ὑμν.Μαγ.2.16.

αἰολομήτης (ἰ) αἰολομήτης βλ. λ.: Ἡσίοδ.ἀν.7 (ἰδ.γλ.) αἰολομήτης-ιος (ἰδ.γλ.) κ. αἰολομήτης-ον ποικιλόφρων, δόλιος· Ἡσίοδ.Θ.511 Πρωμθεῖα ποικίλῳ, αἰολομήτην, ἀμαρτίνον τ' Ἐπιμηθεῖα.

αἰολομήτης (ἰ) ὁ ἔχων λήμνοντα ζῶον, κεκαλυμμένην διὰ μετάλλου· Ἰλ.Ε.707 Ὀρέσθιον αἰολομήτην· 2) ἔχων ποικίλην μίθραν, πύραν· Θεόδωρ.17.9 Πέρσαι... αἰολομήτραις.

αἰολόμολλος-ον μγν. ὁ ποικίλῳ μολλῇ ἐκπέμπων· Νόνν.Δ.40.223 αἰολόμολλος ὀβριγέ.

αἰολόμορφος-ον μγν. ὁ ποικίλα μορφὰς ἔχων ἡ προακαμβάνων· Ὀρφ.Ἦμν.4.7.

αἰολόμυθος-ον μγν. ὁ μετὰ πανσυργίας ὁμιλῶν.

αἰολόνωτος-ον μγν. ὁ ἔχων τὰ νῦτα πεπακωμένα στήνησι, ποικιλόχροα· Ὀππ.Κυν.1.125.

αἰολοπαῖος-ον μγν. ὁ ἔχων πεποικιλμένον ἡ ποικιλόχρουν πέλαν· Νόνν.Δ.7.173.

αἰολόπους· ἀχλὺ· Ὀππ.Κυν.1.306 « στικτοπούς·

αἰολόπρυνος ὁ ἔχων ἀπαστράπτουσαν, ποικίλῳ πρῶν· Βακχ.1.4 νῆες αἰολόπρυναι.

αἰολοπτερεῖς-υγος (ἰ) ὁ ταχέως πετερυγίζων.

αἰολοπαῖος-ον ὁ ἔχων πάλους, ἵππους ταχύποδος· Ἰλ.Γ.185 Φρύγας ἀνέρας, αἰολοπαῖους.

αἰολος (ἰ) ὁ μυθολογούμενος βασιλεὺς τῶν ἀνέμων· 2) κατὰ τοὺς μυθολογούμενους, ὁ ἀριθμ. 4 ἢ ὁ ἐναυτός· Θεολ.Ἀριθμ.22.

αἰόλος-η-ον εὐκίνητος, ὀρμητικός· Ἰλ.Τ.404 πόδας αἰόλος ἵππος· ἢ ὡς ἐπίθ. ἀπαστράπτης, ὁ ἐρμ. ὁ εὐκόλως ὑπὸ τοῦ μοχλοῦ κινούμενος· Ἰλ.Ε.295 τεχὴ ἐπ' αὐτῷ αἰόλα παμφανόωντα· 2) ὁ τὸ χρώμα μεταβάλλων, ἀπαστράπτης· Σοφ.Τρ.12 αἰόλος ὄρεων· ἢ αὐτ.Τρ.94· αἰόλα νύξ ἡ κατὰ σπικτος ἐξ ὀσπριν· 3) μτφ. ἐμμετέδοκος, ἀστατος· Αἰσχ.Ικ.327 αἰόλα ἡ θρώπων κακὰ· 4) δόλιος, πανούργος· Πινδ.Ν.8.25 αἰόλον φεδός.

αἰολόστομος-ον ἐπὶ χρητῶν, ὁ ποικίλα, ἀδέσθαια, δυσεξηχίαστα σημαίνων· Αἰσχ.Πρ.661 αἰολόστομος χρησμάς δυσκρίτως τ' εἰρημένους.

αἰολόσφαιρα (ἰ) νεώτ. μηχαν. συσκευὴ ἐκ κοίλης μεταλλικῆς σφαίρας, χρησιμοποιοῦμενη πρὸς παραγωγὴν διὰ τοῦ ὀπμοῦ κινήσεως, κληθεῖσα δὲ τὸ πρῶτον ὅπὸ τοῦ ἐφευρόντος αὐτὴν ἀλεξανδρινοῦ μαθηματικοῦ Ἡρώωνος αἰόλου πύλας.

αἰολόσωμα-ατος (ἰ) νεώτ. ζῶον. γένος σκυλῶν τῆς τάξεως τῶν ὀλιγοκαπνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ναυιδῶν, ζῶοντες εἰς ὅσατα ἡ λίην.

αἰολοτροπία μαγνητικὴ (ἰ) νεώτ. φυσ. ἡ ἀνισομορφία, ἡ ἀσυμμετρία μαγνητῶσεως ἐπὶ μαγνητικῶν αἰσάνων.

αἰολόφωτος ὁ ὑποκειμένος εἰς ὅσατον, διαφώρας ἐκαστοτε ἐκπληρωμένην παραφροσύνην· ἀχλὺ· Ὀππ.Αλ.2.420 (ἰδ.γλ. αἰολόφωτος).

αἰολόχορδον-ον μγν. ὁ ἐκ διαφόρων φυλῶν συνιστάμενος· Ὀππ.Αλ.1.67.

αἰολόχορδος-ον ὁ ποικίλῳ φωνῇ ἔχων, ὁ ποικίλως ἐν τῷ ὄματι τῆν φωνῇ χρωματίζων· Ὀππ.Αλ.1.728 αἰολόφωνος ἀψών.

αἰολοχρῆσις (ἰ) μγν. ὁ ἔχων χαίτην κυμαίνουμένην.

αἰολόχορδον (ἰ) νεώτ. μουσικὸν ὄργανον μέ χορδὰς ὀριζόντιας, παράγον ἤχους διὰ μόνης τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου.

αἰολόχρους-ωτος (ὁ, ἡ) ποιητ. ποικιλόχρους
Εὐρ.ἀν.596.

αἰονάω-ω περιχέω, μουσικεύω: Ἰηη.Γυν.Φύα.44.
αἰώνημα-ατος (τὸ) μτγν. κατάβρεγμα, μούσκευμα.
αἰώνισις-εως (ἡ) καταιόνισις, κατάβρεξις ἐκ
τῶν ἄνω: Ἰηη.Υγρ.1.

αἰός αἰών: Στισίχ.1 κώδ.1.

αἰπεινός-ους-ές ἔπιγρ. αἰπεινός βλ. λ.:
αἰπεινός-ή-όν ἐπὶ πόλεων, ὁ ὑψηλὰ ἐκτισμένος:

Ἰλ.419 ἴλαυ αἰπεινός: ἢ ἐπὶ ὄρεων, ἀπόκρημνος:
Σοφ.Τρ.858 ἀγαγες ἄν' αἰπεινὰς Οὐγαλίας' 2) μτφ.:
Πίνδ.Ν.532 αἰπεινοὶ λόγοι | ἀπόδοτοι, ἀσκεπτοί, —
οὗτ.Ο.9,108 σοφαὶ μὲν αἰπειναὶ (δυσπρόσπειτοι).

αἰπλήσις-εσσα-ν κ. μτγν. αἰπεινός βλ. λ.: Ἰλ.Φ
87 Πηδασον αἰπλήσαν, Ἀπολλ.Ρ.2721.

αἰπόλομαι εἶμαι αἰπόλος, βόσκω αἶγας: 2) αἰ-
πολόμαι, ὀδηγοῦμαι εἰς βόσκησιν ἢ ἀπλῶς βό-
σκω | ἐπὶ ποιμνῆς Αἰσχ.Εὐμ.196 χωρεῖτ' ἄνευ βο-
τῆρος αἰπολούμεναι.

αἰπολικός-ή-όν μτγν. ὁ τοῦ αἰπόλου: Καλλ.ἀπ.
412 αἰπολικὸν τρύπανον.

αἰπόλιον (τὸ) ἀγέλη αἰγῶν: Ἰλ.Λ.679 τὰς αἰπόλια
πλάτ' αἰγῶν, Ἡρ.1.126 τὰ τε αἰπόλια καὶ τὰς
ποιμνας καὶ τὰ βουκόλια ὁ Κύρος πάντα .. συνα-
λίσας' 2) βοσκὴ αἰγῶν: ΑἰΠ.9,101.

αἰπόλος (ὁ) βοσκὸς αἰγῶν: Ὀδ.Υ.173 αἰπόλος
αἰγῶν, αἶγας ἄγων 2) Ἥα. « αἰπόλος κτήνηλος ».

αἰπός-εος (τὸ) ὕψωμα, ἀκρόφεια, κρημνός: Αἰσχ.
Ἀγ.285 Ἄβων αἰπός: ἢ μτφ.: Εὐρ.Φων.851 αἰπὸς
ἐκβαλὼν ὁδοῦ (δ.γ. ἀπὸς | τὸ κοινῶδες τῆς ὁδοῦ-
πορίας), αὐτ.Ἀλλ.500 πρὸς αἰπὸς ἔρχεται.

αἰπός-ή-όν ὑψηλός, ἀπόκρημνος: Ἰλ.Ν.625 πό-
λιν αἰπὴν' 2) ὀρμητικὸς, ταχύς: Ἰλ.Ο.369 Στυ-
γὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεθρα.

αἰπόδμητος-ον μτγν. ὁ ὑψηλὰ ὤκοδομημένος.
αἰπόδωλτος (ὁ) μτγν. ὁ ἀκρῶς πνεύροτος, παμ-
πόνηρος: Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.Μοδ.11,171.

αἰπώκερος-ω-ων ΕΜ.Σοῦιδ. « ὑψίκερος ».

αἰπόλοφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λῶφον.

αἰπυμήτης (ὁ) ὁ ὑψηλὰ ἢ μεγάλη ἢ δεινὰ βου-
λευόμενος: Αἰσχ.Πρ.18 Θέμιδος αἰπυμήτης παῖ.

αἰπύνος-ον ἔπιγρ. αἰπυμήτης βλ. λ. | ἐπὶ τῆς
αἰπυμιακῆς θεότητος Ὀσίριδος.

αἰπύνωτος-ον ὁ ἔχων ὑψηλὰ νῶτα, ὁ ἐπὶ ὑψη-
λοῦ τόπου ὢν: Αἰσχ.Πρ.830 αἰπύνωτος Δωδώνη.

αἰπύρνης-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοντ. ἐκλινὸν τε-
ράστιον πτηνόν, συγγενὲς τῆς στρουθοκαμήλου.

αἰπυπληνός-ους-ές μτγν. ὁ εἰς τὰ ὑψηλὰ πλανώ-
μενος: Μον.Α.249.

αἰπύς-εῖα-ύ ἐπ. κ. λυρ. ὑψηλός, αἰπεινός βλ. λ.:
Ἰλ.Β.603 Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, — Ὀδ.Γ.485 Πύλου
αἰπὴ πτολίεθρον' 2) μτφ. ὀξύς, τραχύς, βαρύς:
Ὀδ.Δ.843 φόνον αἰπὺν ἐπὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες'
3) βαθύς: Ἡσιόδ.Ο.682 αἰπεία ἰωή.

αἶρα (ἡ) (1) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐν τοῖς αἰτήροις
παράσπιον φυτὸν, κατ' Ἀριστ. Ἐννυμ.456Β.30 ὕ-
πνωτικὴ' ΕΜ. σπέρμα σπιδῶδες ἐκ παραφθορὰς
τοῦ σίτου γινόμενον: ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστοειδῶν τῆς φυλῆς
τῶν ἀβεινοειδῶν περιλαμβανόν πολυετές βοσκή-
σιμος ποτὶς καὶ αἶτα Λ.Γ. ἢ δημ. ὄλλως αἶρα κ. ἁ-
έρα κ. γαῖρα' 2) δημ. τὸ φυτὸν ἀγριὰ δά: φρ.
γίνηκε τῆς αἶρας κόκκινον | ἐπὶ τῶν ἐξευτελιζόμε-
νων πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ πινος ἢ ἐπὶ ἐκπιπνύ-
ων, — παροιμ., νὰ χωρίσῃ (ἢ νὰ βῇ) ἡ αἶρα ἀπὸ
τὸ στάρι | νὰ διακριθῇ ὁ ἀγαθὸς ἀπὸ τὸν πονη-
ρῶν, ὁ ἀθῶς ἀπὸ τῶν ἐνόχων κτλ., — δ. ἴστω, τὸ
κεφάλι μου ποιεῖ σὰ νὰ φάγῃ τὴν αἶρα | μὰ γῶ
αἶρα δὲν ἐφαγα μὰν' ἀγαπῶ τὴ χίρρα.

αἶρα (ἡ) (2) μτγν. σφῆρα, ὄργανον τοῦ αἰδηρουρ-
γοῦ: Καλλ.ἀπ.129 αἶρων ἔργα' 2) Ἥα. « εἰζην ».
αἶράριον (τὸ) (λατ. aeraarium) ἔπιγρ. ταμίειον.

αἶρασεμένος (ὁ, ἡ) δημ. αὐνηθέστ. ρεσσεμένος
ὁ κοκομαθήμενος, ὁ ἔχων ἰδιοτροπίας, ἐλαττώμα-
τα: γνομ. κάρη αἶρασεμένη, γριὰ κολασμένη.

αἶρση (ἡ) δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ἐλατ-
τώμα, κακὴ συνήθεια: ἔχω τὴν αἶρση νὰ βλα-
στημῶν, — τοῦ μαλαροῦ ἔχει τὴν αἶρση νὰ κλωστήσῃ.

αἶρασάξω δημ. ἀφονιδιάω, ξοφνίζομαι, σκιά-
ζομαι, συνῶν. φριζιάζω.

αἶραστάρης-α-ικα δημ. ὁ ἔχων αἶρση βλ. λ.
συνῶν. αἶρασεμένος βλ. λ.

αἶρασαρίκος-η-ο δημ. ὁ αἶρασαρής βλ. λ.

αἶρασαρχέω-ω ἐκκλ. εἶμαι αἶρασαρχής, ἰδρυ-
τῆς ἢ ἀρχηγὸς θρησκευτικῆς αἰρέσεως' 2) ἁ-
στρολογ. ὁρος « ἀρχα τῆς αἰρέσεως ».

αἶρασαρχής (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς σχολῆς ἐν τῇ
Φιλοσοφίᾳ: Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.3,245' 2) ἀρχηγὸς
σχολῆς ἐν τῇ ἱατρικῇ: Γαλ.6,372' 3) ἐκκλ. ὁ ἀρ-
χηγὸς αἰρέσεως θρησκευτικῆς.

αἶρασαρχία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκλογὴ ἀρχόντων, συν-
ηθέστ. ἀρχαιρεσία' 2) ἡ ἀρχηγία αἰρέσεως βλ. λ.

αἶρασαρχικός-ή-αν νεώτ. ὁ τοῦ αἶρασαρχοῦ'
ἢ ὁ τεινὼν πρὸς δημιουργίαν αἰρέσεως' 3) φιλοσ.

ὁ ἀναπερσόμενος εἰς τὴν αἶρασαρχίαν βλ. λ.

αἶρασαρχικός ἔπιγρ. ἀπὸ ἀνόφεως ἡ κατὰ
τράπον αἶρασαρχικόν βλ. λ.

αἶρεσιμος-ον ὁλώσιμος' 2) ἐκλέγιμος.

αἶρεσιμαχός-ον μτγν. ὁ μαχόμενος περὶ θρη-
σκευτικῆς αἰρέσεως: Φιλ.2,84.

αἶρεσις-εως (ἡ) (ἐκ τοῦ αἶρῶ-κυριεύω) ὁλωσις,
κοτοχὴ, κατάληψις: Ἡρ.4.1 μετὰ τὴν θαδουλῶνος
αἶρεσιν (ὁλώσιον), — αὐτ.9.3 ἡ δὲ βασιλῆος αἶρε-
σις .. δεκαμηνος ἐγένετο ἡ κατοχὴ ὑπὸ τοῦ βα-
σιλέως, — Θουκ.2,751 ἐληψίζοντες ταχίστην αἶρεσιν

ἔσσεσθαι | ταχίστην κατάληψιν, κυριεύειν' ἢ πρόσ-
κτισις, ἐπιτευξίς: Πλάτ.Γοργ.513Α ἡ αἶρεσις ἡμῖν

ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως' ἢ γεν. λήψις: Πάη.

ἐπιγεννημάτων αἶρεσις' 2) (ἐκ τοῦ αἰραύωμαι
= ἐκλέγω ἢ ἐκλέγομαι) ἐκλογὴ, προτίμησις ἐνὸς ἐκ

δύο προκειμένων: Ἡρ.1,11 δυσὶν ὁδοῖν παρεουσέ-
ων .. διδωμι αἶρεσιν ὁκοτέρην βούλεαι τραπέ-

σθαι, — Αἰσχ.Πρ.779 δυσὶν λόγῳιν σε βάτ' ἐρωθ' ὤ-
ρήσομαι .. προδδείξω, αἶρεσιν τ' ἐμοὶ δίδω, — Σοφ.

Αἰ.265 πότμα δ' ἄν, ἐν νέμῳ τις αἶρεσιν, — Πλάτ.

Σοφ.245Β γαλεπὴν προδεδίληκας αἶρεσιν (ἐκλο-
γὴν μεταξὺ δύο ἀντιλήψεων)' ἢ κ. γεν. ἐκλογὴ ἐνὸς

ἢ πλείονων ἐκ διαφόρων προκειμένων: Θουκ.2,61
οἷς μὲν αἶρεσις γενένηται' 3) ἐκλογὴ ἀρχόντων:

Θουκ.8,89 3 αἶρεσες γιγνομένης, — Ἰσοκρ.1,43C ἵνα
δὲ .. ἀκριβῶς εἰδότες ποιήσῃ καὶ τὴν αἶρεσιν καὶ

τὴν κρίσιν' 4) προαἶρεσις, προτίμησις, κλίσις,
πρόθεσις, τὸ τεινέιν πρὸς τι, τὸ ὀρέγεσθαι τι: Πλάτ.

Γοργ.513 ἡ αἶρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνά-
μεως, — Πολύδ.40,6,3 αἶρεσις Ἑλληνικὴ | προτίμησις

Ἑλληνικῆς παιδείας' 5) φιλοσοφικὸν ὄγμα καὶ φι-
λοσ. σύστημα: ἀκαδημαϊκὸν -, στωϊκὸν -, ἐπικούρει-

ος αἶρεσις' 6) μτγν. θρησκευτικὸν ὄγμα κατὰ
παρέκβασιν ἢ ἀπόκλισιν τῶν κοινῶς παραδεχόμε-
νων: ΚΑΠράξ.15,5 ἐξ' ἀνέστησαν δὲ τινες τῶν ἀπὸ

τῆς αἰρέσεως τῶν Φαρισαίων, — αἶρεσις τῶν Ἀ-
ρειανῶν, — τῶν Μονοφυσιτῶν' ἢ εἰδ. οἱ περὶ τὸ

ὄγμα παρεκλίσεις ἀπὸ τῆς διδασκαλικῆς τῆς ὁρ-
θοδόξου ἐκκλησίας' 7) νομ. αἶρεσις ὁ ἐν τῇ δη-
λώσει τῆς βουλῆσεως προσπιθέμενος περιορισμός,

δυνάμει τοῦ ὁποῦοι ἡ ἐπέλευσις τοῦ νομικοῦ ἀπο-
τελέσματος ἢ ἡ ἀνατροπὴ τοῦ ἴδῃ υὑποταμένῳ

τοιοῦτοῦ ἡγῆται ἐκ μελλοντικοῦ πινος ἀδεβαίου
γεγονότος: σαι δ' ὠρω τὴν οἰκίαν μου ἀπὸ τὴν

αἶρεσιν ὅτι θὰ κληρονομήσω τὸν θεῖόν μου. Αἰ
νομ. αἰρέσεις διαστέλλονται εἰς ἀναθλητικὰς καὶ

διαλυτικὰς, εἰς καταφατικὰς καὶ ἀρνητικὰς, εἰς
πραγματικὰς καὶ νομικὰς καὶ εἰς δυναμικὰς, τυ-
χαίας καὶ μικτάς' ἢ νομ. ψευδεῖς αἰρέσεις

ἐκείναι, καθ' ἃς τὸ γεγονός, ἐξ οὗ ἐξορτάται ἡ ἐπέλευσις ἢ ἀνατροπὴ τοῦ νομιμοῦ ἀποτελέσματος δὲν εἶναι μελλοντικὸν ἢ δὲν ἐνέχει ἀδεσδεσποτῆτα· 8) νεώτ. [κατ' ἐπέκτ. τῆς νομ. ἐννοίας] προϋποθέσεις· ἀπεφάσισε νὰ σπουδάζει ὑπὸ τὴν αἵρσιν ἐντὶ θεᾶ τὸν ὑπεστηρίκειν ὁ θεὸς του· 9) αἵρεσις ἐν τῷ δημητύπῳ αἵρεση βλ. λ.

αἰρεσιώτης [οἱ] ἦδη. αἰρεσιώτης μτγν., μον. κ. νεώτ. μέλλ. αἰρεσιώας βλ.λ. 5)· Παρφ. Ἀποχ.4,11 [δ.γ. γ'] ὁ ἰδιόζοντα δόγματα προσβυῶν· Σουβ. αἰρεσιώτης πολιτεία [διογαγή]· 2) μον. κ. νεώτ. ὁ αἰρετικός, ὁ προσβυῶν θρησκευτικὸς δοξασίας, ἀντικειμένως εἰς τὰς βάσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας· οὗτος κατὰ τὸν ἑλληνικὸν ποιητικὸν νόμον ὑπόκειται εἰς διωξίν, ὅταν δι' ἀθεμίτων μέσων προσηλυτίζῃ εἰς τὰς δοξασίας καὶ ἢ ὅταν αὐτοὶ ἀντίκεινται εἰς τοὺς νόμους καὶ τὴν κοσμιότητα.

αἰρεσιώτης πρέπει τις νὰ ἐκλέγῃ· Πλάτ. Γοργ. 499B. **αἰρεσιώτης**-α-ον μτγν. ὁ ἐκλεκτός.

αἰρετής [οἱ] μτγν. ὁ ἐρευνητὴς ἀρχαίων· Πάπ. αἰρετής ἡγεμονικῆς βιβλιοθήκης· ἢ ὁ βέλων, ἐπιπτόων τι· Βέττ. Βαλ. 55,17 ἀγαθὸν αἰρετής· 2) ἀσφαλγ. ὁ ἔχων δοξασίαν τινὰ συνών. αἰρεσιστής βλ.λ. **αἰρετιζῶ** μέλλ. αἰρετιῶ ἐκλέγω, προτιμῶ· Ἰνν. Ἐπιδ. 17· 2) ἐκκλ. εἶμαι αἰρετικός.

αἰρετικίζω μον. κλίνω πρὸς αἵρεσιν τινα. **αἰρετικὸς**-ή-όν [κανὼν] ἡ πρόσφορος πρὸς ἐκλογὴν· Πλάτ. Ὀρ. 412 A· 2) ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτ. αἵρεσιν· ΚΑ Ττ. 3,10 αἰρετικὸν ὀνόμαζον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουσίαν παρσποῦ. **αἰρετής**-ιδος [οἱ] μτγν. ἡ αἵρουμένη, ἡ ἐκλέγουσα. **αἰρετισμός** [οἱ] μτγν. ἐκκλ. αἵρεσις.

αἰρετιστής [οἱ] μτγν. ὁ ἀσπαζόμενος αἵρεσιν, ἰδίᾳ φιλοσοφικὴν τοιαύτην βλ. αἵρεσις 5).

αἰρετοκρισία [ἡ] νεώτ. διαπίστῳ, ἀρχ. διατα. **αἰρετοκριταί** [οἱ] νεώτ. δικαστοὶ εἰς τινος νήσου τοῦ Αἰγαίου ἐπὶ τουρκοκρατίας διὰ τὰς μεταξὺ χριστιανῶν διαφοράς, διοριζόμενοι ὑπὸ τῶν δημογερόντων.

αἰρενοκριτής [οἱ] νεώτ. διαπιτητής δικαστικὸς ὀριζόμενος συγκαταθεσεὶ τῶν διαδίκων.

αἰρετός-ή-όν κ. νεώτ. ἀλγόνος, ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ ἢ νὰ αὐληθῇ· Ἦρ. 4,201 κατὰ μὲν τὸ ἴσχυρον οὐκ αἰρετοὶ εἶεν [δὲ μὴ δὲ αἰρετοί]· 2) μτφ. καταληπτός ἡ καταληπτός· Πλάτ. Φαιδ. 81B· 3) ὁ αἰρούμενος, ὁ ἐκλεγόμενος ἢ ὁ ἐκλεγεῖς· αἰρετοὶ ὄρχοντες· 4) ὁ δυνάμενος, ὁ ἔχων τὰ προσόντα νὰ ἐκλεγῇ· 5) μον. νομ. αἰρετός δικαστής ὁ διαπιτητής, ἄλλως αἰρετοκριτής βλ.λ. ὁ) τὸ συγκρ. αἰρετώτερος προτιμότερος.

αἰρεῶ-ω μέλλ. αἰρεῖσω-αἰρεῖσμαι-αἰρεθήσμαι, ἀόρ. μέσ. εἰλόμην, παθ. ὁρέθην, παρ. κ. θρησκ. ἡμερ. ἐνεργ. λαμβάνω· Ὁδ. 372 σφαίραν καλὴν μετὰ χερσίν ἔλονται· 2) λαμβάνω ἐκ τῆν ἐξουσίᾳ μου, καταλαμβάνω, κυριεύω· Ὁδ. 11,42 ἄλπου τὸ δὲ νῆας Ἀχαιοὶν αἰρεῖσιν· ἢ μτφ.· Ἰλ. 8,34 ἀλλὰ σὺ στήλον ἔχε φρεσί, μηδὲ σε λήθῃ αἰρεῖτω, Πλάτ. Οἰαίτ. 142B αὐτὸν αἰρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα· 3) συλλαμβάνω, αἰχμολογίζω· Ἰλ. Φ 102 πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἡδὲ ἡέραςσας· ἢ προσελκύω, παίρνω μὲ τὸ μέρος μου· Ξεν. Ἀπομν. 2,3,16 τὰ νοητὰ ἀνθρώπου οὐκ ἂν ἄλλως μάλλον ἔλαιοι ἢ εἰ δόλεις τι, αὐτ. 3,11,11 βίᾳ μὲν οὐδ' ἂν ἔλαιοι οὐτε κατάσχοις φίλων, εὐεργεσία δὲ καὶ ἡδονὴ τὸ θηρίον τοῦτο ἀλώσιμον· 4) δικαν. ὁρος ἀπὸ δικῆν ἢ γραφῆν κερδοῖς δικῆν· Ἰσαί. 7,7 εἰσέπραξέ τὸ ἡμικλήριον... 8) οὐκ εἰκάς ἐλάν· 5) φρ. μτφ. ὁ λόγος αἰρεῖ [ὁ ὀρθὸς λόγος κηδ. κατανοητός], Πλάτ. Πολ. 604 C δηρὸν ὁ λόγος αἰρεῖ βέλτοισι ἂν ἔχουν.

Ὡς παθ. τῶν χρησέων τούτων χρηματεύει συνήθως τὸ ἀλίσκωμαι βλ. λ.· 6) αἰροῦμαι εἰς μέγα λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν· Ἰλ. Η 264 οὐ μὲν ὀρόπον

ἔλασθε, αὐτ. Χ 119 Τρωσίν δ' αὖ... ὀρκον ἔλωμαι μὴ τι κατασφάξω, ἀλλ' ἀνδρα πάντα δάσσασθαι· 7) ἐκλέγω, προτιμῶ· Ἰλ. Κ 235 τὸν μὲν δὲ ἑταρὸν γ' αἰρῶσαι, ὅν κ' ἐβέλησθε, Ἦρ. 1,87 οὐδεὶς γὰρ αὐτῶ ἀνδρὸς ἐστὶ, ὅστις πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἰρεῖται, Ξεν. Αν. 1,73 τὴν ἑλευθερίαν ἐλόμην ἂν ἀντὶ ὧν ἔχω πάντων· 8) ἐκλέγω ἀρχοντα· Θουκ. 8,52,1 στρατηγὸν τὴν αὐτὸν εὐθέως εἰλόντα... καὶ τὰ πράγματα πάντα ἀνέβησαν· 9) παθ. ἐκλέγομαι ἀρχὴν· Ἦρ. 6,67 μετὰ τῆς βασιλείας τὴν κατάστασιν ὁ Δαμάρητος ἔρχε αἰρεθεῖς, Ξεν. Ἀπομν. 3,23 βασιλεὺς αἰρεῖται οὐχ ἵνα καυτοῦ καλῶς ἐπιμελῆται, ἀλλ' ἵνα καὶ οἱ ἐλόμενοι δι' αὐτὸν εὖ πράττωσι.

αἰρεῖσθαι [οἱ] κ. ἀφίρεσθαι [οἱ] δημ. κόσμον τοῦ οἴτου διὰ τὴν ἀποχώρισιν τῆς αἵρας, αἰροῦσθαι βλ.λ., συνών. ἀρβλογος ἢ ἀρλόγος.

αἰρετικός-ή-όν μτγν. ὁ περιέχων αἶραν βλ.λ. **αἰρενωτός**-η-ον μτγν. ὁ περιέχων αἶραν βλ. λ.· Διοσκ. 2,112 ἔλευρον αἰρενον.

αἰροῦσθαι [οἱ] ΕΜ «τὸ ἀραιὸν κόσμον παρὰ τὰς αἵρας ποιεῖν ἀραιὸν καὶ χωρῖον».

αἰρεσις [οἱ] ὁ διστυχίας, ὁ ἀμοιρῶς ἴσος· μόνον ἐν Ὁδ. Σ 73 ἴσος αἵρεος.

αἶρω κ. νεώτ. ἐπ. κ. ἰων. αἶρῶ, οἶολ. ἄρρω, παρ. ἡρον, ἐπ. αἶρων, μέλλ. ἄρῶ, ἀόρ. ἡρα, ἐπ. αἶρα, παρ. κ. ἡρα· ἢ μέσ. αἶρωμαι κ. αἶρομαι, μέλλ. ἀροῦμαι, ἀόρ. ἡράμην, παρ. κ. ἡρατῶ· ἢ παθ. ἡρῶμαι, ἀόρ. ἡρήσθην, ἐπ. ἄρῃ, παρ. κ. ἡρατῶ· ἢ μτφ. ποιητ. ἡ, ὑπερα. ἐπ. μόνον ἐν γ'. προσ. ἄροτο [οὐχ] ἄρωτο, βλ. Ἀρ. 1,24 ἄροτο. Ὁ. Λεξ. ἐν λ. ἐνεργ. σπῆκων, ὑφώνων, ἔγεραι· Ὁδ. Α 141 κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἶρας, Σοφ. Φιλ. 879 σὺ μ' αὐτὸς ἄρον· ἢ σηκώνω καὶ λαμβάνω, μεταφέρω, ἀποκαμῶ, παίρνω (ἐπ. αἶρω)· Ἰλ. Π 678 Σαρπηδόνα δῖον αἶρας· ἢ σηκώνω καὶ δίδω, παραφ. ὁ· Ἰλ. Ζ 264 μὴ μοι ἰάνων αἶρας· 2) σηκώνω καὶ κρατῶ ὑψωμένον· Ἰλ. Γ 272 ἔβρασε μέγα κουλεῶν αἶν δόροτο, Αἰσχ. Χο. 496 ὀρόθην αἶρας... τὸ πόν ἄρα, Σοφ. ἀν. 110 ἄρασσα μῦξας ἔλαφος, ΚΑ Ματθ. 15,21 ἀγγαρεύουσι... Σίμων· 3) καθιστῶ ὑψηλόν, ἀνυψώνω· Θουκ. 1,90,3 ἔως ἂν τὸ ταχὺς ἰκανὸν ἄρουν· 4) εἰδικῶν, ἀποκαμῶν· Θουκ. 1,52 τὰς μὲν νεύς ἀντρεπες ἀπὸ τῆς γῆς· κ. μετακινῶ, τὸ δημ. ξεσηκώνω· αὐτ. 2,124 ἄρας τῷ στρατῷ προμύκρει· 5) μεταγίνω, μεταφέρω ἐκ τινος τόπου εἰς ἄλλον· ΚΑ Ἰω. 19, 15 ἄρον, ἄρον σταύρωσαν αὐτὸν [τῆς ἐπιναλῆφως ἐπ. ἐκούσης ἐπιτοκίην ἐνοιαν, δηλοῦσαν τὸ ταχέως, ἀνευ ἀναβολῆς, ὁμέως]· 6) μτγν. κ. ἀνοίγω· ἐκκλ. ἀρατὰ πύλας αἱ ἀρχοντες· 7) κ. νεώτ. μετακινῶ, ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ μέσου κ. συνεκκ. ἐξαλείφω, μηδενίζω τὸ ἐπιπροσθεῖον· αἶρω τὰς δυσχεραίνουσας τὴν συγκοινωνίαν ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ, ἥρδη ἡ βουλετιμῆ ἀστυλῆα του, αἰροῦνται αἱ διατιμήσεις· 8) μτφ. ὑποφέρω, βαστάζω· Αἰσχ. Πέρ. 547 κῆρυξ δὲ μόρον τὸν αἰρομένην αἶρα· 9) μτφ. λαμβάνω, ἀναλαμβάνω· φρ. αἶρειν θάρσος (ἀνοδοσσεῖν)· 10) μτφ. ἐξυψῶ κ. συνεκκ. μεγαλύνω, ἐπαίνω· Αἰσχ. Χο. 262 ἀπὸ συμκροῖ δ' ἂν ἀρεῖας μέγαν· αὐτ. Πέρ. 164 ἄλδον ὅν Δαρδῖον ἦραν, Εὐρ. Ἡρακλ. 322 πολλὰ σ' ἐπαίνω... ἀρῶ· 11) μτφ. ἐντίπω, αὐξάνω· Σοφ. ὈΤ 914 ὕψος γὰρ αἶρα θυμὸν Οἰδῖπου· 12) κ. νεώτ. μτφ. ἀφαιρῶ, συνεκκ. ἀνακαλῶ· αἶρω τὴν ἐπιταλίην-ἢ βουλήν ἥρε τὴν πορὴν τὴν κυβερνήσιν ἐμπιστοσύνην τῆς· 13) παρ. κ. χωρὶς κατ' ἐπέκτασιν, ἐν πορρολήν τῶν ἀντ. ἐνωῶν, οἶον ἄλδον ἀραι [ἀνολαγάνειν], αἶρε τὸ νῆμα ἰφάρε[ι]-αἶρειν τὸν λόγον ἰφάφειν τὴν φωνήν]-αἶρειν τὸ πρῆγμα λόγῳ ἔξογκῶνεν διὰ

λόγου, —αἰρεῖν συνδύκαι (ἀκυρώνειν), —αἰρεῖν κοφον βῆμα ἰσπευδενί κ.δ. Μέο. —ομοί ἐν ταῖς αὐτοῖς σημῶσι, ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὕποκ. 14) κ. εἰδ. λαμβάνω ἢ κομίζω, τὴν δι' ἐμέ ἢ δι' ἐνὶ ἰδίῳ ἐμῷ αὐτοῦ: ἡλ.Ζ.293 τῶν ἐν' αἰρεσμένην Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθῆν, —αὐτ.Ψ.856 πάντας ἀειράμενος πάλαιας οἰκόνδε φερέσθω || κ. μτφ.: Οδ.Α.240 ὦ παῖδι μέγα κλέος ἔσται ὅπισσάω || ἐντ. κτῶμαι, κερδαίνω: ἡλ.Ε.3 κλέος τολῶδ' ἀρῶσα 15) συνεδ. δέχομαι, λαμβάνω: ἡλ.Ξ.130 μὴ ποῦ τις ἔλατ' ἔλκος ἀρηται || κ. βασιτάζω: αὐτ.Υ.247 ὁδὸν ἄν νηὺς ἐκατόζυγος ἀχθος ἀροπο 16) μτφ. ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω τὴν συνήθ. ἐξυπονοούμενον ὡς ἐπιμολχθόν, ἀρχίζω: ἡρ.7.132 οἱ τῷ βαρδάρῳ πόλεμον ἀράμενοι, Θουκ.1.70,3 χρῆ... πόλεμον ἀρασθαι 17) κ. τὸ μέο. ἐπίσης ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν πολλὰς ἐπεκτάσει συνεδ. κ. μτφ. τῆς ἐνοίας, οἷον ἔραστο νίκαι (ἐνίκησε) κ. ἡρ. μένοι νίκην ἔχοντες νικήσει, —Πλάτ.Πολιτ.277 ὁ θαυμαστόν ὅγκον ἀράμενοι τοῦ μύθου ἰσοδεχόμενες, —ἡρατα τὰς ὀφρὺς (ὑπερφανεύθη), —Θέογ.90 νεῖκος ἀειράμενος (προκαλέσας, ἀρχίσας), ἡλ.Α.124 ἀέθλια ποσσὶν ἀρῶντο (ἐκέρδισαν), —τὰ ἰστιά ἀειρασθαι ἰονολύπειν τὰ ἰστιά, ἀποπλέειν, —αἰρεσθ' εἶω (φέρετε μέσσω), —ἔως ἂν αὐτὸς ἡλιος ταῦτα μὲν αἰρῇ (ἀνατέλλει), —τὰ σημεῖα ἡρῶντο ἰονολύπειν τὰ σημεῖα, —Σίην ἀρεσθαι παρὰ τινος (ἐκδοικέσθω) —κινδυνεύειν ἀρεσθαι (διαφενεῖν), —ἀρῶναι φόδω (κυριεύεσθαι ὑπὸ φόδου), —ἀρῶναι ἐλπίαι (παροσύρεσθαι ὑπὸ ἐλπίδων), —ποδῶν κλονθῆν ἀρῶναι (κυρφεῖν φυγεῖν) κ.δ. Ποδ. 18) λαυδῶμαι ἐπ' ἐμοῦ, ὀφίσταμαι, ὀπῆγω: ἡρ.δ.150 βαρὺς ἀειρεσθαι 19) ὀφθαῖμοι ὑπὸ ἄλλου, ἐκατοῖζονται, μετατόμαι, κ. ἐπὶ πραγμ. μεταφέρομαι: ἡρ.9.52 ἐνθαυτὰ ἀρῶντας οἱ πολλοὶ ἀπαλλάσσαντο || κ. μτφ. ἐκτοπίζομαι, συνεδ. ἐκλέβω: Ἀριστ.Πρ.920 Β' ἰδρῆντας τοῦ αἵματος συνήθ. κ. ἐν τῷ νεώτ. ἡρῶν ἢ παρεξήγησις, —προσεχῶς αἰρῶνται αἱ δυσχερεῖται, —αἰρομένων τῶν ἐκ τοῦ νόμου κωλυμάτων || δημ. ἐν τῷ τύπῳ ἄρον ἄρον βλ. λ.

αἰρῶδης-ους-ες μτγν. αἰρῶδης κ. αἰρῶνος βλ. λ.

αἰσθαῖος ἰδὲ μτγν. δάφνης ἢ μύρου κλάδος, τὸν ὁποῖον κρατούντες ὀνομαζοῦν τοὺς θεοὺς: Πλούτ. 615Β, Ἡσ., ΑΒ, Σουῖδ., ΕΜ.

αἰσθάλαν-ωνος ἰδὲ εἶδος ἰέρακος: Ἀριστ. Λ.2609 Β.

αἰσθάνομαι κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. αἰσθῆσαι, ἄορ. ἡσθόμην, παρκα. ἡσθημαι λαμβάνω γνώσιν πνός διὰ τῶν αἰσθήσεων: Θουκ.δ.17,δ τὰ τε οὖν ἐκεῖ ἐξ ὧν ἡγῶ ἀκοῇ αἰσθάνομαι τοιαῦτα... ἔσται, Πλάτ.Φαῖδ.75 Β πρὸ τοῦ ἀρεσθαι ἡμᾶς ὁρᾶν καὶ ἀκοῦειν καὶ τὰλλα αἰσθάνεσθαι 2) νεώτ. διατηρῶ τὰς αἰσθήσεις μου: ὁ ἀρρωστος δὲν αἰσθάνεται πιά 3) νεώτ. κ. δημ. ὀντὶ συναισθάνομαι, ἐξω ἐπὶ γνῶσιν: δὲν αἰσθάνεται τὴν κατάντισα του || κ. ἐνοῶ, ἀντιλαμβάνομαι: δὲν αἰσθάνεται τί του γίνεται 4) ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι μετὰ μετασχ. ἐνοῶ, καταλαμβάνω, μανθάνω: Πλάτ.Θεαγ.122C αἰσθανόμεθα γελῶσι δυντες, Ξεν. Ἀν.22,1 αἰσθόμενος δὲ ποτε Λαμπεροκλέα πρὸς τὴν μῆτέρα χαλεπαίνοντα, οὐτ.4.4,11 ἥσθηται οὖν πῶποτε μοι φευξομαρτυροῦντος 5) μετ' ἀπαρεμψ. ὑπολαμβάνω, νομίζω: Θουκ.δ.59,3 αἰσθανόμενος αὐτοῦς μέγα παρὰ βασιλεῖ... δύνασθαι.

αἰσθαντικός-ή-δ δημ. εὐαίσθητος, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ συναισθημάτων συμπαθείας.

αἰσθαντικότης (ἡ) νεώτ. κ. δημ. εὐαίσθησις.

αἰσθησιμ-ατος ἰδὲ κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληψις, γνώσις: Ἀριστ.Λ.Α'Υ.99Β37 || καθόλου, ἀντιληψις: Εὐρ.ΙΑ.1243 αἰσθημὰ τοι κἂν νηπίας γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται 2) νεώτ.

ἡ πρώτη συνείδησις τῆς ἐν ἡμῖν γεννωμένης μεταβολῆς ἐξ ἀντιδράσεως πρὸς ἔξωτερικὰ ἢ ἐσωτερικὰ ἐρεθίσματα, τὸ ἀπλοῦστατον στοιχεῖον τῆς γνώσεως: αἰσθημα πόνου, ὁσμῆς, γεύσεως κτλ. || κ. ἡ ψυχικὴ κατάστασις: αἰσθημα χαρᾶς, λύπης, φόβου κτλ. 3) ψυχικὴ διάθεσις: αἰσθημα μουσικῆς, —δικαιοσύνης, —πῆλξης—αἰσθημα τῆς ἀλληλεγγύης, —τῆς ἀδελφότητος || εἰδ. εἰς διαφ. φρ. καλὸς χαρακτήρ, γενναῖος, μεγαλόφρων κτλ. ἢ ἀντίθ. ἡ ἀνθρωπὸς μετ' αἰσθημάτων—αὐτὸς δὲν ἔχει αἰσθημα 4) εἰδ. ἐρωτικὸν συναίσθημα, ἀγάπη: ἀνεπαύχθη μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων—τοῦς συνδέει αἰσθημα.

αἰσθηματικά (τὰ) δημ. ὑποκορ. τῆς λ. αἰσθημα, μικρὸν ἐρωτικὸν συναίσθημα, ἔρωτος ἀνευ σφοδρότητος ἢ ἀνευ διαρκείας.

αἰσθηματίας (ὁ) νεώτ. ἀνθρωπὸς μετ' αἰσθημάτων, εὐγενής, γενναῖος.

αἰσθηματικός-ή-δ ὀν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς εὐγενῆς συναίσθημα: αἰσθηματικός ἔρωτος 2) αἰσθαντικός βλ. λ.: αἰσθηματικὴ νέα.

αἰσθηματοκότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ αἰσθηματικῶ βλ. λ.

αἰσθηματικῶς ἐπίφρ. νεώτ. κ. δημ. αἰσθηματικά ἀπὸ ἀπόφωτος αἰσθηματικῶς βλ. λ.: κατὰ τὸν τρόπον αἰσθηματικῶν 2) εἰδ. διὰ τῶν συναισθημάτων τοῦ ἔρωτος: οἱ δύο νεοὶ συνανέδυστο αἰσθηματικῶς.

αἰσθηματοδριπτός-ους-ές νεώτ. πλήρης αἰσθημάτων, λίαν αἰσθηματίας βλ. λ.

αἰσθηματολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. λόγος πλήρης αἰσθημάτων, μὴ βασισζόμενος εἰς τὴν λογικὴν καὶ τὴν πραγματικὴν ἀλλ' εἰς τὸ αἰσθημα || εἰδ. φιλῶντος ἢ ὑπερβολικῆς ἐρωτικῆς ἐκφορᾶς.

αἰσθηματολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ μετ' αἰσθημάτων, τρυφερὸς ἐκφοράζεσθαι 2) εἰδ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν χρῆσις ἐρωτικῶν ἐκφορᾶσεων: τραγοῦδι γαμῶτα αἰσθηματολογίης.

αἰσθηματολογικός-ή-δ ὀν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσθηματολογίαν βλ. λ.: || ὁ ἐπιρρηθὴς πρὸς αἰσθηματολογίαν.

αἰσθηματολόγος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν διάθεσιν ἢ τὴν ἐξουσίαν νὰ αἰσθηματολογῇ βλ. λ.

αἰσθηματολογῶ (έω) νεώτ. ἐκφοράζομαι ἢ διατυπώνω ἀντιλήψεις μου παρασυρόμενος ὑπὸ ἀμῆσεων [εὐαρεσθῶν συνήθως] ἐντυπώσεων μου ἢ διαθέσεων ἢ συναισθημάτων: [οὐχ] συμφώνων πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀγαθὴν κρίσιν: οἱ πλείστοι τῶν λαϊκῶν ρητόρων δὲν λογικεύονται ἀλλ' αἰσθηματολογοῦσι || ἐκφοράζω ἀπλῶς ἢ μετ' ὑπερβολῆς ἐρωτικά συναίσθηματα 2) ἀναστροφεύομαι μετ' ἄλλου με ἐρωτικῇ πρὸς αὐτὸν διαθέσει: αἰσθηματολογεῖ πρὸς τὴν δεσποινίδα,—ὁ νεαρός καὶ ἡ κυρία αἰσθηματολογοῦν εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν.

αἰσθηματοπῆλξης-ους-ές νεώτ. πλήρης αἰσθημάτων, πολλὸ αἰσθηματικός βλ. λ.

αἰσθησι (ἡ) δημ. αἰσθησις βλ. λ.: || κ. κατ' ἐπέκτ. ἀντιληψις: εἶχα τὴν αἰσθησιν πῶς μοῦ ἦταν ἐχθρὸς.

αἰσθησιαρχία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἡ γνῶσις λογικῆς θεωρίας, καθ' ἣν πᾶσα γνώσις ἡμῶν πηγὴν ἔχει τὴν αἰσθησιν, ἡσθησιαρχία) ἄλλως αἰσθησιοκρατία.

αἰσθησιαρχικός-ή-δ νεώτ. φιλοσ. ὁ δοξάζων τὰ τῆς αἰσθησιαρχίας βλ. λ.: || ὁ ὑπαγόμενος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσθησιαρχίαν.

αἰσθησιαρχικός νεώτ. ἐπίφρ. κατὰ τὴν αἰσθησιαρχίαν βλ. λ.

αἰσθησιοκρατία (ἡ) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἐμπειρικὴ γνωσιολογικὴ θεωρία, καθ' ἣν πᾶσα γνώσις καὶ ὁ ὅλος ψυχικὸς βίος, δηλ. τὰ αἰσθηματά, αἰσθηνοίαι, τὰ συναίσθηματα κτλ., πηγὴν ἔχουσιν τὰς

αἰσθησας, οὐδὲν δὲ ἔμφυτον φυικὸν στοιχεῖον ἀνδράκει. Ἡ ἀφετηρία τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης αἰρέσεως παρ' Ἀριστλ.· νοὺς γραμματεῖον, ἐν ᾧ μηδὲν ἀνδράκει ἐντελεχεῖα γεγραμμένων, ἐν συνεχείᾳ παρὰ Στωϊκοῖς, καθ' οὓς τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ὅμα τῇ γεννήσει ὡσπερ χάριτης ἐνεργὸς εἰς ἀπογραφὴν... πρῶτος δὲ τῆς ἀναγραφῆς τρόπος ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων. Ἐν χρήσει κ. ὁ κοινὸς διεθνὴς ὁρος σενσουαλισμός (sensualismus).

αἰσθησιολογία (ἡ) νεώτ. ἀπὸ αἰσθησιοκρατία βλ. λ'. 2) ἡ περὶ τὰς αἰσθήσεως καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ἀσχολουμένη ἐπιστήμη.

αἰσθησιόμετρον (τὸ) νεώτ. διαδότης, χρησιμοποιοῦμενος ἐν τῇ Φυσιολογίᾳ καὶ πειραματικῇ Ψυχολογίᾳ πρὸς εὐρεσιν τοῦ τοπικοῦ ὅριου τοῦ ὅργματος, δηλ. τῆς ἐλαχίστης ὁποσάσεως, ἐν ἣ ὅσο ἐρεθίσματα ἐπὶ τοῦ ὅργματος γίνονται ἀντιληπτά ὡς κεχωρισμένα ἀλλήλων.

αἰσθησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων γνώσις κατ' ἀντιδίστα. πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν πρόνοιαν, τὴν σάφιν· Πλάτ. Ἀπολ. 40 Γ αἰσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεχνεῦτα, Ἰσοκρ. 1, 47 τῆς τελευτῆς αἰσθησιν λαμβάνουσαν ἢ τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν ἐμφύχων ἀπὸ τῶν ἀφύχων· Ἀριστλ. τὸ ζῶον αἰσθῆσαι ὥριστα ἢ αἰσθῆσιν παρέχῃ ἢ ποιῶ γίνασθαι ἀντιληπτικὸς κῆνυς νὸ ἐνοποῖ ἢ τ· Ξεν. Ἀν. 4, 6, 13 ἔξον ἀπελθεῖν τοσούτων ὡς μὴ αἰσθῆσιν παρέχῃν, Σουκ. 2, 50, 2 οἱ κόνες... αἰσθῆσιν παρέχον τὰς ἀποβαίνοντος διὰ τὸ ἔνδοξαῖσθαι 2) συναίσθησις, ἐπίγνωσις, βαθεῖα ἐκτίμησις· Πλάτ. Κρίτ. νεώτ. 64 αἰσθησις τότε παρέστη καὶ πόθος τῆς τοῦ Κάτωνος ἀρετῆς 3) νεώτ. ὡχηρὰ ἐντύπωσις· αἰσθησις εἰς τὸ ἀκροατήριον, — ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐπροξένησης αἰσθησιν 4) ἡ δυνάμις τοῦ αἰσθάνεσθαι ἢ κ. τὸ αἰσθητήριον ὄργανον· Πλάτ. Πολ. 507 B ἡ τοῦ ὁράν αἰσθησις ἢ ἡ αἰσθησις τῆς ἀφῆς, τῆς ἀράσεως, τῆς ἀκαλῆς κτλ.

αἰσθητήριον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ὄργανον τῆς αἰσθήσεως· Ἀριστλ. Ψυχ. 421 B 32, ΚΑ' Ἐβρ. 5, 14 τῶν διὰ τὴν εἶν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἔχοντων πρὸς διάκρισιν καλὰ τε καὶ κακοῦ ἢ κ. νεώτ. ὁμοίως· τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς, τῆς ἀράσεως κτλ., — τὰ αἰσθητήρια ὄργανα.

αἰσθητήριος (ὁ) αἰσθανόμενος, ὁ διὸ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνων γνώσις· Πλάτ. Θεαίτ. 160 D πῶς, οὐκ ἐπιστήμην ἂν εἶν ὡν περ αἰσθητήρη

αἰσθητική (ἡ) νεώτ. ἡ τὸ καλὸν ἐν τῇ φύσει καὶ τῇ τέχνῃ ἐξετάζουσα ἐπιστήμη ἄλλως κατασθητική, ἡ εἰδικ. καλαλογία.

αἰσθητικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱκανὸς πρὸς τὴν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψιν ἢ ὁ αἰσθανόμενος· αἰσθητικά ὄντα κατ' ἀντιδίστα. πρὸς τὰ μὴ αἰσθανόμενα, τὰ ἀφύχα· Ἀριστλ. Ηἠθ. 1098 A 2 ζῶα αἰσθητικά 2) ταχὺς περὶ τὴν ἀντίληψιν, ὀξύνοος 3) ὁ παρέχων αἰσθησιν, ἀντιληπτός, δόλος 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ καταληπτός, εὐνόητος· Πλάτ. 2, 90 B 5) νεώτ. κ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἐπιστήμην βλ. λ., ἡ ὁ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενος ἢ ὑπαγόμενος· αἰσθητικαὶ ἀντικείμενα, — αἰσθητικά θέματα 6) νεώτ. ὁ ἐκ φυσικῆς προδιαθέσεως καὶ ἐκ μορφώσεως αἰσθανόμενος, ἀντιλαμβανόμενος καὶ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον (καλόν) 7) οὐδ. αἰσθητικὸν ὡς οὐσ. ἡ ἱκανότης πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι.

αἰσθητικότητα-ης (ἡ) νεώτ. ἡ ἱκανότης πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι, ἡ εὐαισθησία 2) ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ὡραίου.

αἰσθητικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον αἰσθητικὸν βλ. λ.· Ἀριστλ. Ηἠθ. 1230 B 37 αἰσθητικῶς ἔχων ἢ τὸ νὰ ἔχῃ τις ταχεῖαν τὴν αἰσθησιν, τὴν ἀντίληψιν πράγματι, Ἀλλ. ΠΙ 14, 23 αἰσθητικῶς ἔχων ἔ-

μαυτοῖ μετὰ μετ. (ἔχω τὴν ἀντίληψιν, τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐπὶ κόμην τι) 2) νεώτ. κατὰ τρόπον αἰσθητικὸν, ἀπὸ ἀποφθεῶς ὡραϊότητος.

αἰσθησιμότης (ἡ) νεώτ. ἡ προσήλωσις ἐν τῇ τέχνῃ οὐχὶ εἰς ἠθικὰς ἢ κοινωνικὰς ἢ φιλοσοφικὰς ἀρχάς, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ὡραιοφάνειαν 2) ἡ δυνάμις τοῦ αἰσθάνεσθαι.

αἰσθησιμότης (ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δοξασίαν τοῦ αἰσθησιμῶ βλ. λ. ἢ ὁ ἀσκὼν αὐτὸν ἐν τῇ τέχνῃ.

αἰσθησιμότης-εως (ἡ) νεώτ. ἡ σαφὴς, αἰσθεῖ ὁ ὁμῶς αἰσθητῶν ἀντικείμενων, παρὰστάσις πράγματος, ὥστε νὰ καταστή τούτα αἰσθητὰ.

αἰσθησιμότητικὸς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἱκανὸς νὰ αἰσθητοποιῇ βλ. λ. Ἐπίρρ. αἰσθησιμότητικῶς.

αἰσθησιμότης (ἡ) νεώτ. καθιστᾷ τι αἰσθητὸν, παριστᾷ σαφῶς καὶ ἐναργῶς βλ. αἰσθησιμότησις.

αἰσθητός-ἡ-ὄν κ. -ὄς -ὄν ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτός, ἀντιβ. νοητός· Πλάτ. Θεαίτ. 285 B τοῖς μὲν τῶν ὄντων... αἰσθηταὶ τινες ὁμοιότητες πεφύκασιν 2) οὐδ. αἰσθητὸν ὡς οὐσ. ἡ δεξιότης τοῦ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανέσθαι 3) νεώτ. ὁ δὲ δυνάμενος νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν ἢ ὁ σημαντικὸς ἀντιβ. ἀνεπαίσθητος· αἰσθητὴ διαφορά· βελτίσις, αἰσθητὸν κέρδος.

αἰσθητότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης πῶς νὰ εἶναι αἰσθητός 2) τὸ εἶναι τὴν ἱκανότητα τοῦ αἰσθάνεσθαι βλ. λ.

αἰσθητός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον αἰσθητὸν βλ. λ.· Ἀριστλ. Ῥωμ. 793 B 27 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ὑποπτότα εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν ἢ σημαντικὸς, σπουδαῖος· ἡ δερμοκρασία ἐφῶθη αἰσθητός.

αἰσθητός ὄν. ἐκ χειρουργ. κ. μετ. τ. ἀπὸ αἰσθάνομαι· Πλάτ. Γολ. 808 αἰσθητός δ' ὄν, ὡς οὐ σπουδασάτων, Κλήμ. Ἀλ. 519 B 82.

αἰσθητός ἐκφωσ. ἐκπνεύω, δ. ἔργ. αἰσθάνομαι, ἀκούω· Ἰλ. Υ 403 αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθεῖ καὶ ἥρηνεν.

αἰσθητή (ἡ) εὐτυχία, εὐδαιμονία· Αἰσχ. Εὐμ. 996 χαίρει νὰ ἀσμεῖται πλούτου.

αἰσθητότης (ἡ) ὄμα. ἀπὸ αἰσθητήτης βλ. λ.

αἰσθητός-ον κ. -η-ον (αἰσά) ἐπὶ ὁ ὑπὸ τῆς μόρας ὡρισμένος, ὁ πεπωμένος· Ἰλ. Ε 72 ἔλεγε δ' αἰσθησιν ἡμῶν Ἀγακῶν, Ἡρ. 9, 43 ὅταν αἰσθῶν ἡμῶν ἐπέλθῃ 2) ὁ σύμφωνος πρὸς τὸ μέτρον, ὁρθός, δικαιοσύνη· Ὀδ. B 231 μηδὲ φρεσὶν αἰσμία εἶδος, ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσχυρὰ βέλτε.

αἰσμη κατὰ Σουλῆ, ὁσιανῶ, καταναλίσκω.

αἰσμηματα καθ' Ἡσ. ὁσιανῶ.

αἰσμοδόξια (ἡ) νεώτ. τὸ δοξάζειν αἰσία, ἡ προσδοκία εἰς εὐτυχίαν τῶν πραγμάτων ἔκθασιν 2) φιλοσ. ἡ θεωρία, καθ' ἣν ὁ κόσμος εἶναι ἀριστος ἢ εἶναι ὁ ἀριστος τῶν δυνατῶν κόσμων καὶ τὸ ἀγαθὸν πρῶτανεῖν ἐν αὐτῷ ὁριεῖται πᾶσι.

αἰσμοδόξος-ον νεώτ. ὁ αἰσμοδοξῶν, ὁ ἐλπίζων εἰς εὐτυχίαν τῶν πραγμάτων ἔκθασιν.

αἰσμοδόξος (ἡ) νεώτ. ἔχω αἰσμοδοξίαν βλ. λ.· αἰσμοδόξος περὶ τοῦ μέλλοντος.

αἰσμοδόξως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον αἰσμοδοξῶν βλ. λ.

αἰσμομητία (ἡ) Ζωναρ. ε. ὁ αἰσμοβουλεύων, αἰσμοβουλεύωμαι· μετ. θεωρῶ, ἐκλογίζομαι τι ὡς αἰσιν οἰωνόν· Πλάτ. 2, 774 C.

αἰσμομητιᾶ-ω γλῶσσ. καθιστᾷ τι αἰσιν.

αἰσμοτός-ον κ. -α-ον παπτ. ὁ καλὰ προμηνυών, εὐοίωνος· Ἰλ. Ω 376 ὁδοιπόρον... αἰσιν, αἰος δὴ σὺ θέματος καὶ εἰδος ἀγνητός, Αἰσχ. Ἀγ. 104 ὁδὸν κρᾶτος ἀνδρῶν ἐκτελεῖται ἢ σὺν ἡ. ἐπὶ πτηνῶν, Πίνδ. Ν 9, 18 αἰσίο ὄρνις, Ξεν. ΚΠ 2, 4, 19 αἰσίο ἀετός, ἀντιβ. ἀπαισίο 2) ἐν εὐθέτω χρόνῳ ἐρχόμενος· Ἰλ. Ω 376 ὁς μοι τοῖον δ' ἦεναι ὁδοιπόρον ἀντιβ. ὁλοήσας, αἰσιν ἢ φρ. μετ. κ. νεώτ. ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἢ ἐπ' αἰσίοις ἢ μετ' ἡ ἐλπίδα εὐτυχου μέλλοντος ἢ νεώτ. εὐχάριστος, εὐπρογής, εὐ-

δαιμονικός, αἰσιον, καὶ εὐτυχὲς τὸ νέαν ἔτος· 2) ἀρμόδιος, εὐθύς, προσηκόν· Νηκ.Θ 93 αἰσιος ὁλική, Ἰουστ. Εἰδικτ.13,41 αἰσιος ἐμβολή.

αἰσις ἡ] Ἡρώδιαν. «κεῖσις»·
αἰσιώης ἑπὶρρ. κατὰ τρόπον αἰσιον βλλ.· Εὐρ. Ἰων 410 εἰ γὰρ αἰσιώας ἄλθοιμεν· 2) νεώτ. εὐτυχώς.
αἰσκολιγία ἡ] νεώτ. χημ. γλυκοκίτης ἀνήκων εἰς τὴν ομάδα τῆς κουμαρίνης, ἥς εἶναι ὑδροξυ-παράγωγον.

αἰσκούλητινη ἡ] νεώτ. χημ. τὸ προϊόν τῆς ὑδρολύσεως τῆς αἰσκούληνης ὑπὸ ἀραιῶν ὀξέων.
αἰσόμενος ἦσ. «φραξάμενος»·

αἰσόνες ἦσ. «φραγμοί»·
αἰσός-ον ἄνισος, ἀνόμοιος· Πίνδ.1,7,43.

αἰσῶς συνηρ. ἥσσω, ἄττ. ἄττω κ. ἄττω, παρ.τ. ἥσσαν, ἰων. αἰσῶσαν, ἄττ. ἥσσαν, μέλλ. αἰξῶ, ἄττ. αἰξῶ, ἄορ. ἡξῶ, ὄωρ. ἄξῶ, ἄττ. ὄξῶ συνηθ. ποιητ. κινούμαι ὀρηκτικῶς, ὀρμῶ, σείσμαι· παρ' Ὀμ. παθ. ὄωρ. αἰχθῶν κ. ἡχθῶν· Ἰλ.Λ 484 ἄ γ' ἡ-ρώας ἀίσσωνω ἐγγχεῖ ἀμύνοτο νηλεῆς ἡμῶν, αὐτ.Ω 97 ἄκτιν δ' ἔξανόδασαι εἰς οὐρανὸν αἰχθῆτην ἰδωρῆσαν, ταχέως ἐπέταξαν, αὐτ.Ζ 510 ἄμφι δ' ἄ καίτοι ὅμοις αἰσόνονται ἰωμοίνονται· 2) μτφ. στρέφομαι πρός τι, ἐπιδιώκω ἐκθύμως· Εὐρ. Ἰων 328 οὐδ' ὄξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γόνας· 3) μτφ. κινῶ, κἀμνω νά κινῶθῃ· Εὐρ. Ὀρ.1429 ἀορῶν... κύ-κλω πτερίνω πρὸ παρηλίδος ἥσσαν· 4) μτγ. κ. ἀναγκάζω, βιάζω· Χρυσ. Σιδ.5.

αἰστί [αἰστος] ἑπὶρρ. Σουῖδ. «αἰστί· ἄφανός»·
αἰστος-ος συνηρ. αἰστος ποιητ. ἄσπερος, ἄφαν-τος· Ἰλ.Ε 258 καὶ κέ μ' αἰστών ἀπ' αἰθέρος ἐμβα-λε πόντω· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ γινώσκων τι· Εὐρ. Τρω. 1314 ἄτας ἔμας αἰστος· 3) μτγ. ἀγνωστος, ἀδοξος.
αἰστούς-ή-όν κεκαυμένος Εἰ «ἡφαίστος... ὁ τῆ ὀφθῖ αἰστά ποιῶν τὰ πάντα»·

αἰστοσύνη ἡ] Εἰ «ἡ ἀλώλεια»·
αἰστοδω-ω συνηρ. ἥστω, ἄορ. ἡίστωσα, συνηθ. ποιητ. καθιστῶ τι αἰστών βλλ., ἀφανίζω, κατα-στρέφω· Αἰσχ.Πρ.232 δῖατῶσας γένος τὸ πάν· ἢ παθ.-ομαι· Πλάτ.Πρωτ.321Α ταῦτα ἐμχανά-τρ... μὴ τι γένος αἰστωθεῖν.

αἰστοδω-αρος [ὁ] ὁ μὴ ἴστωρ, ἀμαθής, ἀπειρος· Εὐρ. Ἀνδρ.682 θηλων γὰρ ὄντας καὶ μάχης αἰστο-ρῆς, Πλάτ.Νόμ.845 Β αἰστωρ ὡν αὐτός.

αἰστώς ἑπὶρρ. ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελώς· ἢ ἀφα-νός· Μαν. 3,263 αἰστώας θυμὸν ὀλεσσαν.

αἰστωσίως-ως ἡ] Ἐπὶρρ. ἐξαφάνως·

αἰστωτήριος-ον μτγ. καταστρεπτικός· Λυκοφρ.74.
αἰστωτήρ-ηρος [ὁ] ὁ τὸ δικαίον καὶ πρέπον ἐνθυ-μούμενος, ὁπλ. καθ' Ὀμ. ὁ ἡγεμὼν, ὁ ἄρχων, μόν-ον ἐν Ἰλ.Ω 347 [δ.γ. τοῦ αἰστυμήτηρ].

αἰστωλεργός-όν μτγ. ὁ αἰσῶλα, βλλ., ἐργα-ζόμενος, παράνομος, ὁ ἄδικος.

αἰστωλεός-ον παράνομος, ἄδικος, ἀσεβής, ἀπρε-πής ἀντίθ. αἰσιμος· Ἰλ.Ε 403 ὀδρμιοσεργός, ὅς οὐκ ὀθεῖται αἰσῶλα βέζων.

αἰστυνέω-ω ὄωρ. αἰστυνάω ὄρχω, κυβερνῶ· Εὐρ. Μήδ.19 αἰστυνῆ γένος· 2) Ἐπὶρρ. ἔχω τὸ ἀ-ξίωμα τοῦ αἰστυνήται βλλ.21.

αἰστυνηταία ἡ] ἡ ἀρχὴ τοῦ αἰστυνήτου βλλ.· 2) μοναρχία ἀσκουμένη ὑπὸ αἰρετοῦ ἡγεμόνος· Ἀριστ.Λοιπ.1285Β25.

αἰστυνήτηρ-ηρος [ὁ] αἰστυνήτης βλλ.· Ἰλ.Ω 25, 347 βλ' δ' εἶναι κοῦφω αἰστυνήτηρι ἐοικώς.

αἰστυνήτης [ὁ] ὄωρ. αἰστυνάς ὁ διατάττων τοὺς ἀνῶνας κασμήτωρ, κριτὴς τῶν ἀγώνων· Ὀδ.Θ 258 αἰστυνήται δ' αἰ κριτοὶ ἐννέα πάντας ἀνέστησαν ἢ διευθυντῆς, ἐπόπτης· Θεόδκρ.25,48 δ-στις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰστυνήτης· 2) κυβερνήτης, ἄρχων, ἡγεμὼν αἰρετός· Ἀριστ.Λοιπ.1285 Α 31· 3) μτγ. πρὸς δὴλων τοῦ λατίν. dictator· Διον. Ἀλ.5,73· 4) ὡς ἐπὶθ. τοῦ Διονύσου

ἐν Ἀχαΐᾳ· Πaus.7,21,6· 5) παρὰ Σουῖδ. καὶ τὸ θηλ. αἰστυνήτις-ιδος.

αἰστυνήτης-ος [ἡ] τὸ ἀξίωμα τοῦ αἰστυνήτου.

αἰστυνήτων [τοῖ] τὸ βουλευτήριον ἐν Μεγάρῳ.

αἰσφύιος ἦσ. «οὐλός, φευδής, ἀπάτες»·

αἰσχροκερδής-ος-ές μτγ. ἀντὶ αἰσχροκερ-δῆς ὁ ἐπιδιώκων αἰσχροὶς κέρδη· Μαν.4,314.

αἰσχρομυθός-ον μτγ. ὁ μυθοῦμενος, λέγων αἰσχροά.

αἰσχρορρήμιον-ονος-ον μτγ. αἰσχρομυθός βλλ.

αἰσχροφῆμος-ον μτγ. αἰσχρομυθός βλλ.

αἰσχίστος-η-ον κ. νεώτ. ὑπερβ. τοῦ αἰσχρός, ὁ αἰσχροτάτος· Ἐπὶρρ. αἰσχίστως.

αἰσχίων-ον συγκρ. τοῦ αἰσχρός ὁ αἰσχροτέρος.

αἰσχος-ος(-ους) [τοῖ] κ. νεώτ. αἰσχύνῃ, ὀνειδος, ἐντροπή, παρ. Ὀμ.-συνήθ. ἐν πληθ.· Ἰλ.Γ 242 αἰσχος δευδιότας καὶ οὐκ αἰδέσθαι, Ἡσιόδ. Ἐργ.211· 2) μόνον ἐν πληθ., πράξεις ἐπανεῖδιστοι, αἰσχροί· Ὀδ.Α 229 νεμεσσησάτω κεν ἀνὴρ αἰσχος ὀρώων.

3) δυσμορφία, ἀσχημία· Πλάτ.Συμπ.281Α ὁ Ἐ-ρως κάλλους ἀν εἰη ἔρως, αἰσχούς δ' οὐ, Ἰνπ. Ἀρθρ.14 αἰσχος περὶ τὴν κάτηξιν· 4) νεώτ. πρὸς ταῖς ἀνωτέρω 1) καὶ 2) ἀνολοίς καὶ ἀτιμωσίς, ἀν-υπολήψια· αἱ πράξεις τοῦ προσήφαν εἰς αὐτὸν ἀνεξήγητον αἰσχος· ἢ κ. ὡς ἐπιφών. ἀποδοκιμα-σίς· αἰσχος [τὸ] δημ. ντροπή σου ἢ ντροπή τοῦ αἰσχῶς προσάπτω αἰσχος· Εἰδ.142.

αἰσχρομήμων-ον-ονος ΑΠ ἀκόλαστος, ἀναίσχυτος.

αἰσχροδύεις-ον μσν. ὁ αἰσχρῶς, ἀκόλαστος ζών.

αἰσχρογέλαιος-ωτος [ὁ, ἡ] μτγ. ὁ ἐπανεῖδιστος γελῶτας· Μαν.4,283

αἰσχροδιδασκῆτης [ὁ] μτγ. ὁ αἰσχροὶς διδάσκων.

αἰσχροδικαίον [τοῖ] νεώτ. εἰδικὸν δικαστήριον τῶν ἐπ' αἰσχροκερδῶν, βλλ., κατηγορουμένων.

αἰσχροδικία [ὁ] νεώτ. ὁ δικαστῆς, ὁ ἐκδικάζων τὰ ἀδικήματα τῶν αἰσχροκερδῶν βλ. λ.

αἰσχροεπέω-ω αἰσχροὶς λαλῶ, αἰσχρολογῶ· Ἰνπ.

αἰσχροεπής-ους-ές αἰσχρολόγος· Αἰλ.ἀν.80 [πιθ.]

αἰσχροεργέω-ω μτγ. ἀντὶ αἰσχροουργέω βλ. λ.

αἰσχρολήθια ἡ] νεώτ. τὸ αἰσχροὶς ἦθ-ἔχειν, ἡ τοῦ χαρακτικῶς αἰσχροτῆς· πρβλ. κακοῦθια.

αἰσχροκέρδεια ἡ] κ. νεώτ. αἰσχρόν, ἀθέμιτον κέρδος· Σοφ. Ἀντ.1056 τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχρο-κέρδεια φιλεῖ, Πλάτ.Νόμ.754 Ε· ἢ νεώτ. νομ. ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀποκτήσεως μὴ θεμιτοῦ ἢ ἀπλῶς ὑπερβολικοῦ κέρδους, πραγματοποιουμένη διὰ τῆς νοθείας ἢ τῆς ἐλλιπούς μετρήσεως ἢ σταθμίσεως ἢ τῆς πωλήσεως εἰς τιμὴν ὑπερβολικὴν διαφόρων ἀντικειμένων ἢ διὰ τῆς ἀποκρύψεως αὐτῶν.

αἰσχροκερδέω-ω κ. νεώτ. εἶμαι αἰσχροκερδῆς βλ. λ.· Ὑπερεῖδ. ἀν. 223.

αἰσχροκερδῆς-ους-ές κ. νεώτ. ὁ αἰσχρόν κέρ-δος θερπεύς, ὁ αἰσχροῦ τρόπου κερδίζων· Ἡρ.1,187 εἰ μὴ ἀπληστὸς τῆς εἰς χρημάτων καὶ αἰσχρο-κερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέψαγες·

2) νεώτ. ὁ αἰσχρόν, ἀθέμιτον κέρδος ἐπιδιώκων βλ. αἰσχροκερδέα.

αἰσχροκερδαία ἡ] μτγ. αἰσχροκερδέα βλ. λ.

αἰσχροκερδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσχροκερδέαν βλ. λ.

αἰσχροκερδῆς μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶρρ. μετ' αἰσχρο-κερδῆς βλλ., δ. ἐρμ. μετὰ φιλαργυρίας· Κδ Πέτρ. 1,52 ποιμάνετε τὸν ἐν ὕμνι ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες... μὴδ' αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προ-θύμως· νεώτ. νομ. μετ' αἰσχροκερδῆς βλ. λ.

αἰσχρολετῆς [ὁ] νεώτ. ὁ αἰσχροὶς λέγων, ὁ αἰσχρολόγος· 2) ὁ συλλέγων αἰσχρολογήματα.

αἰσχρολογέω-ω κ. νεώτ. αἰσχροὶς λέγω, αἰσχρο-λογῶ· Πλάτ.Πολ.395Ε κακηγοροῦντάς τε καὶ κω-μωδοῦντάς ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας.

αἰσχρολόγημα-τος [τοῖ] νεώτ. αἰσχρολογία.

αἰσχρολογία ἡ] κ. νεώτ. τὸ αἰσχροὶς λέγειν· 2) λόγος αἰσχρός· Ξεν.Λοκ.5,6 αἰσχροურγίαν καὶ

αισχρολογία ἐγγίνεσθαι || ὄδρις, ὀνειδισμός: Πολυδ.8,11,8.—ΚΔ Κολοσσ.3,8 ἀπόθεσθε. . . βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν.
αισχρολογικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνὴμων ἡ ὀνειδισ-
 φερόμενος ἢ ὁ ἰδιώων εἰς τὴν αἰσχρολογίαν βλλ.
αισχρολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον αἰ-
 σχρολογικόν || μετ' αἰσχρολογημάτων.
αισχρολόγος (τὸ) ἄνθρωπος, αἰσχρολόγος, λέξις ἢ
 φράσις αἰσχροῦ συνήθ. εἰς πληθ. αἰσχρολόγα.
αισχρολόγος (-α)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
 λέγων αἰσχροῦ: Πολυδ.6,123.
αισχρολόγως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον
 αἰσχρολογίας, μετ' αἰσχρολογημάτων: Πολυδ.8,80.
αισχρολοικός-ή-ον μων. ὁ διὰ τῆς γλώσσης ὀ-
 σελών, ὁ αἰδοιολεκτικὸς βλλ.: Εὐστ.518,52.
αισχρομύτης-ιος ἰδ.ἡ || ὁ αἰσχροῦ διανοσούμενος
 ἢ συμβουλευόμενος: Αἰσχ. Αγ.222 βροτοῦ θρασυνοῦ. .
 αἰσχρομύτης. . . παρὰ κροῖ.
αισχρομυθεῖω αἰσχρολογῶ: Ἰνν.Επιθ.3,17,10.
αισχρονοός ἰδ. νεώτ. αἰσχροῦ νέος: Βηλαρ.
αισχροπαθεῖαι ἰδ. μων. κ. νεώτ. τὸ αἰσχροῦ πά-
 σκειν: 2) ὡς περιλήπτ. αἰσχροῦ πάθει.
αισχροπαθής-οὗς-ές μτγν. ὁ εἰς αἰσχρὴν ὑπο-
 κείμενος μετασφίρειται, αἰσχροῦ πάσχων: Φιλ.2,268.
αισχροπλοκία ἰδ. νεώτ. τὸ αἰσχροῦ πλέκειν,
 σχεδιάζειν || ἡ ἰδιότης τοῦ αἰσχροπλόκου βλλ.
αισχροπλόκος-ον νεώτ. ὁ πλέκων, σχεδιάζων
 ἢ συνθέτων ἢ διηγουμένων ἢ γραφῶν αἰσχροτήτας.
αισχροποιέω-ω κ. νεώτ. διαπορώτω αἰσχρὸν,
 κοκοῖσθαι, ἀσελεῖν πράξιν: Ἀθην.8,342C, σχόλ. Ἀ-
 ριστοφ.Βατρ.1308 «εσθιάζω» 2) μτθ. ἀπμάζω,
 κατασχίζω: Ἰνν.Τέχν.1 αἰσχροπ. τὰς τέχνας ἰδ.γ.1.
αισχροποία ἰδ. μτγν. κατ' εὐφημισμὸν, τὸ ἀσελ-
 γεῖν ὡς αἰδοιολεκτικὸς βλλ.: σχόλ. Ἀριστοφ.Νεφ.296.
αισχροπορός-όν ὁ αἰσχροῦ πράττων: Εὐρ.Μήδ.
 1346 ἔρρ' αἰσχροποιεῖ καὶ τέκνων μαιφόνε' 2) κατ'
 εὐφημισμὸν ὁ αἰδοιολεκτικὸς, ὁ αἰσχρο-
 λοικός βλλ.: Μάχ. παρ' Ἀθην.13,582 D.
αισχροπραγέω-ω ποιῶμαι πράξιν αἰσχρὴν,
 αἰσχροποιῶ βλλ.: Ἀριστλ.Η.Νικ.120 Α 15.
αισχροπραγία ἰδ. μων. πράξις αἰσχροῦ.
αισχροπραγμοσύνη ἰδ. μων. τὸ αἰσχροῦ πράττειν.
αισχροπράγος-ον μων. ὁ αἰσχροῦ πράττων.
αισχροπραγία ἰδ. κ. νεώτ. αἰσχροπραγία βλ. λ.
αισχροπραγής-οὗς-ές ὁ δυσειδὴς τὴν ἐμφάνι-
 σιν: σχόλ.Εὐρ.Ἰνν.75, Αἰλ.ἀν.80 ἰεσφ.γ. αἰσχροπράγ.
αισχροπροδωτικός-ον Σουῖδ. ἀσχυμοπροδωτικός.
αισχροροημένω-ω κ. νεώτ. αἰσχροῦ, ἀνθίκα
 λέγω: Χαρώνδ. παρὰ Στοβ.4,224.
αισχροροημένος ἐπίρρ. μτγν. κατά φράσιν
 αἰσχρὴν, αἰσχρολογικὸς βλ. λ.: Πολυδ.8,81.
αισχροροημοσύνη ἰδ. κ. νεώτ. τὸ αἰσχροῦ λέ-
 γειν, ἡ αἰσχρολογία βλ. λ.: Δημ.1489,7.
αισχροροημων-ονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ αἰ-
 σχροῦ λέγων, αἰσχρολόγος: Πολυδ.8,80.
αισχρορός-ή-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν Αἴτλ.4,151-ός-όν
 ὁ ὀνειδιστὴς προξενῶν, ὁ ὑβριστικὸς: Ἰλ.38 ναίκα-
 σεν. . . αἰσχροῖς ἐπέεσσιν 2) ὡς ἀντίθ. τὸ καλὸς,
 δυσειδής, ἀσχυμὸς: Ἰλ.8 216 αἰσχυρός δ' ἀνήρ
 ὅνδ' ἰλιον ἤλθεν (ὁ Θεορίτης), Ἰνν. Ἀδρ.63 αἰ-
 σχυρός χαλῶς 3) ἐπὶ ἡθικῆς ἐνοίας, αἰσχρορός, ἐπο-
 νειδιστὸς: Ἡρ.3,155 ἔργω τῷ αἰσχυρῷ ὀνόματι
 τὸ καλλίστον ἔθεμ, Σοφ.Ἡλ.621 αἰσχυρός γὰρ αἰ-
 σχροῦ πράγματ' ἐκδιδάσκειται, Πλάτ.Γοργ.482 Ε τὸ οὐδ.
 -όν ἐν ἀπρος. ἐκφρ.: Ἰλ.8 298 αἰσχροὶν τὰ θηρόν
 τὰ μέναι, Σοφ.Αἴ.1159 αἰσχροὶν εἰς πύθοιτό τις
 4) τὸ οὐδ. -όν ὡς οὐα. ἡ ἀπίμωσις, ἡ ἀνυποληψία:
 Σοφ.Φιλ.476 τοῖσι γενναίοισι τὰ ῥ' αἰσχροὶν ἐχθρόν
 καὶ τὸ χρηστὸν εὐλέως, Ἀνδρ.2,9 τὸ ἐρὸν αἰ-
 σχροὶν 5) τὸ ἐλάττωμα, ἡ ἐλλείψις: κ. ἐν ἀντι-
 θέσει πρὸς τὸ καλόν, πρὸς τὸ ἀγαθόν: Ἀριστλ.

Ῥητ.1366 Α 24 τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρόν ὅς δ' οὐ μὴ
 πρόσφορος, ὁ μὴ προσήκων, ὁ φούλος: Δημ.287,24
 αἰσχροῦ γὰρ ὁ καιρός 7) κακόμορφος: Ἰνν. Ἀγμ.
 30 αἰσχρόν καὶ ὄψιν 8) νεώτ. κ. δημ. μόνον
 ἐν ἡθικῇ σημασία, ψυχικῶς ἀσχυμὸς, διεστραμμέ-
 νος, ἀνθίκος: παρὰδ. ἀρχ. αἰσχίμω-αἰσχυστός:
 Ἰλ.Φ.437 τὸ μὲν αἰσχίμω-μτγν. ὅπαν. αἰσχυστά-
 τος || μτγν. κ. νεώτ. ἐν συνήθ. χρ. τὰ παραθε-
 τικά αἰσχροτέρος -ότατος, ἀλλὰ κ. αἰσχυτός.
αισχροσέμνεια ἰδ. μτγν. ἡ εἰς αἰσχροτήτος, τῆς
 ἀσελείας ἀσφυγία: Αἰσων.Εἰδύλλ.13.
αισχροσύνη ἰδ. μων. αἰσχροτής βλ. λ.: Τζέτζ.
αισχροτής-ητος ἰδ. κ. νεώτ. ἀσχυμία, δυσμορ-
 φία: Πλάτ.Γοργ.325 Α ἀσχυμωτρίδας τε καὶ αἰ-
 σχροτήτος γέμουσαν 2) πρὸς αἰσχροῦ, δσελήτης
 3) νεώτ. γεν. ἡ ἀνθίκος πράξις || ἡ φουλότης.
αισχρουγέω-ω μτγν. κ. νεώτ. διαπορώτω ἔργα
 αἰσχροῦ, ἀνθίκα, ἀκόλασταίως: Ζέξτ.Εὐμ.Περ.Πορ.
 3,206 || μτγ. παθ.: Διογ.Α.Προσλ.5 τὸ αἰσχρο-
 γαύμενα || αἰσχροὶ πράξεις, ἡ ἀκόλαστα ||.
αισχρουγνῆμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. πράξις
 αἰσχροῦ, κακοήθης || νεώτ. κ. ἔργον κακόμορφον.
αισχρουγνῆματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰδιώων ἢ
 ἀνθίκων εἰς αἰσχρουγνῆμα ἢ αἰσχρουγνῆαν βλ. λ.
αισχρουγνῆματικός ἐπίρρ. νεώτ. αἰσχροῦ.
αισχρουγνία ἰδ. κ. νεώτ. αἰσχροῦ διαγωγὴ: Εὐρ.
 Βαχ.1062 Μανθὰδων αἰσχρουγνῆαν || αἰσχρο-
 τῆς, ἀσέλειας: Αἰσχίν.2,99 ἐν πασι. . . ὧν ἐκλήθη
 δι' αἰσχρουγνῆαν πνὰ καὶ κιναιδίον βλάτος 2)
 νεώτ. γεν. ἀνθίκος πράξις ἡ ἐνέργεια.
αισχρουγνικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν αἰ-
 σχρουγνῆαν βλ. λ. ἀνοχημένος ἢ ἰδιώων || ὁ ἐν
 αἰσχρουγνίᾳ διαγών.
αισχρουγνός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ αἰσχροῦ ἐργα-
 ζόμενος, ὁ ἀνθίκος, ὁ φαυλός, ὁ ἀκόλαστος:
 Γαλ.12,249. Ἐπίρρ. αἰσχρουγνός.
αἰσχροῦ ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον αἰσχρόν,
 ἐπονειδιστῶς: Ἰλ.Ψ.473 τὸν δ' αἰσχροῦ ἐνένηπεν
 || φούλος, ἀτίμως: Σοφ.Ἡλ.989 ἔην αἰσχρόν αἰ-
 σχροῦς τοῖς καλῶς πεφικάνσιν || κ. νεώτ. αἰ-
 σχροῦς ἐπολειπύθησαν, αἰσχροῦς φέρεται, ἐξη-
 πατήθησαν αἰσχροῦς. Ὑπερβ. αἰσχυτός.
αἰσχρουνεύω ἰδ. νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οικο-
 γενείας τὸν γεονοειδῶν, ἰσχυγνῶν τὸν θερμὸν
 χαρῶν, καλλιεργούμενον ὡς διακοσμητικόν.
αἰσχύνῃ ἰδ. κ. νεώτ. ἡ συστολή, ἡ ἐντροπή δι' αἰ-
 σχροῦς πράξεις ἰδίας τοῦ αἰσχυρομένου ἢ ἐτέρου
 ἀντιθ. ἀναισχυντία: Ἡρ.10 ἀνδρα ὀφθῆναι γυνὸν
 ἐς αἰσχύνην μεγάλην φέρεται, Πλάτ. Ἀπολ.35Α αἰσχρὸν
 δοκοῦσιν αἰσχύνῃν τῇ πόλει περιόπτεται, Δημ.777,1 ἡ
 παρὰ τῶν νέων αἰσχύνῃ, ἡ εὐταξία, τῇ τῶν νέων
 προσθήκῃ τῶν αἰσχυρῶν περιόπτεται, τῆς ἀναισχυν-
 τίας, τῆς θρασυτοῦς, τῆς ἀναιδείας 2) καθό-
 λου, αἰδώς, εὐλάβεια: Σοφ.Ἡλ.616 ἄρα σὺ δο-
 κεῖ χωρεῖν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνῃς ἄτερ.,
 Εὐρ. Ἡροκλ.200 ἡ γὰρ αἰσχύνῃ πόρος τοῦ ζῆν
 παρ' ἐσθλῆς ἀνδράσι νομίζεται, Θουκ.1,84 αἰ-
 δώς σωφροσύνης πλείστον μετέχει, αἰσχύνῃς δὲ
 εὐφροσύνη || σπανίως χρ. ἐν τῷ πληθ.: Σοφ.ἀν.
 659,9 πτήσασαυτον αἰσχύνσιν 3) κατ' εὐφρο-
 νίαν, τὸ αἰδῶν: Ἀλκιδ. παρ' Ἀριστλ.Ῥητ.1406 Α 29
 τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην.
αἰσχυνομένη ἰδ. μτγν. κ. νεώτ. εἶδος βοτάνης,
 τῆς ὁπίας τὰ φύλλα συστέλλονται ὅρα τῇ ἐσφά.
 2) νεώτ. γένος φυτῶν ποσῶν, καλλωπιστικῶν,
 φουμένων εἰς θερμὰς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρι-
 κῆς χώρας, ἀνοχημένων εἰς τὴν οἰκίαν τῶν
 φυχανθῶν τῆς φυλῆς τῶν ἡδυσσασειδῶν (aes-
 chylopoietes L.). Αἱ ἱνὲς εἰδὸς τινὰς τῆς αἰσχυνο-
 μένης χραιομεύουσιν εἰς τὴν βιομηχανίαν.
αἰσχυνομένους ἐπίρρ. μτγν. μετ' αἰσχύνης, με-
 τὰ σεμνότητος: Διον. Αλ.7,50.

αἰσχυνηλία (ή) μτγν. αἰδημοσύνη, έντροπαιολό-
της συστολή: Πλάουτ.2,66C.
αἰσχυνηλός-ή-όν αἰδήμων, κόσμιος: Ἀριστλ.
ΗΝικ. 1128B20. 2) τὸ οὐδ. αἰσχυνηλὸς ὡς οὐα.
αἰδημοσύνη: Πλάτ.Χαρμ.158 C. 3) ἐπὶ πραγματῶν,
ὁ προζενών αἰσχύνει: Ἀριστλ.Ρητ.1384B18.
αἰσχυνηλῶς ἐπίρρ. πρὸς ἢ κατ' αἰσχύνει:
Πλάτ.Νόμ.665 B ἀπὸ ὧς καὶ αἰσχυνηλὸς ἄδειν.
αἰσχυνηλῆ-προς (ό) ὁ καταισχύων, ἀμυαλῶν:
Αἰσχ.Χο.990 ἔχει γὰρ αἰσχυνηλῆρος ὡς νόμος δίκην.
αἰσχυνηλῆρα (ταί) μον. τὰ αἰσχύνειν πρακαλοῦντα.
αἰσχυνηλῆς-ά-όν αἰσχυνηλός βλ. λ.: Πλάτ.
Γοργ.487 B αἰσχυνηλότερος μάλλον τοῦ δέοντος.
αἰσχυνηλός-ή-όν ὁ αἰσχύνειν πρακαλῶν ἢ ἑ-
πάρχων: Ἀριστλ.Ρητ.1384A9.
αἰσχυνηκός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον προ-
ζενούonta, ἐπιφέροντα αἰσχος.
αἰσχύνω μέλ. αἰσχύνω, παθ. αἰσχυνοῦμαι, σπα-
νιάς κ. αἰσχυνέσσομαι, ἀόρ. ἡσχυνά, παρακ. ἡ-
σχυνεα, παθ. ἄορ. ἡσχύνθη, ποιητ. ἄπαρφ. αἰ-
σχυνήμην, παθ. παρακ. ἡσχυμῆμαι καταισχύων,
ἀμυαλῶ, έντροπιάζω: Ἰλ.2,209 μὴ δὲ γένος πατέ-
ρων αἰσχυνομένη, οἱ μὲν ἄριστοι... ἐγένοντο, Σοφ.
Αἰ.1305 ἀριστέον δυοῖν βλαστῶν ἐν αἰσχύνουμι
ταῦς πρὸς αἵματα. 2) εἰδ. μοιχεύω: Αἰσχ.Ἀγ.
1626 εὐνὴν ἀνδρός αἰσχύνων ἅμα. 3) ποῶ
τινα αἰσχρόν, ἄσχημον, ἀσχημίζω: Ἰλ.2,24 κόνιν
αἰθαλόεσαν χεῖστα κάκ κεφαλῇς, χαρίεν δ' ἡ-
σχυνε πρόσωπον. 4) καταφρονέω: Πινδ.Π.3,22
οἶσχε-ἐπιχώρια. 5) παθ. κ. νεώτ. αἰσθάνομαι
αἰσχύνειν, εἶμαι έντροπιασμένος: Ὀδ.Η.305 ἐγὼ
οὐκ ἔβλεον δέοισα αἰσχυνομένης τε, Ξεν.Ἀπομν.
2,28 οὐδελύποτε αὐτὴν... οὐτ' εἶπα οὐτ' ἐποί-
ησα ἐφ' ᾧ ἡσχύνθη. || μετὰ μτχ, έντρέπομαι
διὰ πράξιν μου γινωμένην: Αἰσχ.Πρ.642 καὶ λέγαυσ'
αἰσχύνουμαι, Δημ.268,4 οὐδ' αἰσχύνει φθόνου δι-
κην εἰσάγων. || μετ. ἄπαρφ., έντρέπομαι νὰ πρά-
ξω η, δὲν πράττω π' ἐξ αἰσχύνει: Πλάτ.Πολ.414 B
οὐκ... ἡσχύνω τοι φεῦδος λέγειν. || μετ' αἰτ.
προσ., αἰσθάνομαι έντροπὴν ἐνώπιόν τινας: Εὐρ.
Ἰων.934 αἰσχύνουμαι μὲν σ', ὧ γέρον, λέξω δ' ὅμως.
αἰσχύνωμα-ατος (τό) μτγν. τὸ δι' ὅ τις αἰσχύνε-
ται. 2) κατ' εὐφημ. τὸ αἰδοῖον: Πλιν.24,17,—ΠΔ.
αἰσώπειος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ Αἰσώπου.
Διον.Α.5,80 αἰσώπειοι λόγοι. || ὁ ἀνήκων εἰς τὸν
Αἰσώπου: Πλούτ.2,157 B αἰσώπειος κῶων, ποροίμ.
Ζηνὸς.1,47 αἰσώπειον αἶμα (ἐπὶ κηλίδος ἀνεξήτηλου).
αἰσωνοποίητος-α-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου
ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἰσώπου γενόμενος.
αἰτίας (ό) ὥρρ. ἀντὶ αἵτης βλ. λ.
αἶτα ὥρρ. ἀντὶ αἵτε.
αἰτεράκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ αἰτέρι βλ. λ.
αἰτέρι (τό) δημ. ἐπὶ πράγμ. τὸ ἔτερον τῶν δυῶ
ὁμοίων ἢ προσομοίων ἄλλως τέρι: θά' κανα κου-
μπὶ τὸ φλουράκι, ἀν εὕρισκα αἰτέρι του. || τὸ
πρσρηρμοσμένον μὲν ἐν ἄλλο, τὸ ἀπαραιτητόν
διὰ τὴν χρῆσιν ἐνὸς ἄλλου: μου εἶν' ἄχρηστο
αὐτὸ τὸ παπούτσι, γιατί ἔχασα τ' αἰτέρι του.
2) ἐπὶ ἄνθρ. κ. ζῶων, συνηθέστ. τὸ θῆλυ συμ-
βουλιτικὸν ζεύγους: ἔχασε ὁ ἄμοιρος τὸ αἰτέρι
του (τὴν σύζυγόν του) κ. ἀντιθέτως: ὁ τραπεζ. τὴν
π' ἀγαπῶ μελαχροινὴ καὶ γλυκομαυραμῆτα | ποῦ
ἔχασε τ' αἰτέρι της καὶ μαυρομαντηλῶθη,—
τὸ τραγικὸν σὰν τὸ σκοτώσαν τ' αἰτέρι του δὲ
ζῆ. || εἰς πληθ. αἰτέρια, δύο εὐστροφάσως ἢ λίαν
συνδεδόμενοι, αἱ πολὺ φίλοι: αἰτέρια ἦταν οἱ δύο
τοὺς σὲ χαρές, σὲ γιορτές καὶ σὲ ξεφαντώματα.
|| ὁμοιοι: φρ. καὶ στὰ αἰτέρια του | ὀρά λεγ.
ἄλλοτε ὑπὸ Χριστιανῶν κατὰ κηδεῖαν Τούρκου |
|| κ. μτφ. αἰτέρι τῆς ἀνεμυαλίας ἢ πτώχεια.
αἰτέων-ζω κ. νεώτ., οἰολ. αἰτμῆν, ἰων. παρστ. αἵ-
τεων ζήτω, παρακαλῶ νὰ λάδω: Δε.358 λισ-

σόμενη χρυσάμπικας ἦταν Ἰηνοῦς, Αἰσχ.Ἀγ.1 θε-
οὺς μὲν αὐτῶν τῶνδ' ἀπαλλογῆν νόμων, Ξεν.
Ἀν.1,3,16 εὐθεὺς εἶπε ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τού-
του, ΚΔ Ματθ.7,7 αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν.
2) ζητῶ ἐπιμόνως, ἀπαίτω: Ὀδ.Σ.49 οὐδὲ τιν' ἄλ-
λον πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσσωμεν αἰτήσαντα.
3) ἐν τῇ λογικῇ, λαμβάνω τι ὡς αἴτημα, ὡς δε-
δομένον: Ἀριστλ.Πρ.41B9. 4) μέσο. ζητῶ χάριν
ἑμαυτοῦ κατὰ πολλοὶν γραμματικῶν «τὸ μὲν
αἰτῶ, τὸ ἀπλῶς ζητῶ, τὸ δὲ αἰτοῦμαι, τὸ μεθ' ἱκε-
σίας»: Αἰσχ.Χο.480 πάτερ... αἰτουμένω μοι δὲς
κράτος τῶν σῶν δόμων, Σοφ.Ἀντ.778 αἰτουμένη
σου τεύξεται, νεώτ. ἡτήσατο τὴν παραρχὴν ἁ-
δέας. 5) παθ. εἶμι προσώπων, ζητεῖται τι παρ'
ἑμοῦ: Ἡρ.8,111 Ἀνδρείοι... αἰτηθέντες πρὸς Θε-
μιστοκλέους χρήματα οὐκ ἔδωσαν, Θουκ.2,97,4
αἰσχίον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ
τυχεῖν. || ἐπὶ πραγμάτων: Ἡρ.8,112 αἰτέας χρή-
ματα... λέγαντες ὡς εἰ μὴ δώσωσι τὸ αἰτεῖμενον,
ἐπείξει, Λυσ.24,12 ἴηποι ἡτημένοι νεώτ. ἢ αἰτη-
θεῖσα ἀρωγὴν,—τὸ αἰτούμενον δάνειον.
αἰτήμα-ατος (τό) κ. νεώτ. ὁ π' τις αἰτεῖ, ἢ ἀπαί-
τησις: Πλάτ.Πολ.566B, ΚΔΛουκ.23,24 ὁ δὲ Πιλά-
τος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα αὐτῶν. 2) ἐν
τῇ λογικῇ πρότασις καθ' ἑαυτὴν ἀναπόδεικτος,
καθ' ὅσον τὸ ἐκτελέσειον αὐτῆς γινώσκειται ὁμέ-
σις: Ἀριστλ.Λ'Υστ.76 B23. || μσθμ. κ. φιλοσ.
πρότασις θεωρητικῶς ἀναπόδεικτος, ἂν αἰτεῖ ὁ
νοῦς πρὸς ἐρμηνεῖαν φαινόμενων τῆς ἐμπειρίας.
3) αἴτημα Εὐκλείδου τὸ δι' οὐ αἰτεῖται ὅτι μία
μόνον παράλληλος πρὸς δοθεῖσαν εὐθεῖαν ἄγεται.
αἰτήματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ υποδῶλλον
αἴτημα. || ὁ ἀπαιτητικός: Ἀρτεμίδ.4,2.
αἰτήματικός νεώτ. ἐπίρρ. δι' υποβολῆς αἰτή-
ματος, κατὰ τρόπον αἰτήματος βλ. λ. 1,21.
αἰτηματοδότης-ους-ας μτγν. λογ. κ. μαθ. ὁ ὁ-
μοιος πρὸς αἴτημα βλ. λ. 21, ὁ τιθέμενος, ἀλλὰ
μὴ ἀποδεικνυόμενος: Πλούτ.2,694 F.
αἴτημα αἰολ. ἀντὶ αἵτεμα βλ. λ.
αἴτης (ό) Ἡσ. «πτωχός».
αἴτης (ό) θηλ. αἴτις προβλ. Ἀλκμ.125 ὁ ἀγαπῶ-
μενος νεανίας, ὁ ἐρώμενος, κατ' ἀντίθεσιν ποδὺς
τὸν εἰσπνηλὸν ἢ εἰσπνήλαν, τὸν ἐραστὴν: Θεόκρ.
12,14 ὁ μὲν εἰσπνήλων... τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὡς
κεν ὁ Θεσσαλός, εἰποῖ αἴτην. || γεν. ἐραστῆς.
αἰτήσιμος-ον Ἐπιγρ. ὁ τῇ αἵτεσι βλ. λ. ἐπιτευ'
κτός. || νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ζητηθῇ.
αἰτήσιος Ζωναρ. «ὁ αἰτῶν».
αἰτήσιος-εως (ή) κ. νεώτ. ζήτησις, ἀξίωσις: Ἡρ.7,32
οὐτε ἐς Ἀθῆνας οὐτε ἐς Λακεδαιμόνα ἀπέπεμπε
ἐπὶ γλῶς αἰτήσιν. 2) ἐν τῇ λογικῇ, αἴτημα βλ. λ. 21,
τὸ λαμβάνειν τι ὡς δεδομένον: Ἀριστλ.Ερμ.2011,
22 ἡ ἐρώτησις ἀποκρίσιμος ἐστὶν αἰτήσις. 3) νεώτ.
ἔγγραφος ζήτησις, ἀναφορά ἰδιώτου πρὸς δημ.
ἀρχὴν: ὑποδῶλλον αἰτήσιν. || κ. προφρ. γινωμένη:
ἐγινε τῇ αἰτήσιν του. || τελων.: αἰτ. ἀποταμιεύ-
σεως, δι' ἧς ὁ ἔμπορος αἰτεῖται παρὰ τοῦ τελώνου
τὴν πρσφωρὴν ταποθέτησιν ἐμπορευμάτων του εἰς
τάς ἀποθήκας ἀποταμιεύσεως. αἰτ. ἀναλώσεως,
δι' ἧς αἰτεῖται τὴν παρὰ δόσον αὐτῷ ἐμπορευμάτων
του, ἀποκειμένων εἰς τὰς ἀποθήκας ἀποταμιεύ-
σεως πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὴν κατανάλωσιν
αἰτ. ἀναγνωρίσεως, δι' ἧς αἰτεῖται τὴν ἀναγνώ-
ρισιν εἰς αὐτὸν ἐκχωρήσεως τῶν ἐμπορευμάτων
|| ἐπὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἡ ἐγγραφὴς
πρὸς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν ὑποβαλλομένη ἀ-
ναφορά ἐπὶ ζητημάτων ἀταμίως ἐνδιαφερόντος,
πρὸς ἐνδασκην δικαιώματός τινος τοῦ αἰτουμέ-
νου: αἰτήσις ἀδείας, μεταθήσεως, παρατήσε-
ως κτλ. || νομ. αἰτήσις ἀναιρέσεως, τὸ ἐνδίκει
μέσον, δι' οὗ ἐπιδιώκεται ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστη-
ρίου του Ἀρείου Πάγου ἀκύρωσις τῆς προσβαλ-

λαμέναις ἀποφάσεως ὡς νομικῶς ἐφαλμένης αἰτίας ἐπαναλήψεως δικῆς, χωροῦσα ὅταν ἐκ γεγονότων προκύψαντων μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν αὐτῇ ὑπῆρξε δικαστὴρ, πλάνη, αἰτίας θεραπείας, ὑποβαλλομένη ὑπὸ ἀδικηθέντος παρὰ δικαστ. ἀρχῆς ἰδιωτοῦ πρὸ τῆς ἀγωγῆς κακωδικίας, κ. ἀ.

αἰτητής ἰδί. ὁ ἀπαιτητής· Πλάτ., Διων. ἀ. 66, 2. **αἰτητικός** ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀγανδὸς νὰ αἰτῆται, νὰ ἐρευνῇ· Ἀριστλ. Η. Νικ. ΙΙ 20 Α 33· ἢ ὁ ἐπιμόνων αἰτούμενος, ζητών.

αἰτητικός ἐπίρρ. μὴν. κατὰ τρόπον αἰτητικὸν βλ. λ.: Διογ. Λ 6, 31 αἰτητικῶς ἔχειν πρὸς τινα. **αἰτητός** ἡ-όν τὸ ζητούμενον, τὸ διὰ ζητήσεως λαμβανόμενον· Σοφ. ΟΤ 384 ἦν ἐμοὶ πόλις θεωρητὴν, αὐκ αἰτητὴν, εἰσχειρίσαν· ὁ δυνάμενος νὰ ζητήσῃ· Ἡσ. κατητῆρ, τὰ κατ' ἐρώων διδόμενα.

αἰτία (ἡ) κ. νεώτ. εὐθὺν, συνθ. ἐπὶ κακῷ, κατηγορία· τὸ πρῶτον παρὰ Πινδ.—Αισχ. Πρ. 330 ἐκτός αἰτίας κυρεῖς, Εὐρ. Ἰππ. Ι 1064 τῆς ἐπ' αἰτία φυγῶν, Δημ. Ι 467, 23 μὴ μόνος δι' αἰτίαν φειδῆ τῆς πατρίδος, ἀπαστερηθῆναι· ἢ φόγος, μομφή· Ἡρ. 5, 70 τὸν δὲ λαομένην εἶχε αἰτίη φοβτὴν παρὰ Ἰσχυρῶν τὴν γυναικα· ἢ αἰτίαισι, ἐπὶ κρισίσι, κατὰ κρισίσι· Ἡρ. 5, 106 θρα μὴ ἔξ ὁστέρας σεαυτὸν ἐν αἰτία σχῆς, Θουκ. 2, 59, 2 τὸν μὲν Περικλέαν ἐν αἰτία εἶχον ὡς πελαγία σφῆς πολέμου κ. κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ κατηγορία· αὐτ. Ι, 69, 6 αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἀμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων, Ξεν. Λακ. 9, 5 ἐν αἰτία ὑπείκει· 2) καταγγελία, ἐγκλησις, ἰδίαι ἐν δικαν. χρήσει· αἰτ-κοναί (διὰ δημοσ. ἀδικίη. ἰδίαι ἰδιωτ. φύσεως) ἐπ' αἰτία μοιχείας, Ἀντιφ. 6, 15 ἔξω αἰτίας, Μέν. Σαρμ. 271 ἐκείθερος αἰτίας, Ἐπιφρ. αἰτία φόνου· ἢ συνθ. μετὰ τῶν ἔξ. ρημ. Ἡρ. Ι, 26 αἰτίαν ἐπιφέρειν, Σοφ. Αἴ. 28 αἰτ. νέμειν, Θουκ. 2, 60, 7 αἰτ. φέρεσθαι, Ἀριστφ. Εἰρ. 640 αἰτ. προστιθέναι, Πλάτ. Ἰππ. Ἐλάσας 365D αἰτ. ἀναδέχεσθαι, κ. αἰτίας παθεῖν-ἀπολύειν-ἀπέναι-ἀπαλλάττειν, Ἡρ. 8, 99 ἐν αἰτ-πέναι, αὐτ. 9, 80 αἰτίας ἀπολύειν, Σοφ. ΟΤ 656 ἐν αἰτ-δαλύν, Θουκ. Ι, 35, 4 ἐν αἰτ-έχειν, Πλάτ. Θεατ. Ι 50Α εἰς αἰτ-ἐμπνέειν, Λυσ. 7, Ι εἰς αἰτ-περίπνέειν, αὐτ. 25, 3 εἰς αἰτ-κασιγάναι, Ἀντιφ. εἰς αἰτ-ἀγειν-ἐλθεῖν, Δημ. Ι 467, 22 αἰτίας τυγχάνειν, Αἰσχ. Ν 3, 139 αἰτ-ὀνομαίνειν, Πλούτ. Κασ. 59 αἰτ-παρέχειν· 3) νοουμένη, παραίνεσις μετὸ μέρους· Θουκ. Ι, 69 μὴ ἐπ' ἐχθρὰ τὸ πλεόν ἡ αἰτία· 4) πράξις κολάσιμος, ἐγκλημα· ΚΔ Ἰω. Ι 8, 38 ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ· 5) ἀγαθὴ ἐνέργεια, τὸ ἀποτελεσμα ἀγαθῆς ἐνεργείας· Αἰσχ. Ἐπ. 4 εἰ μὲν γὰρ εὐ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ· ἢ κ. ὀθῆσις πρὸς τι, εὐκαιρία, καλὴ περιστάσις· Πινδ. Ν 7, Ι 6 αἰτίαν ροαίσι Μοισῶν ἐπέδαλε (ἔδωκε τὴν ὀθῆσιν, τὴν ὑπόθεσιν πρὸς ἄσμαι, Λουκ. Τυραννικ. Ι 3 αἰτίαν παρέχει· 6) κ. νεώτ. κ. θημ. τὸ οὐ ἐνεκα, ὁ λόγος δι' ὃν συμβαίνει τι· Ἡρ. Ι, Ι δι' ἡν αἰτίην ἐπολέμησαν ἄλληλοι, Πλάτ. Φαῖδ. 97 Α ἐπεὶ δ' ἐπληρώσαν ἄλληλους, αὐτὴ δὲ αἰτία αὐτοῖς ἐγένετο δῶς γένεσθαι· ἢ τὸ αἴτιον, ἐν τῇ νεώτ. κ. τῇ δημ.· Ἀριστφ. Πλ. Ι 76 ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, Σοφ. ΟΤ Ι 236 πρὸς τίνος αἰτίας· (τὸ δημ. ποιά ἡ αἰτία· γὰρ παῖς αἰτία· ἢ· μόν. Πρῶδρ. ἰ. ἐκδ. Hess. Perg. 3, 424 δι' ἃς περ εἶπον ἀνῶθεν ναμλεῖσιν τοὺς αἰτίας· 7) κ. νεώτ. καθόλου, τὸ ποιῆσαι ἢ ποιεῖν αἴτιον ἐν ἀφθρ. καὶ φίλος, ἐννοία· Πλάτ. Φαῖδ. 97 Α αἰτίαι τοῦ γενέσθαι, Δημόκρ. αἰτία αὐράνιοι, Ἀριστλ. Μεταφ. 983 Α 28 αἰ πρώται αἰτίαι, Ἰάμβλ. 7, Ι 6 ἀπὸ τίνος αἰτίας, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 5, 5 δραστηκ αἰτία, Πρὸκλ. Τμ. Ι, 231 αἰτία κατ' ὅπαρξιν· 8) νεώτ. ἐν φιλοσ. κ. ἐπιστημ. σημασία, τὸ γεγονός, οὐ ἡ ἐνέργεια ἢ ἡ μεταβολὴ ἢ ἡ

δυναρξίς ἐπάγειται τὴν γένεσιν ἐτέρου ἢ πλειόνων εἴτε ὁμοειδῶς, εἴτε ἐν ἀλληλοκρίσιν γεγονότων· αἰτία ἢς οὐκ ἀνεῖ ἰκανοῦ δράστος προϋπόθεσις τοῦ κατ' ἀποτέλεσμα γεγονότος, —αἰτία καθ' ὅ-πότεσιν ἡ δυναρξίς ἰσοπυθμένη ὅτι φερε τὸ ἀποτέλεσμα, —αἰτία ἐκ συμβεβηκότων (ἢ κατὰ τύχην ἢ περιστάσιν), —ποιητικαὶ αἰτίαι ἢ αἰ μηχανικῶς ἐπιφέρεισαι τὸ ἀποτέλεσμα· αἰτίαι κατὰ συντυχίαν ἢ κατὰ σύμπτωσιν (αἰ ἔξωθεν ἀνυπολογίστως, κατὰ τὸ δοκοῦν, ἐπεμβαίνουσαι καὶ ἐπάγουσαι ἐν ὧν ἡ ἐν μέρει τὸ ἀποτέλεσμα· ἢ κατὰ μεταφυσ. ἐπέκτ. τελικαὶ αἰτίαι οἱ ἀκρότατοι σκοποὶ (τέρμα, τέλος), εἰς οὓς τείνουσι τὰ πάντα· ἢ αἰτία ἐστυτοῦ (causa sui) ἢ αὐτὴ αἰτία ἢ κατὰ τοὺς σχολαστικοὺς αὐταῖται ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός (ἢ ἀρχὴ καὶ τὰ τέλος)· ἢ ἀρχικὴ αἰτία θεολογ. καὶ ἀποκρισφολογ. ὁ Θεός· 9) εἰδ. νομ. ἢ πρὸς δημιουργίαν νομικῶν τινος ἀποτελέματος ἐνεργῶς ἐκδηλοῦμένη βασιλεία, ἡτις, ἐφ' ὅσον συμφωνῶς τῷ νόμῳ εἶναι, ἐπάγεται τὴν ἐκ-καίσιον· Ὅθεν καὶ ἕκαστον δικαίωμα ὡς καὶ ἐκάστη ὑποχρέωσις ἔχουσι τὴν ἰδίαν ἐαυτὸν αἰτίαν· ἢ νομ. αἰτία κ. τὸ τυχαῖον ἢ ἄλλοτε τὸ ὀφείμ-τον γεγονός προκαλοῦν νομικὸν ἀποτέλεσμα· αἰτία θανάτου, αἰτία θωραξ, αἰτία ἐπαχθῆς, αἰτία ἐπὶ συναλλαγματοῦ· ἢ ὀφείμτος αἰτία ἡ παράνομον ὑπόσχεσιν ἐνέχουσα, δι' ὃ καὶ ἀκυροῦ, μὴ παράγουσα ἀστικὴν ἐνοχλήν· Ι 0) νεώτ. αἰτία, τὸ κύριον, τὸ κατ' αὐσίαν αἴτιον, συνθ. ἐν ἀντιδιαστολὴ πρὸς τὴν ἀφορμὴν τὸ κατ' ἐπιφανείαν ἢ κατὰ πρό-φασιν· αἰτία τοῦ πολέμου, ἀπῆρξεν ὁ αἰσωνομικὸς ἀνταγωνισμός, —ὁ θάνατος ἐπὶ ἄλθεν ἐξ αἰτίας κακῆς διαγνώσεως· ἢ φρ. διεθ. δικ. αἰτία πολέμου (casus belli) γεγονός, δυνάμενος νὰ αἰτιολογήσῃ, νὰ προκαλέσῃ τὴν κήρυξιν πολέμου· ΙΙ) δημ. προϋπάρχων λόγος· εἶχε μὲ αὐτὸν αἰτίας νὰ μολώσῃ· Ι 2) δημ. κ. ἀφορμὴ· αἰτία γυρεῖται γὰρ κατὰ· Ι 3) δημ. ἐν ἐπίρρ. χρ· αἰτία ὁ πό-λεμος ἔνεκα τοῦ πολέμου, αἰτία τὸ ξύλο, πᾶς τῶν, αἰτία, πᾶς μέδουσιν ἔνεκα μέδεις, **αἰτιαίονται** εἶμαι ἐν αἰτία βλ. λ. Ι, 2) διατελῶ ὑπὸ κατηγορίαν, κατηγοροῦμαι· Ξεν. Ἑλλ. Ι, 6, 5 ἡ πόλις αἰτιαίεται, Διων. Κ 38, Ι 0 ἡττάρετο τινος. **αἰτιαίματος** -ατος ἰδί. κατηγορία, ἐνοχοποίηση· Αἰσχ. Πρ. Ι 94 πολὺ λαθὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι οὕτως αἰκίζεσθαι, Θουκ. 5, 72 διὰ τοῦτο τὰ αἰ-τίαμα ὀσπερον φεύγειν ἐκ Σπάρτης· 2) μὴν διαβολή, συκοφαντία· ΚΔ. **αἰτιαίονται** -ώμαι κ. νεώτ. ἐν αἰτία ἔχω, κα-τηγορῶ, κατακρίνω, φέγω τινά· Ἰλ. Α 654 τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιάσθαι, Ἡρ. 5, 27 τοὺς μὲν λι-ποσπράττει ἐπὶ Σκύθας αἰτιώμενος, Πλάτ. Πολ. 619 C αὐ γὰρ ἐαυτὸν αἰτιάσθαι τῶν κακῶν, Ξεν. Ἀν. 3, 1, 7 ὁ δ' ἀκούσας ἡγήσατο αὐτὸν ὅτι αὐ τοῦτο πρῶτον ἡρώτα· 2) ἐν κολῇ σημασία, παρέ-χω καλὸν ὄνομα, ὑπόληψιν· Πλάτ. Πολ. 599 B σὲ δὲ τίς αἰτιάται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέ-ναι· 3) μετ' ἀπαφρ. διατείνουμαι, ἰσχυρίζομαι· Πλάτ. Πρωτ. 333 D τὸν λόγον ἡπῆστο δυσαρξίαν εἶναι· 4) νεώτ. μόνον μεφθομαι, φέγω τινά· διὰ τὴν ἀπο-τυχίαν σου μόνον τὸν ἐαυτὸν σου νὰ αἰτιάσαι. **αἰτιαίτης** -α-ικος δημ. ὁ ζητών ἀφορμὴν πρὸς ἐπίδα, φίλικος, φιλόνομος συνών. ἀγατοκρίτης· σὲ μεθ' ἵναι αἰτιαίτης—αἰτιάρας γυναικα, μ' ὅλη τῇ γονοπνία δὲ βάνει· 2) ὁ ἔχων ροπήν, αἰτίαν πρὸς τὸ νοσεῖν, ὁ φιλᾶσθεος, ὁ καχεκτικός· ἢ ἴδια κατ' εὐφρημ. ὁ φυματικός, ὁ χητικῆς ἢ χηκισομένος. **αἰτιαρχικός** -οῦμαι νεώτ. φίλος. διέπομαι ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς αἰτιαρχίας, ἄλλως ὁρθότ. αἰτιαρχικός βλ. λ. **αἰτιαρχία** (ἡ) νεώτ. ὁρθότ. αἰτιαρχία βλ. λ. **αἰτιαρχικός** ἡ-όν νεώτ. ὁ ὄντων ἢ ὑπαγομέ-

νος εἰς τὴν αἰτιαρίαν ὁρβότ. αἰτιοκρατίαν βλ.λ. **αἰτίας**-ως (ή) κ. νεώτ. κατηγορία, καταγωγή: 'Αντιφ.5,25' 2) νεώτ. μομφή κατά τινος.

αἰτιατόν πρέπει τις να κατηγορή τινά ή τι: 'Ξεν.ΚΠ7,11' 2) πρέπει τις να θεωρή τινά αἰτίον: Πλάτ.Πολ.379 C τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλων αἰτιατόν, τὸν δὲ κακῶν ἄλλ' ἅπτα δὲ ζῆταιν τὰ αἰτία, ἄλλ' οὐ τὸν θεόν.

αἰτιατικός-ή-όν αἰτιώδης βλ. λ.: σχόλ. 'Ιλ.Ψ 627' 2) γραμμ. αἰτιατική ή τετάρτη πτώσις: '1' ἀ-στρολ. ἐπιδολαδής, ἐπηρείας ἐπακτικός: Βέττ.β.β.α.λ. 208,10 αἰτιατικός τόπος: Στωϊκ.ἀπ.2,59.

αἰτιατικοφανής-ους-ές νεώτ. ἐν χρ. τὸ οὐδ., ἔχων μορφήν αἰτιατικής: αἰτιατικοφανὲς ἐπίρρ. **αἰτιατικός** ἐπίρρ. γραμμ. ἐν τῇ αἰτιατικῇ πτώσει: σχόλ.Εὐρ.Φοίν.470.

αἰτιατός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐξ αἰτίας τινὸς προκύπτων, ὁ ὡς ἀποτέλεσμα ὑποστάμενος: 'Αριστ.Λ' 'Υστ.76 Α' 20' αἰτιατόν (τό) τὸ ἀποτέλεσμα, συνήθως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αἴτιον.

αἰτίω ἐπ. ζητῶ ἐπιμύνας, ἐπαιτῶ: 'Οδ.Ρ 558 στίχον αἰτίω κατὰ δῆμον δώσει δέ τοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν, 'Αριστ.Φ.Εἰρ.120 ἡνίκ' ἂν αἰτίηται ἄρτον' || γενικός ζητῶ: Καλλ. 'Αρτ.32 φέρειν τέκος ὅσα' ἐξελμύκος αἰτίω.

αἴτιο (τό) δημ. ἔρρης τοῦ δερμάτος τῆς κεφαλῆς, ἴδια συνήθως εἰς τὰ βρέφη, συγγ. πυσφότης.

αἰτιοκρατέωμαι-οῦμαι νεώτ. φιλοσ. διέπομαι ὑπὸ αἰτίων, καθ' ἃ ή θεωρία τῆς αἰτιοκρατίας βλ. λ. ὀρίζει ὁ κόσμος σύμφωνα αἰτιοκρατεῖται.

αἰτιοκρατία (ή) νεώτ. (διεθν. ὁρος determinismus) ή φιλοσοφική θεωρία, καθ' ἣν πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τελοῦνται κατὰ ποιητικὰ αἴτια ἐν αἰτιώδει σχέσει καὶ ἀλληλουχίᾳ οὕτως, ὥστε εἰς προηγουμένην αἴτιαν ἀκολουθεῖ τὸ ἀποτέλεσμα κατ' ἀνάγκην. 'Η θεωρία τῆς αἰτιοκρατίας, ἀποκλείουσα πᾶσαν ἀπόκρυφον ὑποθεσίαν δύναμιν διέπουσαν κατ' κατ' ἀκολουθίαν ἀντικειμένη εἰς πᾶσαν δοξασίαν τελεολογικήν, συνάπτεται ἐν τοῖς φιλοσοφικοῖς μετὰ τὴν θεωρίαν τοῦ ὁλισμοῦ βλ. λ.

αἰτιοκρατικός-ή-όν νεών. φιλοσ. ὁ τῆς αἰτιοκρατίας βλ. λ. ὁπαδός: || ὁ κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς αἰτιοκρατίας: αἰτιοκρατικά πορίσματα τῶν ὁλιστικῶν δοξασιῶν,—ὡς πρώτη μαρφή τῆς αἰτιοκρατικῆς φιλοσοφίας δύναται νὰ θεωρηθῇ ή ἀντιληψίς τοῦ πεπρωμένου.

αἰτιολογέω-ῶ μτγν. κ. νεώτ. ἀναζητῶ καὶ εὐρίσκω τὴν αἰτίαν πράγματος τινος ή φαινόμενου: 'Επικ.Επιστ.1,31Υ, Πλωτίν.6,7,3' || συναρμόζω καὶ ἐκθέτω λογικά ἐξηγήρηματα πρὸς αἰτιολογίαν γνώμης, ἀποφάσεως ή γεγονότος βλ. λ.: || μέσ. νεώτ. -ομαι ἔχω ή εὐρίσκω ή διδω αἰτιολογίαν ὑπὲρ ἐμοῦ: || παθ. λαμβάνω αἰτιολογίαν ἐξ τινος: 'Απολλ.Δύσκ.

αἰτιολογέω μτγν. πρέπει τις νὰ ἀνερυνῇ τὸς αἰτίας: 'Επικ.Επιστ.1,29Υ.

αἰτιολογία (ή) κ. νεώτ. ή ἐξήγησης τῆς αἰτίας, δι' ἣν συμβαίνει τι: Δημόκρ.118' 2) ρητορ. εἰδος ἐρωτήσεως, καθ' ἣν ὁ ἐρωτῶν οἶδε καὶ τὴν ἀπάντησιν 3) νεώτ. λατρ. αἰτιολογία τῶν νόσων ή ἔρευνα τῶν αἰτίων τῶν μορφολογικῶν καὶ λειτουργικῶν διαταραχῶν τοῦ οργανισμοῦ, αἰτινες συνιστῶσι τὴν ὑπόστασιν τῶν νόσων καὶ τῶν παθήσεων 4) νεώτ. νομ. αἰτιολογία ἀποφάσεως ή ἐν τῷ σκεπτικῷ μνημόνευσις τῶν συγκεκριμένων περιστασιῶν | ἀποδείξεων ή ἐνδείξεων, ἐξ ὧν τὸ δικαστήριον συνήγαγε τὴν κρίσιν του, αἰτ- βουλεύματος εἰδ. ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, ή περὶ ὑπάρξεως ή μὴ τῶν διὰ τὴν δικαιοσύνην ἀξιόπονον πράξεϊν ἀπαιτούμενων νομίμων στοιχείων διὰ τὴν ἐνοχήν ή τὴν ἀβώδητητα τοῦ ὑπὸ κατηγορίαν.

αἰτιολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ δηλών τὴν αἰτίαν, ὁ αἰτιολογῶν τι || νεώτ. νομ. αἰτιολο-

γικὸν ἀποφάσεως βλ. αἰτιολογία 4γ' 2) φιλοσ. ὁ ἀνερυνὼν τὰς αἰτίας: Διογ.Λ.5,32 αἰτιολογικώ-τατος | ὁ 'Αριστοτέλης' || οὐδ. αἰτιολογικὸν ὡς οὐδ. ή τῶν αἰτίων ἔρευνα: Στράβ.2,3,8' 3) γραμμ. αἰτιολογική σύνταξις, καθ' ἣν ἐκφέρονται ἐξηρη-τημένοι προτάσεις, δηλοῦσαι τὴν αἰτίαν τῆς κυρίας προτάσεως, αἱ αἰτιολογικαὶ προτάσεις αἰ-τιολογικὸν σύνδεσμον οἱ δι' ὧν εἰσάγονται αἱ τοι-αῦται προτάσεις.

αἰτιολογικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ σύνταξιν αἰτιολογικήν: 'Απολλ.Δύσκ.Συντάξ.320,3' 2) νεώτ. κατὰ τρόπον παρέχοντα τὴν αἰτίαν.

αἰτιολογισμός (ὁ) μτγν. αἰτιολογία βλ. λ. **αἰτιοπορφύρινη** (ή) νεώτ. χημ. προϊόν ἐπιδρά-σεως τῶν ἀνοργάνων ὀξέων ἐπὶ τῆς αἰτιοφυλλίνης, ὅτινα ἀφαιροῦν ἀπ' αὐτῆς τὸ μέταλλον μαγνήσιον.

αἴτιος-α-ον σπανίας χρ. -ος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔνοχος, ὁ ὑπαίτιος: 'Ιλ.Γ'164 θεοὶ νῦ μοι αἴτιοι εἰσιν, οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολλοῦ ἀκ-κρυν, Θουκ.2,21,3 τὸν Περικλέα ἐν ὄρνῳ εἶχον... αἰτίαν τε σφίσιν ἐνόμιζον πάντων ὡν ἐπασσεν καὶ συγκρ.: αὐτ.4,20,2 ὅμως αἰτιωτέρους ἡγήσονται | θὰ θεωρήσων σὰς περισσώτερον ὑπαίτιους πα-ρά ἡμᾶς' || τὸ ἀρα. -ος ὡς οὐα. ὁ κατηγοροῦ-μενος, ὁ ἐγκληματίας: Αἰσχ.Χο.273 ἢ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοῦς αἰτίους | τοὺς φονεῖς τοῦ πα-τρὸς: 2) ὁ ὑπεύθυνος, ὁ δοῦς αἰτίαν: Σοφ. 'Αντ.1173 οἱ δὲ ζώντες αἴτιοι θανέιν, Πλάτ.Λάχ.190 Ε αἴτιος ἐγώ... τὸ σὲ ἀπακρίνασθαι, Θουκ.1,74 Θεμιστοκλέα... δὲ αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμα-χίᾳ ἐγένετο, Δημ.242,14 αἴτιος δ' οὗτος ὡσαυ-τὼς ἐωλοκρασίαν τινά μοι τῆς πονηρίας τῆς ἐμο-τοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκευάσας' || μέσ.

Πρόδρο. (ἐκδ. Hess.-Pern. I), 139 ἐγώ δ' ὡς ἡμῶν νηπτικός... μὴ κρύψω τὴν αἰτίαν | ἐνθα τὸ αἴτιο ἐπὶθ.:' || κ. νεώτ. αἰτίας τῆς κακοδοξομίας' || κ. δημ. αἴτιος τοῦ χαμοῦ' 3) τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐδ. τὸ αἴτιον, ή αἴτια, δι' ἣν συμβαίνει τι: Δημ.103,17 τι ποτ' οὐν τὸ αἴτιον... μηδένα τούτων πώποτ' εἰ-πεῖν' || συνήθ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ παρὰ φιλοσ.: Πλάτ.Φαῖδ.110B τὸ δ' αἴτιον τοῦτο εἶναι, 'Αριστ. Πρ.920 Β || ἀρτέματος τοῦ αἵτιος' || νεώτ. ή αἰτία ἐνὸς γεγονότος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀφορμὴν ή πρὸς τὸ τυχαῖον γεγονός, ἄπερ τὸ προε-κάλεσε: τὰ αἴτια τοῦ πολέμου' || νεώτ. νομ. κ. εἰδ. ἐν τῷ πον. δικαίῳ: αἴτια τοῦ ἐγκλήματος | τὰ ἐκατήρια: || νεώτ. ἐν τῇ συντάξει τοῦ λόγου: ποιητικὸν αἴτιον | τὸ δηλοῦν πῶθεν ή ἐνέργεια |,—τελικὸν αἴτιον | τὸ δηλοῦν πρὸς τίνα σκοπὸν ή ἐνέργεια ἐπιτελεῖται |,—ἀναγκαστικὸν αἴτιον.

αἰτιότης-της (ή) νεώτ. ή ὑπαρξίς αἵτιου, ή αἴτια' || φιλοσ. ή κατὰ τὸν νόμον αἰτίας καὶ ἀ-ποτελέσματος συνάφεια πραγμάτων ή φαινόμε-νων: νόμος τῆς αἰτιότητος, καθ' ὃν πᾶν πράγμα ή φαινόμενον ἔχει ἀναγκαιῶς τὴν αἰτίαν αὐτοῦ.

αἰτιοτροπισμός (ὁ) νεώτ. ή τάσις πρὸς ἀνάγ-τυ-ξιν μερῶν τῶν φυτῶν ἐνεκα ἐξωτερικῶν αἰτίων.

αἰτιοφυλλίνη (ή) νεώτ. χημ. προϊόν ἀποσυνθέ-σεως τῶν χλωροφυλλίνων τῇ ἐπιδράσει πυκνῶν ἀλκοολικῶν διαλυμάτων ἀλκαλίων.

αἰτιώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. τὴν αἰτίαν ἐμφαι-νών, τὴν αἰτίαν ἐν αὐτῷ περιέχων: Πλωτίν.6,8,14 αἰτιώδης αὐσία, Ἀνών. παρὰ Ζέξι.Εμν.3,36 πρὸ-τάσις αἰτιώδης 2) γραμμ. ὁ αἰτιολογικός βλ. λ. 3): 'Απολλ.Δύσκ.Συντάξ.245,13 σύνδεσμον αἰτιώ-δεις 3) νεώτ. νομ. αἰτιώδης σύνδεσμος ή με-ταξὺ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑπακειμένου καὶ τοῦ ἐ-πελθόντος ἀποτελέσματος, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν ἀντικειμενικὴν τοῦ ἀδικήματος ὑπόστασιν, ὑπαρ-χίς σχετῶς τοιαύτης, οἷα ή σχέσις αἵτιου καὶ αἰτιατοῦ 4) μορφοειδής, οὐχὶ ὁλικῶς ἄλλ' ἐξ ἐνεργείας ἐμφανής κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὁλικός.

αἰτιωδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον αἰτιωδῆ ἢ αἰτιολογικόν βλ. λ.

αἰτιώμα-ατος (τό) μτγν. αἰτιωμα βλ.λ., ἀπόδοσις κατηγορίας· ΚΔ Πράξ.25,7 πολλά καὶ βαρέα αἰτιώματα φέροντες κατὰ τὸ Παύλου.

αἰτιώνομαι-ον ὁ ἐκ τῆς αἰτίας, ἵσται ἴδια του σφάλματος ἢ τοῦ παραπτώματος ὡνομασμένος· οὐχόλ.Σοφ.Α1.205 αἰτιώνομιν πάθος.

αἰτιώσις-εως (ἡ) μον. ἡ αἰτίασις βλ.λ.: Εὐστ.142,21. **αἰτιώσις-αν** ὁ τῆς Αἰτίας· Αλογ.Πρ.365 εἰ-
ζαῖσιν Αἰτιαῖσις ὄνο· 2) ὁ σκελετικός· Σοφ.ΟΚ

312 Αἰτιαῖσις ἐπὶ πάλῳ βεβώσαν· || σκεπτικός ἐν ἀναφορά πρὸς τοὺς καθάρους· Ἀριστφ.Εἰρ.73 οὐκ οἶδ' ὅποι εἰσῆγγ' Αἰτῶσαν μέγιστον κἀν-
θαρων· 3) εἰδος ἰχθύος· Ὀνη.Αλ.1,512.

αἰτιόπτασμα (τό) δημ. ἡ πῆσις τοῦ αἰετοῦ· || ἡ κατ' αἰετοῦ τρόπον πτῖσις.

αἰτέος (ὁ) δημ. ὁ αἰτέος βλ. λ.

αἰτουλας (ὁ) δημ. κ. αἰτούλακας δημ. εἶδος ἱκτιδὸς κυψίστας συνών. μουστέλα.

αἰτοφτέρουρος-η-ο δημ. ὁ οἰνοῖ αἰετοῦ πτέρυγας ἔχων || ὁ ἀνέτως καὶ εἰς τὰ ὄρη ἱπτάμενος, ὀφειπέτης· || κ. μτφ. ὁ νοῦς ὁ αἰτοφτέρουρος.

αἰτρία (ἡ) ἀντὶ αἰθρίας· Ἀριστφ.Θεσμ.1001.

αἰττεσθα: Ἦσ. «δικάζειν ἡ δικάζεσθαι» ἴσως «ἀπτεσθα» διὰ τὴν ἡ διαζεσθαί».

αἰττεσθαι Ἦσ. «ἐάλεον».

αἰτωλάρχης (ὁ) μτγν. ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἰτωλικῆς συμπολιτείας.

αἰτώλιος (ὁ) ὁ αἰτωλικός· Ἰλ.Δ.399 Τυδεὺς Αἰ-
τώλιος· Ἀριστλ.Ζ1.563 Α.31 ἰεσφ. ἀντὶ αἰγυλίου).

αἰφερτος-η-ο δημ. ἀνίφερτος βλ. λ.

αἰφνιδῶν κ. αἰφνιδίς ἐπίρρ. μτγν. αἰφνιδίως βλ. λ.: Ἡρωδιαν.Επιμ.270.

αἰφνης ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἔξαφνης, αἰφνιδίως· Εὐρ.ΙΑ.1581 θαυμά δ' ἦν αἰφνης ὀράν.

αἰφνιδιάζω μον. κ. νεώτ. εἰσέρχομαι αἰφνιδίως· || νεώτ. ἰδ. στρατιωτ. κῆρυξ αἰφνιδισμὸν βλ. λ.

αἰφνιδισμός (ὁ) μον. αἰφνιδια εἰσδρομῆσις· || νεώτ. εἰδ. στρατιωτικῇ ἐπιθεσίσι ἀπροσδόκητος,

ἐπιφύσκειν ταροχὴν καὶ ἀσχημον εἰς τὸν ἐχθρὸν· || ἡ ἄσος ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις ἢ πρᾶξις· || ἐκ-
πληξις, τρόμος δημ. ἔξαφνισμα.

αἰφνιδισατικός-ή-ον νεώτ. ὁ δὲ αἰφνιδισμοῦ βλ. λ., ὁ ἀπροσδοκῆτος, ὁ ἔξαφνης γενόμενος.

αἰφνιδισατικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον αἰφνιδισμοῦ βλ. λ.

αἰφνιδιον ἐπίρρ. μτγν. αἰφνιδίως, ἔξαφνης, ἔξα-
πνης βλ.λ.: Πλούτ.Νουμ.15.

αἰφνιδιος-(α)-α(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔξαφνης λαμβάνων ὑπόστασιν, ἀπροσδοκῆτος, ἔξαφνικός, ἀναπάντεχος· Θουκ.2,61,3 δούλοὶ γὰρ φρόνημα τὸ

αἰφνιδιον καὶ ἀπροσδοκῆτον καὶ τὸ πλεῖστον πα-
ραλόγῳ ἔμφορῶν, νεώτ. αἰφνιδίος θάνατος.

αἰφνιδιστυχής-αὐς-εἰς μτγν. ὁ ἐκφωλούμενος τῶν ἀντιθέων, τῶν ἀτυχῶν περιστάσεων πρὸς κα-
λοτυχίαν· Βεττ.Βαλ.18,16.

αἰφνιδίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον αἰφνι-
διον, ἔξαφνικῶν, ἀπροσδοκῆτον· Θουκ.2,53 αἰ-
φνιδίως θηροκτόντων· || κ. νεώτ. αἰφνιδίως ἡλλα-
ξαν ὀντολήφεις, —ἀνεχώρησαν αἰφνιδίως.

αἰχμαίεις (ὁ) ὄρω. ἀντὶ αἰχμηέος βλ. λ.

αἰχμηέω ἐπ. μέλλ. αἰχμηάσω χριζίζομαι τὸ

δόρυ· Ἰλ.Δ.324 αἰχμᾶς δ' αἰχμηάσομαι νεώτε-
ροι, οἱ περ' ἐμὲτο ὀπλοῦτεροι γεγάσσι· || καθό-
λου, ἀγωνίζομαι, μάχομαι· Εὐρ.Φῖσ.444 ἡδὲ δέ-
κατον αἰχμηάεις ἔτος· 2) ὀπλίζω μέ δόρυ·

Σοφ.Α1.97 Ἀτρεΐδῃσιν ἔχμασας χεῖρας· 3) πλη-
γώνω· Νόνν.Δ.35,178 (ἀμφίδ.).

αἰχμηαλῶσις (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ

συλληφθῇ καὶ νὰ κρατῇται τις ὀπὸ τῶν ἐχθρῶν·

αἰχμηαλῶσις ἐνὸς τῶνματος· || ἡ κατάστασις τοῦ

αἰχμηαλῶτου· τὰ δευτὰ τῆς αἰχμηαλῶσις.—με-
ναιμε δύο χρόνῳ στήν αἰχμηαλῶσι· 2) αὐτοὶ οἱ
αἰχμηαλῶται, ἡ δὲ αὐτὴν αἰχμηαλῶσις θέντων·
Διόδ.Σ.17,70.—ΠΔ Ἀριθμ.31,12 ἡγαγον πρὸς Μω-
υσῆν... τὴν αἰχμηαλῶσιαν καὶ τὰ σκῆλα.

αἰχμηαλῶσιμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἐν πολέμῳ
ληφθὲν εἴτε ἐμφυχόν εἴτε ἀφυχόν.

αἰχμηαλῶσις μτγν. κ. νεώτ. αἰχμηαλῶσις βλ.λ.:
ΚΔ Ερ.4,8 αἰχμηαλῶτευσιν αἰχμηαλῶσιαν καὶ ἐξέμα-
ζόντας τοὺς ἀνθρώπους· 2) συνεδρ. συλλογι-
σθῶν τι, προσκτώμαι· αἰχμηαλῶσις πλεόντων.

αἰχμηαλῶσις μτγν. κ. νεώτ. συλλαβάνων πινὰ
αἰχμηαλῶν· ΠΔ Βασ.4,24,14 πάντας τοὺς ἐργον-
τας καὶ τοὺς δυνατοὺς... αἰχμηαλῶσις· || νεώτ.

αἰχμηαλῶσις ἀνδρας, πλοῖα, —ζῶα· || μέσ. —ομαι
συνθεστ. ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ· Ἰσο.Π1.4,81.

|| παθ. ἐν Ἐπιρρ. Κυζίκων· 2) μτφ. νεώτ. κοβι-
στῶ τινα ὀλοχεῖσιν, σπινθεύω· οἱ ἀκκιμαὶ τῆς
αἰχμηαλῶσις τούς ἀφελῆς—ὁ λόγος του αἰ-
χμηαλῶσις τοὺς ἀκροφύτους.

αἰχμηαλῶσις-η-όν ὁ τῶν αἰχμηαλῶν ἡ ὁ
εἰς αἰχμηαλῶτους προσπίδων· Εὐρ.Τρω.871 δό-
μοις... ἐν αἰχμηαλῶσι.

αἰχμηαλῶσις-ιδος (ἡ) θῆλ. τοῦ αἰχμηαλῶτος ἡ
αἰχμηαλῶσις· Σοφ.Α1.1228 σέ τοι τῶν ἐκ τῆς αἰ-
χμηαλῶσις λέγω· 2) ὡς ἐπὶ. ἡ αἰχμηαλῶσις θεί-
σι· αὐτ.Α1.71 σέ τὸν τῶς αἰχμηαλῶσις χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

αἰχμηαλῶσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. αἰχμηαλῶσις, αἰ-
χμηαλῶσις βλ.λ.: Ἦσ. ἐν λ. ὁράντι.

αἰχμηαλῶσις (ὁ) μτγν. αἰχμηαλῶσις βλ. λ.:
οὐχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.186.

αἰχμηαλῶσις (ὁ) γλῶσσ. ὁ αἰχμηαλῶσις.

αἰχμηαλῶσις-(η)-α(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ αἰχμη-
αλῶσις, ὁ διὰ τῶν ὀπλων, ὁ ἐν πολέμῳ συλληφθεὶς
πρὸλ. δοριάλῶσις· Ἦρ.6,79 δόμοι μνῆαι τετα-
γμέναι κατ' ἀνδρα αἰχμηαλῶσις ἐκτίσιν, Σοφ.

Τρω.417 τὴν αἰχμηαλῶν, ἦν ἐνέφρας ἐς δόμοις
Θουκ.3,70, οἱ αἰχμηαλῶται οἱ ἐκ τῶν περὶ Ἐπίδα-
μον ναυμαχῶν, Ξεν.Ἀν.4,1,13 πολλά ὄντα τὰ ὀ-
πλῶν καὶ τὰ αἰχμηαλῶν (ἐνθα νοοῦνται καὶ ἀ-
φυχα) επ. αἰχμηαλῶν λαμβάνειν, —ἀγειν (αἰχμη-
αλῶσις) ἐπ. —αἰχμηαλῶν γίνεσθαι (αἰχμηαλῶ-
σις) ἐπ. Διόδ.Σ.13,57 ἐπὶ αἰχμηαλῶν ἀνδράπο-
δων· || νεώτ. κατὰ τὴν μάχην συλληφθεῖσαν

κολλοὶ αἰχμηαλῶν, —ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν αἰχμηαλῶ-
των· 2) αἰχμηαλῶσις βλ.λ.: Ἦρ.9,76 ῥύσαι με τὴν
ἐκτὶν αἰχμηαλῶν δουλοσύνης (δουλείας, οἷαν
ἀναμένει αἰχμηαλῶσις), Αλογ.Επ.364 εὐάν αἰ-
χμηαλῶν ἰδ.χ.1, Διόδ.Σ.27,6 αἰχμηαλῶσις τῆς

3) νεώτ. ὁ ἐξορῶμενος ἐκ πινος, ὁ ὀλοχεῖριος·
καπνῆντες αἰχμηαλῶσις τῶν παθῶν του.

αἰχμηαλῶσις (ὁ) ὄρω. ἀντὶ αἰχμητῆς βλ. λ.

αἰχμηαί (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν ὁ ὁ ὀνομασθείας
τῶν βρομολιεισθῶν, καλλοπιστικῶν, ἰθαγενῶς τῆς
τροπικῆς Ἀμερικῆς (acacia).

αἰχμηή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ δὲ ἀκρον παντὸς νόσ-
σοις ἀργύρου ἡ ὀπλου, οἷον δόρατος, βέλους

κτλ.: Ἰλ.Δ.320 λαμπροῦ δούρος αἰχμηή χαλκείη,
αὐτ.Π.315 ἔχοντες αἰχμηή, Αλογ.Πέρο.239 τοῦ βουλήτος
αἰχμηή, Ὀνη.Αλ.1,216 αἰχμηή ἀγκιστρον· || αὐτὸ
τοῦτο τὸ ὄπλον, οἷον λόχη, δόρυ· Ἰλ.Ν.504 αἰχμηή
δ' Αἰνείας κραδαίνουμένη· 2) πληθὸς ἐνόπλων·
Πίνδ.Ο.7,35 ἀργεῖα σὺν αἰχμηή· 3) πόλεμος, μά-
χη· Αλογ.Πέρο.999 καὶ μὴν ἄλλους γε ποδοβό-
μεν... Τόλῳμ τ' αἰχμᾶς ἀκρόσσαν (τὸν ἀπλη-
στον πόλεμον)· 4) νεώτ. εἰδ. αἰχμητῆς, βάσειος
καλεῖται ἡ κάτω μέση γωνία τῶν οἰκισμῶν.

αἰχμηέας-εσσα-εν ὄρω. αἰχμηέας ὁ φέρων δό-
ρυ, ὁ πολεμιστής· Αλογ.Πέρο.137 τὸν αἰχμηέντα
βοῦρον εὐαντήρα· 2) αἰχμηρός, οὗτος· Ὀνη.
Κυν.3,321 αἰχμηέας σιδηρός.

αἰχμηρός-ά-όν νεώτ. περὶ μαχηρῶν κτ. ὁ ἔχων αἰχμήν· ἐτραυματισθὲν δὲ αἰχμηροῦ ὄργανου· ἢ ἐπὶ οἰκοσφῶν, τὰ αἰχμηρὰ συνήθη τιμητικά διακρ. σχήματα ἢ ἐμβλήματα εἰς αἰχμὴν ἀπολήγοντα.

αἰχμητὴ (ῥ) ἐπ. ἀντὶ αἰχμητῆς· Ἰλ.Ε.197.

αἰχμητῆρ-ήρος μτγν. ἀντὶ αἰχμητῆς βλ. λ.

αἰχμητῆριος-α-ον μτγν. πολεμικός, πολεμαρχῆς· Λυκούφρ.454 αἰχμητῆριαν λίσσαν.

αἰχμητῆρις (ῥ) δωρ. αἰχμητάς, βηλ. κατὰ ΕΜ αἰχμητῆς ὁ δόρυ φέρων ἢ πάλαν, κυρίως κατ' ἀντίθ. τοῦ τοξότης· Ἰλ.Β.543 "Ἀδαντες.. αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτοῖσιν μελίσσιν θάρηκας ῥῆξιν" 2) παρὰ Πινδ. ὡς ἐπιθ. ὀξύς· Πινδ.Π.1.5 αἰχμητῆς κεραυνός· ἢ φιλοπόλεμος· αὐτ. Ν.9.87 αἰχμητῆς θυμός, ΑΠ.6.159 αἰχμητῆς ἀλέκτωρ.

αἰχμώδης -ον ὁ ἐν πολέμῳ δεσμευθεὶς, ὁ αἰχμώδης· Σοφ.ἀν.47 ἱθιαν. αἰχμώδης.

αἰχμοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα αἰχμῆς, ὁ εἰς αἰχμὴν ἀπολήγων· αἰχμοειδὴ φύλλα.

αἰχμοφοβία (ῥ) νεώτ. ἰατρ. παθολογικὸς φόβος τοῦ θῆναι αἰχμηρὰ ἀντικείμενα.

αἰχμοφόρος -ον ὁ λαχοφόρος· Ἦρ.Ι.103 τοὺς τε αἰχμοφόρους καὶ τοὺς τοξοφόρους καὶ τοὺς ἱππέας· ἢ εἰδ. ἐπὶ σωματοφυλάκων, λαχοφόρος, ὡς τὸ δορυφόρος· αὐτ.Ι.8.

αἶφα ἐήρρ. ἀμέσως, ταχέως, συνήθ. παρ' Ὀμ. μετὰ τοῦ μάλα ἢ τοῦ ἔπειτα κ. παρὰ λυρικοῖς ποιητ.· Ἰλ.Δ.70 αἶφα μά· ἔς στρατὸν ἔλθε· Ὀδ. Ο.193 αἶφα δ' ἔπειτ' ἴκοντο, Σοφ.Ι.13, Θέογν. 663, Αἰογ.Ικ.481 αἶφ' ἐς ἀγκάλας λαδών.

αἰφροκάλυθος -ον ὁ ταχέαν ἔχων πορεῖαν, βίσιος, ὀρμητικὸς (ἐπὶ τοῦ βαρρά)· Ἡσάδ.Θ.379 Βορέην τ' αἰφροκάλειμον καὶ Νότον.

αἰφηρός-ά-όν ταχύς, ὀρμητικός, αἰφνίδιος· Ὀδ. Δ.103 αἰφηρὸς δὲ κόρος.. γόοιο· ἢ Ἰλ.Τ.276 λῆσεν δ' ἀφρην αἰφρην ἰτὴν ταχέως θιλαμένην).

αἰφηρὸς ἐήρρ. μτγν. ταχέως, ὀρμητικός.

αἶψα (ῥ) ἐπ. κ. λυρ. ἐν χρ. μόνον καί· ἔνεστ. καὶ παρὰ. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω· Ἰλ.Ο.130 οὐκ αἶψα & τέ φησι·—Αἰσχ.Πέρσ.633 αἶψα μου.. βασιλεύς· 2) ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω· Σοφ.ΟΚ.181 προδίδας, κούρας, πόρσω· σὺ γὰρ αἶψα· 3) καθόλου, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ· Ἰλ.Κ.160 ἔγγραο, Τυδῆος υἱέ.. οὐκ αἶψα, ὡς Τρῶες.. εἰσταί ἀγχι νεῶν;

αἶψα (2) ἐκπνέω, ἐκβάλλω, παρὰ τὸ ἀγχι κ. ἀφθω· Ἰλ.Ο.252 ἔπει φίλον αἶον ἥτορ.

αἶψαν-ῶνος (ῥ) δωρ. ἀντὶ ἡῶν ἢ παρολία.

αἶψαν-ῶνος ἰδ., ἰων. κ. ἐπ. κ. ἢ κ. νεώτ. αἶτ. αἶψ· Αἰσχ.Χο.350 ἐπιστρεπτόν αἶψ, παρβλ. Πασεῖδω ὁ χρόνος, ἡ περίοδος τῆς ζωῆς· Ἀριστ.Οὐρ.279 Α.25 τὸ τέλος τὸ περιέχον τὸν τῆς ἐκάστοτε ζωῆς χρόνον.. αἶψαν ἐκάστοτο κέλῃται· 2) ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου· ἢ ἐν γενεῇ ἡ ζωῆ, ἢ ὑπαρξίς· συνεκφέρεται μετὰ τοῦ φυχῆ ὅρην ἐμφάσεως· Ἰλ.Π.453 ἐπὶν δὴ τὸν γε λίην φυχὴ τε καὶ αἰῶνας· Ὀδ.Ι.523 αἶ γὰρ δὴ φυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε θυνάμην εὐγιν ποιήσας πέμφει ὁδῶν· Αἶδος εἰσιν, Αἰσχ.Πρ.862 γυνὴ γὰρ ἀνδρ' ἔκαστον αἰῶνος στερεῖ, Εὐρ. ἀν.801 ἀπένευσεν αἰῶνα· Ὀσκι.Ι.70,8 καὶ ταῦτα μετὰ πάντων πάντα.. δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος μοχθαύσι· ἢ ἡ γενεά· Αἰσχ.Ἐπ.744 αἰῶνα ἔς τρίταν· 3) προσωρισμός, εἰδός ἀσχολίας ἐν τῇ ζωῇ· Εὐρ. Ἀνδρ.1215 τίν' οἶών' εἰς τὸ λοιπὸν ἔξεις; 4) περίοδος χρόνου μακρὰ· Ἡσάδ.Θ.609 ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλὸν ἀντιφερίζει ἔμμεναι, Αἰσχ. Ικ.582 δι' αἰῶνος μακροῦ πάλαιθον· 5) ὁ ὄναρκος καὶ ἀτέρμων χρόνος, ἡ αἰωνιότης· Πλάτ. Τίμ.97 Π. εἰκὼν δ' ἐστὶ τῷ ἀγέννητῳ χρόνῳ, ὃν αἰῶνα ποταγορεῖομεν, Πλ.Ψαλμ.131,14 αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνας.—ὅπου τὸν κατ' ἑῶς τοῦ αἰῶνος· ὁ) ὁ πάλι χρόνος, ἀρ-

χῆθεν· ΚΑΛαυκ.170 καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων, τῶν ὁπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ· 7) μυθ. ἐν προσωποποιήσεσι ὁ ἀτελεύτητος χρόνος, ὁ Αἶων· Εὐρ. Ἡρακλ.900 Αἶων χρόνου παῖς· 8) περίοδος χρόνου σαφῶς καθωρισμένη, ἡ ὅλως ἐπαχὴ· ΚΑΜατθ.13,22 ὁ αἶων οὗτος (ἡ παρούσα ἐπαχὴ)· ἀντίθ. ὁ μέλλων αἶων· 9) ἐν τῷ πληθ. ἡ αἰωνιότης· ΠΑ Σειρ.45,26 μεγαλεῖον εἰς τοὺς αἰῶνας.—ΚΑΡωρ.1,25 ὅς ἐστιν εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας.—αὐτ.Φιλιπ.4,20 τῷ δὲ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.—Κορινθ.1,27 ἦν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων ἰσχύ τοῦ ἀπειράου παρελθόντος· 10) μτγν. ὁ ναυμαχίας μυελός· Ὑμν.Ερμ.42,19· 11) νεώτ. ἱστορικὴ περίοδος, μία ὥριμη ἐποχὴ· ὁ αἶων τὸν Περικλέους· χρυσὸς αἶων τῆς ἑλ. τέχνης· 12) περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν, ἑκατονταετία· ἐν διεθνείᾳ χρήσει πρὸς χρονολογικὴν κατάταξιν τῶν γεγονότων, τῶν ἀφορμῶν τῶν ἀνθρωπίνων· 13) νεώτ. γεωλογικὸς αἰῶνας αἱ μακροὶ χρονικαὶ περίοδοι, εἰς ἃς διαιρεῖται τὸ παρελθὸν τῆς γῆς· αἰωμικός—παλαιοζωικός αἶων.

αἰωνίζω μον. εἰμαι αἰώνιος, ἔχω διαυμανθῆναι.

αἰώνιον τὸ δυνειρόδες νεώτ. βιταν. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν σαρκοφυλλιδῶν ἢ γρασσοφυλλιδῶν, φυτὸν θαμνώδες, κασμητικόν, διὰ μασηχυμμάτων παλλανθασιασάμενον· δημ. συνών. ἐφαχρονιτικό.

αἰώνιος -ον κ. -α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ αἰῶνα β. λ. 5), ὁ διαρκῶν, ὁ διηνεκής· Πλάτ.Πολ.363 D ἡγησάμενοι καλλίστον ὁρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον· 2) ὁ δίδιος, ὁ παντοῖνος, ὁ ἀνευ ἀρχῆς ἡ τέκας· αὐτ. Νόμ.904Α ἀνῶλεθρον.. ἄλλ' οὐκ αἰώνιον, Τίμ.Λακρ.96C βέων τὸν αἰῶνα, ΚΑΜατθ.25,46 εἰς ζῶην αἰώνιον· 3) ὁ ἐφ' ὅρου ζωῆς κατέχων ἀξίωμα τι ἢ τίτλος· Πάπ. αἰώνιος γυμνασιάρχος· ἢ νεώτ. αἰωνία ἡ μνήμη (ἀγῆρας, ἀδίδιος)—αἰώνιος ζωῆ (ἡ μετὰ θάνατον ζωῆ),—εἰς τὰς αἰωνίους μονάς (εἰς τὸν πῦρὰ δεῖσαν)· 4) δημ. κ. ὁ πάντοτε ὁ αὐτός, ὁ οἰονεὶ ἀναλλοίωτος, ὁ συνήθης· φρ. ἡ αἰωνία γυναικα (συνεχὲς αἱ γυναικες ἐν τῇ ἀντιλήψει τοῦ φυσιολογικῶς ἀναλλοίωτος αὐτῶν)· ἢ ὁ αἰώνιος καθῆγας ὁ (ὁ συνήθης) συγγ. παντοῖνος.

αἰωνιότης -πας (ῥ) μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀνευ διακοπῶν ὑπάρχειν, ἡ ἀτέρμων διάρκεια· 2) νεώτ. φίλος. κ. θεολ. τὸ μὴ εἶχειν ἀρχὴν ἢ τέλος, τὸ πάντοτε ὑπάρχειν· ἄλλως αἰδιότης· ἡ αἰωνιότης τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σήμεντας.

αἰώνισμα -στος (ῥ) μτγν. ἀδιδάλεπταν μνημόνευμα.

αἰώνιος ἐήρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. αἰῶνια πάντοτε, ἀτελευτήτως· Πρόκλ.Θεολ.Στ.172 νοῦς ἀκίνητος αἰώνιος πάντα ὦν· ἢ συνεχῶς· σχόλ.Εὐρ. "Ἀλκ.338 αἰώνιος μισεῖν"· ἢ δημ. αἰῶνα γκρινιάζει.

αἰωνόβιος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ αἰώνιος ἡ αἰώνων βίον ζῶν· ἢ ὁ ἀθάνατος· 2) ὁ τίτλος τῶν Ἀγγι-δῶν· Ἐπιφρ. κ. Πάπ. αἰωνόβιος Προλεμῶς· 3) νεώτ. γεν. ὁ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ζῶν· αἰωνόβιος δένδρα.

αἰωνόβαλεις -οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ αἰωνίως, ὁ πάντοτε θάλλων· Εὐσεβ.

αἰωνοπολοκράτειν Πάπ. εἶναι τινα αἰωνοπολοκράτα βλ. λ.

αἰωνοπολοκράτωρ -αρος (ῥ) Πάπ. ὁ αἰώνιος τῶν αὐρανίων ἀρχων.

αἰωνοπυρεῖν (ῥ) Ἐπιφρ. αἰωνίως ἐν πυρὶ διατελεῖν, τὸ εἶναι διάπυρον (ἐπὶ τόπου).

αἰωνοτόκος -ον μτγν. ὁ τὴν αἰωνιότητα γενῶν.

αἰωνόφθαλμος -ον Πάπ. ὁ αἰωνίως βλέπωντας ὀφθαλμὸς ἔχων.

αἰωνοχαρής -οὐς-ές μτγν. ὁ αἰωνίως χαίρων· 2) ὁ χαρὰν αἰώνιον ἐπιφέρων· Κλήμ. Ἀλ.116,26 αἰωνοχαρής Θεοῦ λόγος.

αἰώρα (ἡ) κ. εὐώρα κ. νεώτ. μηχανήμα, δι' οὗ τὰ σώματα ὑψοφύμενα κρατοῦνται μετέωρα, αἰωρούμενα, εἶτε ἐν κρεμαστῇ κλίνῃ: Πλάτ.Φαιδ.ΙΙΙ ε' ταῦτα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω ὥσπερ αἰώραν τινα, Πανδ.4,131 αἰώρας δι' ἃν εἰσπῶς τοὺς κάλως, οἱ κατήρτηνται ἐξ ὕδατος, ἀνάγειν τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀέρος φέρεσθαι δοκοῦντας: 2) βρόχος, θηλειὰ ἀρχόντης: Σοφ.Οἰ1264 πλεκταῖς αἰώρας ἐμπλεγεμένον: 3) Ιατρ. ποθητικὴ ἀσκήσις: Ἀντιλλ. παρ' Ὁρεϊδ.δ23: 4) μτφ.: Μητροδ. φιλοσ. ἐν Παν. αἰώρα φυγῆς | τὸ ἀμφιταλαντεύεσθαι φυγικῶς: 5) Ἡσ. «ἐσάρη Ἀθήνησιν»: 6) νεώτ. σύμπλεγμα τελαμώνων, ἐφαρμαζόμενον ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὸ ἵγιον, ἵνα δι' ἐλξεως ἐκ τῶν ὄντων ἐπιτευχθῇ ἡ τάσις τῆς σπονδυλικῆς στήλης: 7) νεώτ. ναυτ. κλινὴ κρεμαστὴ ἐξ ὁθόνης πρὸς κατάκλιον τῶν ναυτῶν εἰς τὰ πλοία: 8) νεώτ. παιδιὰ, γνωμένη διὰ σχοινοῦ εἰς ὕψος προσδεδεμένη, εἰς οὗ τὰ ὀδοὶ κάτω ἄκρα προσδένεται σάνες, ἐφ' ἃς καθήμενος τολαντεύεται κατὰ κίνησιν ἐκκρεμοῦς ἢ αἰωρούμενος: 9) συνών. κοῦννα.

αἰωρεῖω-ω κ. νεώτ. μέλλ. παθ. αἰωρηθῆσμαι, ἄδρ. ἠωρήθην, παρὰ κ. ἠωρήμαι ἐγείρω, μετεωρίζω: Πινδ.Π.9 ὄγγρον νῶτον αἰωρεῖ | ἐπὶ ἀετοῦ, ἐγείροντος τὰ νῶτα καὶ τὰ πτερὰ αὐτοῦ: 2) κινώ, σείω ὥς ἐν αἰώρα βλ. λ.: Ἰνν.Ιων.1,68 αἰ-|γυναικά | ἐπὶ κλινῆς φερόμενην, Δημ.313,2 τοὺς ὀφεις τοὺς πορείας θάλλων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν: 3) κερῶτ.: Λουκ.Ζεύς Ε'4 καὶ σέ... αἰωροῦσα: 4) ἐκ τοῦ ἀτράκτου: 4) συνών. παθ. ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι: Ἡρ.7,92 δερματα περὶ τοὺς ὤμους αἰωρούμενα, Ἰνν. Αγγ.757 χρῆ οὖν ἐν ταῖνι... τὸ πλεῖστον τοῦ πῆλγος καὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὀμαλὸς αἰωρεῖσθαι: 5) εἰμαι μετέωρος, πάλαιον ἐν τῷ ἀέρι: Πλάτ.Λάχ.184 Α': 6) ἐπὶ ὀνείρων, περιπταται: Σοφ.Πλ.1390 τοῦ μόν φρονῶν ὀνειρον αἰωρούμενον: 7) ἐποχοῦμαι: Ἰώσ.Α'18,187 αἰωρεῖσθαι ἐφ' ὁμάξης: 8) μτφ. εἶμαι μετέωρος: Θουκ.7,77,2 ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωροῦμαι, Ξεν.Κυν.4,4 αἰ-|τὴν φυγὴν | ἀμφιταλαντεύουσι φυγικῶς: 9) αἰωρημα-στος (τὸ) τὸ ἐν τῷ κενῷ αἰωρούμενον, μετέωρον κρεμώμενον ἢ κινώμενον: 10) ἡ αἰώρα αὐτῇ: 2) βρόχος, ἀρχάνη: Εὐρ.Ἑλ.353 αἰωρημα φάνιον διὰ δέξης ὀρέζομαι: 3) γυν. αἰωρησις βλ. λ. 3).

αἰωρησις-ατος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διὰ ταλαντεύσεως κίνησις καὶ Ιατρ. ἡ παθητικὴ ἀσκήσις: Πλάτ.Τίμ. 89 Α',—Γαλ.10,710,—Πολυδ.10,51 αἰωρησις δι' ἀχημάτων: 2) νεώτ. τὸ εἶναι τι ἢ ἵνα μετέωρον: 3) φυσ. κίνησις περιοδικὴ ἢ περιπῶν περιοδικὴ περὶ μέσιν τινα θέσιν: 4) αἰωρησις τοῦ ἐκκρεμοῦς: 5) μηχαν. τὸ σύνολον τῶν μηχανημάτων, δι' ὧν ἐσχημα στήριζεται ἐπὶ τῶν κυλιόμενων μερῶν αὐτοῦ: 6) ναυτ. ἡ ἀνάρτησις τῶν κρεμασμένων κλινῶν τῶν ναυτῶν πρὸς κατάκλιον: 7) γυμνασπ. ταλάντευσις τοῦ σώματος ἐν εἰδεί ἐκκρεμοῦς ἀπὸ μονοζύγου δι' ἐξαρτήσεως ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

αἰωρητέον μτγν. Ιατρ. δεῖ ἐν αἰωρῇσθαι βλ. λ. εἶναι: Ἡρόδοτ. Ιατρ. παρ' Ἀετ.9,13 ἐν φορεῖα αἰωρητέον.

αἰωρητός-ή-όν ΑΠ ὁ αἰωρούμενος.

αἰωρία (ἡ) μτγν. αἰωρήσις.

αἰωρίζεται γλῶσσα, φέρεται | (δ.γ. ἑωρίζεται): Ἡσ. «μετεωρίζεται, ἀναποτεῖ».

αἰωροῦσθαι (τὸ) νεώτ. μέρος τοῦ πλοίου, ὁ ποῦ πθέναι πτυσσόμεναι αἰώραι τῶν ναυτῶν μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῶν συνών. 9) φιλορέτο.

ἀκᾶ ἐπίρρ. ὅαρ. ἀντὶ ἀκῆς σωτηρίας, ἡσύχως, ἀκατάλληλος-η-ο κ. ἀκατάλληλος 9) ἐνεργ.

ὁ μὴ ἱππεύσας: 2) παθ. ἐπὶ ζῶων, ὁ μὴ ἱππευθεὶς: 3) ἀλογο ἀκατάλληλος: 4) κ. ὁ μὴ δυνάμενος νᾶ ἱππεύσαι, ὁ διὰ τὸ ἀπίσταν μὴ ἱππεύσας: 5) ἐπὶ θηλ. ζῶων, ὁ ἀνύχευτος: 6) κ. ἐπὶ ἀνθρ. ἐν φρ. ἀσέμνω.

ἀκατάλληλος-η-ο 9) δημ. ἀκατάλληλος βλ. λ. **ἀκαθοδούριτος-η-ο** 9) δημ. ὁ μὴ καθοδουριόμενος, ὁ ἀφουρτῶς: καφῆς ἀκαθοδούριτος: 10) κ. ὁ ἐν χάρᾳ ἔχων ἢ ἀτελὸς ἐφθῆς: κρέας ἀκαθοδούριτος: 2) μτφ. ὁ μὴ ταλοῦμενος.

ἀκαγίνη (ἡ) νεώτ. χημ. συσκευασία πρὸς καθάριστον τοῦ ἀκεταλενίου.

ἀκαγκέλλωτος-η-ο 9) δημ. ὁ μὴ ἔχων ἀγκέλλα, δρυφακτὴ ἢ σιδηρὰς κινκίδας, πρὸς φραγμὸν ἢ πρὸς διακοσμήσιν: παρόδωρα ἀκαγκέλλωτα,—σιδερόπαρτα ἀκαγκέλλωτα, σὺλῃ,—μάνωρα,—πείρησῃ ἀκαγκέλλωτα.

ἀκαγκουροῦ (τὸ) νεώτ. δένδρον φοινικοειδές, τῆς Γαυνέας, τὰ φύλλα τοῦ ὁποῦ χρησιμοποιοῦνται πρὸς κατασκευὴν ριπίδων | κασάτα |.

ἀκαγῆ-η-ο 9) δημ. ὁ μὴ καὶ ἡ μὴ καίμενος, ἀκαυτός βλ. λ.: 10) κ. ὁ δυσχερὲς καίμενος.

ἀκαγχεστός-ον νεώτ. ὁ μὴ καυχάσας, μὴ διὰ σαρκαστικῶν γέλωνος ἑμποίεας: 2) παθ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐκάγχασαν, ἀπεριγέλαστος.

ἀκαδέναστος-η-ο 9) δημ. ὁ μὴ προσδεδεμένος μετὰ δέναν, μετὰ δέναν: ἀκαδέναστος ραλῶτ.

ἀκαδημαϊκός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἀκαδημαϊκός βλ. λ.: Πλουτ.2,1077 C: 2) νεώτ. ὁ ἀποτελὸν μέλος Ἀκαδημίας: 3) ὁ ὄντων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς Ἀκαδημίαν: ἀκαδημαϊκὴ σύγκλητος: 3) νεώτ. Ἰδιωτικὸν, ὁ ὄντων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον: ἀκαδημαϊκὸν ἔτος | ἡ ἐνιαυτοῖς περίοδος τῶν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων |.—ἀκαδημαϊκὸς πολίτης | ὁ πανεπιστημιακὸς μαθητὰς παρακολούθων, ὁ φοιτητὴς |.—ἀκαδημαϊκὸς ἔρκος | ὁ ὑπὸ τῶν πτωχολόγων τοῦ Πανεπιστημίου διδόμενος: 4) νεώτ. ὁ κατὰ εἰκόνα ὑπὸ Ἀκαδημίας τεθέντος ἢ κατὰ τρόπον, μεθόδους, μορφὰς κατασκευασίας ἐν τῇ τέχνῃ συνθέντος: 5) κ. τὸ οὗτω συνθεθεμένον ἔργον τέχνης: ἀκαδημαϊκὸς ζωγράφος.—ἀκαδημαϊκὴ τέχνη.—ἀκαδημαϊκὸν ὕψος: 3) ἐπὶ συζητήσεων κτ., ὁ μὴ κατ' οὐσίαν καὶ λεπτομερῶς, ἀλλ' ἐν γενικότητι καὶ θεωρητικῶς, ἀνεπρακτικῶς σκοποῦ λόγος: 4) συζητήσις ἥτο ὁλως ἀκαδημαϊκῇ.—ἀκαδημαϊκῶς ἀποφαίνεται.

ἀκαδημαϊκός-η-ο 9) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ βλ. λ.: 2) ὁ ἀκαδημαϊκὸς βλ. λ. χαρακτηρ. ἔργου τέχνης ἄλλως ἀκαδημαϊσμός βλ. λ. **ἀκαδημαϊκῶς** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκαδημαϊκόν βλ. λ. 4) κ. 5): ἀκαδημαϊκῶς ἐξετάζει τὰ ζητήματα.—ἀκαδημαϊκῶς συζητοῦμεν.

ἀκαδημαϊσμός (τὸ) νεώτ. ἡ πρὸς κλασσικὰ πρότυπα ἀσκήσις προσήλωσης ἐν τῇ τέχνῃ: 1) ἡ ἐλλειψὶς πρωτοτυπίας: 2) ἐν τῇ ζωγραφικῇ ἰδιὰ ἐπικριτικῶς, ἢ μίμησις τῶν μεγάλων ζωγράφων τῆς Ἀναγενέσεως, ἢ συνθετ. ὡς ἀψυχῶς ἐπικριτικῶν.

ἀκαδημία (ἡ) συνθετ. κ. γ. ἀκαδημία γυναιστήριον ἐξ ὧν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν πρὸς τιμὴν τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου, ἐν τῷ ἀπολωλ. εἶτα ἐδιδόσκειν ὁ Πλάτων: Εὐπ.32 ἐν δρομοῖσιν Ἀκαδήμου θεοῦ, Ἀριστοφ.Νεφ.1005 εἰς Ἀκαδήμειαν κατιόν ὑπὸ ταῖς μορφαῖς ἀποδρῆναι: 2) μτγν. ἡ κατὰ Πλάτωνα σχολὴ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ: παρὰ Φιλοδ. Ἀκαδημία παλαιά.—μέση.—νεωτέρα.

ἀκαδημαϊσμός-ή-όν μτγν. φιλσ. ὁ ὁντων εἰς τὴν κατὰ Πλάτωνα σχολὴν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ὁ ἀποδεχόμενος ἐν ὅλῳ ἢ κυρίως τὴν φιλοσοφικὴν θεωρίαν κατὰ Πλάτωνα.

ἀκαδημία (ἡ) νεώτ. ἀνώτατον ἐπίσημον ἱδρυμα πρὸς προαγωγήν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ὁ

παρτιζόμενος ἐξ ἐπιστημῶν καὶ καλλιτεχνῶν καὶ λογίων. 2) κατ' ἐπέκτ. ἀνωτέρα σχολὴ θεωρητικῶν ἢ καὶ πρακτικῶν καθαρῶς σπουδῶν: Παιδαγωγική 'Ακαδημία || κατὰ παρέκκλισιν διοφημιστικῶς καὶ ἄλλαι παντοεπίαι σχολαί: ἀκαδημία χοροῦ. 3) συνεκδ. κ. τὸ κτίριον, ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῇ τὰ γραφεῖα τῆς ἀκαδημίας.

ἀκαδημαϊκός -ή-όν μτν. ἀκαδημαϊκός βλ. λ. **ἀκαδημηθέν** ἐπίρρ. μτν. ἀπὸ τῆς 'Ακαδημίας βλ. λ'. 2) παροιμ. ἀκαδημηθέν ἦκεις (ἐπὶ φιλοσοφούντων).

ἀκαδημικός μτν. ἀκαδημαϊκός βλ. λ. **ἀκαδημαϊσμός** (τό) νεώτ. κ. ἀκαδημαϊσμός βλ. λ.

ἀκαθίσχυτος -η-ο δμν. ὁ μὴ εἰς κάδον τεθεῖς | ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν πρὸς βαφῇν θρασυμάτων ἢ νημάτων.

ἀκαζάνιστος -η-ο δμν. ὁ μὴ εἰς λέβητα τεθεῖς: **ἀκαζάνιστα** ταῖναυρα | μήλω τεθέντα εἰς τὸν ἀμβυκα πρὸς ἀπόστασιν |.

ἀκαζάνιστος -η-ο δμν. (τουρκ.) ὅστις δὲν ἐκαζάνιστε, δὲν συνέλεξε πλοῦτον, δὲν ἀπέθη-
σαύρισε. 2) ὁ ἀνίκανος ἢ ἀνορμόδιος τὰ ἀπο-
θησαυρίας | συγγ. ἀχαίρευτος, ἀπρόκοφτος.

ἀκαζεσθαί 'Ησ. «ἀναζεσθαί».

ἀκαζού (τό) νεώτ. ἀκλ. τὸ ἔσλον ἀκάτον βλ. λ. **ἀκαζέ** -οὐς-ές νεώτ. ὁ μὴ κεκαυμένος, ὁ μὴ θυ-
νόμενος καὶ καὶ: **ἀκαζὲς** θάλαμος.

ἀκαθαγιστος -ον νεώτ. ὁ μὴ καθαγιασμένος, ὁ μὴ διὰ τῆς προσκευῆς θρησκευτικῆς τελετῆς γενόμενος ἱερός: ναὸς ἀκαθαγιστος.

ἀκαθαίρετος -ον μτν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύνα-
ται τις νὰ καταβάλῃ: Φιλ.1,39 || ὁ μὴ ἐξισθε-
νημένος. 2) ἐκκλ. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ
καθαίρει, νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἀξιωματος. 3) ὁ
μὴ καθαίρειται. Ἐπίρρ. ἀκαθαίρετως.

ἀκαθάριστος (-η-ο)ν μτν. κ. νεώτ., δμν. κ. ἀκα-
θάρτος ὁ μὴ ἀποκαθαρισθείς, εἰδ. εὐρίηται
ἐν γλώσσ. φρ.: **ἀκαθάριστον** χρυσοῦ γήθιον

2) νεώτ. κ. δμν. ὁ μὴ καθαρισθείς || ὁ μὴ
ἀπὸ ρύπου ἀπαλλαγείς: **ροῦχα ἀκαθάριστα**

|| ὁ μὴ περὶ τῶν ἡ επιδιδωθῶν ἀπαλλαγείς: ἀ-
καθάριστο ἀτάρτι (ἀ μὴ ἀπὸ τῶν προσημνημύ-
ων συκοφαντῶν καθορισθείς σίτος), -χόρτα ἀκα-
θάρτα | ἀπὸ τῶν μὴ βρωσίμων φύλων), -ἀμυγλὴ
ἀκαθάρτιο | οὗ δὲν ἀπεκόπησαν αἱ μικραὶ κλη-
ματίδες | -ἐλιά ἀκαθάρτην. 3) οἰκονομ. ἐπὶ εἰς-
οδημάτων ἢ οἰσάδητον φύσεως κερδῶν, ἀφ'
ὧν δὲν ἀφωρῆθησαν αἱ ἀποναὶ διαχειρίσεως,
φόρων, τόκων κτλ. || ἐπὶ ἐμπορευμάτων βάρους
μικτοῦ, δηλ. περιλαμβανόντος καὶ τὸ βάρος
(τάρα) τῶν περιεχόντων τὰ ἐμπροσθέντα περι-
δλημάτων, δοχείων, κιβωτίων κτλ. || ἐπὶ λογα-
ριασμοῦ, ὁ μὴ ἐκκαθαρισθείς.

ἀκαθαροῖα (ή) κ. νεώτ. κ. δμν. ἐπὶ τραύματος,
ἐλκους κτλ., ρυπαρότης: 'Ιηρ. Ἐπισδ.6,31 ἀκ. ἀγγελων,
Πλάτ.Τίμ.72 c || Ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δμν. γενικῶς
ρυπαρότης, λέρα, βρόμος. 2) μτφ. κακία, φου-
λότης: Δμν.553,13 τοῦτ' οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβο-
λὴν ἀκαθαροῖας. 3) ἐν τῇ ΠΔ ἡ κατάστασις τοῦ
μὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου τελε-
τουργικῶς καθαροῦ: ΠΔ Λευϊτ.15,3 οὕτως ὁ νόμος
τῆς ἀκαθαρσίας αὐτὰς. 4) νεώτ. κ. δμν. συνήθ.
εἰς πληθ. ἀπορρίμματα, περὶ τῶν μὴ: οἱ ἀκαθα-
ρίεις τοῦ δρόμου. 5) δμν. τὰ ἐμνηνα γυναικός.

ἀκαθαριζέσθαι μτν. γίνομαι ἀκάθαρτος: ΠΔ.
ἀκαθαροποιήσεις -εως (ή) νεώτ. ἡ διὰ δηλη-
τηριωδῶν ἢ κακαγεύσαντων οὐσίων ἀλλοίωσις φορο-
λογουμένων βρωσίμων ἢ ποσίμων ἢ ἄ. εἰδῶν | ἀ-
λατος, οἰονοπνεύματος, πετρελαίου καὶ ἄ., ἵνα ταῦτα
οὕτως ἀπαλλοτρίωνται τῇς εἰδικῆς ἐπὶ τὸν καθο-
σῶν εἰδῶν ἐπιβεβλημένης φορολογίας.

ἀκάθαρτος (-η-ο)ν κ. νεώτ. κ. δμν. ὁ μὴ καθα-
ρός, μεμολυσμένος | συνών. δμν. βρομερός, βρό-

μικος, βρομιάρος: 'Ιηρ. Ἀέρ.6 ἀκάθαρτος ἀήρ.—
αὐτ. Ἀγν.27 ἀκάθαρτον ἔλας || ὁ μὴ καθαρι-
σμένος: Πλάτ.Νόμ.866 a. 2) μτφ. ὁ ἠθικός ἀκά-
θαρτος, ὁ μὴ ἄγιος: Πλάτ.Φαίδ.81 b ἐάν . . με-
μισμένη καὶ ἀκάθαρτος ταῦ σώματος ἀπαλ-
λάττηται | ἡ ψυχὴ |, Βάτ.5 ἀκάθαρτε | κτήνος |.

3) ἐπὶ γεγονότων καὶ πραγμάτων, ὁ μὴ καθαριθείς,
ἐκκαθαρισθείς, διευκρινισθείς: Σοφ.ΟΤ256 εἰ
γάρ ἦν τὸ πρῶμα μὴ θελήσαν, ἀκάθαρτον ὄμεις
εἰκός ἦν αὐτὸς ἐάν. 4) ἐπὶ δένδρων, ὁ ἐξ οὗ
δὲν ἀπεκόπησαν αἱ ἔφηραι ἢ ἄλλως ἀγροστοὶ κλά-
δοι, ὁ μὴ κλαδευθείς: Θεοφρ.Αἰτ.Φ.1,15,1. 5) ἐν
τῇ Ἀγ.Γρ. ἐπὶ τραφῶν, ὧν ἡ βρώσις κατὰ τὰς δια-
τάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου ἀπηνευέτο: ΠΔ
Λευϊτ.5,2 ἡ ψυχὴ . . ἐάν ἀφῆται παντὸς πρᾶ-
γματος ἀκαθάρτου, ἢ θνησιμίου, ἢ θηριαλώτου
ἀκαθάρτου.—ΚΔ Πράξ.10,14 ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον
πᾶν κاینον ἢ ἀκάθαρτον. 6) ἐν τῇ Ἀγ.Γρ. ὁ
διάβολος: ΠΔ Ζοχ.13,2 τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον
ἐξερῶ ἀπὸ τῆς γῆς.—ΚΔ Ματθ.12,43 ὅταν δὲ τὰ
ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου
διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων ζητοῦν ἀνάσυσιν

|| μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἀκάθαρτος, ἀκάθια διανοούμε-
νος ἢ ἐπιζητῶν: ἐκκλ. πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκά-
θαρτον. 7) Πάν. ὁ μὴ καθαρισθείς, ὁ περιέχων
ἀκαθαρσίας: || νεώτ. κ. δμν. ὁ ἔξωτος οὐσίας πε-
ριέχων: ἀκάθαρτον πετρελαῖον || κ. ὁ μὴ καθα-
ρός, ὁ ρυπαρός: δμν. χέρις, ροχὰ ἀκάθαρτα

|| ἀστυνομ. κατάστημα, τρόφιμον ἀκάθαρτον
(μὴ πληροῦν τοὺς ὀρούς τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς κα-
θαριότητος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιδικασθεῖς ἢ ἐπι-
κινδύνον εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν |. 8) ἐνεργ. ὁ μὴ
δεκτικός καθαρισμοῦ: Ἀρετ.Χρυσ.οὐσ.1,8 [φάρ-
μακα] ἐλέκων ἀκαθαρτότερα.

ἀκαθαρτοφάνεια (ή) ἐκκλ. κ. νεώτ. τὸ τρῶγειν
ζῶα ὡς ἀκάθαρτα θεωρούμενα: Ἀρεβ. εἰς Ἀπο-
κάλ.2,15. 2) νεώτ. λατρ. τὸ ἀκάθαρτα, ἰδίως κό-
προν τρῶγειν ἐνεκα φρενικῆς διαστροφῆς.

ἀκαθάρτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀ-
κάθαρτον βλ. λ. 2) | Πλάτ.Τίμ.92 b ἀκαθάρτως
ἔχειν. 2) νεώτ. ρυπαρός:

ἀκαθεκτόμα -οῦμαι μτν. δὲν εἶμαι κατελιγ-
μένος, εἶμαι κενός: Στωϊκ.ἀν.2,163 διδαστήμα ἀκα-
θεκτούμενον ὑπὸ σώματος.

ἀκάθεκτος -ον κ. νεώτ. δυσδοκίητος, ἀκατάσχε-
τος, ἀχάλινωτος: Φωκυλ.193,Πλούτ.Νικ.δ || νεώτ.
ἀσυγκράτητος, ὁρμητικὸς: ἀκάθεκτος ἐπίθεσις.

ἀκαθέκτως ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀκάθεκτον βλ. λ., ἀσυγκρατῆτως, ὁρμητικῶς: Φιλ.
2,48 ἀκαθέκτως λυτῶν.—αρχαί. Ὀππ. Ἀλ.1,38 ἀκα-
θέκτως μαργαίνειν (μαίνεσθαι), νεώτ. ὥρμησαν
ἀκαθέκτως ἐνόντιον τοῦ ἐχθροῦ.

ἀκαθέλκυστος -ον νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ μὴ καθελ-
κυσθείς, μὴ συρθείς ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀκαθέκωντος ἐπίρρ. μτν. ἀναρμότως, ἀ-
πρεπῶς: Ὀμν.Κέλο.3,25 ἀκαθέκωντος ζῆν.

ἀκαθέκων -ουσα-ον μτν. κ. μον. ὁ μὴ προα-
ήκων, ὁ ἀπρεπής: 'Ιουστ.Νεαρ.38,3 ἀκαθέκου-
σαι διαθήκαι | ἀπρεπεῖς, ἀσεβεῖς, ὡς ταῖς οἰκει-
στάτους, δηλ. παῖδας, γονεῖς ἢ ἀδελφοὺς, ἀποξε-
νοῦσαι τῆς κληρονομίας |.

ἀκαθέλωτος -ον νεώτ. ὁ μὴ καθηλωθείς.
ἀκαθησία (ή) νεώτ.λατρ. στεναχωρία ἢ φόβος
τοῦ νὰ μένῃ τις καθήμενος, ἐκδηλούμενη συνήθως
ὡς σύμπτωμα ψυχικῶν ἢ νευρικῶν διαστροφῶν.

ἀκαθησία (ή) δμν. τὸ νὰ μὴ καθῆται τις, ἡ συν-
εχὴς ὀρθοστάσις || ἡ ἀεικίνησις, ἡ διαρκὴς
ἀπασχόλησις. 2) ἡ πρᾶξις πρὸς ἐργασίαν.

ἀκαθησυχάτος -ον νεώτ. ὁ μὴ καθησυχάων
ἢ μὴ καθησυχάσας, ὁ διατελὼν ἐν ἀνησυχίᾳ.

ἀκαθίσχυτος -ον νεώτ. ὁ μὴ καθίσχυμενος ὁ
μὴ ἐγκατεστημένος: ἀκαθίσχυτος διαίτησις.

ἀκαθιέρωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ καθιερωθεὶς || ὁ μὴ κατὰ τὸν καθιερωμένον ἐπίσημον τρόπον τεθεὶς εἰς κοινὴν χρῆσιν· ναὸς ἀκαθιέρωτος (μὴ ἐπισημως ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἐγκοιμισθεὶς)· 2) ὁ μὴ ἐκ κοινῆς καὶ συνεχροῦς ὁμολογίας ἡ χρήσεως ἀνεγνωρισμένος· ἐθιμον ἀκαθιέρωτος.

ἀκαθιστόρητος-ον νεώτ. ὁ μὴ πλήρως ἱστορηθεὶς, ὁ μὴ διὰ λεπτομεροῦς διηγήσεως ἐκτεθεὶς· πλείστον ἁγίων οἱ βίοι εἶναι ἀκαθιστόρητοι.

ἀκάθιστος-(η)-ον(ν) μυν. κ. νεώτ., ὅσμ. κ. ἀκάθιστος ὁ μὴ καθήμενος, ὁ ὄρθιος ἱστάμενος· 2) ἐκκλ. ἀκάθιστος ὁμνος ἡ μακρὰ ἀκολουθία, ἥς κύριον θέμα ὁ τῆ Θεοτόκῃ εὐχαριστήριος ὁμνος ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῶν Ἀβάρων, φολλομένη δολοκλήρος τὴν Παρασκευὴν τῆς 3ης ἐβδομάδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἐν Ἀρδοστασίᾳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν || ἀκάθιστος ἑρημοφύλαξ (ἱερσικ. ποιητὴς πρὸς ἐξήλασιν ἀμάρτιας)· Στουδ.1733 ἑρημοφύλαξ ἀκάθιστος ἐπιτιμᾶσθω· 3) ὅσμ. ἐπὶ πραγμ., ὁ μὴ ἡ ἐπαρκὴς πεπαισμένος· μπαμνάκι, μαλλί, στρώμα ἀκάθιστο· 4) εἰδ. ἐπὶ ὀρνίθων, ἡ μήνη ἐπιφάττουσα, ἡ μὴ ἀκόμη κλώσσα.

ἀκαθόπλιστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ καθωπλισμένος· σχόλ. Ἰλ.Δ 100. Ἐπὶ ἡρ. ἀκαθόπλιστος.

ἀκαθόρατος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ μὴ καθορώμενος, ὁ ὁράτος, Ἐπὶ ἡρ. ἀκαθόρατος.

ἀκαθόριστος-(η)-ον(ν) νεώτ. κ. ὅσμ. ὁ μὴ ἀκριδῶς προσδιορισμένος· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προσδιορισθῇ ἀκριδῶς· 3) φιλοσ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν νόμον τῆς αἰτιότητος.

ἀκαθόριστως ἐπὶ ἡρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκαθόριστον βλ. λ., ἀορίστως, ἀσφάτως.

ἀκαθόρμητος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ μὴ ὁκμὴν εἰς ὄρμον, εἰς λιμένα ὁράδας || κ. ὁ μὴ ἀσφαλῶς προσωρισμένος ἐν λιμένι.

ἀκαθοσιώσιμος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κεκαθαρισμένος· Ἐπιφάν.1,495C· Ἡ. ἀκαθοσιώτων ἀκομῶν, ΑΒ «ἀνομον καὶ ἀπὸδότης», Φωτ.· 2) ἐκκλ. ὁ μὴ ἐπισήμως εἰς τὸν Θεὸν ἀφιερωθείς· ναὸς ἀκαθοσιώσιμος, Ἐπὶ ἡρ. ἀκαθοσιώτως.

ἀκαθόδριστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐντάμνω ὑδρίσθεις || κ. ὁ μὴ ἀτμύων ὑδριστικήν παδῶν· αἱ ἐπιδρομαὶ δὲν ἀφίκαν γυναικα ἀκαθόδριστον.

ἀκαθυπερέρητος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ δὲν δύναται τις νὰ ὑπερτερῇ, ὁ ἀνυπερέρητος· Πτολ. Τετράβ.157. Ἐπὶ ἡρ. ἀκαθυπερέρητος.

ἀκαθυστερήτος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ οὐδενὸς στερούμενος· Βεττ. Βαλ.67,18 βίος ἀκαθυστερήτης· 2) νεώτ. ὁ μὴ καθυστερήσας, ὁ εἰς τὴν πρέπουσαν ὥραν γενόμενος ἡ ἀφικόμενος· ἀκαθυστερήτων τηλεγράφημα || κ. ὁ μὴ καθυστερημένος εἰς τὰς γνώσεις τοῦ ἢ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ.

ἀκαθυστερήτως ἐπὶ ἡρ. κ. νεώτ. ἀνευ καθυστερήσεως βλ. λ., ἐγκαίρως· Ἐπὶ ἡρ. ἀκαθυστερήτως ἐπιτελεῖν τι· || νεώτ. ἀκ. τηλεγράφημα.

ἀκαθυράδιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐξωραϊσθεὶς, ὁ μὴ κολλωσθεὶς, ὁ μὴ διακοσμηθεὶς.

ἀκάτη (ἡ) νεώτ. φαινόμενον τῆς φυσικῆς καθ' ὃ ὑπὸ συνθήκας ἀκαθορίστους εἰσέτι τὸ πῦρ δὲν ἔχει ἐπιδρᾶσιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου σώματος.

ἀκαίρος-η-ο ὅσμ. μὴ καίριος ἡ μὴ καίσιμος ἄλλως ἀκαίρος, ἀκαίος βλ. λ.

ἀκαίρη (ἡ) Σουδ. «ράβδος θαλασσία».

ἀκαίρη-ης (ἡ) μυν. τὸ ἔχον ὀλμην || τὸ βούκιντρον· Ἀπολλ.Ρ 3,1323· Ἡ. «ἀκαίρη»· 2) ράβδος μήκος δεκα ποδῶν ποδὲς καταμέτρηση γαιῶν. Ὅριση. παρὰ Καλλ.ἀπ.214 ἀκαίρη ἀμφοτέρων κέντρον τε βῶν καὶ μέτρον ἀρούρης· 3) μέτρον ἐμβαδοῦ 100 τετραγωνίων ποδῶν ἐν Αἰγύπτῳ· σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 3,1323· || ὁμοίως κ. ἐν Βιθυνίᾳ· Ἐπὶ ἡρ.· 4) γένος φυτῶν τῆς αἰκογενείας τῶν

ροδοειδῶν, ἰθαγενεὶς ἐν χώραις τοῦ ν. ἡμισφαίριου. **ἀκαίνιστος** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ὕμενοπιδων ἐντόμων τῆς θμοιογενείας τῶν ἰχθυομυνοδῶν μὲ κεφαλὴν προεξέχουσαν ἐν σχήματι ρύγχους.

ἀκαίνων (ἡ) μυν. ἀκαίνα βλ. λ.

ἀκαίνωτόμητος-ον φησας. ὁ μὴ τὰς ἀπαρχὰς ποιοσάμενος· 2) μυν. ὁ ἀνευ νεωτέριας· Ἰουστ. Νεαρ.δ.1,4· || νεώτ. ὁ μὴ σὺν ἡ μὴ ὑποστάς καινοτομίας || κ. ὁ μὴ δεκτικός καινοτομιῶν.

ἀκάτων ἔθλον (τὸ) νεώτ. ἔθλον πολυτῶν ἐν τῇ ἐπιπολοσίῳ ὅσμ. μαόνι, ἀκαίου [αερεσία].

ἀκαίρεσμαι μυν. λαλῶ, ὁμιλῶ ἀκαίρως || φέρομαι ἀναρμάτως, ἀπρεπῶς· Φιλ.2,166.

ἀκαίρεω μυν. κ. νεώτ. στερούμαι εὐκαιρίας, ἀντίθ. εὐκαιρέω· Διόδ.Σ 10,7· Ζωναρ. «ἐκαίρεσθε» ἐκώλυεσθε καιρὸν οὐκ ἔχοντες· 2) μυν. φλυαρῶ || οὐχ ἐπικαίρως, οὐχ εὐδῶς ὁμιλῶ.

ἀκαίριος (ἡ) κ. μυν. ὁ τοῦ καιροῦ ἀκαταλληλός ἀντίθ. ἐντὶ ἡρ. Δημοκρ.26 Ε ἐπικαίριος κ. πασὸ Πλάτ. εὐκαίριος κ. ἐγκαίριος· Πλάτ. Πολιτ.305 ἡ ἐγκαίριος τε πᾶσι καὶ ἀκαίριος || ἐπὶ κοινῇ καίριος· Πλάτ. Νόμ.709 Α ἐνιαυτῶν πολλῶν ἀκαίριος, Ἀριστ. Πρ.941 Β 25 τῶν πνευματῶν ἀκαίριος· 2) ἡ ἐλλειψὶς εὐκαιρίας, ἡ ἀκατάλληλος περίστασις ἀντίθ. καιρός· Δημ.16,4 τὴν ἀκαίριαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑπέρταρον νομίσαντες· 3) ἡ ἐλλειψὶς χρόνου· Πλούτ.2,30 Ε· 4) ἐπὶ πρῶτ. τὰ ἀκαίρια, ἀνάρμοστα ποιῆν, ἡ ἀδικοκρία, ἡ φορητότης· Πλάτ. Συμπ.182 Α ὄρνυτες αὐτῶν τὴν ἀκαίριαν καὶ ἀδικίαν, Ὁρόφρ. Λαρ.12 ἀκαίρια ἐστὶν ἐντελεῖς λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας.

ἀκαίριος (ἡ) ὅσμ. οἱ θυομενεῖς, οἱ οὐχὶ προσηκόντες, ὁ ἐπιδιδάσκει εἰς τὴν γεωργίαν καιροὶ· τὰ σπορὰ φέτος μᾶς τὰ γέλασε ἡ ἀκαίρια.

ἀκαίριος-ης ὁ ἀκαίριος, ὁ ἐν ἀκαταλλῇ περίστασι λέγων ἢ ποιῶν· παροιμ. δ.π κ' ἐπ' ἀκαίριον γλώσσαν ἔλαθ' ἐπὶ τῶν ἀπροσέκτως ἄκριτο ἡ ἀνόητα λεγόντων).

ἀκαίριος-ον ποιητ. ἀντὶ ἀκαίριος βλ. λ.· Ἐπὶ ἡρ. ἀκαίριος ἔθηκε ἐπὶ προῶντος ἀποδοιόντων).

ἀκαίριος-η-ο ὅσμ. κ. ἀκαίριος-η-ο ὁ προῶντος, μὴ ἐν τῇ προσηκοντὶ καιρῷ γεννηθεὶς· ἀκαίριος εἶναι τὸ παιδί καὶ δὲν μπορεί νὰ πάρῃ ἀπάνω τὸν συγγ. ἐρτομηγνίτικος, ἀγυρογεννημένος.

ἀκαίριος ἐπὶ ἡρ. Ἀκαίριος ἀναρμάτως.

ἀκαίροδοξος (ἡ) μυν. ὁ ἀκαίριος βῶν.

ἀκαίροδωλος-ωτος (ἡ) μυν. ὁ ἀκαιρον, ἀπρεπῆ γέλασι δίδων· Ἀρχηγ. παρὰ Ἀετ.δ.8.

ἀκαίροδωλτος-ον μυν. ὁ λαλῶν ἀκαίρως.

ἀκαίροεπότης (ἡ) ἐκκλ. ὁ ἀκαίριος, ἀτόπως ἀναρμάτως ἐποπτεύων· Ἀποστ. Διατ.

ἀκαίροπλόγος-ω κ. νεώτ. ὁμιλῶ ἀκαίρως· σχόλ. Πλάτ Γοργ.469 Α· || ὁμιλῶ ἐν οὐ δέοντι· νεώτ. ἀκαίροπλόγος τὰ κερὰ εἰδίδασκεν ἐν συμποσίῳ.

ἀκαίροπλοῖα (ἡ) κ. νεώτ. τὰ ἀκαίρως, ἀτόπως, μὴ προσφώνως λέγειν· Ἡ. ἐν λ. βαττολόγια.

ἀκαίροπλόγος-ον μυν., μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀναρμάτως λέγων· Φιλ.2,268. Εὐστ.208,38· || ὁ μὴ ἐν προσηκοντὶ καιρῷ ὁμιλῶν, Ἐπὶ ἡρ. ἀκαίροπλόγως.

ἀκαίρομυθία (ἡ) κ. νεώτ. ἀκαίροπλόγια βλ. λ.

ἀκαίρομυθος-ον νεώτ. ὁ ἀκαίροπλόγος.

ἀκαίροπαρρησία (ἡ) μυν. τὸ μετ' ἀναρμάστου ὁμόρως ὁμιλεῖν, ἡ ἀκαίριος ἡ ἀτίπος, ἡ ἀπρεπὴς ἐλευθεροπατομία· Εὐστ.1069,10.

ἀκαίροπαρρησιαστής (ἡ) μυν. ὁ ἀκαίριος παρρησιαστής, ὁ ἐλευθεροπατομῶν ἐν οὐ δέοντι.

ἀκαίροπαρρησίας-ον μυν. ἐκκλ. ἄλλως ἀκαίροπαρρησιότης βλ. λ.

ἀκαίροπαρρησιαστής-ον ἐκκλ. ὁ ἀκαίριος, ὁ οὐχ ἐν εὐθέτῳ περιστάσει βῶντων εἰς τινα τόπον.

ἀκαίροπρῶμος-ονος-ον μυν. ἀκαίροπλόγος.

ἀκαίριος-(α)-ον κ. νεώτ. κ. ὅσμ. ὁ μὴ ἐν τῷ

προσῃκοντι καιρῷ λεγόμενος ἢ γινόμενος κ. συν-
εξ. ὁ ἀποτος: Θέογγ.919 ἐξ ἀκαιρα πονεῖν, Ἰων.
Ἀρχ.Ἰηρ.10 ἀκαιρος κένωσις, Πλάτ.Πολ.569 Γ
ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαιρου ἐλευθε-
ρίας, Δημ.241,8 ἀντὶ τῆς πολλῆς καὶ ἀκαιρου
ροθυμίας τὴν ἐλευθερίαν ἀπολωλέκεναι || νεώτ.
ἀκαιρος ἐπέμβασις, -ὀπόμενησι: Δημ. ἀκαιρη κοι-
νέσθαι || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ὡς Ἰππρ.: Εὐρ.
Ἐ.1081 ἀκαιρ ἀπώλλυτο 2) ἐπὶ προαῶπων,
ὁ δὴληρός, ὁ φορτικός: Θεόφρ.Χαρ.12 ὁ δὲ
ἀκαιρος τοιοῦτός τις, οἷος ἀσχολουμένῳ προσ-
ελθὼν ἀνακοινεσθαι, Ἀλκίφρ.3,62 ἀκαιρος καὶ
λάλος 3) μετ' ἀπαρφ. ὁ μὴ πρόσφορος, ὁ ἀνε-
πιτήδεις νὰ πράξῃ τ: Ξεν.Ἰηρ.7,6 καὶ φυ-
λάττειν τοῖνυν καὶ ἀναχωρεῖν οὐκ ἀκαιρότεροι
4) οὐδ. ἀκαιρον: Διοσκ.4,144 «μυρσίην ἀγρία»
5) δημ. ὁ προῶρος γεννηθείς, ἄλλως ἀκαιρίδος βλ.λ.

ἀκαίροφάγος-ον μτγν. ὁ ἀκαίρων, ὁ πέραν
τοῦ πρέποντος τρώγων ἀντίθ. μετριοφάγος.

ἀκαίροφότης-η-ο δημ. ὁ μὴ εὖνοηθείς ὑπὸ
τοῦ καιροῦ, ἰδίως ἐπὶ καλλιεργείων κ. προϊόντων:
τ' ἀμψέλια φέτος εἶν' ἀκαίροφότης.

ἀκαίρων ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀκαιρα, συγκρ.
ἀκαιρότερος ἐν Ἰων.Ἐπιδ.1,19 κατὰ τρόπον ἀκαι-
ρον βλ.λ., ἀτόπως: Αἰσχ.Αγ.808 τὸν ἀκαίρων
πάλιν οἰκουροῦντα || νεώτ. ἀκαίρων μετ' ἐπέκθε.
ἀκακα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ κακίας || ἀδόλως.

ἀκακαλῖς-ίδος ἢ κ. ἀκακαλλίς καρπὸς δέν-
δρου ἀφρικανικοῦ: Διοσκ.1,89 θάμνον καρπὸς
ἐστὶ γεννημένου ἐν Αἰγύπτῳ, ἐοικώς κατὰ τι
τῷ μυρσίνης καρπῷ 2) φυτὸν τι συνώνυμον τοῦ
ναρκίσσου ἢ τὸ ἀνθος τοῦ φυτοῦ τούτου: Εὐ-
μαχ. παρ' Ἀθην.15,681 Ε ἀκακαλῖς νάρκισσος,
κρόταλος, Ἡσ. «ἀκακαλῖς ὄνθος ναρκίσσου,
κρίτης» 3) Διοσκ.1,75 «ἀρκευθος», δένδρον τι
ἀκανθώδες, εἶδος κέδρου.

ἀκακέμφοτος-ον Ἡσ. ἐὸ κακῆς φήμης ἀπη-
λαγμένος.

ἀκακετίνη ἢ κ. νεώτ. χημ. ὁ μονομεθυλακίθρ
τῆς ἀμνηνίνης, ἀπαντῶν εἰς τὰ φύλλα ροδινίας
τῆς ψευδοακακίας (robinia pseudo-acacia).

ἀκάκης ἰδίω δημ. ἀκάκας, ποιητ. τ. τοῦ ἀκακος
βλ.λ.: Αἰσχ.Πέρσ.855 ἀκάκας ἀμαχος βασιλεὺς
σχόλ. «ὁ μὴ κάκην καὶ δειλίαν ἔχων» 2) Ἐπιγρ.
ἐπιθετὸν τοῦ Ἀδου.

ἀκακήστος ἰδίω ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ
ἀκάκος, ὁ ἀδόλος, ὁ μὴ κακὸν ποιών: Πουσ.8,36,
10 Ἑρμοῦ ἀκακήσιου λίθος.

ἀκάκητα ἢ ἐπίρρ. δημ. ἀκάκιωτα βλ.λ.

ἀκάκητα ἰδίω (2) κατ' Ἀριστάρχ.σχόλ. Ἰπρ.185 ἀ-
κακήτα ἐπ. τ. τοῦ ἀκακος, ἀδόλος, φιλόφρων,
ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ: Ἰλ.Π.185 Ἑρμείας ἀκάκητα, ΕΜ
«ἀπὸ τοῦ θροῦς Ἀκακίου» || ἐπίθ. τοῦ Προ-
μηθεύς: Ἡσιόδ.Θ.614 ἀκάκητα Προμηθεύς.

ἀκάκητος ἰδίω Σουίθ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ.

ἀκακία (ἢ) κ. ἑλεφίης κακίος, τὸ ἀπονήρευτον,
τὸ ἀδόλον: Δημ.1372,23 διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν
πραγμάτων καὶ τὴν ἀκακίαν τῆς ἐαυτοῦ, Ἀριστ.
Ρητ.1389 Β 9 τίς αὐτῶν ἀκακία τοῦς πέλας με-
τροῦσιν Ιοί νεοί, ΠΔ Ἰώδ.2,3 ἀπεχομένους ἀπὸ
παντός κακοῦ, ἐπὶ δ' ἔχεται ἀκακίας || μυν. ἐκκλ.
τῇ σὴ ἀκακίᾳ ἐπιβουλεύσαμενος.

ἀκακία (ἢ) (2) μτγν. κ. νεώτ. θάμνος ἢ δένδρον
πολύκλαδον, ἀκανθοφόρον, φυλλοδόλον, αὐτο-
φύες ἐν Ἀραβίᾳ, ἐξ οὗ ἐκκρίνεται τὸ γήσιον ἀρα-
θικὸν κόμμι λεγόν. βοταν. ἀκακία ἢ ἀραδική
Διοσκ.1,101 2) νεώτ. γένος δένδρων ἢ θάμνων τῆς
τάξεως τῶν ἐλλοδοκαρπῶν τῆς φυλῆς τῶν μιμη-
λῶν, καλλιεργούμενων διὰ τὸ φύλλαμα καὶ τὰ ἐ-
πιδεικτικὰ συνηθῶς κίτρινα ἀνθη ταν 3) ἀπο-
κρυφολ. δένδρον μυστηριώδες, γωστόν μο-

νον εἰς τοὺς ἱκανοὺς νά. διδάξωσι τὴν ἀπόρρη-
τον γνώων, σύμβολον τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἀθα-
νασίας τὸ μόνον ἴχνος τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον
ἐξαφανισθείσης ζωῆς 4) μυν. πορφυροῦν σακ-
κίδιον περιέχον χῶμα, ὅπου ἐκράτουν αἱ βυζαντι-
νοὶ αὐτοκράτορες κατὰ τὰς τελετάς.

ἀκακίαις Ἡσ. «αὐνίαις»

ἀκάκιωτος-ον μτγν. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ ἥπιος.
ἀκάκιωτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐμπαθείας, ἀνευ
μνησικακίας, ἀνευ ἐχθρας: ἀκάκιωτα τοῦ μίλησι.

ἀκάκιωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυσφορῶν, ὁ μὴ
ὀργιζόμενος: ἀκάκιωτο ἀφεντικό || ὁ ἀμνη-
στικός: ἀκάκιωτος ἀνθρωπος || κ. ὁ μὴ ἐξ
ἐριδος προελθὼν εἰς διάστασιν πρὸς ἄλλον:
εἶπανε, εἶπανε καὶ χώρισαν ἀκάκιωται.

ἀκακοκήθης (-η)-ο(ν) μυν. κ. δημ. ἀκακοκήτης
βλ.λ.: Εὐστ.404,8 2) δημ. μὴ κακοκήτης.

ἀκακοκήθος-ους-ες μτγν. κ. μυν. ὁ καλοκάγα-
θος, ὁ ἀπόνηρος, ὁ ἀνυστερόβουλος 2) Ἰατρ.
ἥπιος, καλοήθης: Ἡλιδ. παρ' Ὀρειδ.45,14,4 ἀ-
κακοκήτης μυρμηκία.

ἀκακοκήθως ἐπίρρ. μτγν. ἀδόλως, ἀνυστερο-
βούλως: ἀκακοκήθως διδόναι.

ἀκακοκαρδιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κακοκαρδί-
ζων, ὁ μὴ δυσανασχετῶν ἢ μὴ δυσανασχετήσας
|| κ. ὁ μὴ εὐκόλως δυσανασχετῶν.

ἀκακολόγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
κακολογούμενος ἢ ὁ μὴ κακολογηθείς, ὁ μὴ δυσ-
φημισθείς || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νά δυσφημισθῇ.

ἀκακοπαθεῖν κ. κακοπαθεῖς, μόχθου εἶμαι ἀ-
πηλλαγμένος ΕΜ «δμοχθος, ἀκακοπαθεῖν».

ἀκακοπάθητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κα-
κοπαθῆσας, ὁ μὴ ταλαιπωρηθείς.

ἀκακοπαθήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ
μόχθου, ἀταλαιπωρήτως: ἀκακοπαθήτως τίκεται.

ἀκακοπάστος-η-ο δημ. ἀμτθ. ὁ μὴ δυσκό-
λως διὰ πινος τόπου διερχόμενος ἢ διαδαινῶν
|| μτφ. παθ. ὁ μὴ ὑφιστάμενος ἢ μὴ ὑποστάς
στερήσεις καὶ κακοπαθείας, ὁ ἀταλαιπωρήτος.

ἀκακόπεφτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀποτυχὼν εἰς
ἐπιδιώξιν ἢ ζητήματι, ἰδίᾳ εἰς τὸν γάμον του, ὁ μὴ
κακοπεσμένος || κ. ὁ μὴ κακῶς ἀποβάς.

ἀκακοποίητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κα-
κοποιηθείς, ὁ καθ' οὗ δὲν ἡσκήθη βίω || μτφ.
ὁ μὴ διαστραφείς: ἀκακοποίητος ἀλήθεια.

ἀκακοποίητος-ον μτγν. ὁ μὴ ποιῶν κακόν.

ἀκακος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὸ κακὸν
ἀγνῶν, ὁ πῆδος, ὁ ἀδόλος: Αἰσχ.Πέρσ.664 πᾶ-
τερ ἀκακε, ΚΔ Ρωμ.16,18 ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας
τῶν ἀκάκων, νεώτ. ἀκακος ἀνθρωπος || ὁ ἀφελής.

|| κ. ὁ ἀνεπιτήδευτος, εὐθήτης: Δημ.1153,11 προσποι-
ούμενος ἀκακος εἶναι ἐξηπάτης τοὺς δικαστάς.

2) ἀδόλως, ἀκέραιος: Σαπφ.149 3) Πάπ. ὁ-
κράτος, ἀνδρευτός 4) δημ. ἐν τῇ ἱγ. δημ. κ. ἐπὶ
γενικῶν ἐννοιών ἢ πραγμάτων: παγινίδι ἀκακο, —
αἰστέο ἀκακο, —ἀκακὴ καυθέντα.

ἀκακοῦργητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀδι-
αφόρος: Ἀρποκρ. ἐν λ. διασειστούς || ἀδα-
θής: Πάπ. φορτία σῶσα καὶ ἀκακοῦργητα || νεώτ.

ὁ μὴ παθὼν κακοῦργίαν ἑν' ἄλλου 2) νεώτ. κ.
δημ. ὁ μὴ διαπράξας κακοῦργίαν.

ἀκακοῦργήτως δημ. -α ἐπίρρ. ἀνευ κακοῦργίας.

ἀκάκουργος-ον ἰδίω μτγν. ὁ μὴ κακοποιός, ἀγαθός.

ἀκάκουργως ἐπίρρ. ἀκάκως: σχόλ. Δημ.393,
21 ἱερμηνεῖα τῆς λ. εὐθήτης.

ἀκακούρητος-ον νεώτ. ὁ μὴ κακοῦχης βλ. λ.
ὑποστάς, ἀκακοπάθητος, ἀταλαιπωρήτος.

ἀκακουχήτης ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ κακοῦχίς,
ἀνευ κακοπαθείων, ἀταλαιπωρήτης.

ἀκακοφύρμιτος-η-ο δημ. ἐπὶ δοθιήμων, πλη-
θῶν κττ., ὁ μὴ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νὰ πάθῃ ἐμψύ-
ημα, νὰ ἐμψύσῃ, νὰ κακοφορμίσῃ: τοῦ καλοῦ-

ματου τὰ πονίδια εἶναι ἀκακοφόρμιστα' || κ. ὁ μὴ ἀκόμη κακοφωρμισμένος, μήπω παθὼν ἐμπόησιν· ἢ πλὴν τοῦ εἶν' ἀκόμη ἀκακοφωρμιστή.
ἀκάκυντος-ον (ὁ) μτγν. ἀκάκυντος βλ. λ.
ἀκάκως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀκάκω ἀφελῶς, ἀνυστεροβούλως· Δημ. 1154, 18 βράβως μοι καὶ ἀκάκως ἀποκρίνεται' || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀνευ κακίας, φιλοφρόνως· Μέν. Περικ. ρ. 329 ἔάν προθυμῆθῃς ἀκάκως τούτῳ δένδ' ἔχειν.
ἀκάκωτος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑποστὰς κάκωσιν, ἀβλαβής, ἀκέραιος· Φιλ. Α. 490, Ἐπιγρ. ἀκάκωτος εὐχῇ 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κάκωσιν, συνεκδ. ἀκαταμάχτος, ἀδάμαστος.
ἀκακά ΕΜ «ἡσυχῶς».
ἀκακάθειστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐν καλῶθι τεθεῖς' || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τεθῇ ἐν καλῶθι.
ἀκαλαισθησία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. Ἐλλειψίς καλαισθησίας, ἡτοί τῆς φύσεως κατὰ τὸ πλεῖστον ἡσανότητος τοῦ αισθανέσθαι, διακρίνειν, ἐκλέγειν ἐπὶ δὲ καὶ ζητεῖν τὸ ὠραιοῦν (καλὸν) ἐν τοῖς πράγμασι καθόλου καὶ ἴδια ἐν ἔργοις τέχνης ἢ λόγου.
ἀκαλαισθητός-(η)-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀκαλαισθησίαν βλ. λ., ὁ ἀπειρεῖ καλός· ἀκαλαισθητός, —ἀκαλαισθητή γυναικί 2) ὁ ἀνευ καλαισθησίας γενόμενος, ὁ κακότεχνος· πανηγυρισμὸς ἀκαλαισθητός, —διακόσμησις ἀκαλαισθητός, —ὑφός, —ποίημα ἀκαλαισθητόν.
ἀκαλαισθῆτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ καλοισθησίας βλ. λ., χονδροειδῶς, κακοτέχνως.
ἀκαλάμιαιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τυλιγμένος εἰς ἀνέμῳ καλαμίνην· κλισιὰ τῆ ἀκαλμιασπῆ.
ἀκαλάμος-η-ο δημ. κ. ἀκαλάμωσις βλ. λ.
ἀκαλάμωτος-η-ο κ. ἀκαλάμος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων καλάμους, ὁ μὴ μετ' ἐντεταγμένου πλέγματος καλάμων φκοδορημένος· τοῖχος ἀκαλάμωτος 2) ἐπὶ ἰχθυοτροφείῳ, ὁ μὴ ἔχων καλάμους ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐμπειρηγμένους· ἀκαλάμωτα διδῶρι 3) ἐπὶ φυτῶν σφύου, τὸ μήπω σχηματιστὸν καλάμῳ· ὁ Φλεβάρης πέρασε κὶ ἀκαλάμωτα εἶναι τὰ σιτάρια ἀκόμα 4) ἐπὶ νήματος, τὸ μὴ τυλιχθὲν εἰς τὴν καλάμῳ συνήθ. ἀκαλάμιστος βλ. λ. 5) εἰδ. ἐπὶ ἐμπεῖς, θεραπεύας θάλασσαν ὅσπου, ἢ στρεβλώσεως τινος, τὸ μὴ διὰ σιζῶν καλάμῳ περιβληθὲν καὶ οὕτω περιδεθὲν τραυματισμένον μέλος τοῦ σώματος· ἀν ἄφηνε ἀκαλάμωτο τὸ σπασμένο κόκκαλο θά στραβοπόδιζε τὰ παιδί.
ἀκαλανάρχητα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς κανονάρχημα, κατὰ τρόπον ἀκαλανάρχητον βλ. λ.
ἀκαλανάρχητος-η-ο δημ. ὁ χωρὶς καλανάρχημα· ἄλλως κανονάρχημα βλ. λ. γινόμενος· ἀκαλανάρχητα φιλτική 2) ὁ μὴ τὴν δέουσαν ἐπιτησίαν ὑποστὰς [ἐκ συνεκδ. σημ. τοῦ καλανάρχω=ἐπιτιμῶ] 3) ὁ μὴ ὀχληρὸν οὐλίαν παραινεντικὴν ἢ ὀδηγητικὴν κττ, ὑποστὰς [ἐξ ἄλλως συνεκδ. σημ. τοῦ καλαναρχῶ=μονοτάτως, ὀχληρῶς συμβουλευῶ ἢ κ. ἀπλῶς ἀνιπρῶς ὁ λὺ ἢ].
ἀκαλανθεῖα (ἡ) ΕΜ ἀντὶ ἀκαλανθῆς βλ. λ.
ἀκαλανθῆς-ιδος (ἡ) εἰδος πτηνῶν, ἀκανθῆς βλ. λ. δημ. καρδερῖνα· Ἀριστ. Εἰρ. 1079 ἡ κώδων ἀκαλανθῆς ἐπειγομένη τυφλὰ τικτεῖ 2) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος· οὗτ. Ὀρν. 871 Λητοῖ Ὀρνυομήτρει, καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανθίδι.
ἀκάλανθος ἈΒ ἀντὶ ἀκαλανθῆς βλ. λ.
ἀκαλαρρεΐτης ἰδί ἐπίθ. τοῦ Ὠκαίου· ὁ ἡσύχως, ἡρέμα ρέων· Ἰλ. Η. 422 ἐξ ἀκαλαρρεΐτου βαθυρρόου Ὠκαίουτο.
ἀκαλαρρεός-ον ὁ ἡρέμα ρέων, ἀκαλαρρεΐτης βλ. λ.· Ὀρφ. Ἀργ. 1187.
ἀκαλαφάτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καλοφωτισμένος, ὁ μὴ διὰ στυγίου καὶ ρητίνης ἢ πίσεως βεβυσμένος· καρδίη ἀκαλαφάτιστο' || ὁ μὴ ἐπι-

δεκτικός καθαφάτισματος' || συνεκδ. κ. ἐν ἀσχερῇ σημ. δὲν ἄρρησε θηλικὸς ἀκαλαφάτιστο.
ἀκαλάστα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσάλητος.
ἀκαλάστος-η-ο δημ. ὁ μὴ που κληθεῖς, ὁ μὴ καλεσμένος, ὁ ἀπροσάλητος, ἴδια εἰς γάμον ἢ ἑορτήν· φρ. ἀνθρωπος ἀκαλάστος στὸ γάμο τί γυρεύει (ἐπὶ τῶν ἀπροσάλητῶς ἀναμνησμένων εἰς ἄλλοτριά ἔργα ἢ καθήκοντα), —παροιμ. ἀκαλάστος φίλος, καθάριος διακονάριος' || κ. μτφ.· ἀκάλαστη σφυρά, φρ. ὁ χάρος εἶν' ἀκάλαστος.
ἀκαλήφης (ἡ) νεώτ. ἀβροῖσμα φωτὸς τῆς οἰκογενείας τῶν εἰσφορθεῖδων, ἀν τὰ ἀνθρ. εἶναι ἀπέταλα καὶ συνηθροισμένα· εἰς τὰς μοσχάλας τῶν βρακτείων ἐν εἰδῇ οἰσχυῶν.
ἀκαλήφης (ἡ) κ. νεώτ. κ. ἀκαλήφης ἐν Θεοφρ. ΦΙ 7, 7, 2 ἐν κώδ. εἰδος βατάνης, ἡ κνίδι, δημ. τσοκνίδα· Μοῖρα, ἀκαλήφης ὀπτικῶς, κνίδι ἐλληνικῶς, Διοσκ. 4, 93, σκόλ. Ἀριστ. Σφ. 884 «ἄν προσφέροντες τῷ σώματι κνιστὶν αὐτὸ ποιοῦμεν» || μτφ. Ἀριστ. Σφ. 884 ἀπὸ τῆς ἄργης τὴν ἀκαλήφην ἀφελᾶσαι [τὸ τραχὺ καὶ ὀπτικόν] 2) κ. νεώτ. θαλάσσιον ζῶον, ὑπαγομένον εἰς τὴν τάξιν τῶν κοιλεντῶν ἢ κοιλεντερικῶν, πελιδνῶν, διαφανῶν, ἐνίοτε κεκρωσμένων, φέρων δὲ ὄργανα κνίσοντα, ἡτοί ἐρεθιστικά τοῦ τρωφεροῦ ἰδία δερμῶς δημ. τρεπαλά, τσοῦτρο κ. θαλοσσομόδινα· Εὐθ. 60, Ἀριστ. Ἰνπ. 422 ὥσπερ ἀκαλήφης ἐσθίων πρὸ γελιδνῶν ἐκτεπτες Ἀριστ. ΖΙ 531 Α 31 ποιοῦν κνιστὸν τοῖς συνάγουσι, Φιλ. ηπ. 1, 4 δατρει' ἀκαλήφης καὶ λεπάδας παρεθῆκε μοι.
ἀκαλήφης-η-ο [α-]—λατ. caligae δημ. ὁ μὴ καλυμένος, ὀπετῶκος 2) μτφ. ὁ μὴ ἐξοπλισθεὶς.
ἀκαλήφης-ους-ές (ἡ) ὁ ἀνευ κάλλους, ὁ ἀνευ θελήγῃτων· Ἰνπ. Ἐπιστ. 15 ἀκ. γυνή, Λουκ. Προμ. 14 γῆ σύχυρπρ. καὶ ἀκαλήφης (ἰδ. γ. ἀκομῆς), πορὰ Γλυτ. ἀκαλήφης καὶ ἀμορφος εἰκὼν.
ἀκαλήφης-ους (ἡ) [2] νεώτ. γένος κολεοπτέρων τετραμερῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν ρυγχωτῶν, φερόντων κερατὰ λεπτὰ καὶ ρυγχὰς κυλινδρικούς, τοξοειδῶς καμπύμενον πρὸς τὸ πρόσω.
ἀκαλλιεργησία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις κολλιεργείας || ἡ κατάσταση τοῦ ἀκαλλιεργήτου || κ. μτφ. ἀκαλλιεργησία τοῦ νοῦ.
ἀκαλλιεργητός-(η)-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ γεωργηθεὶς, ὁ μὴ τυχὼν τῆς προσκοιτοῦς καλλιεργείας· ἀκαλλιεργητός ἀγρός' || κ. μτφ. ἀκαλλιεργητός ἰδιοφυία 2) μτφ. ὁ ἀγροίκος.
ἀκαλλιεργητός-ον ὁ μὴ καλλιεργησας, ἐκείνος τοῦ ὁποῦ ἡ φύσις δὲν ἦτο εὐνοική, δὲν ἦτο εὐάρεστος εἰς τοὺς θεοὺς· Αἰσχίν. 3, 131 αὐθῶν καὶ ἀκαλλιεργητῶν τῶν ἱερῶν ὄντων.
ἀκαλλιτέρευτος-η-ο δημ. ὁ γ. τοῦ ἀκαλλιτέρευτος βλ. λ.
ἀκαλλυέντος-ον νεώτ. ὁ καλλώπιστος.
ἀκαλλώπιστος-(η)-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καλλώπισθεὶς, ἀσφόδιστος· Φιλ. Ι, 1, —Λουκ. Αλ. 12 ἀκαλλώπιστος κόμη, —μεγαλὶ ἀκαλλώπιστο' || ὁ μὴ δεκτικός καλλώπισμοῦ· ἀνθρωπος ἀγροίκος καὶ φύσει ἀκαλλώπιστος' || ἐπὶ ὑφους λόγου, τὸ ἡμελημένον, τὸ μὴ γλαφυρὸν· φράσις ἀκαλλώπιστος 2) νεώτ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων ρυγχωτῶν τετραμερῶν (acalioristus).
ἀκαλλώπιστος ἐπίρρ. δημ. ἀκαλλώπιστα κατὰ τρόπον ἀκαλλώπιστον βλ. λ.
ἀκαλλός ἐπίρρ. μον. ἀνευ κάλλους· Εὐστ. 1871, 54.
ἀκαλμάριστος-η-ο δημ. [ἰταλ.], —Λουκ. Αλ. 12 παρὰ τῆς ἀπαλλαγῆς, ὁ μὴ ἐν ἡσυχίᾳ ἢ γαλήνῃ ἀνοικτασθαι, ἀκατεύθυντος, ἀκαταπράγνυτος· ἀκαλμάριστη θάλασσα [ἢ ἀκόμη γαληνίασσα], —ἀνθρωπος ἀκαλμάριστος [ἐξ ὀργῆς ἢ λύπης ἢ φόβου ἢ ὀλλου φυχ. πάθους] 2) ὁ μὴ δεκτικός πραύσεως, κατευνασμοῦ' || ἐπὶ ὑφους-

γίων, ὁ μὴ τιθασειόμενος : ἄλογο-, μούλαρι ἀκαμάριστο.

ἀκαλογίνωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ καλῶς συντελεσθεὶς : ἀκαλογίνωτη δουλειά || ἐπὶ ἐδουμένων, ὁ μὴ καλῶς γενόμενος ἢ μὴ ἐπαρκῶς ἐφθήμενος : ἀκαλογίνωτη ἥφα || ἐπὶ κορηῶν, ὁ μὴ καλῶς ὀρίσας ἢ ὁ μὴ ἀκόμη ὥριμος : ἔφαγε ἀκαλογίνωτα σῦκα κι ἀρρωστήσε· αὐτῶν. ἄγουρος, κακὸν γουρμος, ἀγένωτος, ἀκάματος, ἀκαλοκάματος βλ.λ. **ἀκαλοκάματος**-η-ο δημ. ὁ μὴ καλῶς γενόμενος, ὁ μὴ καλῶς κατασκευασμένος : ρούχο-, ἐπιπλο-, σπιτή ἀκαλοκάματος || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἀρτίαν σωματικὴν διδῆλασιν ἔχων, ὁ μὴ καλοκαυμάτως συγγ. ἀσουλούπτως ἢ ἀσουλούπιαστος || ἐπὶ ὑποθέσεων, ἐπιχειρήσεων, κττ. ὁ μὴ καλῶς ἢ κατ' εὐχὴν διεξαχθεὶς ἢ περαιωθεὶς : 2) ἐπὶ κορηῶν, ὁ μὴ καλῶς ὀρίσας, συνηθ. συνών. ἄγουρος, κακὸν γουρμος, ἀγένωτος, ἀκάματος, ἀκαλογίνωτος βλ.λ.

ἀκαλοκάριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐθιμῶς διὰθεσιν ἔχων, μὴ τέρφιν αἰσθανόμενος, κακοκαρδισμένος || κ. ὁ μὴ ἐν τῷ βίῳ τέρφιν αἰσθανθεὶς : μάνα δασανισμένη κι ἀκαλοκάριστη.

ἀκαλοπιαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καλῶς ἢ εὐκόλως διὰ τῶν χειρῶν λαμβανόμενος : τιμὴν ἀκαλοπιαστό || μτφ. ὁ μὴ εἰς καλοῦς λόγους ἢ παροικλήσεις ἐνδίδων, ὁ δύστροπος || κ. ὁ πρὸς ὄν τις δὲν προσπνέχθῃ καλῶς || ἐπὶ ζῶων, ὁ μὴ διὰ καλοῦ τρόπου τιθασειόμενος.

ἀκαλοπλήρωτος-η-ο δημ. κ. ἀκαλοπλήρωτος ὁ μὴ καλῶς, κατ' ἄξιαν ἀμειβόμενος : δουλειὰ δύσκολη κι' ἀκαλοπλήρωτη || κ. ὁ μὴ κατ' ἄξιαν ἀμειψθεὶς || ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἀκινήτων κττ., ὁ δι' ὃν δὲν προσφέρεται ἢ δὲν προσπνέχθῃ ἡ ἀγοραία ἀξία : χτήμα ἀκαλοπλημένον κι ἀκαλοπλήρωτο || μτφ. ὁ μὴ προσπνέχων διὰ παρόπτωμα, αἰτίαν ἢ ζημίαν τιμωρηθεὶς.

ἀκαλος EM «ἀηδὴς, ἀγκυκίς, ἀκαλός». **ἀκαλός**-ῆ-όν κ. ἀκαλός κ. μυν. ἡαυχός, ἡρεμος, πρῶτος : Ἡσιόδ. ἀπ. 218 ἀκαλὰ πρῶρων (ἐπὶ ποταμοῦ), Ἡσ., Εὐστ.1009.30.

ἀκαλοῦπιαστος-η-ο δημ. (τουρκ.) ὁ μὴ εἰς καλοῦν, εἰς τύπον τεθεὶς, ὁ μὴ τὴν προσήκουσαν ἢ ἀπλῶς σταθερὰν μορφήν λαβών : φάβα ἀκαλοῦπιαστή || 2) ὁ ἀνευ μήτρας (καλοῦπια) ἢ ἀλλὰ μόνον διὰ χειροπλάστικης διαμορφωθείς : πλῖβες ἀκαλοῦπιαστες δὲ χτίζονται || 3) εἰδ. ἐπὶ περιοχῇ κήπου κττ., ἀπεριτελήσας ὁ μὴ περιφραχθεὶς με καλοῦπια, πλῖβες βλ.λ.

ἀκαλοῦφαντος-η-ο δημ. ὁ μὴ καλὴν ὕφανσιν λαβών || κ. μτφ. ὁ μὴ κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν λεγόμενος, ὁ ἀσυνάρτητος ἢ ὁ ἀτεχνος.

ἀκαλοφάγματος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπαρκῶς φαγών.

ἀκαλόφητος-η-ο δημ. ὁ μὴ καλοφθήμενος || ἐπὶ τῶν ὁπρίων, ὁ ἀνεπαρκῶς πεσόμενος διὰ τοῦ βρασμοῦ, ἄλλως κακὸ φητος.

ἀκαλοπινόθευτος (-η)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐκλογῶν, ἢ ἀνευ νοθείων ἐν τῇ φηφοδόχῳ κἀλῃ διεξαχθεὶς : ἐλευθέρα καὶ ἀκαλοπινόθευτος ἐκλογή || κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀνευ ἀπάτης ἢ δοσιόμματος συντελεσθεὶς.

ἀκαλτσος-η-ο δημ. βλ. ἀκάλτσως **ἀεκάλτσως**-η-ο δημ. κ. ἀκαλτσος ὁ μὴ φορὴν κάλτσες, ζεκάλτσως : γυναίκα ἀεκάλτσωτη || συνεκδ. ὁ νεώτατος.

ἀκαλοπτερα (τά) νεώτ. ζωολ. ὑποδαίρειος τῆς μεγάλῃς οἰκογεν. τῶν μυιῶν, εἰδος μυιῶν ὧν αἱ πτέρυγες δὲν ἐπικαλύπτονται ὑπὸ λεπίων.

ἀκαλύπτω-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀσκεπής, ἀστέγαστος : Σοφ.ΟΤ 1427 τοῖονδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὐτῶν δοικνύται Μέν.404 ἐν ἀκαλύπτῳ βίῳ (ἐπὶ τοῦ μὴ ἔχοντος στέγην, ὅφ'

ἦν νὰ διαμενῇ) 2) νεώτ. ἐπὶ γαίῳν, ὁ μὴ δειροφυτικῶς, φίλος : 3) στρατ. ὁ μὴ προστατευόμενος διὰ προκαλύμματος 4) ὁ μὴ καταβαλὼν τὴν ὀφειλὴν του, ὁ ἐκτεθειμένος ὡς ὀφειλότης || ἐπὶ χαριζομένων, τὸ μὴ ἔχον ἐπαρκῆς μεταλλικὸν ἀντίκρισμα : 5) νεώτ. ζωολ. ἀκάλυπτος γένος κολεοπτέρων ρυγχωτῶν, φερόντων θώρακα, στενωόμενον πρὸς τὰ ἔμπρῳς καὶ ἑλκυστὰ φοιεῖθ, μὴ καλύπτοντα τὸ ἀκρον τοῦ σώματος.

ἀκαλύπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ καλυμμάτων, ἀσκεπῶς : ΠΔ Μαρκ.3,4,6 ἀκαλύπτως δὲ ἀγόμεναι (αἱ νεάνιδες) 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκάλυπτον βλ.λ. ἢ.

ἀκαλύφῃ (ἡ) μτγν. β.γ. τοῦ ἀκαλήφῃ βλ.λ. **ἀκαλύφῃ** κ. ἀκάλυφον Ἡσ. «ἀστέγον, ὑπαίθρον» **ἀκαλύφης**-ος-εὶς ἀκάλυπτος βλ.λ. : Σοφ.Φιλ 1327 τὸν ἀκαλύφῃ σῆκόν φυλάσσει... ὄφρι.

ἀκάλυφος-ον μτγν. ἀκάλυπτος βλ.λ., ἀσκεπαστος : Διογ.Λ 8,72 ἀκάλυφος ἀνδρίδας.

ἀκαλυρμαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὀρίσας καλῶς ἄλλως ἀκαλογίνωτος, ἀκαλοκάματος βλ.λ.

ἀκάλως ἐπίρρ. ἀνευ ὀδοιπορείας, ἀνευ ἀσθενείας, ὀγίως : Πάπ. ἐάν οὐκ ἀκάλως ἔχῃς, χαίρω.

ἀκαλωδρόστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καλῆς δεξιώσεως, ὑπόδοχῃς τυχών || κ. ἐκείνος οὗ ἡ ἔλευσις προκαλεῖ δυσφορίαν, δυσαρρέσκειαν.

ἀκαλωσύνευτα δημ. ἐπίρρ. ἐν κακοκαιρίᾳ.

ἀκαλωσύνευτος-η-ο δημ. ὁ ἀνευ καλωσύνης : ἀγαθότητος || ὁ μὴ τὸ καλόν, τὸ ἀγαθὸν ποιών, ὁ μὴ εὐεργετῶν || κ. ὁ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ καλόν, τὸ εὐχάριστον φέρων : θάρβῃ καὶ μέρα ἀκαλωσύνευτη 2) ἐπὶ καιροῦ, ὁ μὴ βελπούμενος, ὁ κατ' ἐξακολούθησιν-κακός || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς βελτιώσεως, ὁ ἀνημέρευτος.

ἀκαμάκαστος-η-ο δημ. βλ. ἀκαμάκτως.

ἀκαμάκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ κάματος πληγείς : φάρι-, χταπόδι ἀκαμάκωτο.

ἀκάμαλα Ἡσ. «τὴν κάμηλον».

ἀκάματος EM «ἡ κάμηλος ἵαρά τὸ μὴ κάμνει».

ἀκαμαντολόγχης (οἱ) ὁ ἐν ἀγῶνι λόγχης, ὁ ἐν πολέμῳ μὴ ἀποκάμνων : Πινδ.Ι 7,10 ἀκαμαντολόχῃν Σπάρτῳ | σχόλ. «ἀγαν πολεμικῶν».

ἀκαμαντομάχης (οἱ) ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀκάματος : Πινδ.Π 4,171 ἀκαμαντομάχαι Ζηνὸς υἱοί.

ἀκαμαντοπόδας (οἱ) μτγν. ὁ ἀκαμάτους πόδας ἔχων || κ. μτφ. : Συνέκ.Υ 9,52 ἀκαμαντοπόδας χρόνος | ὁ ἀκαμάτως, διαρκῶς τρέχων |.

ἀκαμαντόπους-αδος-ουν ὁ ἀκαμάτως πόδας ἔχων, ὁ ταχύπους : Πινδ.Ο 3,3 ἀκαμ-ἵπποι || ὁ ταχύς : αὐτ.Ο 4,1 ἀκαμ-δρονάτι.

ἀκαμαντορέας (οἱ) ὁ ἀκαμάτως ῥέων : Βακχ.δ, 180 ἀκαμαντορέαν Ἀλφειόν.

ἀκαμαντοχάρμας (οἱ) ὁ ἐν τῇ χάρμῃ, τῇ μάχῃ, ἀκάματος : Πινδ.ἀπ.184 ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

ἀκαμάριατος-η-ο δημ. κ. ἀκαμάριατος ὁ μὴ καμράν, κυλινδρικοὶν θόλον ἢ ἀφίδα ἔχων || ὁ μὴ εἰς θωμάτια διηρημένος : νεόχτιστο σπιτιο κι ἀκαμάριατος 2) ὁ μὴ καμράρι, θωπείας δεχόμενος ἢ δεχθεὶς || κ. ὁ μὴ καμραμένος, ὁ μὴ διὰ κολακείων διατρωφθεὶς, συνηθέστ. ἐν ταῖς ἀνωτέρω δύο σημ. ἀκαμάριατος.

ἀκαμάριατος-η-ο δημ. βλ. ἀκαμάριαστος.

ἀκάμας-αντος (οἱ) ὁ μὴ κάμων, ἀκύρστος : Ἰλ.Π 176 Σπερχεῖψ ἀκάμαν, αὐτ.Σ 239 Ἥλιον δ' ἀκάμαντα || ἀκατάπουστος : Ἀριστφ.ἀπ.675 ἀκάμαντες πόνοι.

ἀκαμασιά (ἡ) κ. ἀκαματιά (ἡ) δημ. ὀκνηρία, τεμπελιά : Ἀσκαρ.Ληξ.253 σημάδι ἀκαμασιάς τὸ κομπολόι, παροιμ.ἀκαμασιά, σπιτιάδι ξεθεμελιώστρο.

ἀκαμάταμα (τὸ) δημ. ὁ δίκος, τὸ φυγόπονον || ἡ κόπωση 2) ἐπὶ ποιμνίων, τὸ στέλσιμα βλ.λ.

ἀκαματιάω δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων κ. ζῶων, γίνωμι

ἀκαμάτης, ὁ κνηρός, φυγόπονος ἄλλως τεμπέλι-
ζω· ἵγνεται ῥάθυμος, ἀμελής· 2) ἐπὶ τῶν ποι-
μνίων, διέρχονται μεσημβρινὰς ὥρας, ἰδίᾳ ἐν καιρῷ
θέρους, ὑπὸ σκιᾶν, συνών. σταλίζω κ. σταλίζω.
ἀκαμάτης-τρα κ. -τισσα-ικο δημ. ὁ φυγόπονος,
ὁ κνηρός, ὁ τεμπέλης· ἀντίθ. δουλεύτης· παροιμ.
τοῦ δουλεύτη τοῦ πέδου ὁ θεός ἐνα φωμί καὶ
τ' ἀκαμάτη δύο, —τὸ Μάρτη βῶν ἀργάτες καὶ ἄς
εἶναι οἱ ἀκαμάτες.—ἐκάμαν οἱ καματεροὶ καὶ ἡ-
ῦροι οἱ ἀκαμάτοι, —ἀκαμάτοι καὶ ἂν μὴ λένε, μὰ
καματερὴ ἐγὼ· μαι, —κοιμήσου ἀκαμάτρα μου
καὶ ἡ μοῖρα σου δουλεύει· || κ. ὁ ῥάθυμος, ὁ
βραδύς εἰς τὴν ἐργασίαν του· || κ. ὁ ἀμελής.
ἀκάματος-ον κ. -η-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποκά-
μνων, ἀκαταπόνητος, ἀκούραστος· παρ' Ὀμ.
πάντοτε ἐπὶ τοῦ πυρός· Ἰλ.Ε.4 δαίε' οἱ ἐκ κό-
ρυθος. . . ἀκάματον πῦρ, Ἡσιόδ.Ὀ.747 κεφαλί-
τε καὶ ἀκαμάτῳ χέρεσιν, Αἰολ.Πέρος.901 ἀκά-
ματον δὲ παρὴν σθένος ἀνδρῶν, θαικ.5,25 ἀκά-
ματος ἄλς, Σοφ.Ἀντ.339 γὰν φρόνιμον ἀκαμάταν
ἰδεῖγονον, ἀνεξάντλητος παράγουσαν· || οὐδ.
πληθ. ἀκάματα ὡς ἐπὶρρ.· αὐτ.Ἡλ.164 δν γ' ἐγὼ
ἀκάματα προσμένουσα, Πλούτ.Θησ.δ ἀκάματοι
ἀνθρωποι σωμάτων ῥώμης· || νεώτ. ἀκάματος
ἐργάτης τοῦ καλῆμου,· ἐρευνητής· || ὁ μὴ κε-
κμηκός, καθ' Ἡσ. ὁ ἀκόπιστος· Ἰνν.Αγμ.3 ἀκά-
ματος χεῖρ· || μτθ. ὁ μὴ κάματον ἐπιφέρειν.
ἀκαματοσύνη ἡ κ. ἀκαματοσίς δημ. ἀκα-
μασία βλ. λ.
ἀκαμή-ος-ος-ές ἀκάματος βλ. λ.· σχόλ.Αἰολ.Πρ.324.
ἀκαμίνευτος-ον νεώτ. δημ. ἀκαμίνεστος· ἐπὶ
πληθύνω, κεράμω κτ., ὁ μὴ καμινευθεὶς, ὁ μὴ εἰς
κάμινον εἰσαχθεὶς πρὸς ὀππῶν· || ὁ ἀνεπαρκὴς
ἢ οὐδαμῶς ἐν καμίνῳ φηθεὶς, ὁ ἀφητος.
ἀκαμίνεστος-η-ο δημ. ἀκαμίνεστος βλ. λ.·
|| εἰδ. ἐπὶ ξύλων εἰς ἀσπινθράκων προσωριμῶ-
νων, κ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο ἡ πρὸς τοῦτο κάμινος.
ἀκάμμινατος-ον ὁ μὴ καμμίνω, ὁ μὴ κλείων
τοὺς ὀφθαλμούς· Ἡσ. ἐν λ. ἀκακροδύμικτος.
ἀκαμνος-ον Πάπ. ἀκάματος βλ. λ. ἰ.πιθ.ἔσφ.
γρ. ἀντὶ ἀκάμας).
ἀκαμνή-ος-ος-ές ὁ μὴ καμνητόμενος, ἀκαμ-
πτος· Θεόφρ.Π.Φ.3,10,4. —Ὀρφ.Αργ.173 ἀκαμνὲς
γόνυ· || μτθ.αὐτ.999 ἀκαμνὲς θυμός, Πλούτ.959f
ἀκαμνὲς πρὸς οἰκτον.
ἀκαμνία ἡ ἰων. ἀκαμνίη ἡ ἀκαμφία βλ. λ.· Ἰνν.
Ἀρθρ.55.
ἀκαμνίας Ἡσ. « εὐθὺς δρόμος ἡ δρομεὺς »
πρβλ. Σουῖδ.
ἀκάμμινατος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων κάμπος·
|| ἐπ' κηπευτῶν φυτῶν, δένδρων κτ. ὁ μὴ προσ-
βληθεὶς ὑπὸ καμνῶν.
ἀκάμμιος-ον ἀκαμνίης βλ. λ.· Σοφ.ἀν.988· || μον.
ὁ ἀνευ καμνῶν δρόμος· Φωτ., ΑΒ,Σουῖδ. « ὁ ἐπ'
εὐθείας δρόμος καὶ περιπότος » 2) τὸ οὐδ. ἀ-
κάμμιον εἶδος ἀγωνιολογίας· Ἐπιγρ. ἀρματι ἀκάμ-
μιον Μικίων (ἐκκλησιαι).
ἀκαμμοῦριαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καμμοῦρια-
σμένος, ὁ μὴ ὦν κυφός.
ἀκαμπτόμο-ος-ποδός (ῥ.ῥ.) μτγν. ὁ ἔχων τοὺς
πόδας οἰομέναι ἀκαμπτοὺς· Νόνν.Δ.15,148 ἀκαμ-
πιτοῖσδων ἐλεφάντων.
ἀκαμπτος-ον ὁ μὴ καμπτόμενος, ἀλύσιτος, ἀν-
τιθ. εὐκαμπτος· Πλάτ.Τιμ.748· 2) μτθ. ὁ μὴ ὑπο-
χωρῶν, ἀνένδοτος, ἀμετάτρεπτος· Πινδ.Π.4,72 ἀ-
καμπτοι βουλαί, Εὐρ.Ἰνν.1268 σὺ τὰν θεῶν ἀκαμ-
πιον φρένα καὶ βροτῶν ἄγει, Κύρη, Πλούτ.Λοκ.
|| τὰ πρὸς τοὺς πόδας ἀκαμπταν· || νεώτ. ὁ μὴ
εἰς ἱερείας ἢ θωπείας ἢ κολακείας ἐνδίδων, ἀκλό-
νητος, ἀσυγκλήντος· ἀκαμπτοι γονεῖς.—ἀκαμπτος
δικαστής· 3) ὁ μὴ εἰς τὰ αὐτὰ ἔχων ἐπάνοδον·
Ἐπιγρ. ἀκαμπτος τριβός.

ἀκαμπτόσσωμαι (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος μολα-
κοστράκων τῆς οἰκογενείας τῶν βραχυπόων, ὧν
τὸ δέρμα καλύπτεται ὑπὸ κηλίδος ὡστρακίνης
οὐσίας.
ἀκαμπτός ἑπὶρρ. κ. νεώτ.· σχόλ.Πλάτ.Γοργ.
492 D « ἀγνώος » 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκαμ-
πιον βλ. λ.
ἀκαμψία ἡ κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀκάμπτου
βλ. λ., ἀντίθ. εὐκαμψία· δημ. ἀλμυρία· Ἀριστ.ΖΜ
654 Α ἀκαμψία ἀκανθῶν· || νεώτ. κ. μτθ. ἀ-
καμψία φωνῆς,· χαρακτήρος· 2) νεώτ.φυσιολ.
κατάστασις τῶν μυῶν, ἅμα τῇ διακοπῇ τῆς δι'
αὐτῶν κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, καθ' ἣν ἡ μὲν
ἐγερσιμότης καὶ διασπικτικότης αὐτῶν ἐξαφανίζον-
ται, ἡ δὲ σύστασις γίνεται κολλώδης· || νεκρακὴ
ἀκαμψία μετὰ θάνατον ἀκινητοῦντων τῶν μυ-
ῶν, ἐνεκα σκληρύνσεως τῶν μυῶν ἀκαμψία τοῦ
τραχήλου τῆς μήτρας ἢ δυσχερεία περὶ τὴν δια-
στολήν τοῦ αἵματος τῆς μήτρας, ἐνεκα ἀνεπαρ-
κοῦς ἐλαστικότητος τῶν τοιχωμάτων· || βοταν.
ἀκαμψία τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ τῶν αὐτῶν διαφο-
ρῶν κινήσεις τῶν φυτῶν, ὅταν ταῦτα ἀπομακρυ-
θῶσι τῆς κατὰ φύσιν καταστάσεως καὶ τὰ ἐξω-
τερικὰ ἐρεθίσματα ὑπερβῶσιν ὥρισμένα ὅρια.
ἀκαμψισιά ἡ ἡμ. τὸ νὰ εἶναι τὴν ἀσυντέλειαν,
ἢ ἐν ἡμετέρι καταστάσει ἐγκατάλειψις ἔργου·
2) ἀκαμψιά κ. ἀκαμψισιά βλ. λ.
ἀκαμψιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καμψιμένος, ἀσυντέ-
λεστος· ἀκαμψιστοσίντ' || ἐπὶ καρπῶν, ἄσπρος
|| ἐπὶ ἀγρῶν, ἀνόργωτος, ἀγεωργητος· ἀκάμψιο
χωράφι· 4) ἐπὶ μαλλίνων, ἄκατος· μελλιά ἀκά-
μψια· || ὁ μὴ ἐπιτευχθεὶς· || κ. ὁ μὴ ἐπιτευκτός.
ἀκαν-ος-ῖν ἀντὶ ἀκανος ἀκανῶν· Πλάτος.4, 4,9
ὁ ἀκαν ὁ ἐν τῷ λιβάνῳ ἀπέστειλε πρὸς τὴν κέ-
δρον τὴν ἐν τῷ λιβάνῳ.
ἀκανθεύς-η-ο (τοῦρκ.) δημ. ἀβάπτετος, ἀ-
χάιδετος· ἀφανὸν ἀκανθεύετα.
ἀκάνθη ἡ νεώτ. ζωολ. εἶδος ἡθύος ζωηρίας
ἐρυθροχρῶσου χρωματισμοῦ, οὗ τὸ ραχιακὸν καὶ
τὸ οὐραῖον πτερύγιον ἀποτελοῦνται ἐκ μακρῶν καὶ
σκληρῶν ἀκανθῶν.
ἀκανθα-ης ἡ κ. νεώτ. τὰ βελονοειδῆ ἐκφύματα
τῶν φυτῶν δημ. ἀκάνθι, κεντρί· Ἀριστ.ΖΜ.655 Α19,
Θεόφρ.1,140 ἐν πυκνισαίσι δάτταν τρύσκεκεν ἀκάν-
θαις· 2) φυτῶν ἀκανθώδεις, ἢ ἀτρακτυλλίς, δημ.
γαῖδουράγκισθ· Ὁδ.Ε.328 ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βο-
ρέης φορέσιν ἀκάνθας ἀμ πεδίων, ΚΔΜιστ.7,16
μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ
τριβόλων σῖκα· || εἶδη τοῦ φυτοῦ· ἀκανθα
βασίλικ· Θεόφρ.Αἰτ.Φ.1,10,5 ἀκανθα Ἰνδική·
αὐτ. Π.Φ.9,1,2 ἀκανθα ἀραβική· Διοσκ.3,13 κτλ.
|| ἀκανθος βλ. λ.· αὐτ.3,17· || ἐπὶ τῶν κέντρων τοῦ
ἀκανθασχοῖρου καὶ ἡθύνων τῶν· Ἀριστ.ΖΜ.530 Β'·
3) ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἰδίᾳ τῶν ἡθύνων καὶ τῶν
ὄψων δημ. ἀκάνθα· Ἀριστ.Σφ.969 τραχήλι·
ἐσθίει καὶ τὰς ἀκάνθας· 4) δένδρον τῆς Αἰγύ-
πτου ἀκανθώδες, εἶδος ἀκακίας· ἄλλως ἀκανθα
αἰγυπτία· Ἡρ.2,96 τὰ δὲ δὴ πλοῖα. . . ἐκ τῆς ἀ-
κάνθης ποιεῖμενα, τῆς ἢ μορφῇ μὲν, ἐπὶ ὁμοι-
ότητι τῇ Κυρηναιῶν λωτῶν, τὸ δὲ δάκρυον κάμμι
ἐστί· 5) μτθ. ἀκανθώδες, δύσκολον (ζήτημα),
Ἀρθρ.97D· ὁ ἀρχ. γεκτονικὸν κόσμημα ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν
κισσοκράνων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ· 7) ναυτ. κυρ-
τὸν τεμάχιον ξύλου τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, δημ.
ἀράτα· 8) νεώτ. ἀνατομ. αἰχμηρὰ προεξοχὴ ὀ-
στοῦ πινος· ἀκανθα λαγόνας.
ἀκανθόειρος (τὸ) νεώτ. ζῶα μονοκύτταρα βα-
λάσσια, ἐκ τῶν ἀτελεστέρων τοῦ ζωικοῦ βασιλείου,
ὧν τὸν ὅλγον ἀποτελεῖται ἐκ κυστιδίου, διὰ τὸν πό-
ρον τοῦ ὁποῖου προβάλλουσιν ἀκανθώδεις ἀκτίνες.
ἀκανθόεστηρ-ήρος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχι-
νοδόμων τῶν ἀβρολιματῶν τῶν ἀστριωδῶν, τῆς

οικογενείας τὸν σολαστριδίων, ἐχόντων πλατὺ σῶμα καὶ πόδας πολυαριθμούς μετὰ μακρῶν καὶ σκληρῶν ἀκανθῶν· εἶναι ζῷα θαλάσσια, ἀπαντῶντα παρὰ τὰς Φιλίππιναις νήσους.

ἀκανθάς (ἡ) Πάπ. «ἀκανθα αἰγυπτία» βλ. ἀκανθό 41.

ἀκανθόβλαα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν μελαστοματιδίων, θάμνος αὐτοφυῆς εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν τῆς νοτίου Ἀμερική. **ἀκανθός** Ἡο. «ἀκανθώδες».

ἀκανθοφίππιον (τό) ἡ ἀκανθοφίππιον νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχοειδίων, Ἰθαγενές τῆς Ἰνδομαλαισίας (acanthophippium Blume). **ἀκανθόβωνος** (ὁ) γλῶσσα. τόπος πλήρης ἀκανθῶν. **ἀκανθώεις**-εσσα-εν μτγν. ἀκανθώδης· Νίκ. Θηρ. 638 ἀκανθῶεν πετάλιον.

ἀκανθολή ἀνευ ἔρμην.· Ἡρωδ. ἀν. Ἐπιμ. 227.

ἀκανθόρως-ὁ-άν κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀκάνθας, πλήρης ἀκάνθων, ἐπὶ πινος ἰχθύος· Ἀριστ. Ζ1.62B 1ῶ. ἡ νεώτ. γεν. ὁ ἔχων ἀκάνθας· δημ. ἀγκοθερός, ἀγκοθιάρικος.

ἀκανθοφόρος-ον μτγν. ἀκανθοφόρος βλ. λ. **ἀκανθία** (ἡ) νεώτ. γένος ἐντόμων ἡμιπτερῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν λεπτοποδιῶν, ἐχόντων μακρὸν καὶ ἀκανθώδες ρύγχος (acanthia). 2) ἀκανθία τῆς κληνῆς ὁ γνωστὸς καρπὸς (acanthia leustaria).

ἀκανθίαις (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος καρχορίου· Ἀριστ. Ζ1.565 Α 29. ἡ νεώτ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν σπινικιδίων, ἐχόντων ἰσχυρὰ ἀκάνθαν ἑμπροσθεν ἐκαστοῦ τῶν δύο ραχιαίων πτερυγῶν· 2) εἶδος τέττιγος, φθοντῆς ἐν ἀκάνθαις· Αἰλ. Ζ10.44· 3) ἀσφόραγος βλ. λ.· Παυλ. Ι. 247.

ἀκανθίαις μελανίζουσα (ἡ) νεώτ. Ιατρ. δερματοπάθεια σπανία, χαρακτηριστικὴ ἐκ θηλωμάτων ὑπερπλασίας τῶν πτυχῶν τοῦ δέρματος μετὰ μυρμηκωδῶν ἐκθλαστήσεων, προσδιδομένων εἰς τὸ δερματὴν ὅφιν ἐξηραμένου φλοιοῦ δένδρου εἰς δὲ τὴν ἀφὴν ἐντύπουν ὡς ἀπὸ ξέστρου.

ἀκανθία (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκονέμια φυτῶν ἐκ τῶν συμπετάλων χυλάνθων, περιλαμβάνουσα εἶδη ποικίλα ἢ θαμνώδη, τὰ πλεῖστα φυόμενα εἰς τὰς θερμὰς χώρας· 2) νεώτ. ζωολ. κ. ἀκανθιά-δαι ἔντομα ἑτερόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν μυρμηκῶν καὶ τῆς οἰκογενείας τῶν κορέων, ὧν τὸ στόμα, ἐπιμυκνόμενον πρὸς τὰ ἔμψους, καταλήγει εἰς ρύγχος ἢ προδοκίδια, δι' ἃς κεντῶνται τὰ ζῷα, ὅπως ἀπορροφῶσιν τὸ αἷμα τῶν.

ἀκανθίδιον (τό) νεώτ. ὀνοκορ. τοῦ ἀκανθα μικρὰ ἀκάνθα· δημ. ἀγκάθι, ἀγκοθάκι.

ἀκανθίζω μτγν. κ. νεώτ. συλλέγω ἀκάνθων ἀπὸ τόπου τινός· δημ. ξεγκοθιάζω· 2) νεώτ. πληρῶ ἀκάνθων· δημ. ἀγκοθιάζω· 3) νεώτ. κεντῶ δι' ἀκάνθης· ἢ μτφ. ἐνοχῶ.

ἀκανθίως-ή-όν μτγν. ἀκανθώδης, πλήρης ἀκανθῶν· Θεοφρ. Αἰτ. Φ 4.6 ἀκανθίῃ φύσει.

ἀκανθίλλης-ιδος (ἡ) δ.γ. τοῦ ἀκανθυλλίς βλ. λ. 2).

ἀκανθίση (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς τάξεως τῶν προσοδραγγίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν πορφυριδίων (acanthine).

ἀκανθίστιον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς τάξεως τῶν τελοστέων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀκανθοπερυγίων, ἐχόντων δερμα οἰοῦν γυμνὸν καὶ ἀπαντῶντων εἰς τὴν Ἐρυθρὴν Θάλασσαν.

ἀκανθίνος-ή-ον ὁ ἐξ ἀκάνθων πεποιημένος· ΚΑΜάρι. 15, 17 περιπλάσσειν αὐτὸν πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον· ἢ μτφ. ἀκανθώδης, δίσκολος, τροχός· Ἀνακρέων. 53, 12 ἐν ἀκανθίνῳ ἀκαρπίστ· 2) ὁ ἐκ τῆς αἰγυπτικῆς ἀκάνθης, εἶδους ἀκακίας, κατεσκευασμένος· Ἡρ. 2, 96 Ιατὴ ἀκανθίνῳ χρέανται· ἢ κ. ὁ ἐκ τοῦ εὐατερικοῦ φλοιοῦ τοῦ φυτοῦ ταύτου πεποιημένος· Στράβ. 3, 510 τὰ ἀκάνθια (ὑφάσματα)· πρβλ. αὐτ. ὁ δένδρον ἐξ

ἀκάνθης φλοῖον ἀρῆναι ἐξ οὗ ὑφάσματα γίνονται κάλλιστα· 3) εἶδος ἀκάνθης· Διοσκ. 4, 81 ἀκάνθινος πάππος.

ἀκάνθιον (τό) μικρὰ ἀκάνθα, ἀγκοθάκι· Ἀριστ. Ζ1.56B 19· 2) μτγν. εἶδος ἀκάνθης, γαδουράγκοθο. **ἀκάνθιος**-ιδος (ἡ) εἶδος πτηνοῦ, ἡ καρδερῖνα ἢ ὁ σπίνος· Ἀριστ. Ζ1.618B 31, Θεοκρ. 7, 141 α ὁ ὅλος γυν... βῆταν τρύζεσκεν ἀκάνθιος. ἀκάνθιον κόρυθος καὶ ἀκάνθιος, ΕΜ «στραυβιον ἐν ταῖς ἀκάνθαις καθήμενος» ἢ νεώτ. πτηνὸν ὀδόντων τῆς οἰκογενείας τῶν σπιγιδίων, διακρινόμενον διὰ τὸ λεπτόν καὶ εὐκίνητον σῶμά του, τὰ κωνικὸν καὶ λίαν ὀξύ κατὰ τὸ ἄκρον ράμφος, τὸ ἀνεπτυγμένας πτέρυγας καὶ αὐρὰν καὶ τὸν λαμπρὸν καὶ παικλιώτατον χρωματισμὸν του. Διαιτᾷται κατὰ προτίμησιν εἰς ἀραιὰς καλλιεργημένας ἐκτάσεις καὶ ἀκάνθωδεις τόπους, εὐκόλως ἐξημεροῦται, καὶ διὰ τὸ κελεύθου του εἶναι περιζήτητον· 2) φυτὸν ποώδες, ἐτήσιον, εἶδος ζιζανίου· ἄλλως πορ' ἀρχ. ἡγνίρων κ. νεώτ. βοταν. σπινέκιον τὸ κοινὸν· δημ. μαρτάτικο κ. μαρτάκος· Καλλ. παρὰ Πλιν. ΦΙ 25, 168.—Διοσκ. 3, 13 ἐκάνθα ἀραβική· 3) Γαλ. 17, 666 «κάνθος».

ἀκάνθιος (ὁ) νεώτ. ραβδικὴ κρυστάλλωσις τοῦ ὀρυκτοῦ ἀργυρίτου.

ἀκάνθιων-ονος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκάνθοχοιρος· δημ. σκανιζόχοιρος· Γαλ. 12, 423 ἢ νεώτ. οἰκονέμια θηλαστικῶν τρωκτικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ὑστρίδων, ὧν τὸ σῶμα παχύ καὶ μικρὸν καλύπτεται κατὰ τὰ νῦα ὑπὸ τριῶν σκληρῶν καὶ ἀκανθωδῶν, ἡ δὲ κεφαλὴ ἀπολήγει εἰς βραχὺ καὶ ὀξύ ρύγχος καὶ οἱ πόδες εἶναι βραχύτατοι.

ἀκάνθοδάτης (ὁ) σκαμπτικός ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, ὁ διὰ μέσου ἀκάνθων βαδίζων· ΑΠ ΙΙ, 322 ἀκάνθοδάται σήτες ἢ θηλ.· αὐτ. 7, 198 ἀκάνθοδάτην ἀκρίδα.

ἀκάνθοδελλα (ἡ) νεώτ. εἶδος βδέλλας, ζώσης παρασπηκῶς ἐπὶ τῶν ἰχθύων (acanthodella pedicula).

ἀκάνθοειλής-ους-ές μον. ὀξύς ἐνεκα τῶν ἀκάνθων, τροχός.

ἀκάνθοείος-ον νεώτ. ὁ ζῶν ἐν ἀκάνθαις ἢ παρὰ τὰς ἀκάνθας· ἄλλως ἀκάνθοειφας.

ἀκάνθοελαστός-ον μτγν. ὁ ἀκάνθας βλαστάνων.

ἀκάνθοδερριον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος πλατυελμίνων σκαλίκων τῆς τάξεως τῶν κεστωδίων, παρὰσιτον τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἰχθύων (acanthodermium).

ἀκάνθοδόλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκδόλλων, ἐκφύων ἀκάνθας· Νίκ. ἀν. 74, 9 ἀκάνθοδόλον ῥόδον· 2) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐξαγωγῆς ἀσπαρίων ἢ ἀκάνθων (πιθὸν. ἐαφ.γ. ἀντὶ ἀκάνθοδόλος ἐν Παυλ. Αἰγ. 6, 321).

ἀκάνθογλωσσος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἐν τῶν ἀτελεστάτων θηλαστικῶν τῆς τάξεως τῶν μαρμωμάτων, νυκτοδόν, ζῶν ἐν Νεφ. Γαλίνεα, ἔχον τὸ σῶμα χαμηλόν, τοὺς πόδας βραχείς, τὸ ρύγχος προτεταμένον καὶ φέρων μεταξὺ τῶν τριῶν τοῦ δέρματος ὡς καὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς γλώσσης πολυαριθμὸν κερατίνων ἀκάνθων.

ἀκάνθοδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σαυρῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν σχιζογλώσσων, ὧν οἱ δάκτυλοι τῶν προσθίων καὶ ὀπισθίων ποδῶν φέρουσι κατὰ τὰ ἄκρα σπειρὰν οἰοῦν δόντων ἀκάνθωδων (acanthodactylus).

ἀκάνθοδέρη (ἡ) νεώτ. ζωολ. βλ. ἀκάνθοδερος· **ἀκάνθοδερμο** (οἱ) νεώτ. παλαιοντολογικὸ ἰχθυόεις τῆς τριταγενεῶς περιόδου.

ἀκάνθοδερριος (ὁ) κ. ἀκάνθοδέρη νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων καλεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν κεσομυκιδίων, φερόντων μακροτάτας κεραίας

καὶ ἐνδιαπωμένον ἐπὶ δρυὶν καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην [acanthodermis]. 2) γένος ἀρθροπόρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν πλασμειδῶν.

ἀκανθόδωρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς Νέας Κалηδονίας καὶ Μαδαγασκάρης, ὃν τὸ σῶμα καλύπτεται ὑπὸ τριγωνικῶν τριχῶν.

ἀκανθοειδής (ἡ) νεώτ. οἰκονέμια φυτῶν.

ἀκανθοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁμοιοσ με ἀκανθῶν.

ἀκανθόκαρπος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἢ παράγων ἀκανθώδη καρπὸν || κ. ὁ φέρων ἀκανθῶδες καρπός.

ἀκανθόκεντρος-ον μιν. ὁ κεντρὸν ὡς ἀκανθῶ.

ἀκανθόκερκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακον τῆς τάξεως τῶν κλοδοκερκῶν.

ἀκανθόκερας (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων πενταμερῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν πλατυκερκῶν [acanthocerata], ὃν τὸ ἐπίμηκες σῶμα, ἐκτενιζόμενον πρὸς τὰ ὀπισθεν, καταλήγει εἰς ἀκανθῶν· εἶναι λίαν ἐπιβλαβὲς εἰς τὰς ρίζας τῶν ποσῶδων φυτῶν καὶ εἰς τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς. 2) γέν. διπτέρων ἐντόμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν πλατυκερκῶν τῆς ὁμάδος τῶν τετραμερῶν.

ἀκανθοκάλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. τάξις σκωλήκων, ζώτων παρασσιπικῶς εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλήνα διαφορῶν [ζῶων | acanthocera].

ἀκανθόκινος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν περαιοκυιδῶν, ἐχόντων σῶμα ἐπίμηκες καὶ ζώντων ἐντὸς οἰσμοῦ δένδρων [acanthocinus].

ἀκανθόκλαδος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων κλάδους ἀκανθώδεις.

ἀκανθόκορμος (ὁ) νεώτ. κορμὸς ἀκάνθης || κ. κορμὸς ἔχων ἀκάνθας.

ἀκανθόκουστις-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἐν τῶν ἀτελεστοτάτων πρωτόζῳων τῆς τάξ. τῶν ἡλιοζῳῶν [acanthocystis].

ἀκανθολαβίς-ιδος γλωσσ. βλ. λ. ἀκανθολάθος.

ἀκανθολάθος (ὁ) γλωσσ. κ. ἀκανθολαβίς ἐργαλεῖον πρὸς συλλογὴν ἀκανθῶν.

ἀκανθολειμνω-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μολυβδαίνειδῶν.

ἀκανθολογέω-ω νεώτ. συλλέγω ἀκάνθας || μτφ. ἐξελέγχων καταγράφω σφάλματα γλωσσικά ἢ λογικά γραπτῶν πινος.

ἀκανθολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. συλλογὴ ἀκανθῶν || μτφ. καταγραφή σφαλμάτων γραπτῶν πινος. 2) ἡ περὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιστημονικὴ γνῶσις.

ἀκανθολόγος-ον ΑΠ ὁ συλλέγων ἀκάνθας || μτφ. μικρολόγος, ἐπικριτικὸς συζητήτης. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀκανθολογίαν.

ἀκανθόμετρα (τὰ) νεώτ. ἀκανθάρια βλ. λ.

ἀκανθόμειλον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἀγκαθόμειλο ὄνομασιν τοῦ δηλητηριώδους ἀντιασθησιακοῦ φυτοῦ στραμωνίου ὡς καὶ τοῦ καρποῦ του, ἄλλως τὰτουλας ἢ τὰτάλας ἢ πορδόκορρα.

ἀκανθονίβια (αἱ) νεώτ. ὁμοιογένεια πρωτόζῳων τῆς τάξεως τῶν ἀκτινοζῳῶν [acanthonidae].

ἀκανθόνωτος (ὁ) 'Ησ. εὐ ἔχινος.

ἀκανθονηλὴ 'Οδυσσεύς ὁ ὅπ' ἀκάνθης ἡθῶς πληγῆς ἀμηρικῆς ἥρας 'Οδυσσεύς | ὄνομα ἀπολεισθείσης τραγωδίας τοῦ Σωφοκλέους.

ἀκανθοπεριγίω νεώτ. ζωολ. ἡθῶς τῆς τάξεως τῶν τελεοστῶν, ὃν πολλοὶ ζῶσις εἰς γλυκεῖα ὕδατα ἔχοντες τὸ ραχιαῖον πτερύγιον με ἀνθεκτικὰ ἀκάνθας, ὡς ἡ πέριχ, ὁ σκόμβρος, ὁ λάβραξ κ. ἄλλοι πλεῖστοι τῶν ἑδωδύμων.

ἀκανθορρίζα (ἡ) νεώτ. ρίζα ἀκάνθης.

ἀκανθός (ὁ) εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, οὗ τὸ φύλλον ἐμμήθησαν πρὸς κόσμον τοῦ κορινθιακοῦ κίονοκράνου | 'Αριστ. φ. ἀπ. 269, — 'Θεόφρ. λ. 55 ἄγρος ἀκανθῶ.

Διοσκ. 3, 17 ἀκανθῶ ἀγρία. 2) ἀκανθώδεις δένδρον τῆς Αἰγυπτῶν, ἀκακία | ἄλλως ἀκανθῶ βλ. λ. 3) 'Ησ. περιφράγμα ὑφασμένου.

ἀκανθοσίκευς (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν καλοκυιδῶν, φυόμενον εἰς Ἀσσυρίαν καὶ Ἀγγλῶν [acanthosicya Veitn.].

ἀκανθόσπερος-ος (ὁ) νεώτ. σπέρμα ἀκάνθου.

ἀκανθόσπευς (ὁ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βρομελειοειδῶν, ἰθαγενὲς τῆς Βραζιλίας.

ἀκανθόσπερης-οὐς-ές κ. νεώτ. ἐπὶ ἡθῶς, ὁ ἔχων ἀκανθώδη ὕλην | 'Αριστ. λ. ἀπ. 295. 2) νεώτ. ὁ δι' ἀκανθῶν ἐστεφανωμένος.

ἀκανθόσπωμα (τὸ) νεώτ. γένος ἡμιπτέρων ἐντόμων τῆς ὁμάδος τῶν δεινδροκόρων, φερόντων εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματος ἀκανθώδη ἀπόφυση [acanthosoma].

ἀκανθόστροφος-ον μτγν. ὁ ἀκάνθας τίκτων.

ἀκανθόστροφος-ον νεώτ. ἐπὶ χερῶν ἐκτάσεων, ὁ τρέφων ἀκάνθας.

ἀκάνθουρας (ὁ) νεώτ. ζωολ. εἶδος ἀκανθοπερῶν ἡθῶν, ποσφάγων, ζώντων εἰς τὰς ἀκάνθας τῆς Ν. Ἀμερικής κ. τῆς Ἀφρικής. 2) γένος ἐντόμων κολεοπτέρων, οὗ τὸ εἶδος ἡμιπτέρους ἀπαντᾷ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ὡς κάνθαρος ἐν ἀγροῖς κατὰ τὸν Μάιον.

ἀκανθοφαγέω-ω μτγν. τρώγω ἀκάνθας.

ἀκανθοφάκος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων ἀκάνθας | 'Αριστ. Ζ. 592 Β 30 ἀκανθοφάγα ζῷα.

ἀκανθοφίλος-ον νεώτ. ὁ ζῶν ἐν ἀκάνθας, ὁ πλησίον ἀκάνθων συνήθως φυόμενος.

ἀκανθοφίως-εως (ἡ) νεώτ. ὅφιν δηλητηριώδους τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Γουίνεας, φέρων εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς ἀκανθώδη προεξέχην ἄλλως ἀκανθοφόρος ἔχινος [acanthophis antareticus].

ἀκανθοφολίη-ικος (ὁ) νεώτ. γένος φωνίκων τῆς Μαδδαγασκάρης [acanthophloeis H. Wendl.].

ἀκανθοφώμα-ω μτγν. κ. νεώτ. φέρω ἀκάνθας.

ἀκανθοφόρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἀκάνθας | Νόνν. Δ. 13, 42 ἀκανθοφόρος ἔχινος. 2) ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ παράγων ἀκάνθας.

ἀκανθοφρακτεῖν (τὸ) νεώτ. ὑποδιαίρεσις τῆς τάξεως τῶν ἀκανθῶν βλ. λ. [acanthophracta C. A. Meyl.].

ἀκανθοφρέω-ω μτγν. φθώ, παράγω συνήθως ἀκάνθας | Διοσκ. 3, 18 β. γ. λ.

ἀκανθοφύλλον (τὸ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν καρποφυλλοειδῶν, φυόμενον εἰς ἔληρος ἐρήμους τόπους [acanthophylla C. A. Meyl.].

ἀκανθοφύλλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀκανθώδη φύλλον, λεγ. ἐπὶ φυτῶν.

ἀκανθόχοιρος (ὁ) 'Ησ. νεώτ. ζωολ. ἔχινος ὁ χερσαίος, δημ. σκανθόχοιρος.

ἀκανθόω-ω μτγν. καθίσταω τὴν ἀκανθώδεις, 'Θεόφρ. Π 7, 62 φύλλον ἀκ- || μτφ. σμαί γίνεσθαι ἀκανθώδεις Σουίδ. ἀκανθώμενα (φυτὰ).

ἀκανθώλης-ιδος (ἡ) τὸ μικρὸν πτηνόν, ἡ ἀκανθίς βλ. λ. δημ. σπαθί, καρδερῖνα | 'Αριστ. Ζ. 593 Δ 13. 2) ὁ ἄγριος ἀσπάραγος.

ἀκανθώλης-ους-ές κ. νεώτ. ὁ πλῆρης ἀκανθῶν, ὁ ἔχων ἀκάνθας | 'Ηρ. 1, 126 ἦν γὰρ τῆς χάριτος τῆς Περσικῆς ἀκανθώλης, 'Αριστ. Πρ. 907 Α 22 τὸ ῥόδον ἀκανθώδες || ἀκανθῶρος | 'Αριστ. Ζ. 490 Β 28 ἀκανθώδες τριχῆς. 2) μτφ. λουκ. Νεκρ. Δ 10, 8 λόγοι ἀκανθώδεις || νεώτ. μτφ. δυσχερῆς, πολὺπλοκος | ἀκανθώδεις ἔζητμα.

ἀκανθῶν-ωνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκανθῶν βλ. λ., τόπος πλήρης ἀκανθῶν δημ. ἀγκαθῶνας, ἀγκαθότοπος | 'Νόνν. 'Ηρωδιαν.

ἀκανθῶτης-ή-ον κ. νεώτ., δημ. ἀγκαθῶτης ὁ ἔχων ἀκάνθας, ἀκανθώδης βλ. λ. | Εἰς ἀκανθῶτη ἀπέφυσας || νεώτ. κ. ὁ ἐκφυῶς.

ἀκάνθωφ-ωπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὄνομασιν ἐντόμων πινῶν καὶ ἡθῶν, ὃν αἱ σφαιρικαὶ κοχλῆαι περιβάλλονται ὑπὸ λεπτῶν ἀκανθῶν.

ἀκανθίζω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς ἀκανθόν βλ. λ. | 'Θεόφρ. Π 4, 6, 10.

ἀκάνιον [τό] ὀνοκ. τοῦ ἀκανός βλ. λ. μικρά ἀκανθα· δημ. ἀγκάθι κ. ἀγκοθάκι· Ἡσ. « ἀκάνιον ἀκάνθιον ».

ἀκάνονιστος (-η-οῦ) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἐκκλ. φρασολογίᾳ ὁ μὴ κανονικός, ὁ κατὰ παράδοξιν τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας λεγόμενος ἡ γινόμενος· ἀκάνονιστα δογματίζει [ἐναντία πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνας δόγματα ἀποφαίνεται]· Κίριλλ. Ἀλ. 141 C ἀκάνονιστα βιβλία· 2) κ. δημ. ὁ μὴ κανονικός, ὁ ἀνευ μέτρου ἢ ρυθμοῦ λεγόμενος ἡ γινόμενος, ὁ ἀκατάστατος· Σοῦβ. ἈΒ, ΕΜ « ἄρρυθμος »· νεώτ. ἀκάνονιστος στιχουργία (καθ' ἣν οἱ στιχοὶ διαδέχονται ἀλλήλους ἀνευ συμμετρίας), δημ. ἡ ὕλη τοῦ βιβλίου εἶναι ἀκάνονιστη [ἀσύμμετρος ὡς πρὸς τὴν ἐκτασὴν ἢ τὴν σειρὰν τῶν κεφαλαίων]· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διευθετηθείς· τὸ ζήτημα παραμένει ἀκάνονιστον [ἀνεπιλυτόν, ἐκκρεμές]· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λυγαρασμῶν, ὁ μὴ τακτοποιηθείς, ὁ ἀνεκκοιδορίστος· || κ. ὁ μὴ ἐξοφληθείς· ἔχεις ἀκόμη τὸ λογαριασμό σου ἀκάνονιστο· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ κοινῆς συμφωνίας παραδεκτὸς γενόμενος, ὁ μὴ συνωμολογημένος· ἔχομε τὸν νόμιμον ἀκάνονιστο· 6) δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν ἐπεβλήθη ὕπὸ τοῦ πνευματικοῦ κανὼν, τιμωρία διὰ σοβαρὸν ἁμάρτημα· || γυν. κ. ὁ μὴ τὴν πρᾶσιν ὡσαν τιμωρίαν διὰ παράπτωμα ὑποστάς.

ἀκάνονιστως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ., δημ. ἀκάνονιστα, κατὰ τρόπον ἀκάνονιστον βλ. λ., οὐκ κανονικῶς· Βασίλ. 4, 681 Δ.

ἀκανός [ός] μτγ. εἶδος ἀκάνθης || ἡ ἀκάνθω-δης κεφαλὴ καρποῦ τινος

ἀκανώδης-ους-ες ὁμοιος πρὸς ἀκανὸν βλ. λ.· Θεοφρ. 14 I, 10, 6 τὸ τῶν ἀκανώδων γένος.

ἀκαος-η-ο κ. **ἀκαγος** κ. **ἀκαγος** δημ. ὁ μὴ κακούμενος ἀκαυστος, ἀκαφτος· || ὁ μὴ δυνάμενος να καὶ ἡ ὁ κακός, δυσχερὲς καίμενος· πολυβράχην κ. εἶν' ἀκαγὸς τὰ κάρβουνα· || κ. μτφ. ἀκαος ἀπὸ τοῦ χάρος, —δ. 101στ. ἀκαπν ἔγκας τὴν καρδίαν μ' ἀκαφῆς κάσιπαι ἄλλη | καὶ οὐ γελᾷς καὶ χαίρεσσ'· κ. ὁ νοῦς σου δὲν τὸ βάλει.

ἀκαπάκωτος-η-ο [τουρκ.] κ. **ἀκαπάκος**-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων καπνὰ, σκέπασμα, ἀκόλυπτος· **τέντης** κ. **ἀκαπάκωτος** —ἀκαπ- ρολόγ.

ἀκαπάρωτος-η-ο κ. **ἀκαπαρίσματος** δημ. ὁ μὴ καταρῶμενος, διὰ τὸν ὅποιον δὲν ἐδόθη καπάρω, ἄρραβων, προκαταβολή, ἐς ἐγγύσις.

ἀκαπῆλευτος-ον μτγ., μων. κ. νεώτ. ἀπηλλαγμένος καπῆλειος, εἰλικρινής· Συνέσ. Ἐπιστ. 49 ἀκαπῆλευτον ἕθνος Φώτ., ἈΒ, Σοῦβ. «ἀκαπῆλευτον ἔθλον, καθάρων, ἀραδιοῦργητον»· || νεώτ. ἐκείνος, οὗ δὲν ἐγένετο καπῆλειος, αἰσχρὰ ἐκμετάλλευσ· οὐδὲν ἱερὸν ἡ δαιον ἀφῆκεν ἀκαπῆλευτος.

ἀκαπῆλως-ον μτγ. ἀκαπῆλευτος βλ. λ.· Στράβ. 513 βίος ἄπλοδς καὶ ἀκαπῆλως.

ἀκαπιστρωτός-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων καπίστρι, περιστόμιον δερσίνον, ὅλλως ἐκαπιστρωτός.

ἀκαπλῆστος-η-ο [τουρκ.] δημ. ὁ μὴ καταπλῆστος, ὁ μὴ ἔχων καπλῆμα, ἐπένδυσις· πά- λωμα ἀκαπλᾶντιστο.

ἀκαπνῖν [τό] μων. ἀκαπνιστὸν βλ. λ.· Πρόδρ. [ἐκδ. Ηεα-Ρεγα.] 3, 151 καὶ μέλει ἐκ τοῦ ἀκαπνῖν.

ἀκαπνιστός (-η-οῦ) μτγ. ἐπὶ τοῦ μέλους, τὸ φ' αὐτοῦ, ἀνευ πίεσεως ἀπολυόμενον ἀπὸ τῶν κη- ρηθῶν ἄλλως ἄπυρον· Στράβ. 400 Α τὸν δὲ μέλι- τος.. πολὺ βελτίστην φασὶ τὸ ἐν τοῖς ἀργυρίοις, ὁ καὶ ἀκαπνιστὸν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς σκευασίας· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ κα- πνοῦ ἔχων, ἀκαπνιστός· ἀκαπνιστὰ λουκά- ρισκα, φάρια· 3) ἐπὶ τοῦ ἐκ φύλλων νικητικῆς πα- ρασκευαζομένου καπνοῦ, ὁ μὴ καταναλωθείς· **ἀκαπνιστὰ ταγῖρα**· || κ. ὁ λόγος κακῆς ποιότη-
τος·

τος· **δυσάρεστος** διὰ τὸ καπνισμα· **ἀκαπνιστὰ** εἶναι αὐτὰ τὰ **ταγῖρα**· || μὴ καταναλωσίμος.

ἀκαπνός (-η-οῦ) ὁ ἀπηλλαγμένος καπνοῦ· Ἰηθ. Διαπ. 65 σκέλη ἀκαπνός· || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παραγών καπνόν· **ἀκαπνὰ ἔθλα** (τὰ ἔθρα)· || φρ. ἐν Καλλ. ἀπ. 53Ρ **ἀκαπνα γὰρ αἰὲν ἀοιδοὶ θύομεν** [θύομεν ἀνευ πυρὸς ἱδικοῦ μας, ζῶμεν ἀλλοτρίᾳ θυσίᾳ]· || νεώτ. **ἀκαπνός πυρτίς**· 2) δημ. **ἀκαπνο σπῆτι** [ὅπου δὲν μαγειρεύουν ἐνεκα πενί-
ας, φτωχὸ], φρ. **ἐμμενα ἀκαπνός** [ἐμμενα χωρὶς καπνὸ, χωρὶς ταγῖρα]· 3) δημ. **ἀκαπνα μέλι**, βλ. ἀκαπνιστός.

ἀκαπνωτός-αν ἀπηλλαγμένος καπνοῦ.

ἀκαρπα ΕΜ, —Ἡσ. «τὰ ἀκῆλη Κρήτες».

ἀκαρπῆδόκητος-ον μτγ. ἀπροσδόκητος.

ἀκαρπν Ἡσ. «τυφλόν».

ἀκαρπατόμητος-ον νεώτ. ὁ μὴ καρπομηθείς, οὐκ ὄντως δὲ ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ διὰ τῆς λαμψιότητος.

ἀκαρπῖα [ή] νεώτ. ἡ παντελὴς ἀπουσία καρδίας παρατηρούμενη εἰς θυσιγενῆ νεογνά.

ἀκαρπίος-ον μτγ. ὁ μὴ ἔχων καρδίαν· Πλούτ. Καίσι. 63 ζῶων ἀκαρπίαν· 2) ὁ μὴ ἔχων καρδίαν γενναίαν, ἀτόλμως, δειλός· 3) ἐπὶ ζώου, τὸ μὴ ἔχον ἐντερίωνην, στερεόν, συμπαγές· Θεοφρ. 1Φ 3, 12, 1· 4) νεώτ. ἱστρ. **ἀκαρπίον** τεραταγενές ἐμβρύον ἀνευ καρδίας.

ἀκαρπῶς-η-ον δημ. ὁ οἰσινεῖ ἀνευ καρδίας, ὁ ἀπαληγνός, σκληρός· εἶναι ἀκαρπῶς, δὲ λυπᾶ-
ται, δ. τραγ. ἀκαρπῆ ναι ἡ ἀγάπη μου καὶ δι-
χως ψυχῶνάνα.

ἀκαρπῆστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἱερῶς, ὁ θα-
πτόμενος ἐκτάδην καὶ οὐκ καθήμενος ἐπὶ καρέ-
κλας, Ἐπίρρ. ἀκαρπῆστα.

ἀκαρπῆς Ἡσ. «ὀλοσχερῶς».

ἀκαρπῆτος-ον ΑΠ Ἐπιγρ. ὁ ἀνευ κεφαλῆς.

ἀκαρπῆς-ους-ες ΑΒ «βραχὺς, ὀξύς, ὃν αὐχ οἶόν τε κείρειν. Διπλῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικῶς καὶ ὀνομαστικῶς, ὅταν ἀκαρπῆς χρόνος, καὶ τῷ ἀ-
καρπῇ, καὶ τὸν ἀκαρπῆ· καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκαρπῇ ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως»· βραχύντος, ἐλάχιστος, συνήθ. ἐπὶ χρόνῳ· Ἀριστοτ. Σφ. 701 οὐκ ἀπαλαύσεως πλὴν ταῦθ', ὁ φέρεις ἀκαρπῆς [ἡ ἀκα-
ρπῇ] (γὰρ μὴ στιγμή)· || οὐδ. πληθ. ἀκαρπῇ ὡς ἐπίρρ. συνήθ. μετ' ἀρνήσεως· αὐτ. 541 οὐκέτι..
χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκαρπῇ [οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον, οὐδὲως], Δημ. 1223, 28 δρομένοιο δὲ μοι ταῦτα, ἀπεκρινάτο μοι διτι οὐδ' ἀκαρπῇ θανέισθην· || μτγ. ἐν ἀκαρπῇ χρόνῳ ἡ μόνον ἐν ἀκαρπῇ ἡ ἐν ἀκαρπῇ χρόνῳ [ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, στή στιγμή]· 2) ἀ-
καρπῆς [τό]· Πλούτ. 5, 100 Ἡσ. θακτύλιος τοῦ μι-
κροῦ θακτύλου.

ἀκαρι-εως [τό] κ. **ἀκαρίς**-ιδος [ή] νεώτ. παρ-
σιτικὸν ζῴδιον ἀραχνοειδὲς ἀπομυζητικόν, ζῶν ἐπὶ ζῶων καὶ φυτῶν. Τὰ ἀκάρια [acarina], μόλις διακρινόμενα διὰ γινόμενὸν ὀσθαλοῦ ἢ μόνον διὰ μικροσκοπίαν, ἄλλα μὲν ζῶων ἐλευθέρω, τρεφόμε-
να ἐκ τεθνηκυίας ζωῆς ἡ φυτικῆς οὐσίας, ἄλ-
λα δὲ, τὰ καὶ σημαντικώτερον, ἐπὶ ζῶων καὶ φυ-
τῶν, λῖαν πολλαπλασιασζόμενα καὶ νοσογόνα· εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀκαρι τὸ σαρκοκόπιον φέρων τὴν
φώραν, εἰς τὰ κατοικίδια ζῴα πολλὰ εἶδη ἀκαρί-
ων, ὅλον αὐ δερματοφάγοι, αὐ δερματοσκόπται, αὐ
κρότῳνας [τομιοῦραι], καὶ εἰς τὰ φυτὰ αὐ φυτό-
πται, εἰς δὲ τὰ ἄλγερα αὐ ἀμυλόπται, καὶ εἰδ. εἰς τὸν τυρὸν ὁ τυρόγλυφος, ὁ παρ' ἀρχ. ἀκαρί, δημ. πέτακας ἡ πετάκι. Τὰ γνωστὰ εἶδη ἀκαρίων
ὀυβεραλῶνται διὰ ἐνσώκιστος.

ἀκαρί [τό] ἡ ἀκαρί τὸ ἐκ τοῦ παρασιτικοῦ ζῴ-
διου ἀκαρί βλ. λ. εἰδικῶς προσέβαλλον τὸν τυ-
ρὸν, τυρογλύφος, πέτακος· Ἀριστοτ. Ζ15, 32 ἐλάχι-
στον τῶν ζῶων ἐπὶ κηρίῳ δὲ γίνεταί παλαιού-
μένῳ κηρίῳ ἔσφ. γ. ἀντὶ τυρῷ].

ἀκαρίαῖος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν ἀκαρεῖ, λίαν ταχέως, ἐν βροχυτάτῳ χρόνῳ γινόμενος· Δημ. 129,3 ἐκεῖσε μὲν γε ἀκαρίαῖος ὁ πλοῦς, Φιλῶδ. Οργ. 80 W. **ἀκαρίαῖως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκαρίατον βλ. λ., τάχιστα· νεώτ. ἡ εἰδησις μετεδόθη ἀκαρίαῖως,—τὸ πῦρ διεδόθη ἀκαρίαῖως. **ἀκαρίασις**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ τῶν παρσίτων ἀκαρίων βλ. λ. προσβολή, παρσιτικὴ πάθησις τοῦ δέρματος τῶν ζώων ἢ τῶν φύλλων τῶν φυτῶν. **ἀκαρίδιον** (τὸ) νεώτ. σπαν. χρ. ἀντὶ ἀκαρί βλ. λ. **ἀκαριοφοδία** (ἡ) νεώτ. παθολογικὸς φόδος πρὸς παρσίτα, παρσιτοφοδία. **ἀκαρίς**-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ ἀκαρί βλ. λ. **ἀκαρνα** (ἡ) μτγν. εἰδος ἀκάνης· || 'Hσ. ἐδάφνη' || νεώτ. γέν. φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων, συγγενὲς πρὸς τὰς ἀγριαγκινὰς (βεατνα ΑΠ. I). **ἀκάροας** 'Hσ. «λάδροα» | ἀμυρίδ. I. **ἀκαροδωμάτια** (τά) νεώτ. κοιλότητες φυτῶν τι-
νων, ἐν αἷς ζῶσιν ἀκαρία, παρσίτα τοῦ δέρματος. **ἀκαροσπῆριον** (τὸ) νεώτ. γένος φυτικ. λειχίνων. **ἀκαρνα** ἐπίρρ. μτγν. κ. δημ. ἀνευ ἀποτελέσματος, ἀτελεσφορήτως· 'Ισιδ. ἀκαρνα λυττάν· || κ. δημ. ἀκαρπο ἀγωνίστηκε γιὰ τὸ καλὰ. **ἀκαρπία** (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. ἀκαρπία ἢ ἐλλειψίς καρπῶν, ἢ μὴ καρποφορία· ὀντίθ. εὐκαρπία· 'Ιηπ. Δι. 4,90 ἀκ. δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4,11, δ. 2) ἀτεκνία· Αἰσχ. Εὐρ. 801 μὴ θυροῦσθε, μηδ' ἀκαρπῖον τεύξῃτ' ἀφείσας δαίμονιν σταλάγματα. **ἀκαρπίξω** δημ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἀκαρπος· ἀκαρπίεσθαι· ἀμύλι, γιὰτὶ ἐθρῶσεφε. **ἀκαρπίστος**-(η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ μὴ παρέχων καρπὸν, ὁ μὴ γινόμενος καρποφόρος· Εὐρ. Φοίν. 310 ἀκαρπίων πεδίων· || δημ.· νιοφύτῳ ἀκαρπίστο· || κ. μτφ. μὴ προσδοκώδης, ἀνωφελής. **ἀκαρπος**-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παράγων καρποῦς· 'Ιηπ. Δι. 4,90 ἀκαρπα δένδρα, Εὐρ. 'Hρ. 369 ἀκαρποι ἀρουραί, Πλάτ. Τιμ. 91 C, Πλουτ. 5,7,5 ἀκαρπος καὶ ἰχθύων ἢ λιμνῇ ἢ Νεκρῷ Ὠλάσσας· 2) ὁ ἀτεκνός· 'Hσ. «ἀγονος»· 'Ιηπ. ἀκαρπος ἀνθρωπος, Πλάτ. Τιμ. 91 C ἀκαρπον ζῶν· 3) μτφ. ἀνωφελής, μάταιος· Σαχ. ἀπ. 7,5 ἀκαρπος πόνος, Πλάτ. Φαῖδρ. 277 A οὐχ ἀκαρποι ἀλλὰ ἐχόντες σπέρμα (λόγοι), κ. ἐκκλ. I. Χρυσ. Θ. Λεπ. ἐγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἀκαρπον, νεώτ. κ. δημ. ἀκαρπος ἐνέργεια, ἀκαρπα διαδήματα. **ἀκαρποφόρητος**-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀποδιδάσκας καρποῦς· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φέρῃ καρπὸν, ἀγονός· 2) μτφ. ὁ ἀνευ ἀποτελέσματος, ἀνευ ὠφελείας· διδασκαλία ἀκαρποφόρητη. **ἀκαρποφύλλον** (τὸ) νεώτ. βοτάν. ἄνθος στερούμενον καρποφύλλον βλ. λ. **ἀκαρπῶ-ξω** μτγν. ἐπί φυτόν, εἶμαι ἀκαρπος· Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3,3,4· || κ. μτφ. εἶμαι ἀγονός. **ἀκάροπες** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκαρπον βλ. λ.· Σοφ. ΟΤ 254 ἀκάροπες ἢ γῆ ἐφθάρται. **ἀκάροπτος**-ον κ. νεώτ. μὴ καρποφόρος, παρ' οὗ δὲν δύνανται τις νὰ καρπωθῇ τι, ἀκαλλήρητος· Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3,133 ἀκάροπτος γῆ· (ἀντίθ. γεωργουμένη)· || κ. μτφ. ὁ ἐξ οὗ τις δὲν ἐκαρπώθη ὠφέλειαν· Σοφ. Αἰ. 176 νίκας ἀκάροπτον χάριν· 2) ἀνεκλήρητος· Αἰσχ. Εὐρ. 714 χρυσὸς ἀκάροπτος. **ἀκαρσύας** 'Hσ. «ὁ ἀνίκτης». **ἀκαρτέρει** ἐπίρρ. δημ. συνθῆ. κατ' ἀναδίπλωσιν, ἐν προσδοκίᾳ, ἐν ἀναμονῇ· Σολωμ. 'Εθν. Υγν. κὶ ἀκαρτέρει κὶ ἀκαρτέρει φιλελεύθερη λαλίᾳ. **ἀκαρτέρεα** ἐπίρρ. δημ. ἀκαρτέρητα βλ. λ. **ἀκαρτέρεαυτος**-η-ο δημ. αἰφνιδίος, ἀκαρτέρητος βλ. λ. **ἀκαρτέρητα** ἐπίρρ. δημ. ἀπροσδοκίως, ἀναπάντεχα· 2) σπανιῶτ. ἀνυπομνός. **ἀκαρτέρητος**-(η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀνυπόφορος· Πλουτ. 2,733 B ἀκαρτέρητοι φλεγμο-

ναί· 'Hσ. «ἀνυπομνήτος»· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀπροσδοκίως, ἀναπάντεχος· || ἀνυπομνός. **ἀκαρτερήτως** ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον, ἀκαρτέρητον βλ. λ.· Γολ. 19,69. **ἀκαρτέρω** δημ. προσμνη. καρτέρω βλ. λ.· Πολιτ. Εκλ. 244 πού Χάρο δὲν ἀκαρτερῶν, φονιά δὲν περιμένουν. **ἀκαρτός**-ον μτγν. κ. ἐκκλ. ὁ μὴ κρείεις, ἀκούρευτος· Αἰθ. 5,211 B ἀκαρτοὶ πώγωνες. **ἀκαρτῶ-ξω** μτγν. ἀκάρτω, δὲν εἶμαι κύριος τινός· || κ. μτφ.· Καλλ. Αἰτ. 3,10 ἀκ- γλώσσας. **ἀκαρτούκτος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ φαγνῶν, ὁ ἀνευ τεχνικῶν ἀρτυμάτων, ἀνευ κορυκεύματος βλ. λ.· || κ. μτφ. ἀκαρτούκτος λόγος. **ἀκαρτῶς**-ος-ές μτγν. ὁ μὴ ἐξηραμμένος· Νικ. ἀπ. 70,9 φλοῖος ἀκαρτῶς. **ἀκαρψήματος**-η-ο δημ. ὁ μὴ καρψόμενος. **ἀκασκῆ** κ. ἀκασκα ἐπίρρ. βροδέως· Κρατίν. 126 πρεσβύται ἀκασκῆ προβαίνοντες· 'Hσ. «ἀκασκα» ἡσυχός, μαλακός, βροδέως· Εὐστ. «ἡσυχός»· **ἀκασαῖος**-α-ον ἡσυχός, κατ' ἄ. ἐρμ. κατακάσματος· Αἰσχ. Αἰ. 741 «αἶψαν τ' ἀγαλμα πλοῦτου, ἀκασμένα· 'Hσ. «ἀναπεσμένα, ἡρυσμένα». **ἀκασσιτέρως**-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ χι κασασιτερώμενος, ἀγνώτος· ἀκείη ἀκασσιτέρωτα. **ἀκαστός** 'Hσ. «ἡ ἀφῆδισμος». **ἀκαστόφρων** 'Hσ. «εὐμενής». **ἀκαταβασπίστος**-ον μον. ὁ μὴ καταδραστήσις. **ἀκαταβασίς**-τος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀδίστατος, ἐλευθερός· Κύριλλ. Ἀλ. ἀκαταβασίς γνώμη. **ἀκαταβασίστος**-ον νεώτ. ὁ μὴ καταδραστήσις· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταδραστήσθῃ. **ἀκατάβλητος**-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταβλητέος, ἀκαταπλήρης, ὁ ἀδιάσειστος· Ἀριστφ. Νεφ. 1229 οὗ γάρ... ἐξηπίστατο Φαιδίππιδος μὴ τὸν ἀκατάβλητον λόγον· || ἀκατάβλητον (τὸ) καὶ ὡς οὗτος· τῆς φυχῆς τὸ ἀκατάβλητον· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ καταβληθείς, ὁ μὴ πληρωθείς, ὁ μὴ ἐξοφληθείς· ἀκατάβλητοι τέκνοι. **ἀκατάβλητος** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκατάβλητον, ἀκαταπλήκτον. **ἀκατάβλητος**-(η)-ο δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ ὡς καταβολὰς φυτευθείς· κληματοδεργὲς ἀκατάβλητος· 2) ὁ μὴ διὰ καταβολὰς ἀναπαραγόμενος. **ἀκατάβολος**-ον ἐνέργ. ἔπιρρ. ὁ καθυστερῶν πληρωμὴν· 2) παθ. ὁ μὴ πληρωθείς. **ἀκατάβωλ-ξω** ἐπιρρ. καθυστερῶν πληρωμὴν. **ἀκατάβρεκτος**-(η)-ο(ν) νεώτ., δημ. -χτος ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ὑποστὰς κατάβρεγμα· αἱ ὁδοὶ ἀπομύουν ἀκατάβρεκτοι,—κανόνες ἀπὰ τοῦς διαδηλωτῆς δὲν ἔμεινε ἀκατάβρεκτος. **ἀκατάβροχιστος**-ον νεώτ. ὁ μὴ οἶσιν ἀμασλήτως καταπνοῦσθαι· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταβροχισθῇ· || κ. μτφ. ἀκατάβροχιστα πλοῦτη. **ἀκαταδύσιτος**-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταδυθῆναι, ἀδούλητος· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταδυθῇ· ἀκαταδύστη σημαδούρα. **ἀκαταγέλωτος**-ον μτγν. ἱατρ. ὁ μὴ ἔχων ἀγέλωτα αἰμοφόρα· Ἀντιλ. παρ' Ὀρειᾶ 4,29 ἀκαταγέλωτων δέρμα. **ἀκατάγγελλας**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ καταγγελλθείς, ὁ μὴ προσηυμένως κηρυχθείς· Διον. Ἀλ. 1,58 ἀκατάγγελλος πάλεμος· 2) νεώτ. ὁ μὴ μὴ νυθεῖς, ὁ μὴ κοτηγορηθείς ἐπὶ παραδόσει τινί· παρὰ νομῆα ἀκατάγγελλος· 3) νεώτ. ὡς ὅρας νομ. ἐπὶ ἑμπορ. συνδράσειν μεταξὺ κρατῶν, ἡ καθ' ἣς δὲν ἐγένετο ἐν δέοντι χρόνῳ καινοπολίαις περὶ μὴ συνεχείας τῆς ἰσχύος αὐτῆς. **ἀκατάγλαστος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ καταγλασθείς, μὴ χλευασθείς· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χλευασθῇ. **ἐπίρρ. ἀκατάγλαστος, ἀκατάγνωστος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυσά-

μενος νὰ καταδικασθῇ, ἀνέλεγκτος, ἀνεπιλήτως· ΚΑ Τίτ.28 λόγον ὄντι, ἀκαταγνώστως· ἢ νεώτ. ἀκατηγόρητος· ἢ ἀκαταδικαστος· ἢ καὶ ὁ μὴ ἐ-
χων καταγνωσθῇ τινὶ [ποινῇ, πρόσσημον, φυλάκι-
σις κτγ.].

ἀκαταγνώστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνεπιλήτως, κατὰ τρόπον ἀκαταγνώστου βλ. λ.: Πάπ. ἀμέ-
πτως καὶ ἀάκως καὶ ἀκαταγνώστως—αὐτ. ἀ-
καταφρονήτως καὶ ἀκαταγνώστως. Ἰ.Χρυσ.Θ.Λειτ.
ἐν τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος.. ἀκαταγνώστως.

ἀκατάγραφτος-ον νεώτ. ὁ μὴ καταγραφθεὶς ἐν
καταλόγῳ, ἀκαταχώριστος· ἢ ὁ μὴ δεκτικός κατα-
γραφῆς· ἢ κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς καταγραφὴν.
ἀκατάγραφος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀκατά-
γραφτος, ὁ οὗ δὲν ἐγνε καταγραφὴ βλ. λ.

ἀκατάγνωστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀκαταμάχη-
τος, ἀκατανίκητος, ἀκατάβλητος· Διόδ.Σ 17,26 ἀ-
καταγνώστους πολέμους.

ἀκατάδακτος-ον νεώτ. ὁ μὴ δαμαζόμε-
νος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ καταστήσῃ ὑποχείριον.

ἀκατάδεκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δε-
κόμενος, κατ' ἐπίστασιν τοῦ ἀδέκαστος· Ἰ.Χρυσ.
Θ.Λειτ. ἀκαταδέκτους κριτῆς.

ἀκατάδεκτος (-η)-ο(ν) μον. ὁ μὴ ἀποδεκτός·
2) νεώτ., δημ. κ.-χτος ὑπερόπτης, ὑπερήφανος,
ἐκεῖνος πο' δὲν καταδέχεται τοὺς ἄλλους· ἀκα-
τάδεκτος ἀνδρῶνος—Λασκαρ.Ποιήμ. (ἐκδ.Φ) 141
ἐστρίφανε ἀκατάδεκτοι, γιὰτ' εἶχε κοκκινίσουνα.
ἀκατάδεξια (ἡ) νεώτ., δημ.-ιά ὑπεροφία, ὑπε-
ρηφάνεια· ἀκαταδεξία ποὺ τὴν ἔχει!

ἀκατάδικτος (-η)-ο(ν) γλῶσσ. νεώτ. κ. δημ.
ὁ μὴ καταδικασθεὶς· ἢ κ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς
καταδίκην· ἀκατάδικαστοι οἱ παράφρονες· ἀκα-
τάδικτος πρέπει νὰ 'ναι τῆς πείνας ὁ ἀρπαγῆς.

ἀκατάδικτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κα-
ταδικωθεὶς· ἢ εἰδ. ὁ μὴ ὑποστάς δικαστικὴν δι-
ωξὴν ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δικαστικὴν διωξὴν·
πολλοὶ καταχρεστοὶ τοῦ δημοσίου χρήματος
μένουσιν ἀκατάδικτοι.

ἀκαταδούλευτος-ον μον. ὁ μὴ καταδουλωθεὶς,
ἀκατάδουλος-ον κ. νεώτ. ἀκαταδούλευτος
βλ. λ.: σχολ.Εὐρ.Εκ.417· ἢ νεώτ. κ. μτγ.

ἀκαταδυναστεύτος-ον νεώτ. ὁ μὴ κακοπα-
θῶν ὡς ὑπὸ δυνάστου· ἢ ὁ μὴ ἀνεγόμενος νὰ
καταδυναστεύηται βλ. λ.: ἢ ὃν δὲν δύναται τις
νὰ καταδυναστεύσῃ· λαὸς ἀκαταδυναστεύτος.

ἀκατάζηητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κα-
ταζητούμενος, [ἴδια διὰ καλῶσιμον πράξιν ὑπὸ
καταδικαστικῆς ἀρχῆς· 2) ἐπὶ προϊόντων, τὸ ὅλως
ὑπὸ τοῦ ἐμπορίου ἢ τῶν καταναλωτῶν ἀζήτητον·
ἀκατάζηητο εἶναι τὸ λάδι φέτος.

ἀκαταζήτητως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνεξ-
ετάτως, ἀνευ καταζητήσεως, ἀνευ ἐρευνῆς.

ἀκατάδετος-ον νεώτ. μὴ κατεβείας, ἐπὶ χρη-
μάτων, δικ. ἐγγράφων, συμβολαίων, διαθηκῶν κτγ.

ἀκαταθύμτος-ον μτγν. κ. μον. ὁ μὴ κατὰ τὸν
θυμὸν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὧν ἡ γνόμενος, ὁ
δυσάρεστος· Ἀρτεμίδ.249.—Εὐστ.149,28.

ἀκαταχύντος-ον μτγν., ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ μηδαι-
μῶς εἰς αἰσχύνην ὑποκείμενος· Ἰ.Χρυσ.Θ.Λειτ.14
ἀκαταχύντων ἐλπίδα.. ὁ λαὸς σου ἔχει σε.

ἀκαταπίεστος-ον μτγν. ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναται
τις νὰ κατηγορήσῃ, ἀδόφος· Ἰ.Χρ. ἀνέγκλητος·
ἀκατακἀθίστος-η-ον δημ. ὁ μὴ κατακαθί-
στας ἢ μὴ καταστολῆξας· ἀκατακἀθίστη σκά-
νη· ἀκατακἀθίστο λάδι· ἢ κ. μτγ. μῆλω κατευ-
νοσθεῖς· θυμὸς ἀκατακἀθίστος.

ἀκατακάλυπτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁλως ἀκά-
λυπτος, φανερός· ἢ στρατιωτ. ἐπὶ τόπων, ὁ οὐ-
δαμῶς προστατευόμενος ὑπὸ προκαλυμμάτων.

ἀκατάκμητος-ον μον. ἀκαμπτos, αὐστηρὸς.

ἀκατάκμαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀκουστός βλ. λ.

ἀκατάκλαστος-ον μὴ κατακλῶμενος, ἀθραυ-
στος, ἰσχυρὸς· σχολ.'Οδ.Κ 329· 2) μτγ. Εὐστ.· ἀ-
κλήπτος.. κατὰ τοὺς παλαιούς ἀκατάκλαστος·
ἀκατάκλιτος-ον νεώτ. ὁ μὴ κατακλιθεὶς, ἀπλό-
γιαστος· ἢ ὁ μὴ ἀναπαυθεὶς, μὴ κοιμηθεὶς.

ἀκατάκλυστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κατα-
κλυζόμενος ὁ μὴ ὑπὸ ὕδατων καλυπτομένης ἢ
καλυφθεὶς· ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατακλυσθῇ.
Ἐπίρρ. ἀκατακλύστος.

ἀκατάκρητος (-η)-ο(ν) [παρὰ γραμματικούς], ὁ μὴ
καμών, ὁ μὴ ἔχων κόπον, ὁ ἀκούραστος· 2) νεώτ.
κ. δημ. -φτος ὁ μὴ εἰς μικρὰ τεμάχια καταμηθεὶς.

ἀκατακδόμητος-ον μτγν. ὁ μὴ κατὰ κόσμον,
κατὰ τάξιν γενόμενος, ὁ ἀτακτος· Πλάτ.2,424 Δ.

ἀκατακράτητος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνά-
μενος νὰ ὑποταχθῇ· ἢ νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
κρατηθῇ, ὑπὸ ἀστυν. ἢ δικαστ. ἀρχῆς· 2) νεώτ.
νομ. κ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ κατοκρατήσῃ, ἥτοι
νὰ μὴ ἐπιτορῆθῃ εἰς τὸν δικαιόχον· ἀκατακρά-
τητα κληροδοτήματα. Ἐπίρρ. ἀκατακράτητος.

ἀκατακρημνιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ κατακρημνι-
σθεὶς· ἢ κ. ὁ μὴ δεκτικός κατακρημνισμού· 2) μτγ.
ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ ἀξιώματος.

ἀκατακρήτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. δημ. ὁ
μὴ κατακρηβείς, μὴ καταδικασθεὶς· ΚΑΠρ.Ἄ.16,37
δαίμονες ἡμᾶς δημοσίᾳ ἀκατακρήτους· ἢ νεώτ.
ὁ μὴ κατακρηβείας, ἀκατήγορητος.

ἀκατακρίτως ἐπίρρ. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἐνεργ. κ. παθ.
ἀνευ κατακρίσεως· Ἰ.Χρυσ.Θ.Λειτ. τολμᾶν ἀκα-
τακρίτως ἐπικαλεῖσθαι σέ, τὸν ἐπουράνιον θεόν.

ἀκατάκτητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κα-
τακτηθεὶς, ὁ μὴ κυριευθεὶς· ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμε-
νος νὰ κατοικήσῃ ἢ νὰ ἐπιτευχθῇ· ἢ μτγ. ἐπὶ γυ-
ναϊκῶν, ἢ δι' ἐρωτικῶν τρόπων ἢ ἄλλων δειλα-
σμάτων μὴ σαγηνευομένη, μὴ παρασυρομένη.

ἀκάτακτος-ον κ. μτγν. ὁ μὴ καταγνόμενος, ἔ-
θραυστος, ἀσάκικιστος· ἀντίθ. κατακτός· Ἀριστλ.
Μετ.385 Α 14, Φιλ.δδ.Θ.αν.39.

ἀκαταεὐρωτος-ον νεώτ. νομ. ὁ μὴ κατακυ-
ρωθεὶς, ὁ μὴ κατὰ διαδικασίαν γροπτοῦ ἢ προφο-
ρικοῦ διαγωνισμού εἶτε ἐν δημοπρασίᾳ παραχω-
ρηθεὶς ὀριστικῶς εἰς τινά· ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμενος
διὰ δημοπρασίας ἢ ἄλλως νὰ κατακυρήξῃ εἰς τινά

ἀκατάλειαστος-η-ον δημ. ὁ μὴ δεκτικός κα-
θησυχάσεως, ἡρεμήσεως, καταπραυνσεως· ἀκα-
ταλειαστος παῖδι· ἢ ὁ φύσει ἐν ἀνησυχίᾳ συν-
ήθως διατελῶν, ὁ εἰς ἀδηνόμιον εὐεπίφορος,
ὁ ἀνθρώπος χαρκακῆρος ἀσταθούς καὶ ἀνησυχῶν.

ἀκατάλειατος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' οὗ
δὲν κατελάλησαν, ἀκατηγόρητος, ἀσυκοφανήτος·
συνών. ἀκουσούρευτος, συγγ. ἀγλωσσοφάγας.

ἀκατάλειατος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀ-
διδάκτετος, ὁ ἀκατόπιστος, ὁ ἀνευ τέλους·
'Οκείλλ.42 ἀκατάλειατος γένεσις· 2) ἐν τῇ ἀρχ.

μετρικῇ ἀκατάληκτον μέτρον (τὸ ἔχον πλήρη τὸν
τελευταῖον πόδα)· ἀντίθ. καταληκτικὸν βλ. λ.:
'Ηφαιστ.4· 3) νεώτ. γραμμ. ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, ὁ
μὴ ἔχων καταλήξιν· ἀκατάληκτα ὀνόματα (τὰ ἐν
τῇ ὀνομαστ. σχηματιζόμενα ἐκ τοῦ θέματος ἀνευ
καταλήξεως)· 4) δημ. ὁ ἀνευ συμπέρασματος,

ὁ μὴ τελειωμένος, ἐπὶ ὁμιλίας ἢ ἐνεργείας· δου-
λειά-, κουδέντα ἀκατάληκτα.

ἀκατάληκτος ἐπίρρ. κ. νεώτ. Σουφ. ΑΒ,
Φωτ.· ἀκαταπαύστος· Ἀγασθ. παρ' Ὀρειδ.10,
72δ· 2) νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκατάληκτον βλ.λ.3ι.

ἀκατάληξια (ἡ) νεώτ. ἐπὶ γραφῆς ἢ προφορι-
κῆς διατριβῆς, τὸ μὴ καταλήγειν εἰς τὴν συμπέρασμα.

ἀκατάληπτος-ον κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις
νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ ἐγρίσῃ· δημ. ὁ ἀπιστος· Ἀριστλ.
Πρ.921 Β 23, Σεκοῦνδ. Γνωμ.11 τί-τέτι φίλος· ἀνθρώ-
πος ἀκατάληπτος· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατα-
ληφθῇ, νὰ κυριευθῇ· ἴωσ.Π3,7 ἀκάρωρεα πα-

λεμιοῖς ἀκατάληπτος· || κ. μτφ. ὁ ὑπὸ τῆς νοήσεως ἀσύλληπτος, ἀνεμνήνευτος, ἀνεξοκρίβωτος· Βέττ.Βόλ.238,25 τὸ ἀκατάληπτον τῆς γοητείας—'Εκκλ. θυν. ἀκατάληπτον καὶ ἀνεμνήνευτον θαύμα· 3) φιλοσ. ἀκατανόητος, ὡς φύσει μὴ ὀνηληπτός ἐξ ὁλοκλήρου ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τῆς διανοίας· Σέξτ.'Εμν.Μοθ.7,432· || εἰδ. παρὰ τοῖς σκεπτικαῖς φιλοσ., ὁ περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ προσκησθῇ βεβαίως, ἐξηκριθωμένην γνώσιν· Χρυσόππ.Στωϊκ.2,40 φαντασία ἀκατάληπτος· ἀντίβ. καταληπτή· 4) ὁ ἐνεκα πλημμελοῦς ἢ συγκεκριμένης ἐκφράσεως μὴ κατανοητός· 3) νεώτ. κ. δημ. μόνον ἐν τῇ 2α, 3η κ. 4η ἀηρασία· οὐδὲν φροῦριον ἐμεινεν ἀκατάληπτον (ἀκυρίευτον)· || τὸ μυστήριον τῆς φύσεως ἀκατάληπτον [μὴ ἀντιληπτό],—διδασκαλία ἀσαφής καὶ ἀκατάληπτος (ἀκατανόητος), ἀκατάληπτό-ἐω μτγν. δὲν κατανοεῖ συνών. σὺ καταλαμβάνω· Σέξτ.'Εμν.Πυρρ.1,201.

ἀκατάληπτος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δημ. -α κατὰ τρόπον ἀκατάληπτον βλ. λ.: σχόλ.'Αλ.Π75 ἀκατάληπτος=ἀκρίχτης· 2) μὴ τῇ νοήσει προσπῶς· Φιλ.1,78· 3) νεώτ. ἀκατανόητος, ἀνευ τῆς προσηκούσης σαφηνείας.

ἀκαταληψία [ή] μτγν. κ. νεώτ. ὅρος παρὰ τοῖς σκεπτικαῖς φιλοσ., ἡ ἀνικανότης περὶ τὴν πρόσκτησιν ἀσφαλοῦς γνώσεως· Στωϊκ.ἀπ.1,17, παρὰ Σέξτ.'Εμν.Πυρρ.1,236 τῶν ἀδύλων ἀκαταληψία· 2) νεώτ. τὸ εἶναι τὸ ἀκατάληπτον βλ. λ. 4) κ. δι. **ἀκατάλακτος**-ον ὁ μὴ καταλασσομένος, μὴ συμφιλιούμενος, ἀδιόλακτος· Ζάλευκ. παρὰ Στοβ.4,2,19 ἀκατάλακτος ἐχθρός.

ἀκατάλακτος ἐπίρρ. ἀδιόλακτως, χωρὶς διάθεσιν συμφιλίωσης· Δημ.153,17 τῶν αὐτῶν πόρ τοῦ φίλων ὄντων, τοὺς μὲν νῦν πολεμεῖν ἀκατάλακτως, Φιλ.1,479 ἀκατάλακτως μισεῖν. **ἀκατάλληλα** [ή] Πάπ. κ. νεώτ. ἡ ἀποτυχία περὶ τὴν εἰς κανόνας προσαρμογήν, ἡ πλημμελία προσαρμογῆς· 2) γραμμ. οὐχ! ὀρθή συμφωνία· 'Απολλ.Δύσκ.Συντάξ.167,1· 3) νεώτ. γενικὸς τὸ εἶναι τὸ ἀκατάλληλον βλ. λ., ἀνάρμοστον.

ἀκατάλληλος(-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνάρμοστος, ὁ μὴ ἐν τῇ προσηκούσῃ θέσει ὄν· 'Αριστ.Κόσ.397 Β31, Πολυβ.6,42,3 ἀκατάλληλοι τόποι, 'Ισο. «ἀκατάλληλον ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον»· 2) ὁ ἀνακόλουθος· Φιλῶδ.Ποιημ.167,6,8· 3) γραμμ. ὁ μὴ γραμματικῶς ὀρθός, ὁ σόλοικος· Διον.Αλ.Δημ.27 ἀκατάλληλον ἐνθύμημα· 4) νεώτ. ἐν τῇ 1η μόνον ὄντι· ἀκατάλληλος περίστασις, ἀκ- καιρός (ἀπρόσφορος)· || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ τὴν προσήκουσαν παρασκευὴν ἔχων πρὸς τι· ἐκρίθη ἀκατάλληλος διὰ τὸ ἀέλιωμα· 5) νεώτ. εἰδ.: ἐπὶ λογοτεχνικῶν καὶ ἱδία θεατρικῶν ἔργων, τὸ δια τὴν ἐν αὐτῷ ἐκφραζομένην ἡ ὑπονοουμένην σιχορότητα προσβάλλον τὴν οἰδημοσύνην· ἔργον ἀκατάλληλον,—φάρσα ἀκατάλληλη.

ἀκατάλληλος(-η-οῦ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀκατάλληλος βλ. λ.: παρ' 'Απολλ.Δύσκ.Συντάξ.2,11 ἀκατάλληλότης προσώπων.

ἀκατάλληλος ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. σολικός· Στωϊκ.ἀπ.3,214 λόγος ἀκατάλληλος συνεταγμένος· 'Απολλ.Δύσκ.Συντάξ.89,18 ἀκατάλληλος κείμενα· 2) ἀναρμόστος, οὐχ! προσηκόντως, ἀτόπως· Πισφωρ.'Αποχ.2,40· || οὐχ! ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ κανονικόν, πλημμελὲς· Πάπ. ἀκατάλληλος χρηματίζων, ἀκατάλληλος πράξις· 3) νεώτ. ἐν χρόνῳ ἡ τόπω μὴ καταλληλῶ, μὴ προσήκοντι· || οὐνεκ. ἀνεπιθυμήτως.

ἀκατάληγτος(-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατὰ λόγον διανοοῦμενος, λέγων ἢ πράττων· 2) νομ. εἰς δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἡ εὐθύνη ἐγκληματικῆς πινος πράξεως διὰ τὴν ἐνεκα τῆς ἡλικίας ἀτέλειαν τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἢ διὰ τὴν

φρενικὴν διατάραξιν· 3) τὸ οὐδ-ον ὡς οὐα. ἡ ἀνικανότης πρὸς τὸ κατὰ λόγον διανοεῖσθαι· || νομ. ὅρος ἐν τῷ παιν. δικαίω· τὸ ἀκατάληγτον ἀποκλείει τὴν πονήν· 4) ὁ μὴ κατὰ λόγον γινόμενος· 5) νεώτ. κ. δημ. δὲν δύναται τις νὰ ὑπολογίσῃ κατ' ἀκριβείαν αὐγί, ἀνυπολόγητος· ὁ δημ. ὁ ἐκ παροφθορῆς ἡ ἐπιπολαιότητος ἀνόητος ἢ ἀπρεπὴς ἢ βλαβερὰ πράττων ἢ λέγων· μὴ τὴν ἐξουσιάζουσα, εἶναι ἀκατάληγτος· 7) ὁ μὴ ἐν καταλόγῳ καταγεγραμμένος· τὰ ἀκατάληγτα χειρόγραφα τοῦ 'Αδα.

ἀκαταλόγητος ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀκαταλόγητος κατὰ τρόπον ἀκαταλόγητον βλ. λ.

ἀκατάλυτος(-η-οῦ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταλυόμενος, ὁ διαρκῶς ὑπάρχων· Διον.'Αλ.10,31 ἀκατάλυτον δημαρχίας κράτος, ΚΔ'Εβρ.7,16 κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκατάλυτος· || δημ. ἐπὶ πράγμ., ὁ μὴ φθορὰς δεκτικός, ὁ οἰονεῖ ἐξ. ἀεὶ διαρκής· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ36 τῆς στοιχειώσεως ἀκατάλυτες σάν τὰ βουνὰ νὰ μένουν· 2) ἀνδεκτικός· ρούχα-, παπούτσια ἀκατάλυτα· 3) ἐπὶ τῶν νηοτήσιμων ἡμερῶν, ὅς δὲν ἐπιτρέπεται τις νὰ καταλύσῃ τρώγων φαγητὰ ἀπαγορευόμενα ὡς πασχάλινά· μέρα πρώτη τῆς Σαρακοστής κὶ ἀκατάλυτη.

ἀκαταμέθετος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μετ' ἀκριβείας γνωστός· 'Ιηπ.Διαφ.7,51 ὁπῶς ἀκαταμέθετος τοῖς ἱηραῖς, Γλωττ.3,9,3· || νεώτ. δὲν δύναται τις νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ μάθῃ· ἡ λογικὴ ὡς διδασκαλία νῦν εἶναι ἀκαταμέθετος.

ἀκατάμακτος-ον ὁ μὴ διὰ τῆς ζυμώσεως μαλαχθεὶς· σχόλ.Αριστ.Λυσ.656 «ἀφίκτης».

ἀκαταμετρήτος-ον μτγν. ἀστρολ. οὗ δὲν ἐβεβήθ, δὲν διηκριβώθη ἐν τῷ οὐρανῷ ἡ ἰδιάζουσα αὐτῷ θέσις· Βέττ.Βόλ.117,8.

ἀκαταμάχτος(-η-οῦ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀκαταγνώστως, ἀκατανίκητος· Μ.Αντων.8,48 ἀκαταμάχτην τὸ ἡγεμονικόν· 'Ισο. «ἀκαταμάχτην» ἀνίκητον, ἀήττητον· δημ.· ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀκαταμάχητη· || νεώτ. κ. μτφ. δὲν δύναιτο τις διὰ λογικὸν εἰλεῖν νὰ ἀντικρούσῃ, νὰ καταβάλῃ, νὰ καταρρίψῃ· ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχτην.

ἀκατάμαχος-ον μτγν. κ. μον. ἀκαταμάχτος· βλ. λ.: εὐστ. ἀκατάμαχος δύναμις.

ἀκατάμηπτος-ον νεώτ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐξηγέθη μομφή, ὁ μὴ καταγορηθεὶς, ὁ ἀφογός.

ἀκαταμήπιπτος ἐπίρρ. ἔπιπρ., ἐκάλ. κ. νεώτ. ὁμήπιπτος, ἀνεπιλήπτος.

ἀκαταμέριτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποστάς κατανομήν· ἀκαταμέριτος κληρονομία· || κ. ὁ μὴ δεκτικός καταμερισμοῦ· ἀκαταμέριτος ἐργασίον.

ἀκαταμέτρητος(-η-οῦ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. οὗ δὲν ἐγένετο καταμέτρσις, ὁ ἀμέτρητος· 'Ερατοσθ. παρὰ Στράβ.2,121,—νεώτ. φηροδέλπια ἀκαταμέτρητα· || νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικός καταμετρήσεως· πληθος ἀκαταμέτρητον ὡς ἡ ἄμμος.

ἀκαταμνηστέα [ή] νεώτ. τὸ ἀκατάληπτον πρῶ-ζώως πινος· || τὸ νὰ εἶναι τὸ ἀκαταμνηστός βλ. λ.

ἀκαταμνηστὸς(-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταμνησθεὶς, ὁ μὴ διὰ κολάσιμον πράξιν καταγγελαίς.

ἀκαταμνηστος-ον γλωσσ. ὁ μὴ μετ' ἄλλου μνημένος· || ὁ μνηνομένης.

ἀκατανάγκαστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀναγκαστικός, ὁ ἀδίστατος· || κ. ὁ καθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ μετέλθῃ καταναγκασμόν, βίαν.

ἀκατανάλωτος(-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταναλωθεὶς, ὁ μὴ ἐξοδευθεὶς· ἀκατανάλωτο τρόφημα· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταναλωθῇ.

ἀκατανέμπος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ βοσηκθεὶς, ὁ ἀδόσκητος· Πάπ. ἀκατανέμποι νομοί [βοσκαί]· 2) νεώτ. ὁ μὴ κατανεμθεὶς, ὁ μὴ διαμοιρασθεὶς· || κ. ὁ μὴ δεκτικός κατανομῆς.

ἀκατανίκητος(-η-οῦ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ

καταγνώσις, ἀκαταμάχητος' || νεώτ. κ. δημ. μτφ. : ἀκατανίκητος ἐπιθυμία, —ἀκατανίκητη βέληση.
ἀκατανόησις (ή) νεώτ. ή ιδιότης τοῦ ἀκατανοήτου βλ. λ., ή ἀκαταλήψια.

ἀκατανόητος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μή κατανοούμενος, ἀκατάληπτος βλ. λ. 4): Λαυκ. Φιλόπ. 13: 'Ηο. «ἀκατανόητα» έν λ. δόδληπτα' || νεώτ. κ. ό μή δυνάμενος νά κατανοηθῇ: ἀκατανόητος λόγος, — ἀκατανόητος δικαιολογία.

ἀκατανόητος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀκατανόητον βλ. λ.: Σουδ. έν λ. Νουμάς' 2) γλωσσ. ἀπερίσκεπτος, ἀλογίστως.

ἀκατανόητος -η-ο δημ. ό μή κοινωνικώς ἀπακατασταθῆς συγγ. ἀπρόκοφτος, κακοροζικός.
ἀκατανυκτί ἐπίρρ. μτγν. άνευ εὐλοβοῦς συγκινήσεως, κατά τρόπον ἀκατανυκτον βλ. λ.

ἀκατανυκτος -ον ἐκκλ. κ. νεώτ. ό μή κατάνυξιν αἰσθάνειν, ό άσυγκίνητος' 2) άνεργ. ό μή καθύστεριν προκάλων, ό μή συγκινητικός.

ἀκατάξεστος -ον ό μή ἀπεξέσμενος, ό μή δι' ἀποξέσεως όμάλην κησάμενος ἐπιφάνειαν: Ἐπιγρ. ἀκατάξετος τοίχος.

ἀκαταπάλαιστος -ον ό ἀκαταμάχτος έν τῷ άγωνισμῷ τῆς πάλης: σχόλ. Πινδ. Ν 4, 153.

ἀκαταπάτητος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό μή καταπατηθείς, ό μή βίβ καταληφθείς: ΚΔ 'Ιδδ 20, 18 'Ιδ.γ. τοῦ ἀκατάπατος' || νεώτ. κ. μτφ. ό μή ποσάδιασθεῖς: ἀκαταπάτητα οἰκόπεδα' || κ. ό μή δεκτικός παραδίσεως, καταπατήσεως βλ. λ.: ἀκαταπάτητον δικαίωμα.

ἀκατάπαιστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. όν δέν δύναται τις νά καταπαύσθ, ό συνεχής, ό άδιάλειπτος: Πολύδ. 4, 174 ἀκατάπαιστοι στάσεις' 2) ἐκκλ. κ. ό μή δυνάμενος νά άπέχεται πινος: ΚΔ Πέτρ. 2, 214 όφθαλμούς έχοντας μεστούς μοιχαλίδος καί ἀκαταπαύστους άμαρτίας' 2) Πάπ. ἀκατάπατος, άχαλνωτος.

ἀκατάπατος ἐπίρρ. κ. νεώτ. άνευ διακοπής, άδιαλείπτως: σχόλ. Απολλ. Ρ 1, 1001.

ἀκατάπειτος -η-ο δημ.: άδιάκοπος, συνεχής, ἀκατάπαιστος βλ. λ.: βροχή ἀκατάπαιπτη.

ἀκατάπειτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μή καταπειθόμενος, ό ἐπιμένων εις τήν άρνησίν του: όσα καί νά τοῦ εἶπα έμείνε ἀκατάπειτος.

ἀκατάπαιστος -η-ο δημ. όν δέν ήρχισαν εισέτι: απήτι ἀκατάπαιστα (οῦ δέν ήρχισαν ή οἰκοδομήσις), —ἀκατάπαιστο φωμί ! επί τήν πρός άρτοποίησιν άλευρων, ών δέν ήρχισεν άκόμη τό ζύωμα' 2) ό μή περί τι έντριβής: είναι ἀκατάπαιστα άκόμα στην τέχνη' 3) ό μή δεκτικός έκτελέσεως, ό μή δυνάμενος νά έπιτευχθῇ.

ἀκατάπειστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό μή καταπεισθείς, ό καθ' αὔ δέν ήσικήθη πίσις, βία' || κ. ό μή δεκτικός καταπίσεως.

ἀκατάπιος -η-ο ό μή καταπίνων, ό μή διὰ τοῦ φάρυγγος καταβιδάζων τι εις τόν στόμαχον ή ό μή καταπίν' 2) παθ. ό μή καταποθείς' || ό μή δυνάμενος νά καταπιῇ' || ό μή δυνάμενος νά καταποθῇ' || κ. μτφ. ό μή δυνάμενος νά γίνῃ άποδοκτικός ώς άληθής: ἀκατάπιση φευτιά.

ἀκατάπληκτος -ον μτγν. κ. νεώτ. ό μή καταπλησόμενος, άτράμητος: Ἐπικ. άπ. 37.

ἀκαταπλήκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. άνευ καταπλήξεως, άτρουμήτως: Διον. Ἀλ. 1, 57.

ἀκαταπληξία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τό μή καταπλήττεσθαι, τό άτράμητον τοῦ χαρακτήρος, ή άφραδία: Φιλ. δδ. Θε. άπ. 81 ἀκαταπληξίαν έχειν πρός τά θείνα.

ἀκαταπλήμηςτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. άκαταμάχτος, άκαταγνώσιτος' 2) δημ. κ. ό μή καταπολεμηθείς.

ἀκαταπόνωτος μτγν. μή δεκτικός έξοντλήσεως, ό άφθαρτος: Φιλ. δλ. 21 ἀκαταπόνωτος κόσμος.

ἀκαταπόνωτος -ον μτγν. κ. νεώτ. ό μή καταπονούμενος, ό ἀκατάβλητος, ό άκαύραστος' 2) ό ἀκαταμάχτος: σχόλ. Γινδ. Ο 2, 146.

ἀκαταπόντιστος -ον νεώτ. μή καταποντιζόμενος, μή έν δόται καταβυθίζόμενος ή μή καταβυθισθείς' || κ. ό μή δυνάμενος νά καταποντισθῇ.

ἀκατάποτος -ον μτγν. κ. νεώτ. ό μή οἶονεῖ άμάσσης καταποθείς: ΠΔ 'Ιδδ 20, 18 ἀκατάποτος στρίφνος' || νεώτ. κ. ό μή δυνάμενος νά καταποθῇ.

ἀκαταπράντος -ον κ. νεώτ. όν δέν δύναται τις νά καταπραύνη, νά καθησυχάσθ: σχόλ. Σοφ. Τρ. 999' || νεώτ. επί πείνης, δίφης κττ., ό μή κορεσθείς ή μή δυνάμενος νά κορεσθῇ: ἀκαταπράντος δίφα' || κ. μτφ. ἀκαταπράντος πόθος.

ἀκαταπρόητος -ον κ. νεώτ. ό μή καταπτοούμενος ή καταπτοηθείς, ό άτρόμητος: σχόλ. Ἰλ. Γ 63' || κ. όν δέν δύναται τις νά καταπτοήσθ.

ἀκατάπρωτος -ον μτγν., μόν. κ. νεώτ. ό μή διατρέχων κίνδυνον πτώσεως: Γρηγ. Νύσας, Εὔστ. || ό μή καταπίντων ή μή καταπομένων' 2) νεώτ. κ. μτφ. ό μή γενόμενος εύτελής ή ό μή εις άνυποληψίαν περιπεσών' || κ. ό μή εις κατάπτωσιν, άνυποληψίαν ύποκειμένος.

ἀκατάρρητος (-η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ό μή άργών, ό άκάματος: Ἐπιφάν. ἀκατάρρητος νοῦς' 2) νεώτ. κ. δημ. ό μή καταρρηθείς, ό μή καταλυθείς: ἀκατάρρητη άκόμα είναι ή άπαγόρευση' || κ. ό μή δυνάμενος νά καταρρηθῇ, νά άκυρωθῇ.

ἀκατάρρευτος -ον μτγν. κ. νεώτ. ό μή καταρρευθείς, ό μή διὰ διοχετευόμενων ύδάτων ποτισθείς' || νεώτ. κ. γεν. ό μή όπωσδήποτε ποτιζόμενος.

ἀκατάρτιος (ή) νεώτ. ή έλλειψις μορφώσεως, τό είναι τινα ἀκατάρτιστον βλ. λ.

ἀκατάρτιστος (-η)-ο(ν) μόν. νεώτ. κ. δημ. ό μή κατάρτισμένος, ό μή άρτιος, ό άτελής: Εἰρην. 1106 C διὰ τό ἀκατάρτιστον αὐτῶν καί άσθενές τῆς πολιτείας' 2) νεώτ. κ. δημ. ό μή τήν δεύσαν παρασκευήν ή συγκρότησιν έχων: ἀκατάρτιστος συνοικισμός' 3) κ. ό μή τήν προήκουσαν μόρφωσιν λαδών ή έχων: από τά σχολεία μάς τώρα βγαίνουν τά παιδιά ἀκατάρτιστα.

ἀκάταρτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. επί πλείου, άνευ κατάρτιου, ήτοι (ιστού: ἀκάταρτον πλειόρτιον, —ἀκάταρτο πιά σάπνιζε τό κραδί στο λιμάνι.

ἀκατάσβεστος -ον μτγν. κ. νεώτ. ό μή έσβεσμένος: Γαλ. 12, 471 ἀκατάσβεστος τίπναος ! επί τῆς άσβεστοῦ τῆς μή ύπό ύδατος κορεσθείσης ή άτελῶς ύπό ύδατος κατασβεσθείσης' 2) ό μή δυνάμενος νά κατασβεσθῇ, νά παύσθ άνήμμενος: Ἀπολλών. Θ. αυμ. 36 έλλύχνια ἀκατάσβεστα' || νεώτ. κ. μτφ. λίαν έντονος, άδιάπρωτος: ἀκατάσβεστος δίφα, —ἀκατάσβεστον πῖσος.

ἀκατάσσειος (-η)-ο(ν) κ. δημ. άκλόνητος: Ἰσο. «ἀκατάσσειον» δέβαιον, έδραϊον, άσάλευτον».

ἀκατασείστος ἐπίρρ. μτγν. άκλόνητος.

ἀκατασήμαντος -ον μτγν. μή κατασημανθείς, άσφράγιστος, άγραφος: Ἰρωδιαν. 3, 11, 9 ἀκατασήμαντος έντολή ! ουκ ή γραπτή, άλλα προφορική.

ἀκατασίγητος -αν νεώτ. ό μή κατασιγηθείς' || ό μή δυνάμενος νά κατασιγηθῇ, νά κατασταλῇ, νά καταπαύσθ: πάθος ἀκατασίγητον.

ἀκατάσκεπτος -ον ἐκκλ. άπερίσκεπτος.

ἀκατασκευάστος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό μή έπιμελώς παρασκευασθείς: Θεόφρ. ΙΦ 9, 16 ἀκατασκευάστων φάρμακον' || άκατέργαστος, άμορφος: ΠΔ Γέν. 12 ή δέ γῆ ήν άόρατος καί άκατασκευάστος' || άφίλοκαλος, άτεχνος: Πλούτ. Β' Ομήρ. 218 άπλά καί μονοειδή καί άκατασκευάστα' 2) νεώτ. μή κατεσκευασμένος, άφτοχτος' 3) μτφ. άνεπιτήδευτος, άδοκίμετος.

ἀκατασκευάστως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. άνεπιτηδεύτως, άπλώς: Διον. Ἀλ. 'Ισαϊ. 15.

ἀκατάσχευος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑβητη-
μένος, ὁ ἄτακτος· Αἰσχίν.3,163 τὰ ἴδια ἀκατά-
σχευα [δ.γ. ἀπαράσχευα] 2) ὁ ἀνευ παρα-
σκευῆς, ἐξοπλισμοῦ· Πλάτ. πλοῖα ἀκατάσχευα 3)
ὁ μὴ περήνητος, ὁ μὴ ἐπιεξεργασμένος· Διον.
"Αλ.Θησ.27" 4) ὁ τὸν πάντων πεθεμένος, ὁ ἀπα-
λιττιστάς, ἀρχηγόνος· Διόδ.Σ.5,39 βίος ἀκατά-
σχευος ἀντίθ.· Αἰθην.511 D βίος πᾶσιν ἐξηρτυμέ-
νος 5) νεώτ. κ. ὁ ἀνεπιτήδευτος, ὁ ἀπλούς.

ἀκατασκήως ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ περιτέχνως,
ἀπλῶς καὶ ἀπερίττως· Παλὺθ.6,4,7.

ἀκατασκήνωτος-(η)-ο[ν] μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ.
ἀκατάλληλος πρὸς ἐγκατάστασιν σικηνῶν καὶ ὑπ'
αὐτὰς διαμονήν· Ὀνήσανδρ.10,17 ἀκατασκήνω-
τος τόπος 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατασκηνώ-
σας· ὁ στρατὸς ἔμμενεν ἀκατασκήνωτος.

ἀκατασκόπητος-ον μτγν. ἐκείνος ὃν δὲν δύ-
ναται τις νὰ προσβλέπῃ ὅπ' εὐθείας, ἀτενῶς· Γρηγ.
Ναζ. ἀκατασκόπητος αὐγὴ.

ἀκατάσκοπος-ον μτγν. ἀσκόπος, ἀπερίσκεπτος 2)
ὁ ἀσκηπτεύων· σχόλ. Ὀππ.Κυν.4,101.

ἀκατάσκηπτος-ον μτγν. ὁ μὴ σκηπτόμενος,
ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς σκώμματα· Κύριλλ.Ἀλ.
ἀκατασόφιστος-ον μτγν. ὁ μὴ καταβαλλόμε-
νος διὰ σοφισμάτων· Ἀπαλλ.Τυν.Επ.44.

ἀκατασπάρακτος-(η)-ο[ν] νεώτ., δημ. κ. ἀκα-
τασπάραχτος ὁ μὴ κατασπαράχθῃς || κ. ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ κατασπαράχθῃ.

ἀκαταστάλακτος-(η)-ο[ν] νεώτ., δημ. κ. ἀ-
καταστάλαχτος ὁ μὴ καταστάλαζων, ὁ μὴ πί-
πτων ἢ μὴ περὶ νὰ κατὰ σταγόναν || ὁ μὴ δυνάμε-
νος νὰ κατασ. αὐτῆς || ὁ μὴ κατὰ σταγόναν ἀπο-
βαλὼν τὸ ἐμπριεχόμενον ὑγρὸν, ὁ μὴ ἀποστραγι-
σθεὶς || μτφ. ὁ μὴ βαθμηδὸν διαμορφωθείς ἢ
ἐδραιωθείς || ὁ μὴ πνευματικῶς ὥριμος.

ἀκατάσταλος-ον νεώτ. ὁ μὴ κατασταλεις, ὁ
ἀκατεῖναιστος || εἰδ. ἐπὶ στάσεων, στρατιωτικῶν
κινήσεων κττ. ὁ μὴ καταδομασθεὶς || κ. ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ κατασταλῇ, νὰ καταδομασθῇ.

ἀκαταστασία (ῆ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. σύγ-
χυσις, ἀναρχία, ἀταξία, ἀνωμαλία· Στωϊκ.ἀπ.3,99,
Πλούθ.31,8 ἀκαταστασία βασιλείας ΚΑ Κορινθ.2,
6,5 ἐν πληγῇς ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις 2)
ἡ ἡρῶς ὁρθοστασιον ἀνικανότης· Χρύσιππ.
Στωϊκ.3,121 τοῦ σώματος ἀκαταστασία 3) ἀμ-
φιπλοῦντες· Ἀρτεμίδ.2,68 ἀκαταστασία ψυχῆς 4)
νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ, ἡ ἀστάθεια, τὸ
εὐμετάβολον, ἡ λίαν συχνὴ ἀλλαγὴ αὐτοῦ.

ἀκατάστασις-εως (ῆ) μτγν. ἀνησυχία, ταραχὴ.
ἀκατάστατος-(η)-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀ-
στατος, ὁ εὐμετάβολος· Ἰνν.Ἀφορ.3,8 ἀκατά-
στατοι καιροί, ἀντίθ. καθεστειώτες, δημ. φρ. ὁ
Φλεβάρης ὁ κλαφάρης κ. ἀκατάστατος ὁ
Μάρτης 2) ἀστατος, ἀνεμάρτιστος, ἀνήσυχος·
Δημ.383,6 ὁ μὲν δῆμος ἐστὶν ἀστοχυμύτατον
πρᾶγμα... ὥσπερ θάλαττα ἀκατάστατον, ὡς αὖ
τύχη κινούμενον, Διον.Ἀλ.6,74 ἀκατ. πολιτεία
|| ὁ μὴ κανονικός, ὁ ἀτακτος· Ἰνν.Διαφ.20 [ἐπὶ
τοῦ πυρετοῦ] 3) ἐπὶ ἀνθρώπων, κ. ὁ ἀστάθης·
Πλούθ.7,4,6.—ΚΔ [ἀκ.]8 ἀνὴρ διφυγος ἀκατά-
στατος ἐν πόσεσι ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ 4) νεώτ.
κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ. ὁ μὴ ἔχων τάξιν εἰς τὰ πρά-
γματά τευ ἢ τὰς ὑποθέσεις του· εἶναι σὲ ὅλα
τοῦ ἀκατάστατος 5) ὁ ἀνευ τάξεως ἢ συστή-
ματος γενόμενος· ἀκατάστατον ὄρχηλον,—ἀκα-
τάστατο σπῆτι || ὁ ἀνώμαλος· ἀκατάστατος
δρόμος 6) εἰδ. ἀρχ. ὁ μὴ παράγων καθέζημα, κα-
τακθήσιμα· Ἰνν.Προορ.1,32 ἀκατάστατον οὖρον.

ἀκατάστατος-έω μτγν. κ. νεώτ. εἰμαι ἀστα-
θής, ἀκατάστατος, εὐμετάθλητος· Ἀρρ.Ἐπικ.2,1,12
|| μτγν. κ. παθ.· ΠΔ Τωβ.1,15 αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ ἡκα-
ταστάθησαν καὶ αὐκ ἐπὶ ἐδυνάσθη πορεύεσθαι

εἰς τὴν Μηδίαν 2) νεώτ. κ. μτθ. κάμνω τι ἀκα-
τάστατον, ἀσταθές, ἀτακτον.

ἀκαταστάτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. -α ἀ-
στάτως, ἀνησυχῶς· Ἰσοκρ.21,7 || νεώτ. κ. δημ.
κατὰ τρόπον ἀκατάστατον βλ.λ.1, 31 κ. 41.

ἀκαταστάτης-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ἐξ ὁ-
λοκλήρου ὄστετος.

ἀκαταστάτης-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,
οὗ δὲν εἶναι κατατεταγμένοι οἱ ἀστερισμοὶ βλ.λ.
ἀκατάστικτος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
πλήρης σημμάτων.

ἀκαταστόλιτος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. μὴ
πλήρως διακεκοσμημένος.

ἀκαταστόρετος-ον μσν. ὃν δὲν δύναται τις
νὰ καταστρέψῃ, νὰ καθιστάσῃ· Ἄν.Κομν. ἑ-
καταστόρεστα κύματα.

ἀκαταστόρετος-ον μτγν. ὁ μὴ εἰκαζόμε-
νος· Φιλῶδ.Ρητ.2,274 S ἀκαταστόρεστα πράγμα-
τα [ὁμοί.]· Σουίδ. «ἀτέμκρτος».

ἀκαταστρατήγητος-ον νεώτ. ὁ μὴ κα-
ταστρατηγούμενος, ὁ μὴ διὰ τεχνισμάτων, δόλου
ἢ πονηρίας παραδαινόμενος || ὁ μὴ καταστρα-
τηγηθεὶς· οὐδεὶς νόμος ἀκαταστρατήγητος || κ.
ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταστρατηγηθῇ.

ἀκαταστρεπτός-ον ὁ μὴ καταστρεφόμενος,
μὴ ἀνταρπένετος· σχόλ.Πινδ.Ο.2,146.

ἀκαταστρέφος-ον μτγν. ὁ μὴ πέρας ἔχων, ὁ
ἀτελεύτητος 2) ἐπὶ λόγου, ὁ καταστραφὴν, ἀρ-
μόδιον τέλους μὴ ἔχων, μὴ καταλήγων προσηκόν-
τως· Διον.Ἀλ.Συνθεσ.22 ἀκαταστρέφος περίοδος.
ἀκαταστρέφως ἐπίρρ. μτγν. συνεχῶς, ἀδια-
λείπτως· Χρύσιππ.Στωϊκ.2,273.

ἀκατάστρωτος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
καταστραθεὶς, ὁ μὴ κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν
εὐθετηθεὶς· πρόβλημα ἀκατάστρωτον || ὁ μὴ
ἐκ τῶν προτέρων λεπτομερῶς καὶ μετὰ περινοίας
σχεδιασθεὶς || ἐπὶ ἐμπορ. λογαριασμοῦν κττ. ὁ μὴ
προσηκόντως καὶ ἐν τάξει καταγραφθεὶς || γεν.
ἐν ταῖς ἀνωτ. σμ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταστρωθῇ
ἀκατάσχετος-ον μτγν. ἱσπρ. ὁ εἰς οὗ τὸ δέρ-
μα δὲν ἐγένετο αἱματὶνὰ σκῆα [βεντούσα].

ἀκατασχέσις (ῆ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
ἀκατασχετοῦ, τὸ ἀκατάσχετον.

ἀκατάσχετος-(η)-ο[ν] μτγν. νεώτ. κ. δημ.
ὁ μὴ συγκρατούμενος, ἀκάθεκτος, ἀρμητικός· Διόδ.
Σ.17,38 ἀκατ. δάκρυα, νεώτ. ἀκατάσχετος χαλμαρ-
ρος || ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀσυγκράτητος, ὁ ἀχαλνώ-
τος || νεώτ. κ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ σταματή-
σῃ· ἀκατάσχετος αἰμορρογία 2) νεώτ. ὁ μὴ
κατασχεθεὶς, ὁ μὴ πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἱκανοποίη-
σιν τοῦ δανεισμένου ἀναγκαστικῶς ἀφαιρεθεὶς ἀπὸ
τῆς ἐξουσίας τοῦ ὀφειλέτου || κ. ὁ μὴ ὑπὸ τῆς
καταδυνάμει. ἀρχῆς καταληφθεὶς ὡς δυνάμενος νὰ
χρησιμεύσῃ εἰς βεβαίωσιν τοῦ προαχθέντος ἀδική-
ματος, ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου κτλ. 3) νομ. ὁ μὴ
ὑποκείμενος ἐκ τοῦ νόμου εἰς κατάσχешιν· τὰ ἱερὰ
ἀντικείμενα εἶναι ἀκατάσχετα || οὐδ. ὡς οὐα·
τὸ ἀκατάσχετον τοῦ μισθοῦ.

ἀκατάσχετος-(η)-ο[ν] μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ.
-χτος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατασχεθῇ, νὰ τεθῇ
ἢ νὰ καταγραφῇ ἐν τῇ προσήκουσῃ θέσει· ἀντίθ.
κατατεταγμένος· Διον.Ἀρεοπ. νεώτ. ἀκατά-
κτος διδωθήκη, —ἀκατάκτικον ὑλικὸν συγγράμ-
ματος 2) ἀκαθόριστος βλ. λ.3: Ἐνιγρ. ἀκα-
τάκτικα προσδοκί 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ κα-
τασχεθεὶς ἐν τῷ στρατῷ.

ἀκατατόμιτος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
ἔχων γνώσιν τάπου τινός 2) ὁ μὴ κατατοπιζό-
μενος, ὁ μὴ περὶ τὴν προσηκούμενον εἰδημοσύ-
νην ἔχων || ὁ μὴ ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀνεπαρκεῖ
γνώσει γεγονότος ἢ περιστασέως ἢ ἐπεισοδίου
κττ. διατελῶν· μῆκε στήν κουβέντα ἀκατατό-

πιστός || κ. ὁ μὴ καταποτισθεὶς ὁ ὑπαυγός
εἶναι ἀκαταπότιστος ἐπὶ τοῦ ζητήματος.
ἀκατάτρεκτος-η-ο δημ. κ. -χτος ὃν δὲν κα-
τέτρεξαν, δὲν κατεδίωξαν.

ἀκατάτρητος-ον μτγν. ὁ μὴ τετρυπημένος.
ἀκατάτρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κατα-
τρίβόμενος, ὁ μὴ ἀναλίσκόμενος, ὁ ἀνεξάντη-
τος: Πολύτ.3,89,9 ἀκατάτρητα χορήγια || ἃ μὴ
διὰ τῆς τριβῆς φθειρόμενος: Γαλ. || νεώτ. ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ κατατρίβῃ, νὰ φθαρῇ || κ. μτφ.
ὁ μὴ ἀνωφελῶς καταβαλονηθεὶς, ὁ μὴ καταπο-
νηθεὶς, ὁ μὴ φθαρεὶς: ἀκατάτρητοι δυνάμεις.

ἀκατατρόπωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ πλήρη τρο-
πῆν, ὁλοσχερῇ ἦσαν ὑποστάς: || κ. ὁ μὴ δυνά-
μενος νὰ κατατροπώθῃ: στρατὸς ἀκατατρόπωτος.
ἀκατάβυστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ καταυ-
γασθεὶς, ὁ μὴ πλήρως διαφωτισθεὶς.

ἀκατέρωτος-η-ο δημ. ἀκατέρωτος, μὴ δε-
κτικός ἐκτελέσεως: 2) ἀμετάπειτος: 3) μὴ ἐκ
παρακλήσεως ἐνδίδων ἢ δι' ὑποσχέσεων παραου-
ρόμενος: 4) μὴ διὰ βόλου κττ. δυνάμενος νὰ
ἐξαπατηθῇ.

ἀκατάβυστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν
δύναται τις νὰ καταφθάσῃ, νὰ καταλάβῃ φεύγοντα
ἢ ἀπλῶς ἀπομακρυνόμενον || κ. μτφ. ὃν δὲν δύ-
ναται τις νὰ φθάσῃ κατὰ κοινωνικὴν θέσιν ἢ πλοῦ-
τον ἢ ἄλλως ἀνυφούμενον.

ἀκατάφθορος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀφθαρτος, ὁ
ἀσῶς: Ἐπιγρ. ἀκατάφθoρους πάντας τοὺς ἐν
τῇ χώρᾳ διατηρήσαντες εἰρήνην.

ἀκατάφλεκτος-ον ἑκκλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ κατα-
φλεγόμενος || νεώτ. κυρίως ἐπὶ ἀερίων, ὁ μὴ
καθ' ὁλοκλήριον ἀναφλεγείς, ὁ ἀκαυστος.

ἀκατάφροτος-η-ο δημ. ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων,
ὑποδημάτων κττ. ὁ μὴ διαρκῶς, ἰδίᾳ ὁ μὴ κατὰ
τὰς ἐργασίους ἡμέρας χρησιμοποιοῦμενος: ρού-
χα·, παπούτσια ἀκατάφροτα.

ἀκατάφρονη-ον Ἡσ. «ἀνέροσιν, ἀδάστακτον,
ἀκαταφρόνητον, ἄδικον, ἀνάρμοστον»

ἀκατάφρατος-(η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. -χτος
ὁλως ἀφρακτος || κατ' ἐπέκτ. ὁ μὴ καλῶς τε-
θωρακισμένος, ἀχυρωμένος || νεώτ. κ. ὁ μὴ δυ-
νάμενος νὰ ἀχυρωθῇ: ἀκατάφρατος διδοῖς.

ἀκατάφρατος-ον ἑκκλ. ἀνέκροστος.

ἀκαταφρόνητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ καταφρο-
νούμενος: Ξεν. Ἀγισ.6,8 ἀκαταφρόνητος μὲν ὑπὸ
τῶν ἑχθρῶν διετέλεσεν... ἀμεμπτος δὲ ὑπὸ τῶν
φίλων, Πλούτ.2,483 Α' || νεώτ. κ. ὁ μὴ δυνάμε-
νος νὰ καταφρονῇ, ὁ σπουδαῖος.

ἀκαταφρονήτως ἑπίρρ. οὐκί ἀμελῶς, οὐκί
ἀπρόσεκτος: Πάπ. ἐπιτελέσωμεν τὰ... ἔργα πᾶν-
τα ἀκαταγνώστως καὶ ἀκαταφρονήτως.

ἀκατάφρατος-η-ο δημ. ἀκατάφρατος βλ. λ.

ἀκαταχρημάτιστος-ον ἀνεξήγητος: Πάπ.

δοῦλην ἀνεξαλλοτριῶτον καὶ ἀκαταχρημάτιστον.

ἀκατάχρηστος-ον γλῶσσ. ὁ μὴ χρησιμοποιοῦμενος.

ἀκαταχώνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐν τῇ γῇ ἢ
ἄλλαχού βαθεῶς χωσθεὶς || ὁ μὴ ἐπιμελῶς ἀπο-
κρυβεὶς || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταχωσθῇ ἢ
ἀποκρυβῇ: 2) μτφ. ὁ μὴ ἐξοντωθεὶς ἢ μὴ δυνά-
μενος νὰ ἐξοντωθῇ.

ἀκαταχώριστος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. μὴ
διὰ χωνεύσεως χωρισθεὶς, ἀκατέργαστος βλ. λ.:
Ἀριστ.Πρ.949 Β3 ἀκαταχώριστος ὕλη: 2) μτγν.

κ. νεώτ. ὁ μὴ καταγραφεὶς ἐν τῷ προσήκοντι κα-
ταστάτῳ. ἐγγράφω κττ.: ἀκαταχώριστα πρακτι-
κά·—ἀκαταχώριστος λογαριασμός: || νεώτ. κ.
δημ. κ. ὁ μὴ δι' ἐφημερίδος ἢ ἐν βιβλίῳ ἢ ἄλλῳ
ἐντύμῳ δημοσιευθεὶς ἢ μὴ δημοσιεύσιμος: ρε-
κλῆμα ἀκαταχώριστη.

ἀκατάχυστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς
μέγα βάθος χωσθεὶς, ὁ μὴ ἐν τῷ χώματι ἀπο-

κρυβεὶς || ἐπὶ τῶν μεταφυτευομένων δένδρων, ὃν
αἱ ρίζαι δὲν ἐλώσθησαν βαθεῶς.

ἀκατάχυστος-η-ο δημ. ἀκατάχυστος βλ. λ.

ἀκατάχυστος-ον μτγν. ἀφγοτος, ἀμεμπτος.

ἀκατάφεκτος ἑπίρρ. μτγν. ἀμεμπτος, ἀφόγως.

ἀκατάφυστος-ον οὐκί πλαστός, οὐκί μυθώ-

δης: Ἡρ.Α.191 πολλά θηρία ἀκατάφυστα: || ὁ

μὴ διαφυσθεὶς: Ἐπιγρ. ἀκατάφυστος διὰλφης.

ἀκατέβαστος-η-ο δημ. ἀκατέβαστος βλ. λ.

2) ὁ μὴ καταβιβάσθεὶς: 3) ἀδυσκολώτερα τ' ἀ-
φίκατε ἀκατέβαστα: 4) ἐπὶ τῶν ἐπιτόκων ἢ
γεννησάντων ζῶων, μὴ ἐπαρκῶς γοακτοφῶρων:

ἀκατέβαστη γίδω.

ἀκατέβαστα ἑπίρρ. δημ. χωρὶς ἐκπαισιν.

ἀκατέβαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ καταβόινων, ὁ μὴ

κατερχόμενος: || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καταβῇ:

|| παθ. ὁ δι' οὗ δὲν γίνεται ἡ δὲν δύναται νὰ γίνῃ

κατέβαστος: ὑκερμένος ἀκατέβαστος: || ἐπὶ τῶν

ποιμνίων, ὁ μὴ ἐξ ὀρεινῶν εἰς πεδινούς τόπους κα-

τερχόμενος: κοπάδια ἀκατέβαστα ἀπὸ τὰ βουνά:

2) ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν τῶν ἡ πραγματιῶν, ὃν δὲν

ὑποβιβάζεται, δὲν ἐκρίπτεται ἡ τιμὴ: ἤθελε ἀκατέ-

βαστες ἐκατό δραχμῆς τὸν πῆχυν.

ἀκατέβαστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ οἰ-

κοδομῶν καὶ κτισμάτων, ὁ μὴ κατεβιβαζόμενος,

ὁ μὴ ὁλοσχερῶς κατακρημνιζόμενος ἢ ὁ μὴ κα-

τακρημνισθεὶς: αἰκία ἀκατέβαστος: || κ. ὃν

δὲν δύναται τις νὰ κατακρημνίσῃ: φρούρια ἀ-

κατέβαστο·, ὁ βωμὸς εἶναι ἀκατέβαστος.

ἀκάτειος-ον ὁ εἰς ἄκτον βλ. λ. ἀνήκων

2) κ. κατὰ δ.γ. συνθεστ. ἀκάτειος: Ἐπιγρ. ἀκά-

τειος ἱσθός (τὸ πρῶτον ἱστίον),—αὐτ. ἀκάτειος

κεραία: || γεν. τὸ αὐτό,—ὡς οὗτος, τὸ μικρὸν

ἱστίον: Ξεν. Ἑλλ.6,2,37' || πρβλ. τὸ ἐν διφορου-

μένῃ ἐννοίᾳ ἐν Ἀριστφ.Λυσ.64 ἡ γαῦν,Θεαγένης

ὡς δεῦρ' ἰούσα θούκατειον ἥρετο || φρ.: Ἐ-

πικ.ἀπ.163 ἀρσασθὶ τὸ ἀκάτειον (ἀναχωρεῖν).

ἀκατέργαστος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ

χωνεύθεὶς, ὁ ἀπεντος: Ἀριστλ.ΖΜ.650 Α'15 ἀκα-

τέργαστος τροφή: || ὁ δύσπεντος: Γαλ.6,48:

2) ὁ μὴ καταργασμένος, ὁ ἀμορφος: Λογγίν.15,5'

3) ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς, ὁ ἀμελῶς: Πάπ. ἀ-

κατέργαστος γῆ: 4) νεώτ. κ. δημ. μόνον ἐν τῇ

2α σμ. ὁ μὴ διὰ τῆς καταργασίας τὴν προσή-

κουσαν μορφήν ἢ διάπλασιν λαβὼν: ἀκατέργα-

στοὶ λίθοι,—ἀκατέργαστα δέρματα: 5) νεώτ.

χμ. ἀκατέργαστοι ἴνες τὰ συστατῶν τῶν φυτι-

κῶν τροφίμων, τὰ δυσκόλως ὑπὸ τῶν πικρῶν ἀν-

τιδρυστηρίων καὶ τῶν πεπτικῶν ὑγρῶν προσδα-

λόμενα: 6) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τὴν πρέπου-

σαν μορφῶν ἢ ἀνταρῶν ἔχων: || τὴν σκέ-

φιν ἢ τοὺς τρόπους ἀγροικίᾳ συγγ. πρόστυχος.

ἀκατένυστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ πεσὼν εἰς τὴν

εὐνήν, ἀκατέκλιτος: Ἡσ., Σουῖδ., Φώτ. «ἀκοίμη-

τος»: 2) νεώτ. ὁ μὴ καταπραυνόμενος, μὴ κα-

θησυχάζόμενος ἢ μὴ καθισχυασθεὶς: 3) ὁ μὴ

δυνάμενος νὰ καταπραυνῇ.

ἀκατεύθεος-ον μον. δι' οὗ δυσκόλως πορεύ-

εταί τις, δημ. κακόβατος: ἀκατεύθεος ὁδός

|| δημ. ὁ κατὰ ταξίδιον τοῦ μὴ προπεμφθεὶς

|| κ. ὁ μὴ δι' εὐχῶν κατευθωθεὶς.

ἀκάτη (ἡ) ἰαμφίλ(η) ὤωρ. ἀκάτα ἀκατος βλ. λ.

Αἰσχ.Ἀγ.986 φαμίλια ἀκάτας παρήθησεν (δ.γ.Ι,

ΑΠ.9,9 τὰν ὀλίγων ἀκάτων.

ἀκατηγόρητος-(η)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ

μὴ κατηγορηθεὶς, ὁ καθ' οὗ ὁ δι' ὃν δὲν ἐγένετο

καταγγελία, μήνυσις: Πάπ.Διόδ.Σ.11,46 ἀκατηγό-

ρητος πρόσδοσι: 2) ὁ ἀμεμπτος, ὁ ἀνεπιλήττος,

ὁ καθ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἐπιρριφῇ μομφή: Πάπ.

ἀκατηγόρητος γυνή,—δημ. παροιμ. ἀκατηγόρη-

τος παῖς, δεσπότης παινεμένος.

ἀκατήχτος-(η)-ο(ν) μον. ἑκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ.

ὁ μὴ κατηχημένος, μὴ διδασθεὶς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς πίστεως: Ἰ. Σουιδ. ὁ μὴ ὑπὸ ἡχοῦ περιβαλλόμενος: 2) δημ. κατ' ἐπέκτ. ὁ μὴ εἰς τι μυηθεὶς, ὁ μὴ εἰς τι καθοδηγηθεὶς συγγ. **ἀνομνήνυτος**, **ἀκάτιον** (τὸ) ὑπακοή, τοῦ ἀκατος μικρὸ ἀκατος, ἐλαφρὸν πλοῖον, χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν πειρατῶν: Θουκ. 4,67,3 ἀκάτιον ἀμνηρικὸν ὡς ληστοὶ εἰώθεσαν... κατακομίζεν τῆς νυκτὸς ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκκλεῖν, Πλούτ. Τιμολ. 17 πειρατῶν ἀκάτια λεπτὰ: 3) εἶδος ἰστίου διαφόρον τῶν μεγάλων ἰστίων, πρὸλ. ἀκάτειον, κατὰ Φρόν. ἐν ΑΒ «τὰ μικρὰ ἰστία λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλων»: Ἀριστοφ. ἀν. 739 Β, Λουκ. Ζεύς Τραγ. 46 ὁ ἀνεμος ἐπιπύπτον τῇ ὁδῷ καὶ ἐπιπλάσας τὰ ἀκάτια: Ἡα. «τὸ ἐν ἀκατίῳ ἰστίῳ ἢ ὁ διαπευὼν τὴν πόλιν ὄρχων ἢ ὁ δικαστὴς ἢ ὁ μέγας ἰσθὸς ἢ ναῦς, ἵχθυον πλοῖον· ἔστι δὲ καὶ φιάλη, ἴσως διὰ τὸ εἰκέναι, στρουγγύλῳ πλοῖῳ»: 3) εἶδος ποτηρίου: Ἀθήν. 11,782: 4) εἶδος γυναικεῖου σκευοῦ: Πολουδ. 7,93: 5) μικρὸ σώμας ἀνθρώπου: Φρόν. ΑΒ «τοὺς μικροὺς τὰ σώματα ἀκάτια λέγουσιν»: 6) νεώτ. ἀκάτιον ἰστίον τὸ κατὰ κ. μέγιστον σταυρωτὸν ἰστίον τοῦ πρῶταιοῦ ὀρθίου ἰστίου: δημ. στρίγκος. **ἀκάτιος-ον** κ. νεώτ. ὁ ἀκάτειος βλ. λ.: ἀκάτιος ἰσθός ὁ πρῶτος πρὸς πρῶταν ὀρθίος ἰσθός τῶν πλοίων: δημ. τουρκέτο. **ἀκατίτης** (ὁ) νεώτ. ναύτης ὑπερητὼν ὡς λεμβήτης τῆς μεγάλης λέμβου πλοίου, λεγόμεν. ἀκάτου. **ἀκατοικητός** (-η-οῖν) μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κατοικοῦμενος ἢ μὴ κατοικημένος: ἀκατοικη-το νησίδα: ἢ κ. ὁ μὴ διυνόμενος διὰ κατοικη-θῆ: τὸ σπῆτι με... σὺς σεισμούς ἐγιν' ἀκατοικητο. **ἀκατονόμαστος** (-η-οῖν) μην., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα, ὁ ἀνόνητος: Ἐπικ. ἀν. 314 ποιότης ἀκατονόμαστος, Φιλ. 1,630 θεὸς ἀκατονόμα-στος: 2) νεώτ. ὁ μὴ κατονομαζόμενος, ὁ μὴ ὀνομαστικῶς καλούμενος, καταγεγραμμένος ἢ διακρι-νόμενος καὶ ὁ μὴ κατονομαζόμενος: ἢ κ. ὁ μὴ λό-γῳ τῆς μεγάλης ὁρμῆς τοῦ ἢ κακοηθείας δυ-νάμενος διὰ κατονομασθῆ: αἰσχρ. ἀκατονόμαστα. **ἀκατονόμαστος** ἐπὶ πρ. νεώτ. κατὰ τὸ πρῶτον ἀκατονόμαστος βλ. λ. 2). **ἀκατόπτευτος-ον** μην. κ. νεώτ. ὁ οὐκ ἐπὶ ἄλλου θεαθεὶς: 2) νεώτ. ὁ μὴ κατοπτευθεὶς, ὁ μὴ ἐν ἀκριβεῖ παρατηρηθεὶς: ἢ κ. ὁ μὴ κατοπτευτός. **ἀκατόπτεος-ον** μην. ὁ μὴ παρατηρηθείς. **ἀκατόρθωτος** (-η-οῖν) μην. ὁ ἀδιόρθωτος: 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ πραγματοποιηθείς, ὁ μὴ κατορθούμενος, ὁ μὴ ἐπιτευκτός: χάνει τὸν και-ρὸ τοῦ κυνηγῶντας ἀκατόρθωτα. **ἀκάτος** (ὁ) κ. σπαν. ὁ ἐλαφρὸν πλοῖον, λέμ-βος: Πίνδ. Π. 11,40 ἀκάτος ἐνναλία, Ἡρ. 7,186 ἐν τῇσι σιταγωγαῖσι ἀκάτοισι ἐόντας, Ἀριστοφ. ἴππ. 762 ταὺς δελοφίνας μετεωρίζει καὶ τὴν ἀκάτον παραβάλλου: ἢ γενικῶς πλοῖον: Εὐρ. Ἐκ. 446 πον-τοπόρους κομίζεις θεὰς ἀκάτους ἐπ' οἶσμα λί-μνας: 2) ποτήριον, ὀμαίς-ον πρὸς ἀκάτον: Ἀντιφῶν. 3) νεώτ. ἡ μέγιστος τῶν λέμβων πολε-μικοῦ πλοίου ἰσχυρὰ κατασκευῆς, χρησιμοποιο-μένη διὰ βαρελίας ἐργασίας δημ. μεγάλη βάρκα. **ἀκατούλωτος-ον** μην. ἀνεπούλωτος. **ἀκατούρπητος-η-ο** δημ. ὁ μὴ οὐρήσας: ἢ συνεκδ. ὁ μὴ ἀποατήσας: 2) παθ. ὁ μὴ ἐξ οὐρήσεως βραχείας, ρυπαρθεὶς: σεντόνι-στρώμα-τῳ ἀπὸ λωμῶν ἀκατούρητο, τοῖχῳ δὲν ἔησαν ἀκα-τούρητο οἱ παλινδρόμησαι: ἢ κ. μτφ. ὅποια θέ-ση τοῦ δῶσανε δὲν τὴν ἀρετὴν ἀκατούρητη. **ἀκατοχέρωτος-ον** νεώτ. ὁ μὴ δι' ἀχρωματι-κῶν ἔργων ἀσφαλισθεὶς: ἀκατοχέρωτον στρατό-πεδον: ἢ μτφ. ὁ μὴ διὰ νομικῶν ἢ ἄλλων ἐγγυή-σεων στερεωθεὶς: ἀκατοχέρωτον πολίτευμα: ἢ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς κατοχυρώσεως.

ἀκατόχως μον. χωρὶς νὰ κατέχηται. **ἀκατράμωτος-η-ο** δημ. ὁ μὴ ἡλειμμένος διὰ πίσης, ἀκείρωτος: ἀκατράμωτο πανί, -ξύλον: 2) κ. μτφ. ὁ μὴ αἰσχυνόμενος ἢ μὴ αἰσχυνθείς: ἢ κ. ὁ μὴ διυνόμενος διὰ αἰσχυθῆ. **ἀκατράρωτος-η-ο** δημ. ὁ μὴ εἰς βοστρύχους διαμορφωθείς, ὁ ἀδοστρύχως: ἀκατράρωτα μαλλιά: ἢ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς βοστρυχωσεως. **ἀκαττύτως-ον** μην. ὁ ἀνευ κατατύπων βλ. λ.: Τέλης 40,9 ἀκαττύτων ὑπὸ δόγμα. **ἀκαυλός-ον** κ. νεώτ. ὁ ἀνευ καυλοῦ, στελέ-χους: Διοσκ. 1,82: 2) ἐπὶ πτεροῦ, μὴ ἔχοντος καυλόν, κώλον: Ἀριστοφ. ΖΜ 682 Β 18: 3) τὸ οὐδ. ἀκαυλὸν ὡς οὐα: Ψ Διοσκ. 3,107 φυλίτης. **ἀκαύλωτος-η-ο** δημ. ὁ μὴ περὶ τὸ γενετή-σια ἐρεθισθείς: ἢ ὁ μὴ τοιαύτου ἐρεθισμοῦ δεκτικὸς: ἢ λ. ἐκ τοῦ καυλῶ, ἐν δ' σμ. παρὰ Πολυδ. 2,71 ἀκαυλὸς τὸ πρῶτον καὶ τοῦ αἰδοῖου, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὕδρον ἐκέρχεται. **ἀκαυμάτιστος-ον** ὁ μὴ προσδεδημένος ὑπὸ κοῦματος: Ἡα. ἐν λ. ἀπρόσελος. **ἀκαυστος-ον** κ. νεώτ. ὁ μὴ καυτηριασθείς: ἴππ. Αἰμορρ. 2 ἀκαυστος αἰμορρῶς: ἢ ὁ μὴ κα-εῖς, ὁ μὴ ἐμπρησμένον ὑποστάς: Ξεν. Ἀν. 3,5,3 ἀ-καυστοὶ κώμας: ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς καύσεως ἀντὶθ. καυστός: Ἀριστοφ. Μετ. 387 Α 18, Θεοφρ. Α 18,4 ἀκαυστοὶ λίθοι: 2) ὁ ἀκαταπαύστως καίμενος, ὁ ἀκατάρδεατος: Πλάτ. Ἰώδ. 20,26 κατέδωκεν αὐτὸν πῦρ ἀκαυστον ἰδ. γ. ἀκαυστον: 3) νεώτ. πρὸς τῇ 2α κ. 3ῃ σμ. κ. ὁ μὴ ὁλοχερῶς καεῖς. **ἀκαυστῶ-δω** μην. καθιστὸς τὴν ἀνεπίδεκτον καύσεως: Ζώα. Ἀλχημ. 166 Β. **ἀκαυστήσας-εως** μην. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀκαύ-στου, τοῦ καύσεως ἀνεπίδεκτου. **ἀκαυτηρίστος** (-η-οῖν) μην., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἴππων, ἐπὶ τοῦ δερμάτος τῶν ὀπλων δὲν ἀνετυψώ-θησαν διὰ τοῦ καυτήρος ἀνετίγλα διακρηκτικὰ ση-μεῖα: Στράβ. 6,5,19 ἀκαυτηρίστος ἴππος: 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καυτηρίσας ὑποστάς: 3) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ὁ μὴ δριμύτης, ὡς ἔδει, ἐπικριθεὶς. **ἀκαυτῶς** (-η-οῖν) μην., δημ. δ. γ. ἀκαυτῶς ἀκαυστός βλ. λ.: Γαλ. 12,212: Ἡα. ἐν λ. ἀθαυτῶς: 2) δημ. ὁ μὴ καεῖς, ὁ μὴ διὰ πυρὸς ἀνωλεθεῖς: ἢ κ. ὁ μὴ ὁλοχερῶς καεῖς: ἢ κ. ὁ μὴ δύναμε-νος νὰ καῇ ἄλλως ἀκαυτῶς, ἀκαυτῶς βλ. λ. **ἀκαυχήσις** (ἡ) ἐκκλ. κ. νεώτ., δημ. ἀκαυχῆσις ἢ ἑλλειψὶς καυχήσεως, οὐτοεπαίνου, ἢ ταπεινο-φροσύνης: ἐν ἀκαυχῆσις μενέτω. **ἀκαυχῆτος** (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καυχῆ-σιολογῶν, ὁ ταπεινόφρων: ἢ κ. ὁ μὴ ἀκαυούμε-νος διὰ καυχῆθῃ: δημ. ἀκαυχῆται εἶναι ἡ νοσηρία. **ἀκαφάσματος-η-ο** δημ. ὁ μὴ ἔχων καφάσι, λεπτὸν ἐξέλιον δικτυωτὸν φράγμα ἢ περιδῆγμα. **ἀκαφῆτος-η-ο** δημ. ἀκαυτῶς βλ. λ. **ἀκαχίτω** μέλλ. ἀκαχῆσαι, ἀόρ. α' ἀκάχησα, β' ἀκαχῶν, παρὰ ἀκάχησαι λυγρῶ, θλῖθω, πικραί-νω: Ἡλ. Π 822 μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιοί, —Οδ. Π 432 αὐτὸς δὲ μεγάλως ἀκαχίσεις: ἢ παθ. θλῖβο-μαι: Ἡλ. Ζ 486 μὴ λίην ἀκαχίσεις θυμῷ, —Οδ. Δ 806 οὐ μὲν α' ἔωσι... κλαίειν οὐδ' ἀκαχῆσθαι. **ἀκαχμένος-η-ον** μτφ. ἐπ. κ. παρὰ μην. ὁ ὀρεῖται ἔχων ἀκμήν, ὁ ἡσυχνημένος, ὁ οὐδὲς: Ἡλ. Ο 482 ἔγ-χος ἀκαχμένον ὀρεῖ χαλκῷ, —Οδ. Ε 235 πᾶλε-κυν... χαλκίον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον: 2) μην. ὁ ἀπλυνόμενος: Ὀππ. Κυμ. 1,476 γένος σκυ-λάκων κυνῶδουσιν ἀκαχμένον. **ἀκαχύνει** ἀγέω βλ. λ. Ἡα. «ἀκαχύνει ἀνά-σσει»: Ἀντιμ. 80 ἀκαχύνειν (ἀσφαρ.). **ἀκαφάλιστος-η-ο** δημ. ὁ μὴ παθὼν ἐπιπό-λοιον καύμα, καφάλομα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ δερμα, τὰς τρίχας κτ.: ἢ ὁ ἀφρικτός: ἀκαφά-λιστο φωμί, —ἀκαφάλιστη πηλα: ἢ ἀκαφάλιστο

χωράει {οὐ δὲν ἔκαυσαν τὴν καλὰμην μετὰ τὸν
βεραιμόν}.

ἀκάει {ή} νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν
πρωτοειδῶν, ἰθαγενῶν τῆς Αὐστραλίας, ξυλω-
δῶν, ἀειφύλλων, οὐνήθως καλλωπιστικῶν.

ἀκάεστος Ἦσ. «ἐχθρὸς ὑπὸ Ἀμυρακίων».

ἀκάεστος {ό} ή-ός εἶδος ὁσπριόδους ἀπέρματος :
Φερικρ.188, Ἦσ. «οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογ-
γύλα καὶ δυσκάτακτα ὁσπρία, οἱ δὲ σπέρμα οὐχ
ἐφόρμεον οὐδὲ διαπράκον».

ἀκάεστος-ον μτγ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τηρῇ,
νὰ σχισθῇ, νὰ χωρισθῇ Ἦσ. «ἀκάεστος ἀκλα-
στος» : Γρηγ.Ναζ. ἀκάεστος φύσις.

ἀκάεθια {ή} νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν
λαρδίζαδαλοειδῶν, ἰθαγενῶν τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνί-
ας, ὧν τὰ φύλλα εἶναι δακτυλίου καὶ ὁ καρπὸς
εἶδος δρύϊνης ἐπιμήκους καὶ ἐδωδιόμου.

ἀκάδρωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἡλειμμένος διὰ κε-
δρίας, ἀκατράμωτος ἥ ναυτ. ἀκάδρωτον σχοι-
νίον εἶδος σχοινίου τῶν πλοίων, μὴ ἡλειμμένου
διὰ κεδρίας, ἀνθεκτικοῦ, ἀλλὰ ταχέως φθειρουμένου.

ἀκάειον Ἦσ., EM «τὸ φάρμακον».

ἀκεραιοκῆμος {ό} δωρ. ἀκεραιοκῆμος ἀκερσε-
κόλης βλ.λ. : Πινδ.Π3,14 {περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος},
Ἐπιγρ. {περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ}.

ἀκεραιοκομος-ον μτγ. ἀκούρευτος.

ἀκεκρυμμένως ἐπίρρ. μτγ. οὐ κεκρυμμένως.

ἀκελάδης-ος-η-ο δημ. ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ὠδι-
κῶν πτηνῶν, ὁ μὴ κελῶδων, μὴ ὀδῶν : ἀκελά-
δης το πούλι' ἥ κ. ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη τὴν ἰκονό-
τητα νὰ κελῶδῃ 2) ποιστ. κ. μτφ. ὁ μὴ διὰ
κελοδημάτων, ἥτοι λόγων κ. ἰδιὰ ἀμαρτῶν ὀμνυθείς.

ἀκελάδης-ος-η-ο δημ. ἀκελάδης βλ.λ.

ἀκελάδης-ος-η-ο δημ. ἐπὶ ρέοντος ὕδατος
ὁ μὴ κελαρυσμὸν ἐκπέμπων, μὴ κελαρύζων βλ.λ. :
ἀκελάδης το ρυάκι.

ἀκέλευθος-ον ὁδιέξοδος Ἦσ. «ἀκέλευθα ἄν-
οδα, καὶ ἐν θυτικῇ σημείον, ὅταν μὴ ἡ κέλευθος».

ἀκέλευθον Ἦσ. «οὐ βεβηκῶς ἀσφαλῶς, οἱ
δὲ τὸν σικληρὸν σίδηρον».

ἀκέλευστος-ον ὁ μὴ κελευσθείς, ὁ ἀπρόστα-
κτος, ὁ ἀπρόκλητος : Σοφ.Α1.1284 λαγῶν τε κά-
κελευστος ἥλθ' ἐναντίως, Πλάτ.Νόμ.953 D.

ἀκέλευστος ἐπίρρ. ἀνευ παραγγελίας, ἀπροσ-
κλήτως Σαυδ. ἐν λ. ἀπαγγέλλας.

ἀκέλλας{v} Ἦσ. «ἐκίεφαν Ἐπάρντιον».

ἀκέλευστος-ον μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ τὸν καρπὸν, ὁ
ἀνευ κελύφους, κάφης, φλούδας : Θεοφρ.Α1τ.Φ1,
17,8 ἀκέλυφα φυτὰ συνών. γυμνόκορρη ἥ νεώτ.
γενικὸς ἐπὶ σπερμάτων, ὦν, ὁστρακοειδῶν κτλ.,
ὁ μὴ ἔχων κέλυφος, περιβλήμα, τοσόφι.

ἀκεναφθένιον {τό} νεώτ. κημ. ὁδρογονάνθραξ,
εὐρισκόμενος ἐν τῇ πύσση τῶν λιθανθράκων.

ἀκενοδόξια {ή} μαν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀκενοδό-
ξου βλ.λ., ἡ μετριωροσύνη : Ζωναρ.

ἀκενοδόξος-ον μτγ. ὁ ἀππληγμένος κενοδο-
ξίας, ὁ μὴ ματαιόφρων.

ἀκενοδόξως ἐπίρρ. κατὰ ἀκενοδόξον βλ.λ.
τρόπον : ἀχόλ. Ὁδ.Γ411.

ἀκενος-ον μτγ. ὁ μὴ ἔχων κενόν.

ἀκενοσπουδος-ον μτγ. ὁ μὴ περὶ τὰ κενὰ
σπουδάζων, ὁ ματαίως ἀσχολίης ἀποφεύγων,
ὁ μὴ ἀργόσχολος : Μάτ.Αντων.1,6.

ἀκέννητος {-η-ο}v κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων
ἀνάγκην νύμφατος διὰ κέντρου, ἀκίδος : Πινδ.
Ο1,21 {ισχόλ. ἀμάστικτος} 2) ἐπὶ κρυ-
στάλλων, ὁ ἀβραυστος : Πλίν.Φ137,28 3) νεώτ.
κ. δημ. ὁ μὴ κέννημα, νύμφα δεχθείς ἥ κ. μτφ.
ὁ μὴ πειραγμένος ἐν τῇ δεκτικῷ πειράματι»

4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων κέντημα, ποικίλμα διὰ
βελόνης καὶ νήματος ἐπὶ ὑφάσματος συνήθως
ἐκτελούμενον : δημ. ἀκέννητα μαντήλια.

ἀκέννητος {-η-ο}v κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκέν-
νητος βλ.λ. ἥ : Ἦσ., EM, Σαυδ. «ἡ κέσας» ἀ-
κέννητος, ἀκέννητος» 2) νεώτ. ὁ μὴ διε-
γερθείς, ὁ μὴ οἰονεὶ διὰ κέντρου παροξύνσεις.

ἀκέννητοπαρην {τό} νεώτ. ζωολ. ὁδρῖσμο
ἐντόμων, ὧν τὰ ἀκρα τὸν πτερυγὸν δὲν φέρουσι
τριχοειδῆ νημάτια ἐν εἰδεί ἀκανθῶν.

ἀκέννητος {-η-ο}v κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων
κέντρον, νύσσον ἀκίδοειδὲς ὄργανον, τὸ δημ. κεν-
τρι : Πλάτ.Πολ.552 C τοῦς κηφῆνας πάντας ἀ-
κέννητους ὁ θεὸς πεποίηκε ἥ ἐπὶ ἀλέκτορος,
ὁ μὴ ἔχων ὄνυχα ἀχμηρὸν εἰς τὸν πόδα : Κλύτ.1'

2) ἐπὶ θάμνων, ὁ ἀνευ ἀκανθῶν, ποῦ δὲν κεν-
τρώει : Φιλ.2,91 ἀκέννητος βάτος 3) ἐπὶ τῆλων,
ὁ μὴ αἰσθανόμενος τὸ νύγμα τοῦ πτερινστήρος :
Ἰνπιπτρι.105 4) μτφ. ἐπὶ ὕψους λόγου, ὁ μὴ ἐντο-
νός, ὁ ἀμύλητος, ὁ πλαδωρός : Λογγίν.21,2 5) ὁ μὴ
τὸ κύριον σημείον, τὸ μέσον κατέχων, ὁ μὴ ἐπι-
κέντρος ἡ μὴ κέντρον ἔχων : Μον.5,108,—Βέττ.Βάλ.
89,30 ἀκέννητος τόπος 6) νεώτ. μόνον ἐν τῇ ἰσ-
σμ. ἐπὶ ἐντόμων, σπερμουμένων ἡ ἐχόντων λίαν ὑ-
ποτιμωδὲς κέντρον 7) δημ. συνηθέστ. ἀκέν-
νητος ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ ἐμβολισθείς, οὐ δὲν
ἐγένετο κέντρομα βλ.λ.

ἀκέννητος-ος-η-ο μτγ. ἡ ἑλλειψὶς κυρίου
ἡ ἐπικέντρου ἡ σημείον.

ἀκέννητος {-η-ο}v ἐκκλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
κενοφύμενος, ἀνεκέννητος, ἀστείρευτος : ἀκέννη-
τος ἡ θεία χάρις, θησαυρός ἀκέννητος 2) δημ.
ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἀσπιδίριτος.

ἀκέομαι ἰων. παροτ. ἀκέα παρ' Ἦρ.3,40, ἐπ.
μτγ. ἀκέομενος, μέλλ. ἀκέομαι, ἐπ. ἀκέομαι,
ἀπτ. ἀκέομαι, ὁδρ. ἡκέομαι, παθ. ἡκέσθην ὑδ.
θεραπεύω, γι�ρεύω : Ἰλ.Π29 ἔλκε' ἀκέοιμενοι,
Ἦρ.4,90 ποταμός ἀριστος τὰ τε ἄλλα . . καὶ
Ἰηποισί φώρην ἀκέοσθαι ἥ ἐπὶ τοῦ θερα-
πειομένου μέλους τοῦ σώματος : Ἰνπ.Μοχλ.25 τὰ
ἔσω ἀσκόισιν ἀκέομαι, Εὐρ.Ἐκ.1067 βλέφαρον
ἀκέοισα τυφλόν ἥ ἐπὶ προσώπου θεραπευόμε-
νου : Ἰλ.Ε448 τὸν Λητώ τε καὶ Ἀρτεμις . .
ἀκέοντο, Ἐπιγρ. νοῦσου. μ' ἀκέσω βαρυαλγίας

2) καταπαρῶν, καταπαύω : Ἰλ.Χ2 πῖον τ' ἀκέ-
οντό τε δῖφον 3) ἐπιδορῶ, ἐπισκευάζω : Ὁδ.Ξ
νῆας ἀκέοιμενος ἥ ἐπὶ ἀράχνης, ἐπιδορῶντος
τὸν ἱστών της : Ἀριστ.Ζ1623 Α18 ἥ συνήθ. ἐπὶ
τῶν ραπτῶν ἡ τῶν σανδάλων ἐπιδορῶντων :
Λαυκ.Δραπέτ.33 ἥ μτφ. ἐπανορθῶ : Ἦρ.1,167 βου-
λόμενοι ἀκέοσθαι τὴν ἀμαρτῶδα, Πλάτ.Πολ.364C
ἀκέομαι ἀδίκημα 4) ἀμτθ. εὐρίσκω τρόπον θε-
ραπείας, συμπεδισμοῦ : Ἰλ.Ν115 ἄλλ' ἀκέωμεθα
θῆσσαν ἀκέοιται τὰ φρένες ἐσθλῶν 5) παθ.
Ἦσ. «ἀκέομενα» θεραπευόμενα : Παισο.3,19,7
ἀκεσθεὶς τὸ τραῦμα.

ἀκέννητος Ἦσ. «ἀφορητὴ, ἡσύχως».

ἀκερ {τό} νεώτ. ἄλλως σφένδαμνος {acer L.}
γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκεροειδῶν, οὐ
κυριώτερα εἶδη : ἀκερ ὁ φευδοπλάτανος δέν-
δρον ὕψηλόν, ἔχον φύλλα ἀντίθετα ἀνευ παρα-
φύλλων, ἀνθῆ πολυάριθμα καὶ καρπὸν λεῖον, φυό-
μενον ἐντὸς ὀρεῖων τόπων καὶ καλλιεργούμενον
συνήθως εἰς τοὺς κήπους ἄλλως συμμορῶν ἀκερ
τὸ πλατανοειδές, φυόμενον εἰς τὴν ζώνην τὸν ἑ-
λατῶν, σπάνιον ἐν Ἑλλάδι δημ. ἀγριοπλάτανος,
νεροπλάτανος, κοῦμαν' ἀκερ τὸ πεδινόν, δημ.
σφενάμι, κρέκερος, ἐλκενός κ.ά.

ἀκερα {ι} Ἦσ. «ἐνδυμὰ τι πολυτελές».

ἀκερα {τά} {2} νεώτ. ζωολ. γένος μολεκίων τῆς
τάξεως τῶν ὀπισθοβραγχίων, ὧν τὸ σῶμα εἶναι
ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς ὁστράκου λεπτοτοίχου καὶ
εὐκάμπτου {acera}.

ἀκέραιος {ό,ή} κ. -α-ον παρὰ οχολ. Ἀριστφ. δημ.
-η-ο Πλ.593, κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. παρὰ πεζοῖς

ἀντὶ τοῦ ποιητ. ἀκράτος ἀμῆς, καθαρὸς μὴ περιέχων ξένους οὐσίας, γνήσιος: Ἀριστ. Ζι 605 Α 15 ἀκράτος οὖδωρ, Δισκ. 5,6 ἀκράτος οἶνος [ἀ-δολο κρασί], Πλάτ. Πούτ. 7,4 χρυσὸς ἀκράτος [καθαρό χρυσάφι], Ἀπολλ. Ρ 4,157 ἀκράσια φάρμακα [γνήσια]: 2) τὸ μὴ μετὶ κακίας ἢ πάθους ἀνδύκτον, τὸ ἠθικῶς καθαρὸν: Πλάτ. Πολ. 409 Α ἀπειρον καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἡδὼν γεγενῆσθαι || κ. τὸ μὴ μολυνθῆναι, τὸ ἀγνόν, τὸ ἀσπίλον: Εὐρ. Ἐλ. 48 ἀκέραιον ὡς σφάσαιμι Μενέλεω λέχος: 3) ἐπὶ ἄνθρωπ. ἢ καθαρότης, γνησιότης τοῦ γένους: Εὐρ. Φοῖν. 943 σὺ ... λαοπὸς εἰ σπартων γένους ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἀπὸ: 4) ὁλόκληρος, μὴ ἐλλειπής: ὁμ. ἀπόφως: Πλάτ. Κριτ. III Β ἀκέραιος γῆ, Ἀριστ. Ζι 575 Β 3 ἀκέραιος νομῆ, Πολυδ. 3,86 ἀκέραιον ἀργύριον || κ. ἀνεπαφός, σφῶς, ἀδολαφός, ἀδίκτος, μὴ ἡλαττωμένος, ἐπὶ πρῶτ. ἀκακοποίητος: Ἡρ. 3,146 ἀκέραιον ἀπολαμβάνειν τὴν πόλιν [ἀδολῶτον], Θουκ. 3,3,1 Λέσθων ναυτικὴν ἔχουσιν καὶ δύναμιν ἀκέραιον, Ἐπιγρ. εἰδὼν τὴν ἀσινὲς καὶ ἀκέραιον κ. νεώτ. ἀκέραιον διεφύλαξε τὸ πολίτευμα κ. ὁμ. συνῆθ. μετὰ τοῦ σφῶς: γύρισε ἀπὸ τὴν περιπλάνησιν αἶσα καὶ ἀκέραια: 5) μεταφ. ἐπὶ πνεύμ. ἢ ψυχ. ἰδιότητων, οὐδωδωδὸς ἐλλειπής: Πλάτ. Κρατ. 396 Β τὸ καθαρὸν καὶ ἀκέραιον τοῦ νοῦ, Φιλ. δ. Θε. 3,8 ἀκέραιοι φαντασίαι, Πολυδ. 1,452 ἀκέραιοι ὄρματ' ὁ μεταφ. ἐν ἠθικ. ὁμ. ἀκηλίδωτος, ἀνεπιληπτος, εὐθύς, ἀδιάφθορος, ἀδέκαστος: Εὐρ. Ὀρ. 922 ἀκέραιος, ἀνεπίληπτος ἡσυχίας βίον, Διον. Ἀλ. 7,4 ἀκέραιος κριτής κ. νεώτ. ὁπάλληρος ἀκέραιος χαρακτήρος κ. ὁμ. ἀκέραιος ἄνθρωπος: 7) ἐν φρ. τὸ οὐδ. ἐξ ἀκέραιου [κατὰ τὸ ὅλον ἢ διὰ τοῦ ὅλου], ἀκέραιον εἶναι [ἀφῆναι ἀδίκτον], Ἐπιγρ. εἰς ἀκέραιον ἀποκαθιστάναι [καθιστάναι τὸ ὅλον καὶ ὡς πρότερον ἦτο], —νεώτ. ἀπόδοσις εἰς ἀκέραιον πληρωμὴ ἐξ ὁλοκληρίου, πλήρης ἀπάσης ἀφελῆς: || νομ. φρ. ἀποκατάστασις εἰς ἀκέραιον [restitutio in integrum] ἢ ἐπαφορά εἰς τὴν προτέραν ἐμπόρευσαν ἢ ἐνοχικὴν κατάστασιν, τὴν ὑπάρσασαν πρὶν ἢ ἀλλοιωθῆναι ὑπὸ τινος δικαιοπραξίας, ἥτις δικαστικῶς λύεται [ἀποσθένειν, θεωρουμένη ἐκ νομικῆς αἰτίας ἀδικίας]: 8) νεώτ. μαθημ. ἀκέραιος ἀριθμὸς, ὁ δι' οὐ ἐκφράζεται πλῆθος διακεκριμένων καὶ χωριστῶν ἀντικειμένων, ὧν ἐν ἑκάστῳ ἀποτελεῖ τὴν ἀκέραιαν ὁλόκληρον καὶ μὴ κατὰ τεμνυμένην μονάδα: ἀντίτ. ἀριθμὸς κλασματικός: 9) βοταν. ἀκέραια φύλλα, ὧν τὸ χεῖλος τοῦ πλατύσματος δὲν δεικνύει ἐξοχάς, κόλπους, σχισμάς.

ἀκεραιὸς ὁ σύν ἰδί. Σουῖδ. τὸ ἀνοήρευτον, ἢ ἀθωπότης. **ἀκεραιότης** -ότητος ἰδί. μτγν., μαν. κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ εἶναι τὴν ὁλόκληρον, σφῶν, πλήρες, ἀμειλῶν: Πολυδ. 3,105 ἀκεραιότης στρατοπέδων νεώτ. πόλεμος ἀμυντικός εἶναι ὁ διὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας ἀναλαβανόμενος: 2) νεώτ. νομ. σωματικὴ ἀκεραιότης ἡ νόμος δὲ συμφορῆς δικαίωμα προστατευομένη διατήρησις ἀκέραιου τοῦ σώματος ἐκάστου ἀνθρώπου, ἵτοι τῶν μελῶν ἢ τῶν ὀργάνων ἢ τῆς λειτουργίας τῶν ἀπαρουμενῆς βλάδης αὐτῶν ὑπὸ ἄλλου πλὴν ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ νόμου: τὸ δικαίωμα σωματικῆς ἀκεραιότητος καθιστᾷ ἀτιμώρητον τὴν ἄμυναν: 3) ἐν ἠθικῇ σμῆ. ἢ καθαρότης τοῦ χαρακτήρος ἢ χρηστότης: Ἰουστ. Ἐδικ. 7,8 || νεώτ. τὸ ἀδιάφθορον, ἢ εὐθύτης, τὸ ἀδέκαστον: μόνον ἢ ἀκεραιότης τῶν δικαστῶν ἐγγυᾶται τὴν καλὴν τῶν νόμων ἐφαρμογὴν. **ἀκεραιόθυμαι** -όμαι μον. εἶμαι ἀκέραιος βλ. λ. **ἀκεραίοφθαλμος** -ος-ές λ. πλῆσθαι ὑπὸ γραμματικῶν πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ ἀκραιφνῆς.

ἀκραίως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ πληρωμῶν, ἐξ ὁλοκληρίου, πλήρως: 2) ἀνεπιφύλακτος, εὐκρινῶς. **ἀκραμίδωτος** -η-ο ὁμ. βλ. ἀκράμειος. **ἀκραμίδωτος** -η-ο κ. ἀκραμίδωτος ὁμ. ὁ μὴ ἐκ κέρατων σκεπὴν ἔχων: σπῆτι ἀκράμειος: 2) ὁ μὴ στέγη ἔχων, ὁ ἀστέγαστος, ὁ ἀστεγός. **ἀκέραιος** ἐπίρρ. ὁμ. χωρίς κέρασμα βλ. λ. **ἀκέραιος** (-η-ο) κ. νεώτ. κ. ὁμ. ἀσχετ. ἀκέραιος, ἀμικτός: Πλάτ. Πολιτ. 310 D ἢ δὲ αἰδοῦς πλήρης ψυχῇ καὶ ἀκέραιος τόλμῃ || ὁ μὴ μετ' ἄλλου συμμνημένος: Διον. Ἀλ. Σύνδεσ. 22 ἀκέραιος φωνάει: 2) ὁμ. ὁ πρὸς ὃν δὲν προσπένεθαι φαγῆται ἢ ἀναφυκτικῶν, κέρασμα, τρατᾶ-μένο: 3) ὁ πρὸς ὃν δὲν προσπένεθαι φιλοδωρημα διὰ παρασχεθείσαν ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίαν. **ἀκέραιος** ἐπίρρ. ἀνευ συγκεκριμένου, βλαίως: σχόλ. Ὀδ. 8,421 ἀκέραιος πνέων [σχόλ. τοῦ ἀκράτῃς]. **ἀκέραιος** -η-ο ὁμ. ὁ μὴ κτηνηρὸς διὰ τῶν κεράτων κερασοφόρου [ζῶον]: ἐπὶ τῶν κερασοφῶν, ὁ μὴ ἐκφράσας ἐπὶ κέρσῳ. **ἀκέραιος** (-η-ο) κ. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ ἀνευ κεράτων, ἀκέρως: Πλάτ. Πολιτ. 265 C ἔνθα ἀντίθ. κερασοφόρος || νεώτ. ὄνομα ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀκέραιῶν, στερουμένων κεράτων. **ἀκέραιος** -η-ο ὁμ. ἐπὶ ἀνδρός, ὁ μὴ μοιχαλιδῆς ἢ πορευομένην αἰσῶν ἔχων ἢ σχῶν, ὁ μὴ κερատωμένος, μὴ κεράτος ἐν ἡ σμ. καὶ παρὰ μτγν.: Ἀρτεμίδ. ἐλ γυνὴ σου πορευθεῖσαι καὶ κατὰ τὸ λεγόμενον κεράτων σε [δ. γρ. κεράτα σοὶ [ποιήσει]: || κατ' ἐπέκτ. κ. ὁ μὴ ἐκ θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς οὐτως ὀδυσσέμενος [κερατωμένος]: || κ. ἐπὶ γυναικὸς ἐπίσης κατ' ἐπέκτ. ἢ ἔχουσα αἰσῶν μὴ παραδιδόντα τὴν αἰσῶν πλίσιν. **ἀκέραιος** -η-ο ἀκέραιος βλ. λ.: Ἀλφ. ἀν. 17. **ἀκέραιος** -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ βληθείς διὰ κεραυνοῦ: Ἀουκ. Ζεύς Τραγ. 25. **ἀκέραιος** (-η-ο) ἢ ἑλλειψίς κέρδους, βλάθῃ. **ἀκέραιος** -η-ο ὁμ. ἀκέραιος βλ. λ. **ἀκέραιος** -η-ο ὁμ. δ. γ. ἀκέραιος ὁ μὴ κερδοῦν: 2) ἐνεργ. ὁ μὴ κερδοῦν || κ. ὁ μὴ δύναμενος νὰ κερδοῦν ἢ νὰ κερδοῦσθαι. **ἀκέραιος** -ος-ές ὁ μὴ φέρων κέρδος, ἀνωφελής, ἀντίθ. ἐπικερδής: Πλάτ. Κρατ. 417 D ἀξίμφορος καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιστελὲς καὶ ἀκέραιος: 2) ὁ μὴ ὧν ἀπληροῦς κέρδους, ὁ ἀφικονερδής: Πλούτ. Ἀριστ. φιλοπρία τινὸς ἀκέραιος. **ἀκέραιος** (-η-ο) νεώτ. κ. ὁμ. κ. ἀκέραιος ὁ μὴ κερδοῦν: ἐμμεν πολλοὶ λαχόντες ἀκέραιος: 2) ὁ μὴ κερδοῦν, ὁ μὴ κέρδους, ὠφέλιον λατ' ὧν || κ. ὁ μὴ δύναμενος νὰ κερδοῦν ἢ κερδοῦσθαι || κ. ὁ κέρδους ἢ ὠφέλιον μὴ ἀποφένων, ὁ μὴ ἐπικερδής: ἀκέραιος δουλείας ἐπίσσε. **ἀκέραιος** (-η-ο) μον. ἀκέραιος βλ. λ. **ἀκέραιος** (-η-ο) νεώτ. κ. ὁμ. ὁ ἀκέραιος ὁ μὴ κερδοῦν βλ. λ.: σηκώθηκα ἀπὸ τὸ παιγνίδι ἀκέραιος. **ἀκέραιος** ἐπίρρ. κ. μτγν. ἀνευ κέρδους: Ἀριστ. Πολιτ. 1309 Α 13, Πλούτ. 2,27 D: 2) ἀφικονερδής, Πλούτ. 2,483 Β. **ἀκέραιος** -α-ο ὁμ. ὁλόκληρος: παροιμ. καὶ τὴν πῖτα ἀκέραια καὶ τὸ σκόλο χορτάτος. **ἀκέραιος** -ον ΑΠ ἀνόφρωντος. **ἀκέραιος** -ον ὁ μὴ ἔχων κέρκος, ὁ ἀνευ οὐράς: Ἀριστ. ΖΜ 689 Β 6 ἀκέραιον ζῶον ὁ ἄνθρωπος. **ἀκέραιος** (-η-ο) νεώτ. οὐσία τεχνιτῆ, παραγόμενὴ κατὰ τὰς μεταλλουργικὰς καμινεύσεις εἰς τὰς σκαρίας, ὅταν ἀντηγκωνία μάζας μετρίως βασταί, πλῆσιαι εἰς ἀδεδεστον, περὶ ἡρώας συνῆμα καὶ μαγνησίον. **ἀκέραιος** (-η-ο) ἑλλειψίς κερμάτων, ἀχρηματία: Ἀριστ. ἀν. 15 τὸ μὴ ἔχων κέρματα.

ἀκερμάτιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ κερματισθεὶς, ὁ μὴ εἰς κέρματα μεταβληθεὶς, ἀτεμάχιστος.

ἀκερμία (ή) μτγν. ἀκερματία βλ. λ.

ἀκεραιοειδής-ών (τά) νεώτ. ἄλλως σφενδαμνοειδῆ αἰκονεία φυτῶν, φυομένων ἀνά τὰς εὐκρεῖς ζώνας τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου, ἰδίως ἐν Ἀμερική, φερόντων καρπὸν μεριστόκαρπον, ἐχόντων δὲ φύλλα ἀντίθετα, ἀνθὴ καταπλητοὺς ἢ ἔμμουα καὶ ἀνευ παραφύλλων, τεταγμένο κατ' ἐπακροῦς ἢ πλευρικοῦς βότρυς ἢ στάχυς, ακιὰδια ἢ φόδας.

ἀκερος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κέρατα ἢ Ἀριστλ. Ζ' 499 D 16 ἀκερα ζῷα.

ἀκεροσκόμη (ή) (κεῖρω-κόμη) παρὰ Πινδ. -μας μτγν. κ. -σίκουμος ὁ ἀκαρτον, κυματίζουσαν ἔχων τὴν κόμην ἢ λ. γ 39 Φοῖβος ἀκεροσκόμης ἢ ὁ μακρὰν ἔχων τὴν κόμην ἢ Νών. Δ 10, 29.

ἀκεροίλα ἢ α. «μυροίλη» Σικελοί.

ἀκερχής ἢ α. «ἀνευθής».

ἀκερῶν-ον μτγν. ὁ χωρὶς κέρχων, χωρὶς βραχνάδα 2) ἐνεργ. ὁ θεραπεύων τὴν βραχνάδα.

ἀκερως-ων ἢ κ. μτγν. ὁ ἀνευ κεράτων ἢ Πλάτ. Πολιτ. 265B τῶν μὲν τὴν γένεσιν ἀκερων εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρων, Μάξ. Τύρ. 17, 5.

ἀκερωεὶς-ω (ή) (2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονείας τῶν ὄρχεοειδῶν, ἐχόντων τὰ φύλλα τοῦ περιγώνου ὀρθὰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν κρανοειδῶς συμπληπτονα, τὸ χειλάριον τριλοβὸν ἢ τριμερές καὶ τὴν ψοδιόκην συνεστεραμμένην.

ἀκερωσὴν Σουῖδ. ἑλκιδίης κεράτων (ἀμφίβ. ἢ).

ἀκέρωτος-ον (ή) ὁ μὴ ἔχων κέρατα, ὁ μὴ κερασφόρος ἢ Αἴπ 6, 258 ἀκέρωτων μύσχων.

ἀκέρωτος-η-ο (2) δημ. ὁ μὴ διὰ κηροῦ ἐπηλειμμένος ἢ ἀκέρωτος σπάγγος, -μουσαμάς, ἀκέρωτο πάτωμα 2) ὁ ταφεὶς χωρὶς τὰ ἀναφθῶσι κατὰ τὴν κηδεῖαν του κερία, ἥτοι χωρὶς τὰ ἀναφθῶσι ἢ νεκρώσασθαι ἀκόλουθοι 3) ὁ μὴ τὸ χρῶμα (τὴν ὁχρότητα) τοῦ κηροῦ λαδῶν.

ἀκεσίαις Φώτ., ΑΒ «ἱατροί» καὶ ἀκέστωρ.

ἀκεσίβροτος-ον μτγν. ὁ ἀκεσιν τοῖς βροτοῖς παρέχων, ὁ θεραπεύων τοὺς ἀνθρώπους ἢ Ὁρφ. Λιβ. 8 ἀκεσίμβροτον Ἡρακλῆα.

ἀκέσιμος-ον μτγν. ὑγιεινός, θεραπευτικός.

ἀκέσιος-ον μτγν. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ θεραπεύων ἢ Πaus. 6, 24, 6.

ἀκεσίπνοος Σουῖδ., Φώτ. «θεραπευτικός».

ἀκεσίπνος (ή) κ. μτγν. θηραπεία, ἱατρία ἢ Ἡρ. 4, 90 ποταμῶν ἄριστος τὰ τε ἄλλα (τά) ἐς ἀκεσιν φέροντα καὶ διὰ καὶ ἀνδράσι καὶ ἰπποσὶ φώρη ἀκέσασθαι, Ἐπιγρ. τὸν εὐράμενον παυσινόσους ἀκέσεις 2) ἐπιδιδόρβωσις ἢ Ἐπιγρ. ἀκεσίς θυρῶν 3) ἐμπλοστρον ἢ Ἀκκλησιᾶδ. παρὰ Γολ. 13, 442.

ἀκεσμία-ατος (ή) κ. μτγν. θεραπευτικὸν μέσον ἢ ἢ λ. Ο 394 ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρὰ φάρμακα ἀκέσμαι ἔπασσε μελινάων ὀδυνῶν (δ. γ. ἀκήματα) ἢ φάρμακον ἢ Αισχ. Πρ. 482 εἰδεῖς κρᾶσις ἡπίων ἀκεσμαίων ἢ θηραπεία ἢ Ἐπιγρ. μ. 554 κραίνων ἀκεσμα νόσου, Πaus.

ἀκέσμιον ἢ α. «ἰαμίον».

ἀκεσμίος (ή) μτγν. ἀκεσίς, θηραπεία ἢ α. «ἀκεσμίον ἱατρίαν».

ἀκεσσίνοσος-ον Αἴπ. ὁ θεραπεύων τὰς νόσους.

ἀκεσσίπνοος-ον μτγν. ὁ θεραπεύων τοὺς πόνοους, ὁ ἀνακούφζων ἀπὸ τῶν κόπων ἢ Νών. Δ 12, 369 ἀκεσσίπνοιο οἶνου.

ἀκεστήρ-ήρος (ή) θηραπείης, ἱατροῦ ἢ ὡς ἐπιθ. ἢ Σοφ. ΟΚ 714 ἀκεστήρα χαλινὸν (τὸν σωφρονίζοντα, θαμνίζοντα τοὺς ἵππους).

ἀκεστήριον (ή) μτγν. τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἀκεστοῦ, ἐπιδιορθωτὸ ἐνδυμάτων ἢ υποδημάτων.

ἀκεστήριος-ον μτγν. ὁ ἀκεσιν, θηραπείαν ἴσασιν ἐπιφέρων, ὁ θεραπευτικός ἢ μτφ. ἢ Ἀπ. Λιβ. 88 ἀκεστήριον κακὸν φάρμακον.

ἀκεστής (ή) κ. μτγν. κ. μον. ὁ διορθωτὴς παλαιῶν ἐνδυμάτων ἢ υποδημάτων ἢ Ξεν. ΚΠ 1, 8, 16 ἀκεσταὶ ἱματίων ῥαγάντων 2) θηραπείης, ἱατροῦ, ἀκεστής (αἱ) Διοσκ. 5, 74 «κῆμοιο σιδηραὶ παμμεγέβεις».

ἀκεστήκος-ή-όν κ. μτγν. ὁ κατάλληλος πρὸς θηραπείαν ἢ διδιδόρβωσιν 2) ἀκεστική (ή) ἡ τέχνη τοῦ ἀκεστοῦ, τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ ἱματίων ἢ Πλάτ. Πολιτ. 281B κυναφαντικὴν σύμψασαν καὶ τὴν ἀκεστικήν 3) -ή κ. ἡ τέχνη τοῦ θηραπευτοῦ ἢ Γαλ. ἀκεστορία (ή) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ θηραπεύειν, ἱατρική ἢ Ἀπολλ. Ρ 2, 512.

ἀκεστορία-ἰδος (ή) θηλ. τοῦ ἀκέστωρ βλ. λ. ἀκεστήκος-ή-όν ὁ δυνάμενος ὁ θηραπεύειν ἢ Ἰν. Ἀρθρ. 58 ἀκεσταὶ πράγματα (δεκτικά ἰδέσως) ἀντίθ. ἀνήκεστα ἢ μτφ. ἢ λ. Ν 115 ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν ἢ θηραπεύσιμοι).

ἀκεστρία (ή) μτγν. τὸ ὄργανον τοῦ ἀκεστοῦ, βελὸν, φορμόροραφις, σασκίροραφᾶ ἢ ΕΜ «βελὸν ἢ μείζων, ἦν νῦν σασκίροραφον καλοῦσιν» ἢ Λουκ. Νεκρ. Δ 4, 1 καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου.

ἀκεστρίον Εὐστ. «τὸ ἡγήτηριον».

ἀκεστρίης-ἰδος (ή) θηλ. τοῦ ἀκεστής μαῖα ἢ Ἰν. ἀκεστρίον (ή) φάρμακον ἢ Σοφ. ἀν. 480.

ἀκέστωρ-ορος (ή) ἄλλος τῆν. τοῦ ἀκεστή, ὁ θηραπεύων, ὁ σωτήρ ἢ Εὐρ. Ἀνδρ. 900 ὦ Φοῖβ' ἀκέστωρ, ημῶν δόλις λύσιν, Ἰργη. Ναζ.

ἀκεσφορία (ή) κ. -ἴη μτγν. θηραπεία, σωτηρία ἢ Αἴπ. Μάξ. 207 ἀκεσφορίαν ἐπάγειν.

ἀκεσφόρος-ον ὁ θηραπεύων ἐπιφέρων, ὁ ἰαμνός, ὁ θηραπευτής ἢ Εὐρ. Ἰων. 1005 τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσον.

ἀκεσώδυνος-ον κ. μτγν. ὁ ὀδύνος, πόνους καταπαύων ἢ Παῖρ. παρ' Ἰν. Ἐπιδ. 2, Μέν.

ἀκαταδουαρία (ή) νεώτ. φύκος τῆς οἰκονείας τῶν ἀκαταδουαριδῶν, θαλλὸς ὁμβρελλοειδῆς λευκοπράσινος ἢ λευκός, οὗ τὸ λεπτὸν στέλεχος κατὰ τὸ ἀνώτερον ἄκρον ἀποτελεῖται ἀπὸ συμφουμένους ἀκτινοειδεῖς διακλαδῶσεις ἐν σχήματι δίσκου ἢ acetabulata ἢ.

ἀκατάλαι (αἱ) νεώτ. χημ. ὑγρὰ ἄχροα καὶ εἰδοσμο, παραγόμενα ἐκ συμπικνωσέως ἀλδεωδῶν μετ' ὀλκοσλόν, ἐνεργοῦντα εἰς τὸν ὄργανισμὸν ὡς ὑπνωτικά καὶ ὡς ἀναισθητικά.

ἀκαταλδαζίνη νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἐνώσις τῆς τάξεως τῶν ἀλδαζινῶν, ὕγρον ἄχρουν, διαλυτὸν εἰς τὸ ὕδωρ, σταθερὸν πρὸς τὰ ἀκάλαια.

ἀκαταλδεύδη (ή) νεώτ. χημ. ὄργανικὴ οὐσία, ὑπαγομένη εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλδεωδῶν, ὕγρον ἄχρουν καὶ λεπτόρρευστον, χαρακτηριστικῆς ὀσμῆς.

ἀκαταμίδιον (ή) νεώτ. χημ. τὸ ἄμιδον τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος, ἀποτελοῦν μακρὰς ἀχρούς βελόνες, εὐδιάλυτον ἐν ὕδατι καὶ ἐν ὀινόπνεύματι, ἄσμον, ὅταν εἶναι χημικῶς καθαρὸν.

ἀκατανίλιζον (ή) νεώτ. χημ. ἀκατανίλιζον βλ. λ.

ἀκατανίλιζον (ή) νεώτ. χημ. τὸ ἀνίλιζον τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος, παρὰσκευάζομενον δι' ὀκτώρου ζέσεως ἀνίλιζης μετ' ὀξικοῦ ὀξέος, ἀποτελοῦν ἄχροα φύλλα εὐδιάλυτα ἐν ὀινόπνεύματι καὶ διαλυτά ἐν ὕδατι, χρησιμοποιούμενον σήμερον διὰ τὴν παρὰσκευὴν τῆς π-νιτροανιλίνης.

ἀκετίνη (ή) νεώτ. χημ. μίγμα τῶν τριῶν ἀκετυλογλυκερινῶν, παρὰσκευάζομενον διὰ παρατεταμένης ζέσεως γλυκερίνης μετ' ἀνύδρου ὀξικοῦ ὀξέος καὶ χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ τυποδοφικῇ ὡς διαλύον ὄριστα τὰ βασικά χρώματα.

ἀκετοαλογενόζει (αἱ) νεώτ. χημ. ὄργανικα ἐνώσεις, χρήσιμα πολλοῦς πρὸς συνθέσεις παραγῶν τῶν σακχαρῶν.

ἀκετοδρωμογλυαδίζη (ή) νεώτ. χημ. παρὰγωγὸν τῆς γλυκόζης, ὅπερ δι' ἀναγωγῆς καὶ ἀσπννοποίησεως παρέχει τὴν γλυκόλην.

ἀκετονάλη (ή) νεώτ. ὀξικόν ἀργιλιονάτριον, κρυσταλλικόν διηλσόν ἄλας διαλυτὸν ἐν ὕδατι.

ἀκετονάλαϊα (τά) νεώτ. χημ. τὰ κατὰ τὴν κλασμάτων τῆς ὑδατοῦς ἀκαθάρτου ἀκτονόνης μετὰ τὴν ἀκτονὴν ἀποσταῖσαν κλάσματα, ἀδιάλυτα εἰς τὸ ὕδωρ, χρήσιμα πρὸς καθάρισμὸν ἀκαθάρτου ἀνθρακένιου ὡς διαλλόντα τὰς προσμίξεις.

ἀκετόνη (ή) ἡ διμεθυλοκετόνη νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀρώδην, πτητικώτατον καὶ εὐφλεκτόν, χρῆσιμον ἐν τῇ χημικῇ βιομηχανίᾳ ὡς διαλύτης καὶ ὡς πρώτη ὕλη διὰ τὴν παρασκευὴν ἄλλων ὀργανικῶν προϊόντων, ἀπαντᾷ ἐν τῇ φύσει εἰς διάφορα αἰθέρια ἔλαια καὶ εὐρισκόμενον προσέτι ἐν τοῖς αὐροῖς καὶ ἐν τῷ ἀποπνευμένῳ ἀέρι ἀτόμων ἡνιόκτων ἢ στερεθέντων παντελῶς ὑδατανθράκων ἢ πασχόντων ἐκ διαφύρων νόσων, κυρίως διασπῆτου.

ἀκετονοκαλλόδιον (τό) νεώτ. φαρμακ. κολλόδιον ἐμβεβαπτισμένον εἰς ἀκτονὴν, χρῆσιμον ἐν τῇ ἱατρικῇ ὡς προφυλακτικὸν τὸν δερματός.

ἀκετοξικός ἐσθῆρ (οἶ) νεώτ. χημ. ἀρώδην ἐσθῆρ ὅπως ὑγρὸν, εὐόσμον, ἐξ οὗ παρασκευάζονται ἡ ἀντιπυρίνη καὶ τινὰ χρώματα (acetoxester).

ἀκετοपुरορπινῆ (ή) νεώτ. χημ. ἀπ' εὐθείας βάπτουσα διααλωχρωστικὴ ἐρυθρὰ κόνις ἀδιάλυτος εἰς τὴν ἀλκοόλην καὶ διαλύτῃ εἰς τὸ ὕδωρ μετὰ κυανερύθρου χροιάς, χρῆσιμος εἰς τὴν βαφὴν προϊόντων ἐξ ἐρίου καὶ μετέξ.

ἀκετοφαινόνη (ή) νεώτ. χημ. λιπαρωματικὴ κετόνη, ἀπαντᾷ εἰς τὸ βαρὺ ἔλαιον τῆς πίσης τῶν λιθανθράκων, ἀδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ.

ἀκετοφόρμιον (τό) νεώτ. θωκός ὀξικοῦ ἀργιλίου με κητρικὸν ὀξύ καὶ ἐξαμεθυλενοτετραμίνην.

ἀκετυλενίδια (τά) νεώτ. αἱ ἐνώσεις τοῦ ἀκετυλενίου με μέταλλα (acetylides, Acetylenide).

ἀκετυλένιον (τό) νεώτ. χημ. τὸ δι' ἐπιδράσεως ὕδατος ἐπὶ ἀνθρακασβεστίου λαμβανόμενον φωτιστικὸν ἀέριον ἄλλως ἀκετυλίνη ἢ ὀξυλένιον.

ἀκετυλενοχλωρίδια (τά) νεώτ. χημ. ὀργανικὰ διαλύται, ἔχοντες ὁσμὴν πρασμοίαν πρὸς τὴν χλωροφόρμιον, ἐνεργόντες νωρκωτικοὶ καὶ χρησιμοποιοῦμενοι ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ βιομηχανίᾳ ἐνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς διαλυτικῆς τῶν ἰκονότητος διὰ λίπη, ἔλαια, ρητinas, ἀσφαλτον, θέλει κτλ.

ἀκετυλιώσις -εως (ή) νεώτ. χημ. ἡ εἰσαγωγή τῆς ρίζης τοῦ ὀξικοῦ ὀξέος εἰς τινὰ χημικὴν ἔνωσιν.

ἀκέυει (ἀμφιβ.) Ἦσ. «τῆρεϊ Κύπριος»

ἀκέυω Ἐπιγρ. διαφυλάττω, φρουρῶ.

ἀκεφα ἐπίρρ. (τουρκ.) δημ. δυσθύμως, μετ' ὀνυσι, ἀπροθύμως, χωρὶς κέφι βλ. λ.

ἀκέφαλα (τά) νεώτ. ζωολ. ζῷα τῆς ὁμοταξ. τῶν μαλακίων, στερούμενα κεφαλῆς ἢ ἔχοντα τοιαύτην ἀδιόρατον, κεκαλυμμένην ὑπὸ τῶν ἀναπλωσέων τοῦ χιτῶνος, τοῦ καλύπτοντος τὸ σῶμα τῶν.

ἀκεφαλαία (ή) νεώτ. συγγενὴς ἑλλειψίς κρυνίου καὶ ἐγκερῶλου εἰς τερογενὴ ἐμβρυα.

ἀκεφαλαία (ή) δημ. ἀλόγιστος, παράτολμος ἐνέργεια ἢ πράξις· ἔκανα μιὰ ἀκεφαλαίᾳ | πῆγα κι ἐπαίξα χαρτιά· || γεν. ἀκριστα, ἐπιπολοῖστές, κακοκεφαλιά, ἀπρονουσία, ἀμυαλιά· ἀπ' τὴν ἀκεφαλίαν του πῆγα χαμένους.

ἀκεφαλοδράχμια (τά) νεώτ. ζωολ. ζῷα, στερούμενα κεφαλῆς καὶ βραγχίων.

ἀκεφαλόγαστρα (τά) νεώτ. ζωολ. ζῷα τινὰ, στερούμενα κεφαλῆς καὶ γαστροῦ ἢ ἔχοντα τὰ ὄργανα ταῦτα ἐν ὁποιαύτῃ καταστάσει.

ἀκεφαλοκύστις -εως (ή) νεώτ. ζωολ. γένος παρασίτων ἀκεφάλων ζῶων τῆς αἰκονογενείας τῶν ὑδατιδῶν· ἡ ἀκεφαλοκύστις ἀναπτύσσεται εἰς ὠρισμένα ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων.

ἀκεφαλόποδα (τά) νεώτ. ζωολ. ζῷα, στερούμενα κεφαλῆς καὶ ποδῶν· συχνότατα εἶναι τοιαῦτα ἐμβρυα θηλαστικῶν ζῶων.

ἀκέφαλος (-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν· Ἦρ.4,191 οἱ ἀκέφαλοι οἱ ἐν τοῖσι στήθεσι τοὺς θοβθαλοὺς ἔχοντες, Πλάτ.Φαίδρ.264 C μῆτε ἀκέφαλον εἶναι μῆτε θῆσαν· 2) ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν ἀπὸ β. κολοδός· ἀκέφαλος κώδιξ (οὗ ἀνωκλήση ἡ ἀρχή)· 3) ἐν τῇ μετρίῃ· στίχος ἀκέφαλος | ἐξάμετρος ἀρχόμενος ἀπὸ βραχέας συλλαβῆς· 4) ἐκκλ. αἰρέσις ἀκέφαλος (μὴ ἔχουσα γινωστὸν ἀρχηγόν)· || ἀκέφαλοι | οἱ διδασκαλοὶ Μινωφυσίται τοῦ 5ου κ. π. δού αἰῶνος | δια ἐν Αἰγύπτῳ, οἱ ἀποσχισθέντες τοῦ κανονικοῦ αὐτῶν πατριάρχου· 5) νεώτ. βοτάν. ὠσθίκη, μὴ φέρουσα ἀμείωτος εἰς τὸ ὅλον αὐτῆς μέρος τὸν στέλον· 6) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἰσ. σμ. κ. ὁ ὄνει κεφαλὴς ἀρχηγός· ἀκέφαλον κάμμα· 7) δημ. ὁ ἀλόγιστος, παράτολμος ἐνεργὼν ἢ πράττων· || ὁ ἀκριτος, ἀμυαλός.

ἀκεφαλοδυστομία (τά) νεώτ. ζωολ. ζῷα μὴ ἔχοντα μὲν κεφαλὴν, σπείροντα ὅμως κατὰ τὸ ὅλον ἄκρον τοῦ σώματος ὁποιαύτως καὶ ὁδὸν στόμα.

ἀκεφαλὸς ἐπίρρ. ὄνει λογικῆς ἀρχῆς· Ἔρμ. Εἰρ.2,7 ἀκεφαλὸς ἐμβάλλειν τοῖς πρήγμασι.

ἀκεφαλή (ή) δημ. ἀθύμια, φυγικὴ δυσφορία, δυσθυμία, κακορεξία, ἑλλειψίς κεφαῖ· || σωματικὴ δυσφορία, ἑλλειψίς ὀρέξεως, ἀνορεξία· || κ. ἡ ἀπροθυμία.

ἀκεφαλή -η-ο δημ. ὁ δόσολογος, ὁ ἔχων ἀκεφὴ βλ. λ.· φρ. ἀκεφαλὸς γαμπρός, νόφη κλαμένη.

ἀκέφα (ή) Ἦσ. «ἀκέφουσιν θεραπεύουσι», Σουίδ. «ἀκέφατοι καὶ ἀκέστοι (ἀσασθαι)»· Ἰνν.Τοπ. Ἀνδρῶν ἀκέφουσιν σφίσι ἐμωταῖς· 2) μέσ. κ. παθ. ἀκέστοι βλ. λ.

ἀκέω (2) μτν. εἶμαι σιωπηλός· Ἀπολλ.Ρ.765 κένους εἰσέρων ἀκέοι.

ἀκέων -ουσι (ἀκὴν, ἥκα | μετοχ. τύπος πολλῆς κ. ἐπιρρητικῆς ἀπὸ τοῦ ἀκὴν, σιωπηλός, ἀθροῖς, ἡσυχός· Ἰλ.Α.34 βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῆνα, Ὀδ.Φ.89 ἀλ' ἀκέων δαίνυσσας καθήμενοι· Ἰλ.Δ.22 Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τί ἐπεινα· 2) ἐν κλίσει· Ἰλ.Α.565 ἀλλ' ἀκέουσα κέσσω (νοστήει ἡ Ἥρα)· Ὀδ.Ε.195 δαίνυσσιν ἀκέοντες, Ἀπολλ.Ρ.3,85 ἀκέουσα τὰρ ἐπὶ κέκλειο παῖδι.

ἀκη (ή) ἀκή βλ. λ.3)· Ἰνν.Χμ.1, αὐτ.Μόχλ.2 | ἰδ.γ.1.

ἀκή (ή) δωρ. ἀκά ἐπερ. τ. τοῦ ἀκίς ἀκμή, Ἦσ., Φωτ.· 2) ἡσυχία· Πίνδ.Π.1,156 ἀκά ἀνταγόρουσεν | ἡσυχ. «ἡρέμα καὶ ἡσυχός»· Μόσχ.2,18 ἀπὸ θέρων ἀκὴν ἔχεν, Ἦσ. «ἀκὴν ἦγας ἡσυχίαν ἦγας»· 3) θεραπεῖα· Ἰνν.Μόχλ.2 | ἰδ.γ. ἀκή.

ἀκηθεῖ ἐπίρρ. γρ. ἀκηθῶς βλ. λ. (ἀμφιβ.)

ἀκηθεῖαι -οῦσι κ. ἀκηθεῖν ἀκηθεῖα βλ. λ.· ἔμν.136 ἀκηθεῖσιν νόσῳ, Ἀπολλ.Ρ.2,219· 2) φόδος, ἀδηνόμια· αὐτ.3,298.

ἀκηθεῖν (ή) ἐπ. βλ. ἀκίθετα.

ἀκηθεμένεως (-η-οῦ) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. δι' ὃν οὐδέτερος φροντίζει, ὁ παρημελημένος· 2) νεώτ. νομ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρικών καὶ ὁπερῶσιν, ὁ μὴ ὑπὸ κηδεμονίᾳ βλ. λ. διατελλόμενος. Ἐπίρρ. ἀκηθεμένεως.

ἀκηθεσθῶς -όν κ. μτν. κ. νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν φροντίδος, || ὁ ἀσφαλός· Ἰλ.Ζ.60 πάντας ἴλιου ἀκαπολοῖσσι ἀκήθεστοι καὶ θανάντι· 2) μτν. ἡμελημένος, ἀκτέκνιστος· Νόν.Δ.10,272 ἀκήθεστον κάρηνον· 3) νεώτ. νομ. ὁ ἐστερημένος ἐκδεμό-

βλ. λ. ἀκηθεμένεως.

ἀκηθεσθῶς ἐπίρρ. ἀποπλάγος, ἀνηλεῶς· Ἰλ.Χ.465 ταχέας δέ μιν ἴπποι ἔλκων ἀκηθεσθῶς.

ἀκηθεσθῶς (-η-οῦ) μτν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κηδευθεὶς, ἀσφαλός· Πλάτ.Περ.28 προσέταξεν προβαλεῖν ἀκήθευτα τὰ σώματα.

ἀκηθῆς -ους-ές κ. νεώτ. παθ. ὁ μὴ τυχὼν φροντίδος ἡμελημένος, ἀπεσιμωμένος· Ὀδ.Ζ.26 εἰμυτα μέντοι κείται ἀκηθεῖα σιγαλέντα· || ἀσφαλός· Ἰλ.Ω.554 ὄφρ' οὐ μὲν ἔκτωρ κείται ἀκηθῆς.

2) ἀμτδ. ὁ μὴ ἔχων φροντίδας ἢ θλίψεις, ἀμέριμνος, ἀταραχος: αὐτ. Φ.123 κεῖσθαι μετ' ἰχθύσιν, σὶ σ' ἀταίλῃν αἰψ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, 'Ηοϊοδ. 489 ὡς οἱ ὀπίσθω ἀντὶ λίθου ἐξὺς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς λείπεται, ΑΠ.11,42: "ἐνεργὸς δὲ μὴ φροντίζων περὶ πινος, ἀμελής, ἀδύνατος, ὀρερός: Πλάτ.Νόμ.913C ἀκηδὴς παίδων", 3) ἀλαβής, ἀκακος, ἀδύος: 'Οππ.Α.1,611: 4) νεωτ. μόνον ἐν τῇ 2α σην. ἀφροντις, ἀμελής.

ἀκνη: 1) ἰ.ων. ἀκηδία κ. νεωτ. ἀφροντισία, παρα-
 2) νάρκωσις, ἀδράνεια: 'Ιππ. Αδέν.12 ἀμφω ἐν
 3) κατὰ γαῖαν τὴν φύσιν: "κάματος, ἐξασθε-
 νησις: ΔίωνΚ.ἀν.73, ΠΔ'Ησ.61,3 καταστολήν δα-
 ξας ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας", 2) ἐνεργ. τὸ μὴ
 διδῆναι σημασίαν, ἡ περιφρόνησις: 3) νεωτ. ἐν τῇ
 1η σην. ἀμεριμνία, ἀμέλεια, ραθυμία: 4) θρησκ.
 ἀδράνεια, χροῦνσις περὶ τὰ πνευματικά καὶ ψυχω-
 φελή, χαροκτηριζομένη ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν
 συγγραφῶν ὡς εἰς τὸν ὀκτὸς ποιητὴν λογιζομένην.

ἀκηδισμός: 1) μτγ. ἀκηδία, ἀμέλεια: Βασίλ.
 3,811 Α ἀκηδισμός τῆς φιλμυδίας.
 ἀκηδιστής: 1) ἀφροντις: 'Ι Δαμασκην. «ὁ ἀ-
 κηδιστής μισεῖ μὲν τὰ παρόντα, ἐπιθυμεῖ δὲ τὰ
 μὴ παρόντα», 'Ησ. Ζουτδ. «ὁ ἀσηκός».

ἀκηδισ-ῶ μτγ. εἰμαι ἀφροντις: 2) εἰμαι κα-
 ταπενονημένος, ἐξηντλημένος: ΠΔΨολμ.60,2.
 ἀκηδισ-ῶ κ. μτγ. εἰμαι ἀκηδὴς, δὲν φροντί-
 κῃ, ἀδιαφορᾷ: 'Π.Ψ.70 οὐ μὲν περὶ ζώοντος ἑ-
 κλήεις, ἀλλὰ θανόντος. Αὐγ.Πα.508 αὐτοῦ δ'
 ἐκλήεις δυστυχοῦντος, Μόσχ.4,81 τῷ μὴ μ' ἐξεί-
 ης ποτ', ἐμὸν θάλας, ὡς σκε ἀκιδῶς.

ἀκηδὴς ἐπίρρ. κ. νεωτ. ἀνευ φροντίδος, ἀνευ
 ἐνδιαφέροντος: Σουίδ.

ἀκλήματος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πραινθῇ, ὁ
 ἀκαμptos: 'Οδ.1329 αὐτὸν δὲ τις ἐν στήθεσιν,
 ἀκλήματος νόος ἐστίν (Εὐστ. «ὀδελκός καὶ ἀνα-
 βής»), Σοφ.Τρ.999 ἀκλήπτον μανίας ἀνθος (ἀκα-
 ταρπάζοντι): 2) ὁ μὴ θελήσας, μὴ συγκινημέ-
 νος: Πλάτ.Φαίδρ.259B: 3) σκληρός, ἀσπλαγχνός:
 Θεοκρ.22,169 σφῶ γὰρ ἀκλήπτω καὶ ἀπνέες,
 'Ησ. «ἀκλήπτος» ἀπαράλογιστος, ἀκολάκευτος,
 ἀμετάβολος.

ἀκλήματος-(η)-ον μτγ., νεωτ. κ. δημ. ὁ μὴ
 ἔχων κηλίδος, καθαρὸς: ΠΔ Βαστ.7,26 ἑσπρπον,
 ἐσθλὴς, νέδιθα ἀκλήμωτα: || μτφ. ἀσιλος, ἀνε-
 πηλητος: αὐτ. Βαστ.4,9 βίος, ἀρετὴ ἀνεπληπτος,
 Φιλ.2,235, αὐτ. ΑΒ, Ζουτδ. «ἀκλήμωτον» ἀσιλος,
 ἀκήρατον: || νεωτ. μτφ. ἀκλήμωτον παρελθόν.

ἀκλήματος-(η)-ον μτγ. κ. ἀκασιμα βλ. λ.: 'Ιλ.Ο 394
 (δ.γ. ἀντὶ ἀκάσιμα), Μάξ.142.

ἀκλήμων 'Ησ. «ἐκκεχυμένος».

ἀκλήμωντος-ον μτγ. ὁ μὴ ἔχων κηλόν, χαλινόν,
 ἀχαλινώτος: 'Χρυσ. ἀκλήμωντος στόμα.

ἀκλήν ἐπίρρ. ἡσυχῶς, σιωπηλῶς: 'Οδ.Β.88 πά-
 ντες ἀκλήν ἔσαν, 'Ιλ.Γ 95 οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλήν
 ἔγενοντο σιωπῇ (ἔμενον ἐν ἡσυχίᾳ σιωπήσαντες).
 ἀκλήνιον ΕΜ «ἡσυχον».

ἀκλήπτεος-(η)-ον μτγ. κ. νεωτ. κ. δημ. ὁ μὴ
 κηπευόμενος, ἀγριος: Ποσειδών.29 ἀκλήπτεοι γογ-
 γυλίδες, νεωτ. χόρτα κηπευτά καὶ ἀκλήπτεα.

ἀκηποις: 1) Γρηγ.Ναζ. κήπος ἀκηποις κακός, μὴ
 ἀποδιδὼν καρποὺς κήπος: πρβλ. δῶρα ἀδωρα.
 ἀκηρασία: 1) ἀγνότης, καθαρότης: 'Ησ. | ἐν χει-
 ραγρ. ἀκηρασία).

ἀκηρασίας-ον ἀμής, ἀκρατος, δ. ἐρμ. ἀβλα-
 βής, ἀπειρακτος: 'Οδ.1205 οἶνον... ἄδυν ἀκρά-
 τος, θεῖον ποτὶν: 2) ἐξ οὗ δὲν ἔδραφον, ὁ ἀβί-
 κτος: 'Υμν.Ου.Ερμ.72 ἀκηράσιοι λειψώνες: || ἀ-
 παροβίαστος: 'Επιγρ. σκήπτρα ἀκηράσια: 3) κα-
 θαρὸς, ἀγνός: ΑΠ.1293 γυῖον ἀνθος ἀκηράσιον.

ἀκίρατος-ον κ. ἐκκλ., ὑπερθ. ἀκίρῶτατος ἐν
 ΑΠ.12249 ἀβλαβής, ἀπειρακτος, ἀκέρσιος, ἀνέγ-

γακτος: 'Ιλ.Ο 498 ἀλογός τε σὴν καὶ παῖδες ὀ-
 πίσσω καὶ οἰκος καὶ κλήρος ἀκίρατος, 'Οδ.Ρ 532
 ὧτων... γὰρ κτήματ' ἀκίρατα, κείτ' ἐνὶ οἴκῳ
 1) ἐν τῷ ὕδατος, καθαρὸς, διαυγής: 'Ιλ.Ω 303
 σὺν ὕδαρ ἐπὶχεῖται ἀκίρατον: || γενικῶς ὁ
 ἰαρός, ὁ μὴ περιέχων ξένας οὐσίας: 'Ηρ.7,10,α
 χρυσὸν τὸν ἀκίρατον αὐτὸν ἐπ' ἐκωτοῦ οὐ
 διαγινώσκονεν, Αἰσχ.Τέρρ.614 ἀκίρατον ποτὶν
 | ἀκρατον: || καθαρὸς, ἀγνός: Πλάτ.Φαίδρ.
 247 D ἐπιστήμη, ἥθε ἀκίρατα: 3) μτφ. ἐπὶ προ-
 σώπων, ἀκλήμωτος, ἀσιλος, ἀμόλυτος: Εὐρ.
 Τρῳ.675 ἀκίρατον δὲ μ' ἐκ πατρὸς λαβὼν δό-
 μων πρῶτος τὸ παρβένειον ἐξούξω λέχος, ἐκκλ.
 ἀκίρατον σῶμα τοῦ Χριστοῦ: 4) ἀπρόσβλητος,
 ἀπληγαμένος ἀπὸ πινος: Εὐρ. 'Ιππ.1113 ἀκίρατος
 δ' ἄγεσι- τόχαις, 'Απολλ.Ρ.1,974 ἀκίρατος ὠδίνων
 | ἐπὶ τὸν πικτούσων: 'Επίρρ. ἀκίρῶτατος.

ἀκίρατα 'Ησ. «ἀβλαβή».

ἀκηρασία: 1) ἀμύλη: 'Ησ. «ἀφθορασία».

ἀκίριος-ον (1) | ἀ-κίρη) ὁ ἀβλαβής ὑπὸ τῶν κη-
 ρῶν, ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸν θάνατον, ἀθάνατος:
 'Οδ.Μ 98 σὺ πᾶσι ποτε ναῦται ἀκίριοι ἐκτεθῶν-
 ται, 'Απολλ.Ρ.3,466: 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλάπτων,
 ἀβλαβής: 'Ησ.δ.Εργ.823 ἡμέραι... ἀκίριοι,
 οὐτὶ φέρουσαι: 3) αὐτδ. ὁ μὴ ἔχων κακίαν, ἀ-
 κακός, ἀδόλος: Σίμων.4 πάμπαν δ' ἀμωμος σθ-
 τις οὐδ' ἀκίριος.

ἀκίριος-ον (2) | ἀ-κίρη) ὁ ἀνευ καρδίας, ἀνευ
 ζῆλτος: 'Ιλ.Α 392 ὁδὺ βέλος πέλαται καὶ ἀκίριοι
 αἰψά τιθῃσιν: 2) ὁ ἀνευ θάρρους, δειλός, χωρὶς
 καρδίας: 'Ιλ.Η 100 ἡμεῖσι... ἀκίριοι, ἀκλεῆς αὐτως,
 'Απολλ.Ρ.2,197 ἀκίριον ἦδ' ὄνειρον.

ἀκίριος: 1) μτγ. ὄνομα ἐμπλάστρου: Γαλ.13,759.
 ἀκίρικτος ἐπίρρ. κ. ἀκίρικτος κ. νεωτ. ἀνευ
 κήρυκος, ἀνευ ἐπισήμου κηρύξεως ἀκηρύκτως:
 Θουκ.2 | ἐπιγινύνηται ἐπὶ ἀκίρικται. συνεχῶς
 ἐπολέμουν, ΔίωνΚ.50,7 ἀκίρικται πολέμειν.

ἀκίρικτος ἐπίρρ. βλ. ἀκίρικται.

ἀκίρικτος-(η)-ον κ. νεωτ. κ. δημ. ὁ μὴ κηρυ-
 χθεὶς, ὁ μὴ προσγγελθεὶς: 'Ηρ.5,81 πόλεμον ἀκίρι-
 κτον 'Αθηναῖοι ἐπέφερον | ἀφινδίων: 2) ἐπὶ
 πόλεμον, καθ' ὃν ὁ φέρων προτάσεις εἰρήνης κηρύξ-
 δὲν γίνεται δεκτός: Δημ.314,15 ἦν γὰρ ἀσιπο-
 νος καὶ ἀκίρικτος ὅμιν πρὸς τοὺς θεσπάζας πόλε-
 μος, Πλούτ.Περ.30 ἀκίρικτος ἔχθρα: 3) ὁ ὁπωσ-
 δήποτε μὴ διὰ κήρυκος γνωσθεὶς: Αἰσχ.ν.3,230 ὅμεις
 μὲν ἀσπεφῶνται καὶ ἀκίρικτοι γίνεσθε, οὗτος
 δὲ κηρυχθήσεται: || ὁ μὴ διὰ κήρυκον ἀναγο-
 ρευθεὶς, ὁμνηθεὶς, ὁ ἀδοξός: Εὐρ. 'Ηρακλ.89: || ὁ
 περὶ οὗ δὲν ἐγνώσθη τι: Σοφ.Τρ.45, Νάων.Δ 9,249
 | κρύφιος: αὐτ.Δ.48,653 ἀκίρικτοι ἐρωτες.

ἀκίρικτως ἐπίρρ. κ. νεωτ., δημ. ἀκίρικτα
 κατὰ τρόπον ἀκίρικτον βλ. λ.: Θουκ.1,146 ἀκί-
 ρικτῶς ἐφοίτων παρ' ἀλλήλους.

ἀκίρωτος-ον μτγ. κ. νεωτ. ὁ μὴ ἡλειμμένος διὰ
 κηροῦ, ἀκέρωτος: Λουκ.1,καρ.3 ἀκίρωτον πτε-
 ρόν, Σουίδ. «δὴκα κηροῦ».

ἀκίρσκος 'Ησ. «τάλαρος».

ἀκίρτων 'Ησ. «κράτιστον».

ἀκίρκεδνας 'Ησ. «λύπαι» πρβλ. ἀκίρκεδν.

ἀκί 'Ησ. «φύτον».

ἀκίαι μον. ἡ κουντουβέρνιον ἢ λόχος ἐν τῷ
 βυζαντινῷ στρατῷ ἐλέγετο ὁ νῦν καλούμενος
 στοῖχος, ἦτοι ὁ στρατιώτης τοῦ πρώτου ζυγοῦ
 παρατεταγμένου τμήματος ὁμοῦ μετὰ τὸν ὀπι-
 σθεν οὗτοῦ ἱσταμένων.

ἀκίανθος: 1) νεωτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας
 τῶν ἀρχαιοειδῶν, περιλαμβάνον δώδεκα εἴδη ἱθα-
 γενή τῆς Αὐστραλίας, Νέας Ζηλανδίας καὶ Νέας
 Καληδονίας (acianthus).

ἀκιδῶλης-ον μτγ. ἀκιδῶλης βλ. λ.: Φιλ.
 2,267 ἀκιδῶλην χρώμα: || μτφ. αὐτ.1,345 ἀκί-

βδῆλετος σοφία, Ἦσ. « ἀκιδῆλετος » ἀκακούρητος, ἀδόλος. »

ἀκιδῆλος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κιδῆλος, ἀνόθευτος, γνήσιος, ἴδις ἐπὶ ναμισμάτων : Πλάτ. Νόμ. 96 D ἀκιδῆλον νόμισμα, Ἀρ. σπλ. Ἀθην. 51, 1 καθαρά καὶ ἀκιδῆλα πωλεῖν || μτφ. δόλος, εὐκρινής : Ἦρ. 9, 7, α' τὸ ἀπ' ἡμῶν ἀκιδῆλον ἢ ἐλκρικυία μαί. »

ἀκιδῆλος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκιδῆλον βλ. λ. : Ἰσοκρ. 1, 7 ἀρετὴ ἀξάντατα ἀκιδῆλως.

ἀκινκλιδωτός (-η)-οῦ νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ περιφραττάμενος διὰ κινκλιδώματος.

ἀκιδανθράς (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἱριδαειδῶν, ἱθαγενές τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, καλλιερῆσιμον (acidantha).

ἀκιδία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερόν τῆς οἰκονομίας τῶν μυιδῶν, αὐ κυριώτερον εἶδος ἢ *a. hezalea* L. χρώματος μέλανος σπληνῶ, μὲ κτρι- νας κηλίδας ἐπὶ τοῦ θώρακος καὶ περὶ σχεδὸν τελείως κεκαλυμμένα ἀπὸ μελανίας (κίαις *acidia*).

ἀκιδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀκίς μικρὰ ἀκίς : Πάν. ἀκιδία χρυσά.

ἀκιδνός-ῆ-όν παρ' Ὀμ. μόναν συγκρ. ἀκιδνότερος, μτγν. ὑπερβ. ἀκιδνότερος ἀσθενής, εὐτέλης, ἀθλῖος : Ὀδ. Σ 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γὰρ τρέφει ἀνθρώποιον, Μον. 2, 178 ἀκ-δυναί, Νόν. Δ 7, 270 ἀκιδνότερον βέλμων' 2) μτγν. ὀνο- στος : Ἀρχέστρ. ἀπ. 38 B ἔδεσμα ἀκιδνόν ἰδ. γ. 1.

ἀκιδογράφημα (τὸ) νεώτ. ἡ δι' ἀκίδος προ- χείρων καὶ ἀμελῶς χαραχθεῖσα ἐπιγραφὴ εἰς κί- ονας, τοίχους ἢ ἄλλα μέλη τῶν ἀρχαίων μνη- μείων καὶ δι' τῶν Ἀθηναίων.

ἀκιδογραφικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ δι' ἀκίδος κε- χαραγμένος : ἀκιδογραφικὴ ἐπιγραφή.

ἀκιδοειδής-ος-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁμοίος ἀκίδι.

ἀκιδωτόμον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον χειρουργικόν, δι' οὗ ἀποκόπτονται μικρὰ προεξοχα δατῶν.

ἀκιδωφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων ἀκίδας, αἰ- χμάς, ὁ δξύς, μυτερός.

ἀκιδωπός-ῳ Ἦσ. « ἀμβλυπῶς ».

ἀκιδω-ῶ Φώτ. « ἡκιδωμένος » ἀκίδας ἔχων :

Ἐπιγρ. βέλῃ ἡκιδωμένα.

ἀκιδωδής-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀκίδος, ἀκιδωειδής, ἀλμυρῆς, δξύς : Θεοφρ. 1 Φ 4, 12, 22' 2) νεώτ. κ. ὁ πλῆρης ἀκίδων, ἀκιδωτός.

ἀκιδωτός-ῆ-όν ὁ καταλήγων εἰς ἀκίδα, δξύς, σαυθερός : Πολυδ. 1, 97 ἀκιδωτὸν ἀγκιστρὸν, Ἦσ. ἀκιδωτὸν βέλος' 2) ὁ ἔχων πολλὰς ἀκίδας, προεξοχάς : ΑΒ, Φώτ. « ἀκιδωτὰς ὅμοιος συγκρί- μενος ἐκ πολλῶν ἀκίδων » 3) τὰ ἀρο.—ωτός ὡς οὗς : Ψιδιοσκ. 4, 54 « παρυνυχία » 4) τὰ οὐδ.—ωτός ὡς οὗς : αὐτ. 2, 175 « σέλιον ἄγριον » ἢ Διοσκ. 3, 15 « ποτρίριον » 5) νεώτ. βοταν. ἀκιδωτὰ φύλλα (τὰ ἔχοντα κατὰ τὴν κορυφὴν ἀκί- δα τροχαίαν καὶ σκιληρὰν, βελανοφόρα) ἢ νεώτ. ἐπὶ θυρεοῦ οἰκοσήμου, ὁ φέρων αἰχμὰς μετὰ τριγῶνων κατὰ τὴν βάσιν : ἀκιδωτὸς θυρεός.

ἀκιδωρίας-ιος ὁ ἀνευ κιδάρους ἡ κιδωρίσματος :

Αἰσχ. 1, κ. 681 ἔχαρον ἀκιδωρίην δακρυογόνον Ἀρ.

ἀκικυ-ῳ-ος ἰό, ἡ ἐπ. κ. ἰων. ἀδύνατος, ἀσθε- νής : Ὀδ. 5, 315 νῦν δὲ μ' ἐὼν ὀλίγος τί καὶ οὐτι- δανός καὶ ἀκικυὸς ὀφθαλμῶ ἀλάσσειν, Ἰνν. Νούσ. 4, 43' 2) ἐνεργ. ὁ ἐξαντλῶν, ἐξασθενῶν :

Αἰσχ. 1, 547 οὐδ' ἐξέρχῃς ἀκιδωδανίαν ἀκικύν, Ὀρφ. Λιθ. 22 νούσος ἀκικυς.

ἀκικύν Σουῖδ. « ἀθεράπευτος ».

ἀκινανγία-ατος (τὸ) κ. ἀκινανγίος τίναγμα, πι- ναγμός : Λυρ. Ἀδελφ. 30 B ἀκινανγία τίναγμα, χει- ρῶν ἢ δὲ ποδῶν, ΕΜ « χειρῶν ἢ δὲ ποδῶν ἀκι- νάγματα, τὰ τίναγματα τῶν ποδῶν μετὰ ρυθμοῦ, καὶ τὰ τῶν χειρῶν κινήματα ».

ἀκινανγίος Ἦσ. « τινάγμος, κίνησις ».

ἀκίνας (ὁ) Σουῖδ. « ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα ὁ σάφρων ».

ἀκινάκης (ὁ) ἰερα. ἰ γεν. -ου παρ' Ἦρ. -ας, πλθ. -ας ἔξωος δροσὺ καὶ πλατὺ τῶν Περ- σῶν, φερόμενον ὡς ὄπλον καὶ κόσμημα ἐντάς θήκης κατὰ μήκος τοῦ δεξιᾶ μῆρου : Ἦρ. 7, 54 περσικὴν ἔξωος, τὸν ἀκινάκην καλοῦσιν, Ξεν. Ἀν. 1, 227 ἔδωκε... ἀκινάκην χρυσοῦν καὶ στολὴν περσικὴν, Ἐπιγρ. ἀκινάκης ἐπίχρυστος (περσιῶν ἔξωος, φυλαττόμενον ἐν τῷ Παρθενῶν) 2) Λοκ. Τοξ. 38 ἢ τὸν ἀκινάκην ἰσχυρὸς ὄρκος ἰ.

ἀκινάκωμορος (τὸ) νεώτ. ὄργανον φυτοῦ ἰ φυλλων, καρπῶν κτλ., ὁμοιάζον πρὸς ἀκινάκην βλ. λ., ἔχον ὅπλ. τὴν μίαν πλευρὰν ἀκμυρὰν, τὴν δὲ ἄλλην παχείαν καὶ σαρκώδη.

ἀκινδυνεύτος (-η)-οῦ μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διατρέχων ἢ μὴ διατρέξας κινδύνον.

ἀκινδύνῃ ἐπίρρ. Σουῖδ. ἀνευ κινδύνου, ἀκινδύνως.

ἀκινδύνος (-η)-οῦ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ κιν- δύνου, ἀσφαλής ἀντίθ. ἐπικινδύνος, κινδυνώδης : Σιμων. 66 σιγάς ἀκινδύνον γέρας, ἔρρ. Α 17 ζῶλῳ δ' ἀνδρῶν ὅς ἀκινδύνον θιον ἐξεπέρασ' ἀγνός, Οἰσκ. 3, 404 ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι' 2) ἐνεργ. ὁ μὴ κινδύνον ἐπιφέρων : Πίνδ. Ο 6, 14 ἀρετὰ ἀκινδύνον, νεώτ. νόσος, ἀγγελήσις, ἐπί- δασσις ἀκινδύνος' 3) ἀπ. δίκ. πᾶσα δικαιοπρα- γία ἰ δικη, μαρτυρία ἢ συνεπαγομένη εὐθύνην εἰς θάνατον τοῦ δίκωντος, τοῦ μνητοῦ : Ὑπερβ. Δ.

Λυκόφρ. 8 ἀκινδύνον εἶναι τὸν ἄγωνα,

ἀκινδυνότης-ητος (ἡ) μτγν. τὸ μὴ κινδυνεύειν, ἢ ἐλλειψίς κινδύνου : Γαλ. 9, 49 ἀκινδυνότητα ἔχει τι.

ἀκινδυνόφρων-ονος-ον μτγν. ἀσφαλής : Πρόδρ.

ἀκινδυνόφτης-ους-ες ὁ μὴ ἔχων ἐπικινδύνον μορφήν, ἐμφάνων : Ἰνν. Ἀρδρ. 65 ἰ ἐπιγρ. 1.

ἀκινδύνος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκινδύνῃ ἢ ἀκιντύνῃ, συγκρ. -ότερον, ὑπερβ. -ότατον ἀνευ κινδύνου : Οἰσκ. 6, 80, 6 αἰρεσθε... τὴν αὐτίκα ἀ- κινδύνως δουλεύειν, Πλάτ. Φαῖδ. 85 D εἰ μὴ τις δὴ- νατο ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον διαπο- ρεῖσθαι, Ξεν. Ἀπομν. 2, 8, 6 ἀκινδυνότατα ζῆν' || δημ. ἡρώας ἀκιντύνῃ δὲ γίνεται κανένας

ἀκινητής-εσσα-εν μτγν. ὁ μὴ κινούμενος, ἀκί- νητος : Νίκ. Ἀλ. 436 ἀκίνητα δοσκ.

ἀκινησίς (ἡ) κ. -ῆς κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐλλειψίς, ἢ μὴ ὑπαρκτὴ κίνησις : Ἀριστ. Φυσ. 202 Α 5' 2) ἀ- δυναμία πρὸς κίνησιν : Θεοφρ. ἀπ. 113' 3) ἡ στασι- μότης, ἡ ἀδράνεια : Ἰνν. Διοτ. 2, 33' 4) ἐπὶ τοῦ σπυρμού, ἢ διακοπῇ, ἢ κατὰ πᾶσαις αὐτοῦ : Γαλ. 8, 510, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. 2, 3 σπυρμὸς πρὸς ἀκινη- σίν ἐστι' 5) νεώτ. καὶ δημ. ἐν τῇ ἰν, 2, 3, 3η σμ. : ὁλοῦτος παρεδέρχοντα τὴν ἀκινησίαν τῆς ἴης' δημ. ὁ γιγαστὸς διέταξε στὸν ἄρρωστο ἀπόλυτῃ ἀκινησίᾳ || νουτ. παραγγέλλω πρὸς ἀπόδοσιν τι- μῆς εἰς πρόσμον ἢ παρεργόμενον πολεμικὸν πλοῖ- ον, ὅμα τὴ διδῶν τοῦ πλοίου οἱ ἄνδρες στρεφά- μενοι πρὸς αὐτὸ λαμβάνουσι στάσις προσοχίης' 6) μτφ. ἡ διακοπῇ, ἡ ἐλάττωσις τῶν ἐμπορικῶν, τραπεζικῶν κτλ. ἐργασιῶν καὶ γεν. τῶν οἰκονομ- κῶν συναλλαγῶν.

ἀκινησις-εως (ἡ) μτγν. ἀκινησία.

ἀκινητὴ ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀκινητὴ βλ. λ.

ἀκινητὴ ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀκινήτως : Πολυδ. 3, 89.

ἀκινητίζω κ. μτγν. ἰσταμαι, μένω ἀκινήτος, ἀ- κινήτῳ βλ. λ. : Ἀριστ. Ζ 1, 537 Β 7, Στωϊκ. δ. 2, 161.

ἀκινητινός ἀρχαία ἑλληνικὴ παῖδις, καθ' ἣν γίγνεται ἄλλα παραμονὴ ἐν ἀκινήσει μὲ ὀρι- σμένην στάσις : Πολυδ. 9, 115 « ἀκινητινός » ἄλλα τὸ ἀκινητὴ μένειν, αὐτ. 9, 115 ἀκινητινὰ παῖδις, ἀνολογος σύγχρονος παῖδις : τὰ ἀγάλματα, καθ' ἣν ὁ χαρμένος ὑπογράφεται ἀπὸ παραμύθου, εἰς ἣν στάσις τὸν ἐπιβάλλει ὁ κινητής.

ἀκίνητοποίησις-εως ἡ| ἡ νεώτ. τὸ καθιστάν τι ἀκίνητον, τὸ καθελώνεν ἐν ἀκίνησιν: || ἀκίνητοποίησις ἄνω ἢ κάτω ἄκρου | κατὰστασις ἀκίνησις τραυματισθέντος ἢ πάσχοντος ἄκρου τοῦ ἀνθρώπου: || ἀκίνητοποίησις κεφαλαίου | ἡ διάθεσις χρημάτων εἰς ἀκίνητα ἢ εἰς τίλους μὴ ρευστοποιήσεως: |

ἀκίνητοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ κίνητοποιηθείς, μὴ θεθείς εἰς κίνησιν: ἀκίνητοποίητον στρατεύμα: 2) μτφ. ἐπὶ οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων: ἀκίνητοποίητον ἐνεργητικὸν | τὰ μηχανήματα, ἐργαλεία, κ. γεν. πᾶν τὸ ἀναγκαῖον καὶ παγίως προσωρισμένον διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐπιχειρήσεως τινος, οὐχὶ δὲ πρὸς μεταβολήν.

ἀκίνητοποίη-έω νεώτ. καθιστῶ τι ἀκίνητον, καθελὼν τὸ ἐν ἀκίνησιν: 2) μτφ. οἰκονομικὰ ἐπενδύω | χρηματικὸν κεφάλαιον εἰς ἀκίνητα: βλ. λ. 91, ἐπὶ ἀξίας μὴ ρευστοποιήσεως.

ἀκίνητος-(η)-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. παρὰ Πινδ. Ο.933 κ. Ἐπικρ. -π-ον ὁ μὴ κινούμενος, ἐδραῖος, εὐσταθής: Ἡρ.6.98 οὐδὲν ἦν αἰεὶς κινηθῆναι Δῆλον τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἀκίνητον, Ἀριστλ.Μεταφ. 1012 Β3 | τὸ πρῶτον κινεῖν ἀκίνηταν αὐτό, Πολυδ.4,156 ὁστρα ἀκίνητα | οἱ ἀπληγεῖς ἀστέρες: 2) ἀργός, ὀκνηρός: Ἡοιδ. Ἐργ.750 μῆδ' ἐπ' ἀκίνηταισι καθίζεμεν | ἐν ἀργίᾳ διόγην, κατὰ δ. ἔρμ. ἐπὶ τῶν τάφων καθέζεσθαι, οὐς δὲν εἶναι θεμιτὸν νὰ κινήσῃ, νὰ θίγῃ τις, Ἀριστφ.Βάτρ.899 ἀκίνητοι φρένες | περὶ τῶν βοιωτῶν δὲ κωβρῶν: 3) ὃν δὲν εἶναι θεμιτὸν νὰ κινήσῃ τις, ὀθικτός, ἀπαράστατος: Ἡρ.1,187 οὗτος ὁ τάφος ἦν ἀκίνητος, αὐτ.6,134 ἰέναι ἐπὶ τὸ μέγαρον κινήσονται τι τῶν ἀκινήτων: πρβλ.: Σοφ. ΟΚ 624 οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τ' ἀκίνητ' ἐπὶ | ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων: 4) ἀμετάβλητος, σταθερός: Θουκ.1,71,3 τὰ ἀκίνητα: μινα ἄριστα, Ξεν.Λακ.14,1 καὶ νῦν ἐτι μοι δοκοῦσιν οἱ Λυκοῦργου νόμοι ἀκίνητοι διαμένειν: 5) ἐπὶ προσώπων κττ. ἀμετάβλητος: Πλάτ.Τιμ. 51 Β: νοῦς ἀκίνητος πεισθ' | Ὁ Πλούτ.2,38 C ἀκίνητος χώρα | ἀκαλλίεργητος: 7) Πάπ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τινος, ὁ ἀχώριστος: 8) νεώτ. ἀκίνητος ἐορτή | ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν τεταμένην ἡμερομηνίαν πάντοτε ἐορταζομένη: ὁ Εὐαγγελισμὸς εἶναι ἀκίνητος ἐορτή: 9) νεώτ. οὐδ. ἀκίνητον ὡς οὐα. πᾶν μετὰ τοῦ ἐξάφους συνεχόμενον καὶ ἐν σώμα μετ' αὐτοῦ ἀποτελοῦν πρᾶγμα, μὴ δυνάμενον δὲ νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀνευ βλάβος τῆς οὐσίας αὐτοῦ: νεώτ. εἰδ. ἀκίνηταν μεγάλην οἰκοδομήν.

ἀκίνητόσωμος-αν νεώτ. ζωολ. ἐπὶ μαλακίων, τὸ ἔχειν σῶμα ἀκίνητον.

ἀκίνητότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ ἀμετακίνητον, ἡ ὁδράνεια, ἡ σταθερότης.

ἀκίνητὸ-έω εἶμαι ἀκίνητος, ἡσυχάζω: Ἰππ.Γυν. 1,1 ἀκίνητέην ἐπιτηδεύεσθαι || ἐπὶ τῶν ὁσίων δὲν μεταβάλλω θέσιν: Γαλ.19,460.

ἀκίνητος ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀκίνητα ἀνευ κινήσεως: || ἀμεταβλήτως: Ἰσοκρ.13,12 ἀκινήτως ἔχει τὸ τῶν γραμμάτων.

ἀκίνησι ἡ| νεώτ. ζωολ. ἔντομα τοῦ ἀθροίσματος τῶν διπτερῶν τῆς οικογενείας τῶν βραχυκέρων, χαρακτηριστικῶν ἐκ τῶν λίαν βραχείων κεραιῶν.

ἀκίνητος-ον ὁ ἐξ ἀκίνου βλ. λ. νεποποιημένος: Ἀθῆν.15,680 D ἀκίνητον στέφανον.

ἀκίνητης (ἡ) νεώτ. χημ. παρασκευαζόμενον διὰ κατεργασίας τοῦ ὑποχλωριώδους διαθεσίου καὶ ἀποτελοῦν ὑγρὸν ἄκρουν, χρησιμοποιηθῆν ὡς διακρυσθῶν οὐσία ἐντὸς ὀδίδων ἄλλως χλωριακίτης ἢ τριχλωρινοπρωτεΐδων.

ἀκίνητος-οδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν πενταμερῶν τῆς ο-

κογενείας τῶν καραβικιδῶν εἶναι γνωστὰ ἐπὶ τὰ εἶδη, ὧν κοινότερον ἀκίνητους ὁ μεγαλοκέφαλος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ.

ἀκίνητος (ἡ) κ. ἡ| μτγν. εἶδος βασιλικῶν, πυκνοφύλλου καὶ λίαν εὐδούου: Διοσκ.3,43 «πᾶσα ἐστὶ λεπτοκαρπός, στεφανωμανική, παραπλησία ὠκίμῳ, θαυτετέρα δὲ καὶ εὐδύη».

ἀκίνοφάρων (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οικογενείας τῶν λυκοπεριδιδῶν ἐν εἰδος τοῦ-των ἀνογτῇ εἰς τὰ δάση τῆς Πενσυλβανίας.

ἀκίντουλα ἡ| νεώτ. ζωολ. εἶδος ὀρνίθων, Ἰθαγενὼν τοῦ Μεξικῶς, ἐνδοιαιτωμένων παρὰ τὰς λίμνας ἢ τὰ ἔλη καὶ τρεφομένων ἐξ ἡθῶδων.

ἀκίση (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οικογενείας τῶν χρυσοδαλαινιδῶν, περιλαμβάνον φυτὰ Ἰθαγενῆ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῶν τροπικῶν τῆς Αἰφρικῆς.

ἀκίος-ον ὕπερβ. -ώτατος ὁ μὴ ὑπὸ κιῶν βρωθείς, ὁ μὴ ἀκατηκόδρωτος: Ἡοιδ. Ἐργ.435 δάφνης δ' ἡ πτελὴς ἀκίωτατος ἰστοδοφείει δ.γ.-πρώγατο: |

ἀκίρη ἡ| Ἡα. «λύνος».

ἀκίρης-ον οἰολ. ἀκίρος ἀσθενής, ἀδύνατος, ἄτονος: Ἡοιδ. Ἐργ.435 ἰδ.γ.1, Θεοκρ.28,15, Νικ. Ἀλ.559 κκ. πτέρυγες: 2) Ἡα. «ἀκίρος» ὁ βορρᾶς.

ἀκίρη ἡ| Ἡα. «εὐλαβῶς, ἀτρέμας».

ἀκίς-ίδος ἡ| κ. νεώτ. αἰχμηρὸν ἀντικείμενον, ἡτοι βελὼν: Ἰππ. Ἐντ. Παθ.41: 2) βέλος: Ἀριστφ. Εἰρ.443 ἐκ τῶν ὀλεκαρῶν ἀκίς ἐξαιρούμενον: 3) ἐπὶ τῆς σμῆλης: Α.Πλ. 4,221 περὶ τὸς ἀκίς: 4) τὸ ἐξὺ ἄκρον βέλους ἢ ἀγκίστρον: Πλούτ.Δημήτρ.20 ἀκίς βελῶν, Α.Π.6,5 ἀκίς ἀγκίστρον: 5) εἶδος χειρουργικοῦ ἐπιδέσμου: Γαλ. 18,823: 6) μτφ.: Τιμόθ.Κωμ.2 ἔρωα: ἢ φρενὺν ἀκίς: || ἐν τῇ πληθ. νόνοι δοριμεῖ: Ἀρετ.Χρον. Νούα.2,4: 7) νεώτ. ἐν τῇ 4η σμ. κ. τὸ ἄκρον βελόνης, αἰχμή, δημ. ἀγκίδα, ἀγκίδι || μεταλλουργ. χαλύβδιος καὶ λίαν αἰχμηρὸς στόλος (γραφεῖς) ἡ μικρὰ σφραγὶς (τύπος), δι' ἣς ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας χαράσσονται ἀναγλυφαὶ ἢ ἐγγλυφαὶ ἢ διορθοῦνται χαραχθεῖσαι εἰκόνες ἢ χωνεύματα: || Ιατρ. ἀκίς τρίγωνος χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, χρησιμοποιεῖται ἐν παρακέντησιν καὶ κένωσιν ὑγροῦ ἀπὸ τινος κοιλότητος τοῦ σώματος ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ὀκιδωφοῦρου ἐμβόλου, οὗ τὸ ἐν ἄκρον ἀπολλήγει εἰς τριέδρον αἰχμήν, καὶ ἐκ τοῦ καλαμίσκου, ἐντὸς τοῦ ὀποίου εἰσέρχεται τὸ ἐμβόλον, προεξέχουσας ἐλευθέρας τῆς αἰχμῆς αὐτοῦ: || ναυτ. μικρὸς καὶ λεπτὸς ἥλος μεταλλικός, χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν ναυπηγίαν τῶν πλοίων: 8) νεώτ. ζωολ. ὄνομα πτηνῶν, ἐν αἷς οἱ μυοθῆραι, δημ. μυνογάφτες, ὧν τὸ ράμφος ἀπολλήγει εἰς ἀκίδα: 9) ἔντομον, ὑπαγόμενον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀκίφορων βλ. λ.

ἀκίσχη (ἡ) Πάπ. σμῆλη, γλυφίς.

ἀκίτην (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ μηχανικὸς αἰθυλεστήρ ἡ αἰθυλεστήρ τῆς ἀποφάνης ὀργανικῆς ἐνώσεως, ἀνήκουσα εἰς τὰ πολυμερηνικά παράγωγα τῆς πυριδίνης, ὁμοσις, ἀγευστος, κτηρινόλευκος, κρυσταλλικὴ κόνις ἀσθενέρας ἀντιδράσεως, ἐλάχιστα διαλυτὴ εἰς τὸ ὕδωρ: || φαρμακ. φαρμακοχημικὸν προϊόν, ἐνδοικνωμένον κατὰ τῆς ἀρβρίτιδος, τῆς ἰσχυαλγίας, τῶν διαφόρων ἀρθρικῶν νευραλγιῶν κτλ.

ἀκίφορος (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον τῆς τάξεως τῶν μυοδέρων: οἱ δακτύλιοι τοῦ τελευταίου σωματικοῦ τοῦ τμήματος τελευταίου εἰς εἶδος ἀκίδος, δι' ἣς ἐναποθέτει τὰ φά τοις εἰς τὰς σχισμὰς τῶν δένδρων.

ἀκίφυλλα (τὸ) νεώτ. φυτὰ, ἔχοντα φύλλα γραμμοειδῆ καὶ ἀξυλῆκτα: ἄλλως ἀκιδωτά.

ἀκίχητος-ον κ. μτγν. ἀνέφικτος, ἀκατόρθω-

τος· ἴλ.Ρ.75 θέεις ἀκίχτα δῶκων, Αἴλ.Ζ.4,52 ἀκ· μεταθεῖν· 2] ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος Αἰσχ. Πρ.183 ἀκίχτα... ἄθεα... ἔχει Κρόνου παῖς, ἀκίω δ' μὴ ἔχων κίονας, ἀστήρικτος· Ἡσ· ΑΒ. Φώτ· «ἀκίονες ἀστήρικτοι»·
ἀκκαθεν Ἡσ· «ὄναλθεν»
ἀκκαίον Ἡσ· «εὐκαταφρόντων»
ἀκκίκομαι προσποιούμαι ὀδωφορίαν, ἐπιτηδεύωμαι αἰδημοσύνην καὶ σεμνότητα· Πίνδ.Ὀπ.203 Φιλιππιδ.5 τὰ μὲν οὖν γύνασθαι κίκκίζετο· 2] καὶ θόλου, προσποιούμαι ἄνοιαν, ὑποκρίνομαι δὴμ. καμνόμενοι· Πλάτ.Τορυ.497 Α· οἶσθα, ἀλλ' ἀκκίξει ἱκάνεις πῶς δὲν ξέρεις· 3] νεώτ, προσποιούμαι δὲν θέλω τι, ὅπερ ἀφ' ὁδοῦ ἐπιθυμῶ ἢ ἐπιτηδεύωμαι φιλαρέσκως· δὴμ. καμνάρων, κάνω νόζιο·
ἀκκίξω ἀκκίζουσι βλ.λ· Αἴλ· Ἐπιστ.9 ἀκκίζουσι καὶ θρύπτονται αὐτάς·
ἀκκιπησίου ἰδί μτγ. ἰχθύς· περιζήτητος, εἰδος ὀξυρρινχου·
ἀκκιωμα-ατος ἰτό) κ. νεώτ. ὀκκιωμός βλ λ
ἀκκιωμός ἰτό) κ. νεώτ. προσποιητὴ ἀρνήσις, πᾶσα προσποιητὴ ἐκδῆλως, φιλάρεστος σεμνοτυφία Μοῖρ· «ἀκκιωμός Ἀττικῶς, προσποίησις Ἑλληνικῶς»· δὴμ. νάτι, καμάρωμα· Φιλόστρ· Ἐπιστ.35, Ἡλιδ.δ.4.
ἀκκιωτικός ἡ-όν μυν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιρρηθὴς εἰς τὰ νά ἀκκίζεται βλ.λ· Εὐστ.1727,28.
ἀκκιωσιαστος ἡ-ο δὴμ. ὁ μὴ προσερχόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν· || κ. ὁ ἐλλείψει ναοῦ ἢ ἱερῶς μὴ ἐκκλησιαζόμενος· διὸ χρόνια περᾶσθαι στὰ ξένα ἀκκλησιασται· 2] ὁ εἰς δὲν ἀπηγορευθὶ δι' ἐπιτηδίου ἢ ἀφορισμοῦ ἢ φοιτήσεως εἰς ἐκκλησίαν· || συνεκδ. ὁ μὴ χριστιανικῶς φερόμενος κ. ὁ ἀσεβής· λειτουργήσεν ὁ παπὰς τὸ Πάσχα πᾶντος τοῦ θανάτου ἀκκλησιαστος·
ἀκκόρ Ἡσ· «ἀσκόρ Ἀλόκωνες»·
ἀκκόφυτο ἰτάι (ἰταλ.) δὴμ. μουσ. συνήγησις, συμφωνία·
ἀκκόος Ἡσ· «παράμωρος, λέγεται δὲ παιδίοις ὡς μωροῦς»·
ἀκκώ-αὖς ἰή) μτγ. λ. πεπονημένη, φάσμα ὑποθετικόν, δι' οὗ αὖ αὖ τρωπὸν ἐφ' ὅδισιν τοὺς παῖδας· Πλούτ.2,1040 Β· τῆνυ Σαμίη, παρομιμῶδης διὰ τὴν μωρίαν τῆς· Ζηνοδ.1,53.
ἀκλαγγής ὡς-ές ὁ ὄνων κλαγγῆς, κραυγῆς· Αἰσχ.Πρ.803 ἀευντόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας ἰδ.γ. ἀκραγγεῖς·
ἀκλάδεις Ἡσ· «ἀμπελούς ἀκλαδεύτους» Αἰολεῖς·
ἀκλαδευτοί (ἡ-ή) ἑκκλ., νεώτ. κ. δὴμ. ἐπὶ δένδρων, θάμνων, ἀμπελῶν κττ., ὁ μὴ κλαδευθεὶς βλ.λ· || κ. ὃν δὲν δύναται τις νά κλαδεύσῃ·
ἀκλάδιον ἰτόι νεώτ. βοτον. μύκης, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκονόγειαν τῶν ὕφωμυκῶν, φέρων καρπικὰ ὕφας ἀσχοδῆς μετ' ἐγκροσίων τοιχωμάτων καὶ παρὰ γων ἐπὶ σεσηπτότων φυτικῶν μορίων λευκά, τεφρόχροα, καστονάχροα ἢ καὶ μελανὰ μικρὰ ἐπιστρώματα·
ἀκλαδός (ἡ-ή) γλῶσσα, νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ ἔχων κλάδους, βλαστούς, φυομένους ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων ἢ τῶν ριζῶν τῶν θάμνων, ὁ χωρὶς κλαριά ἢ κλωνάρια· 2] νεώτ. μτφ. ὁ μὴ ἔχων συγγενεῖς ἐξ αἱματος· 3] δὴμ. ἀκλάδευτος βλ.λ· ἥστ' ὁ Φλεβάρης καὶ τ' ἀμνέλια εἰν' ἀπόμην ἀκλάδα ἰ συνηδέστ. ἀκλάδευται·
ἀκλαδούρα ἰή) κ. ἀκλαδούρι δὴμ. ἀκλόδευτος καὶ παρημελημένη ἀμπελός· ὁ τραγ. ἀπ' ἄκρι χωραφιοῦ κὶ ἀπ' ἀκλαδούρα ἀμπελί·
ἀκλαδούρι ἰτόι δὴμ. ἀκλαδούρα βλ.λ·
ἀκλάδωτος ἡ-ο δὴμ. βλ. ἀκλάρωτος 2).
ἀκλάρωτος ὡν/ἰ δὴμ. ἀκλήρωτος βλ.λ·
ἀκλάρωτος ἡ-ο 2) δὴμ. ἐπὶ κόμης μετασσωλῆκος, ἢ μὴ ἀκόμη ἀποτεθεῖσα εἰς τὸν ἐπὶ

τοῦτ' κλάδον μορέας ἰτό κλαρί] διὰ νά πλέξῃ τὸ βομβύκιον· 2] ἐπὶ δένδρῳ, τὸ μὴ ἐκφύσαν μεγάλους κλάδους, ἰκλάρεις· ἢ πουρναφῆ μορθεῖκε ἀκλάρων· 3] μτφ ὁ ἀποθανών, χωρὶς νά ἀφήσῃ κληρονόμους, ὁ ἀτεκνός·
ἀκλαστός (ἡ-ο)ν ἀδουστός· Θεόδωρ.Αἱ.Φι.15,17 φυτὰ ἀκλαστα· || ἐπὶ τῆς κινήσεως, ἢ μὴ διακοπυμένη, ἢ συνεχῆς ἐν τῷ θάσσηται· Ἀριστ.Οὐρ.288 Α· 25 ἢ κωκλή φορὰ μῆκει ἀκλαστός· 3] ἐπὶ τῶν φλεβῶν, ἢ ἀκαμπτος, ἢ μὴ ἔχουσα εὐκαμψίαν· Γαλ.5,659· 4) δὴμ. ὁ μὴ περδόμενος· 5) δὴμ. ὁ μὴ διὰ φύσεως ἀνοφοφῆσας, προσδληθεῖς·
ἀκλαυσταί κ. ἀκλαυστὶ ἐπίρρ. ἀκλαυτεῖ βλ.λ.
ἀκλαυτα ἐπίρρ.δὴμ. ἀνευ κλαυθμοῦ, ἀνευ θρήνου·
ἀκλαυτί κ. ἀκλαυτὶ ἐπίρρ. μτγ. χωρὶς κλαυθμοῦ· Καλλ· Ἀρτεμ.267, Ἀπολλ.δ.σκα· Ἐπίρρ.133,19.
ἀκλαυτός (ἡ-ο)ν κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ δι' ὃν δὲν ἔκλαυσεν, ὁ μὴ θρηνηθεὶς ἐπὶ τῷ θανάτῳ του· ἴλ.Χ.386 καίτοι πᾶρ νῆαςσι νέκυς ἀκλαυτός ἀπαπτος Πάτροκλοισ, Αἰσχ.Εὐμ.565 ὦλετ' ἀκλαυτος, εἴστος· Σοφ· Ἀντ.847 φίλων ἀκλαυτός δὴμ. πᾶσι ἀκλαυτος στόν Ἀδῆν· || νεώτ. κ. δὴμ. καὶ γενικῶς, ὁ ἀνευ θρήνων, ἀθρήνητος· παροιμ. μῖτε γάμος ἀκλαυτος μῖτε λείψανο ἀνελε· 2] ἔνεργ. ὁ μὴ κλαίων, μὴ θρηνῶν ἢ μὴ θρηνησας· Σοφ.Ἡλ.912 μῖθε πρὸς θεοῦς ἔρεστ' ἀκλαυτῶν τῆσδ' ἀποστήτην στέγης ἵνευ θρήνων, ἀτημωρητῆ, δὴμ. παροιμ. ἀκλαυτο παιδί βυζ' δὲν τρεῖσι· || νεώτ κ. δὴμ. κ. δὲν εἶναι ὀξίον νά θρηνησῇ τις·
ἀκλειός ὡς-ές ἰ-κλειός κ. νεώτ. ἐπ. ἀκλειῆς, αἰτ' ἀκλειᾶ, ἐπ. ἀκλειᾶ, μτγ. ἀκλειᾶ, ὁ ἐσπερημῆνος κλειός, ἰδοός, ἀσπρος· Ὁδ.Α.728 παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θετέλει ἀκλειᾶ ἐκ μεγάρων, Εὐρ. Ιππ.1028 οὐλομένη ἀκλειῆς ἀνώνυμος· || τὸ οὐδ. -ές ὡς ἐπίρρ. ἀδόξως· ἴλ.Η.100 ὄθωρ καὶ γὰρ γένιοισθε, ἡμεῖσι αὖθις ἐκαστος ἀκλειός, ἀκλειῆς αὐτῶς· 2) δυσκλειῆς, ἀπμος, ἐπονεῖστος· Λυσ.13,45 ἡναγκάζοντο εἰσχωσθ' καὶ ἀκλειεστάτω θανάτῳ ἀπόλλυσθαι·
ἀκλειῆς ἰή) ἰων. ἡ Π ΑΠ ἀδοξία, δυσφημία·
ἀκλειεπτός ἡ-ο δὴμ. ὁ μὴ κλειόμενος ὁ μὴ κλεισθεὶς διὰ τῆς κλειδός συνάν. ζευκλειδωτός· ἔφυγε κ' ἀφῆσθε τὴν πόρτα ἀκλειδωτή· 2] ὁ μὴ ποτ' ἐκλεισθεὶς διὰ τῆς κλειδός πρὸς ἀσφάλειαν· εἴγε ἀκλειδωταὶ τὰ λεφτά καὶ τοὺς τὰ θήσανε·
ἀκλειῆς ἔς ἐπ. ἀπὶ ἀκλειῆς βλ.λ·
ἀκλειετός (ἡ-ο)ν κ. νεώτ. κ. δὴμ., ἰων. ἀκλήιστος ἐν Καλλ· Ἐκκλ.2, ἀπ. ἀκλήιστος ὁ μὴ κεκλεισμένος, ὁ ἀνοικτός· Εὐρ. Ἀνδρ.593 ἀκλήιστ' ἀδουλα δῶμαθ' ἐστίας λίπων, Ξεν.ΚΠ.7,525 ἀκλήιστος πύλαι, νεώτ. ἀκλειστα κατὰστήματα· 2] νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ πληρὸν τὸν κύκλον τῆς πορείας αὐτοῦ ἐπιτελέσας, ὁ ἀσυμπληρωτός· ἀκλειεστός ὁ χρόνος τοῦ πάνθους· 3] ἐπὶ ἐμπορικῶν καὶ χρηματιστικῶν πράξεων, ὁ μὴ συνολοκληθεὶς· || ἐπὶ ἐμπορικῶν λογαριασμῶν, ὁ μὴ ἐκκαθαρισθεὶς·
ἀκλειετός ὡν νεώτ. ὁ μὴ κλεισθεὶς, ἀδόξως· ἀκλειῆς ἐπίρρ. ἀδόξως· Ὁδ.Α.241 νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς ἄρπυσαι ἀνηρείψαντο·
ἀκλειετός ὡν ὁ μὴ κλειπών, ὁ μὴ ὑπαστῶν· Σοφ. Ἀν.690 Ἡσ· «παρολογιζόμενοι, ἀκλειῆς»·
ἀκλειριᾶ ἰή) δὴμ. ἢ ἐλλειψὶς τέκνων, ἀτεκνία·
ἀκλειριότης ἰασα δὴμ. ὁ μὴ ἀποκτίνων ἢ μὴ ἀποκτῆσθαι τέκνα, ὁ ἀτεκνός· στ' ἀκλειριτή τὴν ἀσλή, παιδίον φωνᾶν ἔς θ' ἀκουσθ'·
ἀκλειρτός ἡ-ο δὴμ. ἀπὶ ἀκλειρτός βλ.λ·
ἀκλειρτός ἡ-ο δὴμ. ὁ μὴ κλεισθεὶς, ὁ μὴ βολῶς ἢ κρυφίως ἀφαιρεθεὶς ἀπὸ τινος· γίδια ἀκλειρτὴν δὲν βμεῖται στὸ χωρὶ· 2] ὁ μὴ κλοπῆν παθών·
ἀκλειός ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀδόξως· Ἡρ.5,77 ἀ-

κλεῶς διαλύειν τὸν στόλον, Αἰσχιν.1,158 ἀκλεῶς διαφείρειν συγκρ. ἀκλεώτερον: Ἰουλ.Λόγ.1,28 Α. ἀκλήθωνιστος ἐπίρρ. ΕΜ «ἀκλειῶς, ἀκλήθωνιστος, ὡς μὴδὲ φήμην τινὰ γενέσθαι».

ἀκλήθωνος-η-ο δhm. ὁ μὴ οἰοεῖται μὲ κλῆθονα βλ. λ. προμαντευθεῖς, μὴ προεικασθεῖς, εἰδικ. περὶ νυμφίων: γαμφοῦς τῆς ἡρθε ἀκλήθωνος μακρυάσθη ἀπὸ τὰ ξένα.

ἀκλήθιος ἴσα. «ἀζυγος».

ἀκλήθιος-ον ἰων. ἀντὶ ἀκλειστος βλ. λ.

ἀκλήματος-ον mγν. ὁ μὴ ἐκ κλημάτων, ἔξ ἀμπελου προερχόμενος: Γρηγ.Ναζ. ἀκλήματος γάνυσμα.

ἀκλήρη ἐπίρρ. Ζώναρ. «χωρὶς κλήρου».

ἀκλήρημα-ατος ἰδοί mγν. δυστυχία, συμφορά, δυσπραγία, δημ. κακοκατάντημα: Τέλης 25Η, Διδό.Σ 17,13 ἀκλήρηματα τῶν ἡτυχηκότων.

ἀκλήρηα (ή) κ. νεώτ. δημ. ἀκλήρη ἀπτημοσύνη, ἀτυχία: Σοφ.ἀν.989' 2) νεώτ. κ. δημ. ἀπηνία, σπέρησις κληρονομίαν ἄλλως ἀκλερία.

ἀκληρονόμος-(η)-ο(ν) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων κληρονόμους' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κληρονομηθεῖς, ὁ μὴ περιεβλῶν εἰς κληρονομίαν: ἀκληρονόμος περιουσία.

ἀκληρόνομος-ον Πάπ. ἀκληρονόμος βλ. λ. **ἀκληρός**-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ κλήρου, ἀπτήμων, ἐνδεής: Ὁδ.Λ 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίσιος πολὺς εἴη' ὃ μὴ ἔχων μερίδιον ἢ μέρος, ὁ μὴ μετέχων τινός: Αἰσχ.Εὐμ.353

πανλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος, ἀκληρός ἐτύχθην 2) ὁ μὴ διὰ κλήρου κύριον κτησάμενος ὁ μὴ διὰ κλήρου διανεμηθεῖς: Εὐρ.Τρω.32 ὅσαι αὖ' ἀκληροὶ Τρωῶδων 3) ὁ τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ κλήρου στερηθεῖς: ἀκληρόν τινα ποιεῖν ἱάσπεταιν τῆς κληρονομίας' 4) νεώτ. κ. δημ. ἀνευ παίδων κληρονόμων, ἀπτεκος, ἀκληρος, ἀκληρίτης 5) νομ. ὁ ἀποδυσήκων ἀνευ διαθήκης καὶ ἀνευ ατενῶν συγγενῶν, οἵτινες θά ἐκαλοῦντο ἔξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι αὐτοῦ.

ἀκληροῦχος-ος Ἰνιργ. ὁ μὴ λαβὼν κλῆρον, μερίδιον γῆς.

ἀκληρῶ-έω εἶμαι ὀκλήρος, ἀνευ περιουσίας, δυστυχῶς: Τέλης 26 Η, Διδό.Σ 3,13 οἱ ἀκληροῦντες, Πολυδ.1,7,4 οἱ ἡκληρηκότες, Φώτ.,ΑΒ, Ζουῖδ. «ἀκληρεῖ, οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται».

ἀκληρωτεῖ ἐπίρρ. κ. -τι κ. νεώτ. ἀνευ κληρώσεως, ἀνευ ἐκλογῆς διὰ κλήρου: Ἰνιργ. ἀκληρωτεῖ λαβὼν τὴν προφητείαν, Ἀριστλ.Ἀθην.30,5.

ἀκληρωτῇ ἐπίρρ. ἀκληρωτεῖ βλ. λ.

ἀκληρωτός-(η)-ο(ν) δωρ. -άρωτος κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαβὼν κλῆρον, μερίδιον: Πινδ.Ο 7,59 μὴν χώρας ἀκλάρων λίπου' 2) ὁ μὴ εἰς κλήρους, εἰς μερίδια διανεμηθεῖς: Πλούτ.2,231 Ε χωρὰ ἀκλάρωτος 3) νεώτ. ὁ μὴ διὰ κλήρου ὀρισθεῖς ὃ νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ συνειλεγὲς κληρώσεως ἐξοφλούμενος: ἀμολογία ἀκλήρωται' ὃ μὴ διὰ κληρώσεως κεροδάνων ἢ κεροδῆρας τι: ἀκλήρωτα λαχεῖα' 4) δημ. ἐπὶ τὸν στρατευόμενον, ὁ μὴ μὴ γένόμενος κληρωτῶς βλ. λ., μὴ μὴ κληθεῖς νὰ ἐκκληρώσῃ τὴν ἐν τῷ στρατῷ θητεῖαν.

ἀκληρῶτος-ον ἀπτ. ἀντὶ ἀκλειστος βλ. λ.

ἀκληρευτός-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κλητευθεῖς, ὁ μὴ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος κληθεῖς νὰ προσέλθῃ ὡς διὰ δικῶν ἢ μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον.

ἀκλήτῃ ἐπίρρ. ἀπρασκλήτως: Φώτ.,ΕΜ «ἀνευ κλήσεως», Ἀνών.Κωμ. παρὰ Ζηνοδ.2,46 ἀκλήτῃ κωμῶζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

ἀκλήτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ προσκληθεῖς, ἀπρόσκλητος, ἀκάλεστος: Θουκυλ.1,183 καὶ αὐτὸς ἐφῆ Εὐκλήθεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀκλήτος, Πλάτ.Συμπ.174 ἵνα καὶ ἀκλήτος ἐπὶ δειπνοῦ, ΠΔ'Εσθ.4,11, Φώτ.—Ζουῖδ., ἴσα. «ἀκλήτων» ἀνώνυμον».

ἀκλήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ προσκλήσεως, ἀπρόσκλητος, ἀκάλεστα: Ζουῖδ., «Μυκάωνος γεινῶν ἐπὶ τῶν ἀκλήτως εἰσιόντων εἰς τὰ συμπόσια».

ἀκλινέως ἐπίρρ. ἰων. ἀκλινῶς βλ. λ.

ἀκλινής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐμφανίζων ἐντεθεῖν ἢ ἐκείθεν κλίνειν, ὁ μὴ παρεκκλινῶν, ὁ ἰσοροπῶν, ὁ ἀσάδηντος: Πλάτ.Φαῖδ.109 Α γῆ ἀκλινής, Πλούτ.2,780 Α ὁρθότης ἀνδριάντος ἀκλινής' ὃ ἐυθεῖς, ὁ κανονικός: ΑΠ ἀκλινέων καλῶνων 2) μαθ. ἐπὶ τῇ καθέτου γραμμῇ, ἢ μὴ ἔχουσα κλίνειν' 3) ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ὁριζόντιος: Ἡρών Διδότρ.19' 4) ἱατρ. ὁ διαρκῶν, ὁ μὴ ὑποχωρῶν: Ἡρόδοτ. παρ' Ὁρειδ.6,20,24 ἀκλινεῖς πυρετοί' 5) mγφ. εὐσταθής, ἀδιασάλευτος: ΑΠ 12,158 ἀκλινὴς φίλια, ΚΔ'Εδρ.10,23 λελομμένοι τῷ σώματι ὕδατι καθαροῦ κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆς' 6) ἀμερόληπτος: Πάπ. ἀκλινεῖς ἀκαοί' 7) νεώτ. ἐν τῇ 2ῃ σ.μ. ἀκλινῆς γραμμῇ ἢ διερχομένη διὰ τῶν τόπων, ἐν οἷς ἡ ἐγκλίσις τῆς μαγνητικῆς βελόνης ἰσοῦται τῇ μηδενί, ἥτοι ἡ μένουσα ὁριζοῦται, ἐλευθερώως ἐξηρητημένη οὕσα ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ βάρους αὐτῆς: ἄλλως μαγνητικὸς ἰσημερινός.

ἀκλινῶς ἐπίρρ. mγν. κ. νεώτ. ἀνευ κλίσεως, ροπῆς, κατὰ τρόπον ἀκλινῆ βλ. λ.: Φιδ.2,669' ὃ mγφ. σταθερός, ἀκίμηντος.

ἀκλίσια (ή) γραμμ. κ. νεώτ. τὸ νὰ μὴ κλίνεται τι: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.124' ὃ νεώτ. ἡ ἀκλίσια ἀριθμητικῶν τινων' 2) νεώτ. τὸ μὴ ὑφίστασθαι κλίνειν, κἀψιν τοῦ ὅλου σώματος ἢ μέλους αὐτοῦ.

ἀκλίτος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τὸν λέξων, ὁ μὴ κλινόμενος βλ. λ.: Διον.Ορ.19 ἀκλίτων ἐπίρρημα, Ἀπολλ.Δύσκ.Συγτάξ.30,10' νεώτ. τὰ ἀκλίτα μέρη τοῦ λόγου' 2) μαθ. «ἀκλινῆς» βλ. λ. 2), 3)' 3) mγφ. σταθερός, ἐδρασίος: Ἰαμβλ.Νυστ.1,15.

ἀκλίτως ἐπίρρ. mγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τὸν λέξων, ἀνευ κλίσεως: Εὐστ.162,32 ἀκλίτως ἔχειν.

ἀκλόνητος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κλονούμενος, ἀδιάσειστος, σταθερός: Ζουῖδ.ΑΒ,Φώτ. «ἀκλόνητον» ἀσειστον, ἀδόνητον' ὃ νεώτ. κ. δημ. κ. mγφ. πεποιθήσις-, ἀλήθεια ἀκλόνητος.

ἀκλόνητος ἐπίρρ. mγν. κ. νεώτ., δημ. ἀκλόνητα ἀνευ κλωνήσεως, ἀδιασειστος ὃ κ. mγφ. **ἀκλόνητος**-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀκλόνητος βλ. λ.

ἀκλονιστός βλ. λ. ἀκλόνητος ἀνευ κλονίσεως, ἀνευ κλονισμού ὃ ἀνευ τινάμετος' ὃ κ. mγφ. **ἀκλονος**-ον ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ μὴ κυμαίνόμενος ὁ σταθερός: Γαλ.9,347 ἀκλονος σφυγμός' ἀντίθ. κλονώδης 2) ἐπὶ μελὸν τοῦ σώματος, ὁ μὴ κλονιζόμενος: αὐτ.17 Α 513 κῶλον ἀκλονον.

ἀκλονεία (ή) mγν. ἡ ἀνευ κλονῶν, ἡ τιμὴς γινόμενη διοίκησις: Πάπ. ἐκλογιστικὴ ἀκλονείας.

ἀκλονοῦ-ον mγν. ὁ μὴ κλητῶμενος ἢ ὁ μὴ κλῆσις 2) mγφ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀποκλήνησιν' 3) ὁ μὴ ὑποκρινόμενος: Ὀππ.Ἀλ.3,332.

ἀκλουβος-η-ο δημ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ μὴ ἐν κλωβῷ: ἀκλουβας ἔχεις τίς κότες σου καὶ γι' αὐτὸ τίς χάνεις' 2) ὁ μὴ δεκτικός περιουσιῶν ἐν κλωβῷ: ἀκλουβας πουλιὰ τὰ χελιδόνια' ὃ κ. mγφ. ἐπὶ γυναικῶν ζωρῶν, μὴ ἀνεχομένων περιορισμοῦς.

ἀκλουβο (τό) δημ. ὁ μετὰ τὸν τοκετὸν ἀποπλῆτων ἐκ τῆς μήτρας πλακῶς, τὸ ὑστέρο.

ἀκλυδωνιστός-ον mγν. ὁ μὴ κλυδωνιζόμενος, ὁ μὴ σαλευόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων: Πολυδ.10,10,4 λημὴν ἀκλυδωνιστος τῶν πνευμάτων' ὃ mγφ. ἀτάραχος: ἴσα. «ἀκλυδωνιστον» ἀτάραχον': Γρηγ. Νύσσ. ἀκλυδωνιστος ζωῇ (ἀνευ ταλαιπωριῶν).

ἀκλυδωνιστός ἐπίρρ. mγν. κ. νεώτ. ἀνευ κλυδωνισμού ὃ κ. mγφ. ἀνευ βιοτικῶν ἐναντιοτήτων, ἐν γαλήνῃ βίου.

ἀκλυστος-ον mγν. θηλ. ἀκλύστα παρ' Εὐρ. ὁ μὴ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, ταρσασσόμενος,

ἀκλύδωνος βλ. λ.: Εἰρ.ΙΑ 121 Ἀδὺν ἀκλύδων, Αἰλ.Ζ 13,19 ἀκλύδωνος· θαλάττης, Διδό.Σ 3,44 ἀκλύδωνος λίμνη, Θεμιστ.Λογ.13,178C δ' πλοῦς ἀκλύδωνος.

ἄκλυτος-ον (κλύω) ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, ὁ μὴ ψημθεὶς ἀντίθ. κλύτος: Ἐπιγρ.: 2) ὁ ἀδύρκετος· Πλούτ.2,722 Ε ἀκλύτος ἄρ (δ.γ. ἀκλύστος).

ἄκλυθος-η-ο δημ. ἀκλύστος βλ. λ.: παροιμ. ἀπὸ τῆς γνῶσεως τὴν πολλὰ ἀκλύθο ἀφίηται τοῖς μάλλι | ἐπὶ γυναικὶς πολυπραγμονοῦσας.

ἄκλων-ωνος | ὁ μὴ ἐπὶ φῶν, ὁ μὴ ἔχων κλώνους, κλάδους: Θεόφρ.ΦΙ 6,6,2.

ἄκλωνος-(η)-ου(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων κλώνους, κλώνάρια: 2) ὁ μὴ διὰ κλωστής | ἴητοι κλώνος ἢ κλώνης | συνδεδεμένος· 3) ὁ μὴ ἔχων κλώνι | = σπυρί | σπάρῃ, σταφίδα κττ. μετὰ πώλησιν ἢ ἐνεκα πνέως: ἀκλώνος ἀπόνημα φέτος.

ἀκλώσσευτος-η-ο δημ. ἐπὶ φῶν, τὸ μὴ πρόσφορο πρὸς ἐφόδον: τὰ μπαγιότικα αὐτὰ εἰν' ἀκλώσσευτα· 2) ἀκλώσσετος βλ. λ.

ἀκλώσσητος-η-ο δημ. ἐπὶ τὸν ὀρνίθων, ἢ μὴ κλωσσοῦσα, μὴ ἐπιφάσσοσα· ἢ ἢ μὴ ἐπιφάσσοσα, μὴ κλωσσοῦσα· 2) ἢ μὴ κλωσσοῦσα, ἴητοι μὴ πύκτουσα φῶ· 3) ἐπὶ τὸν φῶν, τὸ μὴ κλωσσοῦντα: σηκώθηκε ἡ κότα καὶ παρὰ τῆς ἀκλώσσητα· 4) συνεκδ. τὸ ἀπορριφθὲν ἐμ-δρουν· ἢ μτφ. ὁ κατὰ τὴν σωματικὴν διάπλασιν ἀτελής· ἢ κ. ὁ ἀσθενὴς τὸν νοῦν.

ἀκλώσσιαστη-ο δημ. ἐπὶ ὀρνίθων, ἢ μήνη γεννημένη κλώσσα· ἢ κ. ἢ μὴ κατάλληλος γὰρ νύμφη κλώσσα· 2) ἐπὶ φῶν, τὸ μὴ πρὸς ἐφόδον τεθῆν· ἢ τὸ μὴ πρὸς ἐφόδον πρόσφορον.

ἀκλώσσιτος-η-ο δημ. κ. ἀκλώσιτος ὁ ἀκλώσσιτος βλ. λ. |, 2) καὶ 3).

ἄκλωστος-(η)-ου(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μετὰ τῆς, ἐρίου, βάρβατος κττ., ὁ μὴ κλωσθεὶς, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς νῆμα, ἀκλώστος, ἀγένητος, ἀγένητος: Πλάτ.Κομ.221 ἀκλώσται στήμονες· ἢ νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ λόγων· ἢ συλλογισμῶν, ὁ μὴ ἔχων λογικὴν ἀκολουθίαν, ὁ ἀσυνάρτητος: ἀκλώστα λόγια.

ἄκμια | ἡ | Ἡσ. «νεοτρία· ἐνδεῖα· Ἀλοεῖς».

ἄκμια-θενία | ἡ | νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τὸν ρυτσοῖδων, ἰσχυρὸν τῆς νοτίου Ἀφρικῆς.

ἄκμια-δίων | τὸ | μτγ. κ. μόν. χειρουργικὸν τὸ ἐργαλεῖον· 2) κανοειδὴς χολή· Πλ.Μόδ.Ἀλφ.39 B.

ἄκμια-ζω κ. νεώτ. εὐρισκομαι ἐν ἀκμῇ· ἀντίθ. παρακμιάζω· ἢ ἐπὶ προσώπων, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν, τὴν ὑψίστην ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν ἢ πνευματικῶν δυνάμεων μου: Ἡρ.2,134 κατ' Ἀριστ. βασιλεύοντα ἦν ἀκμιάζουσα Τροδοῖς, Πλάτ. Πολιτ.310 D, Ξεν.Ἀπομ.4,4,23 οὐ μόνον ἀγαθοὺς εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀκμιάζοντας τοῖς σώμασιν ἢ δοκαί σοι ὁμοῖα τὰ σπέρματα εἶναι τῶν ἀκμιάζων τῶν τοῖς τῶν παρηκμακότων· Ἀριστ.Ρητ.1,390 B 9.

ἄκμια-εἶς τὸ σώμα ἀπὸ τῶν ἱ ἐτῶν μέχρι τῶν ε' καὶ λ'· 2) ἰσχυρὸς ἐν πνι, ἔχω τὴν ἀφθόνην, εὐπρόσ-τινος: Ἡρ.1,29 ἀπικνεῖται ἐς Σάρδας ἀκμιάου-σας πλοῦτος, Θουκ.1,1,1 ἀκμιάοντες ἦσαν ἀμφοτέρω παρασκευῇ τὴν πᾶσιν, Αλφιν.3,163 ἀκμιαυοὶ καὶ χρήμασι· 3) ἐπὶ πράγματι, εὐρισκομαι εἰς τὴν μεγίστην ἔντασιν ἢ ἐξέτητα: Ἡπ. Ἀφορ.2,29 ἀκμ· ὁ πνεύματος, Θουκ.3,3 ἴσαν γὰρ τεταλαιπωρημένοι ὅπῃ τὴν νόστον καὶ τοῖς πολέμοις ἔργῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκμιάοντες· ἢ μτφ.: Πλάτ.Τίμ.70 D ἡνίκα· ἀκμιάος [ὁ θυμός]· 4) ἀκμιάει, ὡς ἀπρόσ. μετ' ἀπαφρ. εἶναι ὁ κίρκος, ἢ προσήκουσα ὄρα νῆ· Αλφ.Ἐπ.97.

ἄκμια-εἶς βρετάνων ἔχουσι· ἢ νεώτ. ἐπὶ γενικῶν ἐννοιῶν, τὸ μεγάλως εὐδοκίμεν, εὐημερεῖν: ἀκμιά-εἶς ἢ βιομηχανία, ἢ πόλις· ὁ λιμὴν· 5) νεώτ. ἐν τῇ ἱσμ., ἴητοι εὐρισκομαι εἰς ὑψίστον σημείον τῶν σωματικῶν ἱκανότητων μου ἢ τῆς πνευματικῆς μου δυνάμεως ἢ τῆς δραστηριότητός μου· ἢ ἐν ἀκμῇ εὐημερίας ἢ ἰσχύος ἢ ἀναγωγίσεως ἢ ἐπι-κροτήσεως ἢ δόξης κττ. διατελῶ· ὁ νεώτ. | εἶδ. εἰς παρῶν χρόν. | ἡμῖν ἐν ὁράσει, ἐπὶ πρασί-ων, ἐπὶ γεγονότων, ἐπὶ πραγμάτων· εἶμαι ὁ μάγας ἡμίμας κατὰ τοὺς πρώτους μ.χ. χρόνους, — ἢ ληστέα ἡμιόλε τὸν μεσολάβοντα.

ἄκμια-εἶς | τὰ | νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς τάξεως τῶν γαστροποδῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν κυκλοστροφίων· ἔντομα, διακρινόμενα ἐκ τῆς βραγχιακῆς κοιλότητος καὶ τῆς ὑποτυφλῶδους σχι-σμῆς, ἴητις, ἀντικαθίσταται τὸ στόμα, φέρει τρία ζεύγη ἀκανθῶδων πλάκων ἐν εἰδεί κρυσσωτῶν ὀδόντων περὶ τὸ τεσσαράκοντα εἰδῶ τῶν ἐντά-μων τοῦτων εἶναι γνωστὰ, ἀπαντῶντα εἰς πολλὰς θαλάσσας, ἰδία εἶδος B. Ἀμερικῆς.

ἄκμια-εἶς | τὰ | νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεό-πτερα τῆς ὁμοιογενείας ἐυλιπιδῶν, τῆς οἰκογεν. τῶν βουφριπιδῶν, ἔχοντα σῶμα παχὺ, φαιοεῖδες, καλυπτόμενον ὑπὸ λεπτῆς λιπιδῶδους οὐσίας με προθυρόκο κολλοδὸν κατὰ τὴν βάσιν ἐν εἰδεί τρέ-πιδος εἶναι γνωστὰ περὶ τὸ τεσσαράκοντα εἰδῶ, ἀπαντῶντα εἰς τὰς περὶ τὸν τροπικὸν ζώνας.

ἄκμια-ος-α-ου(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀολ. ἄκμιας ἢ ἀκμιάος ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐν ἀνθήσει, ἐν τελειότητι ὢν, ζωηρός, ἰσχυρός: Αλφ.Εὐμ.405 πῶτως ἀκμιάος τόνδ' ἐπὶ ζῆδ' ὄχον, αὐτ.Πέρσ.44 Περσῶν, ὁσοῖον ἦσαν ἀκμιαὶ φύσιν, φυκὴν τ' ἄριστον· 2) ἐπὶ πράγματι, ὁ εἰς ἔντασιν ὢν: Ἀρ.4,7,1 τὸ ἀκμιαὶ τοῦ χειμῶνος (ἢ καρδία τοῦ χει-μῶνα)· ἢ κ. ὑπερβ. ὁ εἰς τὴν ὑψίστην αὐτοῦ ἔντα-σιν ὢν: Πολύβ.3,102,1 συμμέτρηται τὸ τοῦ φωτός ἀκμιατότατον· ἢ μτφ.: Λουκ.1,μ.3 ἀκμιατός τὴν ὀργήν, Ἐπιγρ. κάλλι ἀκμιαία, ΑΓ7,221 ἀκμιαία πρὸς ἔ-ρωτα· 3) ἀκμιαία παρθένος (εἰς ὅραν γένος)· 3) ὁ ἐν τῇ προσήκοντι ὢν: Πλάτ. ἀκμιαὶς καί-ρος, Ἀθῆν.5,180C ἀκμιαὶς ἡμέρας | κατὰλληλος ἡμέρας· 4) τὸ αὐτ. ἐν τῇ πληθ. -α ὡς ἐπὶ ἡμέρ. ἐν καιρῷ: Σοφ.Α1,921 ἀκμια· ἂν μῶλοι· 4) ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὥριμος· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἱσμ. τῇ 2α σμ.· ἀκμιαὶος ἀκμιαός·—βλάστησι ἀκμιαία· ἢ κ. μτφ. τὸ ἡθικόν τοῦ στρατοῦ εἶ-ναι ἀκμιαὶον ἢ ἀκμιατότατον· 6) κ. ὁ εὐδοκί-μῶν, εὐημερὲς: ἀκμιαὶον εὐημερίον.

ἄκμια-εἶς ἐπὶ ἡμέρ. κ. νεώτ. ἐν ἀνθήσει: Πολύβ.3,129,7 ἀκμιαίως ἔχον κατὰ τὴν ἡλικίαν.

ἄκμια-στος | ὁ | μτγ. ἀκμιατός βλ. λ.: Ἡρώδιαν. 1,7,11 ἀκμιασθῆς νεανίας [δυνατός].

ἄκμια-στικός-ῆ-δὲν ἀκμιαός βλ. λ.: Ἡπ.Ε93,28 ἀκμιαστικὸς ἡλικία, Γαλ.12,558 ἀκμιαστικός πυρε-τός (ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐν ἐντάσει).

ἄκμια-στικόν | τὸ | νεώτ. χημ. ὀξὺν ὀξυρω-στικὴν, μίγμα ἐκ σουλφονηλικῶν ὀξέων καὶ ρεορ-κινῆς κόνης φοῖα, ἴητις ἐν διαλύσει μεθ' ὕδατος βράπτει κινερνερῶδες τὸ ἐριον καὶ τὴν μέταξιν.

ἄκμια-εἶς | ἡ | νεώτ. φυτὸν τοῦ γένους τῶν συν-θέτων, συνώνυμον τοῦ στεφανοειδῆς [acmeilla Ricl.].

ἄκμια | ἡ | κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ δέξασθαι ἀκρον ἡκοντιμῶν μεταλλικῶν ὀργάνων, μηχανισμῶν, πλέ-κειος, ὑπερφυῶν κττ.: δημ. κόψη: φρ. Πλάτ.Π 9,81 ἀκμή φασιγάνου, Εὐρ.Ἰκ.318 λόγχης ἀκμή· φρ. ἐπὶ Εὐροδ ἀκμῆς (εἰς κρησμάτων σημείον)· πρδλ.Ἰλ.Κ 173 νῦν γὰρ δὴ πάντεςσιν ἐπὶ Εὐροδ ἴσταται ἀκμῆς, Ἡρ.5,11 ἐπὶ Εὐροδ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα· εὐχρ. κ. ἐν τῇ νεωτ.: 2) ἡ τελειότης, τὸ κορυφαῖον, ἰδία εἰς τῆς ἡλικίας: Σοφ.ΟΤ 741 ἀκμῆ ἦδης, Πλάτ.Πολ.461 Δ ἀμφοτέρων αὐτῇ ἀκμῇ σώματος τῆς καὶ φρονήσεως, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.6,4 το-σοῦτον τῆς ἀκμῆς ἀτερεῖον· ἢ κ. κατ' ἄλλας σχέ-σεις: Πλάτ.Π 4,64 ἀκμῇ ἦρος | καρδία τῆς ἀναι-σχῆς | Ἡπ.Ἀρβ.38 ἀκμῇ νόσου (τὸ κρίσιμον σημεῖον)· ἢ καθόλου ἢ ζωηρότης, ἢ ρώμη, τὸ σφρί-

γος· Πίνδ.Ο 2,63 ἐν χερσὶ ἀκμῆς πρὸλ. Αἰσχ. Πέρσ.1060· || ἐν συνεκ. περιφράσει· Σοφ.ΟΚ 1066 ἀκμῆ ὀπσειδῶν ἡ βία· 3) κατάλληλος περιστάσει, ὅρα, κήρυξ· Σοφ.Ο 1492 ἥνικ' ἐν δὴ πρὸς γάρμω κήρ' ἀκμάς, αὐτ'. Ἠλ.22 οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἐργων ἀκμή, Ἀριστφ.Πλ.256 ὁ καιρὸς· ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Εὐφ. Ἠρ.532 ἐκ ἀκμῆν ἐλθὼν φίλοις, Δημ.527 ἐπ' αὐτὴν ἦ- και τὴν ἀκμὴν | ἔχει φθάσει εἰς τὴν κρίνον ὤ- ρον· 4) νεώτ. ἐν τῇ ἰρ κ. 2α σμ. κ. τὸ ὀφίσταν, τὸ κορίταν, τὸ κρίσιμον ἀνιστοῦν· || ἀκμῆ νόσους χρό- νικὸν σημεῖον, καθ' ὃ ἡ ἀσθένεια φθάνει εἰς τὴν ὀφίσταν ἔντασιν· 5) μαθημ. ἡ γραμμὴ τομῆς δύο ἐπιφανειῶν ἐνὸς σώματος· 6) χημ. ἡ διεσποράς γωνία, ἡ σχηματιζομένη κατὰ τὴν τομὴν δύο ἐδρῶν τοῦ κρυσταλλικοῦ στερεοῦ, ἦτοι δύο ἐπιπέδων· 7) στρατ. «τὸ ἀκρον τῶν ὀρέων ὄλων, ζήφους, λόχης κτλ. δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ διά νόδεως ἐλα- θυαίς ἐντός τοῦ σώματος ἐμφύχου στόχου»· 8) ιατρ. δερματοπάθεια, διειλημένη εἰς ἀπόφραξιν τῶν σημηματογόνων ἀδένων τοῦ προσώπου, τῆς ράχεις κτλ. καὶ χαρακτηριστικὴν ἐκ μικρῶν βλατίδων, αἰ- τινες ἀπολήγουσαι εἰς διαπύκνιν σχηματίζουσι μι- κράς φλυκταίας· ἄλλως σπυράκια τῆς νεότητος. **ἀκμῆ** (ἡ) | 2) νεώτ. γένος μαλακίας τῆς τάξεως τῶν πνευματικῶν, σπερμιόμορον βραχίλιν [αμε]. **ἀκμήν** αἰτ. τοῦ ἀκμῆ κ. μτγν. κ. ἐν ἐπικρῶν. χρ. | σπῆνδιν πορ' ἀπικτοί | ἐπὶ ἀκμή ἡ τῶρα δά· 3 ἐν. Ἀν.4,3,26 καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ ὁ χλος ἀκμῆν διέβλανε, Ἀριστλ. ἀκμῆν ἐναίμων τὴν οὐ- σης καὶ διαθερμῶν τῆς μήτρας, ΚΔ Ματθ.15,16 ἀκμῆν καὶ ὕμεις ἀσύνετοι ἔστε· || ἐν ἐπὶ τῆς αἰ- Πολυδ.14,4,9 ἀκμῆν ἐπὶ 2) ἀκμοῦς βλ.λ. **ἀκμῆνος**-ον ὁ μὴ λαμβάνων τροφήν, νήσις· Ἰλ. Τ 320 ἑμὸν κῆρ ἀκμῆνον πόσιος καὶ ἔδηντος, Νικ.Θηρ.116 ἀκμῆνος αἷτων. **ἀκμῆνος**-η-όν ὁ ἐν ἀκμῇ, ὁ ἀκμαῖος· Ὁδ.Ψ 191 θάμνος ἐφ' ὧν ταυφύλλος ἀκμῆνος θαλέβων Παις. 5,15,6 νυμφὸν ὡς ἀκμῆναι καλοῦσιν. **ἀκμῆς**-φθός (ὁ,ῆ) κ. ὡς οὐδ. ἐν Παισ.6,15,5 (κά- μνω) ὁ ἀκμάς, ὁ ἀκάματος, ἀκούραστος, ἀκα- ταπόνητος ἀντίθ. κεκμηκός· Ἰλ.Ο 697 φαίης κ' ἀκμήτας· καὶ ἀτεῖρας ἀλλήλοισιν ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένους ἐμάγοντο, Παισ.6,15,5 ἐρ- ρωμῆν καὶ ἀκμήτι τῷ σώματι, Παισ.Κίμ.13. **ἀκμηται** ἐπίρρ. κ. ἀκμητι ΑΒ,Φώτ.,Σουτῶ. Ἡσ. «ἀκαμάτως»· Ἰώσ. Π1.1,16,2 ἰδ.γ.1. **ἀκμητής** (ἰμφίβ.) Ζωναρ. «ὁ μὴ κοπιῶν καὶ ἀκμητής»· Διον. Αλ.2,55 ἀκμηταί (ἰδ.γ.) **ἀκμητι** ἐπίρρ. ἀκμητέ βλ.λ. **ἀκμητής** (ἰμφίβ.) Ζωναρ. ἀκμητής βλ.λ. **ἀκμητός**-ον λυρ. ἀκματὰς ἀκάματος, ἀκού- ραστος· Ὑμν.Ὁμ. Ἀπόλλ.520 ἀκματὰς ποσίην 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προκαλὼν κόπον· Νικ.Θηρ.737. **ἀκμητής** (ἰδ.) νεώτ. ὀρυκτὸν ἐκ τῶν πυροέκτων μορφῆς μονοκλινοῦς μὲ βάσιν νάτριον καὶ σιδη- ρον ἄλλως λέγ. αἰγρήνης. **ἀκμοθέτης** (ἰδ.) νεώτ. ἀκμοθέτων βλ.λ. **ἀκμοθέτης** (ἰδ.) μτγν. ἀκμοθέτων βλ.λ.· Πολυδ.10,147. **ἀκμοθέτων** (ἰδ.) κ. νεώτ. τὸ εὐλόν ἡ ἑέσις, ὅπου ἐμμηγνύεται ὁ ἀκμῶν· Ἰλ.Σ 476 θῆκεν ἐν ἀ- κμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· || νεώτ. ἡ ἐκλινὴ βάσις τοῦ σιδηρουργικοῦ ἀκμονος· ἄλλως ἀκμονόεulon. **ἀκμονεωτής** (ἰδ.) μτγν. σφυρακόπος. **ἀκμόνητος** (ἰδ.) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἀκμῶν βλ.λ. **ἀκμων-ονος** (ἰδ.) κ. νεώτ. ἡ σιδηρὰ βάσις, ἐφ' ἧς σφυρηλατοῦνται τὰ μέταλλα· Δημ. ἀμόνι· Ἰλ.Σ 476 ἐπετα θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα, παροιμ. μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμονος | πρὸ ἐ- πικινδύνου διλήμματος· || μτφ. Πίνδ.Π 1,86 πρὸς ἀκμονι χάλκευε γλώσσαν· 2) ἀλετριδανος βλ.λ., δημ. κόπανος, γουδοχέρη Ἡσ. «ἀκμονα» ἄλετρι-

δανον Κύριοι· 3) κεραυνός· Ἡσίοδ.Θ 722 χάλ- κος ἀκμων οὐρανὸν κατιῶν 4) ὁ ἀκάματος· Καλλ. Ἀρτ.146· 5) Ἡσ. «ἐκεῖτο γένος»· 6) εἶδος λύκου· Ὀμπ.Κυν.3,326· 7) παρὰ Πυθαγορείας ὁ ἀριθμός 6· Β) νεώτ. συνεκδ. ἀκμων φυσιογίᾳ «μικρὰ ἔξοχῃ ἐντός τῆς ἐγκαθίσσεως τοῦ καφυλλίου τῶν φυσιογίᾳ τῶν πυραβόλων ὄλων, χρυσιμε- ούσαι ὡς ὀδόδεμα κατὰ τὴν κροῦσιν τοῦ ἐπικρου- στήρας»· 9) ζῶολ. ἀκμων τοῦ ὠτός ἐν τῶν τριῶν ὀστέριων τῆς κοιλότητος τοῦ μέσου ὠτός. **ἀκναίματος**-ον ἀκναίος βλ.λ.· Κράτ.Θηδ.5 ἀ- δοῦλῳται καὶ ἀκναίμτοι (ἰδ.γ. ἀκναίτοι). **ἀκναίτος**-ον Μοίρρ. «ἀκναίτων Ἀττικῶς, ἀκναφον Ἑλληνικῶς»· πρὸλ. Ἡσ., Πολυδ.7,48. **ἀκναίος**-ον μτγν. ἀκναίος βλ.λ.· Πολυδ.7,37. **ἀκναίτος**-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνὼν ἡ κμάτων πρὸς τὴν ἐργασίαν αἰσθανόμενος, φιλόπονος, ἀκούραστος, ἀδάρετος· ἀκναίτη νοικοκυρῶ. **ἀκναίφαλα** (ἰδ.) νεώτ. ζῶολ. ἐντομα δίπτερα τῆς οικογενείας τῶν ἀπλοκερατρίδων, ἔχοντα τὸ ἔσχατον ἀκρον τῶν κερατίων ἀπλοῦν. **ἀκνημος**-ον μτγν. ἀνευ κνημῶν· || κακόκνημος. **ἀκνησμος**-ον ὁ μὴ προκαλὼν κνησμόν, φαγοῦ- ραν, ξυσμάραν· Ἰνν.Ἰηρ.18 ἀκνησμο αἰσθήματα. **ἀκνηστis**-ιος (ἡ) ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ζῴων ἡ ἡ ράχις αὐτῶν, τὸ ραχοκόμικα· Ὁδ.Κ 161 τὸν δ' ἄγῳ... κατ' ἀκνηστὴν μέσῃ νῶτα πλῆξα (ἰδ.γ. κατὰ κνηστὴν). Ἀπολλ.Ρ 4,1403· 2) εἶδος φυτοῦ, ἡ ἀ- καλλήφ βλ.λ.· Νικ.Θηρ.52. **ἀκνηστόν** (ἰδ.) Διοσκ.4,171 «ἡ χαμελίστα». **ἀκνία** (ἡ) δημ. ἔλλειψις ὀκνου, προθυμία εἰς ἐργασίαν, δραστηριότης. **ἀκνιος**-α-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ὀκνον, ὁ μὲ προ- θυμίαν ἐργάζομενος· παροιμ. ἀκνία εἶν' ἡ φύψις μᾶς μόν' ἀγαπᾷ τὸν ὀκνο (ἐιρωνικῶς)· 2) ὁ κατὰ τὴν σομ. δύναμιν ἀκμαῖος, ἀνθεκτικός· || λέγ. κ. ἐπὶ ζῴων· ἀκνιο μαυλάρι· 3) συνεκδ. ὁ τὸν νοῦν ἀγρυπνῶν, ὁ ἐπιμελούμενος τῶν ἑαυτοῦ· **ἀκνιος** εἶναι στή δουλίᾳ του καὶ δά προκοπῆ. **ἀκνισα-**ον ὁ ἀνευ κνίσης, ἀνευ πάχους τῶν θυ- μάτων· ΑΠ 10,7 ἀκνισος βωμός· 2) ὁ ἀνευ λι- πους, ἀπαχός· Θεοφρ.Φ Αἰτ.2,4,6 ἀκνισας τροφή· 3) ὁ ἀνευ εὐώδους ἀσμήης· Ἰνν.Ναύσ.2,54. **ἀκνιστός** (ἰδ.) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ- κογενείας τῶν σολαννοειδῶν, ἰθαγενές τῆς τροπι- κῆς Ἀμερικῆς [agnistis Schott.]. **ἀκνίσως** ἐπίρρ. ἀνευ κοπινοῦ, ἀνευ κνίσης· || ἡ ἀνευ θυσιᾶς· Γαλ.14,266. **ἀκνίσωτος**-ον ὁ ἀνευ τῆς κνίσης τῶν θυσιῶν, ὁ ἀκνισὸς βλ.λ. ἡ· Αἰσχ.ἀν.292· ἀκνίσωτος αἰκός, **ἀκοᾶζη** Ἡσ. «ἀκοῦεις». **ἀκοᾶστήρας** (ἰδ.) Ἡσ. «ἀρχὴ τις παρὰ Μετα- ποντοίσι». **ἀκοή** (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπ. ἀκοῦῃ ὁ ἀκού- ομενος ἤχος· Ἰλ.Π 634 ἐκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκοῦῃ· 2) τὸ ἀκούομενον, λόγος, εἰδήσις, φήμη· Ὁδ.Δ 701 ὁ δ' ἔδω μετὰ πατρός ἀκοῦῃν ἐς Πύλον, Ἠρ. 2,29 μέχρι μὲν Ἑλεφαντίνης πόλεως αὐτόπτης ἐλθόν, τὸ δ' ἀπὸ τούτου ἀκοή ἦδη ἱστορήμεν (ἐξ ἀκοῆς πληροφωρηθείς). Θουκ.4,126,3 ὡς ὧν ἐνώ εἰκάζω τε καὶ ἄλλων ἀκοή ἐπίσταμαι, Δημ.1300, 14 ἱσασιν... μηδεμίαν προσάγειν ἀκοήν πρὸς τοιαύτων ἀνῶνα | μορταρίαν ἐξ ἀκοῆς | νεώτ. τὸν γνηριῶν ἐξ ἀκοῆς· || δημ. κακὴ φήμη, κακὴ ὑπόληψις· παροιμ. ὁ λύκος ἔχει τὴν ἀκοῦν καὶ ἀ- λεποῦ τρώει τ' ἀρνί· 3) ἡ αἰσθήσις τῆς ἀκοῆς, δι' ἧς λαμβάνομεν γνῶσιν τῶν δοῦνσεων τῶν ἡχο- γόνων σωμάτων στερεῶν, ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ἦτοι τῶν ἡχῶν· Πλάτ.Φαῖδ.65Α ἀρα ἔχει ἀλήθειαν τινα ὅφισ τε καὶ ἀκοή τοῖς ἀνθρώποις | τὸ βλέπειν καὶ τὸ ἀκοῦειν, Φιλ.1,474 οἷς ὦτα μὲν ἔστιν, ἀ- κοαὶ δὲ οὐκ ἐνεῖσιν· || ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκοῦειν

Σιμων.41 γάρουν ἄραρεν ἀκοῖται, Σοφ.Ψλ.30 ὁ-
ξείαν ἀκοὴν τοῖς ἁμαρτίαις λόγοις διδοῦς, Εὐρ.ΙΤ
1496 ἀκοῖται θέγεσθαι, Πολύδ.24,5,9 τοῖς ἀκροά-
μασι τὰς ἀκοὰς ἀνατατικῶς, δημ. ἔλασε τὴν
ἀκοή του, ἐπαθε ἡ ἀκοή του, 4) τὸ οὖς: Σαφο.
2,12 ὀππάτῃσαι δ' οὐδὲν δρῆμ', ἐπιρροῦβεισι δ'
ἀκουσι, Ἑρμην.52 ἀπεσθίει μὴ τὴν ἀκοὴν (ὡς
ἐν τῇ δημ. φρ. μὴ τῶναι τ' αὐτῇ) 5) τὸ ἀκού-
ειν, τὸ ἀκροᾶσθαι: Πλάτ.Θεαιτ.142 D τούτ' ἐ-
λόμενος... διηγέσαστο καὶ μᾶλα ἀξίως ἀκοῖς ἰακρο-
άσεως! || φρ. Διόδ.Σ.19,41 εἰς ἀκοὴν φωνῆς
| εἰς ἐπῆκοον! 6) ἡ ὑπακοή: Πλάτ.Βασκ.1,15,22 ἀ-
κοή ὑπὲρ θυσιᾶν ἀγαθῇ, κ. δημ.: ὁ παῦ χεῖ ἀκοή
ἔχει καὶ προκοπή! 7) νεώτ. ἀποκριφολ. ἡ ἐσω-
τέρω αἰσθησίς, δι' ἧς κατορθοῦμεν νὰ διακρίνωμεν
τούς ἤχους τῆς ἐναρμονιζούσης τὸ Σῶμα τὴν τάξεως.

ἀκοῦσιν (τὸ) γλῶσσα. ὅπου. τοῦ ἀκοῦ.
ἀκοῖα (τὰ): νεώτ. ἱωλ. ὁμᾶς σκωλῆκων θαλασ-
σίαν ἀτελεστάτων, στερομένων ἀντερικῶ ἀσπλῆν.

ἀκοιλάντως ἐπὶ φρ. ἀμειώτως, ἀκαθυστέρητως:
Πλάτ. ἀκοιλάντως τὸ ἐνοικίον παραδόξως.

ἀκοιλίος-αν ὁ μὴ ἔχων κοιλίωμα: Ἰπν.Τόπ. Ἀνθρ.4

ἀκοιλία νεῦρα, Εὐστ.Πανημ.194 **ἀκοιλίος** στῆλος
|| ὁ ἀνευ στομάχου: Γαλ.5,384.

ἀκοίλος-(η)-οῖν κ. δημ. ὁ μὴ κοίλος: Ἀριστλ.ΖΙ
515 Α 3, Γαλ.4,900 || δημ. κ. ὁ ἀκόλιος βλ. λ.

ἀκοιμησία (ἡ) νεώτ., κ. δημ. -ιά ἀκομία, ἀγρυπ-
νία: || δημ. κ. μτφ. ἐπαγρύπνησις, ἐπιβλεψίς.

ἀκοιμητα ἐπὶ φρ. δημ. ἀκοιμητὶς βλ. λ.

ἀκοιμητός-(η)-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κοι-
μώμενος ἡ μήνη κοιμηθεὶς, ἀγρυπνος: Θεόκρ.13,44
Νύμφαι ἀκοιμηταί, δεῖναι θέλει ἀγορεύσας, -ἀκοι-
μητο εἶχε τὸ μωρό 2) ὁ μὴ ἀνάπαυσιν ἔχων,
μὴ καταπραυνόμενος, ὁ ἀκατένυστος: Αἰσχ.Πρ.
139 τοῦ περὶ πάσαν θ' εἰλισσομένου χόδον ἀκοι-
μητῶν ρεύματα... Ὡκεανῶν 3) μτφ. ὁ ἀνευ
διακοπῆς καίαν ἡ φωτίζων, ὁ ἀσθετος: Γίλιott.
Κάμλλ.20 ἀκοιμητον πῆρ, ΠΔΣοφ.Σολωμ.7,10 προ-
ειλούμεν αὐτὴν | τῇ φρονίᾳ | ἀντὶ φωτός ἔχειν,
ὅτι ἀκοιμητον τὸ ἐκ ταύτης φέγγος || ἐκκλ.
ἀκοιμητος κανθῆλα ἢ ἐν τῷ Ἀγίῳ θήματι καὶ ὁ-
νώθεν ἡ πρό τοῦ θρηγορίου συνεχῶς ἡμέρας τε
καὶ νυκτὸς καιομένη λυχνία || ἐκκλ. ἀκοιμητοί
μοναχοὶ τῆς Ἀνατολῆς ζῶντες κοινοβιακῶς, οἵτι-
νες διαιοῦνται εἰς ὁμίλους ἀνδρῶν ἀνυπο διαδοχικῶς
τὸν Θεὸν καθ' ἅπαν τὸν ἡμερομηνικόν || νεώτ.
κ. δημ. μτφ. ὁ τὸν νοῦν ἀγρηγορῶς κ. κατ'
ἄλλας: αἰς: ἀκοιμητον πάθος φιλοδοξίας, -
αι ἐλπίς, τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὴν ἐλευθερίαν
ἦσαν ἀκοιμητοί, -ἀχόρτατος ὁ ἐρωτας κι ἀκοι-
μητος ὁ πόθος.

ἀκοιμητός ἐπὶ φρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀγρυπνῶς: Φιλ.
ἀν.101 Ἡ ἀκοιμητός ἔχει πρὸς τὰ θεῖα.

ἀκοιμία (ἡ) δημ. -ιά ἀκοιμησία βλ. λ.

ἀκοιμιστά ἐπὶ φρ. δημ. ἀνευ ὕπνου ἡ ὕπνωδις.

ἀκοιμιστός-(η)-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκοιμητος
βλ. λ. Διόδ.Σ.38-39,17 **ἀκοιμιστος** δεσιδαιμο-
νία (δ.γ. ἀκοιμητος), παρὰ Φωτ. ἐρμηνευμα τῆς
λ. ἀκατένυστος 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐνεργ. ὅν
δὲν δύναται τις νὰ ἀποκοιμηθῇ: ἀκοιμιστο εἶναι
ἀσήμερον τὸ μωρό || κ. μτφ. ὁ ἀκαθίσταστος,
ὁ ἀγρύπνως ἐποπτεύων, ὁ δυσκόλως ἀπατάμενος.

ἀκοίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. χύτρου καὶ ἀσμοῦς
κρυσταλλικῆς κόνις, διαλυτὴ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, πρα-
καλοῦσα τοπικὴν ἀνασθησιν, βραδύως μὲν ἐπερ-
χομένην, διαρκοῦσαν ὅμως ἐπὶ μακρὸν: εἶναι ἐρ-
χιστος ἰσθία εἰς διαλύματα ἐν τῇ ὀδοντιατρικῇ.

ἀκοινολογῆτος-(η)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κοι-
νολογούμενος, ὁ μὴ εἰς πολλοὺς γινόμενος γνωστός,
ἰσθία προφορικῶς, ὁ μὴ κοινολογηθεὶς: || ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ κοινολογηθῇ: ἀκοινολογητον μι-
στικόν. Ἑπὶ φρ. ἀκοινολογῆτης.

ἀκοινονήτης-ον μτγν. ὁ ἐστερημένος κοινο-
νομοσύνης: Κικέρ. Ἀττ.6,3,7, Ἰουδην.7,218.

ἀκοινοποίησις-(η)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κοι-
νοῦς τοῖς κοινῶς, ὁ ἀγνωστός ἐστὶ || ἐπὶ διοικητικῶν,
στρατιωτικῶν ἐγγράφων κτλ., ὁ μὴ νομίμως εἰς
γνώσιν τῶν ὑφισταμένων ἢ τῶν ἐνδιαφερομένων
ἀγθεὶς: ἀκοιν- ἐγκύκλιος- ἀκοιν- διαταγή || νομ.

ὁ μὴ διὰ νομίμου κοινοποιήσεως βλ. λ. γνωστοποι-
ηθεὶς: ἀκοινοποίησις ἀγωγῇ || κ. ὁ μὴ συνά-
μενος νὰ κοινοποιηθῇ. Ἑπὶ φρ. ἀκοινοποίησις.

ἀκοίνωσ-ον μτγν. ὁ μὴ κοινός: Θεμιστ.Λόγ.11,
142 Α ἀκοίνωσ. ἀπόρρητος παρασκευῇ. Ἑπὶ φρ. μτγ.

ἀκοινωνία (ἡ) ἡ μὴ ὑπαρξίς κοινότητος ἰσο-
κτησίας: Ἀριστλ.Πολιτ.1236 Β 22 2) κ. νεώτ. ἡ ἐλ-
λειψίς κοινωνικότητος, ἡ ἀποφυγὴ συναναστροφῶν:
Στοδ.2,2,25 3) ἡ ἐλλείψις κοινότητος, τὸ ἀσυμ-

βιβαστον: Δαμῶσκ. Ἀρχ.221,423 4) νεώτ., δημ.
-ιά τὸ μὴ μεταλαμβάνειν τῶν ἀφάντων μυστη-
ρίων || ὁ ἀπολεισμός ἀπὸ τῆς Θείας Κοινωνίας.

ἀκοινώνητος-(η)-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετέ-
χων, ὁ ἀμέτοχος τινος 2) ὁ νὺν δὲν δύναται νὰ ἀνα-
κοινώσῃ, γνωστοποιήσῃ τῆς: ΠΔ Σοφ.Σολωμ.14,21
ἀκοινώνητον ὄνομα 3) ἐνεργ. ὁ κοινωνῶν, συμ-
μετοχὴν εἰς τὴν ἀποφύγην: Πλάτ.Νόμ.914 C ἀκοινώ-
νητος νόμῳν, Ἀριστλ.Τον.117 Β 31 τὸ τοῖς κακοῖς
ἀκοινώνητοτερον 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὦν
κοινωνικός, ὁ τὰς κοινωνίας στέσεις ἀπο-
φεύγων: Πλάτ.Νόμ.774 Α ἀκοινώνητος ἐν τῇ
πόλει || συνεκτ. ὁ δυστροπὸς τὸν χαρακτήρα 5)
γραμμ. Ἀπόλλ.Δύσκ.Συντάξ.49,12 τὸ ἀκοινώ-
νητον τὸν ὄρθρον | ἡ ἐλλείψις οἰοσώδηποτε μετὰ
τῶν ὀρθρῶν συναφείας! 6) ἐκκλ. νεώτ. κ. δημ.
ὁ μὴ μεταδίδων τῆς Θείας Κοινωνίας: δημ. δὲν
τὴν πρόστασαν καὶ πᾶσαν ἀκοινώνητη 7) κοι-
νοδίκ. ὁ ἐνεκα βαρέων παραπτώματων προσ-
κοίτης ἡ ὁριστικῶς ἀποκλεισθεὶς τῆς Θείας Κοι-
ωνίας ἡ γεν. τῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπικοινωνίας.

ἀκοινώνητος ἐπὶ φρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκοι-
νώνητα κατὰ τρόπον ἀκοινώνητον βλ. λ.: Ἰουλ.
Ἑπιστ.89,292 D 2) δημ. ἀνευ Θείας Κοινωνίας.

ἀκοινωνία (ἡ) διχόνοια: Πλάτ.Ἑπιστ.318 Β τὴν
ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφίλιαν καὶ ἀκοινωνίαν.

ἀκοινητα ἐπὶ φρ. δημ. κ. ἀκοινητὰ χωρὶς κοι-
ταγμῶν βλ. λ. || ἀνευ προσώπου, ἀπροσέκτις.

ἀκοινητός-η-ο δημ. κ.-ατος ὅν δὲν ἐκφοταξῶν,
δὲν παρετήρησαν 2) ὁ μὴ προσεχῶς, ἡ ἀπο-
πτεῖας τυχὼν: δουλεῖα ἀκοινητὴ δὲν πάει μπρὸς
3) εἰδ. ὁ μὴ τυχὼν ἱατρικῆς περιβάλλειας: ἐμενε
καίρη ἀκοινητός καὶ προχώρησε ἡ ἀρρώστια.

ἀκοίτη (ἡ) ποιητ. θηλ. ἀκοιτίτις-ος ὁ ἔχων τὴν
αὐτὴν κοίτην, σύζυγος, ἄλλως ὀνόματος, σύν-
ευνος: Ἰλ.Ο 91 Ἥρα... ἡ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε
Κρόνου πάρος, ὅς τοι ἀκοίτης αὐτ. Γ 138 φίλη κ-
κλήση ἀκοίτης, Πινδ.Ν 5,28, Αἰσχ.Πέρ.684 λέου-
σιν δ' ἀκοίτην τὴν ἐμὴν τάφου πέλας ταρβᾷ.

ἀκοιτήσας EM ἐμῆς ἐπιθυμίαςας.

ἀκοιτῶν-ον ὁ μὴ ἔχων κοίτην: Βακχ.18,23 ἀκοι-
τῶν ὄππων ἴω φυλάσσων | -ώσπε μὴ κοίτην ἔ-
χειν! 2) μτγν. εἰδ. ἐπὶ τοῦ μέλους, τὸ ἐξ ἐνε-
ργασίας καὶ ἀναμειξίως μὴ ἔχον ὑποστάθην.

ἀκοινηθῆναι (ἡ) νεώτ. θάμνη τὴν αἰσίαν. τῶν
ἀποκινῶν, εἰς δὴν τὸ δηλητηριώδες ἐγκύλισμα
ἐμβάπτονταν ἀφρικανικαί τιες φυλαὶ τὰ βέλτα τῶν.

ἀκοινηθῆναι (ἡ) νεώτ. θηλ. γλυκοκίτης, εὐρι-
σκόμομος εἰς τὸν φλοῖον καὶ τὸ ἔλκον εἰδους
ἀκοινηθῆναι: ἄλλως ὀνομαζομένη.

ἀκοκῆφαλα (τὰ) νεώτ. ἱωλ. ἔστωμα τοῦ ἀθροί-
σματος τὸν ἡμπτέρων, τῆς αἰσχροκίτης ἡμεροβίων
φυγῶν, ἀπαντώντα ἰσθία ἐν Ἀμερικῇ.

ἀκούεσθαι-η-ο δημ. ὁ χωρὶς κόκκαλα, ὁ μὴ
περιέχων δασά: ἀκούεσθαι κρέας 2) ὁ μὴ ἔχων
ροχοκόκκαλο, σπονδυλικὴν στήλην, ἐπὶ ζῶων.

ἀποκλίνω -η-ο δημ. κ.-ιγος. ὁ μὴ ἐρυθρός βοφεις: || μ.πφ. ὁ μὴ ἐρυθρίων, ὁ μὴ αἰχυνόμενος, ὁ ἀνερυθρίαστος: || κ. ὅς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐρυθρίασῃ: 2) ἐπὶ μαγευμάτων, τὸ μὴ ἀνευ ζώμου προκαταρκτικῶς ἐφθάνει: κρέας ἀποκλίνω, κρεμμύδια ἀποκλίνωτα.

ἀποκλίνω -η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κολλημένος, ὁ ἀπρόσποτος εἰς καλακείας: || ὁ μὴ δεκτικὸς περιποιήσεως ἢ μὴ ἔχων ἀνάγκην τοιαύτης: Πλάτ. Νόμ. 729 Α ἡ τὴν νεῶν ἀποκλίνωτος οὐσία: || δημ. ὁ μὴ τυχὼν καλακείας, ἐξαιρέτως φιλοφρονήσεως: ἀφισπας τῇ γεροντοκῶρῃ ἀκαλάκωτ' 2) μ.πν. ὁ μὴ κολακῆων: Μαξ. Τύρ. 31,6 ἀκαλάκωτοι λόγοι, Ἰουλ. Λόγ. 2,86 Β ἀκαλάκωτος θεωρεῖται.

ἀποκλίνω ἐπίρρ. μ.πν. κ. νεώτ. κ. δημ.-α ἀνευ κολακείων: Φιλ. 1,449 ἀκαλάκωτος προσελθεῖν.

ἀποκλίνω -ον μ.πν. ὁ μὴ κολακῆων: Διογ. Λ. 2, 100 φήσιμα ἀπλοῦν καὶ ἀκαλάκων.

ἀποκλινάσθω -η-ο δημ. κ. ἀκολουθίαστος -η-ο ὁ πρὸς οὐδὲν προσσηχθὴ τις προσφῶς καὶ μετ' ἐπιτηδεύματος: || ὁ μὴ εἰς τοῦτο δεκτικὸς, ὁ δὲσποτος, ὁ ἀσυμβιβαστος: || ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ εὐχερῶς τακτοποιούμενος, δυστοποθέτητος.

ἀποκλινάσθω (ἢ) κ. νεώτ. Ἑλλείψας σωφροσύνης, σωστής, φιληδονία: Λυσ. 16,11 τῶν νεωτέρων ἄσπι περὶ κύβους ἡ πάτος ἡ τὴς τοιαύτας ἀποκλινάσθω τυχάνουσιν τὰς διατριβάς ποιούμενοι, Θουκ. 3,37,3 ἀμάρτια τὰ μετὰ σωφροσύνης ἀμειλιμότερον ἢ δεξιότες μετὰ ἀκαλασίας, Πλάτ. Τίμ. 86 Δ ἀκαλασία περὶ τὰ ἀφροδίσια, αὐτ. Τίμ. 72 Β ἀκαλασία ποτῶν καὶ ἐδεσμάτων, Ἡσ. «ἀκαλασία, Ἑλλείψας τῆς σωφροσύνης, ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφερέα»: || Ἐκκλ. Μην. 3,1 ἐν ἀκαλασίᾳ τὸ πρῶτον βίβωσα, Τροπάρ. Εἰκας. οἱ αὐτοὶ ἀκαλασίας, ἀκαλασταίνω κ. νεώτ., μέλλ. ἀκαλασταίνω ἐν Ἀριστοφ. Ὀρν. 1227 εἶμαι ἀκαλαστος βλ.λ., διόγω βίον ἔκλυτον: Πλάτ. Πολ. 555 Δ ἐπιεικής ἀκαλασταίνων || νεώτ. κ. μ.πφ.: πολιτικοὶ ἀκαλασταίνοντες.

ἀποκλινάσθω -ατος (ἢ) κατὰ γρ. Βενκ. ἀκαλάσταμμα πρῆξις ἀκαλασίας, ἀκαλάσθημα: || ἐν εἰδικ. γρ. παρ' Ἐπικούρειας: Συν. Λεξ. Χρ. 367,21 ἐν λ. ἀκαλάστος «ἀκαλαστάματα δὲ λέγουσι κατακορῆς οἱ Ἐπικούρειοι: πλὴν καὶ Ἀναξάνδριδος κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης».

ἀποκλινάσθω -ατος (ἢ) κατὰ γρ. Βενκ. ἀκαλάσταμμα πρῆξις ἀκαλασίας, ἀκαλάσθημα: || ἐν εἰδικ. γρ. παρ' Ἐπικούρειας: Συν. Λεξ. Χρ. 367,21 ἐν λ. ἀκαλάστος «ἀκαλαστάματα δὲ λέγουσι κατακορῆς οἱ Ἐπικούρειοι: πλὴν καὶ Ἀναξάνδριδος κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης».

ἀποκλινάσθω -ατος (ἢ) κατὰ γρ. Βενκ. ἀκαλάσταμμα πρῆξις ἀκαλασίας, ἀκαλάσθημα: || ἐν εἰδικ. γρ. παρ' Ἐπικούρειας: Συν. Λεξ. Χρ. 367,21 ἐν λ. ἀκαλάστος «ἀκαλαστάματα δὲ λέγουσι κατακορῆς οἱ Ἐπικούρειοι: πλὴν καὶ Ἀναξάνδριδος κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης».

ἀποκλινάσθω (ἢ) κ. νεώτ. ἀκαλασίο βλ.λ.: Ἄλεξ. 36,6 (δ. γ. ἀντὶ ἀκαλασία).

ἀποκλινάσθω -η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἢ μὴ δεκτικὸς ἀγωγῆς, ἀχαλινάγωγητος, ἀχαλινωτός: Ἡρ. 3,81 τυράννου ὄβριον φεύγοντας ἀνδρας ἐς δήμου ἀκαλάστου ὄβριον ἐσέειν ἐστὶν οὐδῶς ἀνασχετόν, Εὐρ. Ἐκ. 607 ἐν τοῖς μυρίοις στρατεύματι ἀκαλάστου ὄβριος ναυτικῇ τ' ἀναρχίᾳ, Ξεν. Ἀν. 2,6,10 ἀκαλάστου στρατεύματος οὐδὲν ἡγεῖται ὁρεσλος εἶναι: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὰς ἡδονὰς ἐκδοτός, φιληδονος, ἀσελγής: Σοφ. ἀν. 744, Ἀριστ. Η. Νικ. 1117 Β 32 ὁ μὲν οὖν ἀκαλάστος ἐπιθυμεῖ τὴν ἡδὼν πάντων ἡ τῶν μάλιστα, καὶ ἀγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ὥστε ἀντὶ τῶν ἄλλων τοῦθ' αἰρεῖσθαι: 3) ὁ μὴ κολασμένον, τιμωρίαν ὑποστάς, ὁ ἀτιμώρητος: Ἀνπ. Ἰλλυρ. 17: 4) ἐκνῶ. κ. δημ. ὁ μὴ κολασμένος, ὁ μὴ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ ὑποκείμενος εἰς τὰ μαρτύρια τῆς Κολάσεως μετὰ θάνατον: 5) δημ. ὁ μὴ ἐν πράξει ἢ κατὰ διάνοιαν ἀμαρτήσας: ὥς καὶ στήν ἐκκλησίᾳ τὰ γυναικοκαμώματα δὲν μὲς ἀφήνουν ἀκόλαστους.

ἀκολάστως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ.-α φιληδόνως, ἀσελγῶς, κατὰ τρόπον ἀκόλαστον βλ. λ. 2): Πλάτ. Γοργ. 493 C ἀκόλαστος ἔχειν συγκρ. ἀκολαστοτέρως ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2,1,1, νεώτ.: ὅτερον, ὑπερβ. ὅτατα: 2) μόνον δημ. ἀνευ ἀμαρτίας, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τῆς ΜΕΣΟΣ ἑνώσει.

ἀκολάστως -η-ο δημ. ὁ μὴ φαγὼν τὸ πρῶγευμα, τὸ καλαστίδι τοῦ: κονταῖς μεσημέρι καὶ αἰν' ἀκόρη ἀκολάστοι οἱ ἀργότες.

ἀκολάστως -ον νεώτ. ὁ μὴ κολοφισθεὶς, ὁ μὴ ραπισθεὶς: || μ.πφ. ὁ μὴ προσβολὴν ὑποστάς.

ἀκολινῆ (ἢ) νεώτ. ζῶον. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ραλλοιδῶν, ἔχον ράμφος ἐκ τῶν πτερυγίων πεπιεσμένων, πτέρυγας βραχείας καὶ τοὺς προσθίους δακτύλους τῶν ποδῶν ἐπιμήκεις μὲ μακροὺς ἰσχυροὺς δυνάας, κολυμβῶν λίαν εὐχερῶς ἐνδοιματῶν εἰς τέλματα καὶ λίμνας ταῦ Μεσικίου.

ἀκολάριστος -η-ο δημ. ἐπὶ ὕψος, ἀκόρη, ὁ μὴ ἐμβαπτισθεὶς εἰς διάλυσιν κόλλας λευκῆς ἢ μὴ ἐμποτισθεὶς διὰ τοιαύτης πρὸς σκληρύνειν καὶ λείανσιν διὰ τὰ σιδερώματα: 2) ὁ μὴ καινουργῆς, ἐπὶ χαρταγορισμάτων: ἄς εἶχα κάμποσα χιλιάρικα καὶ ἄς ἦταν καὶ ἀκολάριστα.

ἀκολλητῆ ἐπίρρ. μ.πν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀκόλλητον βλ. λ.: Ἐρμ. Τρισημ. παρὰ Στοδ. 1,49,6 ἀκολλητῆ ρεῖν (χωρὶς πρόσμειν ξένων οὐσίαν).

ἀκόλλητος -η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ συγκολληθεὶς, ὁ μὴ διὰ συνδετικῆς οὐσίας συναρμυσθεὶς μετὰ τινος: Ἐπιγρ. λίθαι ἀκόλλητοι: 2) ὁ μὴ συναφθεὶς: Γαλ. 1,125 ἀκόλλητον δῆγμα σώμας: || ἐπὶ πληγῶν, ἢ μὴ κλεισάσα, ἢ μὴ ἐπὶ πλουσιότητι: αὐτ. 10,802, ἢ μὴ δύναμενος νὰ συνδεθῇ: Διον. Ἀλ. Συναφ. 22 στοιχεῖα ἀσύμμετα καὶ ἀκόλλητα: || δημ. κ. μ.πφ. ὁ λίαν ἀπίθανος, ὁ μὴ πιστευτός: ἀκόλλητη φευγία. Ἐπιγρ. -α.

ἀκόλλω -ον μ.πν. κ. νεώτ. ὁ μὴ περιέχων κόλιν, συνδετικὴν οὐσίαν, ὁ μὴ συγκολλητικός: Θεόφρ. Φαίτ. 6,10,3 τὰ ἀλύμνα ἀκόλλα καὶ ἀσύμμετα.

ἀκόλλω -ατος -ον ὁ ἀνευ συμπαρασυνεμένης ἀμοιβῆς ἢ τῶν ἀνταλλάγματα: Ἐπιγρ. ἀκόλλωδιστον τὸ ἀργύριον προσεδέξατο.

ἀκολόδωτος -η-ο(ν) μ.πν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κολοδωθεὶς, ὁ μὴ ἀποδοθεὶς τὸ τέλος αὐτοῦ: Εὐστ. 727, 39 ἀκολόδωτος λόγος, —τὰ σύγγραμμα διασωπῇ ἀκολόδωτον || νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ ἡκρωτηριασμένος: || κ. μ.πφ. Ἐπιγρ. ἀκολόδωτα. **ἀκόλος** (ἢ) βλ.λ. μ.πν. κ. νεώτ. ΕΜ «μικρὸς φωμὸς, μηκέτι κολοῦσθαι δύναμενος», Σουῖδ. «παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι»: Ὁδ. Ρ. 222 πολλῆς φιλῆσι παραστάς φιλόφταις ὅμως αἰτίζων ἀκόλους (γυρεῶντας μὴ μπουκιά φωμί), Αἰγ. 9,563, παροιμ. Σουῖδ. ἀκόλος τὰ χαλῆα οὐ σὺκω βῦσαι (=ἐρρωμένως (χρησθαι τοῖς πράγμασιν)).

ἀκολουθῆμα -ατος (ἢ) κ. νεώτ. ὁ π. ἀκολουθεῖ, τὸ ἐπισυνεβαίνον ὡς αἰτιατόν, ἐπακολουθῆμα.

ἀκολουθῆσις -εως (ἢ) κ. νεώτ. ἀκολουθία, ἡ συν-οδία: Ἀριστ. Ρητ. 1,410 Α. 4: 2) λογ. τὸ σφάλαρον ἐν τῇ ἀποδείξει πρὸς διὰλλῆλον κώλωκος: Ἀριστ. Πρ. 52 Β 29: 3) ἡ ὑπακοή: Πλάτ. Ὀρ. 412 Α.

ἀκολουθῆσις ἐπίρρ. δημ. ἐν συνεχείᾳ: || κατὰ π.ν.

ἀκολουθῆσις -ῆ-αν κ. νεώτ. ὁ φύσει παρεσκευασμένος νὰ ἀκολουθεῖ, ὁ πρακτικῶς ἀκολουθῶν: Ἀριστ. Ρητ. 1,389 Α. 5 ἀκολουθητικὸς ταῖς ἐπιθυμίαις, Χρυσ. Πρ. 3,93 τὰς αἰσθητῶν λόγων ἀκ., Στωϊκ. 3,158 ἀκολουθητικὸς τῶν ὁρχοντι: || κ. ὁ δύναμενος νὰ ἀκολουθεῖ ἀντὶθ. ἡγεμονικός: Κλέαρχ. 68 ἀκαλουθητικοὶ πόδες.

ἀκολουθητικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α κατὰ συνέπειαν, κατ' ἀκαλουθίαν βλ. λ.: || δημ. κατὰ συνέπειαν: || μετὰ ὑπακοῆς, ὑπακοητικῶς.

ἀκολουθία (ἢ) τὸ ἀκολουθεῖν, τὸ σύμφωνον εἶναι πρὸς τι: Πλάτ. Κρατ. 437 C ἢ δ' ἀκολασία παντά-

πασιν ἀκολουθία τοῖς πράγμασι φαίνεται ἥ γραμματικὴ συμφωνία, σύνταξις· ἀντιθ. ἀνακολουθία: Διον. Ἀλ. Συνθέσις 22· 2) διαδοχή, σειρά συνεχής: Χρύσιππ. Στωϊκ. 2,266 τάξεις καὶ ἀκολουθία, νεώτ. ἀκαλουθία αὐτοσχεδιασμοῦ στοχασμῶν (ἴσως προλεγόμενον τοῦ Καραήϊ· ἥ μὲν φρ.: Ῥωδιαν. 7, 5,2 κατ' ἀκολουθίαν κατὰ κανονικὴν διαδοχὴν, ἐπομένη· ἥ ἐπακολουθία: Φιλ. 2,497· 3) ὑπακοή: Μ. Ἀντων. 3,9 ἀκολουθία τοῖς θεοῖς, 4) οἱ ἀκολουθοῦντες, ἡ συνοδεία θεραπευόντων, Σοφ. ὁπ. 990 κ. νεώτ. ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀκολουθίας του· 5) κ. νεώτ. ἐν τῇ λογικῇ, ὡς εἶδ. ὁρος, ἡ συνέπεια, τὸ συμπέρασμα: Χρύσιππ. Στωϊκ. 2,68· ὁ ἐκκλ. τελετὴ τῆς Ἐκκλησίας, τελούμενη καθ' ὠρίστησιν τυπικὴν διτάξιν ἐν τῷ ναφ ἡ κατ' ἰδίαν ἥ ἐν τῷ πληθ. ἀκολουθίαι τὸ σύστημα πασῶν τῶν ἱεροτελεστίων, τῶν τελούμενων κατὰ τακτὰς ἡμέρας καὶ ὥρας ἐν τῷ ναφ ἡ κατ' ἰδίαν: ἀκολουθία τοῦ ὁρθρου, τοῦ ἑσπερινοῦ, ἀκολουθισκος (οἱ) νεκροὶ ἀκόλουθοι, μικροὶ ὑπηρέται: Πτολ. Εὐεργ. δ.

ἀκόλουθοι (οἱ) δημ. κ. ἀκόλουθο τὸ χόριον, τὸ δευτέρειον συνών. τὸ ὑστερο βλλ.

ἀκόλουθος (-η)-οῦ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, ὁ ἐπόμενος, ὡς οὐα. ὁ ὑπηρέτης: Ἀριστοφ. Ὀρν. 73 γενέσθαι μ' ἡξέτο ὄρνιν, ἴν' ἀκόλουθός διέκονεν τ' ἔχη, Εἰπ. 159,3 παῖς ἀκόλουθός ἐστιν, νεώτ. οἱ ἀκόλουθοι τοῦ βασιλέως ἥ νεώτ. ὑστερον, μεταγενέστερος: ἀκόλουθος ἡμέρα, ἐπιστολή· 2) ὁ σύμφωνος, συνεπής πρὸς τὴν ἀντιθ. ἀνακόλουθος: Δημ. 3,1225 παῖδι μὲν ὄντι φοιτᾶν εἰς τὰ προσηκόντα διδασκαλεῖα, ἐξελεθόντι δ' ἐκ παίδων ἀκόλουθα τοῦτοντας πράττειν· 3) ἐκκλ. κατώτερος κληρικὸς, ἰδίᾳ ἐν τῇ δικη-ἐκκλησίᾳ, οὗ ἡ ὑπηρεσία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀνάγῃ τὰ κηρία τῆς Ἁγίας Τραπέζης, νὰ προετοιμάζῃ τὰ τῆς ἱεροτελεστίας καὶ γενικῶς νὰ βοηθᾷ τοὺς ἱερουργατοὺς κατὰ τὰς τελευταῖς

4) νεώτ. κατὰ τὸν ρότ. βαθυῶς τῆς δημοσίας ὑποαλληλικῆς ἱεραρχίας: διηλεκτικὸς ἀκόλουθος, ἀκόλουθος-ἑω ἔρχομαι κατόπιν, ἐπαγαγ' ἀντιθ. ἡγοῦμαι, ἡγεμονεύω: Πλάτ. Πολ. 474c τοῖς μὲν προσήκει ἡγεμονεύειν ἐν τῇ πόλει... τοῖς δ' ἄλλοις ἀκολουθεῖν τῷ ἡγουμένῳ, Ἰσοκρ. 14,15 τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἔκείνων ἡκολούθουσι ταῖς δ' ἐννοίαις μετ' ὁμῶν ἦσαν· 2) παρακολουθῶ, ἐνωθὶ δὲ ὑφ' ἐτέρου λεγόμενα: Πλάτ. Θεαιδ. 107 β· 3) μὲν συμμορφῶμαι πρὸς τι: Θεουκ. 3,38,6 μὲν ὑστεροὶ ἀκολουθεῖσι τῇ γνώμῃ, Δημ. 51,14 οὐκ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' ἄμφοτερον εἶναι τῶν πραγμάτων νεώτ. ἀκολουθεῖ τὰς ὁδηγίας, τὰς συμβουλὰς κττ· 4) ἐπὶ γενικῶν ἐννοίῳν, ἐπομαι ὡς ὁπότε-λεσμο ἡ ὡς συμπέρασμα, ἐπακολουθεῖ: Πλάτ. Πολ. 400 β εὐλογία ὅρα καὶ παρ' ὁμῶν ἐπὶ ἀκόλουθε, Ἀριστοτ. Τον. 128 β 4 ὡς γένους ὄντος τοῦ ἀπὲ ἀκολουθοῦντος κ. νεώτ. ὁμῶς: τὴν ἀκόλαστον νεώτ. ἀκολουθεῖ γένους λυπηρῶν· 5) ἀκολουθεῖ ἀπρόσ. ἐπεται συνέπεια, συνέπεια ἐν χρ. ἐπὶ δημοσιεύσεως τιμητικῆς καὶ περιοδικῆς γνομμένης, πᾶσι μὲν ἐν τῇ ἐκδόσει τιμημα-τος μέχρι τέλους αὐτῆς.

ἀκόλουθος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. συμφώνως: Δημ. 110,14 ἀκολουθεῖς τοῖς νόμοις ἥ νεώτ. κ. δημ. κατόπιν, μετὰ ταῦτα.

ἀκολουθεῖ ἀντὶ ἀκόλουθε βαρβαρισμὸς τοῦ ἱκθίου τοξότου παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1198.

ἀκόλουος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κόλπον, κοίλινος, ἀκόλιος: Αἰλ. Ζ 15,16 λεπτός καὶ ἀκόλουος· 2) νεώτ. γεωγραφ. ἡ μὴ ἔχουσα θαλασσίους κόλπους παραλία, χώρα: ἀκόλουος ἡ Ἀραβία.

ἀκόλυμτος-ον ὁ μὴ θύναμενος νὰ κολυμβᾷ: Βατραχ. 158, Πλούτ. 2,597 β.

ἀκόλυτα (τά) νεώτ. ἔιδος ἀκόληφών, περιλαμ-δάνον ζῶα, στεροφύμενα κεντρικοῦ στόματος καὶ κεντρικῶν διουλικωσέων.

ἀκόμα ἐπίρρ. δημ. εἶδη. τ. τοῦ ἀκόμη βλ. λ. **ἀκούμωτος**-η-ον νεώτ. τὸ δημ. ἀκούμωτος-η-ο ἡ κατὰ ἄγρ. ἀκούμωτος βλ. λ.

ἀκόμη ἐπίρρ. μsn. κ. νεώτ., δημ. ἡ ἀκόμα μετὰ χρονικῆς σημ. ἀντιστοίχον πρὸς τὸ ἀρχ. πᾶν ἐν λόγῳ ἀρνητικῶ: Πρὸδρ. 3,67 καὶ σὺ ἀκόμη οὐκ ἐπληρώσας, δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς πρὸλ. αὐθιγ. καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ ἀκόμη καὶ τῶρα πρὸλ. ἐπὶ καὶ νῦν· 2) ὡς μόριον ἐναντιώμ., ὑστέρως ἐν τῇ φρ. ἐκπερόμενον: γέραςες καὶ ἀκόμα μυαλὸ δὲν ἔβαλες (= ἀν καὶ γέρον ἦδ' ἡ). 3) ἀντὶ τοῦ πρὶν ἡ: παρομι. ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε καὶ Γέν. τὴν τόνε λέμε· 4) κ. ἐν συνδέσει μετὰ τοῦ νὰ καὶ ὑπασται, οὐχὶ ἕως ὥρας, συνθ. πρὸς ἐκφρ. ἀνυπομονήσεως ἡ δυσφορίας δι' ὀδύνην θραδύτητα ἡ καθυστέρησιν: νύχτωσε καὶ ἀκόμη νὰ φανοῖν, ἔπειτὰ χρόνια φοιτητῆς καὶ ἀκόμα νὰ πάρῃ τὸ διπλῆμα· 5) μετὰ ποσοτικῆς σημ., ἱστα-εἰ καὶ ἄλλα ἀκόμη χρήματα, καὶ παθ εἰσὶν ἰθὺ ἰθὺς ἀκόμη καὶ ἄλλα· ὁ μετ' ἐπιθ. ἡ ἐπίρρ. ὡς ἐπι-τακτικὸν ἀκόμη καλύτερα περᾶσμε στήν ἐξοχή, ἀκόμης· Ἦσ. «οὐκ εὐδαιμόνων, οὐδὲ πανούργων», ἀκόμης (ἡ) μτγν. ἑλλειψίς κομῆς.

ἀκομίστης (ῆ) ἐπ. -ῆ ἑλλειψίς θεραπείας, περπονήσεως: Ὁδ. Φ 284 ὁ ἦδ' οὐκ ὁλοσθεν ἔλητ' ἀκομιστὴ τα, Μᾶτ. Τὸρ. 34,2.

ἀκόμιστος (-η)-οῦ κ. νεώτ. κ. δημ. ρυπαρὸς: Σοφ. Ἰχ. 143· ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, περιποιή-σεως, ὁ ἀπεριποίητος: Διογ. Α 5,5, Νόν. Δ 35,166 ἀκόμιστος χιτῶν· 2) νεώτ. ὁ μὴ κομισθεὶς ἡ ὁ μὴ μετακομισθεὶς, ὅπου πρέπει: ἀκόμιστος ἐπι-στολή, ἀκόμιστος ἐμπόρευμα· 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μετακομίσματος: ἀκόμιστη εἶναι ταῦτα ἡ πέτρα.

ἀκομμάτιστος ἐπίρρ. δημ. ἄνευ τεμαχισμοῦ, ἀκεραλός, ἐν συνεχείᾳ, ὁλοκληρῶς.

ἀκομμάτιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ εἰς κομμάτια, τεμαχία κομθεὶς, ὁ μὴ κομματισθεὶς, ὁ ἀκεραλός ἥ κ. ὅν δὲν δύναται τις νὰ τεμαχίσῃ, ἀτεμαχίστος.

ἀκομμάτιστος (-η)-οῦ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κομματικὸς πολυτεύμενος, ὁ μὴ ἀνέκων ἡ ὁ μὴ χαριζόμενος εἰς πολιτικὸν κόμμα, ὁ ἀφατρίστος: χρηστικὸ καὶ ἀκομμάτιστος διοίκησις τοῦ τόπου.

ἀκομμάτιστος ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κ. -α ἀφατρι-στότως, κατὰ τρόπον ἀκομμάτιστον βλ. λ.

ἀκόμματος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κομμηθεὶς, ἀκαλλώπιστος, ὁ ἀφασιδωτός ἥ κ. μτγ. ὁ Θεμιστ. Λόγ. 18,218 β ἀκόμματος ὄμιλος καὶ ἀνέκλυτος.

ἀκόμματος (ἀμψίβ.) Ἦσ. «ἐσμών».

ἀκόμος-ον(ι) μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κόμην, φαλακρὸς: Λοκ. Ἀλ. Ἰστ. 1,23, Πολυδ. 2,26 ἀκόμος τὴν κεφαλὴν· 2) ὁ μὴ ἔχων φέλλα, ὁ τοῦ φυλ-λόματος ἀπογυμνωθεὶς ἐπὶ δένδρῳ.

ἀκόμος (οἱ) 12 νεώτ. (φωλ. πηγὰ τῆς οἰκογε-νείας τῶν φασιασέων, ἔχοντα εἰς τὸν κόλπον τῶν ὀφθαλμικῶν κορῶν τῶν ὀδοντωτῶν αὐλάκων, ἡ κεφαλὴ αὐτῶν δὲν φέρει λοφίον, τὰ δὲ κύρια πτερὰ τῶν τελευταίων εἰς τὸ μέσον περιήναι τῆς αὐρᾶς εἶναι γνωστὰ μέχρι σήμερον τρία εἶδη τούτων, ἀπαντῶντα εἰς τὰς νήσους τῆς Ἀσίας Σουμάτραν, Ἰάβαν καὶ Μαλάκκαν.

ἀκομματαίως (τῷ) δημ. ἰταλ. μέρος μουσικῆς συνθέσεως ἀνόργανον ἢ φωνητικόν, τεταγμένον διὰ ἐν ἡ δὲ κόρια μελωδικὰ ὡς στή-ριγμα ἀκούστικα καὶ πρὸς συνοδείαν αὐτῶν.

ἀκομματαίωμα (τῷ) δημ. ἰταλ. ἡ μουσικὴ ἀπόκρουσις.

ἀκομματαίως δημ. ἰταλ. ἡ ἐκτελὸς μουσικὴν ἀπόκρουσιν, συνοδεῶν διὰ μουσικὰ ὄργανα ἡ

διὰ τῆς φωνῆς, κάμω ἀκομμασμένον βλ. λ. **ἀκόμματος**-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κομψῶν, ὁ ἀνευ ἀλαζονείας, στόμου, οἰήσεως, ὁ μετρίωφρων· Αλογ. Ἐπτ.538 οὐ μὴν ἀκόμματος γ' ἐφίσταται πύλαις, Εὐρ.ἀν.892 ἀκόμματος λόγος, Ίω.Χρυσ. Ἐπίρρ. ἀκομμαστως.

ἀκόμματος ἔπίρρ. δημ. ἡ χωρίς κόμβον ἢ χωρίς κόμψασμα βλ. λ. || κ. μτφ. ἐπὶ ἀπαγγελίας, χωρίς διαγέριαν ἢ χωρίς σταμάτημα || γυν., ἀπεριφράστως, ἀνεπιφαιδωτικώς, ἀνευ περιστροφῶν. **ἀκόμματος**-η-ο δημ. ὁ μὴ εἰς κόμβον δεθείς || ὁ μὴ ἔχων κόμβους· ἀκόμματος σχοινί' || ἀκόμματος παπῶς (Περεὺς, ἐπὶ τῇ συναντήσει τοῦ ὁποίου δὲν ἔδεσαν κόμβον, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ κακοῦ τούτου οἰωνοῦ) || 2) ὁ μὴ αἰσθανθεὶς ἐμπόδιον, κόμψασμα εἰς τὸν αἰσφάγον ἐκ νευρικής συσπαικτικῆς ἢ ἐκ βλαμποῦ ἢ ἐκ ποσὶ μεθ' ὑπερβολῆς σπουδῆς καταποδέντος· 3) μτφ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος δυσκολίας ἐν τῇ ὁμίλῃ ἢ ἐν τῇ ἀναγνώσει || ὁ ἀνευ περιστροφῶν, μετὰ παρησιας ὁμιλῶν ἢ ὁμιλῶν περὶ τινος· 4) ἐπὶ ζῶν, κ. ἐν αἰσχροῖς σημ.· 5) κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κομψάσῃ ἢ νὰ κομψασθῇ ἐν ἀπάσις ταῖς ἀνωτέρω σημ.

ἀκομπόδετος-η-ο δημ. ὁ μὴ δεθείς εἰς κόμβον· 2) ὁ μὴ δεθείς διὰ κόμβου· χρήματα ἀκομπόδετα (τὰ μὴ εἰς παυγὴ δεδεμένον διὰ κόμβου ἢ εἰς κόμβον μονόηλον ἐκπεριμμένα, τὰ ἐν κυκλοφορίᾳ)· 3) ὁ καθ' οὗ δὲν ἐπιχειρήσῃ ἡ μαγανεία κομποδέματος, ὀρθοτ. ἀμπαδέματος βλ. λ. || ὁ καθ' οὗ δὲν δύνανται νὰ τελεσφορήσῃ ἡ μαγανεία τοῦ ἀμπαδέματος. Ἐπίρρ. ἀκομπόδετα.

ἀκομπος-ον || ἀνευ κόμψου, ἀκόμματος βλ. λ.· Αλογ. Ἐπτ.554 ἔστιν ἀνὴρ ἀκομπος.

ἀκομπος-η-ο (2) δημ. ὁ μὴ ἔχων κόμβους || συνεκδ. ἐπὶ φωτὸν, δένδρον, ξύλον, ὁ μὴ ἔχων πολλὰς κλειδώσεις ἢ ρόζους· ἀκομπος κλημα, ἀκομπος ὁ εὐκάλυπτος καὶ θγάνει καλὴ βλάεια.

ἀκομψα ἔπίρρ. δημ. ἡ χωρίς κομψότητα βλ. λ. **ἀκόμψευτος**-(η)-ον(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὁφους λόγου, ὁ μὴ κομψευόμενος, ἀνεπιφαιδωτος, ἀπέριτος· Διον. Ἀλ. Συνθέσ.22 ἀκόμψευτος ἀρμονία λόγου || νεώτ. κ. δημ. γενικῶς ὁ μὴ ἐπιμεληθεὶς ἢ μὴ δινηθεὶς νὰ ἔχῃ κομψότητα εἰς τὴν περιβολήν, τοὺς τρόπους, τὴν ὁμίλην κττ.

ἀκομψία (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. Ἰ. ἑλκίσις κομψότητος, τὸ νὰ εἶναι τις ἀκόμψευτος βλ. λ.

ἀκομψος-(η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κομψός, ἀφιλόκαλος, ἀξεστος, ἀπλοῦς· Εὐρ. Ἰππ.986 ἄγῳ δ' ἀκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, εἰς ἡλικίας δὲ κώλιγος σοφώτερος | ἀγροίκος, μὴ ἔχων εὐστοφίαν, νεώτ. κ. δημ. ἀκομψοὶ τρόποι | ὀξεστοί, χωριῶτικοί, ἀκομψὴ γυναῖκα, ἀκομψο σπίτι.

ἀκόμψος ἔπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀκομψα χονδροειδής, κατὰ τρόπον ἀκομψαν βλ. λ., Πλούτ. 24F ἀκόμψος ἐπισκοπεῖν.

ἀκόνη (ἡ) δημ. μεγάλη ἐκ λίθου ἀκὼν βλ. λ.· 2) ἀκρα γῆς πετρώδης καὶ ἀνώμαλος, ἄλλως ἀκόνι.

ἀκονιστῆς-ον· Νίκ. Ἀλεξήρ. 461 ἐν ἀκονιστῇ | σχόλ. ἢ ἐν τοῖς τόποις ἐν οἷς γίνονται αἱ ἀκόνια· βλ. λ.).

ἀκονίσματα ἔπίρρ.δημ. | τουρκ. | ἀκόνευστο βλ. λ. **ἀκονίσματος**-η-ο δημ. | τουρκ. | ἀκόνευτος βλ. λ.

ἀκονίδος· Ἦσ. «ἀκονίδος (ἰ.γ. ἀκόνος) ἀχαρὶς κανόας (ἰ.γ. κόνος) γὰρ ἡ χάρις».

ἀκόνδυλος-(η)-ον(ν) κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἄρμούς, κλειδώσεις || εἰδ. δημ. ἐπὶ τῶν στάχεων· 2) ἀνευ πληγμάτων γρόνθου· Λουκ.Χάρ.2 τὸν μισθὸν τῆς περιγησίσεως οὐκ ἀκόνδυλον.. ἐσόμενον.

ἀκόνευτα ἔπίρρ. δημ. | τουρκ. | ἀνευ διαμονῆς εἰς οἴκημα πρὸς διανυκτέρευσιν ἢ ἀνάπαυσιν, ἀνευ ἐνδιαμέσου κατὰ τὴν πορείαν κατασκευάσεως, ἀνευ ἐπισταθμεύσεως, χωρίς νὰ μείνῃ τις σὲ κανάκι βλ. λ.· || γεν. ἀνευ κατοικίας.

ἀκόνευτος-η-ο δημ. | τουρκ. | ὁ μὴ ἔχων κανάκι, ἡτοι πρῶτον ἂν ἡ μόνον κατάλυμα πρὸς διαμονήν, ὁ ὄστερας· 2) ὁ πρὸς πλάνητα βίον ἐπιρρηπῆς· ἀκόνευται ἀπὸ φυσικοῦ καὶ ἀνύστατοι οἱ τσιγγάνοι || ὁ μὴ στέργων τὴν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ γειτονίᾳ αὐτεχὴ διαμονήν του· || κ. συνεκδ. ὁ ἐξ ἀνησυχίας ψυχικῆς διαθέσεως μὴ θέλων νὰ ἔχῃ ἢ μὴ ἔχων τὴν συνήθη καὶ ὁμαλὴν διαδίωσιν· ἀκόνευτος α' δὴλ του τῇ ζωῇ οὐτε σὲ χωρίδι, οὐτε σὲ χώρα κατὰκατσε.

ἀκόννη (ἡ) κ. νεώτ. ὕμν. ἀκόνα, δημ. ἀκόνι | τὸ λίθον καὶ σκληρὸν ὄργανον ἐκ λίθου ἢ καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης κατὰλληλόν πρὸς τρόχισμα, ἰδίᾳ ξιφῶν, μαχαίρων, φαλλίδων κττ., θηγάτην, θήγανον, νῆα λίθος· Ἰσοκρ. Ἀποφθεγμ. καὶ γὰρ ἡ ἀκόννη αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξιφὴ ὀξεῖα ποιεῖ, -Χίλων | ἀκόνη λιθίνη, γλωσσ. ἀκ- Κρητικῇ, Ἐρμην.46 ἀκόνη σκληρὰ, Ἀριστ.ἀν.212 ἀκόνη πολυέδρου· || μτφ.· Πινδ.Ο.682 δόξαν ἔχω ἀκόνας λιγυρὰς ἐπὶ γλώσσᾳ | παροξίζονται νὰ λέγωι' || ἐπὶ προσώπων· Πινδ.16,73 ἀνδράσιν ἀεθληταῖσιν Ναξίαν ἀκόνας, ΑΠ12,18 φυχὴς ἔστιν ἔρωας ἀκόνη, Ἐκκλ. Μην.1,30 ἦν οἱα ἔγυρ' τοῖς συνάβλοις ἀκόνη, παροιμ. Διαγενιαν.6,91 Εὐρὸς εἰς ἀκόνην | πρὸς τοὺς ὧν βόλονται τυγχάνοντας | Ζηνδ.6,1,58 ἀκόνην σπίζεις | ἐπὶ ἰσχνὴν πολυφάγον· || 2) τὸ δένδρον θυία βλ. λ.· Ἰππ.Διατ., Θεοφρ.Φ18.

ἀκόννης-ατος(τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ποιεῖν τέμνον τῇ νύσσον ὄργανον δεῦτερον διὰ τριβῆς ἐπὶ ἀκόνος, τὸ ἀκόνισμα, τὸ τρόχισμα. **ἀκόνησις**-εως κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκόνησθαι, τὸ ἀκονᾶν τι βλ. λ., τὸ τρόχισμα, τὸ ἀκόνημα βλ. λ.· Ἦσ., Σουῖδ. ἐν λ. βρυγμός.

ἀκονητής (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκονῶν, ὁ δεξιὸν διὰ τῆς ἀκόνος, τροχιστής· Ἐδικτ. Διοκλ.7,33 ἀκονητῆς σπάθης.

ἀκονητὴ ἔπίρρ. ΕΜ «ἀνευ πόνου».

ἀκονητός-ῆ-όν νν δύνονται τις νὰ ἀκονήσῃ, νὰ τροχίσῃ συνών. θηκτός· σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2354.

ἀκονήτως· Ἦσ. «ἀκονίστατος, ἀπόντος».

ἀκόνι (τὸ) δημ. ἀκόνη βλ. λ. || κ. μτφ.· γνωθ. τὰ χωράτα εἰν ἀκόνι τοῦ καβγᾶ· 2) ἐπιδερμικόν τι ἐξάνθημα ἄλλως κ. ἀκονάκι· 3) ἀκρα μικρὰ γῆς πετρώδης καὶ ἀνώμαλος· ἄλλως κ. ἀκόνα.

ἀκονίσις (ἰ) μτγν. εἶδος ἰχθύος· Νοῦμν.παρ' Ἀθην.17,326 Α | ἀμφιβ. | ἀκονίσις κινγκάλους τε.

ἀκονίστας-ον μσν. κ. νεώτ. ἀκονίστας βλ. λ.

ἀκονίστας-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ κνίας, δι' ἀσβεστοκονιάματος ἡλειμμένος, ἐπὶ τοῖχων κ. γεν. ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ ἀσβεστάς || κ. ὁ μὴ ἀσβεστωμένος, μὴ ἀσπριγμένος· Θεοφρ.Φαίτ.4,16,1 ἀκονίστατον οἶκημα· ἀντίθ. κονιατόν· || κ. ἐπὶ ἄλλων πραγμ. δεκτικὸν ἐπιχρίσεως δι' ἀσβεστοκονιάματος· Γολ.13,356 ἀκονίστατον ἄγνος (ἀμφιβ.).

ἀκονίζω νεώτ. κ. δημ. ἀκόνω βλ. λ. συνών. τροχίζω, τροχάω· ἀκονιστῆς | μαχαίρα, φαλλίδια, ξουρπάρια ἀκονίζω, -φρ. τὸ χαντζερί ἀκόνιζε καὶ στὸ κατῶνι κρύβοταν | ἐπὶ καυχηματιῶν | || κ. μτφ.· ἀκόνισε τὴ γλώσσα τῆς νὰ βρῇσι τοὺς γειτόνους· ἀκονισμὲν μυαλό· ἀκονισμὲν πονηρίᾳ, Ἰδα Ὁσ.Ζωντ.171 ἡ μεγάλη μάζα.. σ' αὐτὴν ἀκονίζονται.. τὰ μεγάλα ἄτομα.

ἀκόνισον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδ. φαρμακὸν διὰ τοὺς ὀφθαλμούς· Διοσκ.1,98· 2) νεώτ. ἡ ἀκόνη.

ἀκονιστῆς-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ κονιορτοῦ, χωρίς σκόνην· ἀντίθ. κονιορτώδης· Θεοφρ.

ἀκονισμα-ατος(τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἀκόνημα βλ. λ.

ἀκονιστήριον (τὸ) δημ. τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται τὸ ἀκόνημα, ἡ ἀκόνη ἢ ὁ ἀκονιστικὸς τροχός.

ἀκονιστήριον(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ ἀκονίζονται ἐργαλεῖα· 2) νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἀκονίζονται κοντερά ἐργαλεῖα.

ἀκονιστής [ὁ] θηλ. -ίστρια κ. -ίστρα νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκονίζων, ὁ τροχιστής.

ἀκονιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος δι' ἀκόνισμα· ἀκονιστικός τροχός || οὗδ. πληθ. ἀκονιστικά ὡς οὐς, ἡ ἀμοιβή διὰ τὸ ἀκόνισμα.

ἀκόνιστος-ης-ο δημ. ὁ μὴ δεκτικός ἀκνήματος βλ. λ.· παλιό ξουρφοί ἀκόνιστο εἶναι || κ. μτφ. ὁ ἀκόνιστο μυαλό | τοὺς ἀνεπιδέκτους μορφώσεως Γ

2) ὁ μὴ ἀκονισθεὶς, ὁ ἀνακονιστός, ὁ ἀτρόχιστος· παροιμ. πάει ναὶ σφάζει χερί μετ' ἑὲς ἀκόνιστο | ἡ ἀτρόχιστος | μαχαίρι | ἐπὶ τῶν ἀκρίτως σπευδόντων || κ. μτφ.· κόντρος κὶ ἀκόνιστος εἶναι ταῦ ἀγράμματος ὁ νεός.

ἀκονίται ἐπίρρ. ἀκονίτῃ βλ. λ.

ἀκονίτῃ ἐπίρρ. κ.-ει ἄνευ κόνεως τῆς παλαιστρας, ἄνευ ἀγώνος ἡ κοπιώδους προσπάθειας· Ξεν. Ἀγρσ. 6,3 ἐν τοῖς ἀγῶσι δὲ οὐδὲν ἦν τὸς ἀκονίτῃ ἡ τὸς διὰ μάχης νικῶντας στεφανοῦσαι, Δημ. 295,7 εἰ γὰρ ταῦτα προεῖτ' ἀκονίτῃ.

ἀκονιστικός-ή-όν ὁ ἐξ ἀκονίτου βλ. λ. παρεσκευασμένος· Ξεν. Κυν. 11,2 ἀκονιστικὸν φόρμακον

2) νεώτ. ἀκονιστικὸν ὅξυ ὅξυ τῆς αἰρέας τοῦ αἰθαινίου, εὐρεθὲν εἰς τὸ φυτὸν ἀκόνιτον καὶ εἰς ἄλλα τῆς αἰκαγην. τῶν σαουγκουλασιδῶν, εἰς τὸν ὅπῃ τὸ σακχοροκαλῶμι, τῶν τεύτλων κτλ.

ἀκονίτιν [ἡ] νεώτ. ὀλκασιδῆδες, ἐξαγομῆκον ὑπὸ κρυσταλλικῇ μορφῇ ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀκόνιτον.

ἀκόνιτον [τό] μτγν. εἶδος θωρακίου, φυτὸν ποδάδες, πολυτετές, δηλητηριώδες δημ. σκορπιδί, σκορπιδοόχορτο· Θεοφρ. Φι 9,16,4, Διοσκ. 4,76

2) ἀκόνιτον τὸ γογγυλῶδες κατ' ἐξοχὴν φαρμακευτικόν, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ ὁμοίου λουβάνεται ἡ ἀκονίτιν βλ. λ.· Διοσκ. 4,77

3) νεώτ. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν βατραχιδῶν ἡ ρανουγκουλασιδῶν, περιλαμβάνον φυτὰ ποδάδη, πολυτετῆ, ἔχοντα ὄνθη ζυγόμορφα, πέταλα πέντε, καρπίδια καφεοειδῆ, πολυάσπερμα, τὰ φύλλα παλαμοειδή, τὴν δὲ ρίζαν φαρμακευτικὴν καὶ δηλητηριώδη.

ἀκόνιστος-ον ὁ ἄνευ κόνεως τῆς παλαιστρας, ὁ ἄνευ ἀγώνος ἡ κοπιώδους προσπάθειας· Ἀριστ. ΖΓ 739 Β 12 | ἐσφ. ἀντὶ κωνικός, Διοσκ. 1,7 | ἐσφ. γ. ἀντὶ ἀκωνήτος, Κόνιν. Σμ. 4,39.

ἀκονίτος [ἡ] μτγν. ἀκόνιτον βλ. λ.· Νικ. Ἀλεξ. 42

ἀκονόλιθος [ὁ] νεώτ. λίθος σκληρὸς φυσικὸς ἡ τεχνητός, συνήθ. ἐκ οὐμίριδος, κατάλληλος, ὅπως χρησιμοποιεῖται ὡς ἀκόνη· δημ. ἀκονόπετρα.

ἀκονόπετρα [ἡ] δημ. ἀκονόλιθος βλ. λ.

ἀκονός [ὁ] μτγν. κ. ἀκινός βλ. λ.· Διοσκ.

ἀκοντα ἐπίρρ. δημ. οὐκ ἐκ τοῦ πλησίον, δη. ἀπὸ κοντὰ ἀντίθ. ἀπάκοντα.

ἀκόντι [τό] δημ. μακρόν μετ' ἀγκυλῆς ἡ ἀρπάγης ἔχλον ἐξάρτημα τῶν λέμβων, χρησιμοποιεῖται ὡς διὰ προβάλλης καὶ κραττήσεως αὐτοῦ ἀπὸ προεξοχῆς παραλίας ἡ ἡμικυκλοειδῆς πλοίου γίνεταί ὁμαλῶς τῆς λέμβου ἡ προσέγγισις.

ἀκόντι ἐπίρρ. Σουῖδ. ἀκουσίως· πρὸς Πλούτ. Φάδ. 5.

ἀκόντια [τά] νεώτ. νηματοειδῆς προεξοχαί τῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν ἀνδοξῶν διασπαράσσον, ἐν ταῦτα ἐξακονίζονται καυστικὸν ὕδρον κατὰ τὸ προσεγγίζοντος ἐκέρχου | ιατροί.

ἀκονίσις [ὁ] μτγν. εἶδος ὄψεως· Νικ. Θηρ. 491

|| νεώτ. ζωολ. ἐρπετὸν τῆς τοῦξες τῶν σαυρίδων τῆς οἰκογενείας τῶν σαυροφθάμων, ἔχον ὀφθαλμοὺς μικροτάτους καὶ σῶμα ὀφιοειδές, τελευτῶν εἰς κωνικήν καὶ κολοδὴν οὐράν ἀπαντᾷ ἰδια εἰς τὴν Ἀφρικὴν 2) ἐν τῷ πληθ. μετέωρον· Πλιν. ΦΙ 289

|| ἀστρονομ. κωμήτης, ἔχων σχῆμα ἀκοντίου 3) εἶδος φυτοῦ· Ἡσ., ΕΜ.

ἀκονίζω κ. νεώτ., ἀπ. μέλλ. -ιδ-· ρίπτω τὸ ἀκόντιον· Πλ. Π 359 Αἶα δ' ἐφ' ἔκταρι... 1στ' ἀκονίτσει, Ἡρ. 1,43 ἀκονίζων τὸν ὕν τοῦ μὲν ἀμαρ-

τάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ Κροίσου παιδός· || χειρίζομαι τὸ ἀκόντιον, γινώσκω τὴν χρῆσιν τοῦ ἀκοντίου· Ἡρ. 4,114 ἡμεῖς τοξεύομεν τε καὶ ἀκονίζομεν καὶ ἰπποκόμεθα | αἱ Ἀισχίνες 2) βόλλω, τραυματίζω δι' ἀκόντιον ἡ ἀπλῶς σκοπεύω· Εὐρ. Βάκχ. 1098 ὅραοι τ' ἐλατίζοντες ἡκονίζετο, αὐτ. ΙΓ 1370 κῶλα... ἐς πλευρά καὶ πρὸς ἦπαρ ἡκονίζετο, Ξεν. Ἑλλ. 4,5,13 ἀκονίζομενοι αὐτοὺς εἰς τὰ γυμνά 3) κ. μτφ.· Εὐρ. Ἰων 1155 κύκλους δὲ πανοσέληνος ἡκονίτιζ' ἄνω 4) ἀπλῶς ρίπτω· Ἐκκλ. Μην. 1,27 εἰ θέλει με εἰς τὸ πέλαγος ἀκονίτσει || αὐτὸ μτφ. ὁρῶν ἡ δ. ἀπερῶ· Εὐρ. Ὀρ. 1241 εἴπερ γὰρ εἰσὼ γῆς ἀκονίτσειν ἀραί 5) μέσ. -ομαι στίλβω, λάμπω· Ἀριστ. Κάσ. 392 Β3.

ἀκονισκόν Ἡσ. ἐφάρμακον οὗτω καλούμενον.

ἀκονίσις [ὁ] Ἡσ., ΕΜ ἀκονίσας· βλ. λ.

ἀκόντιον [τό] ὀπλοκ. τοῦ ἄκων ὁπλόν ἐπιθετικόν, κύσσον, συγκείμενον ἐξ ἐπιμήκους ράβδου ἐχούσης μεταλλικὴν αἰχμήν· Ἡσ. ὁδρατίον, μικρὰ λόχη, ῥάχιν δὲ Μακεδόνες, καὶ στρατεύματος μέρος Ἀγριαῖον· Ἡρ. 1,34 ἀκόντια δὲ καὶ δουράτια... τοῖσι χρέωνται ἐς πόλεμον ἄνθρωποι, Ἀν. Ταντ. 29,68 εἰς ἀκόντιον, βάλην | εἰς ἀπόστασιν, ὅσπῃ δύναται ναὶ φθάσῃ ριπαῖον ἀκόντιον, —εἰς ἀκόντιον ἵκνυσθαι | προσεγγίζει ὅσον φθάει ἀκόντιον 2) ἐν τῷ πληθ. ἡ τέχνη τοῦ ἀκονίειν· Πλάτ. Νόμ. 794 C 3) ἐν τῶν ἀγωνισμάτων τῶν τοῦ πεντάθλου, καθ' ὃ ἐξήμετο ρίψις εἰς μήκος ἡ ἐπὶ σκοπῇ ἀκόντιον, παραπλήσιον πρὸς τὸ πολεμικόν 4) νεώτ. τοσηρ. ἐργαλείον, ἐκ ξύλου χρομετρικόν, ἐν ᾗ κρίσει εἰς ἀπλουστεράν μορφήν πορὰ τοῖς πρακτικῆς γεωμετρίας, εἰς συνθετατέραν δὲ πορὰ τοῖς τοσηροφάσις.

ἀκονίσαι [ἡ] Ἐπιρρ. ἀκονίσας βλ. λ.

ἀκονίσαις-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ βολή, τὸ ρίψμον ἀκοντίου ἡ ἡ δεξιότης περὶ τὸ ἀκονίζειν· Ξεν. Ἀν. 1,95 ἐκ τῶν αἰσίων τῶν πόλεμον ἐργῶν, τοξικής τε καὶ ἀκονίσεως.—Δίω Κ 38,49 τὴν ἀκόντιον αὐτῶν.

ἀκονίσματος-τος [τό] κ. νεώτ. τὸ διάστημα, ὅπερ διατρέχει τὸ ἀκόντιον βαλλόμενον· Ξεν. Ἑλλ. 4,4,16 ἐντὸς ἀκονίσματος οὐ προῆσαν τοῖς ὀπλίταις (ἐντὸς βολῆς ἀκοντίου) 2) αὐτὸ τοῦτο τὸ βαλλόμενον, τὸ ριπαῖον, τὸ ἀκόντιον || κατὰ ἔδερν, τὰ ἐκ ριπαῖου ἀκονίον τρῶμα· Πλούτ. Ἀλέξ. 43 πολλὰς ἀκονισμάτων καταπέλεις

3) κατὰ συνεκτ. ἐν πληθ. οἱ ἀκονίσται· Πλούτ. Πύρρ. 21 ἀκονίσματα καὶ τεξέματα 4) νεώτ. ἡ βολή τοῦ ἀκοντίου, ἡ πράξις τοῦ ἀκονίειν

5) νεώτ. τὸ ἀγώνισμα ἀκονισμοῦ.

ἀκονισμός [ὁ] κ. νεώτ. τὸ ἀκονίζειν, ἡ ἀκονίσις· Ξεν. Ἰππαρχ. 3,6 ὅταν πρὸς τὸ ἀκονίσμαθ διελούμεν || τὸ ἀναπλήσιον, ἐπὶ τὸν ὕρῳ· σγδλ. ΓΑΡ 297, ΓΑΛ 19,456 κατ' ἀκονισμὸν

2) Γρατ. Τετράδ. 102 ἀκονισμαὶ ἀστέραν | ἐπὶ διαπτόντων ἀστέρων ἡ φωτοδοκίαν.

ἀκονιστή-ρος [ὁ] ἀκονιστής βλ. λ.· Εὐρ. Φοῖν. 140 ἀκονιστῆρες εὐστοχῶτατοι 2) δηλ. ὡς ἐπὶ θ., ἡ μετ' ὀρυγῆς βαλλομένη, ἐκσπερδονοζομένη· Ὀπ. Ἀλ. 5,535 ἀκονιστῆρ τριπλῶν || μτφ.· Νόν.

Δ 7,264 μάζα ἀκονιστῆρες ἐρώτων.

ἀκονιστήριον [τό] μηχανή πολεμική, ἐκσπερδονοζοῦσα βλήματα, ἰδίως λίθους· Ἀγασθ. 3,5 τῶν μεγάλων λίθων ἀκονιστήρια.

ἀκονιστής [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. 1 θηλ. νεώτ. κ. δημ. -ίστρια | ὁ ρίπτων τὸ ἀκόντιον· Πλ. Π 328 υἱες ἀκονισταὶ | Ἀγασθῶρου, Ἡρ. 8,90 ὄντες ἀκονισταὶ αἱ Ἀγασθῆρες, Θουκ. 3,97 φιλῶν γὰρ ἀκονιστῶν ἐνδεῖς ἦν μέλιστα, Θεόκρ. 17,55 || νεώτ. κ. ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ ρίπτειν τὸ ἀκόντιον ὀδηγός.

ἀκονιστικός-ή-όν ὁ ἐπιδέξιος, ὁ ἐμπειρος εἰς τὸ ἀκονίσειν· Ξεν. ΚΠ 7,63 || ἀκονιστικά ἡ τέχνη τοῦ ἀκονίσειν· Πλάτ. Θεαί. 126 Β εἰ τὰ ἀκον-

παιτικά σοφός δδούλου γενέσθαι, αὐτὸ παρὰ τοὺς ἀκοντιστικοὺς φῶν ἂν ἐλθὼν σοφὸς ἔσεσθαι, ἄλλως ἀκοντιστική: Ἀρρ.Τακτ.Προσίμ.

ἀκοντιστικῆς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀκοντιστικὸν βλ. λ.: Πολυδ.3,151.

ἀκοντιστὺς -ας ἡ] ἀκόντιστος, ἀγώνισμα δι' ἀκοντίου: Ἰλ.Ψ.622 οὐδ' ἄρ' ἀκόντιστὸν ἐδούσεα.

ἀκοντοδόλος -ον μτγν. ὁ βόλλων ἀκόντιον: Ἀπολλ.Ρ.2,1000 ἀκοντοδόλοι χαλῆσαι: || ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐς.: Ἀγαθ.3,20.

ἀκοντοδόκος -ον ὁ δεινόμενος ἀκόντιον ἢ ὁ δι' ἀκόντιον πληττόμενος ΕΜ «ἀκοντοδόκος» ὁ ἐπιτροχὸν μὴ ποὺ ἀκόντιῳ βληθῇ: Σμῶν.106 ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν.

ἀκοντοφόρος -ον μτγν. ὁ φέρων ἀκόντια, ἐπὶ προσώπων κ. πραγμάτων: Νόν.Δ.20,148 ἀκοντοφόρων ἀνδρῶν, αὐτ.Δ.28,245 ἀκοντοφόρος πόντος.

ἀκόντιος ἐπίρρ. ἀκουσίως, ἀβέλῃτως: Ξεν.Ἑλ.4,8,5 αὐτὸ ἀκόντιος, ἀλλὰ προθύμως ἐπαισθησαν.

ἀκοντιζόμενος (δ) κοινὸν ὄνομα τῆς βοτάν. λεγ. ἱουλλῆς, γένους φυτῶν φρυγανωδῶν καὶ πασδῶν, φαρμακευτικὸν ἢ κοσμητικὸν ἢ συνήθως ζιζανίων [Isala graveolens L.].

ἀκονθῶ -αὼ κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὴν οὐδὲν διὰ τῆς ἀκόντης, θήγν, ἀκονίζω, τροχίζω, τροχῶ: Ἀριστ.φ.ἐν.684 ἀκ-μαχίαιρας, Ξεν.ΚΠ.6,2,33 ἀκονθῶ λυγχν || μεσ.: αὐτ.Ἑλ.7,5,20 ἀκονθαίμαι μαχίαιρας || παθ.: Ἀριστ.Π.ρ.836 Β.10, Φιλῶδ.2) μτφ. κεντριζῶ, ἐξάπτω, παρορμῶ, ἐρεθίζω: Δημ.784,9 εἰ δὲ κἀπὴλός ἐστιν νονηρίας καὶ παλιγκάπλος καὶ μεταβολεύς... τί τοῦτον ὦ μάται ἀκονθῶς; 3) μτφ. ὀξύνω, ἢ ἐξασκῶ: Τραγ. Ἀδελφ.423 γλῶσσας ἠκονημένους» πρβλ. Ξεν.Οικ.2,13 ἀκονθῶν φῶς φυτῶν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῷ... πολεῖν, Φιλῶν.Δικ.7,28 τὴν διάνοιαν ἐπιμελῶς ἠκονθῆναι.

ἀκόμετρον ἰδί νεώτ. εἰδικὸν ὄργανον πρὸς ἀκριβοῦς μέτρησης τῆς οὐχίτης τῆς ἀκῆς.

ἀκόος -άν ἀκουστικός: Πλάτ.Κωμ.226.

ἀκοπα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κόπου: ἀκοπα ἔκαμπε πὰ λεπτὰ 2) διαρκῶς, συνεχῶς συνθεῖσθαι. ἀ-διάκοπα 3) ἄνευ κοπῆς, συνεχῆσθαι. ἀκαπτα.

ἀκοπάνιστος -η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ κοπῆς ἐκὼν ἐν ἡδυν εἰς κόπον καταστρεβῆς: ἀκοπάνιστος πιπέρη, ἄλαψ 2) ὁ μὴ κτυπῆματι διὰ κοπῆς ἐκὼν λαδῶν: ἐλῆς ἀκοπάνιστες ἄλλως ἀτάκιστες, μαλλιά -, ροῦχα ἀκοπάνιστο 3) ἐπὶ τινων δημητριακῶν, μήκω ὀλκωσθέντων: ἀκοπάνιστα ἀγριοκόκκια, ἀκοπάνιστη φακὴ 4) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ δεχθεὶς κτύπημα κοπῆς, ἴδια εἰς τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν 5) μτφ. ὁ μὴ ἐπιτηγθεὶς, ὁ μὴ ἐλεγχθεὶς, «παῦ δὲν τοῦ τὰ ἀκοπάνισαν»: δὲν τὸν ἀφῆσα ἀκοπάνιστο 6) εἰδ. ὁ μὴ ὑποστὰς εἰδικὸν ἐκτονωμὸν, ὑπὸ ἐμπειρικῶν ἐκτελουμένων, ἐπὶ ζῶων κ. πτηνῶν 7) ἐν αἰσχροῖς σημ.: οὐτε κορίσι ἀφίλητα οὐτε γριά ἀκοπάνιστη.

ἀκοπητή μτγν. ἄνευ κόπου.

ἀκοπία ἡ] μτγν. ἡ ἀποφυγὴ κόπου: Κικέρ.Ἐπιστ.16,18 valeatque postalat λέφειν, ἀκόπιαν, περιπατοῦν σύμμετρον.

ἀκοπίαριστος -η-ο δημ. ἰταλ.1 ἐπὶ ἐγγράφου, οὗ δὲν ἐγένετο διὰ τοῦ εἰδικοῦ μηχανήματος τῆς κόπας, ἀντίγραφον || γεν. ὁ μὴ ἀντίγραφεὶς.

ἀκόπιστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κόπου.

ἀκόπιστος -η-ο δημ. ἀκόπιστος βλ. λ.

ἀκόπιστος -ον κ. νεώτ., δημ. κ. ἀκόπιστος ὁ μὴ προξενῶν κόπον: Ἀριστ.Λ.δσ.391 Α.12 ἰδ. γ. ἀκόπιστος) ἀκόπιστος ὁδός 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταβλλόμενος ὑπὸ κόπου, ἀκαταπόνητος, ἀκούραστος: Ἐρυ.Τρισημ. παρὰ Σταβ.1,43,44 ἀκόπιστος φῶς ἡλίου, ἀκόπιστος ἀπασχόλησις 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ κόπου κερδανόμενος: λεπτὰ ἀκόπιστα ἢ ἀκόπιστα.

ἀκοπιάστω ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ κόπου, ἀκόπιστος: σχολ.Σοφ.Α1.852.

ἀκοπιάστος -ον ἀκοπιάστος, ἀκάματος: Στωϊκ. ἀπ.1,125 ἀκοπιάστος πρᾶνός, Πάν.

ἀκοπιάτως ἐπίρρ. μτγν. ἄνευ κόπου: Φιλῶδ., Πλ.Σοφ.Σολωμ.16,20 ἀκοπιάτως πέμψην.

ἀκοπας (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς κόπῳσιν ὑποκείμενος, ὁ ἀκάματος: Πλάτ.Νόμ.789 D ἀκοπας κατακινεῖσθαι 2) ἐνεργ. ὁ μὴ κόπῳσιν ἐπιφέρων, ὁ μὴ κοπιαστικός: Πλάτ.Τιμ.89 Α ἀκοπας ὁχητής, Ἀριστ.Λ.Μ.689 Β.17 τοὺς τετραπασιν ἀκοπον τὸ ἐστάναι, νεώτ. ἀκοπας ἐργασία || ὁ τὴν κόπῳσιν ἀπομακρύνων: Ἰνπ. Ἀφορ.2,48, Πλάτ.Φαῖδρ.227 Α κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους φησὶ γὰρ ἀκοπώτερος εἶναι τὼν ἐν τοῖς δρόμοις || τὸ οὐδ. ἀκοπον φέρμακον, ἀνακομφίζον ἀπὸ τῶν κόπων, τωνωτικόν: Διοσκ.1,1, Γαλ.13,1005 || τὸ θηλ. ἀκοπας ὡς οὐς. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: 3) ὁ μὴ ὑπὸ σκώληκος κοπτόμενος, μὴ σκωληκώδρωτος: Ἀριστ.Π.ρ.909 Α 19 ἐν τῷ Πόντῳ ὁ στίχος ἐθελεῖ ἐν τῷ φύκῳ, πολλὰ ἔτη γίνεται ἀκοπος || ὁ μὴ σπτόδρωτος: Θεόφρ.Φ1.4,4,7 κἂν εἰς ἱμάτια τεθῇ τὸ μήλον ἀκοπα διατηρεῖ 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ θερσιθεὶς, μὴ τρυγηθεὶς, μὴ ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ μίσχου ἢ τοῦ στελέχους ἢ τοῦ κορυμοῦ ἀποκοπεί, ἐπὶ καρπῶν, κλάδων, δένδρων κττ.: Πάν. ἀκοπας χέρτος, ἀπομεινὼν ἀκοπα τὰ σπᾶμας, ἀκοπα κλαρίδ-, ἀκοπας λόγγος, ἀκοπα φρούτα || κ. ὅν εἶναι πρόδρομον ἢ ἀθέμιτον νὰ κόψῃ τις: εἰν' ἀκοπα ἀκόμη τὰ μήλα, ἀκοπα λουλούδι 5) ἐπὶ προγμ. γεν. τὸ μήλον κοπῆν: ἀκοπα σπινθία || κ. τὸ μὴ δυναμεινὸν νὰ κοπῇ ἢ τὸ λίαν δυσχερῶς κοπτόμενον: ἀκοπο εἶναι τοῦτο τὸ κοῦτσουρο || ἐπὶ ὑφασμάτων, τὸ μὴ εἰς τεμάχια κοπῆν, διὰ νὰ συρραφῇ εἰς φόρεμα || ἐπὶ σπηναῶν, ὁ μὴ ἐλεασθεὶς: ἀκοπο σπᾶρι || κ. μτφ. ὁ μὴ διὰ δειλεαστικῶν λόγων ἢ τεχνασμάτων παρασυρθεὶς εἰς τι, ὁ μὴ ἐξαπατηθεὶς: ἀκοπο δὲν ἀφίνων κανένα εἰ χαρτοπῆχτες 6) δημ. κ. ἐνεργ. ἐπὶ τεμνόντων ὀργάνων, τὸ μὴ κόπον, τὸ μὴ ἔχον ὀξεῖαν κοπῆν: ἀκοπα μαχαίρη.

ἀκόπριστος (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ., δημ. κ. ἀκόπριστος, -ιγος ὁ μὴ διὰ κόπρου λιπαρθεὶς: Θεόφρ. ΦΑΙτ.4,12,3 ἀκόπριστα φυτὰ ἀνθῆ, κοπριζόμενα, —ἀκόπριστα χωράφι. Ἐπίρρ. ἀκόπριστα.

ἀκοπρῶς -ον κ. μτγν. ὁ λίγην κόπον παράγων: Ἰνπ.Διαίτ.62 ἀκοπρῶς ἐστὶ φύσει τὸ ὕδωρ || ὁ δυσχερῶς ἀποδεύων 2) ἀκόπριστος βλ. λ.: Θεόφρ. Φ1.8,77 ἀκοπρα φυτὰ, αὐτ.Φ1.8,6,4 ἀκοπρα χωρία.

ἀκοπρῶδης -ους -ες ὁ μὴ κοπρῶδης, ὁ ὀλίγου περιττώματα παράγων: Ἰνπ.Διαίτ.57 ἀκοπρῶδιστα, πρὸ τῶν φθόν μελίκρητον τοῦ ὕμφο.

ἀκοπρῶς -ον νεώτ., δημ. ἀκοπρῶς ὁ μὴ κοπτόμενος ἢ μὴ κοπείας, ἀκοπας βλ. λ.: || κ. ὁ μὴ δυναμεινὸς νὰ κοπῇ || κ. ὁ δυσχερῶς κοπτόμενος.

ἀκόπως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀκοπα ἀκαμάτως, ἀκούραστος: Ἰνπ.Δι.3,70 ἀκόπως διαπονεῖν 2) νεώτ. κ. δημ. ἄνευ κόπου, κοπῳσεως:

ἐνίκησαν ἀκόπως εἰς τὸν ἀγῶνα 3) κατὰ τρόπον ἀκοπον βλ. λ. 3): Θεόφρ.ΦΑΙτ.4,16,2 ἀκόπως ἔχειν.

ἀκοπητή ἐπίρρ. βασας. Ἀν. «ἄνευ κόπου».

ἀκοράζεσθαι Ἥσ. «ἀμροδοῦσθαι» (πιθάν. ἀκοράζεσθαι).

ἀκορεῖας Ἥσ. «βλαβερός, ἀνωφελής».

ἀκορθέ(λ)ιαστος -η-ο δημ. ἐπὶ ἐνδυσμάτων, εἰς τὸ ἀκρον ἢ τὴν παρυφὴν τῶν ὁρίων δὲν ἔχει περιρραφὴν σπειράδιαν, ταινία, κορδέλα 2) ἐπὶ ἐκτάσεων γῆς, ἐπὶ ὁδῶν κττ. ὁ μὴ διὰ μέτρου, διὰ κορδέλας βλ. λ. μετρηθεὶς.

ἀκόρβιστος -η-ο δημ. κ. ἀκούρβιστος βλ. λ. ἐπὶ

σιν, οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ ἀκολασίον [τὸ Σύμπαν] γ

2) ὀπερβολικὴ χρῆσις, ἀκράτεια : Εὐρ.ΙΑ.317 τίς ποτ' ἐν πύλαις θέρυδος καὶ λόγων ἀκοσμία· 3) κ. νεώτ. ἐν ἠθικῇ σημασίᾳ, ἡ ἀνρεπεία, ἡ ἀσχημοσύνη, ἡ παρεκτροπὴ : Πλάτ.Συμπ.188 Β, Φιλόδ.Όμ.340 ἀκόσμι. τοῦ πλήθους· 4) νεώτ. φίλος, ἡ ὑπὸ νεωτέρων (Φίχτα, Εγγέλου κ.ά.) δοθεῖσα ὀνομασία εἰς τὸ φιλοσοφικὸν δόγμα, καθ' ὃ πραγματικὸς κόσμος δὲν ὑπάρχει καθ' ἑαυτὸν, μὲν δὲ τὸ πνεῦμα ἐπικρατεῖ ἐν παντί, ὥστε ὁ,τι ὀνομαζόμενον ὀλην εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον ἀποκρυπτάλλωσις τοῦ πνεύματος ἢ ἀπουσία τούτου (akosmismos).

ἀκόσμιος-ον ἀκόσμησις βλλ. : σχόλ.Νικ.ΆΛ.175. **ἀκόσμιος-ον** κ. νεώτ. ὁ μὴ κόσμιος, ὁ ἀνρεπής || ὁ αὐθάδης : Άλ.Β.213 ἔπεα φρεσὶν ὄντιν ἀκόσμητ' πολλὰ τε ὄδη· 2) ὁ ἀνευ κόσμου, ἀνευ τάξεως, ὁ ἀτακτος, ὁ ἐν συγχύσει : Αἰσχ. Πέρσ.470 ἴνα' ἀκόσμη' εὖν φυγῇ, Πλούτ.Μάρ.20 ἀκόσμον τινα καὶ παραγῶδη νυκτομαχίαν προσδεχόμενον· 3) ΑΠ7,561 κόσμος ἀκόσμος (κόσμος, ὅστις δὲν ἔχει τὴν προσήκουσαν εὐρυθμίαν=κόσμον) ἢ κατὰ δ. ἔρμ. ὁλέθριος, ἡρημωμένος· 4) ἀνάρμοστος, ἐπὶ κοσμημάτων : αὐτ.9,323. **ἀκόσμιος-έω** κ. νεώτ. πρότιμος ἀκόσμως, ἀνρεπῶς, παρεκτρέπομαι : ΑΒ «ἀκόσμεϊν» τὸ μὴ δὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκόλασταίνειν· :Σοφ. Φιλ.387 οἱ δ' ἀκόσμιον ἔσθ' βροτῶν... γίνονται κακοί, Διμ.729,27 δικαστήρια πληροῦτε καὶ καταγινώσκετε δεσμὸν τῶν ἀκόσμουτων || ἔξαμαρτίνω : Πλάτ.Νόμ.764 Β ἀκόσμῳ περὶ τι· 2) ἐν ἠθικῇ σημ. εἰμαι ἀκόλαστος.

ἀκόσμιος ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀνευ κοσμιότητος, ἀτάκτις, ἀπειθαῖς : Αἰσχ.Πέρσ.374 οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθαρχῶ φρενὶ δειπνον· (<') ἐπαρσόντο· || κ. ἐν ἠθικῇ σημ. παρὰ τὸ πρῆπον, παρανόμος : Ἐρατοστ.Κατ.7 ἀκόσμως αὐτὴν ἐδίστατο | ὁ Ὁρίων τὴν Ἀρτεμιν|.

ἀκοστέρισμα (τοῦ δημ. |ιταλ.) ἐπὶ πλοίων, λέμβων κττ., ἡ παραβολή, τὸ πλεῦρισμα εἰς παραλίαν, τὴν ἀποβάθραν ἢ εἰς πλοῖον· συγγ. διπλάρωμα.

ἀκοστέριστος-η-ο δημ. |ιταλ.) ὁ μὴ τιμολογηθεὶς, ἐπὶ ἐμπορευμάτων· 2) ἐπὶ πλοίων, λέμβων κττ., ὁ μὴ πλευρίσας εἰς τὴν ἀποβάθραν, εἰς τὴν ἀκτὴν ἢ εἰς πλοῖον. Ἐπίρρ. -α.

ἀκοστέρις δημ. |ιταλ.) ἐπὶ πλοίων, λέμβων κττ., παραβάλλω, πλευρίζω εἰς ἀκτὴν, ἀποβάθραν ἢ ἑτερον πλοῖον ἄλλως κοστέρις· συγγ. διπλάρωω.

ἀκοστή (ἡ) Ἥα. «κρήθι παρὰ Κυπρίοις» : Νικ. Άλ.106 πολλὰκι δ' ἐνδράφειας ἐν ὀπταλέσιν ἀκοσταίς.

ἀκούσσις-ως (ἡ) μον. νομή. **ἀκούσιλα** Ἥα. «ἐλάχιστα».

ἀκοστέ-άω ἢ -έω μόνον ἐν μτχ. ἀορ. : Άλ.Ζ.560 ἴππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ | φαγὼν ἄφθονον κρήνην· | Ἥα. «κρήθισας, ἀδηφάγος».

ἀκοτος-ον ὁ μὴ τὴν ὀργὴν τοῦ διατηρῶν, ἀνρησίκας, πρῶς Ἥα. «ἀκοτον» ἀόρητον· : Πίνδ. Παιάν.1,3 ἀκοτον νόημα.

ἀκοτάριστος-η-ο δημ. |ιταλ.) μὴ κοταρῖο μένος, μὴ καμμένος, μὴ ἐξερτημένος ἢ τις· || μὴ δυνάμενος νὰ κοτάρῃ βλ. λ.· || ναυτ. ἐπὶ τροχίλων καὶ συακεύων, ὅτινα δὲν εἶναι ἐξημμένα ἢ ἡγκυριωμένα, ἀν καὶ κατασκευὴ πρὸς τοῦτε προορίζονται· ἀκοτάριστος μακαρίος, παλαιο ἀκοτάριστο. Ἐπίρρ. ἀκοτάριστα.

ἀκουσμοπέλωτος-η-ο δημ. ἀκουσμοπέλωτος βλ. λ.

ἀκουσλήθονος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀνευ κοτυλήθονος βλ. λ.

ἀκουτολόφος (τοῦ) νεώτ. ζωολ. ὄντομασι ζῶων τινῶν, στερουμένων μυζητικῶν ὀργάνων.

ἀκούζομαι ἀκούω, ἀκρωμαί, ἐνωτίζομαι :

Όδ.17 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκούζωνται αἰοδοῦ· || κ. λατρ. ποιούμεαι ἀκροαστικῇ εξέτασιν : Ἱππ.Νοῦσ.2,61 ἀκ- πρὸς τὰ πλεῦρά· 2) συνεκδ. εἰμαι προσεκλημένος εἰς ἐστίασιν : Άλ.Δ.343 δαιτός ἀκούαζέσθον ἔμετο.

ἀκουαρέλα (ἡ) ἢ ἀκουαρέλλα δημ. |ιταλ.) ἡ διὰ χρωμάτων, ἐν ὕδατι διαλυομένων ζωγραφία· ἄλλως λεγόμενη ὕδατογραφία· 2) ζωγραφικὸς πίναξ, γενόμενος διὰ χρωμάτων, ἐν ὕδατι διαλυομένων· || χρώματα ἀκουαρέλας χρώματα ζωγραφικῆς, ἐν ὕδατι διαλυόμενα.

ἀκουαρελλιστας (οἱ) κ. ἀκουαρελλιστας δημ. |ιταλ.) ζωγράφος διὰ χρωμάτων ἀκουαρέλας βλλ. ἐργαζόμενος ἄλλως λεγόμενος ὕδατογράφος.

ἀκουάριον (ν) (τοῦ) |λατ.) νεώτ. κ. δημ. δεξαμενὴ ἢ δοχεῖον ἢ κτήριον. ἐν μέρει ἀνδρόφρακτον, ἐν τῷ ὀσπίῳ ἐντὸς ὕδατος διατηροῦνται ὑδροβία ζῶα |ιθες κτλ.) τῶν θαλασσίων ἢ τῶν γλυκύν ὕδατων, χρησιμεῖον ἰδίᾳ πρὸς μελέτην τοῦ βίου τῶν ὑδροβίων αὐτῶν ὅλως λεγ. ἐνυδρεῖον.

ἀκουβάλητα ἔπιρρ. δημ. ἀνευ μετακομίσσεως, ἀνευ μεταφοράς, χωρὶς κουβάλητα.

ἀκουβάλητος-η-ο δημ. ὁ μὴ μετακομισθεὶς, μὴ μεταφερθεὶς, ἀμετακίνητος· ἀκουβάλητα ἐπιπλά, ἀκουβάλητας ἀναός· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετακομισθῇ· ἀκουβάλητα κάσας.

ἀκουβάριαστα ἔπιρρ. δημ. χωρὶς κουβάριαστος βλ. λ.

ἀκουβάριαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ εἰς κουβάρη, εἰς ἀναβίδα περιελκνόμενος, ὁ μὴ συναπειρωθεὶς ἢ μὴ συναπειρωμένος : ἀκουβάριαστη κλωστή· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ περιελχθῇ εἰς ἀναβίδα : τὸ σκληρὸ σύρμα εἶναι ἀκουβάριαστο· 2) μτφ. ἐπὶ ἐνοιῶν κ. φράσεων, ὁ μὴ ἐν λογικῇ ἀλληλουχίᾳ· 3) ἐπὶ πραγμ. ὁ μὴ μετ' ἄλλων ἐν τυχαίῳ σωρῷ |κουβαριασά| τεθεῖς.

ἀκούδιτον (τοῦ) ἢ ἀκούδιτον μων. |λατ.) ὁ ἀνάλκντρον, ἐπὶ τοῦ ὀπλοῦ ἡκμόδιζον, ἀκουμποῦσαν, ἀνεκλινοντο ἐπὶ τῆς μᾶς πλευρᾶς κατὰ τὴν ἐστίασιν· Ἐπιπλον παρὰ Ρωμαίους καὶ Βυζαντινοὺς.

ἀκούη ἐπ. ἀντὶ ὀκοῦ βλ. λ.

ἀκουίλαρι (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογεν. τῶν βυθελαιοειδῶν φυτῶ Ἰθαγενὴ ἐν Ἱνδομαλαίσι καὶ Κίνα, ὧν ἐν εἶδος ἔχει ἔυλον, περικλείαν ὀθῶνον ρητῆνον καὶ χρῆσιμον ἐν Ἱνδίᾳ ὡς φάρμακον καὶ ὡς ἀρωματικόν (aquilaria Lam.)

ἀκουίλαγία ἢ κοινὴ νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν βατραχοειδῶν, πολυτέρας, φυόμενον ἐντὸς ὁσάων, πολλαπλασιαζόμενον διὰ σπερμάτων καὶ καλλιεργούμενον εἰς τοὺς διάσους διὰ τὰ ὄρατα διπλὰ ἄνθη τοῦ διαφόρων ἀποχρώσεων· ἔχει ναρκωτικὰς καὶ καυστικὰς ἰδιότητας, τὸ δὲ ἀφέψημα τῶν νεφῶν φύλλων του εἶναι χρῆσιμον ὡς παρασποκτικόν, ἰδίᾳ κατὰ τῆς φάρμακα καὶ τοῦ κνύου (κασιδίας)· δημ. κολομπίνα |aquilegia vulgaris|.

ἀκουίλιος νόμος νόμος τοῦ ρωμ. δικ. διὰ δημοφιλίας τεθεῖς ὑπὸ τοῦ δημάρχου Ἀκουίλιου, ἀναγνωρίζων δικαίωμα ἀποζημιώσεως παντός ὕφισταμένου ἑληνῶν ἐκ τῆς καταστροφῆς ἢ βλάβης ἢ ἀπωλείας ἰδιοῦ τοῦ πράγματος· ἀδιαφόρως εἰς μεταξὺ τοῦ ὑποστάντος τὴν ζημίαν καὶ τοῦ προξενήσαντος ταύτην προδρηρήχεν ἐνοχικὴ σχέση.

ἀκουίλιντης (οἱ) νεώτ. πολεμικὸν ἀέριον ὀλοῖας συστάσας μετὸν βινσεντίν βλ. λ. |aquilite|.

ἀκουκούλληστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ῥα σχηματίζας κουκούλι, μὴ ῥα ἐμφανίσας βουβύκιον, νεκύβαλον, ηηνίον, εἰδικῶς ἐπὶ μεταξοκώλῃκος.

ἀκουκούλωτος-η-ο κ. ἀκουκκούλωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ κουκούλω βλ. λ. κεκαλλυμένην τὴν κεφαλὴν ἔχων· || γεν. ὁ μὴ τὴν κεφαλὴν διὰ καλύμματος προφυλλότων, ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ φύχους : βγαί-

ναι καὶ τῇ νύχτᾳ ἀκουκούλωτη· || συνεκδ. κ. ὁ μὴ βαρύτερα ἐπενδύματα ἢ κλινσοκεπτάσματα χρησιμοποιοῦν ἐν ὥρᾳ φύχους· κοιμᾶται καὶ τὸ χειμῶνα ἀκουκούλωτος· 2) μτφ. ὁ μὴ διὰ συνδέουσα πρὸς ἰσχυρὸν πρᾶσιμον ἐπιδ. ἐπὶ τῶν ἢ μὴ ὑπαυδρευθεῖσα· ἀκουκούλωτη ἀπόκρινε. ἀκουλούμιαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς κουλούμιασμα βλ. λ.

ἀκουλούμιαστος-η-ο δημ. κ. -ατος ὁ μὴ συναχθεὶς εἰς σωρόν, μὴ σασσωρευθεὶς εἰς κουλούμι· ἀκουλούμιαστη εἶν' ἢ σταφιδα στὸ ὅλων· || κ. ὅν εἶναι πρῶτον ἢ ἀδύνατον νὰ σασσωρευθῇ τις· 2) ἐπὶ ἀμπελώνων, ὁ μὴ σκαφεὶς εἰς κουλούμια βλ. λ.

ἀκουλούριαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς κουλούριασμα βλ. λ.

ἀκουλούριαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ συνεσπειρωμένος, μὴ συνεστραμμένος ἐλικοειδῶς· ἀκουλούριαστο σχοινί· φιδὶ ἀκουλούριαστο· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συσπειρωθῇ, νὰ λῶθῃ σχῆμα ἐπαλλήλων δακτυλίων.

ἀκούμδωτος(-η)-ο(ν) δημ. κ. ἀκούμδωτος-η-ο συνηθέστ. ἀκούμωτος βλ. λ.

ἀκουμπέριαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ συνάφας κουμπάρια βλ. λ.

ἀκούμνημα(τὰ) δημ. κ. ἀκούμνημα κ. ἀκούμνημα κ. ἀκούμνημα τὸ ἐρειδεσθαι ἐπὶ τινος ἢ ἐπιστηρίζειν τι· ἢ σκεπῇ εἰς ἀκούμνημα στὸ διπλανὸ ἀπ' αὐτοῦ· || κ. μτφ. γυνμ. ὁ ποῦ 'χει πλοῦστο γέγοντα ἔχει σ' ἀνάγκη ἀκούμνημα· 2) τὸ ἀποθέτειν τι εἰς τι, τὸ ὑποστηρίγμα, τὸ στήλωμα, ἢ τοποθετήσις· ἐθαλε πλάγια ἐνα σιδερένιο δοκὸ γι' ἀκούμνημα· τοῦ σπιτιοῦ, ἔχω τὸ τραπέζι ἀκὶ διπλα στὸ γράφειο γι' ἀκούμνημα τὸν βιβλίον· 3) ὁ τόπος ἃ τὸ ἐμπλόν, ἐφ' οὗ ἀποτίθεται τι ἢ ὕψ' οὗ ὑποστηρίζεται τι, συνηθέστ. ἀκουμπιστήρι· || κ. μτφ. ὁ γιὰς τοῦ εἶναι τὸ ἀκούμνημα τὸν γηραιὸν τὸν, συνηθέστ. ἀκουμπιστήρι· 4) συνεκδ. εἶδ. τὸ ἀποθετὸν ὡς ἐνέχυρον· || κ. ἢ ἐνεχυρίασις· οὐ τί ἀνάγκη ἔχεις· σοὺ βρίσκονται ἕνα σωρὸ χρυσαφικὰ γι' ἀκούμνημα σὲ ὥρα ἀνάγκης.

ἀκουμπίζω δημ. (λατ.) ἀποθέτω τι εἰς πρόσφορον θέσιν κ. γεν. ἀποθέτω τι· 2) ὑποστηρίζω τι ἐπὶ τινος, συνηθέστ. ἀκουμπίζω βλ. λ. 2).

ἀκούμνημα(τὰ) δημ. ἀκούμνημα βλ. λ.

ἀκουμπιστήρι(τὰ) δημ. τὸ δι' οὗ ἢ ἐφ' οὗ στηρίζμεθα, τὸ ἐπιστηρίγμα· || εἶδ. ράβδος, ἔχουσα εἰς τὸ ἐν ἄκρον ὀριζωνίως καρφωμένον ραβδίον, ἐν χρήσει εἰς ἐξωκκλησία, ὅπως ἐπ' αὐτῶν στηρίζονται, ἀκουμποῦν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι.

ἀκουμπιστός-η-ό δημ. ἀκουμπισμένος· ἀκουμπιστὸς στὸν τοῖχα ἐκουθεντίακι.

ἀκουμπιά-ῶ δημ. (λατ.) κλίνω, ἀποθέτω τὸ βάρος μου, στηρίζομαι ἐπὶ τινος· 2) μτθ. κ. ἀκουμπίζω στηρίζω τι ἐπ' ἄλλου· ἀκούμπισε τὸ τουφεκὶ στὴ γωνία· || προσεγγίζω μέχρις ἐπαφῆς· μὴν ἀκουμπῆς τὸ χερί σου στὴν καταστροφή, γιατί θὰ λερωθῇς· || μτφ. ἔχω τὴν προστάσαν, τὴν ὑποστηρίξιν, τὴν βοήθειαν ἄλλου· φρ. ἀκούμπισε σὲ μεγάλω τέχνη· 3) μτφ. τοποθετῶ χρήματα εἰς τράπεζαν, ἐκχειρίσαν κτ· || ἐνεχυριάζω.

ἀκούμνωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ συνεχόμενος διὰ κομβίων, προσαρμολογούμενος εἰς θηλείας, μὴ κομβόμενος· συγγ. ἔκουμνωτος, ἀθηλίκωτος· ἀκουμπλωτο σακάκι—γυλέκα.

ἀκούνητος-η-ο δημ. ὁ μὴ κίνησιν, μετακίνησιν ὑποστάνμενος ἢ μὴ ὑποστάς· 2) κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κινήθῃ, ὁ ἀμετακίνητος, ὁ ἀσάλευτος· 3) ὁ μὴ ἐν αἰώρῳ ταλαντευθεὶς· || ὁ μὴ ἐν κλινῇ νυκτισθεὶς, Ἐπίρρ. -α.

ἀκούνητος-η-ο δημ. ἀκούνητος βλ. λ. 2).

ἀκούσφωτον(τὰ) δημ. ἀκούσφωτος βλ. λ. κ. 2). **ἀκούσφωτον**(τὰ) νεῶτ. ἀκουσφωτον δρυαντον, καθίσταν τοὺς ἰχθύας ἀτάλητους διὰ τὸν ὁσάν του κρανίου, ὅταν τὸ ἔξω καὶ τὸ μέσον οὐς εἶναι διεφθαρμένα (αυδίσφωσις ἢ αυδίσφωσις). ἀκούσφα (ἢ) νεῶτ. ζωα. εἶδος ἰχθύων τῆς σικογενείας τὸν σπαριδῶν, ἀπαντάντων εἰς τὰς θαλάσσας τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

ἀκούσφασις(ἢ) δημ. τὸ νὰ μὴ κουράζεται τις, ἢ ἀδρασεῖα, ἢ ἀσικία.

ἀκούραστα ἐπίρρ. δημ. ὄνευ κοπώσεως, ἀκομῶτως.

ἀκούραστος-η-ο δημ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ ἐκδηλῶν κόρονσιν, κόπωνσιν, ὁ ἀκάματος· || κ. ὁ μετὰ προθυμίας ἀσχολούμενος εἰς τὸ ἔργον του· ἀκούραστος ἐργάτης· ὑπάλληλος, Ἐπίρρ. ἀκούραστα.

ἀκούρδιστος-η-ο δημ. κ. ἀκούρδιστος βλ. λ.

ἀκούρδιστος(-η)-ο(ν) κ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀκούρδιστος, ἐκείνος οὗ δὲν ἐκδῇ ἢ κόμη ἢ γενικῶς τὸ τρίχωμα· Στέφ. Βουλ. «ἀκούρευται Ἀκουρδίνε», ἀκούρευται πρόβατα· || μτφ. ὁ παραμελημένος, ὁ ἀνάχως προσοχῆς· δι' ἧστος, ἀκούρευται· **ἀκουρμάζομαι** ἀκουρμαίνομαι βλ. λ.

ἀκούρμαζομαι κ. -ῶμαι δημ. ἀκούρζομαι ἢ προσποδῶ νὰ ἀκουρασθῶ· || ἀκούω μετὰ προσοχῆς· || ὅτανκουσθῶ· ἀκουρμάσου τί λένε· || πείθομαι, ὑπακούω.

ἀκούρηστος-η-ο δημ. κ. -ατος, -ατος ὁ μὴ κουρησμένος, ὁ μὴ εἰς τὴν κουρίαν βλ. λ. εὐρισκόμενος ἢ μὴ τὸ σῶμα ἔχων συνεσταλμένον, ἴνα κομνηθῇ, ἐπὶ πτηνῶν, ὁἷα ὀρνίθων· ἀκούρηστος κότα· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κουρινθῇ· ὁ ἀκούρηστος εἶν' οἱ κόττες, ὅταν εἶναι πολλὸ φως κοντὰ στὸ κοτέτσι· || κ. μτφ. ὁ ἀκαθηλύκιστος.

ἀκούρως-ον (ἢ) (ἐκ τοῦ α-+κούρος) ὁ σπερούμενος τέκνου, ὁ ἄνευ ἄρρεως κληρονόμου· Ὁδ. Η' 64 ἀκούρον εὐνία· βάλ' ἀργυροτόξος Ἀνδάλων... ἐν μαγάρῳ μίαν οἴην παῖδα λιπόντα.

ἀκούρος(-η)-ο(ν) (2) | ἐκ τοῦ α-+κούρα | μτγν. κ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ μὴ κεκαρμένος, ὁ ἀκούρευτος· Ἀριστ. Σφ. 476 ὑπὴν ἄνευ ἀκουρον τρέφων, Λυκόφρ. 986, Στράβ. 10, 3, 4—δ. τραγ. ἔχω τὰ πρῶτα μου ἀκουρα καὶ τὸ τυρὸ τὸ ζῆν· 2) ὁ μήλων διὰ τῆς τελευταίας τῆς κουρδῆς λαδῶν τὸ ἐκκλ. σχῆμα, ἐπὶ μελλόντων νὰ τῶχων χειροτονίας.

ἀκούρσευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λεηλατηθεὶς ἀπὸ κουρσάρους, πειρατῶν· νηαὶ δὲν ἔμεινε ἀκούρσευτο· || γεν., ὁ μὴ κυριευθεὶς καὶ λεηλατηθεὶς ἀπὸ ἐχθρῶν ἢ ληστών· πολιτεία ἀκούρσευτη.

ἀκουσίως ἔφετ. τοῦ ἀκούω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω παρ' Ἡσ.: «ἀκουσίῳ ἀκουσιπῶς ἔχων» | ὁ γ. ἀπὶ ἀκουσιῶν· | Σοφ. ἀν. 991.

ἀκουσίαι(ἢ) ἢ ἢ ἢ ἀκουσία πράξις· Σοφ. ἀν. 776.

ἀκουσίαι ἀκουσίαι μτγν. πράττει τὸ ἀκούσιως, ἀμαρτῶν ἐξ ἄνομιᾶς· Πλάτ. Ἀρ. 15, 20 ἐξίσταται ὁ ἱερεὺς περὶ τῆς φυγῆς τῆς ἀκουσιασθείσης καὶ ἀμαρτοῦσης ἀκουσίως.

ἀκουσίβασος-ον ὁ πορὰ τοῦ θεοῦ εἰσακουσθεὶς· ΑΠθ. 249 ἀκουσίβασος φέγγος Σουῖθ. κ. τὸ εἰς θεοῦ ἀκούας ἐρχόμενος.

ἀκουσίως(-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ· Σοφ. ἀν. 745.

ἀκούσιος-ον ἀπ. συνηρ. ἐκ τοῦ ἰων. κ. ἐπικ. ἀκούσιος-ον | κ. παρὰ Λοκ. ἀκούσιος-α-ον | κ. μτγν. νεῶτ. ἀκούσιος-α-ον ὁ ἐναντιὸν τῆς θελήσεως, ὁ παρὰ τὴν θέλησιν, βεβαιομένος, ἠναγκασμένος, ἐπὶ πράξεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν· δημ. ἀθέλητος, ἀθελος· Ησ. 2, 162 καὶ τῷ αὐτῷ ἀκούσιον ἐγίνετο τὸ ποιεύμενον, Θέρον. 1343 τλήσονται... ἀκούσιτα πολλὰ βίαια, Θάουκ.

3,82,2 διὰ τὸ μὴ εἶς ἀκούσιος ἀνάγκας πίπτειν, Πλουτ.10,2 ταῦτα αὖτε ἀγίνετο ἀκούσια τῶ πλη-
θει τῶν Φωκίων || συχὰ παρ' Ἀττ. ἐπὶ ἀκου-
σίων πλημμελημάτων: Ἀντιφ.3,2 ἀκούσιος φέ-
ρον, Πλάτ.Νόμ.733D, Ἐπιγρ. τὰ μὲν ἀκούσια
ἀπλῆ τὰ δὲ ἀκούσια διπλῆ, Πλάτ. Ἀρ. 15,25 καὶ ἀρεθίσται ἐπὶ τοῖς, ὅτι ἀκούσιον
ἐστίν, Ἐκκλ.Θ Λεπ. πᾶν πλημμέλημα ἀκούσιον
τε καὶ ἀκούσιον || κ. παρὰ τοὺς νεώτ. ὡσαύτως:
ἀκούσιος φόνος, ἀκούσια τραύματα, ἀκούσια
παθήματα || νεώτ. διολ. ἀκούσια κινήσεις αἱ
ἀνταναικαστικαὶ | φυσιολογικαὶ ἢ παθολογικαί |
2) ἐπὶ προσώπων, ἀπὸ τοῦ ἀκων-άκων, ὁ πρῶ-
των τὴν παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ: Θουκ.δ,84 Νίκιας
ἀκούσιος ὁρμημένος ἀρχεῖν... παρὰ τὴν ἀπο-
τρέψαι ἐβόλετο.

ἀκουσιότης-ητος | η | τὸ ὀβελήτων, τὸ ἀκούσιον
βλ. λ. πρὸδ. Ἡσ. ἐν λ. ἀέκπτι.

ἀκουσιός-εως | η | κ. μτγν. τὸ ἀκούειν, ἡ ἀκρόα-
σις: Ἀριστ. Πυθ.426 Α' 1, Φιλὸδ. Ρητ.2,90 Σ' 2) καὶ
τὰ πληθ. ἀκούσεις=ἀκουσμάτια: Πλάτ.Ν.4,1,12.

ἀκουσίως ἐπίρρ. κ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
συνθετῶς ἀκούσιον, οὐχὶ θεληματικῶς δημ. ὀβέ-
λητα, ἀθελα: Θουκ.2,8) πολλὰ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις
(νεότης) οὐκ ἀκουσίως... ἥπτετο τοῦ πολέμου,
'Αντιφ.1,5 ἀκουσίως ἀποβάνειν' ἀντίθ. ἀκούσιως
ἀποκτείνων, Εὐρ.Τρω.1011 μένουσ' ἀκούσιως,
Θεόφρ.Χορ.15,6 οὐκ ἔχει συγγνώμην οὐτε τῷ ὁ-
πώσαντι αὐτὸν ἀκουσίως ὅτε τῷ ὄσαντι
Θουκ.3,31,1 οὐδενὶ γὰρ ἀκουσίως ἀφίχθαι
|| νεώτ. ὁμοίως: παρὰ τὴν θέλησιν: τὸν ἐλαφά
ἀκουσίως, τὸν ἐπὶ τρεῖς ἀκουσίως μου πρὸδ.
τὸ δημ. ὀβέλα μου.

ἀκουσμά-ατος | η | κ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὅ, τι
τὸ ἀκούει, τὸ ἀκρόαμα: Ξεν. Ἀγορ.2,1,31 τοῦ
δὲ πάντων ἡδίστου ἀκουσμάτος... ἀνήκοος
εἶ, αὐτ'. Ἰνν.9,4 θυμαεῖθ Ἰνν... ταρᾶται τὰ ἐξ-
απηνία καὶ δράματα καὶ ἀκούσματα καὶ πα-
θήματα, Πλουτ.Κράσ.33' 2) φήμη, εἰδησις:
Σοφ.ΟΚ 517 τὸ τοι πολὺ... χρῆμα, ἔστιν, ὁρδὸν
ἀκουσμ' ἀκούσαι, Ἰουλ.Λόγ.3,110 D' νεώτ. ἐπὶ τῷ
ἀκούσματι τοῦ θανάτου, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς
νίκης ἢ τῆς ἥττης, Δ. τραγ. ἀκουσμα βῆνκε στὰ
χωρία πῶς πλάκωσε ἡ ἀρδανιττᾶ: 3) τὰ ἀκού-
ειν, ἡ πράξις τοῦ ἀκούειν: Γαλ.9,934 δημόσιον
ἀκουσμα: 4) παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἀκού-
σματα ἡ φράσεις, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν ὁ-
ποίων ἀνεγνωρίζετο ὁ συλλαβισμὸς ἢ δι' ἐρω-
ταποκρίσεως προφέρων αὐτὰς ὡς μυστικῆς ἀνή-
κων εἰς ὃν καὶ ὁ ἀκούων μυστικὸν ὄμιλον.

ἀκουσματᾶ-γνωσία | η | νεώτ. ἱσπρ. ὁρος δη-
λῶν τὴν παθολογικὴν ἀνικανότητα τοῦ ἀναγνωρί-
ζειν τοὺς ἤχους (acousmataagnosie).

ἀκουσματικός-ή-ον μτγν. ὁ πρόθυμος νὰ ἀ-
κούῃ: 2) ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Πυθαγόρου: Ἰάμβλ.Β
Πυθαγ.18,81 ἀκουσματικοὶ ἐλέγοντο οἱ ἐν δοκι-
μασίᾳ ἀκροώμενοι τῆς διδασκαλίας μαθηταί.

ἀκουστέον-τον | η | μτγν. μικρὸν διήγημα ἢ ᾄσμα:
Λουκ. Φιλόπατρ.18 ἄλλα ἄνε δὲ τὸ θαυμάσιον ἐ-
κείνο ἀκουστέον ἔασιον.

ἀκουσμένος-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἀκοῆς γινόμενος
γνωστὸς ἐν καλῇ σμ., ὁ μέγα ὄνομα κτησάμενος
διὰ τὸ ἦθος, τὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, τῇ πολιτικῇ κτ.
ἀξίαν: ἀκουσμένος γυατρός-πολιτικός 2) ἐν
κακῇ, ἰδίᾳ δόξῃ μω σμ., ὁ περὶ οὗ πολλὰ ἀκού-
σθησαν, ὁ εἰς ἀνυπολήφισιν περιπεσών, ὁ ἥδη δυσ-
φημισθεὶς: ἀκουσμένη γυναῖκα.

ἀκουστέ ἐπίρρ. δημ. ἐξ ἀκοῆς, ἐκ φήμης:
ὅτε τὸν εἶδα ποτὲ, ἀκουστέ μου τὸν ἔγω.

ἀκουστέον (ἀκούω) πρῆσι τις νὰ ἀκούῃ, νὰ
διδῇ προσοχὴν: Εὐρ.ΙΑ 1010 τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς
ἀκουστέον γέ σου, Ξεν.Συμπλ.3,9 2) ὀφείλεται

εἰς τὴν ὑπακοήν: Σοφ.Ἠλ.340 τῶν κρατοῦντων ἐστὶ
πάντ' ἀκουστέα: 3) ἐρμηνευτέον: Σπρ.δ,9,5,
12 διπλῶς τὴν ἀκουστέον || ἐξηγητέον: Ἀρτεμ.δ.
1,3 ἀκουστέον τοὺς ἀνέκρους.

ἀκουστήριον ἰδοὶ μτγν. κ. νεώτ. πληθεὺς ἀκροω-
μένων, τὸ ἀκροατήριον: Πορφύρ.8 Πλωτ.15'
2) αἰθουσα, ἐν ᾗ γίνεται ἀκρόασις μαθημάτων,
λόγων κτ.: Θεμίστ.Λόγ.2,26 C' 3) νεώτ. σπαν.
χρ. τὸ ἀκουστικὸν βλ. λ. τοῦ τηλεφώνου.

ἀκουστής | η | μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀκούων, ὁ προα-
έχων: Μέν.988, Διον. Ἀλ.Δημ.45 τῶν ἄλλο-
τρίων κακὸς ἀκουστής, Πλάτ.Σοφ.Σαλωμ.1,6 ὁ
ἀκουστής τῆς φωνῆς: 2) ὁ ἀκροώμενός πινος, ὁ
μαθητὴς: Φιλὸδ.Ρητ.1,955.

ἀκουστική | η | νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐς. βλ. ὁ
κουστικός 7).

ἀκουστικός-ή-ος | η | κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προθύ-
μως καὶ εὐχαρίστως ἀκούων: Ἀριστ.Ἠ Νικ.1103
Α3 ἀκουστικός τοῦ πατρός, Ἀρρ.Ἐπικτ.31,13'
2) τὸ οὐδ.-όν ὡς οὐς ἡ δεξιότης τοῦ ἀκούειν,
ἡ αἰσθησις τῆς ἀκοῆς: Ἀριστ.Π.Ψυχ.426 Α' 7'

3) ὁ ἀνῆκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἰσθησιν
τῆς ἀκοῆς: Ἐνικ.Ἐπιστ.1,13 Ω ἀκουστικὸν πά-
θος Πλουτ.2,37 F αἰσθησις ἀκουστική, Γαλ.10,455
πόρος ἀκουστικός | τὰ στόμιον τοῦ ὠτός, δι' οὗ
διέρχονται τὰ ἡχητικά κύματα || νεώτ. ἀκου-
στικὸν νεύριον | ἡ ἀγδὴ ἀγεφρολικὴ συζύγλι,
ἀποτελομένη ἐκ δύο οὐκ μοιρῶν, τῆς προσθίας καὶ
τῆς ὀπισθίας, ἀπέναντι ἀμφοτέρω, ἐξ ἧδὼν συγ-
κείμενα, εἰσδύουσι εἰς τὸν προμήκη μυελόν ||

ἀκουστικά ὁσάτριά | τρία ὁσάτριά, κατα-
σκευαζομένη ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ μέσου ὠτός ἡ τοῦ
ὠτικού τυμπάνου καὶ ἀποτελοῦντα μικρὸν ὄλυ-
σιν, ἡ σφύρα, ὁ ἄκμων καὶ ὁ ἀναβολεὺς |

4) ἀκουστικὸς βλ. λ.: Γαλ.1,9' 5) ἀκουστός
βλ. λ.: σχολ.Εὐρ.Ὀρ.1281' 6) νεώτ. ὁ διὰ μέσου
ἢ τῆ βοήθειᾳ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀκοή: ἀκουσ-
τικός (ὄργανον, χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν
κωφῶν) 7) νεώτ. κ. δημ. τὰ θηλ.-ή ὡς οὐς. τὸ
μέρος τῆς φυσικῆς ἐπίστασης, τὸ πραγματευό-
μενον περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς διαδόσεως τοῦ
ἤχου || νεώτ. κ. δημ. ἀκουστικὴ χώρα (ἡ τοῦ
θεάτρου, αἰθούσης συναυλίας, ἐκκλησίας κτλ.) ἡ
ἰδιότης, καδ' ἣν ἡ ἀπαγγελία, τὰ ᾄσμα, ἡ μου-
σικὴ ἐκτελέσκει, εἰς οἵονδήποτε σημείον τοῦ χώρου
παραγομένη, ἀκούεται εὐκρινῶς ἀπὸ οἰασθῆποτε
ἄλλης θέσεως ἐν αὐτῷ: 8) νεώτ. κ. δημ. τὸ
οὐδ.-όν ὡς οὐς. εἶναι ἰδίᾳ τὰ ὄργανον τοῦ
τηλεφωνικῶς μηχανήματος δι' οὗ ἀκούονται οἱ
τηλεφωνικῶς μεταδιδασκόμενοι ἤχοι.

ἀκουστικότης-ητος | η | νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
ἀκουστικοῦ, τοῦ εἰς τὴν ἀκοὴν ἀναφερομένου
|| ἀκουστικότης χώρου ἡ ἰκανότης χώρου πινός,
ὅπως ἤχος, παραγόμενος ἐν τινι θέσει αὐτοῦ, κα-
θίσταται εὐκρινῶς ἀκουστός ἐξ ὧν τῶν λοιπῶν
σημείων τῶν χώρου τούτου: 2) ἀκουστικότης
σημάτων ἐν τῷ ἀσυρμάτῳ τηλεγράφῳ ὁ λόγος
μεταξὺ τῆς ἐντάσεως τοῦ ρεύματος, τοῦ προκα-
λοῦντος τὰ σήματα εἰς τὰ ἀκουστικά τοῦ δέ-
κτου, πρὸς τὴν ἐντασιν τοῦ ρεύματος, τοῦ προ-
καλοῦντος μόνος αἰσθητὰ σήματα.

ἀκουστικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ὅστε νὰ γίνεται ἀκουστός: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,355 ὁ
ἀκουστικός κινεῖσθαι 2) δι' εὐχαρίστου ἀκρόα-
σεως, κατὰ τρόπον ἀκουστικὸν βλ. λ.: Φιλὸδ.
Μουσ.107,83 ἀκουστικός τέρεσθαι 3) νεώτ.
ἀπὸ ἀπόφθεως ἀκουστικῆς βλ. λ. ἀκουστικός 7) ἡ
διὰ τάξιν τῶν καθισμάτων εἰς τὸ θέατρον
ἀκουστικός εἶναι ἐλαττωματικὴ.

ἀκουστικός ἱσπρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ὅστε νὰ γίνεται ἀκουστός: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,355 ὁ
ἀκουστικός κινεῖσθαι 2) δι' εὐχαρίστου ἀκρόα-
σεως, κατὰ τρόπον ἀκουστικὸν βλ. λ.: Φιλὸδ.
Μουσ.107,83 ἀκουστικός τέρεσθαι 3) νεώτ.
ἀπὸ ἀπόφθεως ἀκουστικῆς βλ. λ. ἀκουστικός 7) ἡ
διὰ τάξιν τῶν καθισμάτων εἰς τὸ θέατρον
ἀκουστικός εἶναι ἐλαττωματικὴ.

ἀκουστικός ἱσπρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ὅστε νὰ γίνεται ἀκουστός: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,355 ὁ
ἀκουστικός κινεῖσθαι 2) δι' εὐχαρίστου ἀκρόα-
σεως, κατὰ τρόπον ἀκουστικὸν βλ. λ.: Φιλὸδ.
Μουσ.107,83 ἀκουστικός τέρεσθαι 3) νεώτ.
ἀπὸ ἀπόφθεως ἀκουστικῆς βλ. λ. ἀκουστικός 7) ἡ
διὰ τάξιν τῶν καθισμάτων εἰς τὸ θέατρον
ἀκουστικός εἶναι ἐλαττωματικὴ.

ἀκουστικός ἱσπρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ὅστε νὰ γίνεται ἀκουστός: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,355 ὁ
ἀκουστικός κινεῖσθαι 2) δι' εὐχαρίστου ἀκρόα-
σεως, κατὰ τρόπον ἀκουστικὸν βλ. λ.: Φιλὸδ.
Μουσ.107,83 ἀκουστικός τέρεσθαι 3) νεώτ.
ἀπὸ ἀπόφθεως ἀκουστικῆς βλ. λ. ἀκουστικός 7) ἡ
διὰ τάξιν τῶν καθισμάτων εἰς τὸ θέατρον
ἀκουστικός εἶναι ἐλαττωματικὴ.

ἀκουστικός ἱσπρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ὅστε νὰ γίνεται ἀκουστός: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,355 ὁ
ἀκουστικός κινεῖσθαι 2) δι' εὐχαρίστου ἀκρόα-
σεως, κατὰ τρόπον ἀκουστικὸν βλ. λ.: Φιλὸδ.
Μουσ.107,83 ἀκουστικός τέρεσθαι 3) νεώτ.
ἀπὸ ἀπόφθεως ἀκουστικῆς βλ. λ. ἀκουστικός 7) ἡ
διὰ τάξιν τῶν καθισμάτων εἰς τὸ θέατρον
ἀκουστικός εἶναι ἐλαττωματικὴ.

ἀκουστικός ἱσπρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ὅστε νὰ γίνεται ἀκουστός: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,355 ὁ
ἀκουστικός κινεῖσθαι 2) δι' εὐχαρίστου ἀκρόα-
σεως, κατὰ τρόπον ἀκουστικὸν βλ. λ.: Φιλὸδ.
Μουσ.107,83 ἀκουστικός τέρεσθαι 3) νεώτ.
ἀπὸ ἀπόφθεως ἀκουστικῆς βλ. λ. ἀκουστικός 7) ἡ
διὰ τάξιν τῶν καθισμάτων εἰς τὸ θέατρον
ἀκουστικός εἶναι ἐλαττωματικὴ.

Ἐρμ.512 συρλγδων ἐνοπήν ποιήσατο πλῶδ' ἀκουστών, Πλάτ.Τιμ.33 C' || ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ θεατὸς· Ἰσοκρ.2,49 μῦθους μὴ μόνον ἀκουστούς, ἀλλὰ καὶ θεατούς γενέσθαι· 2) μετ' ἀροήσεως δ,τι δὲν πρέπει νὰ ἀκουσθῇ· Σοφ.ΟΤ1312 κακόν, οὐδ' ἀκουστών οὐδ' ἀποφύμιον· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων καλὴν φήμην, ὁ διάσημος, ὁ ἔακουστός, ὁ φημισμένος, ἀκουστότης-ητος [η] νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ ἤχου, ὥστε νὰ διεγείρῃ τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς, ἀκουσίτω μὴν. κόμην πνὴ νὰ ἀκούσῃ· ΠΔ Ψαλμ. 50(51),8 ἀκουσίως με ἀγαλλίσαν καὶ εὐφροσύνην, ἀκούτραφας [οἱ] δημ. τὸ ὅπως ἐν μέρος τοῦ κρανίου, τὸ ἴδιον ἄλλως κούτραφας, ἀκουτοσυμπόλευτος-η-ο δημ. ἐκεῖνος, οὗ δὲν ἐσχολάσαν, δὲν ἐκακολόγησαν τὴν ἰδιωτικὴν του ἰδία ζωὴν, τὴν ἐμφάνισιν, τοὺς τρόπους κττ.· μὴ ὧρα καυθεντιάξουν καὶ δὲν ἀφῆκαν καρτοὶ ἀκουτοσυμπόλευτο· || κ. δὲν εἶναι δυνατόν ἢ πρέπει οὕτω πως νὰ κακολογήσῃ τις, ἀκουτοσύλητος-η-ο δημ. ὁ μὴ ρυπαρεῖς με κοιτίδες βλ.λ. Ἐπίρρ. ἀκουτοσύλητα, ἀκουτοσύρρευτος-η-ο δημ. ἐπὶ φυᾶν, τὸ οὗ δὲν ἀπεκόρησαν τὰ ἄκρα τὴν βλαστῶν ἢ τῶν κλάδων || ἐπὶ δένδρων, τὸ οὗ δὲν ἀπεκόρησαν πάντες οἱ κλάδοι· 2) μῦθ. ὁ μὴ περικοπέις, μὴ ἐλαττωθεῖς· ἀκουτοσύρρευτος μισθός, Ἐπίρρ. ἀκουτοσύρρευτα, ἀκούχι [τοῖ] νεώτ. ζῶον θηλαστικόν τῆς τάξεως τῶν τρωκτικῶν, τοῦ εἰδους ἀγαούτι, ἀκούω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπ. παρατ. ἄκουον, μέλλ. ἀκούσονται, ἐνεργ. ἀκούω ἐν Ὑπερεῖδ. Ἐππ.34 [δ.γ.] κ. μὴν, ὁδρ. ἤκουσα, ἐπ. ἤκουσα, παρακ. ἀκήκουα, σπαν. ἰων. ἀκήκουκα, Πάπ. ἡκουκα, ὑπερσυντ. ἀκήκκειν ἐν Ἦρ.2,52, ἀκήκκη παρ' Ἀριστφ. κ. Πλάτ., ἀκήκκειν ἐν Ξεν.Οικ.157, μέσ.ἐπ.παρατ. ἀκούετο, ὁδρ. ἤκουσάμην, παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι, ὁδρ. ἤκουσθην, παρακ. ἤκουσαι ἐν Διον.Ἀλ.Πρτ.11,10, μὴν. ὑπερσυντ. ἤκουστο ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς ἤκων κ. εἰδικῶτ. λόγων, πληροφοροῦμαι διὰ τῆς ἀκοῆς· Ὁδ.Μ.389 ταῦτα Καλυφθεὶς ἤκουσα, Πλάτ.Πρωτ. 320 Β' ἀπειθῇ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος, αὐτ.Κριτ.53 Ε' ἀκούω πολλὰ καὶ ἀνέστη σεαυτοῦ, Σοφ.Αἰ.480 πᾶντ' ἀκήκουας λόγον, αὐτ.Φιλ.614 καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουα· ὁ Λαέρτιος τόκος τὸν μάντιν εἰπόντα· δημ. ἀκουε πολλὰ καὶ λέγε λίγα· || μετὰ γενικῆς ἐμπροθέτου· Ἰλ.2,524 ὅπῃρ σέθεν αἰσχρὲ ἀκούω πρὸς Τρώων, Θουκ.1,125,1 Λακεδαιμόνιοι ἀφ' ἀπάντων ἤκουσαν γυνώμην· || παθ. -ομαι· Θουκ.2,34,8 προσελθὼν ἐπὶ βῆμα ὀφηλόν, ὅπως ἀκούοιτο ὥς ἐπὶ κλείστον τοῦ ὀμίλου, ἔλεγε τοιάδε· 2) μονόθωα, πληροφοροῦμαι ἐκ προφορικῆς παρ' ἄλλου ἀνακονώσεως· Ὁδ.Α.287 εἰ μὲν κεν πατὴρς βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης, Πλάτ.Παλ.407 Α' Φωκυλίδου, οὐκ ἀκαυεῖς πῶς φησὶ δειν ὁρετὴν ἀσκεῖν, Ξεν. Ἀν.1,221 τῆς τῆρας ἤκουε περιπαλούσας, Θουκ. 6,34 ὡς ἐγὼ ἀκούω [καθὼς μανθάνω]· δημ. παροιμ. ὅπου ἀκούς παλλὰ κεράσια βάστα καὶ μικρὰ καλὰθια, σπὴν ἀκούς πῶς δὲν κλαδέφαι πῆς πῶς τρύγον δὲ θὰ κάνουν· 3) ἐπακούω, εἰσακούω τὴν. ὀδεῖσιν· Ἰλ.Α.381 τοῖο δ' Ἀπόλλων ἀξέσπαστον ἤκουσεν· 4) ἐξ ἀκοῆς γνωρίζω· Ἰλ. Ω 543 καὶ σε, γέρον, τὸ πρὶν ἀκούομεν εἰδένον εἶναι· 5) ὑπακούω, πεῖθομαι· Ὁδ.Η.11 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔβλεπον· θεοὺ δ' ὡς δῆμος ἄκουον, Αἰσχ.Πρ.448 κλυόντας οὐκ ἤκουον, Εἰρ. Κικλ.119 οὐδὲν οὐδέας αὐθένος ἀκούει· δημ. δὲν ἀκούει οὐτὲ μάννα οὐτὲ πατέρα, παροιμ. καλὰ λέει ὁ γινώσκων, μὰ δὲν ἀκούει ἡ χῶρα· 6) ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι· Ἰλ.Β.194 ἐν βουλῇ δ' οὐ

πάντες ἀκούομεν, οἷον ἔειπεν, νοὺς ὁρῇ καὶ νοὺς ἀκούει· || Πλάτ.Φαῖδρ.268 C' ἐκ βέλβιου ποδὲν ἀκούσας [μαθὼν]· 7) μεθ' Ὀμηρον ὡς παθ. τοῦ λέγει· χαίρει ἀγαθῆς φήμης· Σοφ.ΟΤ 903 εἴπερ ὁδρ' ἀκούει· || συνήθως ὡς περιφραστικὸς τοῦ εὖ ἢ κακῶς, εὖ ἀκούω [ἐπινοῶμαι], κακῶς ἀκούω [φέρομαι]· Ἦρ.8,93 ἐν δὲ τῇ νομιστῇ ταύτῃ ἤκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινήται, Πλάτ.Ἐπιστ.311 C' ὅπως ἐν εἰς τὴν ἐπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσαν, Ξεν.Ἀν.7,7,23 εὖ ἀκούοντες ὑπὸ ἑξακισχιλίων ἀνδρῶν, Δημ.442,12 κακῶς φησιν ἀκήκοέναι· 8) δημ. παθ. πορεύεται ἡ προσήκουσα προσοχὴ εἰς λόγους, συμβουλὰς κττ. ἀκρόεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ του, κ. ἀντιθ. δὲν ἀκούεται ἀπὸ τὰ· 9) γίνομαι ἀντικείμενον συζητήσεων κ. σχολῶν ἐπισημαστικόν ἢ τούτωνσιν διὰ τὸν βίον, τὴν ἐπιστημονικὴν ὀρίαν, τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν, τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν κττ.· ἀκρόεσθαι σ' ὅλο τὸ νῆσι αὐτῇ ἡ γυναικί [διὰ τὸν ἀκόλαστον βίον της], εἶναι βουλευτικὴ καὶ ἀκούεται [ἔχει πολιτικὰ μέσα], φρ. δὲν ἀκούομαι -εται κτλ. καλὰ δὲν εἶμαι κτλ. καλὰ ὅτι ἐποφὴν ὑγείας || ἢ κ. ἄλλως, φῆμι κρατεῖ ὅτι δὲν εἶμαι κατ. καλὰ οἰκονομικῶς· ἢ τράπεζα δὲν ἀκούεται καλὰ· 10) δημ. γεν. κ. ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι· δὲ πᾶς στὸ γινώσκω, γινῶσθαι δὲν ἀκούω καλὰ τὸν ἑαυτοῦ μου, ἀκούω ἐνα νόνο στὴν καρδίᾳ, ἀκροφίωτος-η-ο δημ. κ. -ογας ὁ μὴ κοφινισμένος, ὁ μὴ εἰς κόφινον τοποθετηθεὶς ἢ συσκευασθεὶς· τὰ ρούχα τῆς μεμαυτάδας εἰν ἀκροφινιστά, ἀκ. σταφυλῖα, ἀκ. νιουτάς, Ἐπίρρ. α, ἀκροφίωτος-η-ο δημ. ἀκροφίος βλ.λ. || κ. μῦθ. ὁ μὴ διὰ κολακειῶν ἢ ἄλλων δολεαστικῶν μέσων παρασυρθεὶς εἰς τί, ὁ μὴ ἔξασπληθεῖς, ἀποσπληνθεῖς, ἀκροχλιδεῖς [οἱ] νεώτ. ζῶολ. εἰδους μαλακίων, πλοκαμωτῶν, στερομένων κόγχης, ἀκροχλιδεῖς-ον νεώτ. ὁ μὴ κοχλιδεῖς ἀδιδωτός 2) ὁ μὴ ἔχων ἔλκος, βίδων, ἀκροφον Ἦσ. α' ἐδρανή, ἀκροα [η] [ι] κ. νεώτ. ἰων. καὶ δημ. ἄκρα κ. ἄκρα βλ.λ. τὸ ἔρχομαι ἢ ὑφίσταται σημεῖον ἴσται ἢ ἔρχῃ τῆς ἔξης, ἀκρωτήριον· Ἰλ.Δ.425 χέρσιν βηνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρας κυρτὸν ἰόν κορυφούται [τὸ κύμα], Ὁδ.1,283 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν... ἐπὶ πέτρῃσι γαίῃ, ἄκρα προσηλασάας, Πλάτ.Κοιτ.111 Α', Μέγ.Δ ἄκραν κάμπτειν, νεώτ. Σουινιάς Ἄκρα, Εὐελγίης Ἄκρα [ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλλάδος] || μῦθ.· Θέοι.δ.19 ἄκρην πηνίης σὺχ ὑπερεδράμομεν· 2) ὁφθαλμ.· Ὁδ.Ω 508 κατὰ πετρῶν βαλεῖν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης || κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ τῶν κωμάτων· Εὐρ.ἀπ.230 εὖ γὰρ ὑπερθεῖν κώματος ἄκραν δυνάμεσθα [τὸ ὄφιστον σημεῖον, τὴν κορυφὴν] || φρ. κατ' ἄκρης παρ' Ὀμ. κ. κατ' ἄκρην δυνδεν πρὸς τὰ κάτω· Ὁδ.Ε.313 ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῆμα κατ' ἄκρης δεινὸν ἐπεσπόμενον [δ.γ. κατὰ κρήν] || ὁδρὴν, σπέρμα, ἐξ ὀκυλῆρου· Ἰλ. Ν.772 γὺν ἀλετο πᾶσα κατ' ἄκρης ἴλιος αἰετίνης, Σοφ.Ἀντ.201 γὺν πατρῶν... πρῶται κατ' ἄκρης, Πλάτ.Νόμ.909 Β' κατ' ἄκρης ἔξαιρεται, Θουκ. 4,112,3 βουλευόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἐλαῖν αὐτὴν || μῦθ. ἰσχυρῶς· Ἰλ.Π.548 Τρώας δὲ κατ' ἄκρην λῶβε πένθος ὄσχετον [δ.γ. κατὰ κρήν]· 3) ἢ ἐπὶ ἀπακρίνομαι καὶ ὑπερκειμένη τῆς πῶλεως βρόχου ὑποδομομένη ἀκρόπολις· Ξεν.Ἀν. 7,1,20 ὁ δὲ Ἑσπῆνιος εἰς τὴν ἄκραν ἀποσφύγει· 4) τὸ πέρας, ἡ ἔσχατος· Ἀριστλ.Ζ1.512 Α' δ' ἡ μεθῆμι, ἐπὶ τῶν γραμμῶν· Πάπ.Μαθ.682,14 5) νεώτ. τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀκρότατον σημεῖον ἀκρωτηρίου, ὁ κόβος || ναυτ. ἐπὶ οἰκονομῇ συσπαστοῦ ἢ πεισπαστοῦ, τὸ ἀκρον αὐτοῦ, ἐφ' αὐτὸ ἀσκεῖται ἡ δύναμις τῆς εἰσεως τῶν χειρῶν

ζομένων ἀνδρῶν· δημ. ὁ κῆβος· ὁ δημ. κ. ἡ γυνὴ· στήν ἄκρῃ τοῦ ἀπιδόθ.
ἄκρα [τοῖ] 121 πληθ. τοῦ ἄκρον βλ. λ.
ἀκράαντος-ον ἀνεκτέλεστος, ἀνεκλήρωτος·
 'Α.Β. 138 ἄμμι δ' ἔργον αὐτῶς ἀκράαντον.

ἀκραγγές ΕΜ βλ. ἀκραγές.
ἀκραγγής-ους-ές ὁ μὴ ὑλακτῶν· Αλοχ.Πρ.803
 Ζήνων ἀκραγγής κύνες... οἱ γύνες [δ] γ. ἀλαγγεῖς,
 'Ηα. «ἀκραγγές (ΕΜ ἀκραγγές) ἀσθενές, χαλε-
 πόν, δυσχερές, σκληρόν, αὐστηρόν, καὶ τὸ αἰε
 κλαίον παιδίον τὸ τε ἀκραγγές δέξομαι».

ἀκραγος-η-ο δημ. ἀκραγος βλ. λ.
ἀκράδαντος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κραδαινόμενος,
 ἀσάλευτος· Φάτ., ΑΒ., Σαυιδ., 'Ησ. «ἀκράδαντον ἄ-
 σειστον, ἀσάλευτον, ἀκίνητον»· Κύριλλ. Αλ. ἄ-
 κράδαντον καὶ ἀσάλευτον σώμα οἶνω, Φιλ.2,
 136 ἀκράδαντα καὶ βέδοια· || νεώτ. κ. μφ.· ἄ-
 κράδαντος πεποιθῆσαι ἰ. ἀκλόνητος ἰ.

ἀκράδαντης ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ κρα-
 δασμῶν, ἀσάλευτος, ἀκλόνητος· Νικόμ. Έγχειρ.
 'Αρμ.4 ἡρέμα καὶ ἀκράδαντως· || νεώτ.
 κ. μφ. ἀδιστακτῶς· πιστεύω ἀκράδαντως εἰς
 τὴν ἀδύτητα τοῦ κατηγορουμένου.

ἀκραεῖ ἐπίρρ. μτγν.· Αρρ. 'Ινδ.24,1 ἀκραεῖ
 πλεῖν [μὲ] δροσεράν αὐραν.

ἀκραγής-ους-ές κ. μτγν. ὁ ἀξέως, ὁ σφοδρῶς
 πνέων· Οἱδ.Β.421 ἀκραγὴ Ζέφυρον, κελᾶδον· ἐπὶ
 οἷονα πόντον, 'Ηολδ., Έργ.594 ἀντίον ἀκραεὺς
 Ζεφύρου τρέφοντα πρόσωπον, 'Απολλ.Ρ.2721.

ἀκραίνα [η] νεώτ. γένος ἐντόμων τοῦ ἀβρο-
 σματος τῶν λεπιδοπτέρων, ζῶντων εἰς τὰς τρο-
 πικὰς χώρας καὶ τῶν δύο ἡμισφαίριων.

ἀκραίνεις 'Ησ. «ἀκρατέες [χειρὸν] ἐγκρατές».
ἀκραίος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἄκρᾳ, τῇ ἀκρο-
 πάλει, ὡς ἐπὶ τῆς 'Ηρας· Εὐρ.Μήδ.1379 ἐς 'Ηρας
 τέμενος 'Ακραίος θεοῦ [σολ. «παρὰ τὸ ἐν ἄ-
 κροπάλει ἰδρῶσαι»], ὡς ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης·
 Παιου.1,1,3 [εἰς ἀμφοτέρᾳ τὰ ἀνωτέρω δ. ἔργα. ὁ
 εἰς τὰ ὄψη κατοικῶν], Πολυδ.9,40 οἱ ἐν ἀκροπάλ-
 εἱ θεοὶ ἀκραῖοι [εἰσι] καὶ πολεῖς· 2) τὸ οὐδ.
 πληθ. ἀκραῖα ἰων. ἀκρεα ὡς οὐα. τὰ ἄκρα τοῦ
 σώματος· 'Ινν.Έπιδ.1,18,7,416· 3) κ. νεώτ. ὁ
 εἰς τὸ ἄκρον κείμενος ἡ ἀνήλωτος· Οἶν.Αλ.9,395,
 νεώτ. ἀκραῖος λίθος τοῦ τοίχου, -ἀκραῖος στα-
 θμός [ὁ τελευταῖος σταθμός αἰθροδρομικῆς
 γραμμῆς]· 4) νεώτ. τοπογρ. ἀκραῖα σημεῖα τὰ
 τέσσαρα σημεῖα τῆς τομῆς τῶν παραλλήλων καὶ
 μεσημβρινῶν γραμμῶν ἐνὸς τοπογραφικοῦ φύλλου
 ἢ τοῦ φύλλου μίᾳς τοπογραφικῆς ἢ κτηματογρα-
 φικῆς πινακίδος, τῶν περιοριζουσῶν ἐν πλαισίῳ
 τὴν ἐπὶ τοῦ φύλλου τούτου ἀποτυπωθεῖσάνην ἐν
 σμικρύνσει ἑδαφικὴν ἔκτασιν.

ἀκραίπαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄνευ κραϊνάλης, ζά-
 λης, ναυτίας· 'Αριστλ.Πρ.873 Β || ἀκραίπαλος γί-
 νονται [γυνήλοι]· 2) ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ μὴ προ-
 καλὼν κραϊνάλην, ζάλην ἐκ μέθης, ναυσίαν· 'Α-
 θην.1,32 Δ ἀκραίπαλος οἶνος· 3) ὁ προλαβάνων
 ναυσίαν, ἐπὶ βροτανῶν· Διοσκ.1,26 κρόκος ἀκραίπα-
 λός ἐστι· 4) νεώτ. ὁ μὴ περιπλήτων εἰς κραϊνά-
 λην, εἰς τὴν ἐξ ὑπερβολικῆς πόσεως οἶνου μέθην.

ἀκραϊπάλωτος-ον μτγν. ὁ μὴ μέθην φέρων, ἄ-
 κραίπαλος βλ. λ.· 'Ορειδ.5,585 ἀκραϊπάλωτον
 πᾶν τὸ τοῦ ἀφηνθίου ἀπόθρεγμα.

ἀκραϊφνής-ους-ές κ. νεώτ. κατὰ σχόλ.Θουκ.
 1,52 καὶ τοῦ ἀκραϊφνοφανῆς ὁ μὴ διὰ προσμυζεως
 ἔξων οὐσίαν ἄλλοιωθεῖς, ὁ ἀμυγῆς, ὁ καθαρὸς·
 Εὐρ.Έκ.537 κόρης ἀκραϊφνὲς αἶμα [σολ. «καθα-
 ρόν, ἀραντόν, ταυτέστι τὸ τῆς παρένου»], 'Α-
 ριστοφ.ἀπ.32 ἀκραϊφνὲς ὕδωρ· || μτφ. ὁ ἀνυστε-
 ρόβουλος, ὁ ἀδόλος, ὁ ἐλικρινής· 'Ιώστ.Α.προ-
 οίμ.4 ἀκραϊφνὲς ἀρετὴ, νεώτ. ἀκραϊφνὲς φίλις,
 ἀκραϊφνὲς ὑπάδος· 2) ἀδίκτος, ὁ μὴ βλάδην

ἡ μείων ὑποστάς, ὀδωκλήρος· Εὐρ. 'Αλκ.1052.
 Θουκ.1,19 μετ' ἀκραϊφνοῦς τῆς συμμάχιας ἰνθην-
 σαν, Λύσιππ.9 κόρυς ἀκραϊφνὲς μυρρίνης,
 Πρোক.Κτισμ.1,10.

ἀκραϊφνότης-ητος [η] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀμι-
 γές, ἡ καθαρότης· || μτφ. τὸ ἀδόλον, ἡ ἐλικρινεία.
ἀκραϊφνός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ὑπερθ. ἀκραϊ-
 φνέστατον ἐν Φιλ.2,319 κατὰ τρόπον ἀκραϊφνὴ
 βλ. λ. || Φιλ.1,100· || μτφ. ἐλικρινῶς· 'Ηλιόδ.2,30.
ἀκραϊχμῖον [τοῖ] νεώτ. τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς
 τῶν κεραυνωγῶν ἄλλως ἀλεξικεραυνῶν.

ἀκρακτιρίς [η] κ. ἀκρακτιρίδιον [τοῖ] νεώτ. τὸ ἄ-
 κρον τῆς ἀκτιρίδος ἐν τῷ κλιθιδαντῶν πυροδόλων.
ἀκραμύλα 'Ησ. «κοχλίας».

ἀκρανα [τοῖ] νεώτ. ζωολ. εἶδος ἑρπετῶν τῆς
 οἰκῆς τῶν σαυριδῶν ἐκ τῶν ἐν 'Αφρικῇ.

ἀκρανί [τοῖ] δημ. ὁ καρπὸς τῆς καουείας βλ. λ.,
 τὸ κράνειον ἄλλως κράνι.

ἀκράνια [τοῖ] νεώτ. ζωολ. ἀτελέστατοι ἡχθῆες
 ἄνευ κρανίου, ἀκέφαλοι [αεταῖα].

ἀκρανία [η] νεώτ. ζωολ. ἐπὶ τερατογενοῦς νεο-
 γνοῦ, ἑλλειψίς ἡ ὀπουτωδὴς διὰ πλάσις κρανίου,
 καθ' ἣν ὑπάρχει μὲν ἡ βάσις, ἀλλ' ἑλλείπει ὁ ὅσλος
 τοῦ κρανίου.

ἀκραντος-ον ποιητ. ὡς τὸ ἀκράαντος βλ. λ.
 ἀνεκτέλεστος, ἀνεκλήρωτος, ὁ ἀνωφελής· Πίνδ.
 Ο.186 ἀκράντα ἔπεα, Αλοχ.Άγ.249 τέχνην δὲ
 Κάλχαντος οὐκ ἀκράντος· || τὸ οὐδ. κληθ. ἄ-
 κραντα ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ματαίᾳ· Αλοχ.Χο.882 ἄ-
 κραντα βάζω, Εὐρ.Βάκχ.435 οὐδ' ἀκράντ' ὠρμή-
 σαμεν, αὐτ.Ικ.770 ἀκράντ' ὀδύρη· 2) ὁ μὴ εἰς
 πέρας τελευτῶν, ὁ ἀτελεύτητος· Αλοχ.Χο.65 τοὺς
 δ' ἀκράντος ἔχει νύξ [δ] γ. ἀκράτος ἰ.

ἀκραζέοντιον [τοῖ] τὸ ἄκρον τοῦ ἄζονος· Πολυδ.
 1,145 τὰ ἀκραζέοντια τοῦ ἄζονος τὰ ἐκατέρωθεν
 σκέλη, σχόλ. 'Απολλ.Ρ.1752· 2) νεώτ. στρατ. τὸ
 ἐκατέρωθεν τοῦ ἄζονος τῶν τροχῶν τοῦ πυρο-
 βόλου καὶ τῶν δχημάτων δκρον.

ἀκράπτι [τοῖ] δημ. ναυτ. ἀκράπτι τῆς καρίνας ἡ
 δευτέρα τρόχις βλ. λ.· || ἀκράπτι τοῦ κορακιοῦ ἡ
 δευτέρα σείρα τοῦ κορακιοῦ βλ. λ.· || ἀκράπτι
 τοῦ ποδοστήματος τοῦ δευτέρου ποδίστημα βλ. λ.
ἀκράσεια [τοῖ] νεώτ. βοταν. ἀσπροφυτικὸ μυ-
 ζομυκητὴς τῶν ὀσπλῶν αἰ ἀμοιβάδες στεροῦνται
 κινήτων θλαστῶν.

ἀκρασία [η] || κ. νεώτ. ἰων. -ποίη· ἡ κακὴ μί-
 ξις· 'Ινν.Άρχ.Ήντρ.18 χυμῶν ἀκράσεια· || Θεοφρ.
 Φ.Αη.3,25 ἀκρασία ἄερος [τὸ νοσηρὸν κλίμα τ]
 ἀντίθ. εὐκρασία· πρβλ. Έκκλ.Θ.Λεῖπ. ὑπὲρ εὐκρα-
 σίας ἀέρων· 2) νεώτ. βιολ. ἡ κακὴ σύστασις
 τῶν χυμῶν τοῦ σώματος· συγγ. κακοχυμία.

ἀκρασία [η] (2) κ. νεώτ. -ῶν. -σιν· ἀκράτεια
 βλ. λ. 2) Δημόκρ.234, Ξεν.Συμπ.8,27 οὐδέ γε ἀν-
 αίσχυνται καὶ ἀκράσιαν παρεχόμεντος ἔγκρα-
 τῆ... ποιήσαι, 'Αριστλ.ΗΝΙΚ.1145 Α.16,Μέν.544.

ἀκράσις-ως [η] νεώτ. ζωολ. γένος μυζομυκη-
 τῶν τῆς τᾶξεως τῶν ἀκρασινωδῶν.

ἀκρασόδρεχτος-η-α δημ. ὁ μὴ ραντισθεῖς δι'
 οἶνου, ἐπὶ θαπτομόνῳ νεκρῷ· τὸν ἐξοφαν ἀκρα-
 σόδρεχτο (ἐν σπουδῇ, ἄνευ τῶν παραδεδομένων
 ἐθίμων)· 2) ὁ μὴ ἐξ οἶνοποσας ζαλισθεῖς· δ. τραγ.
 ἀκρασόδρεχτος δὲν εἰσάι, περπατᾷς μονόμεντα
 ἰ αἶον τὸ ἀρχ. ὑποθεδρήμενος καὶ ἀκροβῶραξ.

ἀκράσπεδα [τοῖ] νεώτ. ζωολ. κοιλεντρώα τοῦ
 ἀθροίσματος τῶν ἀκαληφῶν, ἔχοντα σώμα δικω-
 ειδές, συνήθως ὀκτάκτινον μετ' ὀμβρελαειδῶν
 χηλῶν, πολλαπλασιασζόμενα δι' ὧν ἐκ εὐρισκόμε-
 να σχεδὸν εἰς πάσας τὰς θαλάσσας.

ἀκράσπεδος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κράσπε-
 δα βλ. λ.· || μτφ. ὁ ἄνευ ἄρθρων· Πλουτ.2,1010 Δ.

ἀκράστωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ περιέχων κρασί, οἶ-
 νον· || ἀκράστωτα σταφυλία (ἐπὶ τῶν παρημελη-

μένον σταφυλῶν, αἴτνες μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοπῆς αὐτῶν ἐκ τῆς ἀμπέλου ἐκβάλλουσι φυσικῶς μέρος τοῦ χυμοῦ των· 2) ὁ μὴ πῶν ὁφθόνον οἶνον, ὁ μὴ μεθύσας, ὁ μεθύστος. **ἐκράτεια** (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐλλειψίς τοῦτος, ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀτονία· Ἰππ. Ἀφρ. 5,16 ἀκράτεια νεύρων· 2) κ. νεώτ. ἡ ἀδυναμία τοῦ νὰ συγκρατῇ τίς ἐαυτὸν, ἡ ἐλλειψίς αὐτεπιβολῆς, ἡ ἀκόλυσία· ἄλλως ἀκράτεια· Ἀντίθ. ἐκράτεια· Πλάτ. Γοργ. 525 Α ὑπὸ ἔξουσίας καὶ τρυφῆς καὶ ὕδρευς καὶ ἀκράτειας, αὐτ. Νόμ. 886 Α ἀκράτεια ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν πρὸλ. Φιλ. 2,406· 3) νεώτ. Ιατρ. ἀκράτεια οὐρῶν ἡ αὐρακράτεια (ἀκουσία καὶ ἀσυνειδήτως ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπισυμβαίνουσα ἐξ ὁδοῦ οὐρῶν ὑπὸ μορφῇν διαλειπούσης ἢ συνεχῆς καὶ κατὰ σταγόνας αὐρήσεως).

ἐκκρατεύομαι κ. νεώτ. εἶμαι ἀκράτης, δὲν εἶμαι κύριος τῶν ἐπιθυμιῶν μου· Ἀντίθ. ἐκκρατεύομαι· Ἀριστ. ΗΝικ 1125Α28 τὴν ἀκράτειαν ἦν οἱ μελαγχολικοὶ ἀκκρατεύονται· 2) ἐνεργ. κασιδιὰ τινα ἀκρατῇ, ἀκόλαστον· Πλούτ. παρὰ Στοβ. 3,6,53.

ἐκκρατευτικός-ῆς ὁν. ὁ ἐξ ἀκράτειας προερχόμενος· Ἀριστ. Ρητ. 1391 Α 19 ἀκράτ. ἀδικήματα.

ἐκρατῆς-οὗς-ἑς κ. νεώτ. ὁ μὴ ισχύων, ὁ ἀνευ σωματικῆς ρώμης, ὁ ἀτόνος· Ἰππ. Αέρ. 10 παιδία ἀκράτεια καὶ νοσώδεα, Σοφ. OK 1236 ἀκράτεις ἀπροσμίλῳν γῆρας· Ἰατρ. ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐν παραλυσίᾳ εὐρισκόμενα· Ἐπιγρ. ἀκράτεις δάκτυλοι, Ἀρετ. Χρον. Νούα. 1,7· ἢ νομ. ὁ ἀκυρος· Ἐπιγρ. ἀκράτης ῥήσις·

2) ὁ μὴ ὄν κύριος τινος, ὁ μὴ ἐξουσιάζων τῇ· Ἰππ. Ἀφρ. 48 ἀκράτης παντὸς τοῦ σώματος, αὐτ. Νούα. 2,6 ἀκρ- ἐαυτοῦ, Αἰσχ. Πρ. 884 ἐξω δὲ ὁρόμου φέρομαι λύσας πνεύματι μάργῳ γλώσσῃ ἐκρατῆς, Πλάτ. Νόμ. 869 Α ἀκράτης θυμοῦ, Διον. Αλ. 1,39 ἀκράτης χειρῶν (ἐπὶ προσώπων, ὧν οἱ χεῖρες εἶναι δεδεμέναί)· 3) κ. νεώτ. ὁ κάμνων ὑπερβολικῇν χρῆσιν τινος, ὁ ἐκδοτος εἰς τι, ὁ δαώτος· Ξεν. Ἀπομν. 1,22 ἀκράτης ἀφοροσίμων, Ἀριστ. Ζ1 594 Α 10 ἀκράτης πρὸς τὸν οἶνον, αὐτ. ΗΝικ. 1147 Β 33 ἀκράτης κέρδους (ἐν τῇ ἐπιδιώξει τοῦ κέρδους)· 4) ὁ ἀνευ χαλινοῦ, ὁ μὴ συγκρατούμενος, ὁ βίσιος· Ἀριστ. Βάτρ. 838 ἀνθρώπων ἀγριοποιόν, ἀυθαδέστομον, ἔχοντα ἀγάλινον ἀκράτεις ἀπύλκον στόμα· ἢ ὁ ἀσυγκρατῆτος· Ἀρετ. ΟΞ Παθ. 1,6 οὐρῶν ἀκράτεις· 5) ὁ μὴ ἐν μέτρῳ γινόμενος, ὁ ἀμετρος, ὁ ὑπερβολικός· Ἐπιγρ. ἀκράτης δαπάνη·

ἀκρατῆσις (ἡ) μτγν. Ιατρ.· Σοφ. 2,47 ἀκρατῆσις σπέρματος· ἐτὸ μὴ κρατεῖσθαι τὸ σπέρμα ὑπὸ τῆς μήτρας·

ἀκράτητος· ἡ ἡρ. δημ. ἀκρατῆτως βλ. λ.

ἀκράτητος (-ῆς-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ συγκρατούμενος, ὁ μὴ ἐπεχόμενος, ὁ ἀκατάσχετος· Ἀριστ. Μετ. 384 Α 33 ὁδῶν ὑπὸ φύσεως ἀπειτον καὶ ἀκράτητον· ἢ ὁ δὲν δύναται τίς νὰ συγκρατῇ, νὰ δαμάσῃ, ὁ ἀκάθεκτος· Ἡρωδιν. 1,82 ἀκράτητος πλούτου ἐπιθυμία· ἢ νεώτ. ὁρμησάν ἀκράτητοι ἐναντιὸν τοῦ ἐχθροῦ, δημ. ἀκράτητη χαρὰ, ποροίμ. βασιστῇ καὶ κρατημένῃ ἀκράτῳ καμάρῳ (ἐπὶ τὸν ἀτόνος ἀλάουναμένῳ).

ἀκρατῆτης ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀσυκρατῆτως, ἀκαθέκτως, σφοδρῶς· Ἰάμβλ. Β. Πυθαγ. 20,94 ἀκρατῆτως ἐπτόνουνται, ἀκρατῆτως ἐφώρμουνται.

ἀκρατὶ ἐπίρρ. ἀσυκρατῆτως, ἀκράτως βλ. λ.· Ἀρετ. Χρον. Νούα. 1,7 ἀκρατὶ τὰ σφρα ἐκχέειν.

ἀκρατία (ἡ) ἡλ. ἄττ. κ. ἰων. -ῆς κ. ἡ κράτεια βλ. λ.

ἀκρατίζω μέλλ. ἀκρατῶ σπαν. χρ. Σουῖδ. ἐπὶ νῶν ἀκρατον· 2) προσφέρειν πρόγευμα· Ἐπιγρ. δεῖν-πνιζέιν καὶ ἀκρατίζέιν τοὺς ἐφθίους· ἢ μτφ.· Φιλ. 1,103 ποτίζέτω καὶ ἀκρατίζέτω φυλάξ· 3) μέσ.

οἶμαι συνηθέστ. πῶν ἀκρατον οἶνον· 4) λαμβά-

νω εὐδὸς μετὰ τὴν ἔγερσιν πρόγευμα, ἀποτελοῦμενον ἐκ τευχίου ἄρτου, ὅπερ ἔχει ἐνδασπισθῇ εἰς ἀκρατον οἶνον· ἢ κ. γενικῶς προγευματίζω· Ἀριστ. ὁπ. 607 κοκκὺμῃλα ἡκρατίσω (προγευματῆς μετὰ δαμάσκηνα), Ἀθην. 1,11 C ἐν ἀκράτῳ βρέχῃ καὶ προσέμειψιμοις, σφέδ. Θεοκρ. 1,51 «πρῶτας ἐπὶ οἴσῃς ὀλῶν τινα ἐσθίοντες ὄρτον καὶ ἀκρατον οἶνον πίνοντες»· ἢ κ. μτφ.· Φιλ. 2,166 ἀμνηστὴ ἡκρατίσω σοφία.

ἀκρατίσμα-ατος (τὸ) τὸ εὐδὸς μετὰ τὴν ἔγερσιν λαμβανόμενον πρόγευμα· Ἀριστ. Ζ1 564 Α 20 ἔως ἀκρατίσματος ὥρας, Ἀθην. 1,11 D Φιλήμων δὲ φησὶν ὅτι τροφῆς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀκρατίσματοι, ἀρίστῳ, ἐσπερίσματοι, δειπνῷ· 2) νεώτ. εὐδὸς μετὰ τὴν ἔγερσιν τὸ πρῶτον ρόφημα τῶν πληρωμάτων τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ἀποτελούμενον ἐξ ὄρτου μετὰ τεύου, κατὰ ἡ ἐλεφθαίου.

ἀκρατισμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀκράτισμα βλ. λ. λαμβάνειν, τὸ προγευματίζειν· Θεοκρ. 1,51 τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνστήειν φατὶ πρὶν ἢ ἀκρατισμὸν ἐπὶ ἐρησίᾳ καθίξῃ (δ.γ. ἀκράτιστον), Ἀθην. 1,11 D.

ἀκρατίστες-ον ὁ μὴ λαδῶν τὸ ἀκράτισμα βλ. λ.· Θεοκρ. 1,51 (δ.γ.).

ἀκρατῆγλας-ατος-ων γραμμ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατῇ τὸν γέλωτα.

ἀκρατῆς-εσσα-εν μτγν. ἀκράτης· Μαν. 4,548 ἀκρατῆν λαομῶν.

ἀκρατεδέρμει (αἱ) νεώτ. Ιατρ. αἱ ἱσχυατικαὶ πηλαί, αἱ περιέχουσαι εἰς μικρὸν ποσότητα στερεὰ ἢ ἄεриа συσπικτὰ ὅσος ἐν χρήσει ἴδια παρὰ τοῖς ἔργασιν λουτρολόγους (ἀκρετοδέρμει).

ἀκρατοκόθων-ωνος (ὁ) ὁ πολὺν διὰ τοῦ κώθωνος ἀκρατον πίνων· Δημ. μικροκανάτας συνών. κραστοπέτρος· Ὑπερείδ. Δημ. 31,1 αἱ ἀκρατοκόθωνας ἀποκαλῶν τοὺς νεωτέρους, Ἀθην. 9,483 Β «ἀκρατοκόθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἀκρατον σπῶντας»· ΕΜ «ἀκρατοκόθωνες οἱ νέοι οἱ πίνοντες ἀκρατον ἐκ τῶν κώθωνων ἐξ οὗ καὶ οἱ κώθωνες ἐκλήθησαν, ἐπειδὴ ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν ὅλον οἶνον διαγούσιν ἀκρατοπονοῦντες».

ἀκρατοκόθωμι (αἱ) νεώτ. βλ. ἀκρατοδέρμει.

ἀκρατοπηγῆ-δέρματος-ον μτγν. ὁ ἐξ ἀκράτου, καθαῖρας πηγῆς βρύων· Ἰάλ. Χρυσ.

ἀκρατοποσία (ἡ) ἰων. ἀκρατοποσίη πόσις ἀκράτου οἶνου· Ἡρ. 6,84 μαθὼν τὴν ἀκρατοποσίην παρ' αὐτῶν, Πλούτ. Ἀλέξ. 70· 2) νεώτ. ἀσυκρατῆτος, ὑπερβολικῇ οἰνοποσίᾳ.

ἀκρατοπότης (ὁ) ἰων. ἀκρατοπότης-εω ὁ πῶν ἀκρατον, μὴ μεθ' ὕδατος μεμιγμένον οἶνον· Ἡρ. 6,84 αὐτὸς δὲ Σπαρτῆται φασί, Ὀκλαμένεα Σκύθησι... ὀμίλειαντα... ἀκρατοπότην γενέσθαι, Αἰλ. Π1 241· 2) ὄνομα ἥρωος πόντος μόνον ἀκρατον οἶνον, προστατῆντος δὲ τοῦτος πίνοντος ἐπίσης ἀκρατον· Παλέρ. Ἰστ. 40.

ἀκρατοπότῃ-εω πῶν ἀκρατον, μὴ μεθ' ὕδατος μεμιγμένον οἶνον· Ἀριστ. Πρ. 871 Α 28 ἀκρατοποτῇσιν αἱ ὀνόφυλλες.

ἀκρατος-ον κ. νεώτ. ἰων. ἀκρητος ὁ μὴ μεμιγμένος, ὁ καθαρός, ὁ ἀδόλος, ἐπὶ ὑγρῶν, ἴδια ἐπὶ οἶνῳ ἡ ἀμύγος ὕδατος· Ὀδ. Ω 73 ἠδὲν δὲ τοῖ λέγονται λέξῃ· σάτε, οἶνον ἐν ἀκρητῷ καὶ ἀλειφῇ, Ἡρ. 1,207 οἶνος ἀκρητος, Ξεν. Ἀν. 4,527 οἶνος πάντῃ ἀκρητος (πολὺ δυνατὸ κρασί), Μέν. 779 ὁ πολὺς ἀκρητος ὀλῶν ἀναγκάζει φρονεῖν· ἢ ἐπὶ ἄλλων ὑγρῶν· Ὀδ. 1,297 ἀνδρόμεα κρέεσσιν καὶ ἐν ἀκρητῷ γάλα πίνων (ἀκρατόν, ἀνόθευτον), Αἰσχ. Χο. 578 ἀκρατον σίμα πισται, Ἀρχ. Ἰντρο. 14 ἀκρ- χυμός· ἢ κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων κ. πραγματικῶν ἐνοικῶν· Πλάτ. Τιμ. 57 C ἀκράτος σίματα, Ἰππ. Διατ. 42 ἀκρ- χρώμα, Αἰλ. ἀν. 262 ἀκρητος νδξ (κατενὴν νδξ), Πλούτ. Νικ. 21 ἀκρατον σκότος (βαθὸ σκότος)· ἢ ἐπὶ ποσῇ

τητος ἢ ἰδιότητος· α ἀπόλυτος, τέλειος· Πλάτ. Πολ. 545Α πῶς... ἡ ἀκράτος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκρατον ἔχει, Ξεν. ΚΠ 87, 20 ἀκράτος νοῦς || ἐπὶ καταστάσεων κ. πολιτικῶν μορφῶν, ἀμειγής, ἀγνός, πλήρης· Πλάτ. Πολ. 562D ἀκράτος ἐλευθερία, Ἀριστ. Πολιτ. 1273B37 ἀκράτος ὁληγορία 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀκρατής, ὁ ὀρμητικὸς, βίσιος· Αλφ. Πρ. 678 ἀκράτος ὄργην || ἐπὶ συναισθημάτων· Σοφ. Ἀν. 941 ἀκράτος ἡμερος, Ἰώσ. ΠΙ 2, 9, 3 τῆς δεισιδαιμονίας ἀκρατον, νεώτ. ἀκράτος πατριωτισμός || κ. ἐπὶ ἀσθημάτων· ΑΠ 971 ἀκρατον καὶ ματ συγκριτ. ἀκράτεστερος, ἰων. ἀκρητέστερος ἐπὶ ἰππ. Ἀρχ. ἱππρ. 5, μτγν. κ. νεώτ. ἀκρατότερος ὑπερθ. ἀκρατέστατος ἐν Πλάτ. Φίληθ. 53 Α.

ἀκράτος-η-ο δημ. ἀνόθευτος, ἀμειγής ἀπὸ ἄλλων οὐσιῶν || εἰδ. ἐπὶ οἴνου, ὀβολος, ἀνέροτας· ἀκράτο τοῦ θιακοῦ κρασί βαρύνει στό κεφάλι || κ. ἀ πολύ δυνατός, ὁ θηρύμις.

ἀκρατοστόμος-ον ἀθυρόστομος· σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 903 ἐρμην. τοῦ ἀθυρόγλωσσος).

ἀκρατοσύνη ἡ ἰσχύς. ἀσώτῳ, ἀκολασία, ἀκρασία βλ. λ. 3) Πρὸς Γαλιμαχίαν 20 ἀντίποινον ἀκρατοσύνης (δ.γ. ἀκρατωσύνης).

ἀκρατοφῶρον ἰό) μτγν. κ. ἀκρατοφόρος βλ. λ. **ἀκρατοφόρος** ἰό) μτγν. κ. ἀκρατοφόρον (τῶ) ἀφείλον δι' ἀκρατον οἶνον δημ. κρασοτόμονο, ῥεστό) ἄλλως φυκτῆρ· Πολυδ. 6, 99, - αὐτ. 10, 70.

ἀκρατοφῶρον-ονος-ον· ἀφρον· σχόλ. Ὀδ. Γ 530 ἐνὶ οὐ δὲ χαλφρονα τὸν ἀκρατίφρονα (ἰχλὺς γὰρ ὁ οἶνος ὁ ἀναχαλὼν τὰς φρένας) ἀκρατίφρονα.

ἀκρατῶ-τω κ. μτγν. εἰμαι ἀκρατής, ἀσυγκράτητος, ἀκόλαστος· ἰππ. Γυν. 1, 25, Πολυδ. 2, 154 || ἐπ. μτγ.· Μαν. 4, 548 ἀκρατῶν λογιμῶν.

ἀκρατῶ-ρος ἀσθενής, ἀδύνατος· Σοφ. Φιλ. 466 ὃν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χαλός 2) ἀ μὴ ὢν κυρίως πνός, ὁ μὴ ὢν τὸ κράτος αὐτοῦ ἔχων, μὴ ἐξουσιαστής· Πλάτ. Πολ. 579 C μὴ... ἐαυτοῦ ὢν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσει ἄρχειν, Αλφ. Ἀν. 90.

ἀκρατῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ συγκρατισμοῦ, ἀμειγής· ἰππ. Προορ. 2, 24 (δ.γ. ἀκρίτως) 2) πλήρης, ἀπολόιδως, ἀνεπανορθώτως· Πλάτ. Νόμ. 731 D ἀκράτως πλημμελής ἐν ἀντιδικαστοῖσι πρὸς τὸ ἴσχυμα ἔχων τὰ κακὰ 3) τελείως, ἐξ ὁλοκλήρου· Λουκ. Ἐνδ. Δ 1, 3 ἀκράτως λευκός (ὁλόλευκος, κατάσπρος) 4) νεώτ. βιαίως, ἀχαλινώτως.

ἀκρατῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰων. ἀκράτῶς ὁ νευ ρώμης, ἐν ἀτονίᾳ· ἰππ. ἀκρ- διακείσθαι 2) ἄνευ τῆς ἐξουσίας πνός, κατὰ τὴν τῶν ἀκρατῶν βλ. λ. 3) ἰοσι. 3, 17 ἀκρατῶς ἔχουν ἐαυτοῦ 3) κ. νεώτ. ἄνευ ἐγκρατείας, ἀκολάστως· Ἀριστ. ἀκρατῶς βιοτεύειν 4) κ. νεώτ. ἄνευ χαλινού, ἀσυγκρατήτως, ὑπὲρ τὸ μέτρον· Ἰώσ. ΠΙ 1, 353 μεταρριπιδῶς καὶ ἀκρατῶς ἐπιγυλάειν.

ἀκρατῶ-της ἡ-ος ἰό) νεώτ. μηχανήματα, δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἡ ἀκρωστέτης ἀλώσεως ἢ σχοινίου τῆς ἀγκύρας τοῦ πλοίου.

ἀκρατῶ-της-ως ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ παρῆν, ἀφένειν, ἐξαπολύειν τὴν ἄλυσιν ἢ τὸν κώλυ τῆς ἀγκύρας τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀκρατῶ-της νεώτ. ἀφένειν τὴν πρὸς τὸ πλοῖον ἀκραν τῆς ἀλώσεως ἢ τοῦ κώλυ τῆς ἀγκύρας νὰ διέλθῃ ἐλευθέρως ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ πλοίου, ὥστε νὰ πῆσιν εἰς τὴν θάλασσαν δημ. (ἐκ τοῦ ἱταλ.) μολάρω πέρ δικα, ῥεολοῦθ.

ἀκράχολος-ον ὁ ταχέως καὶ ἀποτόμως ὀργιζόμενος, ὀργίλος, ἀφίροκος· Ἀριστ. ἰππ. 41 νῦν γὰρ ἐστὶ δασυπῆς ἀφίροκος ὀργῆν, κυμαστρώξ, ἀκράχολος, Πλάτ. Πολ. 411 C ἀκράχολοι καὶ ὀργίλοι... γεγένηται, δυσκολίας ἔμπελοι || κ. ἐπὶ ζῴων· Ἀριστ. Ἀν. 594 Α κύων ἀκράχολος (γκρι- κωρικό σκυλί) 2) ἐπὶ φυτῶν· Φερεκρ. 164 ἀχέρ-

δου τῆς ἀκράχολωτάτης (ἀχλοῦδης, ἐχούσης παρὰ πολλὰ ἀγκάθια) 3) ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεθλιμμένος· Θεόκρ. 24, 61 ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον ἔφρον ὑπαί δειούς ἀκράχολον ἴφικλην **ἀκραχολά-τω** μόνον ἐν μτγ. ἐνεστ. εἰμαι ὀργίλος, ὀζυθίμος, παρὰφορος· Πλάτ. Νόμ. 731 D.

ἀκραχῆτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κραγμοῦ ἢ κραξίματος, ἄνευ προσακλήσεως.

ἀκραχῆτος-η-ο δημ. κ. ἀκραγος ὁ μὴ διὰ κραγμοῦ προσακλῆθεις, ἐπὶ πτηνῶν, ἰδία ἀρνίονα· **ἀκραχῆτα** ἔχει τὰ παυλῖα τῆς ἡ κότα || γενικῶς ὃν δὲν ἔκραξαν, δὲν προσεκάλεσαν, ὁ ἀπρόσκλητος || κ. ὃν δὲν προσεκάλεσαν ἐνώπιον δικαστηρίου ὡς κατηγορούμενον, ὁ μὴ μνησθείς 2) ἐνεργ. ὃς δὲν ἔκραξε, δὲν ἐλάλησε συνών. ἀλάλητος· εἰναι μικρὸ κι ἀκραχτο ἀκούη τὰ κοικκοράκι.

ἀκραχῆτα ἡ) δημ. ἡ ἔλλειψις ἢ σπάνις κρέατος σφαγίων.

ἀκραχῆτος-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐσαρκος, ὁ μὴ κρεατίζόμενος, ὁ τὰ σῶμα ἰσχυρὸς συγγ. ἀνάμωτος, ἰδίως ἐπὶ σφαγίων.

ἀκράχῆτα ἐπίρρ. δημ. οὐχὶ ἐπὶ κλῆνης ἢ γεν. οὐχὶ ἐπὶ στρωμνῆς.

ἀκρεβάτιαστος κ. ἀκρεβάτιαστος ὁ μὴ ἐπὶ κλῆνης ἐπὶ κραβδότω κατακλῖθεις ἢ ἀποτεθείς, ἀκρεβάτιωτος βλ. λ. || ἐπὶ ἀσθενῶν ἢ τραυματιῶν, ὁ μὴ ἐπὶ φορέῳ μεταφερθείς· **ἀκρεβάτιαστω** τὸν πήραμε μισή ὥρα ὁρόμο στὰ χέρια 2) ἐπὶ κλῆματος ἀμπελοῦ, τὸ μὴ ἐπὶ ξυλίου ἢ σιδηροῦ ἱκριώματος (κρεβατορίας ἢ κρεβατίνας) τοποθετηθῆναι.

ἀκρεβάτιος-η-ο δημ. κ. ἀκρεβάτος ὁ μὴ ἔχων κρεβάτι, κλῆνην 2) ὁ μὴ κατακλῖθεις, ὁ μὴ κοιμηθείς ἐπὶ κλῆνης κ. γεν. ἐπὶ στρωμνῆς· πολλοὶ στὸ βασιλεῖ σὰ βρέθηκαν ἀκρεβάτοι λαοκοιμηθέντες καθιστοὶ σὲ καρέκλας 3) ἀκρεβάτος ὁ καθύμνος, σμίλαξ ἢ καρέκλῃ, βατον, σμιλόξ ὁ ὀξύς ἄλλως συνθεσθ. σμιλόγκλι.

ἀκρεβάτιω ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κατακλίσσεως, κατ' ἄλλην ἔκφρ. στὸ πόδι, ἐπὶ ἀσθενησάντων ἢ ἀσθενούντων· **ἀκρεβάτιω** πέρασα τὴ γρίπη.

ἀκρεβάτιωτος-η-ο κ. ἀκρεβάτιωτος ὁ μὴ κρεβατωμένος ἢ μὴ κρεβατωθείς, ὁ μὴ ἐπὶ τῆς κλῆνης παραμεινὼς ἐνσκα ἀσθενεὺς· ὁ δάγκειος κανίνα δὲν ἐψησε ἀκρεβάτιωτα.

ἀκρελαῖνη ἡ) νεώτ. χημ. κ. ἀκρολαῖνη βλ. λ. 2) χημ. ἀχρουν ἰσχυρῶς τὸ φῶς βλῶν ὑγρόν, διαλυτὸν ἐν ὕδατι καὶ παρασκευαζόμενον δι' ἀφουδάτωσεως γλυκερίνης τῆς ἐπιδρόσου διθεικοῦ καλίου, περιέχοντος μικρὰν ποσότητα οὐδετέρου θεικοῦ καλίου· ἐχρησιμοποίηθ' ἐντός ὀβιδῶν ὡς ἀκρυογόνον διὰ τὸν ἐρεθισμὸν, ὃν προκαλοῦσιν οἱ ἄτμοι τῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. ἄλλως παπίτης.

ἀκρελαφάντινος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὰ ἀκρα, τὰς γωνίας κατεσκευασμένους ἐξ ἐλεφαντοσταῦ· Ἐνιγρ. ἀκρελαφάντινον ἱερὸν.

ἀκρέμαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ἀνάρτησιν ἀπὸ τινος στερεοῦ καὶ ἀσυνθῆς ἀκίνητος 2) χωρὶς κρέμαση βλ. λ. κ. ἀκρέμαστος 4).

ἀκρέμαστος-(η)-ου(η) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς ὅ- φος τι ἐξαρτηθείς ἐκ τινος στερεοῦ καὶ ἀσυνθῆς ἀκίνητος ἀντικειμένου, δοκαῖο, στύλου, κρεμαστῆρας, ἀγκίστρου, κλάδου δένδρου κττ. || ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὀφθαλμῶ ἐξαρτηθείς πρὸς ἀποξήρανσιν ἢ διατήρησιν· **ἀκρέμαστα** σταφύλια, κυθῶνια, ἔχω ἀκρέμαστα τὰ καρπὰ μου ἱθάτι τὰ χλωρὰ φύλλα πρὸς ἀποξήρανσιν τοῦ φυτοῦ νικωπῆται, ἐξ ὧν παρασκευάζεται ὁ καννός 2) ὁ μὴ ἀπαγωγικός, μὴ ὑποστάς τὸν δι' ἀγκύνης ἢ κομμάδας ὁ θόναιον 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξαρτηθῇ ἀσφαλῶς ἢ κα-

ἀκρία (ή) ἡ ἐν τῇ ἀκρᾷ, τῇ ἀκροπόλει, εἰδ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς Ἦα.
ἀκρίαί Ἦα. «τὸ δκρα τῶν ὀρνῶν».
ἀκριανός-ή-ό δημ. κ. ἀκρινός βλ. λ. : ἀκριανὰ χωράφια, - τὸ ἀκριανὸ σπῆτι τοῦ χωριοῦ, - τ' ἀκριανὰ τοῦ ζώου (τὰ ἀκρα, οἱ πόδες) ἀντίθ. μεσιανὰ=ὁ κορμός).
ἀκριάω Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν, αὐνορεῶ.
ἀκριθὰ ἐπίρρ. δημ. εἰς ὑπερβολικὴν τιμὴν, μεθ' ὑπερφόκον ἀγοράς ἀξίας, ἐπὶ τῶν ὀνίων, ἐμπορευμάτων, ἀκινήτων κττ. : ἀκριθὰ πούλιται φέτας τὸ τυρί || κατ' ἐπέκτασιν, ἐπὶ τῶν ἐναντι ἀμειβῆς παρεχομένων λατρικῶν ἢ ἄλλων ὑπηρεσιῶν ἢ παροχῶν : ἀκριθὰ παίρνει γιὰ μιὰ ἐπισκεφὴ ὁ γιστρός || μ. μετ' αὐστηροῦ κολοσμοῦ : ἀκριθὰ θὰ πληρώσης τὸ κακὸ, ποῦ κανεῖς 2) ἐνίοτε κ. ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐννοίας τοῦ ἀκριθῆ, ἥτοι πεφροντισμένος, μετ' ἀκριθείας : ἀκριθὰ νὰ κάνης τὸ, ποῦ σοῦ πα' 3) φειδωλῶς, λίαν μετρημένως : γνῶμ. πλὴν σ' ἀκούει ὁ ντυνιὰς σάν ἀκριθὰ μιλάς (φειδωλῶς ἢ σπανίως).
ἀκριθαγάπητος-η-ο δημ. ὁ τρυφερώς ἀγαπώμενος : τὸν ἔχουν μονογονιὸ κι ἀκριθαγάπητο.
ἀκριθαγαπῶ κ.-άω δημ. ἀγαπῶ τρυφερώς.
ἀκριθαγοράζω δημ. ἐπὶ ὀνίων, ἐμπορευμάτων κττ., ἀγοράζω ἀκριθὰ, εἰς ὑπερβολικὴν ἢ ἀπλῶς εἰς μεγάλην τιμὴν ἀντίθ. ἀκριθαπουλῶ : τὸ καλὸ πράγμα θὰ τ' ἀκριθοαράσῃς || ἐν χρήσει κ. μ. μετ' : μέθυσια τῆς τιμῆς τὸ ἀκριθαγόρας τὸ δέξιμα || ἢ μ. κ. ἀκριθαγορασμένος ὡς ἐπιθ.
ἀκριθαγόρας-τος-η-ο δημ. ὁ ἀκριθὰ, εἰς ὑπερβολικὴν ἢ ἀπλῶς εἰς μεγάλην τιμὴν ἀγορασθεὶς, ὁ ἀκριθαγορασμένος.
ἀκριθὰ μ. κ. ἀκριθὰ βλ. λ. || παθ.-ομαι μετὰ ἔλεγχον ἐπιδιδυμάζωμ. : Πλ. Σοφ. Ζειρ. 46, 15 ἐν πίστει αὐτοῦ ἡκριθὰσθι προφήτῃ.
ἀκριθεῖν δημ. ὑψῶν τὴν τιμὴν ἐμπορευματοῦ : οἱ ἔμποροι ἀκριθεῖναν τ' ἀλεῖρι 2) αὐτῷ, γίνουσι ἀκριθότερας, αὐξάνει τὰ ἐμπορικὸν τιμηματὶ μου : ἀκριθηνε τὸ φῶμι || κ. γενικῶς καθίσταται : ἀκριθότερας : ἡ ζωὴ ἀκριθεῖται (τὰ ἔξοδα τῆς ζωῆς γίνονται μεγαλύτητα).
ἀκριθισμα-τος-(τό) μ. κ. δικαίωμα 2) πρόσταγμα. 3) ἡ ἀπικριτομένη μελέτη : Ἐπιφάν. Αἰρ. 4, 25 Α μὴ τηλαυγῆς... τῆς ἡμετέρας ζωῆς τὸ ἀκριθισμα κατελὶφότες.
ἀκριθισμός (ὁ) μ. κ. ἡ ἀκριθὴς τινας ἔρευνα καὶ κατανόησις 2) πρόσταγμα : Πλ.
ἀκριθιστής (ὁ) μ. κ. ὁ ἀκριθῶς ἔρευνᾷ ἔξετάζων, ἐλέγχων τι 2) ὁ νομοθέτης : Πλ.
ἀκριθισταί (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. ἀκριθεῖν ἐπιμελῆς ἐξακριβῶσις, μετὰ λεπταμερῆ ἔλεγχον ὁρῶν ἀπόδοσις, ἀκριθολογία : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰητρ. 12 πολλὰ εἰς τοσαύτην ἀκριθειν ἡκει, Θουκ. 1, 22, 2 τὰ δ' ἔργα τὴν πρᾶχθέντων... οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος... οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδόκει, ἀλλ'... ὅσον δυνατόν ἀκριθεῖα περὶ ἐκάστου ἐπέτελλεθ' || μετὰ προθ. ἐν ἐπιρρηματ. σμ. : Πλάτ. Θεοίτ. 184C τὸ δ' εὐχερὲς τῶν ἀναμάτων... καὶ μὴ δι' ἀκριθείας ἐξετάζομενον ἀκριθολῶγος, αὐτ. Γοργ. 487C εἰς τὴν ἀκριθειαν φιλοσοφεῖν || Θουκ. 7, 13, 4 ἀνδράποδα... ἀντεμειδίσασαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες... τὴν ἀκριθειαν τοῦ ναυτικοῦ ἀφῆρηνται (τὴν ἐν τελειότητι καὶ πειθαρχίᾳ συγκρότησιν) || Ἰσοκρ. 7, 40 ἀκριθιστὰ νόμων (ἡ μετὰ λελογισμένης ὀρθότητος αὐστηρότης) 2) φειδωλῶς, οικονομίᾳ, ταπεινότητι : Πλάτ. Περ. 36 χαλεπὸς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκριθειαν, γλίστρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγαύοντες προδ. Πλάτ. Νόμ. 848B ἐάν τὸ ὕδωρ δι' ἀκριθείας ἦ (ἐν εἰναι σπάνιον, ὀλιγον) 3) κ. νεώτ. ἢ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρτία καὶ ὀρθῇ ἐκτέλεισις, «στα-

σκευὴ ἢ λειταυργία τινός : Πλάτ. Νόμ. 809 Ε ἀκριθιστὰ μαθήματα, Ἀριστλ. Ζ' ἀκριθιστὰ τῶν αἰσθησεων, αὐτ. Ζ' ἀκρ.-διανοίας νεώτ. ἀκριθιστὰ τὸ ζυγοῦ 1) τὸ ἀποδοῖν οὗτος ὁ πραγματικὸν βάρος κατὰ τὴν ζύγισιν, ὠρολόγιον μεγάλης ἀκριθείας || ἀκριθιστὰ πυροβόλου ἢ βολῆς (1) τὸ νὰ παρεῖχαι τὸ πυροβόλον, σκοπευόμενον σταθερῶς ἐπὶ τῷ αὐτοῦ σημείῳ τοῦ στόχου διὰ τῆς αὐτῆς ὑψώσεως καὶ παρεκτροπῆς, τραχίως λίαν αὐνεασιγμένως καὶ ἐπομένως σημεία πτώσεως ἐπὶ τοῦ στόχου αὐγκεντρωμένα πρὸς ἄλληλα 2) 4) νεώτ. φιλοσ. ἡ ἰδιότης παντὸς γνωστικοῦ περιεχομένου, ἐκκληροδοῦτος πλήρως τὰς λογικὰς ἀπαιτήσεις 5) νεώτ., δημ. ἐν συνίχσει, ὥστε ἴσο ἀκριθιστὰ, ἡ ὑψηλὴ ἐμπορικὴ τιμὴ, ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων, ἀκινήτων κττ. : ἡ ἀκριθιστὰ τοῦ κρέατος, παρῶν καιρὸς πούλει τὰ λάχανα καὶ ἡ ἀκριθιστὰ τ' ἀγοράζει || γενικῶς ἡ ὑπερβολικὴ δαπανηρότης, ἡ ὑψηλὴ τιμὴ πωλουμένου πράγματος, τὸ μεγάλο κόστος ἀντίθ. φθίνια : ἡ ἀκριθιστὰ τῆς ζωῆς, ἀκριθιστὰ δὲ χροῦ καὶ φέτας, γνῶμ. ἡ ἀκριθιστὰ δὲν πούλει καὶ ἡ φθίνια ξεγελάει, δ. τραγ. στῆς ἀκριθείας τὸν καιρὸ ἐπαντρεῖται καὶ ἐν ἑνῷ.
ἀκριθεύς χρησιμοποιαῖ τι μετ' ἀκριθείας : Δίδυμ. παρὰ σχολ. Πινδ. Ν. 4, 3 ἀκριθεύς τὴν ἀντινυσίαν || μεσ.-ομαι εἶμαι ἀκριθὴς περὶ τι : Σέξτ. Εμπ. Μαθ. 1, 71 || παθ. : Πλάτ. ἐάν μὴ ἀκριθεύσωμαι ὑφ' ὧν (ἐάν μὴ τὴν ὁδὸν ὁδῶν) ὧν ||
ἀκριθής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ μετ' ἀκριθείας γενόμενος ἢ ἐπισυμβαίνων, ὁ ἀνευ ἐλλείψεως ἢ λάθους, ὁ ἀπικριτωμένος : Ἰνν. Ἀφορ. 1, 4 ἀκριθὴς δαίται, αὐτ. Ἐπιφ. 1, 24 πυρετὸς τριταῖος ἀκριθὴς (ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἀκριθὴς ἐμφωνιζόμενος), Θουκ. 1, 10 οὐκ ἀκριθεῖ ἄν τις σημείω χρόνιμος ἀπιστῶν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον (εἰς οὗχ) ἀπικριτωμένην ἐνδείξιν στηριζόμενος δύναται τίς νὰ ἀμφιβάλλῃ δι' ἔγνασιν ἢ ἐκστρατεία, ὥστε ἀκριθὴς χάραξις τῆς ὁδοῦ, - μετὰφρασις, νεώτ., - πληροφορία, ἀκριθὲς ἀντίγραφον ἰ συνθ. ἐν τῇ δικαναμ. φρ. 2) ἀκριθὲς ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου || δ. ἐπὶ προσώπων, ὁ ἐν σχολαστικῇ ἀκριθείᾳ ἐπιτελὼν τὰ ἔργα του, ὁ οὐστηρός : Θουκ. 3, 46, 4 οὐ δικαστὰς ὄντας δεῖ ἡμᾶς μάλλον τῶν ἐξαμαρτανόντων ἀκριθεῖς βλάπτεσθαι ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ μετρίως κολάζοντες, Λυσ. 7, 12 δεινὸς καὶ ἀκριθὴς || ὁ ἐν τῇ αὐστηρᾷ τῆς λέξεως ἐννοία δὲν ἀκριθὴς ὅλος, ὁ κυριολεκτικῶς ἀκριθὴς : Πλάτ. Πολ. 341C ὁ τῷ ἀκριθεῖ λόγῳ ἰσχυρός || τὸ αὐδ. - ἐς ὡς αὐτοῖς : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰητρ. 9 τὸ ἀκριθὲς (ἡ ἀκριθεία βλ. λ. 1, Θουκ. 6, 18, 5 νομίστατε... ἄμω δὲ τὸ τε φάσμα, καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πᾶν ἀκριθὲς || τὸ αὐδ. - ἐς μετὰ προθ. ἐν ἐπιρρηματ. ἐννοία : Εὐρ. Τρω. 901 οὐκ εἰς ἀκριθὲς ἦλθες (ἐν τῇ προσηκούσῃ στιγμῇ) 3) ὁ φειδωλός, ὁ φιλάργυρος, ὡς τὸ δημ. ἀκριθὲς || ὁ μετρημένος τὸ ἥθος, τοὺς λόγους κττ., ὁ περισκεμμένος : Μέν. 235 ἀκριθὴς τοὺς τρόπους.
ἀκριθονός (ή) δημ. ὁ ἀκριθός, πολὺ ἀγαπημένος γιός || ὁ μοναγενής, δημ. μοναχογιός.
ἀκριθοδικαίος-(α)-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποδοῖων ἀκριθῶς τὴν δικαιοσύνην, ὁ μέχρις ὑπερβολῆς δίκαιος, ὁ αὐστηρὸς κρίων : Ἀριστλ. Η Νικ. 1138 Α ὁ μὴ ἀκριθοδικαίος κῆν τὰ χέρων ἀντίθ. ἐπεικὴς, Φιλ. 2, 51 ἀκριθοδικαίος καὶ αὐστηρός, νεώτ. ἀκριθοδικαίος ἀνθρωπός || νεώτ. κ. ὁ μετ' ἀποδοῦναι δικαιοσύνης γενόμενος : ἡ ἀκριθοδικαία διανομὴ τῆς περιουσίας μεταξὺ τῶν κληρονόμων.
ἀκριθοτρέφω δημ. ἐπιμελῶς, σπαργικῶς τρέφω ἢ ἀνατρέφω τινά || πολυδαπάνως τρέφω, ἐπὶ ζώων || ἢ μ. κ. ὡς οὐα ἀκριθοτρέφω, ἀκριδοθυγάτερ (ἡ) δημ. ἡ πολὺ ἀγαπητὴ θυγάτερ || ἡ μοναχοθυγάτερ, ἡ μονοχοκόρη.

ἀκριβοῦς ῥητορ-η-ο δημ. ὁ μὴ συχνὰ ὀρώμενος· ἢ ὁ ἐνεκὰ τῆς ἀπουσίας του ποθενός, ἐπιδόξω γινόμενος· ἀκριβοῦς ῥητορ μὲν ἐστίν.

ἀκριβοῦς ῥητορ δημ. βλεπὼν τὴν ὥσιν πολὺ τιμωρ ἢ ὑψ. ἐπιμελουμέναι τινας μετὰ στοργῆς.

ἀκριβοῦς ῥητορ (ἢ) δημ. δωμάτων προσφιλές· Ἐρωτ.ἀρ.Α.1461 τοῦ Ρωτ- ἢ ἀκριβοῦς ῥητορ του.

ἀκριβοῦς ῥητορ δημ. ἀκριβοῦς ῥητορ βλ. λ.

ἀκριβοῦς ῥητορ (ἢ) δημ. ὁ φιλαργυρός· παροιμ. τοῦ ἀκριβοῦς τοῦ ποταμοῦ πρὸς ἡμετέρας χεῖρας.

ἀκριβοῦς ῥητορ-ατος (ἢ) νεώτ. τὸ ἐν ἀκριβολογίᾳ βλ. λ. εἰρημένον.

ἀκριβοῦς ῥητορ-εως (ἢ) μον. ἀκριβολογία βλ. λ. ἀκριβολογία πρὸς τὴν ἀκριβολογίαν ἐξέτιστος, ἔρουν· Ἄριστ.Ρητ.Α.1404 Α.37 ὥστε φανερὸν ὅτι οὐκ ἀπαντα... ἀκριβολογίαν ἔχουσιν.

ἀκριβολογία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἀκριβεία ἐν τῷ λέγειν, ἢ ὁρθὴ καὶ ἀληθεύουσα ἐκφρασίς· Ἄριστ.Ρητ.Α.1361 Β.34 ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρησίμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν, Μαρκελλίν.36 ἀκριβολογία ἐστὶν τοῖς ὁνόμασιν, Γαλ.18 Β.526 ἀκριβολογία καὶ κυριολογία· ἢ κατ'ἐπέκτασιν ἡ διονυσιαστική ἔρουν, καθ' ἡν λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς διακρίνονται τὰ ἀλλήλοις διάφορα· Ἄριστ.Μετ.Φ.995 Α.15 ἀκριβολογία ἡ μεθυστική, ΔίωνΚ.745 ὁ καὶ οὗτος ἀκριβολογία· 2) ἡ μετὰ μικρολογίας φειδωλότης· Ἄριστ.Ηθ.Νικ.Ι.122 Β.8· 3) νεώτ. ἐπὶ τοῦ λόγου κατ'ἐπέκτασιν, ἢ σαφὴς καὶ ἀκριβὴς διατύπωση τίνος ἀντιθ. ἀποστολολογία· ἡ ἀκριβολογία εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν ἐπιστήμην.

ἀκριβοῦς ῥητορ-η-ο δημ. ὁ ἐχων ἀκριβὰ τὰ λόγια, ὁ σπανίως ἢ δι' ὀλίγων ὁμιλῶν· 2) μτφ. ὁ συνετὰ καὶ ἐν τῷ προσάγοντι μετρῶ λέγων.

ἀκριβοῦς ῥητορ-ον κ. νεώτ. ὁ ἀκριβὴς ἐν λογικοῖς ἐπιχειρήμασι· Τιμ.25 ἀκριβολογίας ἀποφύγε· 2) ὁ ὀρθὸν καὶ ἀληθεύον ἄνθρωπον λόγον μεταχειριζόμενος· ἢ κατ'ἐπέκτασιν, ὁ σαφῶς ἢ λεπτομερῶς ὁμιλῶν. Ἐπίρρ. ἀκριβολογίας.

ἀκριβολογία (ἢ) δημ. εἶναι ἀκριβὴς ἐν τῷ λέγειν, χρησιμοποιοῦν ἐκφρασιν ὀρθὴν καὶ ἀληθεύουσαν· Πλάτ.Κρατ.Α.15 Α. μὴ λίσαν ἀκριβολογίαν· 2) κατ'ἐπέκτασιν μετ'ἀκριβείας, μετ'ἐπιμελείας, λεπτομερῶς ἐξετάζων· αὐτ.Πολ.403 Γ. εἰ παροδοῖμεν τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι· 1) τὴν διανοίαν, Δημ.232.5 ταῦτα πάντ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι· ἢ νεώτ. κ. παθ. ἐν σπαν. χρήσει.

ἀκριβολογία (ἢ) δημ. κ. νεώτ. κ. δημ. μετ'ἀκριβείας ἔρουν· 1) Διον.Ἀλ.Δημ.26 ἔσας τὸ περὶ τούτων ἀκριβολογεῖν ἐπ' ἕκαστα ἐλευσομαι· ἢ νεώτ. ἀκριβολογοῦμαι βλ. λ. ἢ· 2) κ. γεν. ἐκφράζομαι μετὰ σαφηνείας καὶ ἀκριβείας.

ἀκριβοῦς ῥητορ (ἢ) δημ. ἡ ἀκριβὴς μῦθος, ἡ πολυτιμία, ἡ λίσαν ἀγαπητὴ μῆτρος.

ἀκριβοῦς ῥητορ (ἢ) δημ. ὁ ἀκριβόμετρον ὄργανον ἀκριβέστατον μετρήσεως ἢ σταθμίσσεως μικροτάτων ἀντικειμένων.

ἀκριβοῦς ῥητορ-ατος νεώτ. κ. δημ. μετρῶ ἐπιμελῶς καὶ μετ' ἀκριβείας· ἢ ὑπολογίζω τὴν συνθεσίν, λεπτομερῶς.

ἀκριβοῦς ῥητορ δημ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἀκινήτων κττ., πληρώνας ἀκριβὰ, εἰς ὑπερβολὴν τιμὴν· ὁ ἀκριβοῦς ῥητορ τὸ καλὸν κρᾶσθαι· ἢ μτφ. ὑφίσταμαι ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρὰν τιμωρίαν διὰ σφάλμα, παράπτωμα ἢ ἀδικημα· ἀκριβοῦς ῥητορ τὴν πρὸς δόλῳ, παθ' μὲν ἕκαμ.

ἀκριβοῦς ῥητορ (ἢ) δημ. ὁ λίσαν ποθητός.

ἀκριβοῦς ῥητορ-εως δημ. ἐξαιρετικῶς, λίσαν παθῶν.

ἀκριβοῦς ῥητορ δημ. πωλὺ τὴν ἀκριβείαν, εἰς ὑπερβολὴν τιμὴν, ἐπὶ ὧν κττ., κτημάτων κττ., μοσχοποιῶν ἀντιθ. ἀκριβοῦς ῥητορ· εἶναι λίγα φέρεται τὰ χάρτα καὶ τ' ἀκριβοῦς ῥητορ· ἢ κ. μτφ. σπαν.χρ. προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου ἢ γεν.

παραχωρῶ τὴν ἐναντι ὑπὲρ τὸ δέον ὠδὸν ἀκριβῶς· ἀκριβοῦς ῥητορ τὴν δούλοφν του· τ' ὀνομα· τὸν· ἢ κ. μτφ. οἱ πολιορκημένοι ἀκριβοῦς ῥητορ τὴν ζωὴν τους· ἢ κ. ἐν τῷ παθ.

-μαι· ἀκριβοῦς ῥητορ ἢ σταφίδια φάτος.

ἀκριβῆς-ἢ-ο δημ. ἐπὶ ὧν κττ., ἐμπορευμάτων, κτημάτων κττ. ὁ ὑπερβολικῆς τιμῆς ἢ ἀξίας, ὁ πολυτιμῶς· τὸ ἀκριβὸν πράγμα ἔχει τὴν πᾶσαν τοῦ μέσας· Ἐρωτ.ἀρ.Α.587 κἀντι τὸν ἀκριβὸν φησὶν· ἢ κ. μτφ. ὁ τραγ. καὶ μὴ λαμπρὴ μὴ Κυρια· 1) μὴν ἀκριβὴν ἡμέραν· ἢ συνεκδ. ὁ αὐστηρὸς καὶ μεμετρημένος εἰς τὰς παροχὰς του, ὁ φειδωλός, ὁ σφιχτοχέρης· παροιμ. ἀκριβῆς κελ· λάρης, καλὸς κελλάρης· ἢ ὁ ὑπερβολικῶς φειδωλός, φιλαργυρός, ὁ ταπεινός· παροιμ. τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βίος σὲ χαροκόπου χεῖρας· ἀκριβῆς σὲ πείρου καὶ φτηνὸς σὲ ἀλκυονίδων· τὸν ἀκριβὸν τὰ πράματα τὰ τρώει οἱ χαροκόποι, ἀκριβῆς βραβεῖ κερδανίται μὴ φρεσὶ καὶ δὲν τὸ νιάθει· 2) μτφ. ὁ λίσαν ἀγαπώμενος ἢ τιμώμενος· ἀκριβὸς μου παῖδι, ἀκριβὴς μου μάννα· 3) τὸ ἀρ. -ός κ. ὡς αὐτὰ. ἐπὶ ἀνδρὸς, ὁ μνηστήρ, ὁ συζυγὸς ἢ ἀπλῶς ὁ ἐρωμένος· ἢ κ. τὸ βλ. ἐπίσης ὡς αὐτὰ. ἢ μνηστήρ, ἢ συζυγός, ἢ ἡ ἐρωμένη· 4) τραγ. τοῦ κρέμας· εἶναι φυλαχτὸν στὸν κόρπον ἢ ἀκριβὴ του.

ἀκριβοῦς ῥητορ δημ. κ. ἀκριβοῦς ῥητορ ἐπὶ ζώων· πορέχων διαπονήσαν τροφήν· ἀκριβοῦς ῥητορ· ἀλγὸν του· ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν παρεμφερεσίν· 2) εἶναι ἔχον τὸ γινώσκειν τὸν ἀκριβοῦς ῥητορ· ἢ κ. κατ'ἐπέκτασιν, ἀνατρέφω ἐπιμελῶς, μετὰ στοργῆς.

ἀκριβοῦς ῥητορ-η-ο δημ. κ. ἀκριβοῦς ῥητορ ἐπὶ κατοικίδιων ζώων, ὁ διὰ τροφῆς διαπονήσας συντηροῦμενος· ἢ κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν παρεμφερεσίν· 2) κατ'ἐπέκτασιν, ὁ τυχερῶς ἀπορρίπτει περιποίησιν καὶ ἀνατροφῆς.

ἀκριβοῦς ῥητορ δημ. ἀκριβοῦς ῥητορ βλ. λ.

ἀκριβοῦς ῥητορ-η-ο ἀκριβοῦς ῥητορ βλ. λ.

ἀκριβοῦς ῥητορ-εως δημ. ὁ δούλος εἰς τὸ δι· δειν, ἢ ἀκριβῶς, ὁ φειδωλὸς συνών. σφιχτοχέρης.

ἀκριβῆς-ὡς μέλλ. ἀκριβῶς κατασκευάζω τὴν μετ' ἀκριβείας καὶ ἀρτιότητος· Εὐρ.Πη.465 αὐτὰ στεγνὰ καλῶς ἀκριβῶς σπῶν· ἢ παθ. -οῦμαι καθίσταμαι ἀκριβὴς, ὁρθος ἀπὸ πάσης ἀπόφασος, τέλειος· Ἄριστ.Βάτρ.1483 μακρότερος γ' ἀπὸ ἡ· 2) εἶναι ἔχον ἔρουν ἡκριβῶς μνησιν, Ἄριστ.Πολ.Ι.129 Β.1 ἡκριβῶς ἀπὸς πᾶσαν ἀρετὴν· 2) ἐκκριβῶς, μετ' ἐπιμελῆ ἔρουν ἀκριβῶς καὶ πλήρως μνησιν· Εὐρ.Εκ.1192 σφοδρὸν μὲν ὅταν εἰς ὁ τὰς ἡκριβῶς, Πλάτ.Χαρμ.156Α τοῦτον αὖ μὲν σὺ ἀκριβῶς· 3) εἶναι ἔχον 4,210 ῥαφιδότους οἶδα τὰ μὲν ἐπὶ ἀκριβῶς, αὐτοὺς δὲ πᾶν ἡλιθίους ὄντας· ΚΔ Ματθ.2,7 καλέσας τοὺς μαγίους ἡκριβῶς παρ' αὐτὸν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος· ἢ μέσ. -οῦμαι· Ἰώσ.Α.17,28 τὰς ἀπὸ ἀκριβῶς· ἢ κ. ἡκριβῶς ἀκριβῶς ἔδει, ἡκριβῶς ἐπὶ περὶ· 3) ὁποῦ εἶναι ἀκριβῆς, δὲν ἔχω σφάλμα ἢ ἑλλειψιν· Ἄριστ.Ζ.178 Α. ὁ φῶς οὐκ ἀκριβῶς, αὐτ.Ψαλ.42,122 [ὁ ἀκριβῶς] κατὰ τὴν ἀφῆν διαφερόντως ἀκριβῶς· 4) περὶ τὸν ἀκριβῆς, ἀπὸ σφαλμάτων ἢ ἀκριβῶς παρολογοῦμαι· Φιλῶδ.Α.δ. 470.

ἀκριβοῦς ῥητορ-ατος (ἢ) δημ. ἀκριβῆς γινώσκων· Ἐπίκ.Ἐπιστ.130· 2) ἐν τῇ μου. ἢ ἀπὸ ἀκριβῶς μνησιν, ἢ τέλει ἐρουνεῖα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν· Φιλῶδ. Μουσ.90,9 ἀκριβῶς μουσικῶν.

ἀκριβῆς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθως παρ' Ἀπ.Ιδία πεζοῖς, ἀπὸ σφαλμάτων ἢ ἑλλείψεως, κατὰ τὸν τρόπον ἀρτιον καὶ ἀληθεύον μετ' ἀκριβῶς· παρ' Ἡρ.7,32 κ. ὁλοκαρπὸν ἀκριβῶς εἰ· δέναι, ἐπιστάσθαι, καθορᾶν, μνησθῆναι, Αλγ.Πρ.330 ἀκριβῶς οἶσθα ἀντιθ. ἀπλῶς οἶσθα ἐν ἴσοκρ.5,46.

νεώτ. τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ἐπτά τὸ βράδι ἀκριβῶς—αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ κατάλαβα.— γ'· αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθε· || Πλοῦτ. Αλεξ. 16 ἀκριβῶς καὶ μόλις | μετὰ πολλῆς δυσκολίας | φρικνεωτ. ἀκριβῶς εἰπεῖν· || συγκρ. ἀκριβέστερον: Πλάτ. Πολ. 436C, νεώτ. ἀκπληρῶναι τῶρα ἀκριβέστερον τὰς ὑποχρεώσεις του· || ὑπερθ. ἀκριβέστατα: Πλάτ. Πολ. 484C, νεώτ. μετέπεισεν ἀκριβέστατα·

2) μετ' ἀποφυγῆς τοῦ περιττοῦ, φειδωλῶς: 'Αν-δοκ. 4,32 ἀκριβῶς διαίτῃσθαι.

ἀκριβῶσις -εως |η| μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐπιμέλεια, ἡ φροντίς: σχόλ. Αριστφ. Βάτρ. 1053 |1019| οὐ γὰρ ἔστιν ἀκριβῶσις τὸ τοιοῦτον· || ἀκριβῆς τήρησις: 'Ιώα. Α117,41 μὲριόν τι 'Ιουδαϊκῶν ἀνθρώπων, ἐπ' ἀκριβῶσι μέγα φρονούν τοῦ πατρίου νόμου |δ. γ. ἐ-ξ ακριβῶσι· 2) νεώτ. ἡ ἐξηκριβωμένη ἐρευνα καὶ ἐξέτασις, ὁ ἀκριβῆς ἐλεγχος, ἡ ἐξακριβώσις.

ἀκριβῶσιν μτγν. πρέπει νὰ γίνεταί ἡ νὰ γίνη ἐπιμέλῃς ἐξέτασις ἡ περιγραφή: Φιλ. 1,357.

ἀκριβοτήης |οι| νεώτ. στρατ. μηχανήματα ἐκ χάλυ-δος σχήματος κυλινδρικοῦ, χρησιμοποιούμενον διὰ τὸν ἐλεγχον καλύκων τοχυδάλων.

ἀκριβοτικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἐξακριβ-ώσων, ὁ συντελὼν ἢ ὁ κατὰλλλος πρὸς αὐτήν, συνηθεστ. ἐξακριβοτικῶς.

ἀκριβία |η| δημ. τὸ ἐντομον ἀκρίς βλ. λ.· 2) ἐν περὶ ῥηητικῆς ἐννοία, σμῆνος ἀκριβίον: κατὰστροφὴ τὰ σπαρτὰ ἡ ἀκριβία· || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐ-χόντων ἀνεπαρκῆ σαματικὴν ἀνάπτυξιν, μικροσώ-μων, καχεκτικῶν κττ.: αὕτῃ ἡ ἀκριβία θὰ διώσῃ ἐξ ἑλ. ζῆλον· —εἶναι ἀδύνατος σὺν ἀνδρίδα.

ἀκριβίαι |οι| νεώτ. ζωολ. ἐντομα, ἀποτελοῦν-τα ὁμοιογενεῖαν τῆς τάξεως τὸν ὀρθόπτερον, ἔχοντα τὸ σῶμα βαρὺ, κατὰ τὰς πλευράς πεπιε-σμένον, τὴν κεφαλὴν καθέτως διευσθυμένον καὶ φέρονσαν πλευρικῶς δύο μεγάλους σφαιρικοὺς ὀφθαλμοὺς, πρὸς τὰ πρόσω δὲ δύο κεραίας νημαστοειδῆς καὶ βραχείας, καὶ τὸ στόμα, φέρον ἰσχυροτάτας σιαγόνας, δύναμενας νὰ διζήσων ἢ τριφῶσι αἰληρότατα σώματα, τμήματα κορυμῶν δένδρων, φλοιούς κττ.: οἱ μὲρ τοῦ σώματος ποδῶν των εἶναι λίαν ἐξηγυκαμένοι, προσφεύστα-τοι δι' ἐκτέλεσιν πηδημάτων τὰ ἐντομα ταῦτα ἀπαντῶσιν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τοῦ κόσ-μου, μεταναστεύοντα κατὰ σμῆνῃ ζῶσιν ἀπο-λυστικῶς ἐκ φυτικῶν οὐσῶν, ἐπιφέροντα πολ-λάκις καταστροφὰς εἰς τὴν γεωργίαν (acrididae).

ἀκριβίη |η| νεώτ. χημ. ὁζωτοῦχος ὀργανικὴ βῆσις ἀσθενεστάτη, εὐρισκομένη ἐν τῷ ἀκα-θάρτῳ ἀνδροκενίῳ τῆς πίσης ἢ τῶν λιθανθράκων ὑπὸ μορφῇ κτρινῶν κρυστάλλων δυσδιαλυτῶν ἐν ὕδατι καὶ ἐρεθιζόντων ἰσχυρῶς τοὺς βλενο-γόνους ὕμενας τινὰ τῶν παραγῶν αὐτῆς χρησι-μοποιουμένη ὡς χρώματα διὰ τὴν βαφὴν βαμβά-κος, μετὰξις κττ.

ἀκριβίον |τοῖ| ὑποκορ. τοῦ ἀκρίε | Διοσκ. 2,94. **ἀκριδογενής-ους-ές** νεώτ. ὁ ὑπὸ ἀκρίδων προ-καλούμενος: ἀκριδογενής νόσος τῶν φυτῶν.

ἀκριδοῦκτης |οι| νεώτ. ὁ σταχλοῦμενος εἰς δάκρυ καὶ ἐξόντων τῶν ἀκρίδων.

ἀκριδοειδής-ές νεώτ. ὅμοιος πρὸς ἀκρίδα· 2) ἐν τῷ πληθ. ἀκριδοειδεῖς = ἀκριδαῖαι βλ. λ. **ἀκριδοθήρα** |η| μτγν. γοῖς διὰ τὴν ἄγρην ἀκρί-δων: Θεόκρ. 1,52 ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκρί-δοθήραν σχοίνῳ ἐφαρμόσων, λόγγ. 1,10 |δ. γ. ἀκριδοθήκην|.

ἀκριδοθήρας |οι| νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν ξηροπαθικῶν, ἔχον τὸ ράμφος βραχὺ, πλευρι-κῶς πεπιεσμένον, τὰς πτέρυγας μακράς καὶ δέυ-λκτους ἐπὶ τὴν οὐρὰν εὐθείαν μετρίου μεγέθους· εἶναι χρησιμώτατον ὡς συλλαμβάνον καὶ φονεύον τὰ ἐνοχλοῦντα τὰ ποίμνια ἐντομα, ἰδίᾳ δὲ τὰς

καταστρεπτικὰς εἰς τὰς φυτείας ἀκρίδας δημ. ἀγοπούλι ἡ ἀκριδολόχος (pestor roseus).

ἀκριδοκάρπος (οἰ) νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **μαληγοειδῶν**, ἰσχυρῶς τῶν τρο-πικῶν χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς.

ἀκριδοκτόνος-ον νεώτ. ὁ φονεύων τὰς ἀκρί-δας: φάρμακον ἀκριδοκτόνον.

ἀκριδολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἀκρίδας· || ὁ μετ' εἰδημοσύνης πραγμα-τευόμενος περὶ ἀκρίδων.

ἀκριδολόγος |οι| νεώτ. κ. δημ. εἰδὸς τι δικτύου πρὸς θήραν ἀκρίδων· 2) τὸ πτηνὸν ἀκριδοθή-ρας βλ. λ.

ἀκριδομαλίτροφος |οι| μον. εἰδικῶς ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὁ τρεφόμε-νος μὲ μέλι καὶ ἀκρίδας.

ἀκριδοθή |η| νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις, λαμ-βανόμενη διὰ θερμάνσεως φαινυλάνθρακικοῦ ὀξέος, μετὰ πυκνοῦ θεϊκοῦ ὀξέος· σῶμα στερεόν, κρυσταλλοῦμενον εἰς κτρινοὺς κρυστάλλους.

ἀκριδοπαθής-ους-ές νεώτ. ὁ παθὼν, ὁ κατα-στραφείς ἀπὸ ἀκρίδας: ἀκριδοπαθὴς φυτεία, -χώρα· || κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ γεωργῶν, ὧν τὰς ἐσσοδείας ἐβλάσαν ἀπὸ ἀκρίδων.

ἀκριδοπάλητος-ον νεώτ. ἀκριδοπαθὴς βλ. λ. **ἀκριδοφαγία** |η| νεώτ. τὸ τρώγειν ἀκρίδας.

ἀκριδοφάγος (-ου/-ον) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρώγων ἀκρίδας: Διόδ. 3,32· πρὸλ. Στράβ. 7,72 πλησιόχωροι τοῦτασι εἰσι· ἀκριδοφάγοι.

ἀκριδοφαγί-ώ μτγν. τρώγω ἀκρίδας.

ἀκριδοφάγος |οι| δημ. ἀκρίδοφάγος βλ. λ.·

τ' Ἀν Γιάνην τ' ἀκριδοφάγ.

ἀκρι[δ]ιδής-ους-ές 'Ἡσ. ὁ ἀκρι[δ]ιδῶν· |ζῶα| ἐν λ. ὁ κερνοῦς.

ἀκριζῶ κ. δημ. βαδίζω ἀκροποδῇ τ' 'Ἡσ. ὁ ἄ-κρίζων ἀκροῖς ποσὶν ἐπιπορευόμενος: Εὐρ. ἄν. 570· 2) σχόλ. 'Ἡ Φ 12 ὁ ἀκρίζειν τὰ ἀκροῖς ἐσθίειν·

3) Σουίθ. ὁ τὸ ἀκρον κόπτω· 4) δημ. φέρω τι ἢ θέτω τι εἰς τὸ ἀκρον· 5) δημ. κ. ἀμτθ. μένω, ἴσταμαι εἰς τὸ πλευρικῶς ἀκρον, τὸ χεῖλος ὁδοῦ, κττ.: ἀκρίαι νὰ περάσουσιν τ' ἀμάξιον· συγρ. πα-ραμερίζω ὡς ἀμτθ.

ἀκριδοῦς -ον ἐπὶ σφου. ὁ μὴ ἀναμεμιγμένος μὲ κριθῇν: Πάπ. πυρὸς ἀκρίδας (καθαρὸ σιτάρι)· ἀντιθ. κριθόπυρος· δημ. σπασμόν, σιγιάδι.
ἀκριμάτιστα ἐπίρρ. δημ. ἀναμαρτήτως, ὅπου ἐνόχου ἀσέφους ἢ πράξεως, χωρὶς κρίμα· ἀντιθ. ἀμαρτωλῶ, καλασμένα: γυνμ. ἀκριμάτιστο κανένα μεγάλο βιὸς δὲ γίνεται.

ἀκριμάτιστος -η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων κρίματα, ὁ ἀναμάρτητος· 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρίμα βλ. λ., ὁ εἰς δὲν δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ κακὴ τίς πράξις, ἰδίως ἡθικὸν παράπτωμα· παροιμ. στήν ἐρημίᾳ δ' αἰμῶτα ἀκριμάτιστοι, γυνμ. ἀκριμά-τιστα τὰ γέλια, μὰ τὰ χάρδια ἀμαρτωλὰ.

ἀκρίνας: 'Ἡσ. ὁ γυνίας, καὶ καθαρός, ἄγνος· **ἀκρινόμος** ὁ δασοφύλαξ· 'Ἡσ. ὁ ὕλης ἐπιμελη-τῆς παρὰ Λάκωνιν·.

ἀκρινός-ή-όν δημ. ὁ ἀκράτος, ὁ εὐρισκόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἀκρον· ἄλλως ἀκρινός· ἀντιθ. με-σιανός· στὸ ἀκρινὸ σπῖτι τοῦ χωριοῦ κάθεται ὁ παπάς, ἡ ἀκρινὴ ἐλιά τοῦ χωραφιοῦ.

ἀκριον 'Ἡσ. ὁ ποῖον· |χειρόρρ. ῥίον|.

ἀκροφυσῶ-ώ κ. δημ. ἀκροφυσῶ δημ. ἡρέμα φυσῶ.

ἀκρίς -ους |η| δημ. ἡ ἀκρά βλ. λ., ἡ ἀκρη, ἡ κορυφή: παρ' Ὀμ. μόνον ἐν Ὄδ. κατὰ πληθ.: Ὄδ. 1400 ὦ-κεον ἐν σπῆσσαι δι' ἀκρίας ἡμεροέσσας (στὶς κορφάς, ποὺ τὶς χτυπᾷ πολὺ ὁ ἀέρας), οὗτ. Κ281 δι' ἀκρίας ἔρχεται οἶος, χώρου ἀδριῆς ἄκρης, Ἐπιγρ. Περιγραμῆς ὑπὲρ ἀκρίδας.

ἀκρίς -ίδης |η| κ. νεώτ. ἐντομον τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀκριδιῶν βλ. λ. ἢ τῶν λοκουσιδῶν βλ. λ. δημ.

ἀκρίδα βλ. λ. : 'Ιλ.Φ 12 58 'ὅπο ῥήϊης πυρός ἀκρίδες ἡρέθονται φευγόμεναι ποταμόνδε, Ἀριστλ. Ζ1, ὅδει τοῖς πηδαλίοις τριζουσα ἀκρ., Θεόκρλ. 41 βάρταρος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω· 2) ὡς τροφή : Ἀριστφ. Ἀχ. 116 ἡτέρον ἀκρίδας ἡδὶον ἐστὶν ἡ κίχλη, ΚΔ Μιατθ. 3,4 ἡ δὲ τροφή αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἀγρίων [τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου]· 3) ὡς ὄνομα περιηληθίκων, σμήνος ἀκρίδων : ΠΔ 'Εξοδ. 10,4 ἀνὰ ἐπὶ τῶν τῶν ὥραν ἀγρίων ἀκρίδων πολλῶν.

ἀκρισάριστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀκρισάρωτα ἐπὶ τῶν ἀλεύρων, χωρὶς ἀποκάθαρσιν ἀπὸ τῶν πυύρων διὰ τῆς κρισάρας.

ἀκρισάριστος-η-ον δημ. κ. -ινος κ. -άρωτος ὁ μὴ ἀπὸ τῶν πυύρων διὰ λεπτοῦ κοσίνων, κρισάρας βλ. λ. ἀποκαθαρθεῖς, ἐπὶ τῶν ἀλεύρων.

ἀκρισάρωτος-η-ο δημ. ἀκρισάριστος βλ. λ.· 2) κ. ὁ μὴ δυνάμενος διὰ κρισάρας βλ. λ. ν' ἀποκαθαρθῇ ἀπὸ τῶν πυύρων.

ἀκρισία [ἡ] κ. νεώτ. δημ. κ. -σιὰ ἐπὶ νόσου, τὸ νὰ μὴ κριθῇ, νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ κρίσιμον σημείον : Ἰνν. Ἐπιδ. 1,8· 2) ἡ ἀσαφὴς διάταξις, ἡ σύγχυσις : Ξεν. Ἑλλ. 7,5,27 ἀκρισία δὲ καὶ ταραχὴ μετὰ τὴν μάχην ἐγένετο, Ἐπίκλ. Ιωμ. 22 ἀκρισία καὶ ταραχὴ· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐλλειψὶς ὁρθῆς κρίσεως, ἡ ἀπερισκεψία, ἡ ἀνοσία : Πολύδ. 2,35,2· ἢ ἡ κακὴ ἐκτίμησις, ἡ ἐσφαλμένη ἐκλογὴ : Λοκ. Τυμ. 8 ἀκρισία περὶ τὸν φίλων καὶ εὐθὺεια ἐπέτρεψεν αὐτόν· 4) νεώτ. ἡ ἀποφυγὴ δικαστικοῦ ἀγώνος, κρισολογίας.

ἀκρισκός-αν ἴσ. « ἡ ἐπάνω τοῦ ἱστοῦ καθεζομένη, ἐστὶ δὲ ἡ ἀμικς ».

ἀκρισολόγητα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς κρισολογίαν, ἀνευ δικαστικοῦ ἀγώνος : παροιμ. ἀκρισολόγητα πάντα γίνεται τῆς κηφιδᾶς τὸ μοῖρασι.

ἀκριστὴν ἴσ. « κλέπτειαν ἁλετριδα Φρύγες ».

ἀκριστοί ἴσ. « ἀκρα ὄραν, λόφοι, γυνία ».

ἀκρισχίον [τὸ] ἱστρ. τὸ ἀκρον τοῦ ἱσχύου : Ἡλ. 6δ. παρ' Ὀρειδ. 48,55,1, Ἐπιρρ.

ἀκριτα ἐπίρρ. δημ. ἀκρίτως βλ. λ. 2) κ. 3).

ἀκριτάγωνον ἴσ. [χειρόδρ. ἀκριταγών] « πο- λύγωνον ».

ἀκρίτας [ὁ] δημ. ἀντὶ τοῦ μων. ἀκρίτης παρὰ Βυζαντινοῖς, ὁ φρουρὸν τὰς ἀκρας, τὸ σύνορον τοῦ κράτους : ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

ἀκριτέλ ἐπίρρ. μων. ἀκριτὶ βλ. λ.

ἀκρίτης [ὁ] μων. ἀντὶ ἀκρίτας βλ. λ.

ἀκριτὶ ἐπίρρ. ἀνευ δίκης : Σουῖδ., ΑΒ, Φώτ. « ἀνευ κρίσεως » : Λυσ. ἀν. 88 ἀκριτέλ ἀποδύσκειν.

ἀκριτικός-ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἀκρίτας, ὁ τῶν ἀκριτῶν : ἀκριτικός κύκλος [τὸ σύνολον τῶν ἀκριτικῶν τραγουδιῶν].

ἀκριτοδάται [οἱ] ἴσ. « ἀρχὴ τις παρ' Ἐφεσ- οῖς τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν ».

ἀκριτόδουλος-ον μτγν. ἀπερίσκεπτος.

ἀκριτόδρακρυς-υ ὁ χύων ἀφθονα δάκρυα : ΑΠ 5,235 ἀκριτόδρακρυς ἰάναλος.

ἀκριτοέπεια [ἡ] νεώτ., τὸ ὁμιλεῖν ἀκρίτως, ἀπερισκέπτως ἡ ἀπρεπῶς, ἡ ἀκριτολογία.

ἀκριτοεπής-ους-ές μων. κ. νεώτ. ἀκριτόμυθος βλ. λ.

ἀκριτολόγημα-ατος [τὸ] νεώτ. λόγος ἀκριτος, ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος.

ἀκριτολογία [ἡ] νεώτ. τὸ ἀκρίτως, ἀπερισκέπτως ἢ ἐν οὐ δέοντι ὁμιλεῖν.

ἀκριτολόγος-ον νεώτ. ὁ ἀκρίτως ὁμιλῶν.

ἀκριτολογῶ-ῶ νεώτ. ὁμιλῶ ἀκρίτως.

ἀκριτόμυθία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀσυνάρτητος ἀπεραντολογία, ἡ ἀστόχαστος φλυαρία : Εὐστ. 187,8,4· 2) νεώτ. κ. ἡ μὴ φιλῶς ἀπορρήτου, ἡ ἐξ ἐπιπολιότητος ἡ ἀκρισίας ἀνακοινωνίας μυστικοῦ : προελήθη ἡ ἐπανόστασις ἐκ μιᾶς ἀκριτομυθίας.

ἀκριτόμυθος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀπεραντολόγος καὶ ἀσυνάρτητος : Ἰλ.Β 246 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε [ΕΜ « ἀτακτε, ἀπεραντολόγε »], Φλ. 1,111' ἢ : Ὀδ. Τ. 560 δύνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι [σὺ δὲ « ἀκριτα καὶ ἀδιάντατα λέγοντες »] : 2) νεώτ. ὁ μὴ ἀποφεύγων τὴν ἀνακαίνωσιν ἀπορρήτου, ὁ μὴ συγκροτῶν μυστικὸν ἀντίθ. ἐχέμυθος.

ἀκριτόμυθε-ῶ μων. κ. νεώτ. φλυαρῶ, εἶμαι ἀκριτόμυθος βλ. λ. : Εὐστ. 349,17, Ζωναρ. « ἀκριτομυθία πολλογενὴς »· 2) νεώτ. σπαν. χρ. ἐξ ἐλαφρότητός μου ἀποκαλύπτω ἀπόρρητα.

ἀκριτος (η)-ὸν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διακεκριμέ- νος, ὁ ἀεχρόστατος : Ἰλ.Η 337 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἐνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἀκριτον ἐκ πε- διου, Ἰνν. Ἐβδ. 6 ἀκριτον πάγον [Γαλ. « ἀδιά- κριτον, ἀδιάστατον »]· 2) ὁ συνεχὴς, ὁ ἀδιάλειπ- τος : Ἰλ.Γ 412 ἔχων δ' ἔχε ἀκριτα θυμῷ ἢ τὸ οὐδ. -ον ὡς ἐπίρρ. ἀδιακόπως : Ὀδ.Σ 174 πεν- θήμεναι ἀκριτον αἶψι, Ὑμν. Ὀμπρ. 126 θηρὸν καὶ ἀκριτον· 3) ὁ ἀνευ εἰρημῆς ἡ τάξεως, ὁ συγκεχυμένος ὁ ἀσυνόρτητος : Ὀδ.Ω 505 ὁ μὲν εἰσάτηκε, τοῖ δ' ἀκριτα πόλλ' ἀγόρευον [ἔλεγον πολλὰ ἀσυνάρτητα], Δημ. 231,8 ἀλλὰ τίς ἦν ἀκρι- τος... ἔρις καὶ ταραχὴ· 4) ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς τὸ κρίσιμον σημείον ἢ ὁ μὴ λαβὼν ὁριστικὴν τρο- πὴν, ὁ ἀμφιβόλου ἐκδόσεως : Ἰλ.Σ 205 σφ' ἀκριτα νεῖκα λίσσω [δ. ἐρμ. ὀτελεύτητα, ἀδιά- λειπτα], Ἰνν. Διοτ. 17 πυρετός ἀκριτος ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἢ μὴ ἐλθὼν εἰς τὸ κρίσιμον σημείον, Ἰσοκ. 4,20,2 ἔτι δ' ὄντων ἀκρίτων... διαλλαγόμεν, νεώτ.

ἐπὶ ἑδο ἡμέρας ἦτο ἀκριτος ἡ μάχη· 5) εἰς τοὺς μεθ' Ὀμπρον ποιητὰς, ὁ ἀναρτήματος : Κρι- τίας 19 δέστρον ἄχλος ἀκριτος, Δημ. 212,22 τοὺς δὲ τυραννομένους ἀκρίτους ἐστὶν ὁρᾶν ἀπολλυμι- μένους [ἀνευ δίκης], Ἰσοκ. 15,22 νομίζειν ἀσι- κήτους εἶναι ταύτας τῶν πόλεων, ἐν αἷς ἀκρι- τοί τις ἀπέλλυνται τῶν πολιτῶν, αὐτ. 19,2 πρᾶγμα ἀκριτον ὑπόθεσις μὴ μὴ ἐκδικασθεῖσα, δημ. ἀκριτα τὸν ἀσάτωσαν ἢ ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κρίτην, ὁ ἀνεξέλεγκτος : Αλοχ. Ἰκ. 371 σὺ τοῖ πό- λης, σὺ δὲ τὸ δάμιον, πρῦτανις ἀκριτος ὦν· 7) ἔνεργ. ὁ μὴ κρίνων, ὁ μὴ παρέχων τὴν κρίσιν του εἰς τι, ὁ μὴ διευκρινίζων τι : Ἡρ.Β 124 οὐ βου- λομένους δὲ ταῦτα κρίνειν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀποπλῶσθαι ἐκείστων εἰς τὴν ἐωυτῶν ἀκρίτων· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ κρίσεως, ἀπερίσκε- πτος, ἀλόγητος : Εὐρ. Ἀνδρ. 549 ἀκριτα μηχανώ- μενοι, Πολύδ. 3,19,9 τόλμη ἀκριτος καὶ ἀλόγητος, νεώτ. ἀκριτος ἀνδρωπος—ἐγραφε πολλὰ ἐσφαλ- μένα καὶ ἀκριτα—ἀκριτη γυναῖκα· 9) ὁ μὴ κά- μων διὰ κρίσιν, ἐπὶ τῆς μοῖρας : ΑΠ 7,431 ἀκρι- τος Μοῖρα, Διων. Χρ. 65,8 ἀκριτος τόχη ἢ ἐπὶ τὸ θανάτου : Ἐπηράμ. Ἑλλ. 204,3 ἀκριτα δαίμον.

ἀκριτόφυλλος-ον ὁ ἀκριτα, ἀνυπολόγητος, ἀ- ναριθμητος φύλλα ἔχων, ὁ πολύφυλλος πρὸλ. μυ- ριόφυλλος : Ἰλ.Β 868 ἀκριτόφυλλον ὄρος.

ἀκριτόφυλος-ον ὁ ἀπειραριθμὸς φυλάς ὑποδιαιρέσεις εἰδὼν ἔχων : Πάν. κλωστήρων ἀκριτόφυλα γένη.

ἀκριτόφυρτος-ον ὁ δυσδιακριτὸς πεφυρμέ- νος, ἀναμειγμένος : Αλοχ. Ἐπ. 360 ἀκριτόφυρτος γὰς δάσις.

ἀκριτόφυνος ἴσ. « βαρβαρόφωνος ».

ἀκρίτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀκριτα ἀνευ τάξεως, ἀκονομισίας : Ἰνν. ὁδὴν ἀκρίτως ἤλ- θεν, Ἰσοκ. 2,168 Α ἀκρίτως καὶ συγκεχυμένως· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνευ κρίσεως, ἀνευ δίκης :

Ἰσοκρ.12,181 ἔξεστι τοῖς ἐφόροις ἀκρίτους ἀποκτείνειν τοσοῦτους, Διον.Ἀλ.11,43 ἀκρίτως ἀποκτείνειν, ΠΔ Μοκκ.1,237 μαρτυρεῖ ἐφ' ἡμᾶς ὁ ὠδρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι ἀκρίτως ἀπόλ' τὴν ἡμᾶς 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνευ κρίσεως, αλογίστως, ἀπερισκεπτότως: Πολυδ.27,2.

ἀκροάζομαι (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκροᾶμαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς: Ἐπιχ.109 ἀκρο-καρηνῶν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἀκροατῆς διδασκαλίας τινος ἢ ὁρμηκευτικοῦ κηρύγματος κτλ.: ἀκροάζε-ται τακτικὰ τὸν ἱερακήρυκα 3) ἐπὶ τῶν ἱατρῶν, ἐξετάζω ἀσθενή δι' ἀκροάσεως βλ. λ.

ἀκροάμα-ατος (τό) κ. νεώτ. ὁ, τι τις ἀκροᾶται, ἰδίᾳ τερπνόν, οἷον ἄσμα, δρᾶμα, ἀπαγγελία κτλ. Μοῖρις ἔακουσμα Ἀττικῶς, ἀκρόαμα Ἑλληνικῶς: Ξεν.Συμπ.2,2 οὐ μόνον δεινὸν ἀμειψτὸν παρέθικας, ἀλλὰ καὶ θεῶματα καὶ ἀκρόαματα ἥδιστα παρέχει. Ἀριστ.Λ.Η.Νικ.1173B 18 ἀκρόαματα καὶ ἀράματα, Πολυδ.31,25,4 ἀκρόαματα καὶ πότος 2) συνεκδ. αὐτοὶ οἱ ἄδοντες, οἱ ἀπαγγέλλοντες ἢ οἱ ἠθοποιοὶ ἰδίᾳ ἐν δεινοῖς: Ἀθην.12,526 αὐλητρίδας καὶ φालτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, Πάν.

ἀκροαματικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἀκρόα-σιν μόνον ὥρισμένος: Πλούτ.Ἀλεξ.7 καὶ τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἅς οἱ ἀνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποητικὰς προσαγορεύοντες οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς ἢ αἰ βαθυτέραι καὶ ἀπόρρητοι διδασκαλῖαι γενόμεναι ἀπὸ στόματος τῶν φιλοσόφων εἰς μόνους τοὺς μαθητὰς ἄλλως λόγῳ ἀκροαματικῶν, ἐσωτερικῶν κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς, τοὺς διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ ἀμυήτους προωριζομένους: ἢ ἀκροαματικὴ διδασκαλία τοῦ Ἀριστοτέλους 3) νεώτ. παιδῶν. ἀκροαματικὴ μορφή διδασκαλίας (καθ' ἣν ὁ μαθητὴς ἀκροῶμενος παιδικῶς προσδέχεται τὰ διδασκόμενα, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ λέγῃ ἢ ἄλλως νὰ αὐτενεργῇ).

ἀκροαματισμός (ῖς) νεώτ. ἱατρ. φυχολ. τὸ νὰ φαντάζεται τις ὅτι ἀκούει πρὸς ἀράματα, ἀκροατισμός.

ἀκροάωμενος-ονος (ῖς) κ. νεώτ. ὁ ἀκροῶμενος, ἀκροατής.

ἀκροάωμενος-ον νεώτ. ὁ ἀξίος νὰ τύχῃ ἀκροα-τῶν ἢ ἀκροάσεως, ὁ ἀξίος νὰ ἀκουσθῇ.

ἀκροᾶσθαι-εως (ῖς) κ. νεώτ., δημ. -ῃ τὸ ἀκροᾶ-σθαι, τὸ ἀκούειν ἰδίᾳ μετὰ προσοχῆς, ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς προσεκτικῇ παρακολούθησιν τινος: Θουκ.1,21 ὡς λογαγράφοι συνέθεσαν ἐπὶ τὸν προσα-γωγώτερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον, Ἀνδοκ.1,9 ἀκρόασιν ποιῆσθαι τινος (ἀκροᾶσθαι), Αἰσχίν.3,35 κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν ὧμων, νεώτ. ἡ ἀκρόασις τῶν μαθημάτων 2) ἡ ὑπακοή, ἢ ὑποαγωγή: Θουκ.2,37 τῶν τε ἀπὲν ἐν ἀρχῇ δυντῶν ἀκροᾶσαι καὶ τῶν νόμων 3) ὁ, τι τις ἀκροᾶται, διήγησις, ἀπαγγελία, μάθημα: Ἐπιχ.Ἰ.Πολυδ.32,2,5 4) συνεκδ. αὐτοὶ οἱ ἀκροῶμενοι, οἱ ἀκροαταί, τὸ ἀκροατήριον βλ. λ.: Πλούτ.2,58 C ἀκροάσεις καὶ θέατρα 5) νεώτ. ἢ καθ' ὅριον χρόνον παρουσίας ἐνώπιον ἀνωτέρων δημοσίων ὀρχῶν, καθ' ἣν αὐταὶ ἀκούουσιν ὑποβαλλόμενα αἰτήματα, παράστασις κτλ.: ἡμέρα ἀκροάσεως παρὰ τῷ ὀπουργῷ, ἐν περιφρ. δέχομαι εἰς ἀκρόασιν 3) κ. γενικῶς ἢ μετὰ προηγουμένην αἴτησιν καὶ καθ' ὅριον χρόνον ὡραὶ παρουσίας ἐνώπιον προ-σώπων κατεχόντων ὑφ' ἡμῶν θέσιν 6) νεώτ. μουσ. πρώτη ἀκρόασις (ἢ πρώτην θέσιν) ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ ἐκτέλεσις μουσικοῦ ἔργου, ἐπὶ δὲ καὶ ἡ πρώτη ἐμφάνισις καλλιτέχνου 7) νεώτ. ἱατρ. μέθο-δος κλινικῆς ἐξετάσεως, καθ' ἣν γίνονται διὰ τῆς ἀκοῆς ἀντηλήτοι ἤχοι καὶ δόρυβοι, εἴτε αὐτομάτως εἴτε κατὰ πρόκλησιν παραγόμενοι ἐντὸς τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, οἷον τῶν πνευμόνων. τῆς

καρδίας κτλ.: ἐπὶ κρούσεις καὶ ἀκρόασις 8) δημ. τὸ νὰ προσέξῃ τις, ἢ ὑπόδοσις σημασίας, συνεκδ. ἢ συναίρεσις εἰς τι: πολλὰ τοῦ εἰπο, μὰ δὲ μοῦ ὥσπερ καμιά ἀκρόασις, φρ. οὐτε φωνὴ οὐτε ἀκρόασις ἐπὶ τῶν μὴ διδόντων σημασίαν εἰς πα-ράκλησιν, παρῶπον κτλ. 1).

ἀκροᾶσθαι (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀκροᾶμα βλ. λ. 1). **ἀκροαστέος-α-ον** νεώτ. ἀκείνος εἰς οὗ τὰ λε-γόμενα πρέπει νὰ δοθῇ ἀκρόασις, προσοχή, ση-μασία: ἀκροαστέος ὁ ρήτωρ.

ἀκροαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰλληλος, ὁ ἀ-ξίος πρὸς ἀκρόασιν 2) ἱατρ. ἀκροαστικὰ φαινόμενα ἢ ἀπλῶς ἀκροαστικά (τὰ ἐκ τῆς ἀκροάσεως βλ. λ. 7) προκύπτοντα συμπτώματα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῶν διαφό-ρων ὀργάνων τοῦ σώματος 3) 3) εἰδ. ἐπὶ τῶν ἐγ-κύνων γυναικῶν: ἀκροαστικὴ ἐστία (τὸ σημεῖον τῆς κοιλίας καθ' ὃ οἱ παλμοὶ τοῦ ἐμβρύου ἔχουσι τὴν μεζίζονα ἐντάσιν).

ἀκροαστικός ἑπίρρ. νεώτ. διὰ τῆς ἀκροά-σεως, κατὰ τρῶπον ἀκροάσεως 2) ἱατρ. ὁπό-ἀποφθεγς ἀκροαστικός, ἐν τῇ ἀκροάσει βλ. λ. 7): ἀκροαστικός ἔχει θεραπευθῇ (ἐπὶ φυματιώτων, εἰς οὓς οὐδὲν σύμπτωμα τῆς νόσου ἐμφανί-ζεται διὰ τῆς ἀκροάσεως).

ἀκροατέον πρέπει νὰ διδῇται προσοχή, ση-μασία εἰς τινα: Ἀριστ.Ὀρν.1228 ἀκροατέον ὅμιν τῶν κρείττωνων.

ἀκροατήριον (ν) (τό) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος, προωριζόμενος πρὸς ἀκρόασιν, μέρος ἐνθα ἀ-κροῶνται: ΚΔ Πράξ.25,23 εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σὺν τε τοῖς χιλιάρχοις καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξέχον οὐσι τῆς πόλεως... ἤχθη ὁ Παῦλος 3) αἰθούσα, ἐν ᾗ γίνεται ἀκρόασις μαθη-μάτων, διὰλέξεις, λόγων κτλ.: Φιλ.1,528, Δίων Χρ.32,9 3) νεώτ. νομ. ὁ τόπος, ἡ αἰθούσα, ἐνθα συν-εδριάζει δημοσίᾳ τὸ δικαστήριον: πρώτη ἐπ' ἀκροατήριῳ συνεδρίασις (καθ' ἣν δέον νὰ γίνω-σιν ἐπὶ ποσῇ ἀποκλεισμοῦ ὅλαι αἱ νέαι προτά-σεις, νὰ βελτιωθῶσιν αἱ παλαιαὶ καὶ νὰ προτα-θῶσιν αἱ ἐνστάσεις ἐκείναι, τῶν ὁποίων δὲν συγ-χωρεῖται ἡ πρότασις κατὰ πᾶσαν τὴν δίκην στά-σιν), ἀδικήματα πραττόμενα ἐν τῷ ἀκροατήριῳ 2) συνεκδ. τὸ πλῆθος τῶν ἀκροῶμένων: Πλούτ.Κατ.Πρεσβ.22, νεώτ. τὸ ἀκροατήριον ἐχειροκρά-τησε τὸν ρήτορα, συγκλήσις εἰς τὸ ἀκροατήρι-ον 3) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. τὸ σύνολον τῶν προσώ-πων, ὅτινα παρακολουθοῦσι μουσικὴν ἢ δραμα-τικὴν παράστασιν: ἡ κριτικὴ τοῦ ἀκροατηρίου 3) νεώτ. νομ. οἱ ἐν τῇ δίκῃ παριστάμενοι ἀκροα-ταὶ ὡς σύνολον 3) νεώτ. ἐν τῇ πολιτικῇ δικονο-μίᾳ: διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου (διαδικασία, ἣτις ἔχει ἀντικείμενον τὸν τρῶπον καὶ τὰς διατυ-πώσεις τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικα-στοῦ εἰσαγωγῆς καὶ ἐκδικάσεως τῆς καθ' ὅριον χρόνον κατηγορίας κατ' αὐτὴν, προφορικῶς διεξ-αγομένην ἐπιτρέπεται ἡ ἐλευθέρη προσέλευσις παντός βουλομένου, ἐπιβάλλεται δὲ ἡ αὐτοπρό-σσωπος παράστασις τοῦ κατηγορουμένου).

ἀκροατής (ῖς) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκροῶμενος, ἰδίᾳ ὁ παρακολουθῶν δημοσίᾳ γινόμενην ὁμιλίαν: Θουκ.3,38,4 εἰώδατε θεαταὶ μὲν τῶν λόγων γί-νεσθαι, ἀκροαταὶ δὲ τῶν ἔργων (κατ' ἀναστρο-φὴν), Δημ.227,24 παρὰ τῶν αὐτῶν ἴσων καὶ κοινῶν ἀμφοτέροις ἀκροατῶν (τοῖς λέγουσιν), Μέν.286 νεώτ. οἱ ἀκροαταὶ ἐπευφήμουν τὸν ρήτορα 3) νεώτ. ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ ἀκροῶμενος συναυλίῳ ἢ ἄλλῃν μουσικὴν ἐκτέλειαν 2) ὁ παρακολου-θῶν τὰ διδασκόμενα, ὁ μαθητὴς τινος: Ἀριστ.Πολιτ.1274A27 Ὁ δὲ τῶν Λυκοῦργος ἀκροατής 3) ὁ ἀναγνώστης: Πλούτ.Θαλ.1 εὐγνώμων ἀκρο-ατής 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ κανονικῆς ἐγγρα-

φῆς παρακαλουθὼν γυμνασιακὰ ἢ πανεπιστημιακὰ μαθήματα καὶ ἡ ἔχων τὰς ὁπορεύσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν κανονικῶς ἐγγεγραμμένων μαθητῶν ἢ φοιτητῶν.

ἀκροατικός-ή-όν κ. νεώτ. ἀκροαματικός βλ. λ.: Ἀριστλ. Δν. 662 ἀκροατικοὶ λόγοι· ἄλλως ἀκροαστικοὶ λόγοι· Ἰάμβλ. Προτρ. 21 ἀκροαστικοὶ καὶ ἀξωτερικοὶ λόγοι· 2) κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀκροάσεως ἢ ὁ ἐνδοεξηγμένος πρὸς ἀκρόασιν, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἀκροάται· Ἰ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 75 μισθὸν ἀκροατικὸς ἰσθ' διὰ τὴν ἀκρόασιν μαθημάτων, ὁ μισθὸς τοῦ διδασκοντος.

ἀκροατικός ἐπίρρ. μὲν κ. νεώτ.: Φιλ. 1, 214 ἀκροατικός ἐχω ἰ ἀρέσκειαι νὰ ἀκροάμαι.

ἀκροβάζειν ἀκροβαδίζειν· Ἡσ. «ἀκροῖς τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν».

ἀκροβάθρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀκροῖον βόθρον, στήριγμα γεφύρας ἄλλως ἀκρόπυς.

ἀκροβολιστής (ὁ) νεώτ. ὁ μακρόθεν βάλλων, ὁ ἀκροβολιστής βλ. λ.

ἀκροβασιεύω ἀκροβατῶ βλ. λ.: Ἰνπιερ. 117. **ἀκροβάτων**-ονος-ον υπγ. κ. νεώτ. ὁ βαδίζων ἀκροποιῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν: Βασ. Ἰργη. Ναλ.· 2) νεώτ. εἰδ. ἀκροβάτων ἱππας (ὁ κατὰ τὴν βῆδισιν ῥιπῶν ὅλον τὸ βάρος ἐπὶ τοῦ προσθίου μόνον μέρους τῆς ἀλάς).

ἀκροβαρῶ-έω πιέζομαι δι' ὑπερβολικὸν βάρος ἐν τῷ ἀκρῳ, τῇ κορυφῇ: Ἀπολλδ. Πολιορκ. 164, 3.

ἀκροβάσια (ἡ) νεώτ. τὸ ἀκροβατεῖν, ἢ ἐπὶ τῶν προσθίων ἀκρων τῶν ποδῶν, ἡ ἀκροποδητὴ βῆδισις· 2) ἡ ἐκτέλεσις ἀκροατικῶν γυμνασμάτων· 3) μτφ. ἐπικίνδυνος ἐνέργεια· ἢ ρητορικὴ ἀκροβάσια ἢ σοφιστικὴ ἐπιχειρηματολογία.

ἀκροβάσεις-εως (ἡ) Ἐπίρρ. τὸ ἐπὶ ἀκροῦ βαίνειν.

ἀκροβατίζω ἐπίρρ. νεώτ. σπαν. χρ. κατὰ τρόπον ἀκροβατικόν.

ἀκροβατήματα (τὰ) νεώτ. αἱ ἀκροβάσεις. **ἀκροβατικής** (ὁ) (ἡ) νεώτ. θηλ. ἀκροβάτικ-ιδος ὁ τελετουργικὴν ἀκροβάσιν ἐκτελὼν: Ἐπίρρ. ἀκροβάτης τῆς Ἀρτέμιδος, Ἡσ. «ἀκρίτ[η]σθεται: ὁρχή τις παρὰ Ἐφεσίοις τῆς Ἀρτέμιδος θυσιών»· 2) νεώτ. ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν προσθίων ἀκρων τῶν ποδῶν· 3) ἐκτελὼν ἀκροβάσεις, δυσχερὴ καὶ ἐπικίνδυνα γυμνάσματα, σὺν χοροῦς εἰ τεταμένου σχοιῖου, πηδήματα κτλ· 4) νεώτ. ὁ ἀσκῶν ὡς τέχνην, ὡς ἐπάγγελμα τὸ ἀκροβατεῖν.

ἀκροβάτης (ὁ) (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν μαρσιποφόρων ζῴων, ἔχον σῶμα μέτριον ἢ μικρὸν ὡς τοῦ ποντικοῦ, τρίχωμα παχὺ καὶ μεταξὺδες, ὄνυχας μακροῦς, αἰχμηροῦς καὶ λίαν γαυφούς, οὐρὰν μακράν καὶ θυσανωτήν· ζῇ εἰς τὴν Νέαν Ἰρλανδίαν καὶ Αὐστραλίαν [acrobates].

ἀκροβατικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος μηχανήματος, καταλλήλου δι' ἀνύψωσιν ἢ ἀνάβασιν: Βιτρούβ. 10, 1 cesi aetate uiae genus [machinarum] acrobaticum quod graece ἀκροβατικὸν εἰσεται· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκροβάτην· ἢ ὁ ὑπὸ ἀκροβάτου ἐκτελούμενος: ἀκροβατικὸν γυμνάσμα, ἀκροβατικαὶ ἀσκήσεις· 3) τὸ θηλ. ἀκροβατικὴ ὁ οὐς, ἡ τέχνη τοῦ ἀκροβάτου βλ. λ. 3)· 4) κ. μτφ. ὁ ἰκανὸς ἢ ὁ ἐμπειρὴς εἰς ἐπικινδύνους ἢ ἐπιδεδίαιτους ἀκροατικὰς ἐνεργείας· εἰδικὸς ἐν τῇ πολιτικῇ.

ἀκροβατικός ἐπίρρ. νεώτ. δημ.-ά μετ' ἀκροβάσιν, κατὰ τρόπον ἀκροβατικόν βλ. λ.

ἀκροβατισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀκροβατεῖν βλ. λ.· ἢ μτφ.: ἀκροβατισμὸς παροικικὸν νυνεμέναι ἢ ἐπιδεδίαι ἐνεργεῖαι· ἢ ρητορικὸν ἀκροβατισμὸν ἢ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα.

ἀκροβάτος-ον μτφ. ὁ βαδίζων ἀκροπο-

δητ.: Νόνν. Δ 47, 235 γινεσθαι ἀκροβάτην. **ἀκροβόλος**-έω μτφ. κ. νεώτ. βαδίζω ἐπὶ τῶν προσθίων ἀκρων τῶν ποδῶν, ἀκροποδητὴ: Λουκ. Ἰκαραμ. 10 καὶ ὡσερ οἱ χῆνες· ἐπαίρημος καὶ ἀκροβάτων· μετὰ τῆς πτόσεως, Δρόδ. Σ 2, 50 ἀκροβατεῖν κατὰ γῆς συνών. ἀκροῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν ἐπὶ στρουθοκαμήλων· ἢ μτφ. ἔχω ἀγέρωχον, μεγαλοπρεπὲς βῆδισμα: Φιλ. 2, 404· 2) ἀναβῆναι εἰς ὕψος: Πολύβ. 4, 323· 3) νεώτ. ἐκτελὼν ἀκροατικὰ γυμνάσματα· 4) κατ' ἐξέκτ. ἀσκήν τὴν τέχνην τοῦ ἀκροβάτου βλ. λ. 3)· 5) νεώτ. μτφ. ἐπιχειρῶ ἐπικίνδυνα ἢ ἐπιδεδίαι· ὁ νεώτ. μτφ. παρὰ δόλως ἢ σοφιστικῶς οἰοῦν ἀκροβάτων σκέπταμαι καὶ ἐμφράττωμαι ἐπὶ τινος θέματος: πολλοὶ μεταφυσικοὶ ἀκροβατοῦσι πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ἀκροῦ αἰτίου.

ἀκροβόλης-ους-ές μτφ. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ ἀκρον ἢ ἐπιπολίως βεβοημένος: Αἴβ. 6, 66 καλέμων ἀκροβαεῖς ἀκίβας· 2) ὁ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν κυμάτων κολυμβῶν: Νόνν. Δ 1, 65 ἀκροβαφὴ ὁλόκαθα ταῦρον· 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων, φερόντων αἰματώδη κηλῖδα εἰς τὰ ἀκρον τῶν κυρίων πτερύγων.

ἀκροβελίης-ους-ές ὁ δῦζ, ὁ αἰχμηρὸς κατὰ τὸ ἀκρον, ὁ οὐδὲλερὸς: Αἴβ. 6, 62 δονάκων ἀκροβελῶν γλυφῖδα.

ἀκροβελίης-ιδος (ἡ) τὸ ἀκρον, ἡ οἰχὴ τοῦ ὀβελοῦ: Ἀρχιπ. 10 τὸ πῦρ πολὺ λίον, ὕπαγε τὰς ἀκροβελίης Εἰς· ἐτὰ ἀκρά τῶν ὀδελῶν ἢ τοῦ ὀδελίου ὁρτυ· 2) Σουλδ. εἰδος ἀκοντίου.

ἀκροβημάτων ἀκροβάτω βλ. λ. Ἡσ. «ἐπὶ ἀκρων τῶν ποδῶν βαδίζων οἰοῦν ἀκροβημάτων»: σχόλ. Ἰλ. N 158.

ἀκροβλάστη (ἡ) νεώτ. βοταν. μνήμη τῆς αἰκογενείας τῶν περικοσποριδῶν, ὧν τὰ κοινὰ παράγουσι βλαστικὰς προβολὰς ἐπικρίως.

ἀκροβλάστη (ἡ) δημ. ἡ ἀκρά βλαστοῦ.

ἀκροβλαστήρων δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἐκφυῶν κατὰ τὴν κορυφὴν βλαστῶν· ἢ ἀρχίζω νὰ ἐκφυῶ βλαστῶν: ὁ δέντρον ποδὶ κοτυσουργέσμε ἀκροβλαστήρων τῶν.

ἀκροβλαστήμω-έω μσν. κ. δημ. κ. ἀκροβλαστήμω ὀρισταῶς, οὐχὶ ἐντόνως βλαστήμω: Χρον. Μαρ. ἀκροβλαστήμωσεν.

ἀκροβλάστης-ον ὁ ἀναφυὴν βλαστῶν κατὰ τὸ ἀκρον: Θεοφρ. Φιλ. 1, 42 ἀκροβλάστηον καὶ ἀκροφυλλον φυτὸν ἐπὶ τοῦ φοίνικος.

ἀκροβόλαι Ἡσ. «αἱ τοῦ ἡλίου βολαί».

ἀκροβόλαι (τὰ) δημ. τὸ παρὰ τὸ ἀκρον στροβίλος προσορτῶμενος μολύβδινον βολίδιον.

ἀκροβόλαι (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. τὸ μακρόθεν βάλλειν, ὁ ἀκροβολισμὸς βλ. λ.: Ἀπλ. Εὐφ. Πολ. 1, 84.

ἀκροβολίζομαι κ. νεώτ., ὁρρ. ἀρχ. ἀκροβόλησιν βάλλω μακρόθεν· ἢ εἰδ. ἐν πολέμῳ, ἀκροβαίω δι' ἀκοντίων, βελῶν, λίθων κτλ., ἀφ' ὧν κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ μάχημα ἐκ τοῦ συσπένδην: Θουκ. 4, 34, 1 χρόνον μὲν ὅν τινα ὄλιγον ὥστε πρὸς ἀλλήλους ἀκροβολίσαντο (κατὰ σχόλ. «οἱ οὐκ ὀρρωθέντες ἑαλλόν αὐτοὺς»· Ξεν. ΚΠ 8, 82 νῦν δὲ οὐτε ἀκροβολίζονται οὔτε εἰς χεῖρας συνήκτες μάχονται, Εἰμ ἀκροβολίσαντες τῆς συμβολῆς ἢ τὸ ἀκρας ἀμυλλέεσθαι χερσὶν ἢ τὰ διὰ βελῶν μάχησθαι καὶ τὸ ἐπιδέκνυσθαι τὸν πόλεμον· 2) μτφ. διεξάγω πρὸς ἄλλον συζήτησην δι' ἐπιχειρημάτων λογικῶν ἢ διὰ χαρακτηρισμῶν ἢ ἐπακρίσεων, ἐρίω ἐν συζητήσει: Ἡρ. 8, 64 αἱ περὶ Σαλαμίνας ἐπεισ ἀκροβολίσαντο· πρὸς Φιλ. 1, 134 τοιοῦτα ἀκροβολίσαντο πρὸς τῆς δίκης· 3) παθ. Σουλδ. «ἀκροβολίζεται» τὰ ἀκρά τοῦ σώματος βάλλεται· 4) νεώτ. ἀνταλλάσσω μετὰ τοῦ ἐ-

χθροὶ τοὺς πρώτους ἀραιοὺς καὶ ἀκανόνιστους διαδεχομένους ἀλλήλους πυροβολισμούς.
ἀκροβολίζω συνηθέσι. μέσ. ἀκροβολίζομαι βλ. λ. 'Ἦσ. ὁ ἀκροβολίζει ἀκοντίζει πόρρω ἰών' : ΑΠ 7,546 κίχλας ὀργάνω ἀκροβολίζει.
ἀκροβολισμός-εως ἡ|ή κ. νεώτ. στρατ. ἀκροβολισμός βλ. λ. : Ξεν. Αν.3,4,18 ἐπλήθον οἱ βάρβαροι μύθον ἔχοντες τῇ ἀκροβολισί.
ἀκροβολισμα-ατος ἰδ|ὲ ἀκροβολισμός βλ. λ. : 'Αηλ.116,36 ἀκροβολισματα ἦν ἐς ἀλλήλους.
ἀκροβολισμός ἰδ|ὲ κ. νεώτ. ἡ μακρόθεν βολὴ ἀκοντῶν, λίθων κττ. : Πλάτ. Νόμ.804 C γυναισά τε καὶ εὐρυχωρία, ταξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβολισμὸν ἔνεκα διακεκοσμημένα' || εἰδικ. ἐν πολέμῳ, ἡ ἀφίμαχια, τὸ ἀκροβολίζεσθαι βλ. λ. : Θουκ.7,25,5 ἐγένετο δὲ καὶ περὶ τῶν σταυρῶν ἀκροβολισμὸς ἐν τῷ λιμένι, Ξεν. 'Ελλ.1,3,14 πρὸς τὸ τελεῖν ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐπισπέντων' Εἰς ἐν λ. ἀκροβολισάμενοι' ἀκροβολισμός δὲ ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβῆλαιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλους βέβηλουν τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις' || νεώτ. ἐν τῷ πληθ.-οι κατὰ τὴν ἀνωτέρω σημ. αἱ πρώται βολαί, αἱ ἀνταλλασσόμεναι μακρόθεν μεταξὺ τῶν προσεγγιζόντων στρατευμάτων πρὸ τῆς κυρίως μάχης' || κ. γενικῶς αἱ μεταξὺ ἐχθρικών στρατευμάτων τμημάτων ἀνταλλασσόμεναι μακρόθεν βολαὶ τυφεκίων ἢ τηλεβόλων ἐν προπαρασκευῇ ἢ προσιμῇ μάχῃ' || ἐν τῇ στρατιωτικῇ τακτικῇ : τάσως μονάδω εἰς ἀκροβολισμὸν (τὴν ἀναπύσσω ἐπὶ μίᾳ γραμμῇ, ἐν ἀραιᾷ τάξει)' 2) μτφ.δ. κατὰ τινος δυσμενῆς ἐχθρικοῦ ὑποινιγμός.
ἀκροβολιστής ἰδ|ὲ κ. νεώτ. ὁ μακρόθεν βάλων || εἰδικ. ἐν πολέμῳ, ὁ ἀφίμαχος φίλος στρατιώτης ὁ ἀκροβολιζόμενος βλ. λ. : Ξεν.ΚΠ.6,1,28 τοῖσιν ἐν ἀκροβολιστῶν μέρει εἶναι' 2) ὁ ἀκοντίζων, ὁ ἀκοντιστής : Αἰλιαν.Τακτ.43 εἰς [Ἰάραντος πόλεως] ὁ στρατιώτης ἀκροβολιστῆς κέλῃται διὰ τὸ ἀπὸ ἵππων μακρὰν ἡλμην εὐκύνῃ καὶ μετρηθεσθαι συμπληγάδα' , Αρρ.Τακτ.15 ὁ ἀκροβολιστὴς λεγέσθαι ἐν οἱ μὴ εἰς χεῖρας ἰόντες, ἀλλὰ πόρρωθεν ἔξακοντίζοντες' 3) νεώτ. κατὰ τὴν 2αν σημ. κ. ἐν τῇ στρατιωτικῇ τακτικῇ ἐν τῷ πληθ.-οι πάντες οἱ ἐν τῇ γραμμῇ τοῦ πυρὸς ἐν ἀραιᾷ τάξει μετὰ τυφεκίων ἢ πολυβόλων παρατεταγμένοι στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ ἢ πεζομαχοῦντος ἱππικοῦ : γραμμὴ ἀκροβολιστῶν | ἢ ἐν ἀραιᾷ τάξει παρατεταγμένη πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός|. **ἀκροβολιστὴ** ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀκροβολισμὸν, ἀκροβολιστικῶς.
ἀκροβολιστικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀκροβολιστὴν βλ. λ. || : Αἰλιαν.Τακτ.17 ἀκροβολιστικά ὄπλα' 2) νεώτ. ἐν τῇ 1ῃ σημ. κ. ὁ τεταγμένος, ὁ ὀρισμένος πρὸς ἀκροβολισμὸν' || ἐν τῇ στρατιωτικῇ τακτικῇ : ἀκροβολιστική τάξις | ἡ παράταξις τμημάτων στρατοῦ ἀραιῶς καὶ ἐπὶ μίᾳ γραμμῇ|. **ἀκροβολιστικός** ἐπίρρ. νεώτ. μετ' ἀκροβολισμῶν, κατὰ τὸν τρόπον ἀκροβολιστῶν βλ. λ.
ἀκροβόλος-ον ὁ κατὰ τὸ ἀκρον, εἰς τὴν κορυφὴν βαλλόμενος : Αἰσχ.Επτ.158 ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθὸς ἔρχεται.
ἀκροβόλος-ον ὁ ἀκροβολιστῆς βλ. λ. : 'Ἦσ. ὁ ἀκροβόλος ἀκοντιστοί, τοξοὶται' , Σουδῶ, 'Επιγρ.
ἀκροβόλω-έω κ. νεώτ. βάλω, ρίπω μακρόθεν, ἀκοντίζω : ΑΠ δ,106 καλαύροπα.. ἔκ χερὸς ἀκροβόλει' || νεώτ. στρατ. ρίπω ἀραιῶς καὶ κατὰ διαλείμματα πυροβολισμοὺς : ἐπροχώρασαν ἀκροβόλοντες' 2) ἀστρολογ. ἀκροβόλω, ρίπτω ἐπὶ ἄλλου ἀντικειν φωτός, φωτίζω : Μαν.4,354, 'Ερμεῖου δ' ἀκτίνες ἐπὶ Κρόνον ἀκροβόλωσιν.
ἀκροβραχιόνιον ἰδ|ὲ νεώτ. τὸ ἀκρον τοῦ βραχίονος ἱππικοῦ βέλος.

ἀκροβράχω δημ. βρέχω κατὰ τὰ ἄκρα' συνηθ. τὸ παθ.-μαι ὀλίγον ἢ μόλις βρέχομαι.
ἀκρόβρυα ἰτ|ὲ νεώτ. ἀβρυάσια κρυπτογαμικὰν φυτῶν [αετοβρυα].
ἀκρόβυθος-ον μτγν. : Διον.Βυζ.30 ὁ ἀκρόβυθος κόλπος ὑφ' αἰσὶν ῥίζαις περιφερής'.
ἀκρόδυστης ἰδ|ὲ μτγν. ἀκρόδυστος βλ. λ. : 'Επιφάν. Παναρ.δ Α οὐκ ἐμπερίτομος, ἀλλ' ἀκρόδυστης μέν τῃ σαρκί | ἀμφιβ.1.
ἀκρόδυστία ἡ|ή μτγν ἀκροδυστία, τὸ ἀκρον τοῦ δερμάτος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου, ὅπερ περιετέμετο παρ' Ἑβραίοις : ΠΔ φεν.17,11 καὶ περιτμήθησθε τὴν σάρκα τῆς ἀκρόδυστίας ἡμῶν, Φιλ. ἀν.49 Η, ΚΔ Πράξ.11,3 πρὸς ἀνδρας ἀκροδυστίαν ἔχοντας' 2) ἐν τῇ ΚΔ ἡ κατάστασις τοῦ ἔχοντος ἀκροδυστίαν, τοῦ ἀπεριτμήτου : ΚΔ Ρωμ.2,25 ἡ περιτομὴ σου ἀκροδυστία γέγονεν' 3) συνεκδ. οἱ μὴ ὑποστάντες περιτομῇ, οἱ ἐθνικοί, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν περιτετμημένον 'Ισραὴλ' : ΚΔ Ρωμ.3,30 ὁ Θεὸς δὲ δικαιοῦσαι περιτομὴν ἐκ πίστεως καὶ ἀκροδυστίαν διὰ τῆς πίστεως' 4) μτφ. ἡ σκληροκαρδία, γεν. ἡ κακία : ΠΔ.Δευτ.10,16 καὶ περιτεμείσθε τὴν ἀκροδυστίαν ὑμῶν.
ἀκρόδυστις μτγν. ἀκρόδυστὴς βλ. λ.
ἀκρόδυστος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀκροδυστίαν, ὁ μὴ ὑποστάνς περιτομῇ' ἀντίθ. περιτετμημένος κ. ἐμπερίτομος : ΠΔ 'Ιεζ.32,26 πάντες ἀκρόδυστοι τραυματῖαι ἀπὸ μαχαίρας.
ἀκρόδυστός-έω μτγν. περιτέμνω τὴν ἀκροδυστίαν βλ. λ. || : ΠΔ Λευτ.19,23 ἀκροδυστέτε τὴν ἀκαθαρσίαν αὐτοῦ [δ.γ. ἀκροδυστέτετε].
ἀκρογείσιον ἰδ|ὲ ἀρχιτεκτ. 'Επιγρ. κ. νεώτ. τὸ ἀκρον τοῦ γείσιου, ἡ προεξέχουσα ἄκρα αὐτοῦ, ἣτοι τὸ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῆς ὑδρορροῆς τμήμα τῆς ὀριζωνίας πλεωρᾶς τοῦ αἰετώματος.
ἀκρογένητος-ον ὁ ἔχων τὸν πῶγωνα προέχοντα ἢ ὀξύν : 'Αριστλ.Φυσιογν.812 D 24.
ἀκρογένης-ίδος ἡ|ή νεώτ. ζῶον. ἔνασμον τῆς οἰκογ. τῶν καρδάων, ἔχον μικρὸν, πεπλατυσμένον καὶ ἐπιμήκης σῶμα καὶ ἀπαντῶν εἰς τὴν Αὐστραλίαν.
ἀκρογεφύρωμα-ατος ἰδ|ὲ νεώτ. ὁ εἰς τὰ ἄκρα τῆς γεφύρας τοίχος ἄλλως ἀκρότοιχος.
ἀκρογινιά ἰτ|ὲ δημ. κ. ἀκρογιαλιά βλ. λ. : δ.τραγ. εἰς τ' ἀκρογινιά πρόμνετο, τὸ πέλαιον θωροῦσε, Ζερβ.Τραγ.Κ.Κ.29 χαρωπὰ τ' ἀκρογινιάλια..
ἀκρογιαλιά ἡ|ή δημ. τὸ ἀκρον τοῦ αἰγιαλοῦ, ἢ ἀκτὴ, ἡ ἀκροθαλασσιὰ, τὸ περηνιάλι : Ζερβ. Τραγ.Κ.Κ.29 καὶ φιλιὰ | στοῦς ἀφ' οὗρος τὸ κύμα φέρνει | ἐδῶ στήν ἀκρογιαλιά.
ἀκρογιαλιός ἐπίρρ. δημ. κατὰ μήκος τῆς παραλίας : θά πάω ἀκρογιαλιά.
ἀκρογιαλιτής-ῆ-ισσα-ίτικα δημ. ὁ τῆς ἀκρογιαλιάς, ὁ παραβολάσσιος, ἥτοι ὁ κατοικῶν εἰς παραβολάσιον τόπον ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ.
ἀκρογιαλιτικός-η-ο δημ. ὁ διατῶμενος εἰς τὴν ἀκρογιαλιά βλ. λ. ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς.
ἀκρογυλί ἰτ|ὲ δημ. ἡ ὑπὸ τὸν πῶγωνα παρὰ τὸν λάρυγγα [τῇ γούλας] πτυχὴ τοῦ δερμάτος.
ἀκρογυνα ἰτ|ὲ νεώτ. βοταν. βρύα, ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν λουγγερμαννιδῶν, φέροντα τὰ θήλας ὄργανα, τὰ ἀρχγονία, εἰς τὸ ἀκρον τοῦ στελέχους ἢ τῶν κλαδίσκων αὐτῶν [αετογυνα].
ἀκρογωνιαίος-α-αν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὴν ἄκραν, ἥτοι τὴν ἀνωτάτην ἢ κατωτάτην γωνίαν' || εἰδικ. : ΠΔ 'Ἦσ.28,16 ἐμβάλλω εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελῆ, ἐκλεκτόν, ἀκρογωνίασιν τὸν θεμέλιον λίθον τῆς γωνίας' || μτφ. κ. νεώτ. : ΚΔ 'Εφεσ.2,20 ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὧντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ 'Ἰησοῦ Χριστοῦ, κ. νεώτ. ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς γωνίας' 2) νεώτ. ἐν τῇ οἰκοδομικῇ : ἀκρωγωναῖοι λίθοι [οἱ μορ-

φoύντες τὰ ἄκρα δύο τοίχων παρὰ τὴν ἀκμὴν τῆς συναντήσεως αὐτῶν).

ἀκρόγωνος-ον κ. νεώτ. ἀκρογωνιαίος βλ. λ.: Γρηγ.Ναζ. ἀπὸ τοῦ ἀκρογώνου τῆς ἐπαύλεως, νεώτ. ἀκρόγωνος λίθος· || μτρ.: Εὐστ.Πονημ.183, 27 ἐξ ἀκρογώνων ἀληθείας συγκροτηθέντα.

ἀκροδοακτύλιον (τό) γλῶσσ. κ. νεώτ. ἀκροδοάκτυλον βλ. λ.

ἀκροδοάκτυλον (τό) γλῶσσ. ὁ ἀντήχειρ, ὁ μέγας δάκτυλος· 2) νεώτ. ἐκ παρεμπνεύσεως τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, τὸ ἀκροδοάκτυλο.

ἀκροδοαχτυλάκι (τό) δημ. ὑποκορ. τὸ ἄκροδοάκτυλο βλ. λ.: Δ.τραγ. κί εἰς τ' ἀκροδοαχτυλάκια του ἀφάρτο παξιμάδι.

ἀκροδοαχτυλιά (ἡ) δημ. ρύπος, κηλὶς ἐπὶ ὀδόντι, τοίχῳ, χάρτου κττ. διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου γενομένη· τὸ χάρτι ἔχει ἀκροδοαχτυλιές.

ἀκροδοάχτυλο (τό) δημ. τὸ ἄκρον δακτύλου τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς· μοῦ μῆκε ἀγκάθι στ' ἀκροδοάχτυλο.

ἀκροδέα (ἡ) νεώτ. ναυτ. λεπτὸν σχοινίον, δι' αὐτὸ προσδένεται ἡ ὄνα ἄκρα οἰουδὴποτε ἰστίου ἐπὶ τῆς κεραίας, ἡ ἀναστεικὴ ἀκροδέα· 2) λεπτὸν σχοινίον, δι' αὐτὸ προσδένονται ἐπὶ τῆς κεραίας αἱ πλεураὶ τοῦ σπειροδετουμένου ἰστίου, ὅταν ἀναγκάζονται αἱ ναυτικοὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ἕνεκα τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου· ἡ σπειροδετικὴ ἀκροδέα· δημ. ἀμορόα.

ἀκροδέκτης (ὁ) νεώτ. μετὰλλινον τεμάχιον, εἰς ὃ καταλήγει σύρμα ηλεκτρικῆς συσκευῆς, χρησιμεῖον εἰς τὴν αὐνδεσιν μὲ ἐξωτερικὸν ἀγωγόν· || ἀκροδέκτης γῆς· ἰοσυκευή, δι' ἧς παραφυλάσσονται τὰ μηχανήματα ἐγκαταστάσεως ἀσφυμάτου τηλεγράφου ἀπὸ ἰσχυρῶν ἀτμοσφ. ἐκκενώσεων, ἐπὶ δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς αὐτῆς κεραίας ἡ ἐκπομπὴ καὶ ἡ λήψις ἀνευ-εἰδικαῖα μεταγωγῶν.

ἀκροδέων δημ. δένω π εἰς τὸ ἄκρον· ἀκροδέσε τὸ ὀλγογ· 2) δένω π ἐκ τοῦ ἄκρου ἢ καὶ ἐκ τῶν δύο ἄκρων αὐτοῦ· 3) ἐπὶ δύο ἢ πλείονων ἀντικειμένων, δένω τὰ ἄκρα αὐτῶν, συνδέω ταῦτα διὰ τῶν ἄκρων πρὸς ἀλληλα.

ἀκροδεοσία (ἡ) νεώτ., δημ. ἀκροδεοσιὰ τὸ νὰ εἶναι ἀντικειμένων π δεδεμένων κατὰ τὰ ἄκρα ἢ εἰς τὰ ἄκρα· 2) νεώτ. τὸ νὰ δένῃ τις τὰς ἀκροδέας βλ. λ. τοῦ ἰστίου· ὅλλως ἀκροδέτησις· 3) δημ. τὸ διὰ στερεῶν καὶ μεγάλων λίθων δεσίσιμον οἰκοδομήματος κατὰ τὰς γωνίας τῶν θεμελίων· δέν κιντυνεύει ἀπὸ σεισμῶν τὸ στίγνι, γιὰτὶ ἔχει καλὴ ἀκροδεοσιὰ.

ἀκροδέσμιος (ὁ) νεώτ. κύμβος τῶν ναυτικῶν σχοινίων, ἔχων τὸ σχῆμα β. γινόμενος εἰς τὸ ἄκρον ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκπλοκὴν τῶν ἐμβόλων του ἢ τὴν ἐκφυγὴν ἀπὸ τρόχων, εἰς ὃν ἔχει διαπερασθῆ, ἄ. ἀνάσταλμα, κοιν. ὀχτῆλ.

ἀκροδέτησις-ως (ἡ) νεώτ. ἀκροδεοσία βλ. λ. **ἀκροδέτους** (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον δεδεμένος· ΑΠ65 δούνακας ἀκροδέτους καὶ λίνον ἀκρομυλίδιον.

ἀκροδετῶ-τω νεώτ. ναυτ. κἂνως ἀκροδεοσίαν βλ. λ., δημ. δένω ἢ περὶ τὴν ἀμορόαζα.

ἀκροδικαιος-ον μτγν. ὁ εἰς ἄκρον δικαίος, ὁ ἀκριβοδικαίος βλ. λ.: Κούρλ.Αλ. Σπράθ.2,123, Φώτ. «ὁ εἰς ἄκρον δικαίος»· || Ἐπιφάν.Αἰρ. 68,721 C οἱ καθαρῶνόντες τε καὶ ἀκροδικαίαι τῶ πῖστις [οἱ στερρότητα τῆς πίστews ἔχοντες]· 2) τὸ οὗτ. ἀκροδικαίον ὡς οὗα· ἦσ. «τὸ ἔσχοντο τῆς δικῆς».

ἀκροδικαιοσύνη (ἡ) μτγν. ἡ ἄκρα δικαιοσύνη. **ἀκροδικλείδιον** (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν θαλασσιῶν, ἰθαγενῶν τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιάνων,

ὧν ἐν εἶδος παράγει καρποῦς, χρησιμοποιουμένου ἐν τῇ φαρμακευτικῇ.

ἀκροθαλάσσι (οἱ) νεώτ. ἔντομα τοῦ ὁδροῖσμου, τῶν ὕμνοποδων τῆς οἰκίας τῶν ἰχθυοειδῶν. **ἀκροθιόστος** (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς Ἀδριατικῆς τῆς οἰκίας τῶν κρητονεμειδῶν. **ἀκροθόμος** (ὁ) νεώτ. δάμα οἰκίῶν, ἡ γαράτσα. **ἀκροθόντας** (τό) νεώτ. κ. ἀκροθόντας ἔρπετα τοῦ ὁδροῖσματος τῶν σαυρῶν ἢ σαυριδῶν.

ἀκροθόντα (οἱ) νεώτ. ζῴα. ἀκροθόντα βλ. λ. **ἀκροθόρυα** (τό) κ. νεώτ. πᾶν εἶδος καρποῦ· ΕΜ «ὄρν. . . πᾶν δένδρον καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀκροθόρυα οὐ μόνον βολάνδρα, ὁλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν ἐβόδιμον», Σουῖδ. «ἀκροθόρυα» καρποὶ δεινρικοί, πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποὶ· 2) εἰδικ. οἱ καρποὶ, οἵτινες ὠριμάζοντες ἔχουσι ἑλκύδους περιβλήμα ἢ κελύφος κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς ὀσφύρας· Ἰνν.Παθ.61, Ἀριστ.Ζ1 606 Β2 οὗτ' ἀκροθόρυα οὗτ' ὀσφύρα, Γεωμ.10,74, «ὀσφύρα λέγεται ἡ γλοῶδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον διωρακινὰ, μῆλα, ἀπιδία, δαμασκηναὶ καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν π' ἐλκύδους ἀκροθόρυα δὲ καλεῖται, ὅσα ἔξωθεν κελύφος ἔχει, οἷον βοῖα πιστάνια κάστανα, καὶ ὅσα ἐλκύδην τὸν καρπὸν ἔχει ἔξωθεν»·

3) δένδρα, παράγοντα τοιοῦτους καρποῦς· Πλάτ.Κριτ.1,15 Β, Ξεν.Οἰκ.19,12 καὶ συκὴν οὕτω δὲ φύτευεν . . . καὶ τῶλα ἀκροθόρυα πάντα, Θούρφ.Φ Αἰτ.6,11,2 4) γενικῶς δένδρα ἀναφορὰ· Θεοφρ.Φ 4,4,11 5) ἦσ. «ἀκροθόρυον» πληρὲς μέτρον παρὰ Ἀρσινόωνος.

ἀκροθονία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νόσος, ἀναφανείσα τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ἐισβάλλουσα διὰ γαστριῶν διαταραξέων, ἀνορεξίας, ρινικῶν κατάρρεων, ἐνίοτε δὲ μετὰ φαρμυγγήδους ἢ ἐπιπεφυκτικῶς καὶ ἔχουσα σταθερὸν σύμπτωμα τὸ ἐρύθθημα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· || ἀκροθονία παίδων νόσος προσβάλλουσα παῖδας μικρὰς ἡλικίας, παραιοῦσάουσα δὲ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀκμῆς παιδικῆς δερματικῶς, νευρικῶς κ.δ. ἐκδηλώσεις.

ἀκροθωμῆτας-α-ον νεώτ. ἐπὶ λίθων, ὁ τοῦ ἄκρου δώματος· ἀκροθωμάτσιοι λίθοι· οἱ περιβάλλοντες τὴν ταράτσαν.

ἀκροέλιτος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον εὐωγμένος, συνεστραμμένος κατὰ δ. ἔμρ. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τεταυγμένος· Παύλ.Σιλ. Αὐθ.178 εὐωγμῶσι ἀκροέλιτος ὁμιλοῦσθ ἡλὸς ἔεργει.

ἀκροζέστος-ον μτγν. ὁ ἐλαφρῶς ζεσταθεὶς ἢ βρασθεὶς· Διοσκ.2,120 ἀκροζέστος κρᾶμβη.

ἀκροζύγι (τό) ἦσ. «τοῦ βασικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα» ἡγουν ζεύγη· Πολυδ.1,253.

ἀκροζυμῶς-ον μτγν. ἐλαφρῶς ζυμωμένος· Ἀρχηγ.Π.ολ.13,173 ἄρτον ἀκροζυμῶν ἢ ἄζυμον.

ἀκροζώνη (ἡ) γλῶσσ. ἡ ἄκρα ζώνη, τὸ ἐν εἶδει αὐρὰς ἐπισπασμῶν τῆς ποδῆδους ἐσθῆτος τῶν ρωμαίων δεσποινῶν.

ἀκροθαλάσσι (τό) δημ. τὸ ἔσχατον παρὰ τὴν ἑρῶν ἄκρον τῆς θαλάσσης· χαρτοδαρκεῖσες τὰ παῖδιά ρίχον στ' ἀκροθαλάσσι.

ἀκροθαλασσία (ἡ) δημ. τὸ παρὰ τὴν ἑρῶν μέρος τῆς θαλάσσης· 2) ἡ παρολία λωρίδι τῆς ἑρῶς, ἡ ἀκτὴ, ὅλλως ἀκρογαλιὰ.

ἀκροθαλασσίδας ἐπὶρρ. δημ. κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, τῆς παρολίας.

ἀκροθαλάσσιος (-ια)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κείμενος εἰς τὴν παρολίαν, εἰς τὴν ἀκτὴν· ἀκροθαλασσιεύων.

ἀκροθαλασσίστης-ισσα-ικο δημ. ὁ τῆς ἀκροθαλασσίας βλ. λ., ὁ κείμενος ἢ ζῶν εἰς τὴν ἀκτὴν· 2) ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀκροθαλασσίας.

ἀκροθαλάσσι δημ. τὸ ἀκροθαλάσσι βλ. λ. **ἀκροθαλλο** (τό) δημ. ἄκρον ὑψίστουτος ὀρεοῦ, ἔσχαλδον.

ἀκροθάλυτος-ον Ἦσ. «ἀκροθάλυτα ἀκρόαυσα». **ἀκροθεν** ἐπίρρ. κ. ἀκρόθεν ὡς παρὰ νεωτ. ἐκ τοῦ ἀκρου· || ἐπ' ἀκρου· Ἀριστ. Φυσικὴ ἀληθ. III 1 Α 29 τὴν ρίνα ἀκρόθεν παχύνει ἔχαντες, Νίκ. Ὀμπρ. 337 ἀκρόθεν μελαινεται οὐρή. **ἀκρόθεν** ἐπίρρ. κ. νεώτ. βλ. ἀκροθεν. **ἀκρόθερμος-ον** μυν. ἀ εἰς ἀκρον θερμός. **ἀκρόθῃκιον** (τὸ) νεώτ βοταν. ὑφοηλίκης, ἔχων καρπικὰς ὑφάς ἀπλὰς ἢ ἐλάχιστα διηρθρωμένας, κατακειμένας ἢ ἀνυψουμένας, εἰς τὰ ἀκρα τῶν ὁπλοῶν ὑπάρχουσι τὰ σπύρια ἀνά ἐν (Acrothecium Corda). **ἀκρόθῃ** ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὰ ἔσχατον ἀκρον· Ἀρατ. 308 ἀκρόθῃ νυκτός (τὸ τέλος τῆς νυκτός, σχόλ. «περὶ τὸ ὄρθρον»). **ἀκροθιγγάνω** μυν. ἐγγίζω τι κατὰ τὰ ἔσχατον ἀκρον· Ἦσ. «ἀκροθιγγάνειν τὸ λαβεῖν τῷ ἀκρῷ τοῦ δακτύλου τι ἢ βροχίον». **ἀκροθιγγῆς-ους-ές** μτγν., μυν. κ. νεώτ. ἀ κατὰ τὴν ἐπιφανείαν ἐγγίζων ἢ ἐγγιζόμενος· || ἀ ἔλαφρός, ὁ ἐπιπολαίως ἀπτόμενος· ΑΠΙ268 φιλημ· ἀρπάζει ἀκροθιγγῆς (μόλις ἐγγίζων καὶ χεῖλη)· || μτφ.· Βέττ. 86λ. 40, ἀκροθιγγῆς περὶ τὰς πράξεις, νεώτ. ἀκροθιγγῆς ἔξετασις τοῦ σχεδίου. **ἀκροθιγγῆς** ἐπίρρ. μτγν., μυν. κ. νεώτ. δι' ἐπαφῆς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν· || ἔλαφρός, ἐπιπολαίως· Διοσκ. 2,83 κάθες πρῶως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγγῆς ἐμβάπτων ἱστίων κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὄλλαν μόνον, Εὐστ. Πονημ. 1467 ἀκροθιγγῆς μέλιτος γεύεσθαι (ὄλλαν)· Ἦσ. «ἀκροθιγγῆς λαβεῖν τι λαβεῖν τι τῷ ἀκρῷ τοῦ δακτύλου»· || μτφ. οὐχὶ λεπτομερῶς, οὐχὶ μετ' ἀκριβείας· Μαρίν. Β Πρώκλ. 26 ἀκροθιγγῆς εἰρηται, Εὐσέβ. ἀκροθιγγῆς διετρεχέσθαι, Εὐστ. Πονημ. 192 οὐδὲ γινώσκει τῆς αὐτοῦ ἀπειρίας, μὴ ὅτι γε καταληπτική ἐντελὴς, ἀλλ' οὐδὲ ἀκροθιγγῆς ἐν ἐπιβολῇ κατανοήσεως φάουσα, κ. νεώτ. ἀκροθιγγῆς ἔξετάζει τὰ ζητήματα-ὠμίλησεν ἀκροθιγγῆς καὶ περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ πολέμου. **ἀκροθινιάζομαι** λαμβάνω τὰ ἀκροθινία, τὰς ἀπαρχάς· Διον. Τραγ. I ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι· || μτφ. ἐκλέγω τὸ ἀρίστον· Εὐρ. Ἡρ. 476 ἐγὼ δὲ νύμφας ἡκροθινιάζομην. **ἀκροθινιάζω** συνηθέστ. μέσ. ἀκροθινιάζομαι βλ. λ. Ἦσ. «ἀκροθινιάζειν ἀκροθιγγάνειν καὶ ἀπαρχέσθαι». **ἀκροθίνιον** (τὸ) συνηθέστ. κατὰ πληθ. ἀκροθίνια παρὰ Πινδ. Ν 7 Α 1 κ. ἀκρόθινια ἐν Ἐπιγρ. ἀκρόθεις (ἢ) μετ' αἰτ. ἀκρόθινια αἰ ἀπαρχαὶ ἐκ σωροῦ σίτου ἢ κριθῆς· σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 210 «ἀκροθίνιον κυρίως μὲν ἢ τῶν θινῶν ἀπαρχή· θίνες δὲ εἰσιν αἰ τῶν πυρῶν καὶ τῶν κριθῶν σωροί»· 2) κατ' ἐπέκτασιν, αἰ ἀπαρχαὶ οἰωνόητοτε καρπῶν· Αἰσχ. Εὐμ. 834 πολλὰς δὲ χώρας τῆσδε ἐπ' ἀκροθίνια· 3) αἰ ἀπαρχαὶ, τὸ ἀριστον μέρος τῶν ἐκ τοῦ πολέμου λαφύρων, ὅπερ ἀφιερῶτο εἰς τοὺς Θεοὺς· Ἡρ. I, 86 ἐν νόμῳ ἔχων εἶπε διὰ δὲ ἀκροθίνια ταῦτα καταγίγειν θεῶν ὅτω δὴ, Πίνδ. Ο 2,6 Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς ἀκρόθινια πολέμου, Θουκλ. I, 322 ἐπὶ τὸν τριπόδα ποτὶ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν αἰ Ἕλληνας ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 203 «κυρίως αἰ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, παρὰ τὸν θινά, ὃ ἐστὶ τὸν σωρὸν τῆς ὕλης» καταχρηστικῶς καὶ αἰ ἀπαρχαὶ τῆς λέας»· || μτφ.· Κλήμ. Ἀλεξ. σωφροσύνης τοὺς καρποὺς γεωργίας ἐμψρόνως καὶ σεαυτὸν ἀκροθίνιον ἀνάστησαν τῷ Θεῷ· || μτφ. ἐν διαφόρῳ χρ.· Ἰω. Χρυσ. τὰ ἀκροθίνια τῆς πονηρίας σπῶν. χρήσεως παρὰ πεζοῖς. **ἀκρόθεις-ινος** (ἢ) Ἐπιγρ. ἀκροθίνιον βλ. λ. **ἀκροθώρηξ-ακος** (ὁ, ἡ) ἰων. ἀκροθώρηξ ὁ ἐ-

λαφρῶς μεθύνων Ἦσ. «ἡμιμέθυρος»· Ἀριστ. Πρ. αἰ 8· ἀκροθώρηκες κρῖναισι μὲν διὰ τὸ μὴ σφόδρα μεθύειν. κακῶς δὲ, διὰ τὰ μὴ νήφειν, Δίφιλ. 46 ἐμὲ μὲν οὐχ ὀρέξῃς πεπνωκότα ἦδη τ' ἀκροθώρηκα· ὄντα καὶ θυμώμενον, Λαυκ. ὑπα-δεσθήμενος καὶ ἀκροθώρηξ, Κλήμ. Ἀλεξ. Παίδ. 2, 133 «ἀλλὰ καὶ τοῖσις ὅρος ἔστω τοῦ ποτοῦ μέχρις αὐτὴν λογισμῶν ἀσείτων διατηρήσῃσι καὶ τὴν μνήμην ἐνεργῶν καὶ τὸ σῶμα ἀσάλευτον οἶνον καὶ ἀκρόθαντον· ἀκροθώρηκα τοῦτον καλοῦσιν». **ἀκροθώρηξ-ηκος** (ὁ, ἡ) ἰων. ἀκροθώρηξ βλ. λ.· Ἰππ. παρ' Ἑρωτιαν. ἐν λ. θωρήξει. **ἀκρόκαλος** (-η, -ος) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ποταμοῦ, αἰγίολοι κττ. ὁ μὴ ἔχων κροκόλας, χαλίαι· 2) δημ. ὁ κάπως καλὸς, ὁ ἐν τῷ φρ. καλὸς ἀκράκαλος ἰκαλὸς καλούται κττ. **ἀκρόκαρπα** (τὰ) νεώτ. βρυόφυτα, φέροντα τὰ πολλαπλασιαστικὰ τῶν ὄντων εἰς τὸ ἀκρον τοῦ κυρίου θλαστοῦ (passi acrocarpi). **ἀκρόκαρπος-ον** μτγν., ἐπὶ τοῦ φοίνικος, ἀ εἰς τὸ ἀκρον ἔχων τὴν κορυφὴν ἢ παράγων τοὺς καρπούς· Θεοφρ. Φι 1, 42, 2. **ἀκροκαρτερῶ-έω** μτγν. δημ. κ. -άω ὀλίγον καρτερῶ, ἐπὶ βροχίον ἀνεμῶμεν τινά. **ἀκροκελαινίδιον** μτχ. ἐξ ἀκρ. ρήμ. κ. μυν. ἀκροκελαινίδω ὁ ἔχων σκοτεινὴν ἐπιφάνειαν· Ἰλ. Φ 249 οὐδὲ τ' ἔλγειν μέγας Θεός, ὥρτα δ' ἐπ' αὐτῷ ἀκροκελαινίδιον· Εὐστ. ἐπὶ τὴν ἀκρὴν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος· Ἰδών. Δ 18, 155, ὅθνη ἀκροκελαινίδωσα, Παῦλ. Σλ. **ἀκρόκερα** (τὰ) μτγν. κ. μυν. ἀκροκέραια βλ. λ.· 2) νεώτ. ζωολ. ἔντομα διπτερα κυστοειδῆ μικρότατα, ζῶντα εἰς γλυκεὰ καὶ ὀσμυρὰ ὕδατα. **ἀκροκέραια** (τὰ) μτγν. κ. μυν. κ. ἀκρόκερα κ. νεώτ. τὰ ἀκρα τῆς κεφαλῆς· σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 1, 566 «ἰκρίων αἰ μὲν μέρος τοῦ ἰστού λέγουσι· βέλτων δὲ νοεῖν ἰκρίων τὴν καλουμένην κερασίαν, ἣς τὰ ἀκρα ἀκρόκερα λέγονται», Πολυδ. I, 91, Φώτ. «ἡνιάχους» τοὺς ἀκρόκερους κάλους, οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν· 2) νεώτ. ναυτ. ἐν τῷ ἐν-ον τὰ ἐν τῶν δύο ἀκρων, δεξιῶν ἢ ἀριστερῶν, σταυρωτῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἰσχυλῶματος τῶν ὀστέων καὶ εἶναι λεπτότερον τῆς ἄλλης κεφαλῆς, δημ. πινώ. **ἀκροκέραιον** (τὸ) νεώτ. ναυτ. βλ. ἀκροκέραια 2). **ἀκροκεράματος-η-ο** δημ. ἀκροκεράματος βλ. λ. **ἀκροκέραιος** (ὁ) νεώτ. κατὰ τὴν ἀρχ. ἀρχιτεκτονικὴν κ. ὀρθοκέραιος κοσμητικὸς ἀνέμορος εἰς τὰ ἀκρα τῆς στέγης ἢ τῆς γωνίας τῶν αὐτωμάτων· || ἐν τῇ νεωτ. ἀρχιτεκτ. κέραιος, δι' οὗ περατοῦται ἡ σειρὰ τῶν καλυπτήρων κερῶμων ἐφ' ὅλης τῆς στέγης ἢ εἰς τὰς γωνίας μόνον αὐτῆς. **ἀκροκεράματος-η-ο** δημ. ἐπὶ κτηρίων, ὁ προεξέχοντος κερῶματος ἐπὶ τῆς στέγης ἔχων. Ἐπίρρ. ἀκροκεράματα. **ἀκροκερίθαι** (οἱ) νεώτ. ὁμοιογένεια ἐντάμων διπτέρων, εἰς ἃν ὑπάγονται τὰ ἀκρόκερα βλ. λ. **ἀκροκαφαλία** (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ ἀνθρωπολογίᾳ, παθολογικῇ κρανιᾷ παραμόρφωσις, ὀφθαλμομένη εἰς πρῶτον συνστοπῆσιν τῆς στεφανιαίας ραφῆς τοῦ κρανίου, ἣς ἐνεκα παρακωλύεται ἡ προσθιοπισθία ἀνάπτυξις τοῦ κρανίου καὶ ἐγκεφάλου, ἀναπληρωμένη διὰ διογκώσεως τῶν πλεγμάτων καὶ ἀνυψώσεως τοῦ τοῦ θόλου· τὸ μέτωπον εἶναι πεπλατυσμένον, τὰ μῖνα προέχον καὶ τὸ ὅλον κρανίον εἶναι ὀξὺ ἢ ἔχει ἀποτόμους κλιτύς· ἄλλως ὀφεικαφαλία· || νεώτ. ἱατρ. ἡ εἰδική, ὡς ἀνωτέρω, κρανιᾷ παραμόρφωσις συνοδευομένη ὑπὸ ἐξοφθαλμίου, προκαλοῦσα δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καθυστέρησιν τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως· ἄλλως πυργεκαφαλία.

ἀκροκέφαλος (ἀ) (1) νεώτ. ὁ ἔχων κρονακὴν παραμόρφωσιν, ἀκροκεφαλῖαν βλ. λ.

ἀκροκέφαλος (ἀ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος τῆς ὀμοιογενείας τῶν συλιδιῶν πτηνῶν φθόκον ἔχον ράμφος ἰσχυρὸν καὶ κωνικόν, πόδας ἰσχυροῦς μετὰ παχέων δακτύλων, πτέρυγας βραχείας καὶ ἀπαστρογυλωμένας, οὐρὰν μετρίου μεγέθους σφηνειοῦς ἀπολήγουσαν καὶ πτέρωμα λεῖον, αὐτὸ τὸ χρώμα προσομοιάζει πρὸς τὸ τῶν καλαμῶν· 2) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν χειλανθῶν, ἰθαγενές τοῦ Μαλαϊκοῦ ἀρχιπελάγους καὶ τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς.

ἀκρόκινον (τό) νεώτ. ζωολ. ἔντομον καλεώμενον τῆς οἰκογενείας τῶν μακροκίων, ἔχον μακροτάτους ἐμπροσθίους πόδας, ἰθαγενές τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς.

ἀκροκίδιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀκρον, ἡ κορυφὴ τοῦ κίονος, τὸ κιονόκρονον· Φιλ.2,147 κατὰ τὸ ἀκροκίδιον ἐφηρηζέτο χρυσὴ κεφαλὴς. **ἀκρόκλαδα** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὰ ἀκρα τῶν κλάδων.

ἀκροκλάδι (τό) δημ. τὰ ἀκρον τοῦ κλάδου δένδρου ἡ θάμνου· δ. ἀδπ. ἀκρόκλαδα μῖας μυγαλαίας τὰ μηλεῖα γῶ στεφάνι γιὰ νὰ τὸ βρῇ ἡ ἀγάπη μου· κεί ποῦ θὰ πάη σεργιάνι.

ἀκροκλάδι (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἐκινώδεσμα τοῦ ἄθροισματος τῶν ἔχινων τῆς οἰκογενείας τῶν ἔχινωμετρίδων, ἐχοντὰ σῶμα ψωιδές περὶ ὅζων ἔχει βραχείας ἀκτίνες· ὥσπιν εἰς τὰς μετὰ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν χώρας.

ἀκρόκλαδος (-η) (-α) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀκρον τοῦ κλάδου· σχόλ. Ἰλ.8,312 ἐφί τῷ ὕψηλῳ ἀκροκλάδῳ· ἐρμην. τοῦ δῶκε ἐπὶ ἀκροτάτῳ· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὸ ἀκρον κλάδου ἡ τῶν κλάδων ὧν ἡ φυόμενος· ἀκρόκλαδοὶ καρποί, — ἡ ἀκρόκλαδὸν φυλλωσιά.

ἀκρόκνεφα Ἦσ. «πρὸς ὄρθρον».

ἀκροκνεφαίος -ον ὁ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ὁ περὶ τὸ λυκαυγές, ὁ ἀκρεσπερος· Ἦσιόδ. Ἐργ.567 Ἀρκταῦρος... πρῶτον παμφαινων ἐπιτέλλεται ἀκροκνεφαίῳ· σχόλ. «κατὰ τὸ ἀκρον τῆς νυκτός καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν».

ἀκροκνεφής -οὗς -ές μτγν. δ. περὶ τὰ λυκαυγές, ἀκροκνεφαίος βλ. λ.· Λουκ.Λεζιφ.11 ἐμὲ δέ... ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφές μετεστελγίτο ὁ Ἀμασίας.

ἀκροκόμης (αἰ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκράκομος βλ. λ.· Πολυδ.2,28· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς φυλῆς τῶν κοκοειῶν φοινῖξ, φυόμενος εἰς τὰς τροπικὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἔχων ῥωοιότατον ἐπὶ τῆς κορυφῆς φύλλωμα καὶ παράγων ἐδωδιμούς καρπούς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται εὖσσημον φοινικέλαιον, χρῆσιμον εἰς τὴν μυρεψίαν.

ἀκροκόμος -ον μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀκροκόμης ὁ κατὰ τὴν ἀκρον, τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς κόμην τρέφων, ὡς ἐπὶ τῶν Ὑσκαίων, οἵτινες ἐκομπον ὁπισθεν τὴν κόμην, ἔδενον δὲ εἰς κόμην τὴν μακρὰν κόμην κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς· Ἰλ.Δ.533· περιστήσαν γὰρ ἑταίροι Ὀθήϊκες ἀκρόκομοι δολὴν ἄγχεα χερσὶν ἔχοντες, Πολυδ.2,28 ὁπισθοκόμει Εὐδοείας καὶ ἀκρόκομοι Ὑσκαίους λέγονται· ἔπὶ τῷ ζῶνι· Πολυδ.34,10,9 ἀκροκόμης πυρὴν κάρπαι ἔχων τριῶς εἰς τὸ ἀκρον τοῦ πάγωνος· ἔπὶ ἐπὶ φυτῶν τὸ ἔχον φύλλωμα κατὰ τὸ ἀκρον· Εὐρ.Φοίν.1516 ἡ θρυῶς ἡ ἐλάττας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδους, Νόν.Δ.11,502 στάγην ἀκροκόμοιοι περιφρίσαντα κορυμμοίς· ἔπὶ δὲ καὶ τοῦ φοινίκου, ὁ ἔχων κατὰ τὴν κορυφὴν ὅλον τὸ φύλλωμα· Διόδ.Σ.2,53 ἀκροκόμος δὲ ὄντα [τὰ στελέχη τῶν φοινίκων] διαφόρους ἔχει τὰς ἀπὸ τῆς κόμης διαθέσεις, Διον.Περργ.10,10 ἀκρόκομοι φοινίκες· ἢ κ. ἐπὶ

κυπαρίσσου, κωνοειδῆς· Θεόκρ.22,4 ἀκρόκομοι κυπαρίσσοι.

ἀκροκονδύλιον (τό) γλωσσ. ἑθρρωσας. **ἀκροδεσπτρον** (τό) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀποκόπτονται αἱ ἀκραὶ μετάλλων, ὧλων, ὀνύκων κτλ. **ἀκροκορβία** (ἡ) νεώτ. εἶδος λεχίνου ἐπὶ τῶν φλοίων δένδρων· ἡ ακροκορβία Massaliotagoi.

ἀκροκόρινον (τό) μτγν. εἶδος βολιδου.

ἀκροκόρυμβος -ον ἀκροκόρυμπος ἐν πληθ. συνθῆ, τὸ οὐδ. ἀκροκόρυμβος Ἦσ. «ἀκροκόρυμπος τῶν νεῶν»· σχόλ. «ἀκρα κόρυμβος πῆλιν, ἀκροστάλια, ἀφλοστα» ἴτοι τὰ λεγόμενα κατόπτον ἢ πρόσωπον τῶν πλοίων, τὸ ποικίλμασι κεκοσμημένον· 2) τὸ ἀκρα, κατὰ πληθ. ἀκροκόρυμβοι τὰ ἀκρα· παρὰ Παιητ. ἡ βότανή καταχευομένη πόδας ἀκροκόρυμβος.

ἀκροκόρυμπος -ον μαν. κ. νεώτ. ὁ λίαν ὀψιλός· ἢ κ. μτγ.· Γεωργ.Πληθ. δεινότης, τῆς τέχνης τὸ ἀκροκόρυμπος ἰτῆς ρητορικῆς τέχνης τὸ κορυφωμα· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. -ον τὰ ἀκρον τῆς κορυφῆς.

ἀκροκορυαία (ἡ) δημ. τὸ βότανον ἐλελίφασκος ἡ ἀγρία, σφάκος, συνών. κυσάρι.

ἀκροκόρυμπος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτόμωας λῆγον ἀκρον πετρώματος, συνθῆκος ὕδατογενούς, ἔχον ἰσχυρὸν πρὸς ὀρίζοντα κλίσην.

ἀκροκορητὶς -τὸς (ἡ) νεώτ. τὸ παραθαλάσσιον ἀκρον λιδοκτίστου προκυμῆας.

ἀκροκύναιος -εως (ἡ) νεώτ. κυναοὺς χρωματισμὸς τῶν δακτύλων χειρῶν καὶ ποδῶν, τῆς ρινὸς καὶ τῶν ὀτων, συνοδευόμενος ὑπὸ αἰδοθῆματος αἰμωδιώσεως καὶ φύχους· εἶναι ἐπακαλοῦθμα διαταραχῆς τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, παρατηρούμενον εἰς ἀσθενείας καρδίας, πνευμονῶν ἢ εἰς νευρικὴν πάσσην τῶν ἀκρων.

ἀκροκυδάλιθος (αἰ) νεώτ. ὁ μέγας κυδάλιθος τῶν ἀκρων ὁδοστρώματος.

ἀκροκυματῶν -ῶν πλέω ἐπὶ τῆς ἀκρας, τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, λέξ. μόνον ἐν τῇ μτγ. ἀορ. ἀκροκυματοῦσα, κειμένη σκαμπτικῶς παρὰ λοικῶς πομπόδης· Λουκ.Λεζιφ.15 ὀκκάδα τράμενον ἐν οὐρῳ πλέουσιν, ἐμπνευσταυματῶν τοῦ ἀκαπτοῦ, εὐφροβῶσαν τὰ καὶ ἀκροκυματοῦσαν.

ἀκροκυκλῆ (ἡ) μτγν. τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀμου· ὀλλως ἀκροκῆ, ὀμου κεφαλὴ, ἐπωμῆς· Πολυδ.2,137

ἀκροκύκλιον (τό) ἰδία ἐν τῷ πληθ. ἀκροκύκλια τὰ ἀκρα, τὰ ἔσχατα μέλη τῶν αἰμάτων· ἢ εἰδικ. ἐπὶ ἐδωδιμῶν κρέατος, τὰ ὀτα, τὰ ρύχη, αἱ πόδες, αἱ χορδοὶ κτλ. τοῦ αἰμάτων τῶν ζῶων· Ἰηλ.Δ.3,75 ἀκροκύκλια θεια, Φερεκρ.108,14 ἐπὶ πινυκίσκοις καὶ διεφθ' ἀκροκύκλια, ἥδιστον ἀντίζοντα καὶ χολίκες βοός, Ἀριστ.Φ.ἀν.4 ἀκροκύκλια ἔδειν, Ἀριστ.Π.ρ.935,8,38, Μάτρ. παρ' Ἀθην.4,136 Ε δάμνα μιν ζῶμῳ τὸ μέλας ἀκροκύκλια θ' ἐφθά· 2) EM «ἀκροκύκλια ἄρτοι, βολδοί, φακί».

ἀκροκλινῆ (ἡ) νεώτ. χημ. κ. ἀκροκλινῆ ἀνόμενος ἀλδεΐδης, παραγομένη κατὰ τὴν ξηρὰν ἀπόστασιν τῶν λίπιν καὶ τῶν ἐλαίων δι' ἀποσυρθεώσεως τῆς γλυκερίνης αὐτῶν· εἶναι ὑγρὸν ἀκρον, ἰσχυρὸς διαθλαστικόν, ὁσμῆς δριμυτάτης καὶ λίαν δυσάρεστου, χρησιμοποιεῖται ἐν πολεμῶ εἰς βλήματα ὡς ἀκροκρογόνον, ἀσφυξιογόνον καὶ τοξικώτατον ἀέριον.

ἀκρόκλειον (τὰ) Σουίθ. ἀπαρχή, ὥσπερ πρωτόλειον· 2) τὰ ἀριστον μέρος τῶν ἐκ τοῦ πολέμου λαφύρων, ὅπερ προσεφέρετο εἰς τοὺς Θεοὺς· αὐτ. «ἀκρον τῆς λείας», αὐτ. Πολυξένην καταθῆσαι τοὺς Ἑλλήνας ἀκρόκλειον, αὐτ. ὅσα ἦν θεοὶ ἀναθήματα καὶ ἀκρόκλειον ὀλλως ἀκρόθινον βλ. λ.

ἀκρολέπια (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος φυῶν μικρολεπιδόπτερων τῆς οἰκογενείας τῶν τινειδῶν έντομα, ὧν αἱ μέν πρόσθια πτέρυγες εἶναι στεναί, λογοχειρεῖς, λίαν κροσσώτοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ἐπιφανείων. καὶ μακρότεροι τῶν κεραιῶν, αἱ δὲ ὀπίσθια εἶναι ἐκωδισμένοι με μακροῦς κροσσούς· εἶναι ἀδνηγάνα, ζῶσιν ἐξ οὐσιῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα ὀσθ' ὑπ' αὐτῶν προσβαλόμενα κινεῖν τῶν βαθυπιδῶν καὶ μαραινῶνται.

ἀκρόλιθος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄκρος λίθος, ὁ γωνιόλιθος· 2) ὁ κατὰ τὰ ἄκρα λίθινος· || τὸ οὐδ'-ον εἶδικ. ἐν τῇ ἀνδριαντοποιῇ, εἶδος ἀγαλμάτων ξυλίων μὲν κατὰ τὰ ἐνδεδυμένα μέρη τοῦ σώματος, ἐκ μαρμάρου δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ, ἥτοι τὴν κεφαλὴν, τὰς ἄκρας χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· ΑΠ 12,40 ἔσσαν ἀκρόλιθον, Ἐπιγρ. ἀγαλμα ἀκρόλιθον χρυσοῦειμον, Βιτρ.28,11 Μαρτίς fassus habens statuas colossas, quasi ἀκρόλιθον dicunt; πρβλ. Παυσ.6,24,6 ἔσσαν ἐπὶ χρυσῇ τῇ ἐξ ἑσθίται, πρόσωπα δὲ καὶ χεῖρες καὶ πόδες λίθου λευκοῦ.

ἀκρολίθιον (τὸ) τὸ ἄκρον, τὸ κράσιον τοῦ κυνηγετικοῦ δίκτυου· Ξεν. Κυν.2,6 κ. 1,9 τὰ ἀκρολίθια συνάγων (ὄρθον γρ. ἀκρολέναια).

ἀκρόλιθος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ δίκτυου ὧν· Ὀπν.Κυν.4,383 ἀκρόλιθοι ἀνέρες, αὐτ.Κυν.4,414 τοὶ δέ... ἀκρόλιθοι θρώσκουσι.

ἀκρόλιπαρος-ον ὁ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἡ κατὰ τὰ ἄκρα λιπαρός, παχύς· Ἀλεξ.192 ἀκρόλιπαροι (ἄνδρες) τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὑπόξυλοι.

ἀκρολόγῳ-έω δημ. -άω κατὰ τὰ ἄκρα, τὰ ἄνω μέρη ἀπὸ φυτοῦ ὀρένω, τὰς ἄκρας συνάλλω δημ. κορφολογῶ· ΑΠ 9,89 λιμὸν ὀζυρὴν ἀπαμυνομένη πολλήγρας Νικῶ, σὺν κοῦραις ἡκρολάγει στάχτας.

ἀκρολοφία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, τοῦ βουνοῦ· δ. ἔρμ. ὁ ὑψηλός, ἀρεινός τόπος· Αἰν.Τακτ.15,6 τὰς ἀναβάσεις τῶν ἀκρολοφῶν, Πολυδ.2,27,5 ὥρμησε σπευδὼν προκαταλαβεσθαι τὴν ἀκρολοφίαν, Στράβ.15,1,29 ἐν πισιν ἀκρολοφίαις φιλοῖς ἐστώτας· 2) νεώτ. ἐν τῇ ἀνατομικῇ κ. ἀκρόλοφος ἐπάραμα γραμμοειδὲς μὴ ἀρθρῶν, παρεμφερὲς πρὸς κορυφὴν ζυγοῦ, ἐφ' οὗ ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ γίνεται πρόσφυσις μυῶν· ἀκρολοφία τοῦ λαγονίου ὁστού· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεοειδῶν, περιλαμβάνον ἐπὶ θγαγενῇ τῆς Ἀφρικῆς (acrolorpha Pritz).

ἀκρολοφίτης (ὁ) κ. δημ. ὁ διαμένων εἰς τὰς ἄκρας τῶν λόφων καὶ τῶν βουνῶν· δ. ἔρμ. ὁ εἰς ὀρενοῦς τόπους διατρίβων· ΑΠ 6,221 ἀκρολοφίται αἰγονόμοι, ΑΠ 4,256 οὗ γὰρ ὀρειοχαρὲς ἔρμας οὐδ' ἀκρολοφίτας· κ. δημ. ὁ ἀπὸ Λιδᾶς ὁ ἀκρολοφίτης.

ἀκρόλοπον (τὸ) νεώτ. γένος ἐντόμων λεπιδόπτερων ἐν Κούβα, τῆς οἰκογεν. τῶν δελτοειδῶν.

ἀκρόλοφος-ον κ. νεώτ. ὁ εἰς κορυφὴν, εἰς δεξιὴ ἀπολήγων· δ. ἔρμ. ὁ ἐξέχων, ὁ ὑψηλός· Ὀπν.Κυν.1,418 πρῶντων ἐπὶ κοίτης ἀκρόλοφοισιν, ΑΠ 12,185 οὐκα πέτρασιν ἐν ἀκρόλοφοισι πέπειρα· 2) τὸ ἀρα.-ος, τὸ οὐδ.-ον κ. νεώτ. ὡς οὐα· ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου τοῦ βουνοῦ· Πλούτ. Πονλ.22 τοὺς ἀκρόλοφους καταλαβόν· 3) νεώτ. ἐν λογοσπερίᾳ, ὁ ἀκρόστος λόφος· 4) νεώτ. ἐν τῇ ἀνατομικῇ βλ. ἀκρολοφία 2).

ἀκρολυποῦμαι δημ. κ. ἀκρολυπᾶμαι κ. ἀκρολυπέμαι εἰς ἄκρον λυποῦμαι, καταβιβάζομαι· τὴν ἀκρόλῃνσε ὁ χαμῶς τ' ἀραβαναστικῶς τῆς· || πενήθ βαρέως.

ἀκρολυτῶ-έω μόνον ἐν ΑΠ 5,253 τίπτε... καὶ ζῶντην παλάμαις οἷό παρ ἀκρολυτῆς· | παῖζεις

μέ τὰ ἄκρα τῆς ζώνης ὡσάν νά ἔλυσαι αὐτήν· | ἀκρόλυτῶρα ἐπίρρ. δημ. ὀλίγον τι μακρόν, μακρὸ τοῖκα· Ἐρωτόκρ.Β 1,429 πιάνουσι τόπο ἀκρόμ' κ'ρα οἱ ὁμορφοὶ καθελάροι.

ἀκρόμαλλος-ον μτγν. κ. δημ. ὁ πολλὰ ἔρια ἔχων, ὁ λίαν μαλλώδης· Στράβ.4,4,3 ἡ δ' ἔρεα, τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλλος δέ, ἐφ' ἧς τοὺς δασεῖς σάγους ἐξυφαίνουσιν γρ. Κοραὶ μακρόμαλλος· 2) τὸ οὐδ. ἐν τῇ πλῆθ. -α ὡς οὐα. αἱ λίαν βραχεῖαι τρίχες τοῦ ἐκ προβάτων ἡ αἰγῶν ἔριου. **ἀκρομανθῆς**-οὺς-ες ὁ εἰς ἄκρον μαινόμενος· δ. ἔρμ. ὁ παρὰ τὸ ἄκρον, τὸ ὅριον τῆς μανίας ὧν, ὁ κάπως μαινόμενος· Ἡρ.5,42 Κλειμένης... ἦν τε οὐ φρενῆρης ἀκρομανθῆς τε.

ἀκρομασθῖον (τὸ) γλῶσσο. τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, ἡ θηλή.

ἀκρομεγαλία (ἡ) νεώτ. παθολογικὴ μεγέθυνσις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· ἄλλως μεγαλακρία.

ἀκρομεγαλῶν δημ. μεγαλῶν ὀλίγων, ἰσῶς ἡλικιωμένοι πῶς· Ἐρωτόκρ.Α 1025 κὶ ὡσάν ἀκρομεγαλῶνα, τὸ γράμμα ἤρεσέ μου.

ἀκρομέθυσος-ον σχόλ. ὁ ἐν μετρίᾳ μέτρῃ εὐρισκόμενος, ὁ μὴ ὅλως μεθυσθεὶς ἐν σχολῇ. Ἀριστφ. Αχ.113 παρὰ τὸ ἀκρομέθυος βλ. λ.

ἀκρομελαλγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθησις σπασμῶν, χορακτρίζομένη ὅπῃ παροξυσμῶν, πόνων παρακολουθουμένων ὑπὸ ἐξοιδήσεως καὶ ἐρυθρότητος τοῦ καλυπτήριου συστήματος, κυρίως εἰς τὰ κάτω ἄκρα, σπιναιτώτα δὲ εἰς τὰ ἄνω καὶ τὰ πρόσωπον· ἄλλως ἐρυθρομελαλγία.

ἀκρομέλας-αινα-αν ὁ μέλας εἰς τὸ ἄκρον· Πάπ. τὸ ἀκρομέλαν ἰδεῶς περὶ τοῦ.

ἀκρομέτωπος· Νόνν.26,310 (ἀμφιβ. γρ. ἀντὶ εὐρυμέτωπος.

ἀκρομόλιδος-ον κ. ἀκρομόλιδδος-ον ὁ ἔχων εἰς τὸ ἄκρον μόλιθδον· ΑΠ 6,5 ἀκρομόλιδδον λίαν, αὐτ.6,30 ἀκρομόλιδδον δίκτυον.

ἀκρομόλιδδος-αν βλ. ἀκρομόλιδδος.

ἀκρόμορφα ἄλατος νεώτ. γεωλ. προσεχῶς στρωμάτων ἢ ὀγκῶν ὀρυκτοῦ ἄλατος ἐντὸς ἄλλων ὑπερκειμένων στρωμάτων· ἄλλως ἐκζέματα ἄλατος.

ἀκρομῶλη (ἡ) Ἡσ. «ἡ γυνὴς μῦλον ἢ μύλος αὐτός».

ἀκρομῶφalion (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀκρόμωφalon βλ. λ.· Πολυδ.6,169 ὀμφαλοῦ δὲ τὸ ἐν μέσῳ ἀκρομῶφalion.

ἀκρόμωφalon (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀκρομῶφalion τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ· Ρουφ. Ὀνομ.98 «ὀμφαλὸς δὲ, τὸ ἐν μέσῳ κοῖλον· τοῦτο δὲ τὸ ἐν μέσῳ ἀκρόμωφalon»· 2) νεώτ. κ. τὸ ἄκρον τοῦ ὀμφαλοῦ λώρου, τὸ συνδεδεμένον πρὸς τὸ ἐμδρυον.

ἀκρομῶλιον (τὸ) νεώτ. δημ. ἀκρομῶλι τὸ πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν ἄκρον τῆς προκυμῆας, τοῦ μῦλου.

ἄκρον (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἄκρα, τὸ ὑψίστον σημεῖον πράγματος, ἡ κορυφὴ ἰδία ὀρέων· Ἰλ.Ξ 292 Γάργαραν ἄκρον ἰδῆς ὑψηλῆς, Ἡρ.6,100 ἐδούλευσθον ἐκλιπεῖν τὴν πάλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐδοίης, Πλάτ.Κριτ.110 Ε' 2) τὸ ἀκρότατον σημείον ξηρᾶς, τὸ ἀκρωτήριον· Ὀδ.Γ 278 Σοῦνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν· || γενικῶς τὸ ἀκρότατον σημείον, ἡ ἐσχατιᾶ, τὸ πέρας· Πλάτ.Φαῖδ.109 Δ μὴ δεσπῶστε ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς θαλάσσης ἀφιγμένος εἴη, Ἀριστφ.ἀν.29 ἐξ ἄκρων, Ξεν.Κυν.27 φάλαγγας τὸ ἄκρον· || νεώτ.· φρ. ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον (ἀπὸ τοῦ ἐνός πέρατος εἰς τὸ ἕτερον, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν)· κ. φρ. ἐκ μτφ.· τὰ ἄκρα συναντῶνται (τὰ ἄκρος ἀντίβητα δυνατόν να καταλήξωσιν ἐπὶ τὸ αὐτό, νὰ συναρμοσθῶσιν)· 3) τὸ ὅριον τὸ σύνορον· Πολυδ

[1422-4] μτφ. ὁ ὀφίσιος βαθυός, ἡ μέγιστη ἔντασις: Πινδ.Ν.1,11 πανδοξίας ἀκρον, Σιμων.ἀπ. 15 φιλοσοφίας. ἐπ' ἀκρον ἀπάσης ἀήλυθε, Πλάτ.Τιμ.20 Α ἐπλ., τὸ ἀκρον ἀγαθόντας. δουλείας, Θεόδωρ.14,61 ἐγγύωνων, φιλόμουσος, ἐρωτικός, εἰς ἀκρον αὐτός, Λογγίν.34,4 ἐπ' ἀκρον ἀρετῆς συντελεσμένους ὀφειρόμενος, νεώτ. εἰς ἀκρον φιλόαργυρος.—εὐτυχής: 3) συνήθ. ἐν τῷ πληθ. τὰ ἀκρα ἐπὶ τῶν ἀκρων μελῶν τοῦ σώματος: Λουκ. εἰκ.6 ἀκρα χερῶν [αἱ χεῖρες] || νεώτ. ἐν τῇ ἀνατομῇ, μέλη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, δύο ἄνω καὶ δύο κάτω, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔχοντα σχέσιον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν κορμὸν τῶν αἰμάτων, οἷον καὶ τὰ πρόσθια καὶ ὀπίσθια ἀκρα τῶν ἀποδυλατωμένων ζώων· ἄλλως κῶλα: 4) κ. μτφ.: Σοφ.ἀπ.397 οὐτοὶ παθ' ἤξει τῶν ἀκρων ἀνευ πόνου, Λογγίν.33,2 μὴδ' ἀφελῆσθαι τῶν ἀκρων || νεώτ. φρ. ἀνθρώπων τῶν ἀκρων ὡς μὴ ἀκολουθοῦν τὴν μέσιν δόξιν, ὁ μὴ συμβιβαστικός: 7) τὰ πρωτεία: ΑΠ6,118 α δὲ φέροπα ἀκρα λῆρας, α δ' ἔχει πρῶτα κυναγείας, Θεόδωρ.12,31 κοδοῖν ἀριζαίνουσι φιλήματος ἀκρα φέροπα: 8) ἐπὶ προσώπων: Θεόδωρ.15,143 Ἄργεος ἀκρα Πελασγοί (τὸ μεγαλεῖον, τὸ καύχημα τοῦ Ἀργεῶς κατὰ δ. ἔργον) παλαιότατοι κυρίαρχοι: 9) δρυὸς ἀκρα τὰ ἀκροδρύα βλ. λ.: Θεόδωρ.15,112 πᾶρ μὲν ὠ ὠρια κείται, ὅσα δρυὸς ἀκρα φέροντι: 10) μτγν. φρ. ἀκρον αὐτων, ἐπὶ τοῦ πηγαιῶν ὕδατος, τὸ ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐκροῆς, ἀπὸ τοῦ στομίου, τοῦ ἀκρον τῆς πηγῆς: || νεώτ. ἡ οὐτὴ φρ. τὸ κατ' ἐξοχὴν, τὸ ὑπερτατόν: τὸ ἀκρον αὐτων τῆς ἀνδρείας, τὸ ἀκρον αὐτων τῆς κακοκαθείας: 11) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀκρα ὁ μεζῶν καὶ ἑλάσσων ὅρος τοῦ συλλογισμοῦ κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν μέσον ὅρον: Ἀριστ.Πρ.25 Β 36' 12) μαθήμ. ἀκροὶ ὄροι οἱ ἐν ἐκάστῃ ἀναλογίᾳ δύο ἀκροὶ ὄροι κατ' ἀντιδιαθ. πρὸς τοὺς δύο μέσους: τὰ γινόμενον τῶν ἀκρων ἰσοῦται πρὸς τὸ γινόμενον τῶν μέσων.

ἀκρόνηον (τὸ) Σουδ. «τὸ τῆς νεῶς ἀκρον» 2) νεώτ. ναυτ. τὸ ἀνάτατον ἀκρον τῆς στείρας καὶ τοῦ ποδοστήματος: δμ. κεφάλι.

ἀκρόνηος-οὐς-ές ὁ κατὰ ἀκρον, τὴν κορυφὴν χιονοσκεπής: Παιδ.Δελφ.16 ἀκρόνηος πᾶγον.

ἀκρόνηος (νύσσω) δι' ἐπαφῆς κατὰ τὰ ἀκρα, ἀκροθιγῶς: Γαλν.2,369 βλέφαρα συμβάλλοντα ἀλλήλους πυκνῶς καὶ ἀκρονύχως.

ἀκρόνυχτος (οἶ) ἰαμφίδ. ἀκρόνυχτος βλ. λ. 2) νεώτ. ζωολ. κ. ἀκρόνυχτα (τὰ) γένος φυκῶν νυκτοβίων, ἔχουσιν κεραίας ἀπλᾶς, ὀφθαλμοὺς γυμνοὺς, σκέλη ἐξ ὀλοκλήρου τριχῶτα καὶ ὠρακα κυρτὰ, χρωματισμὸν δὲ τῶν περὶ γων φαιὸν ἢ ροζολευκόν μετὰ μελαίνων ραβδώσεων.

ἀκρόνυχτος-ον μτγν. ἀκρόνυχτος βλ. λ. 1 Μαν.5,177 Ἄρεα 3' αἱ γνοῖς ἀκρόνυχταν.

ἀκρόνυχτος-ον μτγν. κ. δμ. κ. ἀκρόνυχτος ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ἥτοι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀνατέλλον: Βέττ. Βδλ.168,13 ἀκρόνυχτος Ζεὺς: || γενικῶς ὁ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός ἐμφανιζόμενος ἡ γενόμενος: Πτολ.Γετράθ.78' 2) τὰ θηλ. ἀκρόνυχτος (ἡ) ὡς οὐκ, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ φασίς ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός: 3) δμ. τὸ οὐδ', ὁ πρὸ τῆς αὐτῆς ὑστάτος χρόνος τῆς νυκτός: τ' ἀκρόνυχτο ξεκίνησαν πριχὸν νὰ ἐξημερώσῃ.

ἀκρόνυχτος (ἡ) ΑΒ, Σουδ. τὸ ἀκρον, ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός· ἄλλως ἀκρονυχία.

ἀκρόνυχτος ἐπίρρ. δμ. κατὰ τὸ ἀκρον τοῦ ὄνυχος ἡ τῶν ὀνύχων || κατὰ τὴν παρονυχίαν 2) μετὰ τὸ ἀκρον τῶν ὀνύχων, ἀκροποδητ.

ἀκρόνυχτι (τὸ) δμ. τὸ ἀκρον τοῦ ὄνυχος: || ἰδίως

ἐπὶ ζῶων καὶ πτηνῶν, τὸ αὐτὸ ἀκρον τῶν ὀνύχων. **ἀκρονυχτι** ἐπίρρ. ἀπὶ ἀκρονυχτι μετὰ τὸ ἀκρον τοῦ ὄνυχος, ἐλαφρώς: ΑΠ12,126 ἀκρονυχτι ταύταν ἔκτισε... ἔρω.

ἀκρονυχία (ἡ) ὁ μεταξὺ τῆς ἐσπέρας καὶ τῆς βαθείας νυκτός χρόνος, ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός: Τζέττ.σθλ.Ἡσιδ.Ἐργ.565 ὁπῶτε ὀπισθεν ἡλίου διαμέτρως δύοντος εἰς γῆν ἀκρονυχίαν τρέχει. **ἀκρονυχία** (ἡ) δμ. ἡ παρονυχίς βλ. λ.

ἀκρόνυχος (τῇ-αν) κ. δμ. ὁ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός γινόμενος ἡ ἐπισυμβαίνων: Ἀριστλ. Μετ.367 Β 26 καὶ ἀκρόνυχον μὲν πνεῦμα γίνεται πρὸ τῶν μεσσυκτιῶν ἐκλείψων, μεσσυκτιῶν δὲ πρὸ τῶν ἐφών, Θεόδωρ.Βερνε3 σφδζών ἀκρόνυχος. Θεοδ. Ιχθύν, Νικ.Θαρ.761 τὴν περὶ λήγουσ ἀκρόνυχτος δειπνησάτος ἀπῆλπας παιφάσσουσιν 2) τὸ αὐτὸ-ον ὡς οὐκ. ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός: Ἀριστλ.Πρ.942 Α 23' 3) ποιητ. ἀπὶ ἀκρόνυχτος ὁ διὰ τὸ ἀκρον τῶν ὀνύχων, ὁ δι' ἐλαφρότος, ἥλιος ἀπαφῆς: Κώνστ.Σμ.8,157 πέλγανος διὰ ποσὶ θέουσιν ἀκρόνυχον φαύοντες ἰ.γ. ἀκρόνυχτος-ον μτγν. ἀκρόνυχτος βλ. λ.: ἰω. ΑΠ6,103 ἀκρόνυχτος φαλλομένην κανόν.

ἀκροφιδιον (τὸ) γλωσσ. ἀκροφίς βλ. λ. **ἀκροφίς** (ἡ) μτγν. ἡ αἰχμή τοῦ εἴρους: ἰω.Αυδ.Ρωμ.1,8 δόρατα ἀκροφίδας ἔχοντα.

ἀκρόβουλς-ον μτγν. ἀκρόβουλος βλ. λ.: ἰω. Αὐδ.Ρωμ.1,23.

ἀκροβουλον (τὸ) δμ. τὸ ἀκρον τοῦ ὀρίζοντος. **ἀκροπαγῆς-οὐς-ές** μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸ ἀκρον στερεωμένος: ἰω.Γαλ.1,11 ἔξω ἀκροπαγῆς || κ. νεώτ. ἐξέτρα ἀκροπαγῆς.

ἀκροπαγία (ἡ) νεώτ.ἱατρ. ἡ πάθος τῶν ἀκρων μελῶν τοῦ σώματος ἄλλως ἀκροπόδια βλ. λ.

ἀκροπαγῆς μον. καὶ δμ. εἰς παιδιὰν ὀλίγον ἐπιδιδόμου, ἐπὶ ὀλίγον καὶ μόλις παύει || δμ. κ. ἐρωτοτροπῶ: γελούσανε, ἀκροπαγῆς ὁ θυγυρος κ. ἡ κόρη.

ἀκροπειραζέσθαι (ἡ) νεώτ.ἱατρ. ἡ διαταραχὴ τῆς αἰσθητικότητος τῶν ἀκρων μελῶν τοῦ σώματος ἐκδηλουμένη εἰς αἰμαδιὰν μετὰ ὑπαισθησίας ἢ ὑπεραισθησίας, προκλοῦσας δὲ συνήθως παροξυσμοὺς καὶ φθάνουσα ἐνίοτε μέχρι τοῦ ὑποκειμενικοῦ αἰσθήματος τῆς νεκρώσεως τῶν δακτύλων.

ἀκρόπατος-ον μτγν. κ. μον. ὁ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν δι' ἄλλοις πεπασμένους ἢ ὀλίγον ὑδατισμένους: Σώπατ. παρ' Ἀθην.3,119Α μενδῆσιος δ' ὠραῖος ἀκρόπατος αἶ, ξυνθάσιν ὁπῶς κέφαλος ἀκτίσιν πυρᾶς.

ἀκροπατῶ-ω δμ. βαῖνα ἀκροποδητὶ βλ. λ. **ἀκροπαγῆς-οὐς-ές** μον. ὁ κατὰ τὸ ἀκρον ἢ κατὰ τὰ ἀκρα παύς, ὀγκώδης: Μοῖρ.346' Σουδ. ἐν λ. σκυτάλῃ «ἀκροπαγῆς βακτριᾶ» | παχείαν ἔχουσα λαβὴν.

ἀκροπελαγία (ἡ) δμ. ἡ παρὰ τὴν ἑπὶ ἄνω ἀκρα τοῦ πελάγους ἡ ἀκροθαλασσίαν: μαυρισαίριζε στὴν ἀκροπελαγίαν τ' ἀνάλαφρο τὸ κύμα.

ἀκροπενηθῆς-οὐς-ές ὁ ἀκρως, ὁ λίαν πενηθῶν: Αἰσχ.Πέρσ.135 Περσίδες ἀκροπενηθῆς ἰ.γ. ἀκροπενηθῆς βλ. Κόντων ἐν Ἑπεί.Γιανν.2,33.

ἀκροπερηπατῶ-ω δμ. βαῖνα καὶ ἀκρον ὀδοῦ, ὁχθῆς κττ.: 2) ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν βαδίζω.

ἀκρόπηλος-ον μτγν. ἐπὶ τόπου, ὁ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν μόλις πηλώδης, λασπώδης, ἐσώτερικος δὲ συμπαγής: Πτολ.Β.3,55,2 τοῖς διὰ τῶν ἀκρόπηλων πορευομένοις.

ἀκρόπηλον (τὸ) μον. ἀντικείμενον χρήσιμον εἰς παιδιὰν· εἶδος σθούρος: αὐδλ.ῖρηγ.Ναζ. Σημλτ.1,79 «ἀκρόπηλον ἐπὶ πινος λείου χωρίου θέμενοι καὶ τοῦτον ἰμάσι παίνοντες περιστρέφου-

σιν, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ κινεῖσθαι κίνησιν. . . οἱ στρατοὶ οὖν καλοῦνται στρατοῖσι, τὸ δὲ στρεφόμενον ἀκροπόλινον».

ἀκροπόλεις (ἡ) δημ. πιδανομαί, κρατοῦμαι ἐκ τοῦ ἀκρου· ἢ κ. μτφ.

ἀκροποις (ἡ) ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἡ ἐνεκα δυσκινήσεως ἢ δυναμένη να ἀρρωδῶν λέγειν· Ἰνν. Ἐπιθ. 7,43 ἀκροποις γλώσσα ἰσχυλ.Γαλ. «ἡ γλώσσα, ἡ οἷον ἀκρα ἐαυτῆς μὴ διατυπούσα, τοῦτ' ἐστὶν ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινήσεως».

ἀκροπλευροῦσι (τὸ) δημ. τὸ ἀκρον πλεξούσας ἢ πλεξίδας βλ. λ.· 2) τὸ κρυσσώτων ἀκρον ὑφάσματος.

ἀκρόπλιον (τὸ) νεώτ. τὸ κατώτατον πρόσθιον ἀκρον τῶν ὀνυχοειδῶν, ἴται τῶν ὀλην ἔχοντων ζώων· ἢ ἐν τῇ ἀνατομικῇ κατὰ πληθ. ἀκρόπλια οἱ κοπήτες ὀδόντες ζώων ὠριμένους ἡλικίας.

ἀκρόπλους-ον κ. συνηρ. ἀκρόπλους-οῦν ὁ κατὰ τὸ ἀκρον πλέων, ὁ διατρέχων τὴν ἐπιφάνειαν· Ἰω.Νούσ.1,14 τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ ἐν τῷ πλευρῷ φέλλια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοα εἰσι· Γαλ. «οἷον ἐπ' ἀκρου ἐμ-πλέοντα», Πλουτ. τὸ καθαρῶτατον οἷον ἀκρόπλους ἂν κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου· 2) μτφ. ὁ μὴ ἐμβριθὴς σκεπτόμενος, ὁ ἐπιπόλαιος· Ἰνν. Ἐπιστ. 18 νόος ἀκρόπλους καὶ ἀδέβαιος.

ἀκρόπλους-οῦν συνηρ. τοῦ ἀκρόπλους βλ. λ. **ἀκροποδητὴ** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀκροποδῆ ἐπὶ τῶν ἀκρων, ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, ἴται ἔλαφρος, ἀθορυβῶς· Λουκ.Προμ.1 καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπιβασιν, ὡς ἀκροποδητὴ που μόλις ἔσταναι αὐτ. Νεκρ.Δ.27,5 ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἀκροποδητὴ μόλις βαδίζουσιν νεώτ. ἐπλησίαν, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ βαδίζων ἀκροποδητὴ.

ἀκροπόδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀκρόπους τὸ ἀκρον τοῦ ποδός· Σωραν.1,101· ἢ ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ ἐπὶ ἀστεριῶν· Πτολ.Σύντ. Μαθ.7,5· 2) τὸ ἀνώτατον τμήμα ἐκ τῶν ἀποτελοῦντων τὰ βάθρον ἀγάλματος, συνηθὼς ἠνωμένον μετὰ τούτου· 3) νεώτ. ἐν τῇ ἀνθρωπολογίᾳ, τὸ κατὰ τὴν ὀρθὴν στάσιν πρὸς τὰ πρόσω προέχον ἀκρον τοῦ μεγάλου ἢ τοῦ δευτέρου δακτύλου τοῦ ποδός.

ἀκροποδῆ ἐπίρρ. ἀκροποδητὴ βλ. λ. παρὰ Σαυῖδ. «ἀκροὶ ποδῆ».

ἀκρόποδον (τὸ) νεώτ. τὸ κατώτερον τμήμα τοῦ ποδός τῶν πτηνῶν.

ἀκροποικιλία-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ κατὰ τὸ ἀκρον ἡ τὰ ἀκρα ποικιλία, κόσμημα· συγγ. πλουμίδι, στολίδι, κέντημα, φεστόνι.

ἀκροπολεῖν μτγν. ἐν ἀκροίσι, ἐν ὑψηλοῖς πορεύομαι· Μαν.4,79 τῇ δὲ Ἀρης κατόμαιρα δι' αἰθέρος ἀκροπολεῖ.

ἀκρόπολις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀκρόπολις τὸ ἀκρον τῆς πόλεως, τὸ ὑψηλότερον καὶ μάλλον φάσει καὶ τέχνῃ ὀχυρὸν μέρος αὐτῆς· Ὁδ. Ἐ 504 αὐτοὶ γὰρ μιν Ἰρώες εἰς ἀκρόπολιν ἐρύ-σσαντο, Ἡρ.1,84 ἀπότομος τε γὰρ ἐστί ταυτὴ ἡ ἀκρόπολις καὶ ἀμαχος· Αἰσχ. Ἐπ.240 τάνδ' εἰς ἀκρόπολιν, τίμιον ἔδος, ἰκόμαν· 2) εἰδ. ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεζογράφοις· Ἡρ.1,60 τὸν αὐτὴν ἡ Ἀθναίη. . . κατόμαιρα εἰς τὴν ἑωυτῆς ἀκρόπολιν, Ἀνδοκ.1,76· 3) κ. συνεκδ. τὸ ἐν τῇ Ἀκρόπολει ταμεῖον τῆς Ἀθηνῶνικῆς Δημοκρατίας· Θουκ.2,13,3 ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκρόπολει ἐπὶ τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἐξακισχιλίων δολάντων, Ἰσοκρ. μεστής αὐσῆς ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκρόπόλεως· ἢ κ. φρ. ἐν τῇ ἐνοσίᾳ ταύτῃ· Δημ.1327,26 ἀνεγχεῖσθαι εἰς ἀκρόπολιν, αὐτ.1337,25 γεγράφθαι ἐν ἀκρόπολει (τὸ νὰ ἐγγραφῇ τις ἀφελῆτης τοῦ Ἀθην. Δημοσίου)· 3) ἐν

πολλοῖς μεταφοραῖς τὸ ἔξεον, τὸ σημαντικόν, τὸ ἐξέχον· ὀχυρὸν ἢ ἰσχυρόν· Θέων.233 ἀκρόπολις καὶ πόρυος ἐὼν κενεόφρονι δῆμῳ· πεδλ. ἀνάλογον παρ' Εὐρ.Μήδ.594 τυράννου παῖδας, ἔρυμα δώμασιν· Εὐρ. Ὀρ.1094 γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν Φωκέων ἀκρόπολιν, Πλάτ.Πολ.560 Β, Ἀριστλ. ΖΜ 670 Α 26, Πλάτ. Συμπ.3,647Δ αἰ τῶν ἀνθρώπων ἀπόρ-ραι· . . ἀποτειχίζουσι τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς μέσης ὡς ἀκρόπολιν, νεώτ. ἀκρόπολις τοῦ ἑλλη-νισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ κττ.

ἀκροπόλις (ἡ) μον. ὁ ἐν τῇ ἀκρόπολει δια-μένων, κατοικῶν· Ἰω.Μαλὰλ.9,278 ἔκτισε . . ἄνω εἰς τὴν καλουμένην ἀκρόπολιν . . δημόσιον λου-τρόν τοῖς αὐτοῖς ἀκροπόλιταις.

ἀκροπόλος-ον ὁ λίαν ἔξεχον, ὑψηλός· Ἰλ.Ε 523 νεφέλῃσιν . . ἄς τε Κρονίων . . ἔστησαν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν.

ἀκρόπορος-ον μτγν. ὁ ἔχων πόρον, ἀνοίγματος κατὰ τὰ ἀκρον· Νόν.Δ.2,2 ἀκρόπορος σὺριγ· 2) ὁ περιπατῶν εἰς τὰ ἀκρα, ὑψηλὰ· αὐτ.46,136 Ἰγνεον ἀκροπόροιαν ἀντή κίονα βαίνων.

ἀκροπόρος-ον ὁ διὰ τοῦ ἀκρου, διὰ τῆς σιμῆς διαπερῶν, ὁ ἀείξ· Ὁδ.Γ 463 ὧπτων δ' ἀκροπόρους ἀελοῦσι ἐν χερσὶν ἔχοντες· ΕΜ «ἀκροπόροι ὀδελφοί, οἱς ἀκρα πείραται τὰ κρία».

ἀκρόπορπον (τὸ) νεώτ. τὸ εἰς τὴν σαγὴν ἰππι-κοῦ καὶ μυροθολικοῦ ἀκρον τοῦ ἱμάντος, τὸ φέ-ρον τὴν πόρην· ἢ καὶ γενικῶς πᾶν τεμάχιον δερ-ματος, χρησιμεύον διὰ τὸν σύνδεσμον τεμαχίου σαγῆς διὰ γλῶχινος.

ἀκροπόρφυρος-ον μτγν. ὁ τὸ ἀκρον πορφυ-ραῦς· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,17 ἀκροπόρφυροι χιτῶνες.

ἀκροποσθία (ἡ) ἰων. ἀκροποσθία τὸ ἀκρον τῆς πόσθης, τὸ καλῶνται γῆν βάλανον ἀκρον τοῦ δέρματος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῦ· Ἰνν.Κωικ.199 Β νεῦρον διακοπὴν ἢ γνάθον τὰ λεπτὰ ἢ ἀκρο-ποσθία οὐ συμφύεται, Ἀριστλ.Ζ1 1493 Α 29.

ἀκροποσθίον (τὸ) μτγν. ἀκροποσθία βλ. λ.· Πολυδ.2,171 τὸ πόσθης προέχον | τὸ ἐπ' αὐρῆθρα δέρμα | Ροῦφ. Ὀνομ.102 ὁ πέρας τοῦ καυλοῦ βάλανος, καὶ τὸ δέρμα τὸ περὶ αὐτὴ πόσθη καὶ τὸ ἔχοντα τῆς πόσθης ἀκροποσθίον·

ἀκροποταμία (ἡ) δημ. ἡ κατὰ τὴν ἐκβολὴν πο-ταμοῦ -ἀκρο· 2) γεν. ἡ κατὰ μήκος τοῦ πο-ταμοῦ ὁδὸς.

ἀκροποταμίτης-ισσα-ικο δημ. ὁ ζῶν εἰς τὴν ἀκροποταμίαν βλ. λ. ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς.

ἀκροπόσις (ἡ) μτγν. ὁ πῆλιν πολὺ· Νόν.Δ.41, 108 ἀκροπόσις δὲ Πετραῖα . . ἔσπετα Φηρεῖς.

ἀκροποσις ἐπίρρ. Ἡρωδιαν. ἀκροποδητὴ βλ. λ. **ἀκρόπους**-οδος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀκρον τοῦ πο-δός· Παλλὰς, εἰς Ἰνν. Ἀγμ.2,285 ὡς ἐπὶ κνήμης κλασθεῖσιν τὸν ἀκρόποδα δεαμέν· ἢ εἰδ. ἐπὶ προβάτων· Ἀρετ. Ὁξ.Νούα. κρεῶν ἀκρόποδες ἐν γυλοῖσιν τακεροί· 2) μτφ. ἐπὶ ἀστερισμῶν· Πτολ.Σύντ.Μαθ.7,5· 3) νεώτ. τὸ ἀκραιον βά-θρον γεφύρας, τὸ ἀκρόδασθρον.

ἀκρόπρεμνον (τὸ) μον. ἡ ἐσχάτη κορυφή· Νικήτ.Εὐγ.3,87 ἀκρόπρεμνον ἐγγὺς αἰθέρος.

ἀκροπρεπιδίον (τὸ) νεώτ. ἡ προσαρτομένη εἰς ἀκρο φορέματος πολυπτυχῶς ἡ κεντητὴ ται-νία πρὸς στολισμὸν δημ. φαρμαλάς. **ἀκρόπρπον** (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀκρότα-τον μέρος τῆς πρῶρας· Στράβ. ἀκρόπρπον ἐξελίον· ἢ νεώτ. ναυτ. προτομή ἀνθρώπου ἢ ζώου ἢ ἄλλῃ ἀλληγορικῇ παράστασις, τεθειμένη εἰς τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου ὡς ἐμβλημα ὑπὸ τὸν πρόβολον, εἰς ἣν θέσιν συνερχοῦν αἱ κερκίδες καὶ οἱ δελφίνες τοῦ πλοίου, δημ. φυγοῦρα.

ἀκρόπτερις-ιδος (ἡ) νεώτ. τὸ φυτὸν πτέρης βλ. λ. συνών. ἀσπληνιον τὸ ἀκρόστιχον (separatis Septentrionalis Lk.).

ἀκρόπτερον (τὸ) μτγν. τὰ ἀκρον τῆς πτέρου-
γος· ΑΠ 6,229 αἰτετο ἀγκυλοχειλὺ ἀκρόπτερον
ὁξύ· 2) μτφ.· Ὀμπ.Κυν.4,127 ἀκρόπτερα φωτῶν
| οἱ ἄνδρες, οἱ τοποθετημένοι εἰς τὰ ἀκρα τοῦ
δικτύου ἐν κινήσει, οἱ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
συγγραφῆως ἀναφερόμενοι ἀκρόλιννοι βλ. λ. ι.

ἀκρόπολις (ἡ) ποιητ. ὀντί ἀκρόπολις βλ. λ.
ἀκροπόρυγον (τὸ) μsn. τὸ ἀκρον τοῦ πύργου·
2) νεώτ. ὁ ὑψηλότερος κ. γενικώς ὁ οὐρανός·
ἄλλος πύργος φρουρίου· || μτφ. τὸ πλῆον δυ-
σπρόσβλητον σημείον· || κ. τὸ ἔσχατον καταφύγιον.

ἀκρόπυργος (ὁ) νεώτ. ὁ ὑψηλότερος καὶ γεν.
ὁ κυριώτερος πύργος φρουρίου· || τὸ κορυφαῖον
ἀκρον πύργου, ἀκροπόρυγον βλ. λ.

ἀκροπυργώματα (τὰ) μsn. ἀκροπόρυγα.
ἀκρόπυρος-ον λανθερός· Ὀλυμπιάδ. Ἀλφ.76 β
ἀκρόπυρος κρύσταλλος.

ἀκρόρριζα (ἡ) ὄσμ. κ. ἀκρόρριζον (τὸ) ἡ ἐξ
αὐτοῦ χρώματος προβάλλουσα ρίζα δένδρου ἡ
θάμνου· στήν ἐγγλυμένη ποταμῷ οἱ ἀκρόρριζες
τοῦ πεύκου.

ἀκρόρριζιον ὀδοντικόν νεώτ. ἱατρ. τὸ ἀκρά-
τατον μέρος τῆς ρίζης τοῦ ὀδόντος.

ἀκρόρριζος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ρίζας
κατὰ τὰ ἀκρα, ἥτοι ἐπιπολῆς ὀντίθ. βαθύρριζος·
Βασ. ἀκρόρριζα δένδρα.

ἀκρορρίνιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀκρον τῆς
ρινός· Πολυδ.2,80· || νεώτ. τὸ μεταξὺ τῶν μυ-
κτῆρων καὶ τοῦ ἀνω χεῖλους τοῦ ἱπποῦ μέρος.

ἀκρορρύμιον (τὸ) μsn. τὸ ἐμπρόσθιον ἀκρον
τοῦ ρυμοῦ· Πολυδ.1,46 «τὰ τοῦ ρυμοῦ τέλος, τὸ
ὑπερθεῖν ἐκδεδεμένον τῷ ζυγῷ».

ἀκρος-α-ον κ. νεώτ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ
ἀκρον κατὰ μήκος, ὁ ἀπώτατος, ὁ ἐξώτατος, ὁ
ἀκρινός, ἰδίᾳ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος· Ἰλ.Ε336
ἀκρην οὐτάς χειρά· εἰς τὸ ἀκρον, ἥτοι τὸ
ἔσχατον μέρος τῆς χειρὸς· αὐτ.Π599 βλῆτο γάρ
ῶμον δαυρί.· ἀκρην ἐπιλήγην, αὐτ.Π640 ἐκ
κεφαλῆς·, ἐς πόδας ἀκρους, Ἡρ.Ι,119 πλὴν κε-
φαλῆς τε καὶ ἀκρων χειρῶν τε καὶ ποδῶν, Εὐρ.
ΙΑ940 οὐχ ἄφεται σῆς θυγατρὸς οὐδ' εἰς ἀ-
κραν χεῖρα, Πλάτ.Λάχ.183 β οὐδὲ ἀκρῶ ποδὶ
ἐπιβαίνοντας, παροιμ.Διογεν.2,10 ἀκροὶς δοκτύ-
λοις ἄπτεσθαι | ἀνεπαρκῆ ἄσκησιν λαμβάνειν
περί γι' ἡ ἀτελῶς γυνώσκειν τι· || κ. ἐπὶ ἄλλων
πραγμάτων· Σοφ.Ἀντ.1199 πεδῖον ἐπ' ἀκρον,
Κρατῖν.296 πτῦν ἀκρας τῆς κόμης καθέλκων·
|| ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, ὁ τοῦ ἀκροῦ τῆς γραμμῆς·
Ἀπολλών.Περγ.Κων.4,8 ἡ ἐπ' ἀκρὴν τὴν ἀπολη-
φθεῖσαν ἀγομένη· || ἐν τῇ στρατιωτικῇ τακτικῇ
κατὰ πληθ. οἱ ἀκροὶ εἰς τὰ ἀκρα, τὰ κέρατα
τῆς παρατάξεως τοποθετημένοι ἄνδρες· Ἀσκήνη.
Τακτ.Ι,3· 2) ὁ εἰς τὸ ἀκρον εὐρισκόμενος καθ'
ῦψος, ὁ ὑψηλότερος· Ἰλ.Α499 Κρονίδην· η-
μενον· ἀκρότατη κορυφὴ πολυδεϊράδος Οὐ-
λύμπου, αὐτ.Ζ88 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος
ἐν πόλει ἀκρῶν (ἐν τῇ ἀκροπόλει), αὐτ.Ξ352 ἀνά
Γαργάρῳ ἀκρῶ, αὐτ.Π162 λάφοντες· μέλαν ὁ-
δωρ ἀκρον | ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τοῦ ὕδατος·
Σοφ.ΟΓ1106 ἐπ' ἀκρων ὀρέων | ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τῶν ὀρέων· || ὁ ἐνδότερος, ὁ μυχίος· Εὐρ.Ἰππ.
255 πρός ἀκρον μυελόν φυγῆς· || ἐν τῷ
ὑπερθ. ἀκρότατος· Σοφ.Ζ3,2 ὕδατος ἀκρότατος·
3) ἐπὶ ἐνομιῶν, ἐκκραζουσῶν χρόνον, ὁ ἐν ἀκμῇ,
ὁ ἐν πληρότητι ὢν, κατὰ ὁ. ἐρμ. ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ
αὐτοῦ εὐρισκόμενος· Πινδ.Π11,10 ἀκρᾶ σὺν ἐ-
σπέρᾳ, Σοφ.Αἶ.285 ἀκρας νυκτὸς (σχόλ. «κατὰ
τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς»), Θεοκρ.Π,37 χεῖμῶνος
ἀκρῶ, Ἐπιγρ.ἀκρον τοῦ ἔαρος· 4) μτφ. κατὰ
ποικιλωτάτας χρήσεις, ὅταν ἐπὶ προσώπων, ὁ
ἀριστος, ὁ ἐμπειρότατος, ὁ δεξιώτατος· Αἰσχ.Ἀγ.
1130 θεσφάτων γνώμων ἀκρος, Σοφ.Ἠλ.1499

ἐγὼ σοὶ μάντις εἰμι τῶνδ' ἀκρος, Πλάτ.Θεαίτ.
152 β τὸν ποιητῶν οἱ ἀκροὶ τῆς ποιήσεως ἐκα-
τέρας, Ἀριστ.Λαγ. πρώτων Ἑλλήνων εἶναι
καὶ ἀκρον ἐν λόγοις· || μετὰ ἠθικῆς σημασί-
ας· Ἀριστ.Ἠθικ.1107 Β31 οἱ ἀκροὶ τῆς μέσης
χώρας | οἱ ἀριστοὶ καὶ οἱ χειρότεροι τὸ ἥθος·
|| ἐπὶ ἄλλων ἐνομιῶν, ὁ μεγίστος ἐντάσεως ἡ
ἐκτάσεως, ὁ δέυτατος, ὁ μέγιτος· Ἀλεξ.222,4
ἀκρα συμφορὰ | ὁ μφιδ., Διφιλ.54 ἀκρα νησιεῖς,
νεώτ. ἀκρα γαλήνη-εὐτυχία· || ἐν τῷ ὑπερθ.
ἀκρότατος κατὰ τὴν αὐτὴν σχέσιν· Πλάτ.Φίληθ.
45 Α εἰς τὰς ἀκρότατας καὶ σφοδρότατας λε-
γομένας ἡδονάς, οὐτ.Πολιτ.8,564 Α ἐκ τῆς ἀκρο-
τάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριω-
τάτη· 5) τὰ θηλ. κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. βλ. ἀκρα,
ἀκρον· 6) τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἀκρα ὡς ἐπῆρ. ἐπὶ
τῆς κορυφῆς ἡ τῆς ἐπιφανείας· ΑΠ7,428,3 ἀκρον
δ' ἐπ' αὐτὰς βαθυρρίζ· 7) νεώτ. μτφ. κ. κατ'
ἄλλας σχέσεις ἥτοι· ἀκροὶ φιλοὶ | στενωτάτοι,
ἀκρος χαρακτὴρ | ὁ μὴ δεχόμενος συμβιβασ-
μούς· || ἐν τῇ Δυτικῇ ἐκκλησίᾳ· Ἀκρος Ἀρ-
χιερεὺς (ὁ Πάπας)· || ναυτ. ἀκρα σιωπὴ | πα-
ράγγελμα, δπερ ἐκφώνεεται ὑπὸ τῶν ὑπαισιωμά-
των εἰς τὸ ὑποφράγματα καὶ τοὺς τόπους κα-
τακλίσεις ἐν γενεῖ τοῦ πληρώματος ἐν τέταρτον
μετὰ τὸ «ἀνακλητικόν»· || ἐν τῇ μετεωρο-
λογίᾳ· ἀκροὶ τιμαὶ (ἡ μέγιστη ἡ ἡ ἐλάχιστη τιμὴ
μετεώρων, στοιχεῖον ἐν συνόλῳ θεωρουμένου).

ἀκρός (ὁ) ὄσμ. ἐπηρμένος, ἀσφαρμύλας, χαλδός.
ἀκροσάουδης-ους (ὁ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γέ-
νος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀεικλῶσεσίδων, ὅσα ἡ ἡμί-
θιμος, τὸ ὅποιον τὰ γνωστὰ εἶδη εἶναι ἰθαγενῆ
εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλ-
πίδος | Acrosanthus Beckl. καὶ Zeyh.].

ἀκροσαπής-ές ὁ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν σε-
σιπῶς ἡ ὁ ἐν ἀρχομένη ὁφεί· Ἰππ.Τροφ.41 σιτίον
ἀπὸ ἀκροσαπῆς, γέροντι δέ εἰς τέλος μετα-
δελημένον, ἀκμάζουσι ἀματάδηναι (εἰ τὸ ἐπι-
πολὴς καὶ ἐπὶ βραχὺ μεταδεληνός·).

ἀκρόσσευρος (ὁ) νεώτ. παλαιοντολογ. ζῷον σσυ-
ροειδές, ἐκ τῶν δεινοσαύρων, ἔχον ρύγχος μακρόν.

ἀκροσσεῖδιον (τὸ) νεώτ. τὸ ἀκρον τῆς σει-
ράδος βλ. λ.

ἀκροσίδηρος-ον δωρ. ἀκροσίδηρος ὁ σιδη-
ρούς εἰς τὸ ἀκρον, ὁ ἔχων σιδηρᾶν αἰχμὴν· ΑΠ
6,95 βούτροφον ἀκροσίδηρον.

ἀκροσφύγιον (τὸ) νεώτ. τὸ μεταλλικόν δ-
κρον τοῦ πυροσβεστικοῦ σωλήνος.

ἀκροσκιρία (ἡ) ἡ περὶ τὴν κορυφὴν ὑψώματος
λόχημ, τὸ ἄνω μέρος δασώδους ὑψώματος·
Πίνσκ.Ἡρακλ.187 δύο δὲ ἐν ταῖς ἀκροσκιρίαις

ἀκροσκητία (ἡ) μτγν. τὸ ἀκρον τοῦ σκότους,
ὁ περὶ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς χρόνος, τὸ λυκόφως· Ἰω.
Χρυσ.5,743,25 διὰ δὲ τὸν φόβον, καὶ τὸ ἐπὶ εἶναι ἀ-
κροσκητίαν, τηλαυγὺς τὸν τόπον οὐκ ἐβέδωρσεν.

ἀκροσμίγη ὄσμ. κ. ἀκροσμίγη σμίγη, ἐνώων
τὰ ἀκρα δύο ἐλασμάτων ἡ ζύλων.

ἀκρόστροφος-ον κ. μsn. ὁ εἰς ἀκρον, εἰς ὀψι-
στον βαθύν στροφός, ἐπιρροή· Πινδ.Ο1110,19
μηδ' ἀπέεστον καλῶν, ἀκρόστροφον δὲ καὶ
αἰχμητᾶν | σχόλ. «τὸν εἰς ἀκρον ἐληλυθότα σο-
φίας», Διον. Ἀλ. Δημ.51 ἀνὴρ μῆτ' ὀλιγόνονος·
μῆτε ἀκρόστροφος.

ἀκροσπᾶθια (τὰ) παρὰ Σουῖθ. ὡς ἐρμηνευμα
τῆς λ. ὑποχόνδρια.

ἀκρόσπελλος (ὁ) μτγν. κ. ἀκρόσπελος σιγλήφ
βλ. λ.· Ψ.Διοσκ.4,137.

ἀκρόσπερμον (τὸ) νεώτ. βοταν. ζῷον μικρῶν
μυκητῶν ποικιλοχρῶν, ἀπαντῶντων ἐπὶ νεκρῶν
φυτικῶν μορίων | Acrospetrum Todt.].

ἀκροσσεύς-ον ὁ μὴ ἔχων κροσσὸν, κρόσσιο
βλ. λ.· Γεωπ. ἀκροσσεύς λέπνια.

ἀκροστάλαγμος (ὁ) νεώτ. ὑφορμική, φέρων ἐρπυσσας ὑφάδας, ὀρθίας μετὰ πολυορίθμων γονιδίων, περιβεβλημένων βλεῖων· σαπρῶσιτων φυτικών ὑποκειμένων (acrostalgma Corda).

ἀκροσασία (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, ἀτάσις, καθ' ἣν τὸ σῶμα ἀνυψοῦται βραδέως, στήριζόμενον ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν.

ἀκροστάγες-ον μαν. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον ἢ ἀνωθεν ἔχων στέγην, σκεπὴν· Ἀνν.Κομν.13,383 Α χελώνης ἀκροστέγος περιφρουρουμένης τὰ ἀνω μέρη· ἢ μτφ. Γεωργ.Πισθ. Ἐξαμν.704 ἐκ τῶν ἀνω δὲ τῆς κεφαλῆς ἀκροστέγων νεύρων.

ἀκροστάζομαι ὁμν. ἀόρ. ἀκροστάζεσθαι, ἰσχυρὰ ἀδρανῶν, ἀναπαύομαι ἐπ' ὀλίγον· Ἐρωτόκρ. Β1421 ν' ἀκροσταθῆς καμπόσος.

ἀκροσταφής-οὐς-ές νεώτ. ἐπὶ δοχεῖων, δεξαμενῶν κττ. ὁ μέχρι κορυφῆς, ὁ μέχρι τῶν χειλέων πεπληρωμένος· ὁμν. ὁώχειλος, ἔχειλος.

ἀκροστήθιον (τὸ) τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ στήθους· Ἀριστ.Φυσιογ.102 ἀπ. ἀπὸ τοῦ ἀκροστήθιου πρὸς τὸν τράχηλον, αὐτ.Φυσιογ.810 Α17 ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ πρὸς τὸ ἀκροστήθιον.

ἀκροστήμων-ονος (ὁ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐρεικοειδῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς (acrostemon Kotsch).

ἀκροστήριγμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἄκρον, ἐφ' οὗ στηρίζεται τι· 2) τὸ ἄκρον στηρίγματος.

ἀκροστήριδα (αἱ) νεώτ. βοτάν. οἰκονομία πτεριδῶν τῆς τάξεως τῶν πολυποδιδῶν, περιλαμβανούσα ποώδεις πτερίδας, φυομένας εἰς τὰς τροπικὰς χώρας καὶ ἐχούσας φύλλα ἀσχιθῆ, ἢ πτεροσχιθῆ, ἀπλῶς ἢ διπτῶς σύνθετα, σποριοφύλλα δὲ συνκρίας διάφορα τῶν ἀγόνων.

ἀκροστιχίς-ιδος (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. ὁμν. -ῖδα τὸ ἄκρον τοῦ στίχου· 2) εἰδικ. σειρά στίχων, ἐμμέτρως συντεθειμένων καὶ διατεταγμένων οὕτως, ὥστε τὰ ἀρχικὰ ἱερά νεώτ. κ. τὰ τελικὰ γράμματα αὐτῶν ἢ αὐ συλλαβαὶ ἢ αἱ λέξεις λαμβανόμεναι ἰδιαίτερος νὰ ἀποτελῶσι λέξιν ἢ φράσιν ὀρισμένην· Διον. Ἀλ.4,62 ἐλέγχονται ταῖς καλουμέναις ἀκροστιχίαι· [οἱ παρέμειλτοι στίχοι]· 3) ἐκκλ. σύστημα ἐκκλησιαστικῶν ἀσμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν στίχων ἀκολουθοῦσι τὴν σειράν τοῦ ἀκροστίχου ἢ σχηματίζουσιν ὀνόματα, λέξεις ἢ καὶ ρήσεις ὁλοκλήρους· Εὐσεβ.Κανστ.18,448 [εὐθείας ἐπιστάσις ὧντας γενομένη μεστή] ἢ Ἐρμ.βροα Σιβυλλὰ δι' ἐπὶ πᾶσι τοῦ Θεοῦ τὰ μέλ-λοντα προεβέβησας σαφῶς ταῖς προτάξεσι τῶν πρώτων γραμμάτων, ἥτις ἀκροστιχίς λέγεται, δηλοῦσα τὴν ἱστορίαν τῆς τοῦ Ἰησοῦ κατελεύσεως· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχίς αὕτη· Ἰησοῦς Χριστός, Θεοῦ Υἱός, Σωτήρ, Σταυρῶν· ἢ γενικώτερον τὰ κατ' ἐκκλησιαστικὴν ἀκροστιχίδα ποιήματα, ἥτοι κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ λεγόμενοι Κανόνες.

ἀκροστήιον (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ ἄκρον, ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου· ἢ ἡ ἀκροστιχίς βλ.λ.· σχόλ. Θουκ.2,17 [ἐνδοκρον τοῦ στίχου εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου, ἀκροτελείων δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ], ΑΠ19,385· 2) ἐκκλ. ταυτόσημον πρὸς τὸ ἀκροτελείων βλ.λ. 2γ· 3) ἐγγίσιος φόρος τῶν Βυζαντινῶν κληρῶν οὕτως ἐκ τῶν στίχων τῶν προσωνυμίων καταλόντων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὀνομαζόμενων ἢ βεβαιοῦσι καὶ εἰσπραξίς τοῦ φόρου τούτου· 4) νεώτ. βοτάν. γένος πτεριδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκροστιχιδῶν· εἶναι φυτὸν ποώδες, με φύλλα ὀσχιθῆ ἢ πτεροσχιθῆ, ἀπλῶς ἢ διπτῶς σύνθετα, καὶ ἀνοπλισσάται συνήθως ἐπὶ κορυφῶν δένδρων τῶν τροπικῶν χωρῶν (Acrostichum L.).

ἀκροστόλιον (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ ἄκρον τοῦ πλοίου, τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ στόλου, ἥτοι τὸ διὰ πολλῶν ποικυλμάτων κεκοσμημένον ἀκροῖον

τμήμα τῆς πρύρας, ὅφ' ὃ τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου· Πολυβ.1,86 «τὸ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος ὁ στόλος ἐστὶν ὑπὲρ τὴν στείραν... τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦ προῦνον ἀκροστόλιον ἢ πτυχίς» [δ.γ. ἡ πτυρίς], Εὐστ.1039,40 «ἀκροστόλιον δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατέλλον ἐξ ὧν ἐπὶ τὴν πρῶσαν... ἀκρος στόλος... στόλος, δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς λεγόμενης πτυχῆς ἐξ ὧν πτυχὴ πτυχὴ δὲ ἐστὶν ὅπου οἱ τε ὀφθαλμοὶ ἰσχυροφύονται καὶ τὸ τῆς νεῶς ὄνομα ἐγγεγραπται»· ἢ ταῦτα συνήθως ἐν ναυμαχίαις ἀπεσπῶντο ἐκ τῶν πλοίων τοῦ ἡττημένου ἐχθροῦ εἰς ἐνδειξὴν τῆς νίκης· Διόδ.Σ18,75 μετὰ δὲ ταῦτα Νικάνωρος καταπλεῦσαντος εἰς τὸν Πειραιᾶ κεκοσμημένῳ στόλῳ τοῖς ἀπὸ τῆς νίκης ἀκροστολίοις [δ.γ. ἀκροστολίοις], Ἀπν.Μιθριδ.25 ὥστε καὶ τριήρη αὐτοῖς ἀνδράσιν ἀναδραστήμενοι καὶ ἀκροστολῖα πολλὰ καὶ σκάλα εἰς τὸν λιμένα φέροντες ἐπανελεύειν· νεώτ. τὸ σύνολον τῶν κασημμένων, ἅπανα ἐνεχυρωμένα ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐλαφροῦ σκινιδώματος, τοῦ ἐπενδύσαντος τὰς ἐπὶ τῶν κερκιδῶν ἐσπερεωμένας στήριγγας τοῦ πλοίου· ὁμν. στολίσματα τῆς πλώρης· 2) κατὰ σύγχυσιν τὸ ἀφλαστον βλ.λ.

ἀκροστολεον (τὸ) μτγν. ἀκροστόλιον βλ.λ.· Παισα.9,16,2 [δ.γ.], Διόδ.Σ18,75 [δ.γ.].

ἀκροστόμιον (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἄκρον τοῦ στόματος· Διον. Ἀλ.Συνθ.14 στραγγιζέται τε ἐν αὐτῷ [ἥτοι κατὰ τὴν προφορὰν τοῦ ω] τὸ στόμα καὶ περιστέλλει τὰ χεῖλη, τὴν τε πληγὴν τὸ νεφθία περὶ τὸ ἀκροστόμιον ποιεῖται· 2) μον. μτφ. ἐν πράξει τὸ ἄκρον τοῦ φυσεραῖ· ἄλλως ἀκροφύσων· Εὐστ.1153,38 «τὰ μέρη τῶν φυσῶν τὰ τοῖς χράνοις ἐπόμενα ἀκροφύσα ἐλέγοντο καὶ ἀκροστόμια, οἷς φυσῶσιν οἱ χαλκίς»· 3) νεώτ. κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἄκρον ὀδὴς ἢ γενικῶς ἀνοήματος· τὰ ἀκροτόμια τοῦ μεταλλείου.

ἀκροστόφορος-ον νεώτ. ὁ κατὰ τὰ ἄκρα ἐστραμμένος· ἢ ὁ κατὰ τὰ ἄκρα καμπυλωτός.

ἀκροστυλον (τὸ) νεώτ. τὸ ἄκρον τοῦ στύλου· 2) τὸ στήμα τοῦ ὑπέρου τῶν ἀνθρώπων.

ἀκροσυνάπτω νεώτ. συνάπτω τὰ ἄκρα δύο ἐλασμάτων ἢ ἐξ ὧν ὁμν. ἄκροσμίγω βλ.λ.

ἀκροσούρτης (ὁ) νεώτ. νουτ. αὐσπαστον ἡ πολύσπαστον, αὐ εἰς τὴν τροχίλῳ προσαρτάται εἰς τὸ ἀγόμενον ἄλλου συσπαστοῦ ἡ πολυσπάστου πρὸς πολλὰ κλησασαμὸν τῆς ἀσκουμένης ἐπ' αὐτοῦ δυνάμεως· ὁμν. καθοσούρτης, καθοσαυλτός.

ἀκροσφαίρις (τὰ) μον. τὰ στραγγύλα ἄκρα τῶν δακτύλων ὁμν. ρόγες.

ἀκροσφαλής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ εἰς ὀλίγησιν, εἰς πῶσιν ὑποκειμένος ἡ ἐπιρρεπής, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἰσταιται ἢ νὰ βαδίξῃ σταθερῶς· ΑΒ «ἀκροσφαλής σημαίνει τὸ ἀκρῶς σφαλερὸν καὶ μὴ δυνάμενον παύειν ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι. οὕτω Φρόνιμος», αὐτ. «ἀκροσφαλής ἐτοιμότητων», Σαυτδ.ε.οι ἐν τῷ βαδίξῃ σφαλλόμενοι· Βασ. 2,125 ἀκροσφαλεῖς οἱ πόδες καθάπερ οἱ τῶν παιδῶν· ἢ κ.νεώτ. συνήθ. μτφ. ὁ εὐκόλως κλωνιζόμενος ἡ μεταπίπτον, ὁ μὴ εὐσταθής, ὁ ἐπισφαλής· Πλάτ.Πολ.404B μὴ ἀκροσφαλεῖς εἶναι πρὸς ὕψιναν (νὰ μὴ ἔχωσιν ἐπισφαλή ὕψιναν, ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν), Μάξ. Τύρ. 5,2 πυχὴ ἐν εὐτυχίᾳ ἀκροσφαλής, Θεμιστ.Λόγ. 22,274 Α φιλίαν φάσθαι ἀκροσφαλή καὶ σοθρὰν ἀπεργάζεσθαι· νεώτ. ἐργάζεσθαι πολὺ παρὰ τὴν ἀκροσφαλή (συνηθέστ. ἐπισφαλή) ὕψιναν τὴν· 3) ἐνεργ. ὁ ὀλίσθησιν, πῶσιν ἐπιφάνων, ὁ ἐπικλινόμενος· Πολύδ.9,19,7 μὴ... ὀρθότερα προσερεϊδόμενα ἢ ἰλιαν ἀκροσφαλεῖς ὥσι τοῖς προσβαίνουσιν (αἱ κλιμακῆς)· ἢ κ. μτφ. ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει· Θεμιστ.Λόγ.23,300Α εἴτε ὠφέλιμος [ἡ τέχνη] ὀρθῇ πολιτείᾳ εἴτε βλαβερά καὶ ἀκροσφαλής.

ἀκροσφαλῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐπιρρεπῶς πρὸς τὸ διαδοῦναι ἢ ἵππειν, κατὰ τρόπον ἀκροσφαλῆ βλ. λ. : Γλαυτ. Συμπ. 2,682 D τὸν ἀκροσφαλῶς ἔχοντα ἡδισι προσπατεῖν ἀνέγκη τοῖς ὑποπίπτουσιν' || μτφ. : Θεμιστ. Λόγ. 26,319 τοῖς εἰς ἄκρον ὑγιαίνουσιν καὶ τοῖς ἀκροσφαλῶς διακείμενοις.

ἀκρόσφυρα (τά) κ. ἀκροσφύρια ὑποδήματα γυναικεία : 'Ησ. « γένος ὑποδήματα γυναικείων ».

ἀκροσφύρια (τά) μτγν. ὑποδήματα γυναικεία ὁλίως ἀκρόσφυρα, Πολυδ. 7,94.

ἀκροσχιθῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον, ἀνώτατον ἢ ἔσχατον μέρος ἐσχισμένους : Θεόφρ. Φι 3,11, οὐχ αὐτὰ μεσοσχιθῆ, ἀλλ' ἀκροσχιθέστερα.

ἀκρόσωμον (τό) νεώτ. ἐν τῇ φυσιολογίᾳ, ἡ κεντρικὴ μοῖρα τῆς κεντροσφαίρας τῆς σπερματίδος, ἥτις ὡς κοκκίον ὑπάρχει εἰς τὸ πρῶτον ἄκρον τῆς κεφαλῆς τοῦ σπερματοζωαρίου : δ. ἀκρόσωμον.

ἀκροτάριον (τό) νεώτ. τὸ ἄκρον τοῦ τάρσου, ἥτοι τὸ ὀπίσθιον ἔξέχον καὶ ἀνώτερον μέρος τῆς ἀρθρωγῆς τοῦ τάρσου τοῦ ποδός, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν θέσιν, ἣν κατέχει τὸ σκαφοειδές ὅσπου, ἀρθρωόμενον πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀστραγάλου.

ἀκροτάτως ἐπίρρ. μτγν. ὑπερβ. τοῦ ἄκρως ἐν μεταφρ. σημ. λεγόμενον, εἰς ὑψιστον βαθμόν, τὴ μέγιστα : Αἰλ. Ζ16,11 μελαίνης ἀκροτάτως χροῦς, Εἰσιφάν. Αἰρ. 57,481 D φῦσι ἀκροτάτως ἀνθρωπὸν φίλον διηγησάμενος (τὸν Χριστόν).

ἀκροτελευτήν (τή) κ. νεώτ. τὸ τέλος, τὸ ἄκρον ποινῆς πράγματος : 2) εἰδικ. τὸ τέλος στήκου ἢ ποιήματος : Θουκ. 2,17,1 καὶ τὴ καὶ πυθικῷ μνητεῖον ἀκροτελευτὴν τοιαύτῃ διεκώλυν λέγον ὡς ἐπὶ Πελαγονικὸν ἄργον ᾄδεινον, σγολ. τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στήκου, Ἀριστοειδ. Λόγ. 45,107,11801 ἐκείνους « ἔσκεν ὑψηλίστους » φησὶ καὶ πάλιν « Πασειδῶνας ὑποδῶν » : τὸ μὲν ἄργη που τὸ δὲ ἀκροτελευτὴν ἔπαις ἐστίν, ΑΒ ἐκυρίως γὰρ ἀκροτελευτὰ ἐπὶ ποιημάτων πιδέσσιν Ἀπικολ. οὐτὸν Φρύνιχος : 2) ἔκκλ. ἐν τῷ πληθ. -α παρὰ τοῖς πολλαίτεροις χριστιανοῖς ἐπιφωνήματα ἐκ μιᾶς λέξεως ἢ καὶ ἔξ ἑνὸς ἢ δύο στήκων ἀποτελούμενα, τὰ ὁποῖα ἐφαλλε τὸ ἐκκλησιασζόμενον πληθὺς εὐθὺς εἰς ἐτελεύτων αἱ ὁμοῖοι ὁλίως ἐφύπναι, ἀκροτάχη : Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 2,17 τὸν ὁμοῖον τὰ ἀκροτελευτὰ, οὐτ. Ἐκκλ. Ἰστ. 8,8 καὶ εἰ συστήματα μεριζόμενοι κατὰ τὸν ἀντιφωνῶν τρόπον ἐφαλλον ἀκροτελευτὰ συντιθέας πρὸς τὴν αὐτὴν δόξαν νεποημένα.

ἀκροτελευτήος-ον νεώτ. ὁ ἔχων θέσιν εἰς τὸ τέλος, ὁ τελευταῖος || νομ. : ἀκροτελευτήος διδάτεις νόμου ἢ ἡ τελευταία ὁλὸν τὸν διατάξων : 2) ὡς οὐα. τὸ οὐδ. ἀκροτελευτὸν βλ. λ.

ἀκροτνής-οὐς-ές μτγν. ὁ πρὸς τὰ ὄνω τεινὼν ἢ ἐκτεννόμενος : Νόων. Δ 7,309.

ἀκρότης-ητας (ή) κ. νεώτ. τὸ ἔσχατον σημεῖον, ἡ ἔσχατος || ἡ μεγίστη ἔντασις ἢ δυναμικότης : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰστρο. 22 τὸν χυμὸν εἰδέναι τὰς ἀκρότητας καὶ τὰς ἰσχύς : 2) ἐν ἠθικῇ σημ. κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ μεσότης, ἡ ὑπερβολή : Ἀριστ. Η Νικ. 1107 ΑΒ διὸ κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν καὶ τὸν λόγον τὸν τί ἦν εἶναι λέγοντα μεσότης ἐστίν ἢ ἀρετὴ κατὰ δὲ τὸ ἄριστον καὶ τὸ εὖ, ἀκρότης : 3) μτφ. : Γλαυτ. Παῖδ. Ἀγ. 2 Β εἰσὶν αἱ μὲν ἀρχαὶ τῆς μαθησεως, αἱ δὲ χρήσεις τῆς μελέτης, αἱ δὲ ἀκρότητες αὐτῶν, νεώτ. ἀνθρώπος ἀσφειδὺς τὰς ἀκρότητας || κ. ἐπὶ ὅπου λόγου : Λογιν. 1,13 ἀκρότης καὶ ἐσχολί τὸν λόγον ἐστὶ τὰ ὕψη, Διον. Ἀλ. Δημ. 2 τὰς ἀκρότητας ἀμφοτέρως τῆς λέξεως. . σπουδῇ προελόμενοι. .

ἀκρότητα-ος μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ κραυόμενος || κατ' ἐπέκτασιν ὁ μὴ διὰ κρούσεως ἀποδιδῶν τὸν προσήκοντα εἰς τὴν ἀρμονίαν ἦχον, ὁ εὐκ ἀρτικροτῶν : Τρογ. Ἀδελφ. 93 μέλη πάραυα καὶ ἀκρότητα κόμβουλα Ἡσ. ἀκρότητα

πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα ὥστε μὴδὲ συγκροτεῖσθαι μὴδὲ συμπεσεῖν, Φώτ. : 2) ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μὴ εἰς τὸν ποδὸν ποιεῖσθαι, ὥστε νὰ καταστῇ συμπαγὴς καὶ σκληρὰ, ἡ μαλακὴ : Ἡλνδ. 9,8 γῆ γαυδὺς καὶ ἀκρότητα σωρευθεῖσα (δ.γ. Κορὰ ἂντὶ ἀκρότητος).

ἀκρότητα-ος-ον νεώτ. ἀκρότατος βλ. λ.

ἀκρότοιχος (οἱ) νεώτ. ὁ εἰς τὰ ἄκρα τῆς γειφύρας τοίχος, ὁ υποδοσάμενος αὐτήν, τὸ ἀκρογεφύρωμα : ὁμ. ἀκροτοίχη.

ἀκροτόμη (ή) νεώτ. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν χεῖλανθῶν, περιέχον πῶας ἡ δονορύλλια ἰσογενῆ τῆς κεντρ. Ἀφρικῆς (acrotome Benth.).

ἀκροτομία (ή) γλωσσ. ὁπορρῶς, κρημνώδης βράχος : 2) νεώτ. ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἄκρων.

ἀκροτόμος-ον μτγν., νεώτ. κ. ἀκρότητος ἐκείνου, οὗ τὰ ἄκρα εἶναι κεκαρμένα || εἰδικ. ἐπὶ λίθων, οἱ διὰ κοπήν τῶν τρηθέντες κατὰ τὰ ἄκρα καὶ εἶτα γενόμενοι διὰ ξέσεως λείοι : Ἰώσ. Αἰ 8,3,2 ἡ τοῦ ναοῦ οἰκοδομία κατὰ πολλὴν τέχνην ἐκ λίθων ἀκροτόμων ἐγένετο συντεθέντων ἀρμονίως πᾶν καὶ λείως : 2) ὁ εἰς οὗ ἀπολήγει, ὁ σκληρὸν ἔχων ἄκρον, κατὰ διάφ. ἔρι. ὁ δούτομος : Πολυδ. 9,27,4 ἡ ἐπὶ πέτρας ἀκροτόμου καὶ περιρρύγας, Μον. 2,104 τὴν ἀκροτόμουσι τεμύσσει Πηλίου ἐν κορυφαῖς (ναὺν Ἀργώ), Θεόδ. Ἐξ. 4,25 λαδοῦσα Σειφῶρα (δ.γ. φήσαν) ἀκροτόμον περιέτειρε τὴν ἀκροδυσίαν Ἡσ. « ἀκροτόμω λίθω δούτῳ, τέμνοντι, σκληρῷ, Σοῦδ. « ἀκροτόμος σκληρὸς, ὕψλης ἡ ὀξυτάτος λίθος, ὁ τέμνων ».

ἀκροτόμω-έω κ. μτγν. κ. νεώτ. κόπτω τὸ ἄκρον, τὰ ἀνώτατα ἢ ἐξώτατα μέρη, ἀκροτομιάζω : 2) εἰδικ. ἐπὶ στάσεων σιτηρῶν, ἀποκόττω τὰς κορυφὰς συγ. ὁμ. κοροτολόγῳ : Ξεν. Οἰκ. 18,2 καὶ ἀκροτομίας δ' ἂν, ἔφη, ἡ παρὰ γῆν τέμνεις || ἐπὶ τοῖ ἀνθρωπίνου σώματος : Μον. 4,51 ἀκροτομίας τρέφωλον || μτφ. : Ἰώσ. Π12,10,1 τὸν εὐγενεστάτων ἀνδρῶν ἀκροτομοῖσιν τὴν πατρίδα || νεώτ. κ. βραχύνω, περικαλῶ, κολοδύνω π.

ἀκρότενα (τά) νεώτ. βοταν. ὁμας φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀρχαιοειδῶν (acrotene).

ἀκρότατος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἄκρως ἔντονος, ὁ ἰσχυρότης ἔχων μῦθον κατὰ τὰ ἄκρα, ἥτοι τοὺς βραχύνους : Ἀθῆν. 522 D οὐτως ἀκρότατος εἶναι τὸν Ἰππῶνακα ὡς πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λεκλυὸν βῶλλειν μέγιστον τὴ διάστημα, Εὐστ. 132,53 : 2) γλωσσ. εὐκίνητος, οὐδέτος.

ἀκροτός-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ δι' ἂν δὲν ἐκροτῆθῃσιν αἱ χεῖρες, ὁ μὴ χειροστροπῆς Ἡσ. « ἀκροτον ἀκροτρίστιον, ἀπαίδευτος » : 2) ενεργ. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ μὴ κροτῶν, ὁ μὴ παράγων κρότον, ἡ ὁ μὴ κροτῆσας : ἀκροτός πυρτις- ἀκροτὴ μηχανή || νεώτ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κροτῇ.

ἀκροτραυλίζω μον. κ. ὁμ. κ. ἀκροτραυλίζω εἶμαι ὀλίγον τραυλῶς βλ. λ.

ἀκροτυλίζω (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια ροδοειδῶν, ἥς τὰ ὀλίγα εἶδη ἀπαντοῦν εἰς παρόλῃα τῆς Ν. Ἀφρικῆς καὶ Αὐστραλίας (acrotyleae).

ἀκρότης ἐπίρρ. νεώτ., ὁμ. ἀκροτα ὄνει κρότου || ὁφθμητ. ὁδορρύθς.

ἀκρουαῖοι (οἱ) ὁμ. τὸ ἀγριόχορτον λέπνα, ὁλίως πνευμονόχορτο ἡ πεντόνευρο τοῦ νεαροῦ.

ἀκρουαῖος-ον ὁ εἰς τὰ ἄκρα οὐλός, κατασφῶν, ἐπὶ τῶν τραχυν τῆς κόμης : Ἀριστ. Φυσιογ. 812 B33 ἐπειδὴ οὐν αἱ τε φρεῖαι καὶ αἱ σφῶδρα οὐλαὶ δειλὴν ἀναφέρουσιν, αἱ ἀκρουαῖοι ἂν εἰν πρὸς εὐφύγιαν θύουσαι.

ἀκρουμαίνω κ. ἀκουρμαίνω ὁμ. ἀκούω, ἀκροάζομαι : 2) ὑπακούω, συμμορφοῦμαι πρὸς συμβουλήν ἢ ἐπαγγελίαν : 3) μέσ. -ομαι ὁμογενῶς, συννενοῦμαι μὲ ἄλλον : ἀκρουμαίνόμεστε οἱ διὰ μᾶς ἀκροῦν Ἡσ. « ὁδους κορυφὴ ἡ ὁρος ».

ἀκρουνοί Ἦσ. «ὄροι ὑπὸ Μακεδόνων».

ἀκρουρα Ἦσ. «οὔρα».

ἀκρουρά ἰήλ. νεώτ. ἐν τῇ στρατιωτικῇ τακτικῇ, τὸ κατὰ τὴν ὑποχωρητικὴν πορείαν ὕστατον κλιμακίον τῆς ὀπισθοφυλακῆς.

ἀκρουραῖον ἰτόλ. νεώτ. κ. ἀκρουραῖον τὸ ἄκρον τοῦ οὔραϊου ὀπισθογεμοῦς δόλου.

ἀκρουραῖναι ἰήλ. μτν. τὸ ἄκρον, τὸ ὀψιστον σημειῖν, ἡ κορυφὴ τοῦ οὔρανοῦ· Λοκ. Λεξ. φ. 15 ὡς περ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἡ ἀπὸ φαλάκρων ἡ ἀπὸ τῆς ἀκρουραῖνης δόφουαι.

ἀκρουροδῶρη ἰήλ. Ἐπιρ. ἡ τρώγουσα τὸ ἄκρον οὔρας· || ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἔλλειψοειδής.

ἀκρουρον Ἦσ. «ἀκρον».

ἀκρουσταλλίαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ κρυσταλλοποιημένος ἡ κρυσταλλοποιηθείς || ὁ μὴ δυνατός νὰ κρυσταλλοποιηθῇ.

ἀκρουστος-(η)-ο(ν) κ. δημ. γλῶσσα. ὁ μὴ κρουσθεῖς· 2) δημ. ὁ μὴ κλυμένος (κρουστά) ὑφοσμένος· ἀκρουστο πανί.

ἀκρουστος ἰόλ. δημ. συνήθ. εἰς πληθ. αἱ προεξέχουσαι πλάκες τῆς στέγης· οἱ ἀκρουστοὶ τοῦ σπιτιοῦ μας ἀλάργεσαν καὶ τὰ νερά στάζουν.

ἀκρουσθεῖ-ῶ κατέχω τὸ ἄκρον ἡ τὰ ἄκρα Ἦσ. «ἀκρουσθεῖ ἄκρον ἔχει»· Σοφ. ἀν. 288.

ἀκροφαιή-ους-ές μτν. λεγόμεν. ἀπαξ παρὰ Νόνω ἀκροφαιή βλ. λ.· Νόνω Δ 4, 130 ἀκροφαιή δὲ δίχρσα χιονένον ἀμαρῦσσαι Ἰγνία παρών.

ἀκροφάλαγγ-αγγος ἰήλ. νεώτ. ζωολ. τὸ ἐντὸς τῆς ὀπλῆς ἐγκλεισμένον κατώτατον ὅσπου τοῦ ἀκροπόδου, προσθίου ἡ ὀπισθίου, τὸν μονόπλυν ζώναν ἄλλως τρίτη φάλαγγ, ὅσπου τῆς ὀπλῆς· 2) κατ' ἐπέκτ. καὶ ὀλόκληρος ἡ ὀπλή.

ἀκροφάληριώσα μτν. ἐπ. μτχ. ἕκ τοῦ ἀκρήσται ρήμ. ἀκροφάληριώ· ἡ κατὰ τὸ ἄκρον, τὴν κορυφὴν λευκαίνοσα ἐξ ἀφροῦ· Νόνω Δ 2, 462 πέτρη ἀκροφάληριώσα μελαιντοῖ μάττυρι καννῶ.

ἀκροφαιή-ους-ές μτν. κ. ἀκροφαιή, συνήθως παρὰ Νόνω, κ. νεώτ. ὁ μόλις ἡ ὁ εἰς τὰ ἄκρα, τὰς κορυφὰς πρῶτον ἀναφανόμενος, ὁ ὑποφώσκων· Νόνω Εὐαγγ. ἰω. 12, 12 ἀκροφαιήν ὅτε νύκτα λιποδίκιον ἔσχισεν· Ὡς (ἡ ὑποφώσκουσα αὐγὴ)· 2) ὁ εἰς ὅφος φωτίζων, ὁ ἰσχυρὸν ἔχων φῶς, ὁ σφόδρα λάμπων· αὐτ. Εὐαγγ. ἰω. 18, 3 μεσοφαιῆς διηλύχων... ὅξυ φάος πολυπλὴν ὑπὸ σκέπας ἑκτόθι πέμπων ἀκροφαιήν σελάγιζε πολυσχεδὲς ἀλλόμενον πῦρ· 3) νεώτ. ναυτ. ἡ καθ' ὥρισμένην ἀπόστασιν καὶ διεύθυνσιν ἀμυδρῶς διαγραφομένη εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ἀκτὴ.

ἀκροφαιούρα ἰήλ. δημ. ἡ ἐν τῷ ἄκρῳ πλοῖου, ἰδίως ἰσποφόρου φηγούρα, τὸ ἀκροστυλίον βλ. λ.

ἀκροφιλότημος-η-ο δημ. ὁ εἰς ἄκρον φιλότιμος.

ἀκροφιλῶ-ῶ δημ. φιλῶ ἀκροφιλῶς.

ἀκροφιδούμαι δημ. ἑξαφρον τινὰ ἔχω πως φῶδον· Πολύτ. Λαογρ. 1, 208 ἀκροφιδούνοισαι.

ἀκροφαιή-ους-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ, τῇ κορυφῇ φυόμενος, βλαστάνων· Θεόφρ. ΦΙ 9, 51 ἀκροφαιὴ κινδύνωμον (τὸ ἄκρον τοῦ βλαστοῦ) ἀντίθ. τὸ πρὸς τῇ ρίζῃ· 2) ἐπὶ ζῶων, τὸ πρῶτον ἄκρας πρὸς τι παρεσκευασμένον· Σινέσι. Ἐπιστ. 40 ἴππων ἀκροφαιεστατον εἰς ἀπασαν ἀρετήν· || κ. ἐπὶ ἄλλων ἐνοσίων κατὰ τὴν αὐτὴν σχέσιν· αὐτ. 60 Δ πρὸς ἀπαν ἀκροφαιεστατος (νοῦς).

ἀκροφύλαξ-ακος ἰόλ. μτν. ὁ φύλαξ, ἥτοι ὁ τὴν φρουρὴν διευθύνων, ὁ φρούραρχος τῆς ἀκροπόλεως· Πολύβ. 5, 50, 10 ἀκροφύλακα τῆς Ἀπαμείας Ἀλεξίν· 2) νεώτ. οἱ φύλακες τῶν ἄκρων κ. γεν. τῶν περιχώρων τῆς πόλεως.

ἀκροφύλλων ἰτόλ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, περιλαβάνον ἐν μόνον εἶδος τῆς οἰκονομίας τῶν κομνηνοειδῶν, ἰθαγενὲς εἰς τὴν νότιον Νέαν Οὐαλλίαν (Acrophyllum Benth.).

ἀκρόφυλλος-ον μτν. ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ, ἥτοι τῇ κορυφῇ ἔχων φύλλα· Θεόφρ. ΦΙ 1, 14, 2 καὶ ἀκρόφυλλον καὶ ἀκρόδαστον [περὶ τοῦ φοίνικος].

ἀκροφύσιον ἰτόλ. κ. νεώτ. τὸ ἄκρον, ἥτοι τὸ ἀνώτατον ἡ ἔσχατον μέρος τοῦ φυσητήρος, τὸ εἰς τὸ στήθιον τοῦ καμινευτήρος τιθέμενον· Σοφ. ἀν. 992, Θεοκ. 4, 100 κερῖαν μεγάλην δίχα πρίσαντες ἐκοίλανον ἀπασαν, καὶ ἐξηγήρμασαν πάλιν ἀκριβῶς ὡς περ ἀλλῶν, καὶ ἐπ' ἄκραν λείψαντα ἡρτήσαν ἀλῆσται καὶ ἀκροφύσιον ἀπὸ τῆς κερῖας σιδηροῦν εἰς αὐτὸν νεδὸν καθείκτο· Ἦσ. «ἀκροφύσιον τὰ ἄκρα τῶν ἀσκῶν, ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν», Εὐστ. 1, 153, 37 ἐπ' αὐτὰ μέρη τῶν φυσάντων τοῖς χροάνοις ἐνέμενα· 2) μτφ.· Ἀριστ. ἀν. 699 ῥήματα τὰ κομψὰ καὶ παλιν· ἐπιδεικνύονται πάντ' ἀκροφυσίον κατὰ κινεσμενμάτων· Σοῦδ. ἐλεῖν γὰρ διὰ μὲν τοῦ ἀπ' ἀκροφυσίων καινῶς εἰργασμένα καὶ οἷον ἐκ πυρὸς· || ἐντέθεν κ. παροιμ. ἀπ' ἀκροφυσίων λόγουσι ἐνδεικνύονται κοίνοις καινοῦς καὶ νεοποιήτους· 3) οὔρα καμῆτο· Δίων Κ 78, 30 ἄστρον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς τὸ ἀκροφύσιον ἐπὶ πολλὰς νύκτας ἀνατείον· 4) νεώτ. ἐν τῇ ἰσ. μτν. τὸ ἄκρον παντὸς φυσητήρος, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐκπέμπεται ὁ ἀήρ κ. εἰδ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, πᾶν τμήμα, συνήθως ἄκρον σωλήνος ἡ ἀγωγὸν, ἐν τῷ ὁποῦ συντελεῖται μετατροπὴ τῆς ἐνεργείας πίεσεως ἡ φυσικῶς δεδεμένης εἰς κινήτικὴν ἡ ἐλευθέρων ἐνέργειαν τοῦ διὰ τούτου ρέοντος ρευστοῦ ἡ ἀερώδους.

ἀκροφύσιον ἰτόλ. νεώτ. βοταν. ὅρος τῆς οἰκονομίας βλ. λ. τῶν φυτῶν, ἀποδιδομένων εἰς τὴν διαμόρφωσιν ἑκάστου εἶδους ἐκ τῆς προσαρμογῆς εἰς τὰς ἀλλεῖας ζώνας.

ἀκροφύς ἐπίρρ. μτν. μετ' ἀκρας ἐπιμελείας, λίαν ἐξαιρέτως, τελεῖσθαι· Ὀλυμπιάδ. ἱστ. ἀγροῦ τοῦ ἀκροφύς εἰργασμένου, —αὐτ. τὰ τοῦ Θεοῦ ποιήματα, τὰ ἀκροφύς συντεταγμένα.

ἀκροχάιται ἰαλ. νεώτ. ζωολ. ἔντομα δίπτερα, ὧν ἐλάχιστο εἶδος ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀκροχάιτη ἰήλ. νεώτ. γένος φυκῶν, ἐπιφυτῶν καὶ μικροσκοπικῶν, τῆς οἰκονομίας τῶν κομμερβιδίων τῆς Βορείου Θαλάσσης (Acrochaete Pringsl.).

ἀκροχάιτιον ἰτόλ. νεώτ. βοταν. συνώνυμον τοῦ φυκῶς χαντρασίᾳ (Chantransia Fries).

ἀκροχάλις-ικος ἰόλ. μτν. κ. μυν. ὁ ἀκρως, ἥτοι εἰς ὑψίστον βαθμὴν μεθύων· Ἀπολλ. Ρ 4, 432 ἀκροχάλις οἶνον καὶ νέκτορι [αχόλ. «ἀκρως μεθύων ἄκρατῳ ἡ νέκτορι»]· 2) ὁ μερῖως μεθύων· Ἦσ. «ἀκροχάλις ἀκροθώραξ, ἡμιμεθής· χάλις γὰρ ὁ ἀκράτος οἶνος».

ἀκροχανής-ός ὁ ἀκρως, ὁ λίαν χαίνων· || ἡ ὁ κατὰ τὸ ἄκρον χαίνων· ΑΓ 6, 57 σοὶ τόδε.. ἀκροχανές.. ἀνθετο δέρμα λέντος.

ἀκροχάρις ἰόλ. ἡ ἀκρά χεῖρ, τὸ ἀπὸ καρποῦ μέρος παρ' ἱππ. [ἀμφ.]: ΕΜ «ἀκροχειρας τοὺς ὀξύχειρας ἡ ἀνδρο[φ]όνους».

ἀκροχειρία ἰήλ. κ. νεώτ. ἰων. -ἰη πάλη, ἀγώνισμα, διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειρῶν· || εἰδ. ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων πάλῃ ἡ παγκράτιον κτ., ἡ πρώτη φάσις τοῦ ἀγωνίσματος πρὸ τῆς σῶμα πρὸς σῶμα συμπλοκῆς, καθ' ἣν ἐκότερος τῶν παλαίστων ἡ παγκρατιστῶν συλλαμβάνει τὰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου· ἱππ. Δι. 2, 68 [δ. γ.], Φιλόστρ. γυμναστ. 36· || νεώτ. στρατιωτικὴ παιδεία, καθ' ἣν οἱ παῖται ἐκότερος ὁμάδας ἐπιζητοῦσι νὰ συλλαβῶσι τοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν ἐξ οἰουδήποτε μέρους καὶ νὰ τοὺς παρασβῶναι ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν.

ἀκροχειρίδιον ἰτόλ. νεώτ. τὸ ἄκρον τῆς χειρὶδος τοῦ μανικιοῦ δημ. ἀκρομάνικον.

ἀκροχειρίζομαι λαμβάνω διὰ τοῦ ἀκρου τῶν χειρῶν· || εἰδικ. ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων πάλῃ ἡ παγκράτιον κτ., χρησιμοποιοῦ ἀκροχειρίαν βλ. λ. :

Πλάτ. Ἀλκ. I, 107 B εἰ οὖν βουλευόμενοι Ἀθηναῖται, τίσι χρὴ προσπαλαίειν καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι | Τιμ. ἀκροχειρίζεσθαι πυκτεύειν ἢ παγκρατιάειν πρὸς ἕτερον ἀνευ συμπλοκῆς ἢ ὅλους τὰς ἀκρας μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι· πρβλ. Ἀριστ. Η. Νικ. III A 15 καὶ δεῖξει βουλευόμενος ὥσπερ οἱ ἀκροχειρίζοντες πατάξουσιν ἀν. Πισαεῖδων παρ' Ἀθην. 4, 1154 B σκιαμαχοῦσι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται· 2) Εἰμ ἀκροχειρίζεσθαι «ἀρχεσθαι χερῶν ἀδίκων ἐρίων».

ἀκροχειρίζω μτγν. λαμβάνω διὰ τοῦ ἄκρου γῶν δακτύλων· Ἀριστ. Αἰ. 4 ἀκροχειρίζουσαι τὸν κόλπον· 2) συνήθ. μέα. ἀκροχειρίζουσι βλ. λ.

ἀκροχειρίζεις β. γ. ἀκροχειρίζεις βλ. λ.
ἀκροχειρίζον ἰτόι μτγν. ἀκρόχειρον βλ. λ.
ἀκροχειρίσι-ίδος (ἡ) Σουῖδ. τὸ ἀκρον τῆς χειρός.
ἀκροχειρίσις-εως (ἡ) κ. ἀκροχειρίσις ἀκροχειρισμός βλ. λ.· Ἰνν. Δι. 3, 78.

ἀκροχειρισμός (ἰ) ἀκροχειρία βλ. λ.· Ἰνν. Δι. 3, 78 (ἐν τῷ πληθ.), αὐτ. 2, 64, Λουκ. Λεξιφ. 5.

ἀκροχειριστής (ἰ) ἀκροχειρίζων, ἐν ἀγωνισματὶ πάλης, παγκρατίου κττ. χρησιμοποιοῦν ἀκροχειρίαν βλ. λ., ἴνα καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλον.

ἀκρόχειρον (τό) μτγν. τὸ ἀκρον τῆς χειρός· Ἐπιγρ. τὰ τῶν ἀγαλμάτων ἀκρόχειρα, Πτολ. Σύντ. Μαθημ. 2, 120 ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ἀκρόχειραυ.

ἀκρόχειρος (ἀμφίβ.) ἥσ. «ἀνδροφάνος».

ἀκροχερσστής (ἰ) ἐπώνυμο παγκρατιστοῦ τινος Σικυωνίου, συνηθίζοντος κατὰ τὸ ἀγώνισμα νὰ συλλαβάνῃ τὸν ἀντίπαλον ἀπὸ τὰ ἀκρα τῶν χειρῶν καὶ νὰ τὰ συνδύῃ μέχρι πλήρους καταπονήσεως αὐτοῦ· Πισαεῖδων 6, 4· Σικυωνίος Σώστρατος παγκρατιστὴς ἀνήρ, ἐπικλήσις δὲ ἦν ἀκροχερσστής αὐτοῦ· [παρ'] λαμβανόμενος γὰρ ἀκρων τῶν ἀνταγωνιζομένων τῶν χειρῶν ἕκαστα, καὶ οὐ πρότερον ἀνίει πρὶν ἢ αἰσθῆσθαι ἀπαγορευόμενος.

ἀκροχῆλιον (τό) νεώτ. τὸ ἀκρον τῆς χηλὸς προκυμίας, μύλου· ἰεῖδ. τὸ ἀκρον κυματοθραύσταυ.

ἀκροχηνίσκοι (οἱ) μτγν. τὰ ἀκρα, ἦτοι τὰ ἐξώτατα μέρη τῶν ζευγλῶν τοῦ ζυγοῦ· Παλ. Δι. 1, 146.

ἀκροχλιάρος-ον κ. μτγν. ὁ κατὰ τὸ ἀκρον χλιάρος, ἦτοι ὁ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἡ ὀκταφῶς θερμός, ὁ ζεστοῦτος· Ἰνν. Διοίτ. 58, Γαλ. 11, 97 B «ἀκροχλιάριον» ἐστὶν ἀκρας χλιάρον, ἀκρας δὲ ἐστὶ χλιάρον, ὅπερ ἂν ἦ μέσον ἀκρίδων τοῦ πεφυροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ· ἰ· Διοσκ. 9, 55 ὡμὸν δὲ ροφηθὲν (τὸ λεύκιμα ψῶυ) αἰμορροΐδος δηγμοῖσι δοθεὶς ἀκροχλιάρον δὲ πρὸς κύστεως δηγμοῖς καὶ ἄλκιωσιν νεφροῖς (ὅταν βρῶσθαι λίγο, ὅσα νὰ χλιάνῃ, ὅταν εἶναι μελᾶτα).

ἀκροχλιάρως ἐπίρρ. ἐν ἀκρα, ἦτοι ἐν ὀλίγῃ, μετρία θερμότητι· Ἰνν. Γυν. 2, 204.

ἀκροχλίσρας-ον ἀκροχλίσρος βλ. λ.· Ἰνν.

ἀκροχολία (ἡ) ἀκροχολία βλ. λ.

ἀκροχόλος-ον ἀκράχολος βλ. λ.· Ἀριστ. Η. Νικ. 1126 A 18 ὑπερβολὴ δ' εἰσὶν οἱ ἀκρόχολοι ὀξεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντί.

ἀκροχολῶ-εω ἀκροχολῶ βλ. λ.

ἀκροχόρδα (τὰ) νεώτ. ἐρπητὰ τοῦ θρόισματος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ἀκροχόρδιδων, ἀνισόελα, ἔχοντα σώμα ἀπαστοργυλῶμενον ἢ ἐλαφρῶς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω πεπιεσμένους καὶ κεφαλῇ, μὲν δὲ διακρινόμενους τὸ βάρος· τὸ μόνον γνωστὸν εἶδος (ἢ εἶς τὴν ἰδέαν).

ἀκροχόρδαν (ἡ) γλωσσ. ἀκροχόρδων βλ. λ.

ἀκροχόρδον (ἡ) γλωσσ. ἀκροχόρδον ἡ μρμυκία· ὁ ἄλλος ἀκροχόρδων βλ. λ.

ἀκροχόρδονον (τό) γλωσσ. ἀκροχόρδων βλ. λ.

ἀκροχόρδονώδης-ους-ες μτγν. κ. μν. ὁ πᾶς ὅς ἐστιν ἀκροχόρδων βλ. λ.· Διαν. 4, 77, Τζ. 47, 17.

ἀκροχόρδων-όνος (ἡ) κ. νεώτ. σαρκώδης ἐκβλά-

στησις ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἰδία τῶν παιδῶν, ἢ κρεταεσία· Ἰνν. Ἀφορ. 3, 26, Πλαῦτ. Φάβ. 1 ἀκροχόρδον μικρὰν ἐπὶ τῶν τοῦ χεῖλους ἐκβλαπτικῶν, Παλ. Δι. 4, 195 «ἀκροχόρδων ἀπὸ μὲν τῆς ῥίξης λεπτῇ ἐκφύσει, περὶ δὲ τὸ ἀκρον παχυμενῆ, μάλιστα ἐπὶ παιδῶν»· Ζώναρ. «ἀκροχόρδονες αἱ ἐν τῷ προσώπῳ εἰσίναι»· ἰ· νεώτ. ἱατρ. ἐπιθεωρητικὴ συνήθως στραγγυλὴ καὶ διωσχερὴ ἐκβλάπτικος χρώματος κρινωσφαῖος ἢ μελάνος, ἔμμορος ἢ παραδίκη, πάντως δὲ ἐπικτητὴς παρουσιάζομένη ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον νεώτ. μρμυκία, δημ. μερμυκία· 2) παρὰ μτγν. ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ μρμυκία· Γαλ. αἶρει δὲ τὰς μρμυκίας καὶ ἀκροχόρδονες καὶ χήλους.
ἀκρόχωλος (ἰ) ὁ ἐλαφρῶς χυλός· Σουῖδ. «ὁ πρὸς ὀλίγον χυλεῖται».

ἀκρόφωλος-ον ὁ φίλος, ἦτοι γυμνός κατὰ τὸ ἀκρον· Ἰνν. Ἐπιδ. 4, 31 καὶ τὸ αἰδοῖον ἀκρόφωλον ἐγεγόνει, Ἰσλ. «ἐπὶ τοῦ ἀκρου φίλον, γυμνόν»· 1.
ἀκρόφωλος-ον ἐπὶ ἀνδρός, ὁ ἔχων βραχὺ λίαν ἢ κακὸς ἄκρον· μόριον· ὁχλ. Ἀριστ. Ἰνν. 960 «ὁ ἐπὶ βραχὺ φυλός»· Σουῖδ. ὁ φυλός ὁ λευκοδερμὸς ὀξύτονος, καὶ ἀκρόφωλος ὁ ἐπὶ βραχὺ τοῖστος ἢ ὁ ὀσχημὸς κατὰ παρέκτασιν τοῦ μορίου·

ἀκροφῶμαι-άμαι κ. νεώτ. μέλλ. ἀκροάσασθαι, ἀόρ. ἡκροάσασθαι, παρακ. ἡκρόδομαι, ὑπερσυντ. ἡκρόδομαι ἐν Ἀντιφ. 93 | ΑΒ ἡκρόδοσιν ἀντὶ ἡκροῶ | παθ. ἀόρ. ἡκρόσθην, νεώτ. ἡκροάσθην ἀκούω, ἰδία μετὰ προσοχής· Ἰνν. Ἐντ. Παθ. 35, Ἀριστ. Λυσ. 503 ἀκροῦ δὴ, καὶ τὰς χεῖρας πειρᾷ κατέχειν, Σουκ. 6, 17, 4 οὐκ εἰκότως τὸν τοῖστος δμῖλον οὕτε λόγου... ἀκροάσθαι οὕτε εἰς τὰ ἔργα... τρέπεσθαι, Δημ. 7, 47, 9 καὶ ἀκροάσασθαι τοῦ τε κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφότερ· 2) ἀκούω, παρακολοῦθω τὰ διδασκόμενα παρὰ τινος· Ξεν. Συμπ. 3, 6 πῶς ἂν λεληθὶ ἀκροαμένον γε αὐτὸν ὀλίγου ἂν ἐκάστην ἡμέραν, Στράβ. 13, 1, 54 ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἡκροαμένος (ὁστις ἔχει μαθητέσθαι παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει), νεώτ. ἀκροῶμαι φιλοσοφικῶν μαθημάτων | παρακολοῦθω φιλοσ. μαθήματα· 3) διδοῦ προσοχήν, ὑπακούω· Σουκ. 3, 27, 3 οὕτε ἡκροῶντο ἐπὶ τῶν ἀρχόντων, αὐτ. 6, 10, 5 ἐπὶ ἀκρίμει καὶ ἄλλοι τι-νὲς... ἐνδοσιμῶς ἀκροῶνται | μετὰ διαταγῇ, δυσκόλως πεῖθαρχοῦσι· 4) ἐκίκα ἀκροῶμενοι | οἱ μετаноοῦντες διὰ βαρεῖα ἀμαρτήματα Χριστιανοί, ἦτοι ὅσον ἐδικαιοῦντο νὰ ἐπιστῇσιν εἰς τὸν πρῶνον, ἴνα ἀκροασθῶσι τὰς βιβλικὰς περικλήσεις καὶ τὸ κήρυγμα· 5) νεώτ. ἐπὶ ἱατρῶν, ἐξετάζω τὸν ἀσθενῆ διὰ τῆς ἀκροάσεως βλ. λ.

ἀκρυλικόν ἐξ ἰτοῦ νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωση τῆς σειράς τῶν ἀκορεστών μονοκαρβονικῶν ἐνώσεων, λαμβανόμενη δι' ὀξειδώσεως τῆς ἀκρολεῖνης καὶ δι' ἄλλων μεθόδων· ὕγρον ὀρμεικὸς ὀσμῆς.

ἀκρύλλιον (τό) νεώτ. ζῴον, εἶδος μελεαγρίδος | φρογκόκοτος | τῆς οἰκονομίας τῶν ἀλεκτροποι-δῶν ἐν τῇ Ἀνατ. Ἀφρικῇ· ἔχει πτέρωμα φαειμέ-λαν, κυρτάσταν | χεῖρ | φαεισευρῆν καὶ ῥόμφος κυανοῖν μετὰ μελανῶν ἢ λευκῶν ραβδώσεων.

ἀκρυπτος-ον κ. νεώτ. δημ. ἀκρυπτος-η-ο μὴ κεκρυμμένος, ὁ φανερός, ὁ ἐμφανής· Εὐρ. Ἀνδρ. 836 δὴλα καὶ ἀμφιφανῆ καὶ ἀκρυπτα, Αἰν. Τακτ. 39, 6 ἡμέρας μὲν κρυφαίους, νυκτὸς δὲ ἀκρύπτους· ἰ· νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ δύναμενος νὰ ἀποκρυβῇ· δημ. ἀκρυπτος εἶναι τέτατο μυστικὸν.

ἀκρύπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἔκρυπται οὐκ κεκρυμμένος, ἐμφανῶς, φανερά· Φρόνιχ. Παρ. Σοφ. 11 B «ἐνδον σημειῶς τὸ μὴ κεκρυμμένως σημειῖν».

ἀκρύσταλλος (-η-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ παγετών, ὁ ἀνευ κρυστάλλου ἰ· κ. ὁ μὴ κρυσταλλώμενος· Ἠρ. 2, 22 ἀνυρόμεν ἡ χώρα καὶ ἀκρύσταλλος διατελεῖ ἐὼς οὖς.

ἀκρυστάλλωτα ἐπίρρ. δημ. ὄνευ κρυσταλλώσεως, ἄνευ μετατροπῆς εἰς κρυστάλλους. **ἀκρυστάλλωτος** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κρυσταλλωμένος, ὁ μὴ εἰς κρυστάλλους πεπηγώς || δημ. εἰδικ. ἐπὶ τῶν γλυκισμάτων, παρασκευασόμενος εἰς ὑγρὴν κατάστασιν: ἀκρυστάλλωτο γλυκό (ποῦ δὲν ἔχει ζαχαρώσει).

ἀκρωτά ἐπίρρ. δημ. ἀκρύπτως βλ. λ.

ἀκρωφτος-η-ο δημ. ἀκρυπτός βλ. λ.

ἀκρῶα [τά] Ἡσ. «σπλάγχνα, ἔντερα ἀκρῶα».

ἀκρωδέλια [χειρόρρ. ἀκρωβέλια] Ἡσ. «τὰ ἄκρα τοῦ ὀδεῖστικου».

ἀκρωλένιον [ἰδί κ. μγν. τὸ πρὸς τὸν ἀγκῶνα ἄκρον τῆς ὠλένης: Πολυδ.2,140 «ἀκρωλένια» τὰ ἄκρα τοῦ πλῆγως. 2) τὰ πέματα τῶν ἀρκῶν, τῶν κυνηγετικῶν δικτύων: Ξεν. Κυν.2,6 ἐν δὲ τοῖς ἀκρωλένιοις. . τὰ μὲν ἐνόδιον ἔχεντο μαστούς, τὰ δὲ δικτῆα δακτυλῶδες, Πολυδ.5,29.

ἀκρωμία [ἡ] κ. ἀκρωμῆς κ. ἀκρωμίον [τὸ] κ. νεώτ. τὸ ἄκρον, ἥτοι τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ ὅμου, τὸ συναπτόμενον πρὸς τὸν βραχίονα, ἡ ὠμοπλάτη: Ἰππ. Ἀρθρ.14 τὸ ἀπὸ τῆς ἀκρωμίας πεφυκὸς ὀστέον, αὐτ. Τέχν.16 συνδεσμὸν τῆς κληίδος καὶ τῆς ὠμοπλάτης, Πολυδ.2,137 ἀκρωμίαν τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος. 2) κ. νεώτ. ἐπὶ Ἰππων, ἡ κατὰ τὴν συνένανσιν τοῦ τραχήλου μετὰ τοῦ κορμοῦ τοῦ Ἰππου ἡ ἡμίονος ἑξάρσις, ἥτις σχηματίζεται ἐκ τῶν ἀποφύσεων τῶν ἐξ ἡ ἐπὶ πρῶτων ραχιαίων ἀπονδύλων: Ξεν. Ἰππ.1,11 καὶ αὐτὴ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ ἀνοδότη ἀσφαλεστέρην ἦν ἐδραν παρέχεται || κ. ἐπὶ ἄλλων ζῴων, ἥτοι βοῶν, ἐλάφων, λεόντων κττ.: Ἀριστ. Ζ1 498 Β 30. 3) μγφ. ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ πολυκορυφῶν ὄρους.

ἀκρωμιαίος-α-ον νεώτ. ἀκρωμιακὸς βλ. λ.: ἄνατομ. ἀκρωμιαίος κλῶν [ὁ] κλῶν τῆς ἑγορσίας ὠμοπλατῆας ἀρτηρίας, ὅστις διανέμεται εἰς τὸ ἀκρωμίον, σχηματίζων μετὰ τῆς ἀκρωμιαίας ἀρτηρίας τὸ ἀκρωμιαῖον πλέγμα].

ἀκρωμιακός-ἡ-ον κ. ἀκρωμιαίος νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀκρωμίον βλ. λ.: ἄνατομ. ἀκρωμιακὸν ἄκρον [τὸ] ἐξῶ ἄκρον τῆς κλειδός, ὅπερ φέρει φώειδὴ ἀρθρικὴν ἐπιφάνειαν καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀκρωμίου διὰ τῆς ἀκρωμιοκλειδικῆς διαρθρώσεως].

ἀκρωμιοθερρακικὴ ἀρτηρία [ἡ] νεώτ. ἄνατομ. κλῶν τῆς μασχαλιαίας ἀρτηρίας, ἐκφυδόμενος ἐκ τοῦ ἀνωτέρου μέρους αὐτῆς καὶ ἀποσχιζόμενος εἰς πολλὰ ἀποδασήματα.

ἀκρωμιοκλειδικὴ ἀρθρῶσις [ἡ] νεώτ. ἄνατομ. ἡ διαρθρῶσις τοῦ ἀκρωμίου πρὸς τὴν κλειδόν, καθ' ἣν τὸ ἐξῶ ἄκρον τῆς κλειδός συνάπτεται πρὸς τὸ ἐσω χεῖλος τοῦ ἀκρωμίου.

ἀκρωμίον [τὸ] κ. νεώτ. ἀκρωμία βλ. λ.: Ἰππ. Μοχλ.5.

ἀκρωμιόπληγμα-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ πλῆγμα ἥτοι ὁ τραυματισμὸς τοῦ ἀκρωμίου ὑποζυγίων.

ἀκρωμῆ-ἰδος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ὠμοπλάτη, ἡ ἀκρωμία βλ. λ.: Ἀκρίφ. ἀν.54 τρίχες. . τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι μαλακαί.

ἀκρωμῖται [οἱ] μγν. οἱ ἐπὶ τὰ τῶν σχολῶν τῶν σοφιστῶν: Ὀλυμπιόδ.46,19 δαπάνες ἐπιγνοῦς. . εἰς τοὺς τῶν διατριβῶν προστάτας τοὺς λεγομένους ἀκρωμῖτας Ἡσ. «οἱ μείζονες».

ἀκρῶσις [ὁ] μγν. μέρος τοῦ σώματος περὶ τὰ αἰδοῖα: Μελάμν. Παλμ.127.

ἀκρων-ῶνος [ὁ] ἐπὶ σφραγίων, τὸ ἄκρον, ἥτοι τὰ ἐξώτατον ἢ ἐσχατόν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ἀκροκόλινον βλ. λ.: Ἰππιατρ.7 ἀκρωνε χολορεῖον πιάττον καθεψήσαι δεῖ.

ἀκρωνάριον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ ἀκρων βλ. λ.: Ἰππιατρ. εἰ δὲ μὴ εἴη σκύλαξ, χολοῦ. . ἀκρωνάριον ἐν σὺν τῷ μηρῷ καθεψήσαι.

ἀκρωνία [ἡ] μετὰ οὐοεινῆς σημ., πιθαν. ἡ ἀπο-

κοπὴ ἄκρων μελῶν τοῦ σώματος, ὁ ἀκρωτηριασμός: Αἰσχ. Εὐμ.188 ἀκρωνίαν λευσμόν τε καὶ μύζουσιν οἰκτισμόν πολλόν ὑπὸ ῥάχιν παγέντες | σχολ. «ἀκρωνία» ἐκτομή ῥοιῶν. 1) ἄλλα ὀγδό. Ἡρωδ. «κακῶν θύροισις. Ἡρωδ. ἀνδρὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ τὰ θύροισμα» Φωτ. Α8 «θύροισμα, ἀκρότης, ἀκμή, ἐπὶ λεκτον σύστημα».

ἀκρωνύχ-υχος [ὁ] μγν. ἀκρωνυχία βλ. λ. ἐν κυρ. μεταφ. σημ.: Ἡρωδ. Σουῖδ. «ἀκρωνύχ καὶ ἀκρωνυχία» τὸ ἄκρον τοῦ δυνχος καὶ τοῦ ὄρους.

ἀκρωνυχία [τὰ] μγν. τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν: Πολυδ.2,161 «ἀκρωνυχία τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν» 2) νεώτ. ναυτ. ἐν τῷ ἐνίκῳ ἀκρωνύχῳ τὸ ἄκρον τοῦ δυνχος τῆς ἀγκύρας τῶν πλοίων, δι' οὗ αὕτη ἐμπήγνυται εἰς τὸν θυθὸν τῆς θαλάσσης δημ. δόντι.

ἀκρωνυχία [ἡ] [δυνύ] κ. νεώτ. τὸ ἄκρον, τὸ ἐξώτατον μέρος τοῦ δυνχος. 2) μγφ. τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ ὑδάτους, ἰδίᾳ ὄρους: ἄλλως ἀκρῶρεα: Ξεν. Ἀν.3,437 καταλαμβάνουσι. ἀκρωνυχίαν ὄρους, ὅφ' ἣν ἡ καταβάσις εἰς τὰ πεδῖον, αὐτ. Ἑλλ.4,67 καταβίβασαν εἰς τὰ θυμαλὸν τὰ στρατὰ πεδον ἀπὸ τῆς ἀκρωνυχίας τοῦ ὄρους Πλούτ. Εὐμ.11. 3) νεώτ. μαθηματικὸς ὄρος ἐν τῇ τοπογραφίᾳ, ἐμφανὲς τὰ ἐσχατὰ ἄκρα.

ἀκρωνύχιον [τὸ] βλ. ἀκρωνύχια 21.

ἀκρωνύχ-ος-ον [δυνύ] μγν. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐγγίζων: ΑΠ1 12,82 χερὸς ἀκρωνύχου δισσά [δ]. ἐρμ. τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων], Πλούτ.2,317 Ε' οὐδ' ἔδεν ἱγνη ποδῶν ἀκρωνύχου καὶ περιολισθῆεις || κ. ἐπὶ Ἰππων: Πλούτ. Εὐμ.11 τῆς γῆς. . τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶν ἀκρωνύχους ἐπιφάσειν || κ. ἐπὶ πτηνῶν: Ἠλίοδ. 5,14 ἀλμασιν ἀκρωνύχους τὴν πτέραν ἐπέβησαν.

ἀκρῶρεα [ἡ] κ. μγν. κ. νεώτ. ἡ ἄκρα, ἡ κορυφὴ, ἰδίως ὄρους: Ἡσ. «ἀκρῶρεα» ἐξοχή, κορυφὴ, εἰς τρία γὰρ διαιροῦσι τὸ ὄρος, εἰς ἀκρῶρεα, εἰς ὑπῶρεα, εἰς τέρμα. ἀκρῶρεα μὲν ἔστιν ἡ κορυφὴ, ὑπῶρεα δὲ τὰ πλεῖρα, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα: Ἰππ. Ἐπιδ.10, Ξεν. Ἑλλ.7,2,10 κρατήσαντες ἐποίησαν τοὺς πολεμίους τὰ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὰς ἀκρῶρεας ὑποχωρεῖν. Ὀρφ. Ὑμν.31,4 ὑφαιχένας ἀκρῶρεας.

ἀκρωρογοραμμή [ἡ] νεώτ. ἡ συνεχὴς σειρὰ κορυφῶν ὑψωμάτων ἐπὶ ἐπιμήκους ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους: ἄλλως λεγομ. κορυφογοραμμή.

ἀκρωρεῖται [οἱ] μγν. οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς κορυφάς, τὰς ἀκρῶρεας βλ. λ.: Ἡρωδ. ἀν.2,869 «οἱ ἐν τῷ ἀκρῷ οἰκοῦντες».

ἀκρωρία [ἡ] γλωσσ. ἀκρῶρεα βλ. λ.2) τὸ ἄκρον, τὸ τέλος τῆς νυκτός, ὁ δρόμος δημ. τὰ χαράματα, ἡ χαρραγὴ: Θεόφρ. ὀλολυγῶν φ-δουσα μόνης ἀκρωρία χειμέριον.

ἀκρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπ' ἄκρου: Ἰππ. Μοχλ.24 ἀκρως ἀνεστάλαθαι 2) μγφ. ἀριστά, ἐξαιρετικῶς: Πλάτ. Πολ.8,543 Α τῇ μελλομένῃ ἀκρως οἰκεῖν πόλει, Λογγίν.157 ἀκρως καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνησκόντος Οἰδίπῳ πεφάντασται, Ἀθην.1,20F ἀκρως ἐσφαίρισεν || μετὰ μερίστη τέχνῃ, ἐμπειροτέρως: αὐτ.21F ἀκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσας, σχολ. εἰς Ἰλ.Ν 623 ἀκρως τῷ θηλυκῷ κατεχρήσατο εἰς τὴν ἀνανδρίαν τῶν βαρδάρων || κ. νεώτ. εἰς ὑφιστον βαθμόν, τελείως, ἀπολύτως: Γαλ. παρὰ Γλαυκ.10,359F ὅταν ἀκρως ἡ ξηρόν, Δισκ.3,86 ἀκρως ἀρμάρει πρὸς ἐφυγμέναν, νεώτ. εἰ πως εὐ-τυχῆς, ἀκρως ἱκανοποιημένος ἐκ τῶν ἐξηγησέων.

ἀκρῶσαι Ἡσ. «ἀκρῶσαι, ἐκὼν οὐχ ἀνοοῦσι, προσπαίεται» (χειρόρρ. ἀκρῶσαι).

ἀκρωτῆρῆσαι Ἡσ. «κόφα, ἡ ἀκρωτῆρ».

ἀκρωτηριά [τὸ] δημ. ἀκρωτηρίον βλ. λ., κάδος, παύντα.

ἀκρωτηριάζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν πλοίων,

ἀποκόπῃ, ἀφαιρῶ τὰ ἀκρωτήρια, ἴτοι τὰ ἐμβόλα: Ἦρ.3,59 καὶ τῶν νεῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρῶρας ἡκρωτηρίασαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱὸν τῆς Ἀθηνῆς ἐν Αἰγίνῃ: || μέσ. -ομαι κατὰ τὴν αὐτὴν σχέσιν καὶ μετὰ σημ. ἐνεργ.: Ἔν.Ἑλλ.δ.2,36 ὁ μὲν τοῖς ἰσικράτης τὰς μὲν τρήρεις ἀκρωτηριασάμενος: || παθ.: Ἀθην.12,535 D ἀναφάμενος τὰς αἰχμαλώτους ναῦς ἡκρωτηριασμένους: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ἀποκόπῃ ἀκρα, ἐξέχοντα μέλη τοῦ σώματος: ἴτοι χεῖρας, πόδας, ῥίνας, ὦτα κτ.: Πολύβ.5,54,10 ἡκρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ στρεβλῶν πολλοὺς διέφθειρε, Διόδ.Σ.34,8 χεῖρας σὺν αὐτοῖς βραχίονσιν ἀκρ., Ἀθην.12,524 D εἰς τοῦτο προήλθον ὕβρεις, ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἡκρωτηριάζον τὰς ῥίνας, Πά.Μακκ.2,74 προσέταξε γλωσσοτομεῖν καὶ περιτομήσασθαι ἀκρωτηριάζειν, Ίω.Λυδ.Μην.4,75 δύο Πέρσαι ἀκρωτηριασάσας ἐαυτοὺς ὧτων τε καὶ μυκτήρων, γύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμον ἀκρωτηριασμένους, χωρὶς δάχτυλα στὸ δεξιὸν χεῖρ: || ἐπὶ τῶν περιόπων γλυπτῶν παραστάσεων, ἀποκόπῃ τὰ ἀκρα τῶν μορφῶν, ἐνεργῶ ἀκρωτηριασμοῦν βλ.λ.31: Πλούτ.Ἀκκ.18 τῶν πλείστων [Ἑρμῶν] ἀκρωτηριασθέντων τὰ πρόσωπα νεώτ. κατὰ τὰς ἀνασκευὰς ἀνεῦρον ἀγάλματα ἡκρωτηριασμένα: 3) ἐνεργῶ περιτομῇ: Φιλ.2,21 ἀκρ. ὄργανον 4) κ. νεώτ. ἱατρ. δι' ἐγχειρίσεως ἀποτέμνω προεζέχουσαν μοῖραν τοῦ σώματος, ἐνεργῶ ἀκρωτηριασμοῦν βλ.λ.: Ἦρ.1,10 διδ. παρ' Ὀρεῖδ.45,144: 5) μτφ. περικόπῃ, κολοβῶν: Δημ.324,20 ἀνθρώποι μικροὶ καὶ κάλακες, ἡκρωτηριασμένοι τὰς ἐαυτῶν ἑκαστοὶ πατρίδας, Λογην.39,4 ἐξαπεθέρισεν δὲ τῆς μιᾶς συλλαβῆς... εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τὴν συγκοπὴν τοῦ μέλους νεώτ. μετὰ τὴν ἴπταν τῆς ἡ δασδικῆς Μοναρχία ἡκρωτηριασθῇ: 6) μτγν. ἀμτθ. κατὰ μτγ. προεζέχῃ ὡς ἀκρωτηριον, ὁμοιάζῃ μὲ ἀκρωτηριον: Πολύβ.4,43,2 προσχῆς... ἀκρωτηριαζούσης, Στράβ.1,28 ἐπιστρεφὼν γὰρ λαμβάνει πρὸς νότον ἀκρωτηριάζουσα ἡ Θράκη.

ἀκρωτηριασμός-εως (ἡ) γλῶσσ. κ. νεώτ., δημ. ἀκρωτηριάζω βλ.λ.: 2) νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ.

ἀκρωτηριασμός-ατος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἐκ τοῦ σώματος ἀποκοπὴν ἀκρον μέλος, ἴτοι χεῖρες, πόδες, ὦτα κτ.: σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.4,478 τῶν καλομένων ἀκρωτηριασμάτων.

ἀκρωτηριασμός (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἀκρων μελῶν σώματος, ἡ κολόβωσις, ἡ πληρωσις: 2) κ. νεώτ. ἱατρ. ἐγχειρίσει, δι' ἧς ἀποτέμνεται μέλος τοῦ ἀκρον | χεῖρες, πόδες κτ. | ἡ τμήμα τοῦτου ἡ καὶ ὄργανον τοῦ σώματος (γλῶσσοσ, μαστοὶ κτ.): Πολύβ.2,75 εἰ δ' εὐφωδὸς εἴη πρὸς ἀποκοπὴν τὸ μέρος τὸ δεξιὸν μὲν... ἀνευδαίσεως τὸν ἀκρωτηριασμόν ποιήσαν, Εὐκ. Κωνστ.Ἐγκώμ. ἀποτομὰς μελῶν καὶ καυτήρας, ὀφθαλμῶν ἐξορύξεις, τοῦ παντὸς σώματος ἀκρωτηριασμοῦς, νεώτ. ὁπλοστὴ ἀκρωτηριασμοῦ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός: || νεώτ. ἐν τῇ ὁδοντιατρικῇ ἀκρωτηριασμοῦς ὁδόντος ἰχειρουργικῇ ἐπέμβασις, δι' ἧς ἀποκόπεται τὸ ἐνεκα ὁμοιωμένου ἡ τοξικῆς ἀπενεργείας ἀπανεκρῶν ἀκρον τῆς ρίζης πάσχοντος ὁδόντος: || νεώτ. ἱατρ. ἀκρωτηριασμοῦς συγγενῆς ἡ αὐτόματῃς ἡ αὐτόματος ἀποκοπὴ μέλους πινὸς ἡ τμήματος οὗτου, ἥτις ἐπέρχεται κατὰ τὴν ἐνδομήτριον ζῶην διὰ περισφιγέως: 3) ἐπὶ τῶν περιόπων γλυπτῶν παραστάσεων, ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἀκρων μελῶν τῶν μορφῶν, ἡ φθορά, ἡ καταστροφή: Πολύβ.1,12 4) μτφ. νεώτ. ἡ περικοπὴ, ἡ καθ' ὑπερβολὴν, ἡ ἐπιβλαβὴς σμικρυνσις ἡ ἐλάττωσις πράγματός τῆς ἀκρωτηριασμοῦς τῆς παιδείας.

ἀκρωτηριαστή (ἡ) νεώτ. ἱατρ. μάχαιρα μακρολείπας, δι' ἧς ἐκτελοῦνται ἀκρωτηριασμοί.

ἀκρωτηριαστής (ἡ) νεώτ. ὁ ἀκρωτηριάζων, ἴτοι ὁ ἐνεργῶν ἀκρωτηριασμόν βλ.λ.2) 2) μτφ. ὁ περικόπῃ, ὁ μέχρις ὑπερβολῆς σμικρύνων τι.

ἀκρωτήριον (ἡ) (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. ἀκρωτήριον πᾶν τὸ ἀπώτατον, τὸ ἔσχατον: || εἰδ. ἐπὶ τῶν πλοίων, τὸ ἐμβόλον: Ἦρ.8,12 ἀνδρῶς ἔχων ἐν τῇ χειρὶ ἀκρωτήριον νεός, ὅπως μέγαθος δυόδεκα πηχῶν, Ἔν.Ἑλλ.2,3,8 ἀπᾶντων τὰ τε αἰχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια, Ἐπιγρ. ἀνέβησαν τὰ δῆλα καὶ τὰ ἀκρωτήρια, Ὑμν.Ομ. ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες πρύμνης: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ εἰς τὴν θάλασσαν προέχον ἐπίμηκες καὶ προϊόντως γωνιούμενον τμήμα ξηράς: Ἦρ.4,43 διεκπλώσας δὲ καὶ κάμψας τὰ ἀκρωτήρια τῆς Αἰδύης, Θουκ.1,30,1, Διόδ.Σ.4,85 τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον κείμενον ἀκρωτήριον, νεώτ. παραλία ἐχούσα κόλπους καὶ ἀκρωτήρια πολλά, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σούνιου: 3) πᾶν δ. τι ἐξέχει, τὸ ἐξώτατον μέρος πράγματός τινος, τὸ ὕψωμα, ἡ καρυφή: Ἦρ.7,217 ἐγένοντο ἐπ' ἀκρωτηρίῳ τοῦ ὄρους, Στεφ.βυζ. Ἀρείος πάρος, ἀκρωτήριον Ἀθήνησι: 4) ἐν τῷ πληθ. ἀκρωτήρια τὰ ἀκρα μὲλη τοῦ σώματος, ἴτοι αἱ χεῖρες καὶ αἱ πόδες (ἡ αἱ δάκτυλα αὐτῶν), ἡ κεφαλὴ κτ.: Ἰππ.Ἀφορ.7,1, Πλάτ. Νόμ.1,294Ε ταῦτα (ἡ κεφαλὰ καὶ αἱ πόδες)... ἀκρωτήρια δὲτα σφῶμενα... ἔχει μέγιστον δύναμιν παντὸς τοῦ σώματος, Θουκ.2,49,7 τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντιλήψας αὐτοὺς ἐπισήμαινε κατέσκηπε γὰρ εἰς αἰδοῖα καὶ ἐς ἀκρας χεῖρας καὶ πόδας, Διοσκ.6,22 ἀκρωτηρίων φύξις: Ἦρ. εἰς ἀριστερὸν πρῶτον ἀκρωτηρίῳ τοῦ ἀστράγαλου: 5) ὁμοίως κατὰ πληθ. ἀκρωτήρια ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωνική, κομμημάτων τῶν τριῶν γωνιῶν τῶν διατεταγμένων τῶν νεῶν, συγκείμενα ἐκ πηλοῦ, μετάλλου, συνήθως ἐκ χαλκοῦ καὶ μάλιστα ἐκ μαρμάρου: παριστῶντα δὲ ἀνέματα, μυθολογικὰ ζῶα ἡ καὶ ὁλοκληροῦς μορφαί, ἴδια τῆς θεᾶς Νίκης ἡ νεανίδων: Πλάτ.Κριτ.116 D, Ἐπιγρ.: Ἦρ. εἰς τὰ ἐπὶ τῶν νεῶν ζῶα ἀνατιθέμενα ὁμοίως: 6) κ. τὰ ἐπὶ προσόψεως οἰκημάτων τῆμενα ἀνδλῶγα κομμημάτων: Πλούτ.Καῖσ.63 ἡν γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκεκείμενον ὅλον ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι... ἀκρωτήριον: 6) νεώτ. ὄντατοι: ἀκρωτήριον τοῦ μέσου ὠτός (ἐπαρμα κυρτόν, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ σχεδὸν τὸ πρὸς τὸν λαβρὸν ρινθὸν τοῦ σώματος τοῦ ἐσω ὠτός καὶ πρὸς τὸν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ τυμπάνου).

ἀκρωτήριος-ια-ιον νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀκρον: ἀκρωτηρία κεραμίδι ὁ ἀκροκέραμος: **ἀκρωτηριόδης**-ους-ες μτγν. ὁ ἔχων σῆμα, μορφήν ἀκρωτηρίου βλ.λ.: σχόλ. Αἰσχ.Πρ.726 ἡ Σαλμυδρῶσις ἐπὶ ῥαχία ἀκρωτηριόδης, εἰκυῖα δυνὸν γνάθῳ.

ἀκρωτηριώσης-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πάθησις συνήθως τῶν γερόντων, συσταμένη εἰς γαγγραινώδη νεκρῶσιν τῶν ἀκρων, ὁ γεροντικὴ γάγγραινα.

ἀκτα (ἡ) μτγν. -ῖ λατ. ἡ πεπραγμένη, τὰ γεροντά, αἱ πράξεις: Ἐπιγρ., Ἰουστ. Μαρτ., Ἀποκ.135 ἐκ τῶν ἐπὶ Πόντιου Πλάτος γενομένων ἀκτων.

ἀκτάξω μτγν. διατριβὴ παρὰ τὴν ἀκτὴν: || δευτὴν παρὰ τὴν ἀκτὴν: Πλούτ.2,668 β. παροίμ. σήμερον ἀκτάξωμεν: 2) ἐν ἡ σημ. τὸ ἀκταῖον βλ.λ.

ἀκταία (ἡ) πολυτελὲς περικκον ἐνδυμα, ποικιλλόμενον μὲ λεπτὰς τὰς πλάκας, συγκατομένους διὰ πορφύρων κλωστὰς: Δημόκρ. Ἐφέα.1 ἴδον ἀκταίας... καὶ τὰς καλούμενας ἀκταίας, ὅπερ ἐπὶ αἱ πολυτελέστατον ἐν τοῖς περικκον περιβλήμασι:

2) σφίρα: Κλέαρχ.65 τριπίδα, χύτρα, λυχνίον, ἀκταία πρὸς Ἦρ. εἰς Ἀκταία ἡ Ἀττικὴ πρὸς οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀκτίτου λίθου κατα-

καὶ τὴν ἀκτὴν ταύτην τῆς Εὐρώπης Ἰταλίαν τοῦνομα λαβεῖν, Παιου.234,9 καὶ ἀκτὴ μετὰ τὸν αἰγιαλὸν... ἐκ τῆς θαλάσσης μὲν ἀρχομένη τῆς πρὸς ἀνατολὰς, προήκουσα δὲ ὡς ἐπὶ τὴν ἐσπέραν μῆκος δὲ τῆς ἀκτὸς ἐστὶν ἐπὶ στάδια, πλάτος δὲ, ἡ πλάτυτάτης, σταδίων τριῶν αὐτῶν. 3) τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν τιμήται τῆς Ἀττικῆς ἡ κατ' ἐπέκτ. καὶ ὁλόκληρος ἡ περιοχή αὕτη; Ἀρκατορ. «Ἀκτὴ, ἐπιβαλαττιδίας τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς... ὅθεν καὶ ἀκτίνης λίθος, ἐκὼλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν ἀπὸ Ἀκταίωνος... βασιλέως» οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρος ἐπιβαλαττιδίας τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίνης λίθος; ἔ. Εὐρ. Ἐλ.1673 φρουρὸν παρ' ἀκτὴ ταταμένην νῆσον λέγω». 4) πᾶν τὸ ἐξέχον, ἡ οἰοῦσθε προεξοχή; Αἰσχ. Χο.722 ὁ πᾶντα χθάν καὶ πᾶν τ' ἀκτὴ χθώματος; ἐπὶ ἐξέχοντος ἐκ τοῦ ἐδάφους τῶν βουί, Σοφ. Οἶ.178 ἀκτὴν πρὸς ἐσπέραν θεοῦ; ἐπὶ βωμοῦ; 5) παρὰ ποιηταίς, ὁ σίτος κ. γεν. οἱ δημητριακοὶ καρποὶ κατὰ διάφ. ἔρμ. χονδροκοπανισμένοι, χονδροαλειμένοι αἰτηρόν, ἀλειυρόν; Ἰλ.Ν.322 καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν (ΕΜ «Δημήτερος ἀκτὴ» διὰ τὸ κατὰφυγεσθαι ἐν τῇ ὁλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐρύχ. ἡ αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι), Ὁδ.β.355 εἰκοσι δ' ἔστω μέτρα μνηφατοῦ ἀλειυτοῦ ἀκτίνης, Ἡσιόδ.Α.290 ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτὴν; ἢ ἐπὶ ἀπορίας; Ἀπολλ. Ρ.3413 οὐ σπόρον ἄλκοισιν ἀκτὴς ἐνδὲ ἀλλομασι κινήν; ὁ νομ. κατὰ τὸ ρωμ. δικ. ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν τανίσια γῆς, μέχρις οὐ τὸ χεῖμαρτον μέγιστον ἔξειται κύμα, κοινὸν πᾶσι πράγμα κ. κατὰ νεώτ. ὁριανόν, ἡ περιστοιχοῦσα τὴν θάλασσαν γῆ, καθ' ὅσον μέρος βρέχεται ἀπὸ τὰς μεγίστας πλῆν συνήθεις ἀναβάσεις τὸν κυρτὸν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπὸ τὰς ἐκτάκτως πλημμυρῶν; εἶναι πράγμα, οὐχὶ δὲ κοινὸν τοῖς πᾶσι, ἀλλὰ δημόσιον κοινῇ ὑπηρετούν χρήσει.

ἀκτὴ (ἡ) κ. νεώτ. συνηρ. τύπ. τοῦ ἀκτέα ὀνομασία γένους τῆς οἰκογενείας τῶν αἰγολιχηματιδῶν ἡ καυροφολιδῶν φυτὸν δενδρῶδες ἢ θομνῶδες, ὅπερ ὀνοματίζεται εἰς τὴν εὐκρατον καὶ τὴν θερμὴν ζῶνιν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου καὶ εἶχει ἀνθὴ μὲν χεῖλος βραχὺ, στεφάνην δὲ τραχείαν καὶ καρπὸν τριχωρὸν, τριπερμερὸν ἢ πεντῶ-σπερμερὸν εἶναι χρησιμώτατον εἰς τὴν φαρμακευτικὴν, καθάσον ἐκ μὲν τοῦ φλοιοῦ παρασκευάζεται ἀφέφεμα, ἀντικαθίσταν τὴν καφεΐνην, τῶν δὲ ἀνθέων γίνεται χρήσις ὡς ἐπιδρωτικῶν, γαλακταγωγῶν καὶ τοπικῶς μαλακτικῶν, ἐγκύλισμα δὲ τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἐνδείκνυται ἐναντίον τῶν νευραλγιῶν (Σαμβουκα L. γ. δημ. Σαμπούκο).

ἀκτὴ ἡ ἑλαιοῦ νεώτ. βοταν. εἶδος τοῦ φυτοῦ ἀκτὴ βλ. λ. αὐτοφυεῖς ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ δασὲς ὀλημάτων εἰς πεδινόους ἀλλὰ καὶ ὀρενοὺς ἀκόμη τόπους ἀλλως ἀκτὴ ἡ βουλοῦς δημ. βουδιά, ἀρβυλιά, ραγάλο, φρουσιλιά, αἰσιπῆ, βοθισσα.

ἀκτὴ ἡ μέλιαν νεώτ. βοταν. εἶδος τοῦ φυτοῦ ἀκτὴ βλ. λ. δενδρῶδες συνηθίζεται ἐν Ἑλλάδι μὲν φλοιὸν σπακτοῦρου καὶ ὀζύδι, φυλλάρια δὲ δονητὰ καὶ φορεῖδι, ἀνθὲ λευκὰ, φωθῆκη τριχωρὸν, καρπὸν πράσινον εἶτα δὲ μέλιαν ὀλλως ἀμύγδα ἢ μέγας; δημ. ζαμπούκος, κουροξυλιά, ἀφροξυλιά, ἀφροξυλιάνη (Σαμβουκα pistia).

ἀκτινωμένω -εω μιν. εἶμα ἀκτῶν βλ. λ. ζῶ ἐν ἐνδείξ, φτωχικά; Εὐστ. Πονημ.96,83 ὁ δὲ ἀκτινωμένω ἐπ' ἀληθεία κυρώσας.

ἀκτινωσύνῃ (ἡ) μην. κ. νεώτ. τὸ μὴ ἔχειν ἔργον κτήσιν, ἡ ἐνδεία, ἡ κατάστασις τοῦ ἀκτινωμένου βλ. λ.; Πολυδ.3,11,1.Κλήμ. Ἀλ. Προτρ.66 Α. οὐ πένια, οὐκ ἀδοξία, οὐκ ἀκτινωσύνῃ, Ἐπιφάν. Ι.506β σεμνύνονται δὲ δῆθεν ἀκτινωσύνῃν Ἡσ.

«ἐνδεία» ἢ ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ, μία τῶν κυρίων βάσεων τοῦ μονοκριτοῦ βίου καὶ τῆς μοναχικῆς ὁμολογίας, ταχέως ἀπονήσασα, καθ' ἣν ἀφαιρεῖτο ἀπὸ τῶν μοναχῶν ἡ περιουσιακὴ ἱκανότης, ἦτοι γενικῶς τὸ δικαίωμα τῆς κτήσεως.

ἀκτινωσύνον-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κεκτημένος, ὁ μὴ κάτοχος; Ἰλ.Ι.126 οὐδὲ κεν ἀκτινωσύνον ἐπιτιμία χρυσοῖ; ἢ κ. νεώτ. γεν. ὁ μὴ ἔχων ἔργον κτήσιν ὁ πτωχός; ὁ ἐνδείας; Γίλοστ.2.δλ.14. Εὐστ. παρὰ Στοβ.3,372(1567) ἐγὼ δὲ ἀνέστιας καὶ ἀκτινωσύνων, Μουσῶν. Κράτης θαυμάζει τε καὶ ἀσκευής καὶ ἀκτινωσύνων τέλειον ἦν, Ἐκκλ.Μην.Ι.162 τοῦτο γὰρ ἐδείχθης ζηλωτής, ἐκμαγεῖν τε, ἀκτινωσύνων, δοίκας; Ἡσ. ἐπένης, ἐνδείας; ἢ ἀπολύτως; Θεόκρ.Ι.6,33 πενήνη ἀκτινωσύνων κλάτων ἢ νομ. κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον ἀκτινωσύνων κυρίως οἱ καλλιέργηται ἀγροτικῶν κτημάτων (καλλήγοι). οἵτινες μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἀγαλματισμοῦ ἐκαλλιεργούν αὐτὰ ἐπὶ ἀναλόγῳ παρασχί εἰς τὸν ἰδιοκτητήν εἰς εἶδος ἡ χρήματα; ἐπίσης οἱ στερούμενοι ἐπαρκὺς γεωργικῆς ἰδιοκτησίας, ἐάν δὲν εἶχον ἐξ ἄλλου ἀκτινωσύνων ἀσκήνη ἡ ἐπαρκὴ κινήτην περιουσίαν; ἢ νομ. ἀκτινωσύνων ὁφειλέτης τοῦ δημοσίου; ὁ αὐτοῦ τοῦ Κράτους κεκτημένος κινήτη ἡ ἀκτινωσύνων περιουσίαν.

ἀκτινωσύν ΕΜ «ἐπέντης, ἀρχηγώτες».

ἀκτινωσύνος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ράβδος, ἔφ' ἧς ἐπιστηριζόμεθα κατὰ τὴν βάδιον, ἡ βακτηρία; Ἀχα.2,Πολυδ.Ι.10,157 «ἀκτινωσύνος δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιοὶ ἐν Ἱριδί ἀνόμεσας»; 2) ὕλινον ἐξάρτημα ὄργανος ἡ ἀμύγδα, χρήσιμον ὡς ἀποστήριγμα τοῦ ρυμοῦ, ὅταν ἡ ἀμύδα εἶναι ὀξευκτος; αὐτ.Ι.10,157 «καλεῖται δὲ οὕτω (ἀκτινωσύνος) καὶ τὸ τὸν ρυμόν τοῦ ὄργανος ἢ τῆς ἀμύγδα ἀνέχον ὕλινον, ὅταν ἀξέυκτος ἢ, ὁ στήριγμα καλεῖται Ἀμύδα»; 3) νεώτ. τὸ ὀπισθίον μέρος τοῦ κλλιβάτος τοῦ πυροβόλου, τὸ χρησιμεύον μετὰ τῶν δύο τροχῶν ὡς τρίτον σημείον, δι' οὗ οὗτος στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅταν τὸ πυροβόλον ἔχη τεθὴ πρὸς πυροβόλῳ; ἢ ἐπὶ νεωτέρων γεωρημάτων πυροβόλων, ἐξάρτημα τῶν κλλιβάτων, χρήσιμον ὡς ἔρεισμα τοῦ ὄρου τοῦ ἀκαυτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀκοιεύσεως.

ἀκτινωσύν (ἡ) μην. ἡ ἔλκεφς κτήσεως, τὸ μὴ μέκτεσθαι τι, ἡ ἀκτινωσύνῃ βλ. λ.; Ἀποστ.Διατ.3,6,16 τοῦτο τὴν παντελὴ τοῦ χρυσοῦ αὐτῶν ἀκτινωσύν ἐμφαίνει.

ἀκτινωσύν-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ κτηθείς, ὁ μὴ ἀποκτηθείς; ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εἰς ἀποκτηθῆ, ὁ ἀναπόκτητος; ἢ κ. ὁ μὴ ἀξίος εἰς ἀποκτηθῆ; Πλάτ. Ἰππ.Μ.374ε τὰς μὲν ἀκτινωσύνος καὶ ἐργαζόμενας (αἰσθηθεῖς) ἀκτινωσύνος εἶναι ὡς πονηρὰς οὐδας.

ἀκτινωσύν (ἡ) μην. ὀπὶ τοῦ ἀκτὸς βλ. λ.; Ἡρωδ.Ιαν. ἀκτινωσύνος τὸν εὐφοροῖδων, περιλαμβάνων φυτὰ τῆς τροπικῆς Ἀσίας καὶ Ὀκεανίας.

ἀκτινωσύν (ἡ) μην. ὀπὶ τοῦ ἀκτὸς βλ. λ.; Ἡρωδ.Ιαν. ἀκτινωσύνος (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιᾷ φολογίᾳ, κορῶλλον εἰς τῆς οἰκογενείας τῶν μαθεροποιδῶν, ζῶν ἐκ συμπαιγνῆς ἢ μὴ ἀποικίας, ἔχον δὲ θηλόδη στυλίσκον καὶ παχέα ὁμοειδῆ διαφράγματα, ἔφ' ὧν ἀκτινωσύν (Actinias d' arb.).

ἀκτινωσύν (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιᾷ φολογίᾳ, ἐξακορῶλλον τῆς ὁμογεν. τῶν πορτιδῶν, ἔχον διαφράγματα ὑπελασματοῦ, τελείως ἀνεπτυγμένα, καὶ στυλίσκον θηλόδη ἡ Actinias d' arb.).

ἀκτινωσύν-εως (ἡ) νεώτ. ὅρος ἐν τῇ βοτανικῇ, δηλών τὴν ἐνεκα τῆς ἐπιδρωσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτῶν αἰθέσαν τῶν φυτῶν.

ἀκτινωσύν-ατος (ἡ) νεώτ. κ. ἀκτινωσύνων φυτῶν; παρεμυθηματικὸς ἱστός, εὐρισκόμενος εἰς τὰ φύλλα πολλῶν φυτῶν καὶ ἀποτελούμενος ἀπὸ κῆτταρ, ἄνω ἔχουσι διακλασθῆ

ἀκτινέεα (ή) νεώτ. ζωολ. έντομον τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀραχινιδῶν τῆς οἰκονείας τῶν ἀκάρεων, ἀναπτυσσόμενον εἰς τὰ φύλλα τῶν ἀμπέλων καὶ ἄλλων φυτῶν ἄλλως ἀκαρί τῆς ἀμπέλου.

ἀκτινέεωλον (τό) τὸ διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς σχηματίζομενον εἰδωλον, ἡ ὀπτική εἰκών.

ἀκτινέλλα (ή) ζωολ. πρωτόζωον τοῦ ἀθροίσματος τῶν διτόμων τῆς οἰκονείας τῶν εὐκαυτῶν, ἔχον ἀκτίνα ἀφιδροειδῆ, ἄτινα πολλὰκις σχηματίζουσι σταυροὺς ἀπαντῶ εἰς ἅλας τὰς θαλάσσας.

ἀκτινεργεῖα (ή) νεώτ. ἀντὶ τοῦ ἀκτινεργία βλ.λ.

ἀκτινεργός -όν νεώτ. ἀντὶ τοῦ ἀκτινεργός βλ.λ.

ἀκτινεργία (ή) νεώτ. κ. ἀκτινεργεῖα ἡ αὐτόματος ὑπὸ διαφορῶν αἰμάτων ἐκπομπή, ἐκκυσίς ἐνεργεῖας || εἰδ. ἐν τῇ φυσικῇ, ἡ ἰδιότης αἰμάτων τινῶν ἃ ἐκπέμπωσιν αὐτομάτως καὶ διαρκῶς ἀκτινοβολίας, ἀνεξαρτήτως τῶν φυσικῶν ἢ χημικῶν δρῶν, ὑφ' οὗς εὐρίσκονται 2) ἐν τῇ πνευματικῇ, ἡ ἀντιβολία τοῦ περινεύματος, ἥτοι τοῦ εἰκαζομένου λεπτοφυοῦς σώματος, τοῦ παρακολουθοῦντος τὴν ψυχὴν μετὰ θάνατον.

ἀκτινεργός -όν νεώτ. κ. ἀκτινεργεῖα ὁ ἔχων ἀκτινεργίαν βλ. λ. 1) ἀκτινεργία στοιχεῖα | στοιχεῖα, αὐτομάτως ἐκπέμποντα ἐνέργειαν ὑπὸ μορφῇ ἀκτινοβολίᾶν, ἥτοι τὸ ράδιον, τὸ κάλιν κτ. | 2) ἀκτινεργοὶ ἀκτίνες | αἱ προερχόμεναι ἐξ ἀκτινεργῶν στοιχείων ἢ αἰμάτων κατὰ τὴν μετατροπὴν τῶν ἀσταθεῶν ἀτόμων αὐτῶν.

ἀκτίνες (οἱ) κ. νεώτ. πληθ. τοῦ ἀκτῆς βλ. λ. εἰδ. ἀπολεκτιστικῆς χρήσεως ἐν τῇ φυσικῇ καὶ τῇ χημείᾳ: ἀκτίνες Ραϊντγκεν ἢ Χ- ἀνοδικαὶ ἀκτίνες—διαυκταὶ ἀκτίνες.

ἀκτίνη (ή) μτγν. φυτὸν ποδῶδες ἄλλως βούτιον βλ. λ.: Ψ. Διοσκ. 4, 123.

ἀκτινοβολή (ή) ἐπ. μτγν. ἀντὶ τοῦ ἀκτινοβολία βλ. λ.: Μαν. 1, 322.

ἀκτινιδῶν ἐπὶρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀκτινειδῶς: Λουκ. περιδόντες αὐτὴ ἀκτινιδῶν τὰ βέλη.

ἀκτινιδρία (τά) νεώτ. ζωολ. τάξις ἀνθοζῶων, ἄτινα στερούνται ἀβεστολιθικοῦ σκελετοῦ, ὥςτις συνήθως μονήρη, σπανίως δὲ κατὰ κοινότηας καὶ μετακινουμένη ἐλευθέρως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἢ προσφύονται ἐπὶ διαφορῶν ἀντικειμένων ἄλλως **μαλακοδέρματα**, ἐπίσης δὲ καὶ θαλάσσια ἀνεμῶναι ἢ θαλάσσια ρόδα (διὰ τὴν ἀμειδίτητα πρὸς ἀνθος με πολυφύλλον στεφάνην).

ἀκτινίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἀνθοζῶων τῆς τάξεως τῶν ἀκτινιδρίων ζωικῶ ὀργανισμοῖ, ὧν τὸ στερούμενον οἰοῦδηποτε σκελετοῦ μαλακὸν καὶ κυλινδρικὸν σῶμα διαιρεῖται ἑσώτερικῶς διὰ καθέτων διαφραγμάτων καὶ εἰς τὸ ἄνω μὲν μέρος φέρει στόμα μετὰ πολλῶν κύκλων προσεκτρίδων, εἰς τὸ κάτω δὲ πέλμα, δι' οὗ προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἢ ἐπὶ ὀστράκων.

ἀκτινιδίων (τό) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκονείας τῶν δαίλενιδῶν, περιλαμβανόν θάμνους φυλλοβόλους, κοσμητικούς, εὐχερῶς πολλαπλασιαζόμενους διὰ σποράς καὶ ποσχυμάτων.

ἀκτινικός -ή -όν νεώτ. ὁ τῆς ἀκτίνος, ὁ κατὰ τὴν ἀκτίνα || ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ἀκτινικὴ κίνησις τῶν ἀπλανῶν (ἥτοι κίνησις αὐτῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὀπτικῆς ἀκτίνος) || ἐπίσης ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ: ἀκτινικὴ συνιακτῶς μία τῶν τριῶν συνιστωσῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀναλύεται ἡ παρελκτικὴ δύναμις, ἣν ἀσκέει ὁ ἥλιος ἐπὶ τῆς Σελήνης κατὰ τὴν περιφορὰν αὐτῆς περὶ τὴν Γῆν.

ἀκτινιον (τό) νεώτ. ἐν τῇ τριγωνομετρίᾳ, ἐκείνη ἡ μονὰς τῶν γωνιῶν, τῆς ὁποίας τὸ τόδον ἰσοῦται πρὸς τὴν ἀκτίνα 2) νεώτ. χημ. στοιχεῖον ἀκτινεργόν, παράγωγον τοῦ οὐρανίου 3) νεώτ. ζωολ. γένος ζῶων κοιλεντερωτῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀκτινιδῶν ἀτελέστατος ζωϊκὸς ὀργανισμός, ἔ-

χων σῶμα κυλινδρικὸν μετὰ πολλῶν προσακτρίδων περὶ τὸ ὀπισθωπῶδες σῶμα, ἀπαντῶν εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τῶν δύο ἡμισφαρίων.

ἀκτίνις -ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονείας τῶν συνυτῶν πόα με ἐλλασσόμενα φύλλα, ἰθαγενὲς τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

ἀκτινίσκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. θαλάσσιος ὄργανισμός, ἔχων πυριτικὸν σκελετὸν καὶ σῶμα κεκαλυμμένον δι' ἀκτίνων 2) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν.

ἀκτινισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ποικιλία οὐσίας ἄλλαι-οῦσα ἐνεργεῖαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων || ἡ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων κινήτηρις δύναμις.

ἀκτινοδότης -ιδος (ή) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, ἡχθὺς τοῦ ἄνω κρητιδικοῦ συστήματος.

ἀκτινοβλάττα (τά) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, ἔντομα τῆς τάξεως τῶν βλαπτοειδῶν, ζῶντα κατὰ τὸ ἀνθρακοπείριον τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος καὶ φέροντα πτέρυγας, ὧν τὸ πρῶτον ζεύγος ἔχει αὐστάσαν στερεὰν καὶ καλῆντι τὸ δεύτερον λεπτὸν (ζεύγος | Actinoblatta Frunost.).

ἀκτινοβλήμα -ατος (τό) μον. κ. νεώτ. ἡ πρᾶξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀκτινοβολεῖν βλ. λ.

ἀκτινοβολία (ή) μτγν. μον. κ. νεώτ., ἐπὶ ἀκτινι-βολῇ ἡ ἐκπομπὴ ἀκτίνων, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκτινοβολεῖν βλ. λ.: Πλούτ. 2, 781 Α νημεσά γὰρ ὁ Θεὸς τοῖς ἀπαιρουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς καὶ ἀκτινοβολίας. Εὐστ. Πονημ. 240, 75 ἀκτινοβολία ἡλιαυ φωτίζοντας, νεώτ. ἡ ἀκτινοβολία τῶν ἀστέρων 2) ἀστρολογ. ἡ πρὸς ἔτερον ἄστρον συσχέτισις ἀκτινοβολίας: Πορφ. Εἰσ. 189. συγγρ. δημ. ἀστροβολία βλ.λ. 3) ἀποκρυφολ. ἡ ὑπὸ τῶν ὁρατῶν καὶ ὁρατῶν αἰσμάτων ἐκπομπὴ ἀκτίνων, αἵτινες ἀποτελοῦσιν εἶδος ἀλύσεως συνδε-τικής τῶν ὄντων πρὸς ἄλληλα 4) νεώτ. ἐν τῇ ἱσ-σμ. κ. εἰδ. ἡ ἐνέργεια ἢ ἐκπεμπομένη ὑπὸ κεφαλᾶς ἀσπρμάτου τηλεγράφου εἰς μορφὴν ἡλεκτρομαγνη-τικῶν κυμάτων: ὁ νόμος ἀκτινοβολίας 5) νεώτ. ἐν τῇ φυσικῇ, ἡ ἐκπομπὴ ἐνεργείας ὑπὸ μορφῇν κυμάτων τοῦ αἰθέρος, ἄτινα ἀναλῶνται πρὸς τὰ μέσα, δι' ὧν προσήλθουσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν, οὐσιαστικῶς δὲ ἀναλῶνται πρὸς τὸ μῆκος αὐτῶν καλοῦνται θερμικά, φωτεινά, ὑπεριώδη ἢ χημικά καὶ ἡλεκτρομαγνητικά 6) νεώτ. κ. μτφ. ἡ πρὸς μόρφωσιν, ἥτοι ἡ πρὸς διάπλασιν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἥθους ἐπιδράσις: ἀκτινοβα-λία τῆς ἀρετῆς—τῆς ἐπιστήμης κτ.

ἀκτινοβόλος -ον μτγν. ὁ ρίπτων, ὁ ἐκπέμπων ἀκ-τίνας, ὁ φωτοβόλος | Πάν. ἀκτινοβόλε δέσποτα, νεώτ. ἀκτινοβόλος ἀστήρ || ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ: ἀκτινοβόλον σημεῖον διαττόντων ἢ ἀπλῶς ἀκτινοβόλον (τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ φαίνον-ται ἐκπεμπόμενα τὰ κατὰ διαφορὰς διευθύνσεις ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ταχέως κινούμενα σήμην μετεώ-ρων, διαττόντων ἀστέρων κτ. | 2) ἐν τῇ φυσικῇ, ἀκτινοβόλος θερμότης | ἡ διὰ μέσου τοῦ κενοῦ δια-δομένη διὰ τοῦ αἰθέρος θερμότης ἄλλως θερ-μικὴ ἀκτινοβολία | 2) νεώτ. ζωολ. ἀκτινοβό-λος (ὁ) ζῶον ἐχθροματικόν, ἔχον σῶμα φωιδεῖς, ἀνευ θώρακος, ἀλλὰ μετὰ συσταλτῶν προσακτρίδων, αἵ-τινες εἶναι διεσπαρμέναι μετοξὺ τῶν παλινδῶν βλεφαρίδων καὶ περιβάλλουσιν τὸ στόμα.

ἀκτινοβόλω -έω μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκτι-νοβόλω (ἀντ.β.) βάλω, ἐκπέμνω ἀκτίνας, φω-τίζω: Φιλ. 1, 638 ἕως οὖν ἐτι σοι τὸ ἱερὸν φέγ-γος ὁ Θεὸς ἀκτινοβολεῖ, ΚΜανασσ. ὡς ἄστρον ἀκτινοβολοῦν ἀνέτελλε χαμόθεν || παθ. δέχα-μαι ἀκτίνας, φωτίζομαι παρὰ πινος, ἰδίᾳ τοῦ ἡλίου: Ἰαθ. Χαρ. παρ. Ἀθην. 3, 94 Α διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι δύσχρους καὶ ἡσσαν, Εὐστ. Πονημ. 266, 6 ἀλλὰ λαμφάτω τὸ φῶς σου ἀνωθεν ἀκτινοβολοῦμενον 2) ἀστρολογικῶς, ἔχω ἀκτινοβολίαν βλ.λ. 2) Πορφ. Εἰσ. 189. 3) νεώτ.

κ. δημ. ἀμτβ. φωτοβολῶ, λάμνω· || κ. μτφ. : ἀκτινοβολεῖ ἐξ εὐτυχίας, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρᾶς.
ἀκτινογράφημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀκτινογραφησῶς προκύπτουσα εἰκὼν ἢ ἡ φωτογραφικὴ πλᾶξ τῆς ἀκτινογραφίας.
ἀκτινογράφῃς-εως (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκτινογράφῃσι ἢ ἀκτινογραφίᾳ βλ. λ. 2).

ἀκτινογραφία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. πραγματεία περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς (τῆς ἀπολεσθέντος τοῦ ἀσφραγιστοῦ τοῦ Δημόκριτου) : Διογ. Α 9, 48-2) νεώτ. ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων ἡ ἀποτύπωσις εἰκόνων φωτογραφικῶν· ἄλλως ἀκτινογράφῃς· 3) νεώτ. καὶ ἡ πλᾶξ, ἐφ' ἧς ἀπειτυθίσθησαν οὗτοι ληφθεῖσαι φωτογραφικαί εἰκόνες : ἡ ἀκτινογραφία τοῦ θώρακος δεκνύει ἀρχομένην φυματίωσιν.

ἀκτινογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκτινογραφίαν ἢ προσερχόμενος ἐξ αὐτῆς : ἀκτινογραφικός χάριτης· || κ. ὁ γινόμενος δι' αὐτῆς : ἀκτινογραφικὴ ἐξέτασις ἀσθενού.

ἀκτινογραφικός ἐπίρρ. νεώτ. διὰ ἡ ἐξ ἀκτινογραφίας, κατὰ τὴν ἀκτινογραφικὴν βλ. λ. : ἀκτινογραφικός παρουσιάζει φυμῆτα.

ἀκτινογραφῶ-έω νεώτ. ἐνεργῶ ἀκτινογραφίαν βλ. λ.· 2) -οῦμαι ὑποβάλλομαι εἰς ἀκτινογραφίαν.

ἀκτινοδάφνη (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν σαπωνειδῶν δένδρων ἡ θάμνος τῆς τροπικῆς Ἀσίας καὶ ἄλλων χωρῶν.

ἀκτινοδερμίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάσα ἀξεία ἡ χρόνια φλεγμονὴ τοῦ δέρματος, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀκτίνων λ.

ἀκτινοδόκμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, διθυρον ζῷον τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀδικοκυλιδῶν, ζῶν κατὰ τὰ θεβονιακῶν σύστημα τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος καὶ ἔχον μακρὰς πτέρυγας, εἰς ὧν ἀπολλήγουσα.

ἀκτινοδόσμη (ἡ) νεώτ. αἱ ὁμαδὸν, οἶαναι κατὰ δέσμας, πίπτουσαι ἀκτίνες.

ἀκτινοδιαγνωστική (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀκτινογραφίας διαγνώσις νόσων.

ἀκτινοδόξος-ουτος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, ἀμφίδιον τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐρουσιδῶν, φέρον ἀνὰ ἓνα μῆλον ὀδόντα μεταξὺ παλαιθῶν ἐτέρων κοκκικιδῶν ὀδόντων.

ἀκτινοειδής-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν ἀκτίνων, ὁ σχηματίζων ἀκτίνας, ὁ ἀκτινωτός : Φιλ. 2, 559 στεφάνους ἀκτινοειδέας τὴν κεφαλὴν ἀναδαύμενος· || νεώτ. ζῶα ἀκτινοειδῆ ἔχοντα ἀκτινωτὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος· 1) 2) νεώτ. ἐν τῇ ἀνθρωπολογίᾳ, ἀκτινοειδεῖς προβολαὶ ἡ ἐπιμήκεις μελαναὶ πτυχαί, κείμεναι ἐπὶ τῆς ἐσω ἐπιφανείας τοῦ ἀκτινωτοῦ σώματος τοῦ ὀφθαλμοῦ· 3) νεώτ. ἐν τῇ τοπογραφίᾳ : ἀκτινοειδὴς μέθοδος ἡ ἀπροσδιορισμός διαφόρων σημείων τοπογραφικοῦ σχεδίου διὰ σκοπεύσεων ἢ μετρήσεων γινόμενων, ἐξ ἑνὸς σημείου αὐτοῦ).

ἀκτινοειδής ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἐν σχήματι ἀκτίνων, κατὰ τὴν ἀκτινοειδῆ βλ. λ. : Γαλ. 19, 171.

ἀκτινοεις-εντος-εν· ὁ ἐκπέμπων ἀκτίνας, ὁ ἀκτινοβολῶν : Χρησμ. Στ. 8, 191 ἀκτινέντα κομήτην.

ἀκτινόζῳον (τὸ) ζῷον νεώτ. ζῶον. τὰ ἀνθόζῳα, τὰ ἐχινάδερμα κτλ., ἅπαντα παρουσιάζουσιν ἀκτινοειδῆ κατασκευὴν τοῦ σώματος, καθ' ἣν ἀποτελεῖται τοῦτο ἐκ τμημάτων ὁμοίως ἐν εἶδει ἀκτίνων διατεταγμένων περὶ ἑνὸς κεντρικοῦ ἀξονος· ἄλλως ἀκτινοειδῆ, ἀκτινωτά ζῳα· 2) νεώτ. ζῶον. εἰδικότερ. τὰς πρῶτος ζῳάς, ζῳάτων ἐν τῇ θαλάσῃ ἐντὸς πυριτικῶν σκελετῶν, ὧν τὰ σωματίον ἐκέρπει πολυριθμὸς ἀποσφύδας ἀκτινοειδὸς περὶ τὸ σῶμα, ἀπίνες καλοῦνται φευδοπόδια· 3) νεώτ. ἐν τῇ ὁκεανογραφίᾳ : ἀκτινοζῶων ἰλὺς ἡ εὐρισκομένη εἰς πελάγη ἀποθέματα ὑπερυβρός ἡ φοιὰ, περιέχουσα σκελετοῦς πρῶτοζῶων.

ἀκτινοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων ἡ θεραπεία διαφόρων νοσημάτων, ἥτοι ὄγκων, δερματοσῶων, νευραλγιῶν κτλ.
ἀκτινοθεραπευτής (ὁ) νεώτ. ὁ τὴν δι' ἀκτίνων ἡ θεραπεία ἐφαρμόζων ἰατρός.

ἀκτινοθεραπευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δι' ἀκτίνων θεραπεύων. Ἐπίρρ. ἀκτινοθεραπευτικός.

ἀκτινοθερμομικρομέτρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον λίαν εὐαίσθητον, χρησιμοποιούμενον διὰ τὰς μεγίστης ἀκρίβειας μετρήσεις θερμότητος.

ἀκτινοθύριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων, περιλαμβανόντων εἶδη, ἔχοντα σπερμιογόνια ἐπίπεδα, στρογγύλα, ἀσπίδοειδῆ καὶ ἄνευ ἀνοήματος.

ἀκτινοκαρπὸν (τὸ) νεώτ. εἶδος φυτοῦ, ἔχοντος καρποῦς ἀκτινοειδῶς διατεταγμένους.

ἀκτινοκέφαλος νεώτ. ζῶον. πρῶτοζῳον τῆς κλάσεως τῶν σποροζῶων, ὄργανισμὸς μονοκύτταρος μὲ ὅσους φοιέας, παρὰ τὸν τῶν μυρμηκιδῶν, τῶν ἀκρίδων καὶ τῶν καλεοπτέρων ἐντόμων.

ἀκτινοκινηματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ τὴν κινηματογραφικὴν μέθοδον εἰς ἀλληλαλλάξας εἰκόνες δι' ἀκτινογραφησῶς ἀποτύπωσις τῶν διαφόρων θέσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνουσι τὰ σπλάγνα, κινούμενα ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

ἀκτινόκογχος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζῳολογίᾳ, μαλακιδιδῶν ἐκ τῶν ἀθυριδῶν βραγχιποδῶν.

ἀκτινοκράτης-ουρος (ὁ) Πάπ. ὁ κύριος, ὁ ἐξουσιαστής τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

ἀκτινοκυλίνα (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζῳολογίᾳ, πρῶτοζῳον ἐκ τῶν τρηματοκόχτων.

ἀκτινοκύκλος (ὁ) νεώτ. ζῶον. ἀκτινοκύκλος θαλάσσιος ὄργανισμός, περιβλεπὼν ζῶα δικοκοειδῆ, ἐλευθερά ἢ προσκολλημένα ἐπὶ στερεῶν σωματίων· 2) ἐν τῇ παλαιοζῳολογίᾳ, σπῆγγος τῆς ὁμοιογενείας τῶν βεντρικουλιδῶν· 3) ἐν τῇ παλαιοζῳολογίᾳ, διάτμητον φύκος τῶν βακίλλαρων.

ἀκτινολαμπής-ους-ες νεώτ. ὁ ἀκτινοβόλος.

ἀκτινολαμπῶ-έω μον. ἀκτινοβολῶ.

ἀκτινολήτης-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων πόσ μονοετῆς, τρυφερά διακλαδουμένη μὲ φύλλα ἀντίθετα ἢ ἐναλλασσόμενα καὶ ὁμοία (Actinolepis D. C. I.).

ἀκτινολήτης-ατος (τὸ) νεώτ. γένος φυτῶν ὁμοιοζῶων, περιλαμβανόντων εἶδη τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου (actinolepis Fenzl.).

ἀκτινόληθος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ, παραλλαγή τοῦ τρεμολίτου, μορφῆς μονοκλίνους μὲ βάσιν ἀσβεστον καὶ μαγνησίαν· ὀρυκτὸν ἄχρουν ἢ λευκὸν ἢ πράσινον, ἔχον σχισμὸν τέλειον καὶ λάμψιν ὁαλώδη.

ἀκτινόληθος (ὁ) νεώτ. ζῶον. γένος ὀνχοζῶων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀκτινιδῶν ὀργανισμῶς ἔχων πέλμα πλατὺ, αἶμα ἱκανῶς ὑψηλὸν καὶ βραχεῖς τοὺς περὶ τὸ στήμα βραχίονας ἐν εἶδει ὁδίων.

ἀκτινολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενος μὲ τὴν μελέτην τῶν ἀκτίνων· 2) ἐφαρμογὴ τῆς ἀκτινοβολίας ἡλεκτρικῆς, φωτιστικῆς ἢ θερμαντικῆς εἰς τὴν θεραπευτικὴν.

ἀκτινολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκτινολογίαν : ἀκτινολογικαὶ ἐγκαταστάσεις ἡ συσκευαὶ μηχανημάτων, κατὰ ἡλαιο πρὸς ἀκτινοθεραπείαν, ἀκτινογραφίαν καὶ ἀκτινοθεραπείαν. Ἐπίρρ. ἀκτινολογικός.

ἀκτινολόγος (ὁ) ἡ νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῆς οὐσίας καὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀκτίνων· 2) εἶδ. ὁ ἰατρός, ὅστις ἐφαρμόζει τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητες τῶν ἀκτίνων, ἰδίᾳ τῶν λ.

ἀκτινομεντεία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀστραμοντεία.

ἀκτινομετρίτης-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων· φυτὸν ποώδες, πολυετές, κορυμνικὸν ἰσχυρὸς τῆς Ἀμερικῆς ὁλοῦς ἀκτινόμετρον (Actinomeris Nutt.).

ἀκτινομετρία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φυσικῆς καὶ τῆς μετεωρολογίας, πραγματευόμενος τὴν μέτρησην τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας διὰ τὸν ἀκτινομέτρων. 2) ἐν τῇ φωτογραφικῇ τέχνῃ, εἶδος φωτομετρίας, ἀφορώσης εἰς τὴν μέτρησην τῆς ἐντάσεως τῶν ἀκτινοβολιῶν, αἵτινες ὁρῶσιν ἐπὶ τὰς διαφόρους φωτοαδρεῖς οὐσας.

ἀκτινομετρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκτινομετρίαν. || ἐν τῇ φυσικῇ: **ἀκτινομετρικὸν φαίνόμενον** (ἡ) ἐντὸς αἰρίων· κίνησις ἐλαφρῶν σωματίων, ὀφειλουμένη εἰς τὴν ἀνομοιομορφον θερμάνσιν τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν. || ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ: **ἀκτινομετρικὰς βαθμὸς** (τὸ) γινόμενον τῶν ἐκάστοτε διαφορῶν τοῦ μέλανος καὶ γυμνοῦ θερμομέτρου ἀκτινομέτρων πᾶν ἐπὶ τὸν συντελεστήν τοῦ χρησιμοποιομένου ὄργανου. | Ἐπίθρ. **ἀκτινομετρικός**.

ἀκτινομετρὸν (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ φυσικῇ, ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ ἐνταση τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ οὐρανοῦ. 2) ἐν τῇ φωτογραφικῇ τέχνῃ, ὄργανον προσδιορίσιν τὸν κατὰ τὴν φωτογράφησιν ἀπαιτούμενον χρόνον ἐκθέσεως.

ἀκτινομετρώ-ἔω νεώτ. φων. μετρώ, ὑπολογίζω τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν δι' ἀκτινομέτρου βλ. λ.).

ἀκτινομικρομετρὸν (τὸ) νεώτ. ὄργανον ἀκριβοῦς μετρήσεως τῆς ἀκτινοβολίας.

ἀκτινοσκόπος-ατος (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἀκτινόζων τῆς οἰκογενείας τῶν πολυσφαιριδῶν ἀκτινόζων, φέρον σκελετόν, σχηματιζόμενον ἐκ τριῶν σφαιρικῶν ἢ ἐλλειφοειδῶν κογχῶν, ὧν αἱ δύο ἐσωτερικαὶ, ἡ δὲ τρίτη ἐξωτερικὴ, ἔχουσα ἐπιφανείαν αὐνιθεῖα κεκαλυμμένην ὑπὸ ἀκτινοειδῶν ἀκανθῶν ἐξαιρετικῆς συμμετρίας ἀπαντᾷ εἰς τὴν Μεσόγειον. 2) παλαιόζωολ. πρωτόζων ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων ἀκτινόζων, οὐπὺς ἡ μεμβράνη τῆς κάψης εἶναι παντοχόρδον διάτρητος, ὁ δὲ πυρηνικός σκελετός σφαιροειδής ἢ διοικειδής.

ἀκτινομόνας-άδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. θαλάσσιον πρωτόζων, σπερούμενον κεντρικῆς κάψης.

ἀκτινόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἀκτίων, ὁ ἀκτινοειδής, ἀκτινωτάς· φρ. ἐν τῇ βοτανικῇ: **ἀκτινόμορφον ἄνθος**.

ἀκτινομήκης-πτος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ μικροβιολογίᾳ, φυτικὸν μικροβίον τῆς τάξεως τῶν τριχομυκήτων, ἀποτελούμενον κατὰ μὲν τὴν περιφέρειαν ἐκ πολυαριθμῶν ἐπιμήκων κορυνοειδῶν κυττάρων, κατὰ δὲ τὸ κέντρον ἐκ πολυπληθῶν λεπτῶν ἰνῶν, παικλῆς διασταυρουμένων γενεῇ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ βοῦς καὶ ἄλλων ζῶων τὴν ἀκτινομυκητίαν βλ. λ. καὶ ἀνευρίσκεται ἐν τῷ κατὰ τὴν νόσον ταύτην σχηματιζομένῳ πύφῳ. || ἐν τῇ φυτοπαθολογίᾳ, βακτηρίον νηματοειδές, σαπρόφυτον, σπανιότερον παρὰ σπορὸν ἐπὶ τῶν ἀθέρων τοῦ στάχους καὶ γεν. ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν.

ἀκτινομυκητίαισις-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. ἀκτινομύκωσις νόσος, ἀρρῆλόμενη εἰς τὸν ἀκτινομυκητὰ βλ. λ. καὶ μεταδομένη δι' ἐπαρῆς τοῦ δέρματος ἢ τοῦ βλενογόνου αὐτοῦ μετὰ πυτῶν, στάχων, δημητριακῶν καρπῶν, σπανιότερον δὲ διὰ ζῶων παρουσιάζει εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐνοφθαλμισμού σκληρίαν μετὰ μικρὰς διογκώσεως καὶ ἐσθίου διαπυρρῶσεως, ἀπολήγουσάν εἰς ἐξέλεκσιν καὶ εἰς σπυρίγια· || ἐν τῇ κτηνιατρικῇ, νόσος ἰδία τῶν βοῶν, προκαλοῦσα εἰς διάφορα μέρη τοῦ ὀργανισμοῦ οἰδήματα φύσεως φλεγμονικῆς.

ἀκτινομύκωσις-εως νεώτ. ἀκτινομυκητίαισις βλ. λ. **ἀκτινώδης-ατος** (τὸ) νεώτ. βοταν. μήκης ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνοσπέρμους καὶ σχηματίζων στρώμα λεπτὸν καὶ ἐπιπεδὸν εἰς τὴν ἐπιθερίδα τοῦ φύλλου ὕψους παρεγχεματικῆς || ἐν τῇ φυτοπαθολογίᾳ: ἀκτινώδημα τῆς ροδῆς | προκαλᾷ ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ ταύτου

στρογγύλῃς κηλίδας, αἵτινες ἐνίοτε ἐπιφέρουσι τὴν ἀποξήρανσιν καὶ πρόφωρον πτώσιν τῶν φύλλων.

ἀκτι-...-ζωα (τὸ) νεώτ. ζωολ. λεπτοφυῆ φευδοπόδι τῶν ἡλιοζῶων, ὄντω συνήθως μένουσιν ἀπλό, σπανίως δὲ διακλαδίζονται καὶ συμφύονται.

ἀκτινοπτερίος-ιδας (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πολυποδιδῶν, περιλαμβανόντων πτερίδας, Ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς | Actinopteris.

ἀκτινοπτερύγιος (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιόζωολογίᾳ, ἰχθύες μετὰ ζευγοειδῶν πτερυγίων, ἐπιβροχυνθέντες ἀξονικοῦ σκελετοῦ καὶ ἰσχυρῶν ἀκτινίων εἰς τὰ πτερύγια.

ἀκτινόπτυχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. θαλάσσιον ζῷον, τοῦ ἀβροσίματος τῶν ἡλιοπελιτῶν ἔχον σῶμα διοικειδές μετὰ ραβδόσεις κ. ἀκτινωτὰ διασπαργμένα.

ἀκτινος-η-ον μτγν. ὁ ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀκτῆ βλ. λ.: Θεοφρ. ΦΙ 5,3,3 ἀκτινον ξύλον.

ἀκτινοσπαστός (ἡ) δημ. ἡ ἀκτινοειδὴς διάταξις νηκιδωμάτων εἰς παράρθρω, ἐξάστας κττ.

ἀκτινοσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -ση ἐξέταση δι' ἀκτίνων X· || εἰδ. ἐν τῇ ἱατρικῇ, ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων ταύτων ἐξέταση ἐσω μέλους τοῦ σώματος κοθ' ἣν καταγράφονται ὑπὸ τοῦ ἐξέταζοντος αἱ ποσότητες, χωρὶς τὰ ἀποτυπῶνται ἐπὶ εἰδικῆς πλακῆς αἱ φωτογραφικαὶ εἰκόνες, ὡς ἐν τῇ ἀκτινογραφίᾳ.

ἀκτινοσκοπικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκτινοσκόπησιν. | Ἐπίθρ. ἀκτινοσκοπικός.

ἀκτινοσκόπος-ον νεώτ. ἐνεργὼν ἀκτινοσκόπησιν.

ἀκτινοσκοπῶ νεώτ. κάμνω ἀκτινοσκόπησιν βλ. λ.

ἀκτινοστήμων-ονος (ὁ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος εὐφοριβοειδῶν τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν | Actinostemon Mart. l.

ἀκτινοστρόβιλος (ὁ) νεώτ. ὁ καρπὸς τῶν γυμνοσπέρμων καμπτοφύλλων | actinostrobilis Endl. l.

ἀκτινόστροφος (ὁ) νεώτ. βοταν. φυτ. γένος τῆς οἰκογεν. τῶν κυπαρισσιῶν θάμνος πυρροειδῆς εἰς σπονδυλοῦς ἐκ τριῶν φύλλων καὶ κώνους, ἔχοντας βαλβίδας, ὧν ἐκάστη ἐξεῖ ἑξ ὀφθαλμῶν.

ἀκτινόστρωμα-ατος (τὸ) ὑδρόζων τῆς κατηγορίας τῶν στρωματοποριδῶν, ἔχον ἑλάσματα πορώδους ἐπιφανείας μετὰ προεξεχούσων ἀκανθῶν, αἵτινες εἶναι τὰ ἐλεύθερα ἀκρὰ κατακρίβων στυλῶν, διασχίζοντων κατὰ κανονικὰς ἀποστάσεις ἀπαντα σχεδὸν τὰ ἑλάσματα ταῦτα· εὐρηται ἐν Ἀρχαίᾳ ἢ Ἀμερικῇ | Actinostroma.

ἀκτινοσφαιρίον (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἡλιοζών, ἔχον σῶμα σφαιρικόν, χωριζόμενον εἰς δύο ὁμόκεντρα στρώματα, ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁπίων ἐκφύονται πλεῖστα φευδοπόδια, πολλὰ πλεονάζοντα διὰ μερισμοῦ τοῦ σώματος ἢ διὰ σπορίων ἀπαντᾷ εἰς τὰ γλυκεὰ ὕδατα | Actinosphaerium.

ἀκτινοσφαιρικός (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ συσφίγγονται αἱ ἀκτίνες τῶν τροχῶν δημ. **σφιγτήρι**.

ἀκτινοῦρα (τὸ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ ἀποδημητικὰ τῆς ὁμοιογενείας τῶν στρουθιδῶν, ἔχοντα ῥάμφος κατὰ τὰ ἄκρον ὀλίγων κυρτῶν, πτερυγας βροχαίεας, λίαν ἀπαστρογγυλῶμενος καὶ οὐρὸν μακρὸν, ἐξ εὐκάρπτων καὶ πυκνῶν πτερῶν ἀπαντῶσιν εἰς τὰς περὶ τὰ Ἰμαλάια χώρας.

ἀκτινόθαλαμα (τὸ) νεώτ. ζωολ. ζῷα τινά, ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ ἀκτινοβολοῦσιν εἰς τὸ σκότος, οἷον ἡ γαλῆ, ὁ λέων καὶ γενικῶς τὰ αἰλουροειδῆ.

ἀκτινοθροῖον (τὸ) νεώτ. χημ. μίγμα διοξειδίου τοῦ δημητρίου καὶ διοξειδίου τοῦ βορίου, χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν δι' ἀκτίνων X διαγναστικὴν.

ἀκτινόφρος-ον γλωσσ. ὁ φέρων ἀκτίνες 2) τὸ ἀρσ.-ος ὡς οὐσ. εἶδος κοιλίου, ὁστρακοδέρμου ἀκτινωτοῦ | Xenocras l. δὲ πενταδάκτυλοι ὀφρυόθυμοι καὶ ὑπ' ἄλλων κληζόμενοι ἔλικες ἢ ἀκτινοφόροι.

ἀκτινοφύκος-ος (ἡ) νεώτ. πρωτόζων τῆς τάξεως τῶν ἡλιοζῶων, ἔχον σῶμα γυμνόν, συνήθως

ἄχρουν μετὰ ἐλαχίστων φευδοποδίων ζῇ εἰς θαλάσσαν καὶ γλυκεῖα ὕδατα κατὰ πολυστρίβμον ἀποικίας. **ἀκτινόφυτον** (τὸ) νεώτ. ὅρος ἐν τῇ βοτανικῇ, ἡ ἀκτινωδὴ διάταξις τῶν μερῶν τοῦ φυτοῦ.

ἀκτινοχλόη (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὸν ποῦδες τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστωδῶν Ἰθαγενὲς τοῦ Μεξικαῦ.

ἀκτινώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀκτινοειδὴς βλ. λ.: 2) νεώτ. βοταν. τὸ ὅρος. -ωδης ὡς οὐσ. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν μυρτιάδων· δυνδράκιον τῆς Αὐστραλίας, ἔχον ἀνθὴ μικρὰ γρομμιοειδῆ καὶ κορυμνὸν ὁμοιον πρὸς τὸν τῆς ἐρείκης.

ἀκτινωτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκτινωτός ὁ ἔχων ἀκτίνες, ὁ ἐν εἶδει ἀκτίνων διατεταγμένος, ὁ ἀκτινοειδής: Ἱερων.1,300 τροχὸς ἀκτινωτός, Φιλ.2,56f. στέφανον ἀκτινωτὸν φορεῖ, εὐπὼς ἀπομαρθεύοντος τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνες τοῦ τεχνίτου 1δ. ἐρμ. ἀκτινοειδῆ διακόσμησιν ἔχοντα· νεώτ. ἀκτινωτὸν φυτὸν· δημ. ἀκτινωτὴ σιδερία· 2) νεώτ. ἐν τῇ ἀνατομίᾳ: ἀκτινωτὸν σῶμα (μέση μοῖρα τοῦ ἀγγειώδους χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ, κειμένη μεταξὺ τοῦ χοριοειδοῦς καὶ τῆς ἱρίδος, παρουσιάζουσα δὲ ἐπὶ τῆς ἐσω ἐπιφανείας μελαινὰς ἐπιμήκεις πτυχάς, τὰς ἀκτινοειδεῖς ἢ βλεφαριδικὰς προβολάς)· ἀκτινωτός ἡ προσαρμολογία μὲς ἢ μικρὸς μῦς, μεταξὺ τοῦ ἀκνηροῦ χιτῶνος καὶ τοῦ ἀκτινωτοῦ σώματος τοῦ ὀφθαλμοῦ, συνιστάμενος ἐκ λεπτῶν μυϊκῶν ἰνῶν, ἐπιμήκων καὶ κυκλωτέρων, ἃ καὶ χραιομελὸν διὰ τὴν προσαρμολογίαν· 3) νεώτ. ἐν τῇ νευρολογίᾳ: ἀκτινωτὸς στέφανος ἡ ἀθροισμα νευρικών δερμίδων, φερομένων διὰ τῆς ἐσω κάψης ἀκτινοειδῶς κατὰ διαφορῶς διευθύνσεις μέχρι τοῦ φλοιοῦ τοῦ ἐγκεφάλου.

ἀκτιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀκτὴ, ποταμία: Αἰλ. Π13,28 ὑποστάνει ἡ θάλασσα περὶ τὸ ἀκτιον· 2) πᾶσις, τὸ βαίνειν: Διοσκ.4,123· 3) νεώτ. βοταν. ὅρος τῆς οἰκολογίας τῶν φυτῶν, χαροκτηρίζων τὴν διαμόρφωσιν ἐνὸς εἶδους ἢ τῆς προσαρμολογίας αὐτοῦ εἰς πετρώδεις ἀκτὰς.

ἀκτιόρρις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιόφωλογίᾳ, πηγὴν κολυμβητικῶν τῆς τάξεως τῶν στεγανοπόδων μετὰ ράμφους μακροῦ καὶ μικρῶν ρινικῶν ὀπῶν (Λατινοῖσι Zitt.).

ἀκτιόρρις-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κείμενος ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκτὴν, τὴν παραλίαν, ὁ ἀκτιόρις, ὁ παραλιακός: Θεόκρ.5,14 οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πάνα τὸν ἀκτιον· ἐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν δολιχῶν ἰδρυμένον· 2) ὁ εἰς ἄκραν, ἥτοι ἀκρωτήριο ἐυρισκόμενος: Αἰλ.Ζ11,8 ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μὲν ἐστὶν ὀφληλὴ, νεῶς δὲ Ἀπάλλωνι ἱδρύται, καὶ ἀκτιὸν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν.

ἀκτίς-ιδος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. μτγν. κ. ἀκτίν-ιδος, δημ. ἀκτίνα, ἀκτίδα, παρ' Ὀμ. δοτ. πληθ. ἀκτίσιν ἐν Ὁδ.Ε479 κ. ἀκτίνοισιν ἐν Ἰλ.Κ547 ἡ ἔκ τινος φωτεινοῦ σώματος ἐκπορευομένη φωτεινὴ γρομμὴ· 2) εἰδ. ἡ ἀκτὴς τοῦ ἡλίου: Ὁδ.Ε479 οὐτε ποτ' ἡλίας φαέθων ἀκτίνων ἐβαλεν, αὐτ.Α16 οὐδὲ ποτ' αὐτοῦς ἡλίου φαέθων καταδέρκεται ἀκτινεσιν, Μίμν.1,6,Λουκ.Ἀναχ.16 οὐκέτι πλὺτος δέδομαι, ὅς τιν ἀκτίνα καλῶσαι καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, Αἰλ.Π13,1 ὥς ἐπὶ πλείστον τῆς ἡμέρας αὐτὴν (τὴν σκιὰν δένδρων) προσήκουσαν ἀποστεινὴν τὴν ἀκτίνα, νεώτ. οἱ πάγοι τήκονται ὑπὸ τὴν ἐπιδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· 3) συνεκδ. ὁ ἡλιος: φρ. ἀνὰ μέσσαν ἀκτίνα ἐν Σοφ.ΟΚ1247 1ἐκ τῆς μεσημβρίας, ἐκ τοῦ νότου, ἀκτίνες μέσαι ἐν Εὐρ.Ἰων1,136 (ἡ μεσημβρία, τὸ μεσημέρι), Φωτ. ἐπρὸς ἀκτίνα, πρὸς ἀνατολήν· 4) κ. ὁ ἡλιος συνεκδ.: Ἰω.Χρυσ.1,76D τῆς ἀφανίζουμένης ἀκτίνος, τῆς κρυπτομένης σελήνης· δημ. λίγο να τὸ δὲ ἡ ἀκτίδα στεγνώνει τὸ ροῦχο· 5) συνεκδ. κ. ἡ ἡμέρα: σχολ.Νικ.

Ἀλεξ.400 ἐν δὲ μονήρει ῥηθιδως ἀκτίν βαρὺν καταναίραται ἀνδρᾶ· 3) ἡ ἀκτὴς τοῦ κεραυνοῦ: Πίνδ.Π4,198 ἀκτίνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι, Σοφ.Τρ.1086 ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσιν, Λουκ.Τίμ.10 καταγόμενοι γὰρ αὐτοῦ 1τοῦ κεραυνοῦ, καὶ ἀποστομαζόμενοι εἰσι δύο ἀκτίνες αἱ μέγισται, Ἀπολ.Ρ1,731 Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι 1οἱ Κύκλωες1 μῆς δ' ἐπὶ δεύετα μοῦνον ἀκτίνας· 4) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Πίνδ.παρ' Ἀθην.13,564 D ἀκτίνες ἔσανον μαρμαρίζουσας, Ἡλιδ.2,16 τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας ἀποσφάζει 1τοῦς ὀφθαλμούς1· 5) μτφ. ἡ σίγη, ἡ λάμψις, ἡ δέξα: Πίνδ.1,371 βάδαιεν ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἀσθεσας αἰεὶ, αὐτ.Π4,433 ὑπετέρας ἀκτίνων ἄθου 1τῆς λαμπρᾶς σου εὐτυχίας1, Ἰω.Χρυσ.1,266A ἐάν λάμψωσι σου τῆς πολιτείας αἱ ἀκτίνες· 6) ἀστρολογία: ἡ ἀριστερόθεν ἀκτινοβολία πλανήτου εἰς πλανήτην: Πορφ.Εισ.189, βέττ.Βαλ.136,19 τὴν ἀκτίνα ἐπιφέρων· 7) κ. νεώτ. ἰδίως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ τῶν τροχῶν τῶν ὀχημάτων, τὰ ἀπὸ τοῦ ἀξονος εἰς τὴν περιφέρειαν ἀκτινοειδῶς τεθειμένα σπριγγιστὰ, ἔξωλον ἡ μετὰλλινα: ΑἰΠ9,418 ὁ (ἄξων) ἀπίνεσιν ἑλκτικὰς στροφάδας· 8) ἐν τῇ φυσικῇ ἐν τῇ 1η σμ. γεν. ἡ εὐθεῖα γρομμὴ, καθ' ἣν μεταδίδεται διὰ τὴν παλινκὴν κινήσειαν τοῦ αἰθέρος ἡ ἀκτινοβολία ἐνέργεια, ἡ ἐκ τινος σώματος ἐκπεμπόμενη· 9) ἀκτίνες αἱ ἰδιοαὐτοῦς φῶσεως ἀκτίνες ἐκπεμπόμεναι ὑπὸ τῶν ἀκτινεργῶν στοιχείων κατὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ ἀτόμου αὐτῶν· 10) ἀκτίνες ἀνοδικαὶ 1αἱ ἐντὸς ἀερόκενων σωμάτων καὶ ὑπὸ λαμπρὸν πῆσιν ἐκπεμπόμεναι ἀπὸ ἀνοδῶν ἐπιχειρῶσιν μετὰ ἄλλα, νατρίου, λίθου, ατρίου, ἀποτελούμεναι δὲ ἀπὸ θεπτικῶς ἡλεκτρισμένης ἀτομῶν τῶν μετὰλλων τούτων· 11) ἀκτίνες διαυλικαὶ ἢ βετिका 1αἱ ἐντὸς ἀερόκενων σωλήνων ἐκπεμπόμεναι κατὰ τὴν παραγωγήν τῶν καθοδικῶν ἀκτίνων βλλ. καὶ ἔχουσαι τὴν ιδιότητα νὰ προκαλέσιν τὸν φθορισμὸν τῶν ὁσίων τοιχωμάτων, ἐφ' ὧν προσπίπτουσιν, νὰ ἀποδίδουσιν δὲ ὑπὸ καταλλήλους ὁρους τὸ ἡλεκτρικὸν αὐτῶν φορτίον πρὸς δὲ καὶ νὰ ἰσχύωσι τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα1· 12) ἀκτίνες ἡλεκτρικαὶ ἢ ἡλεκτρομαγνητικαὶ 1συνήθως ὀνομασία τῶν ηλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων βλλ.1· 13) ἀκτίνες καθοδικαὶ 1αἱ ἐκπεμπόμεναι ἀπὸ τῶν ἀρνητικῶν ἡλεκτροδίων 1καθόδων1 ἀερόκενων σωλήνων, εἰς αὐς ἡ πῆσις τοῦ ἀέριου εἶναι λίαν μικρά· 14) ἀκτίνες Λέναρδ 1καθοδικαὶ ἀκτίνες ἐν τῷ ἀέρι μεταδιδόμεναι ὑπὸ συνήθῃ πίεσιν1· 15) ἀκτίνες Χ ἄλλως ἀκτίνες Ραίντγκεν 1αἱ ἐκ σωλήνος καθοδικῆς ἀκτινοβολίας, τροφοδοτουμένη ὑπὸ συνήθους ἐπαγωγικῆς πηγῆς, ἀναφανόμεναι ἀκτίνες, αἰτνες ἔχουσαν ὁλως ἰδιόζουσαν φύσιν, ἥτοι διαπερῶσι τὰ διὰ τὸ σῶμα φῶς κίοντα σώματα 1ξύλον, χάρτιν, μέταλλο κττ.), προσβάλλουσιν τὴν φωταγραφικὴν πλάναν, διεγείρουσι φθορισμὸν, καθιστῶσι τὸν ἀέρα ἀγύγμον κτλ. 1ἡλεσιτὰς ἐφορμὰν αὐτῶν γίνονται ἐν τῇ πατρικῇ πρὸς διόγνωσην ἢ θεραπείαν νοσημάτων1· 16) ἀκτίνες ὑπεριώδεις 1αἱ κείμεναι πέραν τῆς ἰδούσης περιοχῆς τοῦ συνεχοῦς φάσματος, ἀράτοι μὲν διὰ γυμνὸν ὀφθαλμὸν, γένονται ὁμως αἰσθητὰ διὰ τὴν χημικὴς φύσεως ἐπιδρασιν αὐτῶν εἰς διάφορα σώματα· εἶναι ἴαν ἀφώμελον εἰς τὴν θεραπευτικὴν, ἐφαρμοσθεῖσαι εἰς πλείστος δερματικὰς, γυναικολογικάς, νευρικές παθήσεις, τραύματα κττ.1· 17) ἀκτίνες ὑπερβιοῦς ἢ θερμικαὶ 1αἱ ἐν τῇ περιοχῇ τῶς συνεχοῦς φάσματος λευκοῦ φωτός, τῇ κειμένη πέραν τοῦ ἐρυθροῦ, ἐν τῷ ἡλίος τοῦ κόσμου εἶναι μέγα χρήσιμοι θεραπευτικῶς εἰς ἀρθρίτιδας, εἰς νευραλγίας εἰς νοσήματα τῆς θρῆφείας, τῆς σερικῆς δυσκροσίας, ἰδία δὲ τοῦ δερμάτος1· 18) ἀ-

κτινες φωτεινὰ ἰοι προερχόμενα ἐκ τῶν φωτοβόλων σωματικῶν καὶ αἱ ἔχουσαι τὴν ιδιότητα νὰ διεγείρωσι τὸ αἰσθητήριον τῆς ὁράσεως καὶ προκαλῶσιν ἐν ἡμῖν τὸ αἰσθημα τοῦ φωτός· ἡ ἀκτινὶν διάθλασις ἢ μεταβολὴ τῆς διευθυνσεως, τὴν ὁποῖαν ὑφίσταται ἀκτὶς μεταβαίνουσα ἀπὸ ἐνὸς μέσου εἰς ἄλλο· 9) φανταστικὴ γραμμὴ, ἀναγορεύουσα ἕκ τινας κεντρικοῦ σημείου· ὁπτικὴ ἀκτὶς ἢ τὸ μήκος τοιαύτης γραμμῆς· ἀκτὶς ἐνεργείας εἰκοσι χιλιόμετρων· 10) ἐν τῇ γεωμετρίᾳ· ἀκτὶς κύκλου ἢ εὐθεῖα γραμμὴ, ἐνοῦσα τὸ κέντρον πρὸς σημείον τι τῆς περιφέρειας· 11) ἐπειδαικτὴ ἀκτὶς ἢ εὐθεῖα, ἢ ἐνόςσα σημείον τι τῆς καμπύλης πρὸς μίαν τῶν ἐστίων τῆς ἐλλειψέως· 12) ἀκτὶς καμπυλότητος μίας καμπύλης εἰς ἐν σημείον αὐτῆς ἢ ἀκτὶς τῆς περιφέρειας τοῦ κύκλου, ἥτις εἶναι ἑγγυτάτη τῆς καμπύλης εἰς τὸ ἐν λόγῳ σημείον καὶ ἔχει ἐπαφήν δευτέρας τάξεως μετ' αὐτῆς· 13) πυροβολ· ἀκτὶς καμπυλότητος βλήματος ἢ ἀκτὶς τοῦ τόξου κύκλου τῆς ψευδοδὸς κορυφῆς τοῦ βλήματος· 12) ναυτ· ἀκτὶς ἐνεργείας διὰ τινὰ ταχύτητα (τὸ μέτρον διὰστημα, ὅπερ δύναται νὰ διανύσῃ πλοῖον μὲ τὴν ταχύτητα ταύτην)· ἡ στρατηγικὴ ἀκτὶς ἐνεργείας (τὸ μέτρον διὰστημα, ὅπερ δύναται νὰ διανύσῃ πλοῖον μὲ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς κινήσεως μηχανῶν καὶ τῶν λεδῶν ἐπὶ τὸν μέτρον χρόνον, ὃν ἐπιτρέπει ἡ ἐν τῷ πλοίῳ καύσιμος ὕλη)· ἡ οικονομικὴ ἀκτὶς ἐνεργείας ἢ μεγίστη ἀπόδοσις, ἡ διανουμένη ὑπὸ πλοῖον μὲ τὴν οικονομικὴν ταχύτητα· 14) ἀκτὶς ἀστρονομικὴ ἢ ράδιος τοῦ Ἰακώβ· ὁργανον ναυπηγικῶν, χρησιμεύον διὰ τὴν μέτρον γωνιακῶν ἀποστάσεων καὶ μάλιστα ὕψων τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων· 13) βοταν· ἀκτίνες ἐντερνίων· ἰσείραι παρεγχεματικῶν κυττάρων, ἀπίνες χωρίζουσιν δύο παρακειμένας ἀγγειώδεις δέσμας τῆς ρίζης ἢ τοῦ βλαστοῦ· 14) ζωολ· ἀκτίνες ἰχθύων (τὰ σκληρὰ ἢ μαλακὰ τεμάχια, τὰ συγκρατοῦντα τὴν μεμβράνην τῶν διαφορῶν πτερυγίων καὶ τὰ ἰχθύων· 15) ἐν εἰδικῇ μεταφορικῇ ἐννοίᾳ, ἀκτὶς ἐνεργείας ἢ τὸ σημεῖον εἰς ὃ κατ' ἀνάγκαν ὁριον δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἐνεργεία τις, τὸ πεδῖον δράσεως· ἡ στρωτ· ἀκτὶς ἐνεργείας στρατευμάτων, φρουρίου κτλ· ἡ ἔκτασις, εἰς ἣν ἐκτείνεται ἡ δραστηρικὴ ἐνεργεία στρατευμάτων τινος, φρουρίου ἢ οἰασθῆ-ποτε χωρὺς μνήμης τοποθεσίας).

ἀκτιοτα ἐπίρρ. κ. ἀκτιοτα δημ. χωρὶς κτίσιμον. **ἀκτιοτῆται** (οἱ) μον. αἰρετικαί καὶ τῶν Μονοφυσιτῶν τοῦ ἔκτου αἰῶνος, δοξάζοντες ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἀκτιοτον, ἐπομένως ἀφθαρτον. **ἀκτιοτος** (-η)-ο(ν) γλωσσ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἀκτιοτος· ὁ μὴ κτιοθεὶς ἦτοι ὁ μὴ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τινος· ἡσ· «ἀκτιοτον» ἀπολῆτον· ἰω. Δαμασκ. Ὁρθόδ. Πιστ. 3,69 μόνον τὸ ἀκτιοτον ἀπρεπτον· ἡ ἀκτιοτον φῶς (τὸ ἀφράστον λαμπρότητος περιβάλλον τὸν ἐν ἐκστάσει Ἰωακίμω φῶς, τὸ ὅν αὐτὸν θεωροῦμεν ὡς τὸ ἀδημιουργητον θεῖον φῶς, ὅπερ περιεχόθη εἰς τὸν Σωτήρα ἐπὶ τοῦ θραυς Θεοδώρ· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ οἰκιστῶν, τοίχων κ. γενικῶς ἀποδομικῶν ἔργων, ὁ μὴ ἐκτισμένος, ὁ μὴ ὠκοδομημένος· ἡρδ· ὁ καιρὸς νὰ παντρευθῇ ὁ καλογιὸς καὶ ἔχει ἀκτιοτο τὸ σπῆτι γὰρ τῇ νύφει· ὁ κ. ἐκείνος οὗ δὲν ἀνεπερατώθη ἡ οἰκοδόμησις· ἀκτιοτο εἶναι ἀκόμα ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ· 3) κ. ὁ μὴ συνδεδεμένος νὰ κτιοθῇ· ἀκτιοτο ἦταν τὸ γεφύρι τῆς Ἀρτας. **ἀκτίνης** (οἱ) κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἀκτὶ, τῇ παραλλήλῳ κείμενος ἢ διατρίβων, ὁ ἀκαιοτός· Αἴτ. 6,304 ἀκτὶν καλαμευτὰ πρὶς ἑρπὸν ἐλθ' ἀπὸ πέτρας· 2) ἀκτίνης λίθος ἢ ὁ ἐκ τῆς ἀκτὶς, ἦτοι τῆς Χερσονήσου τῆς Ἀργολίδος ἐξορυσσόμενος· ἰ. Σοφ.

ἀπ. 68, ἡσ· «ἀκτίνης λίθος» ὁ ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτὶς· ἡ τὸ πεντελικὸν μάρμαρον ἢ κατὰ Ἡρόδοτον· ἔρμ. ὁ ἐκ τῆς Πειραιτικῆς χερσονήσου προερχόμενος· Ἐπιγρ. Σουίδ· «Ἀκτὶς Ἀττικὴ ἢ ὁδὸν καὶ ὁ ἀκτίνης λίθος»· 3) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν μακροτόρων τῆς οἰκογενείας τῶν σκολοπακῶν, στερομένου ὀπισθοῦ δοκτύλου καὶ ἔχον ράμφος μακρότερον τῆς κεφαλῆς, πόδας δὲ ὑψηλοῦς καὶ λεπτοῦς· διατρίβει παρὰ τὰ ὕδατα, τρεφόμενον ἐξ ἐντόμων [actitis]. **ἀκτιος**-ον ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀκτιοτος· ὁ μὴ κολιερηθεὶς, ὁ ἀγεώργητος· Ὑμν. Ὁμ. Ἀφρ. 123 πολλὴν δ' ἀκτιοτον τε καὶ ἀκτιον ἰγνῆν. **ἀκτιοτορος** (οἱ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν σκολοπακῶν, οὗ τὸ ράμφος εἶναι μακρὸν καὶ βαθεὶς ἐχισμένον, ὁ πόδας γυμνὸς καὶ ὑψηλὸς μετὰ δοκτύλων ἐνομένων δι' ἀνθεκτικῆς μεμβράνης, καὶ ἡ οὐρὰ ἰκανῶς μακρὰ διατεταται εἰς παραβαλῶσιν ἢ παραλῆνια μέρη, τρεφόμενον ἐκ μικρῶν μαλακίων, ἐντόμων καὶ σκαλῶν καὶ ἔχει κρέας ἐδωδισμὸν [actitator]. **ἀκτολή** (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ, τὸ μετ' ἀργύρου ἄλας τοῦ γαλακτικοῦ δέξους, παραιοκευαζόμενον εἰς βελονοειδῆ κυρτάλλα ἢ λευκὴν κόβιν ἐξ ἀνδρακικοῦ ἀργύρου, πασφάτως καθιζήνους, καὶ ἀραιοῦ διολύματος γαλακτικοῦ δέξους εἶναι ἀπολυμαντικόν, χρησιμοποιούμενον εἰς διαλύματα δι' ἀντισηπτικὰς πλῆεις τραυμάτων. **ἀκτοπλοῖα** (ἡ) νεώτ. ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν πλοῦς κατ' ἀνδιστολήν πρὸς τὴν ποταπλοῖαν, ἥτοι τὸν πλοῦν εἰς ἀνοικτὰς θαλάσσας· ἡ ναυτ. πλοῦς ἐν ὅφει τῶν ἀκτῶν κατὰ τὴν συντομότεραν καὶ ἀσφαλεστέραν διαδρομὴν ἐν καιρῷ νυκτός καὶ ἡμέρας· 4) νομ. ἡ ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα κατ' αὐτοῦ κράτους ναυσίπλοια, δι' ἧς ἐκτελεῖται μεταφορὰ ἐπιβατῶν καὶ ἐμπορευμάτων· κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν πλοίων, ἡ μεταξὺ τῶν λιμένων τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐζελίου Πόντου διεξαγμένη ναυσίπλοια κατὰ διασταλὴν πρὸς τὴν ποταπλοῖαν ἢ ὠκεανοπλοῖαν· ἐν τῷ διεσπῇ δικαίῳ, ἡ ἀκτοπλοῖα εἶναι ἀποικιστικὸν προνόμιον τῶν ὑψηλῶν τοῦ κράτους, συνδεδεμένον νὰ παραχωρηθῇ καὶ εἰς ἐμπορικὰ πλοῖα ὑψηλῶν ξένων κρατῶν διὰ συνθηκῶν ἐν' ἀμοιβαίῳ ἡμετέροις. **ἀκτοπλοῖκος** ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκτοπλοῖαν βλ.λ· ἀκτοπλοῖκόν ἐμπορικὸν σκάφος, ἀκτοπλοῖκὴ συγκοινωνία. **ἀκτοπλοῖκος** ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ πλοῦν παρὰ τὴν ἀκτὴν, δι' ἀκτοπλοῖας βλ. λ. **ἀκτοπλοῖω**-έω νεώτ. πλέω παρὰ τὴν ἀκτὴν. **ἀκτός**-ἡ-ὄν ἰγνῆν. κ. νεώτ. ὁ ἀχθεὶς, ὁ προσκομιθεὶς· Πλούτ. Γράμκ. 7 τὸ μὲν ἐστόρνυτο πέτρα ἔσθ' ἡ, τὸ δ' ἄμμου χῶμασιν ἀκτός ἐπικυνοῦτο (δ.γ. νακτοῖς· 2) ὁ κομίζόμενος πέριξ ἢ συνδεδεμένος νὰ κομισθῇ· γλωσσ· ἡρ· «ἀκτὶς περιφορὰ»· ἡ νεώτ. ὁ συνδεδεμένος νὰ ἀχθῇ. **ἀκτουάριος** (οἱ) ἰλατ. ἰγνῆν. κ. μον. παρὰ Ρωμαίους ὁ γραφεύς, ἦτοι ὁ πρακτικὸς ἀφ' ὃς συγκλήτου ἡ τῶν δημοσίων συνελεύσεων· ἐπὶ Ρωμαίων αὐτοκρατορῶν καὶ Βυζαντινῶν, πολιτικὸς ὑπάλληλος, ἰδία ἐπὶ τῆς ἐπιμελητείας τοῦ αὐτοκράτορος. **ἀκτοφρουρὰ** (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐντεταλμένων τῶν φρουρῶν τῶν ἀκτῶν· 2) ἡ φρουρῶσις τῶν ἀκτῶν. **ἀκτοφρουρός** (οἱ) νεώτ. ὁ ἀκτοφύλαξ βλ. λ. **ἀκτοφύλακῃ** (ἡ) νεώτ. ἡ φυλακὴ, ἡ ἐπιτήρησις τῶν ἀκτῶν· 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀκτοφύλακος ἢ τὸ σύνολον τῶν ὑπηρετούντων ἀκτοφύλακων βλ. λ. **ἀκτοφύλαξ**-ακος (οἱ) νεώτ. ὁ ἐντεταλμένος, ὁ ἐκτελὼν τὴν φυλακὴν τῆς ἀκτῆς, τῆς παραλίας. **ἀκτύπητα** ἐπίρρ. δημ. κ. ἀκτύπητα χωρὶς χτύπημα, ἀνευ κρούσεως, ἀνευ δαρμού.

ἀκτύπητος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. κ. ἀκτύπητος ὁ μὴ τυπηθεὶς, ἢ μὴ κρουσθεὶς· πάρτα δὲν ἀψη-
σε ἀκτύπητη σάν νη· τ'αν διακονιάρης (λέγ. με-
τὰ συνεδωχικῆς ἐννοίας ἐπὶ τῶν ματοῖς παρα-
καλύπτων δι' ἀρωγὴν ἢ προστασίαν). 2) ὁ μὴ
ξυλοκοπηθεὶς, ὁ ἀδάρτος· || κ. γεν. ὁ μὴ πληγω-
θεὶς, ὁ ἀτραυματίας, ὁ ἀλάθωτος, ὁ ἀδάρτετος·
οἱ ἀκτύπητοι στρατιώταις πήρανε μὲ φορεῖα τοῦς
χτυπημένους· || κ. ἐπὶ θηραμάτων, ὁ μὴ ὑπὸ
θηρευτῶν βληθεὶς· παροιμ. γι' ἀκτύπητα που-
λιά κι ἀπίαστα φάρια τί τὰ θέλεις τὰ παζά-
ρια· || κ. ὁ δυσχερῶς βολάμενος, ὁ δυσθέρει-
τος· ἡ ἀκοπᾶδιастη πέρδικα εἶναι ἀκτύπητη·

3) ἐπὶ γάλακτος, τὸ μὴ ἀναταραχθέν πρὸς ἀπο-
βουτύρωσιν· πρῶδειο γάλα δὲν πουλιέται ἀκτύ-
πητο· 4) ἐν τῇ τυπογραφίᾳ, ὁ μὴ στερεοτυπη-
θεὶς· πῶς νὰ βγῇ τὰ φύλλα, ἀφ' οὗ εἰν' ἀκτύ-
πητες οἱ μισαὲς σελίδες· 5) κατὰ διαφοροῦ-
μένην ἐννοίαν, ὁ μὴ κρουσθεὶς ἢ ἀμεταβάτως ὁ
μὴ ἐκδιδόν ἤχον, ὁ μὴ κροτῶν· στὸ ἐρημο-
κλήσι ἀπὸ καιρὰ ἀκτύπητη ἡ καυλῶνα· ὁ μὴ
ἐν πολλαῖς σημασίαις, ὁ καθ' οὗ ἡ δι' ὃν δὲν
ἐγένετο ἐπίθεσις, ὁ μὴ θριμμέως ἐπικριθεὶς· οἱ
ἐφημερίδες δὲν ἀρῶνουν πολιτικῷ ἀκτύπητο·

7) ὁ μὴ ὑποστάς προσβολῇ νάσου τινός· ἀκτύ-
πητος ἀπὸ τῇ γρίπη· || ὁ μὴ ὑποστάς φρενικὴν
διατάραξιν, ποῦ δὲν ἐπάσσε λόξα, δὲν τοῦ ἄριφει·
μετ' ἐξοστ' ὁ ἀλυνάρι ποῦ νὰ μείνῃ ἀκτύπητος
αὐτός·· 8) κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ χτυπηθῇ καθ'
ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω σημασίας.

ἀκτύπη ἐπίρρ. μὴν. ἄνευ κρότου, ἀθορύβως,
ἀόφοητι· Ἄδαμάντ.2,41 ἀκτύπῃ πνεῦμα χωροῦν.

ἀκτυπος-ον μον. κ. νεώτ., δημ. ἄκτυπος-η-ο ὁ
οὐδὲν ἤχον ἐκδιδών, ὁ μὴ κροτῶν, ὁ ἀθόρυ-
βος· Εὐστ.964,61 τὸ μὲν (κύμα) διὰ τὸ ἀκτύ-
πον, τὸ δὲ διὰ τὴν τὸν ἀνέμωον θάλωσιν.

ἀκτωάριος (ἰ) (λατ.) μὴν. Ἑγυρ. ὁ γραφεύς,
ὁ πρακτικὸς ἀφάρτος, ὁ ἄλλος ἀκτωάριος βλ. λ.

ἀκτωρ-ορος (ἰ) (ἀγω) ὁ ἀγών, ὁ ὀδηγός· || εἰδ.
ἐν πολλέω, ὁ διευθύνων, ἥτοι ὁ ἀρχηγός· Αἰσχ.
Πέρσ.555 τίπτε Δαρείος μὲν ὄστω τὰτ' ἀβλα-
βὴς ἐπὶν τὸξάρχος πολιτάς, Σουσιδάς φίλος
ἀκτωρ | σχόλ. «ἡγεμὼν, στρατηγός, βασιλεὺς»,
αὐτ. Εὐμ.393 Ἀχαιοὶν ἀκτωρὲς τε καὶ πρόμοι·
2) εἶδος χαλινοῦ τῶν ὑποζυγίων ζώων, δημ.
γκέρμα, χαλινάρι, καπίστρι· Ἦσ. «ἀγωγεύς, ἱμάς,
σχοινίον».

ἀκτώρια Ἦσ. «ἀκτάς ἢ φυλακός».

ἀκτωρίς ναυός (ἡ) νεώτ. κ. ἀκτωρὼν πλοῖον βλ.
ἀκτωρίς 2).

ἀκτωρός (ἰ) κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῶν ἀκτῶν, τῶν
παράλιων· Ἦσ. «ἀκτωροῦς γεωργούς ἢ φυλα-
κας·» 2) νεώτ. ναυτ. ἀκτωρὼν πλοῖον (πλοῖον
πολεμικὸν ἐπιτετραμμένον τὴν φρουράσιν τῶν ἀ-
κτῶν καὶ ἐπιβλέπον τὴν ὑπὸ τὰν ἐμπορικῶν πλοίων
τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ ἐμπορικικοῦ ναυτικοῦ·
ἄλλως ἀκτωρίς ναὺς· δημ. νηροπράτης).

ἀκτωρῶ-ῶ Ἦσ., ΕΜ «ἀκτωρεῖ» τὰ παρὰ τὴν
θάλατταν φυλάσσει·.

ἀκυανοβλεφία (ἡ) νεώτ. παθολογικὴ ἀνικανό-
της διὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ διακρίσιν τοῦ κυανοῦ
χρώματος· ἄλλως ἀκυανοφία.

ἀκυβερνησία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ μὴ ὑπαρξίς κυ-
βερνήτου, ὀδηγοῦ ἢ ἀρχηγοῦ· Πρόδρο. 2) νεώτ.
εἰδ. ἡ μὴ ὑπαρξίς κυβερνήσεως, ἥτοι τῆς ἐκτε-
λεστικῆς ἀρχῆς, ἰδίᾳ δὲ τοῦ συνόλου τῶν προσώ-
πων, ὅτινα ὑπευθύνως ἀσκῶσι αὐτὴν ἐν τῷ κράτει
ἐκτελεστικῶν ἐξουσιῶν· ἡ ἰσοφῆρία τῶν ἀντιπά-
λων κομμάτων ὀδηγεῖ τὸν πόλεον εἰς ἀκυβερνη-
σίαν· 3) νεώτ. συνεκτ. χρήσ. ἡ κακὴ ἢ ἀστο-
χὴς διακυβέρνησις, ἡ κακὴ διεξαγωγὴ, διαχειρί-
σις τῶν δημοσίων ὑποθέσεων.

ἀκυβερνητος (-η)-ο(ν) μὴν., μον., νεώτ. κ. δημ.
ἐπὶ πλοίων, τὸ ἄνευ κυβερνήτου, ηὐδολοχοῦ·
|| νεώτ. ναυτ. ἀκυβερνητὸν πλοῖον τὸ μὴ δυ-
νάμενον ἔνεκα οἰουδὴποτε συμβεβηκότας νὰ χρη-
σιμοποιήσῃ συγχρόνως ἀπὸ τετραπλευρῶν καὶ
προσωπτήρας ἰκμάδας, ἰστίᾳ, ἐλικας κττ.· 2) κατ'
ἐπέκτ. ὁ μὴ ἔχων κυβερνήτην, διοικητήν, ἀρ-
χηγόν· Φιλ.Ι,219, Πλουτ.Καισ.28 ἐν ἀναρχίᾳ τὴν
πόλιν, ὥσπερ ἀκυβερνητὸν, ὑποπερομένην ἀπο-
κλιπόντες, Λουκ.Ζ Τραγ.46 τὸ ὅλον τοῦτο ἀ-
κυβερνητὸν οἶφι καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι,
δημ. ἀκυβερνητο σπῆτι (οἰκογένεια, μὴ ἔχουσα
ἀρχηγόν)· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ λαοῦ κ. ὁ μὴ ἔχων
κυβέρνησιν, ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀκυβερνησίᾳ
βλ. λ. 2)· μὲ τὴν ἀποδημίαν τῶν περισσοτέρων
ὑπογυγνὼν τὸ κράτος παραμένει ἀκυβερνητὸν·

3) μτφ. ὁ ἀδιοίκητος· Φιλ.ἀπ.110 Η ἀκ- θυρός·
4) νεώτ. ὁ κακῶς κυβερνώμενος, διοικούμενος.

ἀκυβερνήτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀκυβερνήτως
χωρὶς κυβερνήσαν, κατὰ τρόπον ἀκυβερνητὸν βλ. λ.
ἀκυβερνητος-ον μὴν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκδοτός εἰς
τὸ κυβεύειν, ἥτοι ὁ μὴ διακινδυνεύμενος εἰς τοὺς
κύβους, ὁ ἀρρισκοκινδυνεύτος, ὁ ἀσφαλὴς κ. κατὰ
δ. ἔρμ. ὁ μὴ διακινδυνεύων τι εἰς κύβους, ὁ προ-
φαιτικῶς, ὁ συνεπής· Μ'Αντων.1,8 τὸ ἐλευθερὸν
καὶ ἀναμειβόμενος ἀκύβευτον.

ἀκύβιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετρηθεὶς
κατὰ κυβικὸν μέτρον χωρητικότητος ἢ ὄγκου.

ἀκυησία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐλλείψις ἢ ἀδυναμία
κυφοφορίας.

ἀκυητήριον (τὸ) φάρμακον πρὸς πρόληψιν ἢ
καταπολέμησιν τῆς ἐγκυμοσύνης· Ἦσ. «φάρμα-
κον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν γυναικεῖον».

ἀκύθηρος-ον μὴν. ὁ ἄνευ θελήτηρον ἄλλως
ἀναφορῆτος· Κικ.Οικ.7,32 at nihīl eīst tam ἀκύ-
θηρον, quod pōa alicui venustitas esse tīdeat,at,
Εὐνάη.Πορφ.10 παλὺ γὰρ τὸ ἀκύθηρον.

ἀκύθος (-η)-ο(ν) μὴν. ἡ μὴ τίκτουσα, ἡ ἀγονος,
ἡ στείρα· ἄλλως ἀκύτος βλ. λ.· Καλλ. Ἀπόλλ.52
οὐδ' ἀγάλακτι διες οὐδ' ἀκύτος, πᾶσαι δὲ κεν
εἶεν ὀθρηνοί, αὐτ. Γαμβ.1,242 ἀκ- τῶων (ἀμφιβλ.).
ἀκύθων Ἦσ. «ἀγρυπνῶν» (δ. γ. ἀκρυπνῶν).

ἀκοιτάνιος βαθμὶς ἡ ἀλικία (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ
γεωλογίᾳ, μία τῶν ἐξ βαθμίδων ἡ ῥάκιων, εἰς τὰς
ὅποιας ὑποδιαιρεῖται ἡ μεσάκινος ὑποπερίθεος
τῆς τριτογενεῖς περιόδου τοῦ κοινοζωικοῦ αἰῶ-
νος, καθ' ἣν τὰ ἐν ἀπολιθώσει εὐρεθῆντα θηλαστι-
κὰ ζῶα συγγενεῖουσι πρὸς τὰ θηλαστικά τῆς
προηγούμενης ἀνωτέρας ὀλιγοκίνου ἐποχῆς,
ἀντιθέτως δὲ τὰ μαλάκια τῶν γλυκέων, ἰδίᾳ δὲ
τῶν θαλασσίων, ὁδῶνται ἔχουσι οἰουδῶσις πρὸς
αὐτὰ διαφορὰς.

ἀκυκλικόν (τὸ) νεώτ. βοταν. ὄνθος, τὸ ὅποιον
τὰ σπονδύλωματα εἶναι διατεταγμένα ἐλικοειδῶς,
ὥς τὰ ὄνθη τοῦ ἐλλεβορίου, τῆς κυμφαίας κ.δ.

ἀκύκλιος-ον μὴν. ὁ μὴ λαδὼν τὴν ἐγκύκλιον
ποιδεῖαν, ὁ ἀπαίδευτος· ἀντίθ. ἐγκύκλιος· Πλάτ.
Κωμ.227, ΑΒ, Ἦσ. «ἀπαίδευτος».

ἀκυκλῆ ἐνώσεις (ἡ) νεώτ. χημ. ἐνώσεις ὀργα-
νικοὶ κεκαρπυμένοι ἢ ἀκόρυστοι, εἰς τὰς ὁποίας
ὁ ἐξ ἀτόμων ἄνθρακος σκελετὸς ἀποτελεῖ σύμ-
πλεγμα ἀνοικτῶν, ἥτοι ἄλυσιν ἀνοικτῆν ἄλλως ἀλει-
φτικαὶ ἢ λιπαραί.

ἀκυκλοφόρητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
θετεὶς εἰς κυκλοφορίαν, ὁ μὴ ἀπὸ σώματος εἰς
στάμνα διαδοθεὶς, ὁ μὴ κοινολογηθεὶς· ἀκυκλο-
φόρητος εἰδήσις· || εἰδ. ἐπὶ παντός εἶδους ἐντί-
πων, βιδίων, περισοικῶν, ἐφημερίδων κττ., ὁ μὴ
παραδοθεὶς εἰς χρήσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ·
|| ἐπὶ χορτονομισμάτων, τὸ μὴ δοθέν ἐς κοι-
νὴν χρήσιν· || ἐπὶ χρημάτων, ὁ μὴ πρὸς ἐμπο-
ρίαν ἢ μὴ ἐπὶ τάκῳ διατεθείς· τὰ ἀκυκλοφόρητα

κεφάλαια τῆς τραπέζης. || ἐπὶ ὀχηί τ'ων, ἐκτε-
λοῦν διαδρομάς· ἡ πληθώρα τῶν αὐτοκινήτων
κατέστησε τὰ ἡμίση ἀκύκλωφόρητα. || κ. ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ κυκλοφορήσῃ. Ἐπίρρ. ἀκυκλοφο-
ρήτως· δημ. -α.

ἀκύκλωτα ἑπίρρ. δημ. ἀκύκλωτος βλ. λ.
ἀκύκλωτος (-η)-ο(ν) μυσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
κυκλωθεῖς: Τζέτζ. Χιλ. 8, 596, νεώτ. ἀκύκλωτος στρα-
τός. || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κύκλω διὰ τοχώμα-
τος ἢ ἄλλου περιφράγματος ἢ συμματοπλεγματος,
καλαμώτης κττ. περιβληθεῖς, ὁ ἀπεριτειχιστος:
ἀκύκλωτο μαντρί,- ἀκύκλωτο διδάρι. || κ. ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ περικυκλωθῇ ἢ νὰ περιτειχισθῇ.

ἀκύκλωτως ἑπίρρ. νεώτ., δημ. ἀκύκλωτα ἄνευ
περικυκλώσεως ἢ περιτειχισμοῦ.

ἀκυκλαλογονίδια (τά) νεώτ. χημ. ἐνώσεις, ἐκ
τῶν λιπαρῶν ὀξέων δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ ὕ-
δροξυλίου αὐτῶν δι' ἀλογονικοῦ στοιχείου.

ἀκύλης (ἀμφιβ.) Ἡο. «ἀστάς».

ἀκύλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ δέξριζα, ἡ παρα-
μένουσα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ὕδροξυλίου ἐκ
τῶν λιπαρῶν ὀξέων.

ἀκύλιος ἑπίρρ. δημ. χωρίς περιστροφὴν, χω-
ρίς κύλισμα, χωρίς μετακίνησιν. 2) χωρίς ρύπαν-
σιν διὰ περιστροφικῆς κινήσεως ἐν οὐσίᾳ τινὶ
ἀκαθάρτῳ, ἰδίᾳ ρευστῇ.

ἀκύλιστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κυ-
λίμενος, ὁ μὴ περιστροφικῶς μετακινούμενος:
ἀκύλιστος τροχός. 2) ἐπὶ τῆς καρδίας, ἡ μὴ
ἐκτελοῦσα τὰς παλμικὰς κινήσεις, ἡ ἀκίνητος, ἡ
φυγρὰ, ἡ κρῖα κατὰ διάφ. ἐκ μεταφορᾶς ἔρμ.,
ἡ ἀδάσματος, ἡ ἀτρόμητος: Τιμ. 16 νεκροῦ ὄνματ'
ἐχων κραδίην τ' ἀκύλιστον. 3) ὁ μὴ περὶ τι
ἀναστραφείς, ὁ μὴ ἐντριβείς, ὁ μὴ εὐστοφρος (ἐπὶ
τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου): Τιμ. 5 αὐτ' ἀσκό-
πῳ οὐτ' ἀκύλιστῳ Πρωταγόρῃ. 4) δημ. ἐν τῇ ἴῃ
σημ. κ. ὁ μὴ κυλίμενος, ὁ μὴ περιστροφικῶς κι-
νούμενος ἐν τινι, ἰδίᾳ ἀκαθάρτῳ ρευστῇ οὐσίᾳ:
γουρουνὶ ἀκύλιστα στὴ λάσπη. 5) συνεκτ. ὁ
μὴ ρυπαίνεται, ἰδίᾳ μτφ. στήν ἀτίμια ἀκύλιστη
παιδείᾳ, δουλεύει. 6) δημ. ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ μὴ
εἰς μέγα βάθος σκαφεῖς: ἀμπέλια σὲ τόπα ἀκύ-
λιστα φυτεμένα. 7) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ δυ-
νάμενος νὰ κυλισθῇ, ἐν τῇ ἴῃ, 4η κ. 5η σημ.: ἀ-
κύλιστη εἶναι τούτῃ ἡ πέτρα. 8) εἰδ. ἐν τῇ 6ῃ
σημ. κ. ἐκείνος, οὗτινος εἶναι ἐργάδων νὰ περαιω-
θῇ τὸ κύλισμα, ἡ βαθεῖα ἀνασκαφή.

ἀκυλιστικός-ως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ ἀντικατάστασις
ὕδρογονου ὕδροξυλικοῦ ἢ ἀμινικοῦ διὰ ρίζης
ὀργανικοῦ ὀξέος.

ἀκύλος (ὁ) ἡ κ. ἀκύλας κ. μτγ. ὁ καρπὸς τῆς
πρίνου, τὸ βελανιδιόν: Ὁδ. Κ. 242 ταῖσι δὲ Κίρκῃ
παρ' ἀκύλον βελανιδόν τ' ἔδωκε. ἔδμεναι, Ἀριστλ.
Ζ' 995Α29 παίνεσθαι τὸ ζῶον τοῦτο κριθαῖς, κέ-
χροις, σῦκισι, ἀκύλοις, ἀχράσι, σικιδίσι. Ὁεφδρ.
ΦΙ3, 163, «καλοῦσι δὲ τὰ μὲν τοῦ πρίνου καὶ τὸν
ταύτης [τῆς ἀρίας] καρπὸν ἀκύλον» τὸν δὲ τῆς
δρυὸς βάλανον», Ὁεφδρ. 5, 94 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύ-
λοις ὀρομαλίδας, αἱ μὲν ἐχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρί-
νοιο λεπτύριον, αἱ δὲ μελίχρῳτ' ΑΒ «ἀκύλας»
ὁ τῆς πρίνου καρπός.. βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυὸς». 2) Ἐπίρρ. κόσμημα, ἔχον τὸ σχῆμα ἀκύλου.

ἀκυλοχλωρίδια (τὰ) νεώτ. χημ. παράγωγα τῶν
λιπαρῶν ὀξέων διὰ ἀντικαταστάσεως τοῦ ὕδρο-
ξυλίου αὐτῶν μὲ χλωρίον.

ἀκυλῶνιον (τὸ) μτγ. τὰ λυχνάρι: Ψ Διασκ. 3, 114.

ἀκύμνητα ἑπίρρ. δημ. χωρίς κυμάτισμα, χω-
ρὶς κλυδωνισμούς. || κ. μτφ. γαληνίσις, ἡρέμιας.

ἀκύμαντος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κυμα-
νόμενος, ὁ μὴ πληττόμενος, μὴ προσβαλλόμενος ἢ
ταρσασόμενος ἐκ τῶν κυμάτων: Εὐρ. Ἰην. 235 φα-
μάθοις ἐπ' ἀκυμάντος. Θεμιστ. Λόγ. 18, 221 Β

πλοῦς ἀκ., ἴμερ. Λόγ. 1432 καθάπερ ἐκ τρικυμίας
καὶ ζάλης εἰς ὅρμον ἐλθόντας ἀκυμάντων.

2) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ κυμάτων, ὁ γαληνίσις,
ὁ ἡρέμιας: Λουκ. Ἐνάλ. Δ. 5, 1 ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐ-
κέλευσε με ἀκυμάντων ἐν τοσοῦτῳ φυλάσσειν,
αὐτ'. Ἀλκ. 2 ἀκυμάντων καὶ γαληνίων ἔσαν τὰ
πέλαγος. Μαξ. Τύρ. 31, 5 ἀκ.-θάλαττα, δημ. ριχὴ
λιμνοῦλα ἀκυμάντι. 3) ἐνεργ. ὁ μὴ προκαλὼν
κυματοπλόν, κύματα: Νέων. Δ. 3, 36 ἀκ.-αὐαί.

4) μτφ. ἀδισταρκτος, ἡσυχος: Σύνεψ. Ἐπιστ. 194 Α
διὰ πάσης ἡλικίας ἴλεων καὶ ἀκυμάντων τῆς φυ-
χῆς ἐτήρησε τὴν διάθεσιν, Ἰω. Χρυσ. 1, 91, ἐπὶ τὴν
ἀκυμάντων ζῶων καὶ τὸν εὐδίων λιμένα ἐλθὼν
κ. δημ. νὰ χῇ ζῶων ἀκυμάντων στῶν γηραιῶν
τὰ χρόνια. 5) νεώτ. ἐπὶ τῶν τιμῶν γεωργικῶν ἢ
βιομηχανικῶν προϊόντων, ἐπὶ χρηματιστηριακῶν ἀ-
ξιών κττ., ὁ μὴ ὀφισταμένος διακυμάνσεως, ἥτοι
τολανεύσεως | ὑφώσεις ἢ πτώσεις ἀποτόμους |
τῆς ἀγοραίας αὐτοῦ ἀξίας.

ἀκυμάντως ἑπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἄνευ κυματι-
σμών. 2) ἡσυχὰς κατὰ τρόπον ἀκυμάντων βλ. λ. 51.
4) Κλημ. Αλ. Παῖδ. 3, 266 Β ἀκυμάντως τῆς ἀμαρτίας
τὸν κλύδωνα διαπλεύσαντας. 3) ἄνευ διακυ-
μάνσεων, κατὰ τρόπον ἀκυμάντων βλ. λ. 51.

ἀκυμάντιστος-η-ο δημ. ὁ ἀκυμάντος βλ. λ.

ἀκύματος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ὁ ἄνευ κυμάτων,
γαληνίσις, ἀκύματος βλ. λ. 2) Τραγ. Ἀδελφ. 366
ἀκ.-πορθυός δημ. ἀκύματο πέλαγος. 2) μτφ.
ὁ ἀτάραχος, ὁ ἡσυχος: ΠΔ Ἐσθ. 3, 13 τοὺς τῶν
ὑποταξαμένων ἀκυμάτους διὰ παντός καταστή-
σαι βίους κ. δημ. ἀκύμαστὴ ζῶη.

ἀκυμος-ον ὁ μὴ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττό-
μενος, ὁ ἀκύμαντος βλ. λ.: Ἀριστλ. Πρ. 931 Β 31
ἀκύμου δὲ ὄντος τοῦ κατ' αὐτὴν τόπου. 2) μτφ.
ὁ ἡσυχος, ὁ ἀδιατάραχος: Εὐρ. Ἡρ. 698 ἀκυ-
μον θῆκεν βίοντων βροτοῖς, Πλούτ. 2, 1090 Β οὐκ
ἔστω ἄφρονος καὶ ἀκυμον διεξαγαγείν.

ἀκύμων-ανος-ον (κύμαι) (ἡ) κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑπὸ
κυμάτων ταρασσόμενος, ὁ ἀκύμαντος βλ. λ. 1):
Πίνδ. ἀπ. 235 ἀκύμονος ἐν πόντῳ πελάγει, Ἀισχ.
Ἀγ. 566 πόντος.. κοίταις ἀκύμων νηνεύσας εὐδοί-
πας, Εὐρ. ἀπ. 773, 39 | Πίνδ. 1. ἀκύμων πομπὴ σι-
γώντων κυμάτων. 2) ὁ μὴ ἐχων κύματα, ὁ γα-
ληνίσις: Λουκ. Ἐνάλ. Δ. 15, 3 ἡ γὰρ θάλασσα εὐ-
θὺς ἀκύμων ἐγενέτο. 3) ὁ μὴ προκαλὼν κύ-
ματα: Πλούτ. Συμπ. 2, 722 Β ἀκύμων.. καὶ ἀκύ-
ματος ἀήρ. 4) μτφ. ὁ ἀτάραχος, ὁ ἡσυχος:
Πλούτ. 2, 8 Α ἀκ.-βίος, Φώτ. «ἀκύμονα» ἀτάρα-
χον, ἀσάλευτον, νεώτ. ἀκύμων μοναχικός βίος.

ἀκύμων-ανος-ον (κύω) (2) κ. νεώτ. ἡ μὴ γεν-
νώσα, ἡ μὴ κυφοροῦσα, ἡ στείρα: Εὐρ. Ἀνδρ.
158 νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται.
Ἡο. «στείρα, ἀτεκνος, ἀτοκος, μὴ γεννώσα, μὴ
ἐχουσα κύματα». 2) ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ μὴ καρπο-
φοροῦσα, ἀκαρπας: Μοσχίων Τραγ. 8 ἦν ἀκύμων
οὐδὲν τ' ἐκφέρουσα γῆ.

ἀκυνηγῆτα ἑπίρρ. δημ. χωρίς κυνήγημα, ἄνευ
θηρευσεως. || ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄνευ διώξεως, ἀ-
καταδιώκτως. 2) μτφ. ἄνευ ἐπιμελοῦς ἐπιζη-
τήσεως, ἄνευ ἐπιμονῶν ἐπιδιώξεως.

ἀκυνηγῆτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ θηρα-
μάτων, τὸ μὴ κυνηγηθῆν, τὸ μὴ θηρευθῆν, ἥτοι τὸ
μὴ φανευθῆν ἢ συλληθῆν ἐν κυνήγῳ. || ἐπὶ ἀν-
θρώπων, ὁ μὴ διώξιν ὑποστάς, ὁ ἀκαταδιώκτος.
2) μτφ. ὁ μὴ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας ἐπιδιω-
χθείς: ἀκυνηγῆτα δουλεία. || κ. ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ κυνηγηθῇ καθ' ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω σημασίας.

ἀκύνων (ἀμφιδ.) Ἡο. «ἀτοκον».

ἀκύνων Ἡο. «ἀπρόσιπον».

ἀκυοφόρητος-ον νεώτ. ὁ μὴ κυοφορηθείς, ὁ
μὴ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς συλληθείς. 2) ἐπὶ

γυναικός, ἡ μὴ κυροφώσασα, ἡ μὴ ἔγκυος γενομένη· 3) μτφ. ὁ μὴ ὥριμος μελετηθεὶς ἡ παρασκευασθεὶς, ὁ ἀμελέτης.

ἀκυροφότης ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ κυροφώσεως, κατὰ τράπον ἀκυροφώρητον βλ. λ.

ἀκυρον [Κύπρις] ἴσ. «ἀμυγλ. παρθένιον».

ἀκυρα ἐπίρρ. δημ. ἀκύρος βλ. λ.

ἀκύρημα-ατος [τοί] τὸ μὴ ἐπιτευχθὲν τῇ ζητήσει, τὸ ἀπότευγμα, ἄ. ἀκυρμα ἴσ. ΕΜ «ἀτύχημα».

ἀκύρηξ ὁ μὴ ἐπιτυχάνων τὴ ζητούμενον, ὁ ἔχων ἀποτυχίαν ἴσ. «ἀτυχής».

ἀκυρία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ μὴ ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ χρήσις λέξεως, ἡ ἀκυρολεξία: Ἐρμυν. «ἀκυρία λέξεως ἐστὶ, ὅταν μὴ ἐφ' ἧς κείται σημασίας κυρίως ἡ λέξις ταύτην θάσωνεν· 2) νεώτ. ἡ ἑλλειψὶς κύρους, ἐγκυρότητας, τὸ νὰ εἶναι π. ἀκυρον.

ἀκυρίαρχος (-η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκυρίευτος βλ. λ.

ἀκυρίευτος (-η)-ο[ν] μυν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων κύριον, ὁ μὴ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός εὐρισκόμενος: Εὐστ. Πονημ. 252,31 ποῖος κανὼν ἀρίησι σε ἀδέσποτον, ἀκυρίευτον, ἀναργον, ἀκέφαλον· 2) μτφ. ἀδόμαστος: Ἰρηγνέν. δόδυν ἀκυρίευτος· 3) νεώτ. ὁ μὴ διὰ πολέμου εἰς τὴν κυριαρχίαν πινὸς περιελθὼν· 4) κ. δημ. ὁ ἀπὸρρητος: φροῦρι ἀκυρίευτος.

ἀκυρολεξία [ἡ] νεώτ. ἀρθότ. ἀκυρολεξία βλ. λ.

ἀκυρμα ἴσ. «ἀτύχημα, ἀπότευγμα».

ἀκυρογραφῶ-ῶ νεώτ. γράφω, συντάσσω τι τυπικῶς ἡ οὐσιαστικῶς ἀκυρον κατὰ τὸν νόμον.

ἀκυρόδεντα [ἐπη:] ἴσ. «ἀνάρμοστα, ἀκυρα».

ἀκυρολέκτης-ον μυν. ὁ μὴ ἀρθῶς βλ. λ.

ἀκυρολεξία [ἡ] μυν. κ. νεώτ. ἀκυρολογία βλ. λ.

ἀκυρολογία [ἡ] μυν. κ. νεώτ. ἀκυρολογία βλ. λ.

ἀκυρολόγητος-ον μτγν. ἀστρολ. ὁ μὴ κύριος ὢν, ὁ μὴ ἐξουσιάζων, ὁ μὴ πρωτοστατῶν: Βέτι. Βάλλ.31 ἀκ. ἀστέρες ἀντίθ. κύριοι.

ἀκυρολογία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ χρήσις λέξεως ἡ ἐκφράσεως οὐκ ἐν τῇ κυρίᾳ ἢ τῇ ἀκριβεῖ σημασίᾳ· || τὸ περὶ τὴν φράσιν ἀμαρτάνειν, ὅπερ μετὰ ταῦτο σολοικισμὸς καὶ τοῦ βαρβαρισμοῦ ἀπετέλει κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς «τὰς τρεῖς κακίας περὶ λόγον»· ΑΒ «ἀκυρολογία ἐστὶ λέξεων τῶν περὶ τὸν αὐτὸν τράπον ἀναστροφόμενων οὐ προσεχῆς χρήσις» γίνεταί δὲ ἀκυρολογία, ὅταν τις ἀκύρῳ φωνῇ χρῆσθαι, παρὲς τὴν κυριωτέραν· Διον. Ἀλλ. Λυσ.4 οὕτε ἀκυρολογία οὕτε ἀσαφείας δόξαν λαθεῖν.

ἀκυρολογικός-ῆ-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀκυρολογίαν βλ. λ.

ἀκυρολογικῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ κυριολεξίας, ἄνευ ὀρθῆς χρήσεως λέξεων ἡ φράσεων.

ἀκυρον [τοί] μτγν. βασιάνη τις ὑδρόδοσις, ὅλλως ὀλλισμα: ΨΔιδσκ.3,152.

ἀκυροποιῶ-ῶ νεώτ. καθιστῶ τὸ ἀκυρον βλ. λ.

ἀκυρος (-η)-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ ἀτιμῷ δικαίῳ, ἐπὶ φηγισμάτων, δικαστικῶν ἀποφάσεων, νόμων κττ., ὁ μὴ ἔχων τὸ νόμιμον κύρος, ὁ ἀνευ ἰσχύος, ὁ ἀκυρωθεὶς ἡ καταργηθεὶς ἀντίθ. κύριος: Ἀνδ.1,8 ἀκ. φήμισμα, Γιάτ.954 Β ἀτέλη καὶ ἀκυρον γίνεσθαι τὴν δίκην, Ἀνα.18,15 καὶ τὰς μὲν πρὸς ἀκείνους συνθήκας κυρίας ποιή-

σατε τὰς δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀκύρους, Ἰσαί. Με. νεκλ.37,26 μὴ αὖν... ἀκυρον τὴν ποιήσαν αὐτὸν καταστήσῃτε [τὴν υλοθεσίαν], Αἰσχίν. εἰ τις ἀναγγράπηται νόμος ἐναντίος ἐτέρῳ νόμῳ ἡ ἀκυρος ἐν τοῖς κυρίοις [ὁ διαγομφεὶς ἀν προδ. πῆρχεν ἡ μὴ ἐπικυρωθεὶς ἀν προετῇ νόμος]· || φρ. ἀκυρον ποιεῖν ἐν Γιάτ. Πρωτ.355 Δ, ἀκυρον καταστήσῃ ἐν Ἰσαί.1,21· || νεώτ. νομ. πῶσα νομικὴ πράξις, τῆς ὁποίας τὰ περιεχόμενα ἐνδεχέ ἐλλειψὴν τινὰ ἢ ἀντιθεσιν πρὸς τὸν νόμον, καθιστάσων αὐτὴν ὥσπερ παντελὸς ἀνυπαρκτον, ὀντίθ. ἔγκυρος: ἀκυρος γάμος [ὁ ἐξ ὑπαρχῆς ἀκυρος ἐκ λόγου δημοσίας συμφερόντος] ἦτοι ἐπὶ ὑφιστάμενου ἡδὴ νομίμου γάμου [διγαμίας], προὑπάρχοντος τριτοῦ γάμου, χειροτονίας, μοναχικοῦ βίου, συγγενείας ἐξ αἱματος, ἀγχοστείας, πνευματικῆς συγγενείας, υλοθεσίας, μοιχίας καὶ ἀνικανότητος πρὸς συνάφειαν [ἐκδούχισις]· ἡ ἐκ λόγου ἰδιωτικοῦ συμφερόντος, ἦτοι ἐπὶ ἀνικανότητος λόγῳ ἀνθρώπου, παντελὸς ἐλλείψεως συνανέσεως, φρενοβλαθείας, ἐλλείψεως συνανέσεως τοῦ πατρὸς καὶ ἐπιτροπείας· 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ ἔχων ἐξουσίαν ἡ ἰσχύν, ὁ μὴ ἔχων δικαιοσύνη ἐπὶ τινας: Ξεν. Ἑλλ.5,324 Ἰ Αἰγυπτιῶν· || ἀργισθεὶς ὅτι ἀκυρον αὐτὸν ἔποιον, Δημ.34,22 παντάπασιν ἀκυροὶ πάντων ὅμεις γενήσεσθε, Στράβ.6,3,154 [23],8 ἄκυροι τῶν ἰδίων ἔργων καθίστανται ἐξ ἀνάγκης· 3) ἐπὶ πραγμάτων κατὰ τὴν αὐτὴν γένησιν: Γιάτ. Θεοφ.178 Δ καὶ τοῦ μέλλοντος ἐστίασεσθαι... ἀκυρότερα ἡ κρίσις τῆς τοῦ ὀφειοποιῦ, Παλ.δ.8,123 ἀκυρος καδίσκος [τὸ μικρὰν ἐξέλιον κιδώτιον, εἰς τὸ ὅποιον ἔρριπτον οἱ δικασταὶ τὴν ἑτέραν τῶν φήφων των, καταδικαστικὴν ἡ ἀθωωτικὴν, τὴν ὅποιαν ἤθελον νὰ ἀκυρώσασιν]· 4) ἱστρ. ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, τὸ ἀνευ δυνάμεως, τὸ ἀτόνον: Ἀριστ. Ζ' 772 Β 28· || τὰ δευτερεύον, τὸ ἀνευ ἐνδιόφρου, τὸ ἀσημαντὸν: Γαλλ.16,540 ἀκ. μόριον· 5) ἐπὶ λέξεων ἡ φράσεων, ὁ κατ' ἀκυρολογίαν βλ. λ. ἐρημένος: Κικ. Οἰκ.16,17,1, Φιλ.δ.8, Φυσ.7,12.

ἀκυρότης (-ατος) [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ παράνομος χρήσις: Δαυιδσκ. Ἀρχ.306 ἀκ. οὐσίας· 2) νεώτ. ἡ ἑλλειψὶς κύρους, νομίμου ἰσχύος, τὸ ἀκυρον· || νομ. ἡ ἐν τῷ περὶ ἐκδομένη νομικῇ ἡ διαδικαστικῇ πράξεϊ ἡ ἐν τῇ παραγωγῇ οὗτης ἐκσυδρ. χουσα ἑλλειψίς, ἥ ἐνεκεν ὑπὸ τοῦ δικαιοῦ λογίζεται ὡς μὴ οὐσα [νομικῶς ἀνυπαρκτος] καὶ δὲν παράγει ἐνωμα ἀποτελέσματα: ἀκυρότης νόμου, διαθήκης· διατελέσεως.

ἀκύρωτος ἐπίρρ. δημ. ἀκύρωτως βλ. λ.

ἀκύρωτος (-η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κυρτούμενος, ὁ μὴ καμπτόμενος μέχρις οὗ σχηματισμὸς τοῦ εἰσοῦ καμπύλωνσιν, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ὁ κορυμὸς λόγῳ παθήσεως ἡ γηρατειῶν δὲν ἔσχηται αὐτὴν καμπύλωνσιν [δημ. καμπύρα], ὁ ἀκαμπτοῦραςτος· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κυρτωθῇ.

ἀκυρωτής ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α χωρὶς κυρτώσιν, ἦτοι τοῦ εἰσοῦ καμψίν τοῦ κορυμῶ, ἀκαμπτοῦραςτος.

ἀκυρῶ-ῶ κ. μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἀκυρώνω στερῶ τὸ τοῦ κύρους, τῆς νομίμου ἰσχύος, καταργῶ, καθιστῶ ἀκυρον βλ. λ. ἴσ. «φθορία», Διδ. Σ.16,24 τὰ δόγματα τῶν Ἀμφικτυόνων ἀκυρώσας, Ἀπολλ. Ρ.6,78 ἐτέρως ἀκυρωθήσαν ταῦτα φθορίσασιν, νεώτ. τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας κηρύσσει τὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, τὸ Ἐκλογοδικεῖον ἡ κύρωται τὴν βουλευτικὴν ἐκλογὴν δημ. ἀκυρῶθηκε τὸ συμβόλαιον· || νεώτ. ναυτ. ἀκυρῶ σῆμα ἡ παργαγέλιμα [ἀνακαλῶ δοθεὲν σῆμα ἡ παργαγέλιμα διὰ τῆς ἀμέσου μετ' αὐτὸ ἐπάρσεως εἰδικοῦ σήματος λεγ. ἀκυρωτικοῦ]· 2) ὁῦτω τι

εἰς ἀχρηστίαν, θεωρῶν δὲ μὴ ὑπάρχον, ἀθετῶ : ΠΔ 'Εκδρ.3,6,32 ἔδον παραδῶσι τι τῶν γεγραμμένων ἢ ἀκυρώσας, ΚΔ Μοῦθ.15,6 καὶ ἡκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, 'Ιωα.Α'18,8 μὴ δαμάς ἀκυροῦν αὐτοκράτορος... ἐντολὰς.

ἀκυρώων νεώτ. κ. δημ. ἀκυρῶ βλ. λ. ἀκυρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀκυρᾶ ἀνοικεῖως, οὐχὶ προσηκόντως : οχθλ.'Ιλ.Ω 614, Φιλδδ.Ρητ.1,161 ἀκυρῶς ἐκέρειν τὴν φράσιν 2) νεώτ. ἄνευ ἐγκυρότητας, κατὰ τρόπον ἀκυρον βλ. λ. ι).

ἀκυρώσις (ἡ) 'Επιρρ., γλωσσ. ἡ κατάργησις, τὸ «αἰσθάν τι ἀκυρον βλ.λ., κατὰ δ. ἐρμ. ἡ διαπιστώσις τοῦ ἀκυρώσιμου» 2) νεώτ. νομ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀκυρώσιμου, διαρρηκτοῦ τῆς δικαιοπραξίας προερχομένη ἐξ ἐνυπαρχόντος ἐλαττώματος, ὡς πλάνης, φθόβου, βίας, δόλου, ἀπάτης, ὑπερογκοῦ βλάβης.

ἀκυρώσιμας-ον νεώτ. νομ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀκυρώθῃ : ἀκυρώσιμος δικαιοπραξία (ἡ νομικῶς ὑφισταμένη ὡς ἰσχυρὰ καὶ παράγουσα ἀπαντα τὰ ἔννομα αὐτῆς ἀποτελέσματα, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ ἐνυπαρχόντος ἐλαττώματος δυνάμεν νὰ διαρρηχθῇ ὑπὸ τοῦ ἔχοντος δικαίωμα προσβολῆς δι' ἀσκησεως ἐνδίκου μέσου) ἀκυρώσιμος γάμος 1) ὁ δυνάμενος νὰ διαρρηχθῇ, καθόσον ὑπάρχει ἐλάττωμα ἐν τῇ εἰς γάμον συναίνεσει τῶν συζευγμένων ἢ ὧν ἀπαίτεται ἡ συναίνεσις, ἡ ἐφ' ὅσον ἡ συναίνεσις εἶναι ἐλαττωματικὴ λόφ βίας, δόλου ἢ πλάνης). **ἀκυρώσις**-ως (ἡ) μτγν., μν. κ. νεώτ. δημ. ἀκυρώσις ἢ ἀνοίρεσις, ἡ κατάργησις, τὸ καθιστάν τι ἀκυρον βλ. λ. : Διον. Αλ.Ρωμ.8,21 ἀκ- τῆς καταδικῆς, Φιλδδ.Ρητ.1,2765 ἀκ- συγγραφῶν, Πάπ. διαθήκην πρὸς ἀκυρώσιν ἔγειν, νεώτ. ἡ ἀκυρώσις τῆς οὐνοργικῆς ἀποφάσεως ἐπιβόλλεται 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς ἀκυρώσιν ἐνεργείας : ἐγένετο ἀκυρώσις τὴν ἐκλογῶν.

ἀκυρωτὶκόν μτγν. κ. νεώτ. πρέπει τι νὰ ἀκυρωθῇ, νὰ κατασταθῇ ἀνίσχυρον, νὰ ἀθετηθῇ : Κλῆμ. Αλ.Παιδ.2,191Α ἀκυρωτὶκόν τὰς ἐντολὰς 2) νεώτ. πρέπει τι νὰ καταργηθῇ, νὰ γίνῃ ἀκυρον βλ. λ. ι).

ἀκυρωτικὸς-ῆς-όν νεώτ. ὁ καταργητικὸς, ὁ ἐνέχων τὴν δυνάμιν, τὸ δικαίωμα τῆς ἀκυρώσεως βλ. λ. : νομ. ἀκυρωτικὸν δικαστήριον 1) τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, τοῦ ὁποῦο ἔργον εἶναι ἡ ἀκυρώσις τῶν ἀποφάσεων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων 2) ναυτ. ἀκυρωτικὸν σῆμα 1) οὐ ἡ ἐπαρσις σημαίνει τὴν ἀκύρωσιν ἢ ἀνάκλησιν σημαίας ἢ παραγέλυματος, δοθέντος ἀμέσως πρότερον). **ἀκυρωτικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀκυρωτικὰ κατ'αργητικῶς, κατὰ τρόπον ἀκυρωτικόν βλ. λ.

ἀκύρωτος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κύρος, ἰσχύον λαβόν, ὁ μὴ στερεωμένος, ὁ μὴ καθιερωμένος : Εὐρ.Πανθ.1 ἀναμα δὲ ποῖον αὐτὸν ἀνομάζει κατῆρ... ἡ σιωπὴ τοῦτ' ἀκύρωτον μνείναι : 2) νεώτ. ὁ μὴ κυρωθεὶς, ὁ μὴ ἔγκυρος γενόμενος, ὁ ἀνεπικύρωτος : || ὁ μὴ ἐπιαχὺς κούρους καὶ ἀναγνωρίσεως τυχόν : συναρμολογῆ καὶ ὡν ἡθικῆς ἀκυρώτων : || ὁ ἄνευ κυρώσεως, ὁ δι' οὗ τὴν παραδῶσιν οὐδέμια ποιῇ κατὰ τοῦ παραδῶσιν προδιαγράφεται.

ἀκυρώτως ἐπίρρ. νεώτ. χωρὶς κύρωσιν βλ. λ. **ἀκύτως**-(η)-ο(ν) ἡ μὴ καθισταμένη ἐγκυρῶς, ἡ μὴ πίκτους, ἡ στέφρα, ἡ στέφρα, ἡ στέφρα ΕΜ «κύτως... ὅλοι οἱ λέξις ἐνεργητικὸν σημαίνοντες τὰς μὴ κυρώσεις», 'Ησ. «ἀτοκος, ἀτερφρ»).

ἀκύων-ωνος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιᾷ φιλολογίᾳ, γένος παλαιόθεν θηλαστικῆς τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀρκαδικῶν μαρσινοφάρων δασουριδῶν ζῶον, χαρακτηριζόμενον διὰ τεσσάρων προτοπέων καὶ τεσσάρων ἰδίως τραπεζίων ἐκατέρωθεν ἐκάστης σιαγόνης.

ἀκαλιέω 'Ησ. «κράββατος» Ἀκωνες. **ἀκχημονικά** 'Ησ. «καὶ ἀκαπαθῆντα».

ἀκχός 'Ησ. «ἄμυρος».

ἀκωδικοποίησις-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κωδικοποιηθεὶς, ὁ μὴ συναχθεὶς εἰς κώδικα, ἥτοι ὁ μὴ μεθοδικῶς καὶ κατ' ἄλληλουσίαν ὁμοειδῶς ὕλης καταταχθεὶς 2) κ. ὁ μὴ εἰς κώδικα περιληφθεὶς : διατάξεις ἀκωδικοποίησις.

ἀκωδικοποίητος ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀκωδικοποίητος ἄνευ κωδικοποιήσεως, ἄνευ συστηματικῆς διατάξεως καθ' ὁμοειδῆ ὕλην.

ἀκωδώνιστος-ον μτγ. ὁ μὴ λεπτομερῶς ἐρευνηθεὶς, ὁ μὴ ἐξονυχισθεὶς : Ἀριστ.Αυσ.485 αἰσχροὺν ἀκωδώνιστον ἔδν τὸ τοιαῦτον πράγμα μεθέντας 1) οχθλ. «ἀβρασάνιστον, ἀπειράταν» 1).

ἀκωκῆ (ἡ) κ. μτγν. ἡ ἀκρο, ἡ ἀκμὴ ὅλου, ὅσον δόξατος, ἔξους, βέλους κτ., ἡ μῆτις : 'Ιλ.Κ 393 δοῦρος ἀκωκῆ ἐν γαίρῃ ἐπάγη, αὐτ.Ε16 ὑπὲρ ὧμων ἀριστερὰν ἡλυθ' ἀκωκῆ ἔγγεας, 'Αρρ.'Ινδ.24 λόγχαρς ἐφόρεον παχέας... ἀκωκῆ δὲ οὐκ ἐπὶν σπῆρρη, ΕΜ «ὁξυτής τοῦ βέλους» || γενικῶς τὸ ὅξυ ἀκρον, ἡ κορυφὴ οἰαυδημένη πράγματος : Νόνν.Δ 25,516 καὶ παλὰμυ τανύφυλλον ἐπὶν ἐλέλιξεν ἀκωκῆν (ἐπὶ δένδρων), 'Οππ.Κυν.2,166 ὁδεῖαι κερῶν δὲ περιγλῶχινας ἀκωκαί, 'Ορφ. Αἰθ.126 αἵματος ἀκρον ἐπιφαύσκεον ἀκωκαῖς 1) μετὰ τὸ ἀκρον τῶν ὁδόνων, ἐπὶ ἐρπετοῦ 1), Νόνν.Δ 25,251 οὐτιδανὴν ἀσιδῆρον ἔχων πτερόεσσιν ἀκωκῆν (ἐπὶ τῶν πτερόων συμφορῶν δρυίδας) 2) μορφῇ, σχήμα, εἶδος πύργου, εἰς δὲ ἀπολήγοντος ΕΜ «ἔστι καὶ πύργου σχῆμα».

ἀκωλα (τὸ) νεώτ.ζωολ. σκῆληκος τοῦ ἀθροίσματος τῶν ζωνοσκαλικῶν, ἀπεροῦμενοι πυκνωτικῆς ἀπῆς.

ἀκωλίον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος λειχηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν καλυκιδῶν φυτῶν ἀπαντῶν ἐπὶ κορυφαῖς κωνοφόρων δένδρων καὶ ἔχον ἀποθήκιο ὄμιχα ἢ ἀντικωνικά καὶ σπῆρια σκοτεπώχροα, πεπλατυσμένα, δικύτταρα.

ἀκωλίστος-ον μτγ. ὁ μὴ εἰς κῶλα βλ. λ. διαίρουμένος, ἐπὶ περιόδῳ ἐν τῷ λόγῳ : Διον. Αλ.Συνθ. 23 ἀπεριόδον δὲ λέξιν ἢ περιόδον ἀκωλίστον.

ἀκωλος-(η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποκεκομμένος κῶλα, μέλη ἔχων, ἥτοι ὁ ἡρωατρισμαένος : Παιου.1,24,3 ἀκώλους 'Ερμᾶς 1) εἰδ. ὁ μὴ ἔχων πόδες, ὁ ἀπους : 'Ησ. 2) ὁ μὴ ἔχων κωλὴν, τὴν προσήκουσαν συνάρθρωσιν, ἥτοι ὁ δυσκόλως προχωρῶν, ὁ μὴ εὐκίνητος : οχθλ. 'Οδ.Μ89 πόδες ἄωροι ἀκωλοῖ τὸν ἄνδρα, ἄνωρθαι 3) νεώτ. ἐν τῷ λόγῳ, ἀκωλος περίοδος 1) ἡ μὴ ἔχουσα κῶλα, τμήμα, ἐπὶ μέρους προτάσεις 2) δημ. ἐπὶ δοχείων, ἐν οἷς ἐκποτίζεται ὕγρὰ ἢ στερεὰ σώματα, ὁ μὴ ἔχων πυθμένα ἢ βάσιν.

ἀκωλυτὶ ἐπίρρ. ἄνευ ἐμποδίων, ἀνεμποδίστως, ἀκωλύτως βλ. λ. : Δημόκρ. ἐν Βιβλ.Φαβρι.4,338 ταῦρος ἀκωλυτὶ διαδύεται.

ἀκωλύτως-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ κωλυόμενος, ὁ ἀνεμποδίστος, ὁ ἐλευθερός : Λαυκ.Τιμ.18 ἐρῦρτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσην κεκνήον τοῦ πῆθου καὶ ἀκωλύτως ἡ ἐξέδρα, 'Ηρωδ.Αιν.113,2 ῥαδίᾳ δὲ ἡ εἰσόδος αὐτῇ καὶ ἀκωλύτως, Πλουτ.2,137 Β ἀκ- χρήσις, νεώτ. ἡ ἀκωλύτως ἀσκήσις τοῦ δι- κηγορικοῦ ἀπαγγέλλματος, ἡ ἀκωλύτως διδασίς τῶν στενῶν || ὁ μὴ ὀρισταμένως περιορισμένος : Ἀρτεμ.1,3,42 ἀκωλύτοι οἱ μανινομοί || νεώτ.

κ. ὁ μὴ νομαθετικῶς ἢ ὁλως ἀπγορευμένος : τὸ ἀκωλύτον λαθρεμπόριον τοῦ καπνοῦ. **ἀκωλύτως** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐμποδίων, ἄνευ ἀντιδράσεως, ἀνεμποδίστως, ἀπροσκόπως, ἐλευθέρως : Πλάτ.Κρατ.415 Δ ἀσχετῶς καὶ ἀκωλύτως ἀπὲρ ῥών, 'Ηρωδ.Αιν.8,21 διέδρσαν ἀκωλύτως μηδεὶς ἐμποδίου γενομένου, ΚΔ Πράξ.28,31 διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου 'Ιησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παρρησίας ἀκωλύτως, νεώτ. ὑβρίζει καὶ συκοφαντεῖ τοὺς πάντας ἀκωλύτως || νεώτ.

εἶδ., κ. ἀνευ νομαστικῆς ἀπαγορεύσεως.
ἀκώματος-ος-ον μτγν. ὁ μὴ κωμωδῶς ἢ μὴ εὐ-
ωχεθεὶς, ὁ μὴ πικρῶς ἢ Λιβάν.4.1583 ὁ ἡμέ-
τερος ἄσπιν, ἀσπιν, ἀκώματος, νήφοντα
πρὸς τὴν συμφορὰν ἐκδέδωκεν.

ἀκωμωδῆτος-ος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ διακο-
μωδῶν, ὁ μὴ ἐν κωμῶδι ἔμπαιχε, ὁ μὴ σα-
τυριζομενός, ὁ ἀπεριγέλαστος, ὁ ἀχλυσάστος.

ἀκωμωδῆτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ δια-
κομωδῆτικως, ἀπεριγέλαστος, ἀχλυσάστος κατὰ
τρόπον ἀκωμωδῶτον βλ. λ.: Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.1,2 οὐκ
ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς θνικταί.

ἀκων-οντος (ὁ) (ι) 2οτ. πληθ. ἀκόντασιν ἐν
Πινθ. εἶδος ἀκόντιου, ὅπερ ἦτο βροχύτερον
καὶ ἐλαφρότερον δόρατος ἢ ἔγχους καὶ ἐκρησ-
ταυμένον ἰδίᾳ εἰς ἀθλητικά ἀγωνίσματα καὶ εἰς
τὸ κυνήγιον: Ἰλ.Ο.709 οὐδ' ἄρα τοί γε τόδων
ἀτάκας ἀμείψῃ οὐδέ τ' ἀκόντων. ΟἩ.Ε.531
εἰλετο ὁ εὖδον ἀκοντα, Πινθ.Π.937 ἀκόντασ-
σιν τε χαλκείῃς φασγάνῃς τε μαρναμένα, Εὐρ.
Φοίν.1402 μέσον δ' ἀκοντα θύρασαν. Ἀπολλ.Ρ
1,199 οὐ μὲν ἀκοντα, εὐ δέ καί ἐν σταδίᾳ δεδωπη-
μενος, ΑΠ.6,114 κατὰ γὰς ἡλασε θεῖνός ἀκων
|| κ. παρὰ πεζοῖς: Ἐρατοσθ.Κατ.33, Ἀριστ.Εὐ.Λόγ.
26 (14) 84 οἱ... ἀκοντες οἶαν ἐκ Διὸς περιηπτόντες.

ἀκων-ουσαν-ον (2) συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἐπ. ἀκων βλ. λ.
ἀκωνήτης-ος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων ἐπὶ τὴν πλο-
στος, ὁ ἀπλοσώτος: Δισκ.1,7 ἀκωνήτων ἀγγείων.

ἀκωνήτων-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κωμικὴν κορυ-
φήν: Ἰωα.Α13,7,3 ἀκωνος πλοσυνεώτ. ἀκωνον δρος.

ἀκώπητος-ος-ον ὁ μὴ ἔχων κώπης: || μτφ. ὁ ἀ-
παράσκευος, ὁ ἀπροετοιμαστος: Ἡσ. «ἀκώπη-
τον» ἀπαρασκευάστων ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἔχου-
σῶν κώπης: ΑΒ «ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἔχου-
σῶν κώπης μηδὲ τὰ πρὸς πλοῦν εὐπρεπόμενα».

2) ὁ ἀνευ κώπης, ἥτοι λαβρὴς ἔφους καὶ συνεκδ.
ὁ ἀνευ δπλων, ὁ ἀσπλος: Ἡσ. «ἡ δνοκλον».

ἀκωπος-ος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων κώπης, ὁ χωρὶς
κουπί: ΑΠ.9,88 τὸν ἀκωνον ναυτήν.

ἀκώρῃαι Ἡσ. «ἐκαυθαί».

ἄλα (ι) Ἡσ. «ὀλιος (ι) Κύπριος».

ἄλα (2) δημ. ναυτ. (ἰταλ.) προεισοποιητικὸν πρό-
σταγμα χειρισμοῦ, ὡς τὸ εἰς τὰξιν: ἄλα στό βίρω
| εἰς τὰξιν ἀπάρσεως: || ὡς τὸ ἐτοιμοί εἰς...:
ἄλα μῶλα γέπια | ἐτοιμοί εἰς ἀναστρόφην: || ἐπιφ.
ἐμπρόσθι: ἄλα! ὀλοι μαζὶ καὶ τοὺς φάγαμε!

ἄλας (τὰ) δὲ ἀπορρίμματα, τὰ περιττώματα
Σουίθ. «τὰ κόπρια»: πρὸλ.: ΟἩ.Ρ.455 οὐ σὺ γ' ἂν
ἐξ οἴκου σφ' ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης ἰδ. ἐρμ.
οὐτε θάλασσαν) κ. Εὐστ.1828 ε. Καλλιμάχης δὲ
οὐδ' ἄλα φιλῶς... ἐκδέχεται καὶ προπαροξυστικῶς
ἀντὶ τοῦ κόπρια ἢ ἄλλως λῶματα παρὰ τὸν οὐδὸν
ἦται τὸν βατήρα κείμενα.

ἄλαξ (δημ. (ἰταλ.) κ. ἄλα μόριον, ὅπερ δὲν τί-
θεται αὐτοτέλως, ἀλλὰ συνάπτεται μετ' ἐξηρημά-
των πρὸς δήλωσιν τὰ ἐμοιολογικῶς ἢ κατὰ μίμη-
σιν γινόμενου: ἀλαστορέα, ἀλαροῦσα, ἀλαγ-
γλέζα, ἀλαβλάχα κττ. 1) συμφωνῶς πρὸς τὸν τρώ-
γῃ κατὰ μίμησιν τῶν Τούρκων, τῶν Ρώων, τῶν
Ἀγγλων, τῶν βλαχῶν κττ.: || φρ. τὸ «στρεφῆ ἀλα-
γαλλικά (ὡστε νὰ μὴ ἂν ἀντιληπτός, κρυ-
φίως), πληρώνουσι τὸ λογαριασμὸ ἀλαγερ-
μаника | κατ' ἰσα μερίδια), κἀθετα ἀλατοῦρα
(ὀλιγοδόν, σταυροπόδι) || ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου
ὁμοίως ἐν φρ.: ἀλανόθα ἢ ἀλαφράγῃ κατὰ τὸ
νέαν, τὸ γρηγοράντων ἡμερολόγιον, — ἀλαγκρέα
(κατὰ τὸ παλαιόν, τὸ Ἰουλιανόν) || ἐπὶ ἐδωσα-
ντων παρασκευαζομένων ὅπως συνηθίζουσαν εἶ-
να τὸ πόνον: ἀγκινάρες ἀλαπολίτα, ρυζὶ ἀλαμπα-
νέζα | κατὰ τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Μιλάνῳ
ἐθισζόμενον τρόπον) 2) ἐπίσης καὶ μετὰ κυ-
ρίων ὀνομάτων ἢ παρωνυμίων προσώπων κατὰ

τὴν αὐτὴν σχέσιν: ἀλαΜήτρος, ἀλασίανη, ἀλα-
κῶστα, ἀλαΠαντράχα, ἀλαΚοντορεθιδοῦλη κττ.
| κατὰ τὸν τρόπον, τὰ λεγόμενα ἢ κατὰ μίμησιν
τοῦ Μήτρος, τοῦ Γίανη, τοῦ Κῶστα, τοῦ Παπα-
τρέχα, τοῦ Κοντορεθιδοῦλη κττ.: || ἂν τὸ κῶμα ἀ-
λομήτης θὰ εἴπω τὴν κόρη μου γιὰ θόλα, —
διὰδῶκα ἀργότερα ν' ἀκούμε, ὀχι ἀλοΠαντρά-
χα» πρὸλ. Ἀρρεντζ. ἐν Λογογράφ. τ.7.

ἄλαβαν (ἡ) μέλαν ἐξ οἰθαλμῆς, εἶδος μελάνης: Ἡσ.
«μέλαν ὦ γράφομεν»: ἄλλως ἄλαβη βλ. λ.

ἄλαβανδίνος (ὁ) ἡ-ἰνη νεώτ. ἀλαβανδίνης βλ. λ.
ἄλαβανδίνης (ὁ) νεώτ. θεοῦχον μαγάνιον, ὁ-
ρυκτὸν, κρυσταλλοῦμενον συνήθως εἰς κρυσταλλοῦς
κυβικοῦ συστήματος, ἀδιαφανές, λαμπρῶς ἡμιε-
ταλλικῆς καὶ χρώματος σιδηρομέλανος μέχρι χα-
λυβοφαιού: ἄ. ἀλαβανδίνος ἡ-ἰνη (αλαβανδίνης).

ἄλαβαριδῆρος (ὁ) μόν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀλα-
βάρου, εἰδους δόρατος μεσαιωνικοῦ, ὀπλισμέ-
νος, ὄνομα τῶν λοχωφόρων τῶν Προβλεπτῶν ἐν
Ἐπτανήσῃ ἐπὶ Ἐνετοκρατίας.

ἄλαβαρχεῖν (ἡ) ἀλαβαρχία βλ. λ.: ΑΠ.11,383
ἐξοτε γὰρ καὶ τοῦτον δυνὸν χαλεπὸς χρόνος ἐ-
σγεν, ἐξ ἀλαβαρχεῖν γραμματικῶς γέγονεν.

ἄλαβαρχης (ὁ) κ. ἀλαβάρχος ὁ γραφεύς
2) πλοῦν. ὁ ἐπὶ τῇ Ἀραβικῇ ἀκτῇ τοῦ Νείλου
ἀνάτοπος τελευτικῶς ἐπότης κατὰ τοὺς χρόνους
τῶν Πτολεμαίων καὶ τῶν Ρωμαίων κατὰ δ. ἐρμ.
ὁ ἔρχων τῶν Ἀράβων: Κικ. Ἀπ.2,17,2 | σαρκαστι-
κὸς περὶ τοῦ Περμηλίου: 3) ὁ μέγιστος ἄρχων,
ὁ ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν
Ἀλεξανδρείαν καὶ ἐν γένει τὴν Αἴγυπτον ὀλ-
ως ἀραβάρχης.

ἄλαβαρχία (ἡ) μτγν. τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀλαβάρ-
χου βλ. λ. 2), 3): Ἰωα.Α120,7,3.

ἄλαβάρχης (ὁ) μτγν. ἀλαβάρχης βλ. λ.

ἄλαβαρχῶ-ῶν μτγν. εἶμαι ἀλαβάρχης βλ. λ.2),3).

ἄλαβαστῖον (τὸ) ὄσσορον, τοῦ ἄλαβαστος βλ. λ.
ἥτοι μικρὸν ἀγγεῖον συνήθ. ἐξ ἀλαβάστου: Εὐθ.100.

ἄλαβαστίνης-ιδος (ἡ) μτγν. | ἐξυπονοεῖται πέ-
τρα | ὁ ἀλαβαστίνης βλ. λ.: Καλλιέ.1, Ἀθην.5,206 C
πληθύνει τοῖς ἀπὸ τῆς ἀλαβαστίνιδος προσγα-
ρμευμένης πέτρας.

ἄλαβαστροθήκη (ἡ) κ. ἀλαβαστροθήκη ἡ θήκη,
τὸ σκεῦος ἐν ᾧ ἐναποτίθενται τὰ ἐξ ἀλαβάστου
κοσμήματα: Ἐφ. Ἀρχ.1903,443, Δημ.415,5 σὲ μὲν
τὰς ἀλαβαστροθήκας γράφοντα καὶ τὰ τύμναται,
Πλουτ.10,121 «οὐ δὲ ἔγκειται οἱ ἀλάβαστροι,
ταῦτα τὰ σκεῦη ἀλαβαστροθήκηται»: Σουίθ. «ἡ
θήκη τῶν ὀλαβάστων».

ἄλαβαστρος (ὁ, ἡ) κ. ἄλαβαστρος ἀγγεῖον ἐξ ἀ-
λαβάστου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατεσκευασμένον, ἀλλὰ
καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης, σφαιροειδές συνήθως καὶ εὐ-
ρὸ εἰς τὴν βάσιν, στενὸν δὲ εἰς τὸ στόμιον καὶ
ἀνευ λαβῶν, χρησιμεύον εἰς φύλαξιν μύρων καὶ
εὐδύμων ἐλαίων: Ἡρ.3,20 δῶρα φέροντες περ-
φύρεν τε εἶμα καὶ χρύσειον στραπτὸν περιει-
χένιον καὶ φέλια καὶ μύρον ἀλάβαστρον καὶ
φοινικίνου οἴνου κάδον, Ἀριστφ. Ἀγ.1053 εἰς τὸν
ἀλάβαστρον κύαθον εἰρήνης ἔνα, Ἀλεξ.62 ἐμυ-
ρίζετ' ἐξ ἀλαβάστου, Καλλ.Δημ.13 μὴ μύρα λω-
τροχόει τὰ Παλλάδι μὴδ' ἀλαβαστρίων οἴσται,
Πλουτ. Ἀλεξ.20 ὡς δὲ εἶδα... καὶ κρυσσοῦς καὶ
πυλῶνος ἀλαβαστρού, ΠΔ Βασ.4,21,13 κα-
θὼς ἀπαλείφεται ὁ ἀλάβαστρος ἀπαλείφόμενος
(ὁ γ. τὸ ἀλάβαστρον ἀπαλείφόμενον), σχόλ.
Πλάτ. Ἰνμ.Μ.334 «λήκυθον δὲ ἀγγεῖον φασὶν Ἀττι-
κόν, ἐν ᾧ τὰς νεκροῖς ἔφερον τὸ μύρον, τὴν ἀλά-
βαστρον ἄρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστρον εἶπεν
Ἡρόδοτος» 2) μτγν. νεώτ. μόνον ἀλάβασ-
τρος (ὁ) λίθος πτανοειδής, ἥτοι παραλλήλῃ τῇ
ἀνυδρῶν γύφῳ, ἥτις ἔχει ἰσὺν μικροκρυσταλλικὸν
ἢ λεπτοκρυσταλλικόν, χροῶμα χιονόλευκον ἢ ἐλαφρόν

ρόδιον ἢ φαῖον, λάμπει μαργαριτοειδῆ καὶ εἶναι εὐχρηστος διὰ κατασκευὴν κομποτεχνιμάτων: Ἡρωδ.αν.3,157 κάλλης ἀλαβάστρου || νεώτ. ἀλαβάστρου μαργαρίται ἢ ἀλαβάστριναι μαργαρίται | φευδείς μαργαρίται, συνιστάμενοι ἀπὸ σφοριδία ἀλαβάστρου, ἅτινα ἐνεβαπτισθῶσαν ἐντός κηροῦ καὶ ἐπεκαλύφθωσαν διὰ μαργαριτωδούς οὐσίας | || ἀλαβάστρου θαλάσσης ἢ ἀλαβάστρινη θαλάσσης εἶδος ὕδατος διαφωτιστοῦ, ἀλαμπυξί, οὐχ) σκιερὰς, χρησίμου εἰς τὴν κατασκευὴν διαφόρων ἀντικειμένων πολυτελείας

ἀλαβάστρινη ἡ Πάπ. λατομεῖον ἀλαβάστρου ἢ ἀλαβάστου βλ.λ.: 2) νεώτ. φαρμακευτικὸν ἀκεύ-ασμα ἐκ ναφθαλίνης καὶ καφουράς χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τοῦ σπότης (σκώρου).

ἀλαβάστρινος-η-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀλαβάστρου βλ.λ.: Πάπ. ἀλαβ-εργα || μτφ. νεώτ. ὁ λείος καὶ λάμπων: ἀλαβάστρινος λαίμωρος 2) ὡς οὗτος. τὸ θηλ. ἀλαβάστρινη βλ.λ.

ἀλαβάστρινον (τό) Πάπ. λατομεῖον ἀλαβάστρου ἢ ἀλαβάστου πρβλ. ἀλαβάστρινον.

ἀλαβάστρινος (οἱ) ἔνν. λίθος) μτγν. κ. νεώτ. ἀλαβάστρου ἢ ἀλάστας βλ.λ.: ἄλλως ἀλαβάστρινος ἔνν. πέτρα): Θεόφρ.λιθ.δ5 ὁ δὲ λίθος (γυφός) ἐμφερὴς τῷ ἀλαβάστρῳ, Διοσκ.5,153 ἀλαβάστρινος λίθος, ὁ καλούμενος δυνεῖ.

ἀλαβάστρουειδής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἀλαβάστρου, ὁ ὁμοῖος πρὸς ἀλαβάστρου: Ζώσ. Αἰχ.113B || μτφ. νεώτ. ὁ λείος καὶ λάμπων ὡς ἀλάστας.

ἀλαβάστρουειδής ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν εἶδει ἀλαβάστρου, ὡς ἀλάστας: Διοσκ.4,76 ἀλαβάστρουειδὴς στίλβουσα.

ἀλαβάστρουθηκη ἡ κ. νεώτ. ἡ ἀλαβάστρουθηκη βλ.λ.: || κ. γενικὰς θήκη, κιβωτίδιον (κουτάκι) διὰ τὴν φύλαξιν πολύτιμων λίθων, πυξίς: Ἀριστοφ.ἀπ.548, Πάπ.: 2) μικρὸν δοχεῖον περιέχον ἀρώματα, μυρουδιές, ἡ μυροθήκη: Ψ.Χρυσ.7,382 διὰ τοῦτο ἐκ τῆς ἀλαβάστρουθηκῆς ὑμῶν ἐν τοῖς ποσὶ μου ἐξεκνήθη τὸ μύρον 3) νεώτ. θήκη ἐξ ἀλαβάστρου πεποιημένη, ἀλαβάστρινη.

ἀλαβάστρινον (τό) κ. νεώτ. ἀλάστας βλ.λ.: Ἐπιρρ., ΚΔ Μάρκ.14,3 ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάσ-αστρον μύρον νάρδων... καὶ ἐπιχρίσασα τὸ ἀλά-σαστρον κατέχευεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς | Δ.γ.1 || ἐν τῷ πληθ. ἀλάσστρα ἢ ἀλάστρα: Θεόφρ. 15,114 Σπρίου δὲ μύρα χρύσει' ἀλ., ΑΠ 9,153 2) νεώτ. πετραλόν. ἀλάσαστρον ἀσβεστολιθικὸν | χοινοδροκυσταλλικὸς ἀσβεστόλιθος μὲ διαφό-ρους κατὰ στρώματα ἀποχρώσεις, διαφωτιστός· εἶναι ἱζηματογενὲς ἀπόθεμα ηγγαίων ὑδάτων).

ἀλάστας (ὁ,ἡ) κ. μτγν., νεώτ. μόνον ἀρσ. βλ. ἀλάστας καθ'ἀπάσας τὰς σημάσεις αὐτοῦ.

ἀλαβάστρουφρος-ον ὁ φέρων ἀλαβάστρους, ἥτοι ἀγγεῖα πλήρη μύρων καὶ εὐδωμάτων ἐ-λαίων, μυροθήκα: Αἰσχ.ἀπ.409, Πολυδ.7,177 ἔτον τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰολυχὸς εἰρκεν ἀ-λαβάστρουφρον· || ἐκκλ. τὸ θηλ. ἐν τῷ πληθ. ἀλαβάστρουφόροι | αἱ τρεῖς γυναικες, αἵτινες ἔφε-ραν τὰ μύρα εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ | ἄλλως ἀρωματοφόροι, μυροφόροι.

ἀλαβάστρινον-ῶνος (ὁ) Πάπ. λατομεῖον ἀλα-βάστρου ἢ ἀλαβάστου πρβλ. ἀλαβάστρινον.

ἀλάσθη (ἡ) Ἡο. «λγνός, σποδός· καρκίνος (=πυ-ράγρα) ὑπὸ δὲ Κυπρίων μαρλιν», αὐτ. «ἀλάσθη ἀνδρακής».

ἀλάσθη-πας (ὁ) μτγν. κ. ἀλαθῆς κ. ἀλλαθῆς εἶδος ἰχθύος τοῦ Νεῖλου: Στράβ.17,24 ἰχθύες δ' ἐν τῷ Νεῖλῳ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι... γνωρι-στέοντες δὲ... καὶ ἀλλαθῆς, Ἀθην.7,312 Α νει-λῶσι δὲ εἰσιν ἰχθύες... ἀλαθῆς, ΕΜ «ἀλαθῆς» ὁ ἰχθύς, ὁ ἐστερημένος διὰ χειρῶν κρατεῖσθαι·

| ἥτοι ὁ διολισθαίνων, ὃν δὲν δύναται τις νὰ συλ-λάβῃ = νὰ κρατήσῃ διὰ τῶν χειρῶν κατὰ Κροαῖν εἰς Ξενοκρ.176 ἡ λέξις εἶναι μάλλον ἀρσθική | **ἀλάσθη** (ὁ) εἶδος ἰχθύος βλ.λ. ἀλάσθης 2) νεώτ. ὡς ἐπίθ. -ῆς-ές ὁ μὴ ἔχων λαθῆν.

ἀλάσθητοι Ἡο. «θεοῦδοι».

ἀλαβωτά Ἡο. «θεοῦδοι».

ἀλαβωθῆς-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ πληρὴς ἀν-θράκων ἡ καπνός, ὁ αἰθαλόδης, ὁ καπνισμένος, ὁ σκοτεινός: Ἡο. «ἀλαβωθῆς» ἀνθρακώδης, κα-πνισμένος· Ἀντίμ.Κολοφ.1,5 ἀλαβ-πύργος.

ἀλαβωτα ἐπίρρ. δημ. χωρίς λάβωμα, ἀτραυ-ματίσως, ἀτρώτως, ἀπληγῶτα, ἀδάρτα.

ἀλάδωτος-η-ον δημ. ὁ μὴ λαβωμένος, ὁ μὴ πληγμένος, ὁ ἀτραυματίστος, ὁ ἀπληγῶτας, ὁ ἀ-βάρετος βλ.λ.21: οἱ ἀλάδωτοι στρατιῶτες ἠκα-τοῦσαν συντροφίᾳ τοῦς λαβωμένους. Ἐρωτόκρ.Γ. 1698 ἡ κοπανὰ ἔστο ἀλάδωτο δὲ θεὸς νὰ τὸν ἀφῇσῃ || κ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ τραυματίσῃ.

ἀλαγάριστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ διουλίσεως || χωρίς κατακάθισμα ἢ καθαρίσμον.

ἀλαγάριστος-η-ον δημ. ὁ ἀδιύλιστος ἢ ὁ μὴ ἀ-πεσταγμένος || ἐπὶ ἐλαίου ἢ οἴνου, ὁ ἀκατακάθι-στος, ὁ βολός: ἀλαγάριστο κρασί || γεν. ἐπὶ ὕδρων ἢ ὕδροποιουμένων μετὰλλων, ἀκαθάριστος || κ. μτφ. ἀλαγάριστος ἰδέεσι | συγκεχυμένοι |.

ἀλαγγίνη ἡ νεώτ. ἐνεργὸν στοιχεῖον τοῦ φυ-τοῦ ἀλλήγιον βλ.λ., ἔχον ἐμετικὰς ιδιότητας.

ἀλαγγισιῆ-ων (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτικὴ οἰ-κογένεια, περιλαμβάνουσα δύο μόνον γένη, ἐν οἷς τὸ ἀλλήγιον βλ.λ., ἥτοι φυτὰ δένδρῳδῃ, ἰσχυρὰ τῶν Ἰνδίων, συγγενῆ τῶν μυρτοειδῶν, ἔχοντα φύλλα ἀπλά, ἀκέραια, ἐναλλάσσοντα, καρπὸν δὲ δρυ-ποειδῶ καὶ μονόσπερμον.

ἀλλήγιον (τό) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλαγγισιῶν δένδρον αἰσθα-λές, κοσμητικόν, ἰσχυρὸς τῶν Ἰνδίων, ἔχον ὄνθη συνθῆας ἐμφαφρόδιτα, τεταγμένα κατὰ κύματα, εὐλόν δὲ λευκὸν καὶ λίαν σκληρὸν | Alangium Lam. |.

ἀλαγγινιστά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀλλήγιον ἀνευ τοποθετήσεως εἰς λαγγίνα ἢ λαγγί βλ.λ.

ἀλαγγινιστός-η-ον δημ. ἐπὶ ὕδρων κ. καρπῶν, ὁ μὴ τιθόμενος ἢ ὁ μὴ τεθείς· εἰς λαγγί βλ.λ.

|| ἐπὶ καρπῶν κ. ὁ μὴ συνάμενος νὰ τεθῇ εἰς λαγγί.

ἀλαγγινιστός-η-ον δημ. ἀλλήγιναστος βλ.λ.

ἐλλάγιον (τό) μον. δ. γ. τοῦ ἀλλήγιον βλ.λ.

ἀλαγγήπτερα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γέ-νος τῶν φοινικιδῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς.

ἀλάδανον (τό) νεώτ. κ. ἀλάδανος (ὁ) κομπορ-ρητινωδὴς οὐσία, ἐκκρινόμενη ἐκ τῶν δένδρων τοῦ εἶδους κίστας ὁ κρητικὸς ἢ τοῦ λαδανοφόρου ὑπὸ μορφῇν φοιομεταλλίνης μάζης βαλσαμώδους ὁσμῆς, χρησιμοποιουμένη ἄλλοτε ὡς διεγερτικόν.

ἀλάδανος (ὁ) νεώτ. τὸ ἀλάδανον δ. λαδανός βλ.λ.

ἀλαδα ἐπίρρ. (ἄλς) πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν θάλασσαν: Ἰλ.Α 308 νῆα θοὴν ἀλαδε προσέ-ρυσσεν, Ὀδ.Κ 351 εἰς ἀλαδα προρέουσι, Ἐνίκ.ἀπ. 194 2) ἀλαδε μύσται (τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Ἑλευσινίων Μυστηρίων ἦται ἡ δεκάτη ἐκτὴ Βοηδρομιώνος μηνός | Πολύαν.3,11,2).

ἀλαδία (ἡ) ἡ ἑλλειψὶς ἐλαίου 2) ἡ συνθῆς ἀνὰ πὺν δευτέρου ἔτος μὴ κομποροφία τῶν ἐλαι-οδένδρων ἀντίθ. λαδίᾳ: ἐφέτος εἶχαν ἀλαδίᾳ.

ἀλάδιαστος-η-ον δημ. ἀλάδωτος βλ.λ.

ἀλαδρόμος (ὁ,ἡ) ἢ ἀλάδρμος πῖθας, ὁ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ὁρόμος: Ἀριστοφ.Ὀρν.1395 τὸν ἀλ-ἀμέμενος ἄμ' ἀνέμων πνοαίᾳ βαίην.

ἀλάδωτα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀλάδιαστος ἀνευ ἀρ-τώσεως δ' ἐλαίου 2) ἐπὶ μηχανῶν, χωρίς λά-δωμα, ἥτοι χωρίς ἐπάθειν δ' ἐλαίου 3) χωρίς ρύπανα διὰ σταγόνων ἐλαίου 4) ἀνευ τοῦ δ' ἐλαίου ἱεροῦ χρίσματος 5) ἐπὶ ἐλαστρίδεων

χωρίς ἐναρξιν τῆς κατεργασίας τῶν ἐλαίων ἐσοδείας τινός· ὁ μτφ. ἔδωκε πληρωμὴς χρημάτων πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ, ἀνεῦ δωροδοκίας, δεκσμοῦ.
ἀλάδωτος -η-ο δημ. κ. ἀλάδωστος ὁ χωρὶς ἐλαίου, ὁ μὴ περιέχων ἄρτυμα ἐλαίου· ἀλάδωτο φαί· 2) ὁ μὴ δι' ἐλαίου ἐπιχειρησμένος· δὲν τρέχει ἡ μηχανή, γιατί εἶναι ἀλάδωτη· 3) ὁ εἰς δὲν δὲν ἔπασσε σιγαλέων ἐλαίου, ὁ μὴ ρυπανθείς, ὁ μὴ κηλιδωθείς δι' ἐλαίου· λιτροῦθιάρης μὲ ροῦχα ἀλάδωτα δὲ γίνεται· 4) ὁ ἐνεκα πένιας ἡ νηστείας μὴ τρώγων ἡ μὴ φαγὼν ἐλαίου· 5) ὡς μειωτικὸν ἐπιθ. ἐπὶ ἀλλοθέρσων, ἰδία Ἰουδαίων, ὁ μὴ λαθὼν τὸ δι' ἐλαίου ἱερὸν χρῆμα, ὁ ἀθάπτιστος· || κ. γεν. ὡς σκαωτικὸν ἐπαυῶμιον· ὁ ἐπὶ ἐλαιοτριβείων, τὸ μῆψω ἀρχίσαν τὴν κατεργασίαν τῶν ἐλαίων ἐσοδείας τινός, ποῦ δὲν ἐλάδωσε· ἦρθ' ὁ χεῖρῶνας κι εἴν' ἀλάδωτα ἀκόμη τὰ λιτροῦθιά· 7) μτφ. ὁ μὴ λαθὼν χρήματα δι' ὑπερβολας, ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς, ὁ μὴ ἐξαγνηθεὶς· ἀλάδωτος δικαστής· φρ.· ἀλάδωτος τροχὸς δὲν κυλάει ἰάνευ δωροδοκίας δὲν ἐπιτυγχάνεται τι· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος λαλῶσθαι κατὰ τὰς ἀνω 1,2,7 σημ.

ἀλατ· Ἡσ. «αἰσχρά».

ἀλαζόνειος (ἡ) δημ. ἐπληρμένος, ὑπερήφανος.

ἀλαζόνεια (ἡ) κ. νεώτ. ἡ φύσις καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀλαζόνος βλ.λ., ὁ κομπασμός δι' ἀνυπαρκτὸν ἢ ἐξωγκωμένον ἀγαθόν, ἡ μεγαλουργία· Πλάτ. Γοργ. 525Α πάντα σχολιά ἀπὸ ψευδούς καὶ ἀλαζόνειας, αὐτ. Ὁρ. ἀλαζόνεια ἐξεί προσηγορικὴ ἀγαθὸς ἢ ἀγαθὸν τῶν μὴ ὑπαρχόντων, Αἰσχίν. 3,237 ἀλαζόνεια καὶ κόμπος τοῦ φηψισματος, Ἰσοκρ. 12,20 ἀλαζόνειας χρῆσις, Θεόδωρ. Χαρ. 23 ἀλαζόνεια δόξειεν ἂν εἶναι προσηγορία ἀγαθὸν οὐκ ὄντων, Αἰλ. Πι 2,15 ὅθρι καὶ ἀλαζόνεια, Λιβάν. 4,512Β ὑπεργόγκον τι καὶ σοβαρόν καὶ παλλὰ τις ἀλαζόνεια· Α8 «εἰρωνεία τὸ ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀλαζόνειᾳ, ὅταν δυνάμενος τις ποιῇται φάσιν μὴ δύνασθαι· ἀλαζὼν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπὶ πλεόν τὰ ἐαυτοῦ κομπάζων καὶ οὐδ' ἂν εἰρωνὴ δέ ὁ ἐπὶ τὸ ἦπτον ἀγαν καὶ μειῶν»· νεώτ. ἡ ἀλαζόνεια ἔχει πιστὸν σύμπροπον τὴν μωρίαν· || μτφ. ἐπὶ χορδῶν, τὸ μὴ ἀποδίδειν τὸν προσήκοντα ἦχον κατὰ δ. ἐρμ. ἡ ὑπερμετρος ροπή πρὸς ἦχον κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐξάρνησις· Πλάτ. Πολ. 531Β κατ' ἐργασίαν περὶ καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζόνειας χορδῶν· || νεώτ. γενικώς ἡ ἐπαρσις, ἡ ὀλσις, ἡ ὑπερηφάνεια.

ἀλαζόνευμα-ατος (ἡ) κ. νεώτ. ὁ δι' ἀνυπαρκτοῦ ἢ ἐξωγκωμένου ἀγαθοῦ κομπασμός, ἡ διὰ μεγάλων λόγων ἀγρυπτεία, παρὰ τὸ ἀπῆλ· ἄλλως πρᾶξις ἀλαζόνειας βλ. λ.· Αἰσχίν. 3,238 ἡλικον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσσομαι μεγάλῳ σημειῶ διδάξαι· || ἐν τῷ πληθ. τὰ παχιά, τὰ φουσκωμένα λόγια, οἱ χοντροφωτιπές· Ἀριστφ. Ἀχ. 87 καὶ τις εἶδε πωπότε βοῦς κριθανίτας· τῶν ἀλαζόνευμάτων, Αἰσχίν. 1,178 ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζόνευμάτων.

ἀλαζονεύομαι κ. νεώτ. διακηρύσσω περὶ ἐμμοῦτο ἀνυπαρκτοῦ, κομπασσόμενός, ἐπαίρνω, μεγαλουργῶ, ἔχω ἀλαζόνειαν βλ. λ.· Ἀριστφ. Βάτρ. 280 ἡλαζονεύεσθ'· ἵνα φοβηθῇ ἐγὼ, Ξεν. Ἀπομν. 1,7,5 τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπεν τούτῳ συνάντας (τούς μαθητὰς του), Ἰσοκρ. 12,24 ὡμην γὰρ οὕτως ἐπιφανής εἰναι τοὺς ἀλαζονευμένους παλεῶν καὶ περὶ ἐμμοῦτο μετρίως διελεγμένους· Α8 «ἀλαζονεύομαι, τὸ ἐπὶ πλεόν τὰ ἐαυτοῦ κομπάζειν καὶ αὐξάνειν»· 2) ὑποκρίνομαι, προσποιεῖμαι, ψευδῶς τι παριστῶ· Πλάτ. Ἰπν. Μ 371 Α, Ἀριστφ. Οἰκ. 1344 Α 19 τὰ ἡσθ ἀλαζονεύεσθαι, Ἐπικτ. λέγε τὰ ἀληθινά... καὶ μὴ ἀλαζονεύου, μηδὲ φιλόδοξος εἶναι ἄξιον· πρβλ. Α8 «ἀλαζονεύεσθαι τὸ ψευδῶς εἰπεῖν λέγουσι, καὶ ἀλαζόνα τὸν ψεύστην καὶ φένακα»

ἀλαζονία (ἡ) δ.γ. τοῦ ἀλαζόνεια βλ. λ.· Ἀριστφ. Ἠφαίστ. ἔχρ. Ἀρμον. 8,1 τις ἀλαζονία πλείεσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων· τὰ μάλιστα· **ἀλαζονία** (ἡ) ἰαμψιβ. ἰδιων. ὁ ἀλαζονεύμενος, ὁ κομπαστής· Ἠρωδιον.

ἀλαζονικός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ροπήν πρὸς τὴν ἀλαζόνειαν βλ. λ., ὁ ἐπληρμένος, ὁ ἀπειθεύμενος, ὁ ὑπερήφανος, ὁ φαντασμένος· Ἰπν. π. ἡτρ. 4 φορτικόν, τὸ τοιοῦτον καὶ παντελῶς ἀλαζόνικόν, Ξεν. Ἀπομν. 1,25 οὐδὲ ἀλαζονικός ἦν οὐτ' ἀμπεχόν οὐτ' ὑποδῶσει, Ἀριστφ. ΠΙΝΙΚ. 1127 Β 29 ἡ ὑπερβολή καὶ ἡ λίαν ἐλλείψις ἀλαζονικόν, Πολύβ. 27,6,12 ἀλαζονικώτερον ὄντα καὶ κενόδοξον, Πλούτ. Λύσι. 6 τὴν φιλοτιμίαν ἀλαζονικὴν καὶ κενὴν οὖσαν· || νεώτ. κ. ὁ εἰς ἀλαζόνα προσδιόζων· ἀλαζονικὴ συμπεριφορά.

ἀλαζονικός ἐπίρρ. μτγν., μων. κ. νεώτ. κενόδοξος, ὑπεροπτικός, ἐπληρμένος, ὑπερηφάνος, κατὰ τὴν ὁρὴν ἀλαζονικὸν βλ. λ.· Πολύβ. 9,147 ἀλαζονικός καὶ κομπαστικός, οὐδὲ Ἀριστφ. Ὀρν. 1028 ἀλαζονικός οὐκ σκίπεται κοινωνίαν ἔχειν μετ' ἐκείνου, οὐδὲ Ἀπολλ. Ρ 3,976 οἱ καυχώμενοι ἀλαζονικός ἐν ἑτέρων διεβολαίς, Εὐστ. 695,34 βρεθῆσθαι ἦγον κατατροφῆν ἀλαζονικός, νεώτ. ὠμίλησθαι, συμπεριφερόσθαι ἀλαζονικός.

ἀλαζονοχαυνοφλόαρος (ἡ) μτγν. ὁ ἀλαζὼν ὅμα καὶ χαυνὸς καὶ φλόαρος· Ἀργεστρ. ἀν. 59,12 Β εἰ δὲ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλόαρον.

ἀλαζόνως ἐπίρρ. ὑπεροπτικῶς, ἐπληρμένως, ὑπερηφάνως· σχόλ. Λουκ. Τίμ. 49 ὡς στίψαντος αὐτοῦ... καὶ ἀλαζόνως παροραθέντας.

ἀλαζόνυν (ἡ) μτγν. ἡ ἀλαζόνεια βλ. λ.
ἀλαζόνυν-όνος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀνυπαρκτοῦ ἐπαίρμενος, ὁ ἀδύνατον ὑποκρίνομαι ἢ τὰ ἐαυτοῦ ὑπερβάλλων, ὁ κομπαστής, ὁ ματαιόφρων, ὁ ὑπερήφανος, ὁ καυχισιάρης· Ξεν. ΚΠ 2,25 ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἐμοίγε δοκεῖ δυναίμει κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ καὶ ἀνδρείοτεροις καὶ ποιήσιν ὁ μὴ ἱκανοὶ εἶσιν ὑποκρινόμενοι, Ἀριστφ. ΠΙΝΙΚ. 1127 Α 21 δοκεῖ δὲ τὸ ἀλαζὼν προσποιητικὸς τῶν ἐνδόξων εἶναι καὶ μὴ ὑπαρχόντων καὶ μείζονας ἢ ὁπάρχει, Ὁμ. Μ 370,12 Α ὑπερήφανος ἀνθρώπος, ὁ ὑπερφρον καὶ ἀλαζὼν, Ἀρκάδ. Π. 19 «ἀλαζὼν ὁ ὑπερήφανος»· 2) ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ὁ ψεύστης, ὁ ἀπατεῖς, ὁ ἀγύρτης· αὐγ. δημ. τασπράτανος, φανταρῶνος Ἀριστφ. Νεφ. 102 πονηροὶ γ', οἷδα τούς ἀλαζόνας, τούς ὠκρινώντας, τούς ἀνυπαδόντους λέγει, Πλάτ. Εὐρυ. 399 Γ τὸν... σοφιστὴν καὶ ἀλαζόνα ἠγούντο εἶναι, αὐτ. Φαίδ. 92 Α, ἔννοια οὖσιν (τοῖς λόγοις) ἀλαζόσι καὶ... οὐ μάλα ἐξαπατῶσι, Α8 «ἀλαζὼν, ὑπερήφανος, φευδύτης καὶ κομπαστής οὕτω Κρατῖνος»· 3) ὡς ἐπιθ. ὁ κομπαστικός, ὑπεροπτικός, ὁ ἀλαζονικός βλ. λ.· Πλάτ. Πολ. 560 C ψευδῆς καὶ ἀλαζόνες... λόγοι τε καὶ δόξαι, ὑπερβ. αὐτ. Φίληβ. 65 C ἡδονὴ ἀλαζονίστατον, συγκρ. ἀλαζονέστερος π. σοφία ἐν λ. εἰρων· || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἀλαζονίστατα ὡς ἐπίρρ.· Αἰλ. Ζ 4,29 ἀλαζονέστατα δρῶν· 4) ὁ περιπαικόμενος, ὁ τῆδε κακίσει περιφερόμενος, ὁ πλάνης· Σούλ. ΑΒ «ἀλαζὼν ὁ ἀλῶμενος Ἀλκαίος»· Αλ. Κωμ. 31, πρβλ. Εὐστ. 1783,38 «κείτοι γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεγόμεν ὅτι ἀλαζὼν κυρίως ὁ ἀπὸ ἀλῆος καὶ ἀγύρτης ὁπλῶς δὲ ὁ φονεὺς».

ἀλάθεια (ἡ) αἰολ. ἀντὶ ἀλῆθειας βλ. λ.· Ἀλκμ. 57.

ἀλάθειαι (ἡ) δωρ. ἀντὶ ἀλῆθειας βλ. λ.· Πινδ. Ο 10,6 Ἀλῆθειας θυγατερὶ Διός.

ἀλάθειαι (ἡ) ἀντὶ ἀλῆθειας, ἀλῆθειας βλ. λ.

ἀλάθειπα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λάθους, ἀπιστίας, ἀσθθῆτος, ἀσφαλτα· ἐγράφε ἀλάθειπα, χτυπᾷ

ἀλάθειτα στό **κυνήν**. || άνευ παραπτώματος, άναμάρτητως, άκριβήτως: **κατέλκε στον κόσμο** δέν έξισσε **ἀλάθειτα**. 2) άνυπερβήτως, άφούκτως, τό δίκως άλλο: **ἀλάθειτα θάρρος**.

ἀλάθειτος-η-ο μ ή περίεχων λάθη, ό μ ή έσφαλιμένος, ό αλάναςτος: **λογαριασμός ἀλάθειτος**. 2) ένεργ. ό μ ή κάμνων λάθη, ήτοι σφάλματα, ό αλάθτος: || κ. ό μ ή διαπράττων ή διαπράξας άμάρτηματα, ό άναμάρτητος.

ἀλάθειος (άμφίβ.) άωρ. αντί αλάθειας, αληθώς βλ. λ., όντως πραγματικώς, αληθινά: Σίμων, άνδρα αγαθόν αλάθως γενέσθαι χαλεπόν.

ἀλαθής-εος-ές άωρ. αντί αληθής βλ. λ.

ἀλαθής έπίρρ. άημ. αλάθως βλ. λ.

ἀλάθης (η)-ο(ν) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. άημ. ό μ ή λισμονομένος ή μ ή δυνάμενος να λισμονηθώ, ό αληθιμόνητος: Σουιδ. «άλαστος αλάθης»: σχολ. Εύρ. Έκ.675 ό άλαστος αλάθης έργα παίων, Εύστ.1268,56 άλαστον ειπείν τών Έκτορα, ως αλάθης λαηθήσαστα. 2) ό μ ή διαφεύγων τήν άποκάλυψιν: Άστρομύφ.Χρησμ.131. 3) ένεργ. εκείνος, όστις τήν προσοχήν ούδέν διαφεύγει: Φώτ. Έπιστ.226,334 ούκ άν λάθεις... τόν αλάθστον όφθαλμόν του Θεού, Εύστ.Ποιημ.65,6 και λαθείν τόν αλάθστον άνόμισαν όφθαλμόν [του Θεού]. 4) νεώτ. κ. άημ. ό μ ή περιπίπτων εις λάθη, σφάλματα, πλάνας, ό άπαισιστος, ό άκριβής, ό ασφαλτος: **αλάθης άπαγγελία**. || έκκλ. αλάθστον τής έκκλησίας (ή κατά τήν Άγιαν Γραφήν και τās ιεράς παραδόσεις διδασκαλία τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, καθ' ήν ό καθ' έκαστον έπισκοπος ή και πολλοί τών έπισκόπων δύνανται να σφάλλυνται, ούχι όμως και ή Έκκλησία ως όλον). || αλάθστον του Πάπα (δόγμα τής Δυτικής Έκκλησίας, κατά τό όποίον ό Πάπας, όταν όμιλή ex cathedra, ήτοι έπισήμως ως ποιμήν και διευθυντής άπάντων τών Χριστιανών, έπί ζητημάτων δόγματος και ήθικώς, άποφαίνεται γνώμες άφ' έαυτών αλαθήτως).

ἀλαθής έπίρρ. νεώτ., άημ. αλάθης άνευ σφαλμάτων, άπαισισως, αλαθίστως, άσφαλτα.

ἀλάτ (ή) μον. (έβρ.) πομή, επιδείξις, παρέλασις: κένω αλάτ (περνά επίδεικτικώς).

ἀλαί (ή) μτγν.κ. νεώτ. άλοπήγαι, άλκαί: Στράβ. 12,312 Άλυσ.. ώνώμασι από τών δάων άς παρρηται' πρβλ. Διον.Άλ.Ρωμ.255 και τών δάων άποσπείν τών παρά τας έμβόλας τού ποταμού.

ἀλαία (ή) μτγν. άγώνες πρός τιμήν τής Άλέας Άθηνάς: Πaus.8,47,3.

ἀλαίθερές 'Ησ. «χλιράν, ήλιοθερές».

ἀλαίμαργα έπίρρ. άημ. λαιμαργα βλ. λ.

ἀλαίμαργος-η-ο άημ. λαιμαργος βλ. λ.: όσο άκνός στο φαί τόσο αλαίμαργος στη δουλιά του.

ἀλαίμαρες ατος-η-ο άημ. έπί ζώων, τό μ ή φέρων περιαυχένιον, λαιμαρίαν βλ. λ.

ἀλαίμος (η)-ο(ν) νεώτ. κ. άημ. ό άνευ λαιμού' || κατ' επέκτασιν κ. ό άνευ μεγάλου λαιμού' νεώτ. ζωολ. τό ούδ. έν τώ πληθ. αλαίμα ζώα άνευ λαιμού, ήτοι έχοντα τήν κεφαλήν άπ' ευθείας ένουμένην μέ τό σώμα.

ἀλαίμης Σουιδ. «μαινόμενος».

ἀλαίω άλλως αλάμαι, περιπλανώμαι: Αισχ. Άγ.82 παιδός δ' ούδέν άρείων άναρ ήμερόφαντον άλαίνει, Εύρ.Κύκλ.79' ΕΜ «άλαίω τό πλανώμαι, παρά τό άλην, ό σημαίνει τήν πλάνην».

ἀλαίος-όν έσφ.γ. αντί αλαός βλ. λ.

ἀλακάπα άημ. μόνον έν φρ. μετά τού παίρνω, παρεξηγών τι όργίζομαι: τό πήρε αλακάπα.

ἀλακαρίσι (ή) νεώτ. ζωολ.: οικογένεια άραχιδών τού άθροισματος τών άράων.

ἀλάκαρον (ή) νεώτ. ζωολ. γένος άράων τής οικογένειας τών άράιδων' ζών τω θαλάσσιον, έχον σώμα φοειδέες μέ προδοκωδοειδές ρύγχος,

προσακτρίδας διαχιδείς και πόδας πλαγίως τού σώματος κειμένους' ένδιαιτάται έπί φυκών, βρυοζώων και έπί άλλων ύδροβίων ζώων, τρεφόμενον ως έπί τό πολύ έκ ζωικών όργανισμών (λιμνοσκληκών κττ.), σπανίως δέ έκ φυτών.

ἀλακάτα (ή) άωρ. κ. αιολ. αντί ήλακάτ ή λλ.

ἀλακάτιον (ή) μτγν. ύποκορ. τού αλακάτι, ήλακάτ ή λλ.: Λεων.Γακτ.5,7,27 «αλακάτια' μαγειρικά, στρεφόμενα κύκλωθεν» Πάπ.

ἀλάκερα έπίρρ. άημ. αντί αλάκερα βλ. λ.

ἀλάκερος-η-ο άημ. αντί αλάκερος βλ. λ.

ἀλάκιστα έπίρρ. άημ. κ. αλάκιστος άνευ όρρομίας φυγής, χωρίς λάκισμα βλ. λ.

ἀλάκητον 'Ησ. «άφόφητον».

ἀλάκητος-η-ο άημ. κ. αλάκιστος ό μ ή όρρομαίως τρεπόμενος ή τραπέει εις φυγήν, ό μ ή πρό τού έχθρου δειλιάσας και κρύφα φυγών ή φεύγων, πού δέν λακάει: αλάκτη παλικάρια.

αλάκιστα έπίρρ. άημ. αλάκτη βλ. λ.

αλάκιστος-η-ο άημ. αλάκητος βλ. λ.

αλάκισα έπίρρ. άημ. χωρίς λάκκισμα, ήτοι χωρίς σχηματισμόν μικρών λάκκων έπί εδάφους, πρός φύτευση κηπευτών [εία φυτών: αλάκισα δέ φυτεύονται ντομάτες. 2) γεν. έπί όδών, πλατειών κττ. χωρίς λάκκους ή άνωμαλλας.

αλάκκιστος-η-ο άημ. κ. -ωτος έπί εδάφους, εις ό δ' έκσκαφής δέν έσχηματίσθησαν λάκκοι πρός φύτευση δένδρων, [εία δέ φυτών κηπευτών. 2) κ. εις ό είναι άδύνατον ή άπλώς λίαν εργώδες να γίνη τό λάκκισμα, σχηματισμός λάκκων. 3) γεν. ό άνευ λάκκων ή άνευ άνωμολιών: αλ βροχές δέν άφησαν όρόμο αλάκκισατο' συγγ. αλακκούθωτος, αλάκκωτος, αλακκος.

αλακκος-η-ο άημ. ό χωρίς λάκκον ή λάκκους.

αλάκκωτα έπίρρ. άημ. χωρίς λάκκους.

αλάκκωτος-η-ο άημ. έχων λάκκους συγγ.-ιαστος.

αλακόπετρα (ή) άημ. άπτι αλακόπετρα, στρογγύλη πέτρα, δι' ής τρίβουσι τό έλας.

αλάκαγα ή αλακάγα νεώτ. ζωολ. γένος τρωκτικών τής οικογενείας τών διποδιδών' ζών έχον τήν κεφαλήν πεπλατυσμένην πρός τά πρόσω και άποληγούσαν εις ρύγχος μέ μακρούς μύστακας, τά ότα μεγάλα και δξύληκτα, τούς όφθαλμούς πλαγίως κειμένους, τούς άποβίσιους πόδας πολύ μακροτέρους τών εμπροσθίων και ούρών μακροτάτης θυσανωτήν κατά τό άκρον' είναι νυκτόβιον ζών εις τās έρημικές χώρας τής Άφρικής και τής Άσίας έντός φωλέων, άς όρύσσει εις τό έδαφος, τρέφεται δέ κυρίως έκ διαφόρων ριζών και σπερμάτων [ελαεταγα]. άλλως σκιρτητής.

αλακάνη (ή) νεώτ. φαρμακ. σύνθεσις αλουμινίου, ήτοι όξυγολακτικόν αλουμίνιον κόνις ευχερώς και καθ' όλοκληρίον διαλυτή έν τώ ύδατι, άποδίδουσα έλαφράν άσμήν όξίκου όξέος, χρήσιμος έν τή θεραπευτική.

αλακάνη έπίρρ. άημ. κ.-χτιστα αλακτίστος βλ. λ.

αλάκτιστος (η)-ο(ν) νεώτ., άημ. κ. αλάχτιστος έπί άνθρώπων, ζώων και πραγμάτων, ό μ ή λακτισθείς, ό καθ' ού δέν κατηνέχθη λακτισμα, ό ακλώστητος: αλάκτιστος σφαίρα (εις τό ποδόσφαιρον). || μτφ. ό μ ή βαναυσός ή περιφρονητικός άποδωκόμενος ή άποδωχθείς: δέν άφικέν ύφιστάμενον αλάκτιστον.

αλακτίστος έπίρρ. νεώτ. άνευ λακτισμών.

αλακάσι 'Ησ. «άθροίσαι, συνάγεσθαι».

αλαλα έπίρρ. άημ. άνευ λαλίας, άνευ φωνής, άφώνως, βουδά. 2) άνοήτως, μωρώς, κουτά, παλαδά, χωρίς μυαλό: αλαλα μιλούσε σάν τρελός.

αλαλά (ή) άωρ. αντί αλαλή βλ. λ.

αλαλαγή (ή) κ. νεώτ. ή ισχυρά, [εία] χαράς ή ένθουσιασμού, κραυγή: Σοφ.Τρ.205 άναλαλέξάτω δόμος άφροσύνης αλαλαγαίς (σχολ. «ταίς έπί

τῶν θυσιῶν εὐχαίς», οχλὸς. Πινδ. Ο. 7,68 «ἡ γὰρ ἀλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολέμων συμβολῆς γίνεται» εἴτ' οὖν λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκδραμευμάτων.
ἀλάλαγμα-τος μτγν. κ. νεώτ. κραυγὴ χαράς, ἐνθαυσιασμοῦ ἢ καὶ ἄσπου τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ: Καλλ. ἀπ. 310 θεῶ τ' ἀλάλαγμα νομοῖον δοῦναι, Πλάτ. Λόγ. 45 πυκνὸν ἀλάλαγμάτων, Σοφ. Ἀντ. 127 «ἀλάλαγμα δὲ ἐστὶν ἐπινίκιος φῶδ'», || νεώτ. κ. γεν. κραυγὴ μεγάλη παρ' ἀμάδος πολεμιστῶν ἢ καὶ πλεθρῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀλάλαγμός· συγγ. δημ. ἡ ἀχλαοῦ: τὸ ἀλάλαγμα τῶν διαδελωτῶν ἡκούετο εἰς ὅλα τὰ πέριξ χωρία.
ἀλαλαγμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡχηρά, χαράς ἰδίως, ἐπινίκιος κραυγὴ, ἀλάλαγμα βλ. λ.: Ἦρ. 8,37 ἐκ δὲ τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνήτης βοῇ τε καὶ ἀλαλαγμός ἐγίνετο, Διόδ. Σ. 20,86 προσβάλλειν μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ σάβηντος, Θερμ. Λόγ. 13,1768 δηλ. τῶν ἀλαλαγμός· ΑΒ «ἀλαλαγμός, ἐπινίκιος ὕμνος» || κατ' ἐπέκτασιν κ. κραυγὴ δούλων Εἰοῦδ. «ἀλαλαγμός» ἔστιν ἐπινίκιος ἐν πολέμῳ κρότος, ὁλοχυρισμός· κραυγὴ θρηνητικὴ δούρου σμεινοῦν· || γενικῶς μέγας θόρυβος ἐκ φωνῶν, ἤχων ἢ κρότος: Εὐρ. Κύκλ. 65 οὐ τῷδε χοροί... οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί, αὐτ. Ἐλ. 1325 θεά... τερφεῖσθαι ἀλαλαγμῷ (τῶν αὐλῶν), Ἰώσα. ἡλάλαξε πᾶς ὁ λαὸς ἄμ' ἀλαλαγμῷ μεγάλῳ καὶ ἰσχυρῷ, νεώτ. ὁ ἀλαλαγμός τοῦ ἐνθαυσιώσαντος πληθους.
ἀλάλαγε Ἦσα. «ἡ πλάνη».

ἀλαλιάζω κ. νεώτ. μέλλ. ἀλαλέξομαι (δ. γ. ἐν Εὐρ. Βακχ. 593), μτγν. κ. νεώτ. ἀλαλέω, ἀόρ. ἡλάλαξα, ποιητ. ἀλάλαξα φωνάω ἀλαλά, ἐκβάλλω κραυγὴν χαράς κατὰ τὴν ἐνερθεῖν τῆς μάχης: Ξεν. Ἀν. 5,2,11 τῷ Ἐνυαλίῳ ἡλάλασαν, αὐτ. ΚΠ 3,29, ταχὺ ἀλαλέαντες ἔθεον, Πλούτ. Πονη. 9 τοὺς ἀλαλάειν παρσπτοί μέγα καὶ θαρραλέον· Ἦσα. «ἀλαλάζει» ἐπινίκιος ἤχη· Εὐστ. Πονημ. 157 νίκην, ὁ φασιν, ἀλαλάει κατὰ τοῦ κοινῷ πολεμῷ δαίμονος· 2) γενικῶς, κραυγαῖς ἰσχυράς, ἀήχων ἐντονον, ἡχηρὸν φωνήν, συνήθως χαράς: Πινδ. Ο. 7,37 ἀλάλαξεν βοῇ ὑπερμάνει, Εὐρ. Ἥλ. 855 στέφουσι δ' εὐθεὺς αὐτὴν κασιγνήτου κάρη καριννέας ἀλαλάζοντες· || ἐκὼλ. ἐκβάλλω κραυγὴν δοξολογίας: Πλ. Φαίμ. 80,2 ἀγαλιάσθε τῷ Θεῷ τῷ βοηθῷ ἡμῶν, ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· Εἰσοῦδ. «ἀλαλάξατε» τούτεστιν ὑμνώσατε τὸν Θεόν· 3) σπαν. χρήσθ. ἐπὶ κραυγῆς πόνου ἢ λύπης: Εὐρ. Ἥλ. 843 ἡλάλαξε δυσθυήσκων φῶνα, ΚΑ Μάρκ. 5,38 θεωρεῖ θόρυβον καὶ κλαίοντα καὶ ἀλαλάζοντα πολλά, Πλούτ. Λούκ. 28· 4) ἐπίσης σπαν. χρ. ἐπὶ προγμάτων, ἀφῆνω ἤχον, κρότος, φασφ., κουρταλίζω: ΚΑ Κορινθ. 1,13,1 γέγονα χαλκός ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

ἀλαλαί ἢ ἀλαλαί· ἐπιφ. χαράς: Ἀριστ. Ὀρν. 953 νεφρόβολα πεδία πολυάσπρα τ' ἡλυθον. ἀλαλαί· || κατὰ τὴν ἐκφορὰν: ἀλαλαί· ἡ παῖων, αὐτ. Ὀρν. 1763 (δ. γ. παῖων).

ἀλαλαί μτγν. ἐπιθ. τοῦ θεοῦ Ἀρεως, πρὸς δὲ ἡλάλαζον, ἦτοι ἀπηθύνον κατὰ τὴν ἐνερθεῖν τῆς μάχης κραυγὴν χαράς: Κορνοῦτ. Φύα. Θε. 21· || ἐπιθ. τοῦ διός: Καλλ. Αἰτ. 3,1,60.

ἀλαλατός (ὁ) δωρ. ἀντὶ ἀλαλατός βλ. λ.

ἀλαλαί (ἡ) δωρ. ἀλαλά ἰσχυρά κραυγὴ, βοή: Πινδ. ἀπ. 208 νανία τ' ἀλαλαί τ' ὀρνομένην, Εὐρ. Φαίμ. 337 ἀλαλαί αἰγανγμάτων (δ. γ. ἀλαλαγαί· || ἰδίως ἡ κραυγὴ, ἰσχὺ τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὴν ἐνερθεῖν τῆς μάχης, ἡ πολεμικὴ κραυγὴ: Πινδ. Ν. 3,60, ἀλ-δορικτύς Αὐκίων· || συνεκδ. αὐτῇ ἡ μάχη: αὐτ. 17,61,10 καρτερὰς ἐξ ἀλαλάς (οχλὸς, ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης μάχης)· || κωμικῶς: Σοίνεξ παρ' Ἀθην. 10,421 D ἀλαλὴ ἔμμερον χεῖρες.

ἀλάλαμαι παρκατ. τοῦ ἀλάλαμαι μετὰ σημασίας ἐνεστώτος, διὸ καὶ ἡ μτχ. προπαροξύτωνος ἀλα-

λήμενος περιφερόμαι, περιπλανώμαι, παρ' Ὀμ. ἰδίᾳ ἐν Ὀδυσσεΐ: Ἰλ. Ψ 74 ἀλάλαμαι ἄν κούρηνυλός· Ἄϊδος δ᾽ ἐπὶ τῆς φυχῆς τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου· || ἐπὶ προσώπων: Ὀδ. 8,370 οὐδὲ τί σε χρεῖ... κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλασθαι, αὐτ. Γ 313 θηβὰ δόμεν ἀπο τῆλ' ἀλάλησθαι, αὐτ. Σ 122 αὐτὶς ἀνὴρ ἀλάλημενος... πείσσει γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν, Βίλων 120 ἀνὰ δρυμοῦς ἀλάληται ἡ Ἀφροδίτη· || κ. ἐπὶ προγμάτων κατὰ τὴν αὐτὴν σχέσιν: Ἥσιος. Ἐργ. 100 μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται· 2) παρὰ τραγ. ἐν τῷ ὑπερσύν. μετὰ σημασίας παραστατικῆς: Εὐρ. Ἄνδρ. 306 μόχθους, σὺς ἀμφὶ Τροίαν δεκτικεὶς ἀλάληται νεοὶ λόγχοις.

ἀλαλήσι (ἡ) δημ. ἡ παρατεταμένη σιωπὴ, ἀλαλία, βουθαμία, μουγαμία· || τὸ σπένειν καὶ δι' ἡλίαν ἀμλεῖν: ἀπὸ τῆν ἀλαλήσια τοῦ ὁ καλόνερος ἀρχίζει νὰ λησμονεῖ τις λέξει.

ἀλάλητα ἐπίρρ. δημ. ἰδίᾳ ἐπὶ πτηνῶν, χωρὶς λαλῶν ἢ ἀνευ λαλήματος, ἀνευ κελδομήματος, ἀφώνως· || σπανιὰ, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνευ ἀμυλιῶν: ἀλάλητα στάθικαν δαίον μῆρος στὸν τάφο.

ἀλαλήτα κ. δημ. Ἦσα. «τεθορυδημένα»· 2) δημ. ἡχος, βοή ἐξ ὀμλίας: ἀκούσα τὰ ἀλαλήτα τοῦ.

ἀλάλητος (-η-ος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, νὰ ἐκστομιθῇ, ὁ ἀσπότης, ὁ ἀνεκκροστος, ὁ ἀνεκλάητος: Ἔσθρ. 422 πᾶλλ' ἀλάλητα πέλει (δ. γ. ἀμλεῖται μέλει), ΚΑ Ρωμ. 8,26 αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, ΑΠ 5,4 τὸν σιγῶντα... συνιστοῦν τῶν ἀλαλήτων λήγαντα· 2) τὸ οὐδ' ἐν τῷ πληθ. ἀλάλητα· Ἦσα. «ἐξὺα ποταμὸκύστα, γουφώδη»· 3) κ. δημ. ἐνεργ. ὁ μῆψς ἔχων τὴν δεξιότητα νὰ λαλή, ὁ ἀφωνός, ὁ βωθὸς εἰσέτι, ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν ἄλλων πτηνῶν: Ζαλοκώστος Πισμ. ἡρουν ἀλάλητο πούλι, δέκα χρόνους ἀγῆρ· || γενικῶς, ὁ μῆψς λαλήσας, ὁ μὴ ἐκβαλὼν λόλημα: ἀργεῖ νὰ ἐξημερώσῃ, γιατί εἶν' ἀλάλητα τὰ κακκόρρια ἀκάμη· 4) δημ. σπανιὰ, ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἀμλεῖν, ὁ ἀφωνός ἀπομείνας: φρ. ἀλάλητος σὴν ἡσίκας.

ἀλαλήτος (ὁ) (ἀλαλαί· κ. δημ. δωρ. ἀλαλατός) κραυγὴ τῶν στρατιωτῶν ἐν τῇ μάχῃ, πολεμικὴ ἰσχὴ, ἀλαλαγμός: Ἰλ. Π 78 οἱ δ' ἀλαλήτω πᾶν πεδίων κατέγουσι, μάχη νικῶντες Ἀγαμέμν· Ἥσιος. Ὀδ. 686 οἱ δὲ ἔκρινον μεγάλην ἀλαλήτῳ Πινδ. Π. 1,72· 2) κ. δημ. συνεκδ. θεῆ, ἰσχυρὰς θόρυβος, κρότος ἐκ φωνῶν ἢ μουσικῶν ὀργάνων: ΑΠ 6,51 ἀλ-αύλων.

ἀλαλήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνεκκροστος, ἀνεκκλαήτως, κατὰ τρόπον ἀλάλητον βλ. λ.: Ἀθανάσι. λαλήσωμεν ἀλαλήτως καὶ νοήσωμεν ἀνοήτως, Εὐστ. 723,30 «ἀλόγως... ταῦτον ὄντ' ἀλαλήτως», Γεώργ. Παχμ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. ἀλαλήτως συνοισεῖ.

ἀλαλαί (ἡ) κ. νεώτ. ἰδίᾳ ἐν συνθέσει κωφαλαλία ἢ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀνικανότης, τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἀμλεῖ· || ἡ ἀφασία: 2) Ἦσα. εἰς Σοφ. ἀπ. 232 «ἀλαλαί» πονηρίαν, ἀταξίαν·.

ἀλαλαί (ἡ) τὸ νὰ εἶναι τις ἀλαλός βλ. λ., ἡ μωρία, ἡ εὐθυσία, ἡ ἀνοησία, ἡ κοιταμάρα, ἡ παλαθούρα: πῆε χαμένους ἀπὸ τὴν ἀλαλαί του· 4) εἰδ. ἀσκέσις ἡ ἐνέργεια ἢ πρᾶξις ἀνόητος: ἔκαμα μὴν ἀλαλαί, -όλο ἀλαλαίς κένους.

ἀλαλιάζω δημ. καθιστῶ τινὰ εὐθυσίαν, ἀνόητον, κοιταμένο, ἀποδλοκώνω: τὸν ἀλάλιασε τὸ πολὺ ἔζλο· || ἀπλῶς ἐπιφέρει πύχνοις εἰς τὸν νοῦν τῶν ζώων, σκοτίζω: οἱ φωνέρες ἀπὸ τοῦ παιδιδοῦ μὴ ἀλάλιασαν· 2) ἀμπελ. γίνονται εὐλόγη, μωρὰς, ἀνόητος, κοιταμένοισι, παλαθούρα: ἀλάλιασε ἀπὸ τῆς συφοράς καὶ δὲν ἔξερε τί κάνα· || ἀπλῶς ζαλιζομαι, σκοτίζομαι: ἀλάλιασε ἀπὸ τῆς πολλῆς ἐννοίας.

ἀλαλιτής (ὁ) κ. ἀλάλιος νεώτ. ἡ εἰς προσί-
νους κρυστάλλους παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ δια-
λίου (alalite, alalith).

ἀλαλκί γ' ἐν. πρόσ. τοῦ ἀορ. β' | β' πρόσ. προστ.
ἐν Θεῶν. 131 τοῦ ρ. ἀλέω βλλ., 'Ἡσ. ἡλαλκε,
παρὰ Πινδ. κ.α' πρόσ. ἡλαλκον, εὐκτ. ἀλάλκεις,
ἀορ. ἀλαλκεῖν κ. ἀλαλκέναι, μτχ. ἀλάλκων,
μτν. ἐνεστ. ἀλάλκουσιν κ. μέλλ. ἀλαλκῆσουσιν
ἀπέκρουσε, ἀπεμάκρυνε, ἀπέτρεψε, ἀπεσώθηκε·
'Ἡ.Φ.138 Τρώεσσι δὲ λογιὼν ἀλάλκει, αὐτ.Ψ185
ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ 'Ἀφρο-
δίτη, 'Ἡσιόδ. G527 κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλ-
κεν, Πινδ. O10,124 ὥρῃ, ἅ πατ' ἀναιδέα ἱανυμή-
δει τὸν πότμον ἀλαλκε'. || ἐπεκούρησε, παρέσχε
βοήθειαν, ὑπερήσπισε· Κόιντ.Σμ.10,260 οὐ γάρ..
τις ἀλαλκε, λιλαιομένην περ ἀνύμενην ΕΜ κ. ἡ ἀ-
λαλκοῦσα τῷ μένῃ δ' ἐστὶ τῇ δυνάμει βοηθοῦσα.

ἀλαλκομενός-έως | ἀλαλκε | ΕΜ ἐπίθ. τοῦ
Διός πρβλ. ἀλαλκομένης | ἐπίθ. τῆς 'Ἀθηνᾶς |.
ἀλαλκομένη (ἡ) 'Ἐπιγρ. (ἀλαλκε) ἐπίθ. τῆς 'Α-
θηνᾶς· ὁλλος ἀλαλκομένης.

ἀλαλκομενή-ιδος (ἡ) | ἀλαλκε | ἐπίθ. τῆς 'Α-
θηνᾶς «ἡ μετὰ μένους ἀλάλκουσα, βοηθοῦσα»·
κατὰ Πισάων. ἔρμ. ἐκ τῶν Ἀλαλκομένων, βωϊτικῆς
πόλεως, πρόσ ἢν σχετίσθῃ ἡ γέννησις τῆς θεᾶς·
'Ἡ.Δ.8 'Ἡρτ' Ἀργεῖα καὶ Ἀλαλκομένης 'Αθηνᾶς.

ἀλαλκομένης (ὁ) ἡ -μένιος ὄνομα βωϊτι-
κοῦ μνηῶς, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν ἀπτικὸν
Μαιμακτιρίων· 'Ἐπιγρ. μένιος Ἀλαλκομένης,
αὐτ. μνηῶς Ἀλαλκομένης πεντεκαίδεκατῇ.
ἀλαλκίτριον (τὸ) | ἀλαλκε | φόρμακον, γιστρι-
κό· Φαβωρ. 105,10 «ἀλαλκίτρια λιμοῦ» τὰ δυνά-
μενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπεργεῖν τὸν λιμὸν· Ζώναρ.

ἀλαλογά-ω δημ. εἰμὶ ἡ γίνομαι ἀνόητος, εὐ-
θύς, μαρὸς, ἀλογος βλ. λ.2)· Βηλαρ.222 ἀλαλό-
γησε τὸ παιδί διάβασε- διέδασε.

ἀλαλοζῶ δημ. ἐν δυστυχίᾳ, ταλαιπωρούμενος
ζῶ· Σαρ. Ἀν.ΛΗ φρ. ζῶ καὶ ἀλαλοζῶ.

ἀλαλομένη (ἡ) δημ. ἡ παραφορσύνῃ, ἡ τῶν
φρενῶν διασάλευσις, ζουρλαμός· ἔπαθε ἀλα-
λομάρᾳ· 2) ἡ ἐξ ὀργῆς ἡ λύπης ἡ φόδου κτλ.
παραφορὰ ἡ κατάπληξις· θύμωσε καὶ ἀπὸ τὴν
ἀλαλομαρὰ του δὲν ἤξερε τί ἔκανε· 3) ἀλαλιά
βλ. λ., ἀκεφαλίᾳ συνὸν. παλαβαράρα.

ἀλαλομοῖρα (ἡ) δημ. διαμοῖρα, κακομοῖρα·
κατὰρ. ποῦ ἀλαλομοῖρα γὰ γεννῶ.

ἀλαλος (-η-ο(ν)) κ. νεώτ., - ἴδια ἐν συνδέσει κω-
φάλαος, κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ, ὁ
ἀνευ λαλίδος, ὁ ἀναυδός, ὁ ἀφωνός, ὁ βωβός·
Αἰσχ.ἀν.60 τίς ποτ' ἔστ' ὁ μουσόμεναις, ἀλαλος·
1 ἀμφ.1, 'Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,138 οἱ ἐκ γενετῆς κω-
φοί καὶ ἀλαλοι, ΚΔΜάρκ.9,25 πνεῦμα ἀλαλον
καὶ κωφόν, αὐτ.7,37 τοὺς ἀλάλους λαλεῖν, 'Ἐκκλ.
Παρακλ.Κ ἀλαλα τὴν χεῖλιν τὸν ἀσάδων τὸν μὴ
προσκυνοῦντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτήν·
|| συγκρ. ἀλαλώτερας· σχόλ. Πινδ. N.8,41· 2) δημ.
ὁ μαρὸς, ὁ εὐθύς, ὁ ἀνόητος, ὁ παλαβός, ὁ κου-
τός· εἰναι ἀλαλός καὶ μὴ τὸν ἔκτισται ἔσσαι, —
παροιμ. ἀπὸ παιδὸς καὶ ἀπ' ἀλαλο μαθαίνει τὴν
ἀλήθειαν, - ὁ ἀλαλος πούλαος καὶ ὁ μεθυμένος
'γάρτος (ἐπὶ ἀκρίτως συμφωνοῦμένων δόσολογῶν).

ἀλάλυε-υγός (ἡ) μτν. λυγμός, νηγμός· Νίκ.
'Ἀλέξ.18 ποτὸν κακὴν ἀλάλυγιν βαρύνον· ΑΒ «ἀ-
λάλυγιν» νηγῶ, ἀπαρία, δυσπαια.

ἀλαλύκτημα κατέχομαι ἀπὸ πολλῇν φροντίδα,
στενοχωρίαν, ταραχὴν, εἰμαι ἀνήσυχος, ἀδμονῶ·
'Ἡ.Κ.94 οὐδὲ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτη-
μαί, Εὐστ.792,6 «δυσχορραῖαν καὶ ἀδμονεῖν».

ἀλαλύσθαι 'Ἡσ. «φοβεῖσθαι, [εἰ]ληναι».

ἀλαλῶ-ω μτν. καθιστῶ τινα ἀλαλον, ἀναυδον,
ἀφωνον, βωβόν· || παθ. ἀλαλοῦμαι-ομαι· Ἀκύλ.
ψαλμ.38(39),3 ἀλαλοῦμαι τὴν χεῖλιν.

ἀλαλῶν δημ. ἀλαλιζῶ βλ. λ.1)· 2) μέσ. -ομαι
ὡς τὸ ἀμτθ. ἀλαλιζῶ βλ. λ.2).

ἀλαμνός-α δημ. ἀνάνθρωπος, αἰμοδόρος,
συγγ. πιλῶτος· τὴν τυραννίᾳ ὥσπερ τὴν χητικίαν
ὁ ἀλαμνός· 2) τὸ θηλ. -α συνηθέστ. ἀνδρο-
γυναικία, γεννοδόφικος, τολμηρά.

ἀλαμία (ἡ) δημ. περιληπτικῶς αἱ λαμιοί, ἦτοι τὰ
φανταστικά ἀνθρωποδόρα γυναικεῖα τέρατα,
οἱ λάμιες· ὁ τραγ. αἱ κόρη τὶ νύχτωσας μὴ πλιό
θ' ἀργοπορήσας—μὴ σὲ πατήσ' ἡ ἀλαμία καὶ τὰ
στοιχεῖα σὲ φάνε.

ἀλαμοσέμης (ἡ) νεώτ. ζωολ. χελώνη ἐκ τῆς ὁ-
μοιογενείας τῶν δερματεμυδιῶν, ἀπαντῶσα εἰς
τὴν κεντρικὴν Ἀμερικὴν | Alaposemys Hayl.

ἀλαμοσότης (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ, ὁ-
ρυκτὴν ἄνδρουν ἡ λευκόν, κατὰ τὸ μονοκρῆνες σύ-
στημα κρυσταλλοῦμενον εἰς μικροὺς, λεπτοὺς καὶ
ἐπιμήκεις κρυστάλλους, ἔχον δὲ σχισμὸν τέλειον,
λάμφιν ἀσαμάντην· ἀπαντᾷ εἰς τὸ Μεξικόν.

ἀλαμοτοθ νεώτ. βοταν. δένδρον ἀκανθώδες,
ἰθαγενὲς τῆς Μοδαγασκάρης, παράγον ἐδωδιόλους
καρπούς, ὧν ἡ γέυσις ὀμαίρει πρὸς τὴν τῶν αὐ-
κῶν ἡ τῶν δαμασκηνῶν | Alamoia Fiacourt.

ἀλαμπα ἐπίρρ. δημ. χωρίς λαμνηδῶνα, χωρίς
λάμφιν· || σκοτεινὰ· || πρὶν φωτίσθῃ ἡμέρα· ὁ
λαμπα δὲ κινήσῃ ἀπὸ τοῦ χωρίου.

ἀλαμπαδηφορία ἐπίρρ. δημ. χωρίς λαμπα-
δηφορίαν, ἀλαμπαδηφορίως βλ. λ.

ἀλαμπαδηφορῆτος (-η-ο(ν)) μων., νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἀνευ λαμπαδῶν ἀνημμένον, ὁ χωρίς λαμπαδηφο-
ρίαν· ἀλαμπαδηφορῆτον Πάσχα (τὰ πένθιμον).

ἀλαμπαδηφορήτως ἐπίρρ. νεώτ., χωρίς λαμ-
πάδας ἀνημμένον, ἀνευ λαμπαδηφορίας.

ἀλαμπαδίστα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀλαμπαδίστα
ἐπὶ πυρᾶς, ἀνευ φωλῶν, χωρίς λαμπαδίστα
μωρ. ἀελαμπαδίστα· 2) ἀνευ λαμπαδῶν.

ἀλαμπαδίστατος -η-ο δημ. κ. ἀλαμπαδίστατος ὁ
μὴ ἐκπέμπων φλόγας· συγγεν. ἀελαμπαδίστατος·
ἀλαμπαδίστατη φωτιά· 2) ὁ ἀνευ λαμπαδῶν·
γάρμος ἀλαμπαδίστατος (ὁ μετὰ πολλὰς σπουδῆς,
ἡ βία τελευτῶντος), ἀλαμπαδίστατη κηδέα (ἡ ἡ-
κιστὰ πολυτελής, ἡ πενικροτάτη)· 3) ὁ μὴ εὐλο-
κοηθεῖς· || ὁ μὴ τρομοκρατηθεῖς ἐκ εὐλοκοη-
ματος ἡ ἄλλως πως· ἄλλως καὶ ἄλλους λαμπα-
δίστας καὶ αὐτὸν θὰ τὸν ἀφήσω ἀλαμπαδίστα·
ἀλαμπαδίστατος -η-ο δημ. ἀλαμπαδίστατος βλ. λ.
|| καὶ 2). Ἐπίρρ. ἀλαμπαδίστα.

ἀλαμπαδῖ (ἀμφιβ.) 'Ἡσ. «τὸν ἡλιαν».

ἀλαμπαρί (τὸ) μτν. κ. νεώτ. ἀποκρυφολ. τὸ
ἀτελέστατον τῶν μετάλλων, ἀθεν πολὺ ἀπομειμα-
κρυσμένον τῆς ὕλης ἡ (κατὰ τὴν ἀποκρυφ. φρ.)
τοῦ μεγάλου ἔργου· θεωρεῖται ἐν τῇ μεγάλᾳ
προφυλακτικῇ τοῦ φέροντος αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρι-
στερὰν κνήμην ἱππέως, ὡς καὶ περιπτόν χρῆσι-
μον, ἵνα αἱ φέρουσαι αὐτὸ ἐγκυαί εὐτοκίησιν.

ἀλαμπέτος -ον ὁ ἀνευ φωτός, ὁ σκοτεινός,
ὁ ἐρεβώδης· Οὐμ. Ὑμν.31,5 ἀλαμπέτος ἄηρ σπλά-
θει, Σοφ.ΟΚ1662 νεπτερόν.. γῆς ἀλάμπετον
βάθρον (δ.γ. ἀλύπτον), Ἐργρ. ἀλάμπετον αὐ-
δᾶς 'Αἰδεῶ· || μτφ. ἐπὶ τοῦ 'Ἡρακλείτου· ΑΠ
9,540 ἀρηνὴ καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον.

ἀλαμπής-ος-ές κ. μων. κ. νεώτ. ὁ σκοτεινός,
ὁ ἀλάμπετος βλ. λ.: Σειμωρ.37,8 ἀλ- νύξ· || ὁ
ἀνευ λαμπέως, ὁ μὴ λαμπρὸς, ὁ πῖπλινος·
'Ἰνν.Προγν.2 αἱ ὀφειες αὐχμῶσαι καὶ ἀλαμπής
| δ.γ.1, Σοφ.Τρ.691 καθῆκα συμπτέρας ἀλαμπής
ἡλιου κολῆς γυνάστρῃ δῶρον, Διδό.Σ.348 φαι-
νομένην πυρὸς ἀλαμπής ἐν σκάτῃ, Εὐστ.Πο-
νήμ.235,83 ἐν σκάτῃ ἀλαμπή· || κ. ἐπὶ χρωμά-
των· 'Αριστ.Χρωμ.793 Α12, Πλούτ.Φωκ.1 τοῖς
σκιεροῖς καὶ ἀλαμπῇ χρώμασι· || νεώτ. κ. ἐπὶ
στερεῶν σωμάτων, ἴδια ὀρυκτῶν· ἀλαμπῆς ὀρυ-

κτὼν [τὸ ἐστερημένον λάμψεως, οἷον ἡ ἀργίλος, ἡ κορητὴς κττ.] 2) μτφ. ὁ ἀνευ αἰγῆς, ὁ ἀδοξος, ὁ ἀσημος· Πλούτ.Φακ.1 ἀρετῇ, ἀμαυρὰν καὶ ἀλαμπή, Ἰνέρ.Λογ.7,9 οἷον Τάτρωτον πινός καὶ ἀλαμπούς βίου.

ἀλαμπία [ἡ] μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἀπουσία, ἡ ἐλλείψις φωτός ἡ λάμψεως· Θεολ. Ἀριθμ.δ ἀλαμπία, σκοτωδία, χάσμα, τάρταρος.

ἀλαμπισία [αἰ] νεώτ. ζωολ. γένος φυσοστόμων ἰχθύων, ἐχόντων σῶμα ἐγγελοειδές κ. ζῶντων εἰς θαλάσσιος τῆς Ὠκεανίος καὶ τῆς Ν. Ἀφρικῆς.

ἀλαμπικάριστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἀποστάξεως ἡ διυλίσεως || γενικὸς ἀκατακθίστα.

ἀλαμπικάριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀπεσταγμένος· **ἀλαμπικάριστο κρασί** || ὁ μὴ διυλισμένος· **ἀλαμπικάριστο λάδι** || κ. γενικὸς ὁ ἀκατακθίστος, ὁ βολός, ὁ μὴ διαιυγής.

ἀλαμπικός [οἰ] δημ. [ἀρσθ.] κ. λαμπικός ὁ ἀπροστακτῆρ, ὁ ἀμυθεῖ, ἥτοι τὸ μηχανημα, δι' οὗ γίνεται λαμπικάρισμα, ἀπόστασις.

ἀλαμπος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀναδίδων λάμψιν, ὁ ἀλαμπής βλ. λ. 2) σπαν. χρ. ὁ ἐστερημένος λάμψας, ἥτοι λυχνίας, φωτιστοῦσης διὰ πετρελαίου ἡ οἰονογεύματος· **ἀλαμποι ἔλαιο** στὸ χωριουδάκι κοιμόνταν ἀπὸ χωρίς με τὰ ὀρνίθια.

ἀλαμπουρνέζικα ἐπίρρ. δημ. [ιταλ.] ἀσυνήθως, παραδόξως || κ. ἀκατανόητως· ἑλληνικὰ μιλάς ἡ ἀλαμπουρνέζικα·

ἀλαμπουρνέζικος-η-ο δημ. [ιταλ.] ὁ ἐξωτικὸς, ὁ παραδόξως ἀσυνάρτητος· ὁ ἀκατάλητος, ὁ σκολιὸς τῆν ἔκφραση, ὁ ἀκατανόητος· αὐτὰ εἶναι **ἀλαμπουρνέζικα, δὲν τὰ καταλαβαίνω.**

ἀλαμπουρνέζος-α-ικο δημ. ἀλλοκοτὸς, ὁ ἐξωτικὸς || κ. ὁ ἀκατάλητος, ὁ ἀκατανόητος.

ἀλαμπός ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ φωτός, χωρίς λάμψιν· || μτφ. ἀνευ αἰγῆς, ἀδόξως.

ἀλανάριστος ἐπίρρ. δημ. [ιταλ.] χωρίς λανάρισμα, ἀνευ ἔξασσεως, καθαρισμού διὰ τῆς λανάρας.

ἀλανάριστος-η-ο δημ. [ιταλ.] ὁ μὴ λαναρισμένος, ὁ μὴ ἐξεσμένος με τὴν λανάραν βλ. λ. ὁ ἀξαντος, ἥτοι ὁ μὴ ὦν ἔτοιμος πρὸς κλῶσιν ἡ ὕφανση, ἐπὶ ἐρίων· **ἀλανάριστο μοῦλι** 2) ὁ ἀκαθάριστος, ὁ ἀεφλοοῦστος, ἐπὶ λιννοκλάμης.

ἀλαναία [ἡ] [ἀμφιδ.] Σουτῷ. «ἡ ἀλαζονεία».

ἀλανές ἥσα. «ἀληθές».

ἀλάνης-ιασ-ι δημ. [τουρκ.] ὁ πλάνης, ὁ ἀλήτης, ὁ ἀστεγος, ὁ ἀνθρώπος τοῦ δρόμου· || κ. ὁ ἀνευ ἀνατροφῆς, ὁ χυδαῖος· **δὲ θά δῃς προκοπή** πού ἵπασες παρὰ με ἀλάνηδες, — γέμισε ἡ γειτονιά μας ἀλάνια.

ἀλάνθαστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ σφάλματος, ἀπταίστως, ἀσφαλτα, ἀλάνθαστος βλ. λ.

ἀλάνθαστος [-η-οῖν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ περιέχων λάθην, σφάλματα, ὁ ἀάθητος, ὁ ἀσφαλτος ὁ ἀλδῆυτος· **πρόδῃς ἀριθμητικὴ ἀλάνθαστος** 2) ὁ μὴ περιπίπτων εἰς λάθην ἡ εἰς ἀμαρτήματα· **μὲν ὁ Πάπας εἶν' ἀλάνθαστος.**

ἀλάνθαστως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ λάθους, χωρίς σφάλμα, ἀπταίστως, ἀλδῆυτα, ἀάθητα· **ἐλυσε τὸ πρόβλημα ἀλάνθαστως.**

ἀλάνης [τὸ] δημ. χώρος ὑπαίθρος ὁδονόμος ἐντὸς ἡ ἐγγύς πόλεως, ὅθεν οἱ ἀλήται, οἱ συνήθως ἐκεῖ συγκαθίζοντες ἀλάνηδες· 2) τὸ οὐδ. τοῦ ἀλάνης ὁ ἀλητόπαις, τὸ παιδί τοῦ δρόμου.

ἀλάνηρης-άρα-ικο δημ. [τουρκ.] ἀλάνης βλ. λ.

ἀλάνηρικά ἐπίρρ. δημ. με τρόπους ἀλάνηρη, ἀλάνη βλ. λ.

ἀλάνηρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήγων εἰς ἀλάνηρην, ἀλάνη βλ. λ. || κ. ὁ ἔχων τρόπον ἀλάνηρη.

ἀλάνην [ἡ] νεώτ. χημ. προϊόν τῆς διασπάσεως πλείστων πρωτεϊνῶν διαλυτῶν εἰς τὸ ὕδωρ, εὐρισκόμενον εἰς μεγάλην ποσότητα εἰς τὴν μεταξάν,

ἐξ ἧς καὶ λαμβάνεται δι' ὑδρόλυσεως μετὰ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος ἄλλως ἀμυνοπροπτονικὸν δέξυ.

ἀλαντάειον [τὸ] νεώτ. φαρμακ. τὸ δι' ἀποστάξεως δι' ὑδρωτῶν τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ἰουλλῆ [Iulia Heleptium] λαμβανόμενον αἰθέριον ἔλαιον, ὅπερ εἰς συνήθη θερμοκρασίαν εἶναι στερεὰ κρυσταλλικὴ μᾶσα, πεποτισμένη δι' ολίγου ὕγρου ἔλαιου· ἄλλως **ἔλαιον ἑλενίου.**

ἀλαντικόν ὀξύ [τὸ] νεώτ. βλ. ἀλαντικὸν ὀξύ.

ἀλαντολακτικόν [ἡ] νεώτ. φαρμακ. συστατικὸν τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ἰουλλῆ [Iulia Heleptium], λαμβανόμενον ἐξ αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ ἀλαντολικὸς ἀνυδρίτης, δι' ἀποστάξεως δι' ὑδρωτῶν καὶ χρησιμεύον ἰδίᾳ ὡς ἀντισηπτικόν· ἄλλως **ἀλαντόλη.**

ἀλαντόλη [ἡ] νεώτ. ἀλαντολακτικὸν βλ. λ.

ἀλαντολικόν ὀξύ [τὸ] νεώτ. φαρμακ. συστατικὸν τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ἰουλλῆ [Iulia Heleptium] ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἀνυδρίτου αὐτοῦ λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ἐξ αὐτῆς δι' ὑδρωτῶν ἄλλως **ἀλαντικὸν ὀξύ.**

ἄλας βλ. ἄλξ.

ἄλαξεν ἐπίρρ. δημ. ἀλαξέντως βλ. λ.

ἄλαξεντος [-η-οῖν] νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λίθου, ἰδία μαρμάρου, ὁ μὴ λαξευθεὶς, ὁ ἀπελέκηντος, ὁ ἀκατέργαστος· **ἄλαξεντα μάρμαρα** || κ. ὁ μὴ διαμένεον νὰ λαξευθῇ.

ἄλαξέντως ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀλάξευτα, ἐπὶ λίθων, χωρίς λαξεύμα, χωρίς πελέκημα, ἀνευ κατεργασίας συγγ. ἀσκάληστα.

ἄλαδς-έν [ἡ] ὁ μὴ βλέπων, ὁ τυφλός, ὁ στραβός· Ὁδ.Θ 195 καὶ κ' **ἄλας τὸν, ζεῖνε, διακριόμεν** τὸ σῆμα, Καλλ.5,98 **ἄλας τὶθῆναι** || ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ὑποστὰς τύφλωσιν, ὁ τετυφλωμένος· Σοφ.ΟΚ 149,Εὐρ.Φοίν.1531 **ἄλας δῆμα φέρων** || κατ' ἐπέκτασιν, ὁ νεκρός· Αἰσχ.Εὐμ.318 **ἄλασι** || σκόλη. «θανοῦσα» || καὶ **δεδορκάσι** || μτφ. ὁ μὴ προσαρτητός· αὐτ.Πρ.550 **τὸ φωτὸν ἄλας γένος** || σκόλη. «ἀπροσάρτητον τοῦ μέλλοντος» 1)

2) παθ. ὁ μὴ ὀρώμενος, ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν ποσότητησαν, ὁ ἀφανής, ὁ ἀόρατος· Ἰνν.Τόν. Ἄνθρ. 10 **φθίσις ἀλαὴ γίνεται** | χειρὶν γάρ, ἄλλα, ἱαλ. **ἀλασι** «τυφλὰ καὶ ἀόρατος» 3) ἐνεργ. ὁ σκοτεινός, ὁ ἀμαυρός, ὁ μελανοσμέννος· Ἀπολλ.Ρ 2259 **ἄλας νέσρος** | οἶονε! τύφλωσιν ἐμποιοῦν!

ἄλαδς [οἰ] (2) νεώτ. βοταν. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων πενταμερῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἑλατηρίων ζῶον μέλαν, ἔχον τὸ ἀκρον τῶν κεραιῶν φοειδὲς καὶ ἐντετηρημένον, τοὺς πόδας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν συμπεπιεσμένους, φέροντας δυνυχὰς ἀπλοῦς· ἀπαντᾷ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ρωσίᾳ, ὑπὸ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, τρεφόμενον ἀποκιλειστικὸς ἐκ φυτικῆς οὐσίας | **ἄλασι** 1)

ἄλασκοπία [ἡ] ἰων. -ἡ ἡ τυφλὴ σκοπιὰ, ἥτοι ἡ ἀνωφελής, ἡ ἀγονος ἐπιτήρησις, φυλακὴ· Ἰλ. Ν10 οὐδ' **ἄλασκοπὴν εἶχεν** κρείων **ἐννοσίχων** | «ἐπιμελὸς ἐσκόπει» 1, Ἡσιόδ.Θ 466· Σουτῷ «οὐ τυφλὸς ἐσκόπει» 2, ΕΜ «οὐ τυφλὴν τὴν σκοπιὰν εἶχεν», Εὐστ.821,55 «ἄλασκοπὴν.. τὴν ματαίαν κατασκοπέυσιν» 3)

ἄλαστόκος Σουτῷ. «ὁ τυφλὰ γεννῶν».

ἄλαστροβράχι [ἡ] νεώτ. τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κλιθάδου, ὅπου συσσωρεύεται ἡ τέφρα.

ἄλασφιλήτος -ον νεώτ. σπαν. χρ. ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀγαπώμενος, ὁ μὴ δημοφιλὴς ἀντίφ. λαοφίλης· **ἄλασφιλήτος κυβερνήτης τῆς χώρας.** Ἐπίρρ. ἀλασφιλήτης.

ἄλασι [ἡ] δημ. βοταν. εἶδος φύκου, ἀπαντῶν εἰς τὴν λίμνην τοῦ Μεσολογγίου ἐν Ἑλλάδι, τὸ φυτὸν *Batomorpha Spec.*

ἄλαπαυδός-η-ον ὁ εὐχερὸς ἐξαντλούμενος, εὐκατάδότητος, εὐπόρητος, ἀσθενής, ὁ ἀδύνατος· Ἰλ.Δ 330 **πὸρ δὲ Κερφαλλήνων ἀμφὶ στίχες**

οὐκ ἀλαπαδῶν ἔστασαν, αὐτ.Ε 783 τῶν τε σθέ-
γος οὐκ ἀλαπαδῶν [ἐπὶ λεόντων καὶ κήπων],
'Ορ.Υγν.334 μῦθος οὐκ ἀλαπαδῶν, Βάκις π.
Παυσ.9,17 + κακὸν οὐκ ἀλαπαδῶν' ΕΜ «κενὸς δυ-
νάμεως», 'Ησ. «ἀσθενῆς, εὐχείρωτος» || συγκρ.:
'Ιλ.Δ 305 ἀλαπαδῶντερον γὰρ ἔσσεσθε.

ἀλαπαδῶσύνη (ἡ) μγν. τὸ εὐκατάδελχτον, ἡ
ἀδυναμία, ἡ ἐξάνλησις: Κόνιν.Σμ.7,12 ὡς Νιρῆϊ
ἀνακτὶ παρ' ἀγλαίῃ ἐρατεινῇ κατ' ἀλαπαδῶσύνην.
ἀλαπαζέω ἐπ. παρατ. ἀλάπαζον ἐν 'Ιλ.Α 503
μέλλ. ἀλαπαζέω, ἐπ. ἀόρ. ἀλάπαζα κενῶ, ἀδειά-
ζω, ἐξαντλῶ || εἰδ. καθιστῶ πτωχόν: 'Οδ.Ρ 424
ἐγὼ ποτε οἶκον ἔναιον δλβιος... ἀλλὰ Ζεὺς
ἀλάπαζε. 2) καταβάλλω: 'Ιλ.Ε 166 τὸν δ' Ἴδεν
Αἰνείας ἀλαπάζοντα στήσας ἀνδρῶν, αὐτ.Α 503
νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας || φονεύω: αὐτ.
Α 750 Ἀκτορίωνε Μολιῶνε παῖδ' ἀλάπαζε.

3) πορῶθ, ληλατῶ, διαρπάζω: 'Ιλ.Ι 136 εἰ δέ κεν
δοῦτο μέγα Πριάμοιο θεαὶ δώσουσι ἀλαπάξαι
πρόβλ.Β 367 πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, 'Ηλοδ.ἀν.81,
Αἰσχ.Αγ.129 κτήνη πρόσθε τὰ δημοπληθέα Μοῖρ'
ἀλαπάξει [δ.γ. Μοῖρα λαπάξει], Καλλ.3,251, 'Αθην.
8,362 F «ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν
οἱ ποιητὰί τἀπτοῦσιν», 'Επιγρ. 'Ελλήνων... βω-
μοὺς ἀλαπάξας || παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐν-
νοίᾳ: 'Ιλ.Ω 245 ἀλαπαζομένη πόλιν κερατίζο-
μένην τε 4) μγφ. ἐκ τῆς ἴσς σημ.: Πανύασ.14
πάσας δ' ἐκ κραδίῃς ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει
πιόμενος κατὰ μέτρον [δ. ὀνός].

ἀλάπαδο (τὸ) δημ. βοταν. κ. λάπαδο βλ. λ.
ἀλαπίδα (ἡ) δημ. βότανον ἐν χρήσει φαρμα-
κευτικῇ ὑπὸ τῶν ἐμπειρικῶν συνών. ἀγρίαδο,
μουχρίτσα | Digitalis sanguinalis |.

ἀλαπουρίνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. τὸ κεκαθα-
ρμένον κλίνος ἐξ ἐρίων ἀερὲς λανας purissimum
οὐσία ὁσμομας ἀνοικτοῦ χρώματος, διαλυομένη
εἰς αἰθέρα καὶ χλωροφῶρμον [Alarapium].

ἀλάπτει (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ὕμενοπτερον ἐντό-
μου, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται ἐν μόνον εἶδος γνω-
στόν ἐν Ἀγγλίᾳ [Alaptea].

ἀλάρα (τὰ) ζῦλον εἰδους καρυδιᾶς: 'Ησ. «τὰ
ποντικὰ κάρια ἀφ' ὧν γίνεται τὰ δόρατα», ΕΜ'
2) τὸ ἄκρον τοῦ καυλοῦ δόρατος: 'Ησ. «τὸ τοῦ
δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ἐπιδορατίδος ἐμπί-
πτον», ΕΜ «καὶ τὸν εἰς τὸν αὐλὸν τοῦ δόρα-
τος καταξύμενον».

ἀλαράνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος παρασίτων
τοῦ ἀβροίσματος τῶν ἀκάρων ζῶν μεθ' ἑαυ-
τοῦ ἐπιμήκη καὶ πόδας βραχυτάτους, παρατηρηθὲν
εἰς τοὺς ρῶθνας φώκης τῶν Βρετανικῶν νήσων
[Alaracina].

ἀλάραγα ἐπίρρ. δημ. [ιταλ.] κ. ἀλλάραγα, συγκρ.
ἀλαργότερα εἰς ἀπόστασιν ἔκ τινος ἄλλου, μα-
κράν, μακριά: ἄλλως ἀλάργου: σταθικ' ἀλάραγα
νὰ μὴ μεθ' ὁδὸν, -θ' ἀργήσω νὰ φτάσω, γιατί
κάθεσαι ἀλάραγα συνήθ. μετ' τὴν πρόθ. ἀπό:
στάσας ἀπ' ἀλάραγα, ἀκούεται ἀπ' ἀλάργου
2) ναυτ. ἀνοικτὰ, πελαγίως: τράβα κολυμπώ-
ντας ἀλάραγα 3) χρονικῶς, κατὰ διαστήματα:
ἀλάραγα, ἀλάραγα τὸ φιλὶ νὰ 'χῃ καὶ νοστιμὰδα.
ἀλαργεῖω δημ. [ιταλ.] κ. ἀλλοαργεῖω ἀλαρ-
γεῖω βλ. λ. ἰδιᾶ ὡς ὁρος ναυτικῆς, ἥτοι ἀπομα-
κρύνω: ἀλάργαρε τὰ καράδι: ἀπὸ τῆς στεριά'
2) ἀμτδ. ἀπομακρύνομαι, διέρχομαι πλεσίως: δημ.
Ξανοίγω εἰς τὸ πέλαγος, τραθῶ σί' ἀνοικτὰ: ἀ-
λαργάρησε ὁ καπετάνιος, γιατί φοδᾶται τὰ
ρηχὰ νερά.

ἀλαργεμα (τὸ) δημ. [ιταλ.] κ. ἀλλάργεμα ἡ ἀ-
πομάκρυνσις, τὸ μακρεμα, ὁ ἀλαργεμός, τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀλαργεῖω βλ. λ.

ἀλαργεμός (ὁ) δημ. [ιταλ.] ἡ ἀπομάκρυνσις,
τὸ ἀλάργεμα βλ. λ.

ἀλαργεῖω δημ. [ιταλ.] κ. ἀλλοαργεῖω βλ. λ.
τοποθετῶ μακράν, εἰς ἀπόστασιν ἔκ τινος ἄλλου,
ἀπομακρύνω πρόβλ. ἀναργεῖω: ἀλάργεφε τὰ
πρόδατα νὰ μὴ μαθ' ὅταν τὸ ἀμῆλ' 2) ἀμτδ.
ἀπομακρύνομαι, ἵσταμαι μακράν, ἑλαργεῖω: ἀ-
λάργεφε ἀπὸ τῆς φωτιᾶς, νὰ μὴν καῖς || μγφ. ἐπὶ
συγγενικῶν δεσμῶν παῖρνονται τὰ δευτεροτά-
δερα, γιατί εἶναι ἀλαργεμένοι συγγενεῖς [συν-
έρχονται εἰς γάμον, διότι εἶναι μακρινοὶ συγγενεῖς]
|| κ. ἐπὶ φιλικῆς σχέσεως, συναφείας κττ.: ἀ-
λάργεφε ἀπὸ μένα καὶ δὲν ξέρω τώρα τί κάνει.
ἀλαργεφῆ [ἡ] δημ. ἡ ἀπομάκρυνσις, τὸ ἀλάργεμα.
ἀλαργιά [ἡ] δημ. ἀναπεπταμένος χώρος, ὄπλο.
ἀλαργινὰ ἐπίρρ. δημ. [ιταλ.] κ. ἀλλαργινὰ κ.
-ηνὰ ἀπομακρυσμένως, ἀλαργεμένα, ἀπόμακρα.
ἀλαργινός-ἡ-δ δημ. [ιταλ.] κ. ἀλλαργινός κ. -ηνός
ὁ μακρὰν κείμενος, ἀπομακρυσμένος, ἀλαρ-
γεμένος, ἀπόμακρος: ἀλαργινὰ νησί, -πῆγα σπῆ-
μερα στὸ πῶ ἀλαργινὸ χωράφι μου, -δ. τραγ. τ'
ἀπόμακρα, τ' ἀλαργινὰ, τὰ ξένα θὰ με φῶνε:
|| μγφ. λέγ. ἐπὶ τῶν μὴ στενῶν συγγενῶν: εἶναι ἀ-
λαργινὸς μὰς συγγενὴς καὶ δὲν τὸν καταξέρω.
ἀλαργονέφτω δημ. πῆπτο ἀλάργα, μακράν:
ἀλαργονέπας φέτος τὰ τρυγόνια 2) κ. χρονι-
κῶς, πῆπτο κατ' ἀραιὰ διαλείμματα: ἀκούσαμε
ντουφεκιᾶς ν' ἀλαργονέφτουν 3) μγφ. εἶμαι
μακρινὸς συγγενής.

ἀλαργοσθῆνη δημ. σθῆνη ἀλάργα, μακράν:
ἀλαργοσθῆνη τὸ στέρσι.
ἀλαργοτάξιδος-η-ο δημ. ὁ ἀλάργα, ἥτοι μα-
κράν, εἰς μακρινὸς τόπους ταξιδεύων ἡ ταξιδεύ-
σας: δ. ἰστ. θὰ πάω μ' ἀλαργοτάξιδο καράδι
ἐγὼ στὰ ξένα | ἄλλες νὰ ἰδῶ κι ἄλλες νὰ βρῶ,
νὰ λησμονήσω ξένα.

ἀλάργου ἐπίρρ. δημ. [ιταλ.] ἀλάργα βλ. λ.
ἀλαργωνός-ἡ-δ δημ. ὁ ὀλίγον μακρὰν κείμε-
νος, μακρινός πῶς, ἀλαργινός ἐπίρρ. ἀλαργωνά.
ἀλάρδιστα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ φαγητῶν, χωρὶς
ἄρτυσιν διὰ χορείου λίπους, χωρὶς ἐπάλειψιν ἢ
ἀνάμεικν μεθ' ὁλοδὶ βλ. λ.

ἀλάρδιστος-η-ο δημ. ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ μὴ
κατὰ τὴν παρασκευὴν ἀρτυθὲν, ἥτοι μὴ ἐπὶ ὁλοει-
σθέν ἢ ἀναμειβν μεθ' ὁλοδὶ βλ. λ. ἄλλως ἀλάρ-
διστος: τηγανίστ' μου θυδ' ἀδρά ἀλάρδιστα.

ἀλάρδιστα ἐπίρρ. δημ. ἀλάρδιστα βλ. λ.
ἀλάρδιστος-η-ο δημ. ἀλάρδιστος βλ. λ. 2) συν-
εκδ. ὁ νῆσις || ὁ ἀνεπαρκῶς, λίαν πενηκρὺς
φαγών: ἀλάρδιστος ὁλόημερα πῶς νὰ δουλέψῃ.
ἀλάρια (ἡ) νεώτ. γένος τῆς παλαιοζωολογίας, γέ-
νος γαστεροπόδων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀ-
πορραϊδῶν ζῶον τοῦ ἰουρασίου καὶ τοῦ κρητι-
δικοῦ συστήματος, ἔχον δοστροκον πυργοειδές
μετὰ στόματος μακροῦ καὶ στενοῦ.

ἀλαρία (ἡ) δένδρον τι, ἐκ τοῦ ζύλου τοῦ ὁποῖου
κατεσκευάζεται ὁ καυλὸς τοῦ δόρατος ΕΜ «οἱ
δὲ καὶ δένδρον ἀλαρίαν ὁθεν εἰς τὰ δόρατα αἱ
ράβδοι»: 2) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν τῆς οἰ-
κογενείας τῶν φαεισπόρων τῆς φυλῆς τῶν λαμι-
ναρίων, φυτῶν τῶν βορείων θαλάσσης, τὸ ὁ-
ποῖο δὲ θαλλὸς εἶναι παχύς καὶ αὐξάνεται πρὸς
ὄλας τὰς διευθύνσεις [Alaria].

ἀλαρκονία (ἡ) νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογε-
νείας τῶν συνθετῶν τῆς φυλῆς τῶν σενεκιονιδε-
ων πῶα Ἰθαγενῆς τῆς Καλιφορνίας [Alarconia].

ἀλαρῦναι 'Ησ. «ῥυπαῖν».
ἀλάρω δημ. ναυτ. σύρω, ἔλκω, τραθῶ: ἀλά-
ρῶν τὰ δίχτυα στὴ στεριά.

ἀλάρωτος-η-ο δημ. ἀπαρηγόρητος, ἀνήσυχος,
ἰδιᾶ ἐπὶ πενθοῦσιν: φρ. ἀλάρωτος κι ἀμάρωτος.

ἀλας-σας (τὸ) κ. νεώτ., δημ. ἀλάτι βλ. λ. τὸ
χλωρίσθον νάτριον, ἥτοι οὐσία ἀπανάτων ἀφθό-
νως εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἢ πηγῶν, ἐπὶ δὲ

ὡς ὀρυκτὸν, χρήσιμος διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, εἰς τὴν συντήρησιν τῶν τροφίμων, καί, ἰδίως παρὰ νεωτέρ., εἰς πλείστους βιομηχανικοὺς σκοποὺς ἄλλως μαγειρικών· ἄλας· Ἰνπ. Διαφ.2,56 (δ.γ.1. Ἀριστλ.Θαυμ.844 Β16, Θεοκρ.15,17 ἦνθε φέρων ἄλας ἄμυν, Πλούτ.Συμπ.688F τὸ ἄλας... οὐ χωρὶς οὐδέν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἅπτιν ἐδώδιμον ΕΜ «ὅτε δὲ τὸ ἄλμυρον ἡλκοί [ἄλς], ὅπερ ἐν τῇ συνθεαίᾳ οὐδὲτέρως ἄλας φαμέν»· 2) μτφ.· ΚΑΜατθ.5,13 ὡμεις ἔστε τὸ ἄλας τῇ γῆς· ἔάν τὸ ἄλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀλισσῆσεται· ἥ νεώτ. ἡ εὐφρία, ἡ λεπτὴ σάτυρα, ἡ νοσητριά· οἱ λόγοι τοῦ ἔχοντος ἀφθονον ἑπικόν ἄλας· 3) Πάπ. ἄλας ἄμυνανισκόν νεώτ. χημ. προτὸν παρασκευαζόμενον δι' ἐξουδετερώσεως ἄμυνανισκὸν ὑπὸ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος εἰς μικροῦς ἄχρους κρυστάλλους ἡ μεγάλα, συμπαγῆ, ἰσώδη τεμάχια, χρησιμεύον διὰ τὴν ἐπικαστικώσεσιν καὶ τὴν ἐπιφθοραγύρωσιν μεταλλῶν, ἑλπίσης δὲ εἰς τὴν βαφικὴν, τὴν τυποβαφικὴν, καὶ ὡς ἀποχρεμτικὸν ὁπτανίως εἰς τὴν φαρμακευτικὴν· δημ. νισαντήρι· ἥ ἄλας ἀργυροῦν· προτὸν τῆς σουλφονώσεως τῆς ἀνθρακίνης μετ' αἱμίνων θεικόν ὀξύ, ἀπομονοῦμενον ὑπὸ μορφῇ ἄλατος νατρίου· ἥ ἐν τῷ πληθ. ἄλατα βλ.λ. ἥ νεώτ. φαρμακ. ἄλας ἀγγλικόν ἡ πικρὸν ἰατὰ δραστικώτερον τῶν καθαρτικῶν ἁλῶτων, εὐρισκόμενον εἰς πολλὰ μεταλλικά ὕδατα, εἰς τὰ θαλάσσια ὕδωρ κ.ά. ἔλλως θεικὸν μαγνήσιον ἡ ἄλας τοῦ Ἐφορ, δημ. ἄλατί· ἥ ἄλας τοῦ Glauber καθαρτικὸν ἄλας, εὐδιαιτῶν εἰς τὸ ὕδωρ, γεύσεως πικρᾶς καὶ ἀλατούδους· ἄλλως θεικὸν νατρίου· ἥ ἄλας τοῦ Caclbad ἡ μίγμα ξηροῦ θεικοῦ νατρίου, θεικοῦ καλίου, χλωριοῦ νατρίου καὶ διανθρακικοῦ νατρίου· ἥ ἄλας τοῦ Seignette ἡ διουρητικὸν εἰς μικρὰς δόσεις, ἥπιον δὲ καθαρτικὸν εἰς μεγάλας· ἄλλως τρυγικὸν καλινόνατριον· 4) νεώτ. ἐν τῇ ἐλευθερᾷ τεκτονικῇ, τὸ σύμβολον πάσης διανοητικῆς, ἠθικῆς καὶ φυσικῆς οὐσίας τῆς προσωποκρίτης· 5) νεώτ. νομ. ἄλατος μονοπωλίον ἡ ὑπὸ ἐνός μόνον ἐν τῷ κράτει παραγωγῇ καὶ χονδρικῇ πώλεισι ἄλατος, καθιερωθεῖσα ἀπὸ τῆς συστάσεως σχεδὸν τὸ Ἑλληνικὸ Βασίλειον, νομοθετικῶς ὁρισθέντος ὅτι οἱ ὅλκοι τῆς ἐπικρατείας, ἀν μὴ ἐκχωρηθῶσι εἰς ἐργολάβον, λεπτοφυοῦσιν εἰς λογαριασμὸν τῆς Κυβερνήσεως, ὁμοίως δὲ διενεργεῖται ἡ χονδρικὴ πώλησις τοῦ ἄλατος· ἄλασκαίτης (ἰ) νεώτ. ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ, ὀρυκτὸν ἁδιαφανές, μετ' αἱμίνων, μεταλλικὴν, καὶ χρώμα μολυβδόφαιον, κατατασσόμενον εἰς τὰ θειο-βισμούθιοχα ἄλατα καὶ εὐρισκόμενον ἰδίως εἰς τὴν-χεροσθῆσιν Ἀλάσκαν (Alaskait). ἄλασκάριστα ἑπίρρ. δημ. (ἰταλ.) ἀνευ χαλωρώσεως, ἀχαλωράτως συνών. χωρὶς λάσκο. ἄλασκάριτος-ο (ἰταλ.) ὁ μὴ βοηθηδὸν χαλωρόμενος ἡ μὴ χαλωρωθεὶς· σχοινί ἄλασκάριστο· κ. ὁ μὴ δεκτικὸς χαλωρώσεως. ἄλασκίται (οἱ) νεώτ. ἐν τῇ πετρογραφίᾳ, πετρώματα γρανιτικὰ, ἰδία τῆς Ἀλάσκας (Alaskite). ἄλασμιθεῖ (οἱ) νεώτ. ζώω. μαλκία τῆς οἰκογενείας τῶν μυακιδῶν, ἔχοντα τὸ φεσιδές, ἐπίμυκας καὶ ποχὺ σῶμα, κεκολλημένον διὰ ποικιλοχόρου ἐξωγκωμένης διθούρου κόγχης (Alasmiidae). ἄλασμιθοντα (τὰ) νεώτ. εἰδος μυῶων (μυθίων) τῶν γλυκεῖων ὑδάτων τῆς Β. Ἀμερικῆς (Alasmiadonta). ἄλαστα ἑπίρρ. δημ. κ. ἄλάσπωτα βλ. λ. ἄλασπία (ἡ) δημ. ἐλλειψὶς βορβορώδους, λάσπης. ἄλασπος-ο δημ. κ. ἄλάσπυτος βλ. λ. ἄλάσπωτα ἑπίρρ. δημ. χωρὶς λάσπωμα, ἥτοι ἀνευ ἐπικρίσεως μὲ τὸ ἐξ ὕδατος καὶ αἵμου ἡ χά-

ματος κόνιαμα· 2) χωρὶς ρύπανση μὲ ἴδιν. συγμ. ἄλματα· 3) μτφ. χωρὶς ἀδέξιον ἡ ἀνθηκὸν διαγειρῶσιν ὑποθέσεως, ἐπιχειρήσεως κττ.· ἥ ἐπὶ ἀνθρώπων, χωρὶς ἡθικὴν κηλιδώσιν ἡ ἐξευτελισμὸν ἐνεκα ἀξιοποίνων πράξεων. ἄλάσπωτος-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιχειρησόμενος μὲ λάσπην, ἥτοι κόνιαμα ἐξ ὁμίμου ἡ χάματος μετ' ὕδατος· οἱ τοῖχοι τῆς μάνδρας εἶναι ἀόμην ἄλάσπωτοι· 2) ὁ μὴ ρυπανθεὶς μὲ λάσπην, ἥτοι βορβορον, ἴδιν· κυλιάταν τὸ γουρούνι καὶ μόνο ἡ οὐρά· τοῦ ἔμεινε ἄλάσπωτη· 3) μτφ. ἐπὶ ὑποθέσεων, ἐπιχειρήσεων κττ., ἡ μὴ τυχοῦσα ἀδεξίου ἡ ἀνθηκίου χειρισμοῦ, ἡ μὴ ἐξ ἀνεκαιρότητος ἡ κακοηθείας περιλαμβανόμενα εἰς ἀποτυχίαν· δουλιὰ δὲν ἄφασε ἄλάσπωτη· ἥ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἀξιοβέβητα πράττων ἡ πράξας· ἀπὸ τὴν πολιτικῇ κανεὶς δὲν θναίνει ἄλάσπωτος ἡ μὴ ἐσπιλωμένος· 4) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ εἰς δεινὴν θέσιν ἡ ἰδίως οικονομικῶς ἡ περιεθλὼν· χρηματιστῆς κανεὶς τῶρα δὲν ἔμεινε ἄλάσπωτος. ἄλασταίνω ἄλαστώ βλ.λ. ἥ «οἱ ἄλασταίνει» δυσπαθεῖ· ἥ μέα· οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ ΕΜ «ἄλασταίνονται» ἀγανακτῶ, δυσπαθῶ. ἄλαστορία (ἡ) μτφ. ἡ τιμωρὸς συνειδήσεως κατὰ δ.ἐρμ. ἡ τιμωρὸς ἐκδικητικῆς ἀποτυχίας ὄντος ἄλλως ἡ ποινή, ἡ ἀνυσίσις· ἰάσα.ΑΙ 17.1] ἀσθεῖε τε τῇ ὑστάτῃ καὶ ἄλαστορία. ἄλάστορος-ον ἑτερ. τ. τοῦ ἄλάστωρ βλ.λ.21· Αἰσχ.ἀν.294 μέγας ἄλάστορος, Σοφ. Ἀντ.974 ἄλαστοράριον ὁμάρτων κύκλοις ἰσχλ. «τοῖς ἄλαστοις πενοῦνθον»· ἡ ΑΒ «ἄλάστορον» ἀπὸ τοῦ ἄλάστορα· Εὐστ.759,38 «ὡς εἰ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα μάρτυρον καὶ τὸν ἄλάστορα ἄλάστορον»· 2) ὡς ἐπὶ τοῦ Διὸς, ἄλάστωρ βλ.λ.1]· Φερει.175 S Ζεὺς ἄλάστορος. ἄλαστορος ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ δυναμένος νὰ λησμονηθῇ ἡ ὁ μὴ λησμονούμενος, κατὰ δ. ἐρμ. ὁ ἀλυσμένητα διαπραξέας· Ἰλ.Χ.261 Ἔκτορα, μὴ μοι, ἄλαστα, συνημισσύναις ἀγρόμεναι ἰσχλ. «δενὰ καὶ ἀνεπλήστα ἐργασμένε»· Εὐστ.1268,55 «ἄλαστον ἐνωσιον τὸν Ἔκτορα ὡς ἀδόθητα ληστήσαντα»· ἡ—ἄλάστου μνήμη· ἥ ἐπὶ προγόντων, δεινός, φόρητος· Ἰλ.Ω.105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν, Ἡοιδ.Θ.467, Αἰσχ.Πέρσ.990 ἄλαστα, στυγνὰ πρόκακα λγχεῖν, Σοφ.ΟΚ.538 ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν, Εὐρ.Ἰππ.877 ἄλαστα ματρί ἰσχλ. «ἀνεπλήστα, ἀνυπομνήτητα κακὰ»· ἡ «ἱς ἄλαστα» ἀτλήτα, ἀνεπλήστα, ἄτιμο, δεινὰ ἡ μισρά· ἥ ὑπερβ. Ἑπιγρ. ἄλαστότατον πῆμα· 2) ἐνεργ. τὸ ἄλαστον ὡς ἐπίρρ. χωρὶς νὰ λησμονῇ τις, ἀλήστως, ἀπαρηγορήτως· Ὁδ.Σ.174 ποιδὲς ἄλαστον ἀδύρομαι, ὃν τά· Ὁδυσσεὺς. ἄλαστῶ-ῶν ἄλαστος ἡ παρὰτ. ἡλᾶστεον, μτφ. ἀπρ. ἀλᾶσθησας, μτφ. μέλλ. ἀλᾶσθησεν δὲν λησμονῶ· ἐῖδ. εἶμαι πλήρης ἀργῆς ἀγανακτοῦ· Ἰλ.Μ.163 ὦμαεν καὶ... ἄλασθησας ἔπος ἡβᾶ ἰσχλ. «δενιοπαθήσας»· ἡ, αὐτ.Ο.21 ἡλᾶστον δὲ θεοὶ κατὰ μακρόν Ὀλυμπον, Καλλ.4.239 ἀλᾶσθησιν ἄλασθησας προσοῦδα, Μαν.2.183 ἀλ-ἐπ' ἀσθησιν, Ἀπολλών.Λεξ. «χαλεπῆς, στενάδας ἄλαστα γὰρ τὰ χαλεπὰ διὰ τὴν χαλεπότητα ἀνεπλήστα ὄντα» Σαυθ. «ἀλᾶσθησιν ἀνεπλήστως δεινοπαθήσειεν», Εὐστ.827,24 «ἄλασταιν δεινοπαθεῖν ὡς ἐπὶ ὀλᾶστοις πάθει»· ἄλάστωρ-ορος (οἱ) συγμ. παρὰ τραγ. κ. νεώτ. ἡ κολᾶζουσα τὸ κακοῦργημα ἡ ἡ πρὸς αὐτὸ ἀγούσα θεότης, ὁ κακὸς δαίμων· Αἰσχ.Πέρσ.354 φανείς ἄλάστωρ ἡ κακὰς δαίμων ποδῶν, Σοφ.Τρ.1235 τίς τοῦτ' ἄν, ὅστις μὴ ἐξ ἄλαστοῦρον νοσοί, ἔλαστο, Εὐρ.Ἰλ.979 ἄλάστωρ εἴη ἀναικα-σθεὶς θεῶ, Πλούτ.Κικ.47 ὥστε καὶ παρελθεῖν εἰς τὴν Κεῖσαρος οἰκίαν διενεθῆν κρύφα καὶ

σφᾶξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς ἐστίας προσβαλεῖν ἀλάστορα, αὐτ.· «δαίμονων, οὗς ἀλάστορες καὶ παλαιούς ὀνομάζουσιν, ὡς ἀληστὸν τινῶν καὶ παλαιῶν μισαντῶν ποινὰς ἐπέθηκεν», Ἡλιδ.Ι,13, 24 ὑπὸ δαιμόνων ἀλαστῶρων ἐπὶ τοὺς γεννησάντας ἐλαθέντα, Νόνν.Εὐαγγ.Ιω.8,159 ἀλ- δαίμων· γενικός ὁ ἐπιφῶρων καταστροφῆν, ὁ δαίτηρ· Σοφ.Τρ.1092 Νεμέας ἐνοικον, βουκόλων ἀλάστορα λέοντα (ὁ ἐπιφῶρων καταστροφῆν εἰς τοὺς βουκόλους, ἡ μάστιξ τῶν βουκόλων), Λυκόφρ.529 ἀλ- ποιμνίων (σχόλ. «δαίτηρ»), αὐτ.Ι318 τὴν γνωτοφόντην καὶ τέκνων ἀλάστορα (σχόλ. «φονεὺς τριῶν»), κ. νεώτ. δαίμων ἀλάστωρ ἔκαφε τῆς ζωῆς του τὸ νῆμα· 2) παθ. ὁ ἐκ τοιαύτης θείας ἐκδίκησεως πάσχων, ἰδίως ὡς κακοῦργημα διαπραξάς, ὁ μισρός, ὁ ἄθλιος· Αἰσχ.Εὐμ.236 δέχου πρηνέμενος ἀλάστορα, Σοφ.ΑΙ.372 χερί μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορα, Εὐρ.Ἡρ.1233 οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων, Διγ.324,21 μισροί... καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, Βάτων 2,5 ἀνθρώπῳ ἀλάστωρ, Ἀλκίφρ.3,26 αἱ ἀλάστορες θεραπεινίδες, Θερίστ.Λόγ.3,43Α ἀλάστορα βάρβαρον καὶ παλαμναῖον· Ἡσ. «ἀλάστορες παλαμναῖοι οἱ μισάνθρωποι ἐνεχόμενοι ἢ αἱ μεγάλα ἀμαρτάνοντες», Εἰμ «ἀμαρτῶλος».

ἑλᾶτα (ἱδ.) νεώτ. χημ. τὰ προϊόντα τῆς ἐνώσεως τῶν ὀξέων μετὰ τῶν βάσεων, ἴσως σώματα κρυσταλλικά, διαλυτὰ ἢ μὴ εἰς τὸ ὕδωρ. || ἑλᾶτα οὐδέτερα ἢ κανονικά (τὰ ἐκ τοῦ τελείου καρεσμοῦ ἰσοδυνάμου ὀξέος καὶ βάσεως πρακύνονται). || ἑλᾶτα ἀγγλικά ἢ ὀσφρητικά (σκευασία, ἀναδίδουσαι ἰσχυρὰν ὀσμὴν ὁσμῆς, διδόμενα πρὸς εἰσπνοὴν εἰς περιπτώσεις λιποθυμίας, ἀδυναμίας κττ., ὡς διειργουσαὶ τὰς ζωϊκὰς δυνάμεις). || ἑλᾶτα διπλὰ (συστήματα ἐκ δύο ἀλάτων συγκείμενα καὶ σχηματίζοντα ὁμοιογενεῖς κρυστάλλους ὁρισμένης μοριακῆς συνθέσεως). || ἑλᾶτα σύμπλοκα (τὰ ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο ἀλάτων πρακύνοντα, ὧν τὰ διαλύματα δὲν περιέχουσιν ἀπαντα τὰ ἰόντα τῶν συνιστάντων αὐτὰ ἀλάτων, ἀλλὰ νέα σύμπλοκα ἰόντα). || ἑλᾶτα θρεπτικά (ἀνδρῶνται οὐσίαι, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν θρέφιν καὶ τὴν εὐεξίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁργανισμοῦ καὶ ἀνευρίσκονται εἰς τοὺς ἰστούς καὶ τὰ ρεῦσά τοι σώματος).

ἑλᾶταποθηκάριος (ἱδ.) νεώτ. κ. δημ. ὁ φύλαξ ἢ ὁ διευθυντὴς ἐλᾶταποθήκης βλλ.

ἑλᾶταποθήκη (ἱδ.) νεώτ. κ. δημ. ἀποθήκη ἐλᾶτος· || ἀλυκή· || πρατήριον μονοπωλίων ἐλᾶτος.

ἑλᾶταριὰ (ἱδ.) δημ. ὁ τόπος, ἐνθα οἱ ποιμένες ἀλῆνται, ἀρμυρίζουν βλ. λ. πρόβατα ἢ αἰγας.

ἑλᾶτας (ἱδ.) δημ. ἀντὶ ἀλῆτης βλλ.

ἑλᾶτάς (ἱδ.) δημ. θηλ. ἐλᾶταυ ὁ πωλητὴς ἢ παρασκευαστὴς ἐλᾶτος· 2) ὁ ἀρεσκόμενος καὶ τρώγῃ ἀμυρὰ φαγητὰ· αἱ μεκρήδες εἶναι ἐλᾶτάδες.

ἑλᾶτεια (ἱδ.) δημ. ἀντὶ ἐλᾶτεια βλ. λ.

ἑλᾶταμπόριον (ἱδ.) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐλᾶτος.

ἑλᾶταμπόρος (ἱδ.) νεώτ., δημ. ἐλᾶταμπόρας ὁ ἑμπορος ἐλᾶτος.

ἑλᾶτένιος-α-ον δημ. ὁ δι' ἐλᾶτος λεποισμένος, ὁ ἀλᾶπινος· || συνεκδ. ὁ λίαν ἄλμυρος.

ἑλᾶτερῆ (ἱδ.) δημ. ἡ θῆκη ἐλᾶτος, ἐλᾶτέρια βλ. λ.· || ὡς θηλ. τοῦ ἐλᾶτερός βλ. λ.

ἑλᾶτερόν (ἱδ.) δημ. ἐλᾶτοδοχὸν βλ. λ.

ἑλᾶτερός-ῆ-ά δημ. ὁ λίαν ἡλισμένος, ὁ πολὺ ἀλατισμένος· ἐλᾶτερὶ σάλτσα, μὴν τρώας ἐλᾶτερὰ φαγιά.

ἑλᾶταζένιος-α-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἐλᾶτζᾶ βλ. λ.

ἑλᾶτζᾶς (ἱδ.) δημ. (τουρκ.) βαμβακερὸν ὕφασμα παικιδόχρον, ἀλλὰ συνήθως διχρωμον.

ἐλᾶτζένιος-α-ο δημ. (τουρκ.) ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἐλᾶτζᾶ βλ. λ.· **ἐφόρεμα ἐλᾶτένιο**.

ἐλᾶτι (ἱδ.) δημ. ἄλας βλ. λ.· **φιλὸ ἐλᾶτι** (τὸ κατεργασμένον λευκόν, ἐπιτραπέζιον), **χοντρὸ ἐλᾶτι** (τὸ ἀκατέργαστον φαιόν, μαγειρικόν)· φρ. **φωμί** καὶ **ἐλᾶτι** εἶναι τὰ **φαί** του (διατίθεται λιτότατα), - **ἐφάγαμε φωμί** καὶ **ἐλᾶτι** (συνεδέσθην δι' ἀρρήκτου φιλίας), - **τὸν ἔκαμε τ' ἐλᾶτιον** (τὸν ἔδειρε ἀνηλεώς), - **ἐλᾶτι** πᾶσι στὴν ἀλυκή (οὐδὲν τὸ νέον ἐσφέρει, ἢ ματαίωσαν)· **πρὸλ. ἀρχ. γλαῖκ**· Ἀθῆναζε κομίζει, - **ἐλᾶτι** σπένρει (ἐπὶ τῶν ματαίωσάντων), **παροιμ.** τ' **ἐλᾶτι** καὶ ἡ **ζᾶχηρ** μοιάζουν, **μὰ δὲν ταιριάζει**· 2) **κάνει ἐλᾶτα** γιὰτὶ πῆρε **ἐλᾶτι** (τὸ καθαρτικόν ἀγγλικόν ἄλας ἢ θεικὸν μαγνήσιον βλ. ἄλας 3)· 3) κ. **μτφ.**· **καυθέντα χωρὶς ἐλᾶτι** (ἀνάσπη, ἄνοστη, ἄνουσια), φρ. **τὸ φέμα** εἶναι **τ' ἐλᾶτι** τῆς ἀλῆθειας, - **ἔδανε** καὶ αὐτὸς **ἐλᾶτι** στὴ διήγησιν (εἶπε καὶ φανταστικὰ πράγματα).

ἐλᾶτιὰ (ἱδ.) δημ. ἡ ἀλυκή· || γῆ, ἀγρός, οὗ τὰ χρώματα περιέχονται πολὺ ἄλας, ἀρμυρότοπος· ὅλο ἐλᾶτιὰ εἶναι τὸ χωράφι τοῦτα.

ἐλᾶτιεύς (ἱδ.) ἐπιτραπέζιον, συνήθως ὕαλινον, σκεῦος, ἐν ᾧ ἀποτίθεται ἄλας, τὸ ἐλᾶτοδοχεῖον, ἢ ἐλᾶτερῆ, ἢ σαλιέρα· **κακὸ σημάδι, ἀναποδογύρισε ἢ ἐλᾶτιέρα**.

ἐλᾶτιζω **μτγν.** κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιπάσσω ἄλας· Γολ.14,576, νεώτ. **ἐλᾶτιζετὰ φάρια**· || νεώτ. κ. δημ. γενικός ρήτωρ ἢ ἀναμνηνὸς εἰς φαγητὸν τὸ ἀπατοῦμενον ἄλας, ἀρτύω δι' ἐλᾶτος· **βράσανε** τὰ χέρτα καὶ ἀκόμη **δὲν τὰ ἐλᾶτισσε**, - **ἐλᾶτισε** τὴν λίττα καὶ **βόλε** τῇ στὸ **φοῦρνον**· 2) **μτφ.**· **ἐλᾶτιζε** τὴν **κουβέντα** του (καθιστᾷ αὐτὴν εὐχάριστον δι' εὐφορολογημάτων ἢ παρένειρει εἰς ὅσα διηγείται πολλὰ φανταστικά).

ἐλᾶτικόν (ἱδ.) γλωσσ. ἡ μερὶς τοῦ ἐλᾶτος, ἢ τις εἰδίδετο εἰς τοὺς στρατευομένους καὶ ἀνητῆλασσετο κατόπιν μὲ χρήματα, γενικός ὁ μισθός, τὸ γέρας, ἢ σύνταξις (τὸ λατ. *salarium*).

ἐλᾶτινῆ (ἱδ.) νεώτ. ἡ ἀλμυρία (*salsole*).

ἐλᾶτινιστός-ον νεώτ. ὁ μὴ κατὰ τὸ κανὼν τῆς λατινικῆς γλώσσης ρηθεὶς· || εἰδ. ὁ μὴ ἐντρίβης περὶ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν καὶ ζώην· **πρὸλ. ἀνελλήνιστος**.

ἐλᾶτινιστής ἐπίρρ. νεώτ. παρὰ τοῦς κανόνας τῆς λατινικῆς γλώσσης· || εἰδ. ἀνευ ἀκριβοῦς γνώσεως τῆς λατινικῆς.

ἐλᾶτινός-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἐλᾶτος συνιστάμενος, ἐλᾶτένιος· Ἀλέξ.Τρ.αλλ.12 ὁ Θεός.. ὁ **ἐπρᾶνος** τὴν τοῦ **Λῶτ** **γυναικᾶ** καὶ **ποιήσας** αὐτὴν **ἐλᾶτινην** (ἰδ. ἐλᾶτινῆ), Κλήμ.Ἀλ. ὡς **λίβον** **δαΐδας ἐλᾶτινην** (τὴν συζυγον τοῦ **Λῶτ**).

ἐλᾶτιον (ἱδ.) ὑποκορ. τοῦ ἄλας βλ. λ. δημ. ἄλᾶτι· Αἰσ.322 Β' **ἄνειτο ἐλᾶτιον** εἰς **πλῆθος**, Ἀέτ. 3,109· 2) **φάρμακον**, ἐξ ἐλᾶτος παρασκευασμένον, ὅπερ ἐχρησιμοποιοῦν καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς τῶν κειμένων κατὰ τῆς ἀμβλυωπίας· Κώδ.Παρισι. π. Παλαιογρ. Montfaucon.37 **ἐλᾶτιον** τοῦ ἀποσώλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, δωδεκάθετον ὀνομαζόμενον εἰς πάντα τὰ πᾶθη, ἐξαιρετὸς εἰς ἀμβλυωπίαν, ὧ καὶ οἱ καλλιγράφοι χράνται·.

ἐλᾶτισις (ἱδ.) δημ. ἡ ἐλᾶταριὰ βλ. λ., ἄλλως ἀρμυρία, ἀρμυρότοπος· Σάρρ.Ανέκδ.ΛΗ.

ἐλᾶτισμα-ατος (ἱδ.) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἄρτυσις φαγητοῦ δι' ἐλᾶτος, ἢ πράξις ἢ καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐλᾶτιζεῖν βλ. λ.· || κ. ἡ τάρχευσις, τὸ πάστωμα· **δὲν ἐπίσας** τὸ **ἐλᾶτισμα** στὴ **σαρ-δέλα**· 2) κ. **μτφ.** εὐφορολογία.

ἐλᾶτισμένος ἐπίρρ. δημ. μὲ ἄρτυσιν δι' ἐλᾶτος. **ἐλᾶτισμένος-η-ο** δημ. ὁ δι' ἐλᾶτος ἡρτυμένος· **ἐλᾶτισμένο φαί**· || ἐπὶ ἡθῶν, ὁ παστός, ὁ ἀλῆστος· 2) **μτφ.**· ἐλᾶτισμένη συζήτηση

μετ' εὐφυλολογίων ἢ φανταστικῶν διηγήσεων. **ἐλατιστός**-ῆ-ό δημ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἀλίπαστος· τρώων φάρια ἐλατιστό· ἀντίθ. φρέσκα.

ἐλατογόνος-ον νεώτ. ὁ δημιουργῶν, ὁ παράγον ἄλας· ἢ χημ. ἐλατογόνα στοιχεία ἢ ἄλογα ἡ μανοσθενή στοιχεία, ἴσται χλωρίον, φθόριον, βρώμιον καὶ ἰώδιον, ἐνούμενα ἀμέσως μετὰ πάντων σχεδὸν τῶν μετὰλλων καὶ σχηματίζοντα μετ' αὐτῶν ἄλατα βλ. λ. 1.

ἐλατοδοχείον (τό) νεώτ. δοχεῖον ἄλατος, μαγειρικὸν ἐπιτραπέζιον οὐκέως πρὸς ἀπόθεσιν ἐν αὐτῷ ἄλατος, ἢ ἀλατιέρα, τὸ ἀλατερό βλ. λ., ὁ ἀλατολόγος.

ἐλατοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς ἄλας· ἢ εἶδ. ὁ ἔχων τὴν φύσιν, τὰς ιδιότητας προσομοίαις πρὸς τὸ ἄλας, ἐλατοειδὴ σώματα.

ἐλατοειδής ἐπίρρ. νεώτ. ὁμοίως πρὸς τὸ ἄλας, κατὰ τρόπον ἐλατοειδῆ βλ. λ.

ἐλατοζύγιον (τό) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ πυκνότης τῶν ἐλατοζῶν διαλύσεων ἄλλως ἀλατοζυγός κ. ἐλατοστάθμιον.

ἐλατοζυγός (ὶ) νεώτ. ἀλατοζύγιον βλ. λ.

ἐλατοθήκη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θήκη ἡ δοχεῖον ἄλατος· ἄλλως ἀλατοδοχεῖον, ἀλατολόγος.

ἐλατόλακκος (ὶ) δημ. λάκκος, ἐν ᾧ παρασκευάζεται ἐκ θαλασσίου ὕδατος ἄλας.

ἐλατολόγος (ὶ) δημ. ἀλατοθήκη, ἀλατιέρα, ἀλατερά βλ. λ.

ἐλατομέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ εἰς ἄλας πυκνότης τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ὅπερ περιέχεται ἐντὸς τῶν λεθῶν τῶν ἀτμοπλοίων.

ἐλατομίτης (-η)-ο(ν) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κορεῖς, μὴ ληφθεὶς ἐκ λατομείου· ἐλατομίτοι λίθοι· ἢ σπαν. χρ. ὁ ἀλάευστος, ἀπετρακὸ κητος· ἢ ἀλατομίτης γῆ· εἰς ἣν δὲν ἠνεωθήσαν λατομεῖα). Ἐπίρρ. ἐλατομίτης· δημ. ἀλατόμυτα.

ἐλατομυγής-ους-ές νεώτ. ὁ μεμιγμένος με ἄλας· ἢ εἰδικῶς ἐλατομυγὴς ἀργίλος ἢ ἀλατοῦχος ἡ ἐκείνη ἥτις ἔχει ἀναμιχθῆναι· ἀμυποισθῆ με ὀρυκτὸν ἄλας, πολλάκις εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε να καθίσταται ἐπωφελὴς ἢ ἐξ αὐτῆς βιομηχανικὸς ἐξαγωγή ἄλατος· ἢ εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαγωγή ἄλατος· ἢ ὕδωρ μεθ' ἄλατος, σαλαμούρα.

ἐλατοπαραγωγή (ἡ) νεώτ. παραγωγή ἄλατος· ἢ ἡ ποσότης τοῦ παραγομένου ἄλατος· ἢ ἐτήσια ἀλατοπαραγωγή εἶναι σημαντικῇ.

ἐλατόπαστος-η-α δημ. ὁ πασθεὶς με ἄλας, ἀλίπαστος βλ. λ., ἀλατιστός.

ἐλατόπαστρα (ἡ) λεία καὶ σφαιρικῇ, συνθῶς θαλασσία, πέτρα, δι' ἧς τρίβεται τὸ ἄλας.

ἐλατοπηγεῖον (τό) νεώτ. ὁ τόπος, ὅπου πηγνυται τὸ ἄλας, ἢ ἀλική· ἄλλως ἐλατοπήγιον.

ἐλατοπηγία (ἡ) ἡ ληΐς θαλασσίου ὕδατος εἰς ἄλας, ἢ παρασκευὴ ἄλατος.

ἐλατοπήγιον (τό) νεώτ. κ. ἐλατοπηγεῖον βλ. λ.

ἐλατοπηγός (ὶ) ὁ πηγνύων θαλάσσιον ὕδωρ εἰς ἄλας, ὁ παρασκευάζων ἄλας· δημ. ἀλατάς.

ἐλατοπίπερα (τό) δημ. κοπανισμένον· ἀλάτι καὶ πιπέρη ὁμοῦ εἰς μίγμα· ἢ γενικῶς τὸ ἀλάτι καὶ τὸ πιπέρη· πρβλ. διὰ τὴν αὐτὴν μαγειρολήρουνα· τὸ ἀλατοπίπερα νοστιμίζει τὸ καλὰ φαί.

ἐλατοποίησις-ος-ος νεώτ. ὁ κατὰλλος, ὁ πρόσφορος εἰς ἀλατοποίησιν βλ. λ.

ἐλατοποίησις-ως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς ἄλας μετατροπὴ θαλασσίου ὕδατος διὰ τῆς ἐξάτμισεως.

ἐλατοποίη (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν ἀλικαῖς παρασκευὴ ἄλατος, ἢ ἀλατοπηγία.

ἐλατοποιός (ὶ) νεώτ. ὁ ἐν ἀλικαῖς παρασκευάζων ἄλας, ὁ ἀλατοπηγός.

ἐλατοποιῶ-έω νεώτ. ἐν ἀλικαῖς παρασκευάζω ἄλας, μετατρέπω τὸ θαλάσσιον ὕδωρ διὰ τῆς ἐξ-

ατμίσεως εἰς ἄλας· ἢ χημ. ἀλατοποιεῖμαι εἶμαι δεκτικὸς, πρόσφορος εἰς τοιοῦτην μετατροπὴν· τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἀλατοποιεῖται.

ἐλατοπυκνός-ους-ους (ἡ) νεώτ. ἡ συμπύκνωσις ἀλατοῦ καὶ ὕδατος.

ἐλατοπυκνῶν (τό) νεώτ. τὸ κατὰστημα, ἐν τῷ ὁποίῳ πωλεῖται, ἰδίᾳ λιανικῶς, ἄλας· ἀλατοπυκνῶ.

ἐλατοπυλῆς (ὶ) νεώτ. θηλ. ἀλατοπυλῆς-ῖδος ὁ πωλὼν ἄλας, ἰδίᾳ λιανικῶς.

ἐλατοπωλία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πώλησις ἄλατος, ἰδίᾳ δὲ παρ' ἀρχαίους τὸ δικαίωμα τῆς πωλῆσεως ἄλατος· Ἀριστ. Οἰκ. 1346 B 21 τῆς θαλάττης τὴν ἄλειαν καὶ τὴν τῶν ἄλων ἀλατοπωλίαν, Πάπ.

ἐλατοστάθμιον (τό) νεώτ. πυκνόμετρον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ πυκνότης ἀλατοῦ καὶ διαλύματος.

ἐλατοσυγίον (τό) νεώτ. ὁ τόπος, ἐνθα γίνεται παρασκευὴ ἢ κατεργασία ἄλατος.

ἐλατοσυγίς (ἡ) νεώτ. ἡ παρασκευὴ ἢ κατεργασία ἄλατος.

ἐλατοσυγός (ὶ) νεώτ. ὁ παρασκευάζων ἄλας.

ἐλατοῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἄλας· ἀλατοῦχος πηγὴ· ἢ ἐν τῇ φωτογραφικῇ· ἀλατοῦχος χάρτης τὸ ἀπλοῦστερον καὶ μὴ εὐχρηστον πλέον εἶδος τῶν φωτογραφικῶν χαρτῶν, πρὸς παρασκευὴν τῶν ὁποίων ἐκτός τῶν ἄλλων διαβρέχεται ὁ εἰδικὸς χάρτης εἰς διάλυμα χλωριούχου νατρίου, ἴσται ἄλατος.

ἐλατοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ περιέχων ἄλας· τὰ ἀλατοφόρα στρώματα τῆς χώρας εἶναι ἐξαπρέπης πτωχά· 2) ὁ εἰς δὲν ἐξαπρέπεται τὸ θαλάσσιον ὕδωρ εἰς ἄλας· ἀλατοφόρος τόπος· ἀκτὴ· δημ. ἀλατιά κ. τηράν.

ἐλατοφύλαξ-ακος (ὶ) νεώτ. δημ. -ύλακας ὁ φύλαξ τοῦ ἄλατος εἰς ἀλατοποθῆκην ἢ ἀλικήν.

ἐλατοχημεία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τὰ ἄλατα βλ. λ. ἀσχολουμένη χημεία· ἄλλως ἀλοχημεία.

ἐλατρεύει ἐπίρρ. δημ. ἀνευ λατρείας, ἀνευ στοργῆς ἢ περιποίησεως· 2) χωρὶς να γίνῃ ἡ πρὸς καθαρότητα περιποίησις, ἡ λάρτρα βλ. λ.

ἐλατρεύεται (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λατρευόμενος, ὁ μὴ τυχὼν λατρείας· ἢ ὁ μὴ τυχὼν στοργῆς καὶ περιποίησεως· ἀλατρευτο παιδί· ἢ κ. ὁ μὴ δεῖος λατρείας· 2) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ σὺν τὴν προσήκουσαν πρὸς καθαρότητα περιποίησιν, λάρτρων βλ. λ.· ἀλατρευτο ἀφῆρας τὸ παιδί· 3) ὁ μὴ τεθεὶς εἰς χρῆσιν, ἀχρησιμοποίητος, ὁ ἀμεταχειρίστος· ἀλατρευτο τσοῦναλι.

ἐλατρίαις (ἀμφ.) ἦο. «ἀμαρτωλίας».

ἐλατράτιος (ὁ) π. δημ. εὐτελής φόρος ἐπὶ τοῦ ἄλατος ἐπὶ τουρκοκρατίας, εἰσπραττόμενος διὰ τῶν δημιουργούντων.

ἐλατώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς ἄλας, ὁ ἔχων γεῖσιν ἄλατος· 2) ὁ πλήρης ἄλατος.

ἐλατωρυγεῖον (τό) νεώτ. ὄρυγιον ἄλατος, ἴσται ὁ τόπος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ὀρυκτὸν ἄλας.

ἐλατωρυχία (ἡ) νεώτ. ἡ ὀρυξίς ἄλατος, ἴσται ἡ ἐξαγωγή ἄλατος ἐξ ἐλατωρυγείου βλ. λ.

ἐλατωρύχος (ὶ) νεώτ. ὁ ὀρύσσων ἄλας, ὁ ἐργάτης ἐλατωρυγείου βλ. λ.· 2) κ. ὁ ἐργαστής, ὁ ἐκμεταλλεύμενος ἐλατωρυγεῖον.

ἐλατωρύχος ἦο. «οἰχίας».

ἐλαφάκι (τό) δημ. ἀντὶ ἐλαφάκι· ὁ νεδρός.

ἐλαφί (τό) δημ. ἀντὶ ἐλάφι, ἡ ἐλαφος, τὸ ὄρεον ἰδίᾳ, ἐνῶ ἡ θήλ. λέγ. ἀλαφίνα· τρέχει σάν ἐλάφι, ὁ τραγ. βοσκὰν στὸν κάμπο πέρδικες κὶ ἀλάφια μετὰ στὸ λόγγο.

ἐλαφία (τό) δημ. (τουρκ.) ἡ λάφια κενολογία, φλυαρία, τερατολογία· φρ. κόβει ἀλάφια ἡ τερατολογεῖ, εἶναι λαφροχάνης.

ἐλαφία (ἡ) νεώτ. βοταν. μικρὸν ἀναρριχώμενον καὶ γαλακτοῶδες δένδρον τῆς οἰκονομίας τῶν ἀποκυνιδῶν, ἰθαγενὲς τῆς Μαδαγασκάρης.

ἐλαφριά ἐπίρρ. δημ. ἀντί ἀλαφριά, ἐλαφριά, ἐλαφρώς βλ. λ.
ἐλαφριάζω | ἰλάφι | δημ. ἐκφορίζω, ἐμβάλλω εἰς τρόμον καὶ ταρῆνιν. 2) ἀμύβ. τρέχω περιφοδός, οἰσέω ὡς ἐλαφρος καταδιωκομένην || κ. γενικῶς καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἐκκληξίν, ταρῆνιν, τρόμον || ὁμοίως τὰ παθ. -ομαι μὴ πλησιάζω τὸ ἔλγος, γιὰτὶ θὰ ἀλαφριαστῇ || συνηθέστ. ἐν τῇ μτχ. ἀλαφρισμένος βλ. λ.
ἐλαφρισμένος-η-ο δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀλαφιάζω βλ. λ. ὁ ἐν ἀνησυχίᾳ διατελὼν, ὁ τεταραγμένος· παροιμ. ἀλαφρισμένος μπιστικός δὲν κάνει γιὰ καπνὸν. 2) συνεκδ. ὁ ἀσθμαίνων ἐκ δρόμου.
ἐλαφρινά | ἰ | δημ. ἀντί ἐλαφρία ἡ θηλεία ἐλαφρός κ. πληθύνω: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ.δ.τραγ. καὶ μιά ἐλαφρία ἔσπινῃ δὲν πᾶσι κανὼν στίς ἄλλες.
ἐλαφοκερατὰς | ἰ | ὁ καταθῆλας καὶ ἐν γυνώσει τοῦ ἔχων μοιχευομένην αὐτοῦ, οἰσέω μεγάλας ἐλάφους κέρατα φέρων· τέτοιος ἐλαφοκερατὰς καὶ μὲς κάνει τὸν καμινόσο.
ἐλαφοκέρατο | τὸ | δημ. τὸ κέρας ἐλάφου.
ἐλαφοκυνήγησης | ἰ | ὁ κυνήγος ἐλάφου κατ' γεν. ἀγρίων || συνεκδ. ὁ καλὸς κυνήγος· δ.τραγ. ὁ νῖος τραγουδοχορευτῆς κὶ ἐλαφοκυνήγησης.
ἐλαφοκυνήγῃ-ᾶω δημ. κυνῆγῳ ἐλάφους.
ἐλαφὸπουλο | τὸ | δημ. τὸ μικρὸν ἀλάφι, ὁ νεβρός.
ἐλαφροῖ | ἰ | δημ. ἡ πᾶς τριφυλλία, ὁ μ-στεριωτὴν ὁλλως δημ. τριφυλλί, ἀγριο τριφυλλί, μ-ρωδιάρικα, τριφυλλί ἀστρέο, ἀστρεάκι, φιοράκι τῆς γῆς (Tritolium Bellelatum).
ἐλαφρᾶ ἐπίρρ. (2) δημ. ἀντί ἐλαφρά, ἐλαφρώς, ἐλαφρόεσσα | ἰ | δημ. τὸ νὰ εἶναι τῇ. ἐλαφρόν, ὄχι βαρὺ, ἡ ἐλαφρότης || μτφ. ἡ ἐλλειψὶς σοδαρότητος, ἡ κουφότης, ἡ ἐπιπολαιότης, ἡ εὐθῆσια, ἡ μωρία: τὰ ἐπαθε ἀπὸ τὴν ἐλαφρόεσσα του.
ἐλαφραίνω δημ. καθιστῶ τῇ ἐλαφρόν, οὐχὶ βαρὺ, ἐλαφρώνω βλ. λ. || μτφ. μετριάζω, ἐλατ-τῶ: ἡ Κυβέρνησις ἀλάφρυνε τὸ φόρο, Ἐρωτόκρ. Α'114 τὸν πόδον ν' ἀλαφρύνουσι παῦ χε στήν Ἀρετούσαν || κ. ἀνακουφίζω: Ἐρωτόκρ. Γ' 1293 τὰ πράματα ὁ καιρὸς γλυκαίνει κὶ ἀλαφραίνει. 2) ἀμύβ. γίνομαι ἐλαφρός || μτφ. μετριάζομαι, ἐλαττωμαί || κ. ἀνακουφίζομαι: ἀλάφρως ἀπὸ τούς πόνους καὶ κοιμήθηκε λιγάκι, Ἐρωτόκρ. Ε' 1207 κὶ ἀλάφρυνε τὸ βάρος τως κὶ οἱ πόνοι ντως ἐγίνατο, παροιμ. εἰπ' ἡ χελὼν ἀλάφρωσ' με νὰ ἰδῇς κὶ ἐγὼ πῶς τρέχω.
ἐλαφριά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀλαφιά ἀντί ἐλαφρά ἐλαφρώς βλ. λ.: φορτώνω ἀλαφριά τὸ ζῶ σου, γιὰτὶ εἶναι πολὺ αἰ ἀκόμη· ἀλαφριά ντύνεται, ἀλαφριά χτύπησε καὶ σὲ δυὸ μέρες θὰ ναι καλά, - ποὺ νὰ τοῦ ξεφύγῃ σάσουροο καθὼς κοιμᾶται ἔτσι ἀλαφρία· πέρασε ὁ χειμῶνας ἀλαφρία καὶ δὲν καταλάβαμε τὸ κρύο.
ἐλαφρίτης | ἰ | δημ. πεζὸς στρατιώτης.
ἐλαφρογέρνω δημ. ἐλαφρώς κίνω, ἐλαφρώς ἀπὸ τῆς κατακόρυφου ἀφίσταται: ἀλαφρογέρνω το τοῖχος τῆς μάντρας. 2) κατακλίνωμαι που προχειρώς πρὸς ἀνάπαυσιν· ἀλαφρόγειρα καὶ μὲ πῆρε ὁ θῆνος || συνεκδ. ἀλαφροκοιμοῦμαι.
ἐλαφρόγειμος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρὸς γεμισμένος, ὁ μὴ λίαν γεμισθείς, ὁ μὴ πληρωθείς: ἀλαφρόγειμος εἶν' ὁ κουβάς καὶ, δὲ χύνεται τὸ νερό, ἀλαφρόγειμη κόφη.
ἐλαφρογορητή | ἰ | δημ. ἡ ἐλαφρά, ἡ μὴ ἔχουσα ὄργην ἐορτή. 2) μτφ. κουφόνους, ἐπιπολαιὸς ἀνὴρ ἡ γυνή: Σάρρ. Ἀν.ΛΗ. εἶναι μιά ἐλαφρογορητή.
ἐλαφρογλιστρά-ᾶω δημ. ἐλαφρὸς ὁλισθαίνω ἡ ὁλισθαίνω: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.24 κὶ ἐλαφρογλιστρεῖς | ὅαν τ' ἀνεμοσάλεμα μέσα στὰ στάχια.
ἐλαφρογνυμιά | ἰ | δημ. ἡ κουφόνουα, ἡ ἐπιπο-

λαιότης, ἡ ἀκρισία || τὸ ἄλλοπρόσῳλλον: ἀπὸ τὴν ἐλαφρογνυμιά του ἔχασε κάθε ὑπόληψη.
ἐλαφρογνυμος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρόνους, ὁ ἐπιπολαιός || ὁ ἀσταθὴς τὴν γνώμην.
ἐλαφροδιαβαίνει δημ. διαβαίνει με ἐλ-φρὸν βῆμα ἢ, ἐπὶ πτηνῶν, με ἐλαφρόν πτησὴν ἢ, ἐπὶ ἀνέμων, με ἐλαφρόν πνοήν: φυχή η' ἀλαφροδιαβηκε ἀπὸ τῇ γῇ ἐδῶ κάτω.
ἐλαφροδιαδιδάτρης-ᾶρισσα-ᾶρικο δημ. ποιητ. θηλ. σπαν. κ. -ᾶρα ὁ με ἐλαφρόν βῆμα, ὁ κοῦφω ποδὶ παρευόμενος, ἀντιπαρερχόμενος: νιὸ στρατοκόπη ἀνέναντεφεν ἀλαφροδιαδιδάτρη, ἀλαφροδιαδιδάτρηκα κύματα κ' ἐπὶ τοῦ πᾶτε.
ἐλαφροζυγιάζω δημ. κ. -ἰζω ζυγίζω δηλὼν τὸ βάρος πράγματος ἐλαφρότερον τοῦ ἀληθοῦς, κάμνω λιποβαρὴ ζύγη, εἰκοζυγιάζω: δὲ φθάνει ποὺ πωλαίει τὰ χειρότερα, μὰ κὶ ἀλαφροζυγιάζει. 2) ἐπὶ ἀντικειμέναν μικροῦ βάρους, ζυγίζω χρησιμοποιοῦν ἐκ τῶν δυὸ ἀκμῶν τοῦ σταθίρας τὴν ὑπαιτέραν, ζυγίζω ἀπὸ τῆς ἀλαφροῖς || παθ. -ομαι ἐπὶ πτηνῶν κ. γεν. ἐπὶ ἱπποκρίτων μετὰ ἐλαφρότητας, μετεωρίζομαι. 3) ἀμύβ. βαρύνω, ζυγίζω ὀλίγον: ἀλαφροζυγιάζου τὰ κοῦφια καρδέια.
ἐλαφροήσκιατος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἐλαφρόν σκίαν ἀντίφ. βαρὴσκιατός || εἰδ. κατὰ λοικὴν δεσποδισμονίαν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν δύναμιν νὰ βλέπῃ τὸν ἀόρατον κόσμον τῶν ἐξωπτικῶν, ἦτοι ἀερικά, φαντασμάτα κττ., ἰδὲ δὲ νεοειδέες: Πολύτ. Παρθ. σ.407 ὅρ. 693 ἐγὼ τὰ ὕληνα αὐλά, γιὰτ' εἶμαι ἐλαφροήσκιατος καὶ βλέπω τὰ ἀερικά, Σολωμ. Ἐλεῖδ. Πολιορκ. ἀλαφροήσκιατε καλὲ, γιὰ πὲς ἀπόφε ρ'εἶδες | νύχτα γιομότη θαυμάτα, νύχτα σπορμένη μάγια.
ἐλαφροκάμωμα | τὸ | δημ. ἡ ἐπιπολαιὸς συμπεριφορά ἢ πράξις, συνηθέστ. εἰς πληθ.: τ' ἀλαφροκάμωματα τῶν κορισιῶν.
ἐλαφρόκερδος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἐλαφρόν τὴν καρδίαν, ὁ ἀνευ φροντίδων ἢ ἀνυστήνων, ὁ ἀμέριμνος, ὁ ξενόοιστος: ἀλαφρόκερδὸν γυναικα.
ἐλαφροκεφαλιά | ἰ | δημ. ἡ κουφόνουα, ἡ ἐπιπολαιότης, ἡ εὐθῆσια, ἡ μωρία, ἡ ἀλαφρομωλιά. 2) ἡ ἐπιπολαια, ἡ ἀνόητος πράξις: ἐ-καμα μιὰν ἐλαφροκεφαλιά.
ἐλαφροκεφαλός-η-ο δημ. ὁ κουφόνους, ὁ ἐπιπολαιός, ὁ ἀνόητος.
ἐλαφρόλογα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ σοδαρολογίας, με ἐλαφρά, ἐπιπολαιὰς ἢ μωρὰς ὁμιλίαις: ἀλαφρόλογα καυδέντιαζε ἄλο τὰ ἀπόγιομα.
ἐλαφρόλογος | τὸ | δημ. ὁ ἐλαφρός, ὁ ἀνευ σοδαρότητας, ἐπιπολαιός, μωρὸς λόγος: ᾄσῃσε τὰ ἀλαφρόλογα νὰ μιλήσῃ με γιὰ τὴ δουλιὰ μας.
ἐλαφρόλογος-η-ο δημ. ὁ λέγων ἀλαφρόλογα βλ. λ., ὁ φαπλοτάς || αὐτὸν τὸν ἀλαφρόλογο δὲ μπορείς νὰ πῆς γιὰ καυτένα σοδαρὸν.
ἐλαφρομαγερεύω δημ. ἐλαφρά, οὐχὶ δύσπεπτα σκευὰ ἐδέεσμαι: ἀλαφρομαγερεύου στο σπίτι μας || συνηθ. ἡ μτχ. ἀλαφρομαγερεύομαι· προτιμῶ τ' ἀλαφρομαγερεύενα φαγιὰ.
ἐλαφρομωλιά | ἰ | δημ. κουφόνουα, ἐπιπολαιότης, ἡ μωρία, ἡ ἀνοήσια: θὰ χάθῃ ἀπὸ τὴν ἀλαφρομωλιά του συνάν. ἀλαφρογνυμιά βλ. λ.
ἐλαφρομωλός-η-ο δημ. ὁ κουφόνους, ὁ ἐπιπολαιός, ὁ μωρὸς, ὁ ἀνόητος: μὴ τὸν παρεξηγῇς, εἶναι ἀλαφρομωλὸς λιγάκι συνάν.
ἐλαφρός, ἐλαφρονούσης, ἐλαφρόγνυμος βλ. λ.
ἐλαφρονούσης-ᾶ-ικα δημ. ὁ ἀλοφρόμυαλος βλ. λ.
ἐλαφρογνύνομαι δημ. ἐνδύομαι, φορῶ ἐλαφρά ἐνδύματα: καὶ τὸ χεῖμῶνα ἀκόμη ἀλαφρογνύνομαι, σαρ. δ.δ.στ. καμρωτὰ καὶ κου-νιστὰ χίρα ἀλαφρογνύμεν | ὁποῦ σὲ δεῖ νὰ παρσιπῇς σὰ χάχας ἀπομένει.

ελαφρόερινος-η-ο δημ. ὁ ελαφρός, ὁ ἥλιος
δξινον γεῖσιν ἔχων· συγγ. ξινούτσικος.

ελαφροερίων δημ. λαμβάνω τι ελαφρῶς·
|| κ. μτφ. δὲν δίδω τὴν προσήκουσαν προσοχὴν
ἢ σηματοῖσαν εἰς τι· || δὲν ποθαίνομαι ἐξ ἀπω-
λείας ἢ ἀτυχήματος· ἄλαφροδ ἤμετ' τὸ χαμὶ τῆς
περιουσίας του.

ελαφροεργατῆ-ᾶω δημ. μὲ ελαφρὸν βή-
μα πορεύομαι.

ελαφρόπετρα (ἡ) δημ. ελαφρὸς, σπαγγειδὴς
λίθος· ἢ κίσπρις βλ. λ.· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ
ἐπιπόλαιος, ὁ κοῦφος· μ' αὐτὸν μὴ συζητῶς, εἴ-
ναι ἄλαφρόπετρα.

ελαφροπετρίτης-ισσα-ικο δημ. ὁ καταγόμε-
νος ἐκ τῆς νήσου Θήρας, εἰς τὴν ἀβόνως ὑπάρ-
χει ἡ κίσπρις, ἡ ελαφρόπετρα βλ. λ.· 2) σκυπι-
κὼς ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τῆς ελαφρόπετρας, ὁ ἐ-
πιπόλαιος· τὰ ἴσες σάν ελαφροπετρίτης.

ελαφροπιάνω δημ. πιάνω, ἐγγίζω τι ἀκροθι-
γός· || μτφ. ἐπιλαμβάνομαι τινος ἐπιπολαίως, οὐ-
χὶ μετὰ τῆς προσήκουσας ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας·
δουλιὰ ποῦ ελαφροπιάνεις δὲν προκόβει.

ελαφρόπιστος-η-ο δημ. ὁ εὐκόλως πνόμε-
νος, ὁ μὴ βαρὺς, ὁ μὴ δομῆς, ὁ ἥλιος· κρασι
ελαφρόπιστο, κανὴν ελαφρόπιστα.

ελαφρόπιστος-η-ο δημ. ὁ εὐκράως δίδων πί-
στιν ἰδίως εἰς ἐπιπολαϊότητα ἢ ἡμερίας, ὁ μωρό-
πιστος· σὰ μωρὸ παιδί ελαφρόπιστη ἡ γυναικα.

ελαφροπονιτης-ισσα δημ. ὁ μικρὸν ποιήν
φυλακίως ἀπὸ τῆς ελαφροπονιτης βλ. λ.

ελαφροπουπουλένιος-ο ὁ κατεσκευασμέ-
νος ἀπὸ ελαφροπούλου βλ. λ.· 2) ὁ θυσιάζων ἢ διὰ τῆς ἐμφανίσεως ἢ τῶν κινήσεων ἢ τοῦ
δρητισμοῦ του ἐνθυμίζων, θυσιάζων τὸ ελαφρο-
πούπουλο· ὁ τραγ. νεφέδω μὲ περηπτησιάν ε-
λαφροπουπουλένια.

ελαφροπούπουλο [τοῖ] δημ. περιλήπτ. τὸ λαν
ελαφρά πτίλα, πούπουλα, τὰ χνούδι τῶν πτερῶν·
πτιπλάμα-μαξιλάρη ἀπ' ελαφροπούπουλα.

ελαφρός-ιά-ο δημ. θηλ. ἀντὶ ελαφρός βλ. λ.

ελαφροσάλαμα (τὸ) δημ. ἡ ελαφρά μετακι-
νήσις· τ' ελαφροσάλαμα ποῦ ἔχουν τὰ στήχη.

ελαφροσάλευτος-η-ο δημ. ὁ ελαφρὸς ὑπὸ
πνοῆς ἀνέμου σαλευόμενος· ελαφροσάλευτοι ἄ-
νεμόσπριοι· || ὁ δι' ελαφρῶς, μικρὰς προσπα-
θείας δυνατόν νὰ μετατοπισθῇ ἢ νὰ σεισθῇ·
ελαφροσάλευτο ἐπιπλο, -ὁ ελαφροσάλευτος
καλαμιόνας.

ελαφροσαλεύω δημ. σείω τι ελαφρῶς· σπ-
σμός ελαφροσάλεψε τὸ σπῆτι· || συνηθέστ. τὸ
παθ. -εύομαι σείομαι, κινούμαι, μετατοπίζομαι,
σαλεύομαι ελαφρῶς· ελαφροσαλεύτηκε ἡ λιθιά.

ελαφροσέρων δημ. κ. ελαφροσούρων αὐρὰ
ελαφρῶς, ἀπαλὰ, ἀθροῦδως· || ὁ παθ. τ. -ομαι
ἐν μέσῳ κ. παθ. σπμ.· λαμβάνομαι ελαφροσούρ-
θηκε ὡς τῇ σκηνή του, -ελαφροσούρθηκε τραθη-
γὰ μετὰ τὸ σκιοῖναι τὸ καίκι ὡς ἐξω στήν ἀμμουδιά.

ελαφροσύνη [ἡ] δημ. ἡ κουφάνοια, ἡ ἐπιπο-
λαϊότης ἢ εὐθῆσια· 2) μτφ. ἡ εὐθυμία, ἡ ποι-
δρότης, ἡ ξηνοισιά· 3) μτφ. ἡ ἀρεσις νόσου, ἡ
βελτίωσις ὑγείας ἀσθενούντος, ἡ καλυτερωσύνη,
τὸ ἀλάφρωμα· ἤμετ' ἄρωστος ελαφροσύνη.

ελαφροσυρτα ἐπίρρ. δημ. μὲ ελαφρὸ σὺρ-
σιμο βλ. λ.· ελαφροσυρτα μετατόπισε το.

ελαφροσυρτος-η-ο δημ. ὁ συρόμενος ἢ
συρθεὶς ελαφρῶς, ἐπ' ὀλίγον· 2) ὁ δι' ὀλίγης δυ-
νάμεως συρόμενος ἢ δυναίμενος ἀν' αὐτοῦ· εἰν' ἄ-
λαφρόσυρτα τὸ ξύλο στήν κληφθοριά.

ελαφροφῆρων δημ. εἶμαι κουφόνους, ἐπιπό-
λαιος, ἀλαφρὸς βλ. λ.5).

ελαφροφορτώνω δημ. φορτώνω ελαφρά,
ἥτοι θέτω ελαφρὸν φορτίον, ἰδίως ἐπὶ ὑποζυγίων

ἀλλὰ κ. ἄ.· ελαφροφορτώνει τὸ γαϊδάρι του,
γιατὶ θ' ἀνεβῇ ἀνέφορο· 2) παθ. φέρω ελα-
φρὸν φορτίον, ἐπὶ κάρου, ἀμάξης, αὐτοκινήτου,
πλοίου κττ'· ἀντὶθ. βαρυφορτώνομαι, φορτάνομαι
κάργα κ. ἐπὶ ἄνδρ.· ελαφροφορτώθηκαν οἱ χαμά-
ληδες· || ἰδίᾳ ἐν τῇ μτφ. ελαφροφορτώνομενος·
σκεπὴ ελαφροφορτωμένη· ἐπὶ γὰρ γρήγορα γιὰ
ἦμιον ελαφροφορτωμένος.

ελαφρός-ιά-ο δημ. θηλ. κ. ελαφρά, οὐδ. κ. ελα-
φρὸ ὁ ἔχων μικρὸν βάρος· ἀντὶθ. βαρὺς· λο-
γοποιῶν. τί εἶναι τοῦ ἀλαφροῦ μιά ὀκτ' αἰδέρο
ἢ μιά ὀκτ' μπαμπάκι· 2) ὁ εὐκόλως ἱεροδόμενος,
ὁ μὴ ἐπίπονος, οὐχὶ κουραστικός· γυρεύω μιά ἄ-
λαφρά δουλιὰ, γὰρ ν' ἀφῆσω τὸ τοσιπ' 3) ὁ
εὐπεπτος· φά το, εἶναι ἀλαφρὸ, δὲ σὲ παρῶζει·
4) μτφ. ἐπὶ τοῦ ὄνου, ὁ ἥλιος, ὁ οὐχὶ βαθεῖς·
ὄνον ἀλαφρὸ κ' οὐνερα γλυκτά· 5) μτφ. συνη-
θέστ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐπιπόλαιος, ὁ κοῦφος, ὁ
ἀνόητος· εἶναι ἀλαφρός, τί νὰ τοῦ κάνης·

ελαφροπία [τοῖ] δημ. ἡ πράξις, ἰδίᾳ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ελαφρώμεν, ελαφρώμεν βλ. λ. 2) μτφ.
ἡ ὑπεσις νόσου· || ἡ βελτίωσις ὑγείας ἀσθενούν-
τος, τὸ καλυτερεμα· μὲ τὸ πρῶτο ελαφροπία
λέει πῶς ἐγινε καλά· || κ. ἡ ἀνακούφισις.

ελαφροπόμενος-η-ο δημ. παθ. μτφ. τοῦ ελα-
φρώμεν βλ. λ.2).

ελαφρώνω δημ. ελαφρώνω βλ. λ.· 2) μτφ. ἐπὶ
νόσου, εὐρίσκωμαι εἰς οὐχὶ ὀξείαν φάσιν, ὑψίστα-
μαι θεσπῶ· ελαφρώνω ἢ ἄρωστος καὶ ἐξανάρθε
στά λογικά της ἡ μητέρα· || ἐπὶ προσώπων ἀ-
σθενούντων, ἔχω βελτιωμένην ὑγείαν, εἶμαι καλύτε-
ρο· ελαφρώνω λίγο καὶ θέλει νὰ σηκωθῇ
ἀπὸ τὸ κρεβάτι· || κ. ἀνακουφίζομαι· ελαφρώ-
σα ἀπὸ τοῦς πόνοους καὶ μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ,
Ἐρωτόκρ. Α 105 ἐπάσκις ὅσο μπόρεσε τὴν παιδεῖα
ν' ελαφρώσῃ, -ελαφρώσ' ἀπὸ τὰ χρεῖ· || εἰδ.
ἐπὶ γυναικός, τίκτω, γεννῶ, ἀνακουφίζομαι ἀπὸ τοῦ
βάρος της ἐγκυμοσύνης· || κ. μέσ. -ομαι κατὰ
τάς αὐτάς σχέσεις ἰδίᾳ κατὰ μτφ. παρὰ κ.· ἄ-
λαφρώνομαι εἶναι σήμερα ὁ ἄρωστος.

ελαφρώσις [ἡ] δημ. κ. ελαφρωσιὰ τὸ κα-
θίσταν τι ελαφρόν, ἡ πράξις ἰδίᾳ τοῦ ελαφρώμεν
βλ. λ. || μτφ. βλ. ελαφρώμα· Ἐρωτόκρ. Α 1425
εἶχε καλὴτερη μερὰ καὶ ελαφρώσει παρμένη [βε-
λτίωσιν ὑγείας ἐπὶ ἀσθενούντος], αὐτ. Α 1393 πα-
ρηγορία καὶ ελαφρώσει ἐπῆρε νὰ τ' ἀκούσῃ.

ελαφρωσιὰ [ἡ] δημ. κ. ελαφρωσιή βλ. λ.

ελαφρωσάγηπτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λαφυ-
ραγίων, ελαφυραγνήπτες βλ. λ.

ελαφυραγνήπτος [-η-οιη] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
λαφυραγνήπτης, ὁ ἐξ οὗ δὲν ἀπῆχθησαν λαφύρα,
ὁ ἀλεηλάτητος· χωρίον δὲν ἀφῆκε ὁ ἐχθρικός
στρατός ελαφυραγνήπτην, -ελαφυραγνήπτες
ἀπομέναν μόνον οἱ καλὸδες.

ελαφυραγνήπτης ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -α ἀνευ
λαφυραγνήπσεως, ἀνευ ἀπαγωγῆς λαφύρων.

ελάχωνος -ον μτφ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων λά-
χωνα βλ. λ.· Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 8,773 β πῶς παρῆλθον
τούς ἀκήτους κήπους ἐκείνους καὶ ελάχωνους.

ελαχτάριστος ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λαχτάρη,
ἀνευ διακοσῆς ἐπιθυμίας· 2) ἀνευ σφοδρῆς
συγκινήσεως ἢ ἀνευ πένθους, χωρὶς λαχτάρη· ἄλα-
χτάριστα δὲν πέρασα οὐτε μὴ ὦρα σπῆ (γὰρ μου).

ελαχτάριστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἰσθμῶν, σπ.χρ. ὁ μὴ ἀ-
σπαίρων· ελαχτάριστα φάρι· 2) ἰδίᾳ μτφ. ὁ μὴ
σφοδρὰ ἐπιθυμητός· ελαχτάριστος στήν ἐκκεντρία
γυρίζει· 3) ὁ μὴ δοκιμάσας λαχτάρων ἥτοι δι-
ακαὶ ἐπιθυμίων καὶ γενικῶς ἀδημονιών, ἐντόνον
ἀνησυχίαν δι' ἀπάντα προσφιλῆ· || κατ' ἐπέκτασιν,
ὁ μὴ δοκιμάσας σφοδρὰν συγκίνησιν, συγκλο-
νιστικὸν πένθος· λίγας μάννης ἀφῆσε ελαχτάρ-
ιστος ὁ πόλεμος.

ἀλαχτόν (ν) [τόι κ. ἀλλαχτό(ν)] μυθολογούμενον πανήρην κοκοποιόν πνεύμα, συγγ. τελώνια, νεραϊδικό, ξωτικό· λαϊκή παράδοση ἀπ' τ' ὅτι Γιωργίου καὶ πέτρα βγαίνουν μασημένακι τ' ἀλλαχτά καὶ λαμπρίζουν τὰ παιδιά· 2) συνεκδ. ὁ παθὼν ἐξ ἐπηρεας ἀλλαχτοῦ, ξωτικού, κ. γεν. ὁ λαν τε-βουρημένος ἐκ φόβου, ἀνησυχίας κττ.: || συνεκδ. ὁ ἐκ πνευματικῆς ἀτελείας ἀδέξιος, ὁλοεισ πεφο-βημένος, ασατισμένος· τι κάνεις σάν ἀλαχτό; **ἀλασθ-ῶν** (ἀλάος) παρ' Ὀμ. ἀόρ. ἀλάωσεν τυφλῶνα· Ὁδ. Α 69 Κύκλωπος κεχόλωται | ὁ Ποσειδῶν, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν (ἐστέρησεν τοῦ ὀφθαλμοῦ, κατέστησε τυφλόν, ΑΠ 7,60)· ΕΜ «ἀ-λασθῶν τὸ τυφλῶσαι», Ἡσ. «ἀλαῶν» τρυφῶν, λαϊκῶν, ἐκφυλῶν, βροχίῶν, στερεικῶν·.

ἀλασθής-ιδος (ή) θηλ. τοῦ ἀλαωσῆος ἡ μὴ βλέ-πουσα, ἡ τυφλή· || ἡ σκοτεινή· Ἑμπ. 49 νυκτὸς ἐ-ρηματικῆς ἀλασθῆδος | χειρὸν ἀγλαωπίδας· Ἡσ. «σκοτεινὴν αὐτὴν βλέπουσαν»·.

ἀλασθής-όν μγν. κ. μιν. ὁ μὴ βλέπων, ὁ τυ-φλός· Νόων. Εὐαγγ. ἰω. 9,125 ἀλ- ὀμλχην· || ὁ σκο-τεινός· αὐτ. Εὐαγγ. ἰω. 9,72 ἀλ- ὀμλχην, Εὐστ. 1392,33 «κεῖται ἐν ῥητορικῇ λεξικῇ ἀλασθής, ὁ ἀσάνης ἢ ὁ τυφλός»·.

ἀλασθής-υος (ή) | ἀλαῶ | ἡ στέρσις τῆς ὀρά-σεως, ἡ τυφλότης· Ὁδ. 1,503 ὀφθαλμοῦ... ἀεικε-λῆν ἀλασθῶν· Ἡσ. «τύφλωσιν»·.

ἀλασθ-ῶπος (ὁ) μγν. ὁ τυφλός· Συνεῖς· Ὑμν. 3,331Β ἀλασθα τίθει τὰν θεοδερεκή·.

ἀλθαί (ή) [λατ.] δ.γ. ἀντὶ ἀλμπα βλ. λ.

ἀλθανίζω νεώτ. ὁμιλῶ τὴν ἀλθανικὴν γλῶσ-σαν· οἱ **ἀλθανίζοντες** πληθυσμοὶ τῆς Ἠπειροῦ· || κατ' ἐπέκτασιν, ἀκολουθοῦν, μιμοῦμαι τοὺς Ἀλ-θανοὺς εἰς τὰς συνθηκὰς τῆς ζωῆς· || κ. ἐκ συμ-παθείας ἡ συμφέροντος ρέω· ἡ ἐκ φιλικῆς σχέ-σεως πρὸς τοὺς Ἀλθανοὺς πρὸλ. ἀρχ. μηδίζω·.

ἀλθανικά ἐπίρρ. νεώτ. ἄλλως ἀλθανιστὶ βλ. λ. δημ. ἀρβανίτικα· στὸ χωρίο τοῦς μιλῶν ἀλθανικά·.

ἀλθανικός (-ή-ος) νεώτ. κ. δημ. ὁ τῶν Ἀλθα-νῶν, ἥτοι ὁ ἀνθρῶν ἡ ὁ ἀναφερόμενος εἰς αὐτούς· ἀλθανικὸν ἔθνος· ἀλθανική ἱστορία· ἀλθανικὸν χωρίον· ἀλθανικά σχολεῖα· || τὸ θηλ. ἀλθανική ὡς ὄσα· ἡ γλῶσσα τῶν Ἀλθανῶν· ὁμιλῶ τὴν ἀλ-θανικήν· || κ. ὁ προερχόμενος ἐξ Ἀλθανῶν δημ. ἀρβανίτικος· ἀλθανικά προϊόντα·.

ἀλθανικός ἐπίρρ. νεώτ. ἀπὸ ἀλθανικῆς ἀπό-φωας, κατὰ τὴν ἀρβανικὴν βλ. λ.· 2) εἰς γλῶσ-σαν ἀλθανικήν, ἀλθανιστὶ·.

ἀλθανιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιστημονικῶς ἐρεу-νῶν τὰ τῶν Ἀλθανῶν, ἥτοι τὴν γλῶσσαν, τὴν ἱστο-ρίαν, τὰ ἔθιμα κ. γενικῶς τὸν βίον καὶ τὸν πολι-τισμὸν αὐτῶν ἄλλως ἀλθανολόγος·.

ἀλθανιστὶ ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τοὺς τρόπους, ὅλγα δὲ τὴν γλῶσσαν, τῶν Ἀλθανῶν· οἱ **γρόντες** εἰς τὸ χωρίον ὁμιλοῦν μόνον ἀλθανιστὶ·.

ἀλθανόγλωσσος -ον νεώτ. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀλθα-νικήν γλῶσσαν ὡς μητρικήν, ἀν καὶ δὲν εἶναι Ἀλ-θανὸς τὴν ἐθνικότητα· ἄλλως ἀλθανόφωνος· ἐπι-βάλλεται ἡ ἔθνησις ἑλληνικῶν σχολείων εἰς τοὺς ἀλθανόγλωσσους πληθυσμούς·.

ἀλθανοῦλληνας (οἱ) νεώτ. οἱ ἀλθανόγλωσσοι Ἑλληνας· 2) οἱ ἀποτελούντες τὴν ἐλὰ τὸν Ἀλθανι-κὸν κράτος προσηρητημένη ἑλληνικὴν μειονότητα·.

ἀλθανοῦλληνικός -ή-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-κων ἡ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ἀλθανοὺς συνάμα καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας· ἄλλως ἑλληνοαλθανικός· ἀλθανοῦλληνικός σύνδεσμος, ἀλθανοῦλληνική φίλια· ἐμπορική συνθήκη·.

ἀλθανολογία (ή) νεώτ. ὁ περὶ Ἀλθανῶν λόγος· || εἶδ. ἡ ἐπιστημονική ἐρευνα περὶ τῆς γλῶσσης, τῆς ἱστορίας, τῶν ἔθιμων κττ. τῶν Ἀλθανῶν·.

ἀλθανολόγος (ὁ,ή) νεώτ. ὁ ἐπιστημονικῶς με-

λετῶν τὴν γλῶσσαν, τὴν ἱστορίαν, τὰ ἔθιμα κ. γεν. τὸν βίον τῶν Ἀλθανῶν, ἀλθανιστῆς βλ. λ.

ἀλθανομάθεια (ή) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀλθα-νομαθὴς βλ. λ.

ἀλθανομαθής -οὗς-ές νεώτ. ὁ γνωρίζων τὴν γλῶσσαν κ. γενικῶς τὴν ἱστορίαν, τὸν βίον, τὸν πολιτισμὸν κττ. τῶν Ἀλθανῶν·.

ἀλθανοπαίς -αἰδος (ὁ,ή) νεώτ. ἀλθανὸς παῖς, ἀλθανόπουλο, δημ. ἀρβανιτόπουλο· ἡ φοίτησις τῶν ἀλθανοπαίδων εἰς τὰ σχολεῖα·.

ἀλθανόπουλο (τοῦ) δημ. ὁ ἀλθανοπαῖς, ὁ παι-δικὴς ηλικίας Ἀλθανός, τὸ ἀρβανιτόπουλο· μὲς ἡρῶ ἐν' ἀλθανόπουλο ἀπὸ τὴν Κορυτσά·.

ἀλθανόφιλος -ον· νεώτ. ὁ φίλος τῶν Ἀλθα-νῶν· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν πολλοὶ ἀλθα-νόφιλοι· || κ. ὁ εὐμενὴς ὢν, ὁ φιλικὸς πρὸς τοὺς Ἀλθανοὺς· ἀλθανόφιλος πολιτικῇ·.

ἀλθανόφωνος (-ή-ος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁμι-λῶν τὴν ἀλθανικήν γλῶσσαν ὡς μητρικήν, ἀν καὶ δὲν εἶναι Ἀλθανὸς τὴν ἐθνικότητα· αἱ ἀλθανό-φωνοι τῆς Ἀττικῆς ὀλιγοστεύουν ἡδῶ·.

ἀλθάριος (ὁ) Ἑπιγρ. ὁ διὰ κονιάματος ἐπι-χρίων, ὁ κονιατής, ὁ ἀσπριτζής·.

ἀλθασσιθίνη (ή) νεώτ. φάρμακ. συστατικόν, ἐνεχόμενον εἰς τὰ φυτὰ Aspidium Felix καὶ Aspi-rium Thesium καὶ παρασκευαζόμενον εἰς μεταξοσίτηνους βελόνας εὐδιαλύτους μὲ χλωρο-φόρμιον, ἀλθέρα καὶ βενζόλιο·.

ἀλθάτοι (οἱ) μγν. κ. μιν. [λατ.] οἱ ἔχοντες λευ-κὴν περιβολὴν ἀγωνισταὶ τοῦ ἐν Βυζαντίῳ Ἱπποδρό-μου· Δίων Κ 61,6,3.

ἀλθατρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. μέγα θαλάσσιον πτηνὸν τῶν νοτίων θαλάσσιων·.

ἀλθεῶν (τῶ) νεώτ. ἀστρον. [λατ.] ἡ ποσότης ἐκ τοῦ προσπίπτοντος ἐπὶ τῆς ἐπεροφῆς σώ-ματος φωτός, ὅπερ ἀντανεκλάται·.

ἀλθεόλιθος (οἱ) νεώτ. παλαιόζωολ. ζῶον τῆς συνομαρτίας τῶν κοκκινερωτῶν, τῆς τάξεως τῶν **ανθοζῶων**, ἀπαντῶν κυρίως εἰς ἀπολιθώ-σεις ἐντὸς σχηματισμῶν τῆς τριτογενεὸς περιόδου·.

ἀλθεολίνη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς τάξεως τῶν ριζοποδῶν ζῶων, οὗ τὸ μικρὸν σῶμα φέρει σπειροειδῆς κελυφός (Alveolite)·.

ἀλθεολιθής (ὁ) νεώτ. παλαιόζ. γένος ἐκ τῶν τραπεζοειδῶν κοράλλιων τῆς ὁμοιογενείας τῶν **φαθοσιθῶν** ζῶων διατείνωμενον εἰς κοινῶς συμπαγείς ἡ κατὰ διακλαδώσεις ἐκ στενῶν καὶ πυκνῶς πρὸς ἀλλήλα κειμένων καὶ συμπιεσμέ-νων πρισματικῶν κυττάρων μετὰ καλῶν λεωξῶς τριπλεῦρων ἡ ἡμισεληνοειδῶν·.

ἀλθεόπορος (ή) νεώτ. ζωολ. ἔξακοράλλη τῆς ὁμοιογενείας τῶν **ποριτιδῶν**, ἔχοντα τὰ μέρη τοῦ σώματος διότρητα ὑπὸ πόρων (Alveolata)·.

ἀλθερταίος ἀρχιτεκτονική (ή) νεώτ. ἀποκρυφ. ἡ μυστικὴ τέχνη, τὴν ὁποῖαν κατὰ τὴν τεκτονικήν παράδοσιν μετεχειρίζετο εἰς τὴν οἰκοδομικὴν Ἀλ-θερτός ὁ Μέγας·.

ἀλθερταίος βάσιμος (ὁ) νεώτ. μουσ. ἡ ἀλμπέρ-τος β- τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ ἐνοργά-νου βασίμου διὰ κυτῶν ἡ ἀρπιστῶν συγχροδῶν, λαθὼν τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ μουσικοῦ Ἀλμπέρτι ὅστις πρῶτος ἔθεσεν αὐτὸν εἰς χρῆσιν (Basso Albertiano)·.

ἀλθέρτια (τὰ) νεώτ. ζωολ. μικρότατοι σικωλη-κοειδῆς ζωϊκοὶ ὄργανισμοί, ζῶντες παρασιτικῶς ἐντὸς τοῦ ἐντέρου τοῦ λείμματος (γυμνοσάλιαγκου)·.

ἀλθερτία (ή) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοφυτολογία, γέ-νος ἐκ τῶν κωνοφόρων ἀραυκακριασίδων δέν-δρον, οὗ οἱ κλάδοι φέρονται ἀμφιπλευρῶς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ καὶ ἔχουσι φύλλα σπειροειδῶς διατετα-γμένα, ἐπιμήκη, σποδοειδῆ ἢ ἐλλειψοειδῆ·.

ἀλδερντία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς

οικογενείας τῶν συνθέντων, περιλαμβάνον ἐν εἶδος ἰθαγενὲς τῆς θρακίαιας.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἀσφαλτοειδὲς πέτρωμα, παρουσιάζονμεν φλεβοειδῶς ἐντὸς στρωμάτων τῆς κατωτέρας ἀνδρακτικῆς περιόδου εἰς τὴν θόρειον (Alberiti).

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. χημ. τεχνητὰ ρητῖναι, λαμβανόμενα διὰ θερμάνσεως τῶν προϊόντων αὐθημονικῶς φορμαλδεΐδης καὶ φαινόλης μετὰ διαφόρων ρητῖνῶν καὶ ἐλαίων χρησιμοποιοῦνται ὡς μονωτικὰ ὕλαι ἐπίσης δὲ γὰρ παρασκευῇ βερνικῶν καὶ ἄλλων πλαστικῶν μαζῶν.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ἡ ζελατινογραφία, ἥτοι μέθοδος ἐμφαντοτυπικῆς ἀναπαραγ. τῆς περιλαμβανομένης εἰς τὰς ἐκτύπου φωτογραφικῆς μεθόδου.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν *χεδροσῶν* δένδρων ἡ θάμνος φυλλοδόλῳ, ἔχων ἀνθὸν σφαιρικὰ ἢ φερόμενα εἰς στάχεις, χρῶμα λευκὸν ἢ ρόδινον καὶ φυόμενος εἰς τὰς θερμὰς χώρας τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. λατρ. πάθησις τῆς χρωστικῆς οὐσίας τοῦ δέρματος ἀνθρώπου, ἰδίᾳ δὲ ζῶων, πρακνύπουσα ἐκ τῆς παντελοῦς ἢ μερικῆς ἐλλείψεως τῆς δερμικῆς μελαγχρωμασῆς καὶ ἐκδηλουμένη εἰς τὰ δέρμα γενικῶς, ὅπερ λαμβάνει χροῖαν ἀηδῶς λευκὴν καὶ καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν λευκῶν καὶ κυανολεικῶν, ἢ *λευκοπιδόσεως* || βοτ. πάθησις τῶν φυτῶν *ἐνεκα* κληρονομικῆς ἢ μὴ ἐλλείψεως χρωστικῆς οὐσίας, παρατηρουμένη εἰς τὰ φύλλα ἢ εἰς τὸν κῶλον αὐτῶν.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ζωολ. σκώληκες τοῦ γένους τῶν βδελλῶν τῆς οἰκογενείας τῶν *ρυχοβδελλῶν*, ἔχοντες σῶμα βραχύτατον, πλατὺ καὶ πεπιεσμένον μετὰ ῥυτίδος παραδοσιακοῦ καὶ *ἐλαβεῖν* συνήθως φέρουσι δύο ζεύγη ὀφθαλμῶν καὶ εἶναι ἐρμافرῶδοι (Albiolidae).

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ὀρυκτῶν τῆς τάξεως τῶν ἀστρίων, ἄχρουν, λαμφῶς ὑαλοῦς, συνήθως κρυσταλλοῦμενον ἄλλως λευκῆς (Albit).

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ἐν τῇ πετρογραφίᾳ, τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ ἄλβιται πλοῦσι εἰς ἀσβεστον ἀλλαιοῦνται, οὕτως δὲ σχηματίζονται ἄλλα πυριτικά ὀρυκτὰ ὑλῶν ἀσβεστοφόρων.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. τεχνητὸν ὀλὶκὸν δομῆς, προκύπτον ἐκ τελείας ἀνομιέως ὀξείδου τοῦ μαγνησίου μετὰ πυριτικοῦ ὀξέος καὶ χρησιμοποιούμενον πρὸς κατασκευὴν ἀντικειμένων τέχνης.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. (λατ.) ὁ λευκός, ὁ ἄσπρος || συνεκδ.: ἰω. Μακάρι. 176 τὸ ἄλβον μέρος (οἱ ἄλβαιοι βλ. λ. λ.).

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν *λίλιοειδῶν* φυτῶν ἰθαγενὲς τῆς Ἀφρικῆς, καλλιέργουμένων συνήθως ὡς καλλωπιστικῶν (Albaca L.).

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. χημ. ἡ ἀλμπουμῖναι ἄλλως *λευκωματῖναι* αὐδότερα σώματα, διαλυόμενα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ πηγνύμενα κατὰ τὴν θερμότητα, περιέχοντα δὲ μεγάλην ποσότητα θείου || βοτ. θρεπτικὰ οὐσία, εὐρισκόμενα ὑπὸ τὸν ὑμῶν ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀπέρματος καὶ περιβάλλοντα τὸ ἔμβριον, ὅπερ τρέφεται κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναπτύξεώς του.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, εἶδος ἐμφαντοτυπικοῦ χάρτου, πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὀφθαλμο-ἐπικαλύπτεται ἡ ἐπιφανὴς εἰδικὸν φωτογραφικὸν χάρτου διὰ μίγματος λευκώματος ὡς μετὰ χλωρίου ἑνώσεως.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος τῶν κυπρινοῦν ἰχθύων ἔχει σῶμα συμπεπιεσμένον μετὰ λεπτῶν λεπίων, κεφαλὴν ποικιλοσχημον, στόμα ἀνοιγόμενον πλαγίως, τὸ ραχιαῖον πτερύγιον βραχύ, τὸ δὲ οὐραῖον διαχίδης, καὶ ἀπαντὰ συνή-

θως εἰς τὰ γλυκερά ὕδατα, ἐν Ἑλλάδι δὲ εἰς τὰς πλείστας τῶν λιμνῶν.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. « κρύπτει ».

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. βοταν. κ. ἄλγιν βλ. λ. 21.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. τὸ γαλακτοπνευμὸν ἀργίλιον, φάρμακον ἀντισηπτικόν.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. φαρμακ. ὀξυλωριούχον ἀπτόμενον, συνήθως λευκὴ κρυσταλλικὴ κόμης, χρήσιμος εἰς τὴν φαρμακευτικὴν.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. « ἀλγινδόν ».

ἐλαβεῖν (ἰ) μαθημ. (ἀραβ.) κλάδος τῆς καθαρᾶς μαθηματικῆς ἐπιστήμης ἐξετάζων τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις || νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ περὶ τοῦ κλάδου τούτου τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης πραγματευόμενον βιβλίον:

ὅσως μου τὴν ἀλγεβρά σου νὰ διοδάσω μτφ. ἀσάφες ἢ ἡ ἀκτενὴν καὶ δυσνόητον: αὐτὰ, ποῦ λές, εἶναι ἀλγεβρά δὲν τὰ καταλαβαίνω.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ἀσολοῦμαι μετὰ τὴν ἀλγεβρᾶν ἡ διδάσκει αὐτὴν 2) κόμην ἀλγεβρισμὸν βλ. λ. 3) μτφ. ἀκριβολογῶ, χερρίζομαι θέμα μετ' ἀπολύτου ἀκριβείας, λανθάνειν μαθηματικῶς.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. μαθημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλγεβρᾶν ἢ ὁ χρησιμοποιούμενος ἐν αὐτῇ: ἀλγεβρικὴ γραμμ.- ἐξίσωσις || ἀλγεβρικὴ μορφή || διὰ τῆς ἀλγεβρᾶς ἐκφράσις ἰδιότητος γενικῆς ἐνὸς γεωμετρικοῦ σχήματος ἢ σχέσεως μεταξὺ ποσοτήτων || ἀλγεβρικὴ συνάρτησις (λέγ. συνάρτησις, ἐάν ἡ ἐξίσωσις, διὰ τῆς ὁποίας συνδέεται πρὸς τοὺς ἀνεξαρτήτους μεταβλητοὺς εἶναι ἀλγεβρικὴ πρὸς αὐτὴν καὶ τὸς ἀνεξαρτήτους μεταβλητοὺς) || ἀλγεβρικὸν πρόβλημα ἢ πᾶν πρόβλημα, λυόμενον διὰ τῆς ἀλγεβρᾶς καὶ τοῦ ἀλγεβρικοῦ ὀπολογισμοῦ || ἀλγεβρικὸς τύπος (ἢ τὸς τύπος, ὅστις χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ ἀλγεβρᾷ κατὰ τὴν λύσιν προβλημάτων καὶ ἐν ᾧ οἱ ἀριθμοὶ ἀντικαθίστανται διὰ γραμμάτων τοῦ ἀλγεβρισμοῦ).

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. μαθημ. κατὰ ἡ μὴ τὴν ἀλγεβρᾶν: τὸ πρόβλημα τοῦτο λύεται ἀλγεβρικῶς.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. μαθημ. ἡ δι' ἀλγεβρικῶν ἐξισώσεων κατὰστρωσις καὶ λύσις μαθηματικῶν, ἰδίᾳ ἀριθμητικῶν προβλημάτων καὶ γεωμετρικῶν θεωρημάτων 2) ὁ τρόπος τοῦ ἀντιλαμβανέσθαι τὴν ποσότητα ἀριθμητικῶς καὶ συνδυαστικῶς, ἥτοι ἀλγεβρικῶς.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς ἀσολοῦμενος μετὰ τὴν ἀλγεβρᾶν || ὁ λύων τὴν ἀλγεβρᾶν || ὁ σκεπτομένης ἀλγεβρικῶς.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. « ἀρρωστία λάκωνες ».

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. ἐν τῇ φωτογραφίᾳ, οὐσία λαμβανόμενη ἐκ φυκῶν διὰ ζέοντος ὕδατος, χρήσιμος εἰς τὴν παρασκευὴν φωτογραφικῶν χαρτῶν.

ἐλαβεῖν (ἰ) νεώτ. συγγκ. ἀλγίνω, ὑπερβ. ἀλγιστὸς ὁ προκαλὼν ἄλγος ἥτοι αἰσθητικὸν πόνον, ὁ δυνούργος: ἰπν. γυν. 2146 ἀλγ- ἐπιμήνια, Πλάτ. Τιμ. 81 Ε ὀδυνητός... ἐλγίνος καὶ βίαιος αὐτ. Τιμ. 84 Ε νοσῖματα... ἐλγίνω, Λυκόφρ. 942 ὠδίνος ἐλγίνος τῶκων 2) ὁ φυκκὸν πόνον, πικρίαν ἐπιφέρων, ὁ λυπηρὸς, ὁ θλιβερός: Ἰσχ. Πρ. 197 ἐλγίνω μὲν μοι καὶ ἐλγίνω ἐστὶν τάδε, Σοφ. Ἀντ. 857 ἐλγίνωτάτος μελέωνος, Εὐρ. Μήδ. 1026 λυπρὸν βίον ἐλγίνω τ', Θουκ. 239 Α τοῖς τε μέλλουσιν ἐλγίνωσις μὴ προκαλῖναι, Ξεν. Κτ. 33, 24 τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινὸς τε καὶ ἐλγίνος καὶ ἀδίκως ὁ αἰὼν ἐπανάκεισται, Ὀρφ. Ἀργ. 1163 νῦν γὰρ δι' ἡλυγὰ καὶ ἐλγίνω κακότητι ἐξομαι, νεώτ. ἡ εἰδικὴ ἐπιδρομήσας ἐλγίνω ἐντοπῶν 3) παθ. σπιν. κρίσις, ὁ αἰσθανόμενος ἄλγος, πόνον, ὁ βαρύνων ὑποφέρειν: Σοφ. ΟΚ 1644 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἐλγίνος ἐξέπνευται 4) συγγκ. κ. ὑπερβ. συνήθ. ἀλγίνω, ἀλγιστὸς βλ. λ., ἄλλως κ. νεώτ.

ἀλγαινότατος, ἀλγαινότατος: Πλάτ. Συμπ. 218 Α ἐγὼ δεδωμένος... ὑπὸ ἀλγαινότατος τὸ ἀλγαινότατον ὧν ἂν τις δεχθῇ, Ἀριστ. Πρ. 890 Α 37, νεώτ. ἀλγαινότατον ἀγγελεμα.

ἀλγαινότης-πος (ἡ) νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ ἀλγαινοῦ, τὸ νὰ εἶναι τὸ ἀλγαινὸν βλ. λ.

ἀλγαινός ἑλλρρ. κ. νεώτ. μετὰ σωματικοῦ πόνου, ὀδυνηρός: Πλάτ. Γοργ. 476 C σφόδρα γε καίει καὶ ἀλγαινός· 2) μετὰ πικρίας, μετὰ λύπης, θλιβερός: Σοφ. Αντ. 437 ἡδὲως ἐμοίγε καλγαινός ἄμα.

ἀλγαδόθυμος ἥσ. «ἀνώδυτος (ἡ) τὴν φυγὴν».

ἀλγαιριακός-ῆ-όν νεώτ. ἀλγαιριακός βλ. λ.

ἀλγαιριακός-ῆ-όν νεώτ. κ. ἀλγαιριακός ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀλγέριον ἢ ἀναφερόμενος εἰς αὐτό: αἱ ἀλγαιριαὶ ἀκταί· ἡ ἀλγαιρικὴν μέταλλον ἰκράμα κασσιτέρου καὶ χαλκοῦ μετ' ἐλαχίστης ποσότητος ἀντιμονίου καὶ βισμούδιου, χρῆσιμον ποιοῦμενον εἰς κατασκευὴν μικρῶν οἰκιακῶν ἀντικειμένων· λ.

ἀλγαιρινός-ῆ-ο δημ. κ. ἀλγαιρινός κ. ἀλγαιρινός ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀλγέριον ἢ προσερχόμενος ἐξ αὐτοῦ: ἀλγαιρινὰ φέσια, ἤρτε ἕνα ἀλγαιρινὸν καράβι καὶ ρήμαξε τὸ νησί· 2) ἀλγαιρινός συνεκδ. ὁ τραχὺς, ὁ ἀρπακτικός, βάρβαρος, αἰμοδόρος: ἀλγαιρινὰ καμύματα.

ἀλγαιρινός (οἱ) θηλ. ἀλγαιρινή, δημ. κ. ἀλγαιρινός -α οἱ ἰθαγενεῖς ἡ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀλγερίου· ἡ συνεκδ. δημ. οἱ περὶ αὐτὸν, οἱ κουρσάροι: τὸν εἶχαν πᾶσαι σκλάβοι οἱ ἀλγαιρινοὶ, κατάρ. ἀλγαιρινοὶ νὰ σὲ πάρουν· ἡ κ. ὁ ἀρπακτικός ἡ ὁ κακόδοτος, λέγ. συνήθως ὡς ὁδρὶς: ἀλγαιρινή, παλαιοχαρμῆ.

ἀλγαισιδωρός-ον κ. μτν. ὁ δωρούμενος ἀλγαι, ἥτοι ὁ πόνος, θλίβιν ἐπιφέρειν: Σοφ. 125 ἀλγαισιδωρός καὶ γλυκυπικρός ἔρως, Ὀπν. Κυν. 2, 668 ἔρις ἀλγαισιδωρός.

ἀλγαισιδωρός-ον ὁ θλίβων, ὁ λυπῶν τὴν φυγὴν: Ὀρφ. Αἰθ. 65 ἀλγαι- πόνος πρὸς Πάν, ἀλγαισιθυμός καὶ βαρυδαίμων.

ἀλγαι (ἡ) κ. νεώτ. πληθ. τοῦ ἀλγος βλ. λ. 2) νεώτ. βοταν. φυτὰ μονοκώττα κρυπτόγασμα τῆς τάξεως τῶν θαλλοφύτων, φυόμενα εἰς γλυκέα ἢ ἀλμυρὰ ὕδατα μεμονωμένως ἢ κατὰ πυκνὰς κοινότητας ἔχοντα συνήθως χλωροφυλλῆν, δ' ἢς μόνον διακρίνονται ἀπὸ τῶν μυκήτων· ἄλλως ἀλγαι.

ἀλγαινό-ονος (ἡ) κ. νεώτ. ὁ σωματικὸς πόνος, τὸ ἀλγος: Ἡρ. 5, 18 ἀλγαινόνας σφι ὀφθαλμῶν, Ἰνν. Κφακ. 394 ἀλγαι- γίνεται παρ' ὄλου τὸ σῶμα, Εὐρ. Ἀνδρ. 259 τραυμάτων ἀλγαιδόνας, Πλάτ. Πολιτ. 293B τέμνοντες ἢ κάνοντες ἢ τιν' ἀλλην ἀλγαιδόνα προσάγοντες, Ξεν. Ἀπομν. 1, 224 μετὰ πόων [τε] καὶ ἀλγαιδόων· ἡ νεώτ. ἐν τῇ ψυχολογίᾳ, εἶναι τὸ αἰσθῆμα πόνου, ὅπου παράγεται διὰ τοῦ δερμάτος καὶ ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, συνοδεύεται δὲ πάντοτε ὑπὸ δυσαρέστου συναισθημάτων· 2) ὁ ψυχικὸς πόνος, ἡ λύπη, ἡ θλίψις: Σοφ. ΟΚ 513 τὰς δειλαίας ἀπόρου φανεῖσας ἀλγαιδόνας ἔξενεστας, Εὐρ. Μήδ. 56 εἰς τοῦτ' ἐκέβηκε ἀλγαιδόνας, ὡς τ' ἱμερός μ' ἐπῆλθε, Πλούτ. Αἰμ. 33 μεμιγμένην ἀλγαιδόνην καὶ χάριτι τὴν θέαν, Οἶνον. παρὰ Στοδ. 6138 ἀλγαιδόνας δὲ ταῦτα καυφίζει φρενῶν· 3) ἐνεργ. αἰτία σωματικοῦ πόνου: Ἀλεξ. παρὰ Πλάτ. Ἀλεξ. 21 ἀλγαιδόνας ὁμμάτων αἱ Περσίδες.

ἀλγαιμα-ατος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ αἰσθῆμα σωματικοῦ πόνου: Ἰνν. ἀλγαι- κατὰ κλιθεῖα, Δημ. 1, 260, 21 πυρετοὶ δὲ παρηκαλούθουν μοι συνεχεῖς καὶ ἀλγαιματα, ὅλου μὲν τοῦ σώματος πόνου σφόδρα καὶ δεινὰ, Ἰώσ. Αἰ 19, 350 τῷ τῆς γαστροῦ ἀλγαιματι, Πλούτ. Σούλ. ἀλγαι- νερκώδες, Γαλ. εἰς Γλαυκιδ. 1 ἀλγαιμα τῆς κεφαλῆς· 2) ψυχικὸς πόνος, λύπη, θλίψις: Σοφ. Φιλ. 1170 παλαιὸν ἀλγαιμ' ὕπε-

μνασας, Ηείν. 667 οὐκ ἔστι λύπης... ἀλγαιμα μείζων. **ἀλγαιρος-α-όν** μτν. ὁ ἐπιφέρων ἄλγος, ἥτοι σωματικὸν πόνον, ὁ ὀδυνηρός, ὁ ἐνώδυτος: Πλάτ. Ἰερ. 10, 19 ἀλγαιρὰ ἡ πληγὴ σου· 2) ὁ λυπηρός, ὁ θλιβερός· ἥσ. «ἀλγαιρὰ, λυπηρὰ».

ἀλγαισιματρον (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ πειραματ. ψυχολογίᾳ, ὄργανον πρὸς καθορισμὸν τῶν σημείων ἀλγαιδόνας ἐπὶ τοῦ δερμάτος καὶ μέτρησιν τῆς ἐντάσεως τοῦ ἀπαιτούμενου ἐρεθίσματος διὰ τὴν παραγωγὴν ἀλγαιδόνας.

ἀλγαισις-εως κ. νεώτ. ἡ αἰσθησις σωματικοῦ πόνου: Σοφ. Φιλ. 791 εἶθε σου διαμπερές σπέρτων ἔχοιτ' ἀλγαισις ἡδε, Βέττ. Βάλλ. 1, 21 ἀλγαι- νεύρων· 2) ψυχικὸς πόνος: Ἀριστ. Θεσμ. 1, 147 τοῦ φθόβου μὲν τὸν πόγον ἡκουσα, τὴν δ' ἀλγαισιν οὐ πορεσχομένη· Σουῖδ. «ἡ λύπη καὶ τὸ ἄλγος».

ἀλγαινη (ἡ) νεώτ. χημ. γλοιώδες ὑδατόλυμα, λαμβανόμενον δι' ἐμβροχῆς τῆς λαμνιρίας ἐν διαλύματι σόδας, μετ' ηὐγνύμενον διὰ φέξεως ἡ θερμύσεως καὶ χρησιμοποιούμενον ἐν μίγματι μετ' ἀνθρακολαμβάνιας ὡς δυσθερμαγωγὸς μάζα [Algin].

ἀλγαινοειδῆ (ἡ) κ. ἀλγαινοειδία νεώτ. αἱ μετὰ τοῦ ἀλγαινοῦ ὁξέος ἐνώσεις τῶν μετὰ ἄλλων ἢ τὰ μετ' ἀλκαλοειδῶν ἁλῶτα αὐτοῦ [Alginolide].

ἀλγαινόεις-εσσα-εν ὁ ἐπιμοχθος, ὁ ἐργαδός, ὁ ὀλκρὸς: Ἡαιδ. Θ 226 Ἔρις στυγερὰ τέκε μὲν Πόνον ἀλγαινόεντα, Μίμν. 11 τέλεσας ἀλγαινόεσσαν ὀδόν, Ξενοφάν. 2 πυκτοσύνην ἀλγαινόεσσαν ἔχων, Ὀρφ. Αἰθ. 33 στάσιν ἀλγαι- 2) ὁ ἀλγαινός, ὁ ὀδυνηρός: Νικ. Θερρ. 769 ἀλγαι- κέντρον, Αἰ 17, 232 ἀλγαινόεσσα νόσος· 3) μτφ. ὁ αἰκνός, ὁ ἀθλιός, ὁ δυστυχής, ὁ ἀτυχός, ὁ κακερπίσκος: Μανδ. 6, 681 ἀλγαινόεσσα γενέθη [την ἐν τῇ ὁδῷ].

ἀλγαιστατον [ἀμφίβ.] Σουῖδ. ἀντὶ ἀλγαιστον.

ἀλγαιστός-ῆ-ο ὑπερθ. τοῦ ἀλγαινός βλ. ἀλγαινός ὁ μέγιστον κόπον ἐπιφέρειν, ὁ λίαν ἐπίπονος, ἐπιμοχθος: Ἰλ. Φ 655 ἡμιόνων... κατέδρα ἢ ἀνάην ἐξετά· ἀδμήτην, ἡ τ' ἀλγαιστον δαμάσασθαι· 2) ὁ λυπηρότατος, ὁ αἰκνότερος, ὁ λίαν ἀξιοθρήνητος: Σοφ. Αἰ 1, 993 ὧ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἀλγαιστον, Εὐρ. Ἡλ. 134 συμφοραῖς ἀλγαιστατον, Θουκ. 7, 82, 2 ἀνδράσιν μὲν οὖν τὰ ἀλγαιστα προσέδρασαν, Λυσ. 6, 1 ἀλγαι- θάνατος, Ὀπν. Αλ. 2, 624 δατὰς κελευσθέντων καὶ ἀλγαιστον πονέοντες· ἡ τὸ οὐδ. ἐν τῇ πληθ. ἀλγαιστα ὡς ἐπῆρ. Σοφ. ΟΚ 1174 οὐ λῶγαν ἐγὼ ἀλγαιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων, Εὐρ. Βάκχ. 326 ἀλγαι- μαίνεσθαι.

ἀλγαιών-ονος-ον συγκρ. τοῦ ἀλγαινός βλ. λ. σχηματιζόμενον, ὡς κ. τὸ ὑπερθ. ἀλγαιστός, ἐκ τοῦ ἀλγος ὀδυνηρότερος, θλιβερώτερος παρ' Ὀμ. μόνον κατ' οὐδ. γένος ἀλγαιον, εἰς ὁ δῖος ἐρμ. οὐχὶ συγκρίσεως δηλωτική, ἥτοι ὀδυνηρόν, κακόν: Ἰλ. Σ 278 τῷ δ' ἀλγαιον, αἶ κ' ἐθέλησιν... μάχεσθαι, ἸΟδ. Π 147 ἀλγαιον, ἀλλ' ἔμηνει μιν ἐάσμεν, Αἰολ. Πρ. 936 ἀλλ' ἄθλον ἂν σοι τοῦδ' ἐτ' ἀλγίλῃ πόροι, Εὐρ. Ἰνν. 484 ὁ δ' αἶνος οὗτος· σοὶ μάλλον ἀλγίλῃ κλύειν, Ἰσοκρ. 8, 128 τὶ ἀλγαιον ἢ ζῆν δεδιότα· πρὸς Σοφ. Ἀντ. 64 ἀλγαινα τῶνδε.

ἀλγαινοστήτης (οἱ) νεώτ. ὀρυκτὸν τοῦ χαλκοῦ, εὐρισκόμενον εἰς καρκώδεις μάζας καὶ κρυσταλλικὰ ἐπιφλοιδώματα ἐν Χιλῇ, ἔχον ζωηρὰν μεταλλικὴν λάμψιν καὶ χρώμα ὑπόλευκον.

ἀλγέλ νεώτ. κ. ἀλγέλλο [ἀραβ.] ἄστρον, ὁ μεταβλητὸς ἀστήρ β τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Περσέως· 2) χημ. ὁμᾶς τεκνητῶν ὀργανικῶν χρωμάτων ἐξαιρετικῆς ἀνεκτικτικότητας, ἀτινα εἶναι παράγωγα τῆς ἀνθρακίνης καὶ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν βαφὴν τοῦ βάρβισκος, τοῦ λίνου καὶ τῆς τεκνητῆς μετᾶξης.

ἀλγολαγνεία (ἡ) νεώτ. διαστροφὴ τῆς γενετῆς οἰοῦ ὁρμῆς, καθ' ἣν ὁ πάσγων αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ἐν τῇ γενετῇ ὁμῖλᾳ νὰ βασανίσῃ τὸ

ἀτομον, μεθ' αὐτὸ συνέχεται εἰς γενετήσιον ὁμολίαν=σάδιμος ἢ νὰ ὑφίσταται ὑπὸ τούτου τοιοῦτον ἄλγος=μαζοχισμός.

ἀλγομανία (ἡ) νεώτ. ψυχοπαθολογική κατάστασις ἐκφύλων ἀτόμων, ὅτινα ἐπιζητοῦσιν, ἰδίᾳ ἐν τῇ γενετησίᾳ ὄρημ, τὸ ἄλγος· τὸν νόνον, διότι αἰσθάνονται εἰς αὐτὸν ἀπόλαυσιν.

ἀλγοριθμικοί (οἱ) μαν. κ. νεώτ. οἱ μαθηταὶ τῶν Ἀράδων οἱ παραδεχθέντες τὸ δεκαδικὸν σύστημα· || νεώτ. ἀλγοριθμικὴ λογικὴ ἰσχύουσι συμδῶλον καὶ κανόνων λογισμοῦ ἀναλόγων πρὸς τοὺς τῆς Ἀλγέβρας ἰ.

ἀλγοριθμικός (οἱ) μαν. κ. νεώτ. μαθημ. τὸ δεκαδικὸν σύστημα τῆς ἀριθμῆσεως· || κατ' ἐπέκτ. τὸ σύνολον τῶν κανόνων τοῦ λογισμοῦ μεθ' ὁμοῦ γεγραμμένους εἰς τὸ δεκαδικὸν σύστημα· || κ. ὁ ἀριθμητικὸς λογισμός, ἥτοι οἱ κανόνες ἀπλῶν ἀριθμητικῶν πράξεων παντὸς εἴδους καὶ ἰδίᾳ ὁ τρόπος, καθ' ὃν εὐρίσκειται ἀριθμὸς τῆς ἐξαρτώμενος ἀπ' ἄλλων· ὁ ἀλγοριθμὸς τοῦ μεγίστου κοινοῦ διαιρέτου· || νεώτ. γεν. πᾶν σύνολον συμδῶλων καὶ μεθόδων λογισμοῦ.

ἄλγος-ους (τὸ) κ. νεώτ. συγκρ. ἄλγιον πρὸς βασιμειότερας ὁ σωματικὸς πόνος· Π 5394 καὶ μιν ἀνῆκαστον λάβειν ἄλγος, Ἰνπ. Ἐπιθ.7,20 ἄλγος-καρδίας, Σοφ.Φιλ.1379 πρὸς τοὺς.. τήνδε τ' ἄμνησον δάσιν πασόντας ἄλγους, Ξεν.Κυν.33 ἄλγος-ποδῶν, Ἐπιγρ. ἄλγος-κεφαλῆς, ΠΑ Φολμ. 68,26 ἄλγος-τραυμάτων· || ἰδίως αὐτὸ ἐν τῷ πληθ. ἄλγεα τὰ παθήματα, αἱ ταραχώραι, αἱ συμφοραὶ· || ΛΑ 110 τοῦδ' ἐνεκὰ σφιν ἐκπῆδος ἄλγεα τεύχεα, αὐτ. Β.721 κρατὲρ ἄλγεα πάσων· 2) κ. μτφ. ἡ ἀνησυχία, ἡ λύπη, ἡ θλίψις· || Λ.321 ἀπὲρ πάθων ἄλγεα θυμῷ, Ὅδ.Α 4 πολλά δ' ὅ γ' ἐν πότμῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, αὐτ.175 καμῶν τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, αὐτ.147 τὴν δ' ἄμα χάσμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα, Αἰσγ. Πρ.435 στένωσιν ἄλγος οἰκτρὸν, παρ' αὐτ. ὁμαχον, ἔδυσσταν, δύσοισταν, οἰκτρὸν, πάγκλαυτον, φθονερὸν ἄλγος, Εὐρ.Ἐλ.201 αἰσγύνας ἑμᾶς ὑπ' ἄλγεων, αὐτ. ἱκ.807 τὰ κύστα' ἄλγη κακῶν, Ἀριστοφ.Πλ.1034 ὅπῃ τοῦ νόθου ἄλγους κατέτηκ' ὁ φίλατος, Λυκόφρ.1087 καὶ τοὺς μὲν ἄλγη ποικίλῃ τε συμφοραὶ.. ἔδυσσιν, ΠΑ Σοφ.Σειρ. 26,6 ἄλγος καρδίας καὶ πένθος γυνὴ ἀντίζηλος ἐπὶ γυναικί· 3) κ. ἐν ἐνεργ. ἐνόησ, σπαν. χρήσ. ὁ πόνος, ὁδύνη, μεγάλῃν θλίψιν ἐπιφέρων· βίων 2,11 ἄρπασε τὰν Ἐλέαναν ποβ' ὁ βωκόλος.. Οἰωνὸν κακὸν ἄλγος, ΑΠ 6,167 ὕπερος καὶ νόθ' καὶ τῷ τριτον ἄλγος ἔρωτι οἶνος, αὐτ.9,390 τέτρατον ἄλγος ἔπικτε (ἐπὶ μητρος, ἥτις εἶχε κηδεύσει προηγουμένως τρία τέκνα τῆς).

ἀλγογραφία (ἡ) νεώτ. ὁρος τῶν γραφ. τεχν., μέθοδος ἐπιπεδοτύπου ἀνοπαράγωγῆς, εἰς ἣν χρησιμοποιοῦνται πλάκες οὐχὶ λιθογραφικαί, ἀλλ' ἐξ ἀργίλου.

ἀλγυνσις-ως (ἡ) μτν. τὸ ἄλγος ἐπιφέρειν, ἡ πρόκλησις λύπης· Ὀλυμπιόδ.Γοργ.531 J δι' ἄλγυνσιως ἀντιθ. δι' ἡδύνσιως.

ἀλγυντήρ-ῆρος (οἱ) μτν. ὁ λύπη, θλίψη, ψυχικὴν ὁδύνην ἐπιφέρων· Χρυσθ. παρὰ Ζωσιλ.57 ἔπιτέ μοι, μεγάρων ἀπατήμονες αἰλοὶ ἀνδρες, φθότης ἀθανάτων ἐρικυδέος ἀλγυντήρης.

ἀλγύνω κ. νεώτ. μέλλ. ἀρχ. ἄλγυνω, ἀόρ. ἄλγυνω, μέσ. μέλλ. ἄλγυνωμαι (μετὰ παθ. σημασίας), ἀόρ. παθ. ἄλγυνθην προκαλῶ ἄλγος, σωματικὸν ἢ ψυχικόν, λυπῶ, θλίβω· Αἰσγ.Χο.735 ἄλγη δύσοιστα.. ἑμὴν ἄλγυνεν ἐν στένωσι φρένα, Σοφ.ΟΤ 332 ἐγὼ οὐτ' ἑμαυτὸν ὄδτε σ' ἄλγυνω, αὐτ.Φιλ.483 ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνότους ἄλγυνεῖν, Εὐρ.Μήδ.402 χαίρων τις αὐτὸν τομὸν ἄλγυνεῖ κέαρ, Μαν.5,101 ἄλλ' ὃ μὲν ἄλγυνε ψυχὴν καὶ σῶμα βρότειον, Γλοῦτ.Μαρκελλ.25 ὃν αἱ

Μαρκελλοῦ λόγοι.. ἄλγυναν, Ἀντων.Λιβ.31 ὁ λόγος ἄλγυνε τὰς νύμφας· || παθ.-ομαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμ., θλίβομαι, αἰσθάνομαι ἄλγος, λυποῦμαι· Αἰσγ.Πρ.245 αἰσθάνομαι ἄλγυνθην κέαρ, Σοφ.Ἀντ.468 κένους ὃν ἄλγυναν ταῖςδε οὐκ ἄλγυνομαι, Εὐρ.ΙΑ 657 ἄλγος τὸ θέλει οὐκ ἔχειν, Γλοῦτ.Ἀργα.2 τοὺς φόνους ἄλγυνεσθαι.

ἀλγύνω κ. νεώτ. αἰσθάνομαι ἄλγος, ἥτοι σωματικὸν πόνον· || Λ.85 ἄλγυνε δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δό, Ἰνπ.Προγ.7 ἄλγος-καρδίας, Ἀριστοφ.Εἰρ.237 τὰς γνάθους ἄλγυνε, Γλοῦτ.Πολ.462D ὁ ἀνθρώπος τὸν δακτύλον ἄλγυνε, νεώτ. ἄλγος κατὰ τὴν σφαιρικὴν χώραν 2) πονῶ ψυχικῶς, ὁδύνομαι, λυποῦμαι, θλίβομαι· Ὅδ.Μ.27 ἄλγος ἢ ἐπὶ γῆς ἄλγυνε σῆμα παθόντες, Ἡρ.3,43 ἴνα μὴ συντυχῇς δεινῆς.. Πολυκράτης καταλαβοῦσας αὐτὸς ἄλγυνε τὴν ψυχὴν, αὐτ.3,50 ἄλγυνε ἀκούσας, Αἰσγ.Ἀγ.571 ἄλγυνε κρή τυχῆς παλινκώτου, Σοφ.ΑΓ.337 ἄλγυνε ἐπ' ἐπηρεαζομένης, Εὐρ. Τρω.729 εὐγνώσ δ' ἄλγυνε κακοῖς, Θουκ.2,65,4 ὃν μὲν περὶ τὰ οἰκία ἑκαστος ἄλγυνε ἐμμελῆτερον ἔδιδοντες· || πῆδον. μετὰ παθ. σμν.· || Ἰνπ.Κορινθ.273 ὑποχονδρίου ἀνωμάλως ἔχον καὶ ἄλγυνόμενον ἰσως ἄλγυνόμενον, Διοσκ.Εὐν.1,66 τὸν ἄλγυνόμενον δόδοντα.

ἀλγύνωκεσις (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ παλαιότης περιόδου τοῦ παλαιολιθικοῦ αἰῶνος, τῆς ὁποίας τὰ πετρώματα, μεγάλῃς ἐκτάσεως ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, ἐπικαλύπτονται ἐπὶ τὸν ἀρχαιολιθικὸν καὶ βαστάζουσι τὰ μεταγενέστερα.

ἀλθαίνω σπαν. χρήσ. κ. πόνον κατ' ἐνεστ. κ. παρσ., πλην τοῦ ἐν. ἀόρ. ἡλδάνω, ὅστις κατὰ διάφ. ἐκδοχὴν εἶναι τύπος ἐν ῥήμ. ἡλδάνω, μτν. ἀόρ. πῆδον. ἡλδάνωσας αὐτῶν, πρέφω, δυναμῶν· Ὅδ.Σ.70 ἡλδάνω ἀγχι παρισταμένη μέλε ἡλδάνε ποιμένι λαῶν, Αἰσγ.Ἐπτ.12 βλαστῆρὸν ἡλδάνοντα σπῆματος πολύν, αὐτ.Πρ.539 θυμὸν ἡλδάνουσεν ἐν εὐφροσύνῃς· || πολλὰ λαλῶσά μιν, ἀλλὰ κατὰ δ. ἐρμ. ἐξαγγέλλω, φανερώω, ἀποκαλύπτω· αὐτ. Ἐπτ.557 δὲ οὐκ ἔδωκε γλῶσσάν.. ἡλδάνειν κακὰ· || μέσ. -ομαι κατὰ τὴν αὐτὴν σμν.· Ἡσ. « ἡλδάνεται» πηληγάται, αὖτε, βλαστάνει.

ἡλδάνω (ἡ) νεώτ. σῶμα, προσερχόμενον ἀπὸ συγκυλίσθησιν διὰ τῆς περισσοτέρου μορίου τῆς ἡλδίδος μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ὕδατος.

ἡλδάνω πῆδον. παρ' Ὁμ. κ. μόνον ἐν τῷ παρσ. ἡλδάνε, βλ. ἡλδάνω.

ἡλδάνω Ἡσ. ἐ ἀτμῆμα (= ἰδγ. ἡλδαστα, ἀτλῆτα).

ἡλδεδῶσά (οἱ) νεώτ. χημ. ἐνζύμων, ὅτινα μετατρέπουσιν ἡλδεδῶς εἰς ὀξέα, ἢ ἡλδεδῶσας.

ἡλδεδῶσαι (οἱ) νεώτ. χημ. ὁργανικαὶ ἐνώσεις, αἵτινες ἀπαντῶσιν ἀφθύνως ἐν τῷ φυτικῷ βασιλείῳ, συνήθως ὅμως παρασκευάζονται ἐν τῇ βιοχημικῇ συνθετικῇ εἴτε πρὸς χρῆσιν εἰς τὴν ἀρωματοποιάν εἴτε πρὸς περαιτέρω κατεργασίαν εἶναι ὑγρὰ ἢ στερεὰ σώματα, ἔχοντα ἰδιόζουσαν σμνν, εὐκόλως ὀξειδοῦμενα εἰς τὸν ἀέρα καὶ γενικῶς λίαν ἀντιδραστικὰ ἄλλως ἡλδεδῶσαι.

ἡλδεδῶσαι (τὰ) νεώτ. χημ. ἀπὲρ ἡλδεδῶσαι βλ. ἡ.

ἡλδεδῶσά (τὰ) νεώτ. χημ. ὁργανικὰ ἐνώσεις, περιέχοντα ἀνά μίαν ἢ ἀνά πλείονας ἡλδεδῶσας συνάμα καὶ καρβοξυλικὰς ομάδας.

ἡλδεδῶσρητινά (οἱ) νεώτ. χημ. κτηρινόφωροι ρητινοεῖδεις μάζαι, λαμβανόμεναι ἐκ τῶν ἡλδεδῶδων τῆς ἐπιδέρσεως καυστικῶν ἀλκαλίων.

ἡλδῆ (ἡ) μτν. ἡ αὐλήσις· Ἡρωδιδαν. 1,311.

ἡλδῆσις-εσσα-ν μτν. ὁ αὐζάνων, ὁ μεγάλων· Μάξιμ. 533 ἡλδῆσινα πάντα καὶ αὐζήμα.

ἡλδῆμος μτν. ἐπιθ. τοῦ διὸς ὁ αἶπος τῆς αὐζήσεως· Μεθόδ. παρὰ ΕἰΜ « παρὰ τὸ ἡλδῆναι καὶ αὐζῆναι τοὺς καρπὸς ».

ἡλδῆσαισκε μτν. ἀόρ. πῆδον. τοῦ ἡλδῆναι.

προς ελαττώσιν της τριτοῦς
κῆ, πᾶν ὡς ἀναπλήρωμα τοῦ
ποιομένου ζωικῶν ἁ σφαιρικῶν

δι' ἐπεξεργασίας ἐδώκεν : ὁλο μέ λάδι ἡ μέ ἀ-
λειμμα μαγειρευθῶν οἱ φτωχοί. 2) κ. δημ. ἡ ἐνέ-
ργεια, ἡ πράξις τοῦ ἀλείφειν, ἡ χροῖς : Ἀριστλ. Πρ.
τοῦδ... κόπους... χειμερινούς ἀλείμματι (ἰσθθαί).
Θεόφρ. Κόν. 17, 805 κελεύουσι δὲ τινες τοὺς μὲν
χειμερινούς [κόπους] ἀλείμματι, τοὺς δὲ θερι-
νοὺς λουτρῷ θεραπεύειν, Πλούτ. Ἀλέξ. 23 καταλύ-
σας δὲ καὶ τρεπομένους πρὸς λουτρὸν ἢ ἀλείμμα,
Δίων Χρυσ. Λόγ. 78, 662 Δ. θρύπτεσθαι λουτροῖς τε
καὶ ἀλείμμασι καὶ μύροις, Ἐπιφ. μετέχειν τοῦ ἀ-
λείμματος. || δημ. κ. μτφ. ἡ δωροδοκία.

ἀλειμματός (ὁ) δημ. θηλ. ἀλειμματοῦ ὁ ἀλεί-
φων τι. || εἰδ. ὁ νοθευτής τοῦ βουτύρου ἔμπορος
|| ὁ χρησιμοποιοῦν λίπος ἀντὶ βουτύρου μάγειρος.
2) ὁ διὰ λιπιδῶν οὐσίαν ἀλείφων τὴν μηχανὴν
ἐργάτης : ἀλειμματός στὸ ἐργοστάσιο. 3) μτφ.
ὁ διὰ δωροδοκίας ἐπιτυχάνων : εἰν' ἀλειμματός
καὶ γι' αὐτὸ παίρνει δαξες τῆς ἐργοστασίας.

ἀλειμματόνεος-ια-ιο δημ. ὁ κατεσκευασμέ-
νος ἀπὸ ἀλείμματος, ὁ στεάτινος.

ἀλειμματόνης-α-ικο δημ. ἀλειμματόνης βλ. λ.

ἀλειμματόνικα ἐπὶ ροθ. δημ. μετὰ περιεκτι-
κότητος εἰς ἀλείμμα βλ. λ., λιπαρώς.

ἀλειμματόνικος-η-ο δημ. ὁ εἰς ἀλείμμα βλ.
λ. περιεκτικός, ὁ λιπαρός, ὁ λιπώδης.

ἀλειμμάτιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἀλείμματος
βλ. λ. ἐσθῆς λαβοῦσα ἐπάλειφιν, μύρωσιν : Διογ.
Λ. 6, 52 ἐπ' ἀλειμμάτιον ἢ ἐπ' ἄλλο ἱμάτιον.

ἀλειμματοδόχειον (τὸ) νεώτ. δοχεῖον, ἐν ᾧ
τίθεται ἀλείμμα. || εἰδ. στρατ. μεταλλήνῃ πυλῆ
πρὸς ἀποταμίευσιν ἀλείμματος, προχεῖρου διὰ τὴν
λίπανσιν τῶν τροχῶν τῶν ὀχημάτων τοῦ πυροβο-
λικοῦ καὶ ἄλλων ἀντικειμένων.

ἀλειμματοδόχη (ἡ) νεώτ. δοχεῖον, περιέχον
ἀλείμμα. || θηκη, ἐν ᾗ ἀποτίθενται ἀλειμματοδο-
χεῖα. || στρατ. βλ. ἀλειμματοδόχειον.

ἀλειμματοθέτης (ὁ) νεώτ. ἐργάτης εἰδικὸς
διὰ τὴν λίπανσιν τῶν μηχανῶν.

ἀλειμματοκέρβι (τὸ) δημ. κηρίον στεάτινον,
λαμπρὸς κατεσκευασμένη ἐξ ἀλείμματος ἐκ λίπους.

ἀλειμματοκέρβιον (τὸ) νεώτ. ἀλειμματοκέρβι βλ. λ.

ἀλειμματόδους-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς
ἀλείμμα. || δ' ὁμοῖος πρὸς ἀλοιφήν : Ἰνπ. Ἀφ. 235

ἀλειψ Ἡσ. «αἰκεῖν» (πιθάν. νείναι).

ἀλεινός (ἀμφιβ.) Ἡσ. «εὐλαβούμενος».

ἀλείων ὕδωρ Ἡσ. «ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτὸν».

ἀλείος Ἡσ. «πένθος».

ἀλειοτριβητα ἐπίρρ. δημ. ἀλειοτριβητα βλ. λ.

ἀλειοτριβητος-η-ο δημ. ἀντὶ ἀλειοτριβητός βλ. λ.

ἀλειπήριον Ἡσ. δ.γ. ἀλειπήριον βλ. λ.

ἀλειπήρ-ήρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀλειπήτης βλ. λ. :
Μαν. 4, 178 ἀλειπήρας τε κρατίστους παιδοτρίβας
δεικνυσι διδασκαλίας τε παρέδρους. 2) νεώτ.
ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἐπάλειψις, χρίστηρ.

ἀλειπήριον (τὸ) μτγν. μέρος, ἐνθα ἐγένοντο
αἱ δι' ἐλαίου χρίσεις ἐν τοῖς γυμναστηρίοις ἢ ἐν
βαλανείοις παρὰ Ρωμαίους : Ἀλέξ. 101, Θεόφρ.
Πυρ. 13 τὰ ἀλειπήρια καὶ τὰ βαλανεῖα θερμό-
τερα χειμῶνος ἢ θέρους, αὐτ. Κόν. 28 καὶ ἐν τοῖς
ἀλειπήριοις ἐάν μὲν εὐθὺς ποιῇται τις πολὺ
πῆρ, ἦττον ἰδρώσει, Στρώδ. 3, 154 ἀλειπήριους
χρωμένους δις. Πολυδ. 7, 166 μέρας δὲ βαλανείου
καὶ ἐσχάρου καὶ ἀλειπήριον. 2) ἡ ἐνέργεια
τοῦ ἀλείφειν : Ἐρωτιαν. ἐν λ. καμψίρῳ. 3) παρ'
Ἡσ. [χειρὸν γ. ἀλειπήριον] «γραφεῖον Κύπριοι».

ἀλειπήριος γλωσσ. ὁ τῆς ἀλοιφῆς, τοῦ μύρου.

ἀλείπτω (ὁ) κ. νεώτ. θηλ. ἀλείπτρια ὁ ἀλείφων,
ὁ χρίων. || εἰδ. ἐν τοῖς γυμναστηρίοις, ὁ ἐκτελὼν
ἡ ἐπιστάτης τὰς τριφείας τῶν ἀθλητῶν τὰς γενομέ-
νας πρὸ τῶν ἀσκήσεων ἢ μετ' αὐτάς. 2) ὁ γυμνα-
στής, ὁ παιδοτρίβης βλ. λ. : Ἰνπ. Ἐπιδ. 7, 9 ὁ παρ'
Ἀρκαλίδου ἀλ., Ἀριστλ. ΗΝΙΚ. 1106 Β 1, Πλούτ. ἄλλ.

ἄφρων ἐν τούτοις καὶ ἄτολμος, ὡς περ ἀθλη-
τὴν ἀλείπτει ἄνθρωπος καὶ ἀκόλασταίτιν.
Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 10, εἰ νομίμως ἠθλησας, εἰ ἐλαγας
ὅσα δεῖ, εἰ ἐγυμνάσθης, εἰ τοὺς ἀλείπτον ἡκου-
σας, αὐτ. 3, 26, 22 ὁ ἀλείπτης ἐπιστάς λέγει με-
τάθεθι, ὅδε πλευράν, κεφαλὴν αὐτοῦ λάδε·
Σουῖδ. «ὁ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκάν» || μτφ. :
Φιλ. 2, 409 αἱ ἀθληταὶ τῆς ἀρετῆς μὴ φεύσαντες
τοὺς ἀλείπτας νόμους. || ὁ προγυμνάζων, ἐξα-
σκῶν εἰς τι : Πλούτ. Περ. 4 τῶν πολιτικῶν ἀλεί-
πτης καὶ διδάσκαλος. 3) μτφ. ὁ παροτρύνων,
ὁ παρορμών, ὁ παραινῶν εἰς τι : Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ.
1, 298 ἀλείπτας τῆς περὶ αὐτοῦς κακίας.

ἀλειπτικός-ῆ-όν κ. νεώτ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν
ἀλείπτην βλ. λ. ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς αὐτόν : Τιμ.
Λοκρ. 104 Δ ἀλειπτικὰ (τέχναι)... κατὰ αὐτὰς
συγγενεστάτα ἱατρικὰ ἢ τέχνη τοῦ ἀλείπτου,
τοῦ παιδοτρίβου, Φιλ. 1, 658 τὴν ἀδελφὴν ἱατρι-
κὴς τέχνης ἀλειπτικῆν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 12, 19 ἐμπει-
ρῶ... ἀλειπτικῆς ἢ ἱατρικῆς, Ἰδμβλ. Β Πωδ. 25, 20
ἀλειπτικὰ συγγράμματα [περὶ τῆς γυμναστικῆς].
2) ὁ ὑπὸ ἀλείπτου βλ. λ. ἀσκηθεὶς : Πλούτ.
2, 619 Β ἀλειπτικαὺς δὲ καὶ κυνηγετικούς καὶ
γεωργικούς συνάγει. 3) νεώτ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ
κατάλληλος, ὁ χρήσιμος δι' ἐπάλειψιν.

ἀλειπτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν προσή-
κοντα εἰς ἀλείπτην βλ. λ. τρόπον, ὡς παιδοτρί-
βης, γυμναστής : σχάλ. Ἀριστφ. Ἰνπ. 492 ὡς
ἐργήμενος τῆς λ. παιδοτρίβικῆς. 2) νεώτ. ἀπὸ
ἀπόφωσιν ἰκανοῦς δι' ἐκπαιδευτικὴν δι' ἐπάλειψιν.
ἀλειπτόν (τὸ) δ.γ. ἀλειπτόν φάρμακον δι' ἐπά-
λειψιν : Ἰνπ. Ὑγρ. 7 ἐπιχυσίς ἀλειπτόν παρὰ τὸ
κατάχυσος ὑγρῶν ΕΜ «ἀλειπτόν φάρμακον».

ἀλειπτόν (τὸ) μύρον, δι' οὗ ἔχριον ἢ περιέριον
ἐν ταῖς θυσίαις : Σουῖδ. «ἐσκευασμένον θυμίαμα».

ἀλειπτόν (ὁ) (λεῖψω), ὁ οὐδέποτε ἐν ἀγῶνι ὑ-
πολειφθεὶς, ὑστερήσας, ἦτοι ὁ ἀήττητος, ὁ ἀκα-
τανίκητος : Ἐπιφ. ἐν σταδίοις πᾶσιν ἀλειπτός
ἔφην, αὐτ. νυθαύλης ἡγωνίσαστο ἀλειπτός, αὐτ.
περιοδον[ε]τικὴν παλαίστην παράδοξον, ἀλειπτόν,
Πάν. : πρόλ. Δίων Χρ. Λόγ. 28, 9.

ἀλειπτός-ῆ-όν [ἀλείψω] μτγν. ὁ ἔχων ἐπάλει-
ψιν : Κλημ. Ἀλ. Παῖδ. 2, 117 γυναῖξί μὲν οὖν τὸ λευ-
κὸν πόδιμα συγχωρητέον, πλὴν εἰ μὴ οὐδεὶς οἶεν
τότε δὲ τῷ ἀλειπτῷ χρηστὴν (σχάλ. ἐτῷ βεβαρμέν-
ων ἀλείψεται γὰρ τὰ βαπτόμενα τὰν ὑποδημάτων).

ἀλειπτήριον (ἡ) θηλ. τοῦ ἀλείπτης βλ. λ. : Λυσ.
ἀν. 88 Σ. || τίτλος δραμοτικῶν ἔργων : Πολυδ. 7,
17 Ἀμφιδος δὲ καὶ δράμα ἔστιν, Ἀλειπτήριον
ΕΜ «γέγραπται Διφίλῳ τῷ κωμικῷ δράμα, ὁ ἐπι-
γέγραπται Ἀλειπτήρια».

ἀλειπτήριον (τὸ) κ. νεώτ. πυλῆς, δοχεῖον, περι-
έχον ἀλείμμα βλ. λ. || Ἀριστφ. Ἀχ. 1063 ὕπεχ' ὥδε
δεῦρο τοῦδε ἀλειπτόν, ὁ γύναι νεώτ. λιπαντικὸν
σκεῦος. 2) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ ἀλείφουσι, φή-
μινα χρῆσιμος δι' ἐπάλειψιν σκευὴν ἡ μηχανὴν.

ἀλείψ-εἰσα-ἐν μτγ. παθ. ἄορ. τοῦ εἰλω βλ. λ.
ἀλείσσω (τὸ) ποτήριον, πιθάνως δι' ἀναγκάφω
παραστάσεων κεκοσμημένον, ὅπερ ἐκ τῆς ἑτέρας
τῶν λαδῶν λαμβανόμενον ἐβδιδίετο ἐντὸς τοῦ κρα-
τήρος. : πρόλ. δέπας : Ἰλ. Α' 774 ἔχε δὲ χρύσειον
ἀλείσσω σπένδων αἰθονα σίον, Ὀδ. Γ' 50 σοὶ
προτέρῳ δώσω χρύσειον ἀλείσσω. ὡς εἰπὼν ἐν
χειρὶ τίθει δέπας ἠδῆας σίον, αὐτ. Χ' 9 ἢ τοι ὁ καλὸν
ἀλείσσω ἀναρήσασθαι ἐμμελεν, χρύσειον ἀμφο-
τον. Ἡσ. «ποτήριον τετορευμένον», Εὐστ. 1, 775, 10
ἀλείσσω.. δύνανται δὲ καὶ κατὰ στέφανον τοῦ
λελου εἶναι ὅτι ζωοταῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπλισται.»
2) τὸ ἐν ἰσχρῷ ὁδοῦν, ἡ κοτύλη τοῦ μηροῦ.
συνών. κυλῆξ : Μαρσ. παρ' Ἀθην. 11, 479 C

ἀλείσσω (ὁ) ἀλείσσω βλ. λ. : Ἀριστφ. ἀν. 623.

ἀλειψαί (ἡ) Σουῖδ. «ἡ ἀμαρτία».

χρίω με λιπαράν ούσας, έλαιον, λίπος κττ. **έλειψε** τὸ φωμί με βούτυρο, - ή κυρία έλειψε τὸ πρόσωπό της με ροδαλίην, - έλειψε τή ρόδα τοῦ κάρου με ξύκι, γιά νά κυλάτῃ || γενικός έπικριω με οίανδήποτε στερὰν ή ύγράν ὀλην: ήρθε στό σπίτι με τή μοῦτρα έλειμμένα γάνες, - τά ρούχα σου εἶναι έλειμμένα άσέβητες, - έλείφτηκε με λάσπες, - τά χείλια τοῦ μωροῦ εἶναι έλειμμένα μέλι· 7) δημ. δωροδοκῶ ή λαδώνω: ξέρείς ν' έλειψῃ τοὺς τρανοὺς κι έτσι κάνει τή δουλίά του· || καί παθ. κατά τήν αὐτήν σχέσιν, δέχομαι δῶρο, δεκάτῳμαι: λένε πῶς έλείφεται ὁ ταλῶνης.

έλειχνηνα (ή) δημ. βοτάνη τις, ὁ λειχίν βλ. λ., άλλως συνηθέστεραν λειχίνα.

έλειχνοχόρτο (τό) δημ. ὀνομασία φυτῶν, ἴδια τοῦ *Hypericum perforatum* L., χρῆσιμον εἰς τήν θεραπευτικήν ὡς ἐπουλωτικόν τρωμάτων ή κατά δερματικῶν πινῶν νόσων, λαϊκῶς δέ θεωροῦμενον καί ὡς ἔχον μαγικάς ἰδιότητας συνών. λαινό-χόρτο, βάλαμμο, βαλσαμάκι, χελωνοχόρταρο, σπαθοχόρτο, μικρό καλογεράκι.

έλειφεις-εως (ή) κ. νεώτ., δημ. -η ή πράξις τοῦ έλείφειν, ή έπαλείφεις, έπήχρσις: 'Ηρ.3,22 εἰπάντων δέ τῆς ποιήσας πέρι καί έλείφιος [δ. έρμ. περί μεθόδου ή έθιμου έπολείφειας], 'Ιημ. Χυμ.10, 'Αριστ.Ζ1785 Α 30' || έν τῷ πληθ.: Θεόφρ. Κόη.39 οἱ δέ έν ἱματίῳ δρόμῳ καί ἰδρωτός καί έλαίσιον έλείφεις εἰς ἱματίον άχρῶς ποιοῦσι, Περικτ. παρὰ Στοδ.4,28,19 τρωαίῃς τε πέρι καί . . λουτροῦν καί έλείφειν καί τριχῶν θέσεως· 2) κ. ή λείανσις, ή δι' έπαλείφειας ή άποτριβῆς στήδωσις: Πάπ. άλ.-ανδρεάντων.

έλειωτα έπίρρ. δημ. δ. γ. αντί έλιωτα βλ. λ.

έλειωτος-η-ο δημ. δ. γ. αντί έλιωτος βλ. λ.

έλεκαιίδα (ή) δημ. βοταν. είδος μικραλίδος άλλως άγριοδύζι, μικροδύζι.

έλεκθελία (ή) νεώτ. ζωολ. πτηνόν τῆς οἰκογενείας τῶν μεγαοιδιῶν, άπαντῶμενον εἰς τὰς περί τὸν Ἰσμηρινόν χώρας.

έλεκκισιά (ή) δημ. ή έλειφίς κηλίδων ή ρύπαν, ή άπόλυτος καθαρότης· συγγ. άλερωσία· 2) κ. μτφ. τὸ άσπιλον, τὸ άμειπτον ήθικῶς.

έλέκκιστα έπίρρ. δημ. χωρίς λεκέδες, ήτοι άνευ κηλίδων, ρύπων· 2) μτφ. άσπήςας, με άφογον ήθικῇ, με χρηστότητα, με άπόλυτον τιμότητα: έλέκκιστα πέρασε τή ζωή του.

έλέκκιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων λεκέδες, ήτοι κηλίδας, ρύπους, ὁ άκηλιδωτος· συγγ. άλέρωτος: έλέκκιστη καί φρεσκοσιδερωμένη φορεσιά· 2) μτφ. ὁ άσπιλος, ὁ άφογος, ὁ άμειπτος ήθικῶς, ὁ άπολύτως χρηστός, τίμιος: φτωχός μπορεί νά εἶμαι, μά τὸ ὄνομά μου εἶναι έλέκκιστο· || κ. ὁ μὴ ύπακείμενος εἰς κηλίδωσιν.

έλέκκιστος-ον νεώτ. έπί φῶν, τὸ μὴ περιέχον λέκκισθ· || κατ' έπέκτασιν ὁ μὴ περιέχων πολλὰς θρεπτικές οὐσας.

έλεκκινός Σουῖδ. «δυνατός, έλικμος».

έλεκκομορφοί (οἱ) νεώτ. έν τῇ παλαιοζωολογία, ὁμοιογένεια ἰχθύων γανοειδῶν συνών. μεγα-λουρίδα (Halecomorphi).

έλεκτα (άμφιβ.) 'Ησ. «άγνητα».

έλεκταίνει 'Ησ. «ἰσχύει, γαυρίζ, μετρωρίζει».

έλεκτορείος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ άνήκων εἰς έλέκτορα (κόκορα) ή έλεκτορίδα [κότα] ή ὁ προσερχόμενος ἐξ αὐτῶν: 'Αέτ.2,118 άλ.-κόρος, Συνέα.Έπιστ.4,167 Δ έλεκτόρεια ψά (προερχόμενα άπό δρυιδα, κοτίσας), νεώτ. έλεκτορείον κρέας (κόκορα κ. κατ' έπέκ. κότας, δρυιθίσιο).

έλεκτορία (ή) νεώτ. λειχίν ἔχων θαλλόν κυλινδρικών πολυκλῶδων, φυόμενος έπί κορυμν δένδρων.

έλεκτοριαλικόν οξύ νεώτ. τὸ λειχνηκόν οξύ τῆς *alectoria nigricans* Ach., άπερ εἶναι άχρουν,

άλλά διὰ τῶν αλάτων τοῦ σιδήρου ἴδιον χρώμα έρυθρόν, χρῆσιμον διὰ βαφίν.

έλεκτοριθεύς-εως μτγν. ὁ μικρός έλέκτωρ ή ή μικρά έλεκτορίς, ήτοι τὸ κοκοράκι ή ή πουλάδα, γεν. τὸ κοτόπουλο: Αἰλ.Ζ1, 7,47.

έλεκτορίδιον (τό) νεώτ. ὁ μικρός έλέκτωρ, τὸ κοκοράκι, τὸ πετεινάρι.

έλεκτορίδιον (τό) 'Επιγρ. ὀρνιθοτροφεῖον.

έλεκτορίς-ιδος κ. νεώτ. θηλ. τοῦ έλέκτωρ ή ὄρνις, ή κότα: 'Ιημ.Παθ.27, 'Επίχ.152 άνεα χανός κάλεκτορίδων πετηνῶν, Πλούτ.Συμπ.2,636 F τῆς δέ έλεκτορίδος τὸ φόν εἶναι καί τὸ σπέρμα τοῦ ανθρώπου λέγομεν, αὐτ.7,700 D ὁ τῶν έλεκτορίδων, σταν τέκωνσιν, περικραφισμός, Φρύν.228 ὁ έλεκτορίς εύρίσκειται έν τραγυδία καί κωμῳδίᾳ λέγε δέ έλεκτωρ καί έπί θήλεος καί έπί άρρενος, ὡς οἱ παλαιοί· || ὁ μικρός έλέκτωρ ή ή μικρά έλεκτορίς, ήτοι τὸ κοκοράκι ή ή πουλάδα κ. γεν. τὸ κοτόπουλο: 'Αριστ.Ζ1 άρρενας καί θήλειαι τῶν έλεκτορίδων, Πλούτ.Συμπ.2,730 Α εἰ μόνον έλεκτορίδων άπείχοντο πάντες· || μτγν. εἰδ. τὸ κοκοράκι, τὸ πετεινάρι: 'Αθην.9,373 Β ὀρνιθας καί ὀρνιθια νύν μόνως ή συνήθεια καλεῖ τὰς θηλείας, άλε κτρουδνας δέ καί έλεκτορίδας ταὺς άρρενας· 2) μτφ. πῖθον ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας: 'Ησ. ΕΜ «θριξ ή άπό τῆς κεφαλῆς τρεφομένη».

έλεκτορίσκος (ὁ) ύποκορ. τοῦ έλέκτωρ βλ. λ. έλεκτορίδιον, κοκοράκι, πετεινάρι: Βάβρ.124 άλ.-γεννηίτης, Αἰσων.341,12 έλεκτορίσκον συλλαθεῖν ήδουλήθη· 2) κόσμημα, κομφοτένημα, ἔχον σχήμα έλεκτορίσκου: 'Επιγρ. άλ.-χαλκοῦς

έλεκτοροειδής-οὺς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιότητας πρὸς έλέκτορα ή πρὸς τὴ τοῦ έλεκτορος: **έλεκτοροειδές βάδισμα**· 2) τὸ οὐδ. έν τῷ πληθ. έλεκτοροειδῇ ὡς αὐτ. ζωολ. τάξις μὴ ἱταμενων εἰς ὅφες πτηνῶν, πολυτήμων διὰ τὰ φά καί τὸ κρέας, εἰς ήν περιλαμβάνονται ή ὄρνις, ὁ φασιανός, ὁ τῶς, ὁ πέριδι, ὁ δρυτῆ κτ· αἱ πτέρυγες τούτων εἶναι συνήθως βραχεῖαι καί άπεστρογγυλωμένοι, τὸ ράμφος μικρόν καί ἰσχυρόν, οἱ δέ πόδες ὁμοῖως ἰσχυροί (Gallinae).

έλεκτορόλοφος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. φυτὸν τι, ἔχον φύλλα προσμοιάζοντα πρὸς λόφον έλέκτορος (*Alectorolophus* Haller): Πλίν.27,523 *alectorolophos, quae apud nos Crista dicitur, folia habet similia gallicantae cristae*.

έλεκτορομαντεία (ή) μον. κ. νεώτ. είδος μαντικής τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, καθ' ήν ἔχρησιμοποιεῖτο πρὸς μαντεῖαν έλέκτωρ· ἄ. έλεκτρομνομαντεία.

έλεκτορομαχία (ή) νεώτ. ή μάχη μεταξὺ έλεκτόρων· άλλως έλεκτρομνομαχία.

έλεκτόρον (τό) Πάπ. ὁ έλέκτωρ βλ. λ.

έλεκτορορίδα (οἱ) νεώτ. έν τῇ παλαιοφυτολογία, μεγάλα φυτά τὸν άβροστοματός τῶν φυκῶν, άπνα ἔχουν σχήμα προσμοιάζον αὐνήθως πρὸς οὐράν έλέκτορος (*Alectoruridae* Schimper).

έλεκτοροφωνία (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ή φωνή τοῦ έλέκτορος βλ. λ.: ΚΜανασα. άν έκφοδῶσι λέοντας έλεκτοροφωνίᾳ· 2) αὐνεκὸ ὁ χρόνος τῆς νυκτός, καθ' ὃν φωνοῦσιν οἱ έλέκτορες, ή τρίτη τῆς νυκτός φυλακή, ήτοι ὁ άπό τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τοῦ λυκαυγίης μεσολαβῶν χρόνος: Στράβ.7 άπ.35,ΚάΜάρκ.13,35 οὐκ οἶσθε . . ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὁφέ ή μεσονυκτίου ή έλεκτοροφωνίας ή πρωτ' πρβλ. 'Ανν.Κορν.437Α μέχρι ή πρώτης ή δευτέρας έλεκτοροφωνίας.

έλεκτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνατός νά λεχθῇ, ὁ άρρητος, ὁ άνέκφορστος, κατά διάφ. έρμ. ὁ άπερίγραπτος: 'Ιημ.Έπιδ.13 άλ.-συνπαθεῖν, Φερεκρ.157, Πολύδ.30,13,12 έλεκτον ήν τὸ συμβαῖνον, Σέξτ.Έρμ.Μαθ.349,23 τῆς τοῦ κόσμου κί-

νῆσεως ἡλεκτῶ τάχει περιφερομένης" πρὸλ. Φιλ. πυρός καὶ ὕδατος ἡλεκτίος φορέας" || νεώτ. καὶ ὁ μήπω λεχθεὶς : ἡλεκτα εἶναι ἀκόμη τὰ κυριώτερα τῶν ἐπιχειρημάτων μας.

ἡλεκτρονιάς-όος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν περιστροειδῶν, τοῦ ὁποῖου πολλὰ εἶδη ζῶσιν εἰς τὴν Μαδαγασκάρην (Alectropeaia).

ἡλεκτροροῦδιον (ἡ) μτγ. ὁ Ὁρίων : ἀνὴρ σχολ. παρ' Ἀριστ.258 ἄλλως ἡλεκτροροῦδιον, ὡς ἔχον ἀρότρον σχῆμα.

ἡλεκτρος-ον ὁ μὴ τυχὼν λέκτρου, ἴτοι γαμηλίου κλίνης, ὁ ἀγάμος : Σοφ. Αντ.917 ἡλεκτρον, ἀνυμναῖον οὐτε τοῦ γάμου μέρος λαχοῦσαν, αὐτ. Ήλ.492 ἡλεκτρ' ἀνυμφα... ἐπέβα μισαφόνων γάμων ἀμυλλήμαθ' | σχολ. «κακόλεκτρα, κακόνυμφα, δύσλεκτρα» |, Εὐρ.Τρω.258 ἄ γέρας... ἔδωκ' ἡλεκτρον ζῶαν' || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἡλεκτρα ὡς ἐπύρρ. ἀνευ γάμου, ἀγάμος : Σοφ. Ήλ.962 ἡλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμναίαι τε" || ὁ μὴ κομψεὶς, ὁ ἀπῆνος : Ἡσ. «ἀκολλητος».

ἡλεκτρούρινα (ἡ) θηλ. τοῦ ἡλεκτροῦν βλ. λ., ἡ ὄρνις παρ' Ἀριστοφ.Νεφ.666 πῶς με χρὴ καλεῖν, Σωκρ. ἡλεκτρούρινα, τὸν δ' ἔπαρον ἡλεκτρού.

ἡλεκτρούριος-αν ὁ τοῦ ἡλεκτροῦς, ἴτοι τοῦ ἡλεκτορος (πετεινοῦ, κόκορος) ἡ τῆς ἡλεκτορίδος (ὄρνιθος, κότας) : Ήνν.Εὐτ.Ποθ.9 ἡλ...μέα.

ἡλεκτρονικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸν ἡλεκτροῦνα βλ. λ. ἀνήκων ἡ ὁ ἀναφερόμενος εἰς αὐτόν.

ἡλεκτρονικός ἐπύρρ. κατὰ τρόπον ἡλεκτορος.

ἡλεκτροῦνιον (ἡ) μτγ. ὁποκορ. τοῦ ἡλεκτροῦν βλ. λ., κακοράκι, γεν. τὸ κατόπουλο : Ἐπιμ.158 ἡλεκτροῦνιον, φάτιον, περδίκιον.

ἡλεκτρονίς (ἡ) θηλ. τὸ πτηνὸν ἡ ἡλεκτορίς, ἡ ὄρνιθα, ἡ κότα : σχολ. Ἀριστοφ.Νεφ.226.

ἡλεκτρονομαντεία (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἄλλως ἡλεκτορομαντεία βλ. λ.

ἡλεκτρονομαχία (ἡ) νεώτ. ἡλεκτορομαχία βλ. ἡλεκτρονοπέλης (ἡ) μτγ. ὁ πῶλὸν ἡλεκτροῦνας βλ. λ., ὁ ὀρνιθοπέλης : Πολυδ.7,136.

ἡλεκτρονοπέλιον (ἡ) μτγ. δ.γ. τοῦ ἡλεκτρονοπέλιον βλ. λ., τὸ ὀρνιθοπέλιον.

ἡλεκτρονοτόφος (ἡ) ὁ τρέφων ἡλεκτροῦνας βλ. λ., ὁ ὀρνιθοτόφος : Αἰσχίν.Σωκρ.14.

ἡλεκτρονώδης-ους-ες μτγ. ὁ ὁμοῖος πρὸς ἡλεκτροῦνα βλ. λ. : Εὐνά.Π.Ιστ.266 Δ πρὸς δὲ ἡδονᾶς ἡλεκτρονώδης καὶ υἱὸς τις ἀν' ἡλεξανδρεὺς ἀσελγέστερος γένειοι | δ.γ. ἡλεκτρονώδης |.

ἡλεκτροπώλιον (ἡ) τὸ κατάστημα πωλήσεως ἡλεκτροῦνων κ. ἡλεκτοροειδῶν, τὸ ὀρνιθοπωλεῖον κ. γεν. τὸ κατάστημα πωλήσεως ἐδωδίωνων πτηνῶν, πουλερικῶν : Φρύν.Κωμ.9 (δ.γ. ἡλεκτρονοπώλιον).

ἡλεκτροτόφος (ἡ) ὁ τρέφων ἡλεκτροῦνας βλ. λ. : Ἐπιμ. Αἰσχίν.Σωκρ.14 | δ. γ. |.

ἡλεκτροφωφία (ἡ) γλῶσσα ἡλεκτοροφωφία βλ. λ.

ἡλεκτροφώνιον (ἡ) μτγ. ἡ φωνὴ τοῦ ἡλεκτορος, τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ : Διδ. Ἀλ.940 Α τὴν πρὸ ἡλεκτροφωνίου ἀρνησιν Πέτρου.

ἡλεκτρονώδης-ες μτγ. ἡλεκτρονώδης βλ. λ.

ἡλεκτροῦν-όος (ἡ) κ. νεώτ. ὡς ἄρσ. ὁ ἡλεκτωρ, ὁ πετεινός, ὁ κόκορας : Θεογ.864 ἡλεκτροῦνων ἐθόγγος ἡγευρομένων, Πλάτ.Φαιδ.118 Α τῷ Ἀσκληπιάτῃ φεβίλομεν ἡλεκτροῦνα, αὐτ. Συμμ.223 C ἐκνεύσθαι πρὸς ἡμέραν ἡδὴ ἡλεκτροῦνων ἡδόντων | με τὰ κακορολαλήματα |, Λόγγ.32 περὶ ὧδας ἡλεκτροῦνων" 2) ὡς θηλ. ἡ ἡλ- ἡ ὄρνιθα, ἡ κότα : Ἀριστοφ.Νεφ.663 τὴν τε θήλειαν καλεῖς ἡλεκτροῦνα κατὰ ταῦτ' καὶ τὸν ἄρρενα, Θεόδομν.Κωμ.9 ἡλεκτροῦν ἡλεκτοῦνα.

ἡλεκτροῦν-όος (ἡ) (2) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν σπινιδίων ἐν εἰδος τοῦ φυτοῦ ταύτου εἶναι ξενόδορον ὑψηλὸν τῆς Νέας Ζηλαντίας, με τοὺς καρποὺς ἐδωδιούς. ἐκ τῶν

πυρήνων τοῦ ὁποιου ἐξάγεται ἔλαιον, χρῆσιμον εἰς τὴν παρασκευὴν κοσμητικῶν (Alectrova Gaertia).

ἡλεκτωρ-ορος (ἡ) κ. νεώτ. συνων. τοῦ ἡλεκτροῦν ὁ ὄρεν τῆς ὀρνιθός, ὁ πετεινός, ὁ κόκορας : Βατορ.192 ὡς ἐδόσαν ἡλεκτωρ, Πίνδ.Ο12,14 ἐνδομάχος ἡλ-, Αἰσχ.Ἀγ.1671 κέρμασον βαρσάν, ἡλεκτωρ ὡστε θηλείας πέλας Θεοκρ.7,123 ὁ δ' ὄρεθρος ἄλλον ἡλεκτωρ κοκκυδῶν νάρκατον ἀναίρασαι θεοδολή" || σπαν. χρ. παρὰ παλαιοῖς : Ἀριστ.ἄν.347. ΚΔΜατθ.26,34 ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἡλεκτορα φωνῆσαι τρεῖς ἀπονήστη με" || νεώτ. (ζωολ. ὄρνιθος), πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν ἡλεκτοροειδῶν, οὗ ἡ μικρὰ κεφαλὴ κοσμεῖται με εἰλινον ἡ ἐρυθρὸν λαφιν, αἱ πτέρυγες εἶναι βραχεῖαι, αἱ δὲ πόδες ὑπεράνω τῶν δακτύλων φέρουσιν ἑταρον εἶδος δακτύλου, τὸ πλῆκτρον ὁ χρωματισμός τῶν ἡλεκτ. ποικίλλει τὸ βῆδονμα εἶναι ἀγρόν καὶ σταθερόν" 2) μτγ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ : Ἰων Τρι.339 προθεῖ δὲ σοι σπρήξ, Ἰδαίος ἡλεκτωρ" 3) μτγ. ἐπὶ τοῦ αἰσθητικοῦ : Δημόδ.ἄν.4 τὸν σοφιστικὴν κοινὸν Ἀθηνᾶναιον ἡλεκτορα" 4) ὁμολεκτορος, σύζυγος : Σοφ.ἄν.851 (πῆδαν.) οὐμός δ' ἡλεκτωρ αὐτὸν ἦεν πρὸς μύλην | ὁ ἀνδρὸς μου |, Τζέτζ. Λυκοφ.1094 «ἡλεκτορῶν ὁμολεκτῶν, συζῆσαν" 5) τὸ θηλ. ἡ ἡλ- ἐπὶ κόκορος, ἡ μὴ τυχοῦσα λέκτρον, ἴτοι γαμηλίου κλίνης, ὁ ἀγάμος, ἡ ἡλεκτορίς βλ. λ. : Ἀθην.3,988 γενέθλιος ἐστὶ τῆς ἡλεκτορος Ἀθηνᾶς" Εὐστ. «ἡ μὴ περαιτέραια γάμου" 6) ἐπὶ τῇ χριστιανικ. τέχνῃ, κατὰ τὴν ἰν. σημ., συνήθως ὁ συμβολισμός τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὅστις ἐνεκλήθη διὰ τοῦ ἡλεκτορος εἰς τὸ καθίκον, ἡ συμβολισμός τῆς Ἀναστάσεως" 7) ἀποκυρλω. πτηνὸν, συμβολισμὸν τῆς ἀφύπνισιν τῶν ἐσωτερικῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν κυριαρχίαν τὸν ἀνέφεών του καὶ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ νοῦ του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐγώ" 8) νεώτ. ἐπὶ τῶν οἰκοσμῶν, τὸ ἐμὸλμα τῆς ἀγρόντου φρουρήσεως καὶ τῆς ὑπερηφανείας.

ἡλέτω (ἡ) μτγ. μέλλ. ἡλέτω, μέσ. ἡλέτομαι, ἄορ. ἡλέτα, ὑποτακτ. μέσ. ἄορ. ἡλέωμεθα, ἄορ. ἡλέσασθαι ἀποκυρλω. ἀπομακρύνω, ἀπελκύνω, ἀποσπᾶσθαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἀσχίαν, ἀποτρέπω : Αἴφ.6,245 ἡλέκος ἀνέρι πένην || μέσ. ἡλ.Ν475 ἡλέσασθαι μεμαῖος κύνας ἡδὲ καὶ ἀνδρας" || τὸ μέσ. ὁπολ. ἀποκυρλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι, ἀπερρασιζομαι : ἡλ.Ν348 ἡλέωμεσθα μένοντες Σοφ. ΟΤ171 οὐδ' ἐν φροντίδι ἔγχος ὡς τῆς ἡλέταται, Ξεν.ΚΠ1,5,13 τί οὖν ἐστὶν ἡ τοῦ ἡλέσασθαι δικαστέον ἡ τοῦ τοῖς φίλοις ἀρίστην κἀλλισιν" 2) τὸ μέσ. ἀμειβο, ἀνταποδίδω : Ξεν.Ἀν.1,9,11 τοὺς εὐ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος.

ἡλέλαπον (ἡ) μτγ. ἡλ- ἐν ἑλαίῳ : Γαλ.14,386 ἡλέλαπον λειώσας κατὰπλάσσει.

ἡλέμ (ἡ) νεώτ. σημασία τοῦ ταυρικοῦ κρένους, μετ' ὀργυρᾶς πλακὸς εἰς τὴν κορυφὴν ἀπὸ τῆς συνήθους λάγχης, φερόμενη πρὸ τοῦ Μ. θεζύρη κατὰ τὸς ὁδοπορίας ἡ ἐκπαρτείας αὐτοῦ.

ἡλεμῶς-ον δωρ. κ. αἰολ. ἀντὶ ἡλεμῶτος βλ. λ.

ἡλεμῶτης ἐπύρρ. δωρ. κ. αἰολ. ἀντὶ ἡλεμῶτος βλ. λ.

ἡλεξείθριον θερμὸν σκέπασμα, προφυλάσσει ἀπὸ τοῦ κυκτεροῦ φύχους : Σοφ.ἄν.113 Ἡσ. «θερμὸν σκέπασμα Σοφοκλῆς Ἀμφιράω».

ἡλεξανδρεῖς ἐπύρρ. μον. ἐξ Ἀλεξανδρείας.

ἡλεξανδρεῖτης θηλ. -ης -ῖδος νεώτ. ὁ εὐρωπαϊκὸς κάτοικος τῆς ἐν Ἀγύπτῳ Ἀλεξανδρείας δ.γμ. ἡλεξανδρεῖνας.

ἡλεξανδρεῖτικος-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἡ προσερχομένης ἐξ αὐτῆς : Λουκ.Μισθ.Συνδόν.27 ἡλεξανδρεῖτικὸς ἀνθρωπίνος, Ἀθην.1,33 Δ ὁ μαρεῖτης οἶκος ἡλεξανδρεῖτικὸς τὴν προσ-

γορίαν ἔσχεν, νεώτ. ἀλεξανδρεωτικοὶ χρόνοι. ἀλεξανδρίτζω μτγν. εἶμαι ὁπαδός, φίλος τοῦ Ἀλεξανδρου: Ἀπολλωφ. παρὰ Φυλάρχ.46. 2) πρῶτ-τὸ ὡς ὁ Ἀλεξάνδρος, ἀκολουθῶ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀλεξανδρου, μιμοῦμαι τὸν Ἀλέξανδρον: Σάβ.Μον.Β.122 ἀλεξανδρίτζεις ἀληθινὸς ἐν ταῖς πράξεσιν, οὐδαμῶς ἀναβαλλόμενος.

ἀλεξανδρινός (οἰ) νεώτ. κ. δημ. τὸ μιμεῖσθαι τοὺς Ἀλεξανδρινούς: || ἢ ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ καὶ τῇ ἐπιστῇ, μελέτῃ οὐχὶ τῆς οὐσίας, ἀλλὰ τῶν τύπων || γεν. ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ τέχνῃ, ἢ ἑλληφίς πρωτοτυπίας, ἢ δουλικὴ μίμησις.

ἀλεξανδρίνος-η-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀλεξανδρινός βλ.λ. 2) νεώτ. ὁ τῆς ἀλεξανδρινῆς πτολεμαϊκῆς ἢ μεταπτολεμαϊκῆς ἐποχῆς συγγραφεύς: οἱ ἀλεξανδρίνοι ἔχουσι χάριν ἀλλ' οὐχὶ πρωτοτυπίαν.

ἀλεξανδρίνιος-ή-ήν μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. -ντρινός, -ντρειανός: ἄλλως ἀλεξανδρίνιος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς: Ζήν. παρὰ Διον.Λ.7.18 τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρίνῳ, ΚΔ Πράξ.27.6 πλοῖον Ἀλεξανδρίνον πλέον εἰς τὴν Ἰταλίαν, νεώτ. ἀλεξανδρινὴ βιβλιοθήκη ἢ βιβλιοθήκη τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Πτολεμαίων, ἀλεξανδρινὸς κώδιξ τῆς Γραφῆς (σπουδαῖοις τὸν χειρόγραφον τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἀποκείμενος ὅλως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ), ἀλεξανδρινὸν καρδί, ἀλεξανδρινὸς ντομάτες || ἀλεξανδρίνοι χρόνοι (οἱ) χρόνοι τῆς ἀκμῆς τῆς Ἀλεξανδρείας, ἴσται οἱ ἀπὸ τῶν Διοδώρων τοῦ Μεγ. Ἀλεξανδρου μέχρι τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου: ἄλλως ἑλληνιστικοί || ἀλεξανδρινὴ τέχνη, φιλολογία (ἢ κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινούς χρόνους ἀκμάσασα): ὁ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τινὸς ἐπινοηθείς || ἀλεξανδρίνιος στιχὸς (λαμπρὸς δωδεκασύλλαβος τῆς γαλλικῆς ποιήσεως).

ἀλεξανδρίτης-ίδος (ἡ) μτγν. ἢ ἐξ Ἀλεξανδρείας: τὸ δημ. ἀλεξαντριάνη ἢ Φιλ. ἀλεξανδρίτης ναῦς.

ἀλεξανδριστής (οἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁπαδός, ὁ φίλος τοῦ Ἀλεξανδρου: Χάρης παρὰ Πλουτ. Ἀλεξ.24. 2) νεώτ. ἐν τῷ πληθ. ἀλεξανδρισταὶ (οἱ) φιλόσοφοι τῆς Ἀναγεννήσεως, οἱ παραδεχόμενοι τὴν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς θεωρίαν Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιεύς).

ἀλεξανδρίτης (οἰ) νεώτ. δρυκτόν, παραλλαγή τοῦ βηρύλλου εἰς κρυστάλλους τριδύμους, πολύτιμον ὅταν ἔχῃ διαφάνειαν.

ἀλεξανδρικόλαξ-ακος (οἰ) μτγν. ὁ κόλαξ τοῦ Ἀλεξάνδρου: Χάρης παρ' Ἀθην.12.538 F.

ἀλεξάνδρος-ον ὁ ἀμύνων, ἴσται ὁ ὑπερασπίζων τοὺς ἀνδρας: Ἐπιγρ. παρὰ Διοδ.Σ.11.14 μνῆμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας 2) τὸ θηλ.-ας ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥρας: Μένανχ.3.

ἀλεξανδρῶδης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον: Μέν.924.

ἀλεξανέμας-α (οἰ) μτγν. ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ ἀεζάνεμος βλ.λ.: Γιορφ.Β.Πυθ.29 ἄλλως δὲ καὶ ἀλεξανέμας μὲν δὲ τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδοκλέους (δ.γ. ἀεζάνεμος) ἔλεξε.

ἀλεζάνεμος-ον κ. μτγν. ὁ ἀποκρούων τὸν ἀνεμὸν, ὁ πρροφυλάττων ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, κ. εἰδ. ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ψυχῶς: Ὁδ.Ξ.529 ἀμφὶ δὲ χλαῖνας ἔσσαι ἀεζάνεμον, μάλα πυκνὴν, Φιλ.1.666, Ἀλκιφρ.3.41 τῇ βαρύτητι ἀπεργεῖν τὸν κρυμνὸν καὶ ἀεζάνειν τυγχάνειν ἰεπὶ ἐνδυμάτων.

ἀλεζάνωρ-ορος (οἰ) μτγν. δωρ. ἀντὶ ἀλεζήνωρ βλ.λ.: Πασα.2.11.6 Ἀλεζάνωρ ὁ Μαχδιάνος τοῦ Ἀσκληπιδίου (ὄνομα Ιατροῦ).

ἀλεζήλιον (τὸ) νεώτ. ἑλαφρὸν φορητὸν ὄργανον ἐκ λεπτοῦ πυκνοῦ ὑφάσματος, προσηρτημένον ἐπὶ ράβδῳ διὰ ἐλασμάτων στερεωμένων ἀκινετώως ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἄκρου αὐτῆς καὶ οὕτως ὥστε δι' ὠθήσεως πρὸς τὴν κορυφὴν εὐχερῶς νὰ ἀ-

πλώνωνται καὶ ἀντιθέτως δι' ἑλξεως πρὸς τὴν λαβὴν νὰ συμπύσσωνται, χρησιμεύον δὲ πρὸς προφυλάξιν ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, δημ. ὁμπρὸς τοῦ ἡλίου: || τοπογρ. ὄργανον προσόμοιον μὲ ὁμπρὸν, πολὺ μεγαλύτερον, μὲ λαβὴν ἀλχημικὴν ὅπως ἐμπληγνύται εἰς τὸ ἔδαφος, χρησιμοποιοῦμενον εἰς γεωδαιτικές καὶ τοπογραφικὰς ἐργασίας πρὸς προφυλάξιν τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ὀργάνων ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

ἀλέξημα-ατος (τὸ) ἀμυντικὸν ἢ προφυλακτικὸν μέσον: Ἰνν.Ιυν.2.212 ἀλ.-οδύνης, Ἀισχ.Πρ.479 εἰ τις ἐς νόσον πέσοι, οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν | φάρμακον|, Φιλ.2.477 πρὸς ἀλέξημα κρυμοῦ τε καὶ θάλλου, Διον. Ἀλ.Ρωμ.11.56 ἀλέξηματα καὶ φυλάκας ἀντεμνηστῶντα πρὸς τὰς ἐπιθούλας, σχόλ. Σοφ.ΟΤ.170 τὸ διὰ τῆς προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον.

ἀλεζήνεμος-ον μν. κ. νεώτ. ἀλεζάνεμος βλ.λ., ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττων: Εὐστ.1767.43. 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ἀλεζήνεμον ὡς οὐσ. ἐπιπλόν ἑλαφρόν, εὐμετακίνητον πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ πρὸς προκάλυψιν ἄλλων ἐπιπλόν ἢ τηρημάτων δωματίου: δημ. | γαλλ. | παρὰ βαν || τοπογρ. ὄργανον ἐκ τεταμένου ἐν πλαιοσίῳ λιννοῦ χονδρὸ ὑφάσματος | καρβοθάνου|, τοποθετοῦμενον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νένοντος ἀνέμου, ὅπως ἀνακόπη τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ καὶ καθίστῃ τὰς διὰ τῶν γεωδαιτικῶν ὀργάνων παρατηρήσεις ἀσφαλτεστέρας καὶ ἀνοικωτέρας.

ἀλεζήνωρ-ορος (οἰ) ὡς δωρ. ἀλεζάνωρ βλ.λ.

ἀλέξης-εως (ἡ) ἀμυνα, ἀποκρούσις: Ἦρ.9.18 ἐπεὶ δὲ ὥρων πρὸς ἀλέξην τροπομένους, σχόλ. Πινδ.Π.5.121 τοὺς... θεοὺς θεραπεύουσιν πρὸς ἀλέξιν τῶν παύλων, Ἐπιφάν.1.41 Β πρὸς ἀλέξιν νοσημάτων || ἐπικουρία, ἀρωγή: Ἰνν.Ἐπιθ.16 κάκωσιν ὄντ' ἀλέξισις αὐτοῖς προσέπνευσεν.

ἀλεζήτειρα (ἡ) θηλ. τὸ ἀλεξητήρ βλ.λ. ἢ ἀποκρούουσα, ἡ ἀποσοβοῦσα: Νόνν.Δ.25.259 ἀλ.-όλεθρον || πρόμοχος, βοηθός: αὐτ. Εὐαγγ.1.ω.15, 51 φυχὴν πᾶσι μέλουσαν ἀλεζήτειραν ὁπάσση.

ἀλεξητήρ-ήρος (οἰ) κ. μτγν. ὁ ἀποκρούων, ὁ ἀπομακρύνων: Ἰλ.Υ.196 ἐσθλὸν ἀλεξητήρα μάχης, Ἀπολλ.Π.2.519 λοιμοὶ ἀλεξητήρα | ὁ ἀπομακρύνων, ὁ ἀποτρέπων τὸν λοιμὸν, ὁ προφυλάσσων ἀπ' αὐτοῦ|, Ἐπιγρ. ἀλ.-κακῶν || ὁ πρόμοχος, ὁ ὑπερασπιστής, ὁ βοηθός: Ξεν.Οἰκ.4.3 οἱ τοιαῦται δοκοῦσι κακαί... ταῖς πατρίσιν ἀλεξητήρες εἶναι ΑΒ <ἀλεξητήρα βοηθόν> || μτγν. κ. ὡς ἐπίθ.: Ὀππ.Ἀλ.4.42 ἀλεξητήρι... θυμῷ.

ἀλεξητήριον (τὸ) κ. νεώτ. μέσον ἀμυντικὸν ἢ προφυλακτικόν: Πλάτ.Πολιτ.279 D καὶ τῶν πραγμάτων τὰ μὲν, παραπείσματα, τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια, Ξεν.Ἰνπ.5.6 ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν (τὰ ὦτα τοῦ δνου) | Ἦσ. <ἀποσοβητήριον> 2) εἰδ. πᾶν φάρμακον ἀντιδραστικὸν ἢ προφυλακτικόν: Ἰνν.Ιυν.1.16 γάλα θνείου καὶ οἶνον καὶ τὰ ἄλλα ἀλεξητήρια, Ἐπιγρ. ἐσθλὰ δαεῖς Παλίνος ἀλεξητήρια νούσων, Νικ.Θηρ.700 ἔσται δ' αὐτὴ εἰλор καὶ ἀλεξητήριον τοῦ δήμματος... ἐρητύων, σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.885 ἀλεξητήριον τῶν δηλητηρίων δεικνύσιν αὐτῷ (φάρμακον ἀντιδραστικόν, ἀντιδοτὸν κατὰ τῶν δηλητηριάσεων, δ.γ. ἀλεξητήριον).

ἀλεξητήριος-ον δ.γ. ἀλεξητήριος ὁ ἀπαμύνων, ὁ ἀποκρούων ἢ ὁ προφυλάσσων: Ἀλαγ.Ἐπτ.8 οἰμώμασιν ἠν Ζεύς ἀλεξητήριος... γένιστο Κασμείων πόλει, Εὐρ.Ἦρ.470 εἰς θεζόν δὲ σὴν ἀλεξητήριον ἔξλον καθίει | ρόπαλον πρὸς ἀμυννῶν.

ἀλεξητικός-ή-ήν μτγν. ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἐμποδίζων, ὁ ἀποσοβῶν, ὁ προλαμβάνων, ὁ ἀλεξητήριος βλ.λ.: Ἀλεξ.Ἀφρ.Ψυχ.162.16 ἀλ.-ἀγοβά.

ἐλεγήτωρ-ορος (ὁ) ἀντὶ ἐλεγήτη βλ. λ.: Σοφ. OK 143 Ζεὺ ἐλεγήτωρ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς; σχόλ. 'Οδ.Ο 198 ὅπως ἐλεγήτωρος ἔχοντες ἰδίους τὰ μὲν δειμάτα μὴ φοβόιντο.

ἐλεξία (ἡ) νεώτ. παλαιοζωϊκὸν γλωσσόφορον τῆς ῥοιογενείας τῶν αὐρικοκλιδῶν, ἔχον ὁστροκὸν ἐπίμηκες, φαιοῖδες, καὶ οὐ τὸ ἐξωτερικὸν μὲν χελοῖς εἶναι δῶτό, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν φέρει τρεῖς ἐν εἰδεί οὐδόντων πτυχώσεις (Allexia Leach).

ἐλεξία (ἡ) νεώτ. νευρ. διατόραξις, καθ' ἣν ὁ πάσχων δὲν ἀναγνωρίζει τὰ σημεῖα τῆς γραφῆς, γραπτὰ ἢ ἐντυπα, ἢ ἀδυνατεῖ νὰ συνθέτῃ ἐκ τῶν γραμμάτων τὰς λέξεις· ἃ. γραφικὴ τύφλωσις.

ἐλεξιάρη (ἡ) ἡ ἀποσαβοῦσα τὴν ἀράν, ἥτοι τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ βλάβην, ἢ ἡ προφυλάττουσα ἀπὸ αὐτῆς: 'Ησιόδ. Έργ.464 νεῖδος ἐλεξιάρη παῖδων εὐκλήπτηρα, Νικ.Θηρ.861 ἐλεξιάρης ῥάμου πτορροῖ | χρησιμοποιοῦσι ὡς προφυλακτικόν· ΕΜ «ἀπαλῆξουσα καὶ ἀπειργασα τὴν ἀρήν, ταῦτέστι τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ βλάβην» || Σουῖδ. «ἐλεξιάρη γῆ· ἡ τοῖς ἀνδράσι βοηθοῦσα».

ἐλεξιάρησι (οἱ) ἀρο. τοῦ ἐλεξιάρη (ἡ) βλ. λ. ὁ ἀμύνων, ὁ ἀποκρούων, ἢ ὁ ὑπερασπίζων, ὁ βοηθῶν: Πλούτ. 'Ηθ.657D 'Ηα. «ἐπικουρος, ἐλεξιακός».

ἐλεξιάσκωνον (τὸ) νεώτ. τὸ προφυλακτικὸν ἀπὸ τῆς βασκανίας, κατὰ τὴν δημ. φρ. ποῦ μποῦδαί το κακό μῦτι συγγ. δημ. φυλαχτῇ, χαίμαλι.

ἐλεξιάελεμνος-ον μιν. ὁ ἐμποδίζων, ὁ ἀποκρούων τὰ βέλη: ΑΓ6.81 καὶ τὸν ἐλεξιάελεμνον ἀπὸ στέργαιο χιτῶνα· Εὐστ.177.44 «ὁ ἐλεξιάελεμνος χιτῶν ὃς ἐστὶ θώραξ πολεμικός», Ζώναρ. «ἐλεξιάελεμνον τὸν τὰ βέλη ἀπερρίκοντα».

ἐλεξιάελιον (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ ὁχρωματικῇ, διαχώρισμα, προωριζομένην νὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ θραύσματα βλημάτων ἄλλως θραυσματοδόχη.

ἐλεξιάεθρονον (τὸ) νεώτ. μέσον προφυλακτικὸν ἀπὸ τοῦ βορδόρου, οἷον τὸ ὑπεράνω τοῦ τροχοῦ ἀμάξης, αὐτοκινήτου, ποδηλάτου κττ. πλαστὸ ἔλασμα, ὅπερ δέκεται τὴν ἀπὸ τοῦ τροχοῦ ἐκσπενδονιζομένην ἰλύν. δημ. σφετό.

ἐλεξιάόρχιον (τὸ) νεώτ. ἐλαφρὸν φορητὸν ὄργανον, προσόμοιον μὲ τὰ ἐλεξιάιον βλ. λ., χρησιμοποιεῖται δὲ πρὸς προφυλάξιν ἀπὸ τῆς βρογχίτις, δημ. ἀμπρέλα τῆς βρογχίτις ἢ ἀπλῶς ἀμπρέλα.

ἐλεξιάόρχος-ον ὁ τὴν βροχὴν ἀποκρούων, ἥτοι ὁ μὴ ὑπὸ τῆς βρογχίτις διαπερνούμενος, ὁ ἀδιδόρχος· 2) τὸ αὐτὸ ἐλεξιάόρχων ὡς αὖς, ἢ ἀμβρόλλα τῆς βρογχίτις, τὸ ἐλεξιάόρχιον βλ. λ.

ἐλεξιάγμος-ον μιν. ὁ τὸν γάμον ἀποκρούων ἢ ἀποστρεφόμενος ἢ ἀποφεύγων: Νόνω.Δ 40.541 ἐλεξιάγμοισιν.. δάκρυαις.

ἐλεξιάόρυθος-αν νεώτ. ὁ ἀποκρούων τὸν θέρυθον, ὁ προφυλάσσων ἀπ' αὐτοῦ: τοιχώματα κτιρίων ἐλεξιάόρυθα | οὐδ' ὅλως ἢ ἐλάχιστα ὑπὸ τοῦ θορύβου διαπερνοῦμενα· ἄλλως ἐλεξιάκροτα.

ἐλεξιακός-ον κ. νεώτ. ὁ τὸ κακὸν ἀποκρούων, ἀποσαβῶν, ἀποδοκιμῶν: 'Ηλ.Κ 20 ἥτις (μῆτις) ἐλεξιακὸς πᾶσιν ἀενασοῖται γένετο, ΑΓ6.170 δίστης φάρμακ' ἐλεξιακά, Νόνω.Έργ.1ω.3.130 ἀλ-ὀδατα· Σουῖδ. «ἐλεξιακά... ἐπαρῶναι, ὁ τὰ δεινὰ ἀπειργάζει» || ὁ προφυλάσσων, ὁ προστατεύων, ὁ βοηθῶν, ὁ σφάζων: 'Ησιόδ. Έργ.123 ἐσθλοί, ἐλεξιακοί, φθακεῖς θνητῶν ἀνθρώπων | δαίμονες, 'Αριστφ.Έπρ.422 ἐλεξιακοὶ θάσσουσιν 'Ερμῇ πανταχῶ, Νόνω.Έργ.1ω.3.14 ἀλ-θεός· ΑΒ. Φώτ. «κακίας καθαρτικὸς καὶ θεραπευτικὸς».

ἐλεξιακεραυνῶν (τὸ) νεώτ. ἐλεξιάκερυνον βλ. λ. **ἐλεξιακέραινον** (τὸ) νεώτ. συσκευή, προφυλάττουσα αἰκοδομήματα, πλοῖα κττ. ἀπὸ τῶν κεραυνῶν ἄλλως ἐλεξιακεραύνιον.

ἐλεξιακός (ὁ) ὁ φύλαξ, ὁ προστατὴς τῶν κήνων, τίτλος βιβλίου Νέστορος τινος: Γεωμ.Έ2.16

θεραπείας... ἐρμηνεύων τὰ ἐν τῷ 'Ἀλεξίῳ τοῦ σωματικῶ Νέστορος ἔφη καὶ ἐλεγεῖται.

ἐλεξιάλογος-ον ὁ βοηθῶν εἰς τὸ λέγειν, ὁ εὐχεραίνων τὴν ἀπαγγελίαν κατὰ διάφ. ἔρμ. ὁ ἐμποδίζων τὸ πλεῖον λέγειν: Κρίσιος 2.10 Φοῖβικας δ' εὐρον γόμφωτ' ἐλεξιάλογα· Εὐστ.177.44 «βοηθῶντας εἰς λόγον ἢ δι' ὧν ἀποσβεσθεῖται τὸ πλεῖον λέγειν».

ἐλεξιάμπος-ον νεώτ. ὁ ἀπομακρύνων τὴν λύπην, ὁ ἐπιτρέπων εὐθυμίαν· οἶνος ἐλεξιάμπος.

ἐλεξιάμφορος-ον ὁ ἀποκρούων, ὁ ἀπελάσων, ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἀποσαβῶν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ κακά: Πινδ.Π 5.61 ἐλεξιάμφοροι πομπαί | σχόλ. «εἰς ἐλέξησιν τῶν κακῶν ἀπὸ τῶν βρωτῶν»· || ὁ ἐπικουρῶν, ὁ προστατεύων τοὺς ἀνθρώπους: Πινδ.Ν 8.51 ἐλεξιάμφορῶν λόχηρ.

ἐλεξιάμω (τὸ) μιν. μέσον, ἀποσαβῶν, ἀποτρέπων ἢ προφυλάσσων: Νικ.Θηρ.702 τὸ δὲ τοῦ μὲν ἐλεξιάμω εἴη | δ.γ. ἐλέξων).

ἐλεξιάμφορος-ον ὁ ἀποδιώκων, ὁ ἀποσαβῶν τὸν θόνατον ἢ ὁ προφυλάσσων ἀπ' αὐτοῦ: Σοφ.ΟΤ 164 τριστοῖ ἐλεξιάμοροι προφάνττε μου (σχόλ. «ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν... τὴν δυστυχίαν... βοηθοί»). Νόνω.Δ 32.27 'ἐλεξιάμωρον ἐπὶ ἔθρονον.

ἐλεξίση (ἡ) νεώτ. οὐσία πῆς ἀναπτυσσομένη ἐν τῷ ὄργανισμῳ, φωνοῦσά τὴν βοκτηρίδιαν καὶ αὐξάνουσα τὴν ἀντοχὴν αὐτοῦ.

ἐλεξίση (τὸ) μιν. ἐλεξήθριον βλ. λ.: Νικ.Θηρ. 702 | δ.γ. ἐλέξωμιν.

ἐλεξίσημος ὁ τοὺς νόμους σωματικὸς καὶ φυγικὸς ἀποδιώκων: Σοφ.Έλεγ.1 | ἀμφιδ., 'Επιφάν. Λιθ.227C ἐλεξίσημος δὲ ἐστὶ τριβόμενος γὰρ... πληγὰς σὺν γάλακτι λῆται | ὁ ἀσπείρων.

ἐλεξίπτωτος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐμποδίζον τὴν ὀρηγτικὴν πτόσιν, ἥτοι οὐσκει, χρήσιμος ἰδίως εἰς ἀεροπλοῦς εἰς περιπλοκὴν ἀτυχημάτων, δι' ἧς οὗτοι ἐπιτυχάνουσι βραδείαν ἐντὺς τῆς ἀτμοσφαιρας κάθοδον καὶ ἀβλαβή προσγέλιωσιν.

ἐλεξιάπτωτον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐμποδίζον τοὺς πυρετοὺς, τὸ προφυλάσσον ἀπὸ τούτων.

ἐλεξιάπλων (τὸ) νεώτ. κ. ἐλεξιάπλωνον προκάλυμμα, ἐμποδίζον τὴν μεταδῶσιν τοῦ πυρὸς ἢ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος || μεταλλικὴ πλῆξ, τίθεμένη πρὸ φανοῦ πλοῖου ἢ φέρου, ὅπως περιορίζῃ τὴν ἐντάσιν τοῦ φωτός.

ἐλεξιάπυρος-ον νεώτ. ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ὁ μὴ εὐχερᾶς ἀναφλεπόμενος, ὁ πυρηνόχος || ἐλεξιάπυρος ἀβλαβία | ἢ ἐξ ἁμυνῶν συνήθως κατασκευασμένη καὶ χρησιμεύουσα εἰς τὰ θέατρα εἰς περιπλοκὴν πυρκαϊᾶς ἐν τοῖς παρασημνίαις, ὅπως κατασβεσσομένη ἀποκρίπτῃ τὴν μεταδῶσιν τοῦ πυρὸς εἰς τὴν οἰκίσσαν τοῦ θεάτρου· || ὁμοίως ἀλ-αὐλαία ἢ ἐξ ἐλεξιάπλων ὑφάσματος τιθεμένη εἰς τὸ ἐνοῦμα τοῦ βοηθητικοῦ φορέου τῶν πύργων πυροσβόλων πρὸς πρόληψιν διόδου φλογῶν· || ἐλεξιάπυρος ἐνδυμασία | οὐσκειυ ἢ ἐλεξιάπλων ὑφάσματος χρήσιμος ὡς ἐνδυμασία ἀνδρῶν ἀγῆματος πρὸς κατασβεσθῆν πυρκαϊᾶς. || ἐλεξιάπυροι πλῆθος | οἱ ἐκ πυρηνόχου ὀργίλου χρησιμοποιοῦμενοι πρὸς ἀνακοπὴν τῆς θεοποροῖαο ἐπεξεργασίας τοῦ πυρὸς τῶν ναυτικῶν ἀγματοεθῶν.

ἐλεξίς-ως ἡ βοήθεια, ἡ ἐπικουρία· ΕΜ «βοήθειαν» || ὡς ἐπιθ. τοῦ 'Ηρόκλειους: 'Αριστοῖδ. 1.34 S «Κῶσι ἐλεξὶν τὸν 'Ηρόκλεια νομίζουσιν».

ἐλεξιάστροφος-ον νεώτ. ὁ ἀποτρέπων ἀφ' ἐαυτοῦ τὰς σφαῖρας, ὁ ὡς εἶπεν μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν σφαῖρῶν, ὁ ἀπρωτός.

ἐλεξιάθριος-ον δ.γ. ἀντὶ ἐλεξήθριος βλ. λ.

ἐλεξιάτρωτος-ον νεώτ. ὁ παρακλύων τὴν μετὰσπιν τῶν δονήσεων, οἷπως προκαλοῦνται ἐκ τῆς λειτουργίας κινήτῶν, τῆς διόδου βαρβένων ὀχημάτων κττ.: ἐλεξιάτρωμα τοιχώματα κτιρίων.

αλεξήτριον (τό) νεώτ. ἐν τῇ ὀχυρωτικῇ, δοκός, πτεμένη πρὸς τὸ ἐμπροσθιον μέρος τῆς κλίνης τῶν πυροβάλων, τὰν ἐπὶ τροχῶν ἐλευθέρως κινουμένων, ἥτις ἐμποδίζει ἀνὰ προχωρήσασιν οἱ τροχοὶ ὑπὲρ τὸ δέον κατὰ τὴν ἐπαναφοράν αὐτῶν πυροβάλλων μετὰ τὴν βολήν.

αλεξήφάρμακον (τό) κ. μτγν., μον., νεώτ., τὸ ἔχον ἀντιφάρμακὴν ἐπενεργεῖαν, τὸ ἀντιδρῶν, τὸ ἀντιφάρμακον· Σώφρ. 3 τριτύκτς ἀλ., Δημ. 727, 23 ὥσπερ αλεξήφάρμακόν ἐστιν τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις Ἀβ, Φώτ. «ἀντιφάρμακον»· || γεν. ἡ θεραπεῖα, ἡ γιатρία: Πλάτ. Νόμ. 957 D αλεξήφάρμακα λόγων· 2) φίλτρον, μαγνάνευμα· Μέν. 371 E «φάρμακον τοῖς γαμοῦσι»· ἢ λέγων αλεξήφάρμακα.

αλεξήφάρμακος-ον κ. μτγν., ὁ ἔχων ἀντιφάρμακὴν δύναμιν, ὁ ἐνεργῶν ὡς ἀντιδρῶν· Ἰππ. Ἐπιδ. εὐκαρπίσαι δὲ γῆ ῥίξας καὶ βοτάνας, αλεξήφάρμακα μανίας ἀνθεῖ· || μτφ.: Πλούτ. 2, 663 C τὰς βασιλικὰς καὶ αλεξήφάρμακούς· δυνάμεις, Λογγίν. 16, 2 παύσιν τινα καὶ αλεξήφάρμακον· ἢ λέγων· || ὡς οὐσ., τὸ οὐδ., βλ. λ.

αλεξήφαλον (τό) νεώτ. κ. αλεξήφυρον βλ. λ. **αλεξήφωτον** (τό) νεώτ. προπέτασμα, παρσικωλὸν τὴν διάχυσιν τοῦ φωτός· Δημ. (γαλλ.) τὸ ἀμπαζούρ· || νουσ. παρσικωλόν, ἐν σχηματικῇ τριεδρῶν γωνίᾳ προαγόμενον, ὅπως οἱ πλευρικοὶ πλοῖκοι φανοὶ ἀνημμένοι, μὴ ὡς ὅρατοι ἀπὸ τῶν παρειῶν τοῦ πλοῖου· || ἐπὶ φάρων, ἀδιαφανῆς ἐπιφάνεια, πτεμένη πρὸ τοῦ φωτός, ὅπως τὸ καταστάθῃ ἀθάνατον ἐντὸς ὠρισμένου τομέως.

αλεξήφορος-ον ὁ βοηθῶν τὴν ἐκτέλεσιν χοροῦ· Ἐπύρ. αλεξήφοροιςιν ἀσπαδαῖς μέλουσιν.

αλέξω μέλλ. αλεξήσω, μέσ. αλεξήσομαι, ἀπαρφ. ἄορ. αλεξήσοσθαι ἐν Ξεν. Ἀν. 1, 36, ἄορ. β' ἀλάκε βλλ. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, ἀποτρέπω, ἀποσοῶ· Ἰλ. 1251 Δαναιοὶσιν αλεξήσεις κακὸν ἥμαρ, Ὀδ. Γ 346 Ζεὺς τὸ γ' αλεξήσεις, Ὀμπ. Ἀλ. 5, 626 ἀρῶνται κητέον αλεξήσαι σφισι πῆμα· || ἀγνύω, ἐπικουρῶ, βοηθῶ, ὑπερασπίζω· Ἰλ. Γ 9 αλεξέμεν ἀλλήλοισιν· || ἀπολ. παρέχω βοήθειαν· Ἰλ. Α 590 ἄλλοτ' αλεξέμεναι μεμαῶτα.

αλεύωσιν συνηρ. αλεύωμαι ἐν Θέωμ. 575, ἄορ. αλεύωμαι, ἀπαρφ. αλεύεσθαι κ. αλεύεσθαι ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ξεφεύγω· Ἰλ. 226 ἔγχεα δ' ἀλλήλων αλεύωμεθα, Ἀπολλ. Ρ 3, 885 λαοὶ εἰκὼν αλεύωμενοι βασιλεῖδας ὄμματα κούρης· || ἀπολ. φεύγω, ἴνα διαφυλάξω τὴν ζωὴν μου· Ἰλ. Ε 28 τὸν μὲν αλεύαμενον τὸν δὲ κτάρμενον· || μτφ.: Ἰλ. Γ 360 αλεύατο κῆρα μέλαιναν, Ὀδ. Δ 774 μύθους μὲν ὑπερφιάλους αλεύασθαι, Ἡσιόδ. Ἔργ. 502 μῆνα δὲ ληνάωνται· τοῦτον αλεύεσθαι Ἀπολλ. Ρ 3, 340 μέγα νείκος αλεύαμενοι.

αλέος-όν ὁ θερμός, ὁ αἰεεινός βλλ.· Ἡσ. «χλιάρος, θερμός, διάπυρος»· 2) ὁ μωρός, ὁ ἀνόητος, ὁ ἡλῆος βλλ.· Ἡρώδιαν. ΕΜ «ὁ μάταιος».

αλέοσσω Ἡσ. «μεταίτω».

αλέοτης-πος (ἡ) μτγν., ἡ ἀθρόοις, ἡ συναγωγῇ, ἡ συσώρευσις· Ἰαλν. ἐν λ. Ἰπποκράτης.

αλέοφρων-ονος-ον ὁ ἔχων σύγχυσιν τῶν φρενῶν, ὁ παράφρων· Ἡσ. «ὁ φρένας ἡλῆος».

αλεοχάρη (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἐντομον, κολεόπτερον τῆς οἰκονομίας τῶν σταφυλινιδῶν, ἔχον μικρότατον σῶμα φασίδες, χονδρὸν μετὰ βραχείων κερατίων καὶ πλατέος θωρακικοῦ θυρεοῦ, καὶ εὐρύστικτον ἐνδεδεπόρην, πτωμάτων κτ.

αλεπαθόν Ἡσ. «ὀλεοντο».

αλέπαις Ἡσ. «σιδήπ».

αλέπαιστα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ ἰχθύων, χωρὶς λέπια.

αλέπαιστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ μὴ ἔχων λέπια, ὁ αλεπίδωτος βλλ. λ.

αλέπιδα (τά) νεώτ. ζωολ. εἶδη τινα ἐρπετῶν, στερούμενα λεπίδων.

αλεπίδωτα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ ἰχθύων, χωρὶς λέπια, αλέπαιστα· 2) ἐπὶ ἐργαλείων, χωρὶς λεπίδα βλλ.

αλεπίδωτος (-η-ο)ν νεώτ. κ. αλέπαιστος, δημ. κ. αλέπαιστος ὁ μὴ ἔχων λέπια· Ἀριστ. 2Μ667 Α7 ἀλ- σελῆχ, Ἰουστ. Μ 412Β ἐν τοῖς ἰχθύσι δὲ τὰ αλεπίδωτα καὶ τὰ πετεινά· || νεώτ. ζωολ. ἐν τῷ πληθ. αλεπίδωτος ἰχθύος μὴ ἔχοντες λέπια· 2) δημ. αλεπίδωτος ὁ μὴ ἔχων λεπίδα βλ. λ.

αλεπινίη (ἡ) δημ. μέλον ὄφασμα ἐκ μετάρης καὶ ἐρίου.

αλεπίσαυρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύς, ὁπαγόμενος εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν ἀτακαίων (σολωμῶν) καὶ στερούμενος λεπίων.

αλέπιστος-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀπολεπισθεὶς· Ἀρχεστρ. ἀπ. 45, 8 Β λάδρακας αλέπιστους ὀπίσθας, -αλέπιστα φθινόνται τὰ μεγάλα ὑπαρμπούσια· 2) κατ' ἐπέκτ. ἐκείνος οὐτινος δὲν ἀφαιρέθῃ ὁ φλοιός, ὁ ἀξέφλοιδοτος· Γεωμ. 10, 11, λαδὼν τὸν καρπὸν ἀλέπιστον, τοῦτέστι τὰς λεπίδας ἀσινεῖς ἔχοντα, φύττευσον, δημ. στήν Ἀττικὴ δὲν ἔρησαν ἀλέπιστο πεῦκο οἱ ρετιννάδες· 3) νεώτ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ μὴ ἔχων λέπια.

αλεπόγουνα (ἡ) δημ. γούνα ἀπὸ δέρμα αλεπούς.

αλεπογούνη (τό) δημ. αλεπόγουνα βλ. λ.

αλεποκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύς ἐν τῇ Μεσογείῳ τῆς ὁμοιογενείας τῶν κλυπείδων, οὐτινος τὸ ἐπιμήκης σῶμα καλύπτεται ὑπὸ λεπτῶν λεπίων, πλὴν τῆς κεφαλῆς (Αλεποcephala).

αλεπομούρης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων μορφὴν, ὅφιν ἀλώπεκος· || κ. ὡς ὕβρις.

αλεπομουσῶδα (ἡ) δημ. ἐπὶ ζῶων, ρύγχος, μοῖδι ὡς τῆς ἀλώπεκος· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μορφὴ, φυσιογνωμία ὡς τῆς ἀλώπεκος· || κ. μτφ.: αὐτὴ ἡ αλεπομουσῶδα θὰ μὰς γελᾷσθαι ἔμας· **αλεπομούτρα** (τό) δημ. τὸ πρόσωπον τῆς ἀλώπεκος· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ οἰνεὶ ἀλώπεκος πρόσωπον ἔχων· || κ. μτφ. ὁ πονηρός, ὁ δόλιος· πρόσχεα αὐτὸ τὸ αλεπομούτρα, γιατί θὰ σὲ γελᾷσθαι· || κ. ὡς ὕβρις.

αλεπομούτης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ρίνα ἄκρως ὀξεῖαν, οἰνεὶ ὡς τὸ ρύγχος ἀλώπεκος.

αλεποπούλο (τό) δημ. τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώπεκος, αλεποπούδι, αλεποπούδ· παροιμ. ἡ αλεπού ἐκὰτ' χρονῶ, τὸ αλεποπούλο ἐκὰτ' δέκα· || κ. μτφ. ὁ πονηρός, ὁ δόλιος, ἀπατεῶν παῖς· παροιμ. αλεπού ὁ πατέρας, τὰ παιδιὰ αλεποπούλα.

αλεπουποῦρδ (τό) δημ. κ. αλεπουποῦρδ βλ. λ.

αλεποτόμαρος (τό) δημ. τὸ τομάρι, ἡ δορὰ ἀλώπεκος· || κ. ἡ σισύρα ἐκ δορὰς ἀλώπεκος.

αλεποτρίχη (ὁ) δημ. ὁ ἔχων τρίχας, οἷου χρώματος ἔχει ἡ ἀλώπηξ.

αλεπότρυπα (ἡ) ἡ φωλεὰ ἀλώπεκος, δημ. συνηθῆσ. ἀλουπότρυπα βλ. λ.

αλέπου (ἡ) δημ. κ. ἀλουπού τὸ ζῶον ἡ ἀλώπηξ βλ. λ.· 2) μτφ. ὁ δόλιος, ὁ πανουργός, ὁ πονηρός· αὐτὴ τὴν ἀλεπού νὰ ξεγελᾷσθαι· -φρ. τί θέλει ἡ ἀλεπού στὸ παζάρι; ἰδὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀναμνησθῇ τις εἰς ὑποθέσεις ξένας ἢ διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἔχει τὴν προαίρεσιν παρσικωλὴν ἢ ἱκανότῃ· παροιμ. ὅσα δὲ σῶναι ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρημοστάρια· πρβλ. τὸ παρ' ΑΔ. θυφάκας εἰσι ἐπὶ τὴν προσποιουμένην ἀδιαφορίαν, δι' ὅσα δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι· -ὁ λύκος ἔχει τ' ὄνομα καὶ ἡ ἀλεπού τὴν χάριν (ἡ πανουργία ἐπιτηδεύει, ἡ εὐφυΐα ὑπερβάλλει τὴν σωματικὴν ρώμην)· -ἡ ἀλεπού εἰχ ἀργασιὰ καὶ αὐτὴ τασκοινογοῦσα ἐπὶ τῶν ἀμελούμενων τὸ κύριον ἔργον καὶ εἰς ἐπουσιώδη ἢ περιττὰ ἐπιδοδόμενων), -ἡ γριὰ ἀλεπού δὲν πιάνεται μὲ ῥάβδους, ἀλλὰς παλιὰ ἀλεπού στήν παῖδα δὲ πιάνεται· ὁ πανουργός δυσχερῶς ἐξαπατάται· -ὅσο νὰ διαδόσῃ τὰ ὑμῶν τῆς ἡ ἀλεπού, τὸ παῖσι τῆς νάει

στο παζάρι (ή ραθυμία, ή ανάδηνκότης επιφέρεται ανεπανόρθωτα κακά), -ήθελε ή άλεπού ν' αγιάσει, μά τό όρνιθία δέν τήν έφηναν. - είδε κουνέλια ή άλεπού κι όθνος δέν τήν έπιανε. - σάν πεινά ή άλεπού κάνει τήν άρωστωμένη. κ. ά. 3) παιδιά τις, καθ' ήν εις έκ των παιδιών υποκρίνεται τήν άλεπού οι δέ συμπαίκαρες τās όρνιθας: 4) βοταν. παικιλία τής ολσφόρου άμπέλου κυρίως έν Παλοποννήσω μέ ξανθάς, πολυκύμους και γλυκέας ράγας.

άλεπουδάκι (τό) δημ. τό νεογνόν τής άλώπεκος, τό άλεπόπουλο, τό άλεπούδι.

άλεπούδι (τό) δημ. μικρά άλώηη, άλεπόπουλα. 2) τό φυτόν άλεπούσιά βλ. λ.

άλεπούδια (ή) ή πανουργία, ή πονηρία, ή δολιότης. 2) ή πανούργος πράξις, ή κατεργαριά συγγ. (αβολία: μή μου κάνεις άλεπούδις, α θέλεις να τά περάσουμε καλά.

άλεπούκι (τό) δημ. κ. άλεπούσιά βλ. λ.

άλεπουρούα (ή) δημ. βοταν. όνομασία διαφόρων φυτών τής οικογεν. των άγρωσσοειδών, ίδια των άλσπεκούρων και των φαλαργίδων βλ. λ.

άλεπουροή (ή) δημ. βοταν. μήκης του γένους λυκοπέροου (Lysopeperm) και βοώδους (Bovista) βλ. λ. άλλως άλεπουροή.

άλεπούσι (ή) δημ. φυτόν ποώδες φλόμος ό πυκνανθής (Verbasum desiflorum) άλλως άλεπούσι, άλεπούκι, άλεπούδι.

άλεπουφαλιά (ή) δημ. συνήθ. άλουμοφαλιά βλ. λ.

άλεπουφάρι έπίρρ. δημ. χωρίς λεπτολογίς, χωρίς λεπτομερή έξέταση, άλεπουλόγητος βλ. λ.

άλεπουλόγητος (-ή-οί) νεώτ. κ. δημ. ό μη λεπτολογηθείς, ό μη λεπτολόγως μέχρι και των άσημαντων λεπτομερειών έρευνηθείς: άλεπουλόγητος ύπόθεσις || ό μη μετ' άκριθείας έξελεγθείς.

άλεπουλόγητος έπίρρ. δημ. άλεπουλόγητα άνευ λεπτολόγου, ήτοι ύπέρ τό δέον λεπτομερούς έξετάσεως: || άνευ άηκριδωμένου έλέγχου.

άλεπουόρηγνα έπίρρ. δημ. άλεπουόρηγως βλ. λ.

άλεπουόρηγος (-ή-οί) νεώτ. κ. δημ. ό μη λεπτοουργηθείς, ό μη λαβών λεπτοουργικήν έπεξεργασίαν: κάσμημα άλεπουόρηγν, άλεπουόρηγτος έξώθυρα οικόδομήματος.

άλεπουόρηγως έπίρρ. νεώτ., δημ. άλεπουόρηγνα, χωρίς λεπτοουργικήν έπεξεργασίαν.

άλέπυντας-αν νεώτ. ό μη λεπυνθείς, ό μη άπισχανθείς || μτφ. ό μη έννομος λεπτός, ό μη όξυνθείς: άλέπυντος διάνοια.

άλέπυρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος τής όμοιογενείας των κεντρολεπιδόειδών, άπαντών εις Ν. Ζηλανδία και Τασμανία, πθια. ή κεντρολεπίς.

άλεπυσήνη (ή) δημ. κ. άλαμπυσήνη τό να εί- και τις πανούργος, πονηρός, δόλιος όπως ή άλεπού, ήτοι ή πανουργία, ή δολιότης, ή πονηρία.

άλερετούρ έκνσρ. δημ. (γαλλ.) ε. άάλερετούρ πρds μετάδοση μετ' έπιστροφής: είσπτήρη άλερετούρ γιά τό Φάλλρο. 2) έπικλός διακόπτης ήλεκτρικού φωτός, κατάλληλος διά πολύφωτα: βάνωσ στην τραπεζαρία διακόπη άλερετούρ.

άλερόβρια (ή) νεώτ. δένδρον ύψηλόν τής χιλής τής οικογενείας των κυπαρσσοειδών, ούτως ό φλοιός είναι λευκός, τό δέ ξύλον χρήσιμον εις τήν οικόδομικήν, τήν όδοποιαν κτλ.

άλέρον 'Ho. ε. κόπραν.

άλέρτα έπίρρ. δημ. (Ιταλ.) άάεστα βλ. λ.

άλερωσιά (ή) δημ. ή μη διαρκής ρύθου, ή καθαριότης, ή πάστρα, συγγ. άλεκασιά || μτφ. τό άσπιλον, τό άμόλυντον, τό ήθικόν.

άλέρωτα έπίρρ. δημ. χωρίς ήλερωμα, άνευ ρύθου, καθαρά, παστρικά. || μτφ. άσπλως, άμόλυντως, άηολιδώς δημ. καθαρία.

άλέρωτος-η-ο δημ. ό μη ήλερωμένος, άσού-

παντος, καθαρός, παστρικάς συγγ. άλέκιστος, άδρωμέστος: άλέρωτα μαντήλι, -πάτωμα || μτφ. άσπλως, άμόλυντως, άηολιδώςτος: φτωχός ήταν μά άφωρε άλέρωτ' όνομα, -όν είναι άάερωτα τά μούτρα σου πρds όλο να μιλήσεις άάεστα (ή) νεώτ. βοταν. μήκης τής οικογενείας των διακομυκήτων, ούτως οι καρποί είναι επιφωείς και κοιλιοι, τά δέ σπόρια μονοκύτταρα και άχροα (Ablezia Fackel).

άάεστα (ή) δημ. τό ποσόν δημητριακών ή άλλων καρπών, όπερ άάέθεται εις μίαν άάεσιν: κάθε άάεστα σπάρι δυό φησιές, -μιά άάεστα καφέ ξοδέθαμε σήμερα, -μιά άάεστα έλιές θάκα όκάδες λάδι.

άάεσις-εως (ή) μον. κ. νεώτ., δημ. -ή ή ένέργεια, ή πράξις του άάέθιν βλ. λ.: Γεωη.2,32,1) τό έν άάεσι (στρον) και λοιπή έργασια καταπαρσθέν δώωρ. 2) τό αποτέλεσμα του άάέθιν.

άάεσμα-ατος (τό) μον., νεώτ. κ. δημ. ή πράξις του άάέθιν, ή άάεσις: ΕΜ έάαιών άάεστατα. 2) τό πρδόν άάεσεως: διαλογη. έπαρνε από τ' άάέθιν κάθε χρόνο, έάεθε κι από τ' άάεστατα κάθε φορά. 3) τό φερόμενον εις μίαν πρds άάεσιν: πάω τό άάεσμα/ στο μύλο.

άάεσμός (τό) μτγν. άάεσις βλ. λ.: 'Ιώσ.ΑΙ.3,10,5.

άάεστρον (τό) νεώτ. (αολ.) έντομον νεορρόπερον τής οικογενείας των φρυγανιτών, ούτως οι πτέρυγες είναι λεπτοφωείς, οι δέ κνήμι τών όπισθίων ποδών φέρουσιν έν τώ μέσφ κέντρον.

άάεστρούριον (τό) 'Ha., AB ε βαλόςστρον αιδόισιν και γένος κορχυλίων.

άάεστροφος (ό) (χθός τις: ΕΜ ε είδος χθός, όν πνες καί εύφωτισμένον κολλώνυμον καλούσιν).

άάεστα έπίρρ. δημ. (Ιταλ.) εις προσήγην άλλως άάεστα: φρ. στέκωμαι άάεστα (άγρυπνών, έτοιμοι, άλλως είμαι άάεστα. 2) μετ' εύκνησίας, γρήγορα, γοργά, σβέστα: τόσον προσηγύν θλαι, γιατί κάνει άάεστα τή δουλιά του.

άάεστηρί (τό) δημ. μηχανήμα, όι ού γίνεται άάεσις κορχών, ίδιός έάαιών, μύλος: είναι καινοεργιο και άάέθει γρήγορα τό άάεστηρί. || συνεκδ. τό κτήριον ή το διαμέρισμα κτήριου, έν τώ όποίω είναι έγκατεστημένον τοιούτον μηχανήμα: κοιμάται μέσα στο άάεστηρί τοδ ήπυροειδίου.

άάεστηρί (ό) νεώτ. κ. δημ. ό άάέθων, ό μολυνάς. 2) έν τώ πληθ. οι προσερχόμενοι εις μύλον και φέροντες πρds άάεσιν δημητριακά: οι άάεσταδες καθισμένοι στις πελώριες τής μπασιές | άκουγαν άαγρυπνημένοι παλιό μύθο τής έωθιάς.

άάεστικά (τά) νεώτ. κ. δημ. βλ. άάεστικός 2).

άάεστικός (τό) μον. δημ. ό βλ. άάεστικός 2).

άάεστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό άνοφερόμενος ή ό κατάλληλος εις άάεσιν: άάεστική μηχανή. 2) νεώτ. κ. δημ. τό αύθ, έν τώ πληθ. άάεστικά, σπαν. δέ ως τό μον. έν τώ έν. άάεστικός, ως οδς ή δαπάνη τής άάεσεως, ή άμοιβή διά τό άάεσμα: παρομο. άάεστικά φουρνάκια κι ε νοικοκύρης άάεσις | οι πρds όστα δαπάναι άπαροφσθαι τήν άλην άάεσιν του προαίοντος, ώστε ούδέν μένει εις τον παραγωγόν (ισοκτήνην), -έμψατε, σκόλο, άάεστε κι άάεστικά μη δάστε.

άάεστος (ό) (Α) μτγν. ή άάεσις: 'Ιώσ.ΑΙ.3,22 κριθά καθαρά πρds άάεστρον (δ.γ. άάεστρον).

άάεστος-η-ο (β) δημ. ό μη άάεσμένος, συνηθέσπ. άνάεστος: άάεστα σπάρι.

άάεστος-η-ο δημ. (Ιταλ.) ό εύκνητος, ό γρήγορος, ό γοργός, ό σβέλος: άάεστος άνθρωπος έλα τά τελειώσιν στη στιγμή, -άνκός στο φαί μά άάεστος στη δουλιά του.

άάεστρίς-ίδος (ή) μτγν. ή άάέθουσα γυνή, ή μυλωθρίς: Φιλ.Α,102 (δ.γ. άάεστρίς).

άάεστρον (τό) μτγν. ή δαπάνη διά τό άάεσμα, τό άάεστικό: 'Ιώσ.ΑΙ.3,22 κριθά καθαρά

πρός ἀλεστον [δ.γ. ἀντί ἀλεστον, δ. ἄρμ. πρὸς ἀλεσιμόν, ἀλεσιμν.]

ἀλᾶτης [ἰ] δ.ωρ. ἀλᾶτας, θηλ. ἀλᾶτρις βλ. λ. ὁ ἀλᾶτων 2] ὁ χρησιμος πρὸς ἀλεσιμν: Ἐπιγρ. ὄνος ἀλᾶτας [μυλοπετραί, Ξεν.Αν.Ι,5,3 ὄνος ἀλᾶτας περὶ τὸν ποταμὸν ὀρύττοντες,

ἀλᾶτικὸς δ-όν ὁ χρησιμος ἢ ὁ πρόσφορος πρὸς ἀλεσιμν, ὁ ἀλᾶτικος: Πάπ. ἀλ. [μυχανή].

ἀλᾶτος [ἰ] μ.γν. κ. νεώτ. ἢ πρᾶξις τοῦ ἀλᾶειν, ἢ ἀλεσιμν: Πλούτ. Ἀντών.45 καὶ τῶν πρὸς ἀλᾶτων σκευῶν οὐκ εὐποροῦντες, Εὐστ.1885,23 ὥσθ, ἢν περὶ τοῦ ἀλᾶτος ὅσον [κατὰ τὴν ἀλεσιμν].

ἀλᾶτρίς [ἰ] δ.ημ. ὁ κατασκευάζων ἀλᾶτρια, ἢτοι ἀράτρα, ὁ ἀροτροποιός.

ἀλᾶτρεύω κ. δ.ημ. ἀλᾶτω βλ.λ.2] : Ὁδ.Η.104 αἱ μὲν ἀλᾶτρεύουσι μύλας ἐπὶ μύλοισιν ἀρατῶν, Λυκόφρ. 159 ἔσται "Ερεχθεὺς λευράν ἀλᾶτρεύουσαντα μόλιθος πέτραις [σχόλ. «δραμοῦμενον, ἡνιοχίσοντα, ἢ ἀλᾶσοντα»], Ἀπολλ.Ρ.4,1095 στονόντι δὲ κάρφεται στήν ὀφθαλμῇ ἐνὶ χυλῶν ἀλᾶτρεύουσα καλῆς 2] δ.ημ. ἀροτρίω, ὀργάνω, ἄλλως συνηθέστ. ἀλᾶτρίω: σκάφει σά θόδι, π' ἀλᾶτρεῖται ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βροδύ.

ἀλᾶτρι [ἰ] δ.ημ. κ. ἀλᾶτρο τὸ ἀροτρον βλ. λ. : ἔβαλε τὴν φορὰν στ' ἀλᾶτρι, - Σολωμ. παντοῦ, ἰδοῦ, ἔμπροσθεν καὶ τρέμον ἄνθρα χίλια ἀπὸ τοῦ χῶμα [ποῦ εἶν' ἀπείραχτος εἰς τὸ χῶμα ἀπ' τ' ἀλᾶτρια τὰ σκληρά, - δ.τριγρ. ἂν εἴν τ' ἀλᾶτρι σου μιλὰς νῶν ὁ ζυγὸς σου δαφνῇ] || κ. μτφ ὡς ἐν τῷ φρ. ἔκανε ἔξανε μπικια καὶ αὐτὸς στ' ἀλᾶτρι [εἰς τακτικὴν ἐπαχθῇ ἐργασίαν] 2] ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτεῦ.

ἀλᾶτρίαι [ἰ] δ.ημ. ἢ οὐλαῖ, ἢν διανοίγει τὸ ἀροτρον, τὸ αὐλάκι τοῦ ἀλᾶτρίου: ὁθαθα ἀλᾶτρίαι,

ἀλᾶτρίανος [ἰ] κ. μ.γν. ὁ τριπτήρ, τὸ γουδοχέρι, τὸ κοπάνι συνών. θοιδίξ: Ἀριστφ.Εἰρ.259 αἰσας ἀλᾶτρίανον τρέχων] κλῆμ. Ἀλ.Παιδ.2,1,164 ἀμφὶ τὴν ἰγδην καὶ τὸν ἀλᾶτρίανον τὸν πάντα αὐτῶν κατατρίβοντες βιον οἱ παμφάγοι.

ἀλᾶτρίω δ.ημ. ἀροτρίω, ὀργάνω: ἀλᾶτρίσε ὅλο τὸ χωράφι ὡς τὸ μεσημέρι.

ἀλᾶτρίε-ἰδος [ἰ] ἢ θηλ. τοῦ ἀλᾶτης ἢ ἀλᾶθουσα τὸν στίον ἐν τῷ οἴκῳ δοῦλη: Ὁδ.ΥΙ05 φήμην δ' ἔξ οἴκου γυνὴ προέκεν ἀλᾶτρίε, πρὸλ.Λυρ. Ἀδελφ.2] ἀλ- παχυσκελῆς, Καλλ.Δῆλ.242 μῆδ' ὅθι δειλαί . . . μογεύουσιν ἀλᾶτρίδες, Φίλ.1,102 [δ.γ. ἀλᾶτρίε], Εὐστ.157,38 «γυναῖκες ἀλᾶτρίδες αἱ καὶ μωλωθροὶ καὶ μωλωθρίδες» 2] ἐπὶ εὐγενῶν Ἀθηναίων παρθένων, αἰνέτες ἀλᾶθουσαι παρεσκεύαζον τὰ εἰς τὰς θυσίας πλακοῦντια: Ἀριστφ. Λυσ.642 ἀλᾶτρίε ἢ δεκάτης οὔσα τάρχηγάτι [σχόλ. «γίνονται δὲ πινες τῶν εὐγενῶν ἀλᾶτρίδες τῇ θεῷ παρθένοι, αἰνέτες τὰ εἰς θυσίαν πόσινα ἀλοῦσαι»] Παινα.Ἀττ.33 «ἀλᾶτρίδες αἱ τὸν ἱερὸν ἀλᾶτον ἀλοῦσαι παρθένοι».

ἀλᾶτρίε-ἰδος [ἰ] (2) νεώτ. φυτὸν ποδῶδες, πολυετές τῆς οἰκογενείας τῶν λαμπροειδῶν, ἰθαγενές τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ὀθίνος τὸ πικρότατον ρίζωμα εἶναι χρησίμον ὡς φάρμακον εὐστόμαχον καὶ τανατικόν, χορηγοῦμενον ἐπὶ ὕδρωος, ρευματισμῶν κτλ. (Αἰετία L. I).

ἀλᾶτρίσμων (τό) δ.ημ. ἢ ἀροσις βλ. λ.

ἀλᾶτρο (τό) δ.ημ. κ. ἀλᾶτρι τὸ ἀροτρον βλ. λ.

ἀλᾶτροπίασμα (τό) δ.ημ. ἢ λαβὴ τοῦ ἀρότρου, τὴν ὁποῖαν κρατῶν ὁ ἡνιοχὸς διὰ τῆς χειρὸς ὁδηγεῖ ἄλλως ἀλᾶτροχέρο ἢ ἀλᾶτροχέρα.

ἀλᾶτροπέλα [ἰ] δ.ημ. τὸ ὕψος τοῦ ἀρότρου, ἴδια μετὰ τοῦ μέρους αὐτοῦ, ἐφ' οὗ πατῶν διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν ὁ ἡνιοχὸς πιέζει τὸ ἀροτρον, ἵνα εἰσδῇ εἰς τὸ χῶμα τὸ ὕψος || κατ' ἐπέκτ. ὁλόκληρον τὸ ἀροτρον: ἔσπασε ἢ ἀλᾶτροπέλα καὶ σκόλας 2] ὁ ἀστερισμὸς τοῦ

Ὁρίωνος: ἔκρινον ἡμιν πρὶν νὰ καθίσῃ ἢ ἀλᾶτροπέλα σπαν. κ. ἢ Μεγάλη Ἀρκτος.

ἀλᾶτροπέλα (τό) δ.ημ. κ. ἀλᾶτροπέλα βλ. λ. | συνηθέστ. ἐν τῷ πληθ. ἀλᾶτροπέδια, ἐν ἢ σημασία ἀλᾶτροπέλα 2].

ἀλᾶτροπέδιον (τό) μ.γν. ἀντὶ ἀλᾶτροπέδιον, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὁρίωνος δ.ημ. ἀλᾶτροπέδι, ἀλᾶτροπέδια (τά) ἀλᾶτροπέδια [ἰ] : σχόλ. Ἀράτ.116.

ἀλᾶτροσίτερον (τό) δ.ημ. τὸ ὕψος.

ἀλᾶτροχέρο (τό) δ.ημ. κ. ἀλᾶτροχέρα ἢ λαβὴ τοῦ ἀρότρου, τὸ ἀλᾶτροπίασμα βλ. λ.

ἀλᾶτων-ωνος [ἰ] ὁ ἄνω λίθος τοῦ μύλου, μωλόπετρα: Ἀλεξ.13, Πολυδ.10,112 ἐκ δὲ τῶν ἀροτροποιητικῶν ὄνος ἀλᾶτων καὶ μύλα.

ἀλᾶτων-ωνος [ἰ] ὁ ἐπὶ τὸς: παρ' Ἀθην.Διευχῆδ.7 ἐπιβαλὼν τὸν στίον ἐπὶ τὸν ἀλᾶτωνα.

ἀλᾶτρία Ἡσ. «ἀσεβή, πονηρά, ἀθέμιστα, ἀμαρτήματα».

ἀλευδρίνη [ἰ] νεώτ. ναρκωτικὸν φάρμακον, χορηγοῦμενον ὡς καταπραυντικόν καὶ εἰς μεγαλύτερον δόσιν ὡς ὑπνωτικόν.

ἀλευθέρωτα ἐπίρρ. δ.ημ. συνηθέστ. ἀλευτέρωτα οὐχ ἔν ἐλευθερία, ἀνευ ἐλευθερίας, ἐν δουλείᾳ 2] ἀνευ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ φορτίου, βάρους ἢ ὑποχρεώσεως 3] εἰδ. ἐπὶ ἐπιτόκων γυναικῶν, πρὶν γίνῃ ὁ τοκετός.

ἀλευθέρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. δ.ημ. συνηθέστ. ἀλευτέρωτος ὁ μῆψος ἐλευθερωθείς, ὁ μὴ ἐλευθέρωτος, ὁ ἐν δουλείᾳ διαγών: οἱ ἀλευθέρωτες Ἑλληνες 2] ὁ μὴ ἀπολλάγεις φορτίου, βάρους ἢ ὑποχρεώσεως: ἀλευθέρωτος εἶναι ἀπὸ αὐτοῦ τὸ βάσανο || εἰδ. ἐπὶ ἐπιτόκων γυναικῶν, ἢ μῆψος τεκούσας ἀντιβ. λευτερωμένη: πληθαίνει τὸ σόδι, ἔγκυα εἶν' ἢ κόρη, ἀλευθέρωτη εἶν' ἢ μάνα.

ἀλεύκαντος (-η)-ο(ν) μ.γν. κ. νεώτ., δ.ημ. συνηθέστ. ἀλεύκαστος ὁ μὴ λευκανθείς, ὁ μὴ γενόμενος λευκός, ὁ μὴ ἀσπρισμένος: Κατ.Κωδ. Ἀστρολ.83,157 ἀλ- τρήξες || νεώτ. κ. δ.ημ. ὁ μὴ δι' εἰδικῆς ἐπεξεργασίας καταστάς λευκός: ἀλεύκαντα νήματα, δ.ημ. ἀλεύκαντο πανί, - κερί.

ἀλεύκαστα ἐπίρρ. δ.ημ. χωρὶς λεύκαναν.

ἀλεύκατος-η-ο δ.ημ. κ. ἀλεύκαστος βλ. λ.

ἀλεύκος-η-ο δ.ημ. ὁ μὴ λευκός || κ. ὁ μὴ λευκανθείς, ὁ ἀλεύκαντος: ἀλεύκος πανί.

ἀλευραγορά [ἰ] νεώτ. ὁ τόπος, ἐνθα διενεργαῖνται ἀγοραπωλησίαι ἀλευρών.

ἀλευράδισα (τό) δ.ημ. ἀλευροπωλείον βλ. λ.

ἀλευράδισα (τό) δ.ημ. εἶδος ἀπίου, ἀγλαδίου, ὅπερ χυλοποιεῖται ἐν τῷ στόματι ὡς ἀλευρον.

ἀλευραποθήκη [ἰ] νεώτ. ὁ τόπος, ἐνθα ἀποθηκεύονται ἀλεύρα, ἀποθήκη ἀλευρών.

ἀλευράς [ἰ] δ.ημ., θηλ. ἀλευρού, ὁ ἀλευροπώλης, ὁ ἀλευρέμπορος: οἱ πιότεροι ἀλευράδες στὰ χωρία εἶναι καὶ τοκαγλύφοι, παροιμ. ἀλευράς καὶ πεντασμένος δὲ γίναται.

ἀλευραττίς Ἀβ. κ. ἀλευραττίς βλ. λ.

ἀλευραττίς Φωτ. «ἀγγεῖον εἰς ἀλφίτα».

ἀλευραῖν Ἡσ. «ἀρεσθάναι».

ἀλευραμπόριον (τό) νεώτ. ἢ ἀγοραπωλησία, τὸ ἐμπορίον τῶν ἀλευρών.

ἀλευρέμπορος [ἰ] νεώτ. ὁ ἐμπορος ἀλευρών, ὁ ἀλευροπώλης, ὁ ἀλευράς.

ἀλευρένιος-α-ο δ.ημ. ἀλευρίνος βλ. λ.

ἀλεύρι (τό) δ.ημ. τὸ ἀλευρον, ἰδίως τὸν δημητριακόν, τὸ πρὸς ἀρτοποιίαν: ἀκρίβην τ' ἀλεύρι καὶ τὴν θά γίνη ὁ κόσμος, παροιμ. ἢ κότα θέλει πρόσφορα, τὸ σπῖτι θέλει ἀλεύρι, - βάλ' ἀλεύρι μὲν στὴ σκάφη καὶ πολλοὺς σταυροὺς μὴν κῆνης [ἀποφάσιζε ταχέως], - δίαν τῆς κυρῆς ἀλεύρι μὲν θέλε νὰ τὸ ζυμώσῃς [ἐπὶ τῶν λίαν ἀναπητικῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν], - δίχως σκάφη, δίχως φούρνο τ' ἀλεύρι φῶμι δὲ γίναται

| πρὸς ἐπιτυχίαν δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ αὐσιώδες | κ.ά., -δ. τραν. Ταῦρκοι, τ' ἄλευρί πάργα το, τοὺς πετεινοὺς μου ἀφίστα.

άλευριά (ἡ) δημ. πολτώδες ἐξ ἀλεύρου παρασκευασμα, κυλῶς, κορυκοῦσι· γνῶμ. ἡ άλευριά καθοδόμενῃ κι ὁ χόντρος ἔμπα κι ἄβγα (πλῆον ἐψηπτος ὁ χόντρος, τὸ μηλγοῦρι). - παροιμ. θπου καθ στὴν άλευριά (ὀλῶς στὸ χυλῶ) φυσάει καὶ τὸ κορυκοῦσι | ὁ παθὼν γίνεται ὑπερμέτρως προφυλακτικός |.

άλευρίνος-ον μτγ., δημ. κ. άλευρίνας, ὁ ἐξ ἀλεύρων παρασκευασμένος· Διεύχ. παρ' Ὁρειθ. 4,5 ἄρτον δεῖ σκευάζειν άλευρίνον.

άλευρίτάλειον (τὸ) νεώτ. ἔλαιον ἐξ ἐκθλῆφως τῶν καρπῶν άλευρίτου τοῦ τριλόβου, ὁπερ χρησιμοποιεῖται ὡς τροφὴ καὶ πρὸς φωτισμόν, ὀρθότ. βαυκουλάειαν· 2) τὸ ἐκ τῶν σπόρων ελαοκόκκης τῆς Κίνας καὶ Ἰαπωνίας ἐξαγομένον ἔλαιον, χρῆσιμον εἰς τὴν κατασκευὴν βερνικῶν.

άλευρίτης (ὁ) ὁ ἐξ ἀλεύρων σίτου παρασκευασμένος· Διφιλ.Σίφν. παρ' Ἀθην.3,115 C άλευρίται ἄρτοι· κατὰ διαστολήν πρὸς τοὺς σπιμιδαλίτας κ. χουδρίτης· Ἀθην. Ἰατρ.παρ' Ὁρειθ.1,22 πυρὸς σιτάνιος καὶ άλευρίτης· 2) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οἰκογ. τῶν εὐφορβιδῶν, περιλαμβανόν δένδρα τῶν θερμῶν χωρῶν ἀειθαλῆ, κοσμητικά, πολλαχῶς χρῆσιμα, [ἴδ]α φαρμακευτ. (aleaites).

άλευριτόπερις-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος πτεριδῶν τῆς τάξεως τῶν παλυπόδιοειδῶν, περιλαμβανόν φυτὰ ἱθαγενῆ τῶν Ἰνδίων, τοῦ Μεξικοῦ, τῆς Ἀδριατικῆς κτλ. (aleuritoperia).

άλευροβιομηχανία (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς παρασκευῆς άλευρῶν.

άλευροβιομηχανός (ὁ) νεώτ. ὁ βιομηχανος παρασκευῆς άλευρῶν, ὁ ἔχων καὶ ἐκμεταλλούμενος μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις ἀλέσεως σιτηρῶν.

άλευροδένδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. δένδρον τῶν τροπικῶν εὐανθέος, ἰσώδες κ. λεγ. μελαχία βλ. λ. άλευρο[ο]θούντες Ἡσ. « πύμματος γένος παρὰ Ἀντικιείδη ».

άλευροειδής-ους-ές νεώτ. ὁ προσομοιῶν με άλευρον, άλευρώδης· ἡ εὐθρυπτος ὡς άλευρον.

άλευροειδής ἐπιρρ. νεώτ. μεθ' ὁμοιότητος πρὸς άλευρον, άλευροειδῶς.

άλευροθήκη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. παρ' Ἡσ. [ἀμφ.] ἀποθήκη άλευρῶν· ἥ νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον άλευρῶν· 2) εἶδ. ἡ ἐν μύλῳ ἑλληνή θήκη ἡ δεχομένη τὸ άλευρον κατὰ τὴν ἄεσαν.

άλευροκλάς (ὁ) μτγ. ὁ κλέτης άλευρῶν· Ἡρωδιαν.1,246.

άλευροκόλλα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κόλλα παρασκευαζομένη ἐξ άλευρου βραζομένου με ἀνάλογον ὕδωρ· ἥ χημ. ὑγρὸν ἰξώδες, λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως ἀμύλου μεθ' ὕδατος καὶ χρησιμοποιοῦμενον ὡς συγκολλητικὴ ὁλη· 2) ἡ ἄλω-τοῦχος ὁλη τῶν δημητριακῶν καὶ τῶν άλευρῶν, ἡ ἄλλως λεγομένη γλουτένη βλ. λ.

άλευρομαντεία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' άλευρῶν μαντική, τὸ άλευρομαντεῖον βλ. λ.

άλευρομαντεῖον (τὸ) μτγ. τὸ μάντευμα ἡ ἐκτέλεσις μαντικῆς δι' άλευρῶν, νεώτ. άλευρομαντεία | Οἰνῶν. παρ' Εὐσ.Εὐάγγ.Πρ.219 C τὰ ὀρνιθομαντεῖα καὶ άλευρομαντεῖα.

άλευρόμαντις-ους (ὁ) παρ' Ἡρωδιαν. θηλ. γεν. -ιδος μτγ. ὁ δι' άλευρῶν μαντευόμενος· κλήμ. Ἀλ.Προτρ.11 στήσῃον δὲ ὁμοῦ παρὰ τὸν Πύθιον τοὺς άλευρομάντις ἄγων καὶ κριτομένταις· ἥ ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ΑΒ, Ἡσ., Φώτ. ἐὸ Ἀπόλλων διὰ τὸ καὶ άλευροῖς μαντεύεσθαι·.

άλευρόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ ἐλέγχονται αἱ ἀρτοποιητικαὶ ἰδιότητες τοῦ άλευρῶ.

άλευρόμυλος (ὁ) νεώτ. μύλῳνημα, δι' οὗ πα-

ρασκευάζονται άλευρα διὰ τῆς ἀλέσεως σιτηρῶν· ἥ κ. τὰ σύνολον τοιαῦτων μηχανημάτων ἐν ἐπὶ τοῖς οἰκοδομῇ, τὸ ἐργοστάσιον άλευροποιῶς.

άλευρον (τὸ) κ. νεώτ., δημ. άλεύρι, παρ' ἀρχ. συνήθ. ἐν τῷ πληθ. άλευρα, ἡ ἐκ σίτου διὰ τῆς ἀλέσεως παραγομένη κόνις, τὸ σιτάλευρον, ἡ φάρινα, τὸ σημηδῶν κτ.: Ἡρ.7,119 άλευρά τε καὶ άλφита έπολεον, Γλῶτ.Πολ.379 B θράφουνοι δὲ ἐκ μὲν κριθῶν άλφита σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν άλευρα, Θεοκρ.14,7 Ἡσ. « άλευρον κυρίως τὰ τοῦ σίτου· άλφита δὲ τὰ τῶν κριθῶν »· ἥ κατ' ἐπέκτ. τὸ ἐξ οἰωνόηπας δημητριακῶν καρπῶν παρασκευαζόμενον άλευρον· Διοσκ.1,72 ἄλ· κριθῶν (κριθάλευρον), αὐτ. ἄλ· κνῦμον, Γαλ. ἄλ· ὀρέθων, νεώτ. ἄλ· ὀρόζης, δημ. ριζάλευρο· ὁμολῶν τὸ ἐξ ὀροδοσίου, δημ. καλαμποκάλευρο· ἥ νεώτ. ἐν τῇ χημείᾳ τῶν τροφίμων, άλευρα ἀρτοποιίας | τὰ ἐκ τοῦ σίτου καὶ σικελίως παρασκευαζόμενα)· κατεσκευασθῇ ἐπὶ νοθείᾳ τῶν άλευρῶν, δημ. φρ. κῶναι άλευρία (εἶναι άλευρόμεπορας)· ἥ δημ. κ. τὸ ἐξ οἰωνόηπας καρπῶν άλευρον, οἶον· χωροσάλευρο· 2) Ἡσ. « άλευρον τῶφος κήρυχοι »· 3) νεώτ. άλευρον φυτικών, οὐσίας, περιεχομένη ὑπὸ μορφῇν κοκκιδίων λεπτοτάτων ἐντός τῶν ἐμψυκῶδων κυττάρων τῶν ὀρίμων καρπῶν, ἰδίως δὲ τῶν ελαιωδῶν σπόρων, ὡς τοῦ λίνου, τοῦ σπάρτου κττ.

άλευροπᾶτον (τὸ) νεώτ. λευκωτὴ κόνις, λαμβανόμενη ἐκ τῆς γλουτένης τοῦ σίτου (άλευροπάτ.)

άλευροπάζωρο (τὸ) δημ. τόπος, ἐνθα διενεργοῦνται ἀγοραπωλησίαι άλευρῶν, άλευροπάζωρο.

άλευροποιεῖσθαι (τὸ) νεώτ. ἐργοσπῆριον ἢ ἐργοστάσιον παρασκευῆς άλευρῶν.

άλευροποιήσας-ως (ἡ) ἡ ἐκ άλευρον μεταβολὴ τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς κτλ. δημητριακῶν.

άλευροποιία (ἡ) μον. κ. νεώτ. παρασκευὴ άλευρῶν, άλευροποιία βλ. λ.: Εὐστ.1835,41 φρύττουσιν κριθὰς πρὸς εὐχρησταίτην άλευροποιάν· ἥ νεώτ. κ. ἡ βιομηχανία παρασκευῆς άλευρῶν.

άλευροποιός (ὁ) νεώτ. ὁ παρασκευάζων άλευρα, ὁ ἐργάτης ἡ ἰδιοκτήτης άλευρομύλου.

άλευροποιῶ-ω κ. νεώτ. παρασκευάζω άλευρα, μεταβάλλω εἰς άλευρον· Πλάν., ΕΜ « ἀλάθω, τὸ ἐπὶ τῆς μύλης σίτον ἢ κριθὴν άλευροποιεῖν ».

άλευροποιεῖσθαι (τὸ) νεώτ. τὸ καταστήμα, ὅπου πωλοῦνται άλευρα.

άλευροπάλης (ὁ) θηλ. -ὀπωλις νεώτ. κ. δημ. άλευροπάλης ὁ πωλὼν άλευρα, ὁ άλευράς.

άλευρος (ἡ) Εἰφουδ. ἀπὶ άλευρον βλ. λ.

άλευροσάκκι (τὸ) δημ. ὁ άλευροσάσκκος βλ. λ.: ὁλα τὰ φάγαντα οὗτε άλευροσάκκι δὲν τοὺς έμμεναι.

άλευροσάσκκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ άλευροσάκκι ὁ εἰδικὸς σάκκος πρὸς τοποθέτησιν άλευρῶν.

άλευρόσπας (ἡ) δημ. σπῆα, ἥτοι λεπτὸν κόσινον εἰδικὸν δι' άλευρον, ἡ κρησάρα, δημ. κρησάρα, πυκνώδα, άλευρικῆ.

άλευροσπόρη (ὁ) θηλ., τὸ κ. συνήθεστ., άλευροσκορηθὲν ἐν μτφ. ἔννοια, ὁ σιάτολος, ὁ πολυδόπανος, ὁ σκαρπακευρὰς βλ. λ.: συγγ. ἀνοικτογέλης.

άλευροσκόλλη (τὸ) δημ. άλευροσκόλλη βλ. λ.

άλευροσκόλλη-πος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τετρομερές τῆς οἰκογενείας τῶν τενεδρίδων, ἔχον σώμα ἐπιμηκες· ἐνδιαπᾶται συνήθως εἰς σποδοβόλῶνας άλευροσθίλους κττ. δημ. άλευροσκόλληκο, άλευροσφόνος.

άλευροσκόφω (τὸ) δημ. ποικιλία σφαφίλης.

άλευροστικτὴ (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα πενταμερές συμμετρίας τῆς οἰκογενείας τῶν λεπιδόκριν.

άλευρότης-ως (ἡ) μτγ. δ.γ. τοῦ άλευρόττης.

άλευρόττης-ως (ἡ) μτγ. κ. άλευρότης ὄργανον διὰ τὸ κοκκίσμα τοῦ άλευρῶ, ἡ κρη-

στά φέματα ἢ στ' ἀλήθεια; | φευδὸς ἢ ἀληθὺς; | - Ζερβ.Λυρ.Στ. το πιδ πολὺ στὸ φέματα καὶ κάποτε στ' ἀλήθεια, φρ. γαὶά σου καὶ ἀλήθεια λέω | ἐπιφώνησις τῶν διακοπέντων ἀφήγησιν τὴν ἐνέκα πταρνήσματος καὶ θεωρούντων τοῦτο ὡς ἐνδεικτικὸν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων |

|| παροιμ. οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐν 'Αλκατ.57 | πρὸλ. δημ. ἀπὸ μεθύσιμον ἀκούς καὶ τὴν ἀλήθεια, δημ. γινω. ποὺ λέει τὴν ἀλήθεια ἔχει τοῦ Θεοῦ βοήθεια, - ἀπὸ τραλὸ καὶ ἀπὸ μικρὸ παιδί μαθαίνει τὴν ἀλήθεια, - ἀλήθεια λές κακὸ θά βρῇ, - ἡ ἀλήθεια εἶναι μαλῶτρα? 2) τὸ πρᾶγμα καὶ ἀντικειμενικῶς ὑπάρχον, ἡ πραγματικότης: βακκ. 3,96 σὺν ἀλᾶθεια καλῶν, Σουκ.2,41,4 τάδε.. ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, 'Αντιφ.2,4,1 ἡ ἀλήθεια τῶν πρᾶξεάντων, Ξεν.Οικ.10,2 γυνὴ ἐρυθρότερα τῆς ἀληθείας, Πλάτ.Πολιτ.300 C μνημήματα ἐκάστων τῆς ἀληθείας, αὐτ.Φαίδ.65 B ἀρα ἔχει ἀλήθειαν τινα ὅφρις τε καὶ ἀκοή τοῖς ἀνθρώποις, Δημ.317 τῆς ἀλᾶθειας ἠττώμενος, Θεόφρ.Οσμ.54 φαντασία καὶ οὐκ ἀλήθεια, Πλάτ.2,986 A κενὸν ἀγαθὸν καὶ εἰδωλὸν ἀντὶ τῆς ἀληθείας διόκων, ΚΔ 'Ιω. πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει-μου τῆς φωνῆς, 'Εκκλ.Θ.Λειτ. πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ αὐτὸν προσκυνεῖν, Θεόδ. Μετοχ. ἐν Σάδ.Μον.Β179 ἄλλ' ἀλᾶθειαν πᾶσαν καὶ πλήρη γνώμην νεώτ. ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν οἰσίων τῆς νόστου εἶναι διάφορος, δημ. βροθήκει ἐπὶ τέλους ἡ ἀλήθεια γὰρ τὸ φόνον? || φρ. τῆς ἀλᾶθειας ὁπτεσθαὶ ἐν Πλάτ.Φαίδ.65 B, τῆς ἀλ-τυχεῖν αὐτ. Θεατ.186 C, τῆς ἀλᾶθειας διαμαρτάνειν | Σοκρ.11,33, τῆς ἀλ-στοχάζεσθαι ἐν αὐτ.12,261 || κ. νεώτ. ἡ ὁστ. τοῦ ἐν τῇ ἀλᾶθειᾳ ὡς ἐπίρρ. ἀλᾶθῶς, πρᾶγμα, ὄντως: Σουκ.4,120,5 πιστοτάτους τε τῇ ἀλᾶθειᾳ ἠγίστατοις αὐτοῦς Ἀσκατσημονίους φίλους Αἰσχ.1,40 παρῶσαι μὲν... τῇ δ' ἀλᾶθειᾳ, νεώτ. τῇ ἀλᾶθειᾳ οὐδένα κινδύνον διατρέχει ὁ ἀσθενής? || κ. ἐν τῇ πλῇ. ταῖς ἀλᾶθειας ἐν τῇ αὐτῇ ἐνόησεν: | Σοκρ.15,283, 'Αρρ.Ἐπικτ.1,6,40 ταῖς ἀλᾶθειας πατρός (ἀλᾶθηνου, πραγματικῶν πατρός) || κ. μετὰ προθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σχέον: Αἰσχ. 'Αγ.1567 ἐς τὸνδ' ἐνέθεες ξὺν ἀλᾶθειᾳ χρησμένον, Ξεν.Απομν.2,127 τὰ ὄντα μετ' ἀλᾶθειας διηγέσονται, Πλάτ.Λάχ.183 D ἐν τῇ ἀλᾶθειᾳ, | Σοκρ. κατὰ τὴν ἀλᾶθειαν, Δημ.538,4 ὡς ἐπὶ τῆς ἀλᾶθειας καὶ τοῦ πρᾶγματος... ἐναργής ἡ ὅφρις φαίνεται, Λουκ.Φιλόν.12 καὶ σὲ ποιήσω... ἐπ' ἀλᾶθειας ἀνθρώπων, Θεόκρ.7,4 πᾶν ἐπ' ἀλᾶθειᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος, Πολύδ.1,21,3 ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀλᾶθειας ἐν θαλάττῃ πειροθέντες, Κλήμ. 'Αλεξ.Προτρ.7,28 τοῦ πρὸς ἀλᾶθειας πατρός | τοῦ πραγματικῶν πατρός? || γνωμ. | Σόλ.10 ἀλᾶθεια εἰς μέσον ἔρχεται | ἀποκαλύπτει, βακκ. 12,204 ἡ ἀλᾶθεια φιλεῖ κῆδον | συνήθως ὑπερισχέτι, ἐπικρατεῖ, | δημ. παροιμ. ἡ ἀλᾶθεια στέκει ἀπάνω σάν τὸ λάδι σὲ νερό? || δημ. ὡς ἀναγογιζόν μῦθον ἀρχομένου, ἀναλαμβάνομένου λόγου: ἀλᾶθῶς ὡραία τὰ πέρασα στὴν ἔξοχῃ, ἀλᾶθῶς κατὰ ἔξακασα νὰ σοῦ πᾶ? || δημ. ὡς ἐπιφών. θαυμασμοῦ, ἀπορίας, ἀγανακτήσεως κτ.: ἀλᾶθῶς! | κερδισας τὸν πρῶτον ἀριθμὸ τοῦ λαχέου, -ἀλᾶθῶς! θὰ ξαναγίνωτον ἐκλογάς!, ἀλᾶθῶς! ἔνας τέτατος ἡλθίς μὰς ἔγγελασε θλούς? || δημ. κ. ὡς ἐρωτηματ. ἐπίρρ.: ἀλᾶθῶς βρῆκαν τὰ κλεμμένα χρυσαφικά? || γυν. ὡς ἐπίρρ. ἀληθῶς, πρᾶγμα: δ. διατ. τὸ ἔξωτον εἰς τὴν ἔντητι ὡσάν πουλὶ γυρίει | καὶ σάν βασιλικὸς ὄφει, μ' ἀλᾶθῶς δὲ μυρίει? || κ. διπλ. ἐν φρ. δηλοῦσθι ἀγανάκτηση: ἀλᾶθῶς καὶ ἀπαλᾶθῶς ὁδὸν ἀποφύγεσαι πιά? 3) ἡ ἐπαλᾶθῶς, πραγματοποίησης ὄνειρου, οἰωνοῦ κτ.: 'Ηρ.3,64 ὁκούσαν-

τα Καμβύσεα τὸν Ξέρξεδος ὄνομα ἐτυφε ἡ ἀλᾶθῶς τῶν τε λόγων καὶ τοῦ ἐνυπνίου, Δάμων π. σχολ. 'Αριστφ.Πλ.1003? 4) ἐπὶ προσώπων, τὸ μὴ ἐπιλάσασθαι, τὸ μὴ προσοιοῦναι, τὸ ἀδολεῖν, Αἰσχ. 'Αγ.1550 τῆς δ'... ἀλᾶθῶς φερῶν πονήσεις | πρὸλ. Πλάτ.Πολ.331 C? 5) ἐν προσωποποιήσει, ἡ 'Αλᾶθῶς: 'Εμμ.1, Πινδ.Ο.10,4 'Αλᾶθῶς, θυγατὴρ αἰὸς? 6) τὸ σύμβολον τῆς ἀλᾶθειας, ἥτοι κόσμημα ἐκ σαρφειροῦ περὶ τὸν στήνα τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐν Αἰθιῶπῃ: Διόδ.Σ.1,48 τὸν ἀρχιεπιστάτην, ἔχοντα τὴν ἀλᾶθειαν ἐξηρηπμένην ἐκ τοῦ τραχήλου, αὐτ. 1,75 εἰ ἐφόρει δ' οὗτος περὶ τὸν τραχήλον ἐκ χρυσοῦς ὀλυσσας ἡρηπμένον ἑώδιον τῶν πολυτέλων λίθων, ὁ προσηγόμενος 'Αλᾶθῶν? πρὸλ. Πάδ.Λευτ.8,8 καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τὸ λογιεῖν τὴν δὴλων καὶ τὴν ἀλᾶθῶν? 7) νεώτ. φῶρος. ἡ συμφωνία τῆς γνώσεως πρὸς ἐαυτὴν καὶ τοὺς λογικοὺς κανόνες, α. ἀλᾶθῶς κατ' εἶδος? ἡ τυπικὴ ἡ λογικὴ? 8) νεώτ. φῶρος. ἐν τῇ 2ῃ σμ. ἡ συμφωνία τῆς γνώσεως πρὸς τὸ περιεχόμενον ἢ τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον αὐτῆς? ἄλλως ἀλᾶθῶς κατ' ἀληθ, πραγματικῇ? 9) νεώτ. ἐν τῷ ἀπευθερῷ τεκτονισμῷ, θεοὶ διότις, ἐφ' ἧς στήρεται πᾶσα ἀρετὴ τοῦ τέκτονος? 10) νεώτ. ἐν τῇ θεοσοφίᾳ: τέσσαρες εὐγενεῖς ἀλᾶθῶς | οἱ τέσσαρες ὅροι, τοὺς ὁποῖους κατὰ τὸν βουδισμὸν πρέπει νὰ ἐνοήσῃ τις, ἵνα ἡσυχῇ ἀκολουθῶν τὴν μέσην ὁδὸν ἐν τῇ 4ῃ. ἀλᾶθῶς ἀνδρὸς-ἡ-δὲ δημ. ἀλᾶθῶς βλ. λ.? || ὁ ἀλᾶθῶν? || κ. ὁ φανθῶντος ὡς ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς ἐν στήθεσιν | τοῦ μαν. τὸ ἀλᾶθῶν, ἡ-τοῖς πραγματικῶν στήθεσιν, ἀλᾶθῶς | ἡ λων. ἀπὶ ἀλᾶθῶς βλ. λ. ἀλᾶθῶς ἐν γράφῳ (δ) νεώτ. ὁ γράφων τὴν ἀλᾶθῶς? || ὁ πραγματευόμενος περὶ τῆς ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς ἐν λόγῳ | ἡ νεώτ. ὁ λόγος ἡ ἡ διδασκαλία κ. γυν. ἡ πραγματεία περὶ τῆς ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς ἐν τοῖς δημ. ἐπαλᾶθῶς, ἐπιθεωρατικός, πραγματοποίησης: τ' ὄνειρου σου τ' ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς αὐτ. τοῦ ἀλᾶθῶς προπαροξεντικός ὡς ἐπίρρ. πάντως ἐν εἰρωνικῇ ἡ σκυπτικῇ ἐρωτήσῃ παρὰ ποιηταῖς, ἴδιαι τῷ 'Αριστοφάνει, ἀλᾶθῶς; πραγματικός: Σοφ.Οἴ.350 τοῖσιν ἐν σοῦ τοῦτ' ἐφην εἶναι μόνον-ἀλᾶθῶς, 'Αριστφ.Βόατρ. ἀλᾶθῶς, ὡ καὶ τῆς ἀφουραίας θεοῦ, -αὐτ. Πλάτ.123 ἀλᾶθῶς, ὡ δεικνύται, ἀλᾶθῶς ἐπὶ ἐπίρρ. μὲν. ὑπερθ. τοῦ ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς ἐπὶ ἐπίρρ. συγκριτ. τοῦ ἀλᾶθῶς πραγματικώτερον, ἀλᾶθῶς ἐπὶ ἐπίρρ.: Πλάτ.Πολ.585 B μᾶλλον ὄντως τε καὶ ἀλᾶθῶς ἐπὶ ἐπίρρ. χαίρειν. ἀλᾶθῶς ἐν πάλ. δημ. σπον. χρ. ἀποδοῖναι, ἀποδοικνύσθαι ἀλᾶθῶς, βγαίνω-ἀλᾶθῶς: Ἐρωτ.Κρ.Δ.111 εἰς ὥρα ποῦ τὰ ὄνειρατα ἴλα τὰ πλιά? ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς ἐν πάλ. γυν. κ. νεώτ. ὁ ἀλᾶθῶς ἥτοι ὁ ἀκριβής, ὁ οὐκ πλαστός λόγος νεώτ. ὀνίθ. τὸ ψευδολόγημα: Ἐπιφάν.Αἰρ.2,46 εἰς πειθὸς τοῖς θυοχεραίνουσιν ἔτερον ἀλᾶθῶς χρὴ δεκνύντας? 2) τὸ πρᾶγμα ὑπάρχον ἡ συμβαίνον, ἡ πραγματικότης: αὐτ. Αἰρ. ἐν τοῖς ἐξῆς... φθόσεως ἀλᾶθῶς καὶ καὶ οὐκ ἐκασίας, ἀλᾶθῶς ἐν πάλ. γυν. κ. νεώτ. ἡ μελέτη, ἡ ἐξακριβωσις τῆς ἀλᾶθῶς, ἡ ἐπαλᾶθῶς κατὰ δ. ἐρμ. ἡ κατοχή, ἡ γνώσις τῆς ἀλᾶθῶς: Σέξτ. 'Εμμ.Μον.7,394 εἰ πᾶσα φαντασία ἐστὶν ἀλᾶθῶς... οὐτε ἀλᾶθῶς ἐστὶν οὐτε ἀλᾶθῶς, ἀλᾶθῶς ἐπὶ ἐπίρρ. γυν. ὁ ἀλᾶθῶς λέγων ἡ ὁ πραγματοποιῶν: Μάξ.Τορ.21,6 ἐφ' ἧς τὸν νόμον, ἀλᾶθῶς ἐστὶς λόγων, κατορθώτης ἔργων | ὁ 'Ηρακλῆς, ἀλᾶθῶς ἐπὶ ἐπίρρ. ἡ-δὲ κ. μὲν. κ. μὲν. ὁ πρὸς τὸ ἀλᾶθῶς λέγειν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ, ὁ φιλολῆθης: 'Αριστφ. Η.Νικ. ὁδὸς δὲ καὶ ὁ μὲν ἀλᾶθῶς, μέσος ὢν, ἀλᾶθῶς? || τὸ ὁδὸ. -ἐν ὁδὸς καὶ ὁ φιλολῆθῶς: 'Ιερσλ.Β.Παθ.33 τὸ μόνιμον καὶ ἀλᾶθῶς

τικόν τῆς θείας ἔξεως. Εὐστ.Πονημ.92,19 προσ-
ποιεῖται... τὸ ταπεινὸν καὶ τὸ ἀληθευτικόν.
ἀληθευτικῶς ἐπὶ ρρ. μον. ἀληθῶς, δ. ἐρμ. φι-
λολήθως: Εὐστ.1004,37 ὀνύνη... ἀληθευτικῶς.
ἀληθεύω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. λέγω ἀληθῆ,
ἀκριβῆ ἢται οὐχὶ πλαστόν ἢ φευδῆ· ἀντίθ. ἀπαπα-
τώ, φευδομαι: Ἰνπ.Προγν.15, Πλάτ.Κρατ.431 B τὸ
μὲν ἔτερον τοῦτων ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ
δὲ ἕτερον φευδοσθαι, Ξεν.Ἀν.4,4,15 οὗτος ἐ-
δίδκει καὶ πρότερον πολλὰ ἤδη ἀληθεύσαι τοιαύ-
τα, τὰ ὄντα τε ὡς ὄντα καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς οὐκ
ὄντα, Πολύβ.12,22,8 πεπεισμένοις ἀληθεύειν τὸν
συγγραφέα τοῦτον· || νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῶν
πραγμάτων ἀποδεικνύομαι ἀληθῆ λέγων ἢ εἰπών,
βγαίνω ἀληθινός: ἀληθεύειν σ' ἔτι ἔλεγα προχθές·
2) ἐνεργ. καθιστῶ τὴν ἀληθῆ, ἀκριβῆ, ὀρθόν, ἢ
πραγματοποιῶ, ἐκκληρῶ: Ξεν.Ἀν.7,7,25 ἀληθεύ-
σει ἂ ἔλεγες, - ΠΔ Ἡσ.44,26 καὶ τὴν βουλὴν τῶν
ἀγγέλων αὐτοῦ ἀληθεύων, || παθ. -ομαι κατὰ
τὴν αὐτὴν σχέσιν: Ξεν.ΚΠ.4,6,10 ἐπὶ τοῦτοισι... ἀ-
ληθευομένοις ἵππο δὲ τὸν ὅρον τῆς ἐκκληρώσεως
τούτων· δ. γ. ἀληθευόμενος, Ἀριστλ.Τοπ.132 B 4
ἀ λόγος ἀληθεύεται ἢ εἶναι συμφωνος πρὸς τὴν
ἀλήθειαν, αὐτ.Τοπ.132 A 31 ἀληθεύεται κατὰ τι-
νος, συνών. κατηγορεῖται· 3) εἶμαι ἢ ἀποδει-
κνύομαι ἀληθής: Ἰνπ.Προγν.25 φαίνεται τὰ προσ-
γεγραμμένα ἀληθεύοντα σημεῖα, Ἀπολλών.Δύσκ.
Συντ.1,2 τὸ ὅλον οὐκ ἀληθεύει, νεώτ. ἀληθεύει
ἢ εἰδῶσις διὰ τὴν πῶσιν τῆς ἀγγλικῆς λίρας·
|| νεώτ. κ. δημ. ὡς ἀπρὸς ἀλῆθειαν εἶναι ἀλη-
θής: ἀληθεύει πῶς ὁ πάρος γάλασε τ' ὀμπέλια·
4) προλέγω ὀρθῶς: Ξεν.Ἀν.5,6,18 τάς δέκα ἡ-
μέρας ἡλίουσιν· 5) νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. ἐπαλη-
θεύω, πραγματοποιοῦμαι: ἀληθεύει τὸ θνερῶ
μου, - ἂν αὖ εὐχῆς ἀληθεύον χαρὰ σὲ μένα.

ἀληθής ἐπὶ ρρ. ἰων. ἀντὶ ἀληθῶς βλ. λ.
ἀληθής-οὗς-ός ὥρρ. ἀλαθής κ. νεώτ. παραθ.
ἀληθέστερος, ἀληθέστατος, ὁ μὴ ἀποκριπτό-
μενος, φανερός, ἀφευδής, ἀκριβής, ὀρθός·
ἀντίθ. ὁ φευδής ἢ ὁ κατ' ἐπιφασιν· συγχὸν τὸ
οὐδ. ὡς οὐσ.: ΕΜ «ἀληθής τὸ μὴ λήθη ὑποτί-
πτον»: Ὁδ.Γ.247 σὺ δ' ἀληθές ἐνίπσεις, Ἡρ.7,
139 φαίνεται μοι εἶναι ἀληθές, Σοφ.Ἡλ.1046 τοῦτ'
ἀληθές ἐστι, Μέν.746 οὐδὲν ἀληθές λέγειν, νεώτ.
οὐδὲν εἶπεν ἀληθές κατὰ τὴν ἀπολογίαν του·
|| τὸ οὐδ. ἐνάρθρως τὸ ἀληθές ἢ κατὰ κράσιν
παρὰ τραγ. τάλληθς, ἰων. τάλληθς ὡς οὐσ. ἀντὶ
τοῦ ἀλήθεια: Ἡρ.6,69 πᾶν ἐξ σὲ κατερίσεται
τάλληθς, Σοφ.Τρ.453 πᾶν τάλληθς, Θουκ.6,89,3
μετὰ τοῦ ἀληθοῦς σκοπῶν, Πλάτ.Συμπ.212 A ἐ-
φάπτεσθαι τοῦ ἀληθοῦς, Λυσ.19,61 ἔλεγχος τοῦ
ἀληθοῦς, Μέν.433 τὸ ἀληθές ἔρχεται εἰς φῶς
ἢ ἀποκαλύπτεται ἢ ἀλήθεια, νεώτ. τὸ ἀληθές εἶ-
ναι ὅτι παρήλθεν ὁ κίνδυνος ἐξαπατάσεως τῆς ἐ-
πισημίας· || κ. ἐν τῷ πληθ. ἀληθῆ, ἰων. ἀλη-
θέα κατὰ τὴν αὐτὴν σχέσιν: Ἰλ.Ζ.382 μάλ' ἄνω-
γας ἀλήθεια μυθήσασθαι, Ὁδ.Γ.254 ἀλήθεια πᾶν
ἀγαρεῖον, Αλογ.Ἐπ.886 κάρταδ' ἀληθῆ... ἐπέ-
κραυσεν, Πλάτ.Θεαι.143 A. Ἐνεργ. ἀληθῆ μαρτυρεῖν,
ΚΔ Ἰω.19,25 κάκεινος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει· || κ.
ἐνάρθρως τὰ ἀληθῆ ἢ συνηθέως κατὰ κράσιν
παρὰ τραγ. τάλληθ ἀντὶ τοῦ οὐσ. ἀλήθεια:
Αλογ.Ἀγ.666 τάλληθ κλύων, Ἀντιφ.6,64 τοῖς ἁ-
ληθέσι χρῆσθαι, Εὐρ.ἀν.1035 τὰ καλὰ τάλληθ,
παρὰ Λυσ. φρ. τάλληθ μνησύνει, -εἰσαγγέλλειν,
-πυθέσθαι, νεώτ. γνωμ. ἢ γλώσσας ἀνὰ λῶσιν σ'·
ἀληθῆ λέγει· || κ. κατὰ τὰ τρία γένη ἐν ἐπιθ. χρή-
σει κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.· Ἡρ.1,120 αἱ ἀληθεῖ λόγῳ
βασιλέως, Πινδ.Π.11,6 ἀλαθεῖ μαντεύων θῶκων,
Αλογ.Ἐπ.710 ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐννυμῖον φαντα-
σμάτων ὄψεις, Θουκ.1,23,6 ἀληθεστάτην πρόφα-
σιν, ΚΔ Ἰω.21,24 οἶδαμεν ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρ-

τυρία αὐτοῦ, Ἐκκλ.Μην.2,50 καὶ σὲ πόθω γε-
ραῖρουσιν, ὡς προφήτην καὶ θεηγόρον ἀληθέ-
στατον, νεώτ. ἡ ἀληθής ἐννοία διατάξεως νό-
μου, - ἢ εἰδικὴ ἐξηλέγχη ὡς ἀλήθης, - ἀληθές
ἀγγέλιμα· 2) φιλαλήθης, χρηστός, ἀπόννηρος, εἰ-
λεπρηνής: Ἰλ.Μ.433 γυνὴ χερνῆτης ἀληθής, Αλογ.Ἐπ.
439 τῶν τοῦ ματαίων φρονιμάτων ἢ γλώσσ' ἀλη-
θής γίνονται κατὰ γορος, Εὐρ.Ὀρ.424 οὐ σοφοῦς
ἀληθῆς δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος, Θουκ.3,56,3
τοῦ μὲν ὁρθοῦ φανεῖσθαι οὐκ ἀληθεῖς κριταὶ ὄν-
τες, Ἀριστλ.ΗΝικ.1108 A 20 ὁ μέσος ἀληθής τις·
3) ὁ πραγματοποιούμενος, ὁ ἐκκληρούμενος:
Αλογ.Ἐπ.946 ἄρᾶν πατρῶων τιθεῖς ἀάθη· 4) ἐπὶ
προσώπων, ἀφορημένων ἐννοίων, πραγμάτων κτλ.
ὁ ὄντως ὁπάρχων, ὁ πραγματοποιῶν, ὁ γνήσιος, ὁ
ἀκραιφνής: Πλάτ.Πολιτ.301 B πολιτεία ἀληθεστά-
τη, αὐτ.Φαιδ.69 B ἀληθής ἀρετὴ μετὰ φρονή-
σεως, Ξεν.Ἀν.1,2,20 μελετῇ ἀληθεστάτη, Ἰσοκρ.
12,147 ἀλ'-ὀνημοκρατία, Ἀντιφ.1,6 ἀληθῆς τὸ πρα-
χθεῖν, Ἀλκιδ.Σοφ.28 ἀλ'-σώμα συνών. ἀληθινόν·
ἀντίθ. ἀνδορίας, Μέν.596 ἀληθῆς εἶναι δαί τὸ
σεμνόν, οὐ κενόν, Ἐκκλ.Θ.Λεῖτ. εὐρομεν πίστιν
ἀληθῆ, νεώτ. ἀληθῆς πατριώτης, -εὐεργίτης·
5) νεώτ. ἀστρὸν. ἀληθής χρόνος (ἢ ὥρια γω-
νία τοῦ κέντρου τοῦ ἀληθοῦς ἡλίου εἰς πνα τὰ-
πον)· || ἀληθής ἡλιος (ἐν τῷ προσδιορισμῷ τοῦ
χρόνου τὸ πραγμ. ἀστρὸν τῆς ἡμέρας ἐν ἀντι-
διαστολῇ πρὸς τὸν μέσον ἡλίον)· || ἀληθής
ἡμέρα (ἢ ἀπερχόμενος χρόνος μεταξὺ δύο δια-
δοχικῶν ὄντων μεσουρανήσεως τοῦ κέντρου τοῦ ἁ-
ληθοῦς ἡλίου)· || ἀληθής μεσημβρία (ἢ στιγμή τῆς
ὄρας μεσουρανήσεως τοῦ κέντρου τοῦ ἀληθοῦς ἡ-
λίου)· — ἀληθῆς μεσονύκτιον (ἢ στιγμή τῆς κα-
τὰ μεσουρανήσεως τοῦ κέντρου αὐτοῦ)· || ἀλη-
θής ἐκλειπτικὴ (ἢ θέσις τῆς ἐκλειπτικῆς ἐν συσχε-
τισμῷ πρὸς τὴν μετὰπίπτον καὶ τὴν κλόνησιν)· || ἁ-
ληθής κίνησις (ἢ πραγματικὴ κίνησις τῶν σύρα-
νιων σωμάτων ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν φαινομέ-
νην κίνησιν αὐτῶν)· || ἀληθής ὄξων τῆς γῆς, ἀλ-
ισμηρινός (ἢ θέσις τοῦ ὄξωνος τῆς γῆς καὶ τοῦ
Ισημερινοῦ ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὴν διόρθωσιν τῆς
μεταπίπσεως καὶ τῆς κλόνησεως)· || ἀληθεῖς θέ-
σεις τῶν ἀστέρων (αἱ μετὰ τὴν διόρθωσιν ἐκ τῆς
ἐπιδιόρθσεως τῆς μετὰπίπσεως καὶ τῆς κλόνησεως
εὐρίσκόμεναι)· 6) νεώτ. φιλοσ. τὸ οὐδ. τὸ ἀληθές
ὡς οὐσ. ἐν τῇ ἡ σμ. τὸ τυπικῶς ἢ λογικῶς ἢ
κατ' εἶδος ἀληθές (ἐκεῖνο, δι' ὃ ἔχομεν ὁλλο-
λουχίαν τῆς ἀφορημένης σκέψεως καθ' ἑαυτὴν ἐν
λογικῇ τάξει ἢ καὶ συμφωνίαν τῶν διανοημάτων
πρὸς τοὺς λογικοὺς κανόνες καὶ τὴν γνώσιν ἀπηλ-
ογμένην ἀντιφάσεως)· || τὸ οὐδ. τὸ ἀληθές ὡς
οὐσ. ἐν τῇ 4η σμ. τὸ πραγματικῶς ἢ καθ' ὅλην
ἀλήθειαν (ἐκεῖνο, καθ' ὃ συμφωνεῖ ἡ γνώσις πρὸς
τὸ πραγματικόν ἀντικείμενον αὐτῆς ἢ καὶ τὰ δια-
νοήματα συμφωνοῦσι πρὸς τὰ πράγματα)·
7) νεώτ. ἐν τῷ ἐλευθέρῳ τεκτονισμῷ, ἀληθές
φῶς τὰ τεκτονικὸν ἔτος· ἄλλως κανονικὸν φῶς ἢ
πνεῦμα σοφίας.

ἀληθίζομαι κ. μπν. κ. μον. λέγω ἀληθῆ, ἀφευ-
δῆ, ἀληθεύω βλ. λ.: Ἡρ.1,136 παιδεύουσι δὲ τοὺς
παῖδας (οἱ Πέρσαι)... ἱππεύειν καὶ τοξεύειν καὶ
ἀληθίζεσθαι, Πλούτ.2,230 B λαν ἀντέχεσθε, ὦ
Νίκανόρες, τοῦ σχολάζειν, ἀληθίζει, ἔφη, Εὐστ.
Πονημ.71,90 τὸ ἀνδρίζεσθαι κατὰ πολέμου δαι-
μονικῶς, τὸ ἀληθίζεσθαι, τὸ ἐλεεῖν.

ἀληθίζω 1:) Πάπ. βάπτω μὲ πραγματικόν (γνή-
σιον) πορφυροῦν χρώμα.

ἀληθινός-ῆ-δν μπν. ὁ ἀληθινός, ὁ πραγματικός,
ὁ γνήσιος: γ.Καλλισθ. 1,4 ἀληθινός Αἰγυπτίος.
ἀληθινά ἐπὶ ρρ. δημ. ἀληθινῶς βλ. λ.
ἀληθινογνωσία ἢ| νεώτ. ἡ γνώσις τοῦ ἀλη-
θοῦς· ἄλλως ἀληθινογνώσις.

ἀληθινόλαλος (ὁ, ἡ) μτν. ἰδίᾳ ἐκείλ. ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν: Ἀντίοχ. 1094 B ὁ ἀληθινόλαλος δοῦλος ἐστὶ τοῦ ἀληθινοῦ λόγου.

ἀληθινολογία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν: συνηθ. παρὰ Πλάτ. Ἰ Πολυδ. 2, 124 Ἰ. Πολυδ. 12, 26, 1 διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀληθινολογίας 2) νεώτ. κ. ἡ περὶ τοῦ ἀληθινοῦ διατριβή.

ἀληθινολογίᾱ-εῶ μτν. κ. νεώτ. λέγω τὴν ἀλήθειαν: Φιλόδ. Ρητ. 1286 ἀληθινολογῶν ἀνὴρ.

ἀλήθινον (ἀλήθειαν) ἰδ. γ. ἀληθινόν Ἡσ. «τὸ κοπανιστήριον», πρὸλ. ἀλήθω.

ἀληθινόπειρος-ον ὁ, γ. τοῦ ἀληθινόπειρος βλ. λ. **ἀληθινόπειρος-ον** ἰδ. γ. ἀληθινόπειρος) μτν. ὁ ἔχων πραγματικὴν ὁξείδωσιν: Παπ. ἐνωτίων ἀληθινοπ(ε)λων ζεύγος Ἰ. J. Freizeich ἐρμηνεύων ζεύγ. ἐν. μὲ πραγματικὰ μηλιάκια, πῖνω = Pertuschei).

ἀληθινοπόρεος-ον μτν. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀληθινὴν ἰπραγματικὴν, γνησίαν ἰπορφύραν ἢ ὁ χρωματισμένος μὲ γνήσιον πορφύρουσιν χρώμα: Παπ. μαφόρτιν ἀληθινοπόρεον.

ἀληθινός-ἡ-όν κ. νεώτ. κ. δημ., δωα. ἀλαθινός ἀφευδής, ἀκριβής, ὁρθός: Δημ. 104, 16 δι-καίαν μὲν ἀπολογία καὶ ἀληθινὴν οὐδεμίαν εἶξεν εἰπεῖν, Δειν. 1, 54 ἀληθινὴ ἀπόφασις ἀντίθ. φευδής, Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 20 ποιητικώτερα μᾶλλον ἐστὶν ἢ ἀληθινώτερα, Πάπ. δώδεκα ἀποδείξεις ἀληθινὰς νεώτ. ἡ εἰδομένη ἀπεδείχθη ἀληθινή, διότι οὐδεὶς τὴν διέφευσε, Δημ. φρ. βγαίνω ἀληθινός ἀντίθ. βγαίνω φεύγει: Ἐρωτόκρ. Ε. 674 κ. ἀληθι-νὴν ἀπλοίγησά στά μου ἴπες δὲλα δώσειν 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ φιλικήθης, ὁ εὐκρινής, ὁ ἀνυστε-ροδόουλος, ὁ ὄξιος ἐμπιστοσύνης: Δημ. 13, 27 συμ-μάχων δ' εἶναι καὶ φίλων ἀληθινῶν ἐν τοιοῦτοις καιροῖς παρεῖναι ἢ ἐν περὶ ληπτ. ἐνόσιον, κατὰ τὴν αὐτὴν σχέσιν: Ξεν. Ἀν. 1, 9 ἰστρατεύματι ἀληθι-νῶν ἐχρήσατο ἰδ. ξίφι ἐμπιστοσύνης 3) ἐπὶ προ-σώπων, ὁ πράγματι ὑπάρχων, ὁ πραγματικός ἢ ὁ γνήσιος ἀντίθ. ὁ πλαστός, ὁ προσποιητός, ὁ κατ' ἐπιφάνειαν: Πλάτ. Νόμ. 87 B ἀληθινοὶ παῖδες ἀντίθ. ποιητοὶ ἰγενόμενοι ἐξ υἱοθεσίας Ἰ, Θεοκρ. 13, 15 εἰς ἀαθινὸν ἀνδρ' ἀποδοῦναι, Πάπ. ὁ Θεὸς ὁ παντα-κράτωρ ὁ ἄγιος ὁ ἀληθινὸς φιλόανθρωπος, Ἐκκλ. Σύμφ. Γ. 1στ. Θεὸν ἀληθινὸν ἢ Θεοῦ ἀληθινού 3) κ. ἐπὶ ἀσχημένων ἐνομένων, πραγματικῶν κτλ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ: Πλάτ. Πολιτ. 6, 490 Α μπειναι φιλο-σοφίας ἀληθινῆς, Ξεν. Οἰκ. 10, 3 πορφύρεας ἐξήτ-λους φαίνεν ἀληθινὰς εἶναι, Ἰσοκρ. 6, 98 ἀλ-ασην-της ἀντίθ. πεπλασμένη: Ἀντίφ. 63 ἀγευστον τῆς ἀ-ληθινωτάτης καὶ γνησίου εὐνοίας, ΚΔ ἰω. 15, 1 ἐγὼ εἶμι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινὴ ἰη πραγματικὴ, Δημ. ἀληθινὴ χρυσάφι, -δαίμοντι ἰ γνήσιον, πραγματικόν ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ οὐκ κατ' ἀπομίμησιν ἀλη-θινὸν κοσμήματα- ἀληθινὸν βενετασάνικο ἐπιπλο-3) δημ. εἰδ. ἐπὶ νομισμάτων, τὰ τὴν ἀρχικὴν πρα-γματικὴν ἀξίαν ἔχοντα, τὰ οὐκ ὑπομνηθέντα: ἀληθινὸς δροχμῆς, συνών. δημ. γερές 4) ὁ εὐ-θύς, ὁ προσήκων: Πλάτ. Πολ. 347 D ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων, Ἰσοκρ. 15, 206 ἀληθινὸς ἡγε-μὼν παρὰ τὸ νοῦν ἔχων.

ἀληθινός ἑπίρρο. κ. νεώτ., δημ. ἀληθινὸς ἀλ-θινός, πράγματι: Πλάτ. Πολιτ. 9, 584 B τοῦ ἀληθινὸς ἄνω ... δντος, Ἀριστ. Ἰ Πολ. ἀληθινωτάτα χαλε-παίνειν, Ἀντίφ. 221 ἀλ-γεγάμηναι (συνήδεν εἰς γάμον), Πολυδ. 35, 4, 12 τοὺς ἀληθινὸς φιλοδο-ξοῦντας, φρ. δημ. Χριστὸς ἀνέστη - ἀληθινὸς ὁ Κύριος 2) εὐκρινὴς, ἀνυστεροδόουλος: Ξεν. Συμπρ. 9, 5 ἀλ-φιλαν, Πολυδ. 13, 9 ἀληθινωτάτα δι-ασητηρημένας τὴν ... φιλαν 3) μτν. κ. δημ. ὁφευ-δός: Πολυδ. 12, 25 B ἀλ-ιστορεῖν, ἀληθινὸς εἰλεγ-εῖς ὁδὸ παντρευτής 4) ἐπιγρ. δικαίος, τιμῶς.

ἀληθογνωσία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ γνώσις τῆς ἀληθείας ὁ ἀληθινογνωσία: Διον. Ἀρεοπ.

ἀληθοφάνεια (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ λέγῃ τις τὴν ἀλήθειαν. **ἀληθοφάνης-ους-ές** κ. νεώτ. ὁ λέγων τὴν ἀλ-θειαν, ὁ ἀφευδής: Ἡσ. ὁ ἀληθοφάνης ἀφευδῆς.

ἀληθοφάνης ἑπίρρο. νεώτ. ἀφευδής.

ἀληθολάτρης (ὁ) νεώτ. θηλ. ἀληθολάτρης -ιδος ὁ λάτρης τῆς ἀληθείας.

ἀληθολόγημα-ατος (τὸ) νεώτ. ὁ ἀληθής, ὁ ἀ-κριβής, ὁ ἀφευδὴς λόγος: ὄντιθ. φευδολόγημα.

ἀληθολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀληθο-λόγου βλ. λ. 2) ὁ ἀληθὴς λόγος 3) ἡ περὶ τοῦ ἀληθοῦς διδασκαλία ἄλλως ἀληθολογία.

ἀληθολογικός-ἡ-όν νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-φερόμενος εἰς τὴν ἀληθολογίαν βλ. λ.

ἀληθολόγος-ον νεώτ. ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν. ἑπίρρο. ἀληθολόγως.

ἀληθολόγῳ-εῶ νεώτ. λέγω τὴν ἀλήθειαν.

ἀληθομανής-ους-ές νεώτ. ὁ μετὰ πᾶθους ἐπι-θυμῶν νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ὁ εἰς ἄκρον ἀληθολόγος: ὄντιθ. συνηθέως φευδομανής ἢ κ. ὁ μετὰ πᾶθους, μανίαν ἀναζητῶν τὴν ἀλήθειαν.

ἀληθομανία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀληθομα-νοῦς βλ. λ. ἀντίθ. συνηθέστερον φευδομανία ἢ μετὰ πᾶθους ἀναζητήσις τῆς ἀληθείας.

ἀληθόμαντης-εως (ὁ, ἡ) κ. μτν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἀληθοῦς προφήτης, ὁ μάντις τῆς ἀληθείας: Αἰσχ. Ἀγ. 1241 σὺ μ' ἐν τάχει παρών ἔγαν ἀληθόμαντιν οἰκτίρας εἶπες, Φιλ. 2, 176 ἀληθόμαντιν δὲ καὶ θεο-φράζοντα καὶ μόνον προορατικόν τῶν ἀδελφῶν ἀνακαλοῦντες τὸν προφήτην.

ἀληθομυθεῖω ἀληθομυθεῖω βλ. λ.

ἀληθομυθεῖω ἀληθολογῶ: Δημόκρ. 225 ἀληθο-μυθεῖν χρεών, ὅπου λῶσαν ἰδ. γ. ἀληθομυθεῖναι).

ἀληθόμυθος-ον ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν: Δημόκρ. 44 ἀληθόμυθος χρῆ εἶναι, οὐ πολλόλογον.

ἀληθοποιῶ-εῶ ἀληθῶς ποιεῖ, ἐσφαλθεῖω τι, ἀ-ποδεκνῶν τὴν ἀλήθειαν συνηθ. τὸ μετὰ ἀληθοποι-οῦμαι ἀποδεκνόμεναι ἀλήθειαν: σχολ. Βενετ. Ἰλ. Φ. 34 πάντα δε λέγων ἀληθοποιεῖται τὸν λόγον.

ἀληθοπτερίζει (οἱ) νεώτ. παλαιοντὸν. εἶδος πτεριδοσπέρμων φυτῶν, μὲ ριπίδιον πτερασχιδές.

ἀληθοπτερίς-ιδος (ἡ) νεώτ. παλαιοντὸν. εἶδος πτερίδος τῆς λιθανθρακοφόρου περιόδου, ἣτις ἔχει φυλλοῖδα μακρά, γλωσσισοειδὲς καταρχόμενα.

ἀληθοπτερίω μτν. ὀρκεῖται ἀληθῶς, εὐκ-ρινῶς: Χρυσ. π. Στ. 3, 28, 18 ὁ Χρύσιππος διαφέ-ρειν ἔφη τὸ ἀληθορκεῖν καὶ τὸ ἐπιορκεῖν τοῦ φευδορκεῖν τὸν μὲν γὰρ ὁμνῶντα, καθ' ὃν ὁμνῶντι καιρὸν, πάντως ἢ ἀληθορκεῖν ἢ φευδορκεῖν. τὸ γὰρ ὁμνῶμενον ὑπ' αὐτοῦ ἢ ἀληθές εἶναι ἢ φευ-δος, ἐπεὶ ἀξίωμα τυγχάνει ὄν, τὸν δὲ ὁμνῶντα μὴ πάντως, καθ' ὃν ὁμνῶντι χρόνον, ἢ εὐορκεῖν ἢ ἐπιορκεῖν, ὅτε μὴ πάρεστιν ὁ χρόνος, εἰς ὃν ἢ ἀναφορὰ τῶν ὀρκῶν ἐγγίγντο ... 2).

ἀληθοσοφία (ἡ) μων. ἡ ἀληθὴς σοφία: Νι-κήτ. Δαδ. ἐν τῇ Ἐλλ. Πατρ. Μ. 105, 580 κτλ.

ἀληθοσύνῃ (ἡ) ποιητ. κ. δημ. ἀντὶ ἀλήθεια βλ. λ.: Θεογν. 1226 οὐδένα, ἀναδὸς γλυκειωτέρων ἐστὶ γυναικός, μάρτυς ἐγὼ, σὺ δὲ μοι γίγνου ἀλ-θοσύνης (ἐν. μάρτυς), θηλ. αρ. πρὸλ. Σάρρ. Ἀν. ΑΗ' 3) δημ. φιλοαλήθεια: νὰ χρεῖς πάντα ἀληθοσύνῃ.

ἀληθότης-τος (ἡ) μτν. ἡ ἀλήθεια βλ. λ., τὸ ἀρθόν: Φιλ. 1, 111 όταν δὲ ἀμφοτέρω, καὶ σαφέ-νειαν καὶ ἀληθότητα ποιῆται, Ὁριγ. Κέλ. 7, 59 κατασκευάζων τὴν Χριστιανισμοῦ ἀληθότητα.

ἀληθορρηγής-ους-ές μτν. ὁ ἀληθῶς ἐργαζόμε-νος, ὁ ἐνεργῶς ἀληθῶς, εὐκρινῶς: Ἡράκλειτ. Ἀλλ. 67 τί γὰρ ταύτης τῆς οὐσίας ἀληθορρηγέστερον, εἰς ἣς ἀπαντα γενεήσονται νομιστάται.

ἀληθοφάνεια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀλ-θοφανοῦς βλ. λ., ἡ ἐπιφανεῖα ἢ ἡ πιθανὴ ἢ ἐπι-πλάστος ὁμοιότης, συγγένεια ἢ ἀναλογία πρὸς τὴν ἀλήθειαν: ἡ πληροφορία ἔχει ἀληθοφάνειαν.

ἀληθοφανής-ους-ές νεώτ. ὁ πιθανός πως φαινόμενος ἀληθής, ὁ ἐπιφανὴς ἔχων ἀληθοῦς: ἀληθοφανής εἰδοίσις, -θεωρία.

ἀληθοφανῶς ἐπίρρ. νεώτ. μέ φαινόμενον πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁμοιότητα, κατ' ἀληθοφάνειαν βλ. λ. **ἀληθοφοβία** (ή) νεώτ. ὁ φόβος τῆς ἀληθείας. **ἀλήθω** μτγν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἀλῶ ἀλέθω βλ. λ. συνήθ. κατ' ἐνεστ. 1 κ. παρστ. ἐν ΠΔ): Φρύνη.11. ἀλῆν ἐρείσι οὐκ ἀλήθην. καὶ ἤλει οὐκ ἤληθεν. ἀλοῦσα οὐχὶ δὲ ἀλήθουσα, ΠΔ 'Αρ.11.8 καὶ ἤληθον αὐτὸ (τὸ μάννα) ἐν τῷ μύλῳ καὶ ἔτριβον ἐν τῇ θυρί, καὶ ἤφουν αὐτὸ ἐν τῇ χύτρᾳ κτλ. βλ. κ. ἀλήθινον.

ἀλήθως ἐπίρρ. κ. νεώτ. 1ον. ἀληθέως τῇ ἀληθείᾳ, εἰλικρινῶς, τῷ ὄντι, πραγματικῶς, ἀναμφιβόλως, συνών. ἀληθινῶς κ. δημ. ἀλήθινά, ἀλήθεια, στ' ἀλήθεια: 'Ηρ.1.158 δοκέων τούθι θεωροῦντος οὐ λέγειν ἀληθέως, Αἰσχ.1.585 γένος τὸδε Ζη-νὸς ἐστὶν ἀληθῶς, 'Αριστ.Πλ.346 γέγονας δ' ἀληθῶς πλούσιος, Πλάτ.Μεν.71 G ἀληθῶς οὐδ' ὅτι ἀρετὴ ἐστὶν οἴσθα, Δημ.522.25 ἐπερ ἀλη-θῶς ἐπεκρίνετο ταῦθ' ἀ λέγω, ΚΔ'1ω.17.8 καὶ ἔγνωσαν ἀλήθως ὅτι παρὰ σοῦ ἐξήλθον (τὰ ρήματα ἀ δέδωκάς μοι), αὐτ.Μάρκ.15.39 ἀλη-θῶς ὁ ἀνθρώπος οὗτος υἱὸς ἦν Θεοῦ, 'Εκκλ. Χριστὸς ἀνέστη - ἀληθῶς ἀνέστη, νεώτ. ἀληθῶς διηγήθη τὰ ὅσα συνέβησαν, -ἀλήθως ἐνεργεῖ διὰ τὸν διορισμὸν σου, -ἀληθῶς δυστυχεῖ ἐν τῇ σμ. τοῦ πραγματικῶς: || ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὡς πρὸς ἐπιτασιν ὡς ἀληθῶς ὁλως πραγματικῶς, ἀναμφισβητήτως: Εὐρ.'Ορ.739 ἢ γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τὴνδ' ἀφίγμενος θρόνον', Πλάτ.Πολ.345 C τὸν ὡς ἀλήθως ἱστέρον, αὐτ.Πολ.540 D οὐ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι, Δημ.563.3 ἢ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἢ τεκοῦσ' αὐτόν, Λουκ.Λεβ.22 ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι, 'Εκκλ.Ο.Λεπ. ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σέ τὴν Θεοτό-κον' || συγκρ. κ. νεώτ. ἀληθέστερον: 'Αντιφ.3.3.4 παρὰ Πλάτ. ἀληθεστέρως: Πλάτ.Πολ.347 E σὺ οὖν πάτερον... αἰρεῖ καὶ ποτέρως ἀληθεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι; ὑπερβ. ἀληθέστατα κ. νεώτ.

ἀλῆιον πεδῖον (τὸ) 1 ἐν Λυκία ἢ Κιλικίᾳ, πρβλ. 'Ηρ.6.95): 'Ιλ.2.201 κἀν πεδῖον τὸ 'Αλῆιον οἶ-σας ἀλῆτο... πᾶτον ἀνθρώπων ἀλείωνιν χώ-ρα τῶν περιπλανήσεων (ἐκ τοῦ ἀλῆ = περιπλάνη-σις, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τῶν περιπλανήσεων τοῦ Βελλεροφόντος), γινόμενου καὶ λογοπαίγνιον διὰ τῶν λέξεων ἀλῆτο... ἀλείωνιν, Διον.Περσ. 872 κεθὶ δὲ καὶ πεδῖον τὸ 'Αλῆιον, οὐ κατὰ νῶτα ἀνθρώπων ἀπάνουθεν ἀλῶμενος ἐνδία-σκεν (Βελλεροφόντος); 2) ἡ πεδιάς ἢ μὴ ἔ-χουσα οἰτοφόρους ἐκτάσεις (λῆια) ἢ ἡ μὴ ἔχου-σα βοσκήματα κτλ. κτήνη (ἐκ τοῦ λῆις, οὕτω 'Ησ.1) κατὰ Στέφ.βυζ. 'Αλῆιον πεδῖον ἐκ πόλεως τῆς Κιλικίας 'Αλῶν (Ἄλᾱ ὀνομασθῆν ἢ πόλις πιθανὸς ἐξ ὑπαρχουσάν ἐκεῖ ἀλκυὼν (ἀλοηγίων). **ἀλῆιον** (τὸ) λακων. ἀντὶ ἀλῆσιον βλ. λ.

ἀλῆσιος-ον (λῆσιον) ὁ στερούμενος οἰτοφόρων ἀγρῶν, ὁ ἀκτήμων, ὁ πῆνης, ὁ πτωχός: 2) (λῆσις -τόσις) ὁ μὴ ἔχων λείαν, πρ. ἀγέλας κτηνῶν κ.ἀ. ἀντίθ. πολυλῆσιος: 'Ιλ.1.125 οὐκεν ἀλῆσιος εἴη ἀνήρ, ὥς τόσσα γένοιτο, οὐδὲ κεν ἀκτήμων... χρυσόιο.

ἀλῆσιος 'Ησ. «ἀκλοπός, ἀπόρρητος», Ἰσοδόν. τῷ ἀλῆσιος βλ. λ. κατ' Εὐστ.286.28 'Αλῆσις ἢ Τίρυνς παρ' 'Ησ. «ἀλῆς» μαινόμενος ἴσως ἐκ τοῦ ἀλᾶσθαι = πλανᾶσθαι τινα ὡς μανιακόν.

ἀλῆσιος-ον (λῆσιω) μτγν. ὁ μὴ ληστευόμε-νος ἢ ὁ μὴ συνάμενος νὰ ληστευθῇ, ὁ ἀεπαλάτ-ητος: Γρηγ.Ναζ.Ποιμῆ. ἀλῆσιος καὶ ἀκλοπός.

ἀληκιοπότης (ή) 'Επιγρ. παληγὴς ἰβῶν ἐν ἀλμυ.

ἀληκτι κ. ποιητ. ἀλληκτι βλ. ἀληκτος 2).

ἀληκτικός-ή-όν μτγν. αἰτίος πλάνης, ὁ δυνά-

μενος νὰ προκαλέσῃ πλάνην: Συνέσ.114 Α τὸ δὲ γε πλάνον ἐν ταῖς προρρήσεσιν ἀληκτικόν ἐστι.

ἀληκτος (-ή-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀληκτος' ποιητ. ἀληκτος (ἐκ τοῦ λῆγῃ) ὁ μὴ λῆγων, ἀκατά-παιστος, διηγεκὴς, ἀδιάλειπος: 'Οδ.Μ.325 μῆνα δὲ πάντ' ἀλληκτος ἀη Νότος, Σοφ.Τρ.985 πε-ποννημένος ἀλῆκτοις ἀδύναις, 'Επιγρ. ἀληκτον πένθος, Φιλ.1.381 ἀλ- δῖφα' ΕἰΜ «ἀληκτος ὁ ἀ-κατάπαιστος καὶ πολὺς» || τὸ οὗδ. ἀληκτον ὡς ἐπίρρ. ποιητ. ἀλληκτον συνεχῶς, ἀδιαλεί-πτως: 'Ιλ.Β.452 ἀλληκτον πολέμιέ'εμν, Καλλ. 'Αρτ.149 ἀλληκτον γελοῶσι, Μαν.3.252 μογεῶν-τες ἀληκτον' || κ. ἐν τῷ πλθβ. ὡς ἐπίρρ. ὁμοίως: αὐτ.3.206 ἀλῆκτα μογεῶσιν' || ὁ εἰς δὲ δὲν δύ-ναται τις νὰ εὖρῃ τέρμα, ὁ ἀτελείωτος: Δημήτρ. Λάκ.Ήρ.1061.7 ἀλ- βιβλίον' 2) (ἐκ τοῦ λαχάνω) ὁ μὴ κληρωθεὶς, ἀδιάρητος, ἀδιανέμητος: Εὐστ. 1590.57 «ξυνήα... ἀδάστα 'Ομήρου εἰλητόν, ὡς μῆλην περιορισθέντα, ἔτεροι δριμύεις φρά-σαντες ἀλῆκτα εἶπον, ὡς μῆλη λαχόντα, ΑΒ «ἀλ-ληκτα ἀκλήρωτα, ἀδιάρητα, ἀμέριστα, κοινά», ὡς ἐπίρρ. ἀληκτι (κ. ἀλῆκτι) ἀνευ κλήρου' 'Ησ. «ἀλῆκτι πράσσει τι' ἀνευ κλήρου» 3) δημ. ὁ μῆλη λῆξας: ἀλῆκτα γραμμᾶτια.

ἀληκτέω-οὐς(ή) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν ξεροβατι-κόν τοῦ γένους τῶν πλεκτῶν, ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρ. 'Αφρικῆς, ἔχον ρόμφος καὶ πόδας ἰσχυροῦς, χρώμα μέλον μετὰ κηλίδων λευκῶν ('Τεστορ Ἄλεστο).

ἀλῆκτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀκαταπαύ-στως, ἀδιαλείπτως, διαρκῶς: Εὐνάν.Β.1αμθλ.13 οἱ δὲ ἀλῆκτως ἔχοντες καὶ ἀκόρεστως τῆς ἀπο-λαύσεως || νεώτ. κ. ἀνευ τέλους, ἀτελευτήτως: ἡ πατρὶς πενθεῖ ἀλῆκτως τοὺς ἐν πολέμῳ πεσόντας.

ἀλῆλεκα ἐνεργ. παρακ. τοῦ ἀλῶ βλ. λ.

ἀλῆλεμαι κ. ἀλῆλεσμαι παρακ. τοῦ ἀλῶ βλ. λ.

ἀλῆλημαι παθ. παρακ. τοῦ ἀλείφω βλ. λ.

ἀλῆληψα παρακ. τοῦ ἀλείφω βλ. λ.

ἀλῆμα-στος(ή) κυρ. τὸ λεπτὸν ἀλευρον (ἀλέω) μτφ. ἐπὶ ὀδοντοστάτου καὶ μαρμνῶνρου ἀνθρ. παρὰ Σοφ. π.χ. ἐπὶ τοῦ 'Οδυσ.: Σοφ.Αἰ.381 κα-κοπινέστατον τ' ἀλῆμα στρατόν, σχόλ. «τρίμμα, περίτριμμα, ἀπάτημα» | πρβλ. κ. Λορεντζ. σχόλ.), αὐτ.Αἰ.390 ἐχθρὸν ἀλῆμα σχόλ. «πλάνημα καὶ παραλογισμὸν πανοῦργημα ἢ περίτριμμα» 2) ἄλλοι ἐκ τῶν ἀρχ. ἦδη (ὡς σχόλ. ἐν Αἰ.390) παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀλῶμα = πλανάμαι, πλάν-ημα' 'Ησ. «ἀλῆ[μ]μα' ὁδοπορία» ὁ αὐτὸς κ. «ἀλῆμα» ἐφθδν (ὁ.γ. λεπτὸν) ἀλευρον.

ἀλῆμεναι ἀλῆναι ἀπαρφ. παθ. ἀορ. β' τοῦ εἰλω βλ. λ.

ἀλῆμέρισσα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λῆμερί, ἦτοι χωρὶς τόπον καταφυγῆς ἢ διαμονῆς ἐν ὑπαίθρῳ, χωρὶς κρησφύγετον' || ἐπὶ θηρίων καὶ ἀγριμῶν, χωρὶς φώλεαν.

ἀλῆμέριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων λῆμερί, κρησφύγετον, μέρος καταφυγῆς ἢ καὶ διαμονῆς ἐν ὑπαίθρῳ: || ὁ μὴ διεκθῶν τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν εἰς λῆμερί: βρεθῆκαν ἀλῆμέριστοι μέσα στὸν κάμπο οὐ κλέφτες' 2) ὁ μὴ ἔχων λῆμερία τόπος, ὁ εἰς δὲν δὲν δύναται τις νὰ λημεριάσῃ: ἀλῆμέριστο βουνό' 3) ἐπὶ θηρίων ἢ ἀγριμῶν, ὁ μὴ ἔχων κρησφύγετον, ἐνδῖον, φώλεαν ἢ ὁ στε-ρηθεὶς αὐτῆς: ἀπὸ τῆ φωτιά τοῦ λόγγου ἀπό-μειναν ἀλῆμέριστα λογίαν λογίων ἀγρίμια.

ἀλῆμοσύνη (ή) μτγν. ἡ περιπλάνησις (ἀλῶμαι: Μαν.4.34 λῶσις καὶ ἀλῆμοσύνης μετέχοντες, Διον.Περ.716 νῶσιν ἀλῆμοσύνης ἀλα ,μετρήσα-σθαι βλ. κ. λ. ἀλῆμα 2).

ἀλῆμων-ονος(ή) (ἀλῶμαι) ἐπ. ὁ περ.φερόμε-νος τῆδε κάκεισε, ὁ πλάνης, ὁ περαιοῦς κ. μτφ. ὁ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτραπείς, ἀμωρταλός, ἀλῆ-της: 'Οδ.Τ.74 τοιαῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλῆμονες

ἀνδρες ἄσσι, ΑΠ9,13 ἀμφω μὲν ἦηροι καὶ ἀλήμονες, Ἄρατ.1101 μογεραὶ καὶ ἀλήμονες. ἢ ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἱ πληνῆται ὄντι8. οἱ ἀπλανεῖς: ΑΠ9,25 ἀπλανεὶς τ' ἀμφω καὶ ἀλήμονας. ἀληνής Ἡσ. ἑμπαυόμενος, Σίμων,7,63 εὐνής ἀφοριεῖς ἀληνής (γυνή), ἀκόρεστος βλ. κ. ἀλάνης.

ἀληνον εἰλαιον μτγν. εἶλαιον ἀμυγδαλῶν: Ἀέρ.7,69. **ἀληξ-ήκας** (ὁ) μτγν. εἶδος ἀσπίου: Ἀλέξ.Τραλλ.81 τῶν δὲ ἀσπίων προτίμων τὸν ἀλῆκα. **ἀληπασαδίζω** νεώτ. φέρομαι ἡ δικαίω αὐθαίρετως, τυραννικῶς, ὡς ὁ Ἄλῃ πασάς. **ἀληπασαδίκος**-η-ο δημ. προσιδιάζων τῷ Ἄλῃ πασά, σκληρὰς, αὐθαίρετος. **ἀληπασαδισμός** (ὁ) νεώτ. τρόπος τυραννικῶς, συμπεριφορά βία, αὐθαίρετος, ὡς ἡ τοῦ Ἄλῃ πασά.

ἀληπασαλίκι (τὸ) δημ. ἡ συμπεριφορά τοῦ αὐθαίρετως καὶ τυραννικῶς πεποιημένου ὡς ὁ Ἄλῃ πασάς: ἀληπασαλίκι τὸ ἔκανε ὁ ἀστυνόμος. **ἀληπασαλίτικος**-η-ο δημ. ὁ εἰς τὸν Ἄλῃ πασά προσιδιάζων, βίσιος, αὐθαίρετος, τυραννικῶς: ἀληπασαλίτικες διαταγές, - ἀληπασαλίτικα φερόσιματα.

ἀλῆναδον βλ. λ. ἀλῆναδον.

ἀληπονούρα (ἡ) δημ. κ. ἀλεπονούρα βλ. λ. **ἀληπορά** (ἡ) δημ. βοτάν. ποικιλία σταφυλῆς, ἡ ἀλωπεκίς, δ. ἀλουπερή, ἀλουπουρή.

ἀληπορος (ὁ) Ἡσ. ἡ λευκὸν ἡ λευκότης: τὰ ἀνῆας.

ἀληπορος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ νικῇ ἐν πολέμῳ, ὁ ἀκατάδωλτος Σουῖδ. ἡ ἀκατακρήττης: Ὁουκ.1,82,4 μὴ ἐς ἀπάναν καταστήσαντας αὐτοὺς ἀληποτόρους ἔχων, αὐτ.1,143,5 εἰ γὰρ ἤμεν νησιῶται, τίνες δὲ ἀληποτόροι ἦσαν, Ἰώα.ΑΙ5,307 ἀληποτος τοὺς ἄγθροῖς.

2) ὁ μὴ συλληφθεὶς, μὴ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ, ἀσύλληπτος: Πλουτ.Κράσας.18 ἀφυκτοὶ μὲν ἄνδρες διώκοντες, ἀληπτοὶ δὲ φεύγοντες. 3) μτφ. ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος: Πλουτ.Νιε.11 ἀκριτον δὲ ἡ τύχη πρόγμα καὶ ἀληπτον λογισμῷ, αὐτ.Συμν.700 β τὸ δὲ ἀληθές ἀληπτον ἐν γε τοῦτοις, αὐτ.701 Α ὡς ἀληπτον προσέβηται τὴν ζήτησιν.

4) εἶδ. ἐν τῇ στωικῇ φιλοσ. τὰ ἀληπτα=τὰ μὴ συζητήτα, τὰ ἀπαρόδεκτα: Χρύσιππ.Στωικ.3,142 ἀληπτα πάντα τὰ παρὰ φύσιν ἀντίθ. λήπτα βλ. λ. [δικρινέται τοῦ αἰρετά] τὰ κατὰ φύσιν ἴσθον ὕγια, εὐαισθησία, πλοῦτος, δόξοι.

ἀληπτωρ Ἡσ. ἡ εἰρεῖς. ἀκαταλήπτως, ἀκατανοήτως, κατὰ τρόπον ἀληπτον βλ.λ.31: Γρηγ. Νύσσα.2,43 Α τὴν εὐστασίαν τοῦ ποιεῖν ἀκριθῶς ἡ λέγειν ἀληπτῶς. 2) νεώτ. ἀσύλληπτος.

ἀλῆς-ές κ. μτγν. ὁ εἰς ἐν ὅλον συνθηθροισμένος, ὁ συνηγμένος, ὁ συγκεντρωμένος, ὁ ἀθρόος βλ.λ.: Ἰνν.Γυν.1,5 πολλὰ ἀλῆα, Ἡρ.9,15 ὡς ἀλῆας εἶψαν οἱ Ἑλληνες. Εὐστ.479,21 ἡ ἀλῆας... ἡ θροισμένοι δμοῦ. ἢ μετ' ἀνοματίαν περιληπτικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν οἰκονομίαν: Ἡρ.7,157 ἀλῆς μὲν γὰρ γενομένη πάσα ἡ Ἑλλάς, αὐτ.7,236 ἀλῆς δὲ ἔων ὁ ναυτικός στρατός. ἢ τὸ οὐδ. ὡς ἐπῆρ. : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,2 ἐκγεύσαντο τοὺς οὐδον ἀλῆας (ἀθρόως).

ἀλησθῆ βλ. ἀλησθῶς.

ἀλησθῶς κ. ἀλησθῆναι δ. ἀλυσθῆναι βλ. λ.: Ἰνν. Γυν.2,124 ἀλῆσθῃ καὶ ἐμῇ (γρ. καὶ. τινῶν).

ἀλῆσθω (ὁ) Ἡσ. ἡ σπορίμη, κτηνοτρόφος. **ἀλῆστοι** ΕΜ ἡ ἀστυλῆ.

ἀλῆστοις Ἡσ. ἡ σπονδὰς, ἀνοχὰς. **ἀλῆστον** (τὸ) Ἡσ. ἡ πᾶν τὸ ἀληπτομένον.

ἀλῆστις-εως (ἡ) μτγν. ἰσάμμαι ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἡ περιπλάνησις, ἡ περιφορά: Ἀρατ.319 βορέω καὶ ἀλῆστις ἡελαιο μεσσηγίς [οὐχό. ἡ πορεία] ἢ 2) ἰσάμω ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ ἀλῆσθαι, ἡ ἀ-

λῆσις, τὸ ἀλῆσθαι: Γεωη.9,197 μετὰ δὲ τὴν ἀλῆσιν, **ἀλῆσμονισα** (ἡ) δημ. λήθη, λησμοσύνη, ἀλησμονία, λησμονία, ξεχασιά: μοιρολ. μὲν πῆς τῆς ἀλῆσμονισαδὲ νερό καὶ ἀλῆσμονισαδ.

ἀλῆσμονισαδης-α-ικο δημ. ὁ ἐκ τῶν ἐξιν νὰ λησμονῇ, ὁ ἐπιλήσμων συνών. ἀλῆσμονισαδης, λησμονισαδης, ξεχασιαδης: Σάρορ. Ἀν.ΑΗ.

ἀλῆσμονήτα ἐπῆρρ. δημ. ἀλῆσμονήτως βλ. λ. **ἀλῆσμονήντος** (-η)-ον [ἡ] ἐπῆρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λησμονούμενος ἢ ὁ μὴ λησμονήσας. ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λησμονῇ, ὁ ἀξέχαστος: ἀλῆσμονήντος νόθος, ἐντάπσις, - ἐορτή, ἀλῆσμονήντων γεγόνος, ἀλῆσμονήντη ἐχθρο, - θλίψη, - οἱ ἀλῆσμονήντες παιδικίας χαρὲς μας.

ἀλῆσμονήτης ἐπῆρρ. νεώτ. δημ. ἀλῆσμονήτως ἀνεμ λήθη, χωρὶς λησμοσύνης, ἀξέχαστος βλ. λ. **ἀλῆσμονία** (ἡ) δημ. λήθη, λησμοσύνη, λησμονία, ἀλῆσμονισαδ, ξεχασιά. 2) συνεκδ. ἡ ἀποτάτη χώρα, εἰς ἣν ὁ ἀποδημήσας ἐπιλαμβάνεται τὸν οἰκεῖον: μέσ' στήν ἀλῆσμονία ἐστίαται τὸ παιδί του. 3) συνεκδ. ὅπου τις ἐπιλαμβάνεται τῆς ζωῆς, ὁ ἄδης: μοιρολ. ἐν Σάρορ. Ἀν.ΑΗ. πού φεῖναις ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ ἐπ' τὸν ἀπάνου κόσμῳ) καὶ πῆς μέσ' στήν ἀλῆσμονία π' ἀλῆσμονία ὁ κόσμος. ἢ νεώτ. τῆς ἀλῆσμονίας τὸ ἀρχαῖον μυθολογούμενον ὕδωρ τῆς λήθης: μοιρολ. ἐκεῖ πού πῆς, μονακρίει, τῆρα μὴ σὲ γελᾶσουν) καὶ πῆς νεώτ. τ' ἀλῆσμονίαδ καὶ μὲς ἑαλῆσμονίαδ.

ἀλῆσμονισαδης-α-ικο δημ. λησμονισαδης βλ. λ. **ἀλῆσμονῶ**-ῶ δημ. ἐπιλαμβάνομαι, ξεχνῶ, ξεχνῶ, ἀτ. τοῦ λησμονῶ βλ. λ.: Ζερθ.Τραγ.Κ.Κ55 μονάχα ἐμὲ τὸ χαριστὴ μ' ἀλῆσμονίσαν.

ἀλῆσμοσύνη (ἡ) δημ. ἡ λήθη, ἡ λησμοσύνη, ἡ λησμονία, ἡ ξεχασιά: Σάρορ. Ἀν.ΑΗ. δ. τραγ. παρηγορία ἔχει ὁ θάνατος κ' ἀλῆσι μο ὑπὲρ ὁ χάρος. [κὶ ὁ ζωντανὸς ὁ χωρισμὸς παρηγορία δὲν ἔχει.

ἀλῆστευτα ἐπῆρρ. δημ. ἀλῆστευτός βλ. λ. **ἀλῆστευτός** (-η)-ον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀλῆστευτος ὁ μὴ ληστευθεὶς, ὁ μὴ ὑποστάς λεηλασίαν, διαρπαγὴν, ἡ κακοποίησιν καὶ ὁ ληστῶν: Ἰώα.ΑΙ18,94 γὴν ἀλῆστευτὴν ἐπὶ ἀπαθὴ κακῶν ἐσομένην, Ἀρχαλ.Τατ.3,10 ἐφθάρυνας ἡμῖν ἀλῆστευτὸς ἀποθάνειν, νεώτ. οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐκδοραμένων ἐπείστροφεν ἀλῆστευτος, - ἡμεῖς τῆς κλεπτονομίας, πού ὅποιος ἀγὰς λάχαινε κατὰ κείθε δὲν ἔφευγε ἀλῆστευτος. ἢ νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ ὑπ' ἄλλου λίαν ἀδικηθεὶς: πού μὴ σὲ τὸ τάτοι κέντρα δὲ βγαίνει ἀλῆστευτος. ἢ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ταιούτης ἀδικίας: πολλὰ τοῦ σκαρῶνουν οἱ χαρτοκλέπτες μὰ εἰν' ἀλῆστευτος.

ἀλῆστευτός ἐπῆρρ. νεώτ. δημ. ἀλῆστευτα ἀνεμ ληστευσεως, χωρὶς λεηλασίαν, διαρπαγὴν, ἀφαίρεσιν χρημάτων, τιμαλφῶν κττ. ὑπὸ ληστῶν.

ἀλῆστον-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λησμονῇ, ὁ ἀλῆσμονήντος, ὁ ἀξέχαστος: Φιλ.1,320 ἀλ-κακὰ Σουῖδ. ἡ ἀλῆστος, νεώτ. ὁ θάνατος τοῦ ἐδῶθις τὴν οἰκονομίαν τὸν εἰς ἀλῆστον πάνθος. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιλήσμων, ὁ μὴ λησμονῶν, πού δὲν ξεχνᾷ: Φιλ.1,619 ἀλ-μνήμη, Εὐσ.Προλ.Εὐαγγ.8,378 C μνήμης ἀλῆστον τοῦτους ἤλυσαν, νεώτ. συνήθ. φρ. ὁ ἀλῆστον μνήμης.

ἀλῆτεια (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. λῆθη, ἀλῆτεια, ἀλῆτεια ἡ περιπλάνησις, τὸ νὰ περιφέρεται τις τῆδε κύκλῳ: Αλφ.Πρ.900 δυσπλητοῖς ἀλῆτεια, Εὐρ.Ἐλ.934 τὴν ἐνθάδ' ἐκλήσθω ἀλῆτειαν πικρὰν, Ὀρφ.Ἀργ.101 ἀλῆτεις τε καὶ ἐξ οἰστορῶν μ' ἐσάωσαν. ἢ σπαν. χροῖα. πορὰ πεζοῖς: Βεττ.Βάλλ.4,18, Φιλ.1,658 τὴν ἐπὶ τῆς ξένης μακρὰν καὶ ἀνῆλπτον ἀλῆτεια. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ περιπλάνηται τις ἀνεμ σταθερὰ κατὰ τοῦματος ἀσκόπως, τὸ νὰ εἶναι τις ἀλῆτης βλ. λ.

συγγ. ἡ ἀγυρτεία, ἡ ἐπαυτεία : ἀπὸ τὴν πολλή του τεμπελιά κατάντησε στὴν ἀλγελταιν' || νεώτ. νομ. ἡ ἀνὰ τὴν χώραν περιπλανηθεὶς τινος, μὴ ἔχοντος ὥριστημένη καὶ σταθερὰν διαμονὴν μὴδὲ θεμιτὴν ἀσχολίαν ἢ μέσα διατροπῆς' || νεώτ. ἀστύν. ἐν τῶν ἀδικημάτων, τῶν δυνάμενων νὰ προκαλέσωσι τὴν ἐγκληματολογικὴν ἀστυνομίαν τοῦ ὑπαίτου.

ἀλγελταιν (ἡ) ἰων. ἀντὶ ἀλγελταί βλ. λ. **ἀλγελταῦς** κ. νεώτ. κ. δημ. ὥρ. ἀλγελταῦς περιπλανώμαι, πηγαίω τῆδε κάκεισε ἐπαίτων : 'Οδ. P 501 ξείνος τις δούσπνος ἀλγελταῖς κατὰ δῶμα, ΑΠ 9,12 τυφλὸς ἀλγελταῶν' || ἐπὶ θηρευτῶν : 'Οδ. M 330 καὶ δὴ ἀγρὸν ἐφέπεσκον ἀλγελταῦντας ἀνάγκη' || ἐπὶ ἐξορίστων : Εὐρ. Ἰνν. 1045 ἀλλ' ἐκ πατρὸς φυγὰς ἀλγελταῶν χθονός, Φόλ. P. Ἐπ. 69 λίσσε τὰς φυγὰς αὐτοῦ μὴ ἐπὶ πλέον ἀλγελταῖ' 2) νεώτ. κ. δημ. περιπλανώμαι ἀνευ μονίμου καταλύματος ἀσκόπως, εἰμὶ ἀλγελτῆς || νεώτ. νομ. ἀσὼκ ἀλγελταῖν βλ. λ. 2) νομ.

ἀλγελτῆρ-πος (ἡ) μτγν. ὄνομα ὀρχήσεως ἐν Ἰθάκῃ καὶ Σικυῶνι : Ἀριστ. Ἰ. σ. 49, Ἀθην. 631 D. **ἀλγελτῆς** (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. ἀλγελτῆς βλ. λ., δημ. θηλ. ἀλγελτῆσσα, ὥρ. ἀλγελτῆς ἀ περιπλανώμενος, ὁ περιφερόμενος, ὁ πλάνης, ὁ ἀγύρτης παρ' Ὀν. μόνον ἐν 'Οδ. ἡ ἐπαίτης, ὁ ζητιάνος, ὁ διακονιάρης : 'Οδ. P 578 κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλγελτῆς, αὐτ. T 76 καὶ πολλὰ καὶ δόσκον ἀλγελτῆ, Μαν. 5,129 πτωχολί, χερυτὰι ταλαεπίριοι ἡδὲ τ' ἀλγελτῆ, παροιμ. Ζηνοδ. 3,22 δέχεται καὶ βῶλον ἀλγελτῆς' || παρὰ τραγ. ἰδίως ἐπὶ τὸν ἐξορίστων : Αἰσχ. Χο. 1038 φυγὰς δ' ἀλγελτῆς τῆσδε γῆς ἀπόδεξο, Σοφ. ΟΚ 949 τοιαῦσδ' ἀλγελτῆς τῆδ' ὁμοῦ ναιεῖν πόλει· ἀλλ' αὐτ. Α1. 888 τὸν μακρὸν ἀλγελτῆν πόντον ἰτὸν μετὰ μεγάλων κήπων περιπλανώμενον· κατὰ δ. ἐρμ. τὸν πολλοὺς κόπους ὑποστάντα' 2) ὡς ἐπίθ. ἐν τῇ ἰθ. ἐννοίᾳ, ὁ πλάνης, ὁ ἀγυρτικός : Ἡρ. 3,52 ἀλγελτῆν βίον εἴλευν, Ἰώα. Α1,8,12 ἐπηλὸν βίον καὶ ἀλγελτῆν βίωσάμενον' 3) νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν ἰθ. σημ. ὁ περιφερόμενος ἀνευ μονίμου καταλύματος ἀσκόπως ἐνεκα φυγοπνίας : μ' ἀλγελτῆρας καὶ ἀλγελτῆς ἐπιασε παρῆα, -εῖναι ἀπὸ φυσικοῦ τοῦ σάν ἀλγελτῆς' || νεώτ. νομ. ὁ ἀσκόων ἀλγελταῖν βλ. λ. 2) νομ. || συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κακὴς ἐν συνόλῳ διαγωγῆς, ὁ πρὸς τὰ κακὸν ἔχων ροπήν, ὁ κακοποιός.

ἀλγελτικα ἐπίρρ. δημ. ἀλγελτικῶς βλ. λ. **ἀλγελτικος**-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ὁ προσοιδιῶν εἰς ἀλγελτικὴν βλ. λ. 3) ὁ ἀλγελτικός βλ. λ. : ἀλγελτικὰ φερσίματα, -ἀλγελτικὸς κουβέντες. **ἀλγελτικός**-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἀλγελτικὴν, πλάνητα προσοιδιῶν, ὁ πλανητικός : Δίων. Χρ. 7,1 πολυλογία... ἄν εἴη καὶ ἀλγελτικὸν τι' 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀλγελτικὴν βλ. λ. 3), ὁ ἀλγελτικός : βίος ἀλγελτικός, πράξις ἀλγελτική.

ἀλγελτικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀλγελτικῶς ὡς ἀλγελτῆς, κατὰ τὸν τρόπον ἀλγελτικὸν βλ. λ. 2).

ἀλγελτιμος-αν μων. ἀ περιπλανώμενος.

ἀλγελτῆς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τὸ ἀλγελτῆς βλ. λ. τὸ δημ. ἀλγελτῆσσα ἡ περιφερόμενη, ἡ πλάνης : Διον. Περ. 490 ἀλγελτῆδος Αἰγυπτίνης (δ. γ. ἀλγελτιμος) : Σουίδ. ὁ πλανητής' 2) ὄνομα ἀσματος πρὸς τὴν τῆς Ἡριγόνης : Ἀθην. 4,618 E ἢ ἐν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς αἰώραις τις φῶδι ἐπὶ Ἡριγόνῃ, ἦν καὶ ἀλγελτικὴν λέγουσιν φῶδην : πρβλ. Πολυδ. 4,55 κ' ἐν δὲ καὶ ἀλγελτῆς ὄνομα ταῖς αἰώραις προσοιδόμενον' || συνεκδ. κ. ἐορτή πρὸς τὴν τῆς Ἡριγόνης : Ἡσ. ἐορτὴ Ἀθήνησιν, ἡ νῦν αἰῶρα, καὶ ἡμέρας ὄνομα ὡς Πλάτων' 3) νεώτ., δημ. ἀλγελτῆσσα ἡ ἀσκόπως καὶ ἀνευ μονίμου καταλύματος περιπλανώμενη, ἡ εἰς κακοποιαν ρέπουσα, ἡ μετὰ φάουλων καὶ κακοποιῶν ἀναστρεφόμενη βλ. ἀλγελτῆς 3).

ἀλγελτοιθῆς-ῆς ὁ ὁμοιος πρὸς ἀλγελτῆν, ἦτοι ἀλγελτῆρ, ὁ ἔχων χρῶμα ἀλευρόν : Ἰνν. Κωκ. 590 ἀλγελτοιθῆς διαχώρημα.

ἀλγελτῶν (τὸ) κ. μτγν. τὸ ἀλευρόν : τὸ ἀλευρὶ : Ἰνν. Ἀρθρ. 36 ἀλ- πυρῶν, Ἀρετ. ΟΞ. Νούσ. 1,1 ἀλ- κριθῆς' || ἐν τῷ πληθ. : Σώφρων 39 ἀμφ' ἀλγελτῶν κυπταῖς, Ρήθων 3 ἀλγελτῶν κἀκίφτων.

ἀλγελτοπαῖς (τὸ) δημ. ἀλγελτοπαῖς βλ. λ.

ἀλγελτοπαῖς-αἰδός (ἡ) νεώτ. παῖς ἀλγελταῦν, τὸ ἀλάνι : ἡ περισυλλογὴ τῶν ἀλγελτοπαῖδων.

ἀλγελτός (ἡ) ποιητ. ἀντὶ ἀλετός' βλ. λ. τὸ ἀλε- θεῖν, ἡ ἀλεσις : Βάθρ. 29,1 εἰς ἀλγελτῶν ἐπράθη (ἐ- πωλήθη, διὰ τὰ ἀλεθῆν, διὰ τὰ κινῆ τὸ μηχανημα τοῦ μύλου)' 2) μτγν. κ. ὡς ἐπίθ. ἀλγελτός-ἡ-άν ἀλεσιμένος : Ἀρχιμ. παρὰ Ὀρειδ. B,1,33.

ἀλγελτός-δος (ἡ) ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀλγελτῆρ ἡ περιπλάνης : Καλλ. ἀν. 277 μαστόρος ἔκαμον ἀλγελτῶν, Μαν. 3,379 καὶ ἀλγελτός ἰμειροντες.

ἀλγελτῶρ-ορος (ἡ) Ἡσ. ἡ ἐρεῦς.

ἀλθα Ἡσ. ἡ θερμασία (ἡ) ἡ θεραπεία.

ἀλθαία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐλῶδης μαλάκη, φυτὸν ποδῶδες, οὐ πάντα τὰ μέρη εἶναι βλε- νοῦχα, ἡ δὲ ρίζα ἀποφλοιομένη, ἀποξηραίνου- μένη καὶ ἀποικοπομένη εἰς μικρὰ τεμάχια χρη- σιμοποιεῖται ἀρχαίотθεν εἰς φαρμακευτικούς σκο- ποὺς, ἡ κοινὸς ὁ ἀλταῖος' τῶν φαρμακεῶν ἀλθαία ἡ φαρμακευτικὴ Ἰαλθαεα officinalis ἡ ἀλ- λως γλῶσσα, ἰδίον· δημ. νερομολόχα : Θεόδωρ. Φι 9,15,5 συνών. πολόχη ἀγρία, Ἀρετ. ΟΞ. Νούσ. 1,6.

2) ἡ δενδρομαλάχη, φυτὸν, τοῦ ὁποῖου τὰ ἄνθη εἶναι φαρμακευτικά, κολλιεργεῖται δὲ παρὰ τοῖς νεώτ. πολλοῦ ὡς κοσμητικόν· ἀλθαία ἡ ροδαν- θῆς (Althea ἡ Alcea rosea) : δημ. δεντρομολό- χα : Γολ. 12,67' || νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς τά- ξεως τῶν μαλαχιδῶν, περιλαμβάνον πολλὰ εἶδη φυτῶν ὑψηλῶν μονοετῶν, διετῶν ἡ πολυετῶν, ὧν τὰ συνηθέστερα ἐν Ἑλλάδι εἶναι τὰ ἀνωτέρω πε- ριγραφέντα (Althea) : 3) μτγν. φυτὸν τι, τὸ ὠκυμοειδές, ὁ βασιλικός : Ψάιδ. α. 4,28.

ἀλθαίνῃ (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης τῆς ομάδας τῶν παραγῶν τοῦ φλαβοῦνι, ἰδίων τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων τῆς ἀλθαίας τῆς ροδανθοῦς.

ἀλθαῖναι κ. μτγν. μέλλ. ἀλθῆσαι κ. ἀλθάνω, ἀόρ. ἡλθισα, ἀόρ. ὅ. ἀπαφρ. ἀλθεῖν, ἐπικ. παθ. πα- ρατ. ἡ ἀόρ. ἀλθετα (ὅστις ὅμως ὁρθότερον ἴσως εἶναι παρὰ τοῦ ἀλθαμαι, βλ. λ., ὡς καὶ οἱ προηγ. τύποι ἀλθῆσω, ἡλθισα, ἀλθεῖν τοῦ ἀλθῶ βλ. λ.). παθ. μέλλ. ἀλθησόμεναι (ἀπ-), παθ. ἀόρ. ἀλθεσθῆναι (συν-), μτγν. μέσ. ἀόρ. ἡλθισάμην, ἱατρεύω, δημ. γερῶν· Ἡσ. ἀλθαίνει· αὐξεί, θερο- πεύει, ὑγιάνει : Λυκόφρ. 582 βούπειναν... ἀλθα- νοῦσιν, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 2,11 σελ. 139 (ἐν ἀρχῇ) τὰ ἀλθαίνοντα τὴν γαστέρα φάρμακα' || παθ. ἀλ- θαινομα θεραπεύομαι, δημ. βρέφομαι, γαίανω : Ἰνν. Νούσ. 2,38 ἐπὶν ἦδη τὸ ἔλκος ἀλθαίνονται.

ἀλθαεῖς-εως (ἡ) βλ. ἀλθεεῖς.

ἀλθεῖσθαι μτγν. μέσ. μέλλ. (ὡς ἐκ ρ. ἀλθέ- σω) ταῦτόν τὸ ἀλθῆσθαι, βλ. ἀλθαίνω θερα- πεύω, ἱατρεύω : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2,8 ρηιδίως ἀλ- θέσεται πάντα (δ. γ. ἀλθαέσονται).

ἀλθαῖναι Ἡσ. ὁ χαλεπῆναι.

ἀλθανία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ναυιδῶν, περιλαμβάνον εἶδη ἰθαγενῆ τῆς Δ. Μεσογείου καὶ τῆς Αὐστραλίας (Althea Petiti).

ἀλθαεῖς-εως (ἡ) ἡ θεροπεία, ἡ ἱασις, ἡ ἱατρία : Ἰνν. Ἀγμ. 10 καὶ κινηθέντων τούτων παλχυκρινω- τέρη ἡ ἀλθεῖς (δ. γ. ἀλθαεῖς βλ. λ.) : πρβλ. Ἀρετ. ΟΞ. Νούσ. 2,2, οὕτε ἡ ἀλθεῖς μικρ'... αἰ ποι- κίλη, Ἑρῳτιαν. ὁ ἀλθεῖς ἱασις, θεροπεία.

ἀλθεσστήριον (τὸ) μτγν. τὸ φάρμακον, τὸ γιατρι- κό : Νικ. Ὀμπρ. 493 τῶν μὲν ἐγὼ δοῖνα πάντε καὶ ἀλθεσστήρια νοῦσων (δ. γ. ἀλθησθήρια).

ἀλθεύς-έως (ὁ) Ἦσ. «Ιστρος».

ἀλθής-εσσα-εν μτγν. ὁ θεραπεύων, ὁ ἔχων θεραπευτικὰς ιδιότητες, θεραπευτικός, γαστρευτικός· Νικ.Θηρ.84 αὐτως δ' «ἀλθην» ἐλεειψακόν, αὐτ.Νικ.645 ἀλθηντος ἀνάσθου ρίξαν.

ἀλθήσκω βλ. λ. ἀλθίσκω.

ἀλθιστήριον μτγν. βλ. ἀλθιστήριον.

ἀλθισκον (τὸ) μτγν. τὸ φυτόν ἀλθαία βλλ. μικρά ἀλθαία· Ψ.Διασκ.3.146.

ἀλθίσκω ἡ ἀλθήσκω (= ἀλθαίω βλλ. ι θεραπεύω, γαστρεύω· Ἰην. Ναύα. 2,36 ἀλθίσκειν δὲ τῷ μαλὺδδω | Γαλ. «ὕγιαζειν» ι).

ἀλθίσαι κ. μτγν., παρ' Ὁμ. μόνον γ' ἐν. παρσ. ἀλθετο, ὅπερ κατὰ δ. ἐκδοχ. εἶναι παθ. παρσ. ἡ ἀόρ. τοῦ ἀλθάω βλ. λ. θεραπεύομαι, γίνομαι ὑγιής, γαστρεύομαι· Ἰλ. Ε 417 ἀλθετο χεῖρ, οὐδναί δὲ κατηπιώωντο βαρεῖα | Ἰσολ. Β «ὕιοιτο» ι' Ἐρωτιαν. «ἀλθεσθαι» ὑγιαίνει· 2) αὐξάνω, εὐδακίμω, προκόπτω· Κόιντ.Σμ.9,475 ἀρουρα ἀλθομένη ἀνέμοισιν | δ. γ. ἀλδομένη).

ἀλθίς-εος (τὸ) θεραπευτικὸν μέσον, θεραπεία, φάρμακον, γαστρικό· Ἦσ., ΕΜ «ἀλθος, φάρμακον»· Σοφ.ἀπ.174 | ἄμφ. ι).

ἀλθῶ-έω μτγν. μέλλ. ἀλθήσω, ἀόρ. ἡλθισα, ὅτινα κατὰ δ. ἐκδοχ. εἶναι τοῦ ἀλθαίνω βλ. λ. θεραπεύω, γαστρεύω· Ἰην. παρὰ Γαλ. 197δ «ἀλθεῖν ὑγιαίνει», Νικ.Θηρ.587 πάντα γὰρ ἀλθήσει καὶ ἀδασφασιν ἐκ μόνον ὤσει.

ἀλῆ Δημ. ἐπιφών. σχετλιαστικόν· ἐκφερόμενον μόνον ἡ μετὰ προσωπ. δεικτ. ἀναφωρ. ἀνταντιμῶν ἡ κατ' ὄνομ. ἡ συνβή. κατὰ πτ. γενικὴν ἡ ἀναλυτικὴς μετὰ τοῦ συνδέσμου εἰς, σέ δ.γ. ἄλλοι, ἄλλως ἀλῆς, ἐν πολ. γρ. κ. ἀλῆ ἀλῖμονον, φεύ, δυστυχία, συμφορὰ· ἀλῆ μου κὶν με πιάσουν, δεμένο κὶ δὲν με πάρουν, - ἀλῆ κακὰ ποῦ μοῦ ῥθε, παροίμ. ἀλ τὸν δέρονον δεκοχτῶ καὶ δὲν τὸν θέρνει αὐ νοὺς του (ἐπὶ τοῦ ἀσυνέτου ἡ τοῦ μὴ αἰσθανομένου τύφην ἀσυνείδησως), - ἀλῆ στὸ νῆα ποῦ δέρνεται, στὸ γέρο ποῦ κοιμάται· ἢ ἐν συνεκφορᾷ, μετὰ τοῦ τρισσλὶ πρὸς ἐπίτασιν· ἀλῆ καὶ τρισσλὶ στὰ διπλοαρρανεμένη.

ἀλῆ (ἡ) ἰων. -ἡ συνδύορισις, συνέλευσις τοῦ λαοῦ· Ἦρ. Ι,125 ἀλῆν τὸν Περσέων ἐπιήσαστο, Περσίανδρ. παρὰ Διογ.Λ 179 πεύθομαι ὥς πέρυτι ἐγένετο ὕμῶν ἀλῆ· ἢ συνεδ. ἐν δωρικαῖς πόλεσιν, ὁ συνερχόμενος εἰς σύσκεψιν λαός, οὗτοι αἱ συνεδριάζοντες κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου ἐν Ἀθήναις· ἐπῆρ. | Κερκ. | ὥς κα δοκῇ βουλᾷ καὶ ἀλῆ καλῶς ἔχειν, αὐτ. περὶ δὲ τοῦ ἀδυνάτου βουλὰ καὶ ἀλῆ ἀπὶ γινωσκέτω, Ἀριστλ.Πολ.Ι,301 Β 23' 2) αἰσχύς, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔτριβον τὸ δάας, τὰ ἰδίον, τὸ γουδί, ἡ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐφύλασσαν τὸ δάας, ἡ ἀλατοθήκη, ἡ ἀλαπείρα· ΕΜ, Ἦσ. «σεκούς ἐν ᾧ τρίζονται οἱ ἄλλες ἡ εἰς δ' ἀποτίθενται· Καλλ. Ἐπιγρ.47 ἄλα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐπέσθων | ἐν λογοποιήνῳ ἡ κατὰ δ. ἔρμ. ἀπὸ τοῦ πλοίου ι', Ἀρχηγ. 13 ἀλ-πυ-ἔην, παροίμ. Ἀπολλ.Τιαν. Ἐπιστ.7 ἐμοὶ δὲ εἴη τὴν ἀλῆν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ ι' ζῆν ἐν χρηστῇ ἡ ἐοχάτῃ πενίᾳ· πρδλ.Πολυδ.Ι,169 «σεκούδης πύξινον ᾧ τοὺς ἄλλους ἐντριβουσιν»· 3) νεώτ. ζωολ. ἐντομον λεπιόδοντες τῆς οἰκογενείας τῶν νυκτιλιδῶν, οὗτῳν πλείστα εἶναι τὰ εἶδη, κυρίως ἰθαγενῆ τῶν θερμῶν χωρῶν (Halia· 4) νεώτ. ζωολ. θαλάσσιον μολάνον τοῦ ἀβρόστου καὶ τῶν προσοβραχιλίων-κτενοβραχιλίων, οὗτῳν ἡ φσειδὴς κόγχη ἐπενοθεύεται δι' ἀνθεκτικὰς λαμπούσεις μεμβράνης καὶ φέρει ἀφιδωτὸν ὄνοισμα, δι' αὐτὴν ἐξέρχεται τὸ ζῶον | Halia· 5) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, γένος γαστεροπόδων τῆς ὀμοιογενείας τῶν βουκκινιδῶν, ζῶον τοῦ ὁποίου τὸ κέλυφος εἶναι ἐπίμυκες, φσειδέες, λεπτόν καὶ λάμπον (Halia Risso |

ἀλῆ Δημ. ἐπιφ. σχετλιαστικόν ἑτερ. τύπος τοῦ ἀλῆ βλλ. ἀλῖμονον· γνωμ. ἀλῆ στὸν κακορροϊζικο, ὅπου χρεῖσται γέρος, παροίμ. ἀλῆ στὸ νῆα ποῦ κατὰ νῆα τὸν φουμίλῃ ὁ κόσμος.

ἀλῆδαι (ἡ) Δημ. | Ἰταλ. | ἡ σκοροδάμη, ἡ σκοροδάλη· ἐφογες ἀλῆδαι καὶ μυρίδες ἀπὸ σκόρδα.

ἀλῆδαι (οἱ) Δωρ. ἀπὶ ἡλιάδαι τὰ μέλη τοῦ σκευτικῆς ὀργανώσεως ἐν Ρόδῳ· Ἐπιγρ. κοινὸν τῶν Ἀλῆδων καὶ Ἀλῆστων | ἐκ τοῦ ἀλῆ βλλ. ι.

ἀλῆδης (ὁ) ἰδῆος | ναυτική, θαλασσίος, εἶδ. ὁ ἀλῆς· Σοφ.ΛΙ.880 τίς ἐν φιλοπόνων ἀλῆδων ἔχων αὐθύνους ἄγρας | Ἰσολ. «ἀλῆων» ι).

ἀλῆδῖτης (ὁ) πῖθαν. ταχυδρόμος· Πάν. ἀλῆδῖτου, ἦτοι γραμματεφόρου τοῦ ὀξέως δρόμου.

ἀλῆδῖτος (ὁ) κ. μον. ποιητ. ἀλῆδῖτος πτηνὸν διαπνέον συνβήσας παρὰ τὴν θάλασσαν, τοὺς ποταμούς ἢ τὰς λίμνας, ὁ θαλασσίος· Εὐρ.ἀπ. 636 ὅρῳ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον ἀλῆδῖτον, Ἀριστφ. Ὀρν.891 ἀλῆδῖτος καὶ ὕψας, Ἀριστλ.ΖΙ 619Α 4 «ὁ δὲ ἀλῆδῖτος περὶ τὴν θάλατταν διατρίβει καὶ τὰ λίμνατα κόπτεται», Εὐστ.Πονημ. 287,56 κατὰ λάρον, ὅς ὑποπτήλας ἀλῆδῖτον βυθισθεῖν· ἢ νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν, λίαν συγγενὸν πρὸς τοὺς αἰετούς, τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἱερακείδων ἔχει ράμφος λίαν ὕψην με δξύτατην αἰχμὴν πρὸς τὰ ἐμπρός, πτερυγὸς δξύληκτους μέχρι τῆς οὐρᾶς, σκέλη δὲ ἐντερομένη μεχρὶ τοῦ ἄνω ἡμίσους τοῦ τάρσου (Haliaetus· 1) ἐν εἰδὸς ἀλῆδῖτος ὁ λευκοδούρος ζῶν πληθὺν ποταμῶν καὶ παροκειμένων δασῶν· ἢ νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, γένος τῆς τῶξως τῶν ἡμεροπόδων ἀρπακτικῶν πτηνῶν ἀκκιπιδῶν, ἀνευρεθὲν εἰς τὰ στρώματα τῆς πλειστοκαινίου περιόδου.

ἀλῆδῖς-ές (ἀνημ.) ὁ πνέων πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁ ἐν τῇ θαλάσῳ ἀνεμος· Ὁδ.Δ 361 οὐδὲ ποτ' οὐροί πνεύοντες φαίνονθ' ἀλῆδῖς, Ἀπολλ.Σοφ. «ἀλῆδῖς αἱ διὰ θαλάσσης πνεύοντες ἀνεμοί».

ἀλῆα (ἡ) ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἡ ἐκκλησία, βλ. ἀλῆ· Ἐπιγρ. ἀλῆα ἐδοξε τελεῖν· Ἦσ. «ἀλῆαν ἐκκλησίαν Ταραντ· 2) τὸ δικαστήριον ἡ λῆα βλλ. λ. σῶλ. Εὐρ. Ὀρ. «ἐξ ἑκείνου | τοῦ ἀλῆν | Ἀλῆα κολέται ἡ νῦν Ἥλῆα λεγομένη».

ἀλῆατος (ὁ) ποιητ. ἀπὶ ἀλῆδῖτος βλ. λ.

ἀλῆατός (ὁ) π. Δημ. ἐν ἐγγράφοις· τῆς ταυροκρατίας τῆς Ζευγηλατείας, ἦτοι μῆτρα ἀροσίμου γῆς· ἐκ τεφλικίου παρεχόμενης πρὸς καλλιέργειαν· 2) γενικώτερον ἡ κληρονομική μερίς.

ἀλῆαυτοί | ἀμφ. | Ἦσ. «ἀσημα, ἀδέσποτοι, ἄναρχοι».

ἐλῆακῆ Φωτ., ΑΒ, Σουῖδ. «ἐλῆαυτική».

ἐλῆακον ΕΜ «ἐκῆτιον ἐλῆαυτικόν».

ἐλῆακτῆρ Ἦσ. «ἐτόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ Σικελῶς».

[ἀ]λῆμαθος-ον ὁ λίαν ἀμύδης, ὁ ἀμυνοδέρους· Ἦσ. «[ἀ]λῆμαθος αἰγίλῳ λίαν ἀμυνοδῆς».

ἀλῆνῶσσε (ἡ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, θηλαστικὸν θαλασσοδόν ζῶον ἐκ τῆς κατηγορίας τῶν ἀλικοριδῶν | Haliaenassa v. Meyer |

ἀλῆανθῶς-ους-ές ὁ ἀνθῶν | βλαστάνων, ἀκμάζων | ἐν τῇ θαλάσῳ, ὁ ἀλκορφυρος, ὁ ἔχων λαμπρὸν παρφυροῦν χρῶμα· ΑΠ.5,225 ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἀλῆανθῆ φάρα καὶ κόλμῳ.

ἀλῆανίστα ἐπῆρ. Δημ. καὶ ἀλῆανίστα χωρίς λίονισμο, ἦτοι χωρίς κοπήν εἰς μικρὰ τεμάχια.

ἀλῆανίστος-η-ο Δημ. ὁ μὴ λιονισμένος, ὁ μὴ εἰς μικρὰ τεμάχια κεκομμένος· δὲν μποροῦν νὰ γίνων δευμάτῃ τὰ· εὐλα, γιατί εἶν' ἀλῆανίστα, - ἀλῆανίστο κρέας, - ἀλῆανίστο κρεμμύδι· ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κοπῇ εἰς μικρὰ τεμάχια.

ἐλῆανίστα Ἦσ. «τὸ κέπνον ἡ θαλάττιον ὄνυν».

ἐλῆαρός-όν (ἄς) μον. ὁ ἀλατισμένος Σουῖδ. «ἀλατὴ ἠτρυμένος»· Εὐστ.Ι506,61 «ἐλῆαρον πα-

αλιθρομοσ-ον μτγν. ὁ ἡχὼν (βρέμων) ὡς ἡ θάλασσα, ὁ κορυφὸν ἤχον ἡ μεγάλην φωνὴν ἐκβάλλων, ὁ μεγαλόφωνος: σφδλ. Σοφ.Α'.694 «Πάν αλιθρομοσ ὅτι τῆς Ἥχουδς ἐρᾷ πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα», Νόνω.Δ.43,385 ἀλ- σφρήγ.

αλιθροχοσ-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος: Ἀπολλ.Ρ.2,731 πέτρας αλιθροχοῖν Ἥσ. «αλιθροχον, θαλάσση βρεχόμενον».

αλιθρῶσ-ῶτος (δ,η) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βιθρωσκόμενος, ὁ αλιθρῶτος: Λυκοφρ.443 ἀλ- δχμοσ.

αλιθρῶτοσ-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βιθρωσκόμενος, ὁ ἄλλωσ αλιθρῶσ βλ. λ.: Λυκοφρ.760 αλιθρῶτοισιν στόδρυγ πέτρας 2) ἐνεργ. ὁ τρώγων ὅλας Σαυῖδ, «ὁ ὅλας ἐσθίων».

αλιθαριὰ (η) δημ. λιγαριά βλλ. λ.: δ.τραγ. κρέμετ ἡ καπὸτα στήν αλιθαριὰ | ντέρτι καί μαράκι κι ἀναπαροδιὰ | πόχουμε παιδιὰ.

αλιθδιαστα ἐπίρρ. δημ. κ. αλιθῶστα χωρὶς λιγδῆσ, ἀνευ ρυθίων, ἀρρυθνάντας, παστροκά.

αλιθδιαστοс-η-ο δημ. κ. αλιθῶστοс ἐπὶ πραγμάτων, συνήθεσ εἰδὼν ἐνδυμασίασ, ὁ μὴ ἔχων λιγδῆσ, ἥτοι ρύθους, ἀκαθαρσίασ, ὁ ἀρρυθνάντοσ, ὁ καθαρὸс: ἀντίθ. λιγδιασμένοс: ὁ γιακάс ποτὶ δὲ μένει αλιθδιαστοс- πετσότα αλιθδιασπῇ || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων κατὰ τὴν αὐτὴν οἰκισν, ὁ μὴ λερόс, ὁ καθαρὸс: ὁ μόνωс ποῦ γυρίζετ αλιθδιαστοс στό οηίτι ἀπὸ τῆ δουλεία του.

αλιθδουποс-ον μτγν. ποιητ. ἀντὶ αλιθδουποс βλ. λ. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἡχών: Ὀνη. Ἀλ.5,423 Ζηνὸс αλιθδουπαιο, Νόνω.Δ.1,266 αλιθδουπών ἀπὸ λαϊμῶν Ἀρεα συρίζοντεс (οἱ δρᾶκοντεс).

αλιθδωτα ἐπίρρ. δημ. κ. αλιθῶδιαστα βλ. λ.

αλιθδωτοс-η-ο δημ. ὁ ἀρρυθνάντοс, ὁ αλιθδιαστοс βλ. λ. 2) ὁ μὴ λιπαρόс, ὁ ἀνευ λίπουс τε-ηκόтос: Σάφρ. Ἀν.ΛΗ δ.τραγ. χόρεψε κοιλού-α μου | νωπική κὶ αλιθῶωπὶ μὴ τὴν κρομμυ-δωπετса καὶ μὲ τὴν ἐξδοτρίφτα.

αλιθγείαν-ονος-ον ὁ πρὸς τὴν θάλασσαν γεννη-ζών, ὁ παραθαλάσσιος: Ὀμ. Εἰργρ.4,6 αἰολίδα Σμύρνην αλιθγείταν, Νόνω.Δ.42,17 κόμα λιπῶν αλιθγείαντοс δρμου.

αλιθγῆс-οῦс-έс μτγν. ὁ ἐν θαλάσῃ γεννηθείс || κ. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδυθείс, περὶ τῆς Ἀφροδίτῆс: Πλαύτ.2,685 B ἀλ- Ἀφροδίτῃ Σουῖδ. «ὁ ἐν θαλάσῃ γεννηθείс».

αλιθγιοс-ον κ. μτγν. ὁ ὁμοιάζων, ὁμοιοс, συνήθ. ἀναλιθγιοс: Ἰλ.Σ.401 παῖδ' .. αλιθγκιον ἀστέρι καλῶ, Ὀδ.Θ.174 εἶδοс μὲν αλιθγκιοс ἀθανάτοισιν, Αἰσχ.Πρ.449 ὀνειράτων αλιθγκιοс μορφαίσι | ἀνθρώποι, Ἔγνηρ. ἀλ- ῥῶσεσιν, Ὀνη. Αλ.4,1479 κήλαι .. αλιθγκία ἀρτήγαμοισι νυμφαίс: Ἥσ. «αλιθγκιον ὁμοιον, καλόν, ἀγαθόν».

αλιθλωсα (τὰ) νεῶτ. ζωολ. γένωс ἐξασκαρῶ-λίων τῆс ὁμοιογενειασ τῶν σπογγίδων (ζωφωια, ἄ-τινα ζῶσι κατὰ συγκεκροτημένοс ἐν εἰδει σπόγγου κοινότηтас εἰс τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν ὡс ἐπὶ τῷ πλείστον | Βαλγίτосса.)

αλιθδωτεута ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λιγδῶσтема, ἀ-νευ ἐλαττωσεωс, ἀμειωτόс.

αλιθδωτεutoс-η-ο δημ. ὁ μὴ ὀλιγοστεύων, ὁ μὴ ἐλαττωμένοс ἢ ὁ μὴ ἐλαττωμένοс: αλιθδωτευτὶ δουλειά- «αλιθδωτεutoс μισθὸс | ὁ μὴ περικο-πέис | || κ. ὁ μὴ δυνάμενοс νὰ ὀλιγοστεύш, νὰ ἐλαττωθῇ, ὁ ἀμειωτοс, ὁ ἀνεξάντλητοс: εἵναι αλιθδωτεuto νερό-, αλιθδωτεута πλοῦτια.

αλιθδωρεута ἐπίρρ. δημ. χωρὶс νὰ γίνῃ πῆс διακαῶс ποθητόс 2) ἐνεργ. χωρὶс σφοδρῶс πῆс νὰ ποθῇ, ἀνευ ζωηροῦ πόθοс.

αλιθδωρεutoс-η-ο δημ. ὁ δὲν ποθεῖ ἢ δὲν ἐπόθησῇ πῆс σφοδρῶс: αλιθδωρεuto φαί-, κρῶα κὶ αλιθδωρεuto ἁμορφία 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ὀρε-γόμεнос, ὁ μὴ διακαῶс ποθῶν ἢ μὴ ποθηтос.

αλιγνύλωсα-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων λιγείαν γλῶσσαν, ἥτοι ἡχηράν, διαυγῇ, λιγυράν φωνήν: Τιμ.5 οὗτ' αλιγνύλωсαсс οὗт' ἀσκαпосс οὗт' ἀκόλιτοс | ὁ Πρωτογῶραс.

αλιγνωта ἐπίρρ. δημ. χωρὶс διακοηῇ πόθοс.

αλιγνωтас-η-ο δημ. ὁ μὴ ποθῶν ἢ μὴ ποθηтос πῆс μέχριс ὀλιγοθυμιαс ἢ λιγομάροс βλ. λ. || ὁ μὴ ὀλιγοθυμιαс, ὁ μὴ λιγυθείс, ὁ μὴ κορσευθείс μέ-χριοс ὀλιγοθυμιαс ἐκ φαγητοῦ, ποτοῦ, γέλωτοс, ἐρωτικῶν περιπτώξεων κλπ.: κανεῖс δὲν ἐμνεῖ αλιγνωтас ἀπὸ τὰ γέλια.

αλιδίνη (η) νεῶт. τὰ σύνολον τῶν ἐνοργάνων μορφῶν (ζῶων ἢ φυτῶν, αἰνηтес ἐπιπλέουσιν ἐν τῇ θαλάσῃ εἰс φυσικὴν κατάστασιν) συνηθεот. ὀνομασία πλαγκτὸν τῆс θαλάссс.

αλιδινῆс-οῦс-έс μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ (κ. ὑπ' αὐτῆс) περιδινόμεнос ἢ περιδινθείс, ὁ ἐν τῇ θαλάсῃ (κ. ὁ ὑπὸ τῆс θαλάссс) τῆде κά-κειос φερόμεнос, ὁ θαλασσοδαρμένοс: Διον. Περ.908 ἐμφορίс αλιδινέсс (δ.γ. ἀλιμῆдесс), Νόνω.Εὐαγγ.Ἰω.21,22 αἱ βορῆс χεῖτεσ αλιδινέсс, **αλιδῆс** ἐπίρρ. ἐπαρκῶс, ἀρκετά: Ἥс. «ἱκα-νῶс, μετρίωс» αἱсс βλ. λ.

αλιδινωφεί Ἥс. «αλιουγεί» βλ. αλιουγῆс.

αλιδινωс-ον ὁ ὑπὸ τῆс θαλάсссс περιδινόμε-нос (ἢ περιδινθείс), τῆде κάκειос φερόμε-нос, ἄ. αλιδινῆс βλ. λ.: Αἰσχ.Πέρ.275 αλιδινα σώματα πολυδαφῇ (δ.γ. βλ. αλιδαφῆс).

αλιδουпос-ον μτγν. ποιηт. αλιθδουпос ἐπὶθ. τοῦ Ποσειδῶнос, ὁ ἐν τῇ θαλάсῃ ἡχών, δου-πῶн: Ὀνη. Ἀλ.1,64 αλιδουπεί | Πόσειδον | ἐπὶ τῆс θαλάсссс, ὁ ἡχών, ὁ παλυθάρυтос: αὗт. Ἀλ. 57,7 πόνταс θ' αλιδουпосс.

αλιδρорα-ον μτγν. ὁ διαπλέων τὰс θαλάсссс, ποητοπόροс, θαλασσοπῶροс: Νόνω.Δ.43,281 αλι-δρорон εἶχε πορείην, Γρηγ.Ναс.Ποιημ.24,11 δαλωῖс δ' ὡс ἐπὶ γέροсιν αλιδρорон, ἥεπὶ θνήска.

αλιθрус (η) ἄλλοδοс (η) νεῶт. βοταν. γένωс φυτῶн τῆс οἰκογενειασ τῶн φοικυίδων (Halituya eilexουα L.).

αλιθрус κ. αλιθδῶу βλ. λ. κατὰ πλεονασμ. τοῦ αἰολ.βι. **αλιεία** (η) κ. νεῶт. (κ. αλιεία βλ. λ.) τὸ ἀλι-εύειν, ἢ ἀγρευεῖνс ἡθύων, τὸ φάρεμα: Ἀριστ. Πολιτ.1,256 A 36 οἱ μὲν ἀπὸ Ἀγστείαс (ζῶσιν), οἱ δ' ἀπὸ αλιείас, Πλουτ. Τιμ.20 κοινὸν περὶ τῆс αλιείαν ἔχοντεс ἔργον, νεῶт. σπανίζουσιν οἱ ἡθύεсс, διότι αἱ μέθοδοι τῆс αλιείас εἵναι πρω-τόγονοι, - ἢ αλιείа τῶн ἐρυθρίων | τὸ φάρεμα τῶн λεθριών |, - ἢ αλιείа ἐк τὰ γλυκείа δόсατ || νεῶт. κατ' ἐπέκτ. ἢ ἀγρευεῖν, ἢ περισυλλογῇ οἰωνόηροτε ἐν τοῖс ὕδασιν ὄντων: ἢ αλιείа τῶн κοραλλίων, - τῶн σπῶγγων || νεῶт. ἀστ. δίκ. τὸ ἀπειρορίστωс καὶ ἐλευθέρωс ἀλιεύειν εἰс ἀ-νοικтῶс θαλάсссс, ἀκτάс ἢ δημοσίοис ποτο-μύос || διεθν. δίκ. τὸ ἐντόс τῶн χωρικῶн ὕ-δατων κράтоус πινῶс ἀποκλειστικῶн προνόμιοн διὰ τὸ ἀλιεύειν τῶн ὑπηκόων αὐτοῦ, οἷηтес εἵναι ὑπόχρεοι νὰ συμμορφῶνται περὶ τὰс ἐν λογῇ τελευταεικάс, ὕγειανομικῶс καὶ ἀστυνομικῶс δια-τάξειс 2) νεῶт. δίκ. ἢ αλιείа ὀπαδῶн, - φηпо-φῶн 3) νεῶт. ἢ τέχνη τοῦ αλιεύη, ἢ φαρική.

αλιείа (τὰ) δωρ. ἀντὶ αλιείа ἐροτῇ ἐν Ρέδω πρὸс τὴν τὴν τοῦ Ἥλιου: Κωμ. Ἀδέσπ.336.

αλιειθῆс-οῦс-έс μτγν. ὁ ἔχων χρώμα ὁμοιον πρὸс ἐκείνω τῆс θαλάсссс: Νουμῆн. παρ' Ἀθην. 305 C κήλαс αλιειθῆсс.

αλιεινῆ ἐρέα (η) μτγν. ἢ ἔχουσα τὸ κυανοῦн χρώμα τῆс θαλάссссс ἐρέа: Διοκλ. Ἐδικτ.21,2.

αλιεис-α-ον μτγν. ὁ τοῦ αλιέωс, ὁ αλιευτικόс: Ἀλιδιαι. Ὀδυσс.13 τέχνηн ἔχων αλιείαν.

αλιεργῆс-οῦс-έс μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάсῃ ἐργαζό-μεнос, ὁ αλιευτικόс, ὁ αλιέωн: Ὀνη. Ἀλ.4,635

τάσσα μεν Ιχθυόδωλον ἐδόσθη ἀλιεργά τεχνής δῖνεα· 2) ο παραφρασεύς, οἰσινε ὁ προελθὼν ἐκ τῆς βολάσεως, ἀ. ἀλουργής βλ.λ. ΕΜ «ἀλιεργά» πορφυροεργή ἡ ἐν βολάσει ἐργασμένη· Ἡσ. «ἀλιεργές» πορφυροῦ.

ἀλιεργός -όν μτν. κ. ἀλιεργής βλ. λ.: Νόνν.Δ 40,306 κύων ἀλιεργός ἐπ' αἰγιαλοῖσιν ἐρέπτων. **ἀλιεργή**-ος-ές κ. μτν. (ἀλς-ἐρκος) ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ βολάσεως, ὑπὸ περιφράγματος: Πίνδ.Ο 8,34 ἀλιεργέα χώραν, αὐτ.Ι 9 τὴν ἀλιεργέα ἰσθμοῦ δευράδ', Ὀμπ.Ἀλ.3,175 γαίης ἀλιεργέος ἀγχι νέμονται.

ἀλιεργόν Ἡσ. «ἀμαρτωλόν».

ἀλιεμα-ατος (τόι μτν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀλιεῦν, ἡ ἀλίστα, τὸ φάρευμα: Στράβ.ΙΙ,24 ἀλιεμάτα τῶν εἰς ταριχεύσας ἰχθύων· 2) νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀλιεῦν, τὸ σύνολον τῶν ἀλιευθέντων ἰσθμῶν, ἰδιῶς ἰχθύων.

ἀλιεύς-εως (τόι κ. νεώτ., ἰων. γεν. -ῆος (παρὰ Φερεκρ.200 συνηρ. ἀλιεύς), αἰτ. πληθ. ἀλιέας ἢ Ἀντιφ.Ι90,17, Ἀλεξ.Ι55,1, ἐν τῇ Ἀγ.Γρ. κ. Παπ. ἀλιεύς, ὁ θαλασσιπός, ὁ ναυπηγός: Ὀδ.Π 349 ἐς δ' ἐρέτας ἀλίηας ἀγέρομεν, αὐτ.Ω 419 τοὺς δ' ἐξ ἁλλὰς πάλιν οἰκόνε ἐκαστον πέμπτον ἀγειν ἀλιεῦσι — κ. ὡς ἐπιθ. κατὰ τὴν ἐννοίαν ταύτην: Ὀμπ.Ἀλ.5,121 ἀλιεῖς στρατός· 2) ὁ φάρος: Ὀδ.Χ 384 ὡς τ' ἰχθύας, οὐδ' ὅ ἀλίηες... δικτύω ἐξέφρυσαν πολυωπήν, Ἡρ.3,42 ὁ μὲν δὲ ἀλιεὺς μέγα ποιούμενος ταῦτα ἦτε ἐς τὰ οἰκία Πλάτ. Ἰων 539 Ε, Κολλ.Ἀρτ.196 ἀλίηων δίκτυα, Πολυδ.Ι,108 ἀλιεὺν ἦν εὐπραγία, ΚΔ Μανθ.4,18 ἦσαν γὰρ ἀλίης, νεώτ. οἱ ἀλίης συνήθως προσδεχόμενοι τὰ ὀρευματιῶν || νεώτ. «κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀλιεὺς οἰσάδῃποτε ἐν τοῖς ὁδοῖσιν ὄντα, οἷον σπύγγου, μαργαρίτας, φύκη κττ.· 3) εἰδος ἰχθύος θαλασσίου, ὅστις ἐκαλεῖτο βάρραχος, τὸ βαρβακόφαρο: Ἀριστ.Ζ 620 Β 12 βάρραχος ἀλιεύς καλούμενος, Πλουτ.2,978Δ· 4) ἐν μτφ. χρ.: ΚΔ Μανθ.4,19 ποιῆσα ὁμᾶς ἀλίης ἀνθρώπων (ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν), Κλήμ. Ἀλ.Υμν.Ἰησ. ἀλίη μερόπων (περὶ τοῦ Χριστοῦ).

ἀλιεῖς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀλιεῦν. **ἀλιευτάς** (τόι ἀντὶ ἀλιευτῆς) ὁ ἀλιεὺς βλ. λ.21. **ἀλιευτής** (τόι μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐκὼν ὡς ἐπάγγελμα τὴν ἀλιεῖν, ὁ ἀλιεὺς, ὁ φάρος: Θεοδώρητ.Ἐλ. Παθ.4,846 πᾶς ἀλιευτὴς... χαλὰ δίκτυον || νεώτ. ἀλιευτῆς μαργαριτῶν (= παραλόγους παρερμηνειῶν ἢ σφαλμάτων ἐν γραπτῷ ἢ προφορικῷ λόγῳ).

ἀλιεφρόκος-ή-όν κ. μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀλιεῖν ἢ καὶ ὁ κατ'ἀλλήλους δι' αὐτὴν: Ξεν.Αν.7,1,20 ἀλ- πλοῖον, Ἀριστ.ΖΜ693 Α23 ἀλ- κάλαμος, Πλουτ.2,204 Δ ὡς ἐμελλε διαβαίνειν ἐκ τῆς τριήρους εἰς ἀλιευτικὸν πλοῖον, Πολυδ.Ι,96 περὶ ἀλιεὺν καὶ ἀλιευτικὸν πλοῖον, νεώτ. ἀλιευτικά ἐργαλεῖα || τὸ θηλ. ἀλιευτική, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ τέχνης, ἡ τέχνη τοῦ ἀλιεῦν, ἡ φαρική: Πλάτ.Σοφ.220 Β τοῦ... ἐνὸδρου (γέφυρας ἡ θήρας) τὸ ξύλον ἀλιευτική, Ἀριστ.Πολιτ. ἀλιευτική τέχνη || τὸ αὐδ. ἐν τῷ ἐν. ἀλιευτικὸν κατὰ παραδίφην τοῦ αὐο. βιβλίου ἡ πείραμα ἥτοι ἔργον περὶ τῆς ἀλίστας: Ἀθην.7,320 σ Νουμνίας δ' ἐν Ἀλιευτικῷ || τὸ αὐδ. κ. ἐν τῷ πληθ. ἀλιευτικά κατὰ τὴν αὐτὴν οἰσίαν: αὐτ. 7,320 σ τοσούτοις ἐνετύχονεν ἐποποιήσας ἀλιευτικά γεγραφοῖσι || εἰδ. ὡς τίτλος ποιήματος τοῦ Ὀππιανοῦ, πραγματουμένου περὶ τῆς ἀλίστας Ἀλιευτικά· 2) αὐδ. ἐν τῷ ἀλιευτικὸν ἐν Ἀριστ.Πολ.Ι291β2 τὰ κοινὰ (τὸ συνάρθ.) τῶν φαραδίων· 3) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ προσδεχόμενος εἰς τὸν ἀλίη: Ἀριστ.Πολιτ.Ι256 Β2 ἀλ- βίος, νεώτ. ἀλιευτική καλὸςδῃ· 4) νεώτ. ἐν τῇ ἱσ. ἀλιευτικά πλοῖα τὰ διὰ τὴν ἀλιεῖν ἀπὸ κατασκευῆς προωρισμένα ἢ τὰ

εἰς ταύτην ἀποικιστικῶς ἀσχολούμενα πλοῖα ποικίλων τύπων καὶ μεγεθῶν || ἀλιευτικὸς φακὸς κύλινδρος ἐκ φευδαργύρου ὀπωμάματος μετὰ κρυστάλλινου πυθμένος, χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν ἐρευναν τοῦ βυθοῦ ὑπὸ ἀλιέων, ἐπίσης δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ὁδρογράφων εἰς ποικίλας ὁδρογραφικὰς ἐργασίας εἰς μικρὰ βάρη, κοινῶς γυαλί.

ἀλιεύω κ. νεώτ. φερέω: Ἐπὶ.54 ἀλιεῖσθαι σπάρους ἰπνάνουε σπάρους στὸ φάσμα Ι, ΚΔ Ἰω.21,3 λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος ὅπως ἀλιεῖν, νεώτ. ἔνεκα τῆς θαλασσοταραχῆς οὐδὲν ἤλιευσαν οἱ ἀλίητες || μτν. κ. νεώτ. κατ' ἐπέκτ. συλλομβάνω, ἀγρεύω οἰσάδῃποτε ἐν τοῖς ὁδοῖσιν ἀντικείμενα: Λοκ.Ἀλ.47 αλ- λιθους, νεώτ. ἤλιευσαν τὰ ναυάγια, νεώτ. ἐπὶ οἰσάδῃποτε θαλασσιῶν ὄντων: ἀλιεῖς σπύγγους, - μαργαρίτας, - δαστρικά || παρὰ Βασ. οἱ τὴν Ἰνδοὶν ἀλιεῖοντες θάλασσαν ἐπαρήμενους δι' ἄγρον ἰχθύων || κ. ἐν μτφ. χρ. Πάτρ.Ι6,16 ἐγὼ ἀποστέλλω τοὺς ἀλίητας τοὺς πολλοὺς... καὶ ἀλιεῖσουσιν αὐτοὺς || νεώτ. ἐν μτφ. χρ. ἀνοζητᾶ, περισυλλέγω: ἀλιεῖται τὰ κοινωνικὰ σκάνδαλα εἰς τὰς ἐφημερίδας, - εἰς ἐπιστημονικὰ συγγράμματα ἤλιευσ πολλοὺς μαργαρίτας ἢ παραλόγους παρερμηνείας ἢ σφάλματα). - ἀλιεῖω ὁσαυδοῦς (ἄλλως ἀγρεύω) 2) τὸ μέγ., -σμαι ἰδιῶς παρ' Ἀττ. (ἀλλὰ καὶ παρὰ μτφ., ὡς Ποσειδων.68) ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. ἀλιεῖω: Πλάτ.Κωμ.44 ἀλιεῖσόμενος ποτ' αὐτὸν εἶλον, Πολυδων.Β24,6 οἱ χρυσοὶ ἀγκιστρὰς ἀλιεῖσόμενοι, ΔίωνΚ 55,32 τὰ πλεῖστα ἤλιευστο Ὁωμ.Μ36 ἀλιεῖσθαι σὺχῃ ἀλιεῖω, ΑΒ, Σαῦτδ. «ἀλιεῖσθαι τὸ ἀλιεῖν» || τὸ θηλ. τῆς ἀλιευσμένης τήλως δρμάματος τοῦ Ἀντιφάνου.

ἀλιεῖα Ἡσ. «ἡ λεύκη τῶν δένδρων Μακεδόνες». **ἀλιεῖαρι** (τόι) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν ἐρυθρόδανον τὸ βαφικόν (Rubia tinctorum), ὅπερ ἐκαλεῖτο πολὺ ἐν Ἑλλάδι καὶ πολλοχοῦ τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὴν βαφικὴν αὐτοῦ ρίζαν μέχρι πρότινος, ὅτε δὲν εἶχον τεθῆ ἐν χρήσει τὰ χημικὰ παρασκευαζόμενα χρώματα ἄλλως ριζάρι.

ἀλιεαρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐρυθρὰ χρωστικὴ οὐσία, ἡ ἐξαγομένη ἀλιεῖω ἐκ τῆς ριζῆς τοῦ φυτοῦ ἐρυθρόδανον τὸ βαφικόν (τὸ δημ. ἀλιεῖαρι, βλ. λ.) νῦν δὲ παρασκευαζομένη ἐν ἀθρόονι συνθετικῶς ἐκ τοῦ ἀνθρακένου εἰς ἐρυθρὰ πρίσματα ἢ βελόνας ἀγεδὸν διαδύτους εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ χρησιμοποιοῦμενη λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν βαφὴν ὑφασμάτων ἔνεκα τῆς μεγάλης ἀντοχῆς αὐτῆς εἰς τὸ φῶς, τὸν σάπωνα, τὰ ὀξέα κτλ. || ἀλιεαρίνης χρώματα ἰδιαίτερα παράγωγα τῆς ἀλιεαρίνης ἢ μίγματος τοιούτων ἢ καὶ τελείως ἀσχετα χημικῶς πρὸς τὴν ἀλιεαρίνην χρώματα, ἄτινα ὅμως ἔχουσιν ἀναλόγους βαφικὰς ιδιότητες.

ἀλιεαίτης (τόι) νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος ὀρυκτοῦ πιμελίου, μηλοσφαινοῦ συνών. ἀλιήτης Ἀλιεαίη.

ἀλίη (κ. ἐξαλίη βλ. λ.) κυλινδρ., πασπαλίζω μὲ σκόνῃ· Μοῖρ. «ἀλίης Ἀττικῶς κονίσας ἡ κυλίσας Ἑλληνικῶς», Πολυδ.Ι,183 «τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἀλίσαι ἐρεῖς καὶ ἐξαλίσαι», Εὐστ.382,3 «καὶ ἀλίζειν ἔλεγχοι τὸ ἐν κνέει κυλίσθαι», ΑΒ «ἀλίσαι κυλίσαι τὸν ἵππον» βλ. ἀλινδῶ.

ἀλίη (ἡ) σπαν. παρ' Ἀττικ., συνών. συγκεντρώω, συνδροῖζω | ἐκ τοῦ ἀλῆς βλ. λ.: Ἡρ.Ι,77 ἀλίσας τε δὲ τοσούτοις τὴν ἐσωτοῦ συλλέξας στρατιήν, Εὐρ.Ἡρ.40 ἀοιδῶς πάντας εἰς ἐν ἀλίσας, Πλάτ.Κροτ.409 Α κατὰ τὸ ἀλίζειν εἰς ταῦτ' ὦν τοὺς ἀνθρώπους, Ἀντ.Εμφ.4,65 τὴν στρατιάν ἀλίσαντες || ἐπὶ τμημάτων συνόλου τινός, περισυλλέγω: Ἡρ.Ι,119 ἐμελλε... ἀλίσας θάφειν τὰ πάντα ἰεραῖα σφραγίστας καὶ διαμελεσθέντας παιδός |, συνηθέστ. τὸ συνδ. συναλίζω || παθ. -σμαι συσσωματίζεσθαι, γίνεσθαι ἐν δυν.: Ἡρ.Ι,63

δὲ κως μήτε ἀλισθεῖν ἐπὶ αἱ Ἀθηναῖαι διεσκε-
δασμένοι τε εἶεν, Ξεν. Ἀν. 2, 4, 3 διὰ τὸ διεσπάρ-
θαι αὐτοὺς τὸ στράτευμα· ἐπὶ δὲ πάλιν ἀλισθῆ
αὐτῶν ἡ στρατιὰ· || συναγομίαι, συνάπτοιμαι εἰς
ἐν, συμπυκνῶμαι εἰς μίαν σφαῖραν· Ἑμν. 4) (ἡ-
λικας) ἀλισθεῖς οὐρανὸν ἀμφιπολεῖται· Ἡσ. εἰσβαί-
σθαις· || 1) συσσωρεύομαι, μαζεύομαι· Ἰνν. Ἐντ. 47
τὸ αἶμα ὑπὸ θερμότητι ἀλισθάν· || ἐπὶ τῆς τα-
χείας ἀνανοῆς· αὐτ. Κφαι. 333 πνεῦμα ἀλιζέται.

ἀλιζω (2) ἄρτυμα δι' ἄλατος παρασκευάζω με ἄ-
λας, ἀλατίζω· Ἀριστ. Ζ. 570 Α' ἄφην ἀλιζομένην,
αὐτ. Πρ. 927 Α' 36 διὰ τί ἀναλοι ἄρτοι πλείονα
σταθμὸν ἔχουσιν τῶν ἡλισμένων· || μτφ. Κδ
Ματθ. 5, 13 εἰς τὸν ἄλας μωρανθῆν ἐν τίνι ἀλισθί-
σεται· 2) παρέχω ἄλας ἢ τροφήν ἡρτυμένην δι'
ἄλατος· Ἀριστ. Ζ. 574 Α' 9· || παθ. -ομαι ἐπὶ
τῶν προσδιδόντων, τρέφωμαι με τροφήν ἡρτυμένην
δι' ἄλατος τὸ δημ. ἀρμυρίζω κ. ἀρμυρίζομαι·
αὐτ. Ζ. 592 Α' 24 ἀλιζόμενα πρόβατα.

ἀλιζωνος (3, 4) μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πε-
ριζωνόμενος, περιερχόμενος· συνών. ἀμφιγῶς·
Αἴτ. 7, 218 ἀλιζωνος Κόρινθος, Νόων. Δ. 48, 199 ἀλι-
ζώνου ῥάχιν Ἰσθμῶν· ΕΡΜ εἰ ἀλιζωνος Ἰσθμῶς διὰ
τὸ ἀλὶ διεζωσθεῖν· παρ. ἀλιερκής, Σουῖδ. ε-
ἀλιζώνου· τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιεζωσμένης·.

ἀλιζωος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν· Αἴτ.
7, 654 κήγας ἀλιζώεις λαοῖδεςται κέκλυμαι· 2) ὁ
ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶν· Παγκρ. παρ' Ἀθην.
7, 321 F σάλλα τ' Ἰσομήκεας ἰχθύς, ἅς τε βῶας
πορκήεις ἀλιζώσι καλῶσιν ἰφάρδες, παῦ
ζῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

ἀλίη Ἡσ. «κάπρος» Μακεδόνες· (ἴσως κά-
προς πάγτως ἢ λ. ἀλίη ἀμφ.).
ἀλίη (1) ἰων. ἀντὶ ἀλία βλ. λ.

ἀλίηγης-ους-ές μτγν. ὁ ἐφ' αὐθραύονται τὰ
κύματα, ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος·
Ὀπν. Ἀλ. 3, 460 ἴστατ' ἐπὶ προύχουσιν ἀνήρ ἀλι-
ηγῆς πέτρην ἰσχόλ· εἰς ἐν τὰ κύματα ἀγνύονται,
ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζομένην·.

ἀλίημεθον Ἡσ. «παρὰ τὸν ὄλα καὶ τὴν ἄμυσον».

ἀλίηρης-ους-ές ὁ πρὸς εἰρεσίαν ἐν τῇ θα-
λάσσῃ· Εὐρ. Εὐ. 455 ἀλίηραι κῆπα ἰσχόλ· «ἢ ἐ-
ρεσάσαι κατά τὴν θαλάσσαν».

ἀλίητωρ-αρος (3) ποιητ. ἀντὶ ἀλιεύς βλ. λ.· Ὀμ.
Ἐπὶ γράμμ. 16, 1 ἀνδρες... ἀλίητορες· Σουῖδ. «ἀλιεύς».

ἀλίηγης-ους-ές μτγν. ὁ βοῶν, ἀντηχῶν ὡς ἡ
θάλασσα· Μουσαῖ. 26 ἀλίηγα πορθμὸν Ἀδύδου.

ἀλιθῆριον (1) νεώτ. ἐν τῇ καλαίστοφωλῳ, ἡ
γένοσ θαλασσοβίων ζῶων ἐκ τῆς κατηγορίας τῶν
ἀλικαριδῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν τροπογενῆ περιόδον
εἰς διαφόρους χώρας (Haliethierium Kaup.).

ἀλιθιος-ον ὥρ. ἀντὶ ἡλιθιος βλ. λ.

ἀλιθοδόλητα ἑπὶ ῥρ. δημ. ἀλιθοδόλητως βλ. λ.

ἀλιθοδόλητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λι-
θοδοληθεῖς, ὁ ἀπετροδόλητος.

ἀλιθοδόλητης ἑπὶ ῥρ. νεώτ., δημ. ἀλιθοδόλητα
χωρὶς λιθοδόλημα, ἀπετροδόλητα.

ἀλιθοκόλλητος-ον μτγν. ὁ μὴ διὰ λίθων συν-
ηρισμένος, ὁ ἀνεμυ συνδετικῶν λίθων· Ἀντιλλ.
παρ' Ὀρειδ. 9, 13, 5 ἀλιθοκόλλητοι οἰκοί.

ἀλιθός-ον κ. νεώτ. ἰδίως ἐπὶ γηίνων ἐκτάσεων,
ὁ μὴ ὑπὸ βράχων καλυπτόμενος, ὁ μὴ πετροδό-
μος· Ξεν. Ἀν. 4, 5 ὅρος γῆδεος καὶ ἀλίων, Ἀρρ.
παρὰ Σουῖδ. ἡν γὰρ οὐ φῦσις ἀλίων οὐδὲ εὐ-
γίον τὸ πεδίον, Διοσκ. 5, 179 ἀνάσσης γῆς τὴν
ἀλίων· || γεν. ὁ μὴ περιέχων λίθους· αὐτ. 5, 122
θεῖον ἀλίων (θεαίρη χωρὶς πέτρες καθαρόν)·
2) ἐπὶ κοσμημάτων, ὁ μὴ διὰ πολυτῶν λίθων
κεκοσμημένος· Πολυδ. 7, 179 ἀλιθός δακτύλιος
(δακτυλὶ χωρὶς πέτραν)· 3) μτγν. ἱσθρ. ὁ μὴ
πάσχω ἐκ λιθοπάσεως· Ἀρετ. Χρον. Νόσθ. 2, 3 νε-
φρούς λιθώντας ἀλίθους (θεμεναι).

ἀλιθόστρωτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διὰ
λίθων ἐστρωμένος, ὁ ἀνεμυ λιθοστρώσεως· ἀλι-
θόστρωτος ὁδός· παλαιά· || κ. ὁ μὴ συνά-
μενος καὶ λιθοστρωθῆς· ἑπὶ ῥρ. ἀλιθόστρωτος.

ἀλιθόστρωτος ἑπὶ ῥρ. νεώτ., δημ. ἀλιθόστρω-
τα ἀνεμυ λιθοστρώσεως, χωρὶς κοιντεριμ.

ἀλικά (1) παρ. πλῆτα ἀλικά πλῆτα ὀλιεπικά·

2) Πάπ. τὰ ἀλικά οἱ φόροι τοῦ ἄλατος.

ἀλικάκασον κ. ἀλικάκασον (1) μτγν., νεώτ.
ἀλικάκασος (1) βοταν. φυτὸν πολυτέρας, κοσμη-
τικὸν καὶ φαρμακευτικόν, ἡ φυσαλὶς τοῦ ἀλικάκα-
σον (Phytolacca Alkekengi), ἡ ἀναγallis δημ. κε-
ρασσώλι (διὰ τοὺς ὡς κεράσια καρποὺς τοῦ) κ.
περδικούλι· Διοσκ. 4, 71 ἔστι καὶ ἑτέραν στρώ-
χυν, ὁ ἰδίως ἀλικάκασον καλοῦσιν οἱ δὲ φυ-
σαλίστα· 2) τὸ φυτὸν στρώχυν τὸ ὑπνωτικόν, ὁ-
περ. πῖθον, εἶναι ἡ οὐθῶνία ἡ ὑπνωτική (Wit-
theaplia ἡ phytolacca somnifera), φυτὸν θαμνώδες,
δηλητηριώδες, ὁπνάντων κ. ἐν Ἑλλάδι δημ. μερ-
τζίαν· Διοσκ. 4, 72· 3) ἡ πολυτέρας καὶ φρουγανώ-
δης πῶς δαρκύνον· Κρατεῖας παρὰ Διοσκ. 4, 74.

ἀλικάκκασος (1) νεώτ. βοτ. βλ. ἀλικάκασον II.

ἀλικάκκασα τὸ φυτὸν ἀλικάκασον βλ. λ. II· Ἡσ.
εἰ τοῦ λωτοῦ καρπὸς καὶ πᾶσι εἰδός·.

ἀλικάνθη (1) νεώτ. ποικίλη ἐν Γαλλίᾳ τῆς οἴνο-
φόρου ἀμπέλου, τῆς ὁποίας αἱ ἐρυσσόμελαινα
σταφυλὶ ἀποκατασκευάζονται ὡς ἐπιτραπέζιον ἔδε-
σμα, κυρίως δὲ διὰ τὴν παρασκευὴν ἐρυσσῶν
οἴνων· ἄλλως μέλαν Γκρενάς (Grenache noir).
ἀλικαρνεσσάθου ἑπὶ ῥρ. μτγν. ἐξ Ἀλικαρ-
νεσσότ· Λουκ. Οἰκ. 20.

ἀλική (1) Πάπ. ὁ φόρος τοῦ ἄλατος.

ἀλικία (1) ὥρ. ἀντὶ ἡλικία βλ. λ.

ἀλικισσάνες (3, γ. ἀλικισσάνες) Ἡσ. εὐθαλασσομηγεῖς.

ἀλικίνος Ἡσ. «εὐνοῦτος».

ἀλικυστός-ον κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τῆς
θαλάσσης κατακλυζόμενος, ὁ θαλασσοδόρατος·
Σοφ. Αἴ. 1219 ὕλας ἐπείτοι πάντου πρόδῳκα ἄλι-
κυστον, Ἐπὶ ῥρ. ἀλικυστός παρὰ χρόνι Πειραιεύς,
Αἴτ. 9, 228 ἀλικυστον ἔμας· Ὀπν. Ἀλ. 1, 155 πέτρ-
σιν ἀλικυστοῖσι μεμυλῶς· 2) ὁ πλημμυρίζων, ὁ
ὕψηλ· ἐγείρομαι, ὁ ἐγείρων ὕψηλ· κύματα·
Ὀρφ. Ἀργ. 333 ἀλικυστοῖσι τε πόντου.

ἀλιεμπτός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ λιχνοθεῖς,
ὁ ἀλύχνης· Ἀντιλλ. Πά. 30, 24 φάγονται ὄχιρα
ἀλικμπτα ἐν κριθῇ λελιχνημένα.

ἀλικμπτός-ον μτγν. ὁ κομρασμένος ἀπὸ τὴν
θάλασσαν· || ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης προσερχόμε-
νος· Παῦλ. Σιλ. Ἀμδ. 198 τὴν δὲ ἰνθῶν ἵνα ἡ
παρπλέοντες ἐπολεῖζουσιν ὀδίται ἄλγεα βουκο-
λέοντες ἀλικμπτοῖσι μερίμνης (μερίμνης ὀφειλο-
μένης εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ θαλάσσιου βλαυ).

ἀλικμπτός-ον νεώτ. ὁ ἀλικμπτός βλ. λ.

ἀλικνμηγίς-ιδος (3, 4) μτγν. ἡ ἀλικνμηγίς βλ. λ.

ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης φερόμενος· Νόων. Δ. 43.

199 ἄγχοι ἀλικνμηγίσι παρρωρῆσαν ἀνήνη ἰεῖς τὴν
ἀμασιν, τῆς ὁποίας αἱ ἀντίες (κνήμαι) τῶν τρο-
χῶν ἦσαν τῆς θαλάσσης, ἦτοι τὴν φερόμενην
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

ἀλικνμηγίς-ιδος (1) μτγν. ἡ ἀλικνμηγίς βλ. λ.

ἀλικνμτός-ον νεώτ. ὁ μὴ λιχνοθεῖς, ὁ μὴ ἐν
τῷ λίκνῳ παλινδρομικῶς κινηθεῖς, παῦ δὲν κοιν-
θῆκε στῇ κανίνα του, ὁ ἀκόνιστος· || μτφ. ὁ μὴ
παρηγορηθεῖς ἢ μὴ καθυποχρεωθείς δι' ἀπατηλὸν
ὀψοχόσιν· Ἐπὶ ῥρ. ἀλικνμτός.

ἀλικμ (1) δημ. τὸ ἐρυθρόν χρώμα, τὸ κόκκινον.

ἀλικόλυμμα (1) νεώτ. ζωολ. γένος ὑδροβίων
πηγνῶν τὰ ἀβροσίσματος τῶν στεγανοπόδων·
ζῶα, ἔχοντα ράμφος εὐθὺ καὶ δὲ κατὰ τὸ ἀκρον,
πτέρυγας μετρίας, οὐρανὸν βροχίαν με ἀκληρό-
τατα πτερὰ, θιατώμενα εἰς τὰς ἀρκτηκίας θαλάσ-
σας ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων (Haliocolymba).

ἐλικόν δέξο (τό) νεώτ. χημ. παλαιότερα ὀνομασία τοῦ ὀξοχλωρικού δέξος.

ἐλικοννίζω δημ. κ. ἀλικουννίζω ἐμποδίζω πῶς ἀπό τινος ἐνεργείας· μ' ἀλικοῦνθησθε ὁ γείτονας καὶ δὲν ἐνέφρασα τὸ τραπὶν· ἢ ἀναχαλίζω· θὰ τὸν ἔδερνε ἀν δὲν τὸν ἀλικοῦννιζα· ἢ κ. παθ. -μαι ἐμποδίζομαι· ἀλικοῦννιστικὰ σήμαρα καὶ δὲν ἴθρα σπῆν ὥρα μου· ἢ ἀναχαλίζομαι.

ἐλικοράκης (οἱ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ ἀρπακτικά τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀρπακτικῶν, παραπλήσια τῶν κοράκων δημ. νεοκοράκια.

ἐλικόρη (ἡ) νεώτ. ζωολ. κήτος θαλάσσιον ζῶν εἰς τὸν Ἰνδικόν Ὠκεανόν, ἀνήκον εἰς τοὺς ἀλικορέας βλ. λ.· 2) γένος αἰριννοειδῶν θαλασσοδίων ζῶων τῆς κατηγορίας τῶν ἀλικοριδῶν, ἔχον δέρμα λεῖον καὶ οὐράν ἡμισελήνοειδῆ, ζῶν κατ' ἀγέλας εἰς ἀκτὰς τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ τρεφόμενον ἐκ φυτῶν, ἥδη δὲ σχεδὸν ἐξάφανισθέν.

ἐλικορίδες (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κητῶν, περιλαμβανόν ὑδρόβια ζῶα ἰχθυόμορφα σχεδὸν ἀποκλειστικῶς φυτοφάγα· τὰ ἐπιθία ἀκρα τοῦ σώματος τῶν ἔχουσιν μεταβληθῆ εἰς περὶ γλῶσσαν, τὰ δὲ ἐμπρόσθια εἶναι ἀστροφικά, αἱ δὲ ὀδόντες αὐτῶν προσομοιάζουσιν πρὸς τοὺς τῶν χερσαίων φυτοφάγων ζῶων (Halictidae)· 2) παλαιοί, κατηγορία θηλαστικῶν θαλασσοδίων σειρηννοειδῶν μετὰ ρύγχους ζῶα, ὧν ἡ ἐμφάνισις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἡλικίᾱς περιόδου· τινὰ τοῦτων δὲ ὑπόρχουσιν καὶ ἡμέτερον.

ἐλικορύνη (ἡ) νεώτ. φυτικὸν γένος τῆς τάξεως τῶν σφηννοειδῶν θαλασσοδίων πρασινόχρωον, ἀποτελούμενον ἐξ ἀπλῶν ἢ διακεκλασμένων κυττάρων, διατεταγμένων ἐν εἰδεί κομβολογίᾳ· ἐν τῇ παλαιοφυσιολογίᾳ ὑπολογίζεται ὡς ἐμφανισθέν ἀπὸ τῆς τριτογενεῖς περιόδου (Halictogyna Hart.).

ἐλικός-η-α δημ. ὁ ἐρυθρός, ὁ κόκκινος· ἐλικοτριαντάφυλλα, -ἀλικοα χεῖλα.

ἐλικός-α-ον ὄψωρ. ἀπὶ ἡλικός βλ. λ.

ἐλικός-όν ἀπὶ τοῦ ἀπ. ἀλικός βλ. λ.· Μοῖρ. «ἀλικὸν Ἀττικῶν, ἀλικὸν κοινῶς».

ἐλικότης (ἡ) βλ. λ. ἀλικότης.

ἐλικουλα (ἡ) ἱλατ.· βροχὸ ὠμοφόριον ἀνευ χειρῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ἐν χρῆσει ὡς ἐνδυμα τῶν χωρικῶν, ἐνίοτε δὲ καταλλήλως ποικιλλόμενον ὡς εἶδος πολυτελείας εἰς τὰ πόλεις.

ἐλικουλαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἡπιακτῶν βρύων τῆς οἰκονεῖας τῶν *Ιουγγερμαννιδίων*, περιλαμβανόν εἶδη, φυόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ βράχων καὶ ἔχοντα κορμίσκον μετὰ φύλλων συνήθως ὀριζοντίων ἀσχιδῶν (Alciataria Corda.).

ἐλικουτισμα (τό) δημ. ἐμπόδιον, πρόσκομμα· ἢ ἐν τῷ πληθ. ἀπασχολήσεις τινὸς ὑπὸ ἀλλοῦ ἢ δι' ἄλλον ἀνευ ὑποχρεώσεως ἢ συμφέροντος· τ' ἀλικοῦντισματα τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου δὲν τὸν ἀφῆκον νὰ κατέβῃ τῇ θαυλίᾳ του.

ἐλικοῦτης θηλ. -ισσα δημ. ὁ ἀναιδῶς καίμαργος, ὁ μετὰ βουλιμίας τρώγων· βρέ, τὸν ἐλικοῦτη μὲθ' ὅγαγε ὅλο τὸ φαί· ἢ συνεκδ. ὁ ἀπληστικός· ὁ ἀλικοῦτης θέλει τόκο καὶ παρότατο.

ἐλικορέας (οἱ, ἡ) μὲν. ὁ μετὰ θαλασσίῳ ἢ κ. ἁλμουρῷ ὕδατος μεμιγμένος· Αἰλ. Διον. ἀν. 32 «ὁ θαλάσσιος μεμιγμένος».

ἐλικορέτωρ-ορος (ὁ) μὲν. ὁ ἀρχὸν τῆς θαλάσσης· ὁ ἄλλος ἀλικορέων βλ. λ.· Πρόδρ. 5, 422 ἀναξ Πόσειδον, βασιλεὺς ἀλικοράταρ.

ἐλικορέων-οντας (οἱ) μὲν. ὁ ἀρχὸν τῆς θαλάσσης· Εὐστ. 517, 27 «ὁ τῆς ἁλὸς ἀρχὸν».

ἐλικορήτης-ιδος (οἱ, ἡ) κ. ἀλικορήτης μὲν. ὁ ἔχων τὰ θεμέλια του παρὰ τὴν θάλασσαν, ὁ παρ' αὐτὴν κείμενος· Νόνν. Δ. 1, 289 ἀλικορήτιδος.. ἀρούρης, αὐτ. Δ. 13, 61 ἀλικορήτιδα.. Ὀσίθην.

ἐλικορέκαλος οὐ μὲν. ἐπὶ ἀκτῶν, ὁ σκεπα-

σμένος μὲ χάλικας προερχομένους ἐκ τῆς θαλάσσης, μὲ θαλασσοχάλικα, ὁ πλήρης χάλικων· Ὀρφ. Ἀργ. 333 ὅσοι φαμαθῶδεας ἀκτὰς ναίει· ἀλικορέκαλος.

ἐλικορέας-ον μὲν. ἰδιόρθωσις ἐκ τοῦ ἐφθαρμένου ἀλικοράτος· ὁ περὶ δὴ ἡ θάλασσα κροτεῖ.

ἐλικορούς Σουῖδ. «παρὰ Ῥωμαίοις ἡ σχεδία τροφὴ καὶ ἀπειρος».

ἐλικορυπτός (ὁ) νεώτ. ζωολ. μικρὸς σκώληξ τῆς τάξεως τῶν ἀγατῶν, ἔχων σῶμα ἀκανθωτὸν καὶ ζῶν εἰς τὰ βάθη τῶν βορείων θαλάσσιων.

ἐλικορύφιος-ον μὲν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσει κρυπτόμενος, ὁ ὑπὸ τὴν θάλασσαν· Αἰ Π. 6, 192 φελλὸν ἐλικορυφίων σῆμα λαχόντα βόλων ἀεὶ κρυφίων.

ἐλίκται (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα μέλανα ὑμενόπτερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν κεντροφόρων, ἔχοντα ἀφθαλμοειδῆ τριχῶτα στήματα καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ζῶντα μονήρη εἰς τὰς τροπικὰς χώρας καὶ ἐναχοῦ τῆς Εὐρώπης (Halietae).

ἐλίκτυπος-ον ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὅχι τῶν κυμάτων πληττόμενος· Σοφ. Ἀντ. 953 οὗτοι ἀλίκτυποι κελαινὰ νῆες ἐκφύγοιεν πρὸ λ. Αἰ Π. 6, 23 ἀλ. λέπας· 2) Εὐρ. Ἰπν. 754 ἐλίκτυπον κύμα τὸ ἡγερδὸν κύμα τῆς θαλάσσης· κατ' ὅλ. «τὸ ὑπὸ τῆς θαλ. κτυπόμενον κύμα»· Ἰβερν. ἐν λ. κ. κατ' ὅλ. ἐν ἐνεργ. σημῶσ. ὅθεν ἀλ. κύμα τὸ κάμνον τὴν θάλασσαν νὰ ἡχῇ, νὰ μουγγρίτῃ.

ἐλίκτύμων-ονος ὁ ὁ ὑπὸ κυμάτων θαλάσσης περιβρεχόμενος· Αἰ Π. 429 Εὐθείας ἐλίκτύμωνος.

ἐλίκτύρης Ἡσ. «φύλλα μήκωνος μετὰ ὅρους (δ. γ. ὄρους) λειανθέντα· ἡ ὑπότριμμα πλεόνων κρέων».

ἐλίκυρτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκόληξ κυλινδρικός τὸ σῶμα, τοῦ ἀθροίσματος τῶν γεφυριδῶν τῆς οἰκονεῖας τῶν νηριδῶν, ζῶν εἰς τὰ βάθη τῶν θαλάσσιων (Halicystes).

ἐλίκουκίτης (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ, κεφαλὸποδον ὑπόγενος τῆς ὁμοιογενεῖας τῶν κερατιδῶν ζῶων τοῦ κάτω καὶ μέσου τριασίου συστήματος παρούσας πολυφυλετικὸν σχηματισμὸν (Halicites Dinerl.).

ἐλικορίστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λιμάρισμα, ἀνευ ῥιμώσεως· ἢ μτφ. χωρὶς ὀληράν φλυαρίαν.

ἐλικορίστος-η-ο δημ. ἐπὶ μεταλλινῶν ἀντικειμένων, ὁ μὴ λειανθεὶς μὲ τὴν λίαν, ὁ μὴ ριμώσθεις, ὁ ἀρρίσιτος· ἀντιθ. λιμαρισμένος· ἐλικορίστα πέταλο· ἢ μτφ. ὁ μὴ ἀκούσας φλυαρίας φορτικοῦ συνομιλητοῦ, ὁ μὴ καταπονηθεὶς ἐκ πολυλογίας ἄλλου· ὁ χασομέρης δὲν ἀφῆκε ἄνθρωπον ἐλικορίστο· ἢ κ. ὁ μὴ ἐπιδοκτικὸς εἰς λιμάρισμα καθ' ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω σημ.

ἐλικορία (ἡ) δημ. κ. ἀλιμία τὸ φυτὸν *atriplex halimus* βλ. ἄλιμον.

ἐλικομαχτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λιμαγμα, ἀνευ βουλίας· ἐλικομαχτα τρώει πάντα ὁ καθεὶ ἀφῆντης.

ἐλικομαχτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λιμασμένος ἡ λιμαγμένος, ὁ μὴ ἐστερημένος ἐπαρκούς ἢ ἀ. ποθῆτης τροφῆς, ὁ μὴ ἔχων βουλιμίας, ὁ μὴ πειναλός· φρ. ἀλικομαχτα εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ καλονοικοκυρῆ· 2) ἐπὶ ἐδεσμάτων, ὁ μὴ γεγόμενος νοθητὸς· ἐλικομαχτα φροῦτο τὰ φραγκάσκα.

ἐλικομέδη (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκῆς τῶν κωδιδῶν τῆς κλάσεως τῶν χλωροφυκῶν, ἀπαντῶν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος (Haliameda Tapa.).

ἐλικομέδων-οντας (οἱ) ὁ ἀρχὸν, ὁ κύριος τῆς θαλάσσης· ἄλλος παντομέδων· Ἀριστ. Θ. ε. 323 πόντιε σεμὴ Πόσειδον, ἐλικομέδων.

ἐλικομένη (ἡ) κ. μὲν. ἡ μὴ ὑπαρκτός, ἡ ἔλλειψις λιμένων· Ὑπερείδ. ἀν. 156 ἐλικομένη τόπων.

ἐλίκμενος (η-) ἀν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων λιμένος, ὁ στερούμενος λιμένων· Αἰσχ. Ἰκ. 768 μολόντες ἐλίκμενον χθόνα· Εὐρ. Ἀλκ. 612 ἀκτῶν ἐλίκμενον.

Θουκ.4,8,8 τὰ τῆς Πύλου... πρὸς τὸ πέλαιος ἀλιμενα ὄντα. Πλούτ. Αλκ.36 χωρίως ἀλιμενός καὶ πόλιν οὐκ ἔχουσαν, νεώτ. γὰρ ἀλιμενός δημ. νησι ἀλιμενο. || ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ μὴ οὐρασιζοῦσα λιμένες: Ἀνν.Συρ.17 θάλασσα τραχεῖα καὶ ἀλιμενος. 2) μτγν. ὁ μὴ παρέχων ἀστυον, κατοφυόν, ἀφιλόξετος, τραχὺς, ὠμός: Εὐρ.Ἑκ.1025 ἀλιμενον. ὁ ἀντλινον, αὐτ.Ἑλ.132 ἀλιμενα ἀνδρα, αὐτ.Κύκλ.349 ἀλιμενον καρδιναν (= ὠμήν), Ἀριστ.Ῥοιν.1400 ἀλιμενον αἰθέρος αὐλακα τέμνων | σχόλ. «τέλος οὐκ ἔχουσαν».

ἀλιμενότης-ητος (ἡ) ἡ μὴ ὑπαρξίς, ἡ ἐλλείψις λιμένων: Ξεν.Ἑλλ.4,8,7 τὴν ἀλιμενότητα τῆς χώρας. **ἀλιμενότης** τὸπος Σουῖδ. «μὴ ἔχων λιμένα», Ἡσ. «ἀλιμενότητ' λιμένα μὴ ἔχοντα».

ἀλιμηδής (ἡ) νεώτ. ζῶολ. ὄστρακοδερμον τῆς τάξεως τῶν δεκαπύδων βραχυπόδων, ὁπνόντων ἐν ἰασηνίᾳ | Ἡλιπμεδῆ. 2) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκιδιῶν, ἔχον στρογγύλον ἢ πεπαισμένον θαλλόν πολλαχῶς διακλαδίζομενον, ἀπαντῶν εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν, τὴν Μεσογείον καὶ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν | Ἡλιπμεδῆ Lamour.

ἀλιμηδής-ους-ες | κ. ἀλιμηδής | μτγν. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων μῆδεα, μερίμνας, ἐγνοίης: Διον.Περ. 108 ἔμπορις ἀλιμηδῆος ἐμήσαντο | δ.γ. ἀντὶ ἀλινδῶν τὸ διὰ θαλάσσης ἐμπόριον τὸ πλῆρες μερίμνων | ἀγωνίων | ὡς ἐκ τῶν κινδύνων.

ἀλιμιά (ἡ) δημ. βοταν. ἀ. ἀλιμιατὴ βλ. ἀλιμιατὸς-ον μον. ὁ μεμυμένος μὲ ἀλας, ὁ ἀλατισμένος Σουῖδ. «ἀλιμιατὸν τὸ πεπαισμένον» ἀλατ βεβαίως: πρβλ. Ἡσ. «ἀλισμηκτα ἢ ἀλίσμηκτα» | τὰ ἡλιόμενα βλ. κ. λ. ἀλίσμηκτα.

ἀλιμίδενδρον (τὸ) βοταν. θάμνος φυλλοβόλος τῆς οἰκογενείας τῶν χειροπόων ἰσχυρῆς τῆς Ἀσιατικῆς Ῥωσίας, ὅπου ἀπαντᾷ εἰς ὑψάλιμοις καὶ ἀμυδαῖς γαίαις καὶ ἔχει συνήθως φύλλα ἀργυροχρῶα | Ἡλιπμεδῆ *argenteum*.

ἀλιμοκτόνον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν ποταμαγεῖτων βλ. λ.: Ψ.Διοσκ.4,100.

ἀλιμον (τὸ) βλ. ἀλιμος 2).

ἀλιμονο(ν) νεώτ. κ. δημ., δ. γ. ἀλλοίρονο(ν) σχετικαστικὸν ἐπιφών. ἐμφερόμενον μόνον ἢ συνήθ. μετὰ προσώπ. κ. ἀνταναμιγνόμενον κατὰ γεν. ἢ ἀνταναμιγνόμενον μετὰ τὴν πρόθ. εἰς δημ. σέ ἡ καὶ μετ' ὄνομα. ἡ ἐπιθ.: ἀλινόμον μου τι παθεῖα, - ἀλινόμον τοῦ ποῦ ἐμεινε ὄφρα, - ἀλινόμον ἀν μάρθῃ τὴν ἀλίσια, ἀλινόμον τοῦ ἀσώτου, - ἀλινόμον στὸ ζῆλιδον || κ. μετ' ἐξυπονοουμένης ἀπειλής: ἀλινόμον σου κι ἀν δὲν προδιδαστῆς, - παροίμια. ἀλινόμον τοῦ ποῦ δὲν μπορεῖ ἀπὸ τοῦ νὰ ξυστῇ καὶ καρτερεῖ ἀπὸ ἀλλοῦς | ἕκαστος δέον νὰ ἱκανοποιῇ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰς ἀνάγκας του, χωρὶς ν' ἀνομήνῃ παρ' ἀλλοῦ βοήθειαν, ἀλινόμον ποῦ καρτερεῖ γὰρ ἀπὸ δικῆς καὶ δεινῆ ἀπὸ γειτόνους, - ἀλινόμον στοῦς δαρμένους δσο νὰ ῥέουν οἱ κριτάδες | ἢ βοήθεια δέον νὰ παρέχεται γοργῶς εἰς τὴν προσήκουσαν στιγμήν, ἀλινόμον | ἡ ἀλὶ | ποῦ τὸ χεῖ ἡ κούτρα του νὰ κατεβῇ φέτρεις | ἐπὶ τὴν ἐκ φύσεως ἐλαττωματικῶν | κ. ἀ.

ἀλινόμος-ον || (ἄλς) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ θαλάσσιος. Ἡσ. «ἀλινόμα: θαλάσσια»: Τραγ. Ἀδελφ.242 ὁδοὶς ἀλινόμος: «θάλασσα βορβυλῶδης» | ἢ τοῖς θαλάσσιος ὁδοῦχος | 2) ὡς οὐα. τὸ ἀλινόμον | δ.γ. ὁ ἀλινόμος | κ. μτγν. τὸ φυτὸν αἰτρίπλεξ ἡλιπμεδῆ, θάμνος λαν συνήθ. εἰς παραλίους τόπους, ὅστις εὐχερῶς πολλαπλασιάζεται διὰ μοσχευμάτων, ἀντέχει εἰς τὴν ἔρησαν, εὐδοκίμει δὲ καὶ εἰς ὑψάλιμα ἐδάφη, ὅπου τὰ κτήνη ἐλβεῖται ἀλλοῦ χόρτου τρώγουσι τὰ φύλλα καὶ τοὺς βλαστὰς αὐτοῦ. δημ. ἀλινόμα, ἀλινόματ, ἀλινόματ Σουῖδ. «ἀλινόμον βοτάνῃ δεινροειδὲς παρὰ θάλασσαν»: Ἀντιφ.160, Θεόφρ.Π1 4,16,5 3) νεώτ.

ζῶολ. γένος ὄστρακοδερμῶν τῆς τάξεως τῶν σταματοπόδων ζῶων ἔχον τὸν ὄστρακον στενόν, τὸ ῥύγχος εὐθὺ, τὴν δὲ κοιλίαν ἐπιμήκη καὶ ἀπὸ τῶν εἰς τὰς θαλάσσιος τῆς Ἀφρικῆς, τῶν Ἰνδῶν καὶ τῆς Ν. Ζηλανδίας | Ἡλιπμεδῆ.

ἀλινόμος (ν) 2) ὁ ἀποδιδῶν, κατακυλίσων τὴν πεινῶν: Ἀντιφ.160 τρώγοντες ἀλινόμα καὶ κακὰ (οἱ Πυθαγόρειοι), Ἐρμην. | στ.1,8 ἀλινόμος τροφή | ἐπὶ τροφῆς παρεσκευασμένης ἀπὸ ἀσφοδέου καὶ μαλαράς |, πρβλ. Πλούτ.157 D τὰ δὲ ἀλινόμα τὰτα καὶ ἀλινόμα, φάρμακα μάλλον ἢ σπία πυνθάνομαι, Περφ. Ἀποχ.4,20 ὡς εἶθε τὴν μυθευομένην ἀλινόμα καὶ ἀλινόμα εὐπορον εἶναι κεκτῆσθαι.

ἀλινόμυρῆς-εσσα-εν | μῶρ, κατ' ἀλ. μορμύρη | ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τινος ποταμοῦ ἐκβάλλων: | ἡλ.Φ 190 ποταμῶν ἀλινόμυρῆντων, Ὁδ.Ε 460 τὸ μὲν εἰς ποταμῶν ἀλινόμυρῆντα μεθίκεν Ἡσ. «ἀλινόμυρῆντων» εἰς θάλασσαν δεινόντων ἢ εἰς θάλασσαν τελευτῶντων», ΕΜ «ἀλινόμυρῆντα» εἰς θάλασσαν ρέοντα ἢ ἀλ. κινδύνου, ἔστω. «ἀλινόμυρῆς μετ' ἡχοῦ τινός ρέων».

ἀλινόμυρῆς-ος-ες μτγν. ἀλινόμυρῆς βλ. λ.: Ὀρφ. Ἀργ.346 ποταμῶν ἀλινόμυρῆα ρεῖθρα 2) Ἐπὶ γρ. ὁ ἀλινόμυρῆς: ἀλ. πάντος 3) παθ. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, περιβρεχόμενος: Ἀπολλ. Ρ1,913 ἄδων ὑπ' ἐκ πέτρης ἀλινόμυρῆος | σχόλ. «τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιβρεχόμενης», αὐτ.2,554 ἀλινόμυρῆς ἀκταί, Φανούλ. | αἰγυλῶδες ἀλινόμυρῆας.

ἀλινόμυρῆς (ἡ) ὁ ἐν τῇ θαλάσσει κατοικῶν, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν: Βασκ.16,97 ἀλ. δελφίνος.

ἀλινδός (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. μυθικὸν φυτόν παρὰ τὸν ποταμὸν Τάναϊν: Ψ Πλούτ. Ποταμ.14,2 2) νεώτ. ζῶολ. γένος κοιλίων, ὧν τὸ ὄστρακον ἔχει πυκνὰς ραβδόειδεις, ἐλγμούς καὶ σπόμενους ἀπείρους ζῆ εἰς τὰ φυλλώματα, ὑπὸ θάμνους καὶ ἐπὶ τοίχων.

ἀλινόδηθρα (ἡ) τόπος ὅπου κυλίσται οἱ ἴπποι, ἀλογικυλίστρα: ΑΒ «ὁ τόπος, ἐν ᾧ καλινδούνηται οἱ ἴπποι, καὶ ἄλλοι, ἐξακούμενοι τὸν κύματον»: Σουῖδ. «ἀλινόδηθρα» κυλίστρα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἴπποι κυλίσονται 2) μτγ. ἐπὶ τοῦ λεκτικῶν τῶν τραγῳδῶν τοῦ Εὐριπίδου: Ἀριστ.Βάτρ.904 συσκευῶν πολλὰς ἀλινόδηθρας ἐπὶν | σχόλ. «συναγωγὰς, στροφὰς, λεπολογίας, πλοκάας» |.

ἀλινόδησις-ως (ἡ) τὸ κυλίσσασθαι, ἡ κυλίνδῃσις ἐν τῇ κόνει, ἢ τοῖς ἄσκησις εἰδῶς τινὸς πάλης, καθ' ἣν οἱ παλαῖοντες ἐκλινόσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους: ἴππ. Διαφ.2,64, Ροῦφ. παρ' Ὀρεῖδ.2,11.

ἀλινδών (ἡ) ἀλινδών | Ἡσ. «ὀρόμον», ΕΜ «ὀρόμον ἀρμάτων».

ἀλινδών μτγν. τύπος τοῦ ἀλινδῶ βλ. λ.

ἀλινδός | κ. μτγν. ἀλινδῶ ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ παθ., ὁ ἀόρ. ἄλινσα κ. ὁ παρκα. ἀλινσα συνθ. μετὰ τῆς προθ. ἐξ παρ' Ἀριστ.Φ.Νεφ.32 κ. 33, παρὰ δὲ τῷ Ἡσ. κ. Σουῖδ. ἀλινδῶ | κυλίσω, ὁ ἀόρ. ἄλινδισσα παρ' Ἡσ. «ἄλινδισσα» κατέπεσε | διαφ.ἀνδρῶν. κατεπλάσσει | α'. || παθ. -αῖμα κ. -ομαι | συνήθ. ἐν τῇ μτγ. | κυλίσμαι εἰς τὴν κόνιν: Πλούτ.2,396 Ε ἴππος οὐ τρέχων, ἀλλ' ἀλινδούμενος ἐφαινότο, Νικ.Θρη.156 ἀλινδούμενοι φαιμάθοισι, αὐτ.204 ἀλινδῶδες, Δειν.ἀν.10 ἄλινδῶμενος: κυλίσσεται, ἀναπρῶνεις: Σουῖδ. «ἀλινδῶσθαι κυλίσσεται», «ἄλινδῶμενος ἀπὸ τοῦ ἀναπρῶνέμενος» || κυλίσμαι κατὰ τὰς ἀθλητικὰς ἐκασχολήσεις ἐν τῇ παλίστρᾳ κττ.: ΕΜ «ἀλινδῶσθαι» ἀμυλῶσθαι, συγκυλίσσεται, Ἡσ. «ἄλινδῶμενος» γεγυμνασμένη: 2) γεν. περιπλανώμαι, περιφρονεῖται: Πλούτ. Ἀγ.3 ἄλινδῶμενος ἐν αὐαῖς στρατηγίας, ΑΠ 7,736 ἀλινδῶν ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλου ἀλινδόμενος || διαπρίβω, συναρῶ: Ἀλκίφρ.3,31 ὁ τὰ πολλὰ εἰσὺ πύλων ἀλινδόμενος, αὐτ.3,14 οἱ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλινδούσιν 3) μετ' αἰσχρὰν ἀημοσίαν: Ἡρόδοτ.5,30 ἀλινδῶμα μετὰ τινος.

Πάπ. ἀλινδοῦμαι παρθένους· 4) μτφ. ἀσχολού-
μαι περί τι· 'Αλκίφρ.3,40 ἀλινδοῦμαι περί τι.
αλινηκτεира (ή) (ινήκω) θηλ. ὡς ἐξ ἀρσ. ἀλι-
νηκτῆρ ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ νηχόμενος, κολυμβῶν
|| ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς ἐλαίας, ἡ κολυμβῶσα ἐντός
ἀμυρῶν ὁδῶτος, κολυμπάδα· ΑΠ 6,190 ταύτην
ἀπέπληον ἀλινηκτεира ἐλαίην· Σουίδ. ἐν ἀλσι
νηχομένην· (ἐλὰ τῆς ἄρμης).

αλινηχῆς-οὗς-ές ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ νηχόμενος·
ΑΠ 10,9 ἀλινηχῆα (δ.γ. ἀλινηχῆα) βῶκα.

αλινόι(β) 'Ἡσ. «ἐπαφρόδοιτο» βλ. ἀλινῆς.

αλινόν (ή ἀλινον;) 'Ἡσ. «ἀμυδρόν» Κρήτες·.

αλινος-ον (λινον) ΕΜ «ἀλινος» ἀνευ τῶν
δικτύων ἀπὸ τοῦ λίνου, ἐξ οὗ γίνεταί καί α στε-
ρητ· || ἐπὶ θηραμάτων, ὁ μὴ ἀγρευθεὶς διὰ δι-
κτύου· ΑΠ 9,244 ἀλινος θήρα.

αλινος-π-ον κ. νεώτ. | ὁλγ. ὁ ἐξ ἀλατος πεποη-
μένος, ἀλατινός· 'Ἡρ.4,185 τὰ δὲ οἰκία ἐκ τῶν
ἀλινῶν χόνδρων οἰκοδομεῖται, αὐτ. τοίχῳ·
ἀλινοί, Στράβ.16,766 οἰκοῦντων (τῶν Χαλδαίων)
γῆν ἀμυρῖδα καὶ ἐχόντων ἀλινὰς τὰς οἰκίας
|κατεσκευασμένας ἐξ ὀγκων, ἡ ἐντὸς ὀγκων, ἀλατος|.

αλινος-εως (ή) ἡ ἐπαλείφει, ἡ ἐπὶ χρίσας διὰ κοι-
νῶματος· συνών. κανίσσις· 'Ἐπιγρ. ἐλετο ἀλιν-
σιν τοῦ ἐργαστηρίου καὶ κανίσσιν.

αλιντος 'Ἡσ. «ἀμίλλα».

αλίνω τριβῶ, λεπτύνω· Σοφ.ἀν.995, ΑΒ, Φώτ.
«ἀλίνουσι ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι Σοφοκλῆς»·
2) ἐπαλείφω, ἐπὶ χρίω· 'Ἡσ. «ἀλίνειν (δ.γ. ἀλι-
νεῖν) ἀλείφειν», αὐτ. «ἀλίνειν» ἐπαλείφειν τοίχῳ·.

αλιε-ικος (ό) μτγ. ὁ χόνδρος· Χρύσιππ. Ίσαν.
παρ' 'Αθην.14,647 ἰ γίνεται ἐξ ἀλίκος σουβιτυλ-
λος· 2) ἰλατ. halles | ζωμός ἐξ ἰχθύος, φαρ-
δουπα ἡ κ. τὸ καρύκευμα ἰχθύος· Διοσκ.4,148·
|| εἶδος ἀλμῆς κατασκευασμένης ἀπὸ φάρια
παστά· 3) εἶδος μικροῦ ἰχθύος.

αλιε-ικος (ό,ή) ὄψωρ. ἀντὶ ἡλιε βλ. λ.

αλιεζαντες-ον μτγ. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ξαι-
νόμενος, κατατρίβομενος, φεριρόμενος θαλασσο-
τρίψτος, ποῦ τὸν τρέπει τὸ κύμα· ΑΠ 6,89 ἄκταινης
νηϊσδὸς ἀλιεζάντοισι χοιράδι, 'Ἐπιγρ. ἀλιεζαντος
τύμβος· || ἀλιεζαντος μύρος, ὁ ἐκ προσκαρῶσε-
ως ἐπὶ βραχῶδους ἀκτῆς πρακαλούμενος· ΑΠ 7,
404 εἶδεν ἀλιεζανταν σὺν μύρον εἰνάλιον.

αλιεζας-ον ὁ τὴν θαλάσσαν ὡς κατοικίαν ἔχων·
ΕΜ «ὁδὸς ἔμπεριον, ὁλίοικον».

αλιόμμα-ατος (τό) νεώτ. ζωολ. ἀκτινόζωον τοῦ
ἀβροῖσματος τῶν πρωτοζώων, εὐρισκόμενον εἰς
τὰ μεγάλα βάθη τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ 'Ατλαντι-
κοῦ 'Οκεανοῦ | Halimma· 2) παλαιόζ. γένος
θαλασσοδίων πλανκτονικῶν πρωτοζώων τῆς κατη-
γ. τῶν σπουμωλαρίων, τῆς τάξεως τῶν ἀκτινοζώων
οὗ ἡ μεμβράνη τῆς κάψης εἶναι πανταχόθεν διά-
τρητος, ὁ δὲ πυρρικός σκελετὸς διαπεράται ὑπὸ
λόγχης με ἀνισομεγέθη ἐλευθερὰ ἄκρα.

αλιόμματιδιον (τό) νεώτ. ζωολ. παραπλήσιον
πρὸς τὸ ἄλιωμα ἀκτινόζωον, οὗ ὁ σκελετὸς ἀ-
ποτελεῖται ἐξ εἰκόσι ἀκτινοειδῶς διατεταγμένων
ραβδίων, ἅτινα συγκολλῶνται μεταξὺ τῶν κατὰ
τὸ κέντρον τοῦ σώματος, φέρουσι δὲ πлагийς ἐπι-
μηκύνσεις συνενουμένας κατὰ τὰ ἄκρα ἐν εἶδει
κόγχης | Halimmatidium·.

αλιον (τό) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν σκόροδον τὸ
νεαπολιτανικὸν τῆς τάξεως τῶν λειριανθῶν δημ.
ἀγριοσκόροδο, σκородάρελι, σκородαλιά.

αλιονεικής (ό) μτγ. (ἀντὶ ἀλιεανικής) Πάπ.
ὁ εἰς τὰ ἀλιεῖα βλ. λ. | ἡτοί ἀγῶνας ἐν Ρόδῳ
πρὸς τιμὴν τοῦ 'Ἡλίου) νίκων.

αλιος-α-ον (Ι) κ. -ος-ον ὡς ἐν Σοφ.Αἰ.357 | ἐκ
τοῦ αἵος ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ θαλάσ-
σιος· 'Οδ.Γ 38 ἐπὶ φαρμάβοις ἀλίσσιν, Πίνδ.Π
9,72 ἀλίσσιν πρύμναις, Αἰσχ.Πέρσ.131 ἄλιον

πρώνα κοινὸν αἵας, Σοφ.ΟΚ 716 εὐήρεμος ἁ-
λῖα πλάτα, Εὐρ. 'Ανδρ.528 ἄλιαν πέτρων, Ἀπολλ.
Ρ.4,319 ἀλῖας νῆας· ὡς ἐπὶ θ. τῶν θαλασσίων θεῶν,
νυμφῶν κτλ.· 'Ἰλ.Α 556 Θέτις, θυγάτηρ ἁλῖου
γέροντος | τοῦ Νηρέως|, αὐτ.Σ 432 ἐκ μὲν μ'
(τὴν Θέτιδα) ἀλλάων ἀλῖαν (τῶν Νηρηίδων)
ἀνδρὶ δάμασσαν, 'Ἡσιόδ.Θ 1003, Πίνδ.Ο 2,53 ἀλῖ-
ας μετὰ κόρας Νηρέως ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος·
'Αριστλ.Θαυμ.840 Α 20.

άλιος-α-ον (2) | πρὸς ἡλίθιος | κατὰ τὸ πλεῖ-
στον ἐπὶ πραγμάτων, μάταιος, ἀνωφελῆς, ἐπιφα-
λῆς, ἀδέβαιος· 'Ἰλ.Δ 26 ἐβέλεις ἄλιον θεῖναι πό-
νον ἡδ' ἀτέλεστον, αὐτ.Ω 92 οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσ-
σεται· || ὁ οὐδὲν κατορθῶν, ὁ ἀνευ ἀποτελέσμα-
τος, ὁ ἀκαρπός· 'Ἰλ.Ε 18 ἄλιον βέλος ἐκφυγε χει-
ρὸς ἐν 'Οδῳ, σὺνθ. μόνον μετὰ τῆς λ. ὁδός· 'Οδ.
Β 273 ἀλὴ ὁδὸς οὐδ' ἀτέλεστον, αὐτ.Β 318 οὐδ'
ἀλὴ ὁδὸς ἔπειται· || τὸ οὐδ. ἄλιον ἐπύρρ. ἐν τῇ
αὐτῇ σάξῃ, ματαίως, ἀνευ ἀποτελέσματος, ἀ-
σκόπως· 'Ἰλ.Ν 505 ἄλιον στίδαρχος ἀπὸ χειρὸς
δραυσην, Σοφ.Κ 1469 σὺ γὰρ ἄλιον ἀφορμὰ πατ',
οὐκ ἀνευ ἔμφρονας' ἐπίσης ἔπαντα κ. τὸ κανον.
ἐπύρρ. ἀλῖος, ὡς ἐν Σοφ.Φιλ.840 κ. ἄλ.

άλιος (ό) (3) κ. νεώτ. ὄψωρ. ἀντὶ τοῦ ἡλῖος βλ. λ.

2) παρὰ Πυθαγορείους ὁ ἀριθμὸς ἐννέα | πρὸς
ἀλίζω· 'Οεολ.'Αριθμ.57· 3) νεώτ. ὄψωρ. ἀμ-
μος χαλαζιακῇ, συγκεκολλημένη διὰ λευκόνιτον
καὶ ὀργάνων οὐσίαν, ἥτις παράγειται εἰς μικρὸν
βάθος ἐντὸς ἀμυρῶν ἐδῶδων | Halios·.

άλιοτρεφῆς-οὗς-ές ὁ ζῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, θα-
λασσοδῖος· 'Οδ.Δ 442 φωκάων ἀλιοτρεφῶν.

άλιοτριβητα ἐπύρρ. δημ. κ. ἀλαιοτριβητα ἐπὶ
ἐλαίων, χωρὶς ὀλεσμα εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον.

άλιοτριβητος-η-ο κ. ἀλαιοτριβητος δημ. ὁ μὴ
συνθλιβεῖς, ὁ μὴ μεταβληθεὶς μετὰ ὀλεσμα εἰς
πολὺν μάζαν, ὁ ἀνάλεστος, ἐπὶ ἐλαίων.

άλιοτρίπος (ό) 'Ἐπιγρ. ὄν. μηνὸς ἐν 'Επιδάρμῳ.

αλιόφως-ωτος (τό) νεώτ. φῶς πρὸς ἀλιεῖαν,
συνθῆ. δῶς ἐκ ρητινωδῆς ξύλου, ἀναπομένη εἰς
τὸ ἀκρον λέμβου ἀδιουσίης κατὰ τὴν νύκτα πρὸς
προσέλευσιν τῶν ἰχθύων διὰ τοῦ φωτός τῆς, πυ-
ροφάνι.

άλιπαντος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ λίνου,
πάχους· Παῦλ.Αγ.4,4· || νεώτ. ὁ μὴ ἐπαλειφθεὶς
μέ λινος, πάχος ἡ λιπαντικὸν ἔλαιον· Παῦλ.Αγ.
4,4· || νεώτ. ὁ μὴ ἐπαλειφθεὶς με λίνος ἡ λιπα-
ντικὸν ἔλαιον· ἀλῖπαντοι τροχοί, -ἀλῖπαντες, μη-
χανή· 2) ἐπὶ καλλιεργουμένου ἐδάφους, τὸ εἰς
ὃ δὲν ἐρρίφθῃ λίπασμα χημικόν· συνηθέστ. κ.
δημ. ἀλῖπαστος· ἄγρα ἀλῖπαντοι.

άλιπαρά (ή) νεώτ. ἐν τῇ ἀμπελοουργίᾳ, ποικίλο
ἀμπέλου, ἐκ τῶν πρὸς ὀνοποίησιν.

άλιπαρῆς-οὗς-ές | α-στερ. κ. λιπαρῆς, λιπα-
ρεῖν | ὁ ἀνάρμοστος εἰς ἱκεσίαν· Σοφ.'Ἰλ.451
τὴνδ' ἀλῖπαρὴν τρίχα, ὅπου ὄμως ὁ σκολ.ἔρμην.
«αὐχμηράν», ἐκ τοῦ α στερ. κ. λιπαρός, ἡ μὴ
λιπαρά, ἡ μὴ κεκαλλωπισμένη κόμη· πρὸς τὴν ἐκ-
δοχὴν ὅμως ταύτην τοῦ σχολ. ἐναντιοῦται κυρ. τὸ
μέτρον, ἀπαιτοῦν ἐνταῦθα | μακρόν, ἐν φ τὸ | τοῦ
λιπαρός εἶναι βραχὺ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔννοια ἀλι-
παρῆς = ἀνάρμοστος εἰς ἱκεσίαν δὲν ἀρμόζει ἐν-
ταῦθα, ἄλλοι δέχονται τὴν γρ. τὴνδε λιπαρὴ τρίχα
«ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν· ἰκέτιν τρίχα» σχολ. ΑΒ
κ. Βερν. ἐν λ. ἀλῖπαρῆς.

άλιπαστα ἐπύρρ. δημ. ἐπὶ καλλιεργουμένων
γαίων, χωρὶς λίπανσιν, χωρὶς νὰ ρίψῃ τις χημικόν λί-
πασμα· ἀλῖπαστα ἐπὶ βάνης ποστανί.

άλιπαστος-η-ο δημ. ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς,
ὁ μὴ λιπανθεὶς, χημικὸν λίπασμα· ἀλῖπαστοι λα-
χανόκηποι δὲ δύνουν εἰσὸδῳμα.

άλιπαστος-ον κ. νεώτ. ὁ δὲ ὀλατος πεπασμέ-
νος, ὁ ἀλατιμένος, ὁ παστός ἡ ὁ ἐν ἀλμῇ διατη-

ροῦμενος: Ἀριστομένε· ἀστακάν·|· ἀλιπαστον
ἀει τὸν θεράποντ' ἐπεσθίην, Εὐθ.7,10 ὁπτα θελ-
φάκεια·|· ἀλιπαστα τρία, Φρόν. «ἀλιπαστα οἱ
πολλοὶ τὰ ταρχήν· οἱ ἀργαῖοι τὰ ὅλα πεπασμένα»,
ΑΠ6,191 τὴν θ' ἀλιπαστον δρῦνεπα | ἐν ἄλλῃ
διατήρηθεισαν·|· Εὐστ.Πινημ.231,3 ἰχθύες ταρχεου-
τοί· τινές δὲ καὶ ἐκ προσφάτων ἀλιπαστοί·
|| νεώτ. ἀλιπαστον κρέας | εἰς ὃ ἐγένετο ἐπί-
πασσις δι' ἁλματος ἢ περιχύσις ἁλμης, ἀφού ἐποπο-
θετήθη εἰς τεμάχια ἐντός κάδων· || κ. ναυτ. ἐπί-
σσης ἐπὶ τοῦ κρέατος, τὰ διὰ κατεργασίας μετὰ
στεγνοῦ ἁλματος παρασκευαζόμενον διὰ μακροῦς
πλόας εἰς τὰ πλοῖα καὶ φυλάσσόμενον εἰς ἐπὶ τοῦ-
τω βυτίνας, πενηλωμένως ἄλμης.

ἀλιπαστώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἁλματος ἐπιπασσις
κρεάτων, ἰχθύων πρὸς διατήρησιν τῶν, τὰ πλάστωμα.

ἀλιπεδον (τό) κ. μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. ἡ πρὸς τὸν
Πειραιᾶ πεδιάς τῆς Ἀττικῆς· Ξεν.Εὐλ.2,4,30 ἐν
τῷ ἀλιπέδῳ καλουμένῳ [δ.γ. ἀλ-], Ἀρποκρ.
«ἀλιπεδὼν τινες τὸν Πειραιᾶ· || πεδὶον ὁμο-
λὸν καὶ ἀμυῶδες, κείμενον παρὰ τὴν θάλασσαν,
παραθαλάσσιος πεδιάς· Θεόδωρ. Φ17,152 ἀεῖζων
φύεται ἐν τοῖς ἀλιπέδοις [δ.γ. ἀληπέδοις],
Λυκοφρόν.681 ἐρευνῶν εἰς ἀλιπέδον φητίων [Τζέτ.
«τὸ λείπον καὶ ὁμαλὸν καὶ παραβολάσειον πεδίων»]
|| κατὰ παρέκτ. ἡ πεδιάς, ὃ οὐχὶ ὀρεινὸς ἢ ἀνώ-
μαλος τόπος, ὁ κάμπος· Μοῖρ. «ἀλιπεδο» καὶ
μάλιστα τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν πεδία, Ἀττικῶς·
|| κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀλινδεῖσθαι ἴππους, ἔκτα-
σις, ὅπου κυκλοῖται οἱ ἴπποι· Ἀρποκρ. «τινὲς δὲ
παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἴππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι»,
ΑΒ «παρὰ τὸ ἀλλεῖσθαι ἐκεῖ τοὺς ἴππους, ἐν
γὰρ τοῖς τοιαύταις χωρίσις ἀμυδρομοὶ ἦσαν».

ἀλιπηγή (ἡ) νεώτ. πηγή μεταλλικοῦ ὕδατος, πε-
ριέχουσα πολλὰ ἄλατα καὶ ἔχουσα ἱαματικὰς
ἰδιότητας· ἀλιπηγαὶ ἰωδιούχοι, -βρωμιούχοι.

ἀλιπής (ἰ) νεώτ. ἐν τῇ παιδικῇ φωνολογίᾳ, ὑπά-
νεως γλωσσόφοδων τῆς ὁμογενείας τῶν ἀπορ-
ραϊδίων, ὅπερ ἔκτισε κατὰ τὰ ἱαυραῖα, κρητι-
σιδὼν καὶ τριτογενεῖς σύστημα | Αἰῖρες Cοmrad |.

ἀλιπής-αὖς-ες (ἡ) ὁ μὴ λιπαρὸς, ὁ ἀνευ πάχους,
ἱσχνός, ἀπαχός, ἀχαμνός | ἐκ τοῦ ἀλινος· | ἱκης
παρ' Ἀθην.7,315 Δ τοὺς δὲ [ἰκῆς] πάρος Ἥρα-
κλείων σπηλιῶν ἀλιπείς, Ἀθην.7,305 Β ἡ διὰ τὸν
χλωρὸν κωιδιὼν σάρξ χαυνότερα ἐστὶ καὶ ἀλι-
πεστέρα (πιὸ ἀχαμνή)—κ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ χυ-
μώδης, ὁ ἱσχνός· Στράβ.4,4,1 τῆς δὲ ὕδρος ἐπ-
ράς καὶ ἀλιπαυός· || κ. ἐπὶ λίθων· Θεόδωρ.Λιβ.62
ἀλ- λιβος ἀντιθ. λινος ἔχουσα· || ἐπὶ καλλυντικῶν,
ὁ μὴ περιέχων λιπαρὰς οὐσίας· Θεόδωρ.Όσμ.15,
Ιατρ. ὁ ἀλιναντος· Γαλ.13,430 ἀλ- ἡμπλατρον·
|| ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀπασχυνθείς, ὁ λεπτός, ὁ ἀδύ-
νατος· Ἀρετ.Ό.Ε.Ναύσ.27 βραχυπότα, ἔφηροι
τὸ σκῆνος, ἀλιπές.

ἀλιπής-αὖς-ες (ἡ) [ἐκ τοῦ λείψω] ἀδιάλειπτος,
συνεχής, ἀέναντος· Ποιητ. παρὰ Πορφ. παρέχουσι
γλυκερὼν ρείθρων ἀλιπείς προχοάς.

ἀλιπιτής (ἰ) νεώτ. ὀρυκτοῦ, εἶδος ὀρυκτοῦ πι-
μελίου, ἔχον χρῶμα μπλοκρῶσιον καὶ παρῶσι-
ζόμενον εἰς χειροπληθεῖς ὀγκῶς | Αἰῖριτ |.

ἀλιπλα (τά) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα
σαρκοφάγα τοῦ αὐτοῦ ἀβρολιπτος μετὰ τοῦς ἀλι-
πιδας βλ.λ., ἔχοντα σῶμα φειδῆς, ζῶντα εἰς
ὕψαλμα καὶ γλυκεῖα ὕδατα πανταχοῦ τῆς γῆς.
ἀλιπλαγκτός-ον (ἐν ἄλλ πλάζμενος) ὁ ἐν τῇ
θαλάσσῃ ἢ ἀνὰ τὰς θαλάσσας περιπλανώ-
μενος, περιφερόμενος· Σωφ.Α1.695 ὦ Πάν, Πάν
ἀλιπλαγκτε... φάνηθι (= ὁ ὅπερ πελαγίων μα-
λάν· στ.702) θερν. «πλανηθεὶς διὰ τῆς θαλάσσης,
διαπλεύσας τὴν θάλασσαν», ΑΠ6,55 βυθίην
Τριτωνος ἀλιπλαγκτοῖα χαμῆνθη, Όππ.Αλ.4,
582 δαίμονες ἀλιπλαγκτοί, Όρφ.Αργ.1302 ἰδρι-

ες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλαγκτοῖα πορείης, ἐν Σωφ.
Α1.597 σὺ... ναίεις ἀλιπλαγκτος εὐδαίμων (ἢ
Σολαμῆς), ὀρθότερα γρ. εἵνοι ἀλιπληκτος βλ. λ.
ἀλιπληκτος-ον ζωρ. ἀντὶ ἀλιπληκτος ὁ ὑπὸ
τῆς θαλάσσης πληπτόμενος, θαλασσόπληκτος·
Πίνδ.Π.24 ἀλιπληκτοῖα γὰρ ἰσχυρά. «ὅτι ἐν ἁλὶ
οὐσα πληττεται, ὑπὸ τῶν κυμάτων· περὶ τῆς νῆ-
σου Όθρας», Σωφ.Α1.597 ὦ Σολαμῆς... σὺ μὲν
που ναίεις ἀλιπληκτος εὐδαίμων.

ἀλιπλανῶν-αὖς-ες ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ περιπλανώ-
μενος· ΑΠ9,427 χαίρεθ' ἀλιπλανέες χαίρεθ'
ὀδοιπλανέες, αὐτ.Π.390 νῆσσοι ἀλιπλανέεςσιν.

ἀλιπλανία (ἡ) ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ περιπλάνησις·
ΑΠ6,38 ἐπεὶ μαργῆς παύσαθ' ἀλιπλανίης.

ἀλιπλανος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ περιπλ-
νόμενος· ἄλλως ἀλιπλανής βλ. λ.: Όππ.Κυν.4,
258 πρῶτον ὁμοῦ τεκέσαιν ἀλιπλανον.

ἀλιπλεῦμων-ανος (ἰ) μτγν. ὁ ἰχθὺς πλεῦμων
βλ. λ.: Μάρκελλ.Σιδήτ.27 ἀργινόμεῖς ἀλιπλεῦμων.

ἀλιπληκτος-ον κ. ζωρ. ἀλιπληκτος βλ. λ.

ἀλιπληγῆ-ήνος (ἰ) μτγν. ὁ ἀλιπληκτος βλ. λ.,
ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληπτόμενος· Καλλ.Δηλ.Π
κείνη δ' ἡνεμόεσσα καὶ ἄτροπος οἴα θ' ἀλιπληγῆ,
ΑΠ6,193 τὸ πέτρης ἀλιπληγῆς ἐκμαγεῖον.

ἀλιπλῖδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἔντομα κολεόπτερα
σαρκοφάγα, ἔχοντα σῶμα μικρὸν καὶ φοιροειδῆ-
νον μετὰ σκοτεινῶς φοινῶν κηλίδων, διατρώμενα
δι' ἐπὶ ὀδρόφων φυτῶν | Χαίριπιδαι |.

ἀλιπλους-ουν ἀσυνοῖοι. ἀλιπλους-ον ὁ ἐν
ὅλῳ πλέων ἢ ὁ ὑπὸ τῶν θαλασσίων ὕδατων κεκα-
λυμμένος· Ἰλ.Μ.26 ὕε... Ζεὺς συνεχές, θώρα καὶ
θάσσαν ἀλιπλους ταίχια βεβή [νὰ κάμῃ ὥστε τὰ
τείχη νὰ κατακλυσοῦσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, κατ'
ὅλ. οὐχὶ ὀρθῶς· νὰ κάμῃ τὰ τεῖχη νὰ πλέουν
εἰς τὴν θάλασσαν·] ΕΜ «τὰ θαλάσσης ἐπιπλέοντα
ἢ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπιπλέμενα», ΑΒ «ἀλιπλος,
ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέοντα· 2) βραδυτερον ὡς ἐ-
νεργ. ὁ διαπλεῖν τὴν θάλασσαν, ὁ θαλασσόπλοος,
ὁ ποντοπόρος· Ἀρίων.1,17 ὅφ' ἀλιπλους γλο-
φυράς νέως· || ὡς οὐα. ἀλιπλους οἱ θαλασσίαι,
οἱ ναῦται, οἱ ἄλκιες· Ἀπολλ.Ρ.3,1329 οὐδ' ἐκιδιώτες
μέγα λαίφως ἀλιπλους ἐστειλαντο, Καλλ.Δηλ.15
ἰχθυοδολῆες ἀλιπλους· 3) ὡς ἀλιπλους (ἀντὶ
ἀλιπλους)· Βαβρ.21,4 ἀλιπλους ἰχθύων.

ἀλιπλους-ον βλ. λ. ἀλιπλους ΑΠ.

ἀλιννοος-ον μτγν. ὁ ἀποπνέων ὁσμήν θαλάσ-
σης· Μουσαι.265 ἀλιννοον ἐσθλῆεν ὁσμήν.

ἀλιπόρος-ον (κ. ἀλινόρος) μτγν. ὁ δι' οὐ πέ-
ει ἡ θάλασσα ἢ ὁ διὰ τῆς θαλάσσης περὶεὶ-
μενος ὁ τὴν θάλασσαν διαπερῶν· Λοκκ.Τραγ.φ.24
ἡ Σικελὸς σὺλῶν ἀλιπόρου διασπάγος.

ἀλιπόρφωρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα
τῆς θαλασσίας παρφύρας, ὁ βαμμένος μετὰ γήσιον
παρφύρων χρῶμα, ὁ ζωηρῶς πορφύρεος· Όδ.
Ν108 ἐνθά τε νύμφαι φέρε· ὕψαινοισιν ἀλιπόρ-
φωρα [Εὐστ.1735,55 «τὰ πορφύροντα διηναι Ἀ···
ἢ τὰ δλουργά», Ἡσ. «ἀλιπόρφωρα ὁλουργα, τοῦ-
τέστιν ἐκ θαλασσίας πορφύρας», Αἰκμ.26,4 ἀ-
λιπόρφωρος εἶσρος ὄρνις, Ἀρίων.1,18 σῆμα ἀ-
λιπόρφου λίμνας, Ἰμέρ.Λογ.16,2 ἀλιπορφύρων
Νηρηίδων, νεώτ. ἀλιπόρφουοι τῆπτες.

ἀλιπρά (τά) νεώτ. ἀντὶ ἀλειψμα βλ. λ. ΕΜ «παρὰ
τὸ ἀλειψν γίνεσθαι ἀλειμμα καὶ αἰολ. ἀλιππα».

ἀλιπτολήτης-ον μτγν. [ἀντὶ ἀλιπτότης] ὁ
ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ ἐν τῇ θαλ. | πτούμενος,
ὁ ἀλιπταγκτος βλ. λ.: Νόνν.Δ.13,19 ἀλιπτολή-
τας Ὀρέστης.

ἀλιρ Ἡσ. «ἀζύδαφον».

ἐλιρραγής-αὖς-ες ὁ ἐφ' αὐ ρήγνυνται, βρού-
ονται τὰ θαλάσσια κύματα, κατὰ δέεμ. ὁ ρη-
γνύων τὰ κύματα τῆς θαλάσσης· ΑΠ7,383 ἐλιρ-
ραγῆων ἐκχύμενον σκοπέλων.

ἀλιρραγοειδής [τοῖ] νεώτ. ἀλοραγοειδής βλ. λ. **ἀλιρραστήριον** [τοῖ] [τοῖ] μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ θραύων, καταστρέφων, γεν. ὁ θαλάσσιος: Νικ.Θηρ.828 ἀλιρραστήριον τε θράκοντα.

ἀλιρραντος-ον [τοῖ] μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ρανόμενος [ραντίζομενος], βρεχόμενος, ὁ ὕψος: ΑΠ 9,333 σῶμεν ἀλιρράντοιο παρὰ χεσμαλάν χθόνα πόντου, ΑΠ 14,72 ἀλιρραντοὶ ἀκταί.

ἀλιρρακτός-ον μτγν. ὁ ἀλιρραγής βλ. λ.: ΑΠ 7,278 ἀλιρρήκτοιο ὑπὸ θαλάσσης.

ἀλιρράθιος (-α)-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς ροχθοῦσης θαλάσσης πληττόμενος: ΑΠ 7,6 ἀλιρρῶθια, ξέινε κέκυθε κόνις, αὐτ. 7,624 νηὶ τε σὺν πάσῃ βρύξας ἀλιρρῶθι [πιδαν. εσφ.γ.]. 2) ἐνεργ. ὁ ροχθῶν, ὁ βρυχώμενος, ὁ θορυβῶν: Ὀρφ.Αργ.1286 ἀλιρρῶθιο θαλάσσης. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐς. τὸ ἀλιρρῶθιον Φώτ. ΑΒ κῆμα θαλάσσης.

ἀλιρρῶθος-ον ὁ ἀλιρρῶθιος βλ. λ.: Αἰσχ. Πέρο.367 τάξει νεῶν σπῆρος. . ἐκλυαυ φηλάσσειν καὶ πόρους ἀλιρρῶθους [ιδόδους, περάματα, πληττόμενα ἀπὸ τὴν ροχθοῦσαν θάλασσαν] κατ' ὅλ. περάσματα, πορθόμενα τῆς ροχθοῦσης θαλάσσης: περὶ τὸν στενὸν τῆς Σολαμίνας, Εὐρ.Πην.1205 ἀλ. ἀκτὴ, Μόσχ.2,132 ἀκτὴ τις ἀλιρρῶθος [ιδ.γ. ἀλιρρῶς].

ἀλιρρῶθιος-ον [τοῖ] μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ συρίζων, θορυβῶν, ἀντηχών, ὁ ἀλιρρῶθιος βλ. λ.: Νόνν.Δ.13,222 ἀλιρρῶθιοι Παχύνου.

ἀλιρρῶθιον-ον κ. μτγν. ἀλιρρῶς-ον ὁ ρέων πρὸς τὴν θάλασσαν ἐν Μόσχ.2,132 ἀκτὴ τις ἀλιρρῶς εσφ. ἀντὶ τοῦ ἀλιρρῶθιος βλ. λ. κ. ἐν Σοφ. Α1,412 ἢ πόροι ἀλιρρῶθιοι, ἐνθα ὁ σχολ. φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀναγνώσει πόροι ἀλιρρῶσι, διότι ἐρμηνεύει ε ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ρέοντες.

ἀλιρρῶτος-ον ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρέομενος, περιβρεχόμενος: ΑΠ 12,55 αὐ μὲν ἔσχευ ἀλιρρῶτον αὐχένα δῆλ'αυ. || Αἰσχ.Ικ.868 ἀλιρρῶτον ἄλσος (= θάλασσα) = ἀλιρραντος (βλ.λ.) πόντος [σχόλ. (τὸ) πέλαιος].

ἄλις [πρβλ. εἴλω, ἄλις] ἐπίρρ. [ἀρχήθεν δν. οὐς = πληθὺς ἢ ἐπίθ.] σωρηδόν, ἀφθόνως, εἰς πληθός· ἐντεῦθεν περιέβλεπεν εἰς τὴν ἀπὸ ἐπαρκώς, ἀρκετὰ· || ἀναφερόμενον εἰς ῥήματα, ἰδίως παρ' Ὀμήρῳ: ἰλ.Β 90 ἄλις πεποιτήσεται [ἐπὶ μελίσσων], αὐτ. Γ 384 περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἥσαν, αὐτ. Σ 122 ἄλις δὲ οἱ ἥσαν ἀρουραί, Ὀδ. Ρ 298 ἢ [κόντορος].. ἡμιόνων τε βῶν τε ἄλις κέχουτο· || ἐνίοτε ἐν τῇ σῆμ. ἀκρίδῳ, ὅσον ἀρκεῖ, ὅσον χρειάζεται, ὅσα εἶναι σωστά: Εὐρ.Μήδ.630 εἰ δ' ἄλις ἄλθοι Κύπρις | ἐν διοστολῇ ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἄγαν· ἐπίσης ἐν τῇ σῆμ. μετρίως: αὐτ. "Αλλ. 907 ἄλλ' ἔμπαρς ἔφερε κακὸν ἄλις σχολ. «μετρίως». 2) ἀναφερόμενον εἰς οὐσιαστικά, ἀρκετὰ συχνὰ ἐπίσης παρ' Ὀμ.: Ψ 340 ἄλλα αὐ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξ' [πρβλ. Ὀδ.Π 231 ἔπαρον δέμοι ἀνάλαι δῶρα, χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλις = ἐν ἀφθονίᾳ], ἐνίοτε καὶ παρὰ τραγ. κ. κωμικοῖς: Εὐρ.Μήδ.1107 ἄλις βίστεον εὖραν, αὐτ. Ἐλ.589 λύπας ἰδὲ λύπης | ἄλις ἔχων, Ἀριστφ. Ὀρν.383 ἄλις σχολή· ἐν τῇ αὐτῇ ὁμώνυμῃ εὐρηται συχνὰ καὶ παρὰ τοὺς "Αλεξάνδρ. ποιηταῖς: Θεοκρ. 10,13 ἔχω δ' οὐδ' ἄλις ὄξος, Καλλ. εἰς Δία 87 ἄλις δλδον. 3) σημαίνει συνδέεται κ. μετ' ἐπιθετοῖς: Αἰσχ.Αγ.51 ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἥσθ' ἀνδράσις. 4) πολλὰκις κατὰ παράλειψιν τοῦ ὑπαρκτικοῦ ρημ.: ἄλις (ἐν. ἐστὶ) = ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν, ὡς ἐν Σοφ.Α1.1402, ἰλ.Ε 349 ἢ οὐχ ἄλις, ὅστι γυναικίς ἀνάλικιδας ἠπεροπέει· Αἰσχ.Ἐπ.679 "Αργεῖταισι Κοδμίοις ἄλις εἰς χεῖρας ἔλθειν, Σοφ.ΟΤ 1061 ἄλις ἰέν. εἰμὶ | νοαυδὸς ἐγὼ | ἀρκεῖ ὅτι πάσχω ἐγὼ |, Τραγ. "Αδέων. 76 ἄλις γὰρ θυσιζόμεν, Εὐρ.Αἰκ.673 ἄλις γὰρ ἢ παροῦσα συμφορὰ. 5) μετὰ γεν. πράγματος,

ἄλις τινὰς ἀρκετὸν μέρος ἐκ τινος πράγματος: "Ηρ.1,119 ὡς δὲ τῷ "Αργῶν ἐδόκεε ἄλις ἔχειν τῆς βορῆς, Αἰσχ.Εὐμ.675 ὡς ἄλις λελεγμένον, αὐτ. Σοφ.ΟΚ 1016 ἄλις λόγων, Εὐρ.Φοίν.1748 ἄλις ὁ θυμμάτων ἐμῶν, Λουκ.Δίς Κατ.12 ἀκροάσων τε καὶ λόγων ἄλις ἔμνιγε· || κ. πολλὰκις ὡς κατακλείς τῆς συζητήσεως ἐπὶ θεμάτων πινος: Πλάτ. Πολιτ.287 Α καὶ τούτων μὲν ἄλις, Ἀριστλ.ΗΗΝικ. 1096 Α καὶ περὶ τούτων μὲν ἄλις.

ἄλις-ίδος [ἡ] μν. ἡ ἀλμυρία: Εὐστ.706,56. **ἄλισαρκίαι** [τοῖ] νεώτ. ζῳολ. σπῆγγος τοῦ ἀθροίσματος τῶν μυζοσπογγιδῶν, συνήθως ἐπιπλυνόμενος τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν βράχων ἐν εἰδεί ταπήτων χρώματος κυανοῦ ἢ ἰώδους· ἀπαντῶσι πλεῖστα εἶδη εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσογείου εἰς μικρὸν βάθος [Halisaetidae].

ἄλισαρος [τοῖ] κ. ἄλισαρία [ἡ] δημ. τὸ φρυγανώδες φυτὸν κίστος ὁ λαχνώσιος.

ἄλισαρχία [ἡ] δημ. τὸ ἄλς, ὅπερ συλλέγεται οὐχ ἔξ ἁλυκῶν ἀλλὰ σποραδικῶς εἰς τὰ κοιλώματα βράχων τῆς παραλίας συνών. ἀφράλατα.

ἄλισαερίσι [τοῖ] δημ. [τουρκ.] κ. ἄλισαερίσι κ. ἄλσεφερίσι τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν, ἡ δοσοληψία, ἡ ληφοδοσία, ἡ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ, ἡ κίνησις τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν· ἄλλως νταραβέρι [ἰταλ.]: εἶναι πτώχεια καὶ δὲ γίνεται καθόλου ἄλσεφερίσι, ἄλσεθ [ἡ] "Ησ. «ἀπάτη».

ἄλισαγάριαστα ἐπίρρ. δημ. ἄλισαγάρια βλ.λ. **ἄλισαγάριαστος**-η-ο ὁ μὴ δεκτικὸς ἐκασταφῆς διὰ λίγου, ἐπὶ ἀνρῶν, κήπων κττ.: κατέδασε τόσο πετρωλίθαρσ ἡ νεροποντή, ὥστε κατάντησαν ἄλισαγάριαστα τὰ περιβόλια μας.

ἄλισαγάριαστα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ἐκασταφῆν γεωργουμένου τόπου διὰ λίγου [μὲ] λιγαρί: **ἄλισαγάριαστος**-η-ο ὁ μὴ ἀνεκασταφόμενος μὲ λιγον [μὲ] λιγαρί [τοῖ] τόπος· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνσκαφῇ μὲ λίγον, ὁ ἄλισαγάριαστος βλ. λ.

ἄλισαγμία-στος [τοῖ] μτγν. ἡ μόλυμσις, τὸ μίσος δι' ἀπηγορευμένης τροφῆς: ΚΔ Πράξ.15,20 ἀπέχουσι ἀπὸ τῶν ἀλισαγμίων τῶν εἰδώλων· "Ησ. «ἀλισαγμίων» τῆς μεταλήψεως τῶν μισρῶν θυσιῶν, Σουῖδ. «τῶν μισαμάτων ἐκ μυσσας τῶν εἰδώλων θυσιῶν».

ἄλισαγῶ-έω μτγν. μιλῶν, μολύνω δι' ἀπηγορευμένης τροφῆς: ΠΔΣειρ.40,29 ἀλισαγῶσι τὴν φυγὴν αὐτοῦ ἐν ἐξέμασιν ἄλστρονις· "Ησ. ε ἀλισαγ[ο]ν[τ]ες μολύνονται, μισανόντες· || παθ. -αῦμαι ἰδία μολύνομαι διὰ συνεστιάσεως μετ' ἔθνικων: ΠΔΔον.1,8 ὅπως μὲ ἀλισαγῶθῃ ἐν τῷ δέπνῳ [σχόλ. «μισνθῇ», "Ησ. «συνεστιαθῇ»].

ἄλισαγῶναι "Ησ. «ἀσθενεῖν». **ἄλίσια** [ἡ] δημ. [ἰταλ.] τὸ μετὰ τέρφας ξυλανθράκων [καρδουοσταχτῆς] βεβρασμένον θερμὸν ὕδωρ, τὸ ἐν συνήθει χρήσει διὰ πρώτης πλυσῆς ἀκαθάρτων μαγειρικῶν σκευῶν, λοιπῶν, πινακίων κττ. ἢ τὸ δι' οὗ ἀποσταζόμενον μέσον πυκνὸν ὑφάσματος περιχύνεται ἑστιάσασμένο [μυουγαδίσασμένο] μετὰ πρώτης αὐτῶν πλυσῆς βαμβάκινα ἢ λινὰ ἱμάτια, ὀθόνα κττ. ἀσπρόρουχα· ἄλλως δημ. βολδοσταχτῆ, σταχτοῦλον, θερμὸς. 2) δημ. βοταν. ἡ ἀλμυρία, ἄγριον φυτὸν ποδῶδες, ἀπαντῶν συνήθως εἰς παραλίους γαίτας, βοσκήσιμον· ἄλλως δημ. ἀλμυρίδι, ἀρμυρήθρα.

ἄλίσιαερίσι [τοῖ] δημ. [τουρκ.] ἄλίσιαερίσι βλ.λ. **ἄλίσιαεζω** δημ. [ἰταλ.] περιχύνω δι' ἁλιδας βλ. λ. πρὸς ἐκλύεανσιν ἢ ἀποκαθαρισμὸν ἱματίων ἑστιάσασμένων ἐν κοφίνῳ κττ. μετὰ πρώτης αὐτῶν πλυσῆς· || μτγ. παθ. ἄλίσιαεσμένος, ὁ οὗτος δι' ἄλσιδας πλυθεὶς, λευκονθεὶς: τ' ἄλσιεσισμὸς ρούχα μωσχοβολοῦν συνών. κ. δημ. ξεβερμίζω, μυουγαδοπλένω, μυουγαδιάζω.

ἄλίσιαεσμός [τοῖ] δημ. πλύσις δι' ἄλσιδας βλ.λ.

ἀλίσκομαι ἔλλειπν. παθητ., ὡς ἐνεργ. τοῦ ὁποῖ-
ου λαμβάνεται τὸ αἶμα (Ζηνοδ.3,67 ἐλέσφας μὲν
οὐχ ἀλίσκει· Φώτ., ΑΒ, Ηζ., Σουλδ., ὁ ἀλίσκει νι-
κά), παρὰτ. ἡλίσκωμην, μέλλ. ἀλώσσομαι (ὁ παθ.
ἀλωθήσσομαι εἶναι μὲν.) ὁ ἀόρ. ἦλων ἰμόνον
οὕτω παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρ., ἀπάντ' ἐπὶ σῆς ἐνίστε
καὶ παρὰ τοῖς μετὰ τὸν Ὁμ. καὶ τὸν Ἡρ., ὁ κα-
θορῶς ὡς ἀπικὸς τύπος τοῦ ἀόρ. εἶναι ἐάλων,
ὑποσάκ. ἐάω - ᾤς - ᾤ, ἰων. ἐάλω (βλ. Ἰλ.Λ.405,
Ἡρ.4,127), εὐκτ. ἀλοῖην, ἀπαφ. ἀλώμαι καὶ ἐπ.
ἀλώμεναι, μτχ. ἀλούς, μτγν. ἀπαντ' καὶ τὸ ἀ-
παρφ. ἀλωθήναι | ἐκ παθ. ἀορ. ἥλωθην |, παρὰκ.
ἡλωκα κ. ἐάλωκα ἐκ Feάλωκα | ἰδία παρ' Ἀττ. |,
ὑπερσ. ἡλώκειν συλλαμβάνομαι, καταλαμβάν-
ομαι, πιδνομαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι, κυριεύομαι,
πίπτω εἰς χειράς τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ προσ. καὶ ἐπὶ
τάῳων· Ἰλ.Β.374 πόλις... ἑρσύν' ὅφ' ἡμέτερσιν
ἀλοῦσά τε περβαμένῃ τε, Πλάτ. Πολ.468 Α' τὸν δὲ
ζῶντα εἰς τοὺς πολεμικοὺς ἄλωνα, αὐτ. Κρίτ.43 C
καὶ ἄλλοι... ἐν ταιαύταις συμφοραῖς ἀλίσκον-
ται, Σοφ. OK.1065 ἀλώσεται = ἀλίσκει | συλ-
ληψις | γενήσεται· μετὰ τὸν αὐτὸν σμῆμας ἐπὶ
προσ. κ. πραγμ., Ἰλ.Φ.281 κ. Ὁδ.Ε.312 νῦν δὲ με
λευγαλέω θανάτῳ εἰμαρτο ἄλωνα (= θανάτῳ κα-
ταληφθέντῳ, ἀποθανέντῳ), κ. ἀνευ τοῦ θανάτῳ· Ἰλ.Φ.
253 ἄλοιμ' κεν ἢ κεν ἀλοῖην (= ἢ νὰ φονεύω
ἢ νὰ φονευθῶ |, αὐτ. Μ.172 πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν
ἢ ἐκ ἄλωνα, Ὁδ.Σ.255 ἢ κεν μ' ἀνέστη θεός ἢ κεν
ἄλωνα αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, Πλάτ. Π.3,57 ἀνδρ' ἐκ
θανάτου καμίσαι ἥδη ἄλωκτά | Σχολ. «ἀνδρὰ
ἐκ τοῦ θανάτου ἀναγογὲν ἥδη τῷ μισαίῳ θανά-
τῳ ληφθέντῳ», Ξεν. Ἑλλ.1,23 γράμματα ἐάλω-
σαν (= συνελήφθησαν καὶ ἐστάλησαν) εἰς Ἀθή-
νας, Πλάτ. Πολ.438 Α' εἰς τοὺς παλαιούς ἀλίσκε-
σθαι | (κατὰ βροχὴν... συλλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν
πολεμίων καὶ ἀποκομίζεσθαι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν |,
Αἰσχ. ἀποστ.139 τοῖς αὐτῶν περὶ τοὺς ἀλίσκομεθα
(μὲ τὰ περὰ ἡμῶν τὸν ἴδιον συλλαμβανόμεθα,
καταβάλλομεθα) Σχολ. «πεποιήκειν Αἰσχ. αἰτὸν
τετραμένον λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος
ἐπερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ» ἐπὶ θηρα-
μάτων· Ξεν. Ἀν.2,3,10 καὶ ἡλίσκει τὰ μὲν ἐξ
αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ χώρου, τὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς φυ-
λός, σῖδες καὶ δορκάδες καὶ ἑλαφοὶ συχνὰ
παρὰ μτγν. μετὰ ἀηλῆς ἐν. προσ. ἢ πράμν.· Φι-
λόστρ. Ερ.136 ἄλωνα τῆς κῆρης ἀπὶ αὐτ. ἔρωπ
τῆς κῆρης, Ξεν. Ἑφ.3,2 ἀλίσκειται τοῦ μερσάκου
(= ἔρωπ τοῦ μ.), Λουκ. Χαρίδ.19 τοῦ κάλλους
ἀλούς (= ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους)· || ἐπὶ καλῆς
σμῆμασας, κερδίζομαι, ἀποκτώμαι, καρπορῶμαι·
Σοφ. OT.342 δ πληθεὶ χρήμασιν θ' ἀλίσκειται, Εὐρ.
Ἀλκ.786 τὸ τῆς τύχης... οὐ διδάκτον οὐδ' ἀλίσ-
κεται τέχνη· 2) συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ
πράττειν π. ἐξελέγχομαι, ἀποδεικνύομαι· Ἡρ.1,112
οὐτε σὺ ἀλώσεται δαδίκων, Σοφ. OT.576 οὐ γὰρ
δὴ φονεὺς ἀλώσσομαι, Ἀριστοφ. Νεφ.1079 μοιχὸς
γὰρ ἦν τύχης αἰούς, Πλάτ. Ἀν.29 C ἐάν ἄλως
ἐπὶ τοῦτο πράττω, αὐτ. Νόμ.937 D ἀπόδωκεν ἀν
μερτυρία ἀλώσιν | φευδεῖς ἀποδεικθῶσιν |·
3) συχνὰ εὐρηται ὡς νομικὸς ὅρας ἀποδεικνύο-
μαι ἔνοχος, καταδικάζομαι· Ἀριστοφ. Σφ.893 ὅσον
ἀλώσεται | πόσον ἀσπληρὸς θὰ καταδικασθῇ |,
Ἀντισθ.2,2,9 αἰούς τὴν γραφὴν | καταδικασθεὶς ἐν
τῷ ἐκ τῆς ἐγγράφου κατηγορίας ἀγῶνι |, Δημ.548,28
λιποταξίῳ γραφὴν ἡλωκέναι· || κ. μετὰ γέν. τοῦ
ἐγκληματος· Πλούτ. Ρωμ.17 ἐάλω προδοσίας, αὐτ.
Λούκ.1 ἐάλω κλοπῆς, Πλούτ.2,552 D ἀλίσκεσθαι
θανάτῳ | καταδικάζεσθαι εἰς θάνατον | Πλάτ. Νόμ.937 D ἀλῶσθα δίκην = καταδίκην, τὸ ἀλίσκε-
σαι, παθ. τοῦ αἰρεῖν, ἀρχήθεν ἐλέγγο καλῶς περὶ
τοῦ φεύγοντος, ὅτι ἐπρωφάνετο καὶ συναλωδύ-
νετο, ἀκολούθως δὲ φυσικὰ ἐπιμωσέτο ὑπὸ τοῦ

διώκοντος, ὅπως ἀκριβὲς κ. τὸ αἰρεῖν σμῆ. κυρ.
συλλαμβάνειν τὸν ἀντίπαλον προσποδόντα νὰ φά-
γῃ, καὶ τιμωρὴν αὐτὸν ἀλίσκειν ἀντίθ. τῷ δι-
ώκοντι (πρὸλ. Ἰσοκ.3,47 |, ἐαλωκότες ἀντίθ.
ἀλόντες | πρὸλ. Δημ.518,15 | βλ. κ. αἶμα).
ἀλίσκρῖς-ἰδῖς | ἰδὲ νεῶτ. πολαιοφ. γένος τῆς ὁ-
μοιογενείας τῶν ὁμοιοσπέρμων θαλασσοδίων
προσποφάων ποικειδῶν, ὠφιστῶν καὶ κὺν
| Haliscrle Beau |.
ἀλίσκος μτγν. ἐνεργ. τοῦ ἀλίσκομαι θλ.λ.
ἀλίσκος-στος | ἰδὲ μτγν. φυτὸν ὕδροχαρὲς ὁ-
λισμα τὸν ἀνθρώκωσον ἢ πλαντάνιον (Alisma
plantago) δημ. λάππα, πλεμονόχορτο, πεντάνευρο
τοῦ νεροῦ· Διοσκ.3,152 | δ.γ. ἀλίσμα, ἀλίσμια,
ἀλίσμα, ἀλίσκια | ὅρισμ. βοτάν. γένος φυτῶν
ποσῶδων, πολυετῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀλίσματι-
δῶν, οὐπὼς ἐν εἰδὸς φύομενον ἐν Ἑλλάδι εἶναι
ἀλίσμα τὸ πλαντάνιον (Alisma L.) || πα-
λαιοντ. φυτικόν γένος τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀλίσ-
ματιδῶν τῆς κατηγορίας τῶν ἐλαδίων μονα-
κοτυλιδῶν· φυτὰ ὑδρόβια, ὧν εὐρέθησαν ἐν
Γροιλανδίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ μόνον φύλλα καὶ καρποί.
ἀλίσματιδῖς | ἰδὲ νεῶτ. πολαιοφ. γένος φυτῶν
τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀλίσματιδῶν εὐρεθέντων εἰς
γῆν. στρώματα τῆς Γροιλανδίας καὶ τῆς Πορτο-
γαλλίας | Alismacites Sap. |.
ἀλίσμαρῶνος -ον μτγν. ὁ ἔχων ὡς ἡ θάλασσα·
Νόμ.Δ.39,362 ἀλίσμαρῶν δὲ κυδοιμοὶ ἦν
κλόνος ἀνομώτερον ἐπερότροπος.
ἀλίσματιδῖς | ἰδὲ νεῶτ. βοτάν. φυτικὴ οἰκογέ-
νεια μονοκοτυλιδῶν τῆς τάξεως τῶν ἐλαδίων
φυτὰ ποταμῶν ἀπαντώντα, ποσῶδη, ριζωματικά,
ὕδρόβια, ἔχοντα φύλλα ὀρθία, ἐπιπλέοντα ἢ βυ-
θίζοντα, καρπὸν δὲ ἀγνόνον ἢ κόψαν (ἀλίσκος
ἀλίσμοιδῖς | Alismaceae ἢ Alismataceae |.
ἀλίσμαφυλλον | ἰδὲ νεῶτ. πολαιοφ. γένος φυ-
τῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀλίσματιδῶν, συγγενεῶν
πρὸς τὸ γένος σμλῶξ | Alismaphyllum ward |.
ἀλίσμηκτος -ον μτγν. ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης
σημχόμενος, λαούμενος, βρεγόμενος, ποῦ τὸν γλῶ-
φει ἡ θάλασσα· Λυκόφρ.994 λίνου θ' ἀλίσμη-
κτοιο θειραίνον ἄκραν· 2) ὁ δαπν. πεπασμένος·
Ἰακ. ἀλίσμηκτα | χειρόργ. ἀλίσμηκτα | ἡλίσμενα·
ἀλίσμοιδῖς | ἰδὲ νεῶτ. κ. ἀλίσματιδῖς ἢ βλ. λ.
ἀλίσμοις | ἰδὲ μτγν. ἢ δι' ἀλατος ἐπλησμένον, τὸ
ἀλπίσμα, τὸ πάστωμα | Σωρ.1,82· 2) γλῶσσα. ἢ
ὀμμευσις, ἢ τοριχέα.
ἀλίσονιτης | ἰδὲ νεῶτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτόν, πα-
ρυσιαζόμενον εἰς μάζας χρώματος σδηροφάου
ἢ μολυβδοφάου καὶ λεμφῶς μεταλλικῆς εἶναι
ἰσόμορφος παρὰμῆτις θειοῦ μολυβδίου καὶ
θειοῦ μολυβδαίου | Alisontis |.
ἀλίσπαρτος -ον μτγν. κ. μαν. ὁ δι' ἀλατος ἐ-
σαρμμένος· Φρόνη. ὁ ἀλίσπαρτος κυρίως τὸ ἀλὶ
κατεσπαρμένον χωρίον καὶ τὸ ἄλευρον δὲ οὕτως
λέγεται· Ἀμμών. ὁ ἀλίσπαρτος τὴν ἀλὶ ἐσπαρ-
μένην χώραν, ὡς πτωχὸν φθονερῶν τοῦτο ποιοῦν-
των· 1) κ. μτφ. αὐτ. ὁ δθεν καὶ ὁ βίος τοῦς ἡμι-
σμένους καὶ δυσθεραπεύτους ἔχοντας τὰ σώματα
ἀλίσπαρτους καλεῖ· Εὐστ.182,71 ὁ σὶ δεινὰς δυσ-
θεράπευτοι τὰ σώματα ἀλίσπαρτοι κομικώτερον
ἐκαλοῦντο·
ἀλίστεφανος -ατος | ἰδὲ νεῶτ. ζωολ. γένος σιφω-
νοφόρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀγαλμιδῶν (ζῶα
θαλασσοδία ἐν Μεσογείῳ ἔχοντα τὸν σφεροφόνον
σάκον φουεῖδι, τοὺς θερπηκτοὺς πολυπόδας καὶ
τὰ διάφορα ἄλλα ἐξορτήματα τοῦ σώματος ἀμέ-
σως ἐπιπεφυκτά ἐπὶ τὸν κορμὸν | Halistemma |.
ἀλίστεφανος -ον ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστε-
φόμενος, περικυκλούμενος, περιβαλλόμενος, ὁ ἀ-
λίστεφης· Ὁμ. Ὑμν. Ἀπόλλ.410 ἀλίστεφανον πτο-
λίεθρον, Νόμ.Δ.40,521 ἀλίστεφῶν παρὰ νῆσῳ

ἀλιστεφής-ους-ές ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιστεφόμενος· ἄλλως ἀλιστεφάνος βλ.λ.: Ἐπιγρ. Ἀλ.Θάσος, Ὁρφ. Ἀργ.184 ἀλιστεφές Σαλαμίνος. **ἀλιστία** Ἡσ. «ἀναπέλησται».

ἀλιστινοσ-ον κ. μτγν. ὁ ἐκ τῆς προσκρούσεως τῆς θαλάσσης στένων, ἡχών, ἥτοι ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληττόμενος, ὁ ἀλίκτηπος· κατὰ δ. ἔρμ. ὁ ἡχών ὡς ἡ θαλάσσα, ὁ ἀλιθρομος: Αἰσχ. Περσ.712 ἀλιστίνους πόδας χρίμπτουσα ῥαχίαισιν· || ἐπὶ τῶν ἀλιευόντων, ὁ εἰς τὴν θάλασσαν στενάζων, μοχθῶν: Ὀππ. Ἀλ.4,149 ἀλιστινοὶ ἀγρευτήρες.

ἀλιστος-ον ἐπ. ἀλίστος βλ.λ.

ἀλιστός-ή-ον μτγν. ὁ ἀλιστός, ὁ δι' ὅλων, ἐν τῇ ὅλῃ διατηρούμενος: Στράβ.4,4,3 κρεῶν παντοίων, μάλιστα δὲ τῶν ὕειων... καὶ ἀλιστῶν, ΑΠ9,377 χηνός ἀλιστά λιπν.

ἀλιστρία (ή) μτγν. τόπος, ἐνθα κυλίνονται οἱ ἴπποι ἄλλως ἀλινδύθρα, κυλίστρα: Πολυδ.Ι,183 «καὶ τὸ χωρίον [τοῦ ἀλίσσαι τοὺς ἵππους] ἀλίστρα καὶ ἐξαλίστρα καὶ κυλίστρα».

ἀλιστρεπτος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶδε κἀκείσε ριπαζόμενος, φερόμενος, ὁ ἀλιπλγκτος βλ.λ.: ΑΠ9,84 ἀλιστρεπτοὺς νηός.

ἀλίσφακιά (ή) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος βλ.λ.: ἄλλως ἀλίσφακιά: λόγῳ γεμῆται ἀλίσφακίς· 2) συνεκτ. τὸ ἐκ τῶν φυλλῶν τοῦ φυτοῦ τούτου παρασκευαζόμενον ἀφέψημα, τὸ φασκόμηλον: πίνεται ἡ ἀλίσφακιά τὸ χειμῶνα.

ἀλίσχοινοσ-ον μτγν. ἀντὶ ὁλόσχοινοσ βλ.λ.: Ἀέτ.2,214 (κωδ. ἀλίσχινοσ).

ἀλίττιων ἐπ. ἀπαντῶν κ. παρ' Αἰσχ. συνήθ. ἐν τῷ ἔνεργ. δ' ἦλιντον κ. παθ. ἀλίνοντο, παρ' Ὀμ. μτχ. ὡς οὐσ. ἀλίττιμενος βλ.λ., σπαν. ἀόρ. α' ἀλίττια (κατὰ δ. ἐκδ. εἶναι τοῦ ἀλίττω βλ.λ.) ἀσεδῶ εἰς τι, ἀδικῶ, βλάπτω: Ἰλ.Ι,375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλινεν ἹΗΣ. «ἤμαρτεν, ἡδίκησεν, ἡσέβησεν»· || μέσ. -ομαι ὡς ἔνεργ. ἐν τῇ οὐτῇ ἐνόοια: Ὀδ.Δ,378 ἀλλὰ νῦ μέλλω ἀθανάτους ἀλίττεσθαι, Ἡσιόδ. Ἑργ.330 ἀλίτται ἀναὶ ὄρφανα τέκνα (Τζέτζ. «ἀμαρτάνει τουτέστιν, ὅστις καταβλάπτει τοὺς ὄρφανους»· 1) παραδιδῶν: Ἰλ.Ω,570 Διὸς δ' ἀλίττωμαι ἐφετμός, Ἀπολλ.Ρ,4,388 ἀλ-δρκαν· 3) μτγν. ἐν τῇ κυριολογίᾳ, δὲν ἐπιτυχάνω τι· || ἀποπλανώμηναι τινος: Ὁρφ. Ἀλ.5,563 σκολιῆς ἀλίττειν ἀταρπού.

ἀλίτταν (ή) δημ. (ἰταλ.) συνηθέστ. ἀλάντα βλ.λ. τὸ ἐν κήρῳ ἢ ἐν αὐτῇ παρὰ τὸν τοῖχον στενὸν χώρισμα, ἐν τῷ ὁποίῳ κηπεύονται κοσμητικὰ φυτά.

ἀλίτανευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ λιτανείας, ἥτοι ἀνευ ἱκεσίας διὰ περιφορὰς τῶν ἁγίων εἰκόνων· 2) σπαν. χρ. ἀνευ παρακληθείας διὰ λιτανείας: ἀλίτανευτα ποτὶ ὁ ἅγιος δὲ θὰ στείλῃ τὴ βροχή.

ἀλίτάνευτος (-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπρό-υ· «εἰς λιτανείας, παρακληθείας, ὁ ἀδυσωπῆτος, ὁ σκληρὸς συνῶν, ἀλαιοτος: ΑΠ7,483 Ἀἰδὴ ἀλίτάνευτε (ἰδ.γ. ἀλλίτάνευτε) καὶ ἄτροπε (ἀκομπτε)· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων, ὁ μὴ περιστέλλει εἰς λιτανείαν· 3) ὁ μὴ διὰ λιτανείας παρακληθείς: ἀλίτάνευτος ἅγιος.

ἀλίτανευτός ἐπίρρ. μνν. κ. νεώτ. ἀδυσωπῆ-τως, σκληρῶς· Φωτ., ΑΒ, ΕΜ ἀλίτανευτός ἀδικι-νὴν νεώτ. ἀνευ λιτανείας βλ.λ.

ἀλίτανεῦτος-ους-ές μτγν. ὁ πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ παρ' αὐτὴν ἐκτείνόμενος: Διόδ.Σ,3,44 ἀλίτανεὺς γὰρ πέτρας τὸν εἰσπλουν διακαμβανούσης, Λόγγ.2,12 πετραίους ἰχθὺς ἀλιεύοντες ἐκ πέτρας ἀλίτανεῦς· πρβλ. Ἀρρ.Ἰνδ.21,9 νήσον ἀλίτην· ΕΜ «ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, ὁ παρατεταμένος τῇ θαλάσσῃ»· 2) ἐπὶ πλοίοις χαμηλὰν, ἔχοντων σκάφος μὴ πολὺ ἐξέχον τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης: Καλλιξ.Ι, Πλούτ.Θεμιστ.14 ναὺς ἀλίτανεῖς καὶ ταπεινότερας οὐσας ἸΚοραῖς «ναὺς

οὕτω ταπεινῇ, ὡς ἐπὶ τῆς οὐτῆς σχεδὸν εὐθείας ἐκτείνεσθαι τῇ ἀλὶ ὅ ἐστι τῇ θαλάσσῃ»· 3) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ ἀθαβής· δημ. τὰ ρηκὰ νερά: Πολυδ.4,393, Ἀππ.Ἑμφ.Πολ.2,84 ὡς τῆς θαλάσσης οὐδὲς ἀλίτηνοὺς καὶ μεγάλας ναυσὶ οὐκ εὐχερόεις.

ἀλίττερμεν-ονος-ον μτγν. ὁ συνορεύων ἢ ὁ γει-τονεύων πρὸς τὴν θάλασσαν: ΑΠ9,672 εἰ τρα-φερίς πάσης ἀλίττερμονα κύκλον οὐδεύσης.

ἀλίττω Σουῖδ. «ἀμαρτάνω».

ἀλίτζει (οἶ) δημ. [τουρ.] ὁ πυρρὸς τὸ τρίχω-μα ἢ πυρρὸξανθος ἵππος.

ἀλίττημα-ατος (τῶ) μνν. τὸ παραπτώμα: ΑΠ9,643 μούνη δ' ἀλίττηματα λαιμοῦ ἢ γαστῆρ τίνε πολλὰκις τυπτομένη· Σουῖδ. «ἀμάρτημα».

ἀλίττιμενος μτχ. τοῦ ἀλίττιων βλ.λ. ὡς ἐπὶθ. ἀμαρτωλός, ἀνόσιος: Ὀδ.Δ,807 θεοὺς ἀλίττιμε-νός ἐστιν (σχόλ. «ἡμαρτηκώς εἰς τοὺς θεούς»·).

ἀλίττιμερος-ον ὁ πληνθείς εἰς πρὸς τὰς ἡμέ-ρας, ἥτοι ὁ προώρως γεννηθείς: Ἡσιόδ.Α,91 φχετο τμήσων ἀλίττιμερον Εὐρυσθέα· Ἡσ. «ἡ-μαρτηκὸς τῶν ἡμερῶν».

ἀλίττιμερος-ον Σουῖδ. «παράφρων γεγονώς».

ἀλίττιμοσύνη (ή) τὸ ἀμάρτημα, τὸ παραπτώμα, τὸ ἀλίττημα βλ.λ. ἢ ἡ ἀσέβεια: Ὁρφ. Ἀργ.1318 πατρί ἐφ' εἰσίσειε δίκην ἀλίττιμοσύναν.

ἀλίττιμεν-ονος-ον ὁ παραπτώματα πράττων, ὁ ἀμαρτωλός: Ἰλ.Ω,157 οὕτε γὰρ ἐστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπος, οὐτ' ἀλίττιμων· Εὐστ. «ὁ ἐκουσίως ἀμαρτάνων τοῦ θένοντος»· δ. ἔρμ. ὁ ἀπρόσιτος εἰς παρακληθείς ἀδυσωπῆτος, Καλλ. Ἀρτ.123 οἶτε περὶ ζείνουσ ἀλίττιμονα πόλλ' ἐτέλεσκον· ΑΒ «ὁ ἀμαρτωλός», ΕΜ «ὁ ἄδικος».

ἀλίττιμερος-ον μνν. ἀλίττιμερος βλ.λ.: Εὐστ.Ι,529.

ἀλίττιρος-οῦ κ. δημ. νεώτ. θηλ. κ. ἀλίττιρία, δημ. ἀλίττιρία ὁ ἀμαρτωλός, ὁ ἄδικος, ὁ ἀσε-βής, ὁ ἀνόσιος· Ἀριστοφ.Ἰππ.445 ἐκ τῶν ἀλίττι-ρίων σὺ φημι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ, Θουκ.Ι,126,1 ἀπὸ τούτου ἐναγείε καὶ ἀλίττιρία τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, Λυσ.6,52 ἀλ-εἰργεταί τῶν ἱε-ρῶν, Ὁρφ.ἀπ.32 φύλα βροτῶν ἀλ-· ΑΒ «ὁ πολλὰ ἡδίκηκός»· 2) ἀπολ. ὁ αἷτιος, ὁ ἐνοχὸς τινος: Λυσ.13,79, Εὐθ.146 Β Πρωταγόρας... ἀλί-ττιρος· || ὁ ὀλεθρον ἐπιφέρων, ὁ καταστρο-φεύς, ὁ ὀλετήρ: Αἰσχίν.3,157 ἐπισκλήκοντας μηδὲν τρόφι τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλίττιριον στεφανοῦν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,28 μητροκτόνος κεκλήσεται καὶ παι-δοφόνος καὶ γυναικὸς ἀλίττιρος· 3) ἡ κολά-ζουσα θεότης, ὁ ἐκδικητὴς δαίμων: θεινοὺς ἀλίττιρίους ἔχειν τοὺς τῶν ἀποθανόντων προσ-τροπαίους, Πλάτ.Ἐπιστ.336 Β ἡ τις δαίμων ἡ τις ἀλίττιρος, Πολυδ.5,131 δαίμονες ἀλίττιριοι· ΕΜ «ἀλίττιρία Δημήτηρ, καὶ ἀλίττιριος Ζεὺς»· 4) νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ κακοποιός, ὁ παρὰ τὸν νόμον καὶ τὴν ἠθικὴν δρῶν· || κ. ὁ σκληρός, ὁ πανούρ-γος, ὁ κατεργάρας· ἀλίττιριοὶ τοκογλύφοι λυ-μαίνονται τοὺς γεωργικούς τε πληθυσμούς, -βρέ τὸν ἀλίττιριοὶ δουλαὶ τοῦ μοῦ σκάρου.

ἀλίττιριώδης-ους-ές κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἀλίττιριον βλ.λ. προσήκων ἢ προσιδίζων, ὁ βδε-λυκτός, ὁ κατάρτατος, δ. ἔρμ. ὁ ὀλεθριος: Πλάτ.Νόμ.81 Ε ἀλίττιριώδους τύχης κοινωνῶν, Τίμ.23 «ἀλίττιριώδεις ἀμαρτωλὸν ἢ πλάνον», Πλούτ.2,1101 C ποιὴν ἀλίττιριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγε-γρομένην, Διον.Κ,45,33 ἀλίττιριώδη γνώμην.

ἀλίττιρός-όν ὁ ἀλίττιρος βλ.λ.: Ἀλκμ. ἀλ-άνηρ, Σοφ.ΟΚ,371 καὶ δὲ ἀλίττιροῦ φρενός ἰδ.γ. ἀντὶ κάλιττιρα καφές·).

ἀλίττις (οἶ) μτγν. ὁ ἀλείτης βλ.λ. ὁ ἀμαρτωλός· Ἀπολλων.Λεξ.22,28, Ἀπολλων.Ψαλμ.25,8 οὐδ' ἐ-παγειρομένησι συνέμπορος ἤλθον ἀλίτται· ΕΜ «ἀλίττην» τὸν ἀμαρτωλόν.

ἀλιτης ἰδί μγν. ὁ ἀλατι παρεσκευασμένος, ὁ ἀλατισμένος· ἀλιτης ἄρτος· 2) ὁ τῆς θαλάσσης· Ἡρωδιαν· Ἐπιμ.181· 3) ὡς οὐα, ὁ ἀλιεύς, ὁ ἀλιευτής· Ἐ Γουδ· 4) νεώτ. τὸ ὄρυκτον ἄλας.

ἀλιτοκαρπῖον Ἡσ.· ΕΜ· «ματιόθενον».

ἀλιτόμηνος-ον· συνηθέστ. ἡλιτόμηνος βλ. λ.· Εὐστ.1529· Ζουίδ, «ἀλιτόμηνος»· ἁμαρτάν, ἀποτυχῶν τῶν συνηθῶν ἐνῆκα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν· 2) παρὰ Πυθαγορείους, ἡ ὁκτάς· Θεολ. Ἀριθμ.55.

ἀλιτόξενος-ον· ὁ πρὸς τοὺς ἐκ ξένους φίλους ἁμαρτάνων, ὁ ἀδικῶν, ὁ βλάπτων αὐτούς· Πίνδ. Οἴδ.6 ὁρθὰ χερί ἐρύκετον φουδέων ἐνιπᾶν ἀλιτόξενον | σχολ. «τοὺς ξένους βλάπτουσιν»· 1).

ἀλιτοσαλβίνης ἰδί νεώτ. ὄρυκταλ. πέτρωμα ἐκ συλδίνων καὶ ἀλίτων βλ. λ. ἵται ὄρυκτοῦ ἄλατος.

ἀλιτούρας ἰδί νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τοῦ ἄβροισματος τῶν μακροκέρων τῆς οικογενείας τῶν περασθικίδων, ἰθαγενῆς τῆς Μασσασιάρχης | Αἰτίαται· 2) δημ. ὡς ἐπὶβ. -ος-η-ο ἀ. κ. ἀλούτερος βλ. λ. ἀσεβής, ἁμαρτωλός, ἀνόσιος· δὲ βασταίε ποτὲ σαροκοστὴ ὁ ἀλιτούρας.

ἀλιτόφρονας | χειρόφρ. ἡλιτόφρονας· Ἡσ. «ἀλιτροῦς τῶν φρενῶν, ἀνοήτως».

ἀλιτοφροσύνη ἡ τὸ ἀνόσιον φρόνημα, ἡ ἀσέβεια, ἡ εὐήθεια, ἡ μωρία· ΑΠ 7,648 ἤχθαιρεν τὴν ἀλιτοφροσύνην γυναικῶν.

ἀλιτραί Ἡσ. «οἱ δίκαια δικάζοντες».

ἀλιτραῖων ἐπ. ἀντὶ ἀλιταίων βλ. λ. ἁμαρτάνων, ἀδικῶν· Ἡσίοδ. Ἐργ.241 ὅστις ἀλιτραίνοι καὶ ἀτάσθαλα μηχανάσανται, ΑΠ 7,567 οὐδὲν ἀλιτραίνων τὴν παράκατιν ἐφει, Τριφυδ.269 οὐδὲν ἀλιτραίνοντα· Φώτ., ΑΒ «ἀλιτραίνων» ἁμαρτάνων.

ἀλιτρεφής-ους-ες μγν. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος ἢ ἐν αὐτῇ ζῶν· Κόντ.Σ.2272 θαλφῶνος ἀλιτρεφῶς (ἰδ. ἀντὶ ἀλιτρεχέων).

ἀλιτρεχής-ους-ες μγν. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ τρέχων· Νόνν.Δ 24,114 ἀλιτρεχέων ἱππων ἰδ. ἀντὶ ἀλιτρεφῶν.

ἀλιτρία (ἡ) Ἐφουδ. «ἡ ἁμαρτανία».

ἀλιτρία (ἡ) ἡ ἁμαρτία· Σοφ.ἀπ.48, Ἀριστοφ. Ἀχ. 907 ἄφρη πῖθασαν ἀλιτρίας πολλὰς πλῆων ΑΒ «ἀλιτρία ἀντὶ τοῦ ἁμαρτία» Ἀριστοφάνης·

ἀλιτρόβιος-ον μγν. ὁ ἁμαρτωλὸν βίον ἔχων, ὁ ἀνόσιος· Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.15,19 ἀλιτρόβιος κόσμος, αὐτ.Δ 12,72 ἀλιτρόβιον ὁμνείων.

ἀλιτρόδικης ἰδί μγν. ὁ ἁμαρτωλός, φαύλος δικάζων· Μεθόδ. ὁδὶ ἀνδρες ἀλιτρόδικαί τελεθουσι.

ἀλιτρόνομος-ον κ. ἄστυαίρ. ἀλιτρονόμος-ον μγν. ὁ ἁμαρτωλὸν νόον ἔχων· Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.9,31 ἀνδρὸς ἀλιτρονόμοιο βοῆν, Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.14,20 δαίμον, ἀλιτρονόμων ψυχῶν διάδημα λελογχῶς.

ἀλιτροπος-ον ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ περιπλανώμενος· Φωκυλ.141 πλάζομενον βροτῶν καὶ ἀλιτρον μὴ ποτ' ἐλέγερς ἰδ. ἀλῆμονα.

ἀλιτρος-ον ὁ ἁμαρτωλός, ὁ ἀσεβής, ὁ ἀνόσιος· Ἰλ.Θ 361 ἀνέχλιος αἰὲν ἀλιτρος ἐμὼν μενέων ἀπερκεῖς, αὐτ. Ψ 595 θαῖμονα ἀλιτρος (ἀσεβής πρὸς τοὺς θεούς), Θεογ.377, Ὑμν. Ὀρμ.Ερμ.259 ἀλιτροῖσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων πρὸλ.Θεόκρ. 10,17 εὐρε θεὸς τὸν ἀλιτρον ΑΒ «ὁ ἁμαρτάν»· ἢ τὸ οὐδὲν ἐντὶ πληθ. ἀλιτρά ὡς οὐα, αἱ ἀσεβεῖς, αἱ ἀνόσιοι πράξεις· Πίνδ.Ο 2,107 τὰ δ' ἐν τῇδε Διὸς ἀρχὴ ἀλιτρά· 2) ὁ πονηρός, ὁ πανούργος, ὁ δολίος· Ὀδ.Ε 182 ἀλιτρος γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποσφάλια εἰδῶς· ἢ θηλ. ἀλιτρή ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ· Σίμων. 7,7 ἀλιτρή· ἀλῆπκος.

ἀλιτροσύνη (ἡ) ἁμαρτία, ἀνοσιότης· Ἐπιγρ. ὅς κε θεῶν ἐξέστασιν ἀλιτροσύνην ἀναβλεῖ, Ὀρφ. Ἀργ.1229 ἀναγνίστασιν ἀλιτροσύνας ἀχέοντας, Ἀπαλλ.Ρ 4,699 ἀλιτροσύνας τε φθόβου.

ἀλιτροφῶν ὀν μγν. ἐπὶ ἡδῶν, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν· Ὀππ.Ἀλ.1,76 ἀλιτροφῶ φύλα θαλάσσης.

ἀλιτροχος-ον ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τρέχων· Ἰδου.50 ἐν τῇ αἰτ. ἄρσι. ἀλιτροχα κατὰ μεταπλασμὸν ἀντὶ ἀλιτροχον.

ἀλιτροχος-ον μγν. ἐπὶ ἐμφύχων, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ καταπονούμενος ἢ καταπονήθεις· Θεόκρ.1,45 ἀλιτροχὸς γέροντος | σχολ. «τοῦ κατὰ τὴν θάλασσαν πονομένου», ΕΜ· ἐν θαλάσσῃ καταπονήθεις· ἢ ἐπὶ ἀφύχων, ὁ τολοιπαρῆς, φθαρὲς ἐν τῇ θαλάσσῃ· ΑΠ 7,294 ἀλιτροχὸς κύμβη.

ἀλιτροέω ἁμαρτάνω, ἀλιτοῖω βλ. λ.· Αἰσχ. Εὐμ.316 ὅστις δ' ἀλιτρῶν ὥσπερ δδ' ἄνθρωποι χειρὰς φονίας ἐπικρύπτει | χειρόφρ. ἀντὶ ἀλιτρῶν.

ἀλιτρώσας-ον ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τυπτόμενος· Αἰσχ.Πέρσ.945 λαοσπῆτι τε σπῶν ἀλιτρώσας τε βάρη | ἐπὶ πτωμάτων τῆδε κἀκεῖσε φερομένων ὑπὸ τῆς θαλάσσης· 2) ὡς οὐα, ὁ θαλασσινός, ἀλιεύς· Εὐρ. Ὀρ.363 ἐκλυον ἀλιτρώων τινός.

ἀλιτρος ἰδί τυρὸς ἀλατι ἡρυγμένος, τυρὶ ἀλατισμένος· ΑΠ 9,412 ἀρρηγνῆς ἀλιτρος ἰδ. λ.

ἀλιτρώω κ. ἀλιτοῖω βλ. λ. ἀόρ. ἡλιτρώω κατ' ὁ. τοῦ ἀλιταίνω· Εὐστ.1175 «ἀλιτρώω ἁμαρτάν».

ἀλιτρεῖν ἰδί· δημ. τὸ φυτὸν ἀνδροπάγων ἢ χρυσόπαγων ὁ γρύλλος, ποῦδες, πολυῖδες, νομεικόν, ἔχων πολλὰς ρίζας νησιώδεις, μακρὰς καὶ μετὰ τὴν ἀποξέρανσιν τῶν εὐλυγίστους, χρησίμους εἰς στραματοποιάν, ἰδίως δ' ὑποστρωμνὴν σαγμάτων· ἄλλως ἀναλῆρι, λεριθί ἢ λιμῆτι.

ἀλιτρεῖων ἰδί· Ἡσ. «ἀλιεῶν».

ἀλιτρεῖας Ἡσ. «ἐνός δρυός».

ἀλιτρεσκία (ἡ) δημ. βοτάν. κ. ἀλιτρεσκία βλ. λ.

ἀλιτρετα Ἡσ. «ἀλωπα ἢ ἀλευρα».

ἀλιτρεθρόω ἐν τῇ θαλάσσῃ φθεῖρω· ἢ εἰδ. ἐπιφύρω ναυάγιον· 2) γεν. καταστρέφω, φανίζω· Σώφρ.35 ὁ τόκος νιν ἀλιτρεθρεῖται· Ἡσ. «ἀλιτρεθρῶσαι» φανίσαι, ἀπολέσαι· 1).

ἀλιτρεθρία (ἡ) ἡ ὑπὸ τῆς θαλάσσης φθορὰ, τὸ ναυάγιον· ΑΠ 9,41 ἀλιτρεθρία ναυτῶν.

ἀλιτρεθρος-ον ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ φθεῖρων, ὁ περσιστῆς· ΑΠ 7,654 αἰεὶ λήισται καὶ ἀλιτρεθροί.

ἀλιτρεῖς Ἡσ. «πρωτοί».

ἀλιτρεσκία (ἡ) εἶδος δρυός· Εὐβ.1 «ἄλια δρυς», Θεοφρ.ΦΙ 3,82 ἀλιτρεσκία εὐλον φαῖλον.

ἀλιτρεσκίος ἰδί δημ. βοτάν. κ. ἀλιτρεσκίος βλ. λ. 2)

ἀλιτρεῖν ἰδί· δημ. κ. ἀλιτρεῖν ἰδί τὸ φυτὸν κωχῶριον τὸ ἀναπνέων· Cicchorium epirrhizum L. πολυετές, ἀκανθώδες, ἀπαντῶν ἰδίως εἰς τὰ παράλια· συνών. ραδίον τῆς θάλασσης, φάνα τὸν γιγλῶ, σταμνάγκασθ, σταμνάγκασθ, ραδοκοσταίσιδα· 2) τὸ φυτὸν κενταύριον τὸ ἀκανθώδες (Centauria Brijossa) ἀπαντῶν ὡς μικρὸς δάμνος· συνών. ἀλιτρεῖνα, ἀλιτρεσκίος, φόνος.

ἀλιτρεῖς ἰδί δημ. βοτάν. κ. ἀλιτρεῖν βλ. λ. 1).

ἀλιτρεσκίος ἰδί· Ἡσ. «ἰκανὴ φρόνησις».

ἀλιτρεσκίος ἰδί· δημ. κῶνος χρησιμεύουσα ἐν διαλύσει πρὸς βαρὴν τὴν τρώχην, βλ. ἀλκάνη.

ἀλιτρεσκίος ἰδί· Πάπ. ἀμφιβόλου σπμ.

ἀλιτρεσκίος ὀν μγν. ὁ πορρωφάν περιβεβλημένος· Νόνν.Δ 20,105 φαειρὸν ἀλιτρεσκίον περὶ νηίστο φθός ἀνάκτων.

ἀλιτρεσκίος ἐπὶφρ. δημ. ἐπὶ δημητριακῶν, χωρὶς ληνίσμα, χωρὶς ληνίσμον βλ. λ.

ἀλιτρεσκίος ἰδί· δημ. κ. δημ. ἐπὶ πηλῶν κ. γεν. δημητριακῶν, ὁ μὴ ληνίσθεις, ὁ μὴ ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τῶν ὀχυρῶν διὰ τοῦ ληνίσμο, ὁ ἀλκυστικός· ἀλιτρεσκίος σπμ· κριθάρη.

ἀλιτρεσκίος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος φωνῶν, ἐχουσὼν τὸ ρύγχος μέγα καὶ πλατὺ, κορυφὴν τῆς ρινὸς τριχωτὴν καὶ ἀνεπτυγμένους τοὺς ὀγκώδεις τοὺς ποδῶν.

ἀλιχόνετρα (ἡ) ἡ ἀλιχόνετρα ἰδί νεώτ. ζωολ.

σπόγγι τοῦ ἀθροισμοῦ τῶν μονακτιδῶν, ἔχοντες σκελετὸν ἐκ λεπτοτάτων ἀκανθῶν ἢ σφαιρικῶν πυρρικών σωματίων καὶ ζῶντες εἰς μετρίου βάρους ὕδατα [Halichondria].

ἀλιχοῦδευτα ἑπίρρ. δημ. ἄνευ λιχνείας, λαιμαργίας, χωρὶς λιχοῦδιᾶ, ἐπὶ φαγητῶν || κατ' ἐπεκτ. κ. μτρ.

ἀλιχοῦδευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ λιχνεῶν ἢ ὁ μὴ λιχνεύσας, μὴ λιχοῦδης, μὴ λαιμαργός· ἀλιχοῦδευτα παιδί· 2) ὁ δι' οὗ δὲν αἰσθάνεται τις λιχνεῖαν, λιχοῦδιᾶ· ἀλιχοῦδευτα γὰρ μένα τὰ γλυκὰ || κ. ὁ μὴ προκαλὼν λιχοῦδιᾶ· ὅλα τὰ νερόδραστα φαγὰ ἐῖν' ἀλιχοῦδευτα.

ἀλιχτενία νεώτ. ζωολ. ἔντομον ἡμίπερον τοῦ ἀθροισμ. φυτοφθοριῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκιδιῶν, Ἰθαγενὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς [Alichtenia].

ἀλιχτιά (ἡ) δημ. φυτὸν ἄγριον τῆς οἰκογ. τῶν σκροφυλοειδῶν ἢ λυσοσχορτο ἢ κορακχορτο.

ἀλιφ ἢ ἀλιφ Ἡσ. «πέτρα».

ἀλιφ-όω ποιητ., ἐν χρήσει μόνον ὁ μέλλ. ἀλιώσω, ἀάρ. ἡλιώσα, ἐπ. ἀλιώσα, μέσ. μέλλ. ἀλιώσσομαι (μετὰ ἔνεργ. κ. παθ. σημ.) καθιστῶ τὴν ἀκαρπον, μεταίωκω [ἐκ τοῦ ἄλιος 2]· Ἰλ.Π.737 οὐδ' ἀλιώσω βέλος [δὲν ἔρριψε μεταίως τὸ βέλος]· ΕΜ «μάταιον ἐποίησε» πρβλ. Ἰλ.Δ.498 οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν, Ὁδ.Ε.104 αὐτῶς ἐπὶ Διὸς νόον... οὐτε παρεξελθεῖν ἄλλαν θεὸν οὐδ' ἀλιώσαι, Σοφ.Τρ.258 κοῦχ ἡλιώσε τοῦπος «σχόλ. οὐ μάταιον ἔλεγε τὸ ἔπος» [δὲν εἶπεν εἰς μάτην τὸν λόγον], Ἀπολλ.Ρ.3,1176 βάν δ' ἱμεν οὐδ' ἀλιώσαν ὁδὸν [οὐκ ἔσχον μεταίωκ.]· 2) ἀφανίζω, καταστρέφω· Σοφ.ΟΚ.704 τὸ δέ τίς οὐθ' ἄδός οντε γήρᾳ σφαίνων ἀλιώσει πέρας [φύλλον ἐλαίας]· || μέσ. -οῦμαι μετ' ἔνεργ. σημ. ὡς ἀνωτέρω· Μάξ.Τύρ.512 πάντα... ἀλιώσεται [ἡ Σελήνη].

ἀλιωδάνη (ἡ) νεώτ. φάρμακ. ἄνευ ἰδίας γεύσεως σκευασία, εἴς σινεσὶν τὰς ἰδιότητας ἐνὸς ἀλκτος ἰωδίου μετὰ τὰς ἰδιότητας τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἰωδίου πρὸς ἡλιόρα δέξασθαι, χρησιμοποιοῦμένη εἰς παραλύσεις καὶ εἰς ἐπιγενεῖς σφυλιδικὰς παθήσεις.

ἀλίως ἑπίρρ. μεταίως, ἄνευ ἀποτελέσματος· ἀσκόπως· Σοφ.Φιλ.840 οὐνεκα θήσαν τήνδε ἀλίως ἔχοντες τῶν· βλ. κ. λ. ἄλιος 21.

ἀλιωπιδεῖ (αἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεος γαστεροπόδων μαλακίων τῆς τάξεως τῶν προσωδραγχιῶν μετὰ κόγχας ὠτσειδεῖς· δημ. ἀχιθᾶδες κ. εἰδ. αὐτὰ τῆς θάλασσης· ὑπάρχουσιν ὑπὲρ τὰ 75 εἶδη ἀλιωπιδῶν, ἀφθόνων ἰδίως εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν Ἰνδίων καὶ τῆς Αὐστραλίας. Τὸ εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς θαλάσσας σὺνθηθ. εἶδος ἀλιωπιδῆς ἡ κοινή.

ἀλιωπιδ-ος ἡ κοινή νεώτ. ζωολ. εἶδος μαλακίων, ἐδωδισμῶν, τῆς ὁμοιογένειας τῶν ἀλιωπιδῶν βλ. κ. λ., εἰδικῶτ. λέγ. ἀλ- ἢ φυματώδης.

ἀλιωτος-η-ο δημ. καὶ ἀλιωτος ἡ ἀλειωτος ὁ μὴ ἐντὸς ὑγροῦ... διαλυθεῖς· ἀλιωτὴ ἔχληρη, -ἀλιωτα ἀλ- || ὁ μὴ διὰ τῆς θερμότητος τακτεῖς· ἀλιωτα ἦταν στὴς κορφὰς τῶν βουβῶν τὰ χιόνια, -ἀλιωτος πάγος· || ὁ μὴ ἀπολέσας τὴν συνεκτικότητα τοῦ διὰ πίεσεως, συνθλίψεως κττ.: ἀλ-σταφύλια· 2) ἐπὶ νεκροῦ, οὗ τὸ σῶμα (κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν) ἐνεκα μεγάλου ἀμαρτήματος ἢ ἀφορισμοῦ δὲν ἀποσυνετέθη ἐν τῷ τάφῳ· συγγ. βρυκολακισμός· ἦταν κακουργός κι ἐμενε ἀλιωτος στὸν τάφον· 3) κ. ὁ μὴ δεκτικός διαλύσεως, ὁ ἀδιάλυτος καθ' ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω σημ.

ἀλκ [alk] νεώτ. ἐν τῇ πετρογραφίᾳ, διεθνὲς σύμβολον ἐνὸς τῶν χημικῶν μεθεῶν, τὰ ὅποια χρησιμεύουσιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μᾶγματος, ἐξ οὗ προῆλθεν ἐν πυρηνγενέσι πέτρωμα.

ἄλκα [h] ἡ ἄλκη νεώτ. ζωολ. μυρκακτικὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλαφιδῶν 2) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς ὁμοιογένειας τῶν ἀλκιδῶν, ζῶντων εἰς τὰς βορείους χώρας, ἐχόντων σῶμα εὐρωστὸν μετὰ πλουσίαν πτέρωσιν, πτέρυγας βραχεῖας καὶ ἀσθενεῖς, ράμφος μᾶλλον βροχὸν καὶ στενὸν πλευρικός διακλαδῶσεις [Alca]. 3) παλαιός γένος πτηνῶν τῆς κατηγορίας τῶν κολυμβητικῶν, ζῆσαν κατὰ τὴν πλειοκαινὸν περίοδον [Alca L.].

ἀλκάδης (οἱ) νεώτ. Ἰσραβ. δημοτικὸς ἀρχὼν ἐν Ἰσπανίᾳ, ἀσκεῖ καὶ δικαστικὰ καθήκοντα.

ἀλκάεις-εντος-εν δωρ. ἀντὶ ἀλκήεις βλ. κ. λ. ὡς ὁ.γ. τοῦ ἀλκᾶς.

ἀλκάεστ νεώτ. ὄρος τῶν ἀλχυστιῶν, σημαίνων τὸν γενικὸν εἰς ὕγρὸν μορφήν διαλύτην, ἥτοι τὸν παράγοντα, ἐν ᾧ τὰ πάντα διαλύονται.

ἀλκαζάρ νεώτ. [Ἰσραβ.] ὀρθὸς ἀλκάσαρ βλ. λ.

ἀλκάζω ΕΜ «ἀλκάζειν» τὸ ἀνδρῆρας πράσσειν τὴν· αὐτ. «ἀλκάζουσιν» μαχημένων· || μέσ. -ομαι Ἡσ. «ἀλκάζονται» ἡμῖνοντα·.

ἀλκάθω βοηθῶ, ὑποστηρίζω· ΑΒ «ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν. Σοφοκλῆς [ἀπ.41] καὶ Αἰσχύλος [ἀπ.41], σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν»· πρβλ. ἀλ- ἀλκαθεῖν [οὐχ] ἀλκάθειν] εἶναι ποιητ. ἀκρ. παρανοηθεῖς καὶ τανισθεῖς ὡς ἐνεστ. ὑπὸ τῶν Γραμμ.

ἀλκαία (ἡ) μτγ. ἡ οὐρά, κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος· Αἰλ.ΖΙ.539 τὴν ἀλκαίαν ἐπισέωμεν [ὁ λέων] καὶ ἐλπίτων κατὰ τῶν πλευρῶν, σχόλ. Ἀπολλ.Ρ. «ἀλκαία ἡ τοῦ λέοντος οὐρά ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκήν τρέπεσθαι», σχόλ.Νικ.Θηρ. «κυρίως τοῦ λέοντος οὐρά ἀλκαία καλεῖται, ὅτι δι' αὐτῆς αὐτὸν ἐπαρτύνει καὶ γέγειρε εἰς τὴν ἀλκήν»· Σουφ. ὁ δὲ ἄλλω ἤγειρε μὲν καὶ τὴν ἀλκαίαν πρὸς ἄμυναν διηγούμενος || γενικῶς ἡ οὐρά τῶν οὐ· Οηπ.Ἀλ.5,264 πτερύγων δ' ὑπεραγθεῖ ριπῇ

ἀκρητ' ἀλκαίη, σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.4,1614 «ἐν δὲ τῷ κομικῷ λεζικῷ οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρά ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἱπποὶ καὶ βοοὶ καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσα περὶ ἀλεξίτριφ' τὴν οὐρὰ χρώνται»· 2] μτγ. τὸ φυτὸν μολόχη ἡ μόσχοςμος [malva moschata], ποώδες, πολυκέρας, οὐ παραλλαγαί τινες κοσμητικαί καθ' ὅτι τὸ φυτὸν ὀλισμα βλ. λ. ||

Διοσκ.3,147 βλ. κ. λ. ἀλκατον κ. ἀλκέα.

ἀλκαίδικος-ή-όν κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου ἐπινοηθεῖς ἡ χρησιμοποιοῦνθεις· Τρύφ. Τον.3 ἀλκ-μέτρον, νεώτ. ἀλκαϊκὴ στροφή.

ἀλκαίον (τοῦ) μτγ. βοταν. φυτὸν τὸ ποώδες· ἄλλως ἀλκαία κ. ἀλκέα βλ. λ.21 Ἡσ. «ὄπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτὸν».

ἀλκαίος-α-ον [ἀλκῆ] ὁ ἰσχυρὸς, ὁ σπιθαρός· Εὐρ.Ἐλ.1152 ἐν δορὸς ἀλκαίου λόγχαισιν.

ἀλκαλι-εως ἡ -ιος (τοῦ) Ἰσραβ. ἡ νεώτ. χημ. κοινὴ ὀνομασία τῶν ὑδροξειδίων διαφόρων μεταλλῶν, ἰδία δὲ τοῦ καλίου καὶ νατρίου, τὰ ὅποια εὐκόλως διαλύονται εἰς τὸ ὕδωρ, ἔχουσιν ἰσχυρὰν ἀλκαλικότητα καὶ διαβρωτικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ δέρματος· || ἀλκάλια ἀνθρακικά (τὰ ἀνθρακικά ἀλάτα τῶν μετάλλων τῶν ἀλκαλίων) || ἀλκαλίον μέταλλον ἡ μέταλλον μονατομικὰ λίαν ηλεκτροθετικὰ, ὅταν τὸ νάτριον, κάλιον, λίθιον, ρουβίδιον κτλ., ἐξ ὧν τὰ δύο πρῶτα εἶναι λίαν διαδεδομένα εἰς τὴν φύσιν, τὰ δὲ σπανιώτατα· 2) εἰδικῶτ. ὀνομασία τῶν μετάλλων τῶν ἀλκαλίων.

ἀλκαλιόζω-ουσα-ον νεώτ. χημ. [Ἰσραβ.] ἐπὶ οὐσίαν, ὁ ἐπιδεχόμενος ἢ ὁ κεκτημένος ἤδη ἀλκαλικῆς ἰδιότητος, ἥτοι γεῖσιν ὀρμισαὶ καὶ καυστικῇ· ἀ. ἀλκαλιῶν, ἀλκαλιώσας.

ἀλκαλιόζω-ουσα-ον νεώτ. ἀλκαλιόζω βλ. λ.

ἀλκαλιανσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. [Ἰσραβ.] κατὰστασις τῶν ζωικῶν ἢ φυτικῶν οὐσιῶν, ἐν αἷς ἐσχηματισθὲν ἀμμονία δι' ἐνώσεως ὑδρογόνου καὶ

αὐτότου· ἄλλως ἀλκαλιασμός, ἀλκαλιωσιμότης. **ἀλκαλιασθεστούχος**-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀλκάλια καὶ ἀσθεστον· ἀλκαλιασθεσταύχα πετρώματα [ἡ ἑτέρα τῶν ὁμάδων, εἰς ἃς υποδιαιροῦνται τὰ ἐκρηξιγενῆ πετρώματα].

ἀλκαλιασμός [οἶ] νεώτ. χημ. κ. ἀλκαλιναισι βλ. **ἀλκαλιγόνος**-ον νεώτ. χημ. ὁ παρέχων γένεσιν εἰς τὰ ἀλκάλια, βλ. ἀλκαλι.

ἀλκαλιόδεις-ους [οἶ] νεώτ. χημ. ὁξύνη χρωστικὴ τοῦ τριφαινολομβανίου, ἴσται μόνος κυανό-ῶδης διαλυτῆς εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὴν ἀλκοόλην.

ἀλκαλικοποίησις-εως [ἡ] νεώτ. χημ. ἡ μετατροπὴ ὕγρου εἰς ἀλκαλικόν.

ἀλκαλικοποιῶ νεώτ. χημ. καθιστῶ ὕγρον τι ἀλκαλικόν.

ἀλκαλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων ἰδιότητος ἀλκαλεως βλ. λ. ἡ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἀλκάλια· ἀλκαλικὴ γέσις [δριμύεια καὶ κουστικὴ], ἀλκαλικὴ ἀντιδράσις, ἀλκαλικὸν διόλυμα || ἀλκαλικά πηγαία φάρμακα αἱ μετολλικά πηγαία, αἱ παρέχουσαι ὕδωρ ἀλκαλικῆς φύσεως, ὅπερ εἶναι θερμὸν ἢ ψυχρὸν, χρήσιμον εἰς ποσιθεραπεῖαν, ὡς ἐπιδρὼν εὐεργητικὸς ἐπὶ τοῦ στομάχου εἰς μετρίαν χρῆσιν || ἀλκαλικά φάρμακα τὰ ὑδροξείδια τῶν ἀλκαλίων καὶ τὰ ἀνδρακικά ἀλκάλια, χρησιμοποιούμενα θεραπευτικῶς εἰς δηλητηριάσεις ἐξ ὀξέων, κατὰ τῆς σφίχτικῆς ἀρθρίτιδος κ.ἄ.

ἀλκαλικότης-ητος [ἡ] νεώτ. χημ. ὁ χαρακτήρ τοῦ ὕδατος ἢ ἀνοργανωτικοῦ διαλύματος τῶν ἀλκαλίων ἀντίθ. ἡ ὀξύτης· ἡ ἀλκαλικότης τοῦ ὕδατος, - τοῦ αἵματος [alcalinité].

ἀλκαλικός ἐπίρρ. νεώτ. ὁ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ἀλκάλια, κατὰ τρόπον ἀλκαλικὸν βλ. λ.

ἀλκαλιεῦκωμα-στος νεώτ. χημ. τὸ προϊόν ἀλλοιώσεως τῶν λευκατωματοειδῶν οὐσιῶν, τὸ παραγόμενον δι' ἀλκαλίον ἀνευ διασπάσεως τοῦ μορίου.

ἀλκαλιυξόλη [ἡ] νεώτ. φόρμακον ἀντισηπτικόν, χρήσιμον ἰδίως πρὸς ἀπολύμανσιν ἐκ τῶν πτυέλων τῶν φθισικῶν [alcaliylzol].

ἀλκαλιμετρία [ἡ] νεώτ. χημ. τὸ μέρος τῆς ἀναλυτικῆς χημείας, τὸ ὁποῖον πραγματοποιεῖται τὸν ὁγκομετρικὸν προσδιορισμὸν τῶν βάσεων.

ἀλκαλιμετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀλκαλιμετρίαν· ἀλκαλιμετρικὴ μέθοδος, Ἐπίρρ. ἀλκαλιμετρικός.

ἀλκαλιμετρον [τὸ] νεώτ. χημ. ὄργανον, διὰ τὸν ὁγκομετρικὸν προσδιορισμὸν τῶν βάσεων.

ἀλκαλίνωσις-εως [ἡ] νεώτ. ἀλκαλίνωσις βλ. λ.

ἀλκαλινοαἰώδης-ους-ε νεώτ. χημ. ὄνομα χαρακτηριστικὸν τῶν μετὰλλων ἀσθεστοῦ, στρουτίου καὶ βαρίου, ἀλκαλικά γαῖα.

ἀλκαλιολυθεδοῦχος-ον νεώτ. χημ. ἐπὶ οὐσιῶν ἀλκαλικῶν, - ὁ περιέχων μόλυβδον.

ἀλκάλιον [τὸ] νεώτ. σπαν. ἀντὶ ἀλκαλίου βλ. λ.

ἀλκαλικοποιητικός-ή-όν νεώτ. χημ. ἐπὶ οὐσιῶν, δυναμένων νὰ μεταβῶσιν εἰς ἀλκάλια βλ. λ. ἡ νὰ ἀναπτύξωσιν ἐν αὐτῷ ἀλκάλ. ἰδιότητος.

ἀλκαλιόσιδηροῦχος-ον νεώτ. χημ. ὁ περιέχων ἀλκάλια βλ. λ. καὶ σιδηρούχος οὐσίας.

ἀλκαλιόχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀλκάλια βλ. λ. || ἀλκαλίσχονα πετρώματα [ἡ ἑτέρα τῶν ὁμάδων, εἰς ἃς υποδιαιροῦνται τὰ ἐκρηξιγενῆ πετρώματα] || ἀλκαλιόχοι μαρμαρυγαί [οἱ μαρμαρυγαί βλ. λ. τῶν ὁποίων τὸ μῦρον περιέχει καὶ μέταλλον τι ἐκ τῆς ὁμάδος τῶν ἀλκαλίων].

ἀλκαλιόρασνον [τὸ] νεώτ. χημ. ἀπ' εὐθείας πρᾶπτουσα χρωστικὴ τοῦ βαμβάκος || ἀλκαλιόρασνον γήσιον ὀξύνος χρωστικὴ τοῦ τριφαινολομβανίου, βάπτουσα τὸ ἔριον ἀνθεκτικῶς ὡς πρὸς τὰ ἀλκάλια, τὴν πλύσιν καὶ τὸ χρώσιον.

ἀλκαλιρρυμα-στος [τὸ] νεώτ. ὕδαρές ἢ οἰνοπνευματικὸν διάλυμα καυστικοῦ τινος ἀλκαλεως.

ἀλκαλιφαιόν [τὸ] νεώτ. χημ. ἀπ' εὐθείας ἀχρωστικὴ κώνη, σκατενέφρος, διαλυτῆς εἰς ὕδωρ καὶ ἀλκοόλην, βάπτουσα τὸν βῆμβοκα ἐν λουτρῷ ὁδῶς καὶ ἄλλοις τοῖς Gleaber ἐρυθροφάρμακον.

ἀλκαλιόω νεώτ. χημ. προσθέτω ἀλκαλίου βλ. λ., διδῶ ἀλκαλικὴν ἰδιότητα εἰς τινα οὐσίαν. **ἀλκαλιόσθον**-ον νεώτ. χημ. κ. **ἀλκαλιόζων** βλ. λ. **ἀλκαλιωσιμότης**-ητος [ἡ] νεώτ. χημ. κ. ἀλκαλιναισι βλ. λ.

ἀλκαλιοδέξ-ους [τὸ] νεώτ. χημ. αὐτοῦτος φυτικὴ βάσις ἐξ αὐτοῦ, ὀνθρακος, ὀδονόχου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ ἐξ ὀξυγόνου, ἥτις ἔχει ἰσχυράν φυσιολογικὴν ἐνέργειαν καὶ χρησιμοποιοῦται εἰς τὴν θεραπευτικὴν [οἶον ἡ κίνη], ἢ ὡς μέσον ἡδονιστικόν [οἶον ἡ μορφίνη, ἡ κοκαίνη].

ἀλκαλιόσις-εως [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ αἰτίσις τῆς ἀλκαλικότητος τοῦ αἵματος ἀντίθ. ὀξύνωσις· ἄλλως ἀλκαλιναισι [alcalisætie].

ἀλκανα [ἡ] νεώτ. βοταν. κ. ἀλκάνη βλ. λ.

ἀλκάνη [ἡ] νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν **βοταγνοειδῶν**, περιλαμβανόν φυτὰ ποώδη, πολυετή, φέροντα ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος μικρὰς σφίγγας, ἀνθὲ δὲ κυανὰ, κίτρινά ἢ λευκά· εἶναι ταῦτα ἰσχυρὰ εἰς τὸς παρὰ τὴν Μεσόγειον χώρας κοινότητα δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄλλως **ἀλκανα** ἢ **ἀλκάννα** δημ. βαφόριζα, κινά [Alkanna Tanssch.] || ἀλκάνης ρίζα τοῦ φυτοῦ ἀλκάννα, εἰς τεράχια κυλινοροειδῆ ἢ ἀτρακτοειδῆ πολυκέφαλα, σφεδρὰ ἄσπρος, με γέυσιν βλεννώδη ἀσθενῶς πικρὰν περιέχουσα ἀλκαίνην, χρησιμας εἰς τὴν βαρικήν [radix alkanæ].

ἀλκάνη [ἡ] νεώτ. βοταν. κ. **ἀλκάνη** βλ. λ.

ἀλκαννίνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἡ ἐκ τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ἀλκάνη βλ. λ. ἐξαγομένη χρωστικὴ, ἴσται ἐρυθρόφρος εὐθροπτος μάζα, διαδύλυτος εἰς ὕδωρ, χρήσιμος ἰδίᾳ πρὸς χράσιν διαφόρων λιπαρῶν ἐλαίων, βερνικίων, κηρίων κτλ. || **ἀλκαννινῆς** χάρτης ἐρυθρός ἢ κυανὸς χάρτης, χρησιμεύων εἰς δοκιμασίαν τῆς ἀντιδράσεως.

ἀλκανολοειδής [οἶ] νεώτ. χημ. διασθινεὶς ἐνώσεις, οὐσίαι συνάμα ἀλκάλαι καὶ μερκαπτανταί.

ἀλκαπνίνη [ἡ] νεώτ. χημ. οὐσία, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ ἀμαυρῇ τὰ οὐρα ἐν τῷ ἀέρι παρῶσαι ἀλκάλους καὶ νὰ ἀνῶγῃ τὸ φελγνισμὸν ὕγρον καὶ τὰ ἀμυνοκινὰ διάλυμα τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου || ἀλκαπνικά ὀξέα τὸ ὁμογενεϊακὸν καὶ τὸ οὐρολευκινικὸν ὀξύ, ἐξ ὧν τὰ πρῶτον συνηθέστερον τοῦ δευτέρου εἰς τὰ ἀλκαπνοῦχα οὐρα.

ἀλκαπνοῦρις [ἡ] νεώτ. παθολογικὴ κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ, συνήθως χρονία, προερχομένη ἀπὸ ἀτελεῖ χρησιμοποίησιν ὀρίσμων προΐοντων διασπάσεως τοῦ λευκώματος, ἥς ἐνεκα ἐμφανίζονται εἰς τὰ οὐρα ἀλκαπτανταί βλ. λ.

ἄλκαρ-αρος [τὸ] [ἀλκή] ἔπ. κ. λυρ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομα, καὶ ἀπρ. προπύρρον, σκίηρον, προστασία, ὑπεράσπισις, ἀμυνα· ἡλ.ε.644 οὐδὲ τίς τε Τρώεσσι ὀνομαί ἄλκαρ ἔσσεσθαι, αὐτ.Α.823 ἄλκαρ Ἀχαιοῶν, Εὐρ.Τρω.590 σὺς δάμαρτος ἄλκαρ, Κάντ.Σμ.11,452 καρήστος ἔμμεναι ἄλκαρ, ἀσπίδα θεῖς κασπέρθεον || συχνὰ μετὰ γεν. ἀντικειμενικῆς [κατὰ τινος, ἀπὸ τινος]· Ὀμ. γυν. Ἀπόλλ. θανάτοιο τ' ἄικος καὶ γήρας ἄλκαρ, Ἀπόλλ. ὕεσθαι ἔμμεναι ἄλκαρ 2) μέσον θεραπευτικόν, φάρμακον· Ἀρετ. Ὁξ.Νούσ.1,1.

ἀλκαρράζ [τὸ] νεώτ. ἰατρ.δ.1 ἡ ἀλκαρράθη πορώδης ὑδροδοχεῖα ἐξ ἀργύρου, καθιστάμενα τὸ ὕδωρ ὀρροεράν· εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσαχθέντα εἰς Ἰσπανίαν πιθανῶς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρβλ. δημ. κανάνα [alcarraza].

ἀλκαρρίνη [ἡ] νεώτ. φάρμακ. παλαιὰ ὀνομασία τοῦ κακοδουλοξείου.

ἀλκαῖς-άντος [οἶ] ὕδωρ. ἀντὶ ἀλκαῖς βλ. λ.

ἐλκείσασθαι νεώτ. (ἀραδ.) ὀνομασία πύργων, φρουρίων, ἀνακτόρων ἐν Ἰσπανίᾳ, κτισθέντων ὑπὸ τῶν Ἀράβων κατακτητῶν τῆς χώρας ἢ κ. ἀργότερον ὑπὸ Ἰσπανῶν βασιλέων.

ἐλκείσασθαι -ατος [τό] (πρβλ. ἐλκείζω) γενναία πράξις ἀνδρείας : Σοφ. Γλυ. 247 ἐλκείσματα νύμφης.

ἐλκεία (ή) μτγν. ἐλκεία : Βλ. λ. 2 : Διοσκ. 3, 147 (δ. γ. 1. ἐλκεία) (τό) νεώτ. ἀποκρυφ. ὁρος δηλῶν ἐπιφανειακὴν μεταβολὴν τοῦ σχήματος τῶν μετάλλων.

ἐλκεῖσθαι (ζωηρά) (ή) ἀλκήν. ἡ διὰ πυρώσεως καταστᾶσα ἐρυθρὰ χθῆς.

ἐλκεῖσθαι (αἱ) νεώτ. χμ. αἱ ἐνώσεις ἄλκων ὅς κ. αἱ παραγόμεναι δ' ἄλληλεπιδράσεως ἐνδὸς οὐδὲς καὶ μὴς ἀλκῶν.

ἐλκή (ή) μτγν. νεώτ. (κείεσθαι) εἶδος ἐλάφου : Παισ. 5, 121 εἰς τὰς ἐλκας τὸ ἐν τῇ Κελτικῇ θηρίον" ἢ νεώτ. ζῶολ. ἐν τῶν μεγαλύτερων μηρυκαστικῶν ζῶων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐλαφιδῶν, ἔχον σῶμα ρωμαλέον, λαμὼν βραχέστατον, ὡς μακρὰ, κέρατα μεγάλα, πλατέα, πτυοειδῆ, καὶ τρήγμα μακρὸν, πυκνὸν καὶ τραχὺ, ζῶν κατ' ἀγέλας εἰς τελατωδὴ μέρη τῶν βασάνων τῶν βορείων χωρῶν, τρεφόμενον ἐκ τελατωδίων φυτῶν, ἐκ τῶν βασάνων δένδρων κτλ. (Alces palmarum) 2) παλαιόζωολ. γένος μηρυκαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐλαφοκεράτων ἢ κερασφόρων ἐλάφων, ζῶν καὶ νῦν 3) ἀποκρυφ. ἡ ἀγρία ἐλάφος εἶπα, περὶ ἧς ἐπιστεύετο ὅτι τεμάρχων τῶν κεράτων αὐτῆς ἀναρτῶμενον ἀπὸ τοῦ λαμποῦ ἢ προσαρτῶμενον ἐπὶ δακτυλίου ἐθεράπευε τὴν ἐπιληψίαν.

ἐλκή (ή) κ. νεώτ. (πρβλ. ἀλκαλεῖς) ὁστ. ἀλκή, [παρ] ἀρχ. κατά μεταπλασμὸν κ. ἀλκή) ἡ σωματικὴ ἰσχὺς, δύναμις ἐκδηλωμένη εἰς δράσιν πρὸς ἐπίθεσιν ἢ ἀπόκρουσιν, διάφορος δηλ. τῆς ρώμης, σημαίνουσης τὴν ἐν τῷ σώματι ἐνοικοῦσαν δύναμιν : Ἰλ. Τ. 161 τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή, Πινδ. Ο. 2, 114 χθόνα ταράσσοντες ἀλκή χερῶν, Τιμ. Λοκρ. 103 Β. ῥωννύσας ποτ' ἀλκῶν, Πολύβ. 10, 41, 7 τὰ ζῷα διὰ δόλῃα γίνεσθαι κατὰ τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν 2) ἡ ψυχικὴ δύναμις, τὸ θάρρος, ἡ εὐψυχία, ἡ ἀνδρεία : Ἰλ. Υ. 381 ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι ὄρεε, φρεσὶν ἐμείνων ἀλκήν, Πινδ. Ν. 3, 68 ἀλκήν φρενῶν ἀπασθεν φόδος || κ. γεν. δύναμις : Αἰσχ. Πέρσ. 586 ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς, Πλούτ. μεγάλην κμῆτος ἀλκήν 3) ἄμυνα, ἀπόκρουσις : Ἰλ. Ε. 532 φυγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος ὄρνυται αὐτὲ τις ἀλκή, Ἡοιδ. Θ. 876 κακοῦ δ' οὐκ ἐσσεταί ἀλκή, Θουκ. 2, 84, 3 κατέστησαν ἐς ἀλκὴν μὲν μηδένα τρέπεσθαι αὐτῶν ὑπὸ τῆς ταραχῆς 4) βοήθεια, ἐπικουρία, ὑπεράσπισις : Ἰλ. Ο. 490 ἀρίγνωτος Διὸς πέλετ' ἀλκή, Σοφ. Ο. Τ. 189 εὐδῶκα πέμψον ἀλκάν, Εὐρ. Ἡρ. 326 οὐ γὰρ ἀλκήν ἔχομεν ὥστε μὴ θανατεῖν 5) ἡ πρὸς μάχην ὁρμή : Ἰλ. Γ. 45 οὐκ ἐστὶ βίη φρεσὶν αὐτῆς τῆς ἀλκῆς 6) συμπλοκή, σύρραξις, μάχη : Αἰσχ. Ἐπ. 480 βαρκῇ πρὸς ἀλκήν, Εὐρ. Μήδ. 264 κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σιδήρον εἰσὶραν, αὐτ. Φοῖν. 432 στρώμης ἐς ἀλκὴν ἤνικ' ἤλαθον ἐνέρι.

ἐλκεῖσθαι (ὁ) νεώτ. παλαιόζωολ. ὁμοιογένεια παγοδίων ὀρυκτολαποειδῶν ἐκ τῶν πικραιοικιδῶν, πτηνῶν, σπονδίων ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

ἐλκείσθαι -εσσα-εν, ὥρ. συνηρ. ἐλκεί-αντος γενναῖος, μάχης, πολεμικός : Ὑμν. Ὀμ. 18, 3 Ἀθηναίη ἀλκή, Πινδ. Ο. 9, 72 ἀλκάντας Δαναοὺς τρέφαις (δ. γ. ἀλκέντας), Ἀπολλ. Ρ. 1, 71 ἀλκήεις Ἐριδῶπις || ὁ καρτερικός, ὁ ἀνθεκτικός : Ἀρετ. Ο. Ε. Νουά, 10 || σπιθαράς, ἰσχυράς, δυνατός : Αἴπ. δ. 277 Ἀρτεμὶς τόξα λαχούσα καὶ ἀλκήντας διστοῦς || μτφ. : Μαν. 4, 48 ἀλκή-πίστις.

ἀλκήσθαι (ὁ) ἡ ἀλκήσθαι μτγν. ὁ ἀμύνόμενος, ὁ γενναῖος, ὁ πολεμικός : Σουίθ. ὁ ἀμύντης καὶ ἀλκήσθης || ὁ ἰσχυρός, ὁ σπιθαράς, ὁ

δυνατός : Ὀππ. Ἀλ. 170 ἀλκήσται συνόδοις, ἀλκή κ. μτγν. κατὰ μεταπλασμὸν ποιητ. ὁστ. τοῦ ἀλκή βλ. λ. : Ἰλ. Ε. 299 λέων ὡς ἀλκή πεποθῶς (ἔχων πεποθῆσιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ), Θέογν. 949, Νόνν. Δ. 39, 34.

ἐλκεῖσθαι (ὁ) μτγν. εἶδος φυτοῦ ἄλλως ἔχον" δημ. φιδόδοντο, φιδόχορτο : Διοσκ. 4, 25 || ποδῶδες φυτὸν, ἐν χρήσει ὡς φάρμακον εἰς δῆγμα ὀφθαλμῶν δ. ἀγχουσα : Γαλ. 3, 149.

ἐλκεῖσθαι (ὁ) μτγν. εἶδος ὑποδημάτων, ὀνομασθέντων ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου : Ἀθην. 12, 534 κ.

ἐλκεῖσθαι (ὁ) τὸ θεῖον τῶν ἀλχημάτων 2) ἡ ὕψις αὐτῶν ἐπιτευχθεῖσα πορφύρᾳ ὕλη.

ἐλκεῖσθαι (ή) μτγν. μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἔχους εἶδος τοῦ φυτοῦ ἀγχουσα, χρησιμοποιοῦμενον ὡς φάρμακον εἰς τὰ δῆγματα τῶν ὀφθαλμῶν : Νικ. Ὀπρ. 541 ἐσθλὴν δ' ἀλκήσιον ἔχους περιφράξω ρίξαν (σχολ. «ἀλκήσιος δὲ καλεῖται καὶ ἔχης ἡ βοτάνη» καὶ ἀλκήσιον μὲν ἀπὸ τοῦ εὐράντος Ἀλκιβίου, ἔχης δὲ διὰ τὸ ἴσθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς ὑπὸ ἐχίδνης πληττομένους», αὐτ. Ὀπρ. 666 ἄλλην δ' ἀλκήσιον φερώνυμον αἶρεα ποῖν).

ἐλκεῖσθαι (ὁ) νεώτ. ζῶολ. πτηνὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν στεγαναποδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κολυμβιδίων, τὰ ὅποια ἔχουσι ράμφος πλευρικός πεπιεσμένον καὶ ἀγκιστροειδὲς ἀπολήγον, οὐράν καὶ πτέρυγας βραχείας καὶ ζωσὶ συνήθως εἰς τὰς βορείους θαλάσσας, τρεφόμενα ἐξ ἰχθύων καὶ ἄλλων θαλασσίων ζῶων, τὰ ὅποια συλλαμβάνουσι νηχόμενα (Alcidae).

ἐλκεῖσθαι (ὁ) νεώτ. παλαιόζωολ. γένος τῆς ὁμοιογενείας τῶν θερμωκεράτων ζῶων, με κεφαλὴν ἐλαφοειδῆ, ὀφθαλμικὴς κόγχας προεχούσας, σκελετὸν κατὰ τὴν χόνδρινον, ἄκρα ἐμπρόσθια ἰσομήκη σχεδὸν πρὸς τὰ ὀπίσθια.

ἐλκεῖσθαι -ος-η-ον γενναῖος μαχόμενος ἢ ἐν μάχῃ ἐπικουρῶν : Αἴπ. δ. 124 ἐλκεῖσθαι Παλλᾶδος.

ἐλκεῖσθαι -ος-η-ον θηλ. ὥρ. ἐλκεῖσθαι ἐν Σοφ. Α. 402 (ἀλκή) κ. νεώτ. ὁ ἰσχυρός, ὁ γενναῖος : Ἰλ. Α. 483 Τρώες ἦσαν πολλοὶ τε καὶ ἐλκεῖσθαι, Ἡρ. 3, 4 ἀνὴρ τὰ πολέμια ἐλκεῖσθαι, Πλάτ. Πολιτ. 614 Β ἐλκεῖσθαι .. ἀνδρὸς, Πολύβ. 6, 48, 3 ἐλκεῖσθαι καὶ γενναῖος ἀποτελεῖσθαι ἄνδρας, παρομ. πάλαι ποτ' ἦσαν ἐλκεῖσθαι Μιλήσιον, νεώτ. οἱ ἀβλήτοι ἦσαν πάντες εὐσταλεῖς καὶ ἐλκεῖσθαι || ἐπὶ ἀφύκνῳ, ὁ δυνατός, ὁ σπιθαράς : Ἰλ. Γ. 338 εἴλετο δ' ἐλκεῖσθαι ἔγχος, Εὐρ. Ἡρακλ. 810 ἐλκεῖσθαι ὁδός || μτφ. : Τυρτ. 10, 17 ἐλκεῖσθαι ἐν φρεσὶ θυμῶν, Πινδ. Ν. Β. 41 ἦτορ δ' ἐλκεῖσθαι | καρδίᾳ γενναῖα || 2) ὁ παρὲχων δύναμει, ὁ ἐνισχύων, ὁ τόνωναν : Πλούτ. 2, 669 Β ἐλκεῖσθαι οἶνος (ἀμφ.) || κ. ὁ παρέχων ἐπικουρίαν : Πλάτ. || κ. ἐν τοῖς παραθ. Ἡρ. 1, 97 ἔθνος οὐδὲν οὐτε ἀνδρείοτερον οὐτε ἐλκεῖσθαι, Εὐρ. Φοῖν. 743 προκρίνας οἶπρ ἐλκεῖσθαι, κ. νεώτ. οἱ Ἕλληνες ἐρέται ἐφαίνοντο ἐλκεῖσθαι ὁδῶν τῶν συναγωνιζομένων ἄλλοις θῶν.

ἐλκεῖσθαι -ος-η-ον (ή) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰσχὺς, ἡ γενναϊότης ἄλλως ἀλκή βλ. λ.

ἐλκεῖσθαι (ή) νεώτ. ζῶολ. γένος κτενοφόρων τῆς οἰκογεν. τῶν βεροδῶν ζῶων ὑδρόβιων ἔχον σῶμα πικτωδές, διαφανές, κυλινδρικόν, ἀπαντῶν συχνὰ εἰς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως (Aleiopis).

ἐλκεῖσθαι (ή) νεώτ. ζῶολ. σκώληξ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ζωοσκαλῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλκεῖσθαι βλ. λ. (Aleiopis) 2) βοτάν. φυτὶκὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν συνθέτων, περιλαμβάνον εἶδη ἰθαγενῆ τῆς Ν. Ἀφρικῆς.

ἐλκεῖσθαι (ὁ) νεώτ. ζῶολ. ζωοσκαλῆκος τοῦ ἀθροίσματος τῶν νηριδίων, ἔχοντες σῶμα ἐπιμυκὲς καὶ διαφανές καὶ μεγάλους ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς, εὐριακόμενοι δὲ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ ἐπικαθήμενοι ἐπὶ τῆς ἰλῦος τῆς θα-

λάσσης ἢ παρασιτοῦντες ἐπὶ διαφανῶν ὑδραρίων ὀργανισμῶν (Aciopidae).

ἐλκιοσύναι (ἡ) νεώτ. ζωολ. τὸ νεογνὸν τῶν ἐλκιοσύνων βλ. λ., σκόληξ ζῶν παρασιτικῶς ἐπὶ τοῦ πεπτικοῦ καὶ τοῦ περιφερικοῦ κυκλοφορικοῦ συστήματος κτενοφόρων ζώων (Aciopidae).

ἐλκιοσύναι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια μικρῶν παρασιτικῶν, ἀνηκόων εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἐλκιοσύνων (Aciopidae).

ἐλκίφρων-ονος-ον (φρήν) ὁ ἐλκίμων τὴν φρένα ἔχων, γενναϊόφρων· Ἀισχ. Πέρσ. 92 ἀπράσιτος γὰρ ὁ Περσὴν στρατὸς ἐλκίφρων τε λαός· Εὐστ. 380, 42 «ὁ ἀνδρείος καὶ φρόνιμος».

ἐλκίμαρος 'Ηο. «γενναϊός»· 2) ἐλκίμος· Ἀβ. Φώτ. «ἐλκίμαιον» ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

ἐλκίμανικός-ή-όν· μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ Ἀλκίμανος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀλκίμανος χρησιμοποιοῦν, ὁ κατὰ τὴν τῶν Ἀλκίμανος· Ἡρώδιαν. σῆμα ἐλκίμ., Εὐστ. 1618, 29 τὴν παρὰ Ἡρώδιαν ἐλκίμανικὴν χρῆσιν, νεώτ. ἐλκίμανικὸν σῆμα· ἰκαθ' ὅτι τὸ ρήμα τῆς προτάσεως κεῖται μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ ὑποκειμένων. Ἐπιρρ. ἐλκίμανικός.

ἐλκίμαρής 'Ηο. «ἰσχυρόν»· ἘΜ «ἐλκίμαρής» τὸ ἀλεξήριον.

ἐλκίμηνή (ἡ) ἀποκριφολ. ἢ προσωποποίησις τοῦ μεταλλικοῦ ὕδατος, ὅπερ ἐνοῦται μετὰ τοῦ πρῶτου, ὃν ἐκπροσωπεῖ ὁ Ἀμφιπρύων.

ἐλκιοζύλαι (ταί) νεώτ. ἄ. ἐλκιοζυλικά ὁμάδες βλ. λ.

ἐλκιοζυλικά ὁμάδες νεώτ. χημ. αἱ μονοθενεῖς ρίζαι, αἱ μένουσαι, ὅταν ἐκ τῶν μονοθενῶν ἐλκιοζυλῶν ἀφαιρεθῇ τὸ ὑδροζυλικὸν ὑδρογόνον.

ἐλκιοζύλ (τά) νεώτ. (ἀραβ.) διανθ. λ. τὸ ἀπρόσταγμα τοῦ οἴνου καὶ τῶν στεμφυλίων, ἦτοι τὸ οἶνονεμα τῶν οἶνονευσματῶν πατών.

ἐλκιοζυλαί (ταί) νεώτ. χημ. ὀργανικά ἐνώσεις, αἵτινες λαμβάνονται ἐκ τῶν ὑδρογονοζυλικῶν δι' ἀντικαταστάσεως ἀτόμων ὑδρογόνου δι' ὑδροζυλικῶν καὶ εἶναι εὐράτητα διαθεστέμεναι ἐν τῇ φύσει· ἄλλως λεγόμενα πνεύματα.

ἐλκιοζύλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ σπουδαιότερα ὀργανικὴ ἐνώσις τῆς σειράς τῶν κεκορεσμένων μονοθενῶν ἐλκιοζυλῶν, ἥτις σχηματίζεται εἰς πολὺ μεγάλαν ποσά κατὰ τὴν ζύμωσιν ὠρισμένων σακχαρῶν ἄλλως ἐλκιοζύλη αἰθυλική, οἶνονεμα.

ἐλκιοζυλικός-ή-όν· νεώτ. κ. δημ. ἐλκιοζυλικός ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐλκιοζύλ, ὁ περιέχων ὡς συστατικὸν τὸ ἐλκιοζύλ· ἐλκιοζυλικὸν διάλυμα· 2) κ. δημ. ὁ πάγων ἐξ ἐλκιοζυλικοῦ βλ. λ.; διὰ τὴν λεησμονίαν τὴν λῆψιν τοῦ ἐγίνεν ἐλκιοζυλικός, -εῖ· καὶ χρόνων παιδί καὶ εἶναι ἐλκιοζυλικό.

ἐλκιοζυλικῶς ἐπὶρρ. νεώτ. ἐν ἀναφορὰ πρὸς τὸ ἐλκιοζύλ βλ. λ., κατὰ τὴν ἐλκιοζυλικὴν βλ. λ.

ἐλκιοζυλισμός (ὁ) νεώτ., δημ. κ. ἐλκιοζυλισμός ἡ νοσηρὰ ροπή τοῦ πίνειν κατὰ κατάχρησιν οἶνονευσματῶν ποτῶν· 2) ἡ ἐκ καταχρήσεως οἶνονευσματῶν ποτῶν χρονία θλητηρίασις τοῦ ὀργανισμοῦ· ὁ ἐλκιοζυλισμός εἶναι μία τῶν μεγάλων πληγῶν τῆς ἀνθρωπότητος, δημ. τὸν κατὰστροφὴν ὁ ἐλκιοζυλισμός· ἢ νεώτ. ἐν τῇ δικαστ. ψυχολογίᾳ, τὸ σύνολον τῶν νοσηρῶν φρενικῶν καὶ φυκικῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες παρατηροῦνται ἐπὶ τῶν ποιουμένων κατὰχρησιν τῶν οἶνονευσματῶν ποτῶν.

ἐλκιοζυλμελί (τά) νεώτ. δημ. μέλτος καὶ οἶνονευσματός, χρήσιμον εἰς παρασκευὴν φαρμάκων.

ἐλκιοζυλμετρον (τό) νεώτ. οἶνονευσματόμετρον βλ. λ.

ἐλκιοζυλεῖα ἀρωματικά (τά) νεώτ. χημ. τὰ ἀρωματικά καρδονικά ὄξεα, τὰ περιέχοντα ὑδροξύλιον ἐν τῇ πλευρικῇ ἀλύσει.

ἐλκιοζυλεξιδία (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ ἐνζύμων τῶν βακτηρίων, ὅπου ἐκτελοῦσι τὴν ὀξικήν ζύμωσιν τῆς ἀλκοόλης.

ἐλκιοζυλοπία (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς ἀλκοόλης· ἢ ἡ κατασκευὴ οἶνονευσματῶν, ποτῶν ἄλλως συνθεσῶν. οἶνονευσματοπία.

ἐλκιοζυλὰ ποτῶν (τά) νεώτ. χημ. τὰ περιέχοντα ἐλκιοζυλὰ ποτῶν ἄλλως οἶνονευσματοζυλὰ, οἶνονευσματοζυλὰ κ. ἐσφαλ. οἶνονευσματά.

ἐλκιορνήνη (ἡ) νεώτ. κρυσταλλικὴ μικρὰ οὐσία, περιεχομένη εἰς τὴν ἀλκοορνήνην βλ. λ.

ἐλκιορνήνη (ἡ) νεώτ. μικρὸς φλοῖος φυτοῦ τινος, ὅστις ἔχει στυπτικὰς ἰδιότητας καὶ ἐχρησιμοποιεῖται ὡστε κατὰ τῆς πνευμονικῆς φυματώσεως.

ἐλκιοεύντα (ἡ) νεώτ. φαρμακ. βάσις πρὸς κατασκευὴν ἐλκιοφῶν, εὐδιάλυτος ἐν ὕδατι καὶ μὴ λιπαρῶσιν, συγκειμένη δὲ ἐκ καλιοζυλῶν καὶ νανοζυλῶν ἀσπινῶν καὶ οἶνονευσματος (Alcuesate).

ἐλκιοφύρη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. σκευασία παραπλησία πρὸς τὰς πεπτάνας (Alcorbyx).

ἐλκιοφύρη-ρος (ὁ) ὁ ἀποκρούων, ὁ ἀναισχυρόν, ὁ ἀποσπῶν, ὁ προστατεύων· Ἰλ. Σ 100 ἐμεῖο δ' ἔδωκεν ἀρήξ ἐλκιοφύρη γενεσσάμεν· ἐμεῖ δ' ἐχρειάσθη (ἐγὼ τοῦ ἐλκιοφύ) διὰ νὰ ἀποτρέψω τὸν θάνατον κατ' ἐλ. διὰ νὰ γίνω ἐκδικητὴς τοῦ θανάτου τοῦ, Ὀδ. Ε 531 εἶλετο δ' ὅτεν ἄνακτα κυνὼν ἐλκιοφύρη καὶ ἀνδρῶν, Πίνδ. Π 3, 7 παντοδαπὴν ἐλκιοφύρη νοῦσαν· ἐπεὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Κόντ. Σμ. 10, 258 ὅπινον πόνου ἐλκιοφύρη· ἘΜ «ἐλκιοφύ, τιμωρὸν, κωλύτην, βοηθόν».

ἐλκιοφύρη (τά) μτγν. φάρμακον, ἀντισπον, ἀντιφάρμακον· Νικ. Ἐπρ. 528 ἐλκιοφύρη νοῦσαν, ποιεῖ. παρὰ Σουίδ. ἐλκιοφύρη λιμοῦ «δυνάμενα ἐλκιοφύ καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν».

ἐλκιοφύρη-ον κ. μτγν. ὁ προφυλάσσων, ὁ προστατεύων· Εὐρ. Ἀπ. 697 ῥάκη ἐλκιοφύρη φύχους (χερῶν, ἀρκήρια)· ἢ ὁ βοηθὸς, ὁ ἀντικουφιστής, ὁ θεραπεύων· Νόνν. Δ 45, 348 ἐλκιοφύρη· ἢ ὡς οὐσία τὸ οὐδ. ἐλκιοφύρη βλ. λ.

ἐλκιοφύρη-ονος (ἡ) μτγν. τὸ πτηνὸν τὸ λεγόμεν. συνθεσῶν. ἀκυλὼν βλ. λ.· Ἡρώδιαν. 2, 285.

ἐλκιοζυλογονία (τά) νεώτ. χημ. ἐνώσεις τῶν ἐλκιοζυλῶν μετ' ὀλογόνων· τὰ κατώτερα μέλη αὐτῶν εἶναι βραβέα ὑγρά, χηρίσματα ἐργαστηριακῶς εἰς τὴν βιομηχανίαν, πνὰ καὶ εἰς τὴν χειρουργικὴν ὡς γεν. ἢ τοπικά ἀναισθητικά (Halogenalkyle).

ἐλκιοζυλίμηναι (αἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικὰ ἐνώσεις, αἵτινες λαμβάνονται ἐκ τῆς ἀμύλλας δι' ἀντικαταστάσεως ἀτόμων ὑδρογόνου δι' ἰσορριθίων ἀτόμων ἐλκιοζυλῶν, χρησιμοποιούμεναι εὐρῶς εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν χρωμάτων.

ἐλκιοζυλογονοῦν (τά) νεώτ. χημ. τὰ διασπολόμενα παράγωγα τῶν κεκορεσμένων ὑδρογονανθράκων (παραφινῶν), εἰς τὰ ὅσια τὰ δύο ὅστω τοῦ ἐλκιοζυλικοῦ στοιχείου εἶναι ἡμέτερα εἰς δύο γειτονικά ὅστω ἀνθρακός ὑγρὰ ἔχοντα εὐχρηστὰ ὁσμῆς, χηρίσματα εἰς τὰς συνθέσεις.

ἐλκιοζυλῆνα (τά) νεώτ. χημ. ἀκόρεστα ἀκυλῶν ὑδρογονανθράκων μετ' ἐνὸς διηλοῦ διασμοῦ, παραγόμενα κατὰ τὴν διασποστικὴν ἀπόσπασιν πολυσυνθετῶν ὀργανικῶν οὐσιῶν (λιθανθράκων, ἀκοθάρτου πετρελαίου)· ἐλκιοζυλῆνα, ἐλκιοζυλῆνα.

ἐλκιοζυλοφύρη (τά) νεώτ. χημ. αἱ ζωηρικαὶ ἀνυδαῖται τῶν γλυκολῶν, ἐνώσεις λιαν ἐνεργοί.

ἐλκιοζυλῆνα (τά) νεώτ. χημ. μονοθενεῖς ρίζαι τῶν κεκορεσμένων ἐλκιοφωκικῶν ὑδρογονανθράκων καὶ τῶν ἀντιστοιχῶν μονοθενῶν ἐλκιοζυλῶν ἄ. ἐλκιοζυλῶν.

ἐλκιοζυλῶσις-ως (ἡ) χημ. ἡ ὁπὸ ἐλκιοζυλῶν ἀντικατάστασις ἐνὸς ἢ πλείονων ἀτόμων ὑδρογόνου ὀργανικῆς τινος ἐνώσεως.

ἐλκιοζυλοζύται (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ ἐνώσεις αἱ λαμβάνονται δι' ἐπιδράσεως ἐλκιοζυλῶν ἐπὶ σακχαρῶν, παρουσιαζόμενα ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος.

ἐλκιοζυλοσινικά ὄξεα (τά) νεώτ. χημ. αἱ ὀξεῖαι ἑστέρες τοῦ θεικοῦ ὀξέος, παρασκευαζόμεναι

συνήθως διὰ μίξεως πυκνῶν θεικῶν ὀξέος καὶ ἀντιστοίχου ἀλκοόλης· ἄλλως αἰθεροθεϊκὰ ὄξεα. **ἀλευλοντρολικά ὄξεα** [τῶ] νεώτ. χημ. ἐνώσει, αἰτίνες λαμβάνονται δι' ἐπιδράσεως νιτρῶδους ὀξέος ἐπὶ πρωταπαγῶν νιτροπαραφινῶν καὶ εἶναι σώματα ἀχρῶα, σχηματίζοντα μετ' ἀλκαλίων ὅλατα ἐρυθρῶς κεκρωσμένα.

ἀλευόνα [τῶ] δημ. βλ. ἀλκυῶν.

ἀλκυονάρια [τῶ] νεώτ. ζῳολ. ζῷα καίεντε-ρωτὰ τῶν ἀβροίσματος τῶν καραλλίων, ἔχοντα σωματίον κυλινδρικόν ἢ χροασειδὲς χωριζόμενον εἰς ὀκτῶ διαμερίσματα, ζῶντα εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης κατ' ἀπακίς [Acyonaria].

ἀλκυονεῖον [τῶ] κ. -νιον σπογγοειδὲς ζῳόφυτον χρήσιμον ὡς φάρμακον, λαβδὸν τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς φθαλεὶν ἀλκυονος βλ. λ.: 'Inp. Γυν. I, 106, Γαλ. I, 432, 428 ἀλ. τραχύ.

ἀλκυονεῖος -α-ον ὁ τῆς ἀλκυονος: 'Αριστ. Ζ' 542 B 6 ἀλκυονεῖαι ἡμέραι' ἄλλως ἀλκυονεῖδες ἡμ-, βλ. ἀλκυονεῖς 2'. Σοῦιδ. ἀλκυονεῖος ἡμέρα.

ἀλκυονέλλα [τῶ] νεώτ. ζῳολ. γένος βρυσζῶν ἐκτοπρωκτῶν τοῦ ἀβροίσματος τῶν φυλακτολαϊμιδῶν [ζῳόριον, ἀποτελεσθέντα ἐκ σωληνοειδοῦς θαλαμίου καὶ ζῶν ἀπακλειστικῶς εἰς γλυκέα ὑδατὰ κατὰ κοινότητος [Acyonella].

ἀλκυονίδαι [αἰ] νεώτ. ζῳολ. πτηνὰ τῆς τάξεως τῶν κεκρακῶν, μὲ κεφαλὴν μεγάλην, ράμφος μακρὸν, λαίμῳ καὶ σκέλῃ βραχύτατα· ζῶσι παρὰ τὰς ὄχθας ποταμῶν καὶ λιμνῶν περιβαλλομένων ὑπὸ θάμνων ἢ ὁσῶν, τρεφόμενα ἐξ ἰχθύων, ἐντόμων, σκωλήκων κττ. [Acyonidae].

ἀλκυονίδαι [αἰ] νεώτ. ζῳολ. ὁμοιογένεια βρυσζῶν τῆς τάξεως τῶν γυμναλαϊμάτων· μικρότατα θαλάσσια ζῷα περιβαλλόμενα ὑπὸ χιτωνώδους περιδλήματος, ζῶντα συνηθισμένα κατὰ κοινότητος [Acyonidae].

ἀλκυόνιον [τῶ] μτρ. κ. νεώτ. ἀντὶ ἀλκυόνειον βλ. λ.: Διοσκ. 5, 118.

ἀλκυόνειος -α-ον μτρ. ἀντὶ ἀλκυόνειος βλ. λ.: Αἰθ. Ζ' 1, 36 ἀλκυονεῖαι ἡμέραι.

ἀλκυονεῖος [τῶ] τὸ πτηνὸν ἀλκυῶν βλ. λ.: 'Απολλ. Ρ. I, 1085, 'Επιγρ. 2) ὡς ἐπιθ. εἰς πληθ. ἀλκυονεῖδες μετὰ ἢ ὄνευ τοῦ ἡμέραι αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος καθ' ὅς ἐπικρατεῖ εὐδία καὶ ἡ ἀλκυῶν κτίζει τὴν φωλεὴν τῆς δ. ἀλκυονεῖδος βλ. λ.: 'Αριστ. Φ. Ορν. I, 594 ἀλκυονεῖδας τ' ἂν ἡγεῖτο ἡμέρας αἰε', 'Αριστ. Ζ' 542 B 15 ἐκ τῶν ἀλκυῶν τίκεται περὶ τραπᾶς χειμερινᾶς, διὸ καὶ καλῶνται, ὅταν εὐδισαίη γένωνται αἱ τροπαί, ἀλκυονεῖδες [δ. γ. ἀλκυόνειοι, -αι] ἡμέραι ἐπτά μὲν πρὸ τῶν τροπῶν, ἐπτά δὲ μετὰ τραπᾶς.

ἀλκυονεῖδες ἡμέραι [αἰ] κ. ἀλκυονεῖδες βλ. ἀλκυονεῖς 2'. σχόλ. 'Αριστ. Βάτρ. I, 309 ἀλκυόνες ἐπ' αὐτὰ τὸν θαλάσσης ὕδατος καθήμεναι τὰ αὐτῶν φᾶ ἐν τῷ βυθῷ κελίμεν θερμαίνονται καθ' ὃν δὲ χρόνον τοῦτα παύσιν, ἀλκυονεῖδες αὐταὶ αἱ ἡμέραι καλῶνται, καὶ ἔστιν ἐν αὐταῖς μεγίστη ἡσυχία ἀνέμων τε καὶ κυμάτων.

ἀλκυονεῖος -ιος [τῶ] νεώτ. παλαιόζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν θαλασσοδίων ὁμοκαλαπτοειδῶν, εὐρεθέν ἐν ἀπακιδάσει εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ἀλκυῶν-ἄνος [τῶ] ἔσφ. γ. ἀλκυῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ἀλκυῶνα [τῶ] θαλάσσιον ἰχθυοφάγον πτηνὸν, ὑπαρ-χόμενον εἰς τὴν ὁμοιογένειαν τῶν ἀλκυονιδῶν βλ. λ. συνβ. δημ. φαρμάγει [Aleudo ispidia]. 'Ιλ. I, 563 ἀλκυῶνας πολυπύλιντος οἶτον ἔχουσα, 'Αριστ. Φ. Ορν. 251 μετ' ἀλκυόνεσσι ποτάται, Θεόδωρ. 7, 57 ἀλκυόνες στορεσενὺν τὰ κύματα τὰν τε θάλασσαν, 'Απολλ. Ρ. 4, 363 τηλόθι οἷη λυγρὴν καὶ πόνητον αἶψ' ἀλκυόνεσσι φερέμεναι [τῶ] δημ. Πολέμη τραγ. ἡ ἀλκυῶν τὸ σπαθωτὸ καὶ γλήγορο πτερυγίον, ὁποῦ πετὰ στὴ θάλασσα καὶ μόλις τὴν ἀγγίζει

2) νεώτ. ἐραλδ. ἐμβόλημα τῶν οἰκοσῶμων, παράτα-σις κύκλου ἐντὸς τῆς φωλεᾶς τοῦ ἐπὶ τῶν κυμάτων **ἄλλα** κ. ἄλλα ἐπίρρ. θωρ. ἀντὶ ἄλλῃ βλ. λ.

ἄλλα [τῶ] νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνασκωλήμων τῆς τάξεως τῶν πολυκαϊτῶν, τῶν ὁποίων ἐν εἰδος εἰ εἰς τὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως [Hailla].

ἄλλα [τῶ] σὺνδραμ. ἀντιθ., κ. νεώτ. κ. δημ. [κατὰ πρόκλησιν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. λαμβανόμενον αὐδ. ἄλλα τῆς ἀντων. ἄλλος, ἄλλα-ἄλλα, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον] ὁ διὰ τοῦ ἄλλα εἰσαγομένου λό-γος ἐκφράζει ἀντίθεσιν πρὸς λέξεις, φράσεις ἢ καὶ μεγαλύτερα μέρη τοῦ λόγου, τὰ ὅποια πάντως προηγούνται, ἢ περιαιρισμὸν τινα αὐτῶν ἢ κ. μόνον διαφάραν πρὸς αὐτὰ ἐπὶ ἀπλῶν ἀντιθέσεων, ὁσά-κις δὴλ. αἱ ὑπὸ τοῦ ἄλλα εἰσαγομένη ἀντιθέσεις ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς ὁλόκληρον πρότασιν ἢ ὁ-μῶδα προτάσεων, ἀλλ' εἰς μέρος μόνον, ἢ εἰς μίαν λέξιν π.χ.: οὕτω τίθεται κατόπιν ὀληγαλῶν ἀρη-ντικῶν ἐκφράσεων: 'Ιλ. Ο 69 οὐδὲ μὲν ἔκτωρ μί-μνεν. ἄλλ'... ἐφορμᾶται, Θέογν. 212 οὐ κακὸς ἀλλ' ἀγαθὸς κ. νεώτ. οὐχὶ ὑποσχέσεις ἀλλ' ἔργα, δημ. οὐχὶ εὐχὴ σου, δέσποτα μου, ἄλλα πρόσφορα νᾶ φάω' β' συχνὰ κατόπιν ἀπλοῦ ἀρηντικαῦ μο-ριαῖ: 'Αριστ. Σ. φ. 9 ἢ παραφρονεῖς... οὐκ, ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει' γ' ἑπίσης συχνὰ τίθεται ὁ ἄλλα [μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ αὐτοῦ καὶ] κατόπιν τῶν ἀρηντ. περιφράσεων αὐ μόνον, μὴ μόνον: Πλάτ. Φαιδρ. 228 Α οὐ μόνον ἀπαξ ἀλλὰ πολλάκις, Ξεν. Ἀπομν. I, 4, 13 οὐ τοῖσιν μόνον ἤρκεσε τῷ θεῷ τὸ σῶμα-τος ἐπιμεληθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν κρατίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσεν' καὶ κατὰ παράδεικτον τοῦ μόνον: Εὐρ. ἄν. 1006 οὐχ ἐσπέρας ἀλλὰ καὶ με-σημβρίας δ' ἄλλα [ἢ ἀλλὰ καὶ] τίθεται καὶ κα-τόπιν ἀρηντ. προτάσεων εἰσαγομένων ὑπὸ τοῦ οὐχ (ἢ μὴ) ὅτι, ἢ διὰ τοῦ οὐχ (ἢ μὴ) ὅπως, τὰ ὅποια ἰσοδυναμοῦσι ἢ πρὸς τὸ οὐ μόνον... ἀλλὰ [καί], ὅπως ἐν Πλάτ. Ἄν. 40 D μὴ ὅτι [ἰδιωτὴν τινά, ἀλλὰ τὸν μέγα βασιλέα, αὐτ. Συμν. 207 Ε μὴ ὅτι κατὰ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ πρὸς τὸ οὐ μόνον οὐ... ἀλλὰ [καί], ὡς ἐν Θουκ. I, 35, 4 οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν δυνάμεις... γενήσονται, ἀλλὰ καί... περιόψεσθαι, Δημ. 426, 6 οὐχ ὅτι [δ. γ. ὅπως] ὠργίζοντο, ἀλλ'... ἐτίμων· ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἢ ἀρηντ. μορφῇ τῆς διὰ τοῦ ἄλλα εἰσαγομένης προτάσεως εἶναι ἀλλ' οὐδὲ: 'Ισοκρ. I, 10 μὴ ὅτι ὑπὲρ ἄλλου, ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δίκην εἴρηκα' 2) εἰσάγει τὴν ἀπόδοσιν ὑποθετικοῦ λό-γου ὅμως, ἀλλ' ὅμως τοῦλάχιστον, ἀλλὰ τοῦλά-χιστον: 'Ιλ. Α 81 εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῇ-μαρ καταπέφθ, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει ἐ-κόντων, 'Ηρ. 3, 140 ὅς ἐμοί... ἔδωκας, εἰ καὶ σμικρά, ἀλλ' ὧν ἴση γε ἡ χάρις, Πλάτ. Γοργ. 470 D εἰ μὴ (ἐνν. ὁρῶ), ἀλλ' ἄκούω γε, Πλάτ. Φαιδρ. 91 Β εἰ μὴδὲν ἐστὶ τελευτήσαντι, ἀλλ' οὐν τοῦτον γε τὸν χρόνον ἦττον ἀγῆδης ἐσομαι, ΚΑ Κορινθ. I, 9, 2 εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὅμιν εἰμὶ ἐνίοτε εἰσάγει τὴν κυρίαν πρότασιν [τὴν ἀπόδοσιν], προηγαι-μένη δευτερευούσης προτάσεως. εἰσαγομένης ὑπὸ τοῦ χρόν. συνδ. ἐπεὶ: 'Οδ. I, 4, 151 ἐπεὶ δὴ ἄρματα ἀναι-νεαί... ἀλλ' ἔγω σὺ αὐτὰς μεθεῖσομαι, Σοφ. ΟΚ 241 ἄλλ' ἐπεὶ γεράν πατέρα... οὐκ ἀνέτλατε... ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν... οἰκτῆρατε' || πολλάκις ἢ ὑπόθ. ἐλλείπει, καὶ τότε ὁ ἄλλα [ἰδῶς μετὰ χρόν. ἐπίρρ.] κεῖται ἐν φράσει ἐλλειπτικῇ [οὐδέποτε παρ' 'Ομ. I' Σοφ. Ἀντ. 552 τί δᾶτ' ἂν ἄλλα νῦν α' ἐτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; | εἰ μὴ πρότερον ὠφέλησά σε, ἀλλὰ νῦν τί ἂν σ' ἐπὶ ὠφελαίμ' ἐγώ; βερν. εἰς τὴν λοιπὴν τῶρα τοῦλάχιστον δύναμαι ἀκόμη νὰ σοι φωνῶ χρίσας;], αὐτ. ἤλ. 41, 6 θεοὶ πατρώσι, συγγενέσθαι γ' ἄλλα νῦν [τ. ἐ. εἰ μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν γέ, οὐτ. Εὐρ. I, 1238 ὅμμα δὸς φίλημά τε, ἴν' ἄλλὰ τοῦτο κατθανῶσ' ἐξω σεῖθεν ἴνα,

εἰ μὴ τί ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτο γε ἔγω· Ἄριστ. Εἰρ. 660 ἡ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω ρόνον (τοῦλάχιστον εἰς σέ), Δημ. 37,18 ἐάν οὖν ἄλλα νῦν γ' ἔτι... ἐδεήσθητε [τ. ἐ. εἰ μὴ πρότερον δεησάσθαι]. 3) ἔνιοτε κατόπιν ἀρνῆται, προτάσεις, ὁ ἀλλὰ κείται ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ἡ [βλ. κατωτέρω] πλὴν, ἐκτός, παρεκτός, παρὰ, παρὰ μόνον: 'Οδ. Θ 912 οὐ τί μοι ἄστις ἄλλος, ἀλλὰ τοκίη (= ἀλλ' ἡ τοκίη), αὐτ. Μ 404 οὐδ' αὖ τις ἄλλη φαίνεται γαίαν, ἀλλ' ὀδρανός ἦδ' ἐθάλασσα, Σοφ. ΟΤ 1331 εἴποις... ὁδ-τις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων· ἔνιοτε κείται κατόπιν ἀρνῆται. προσ. περιχούσης ἐπὶθ. συγκριτ. βαθυοῦ, ἰσοδυναμεῖ δὲ τότε πρὸς τὸν ἦ: 'Θουκ. Α 432 τάφον... οὐκ ἐν ψ̄ κείνται μάλλον, ἀλλ' ἐν ψ̄ ἡ δόξα... καταλείπεται, αὐτ. Ι 832 καὶ ἔστιν ἡ πόλεμος οὗχ ὀπλων τὸ πλεον, ἀλλὰ δαπάνης· 4) κατόπιν λέξεως [ἡ] καὶ μικρὰς περιφράσεως ἐνεχούσης καταφορικῇ ἐννοίᾳ ἀκολουθεῖ ἔνιοτε ὁ ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀντιθέτου ἀρνητικῆς ἐννοίας, χρησιμεύων μόνον διὰ τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀντιθέσεως καὶ δυνάμενος νὰ μείνῃ ἀνερμήνευτος: Λυσ. Ι 4,16 ἀγαθὸν, ἀλλ' οὐχὶ κακὸν ἀλλίον, Ἰσοκρ. Ι 2 τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, Πλάτ. Φαῖδρ. 229 D ἐκείθεν, ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε ῥηδασθ'· ἔνιοτε εἰς τοιαύτας ἀντιθέσεις ὁ ἀλλὰ τίθεται καὶ ἀνεμ. ἀρνήσεως: Ἰλ. Ε 801 μικρὸς μὲν ἐνν δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς· 5) ἡ ὑπὸ τοῦ ἀλλὰ εἰσαγομένη πρότασις ἀντιτίθεται οὐχὶ πρὸς τὴν σημεῖον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σύνολον τῶν προειρημένων, τὰ ὁποῖα δυνάτον νὰ περιέχωνται εἰς μίαν πρότασιν, ἀλλὰ δυνάτον καὶ εἰς συνθετώτερον τμήμα τοῦ λόγου· οὕτω ἐδρῆται: α' ἰ) συχνὰ ἐπὶ τῶν λεγομένων μεταβατικῶν σημάτων τοῦ λόγου, ὅπου δηλ. ὁ λόγος μεταπίπτει ἀπὸ μιᾶς ἐννοίας εἰς ἄλλην: Ἰλ. Α 116 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, αὐτ. Α 135 ἀλλ' εἰ μὲν δάσωμαι, αὐτ. Α 140 ἀλλ' ἡ τοὶ μὲν ταῦτα μεταφρασάμεσθα καὶ αὐτίς, παρὰ τοῖς μεθ'· Ὁμ. εἰς ἀποκρίσεις καὶ εἰς διατυπώσεις ἀντιρροσίων (= ναι, ἀλλὰ μάλιστα, ἀλλ' ὅμως, ναι μὲν, ἀλλά, κατὰ προτίμησιν δὲ μετὰ ἀρνητικῶν μορίων ὁσάκις εἰσάγει ἀντιρροσὶς ἡ ἀπάντησις εἰς ἀντιρροσὶς: Ἄριστ. Αχ. 402 ΔΙΚ. ἐκκάλεσον αὐτάν. ΚΗΦ. ἀλλ' ἀδύνατον ΔΙΚ. ἀλλ' ὅμως, αὐτ. Αχ. 407 ΕΥΡ. ἀλλ' οὐ σχολή, ΔΙΚ. ἀλλ' ἐκκυκλήσθ'· ΕΥΡ. ἀλλ' ἀδύνατον, ΔΙΚ. ἀλλ' ὅμως, ΕΥΡ. ἀλλ' ἐκκυκλήσσομαι· ἀλλὰ καὶ εἰς καταφορικὰς ἀποκρίσεις: Πλάτ. Πρωτ. 330 B ἡ ὅλη δὲ δτι οὕτως ἔχει, εἴπερ τῷ παραδείγματι ὀικεν; - ἀλλ' οὕτως... ἔχει, ὡς Σώκρατες, ἐπὶ ἐμφαντικῆς ἀποκρίσεως ὁ Πλάτ. χρησιμοποιεῖ συχνὰ τὰς περιφράσεις νῆ τούς θεοὺς ἀλλὰ μὰ Δί' ἀλλά... [πρὸβλ. Γοργ. 481C, Φίληθ. 36 Α κ.ά.] ἐπὶ τοιχῶς διαδεχομένων ἀλλήλους ἀλλεπαλλήλων ἐρωτήσεων ἡ ἀντιρροσὶν ἐκαστῇ τοῦτων εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ ἀλλὰ: Ξεν. Ἀν. 5,8,4 πόττερον ἦτον τί σε...; ἀλλ' ἀπῆτον; - ἀλλὰ περὶ παιδικῶν μαχόμενος; ἀλλὰ μεθύων ἐπαρμένης; [πρὸβλ. Πλάτ. Θεάγ. Ι 23 Ε, Ἰσοκρ. Ι 7,47] καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου διὰ νὰ εἰσαγάγῃ μίαν καθολικῆς φύσεως ἀντιρροσὶν: 'Οδ. Δ 472 ἀλλὰ μάλ' ὠφέλλες, Ξεν. Συμπ. Ι,1 ἀλλ' εἴμι δοκεῖ βί' μετὰ ρημ. προστ. ἡ ὑποτ. ἐγκλίσεως διὰ νὰ σημάνῃ παρότρυνσιν, ἐνθάρρυνσιν, προσδοκίαν πειθοῦς, ἰδία παρ'· Ὁμ.: Ἰλ. Α 210, Α 611 ἀλλ' ἄγε ἰθι, αὐτ. Ζ 526 ἀλλ' ἰομεν, αὐτ. Α 259 ἀλλὰ πῆθεσθε, Πλάτ. Πολ. 327B ἀλλὰ περιμένετε, ἀλλὰ περιμενομένων ἰδίου σημειωτέα ἡ ἀπαρξὶς τοῦ δευτέρου ἀλλά, Σοφ. Ἀν. 1643 ἀλλ' ἐρεπθ' ὡς τάχιστα [πρὸβλ. Ἀντ. 1029 κ.ά. γ'] διὰ νὰ διακοφῇ ἀπατόμως τὴν συζητήσιν ἐπὶ θέματος τινος: 'Οδ. Ο 523 ἀλλὰ τὰ γε Ζεὺς οἶδεν, Σοφ. Τρ. 467 ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴτω κατ' αὐρον, αὐτ. Φιλ. Ι ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγαν; - ἢ ἐν συνήθει ἡ. πρὸς ἐκφρ. ἀντίθ. εἰς τὰς ἐλλειπτικὰς περιφράσεις οὐ μὴν ἀλλά, οὐ μὲντοι ἀλλά,

οὐ γὰρ ἀλλά! = δὲν ἔχει τὸ πρᾶγμα οὕτως, ἀλλὰ... οὐχὶ οὕτως, ἀλλὰ... ἀλλ' ὅμως δὲν...: Ξεν. ΚΠ 1,4,8 ὁ ἴππος πίπτει καὶ μικροὶ αὐτὸν ἐξετραχήλιναν· οὐ μὴν ἔξετραχήλιναν ἀλλ' ἐπέμειναν ἐὼ Κῆρος, Πλάτ. Συμπ. 173B οὐ μὲντοι ἀλλά, Ἄριστ. Βάτρ. 58 μὴ σκώπτέ μ', ὠδέλοφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔγω κακῶς· 6) ὁ ἀλλὰ ἐν συνδυασμῷ μετ' ἄλλων μορίων, ὅποτε ἔκαστον μῦρον διατηρεῖ τὴν ἰδίαν τὸν σημασίαν· οὕτω: ἀλλ' ἄρα, παρ'· Ὁμ. ἐπὶ ἀλλαγῆς θέματος ἐν τῷ λόγῳ: Ἰλ. Ζ 418 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκλε, αὐτ. Μ 320 ἀλλ' ἄρα καὶ ἰς ἐσθλῇ παρ' ἄττικος ἔνιοτε εἰσάγει ἐνστασιν κατὰ τὴν προειρημένην: Πλάτ. Ἀν. 25A ἀλλ' ἄρα, ὦ Μέλητες, καὶ ἐπὶ ἐρωτ. ἀλλ' ἄρα αὐτ. 381B ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλει ἀν καὶ ἄλλοις· 7) ἀλλ' οὖν, ἐν συγκαταβατικῇ ἐννοίᾳ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁπωσδήποτε, πόντως ὅμως: Ἀισχ. 3,86 τοῖς πρώτοις χρόνους ἀλλ' οὖν προσπαί-σόνθ' ὅμην ἐπὶ φλοι· ἰ) τότε λοιπόν, Πλάτ. Πρωτ. 310A ἀλλ' οὖν ἀκούετε· ἀλλὰ τότε, τότε ὅμως, ἐπισωσθήσεσθε ὅμως [μετὰ ἐπομένῳ γει: Ἡρ. 3,140 οὐ καὶ σμικρὰ ἀλλ' οὖν ἴση γε ἡ χάρις ἰβλ. κ. ἀνωτ. Σοφ. Ἀντ. 84 ἀλλ' οὖν προμηνύσεις γε τοῦτο μηδενὶ τούτῳ, Εὐρ. Κύκλ. 652 ἀλλ' οὖν ἐπὶ ἐπὶ κλέυε γ', Ἰσοκρ. 3,18 ἀλλ' οὖν ταῖς γ' ἐμπερίαις πολλῶν τῶν ἄλλων προέχουσιν]· ἡ) νεώτ. μετα τοῦ μάλιστα ἐπιτακτικῶς: ἀλλὰ μάλιστα τοῦτο πρέπει νὰ ληφθῇ ὅτ' ὀφῆν· β) ἀλλὰ γὰρ [συχνὰ μετὰ τινων λέξεων κεμένων μεταξύ] ἀλλὰ πράγματι, ἀλλὰ τί ἀληθεῖς, βεβαίως: Εὐρ. Φοῖν. 1308 ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσω... παύσω γόους (= ἀλλὰ παύσω γόους, λεύσω γὰρ Κρ.), Σοφ. Ἀντ. 148 ἀλλὰ γὰρ ἂν μεγαλάνυμος ἦλες Νίκα ἰδία τὴν κα-νονικὴν σπαρὰν τῶν λέξ. πρὸβλ. Σοφ. Φιλ. 81 ἀλλ' ἡ-δὸ γὰρ τί [δ.γ. τοι] κτήμα τῆς νίκης λαβεῖν τά-μην ἰάλλὰ τόλμα, ἡδὺ γὰρ ἰ. Εὐρ. Ἡρ. 480 ἀλλ' εἴμι γὰρ πως πρόσφορος... θέλω πῦθεσθαι, αὐτ. Μηδ. 1067 ἀλλ' εἴμι γὰρ δὲ τλημονεστάτην ὁδόν, παῖδες προσπειθεῖν θαύλομαι ἰ) ἀλλὰ βούλ. π. προσ., εἴμι γὰρ ἰ) συχνὰ ἡ περιφρασὶς ἀλλὰ γὰρ κείται ἐλλειπτικῶς ἐννοουμένη εἰς τὸ ἀλλὰ καταλλήλου τινὸς ρήμ. ἐκ τῶν προειρημένων: Ἡρ. 8,8 ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρθένες ὥς τότε ἰδὲν οὐκ ἠτύμολῃσεν οὐ γὰρ οἱ παρ...], Ἀισχ. Πρ. 941 ἀλλ' εἰσώρ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρέχιν ἰάλλὰ σιω-πῶ, εἰσώρ γὰρ ἰ. Σοφ. Ἀντ. 155 ἀλλ' ὅδε γὰρ δὲ βασιλεὺς χώρας παρ'· Ὁμ. πάντοτε ἀρνη-τικῶς ἀλλ' οὐ γὰρ: Ἰλ. Η 242 ἀλλ' οὐ γὰρ σ' ἐθέ-λω βαλεῖν τοιοῦτον ἐόντα, 'Οδ. Σ 355 ἀλλ' οὐ γὰρ σπιν ἐφαίνεται κέρδιον εἶναι, πρὸβλ. Σοφ. ΟΤ 1409 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδ' ἀν ἐσθ' ἂν μηδὲ δρῶν καλὸν· ὡσαύτως ἀλλὰ γὰρ δὲ, ἀλλὰ γὰρ τοὶ: Σοφ. Αἰ. 168 ἀλλ' ὅτε γὰρ δὲ τὸ σὸν ὄμ' ἀπέδραν, αὐτ. Φιλ. 81 [βλ. ἀνωτ. γ'] 9) ἀλλ' εἰ... = ἀλλὰ τί θά γινῇ ἐάν...: Ἰλ. Π 559 10) ἀλλ' ἡ εἰς ἐρωτη-σεις, ἰδιῶς δὲ τὰς ἐκφρασεύσας ἐκπληξὴν ἡ ἐνστα-σις: Ἰσοκρ. 220 ἀλλ' ἡ δόλον τιν, ὡς ἔξιν, ἀμ-φι μοι πλέκεις; Σοφ. Ἰλ. 879 ἀλλ' ἡ μέμνηται...; (ἀλλὰ μῆνης ἐπὶ ἐλλάδος;), Ἄριστ. Αχ. 1111 ἀλλ' ἡ τριγόνωτες τοὺς λόφους μιν κατέφαγον; Πλάτ. Γοργ. 447A ἀλλ' ἡ τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐ-ρωτητικῆς φωνῆς· 11) ὁ ἀλλὰ συχνὰ ἐπίσης ἀκο-λουθεῖται ἀπὸ ἄλλας μᾶστι πρὸς ἐνίστασιν τῆς σημασίας τοῦ: Ἰλ. Π 514, ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείτ'· ἀλλά τοι, 'Οδ. Ο 615 ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφασκόμηναι, Αισχ. Πέρσ. 795 ἀλλ' εὐσταθεῖ τοι λεκτὸν ἀρούμενον στόλον· ἀλλὰ μὲντοι (γὰρ) πρὸβλ. Πλάτ. Συμπ. 214B - ἀλλὰ μὴν [βλ. μὴν]· ἀλλὰ δὲ [μετὰ παρεμπιπτούσων] λέξεων ὥς ἐπὶ τὸ πλείστον: Σοφ. Αἰ. 1271 ἀλλ' οἴχετε· δὲ πάντα ταῦτα ἐρημμένα, αὐτ. ΟΚ 586 ἀλλ' ἐν βρα-χεὶ δὲ τῆδε μ' ἐξέστι χάρην, Ἰσοκρ. 4,109 ἀλλὰ

μόνοι δὴ τῶν μεγάλων δύναμιν λαβόντων περιέ-
δωκεν, Πλάτ. Ἀπ.37 C ἀλλά δὴ φύγῃς τῆς ἡμέρας -
ἀλλά ὅπως πρὸς Πλάτ. Ἰνπ.Μ.285 C ἀλλά μὲ δὴ καὶ
αὐτὸς, Σοφ. Ἠλ.103 ἄλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων
12) νεώτ. ἐν ταῖς προεξηρμέναις σμῃ. καὶ χρ. ὡς
συνδεσμός ἐναντ. συνήθως συνεκφερόμενος μετὰ
τοῦ ὅμως, ἡ τοῦ πλὴν ἢ καὶ μετ' ἀμφοτέρων πρὸς
ἐπίτασιν, πλὴν, ἄλλ' ὅμως 13) δημ. ὁ ἀλλά ἐκφε-
ρεται κ. μόνος ὡς ἀπάντησις εἰς ἐρώτημα, ἔχον
οὕτως ἐπισημαστικὴν ἔννοιαν, βεβαίως, ἀναμφι-
βολώς· ἀποφάσεις νὰ παντρεύῃς; - ἀλλά;
ἀλλά 12) δημ. Ἰταλ. 1 δ. γ. ἀντὶ ἀλά.
ἀλλάξ ἐπὶρρ. μτγν. ἀντὶ ἄλλα, ἄλλῃ βλ. λ.
ἀλλάξω ἀλλάξω 10) δ. γ. ἀντὶ ἀλαβασθῆναι βλ. λ.
ἀλλάξω πτος 10) κ. ἀλαθῆς μτγν. ἀλάθης βλ. λ.
ἀλλάξω ἐπὶρρ. μτγν. κατ' ἐννολήγη; Δω-
ρόδ.65 ἀλλάξω Κρίος Λέων τε ἔστιν Ἡελίοιο.
ἀλλάγεκρινίδας 10) νεώτ. παλαιοζωολ. ὁμοιο-
γενείας τῆς τάξεως τῶν ἐμβρυομαρφῶν κρινοει-
δῶν ὥς ἐκπιδόντα, εὐρισκόμενα ἐν ἀπολιθώσει,
ἔχοντα μικρὸν κάλυκα ἐκ πέντε βασικῶν καὶ πέντε
ἀνίστοι μὲθους ἀκτινῶν τῶν πεντακτινῶν.
ἀλλάγεκρινος 10) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολ.
γένος κρινοειδῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀλλάγε-
κρινῶν βλ. λ. ὥς ἐν εὐρισκόμενον ἐν ἀπολιθώσει
εἰς τὴν Σκωτίαν καὶ τὴν β. Ἀμερικήν.
ἀλλάγη 10) (ἀλλάσσω) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ με-
ταβολή, τὸ ἐλλαγμα, μεταλλαγή, μετατροπή, ἀλ-
λαιοσμός· Αλογ. Ἀγ.482 ἐπεὶ ἐν ἀλλάγῃ λόγου κα-
μεῖν; Σοφ. ὈΤ.1206 τίς ἀπαιε ἀνρίαις, τίς ἐν πά-
νοις ἔξνοικας ἀλλάγῃ βίου; Ἀριστ. Πνευμ.485 Α 22
ἡ κατὰ τόπον ἀλλαγή, Πλάτ. Ἠθ.166 D ἡ δὲ δει-
σθαίμεναι θεῶν ἀλλαγὴν οὐ διδῶσιν, Πaus.
2,36,2 ἀπὸ δὲ τῆς διὰς ἐς κάκωσαν τὰν θρησκῶν
ἀλλαγῆς (= μεταμορφώσεως), δημ. ἀλλαγή φεγ-
γιστοῦ 1) τροπὴ τοῦ μῆνός, σύνθετος σελήνης, - ὅ-
ταν λαλοῦν ἀναδοῦσθαι τὰ κακὸρρα διαίχουον ἀλ-
λαγή καιροῦ 1) ἰατρ. Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.3 ἱατρικὴ
ἀλλαγή διαίτης, νεώτ. ἡ ἀλλαγή κλίματος θά ὡ-
φελίσση τὸν ἀσθενή, δημ. ὁ γιατρός διάταξε ἀλ-
λαγή ἀέρος 1) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀλλαγμα πληγῆς,
καθαρισμός καὶ ἐκ νέου ἐπίδεσις αὐτῆς· ἐν τῷ
νοσοκομείῳ γίνονται τακτικῶς αἱ ἀλλαγαί, - ὁ
γιατρός κάνει αὐτὸς τὴν ἀλλαγή 2) ἡ ἀνταλ-
λαγή εἰδῶν ἐμπορευμάτων 1) μαρφή ἀνταλλακτικοῦ
ἐμπορίου, ἀγοραπωλησία; Πλάτ. Πολ.371 B ἀγορὰ
δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ἐγύμναλον τῆς ἀλλαγῆς ἐνε-
κα γενήσεται ἐκ τούτου πρὸς Ἀριστ. ἨΝικ.1133 Δ
19, κ. κατὰ πληθ.· αὐτ. ἨΝικ.1280 Α 35 διὰ τὰς ἀλ-
λαγὰς = δι' ἐμπορικοῦς λόγους 1) σκοποῦσι 1) μτγν.
ἡ ἐπικατὰλλαγή, τὸ ἐκ τῆς ἀνταλλαγῆς νομισμάτων
κέρδος τοῦ ἀργυραμιστοῦ; Πολυδ.3,84 = ἀργυ-
ρίου ἀλλαγή ὁ καλούμενος κόλλωκος πρὸς Περ-
ρίπλ. Ἐρμυρ. Ὁαλ.49, Πάν. 3) ἐνίοτε παρὰ μτγν.
κ. μον. ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἰσχυρῶν ταχυδρομικῆς
ἀμάρξης, κατὰ συνεκδ. δὲ καὶ ὁ τόπος τῆς τοι-
αύτης ἀλλαγῆς (ὁ σταθμός) Πάν. τροφὴ ἀλά-
γων ἀλλαγῆς, πρὸς Εὐστ.531,22 4) ἀντάλλαγμα,
ἀνταπόδοσις, ἀμοιβή Πλάτ. Ὀρσμ.414 Α ὁρμαε
ἀλλαγή χάριτος 1) ἡ δα. ἐλλάγη ὁ βασιτὴς ὁρ-
μος 3) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἡ μεταλλαγή, ἡ ἀντι-
κατάστασις ἐνός πραγμάτων δι' ἄλλου; ἀλλ- ἐπαγ-
γέματος, - σπιτιοῦ 1) κ. ἀλλ- φρονήματος-ἡθῶν
κττ. 1) νεώτ. στρατ. ἀλλαγή γραμμῶν ἐπιχειρή-
σεων, - ἀλλαγή θέσεως (παράγγελμα καὶ κίνησις
ἐκτελουμένη εἰς γυμνάσια πυροβολῶν) 1) φύλακες,
ἀλλαγή ἐπιφάνημα τῶν φρουρῶν, οἵτινες προκει-
ται νὰ ἀντικαταστήσῃν βῆματος ἀλλαγή 1) πα-
ράγγελμα πρὸς μεταβολὴν τοῦ προεκβαλλομένου
ποδὸς κατὰ τὸν βηματισμόν 1) ναυτ. ἐν τῇ αὐτῇ
γεν. ἔννοια· δημ. σκάντζα· ἀλλαγή φυλακῆς· δημ.
σκάντζα-βάρδια (ἡ ἀντικατάστασις τῶν ὑπηρε-

τούντων εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ κατα-
στρώματος ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος αὐτῶν μετ'
αὐτοῦς ἐρχομένων 1) ἡ ἀλλαγή ἐπιστυλίου, κεφαί-
ας, ἱστίου 1) ἀντικατάστασις φθαρέντος τοιοῦτου
σκεύους δι' ἄλλου ὁμοίου καὶ δοκίμου, ἀλλαγή
ἐνδυμασίας 1) ἀντικατάστασις τῆς δι' ὀρισημένην ἐρ-
γασίαν ἐνδυμασίας δι' ἑτέρας 1) γεωμ. ἀλλαγή
συντεταγμένων (ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἀξόνων,
πρὸς ὅς ἀναφέρεται γραμμὴ ἡ ἐπιπεδὸς ἐπι-
φάνεια διὰ νέων ἀξόνων, ὁριζουμένων διὰ τῶν
ἀπαραίτητων γεωμετρικῶν στοιχείων ὡς πρὸς τοὺς
ἀρχικοὺς 1) νεώτ. ἀστρὸν. ἀνωμαλία τῆς σελή-
νιακῆς τροχῆς, προερχομένη κυρίως ἐκ τῆς ἐπι-
τροχίας συνιστάσεως τῆς παρελκτικῆς δυνάμεως
τοῦ Ἡλίου 6) μον. κ. δημ. ἡ ἐκ συμφωνίας,
συμβάσεως τῶν ἰδιοκτητῶν ἀνταλλαγῆς διαφόρων
κινήτων ἡ ἀκινήτων πραγμάτων, δημ. κ. ἀλλαξιά,
ἀλλαξί, ἀνταλλαξί· προκοσμημ. 17ου αἰ. ἐννέα
ἐλιόδεντρα ἀπὸ τῶν πατρογονικῶν εἰδικῶν του
καὶ ἐν ἐσώχωρον ἀπὸ ἀλλαγῆν, - ἔκτανον ἀλ-
λαγή, ἤπερ τὰ σπιτάτοπο καὶ τοῦ ὧσεα τὸ
μυστόν, - κάνουμε ἀλλαγή τὰ ρολόγια μας;
ἀλλαγιαῖζω δημ. μεταβέτω, μετατοπίζω τι·
ἀλλάγιασε τὸ κοπάδι σου, γιατί θὰ πληρώσης
ζημιές 2) αὐτὸ, μεταλλάσσω θέσει ἡ τόπον,
μετατοπίζομαι· ἀλλάγιασε γιὰ νὰ ἴμὲ τὸν βλεπω.
ἀλλαγιή 10) ἡ ἀλλαγή βλ. λ.· Χρησμ. Σιδ.2,157.
ἀλλάγιον 10) μον. κ. νεώτ., δημ. ἀλλάγι 1) ἡ
ἀλλαγή, ἡ ἀνταλλαγή; Γενεθ.63,19 παῖσις ἀλλά-
γιον τῶν κραταυμένων αἰχμαλώτων, δημ. κάνω
ἀλλάγι 1) ἀντάλλασσω τι 1) μον. τμήμα στρα-
τοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, ἡ βασιλικὴ
σωματοφυλακή· ΚΠορφ. τὴν αὐτοῦ 1) βασιλέως
μοῖραν, τὸ λεγόμενον συνήθως ἀλλάγιον.
ἀλλαγιῆς 10) νεώτ. ἀρκετά. ὡς ποικιλία τοῦ
ροδονήτου εὐρισκόμενον ὀρεκτόν, τὸ ὅποιον τὸ
ἀρχικὸν πράσινον χρώμα ὑφ' ὀρισημένης συνθήκης
μεταβάλλεται 1) Allagite).
ἐλλαγμα-ατος 10) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνταλ-
λασσόμενον, ἥτοι τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον
κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν· Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.3 ἀλλ- και-
νῆς διαίτης 1) τὸ χρησιμοποιοῦμενον διὰ νὰ ἀν-
τικαταστήσῃ κατ', μὲ τὸ ὅποιον ἀντηλλαγῇ· ΠΔ
Λευτ.27,10 ἐάν δὲ ἀλλάσσω ἀλλάξῃ αὐτὸ κτή-
νος κτήνι, ἔσται αὐτὸ καὶ τὸ ἐλλαγμα ἁγία 2)
ἡ ἀνταμοιβή ἡν δίδει τις διὰ τὸ ὅπ' αὐτοῦ
λαμβανόμενον ἢ ληφθέν, τὸ τίμημα, τὸ ἀντίτιμον
πράγματός πνος· Ἰσοκρ.43,3 ἐποίησά σου ἐλ-
λαγμα Αἴγυπτον, ΑΠ12,132 νῦν γινώθι καλὸν ἐλ-
λαγμα τροφείων, ΠΔ Δευτ.23,1819 μίσθωμα πά-
νης οὐδὲ ἀλλαγμα κυνός 3) κ. νεώτ., δημ. κ.
ἐλλαμα τὸ ἐλλάσσειν, ἡ μεταβολή, ἡ μετατροπή,
ἀ. ἀλλαγή· ΠΔ Σειρ.24 ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώ-
σεως σου μακροθύμῃσιν, νεώτ. τὸ ἀλλαγμᾶ κοι-
νῶνικόν ἔρπον, δημ. ἀλ' ἡ τρίτη προξή τοῦ ἔργου
θέλει ἀλλαγμᾶ 1) εἰδ. ἐπὶ νομισμάτων, ἡ ἀντι-
κατάστασις ἐνός δι' ἄλλων νομισμάτων τῶν ἐν
συνόλῳ ἀξίας συνών. χάλασμο· τὸ ἀλλαγμα
ἐνός χιλιάρικου εἶναι δύσκολο στὸ χωρὶς - ὁ-
μοίως κ. τὸ ἐπαμειβεῖν, καλλυβεῖν, καταλλάσσειν
νόμισμα ἔξον δι' ἐντοπία ἢ τὸν ἀπὸ πλιν· ἀπὸ τὰ
ἀλλαγμα τῶν ὁράκων σὲ δραχμὰς βγῆκα ζη-
μιωμένος, - τὸ ἀλλαγμα δραχμῶν σὲ λίρες 1)
εἰδ. ἐπὶ πρὸντων ἀρθευτικῶν ὑδάτων, ἡ πρὸς
ἄλλον τόπον τροπὴ τοῦ ροῦ αὐτῶν, τὸ μετα-
στρέφειν αὐτὰ πρὸς ἕτερον αὐλάκα· εἰν' ἡ ὥρα
γιὰ τὸ ἀλλαγμα, νὰ ποτίσουμε καὶ τὰ λαχα-
νικά 1) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀντικατάστασις ἐνδυμά-
των δι' ἄλλων τοιοῦτων, ἰδίως τῶν ἀκαθάρτων ἢ
τῶν καθημερινῆς χρήσεως διὰ καθαροῦ ἢ και-
νουργῶν· στὰ χωρὶς μόνον κάθε Κυριακὴ γίνε-
ται τὸ ἀλλαγμα τῶν παιδιῶν 4) δημ. ἡ αὐγ-

εἰς μικρά ἴσως ἄξις· γὰρ τὸ χιλιάρικο οἱ σαρ-
 ρηφῆδες παίρνουν πάντα δραχμὲς ἀλλακτικά.
ἀλλακτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἀνταλλακτι-
 κοῦ ἐμπορίου, ὁ ἐμπορικός, ὁ προερχόμενος ἀπὸ
 ἐμπορικῆς συναλλαγῆς· Ἀριστλ. ΗἨνικ.1132β 31 ἄλλ'
 ἐν μέν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει
 τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονηθός· ἢ ἡ ἀλ-
 λακτική ἡ δὲ ἀλλακτικὸν τέχνη, ἀσχολία τοῦ
 συναλλάσσεσθαι· Πλάτ. Σοφ.223 C τὸ τῆς κτη-
 κῆς τέχνης... εἶδος... τὸ ἀλλακτικόν, αὐτ. τῆς...
 ἀλλακτικῆς... τὸ... ἕτερον ἀγοραστικόν.
ἀλλακτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν ἀντα'λαγῇ, ἐν
 ἐμπορικῇ συναλλαγῇ· σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.1159.
ἀλλακτικός ἰδί νεώτ. ὀρυκτόν, παρουσιαζόμε-
 νον εἰς πρismaticoὺς κρυστάλλους τοῦ μονο-
 κλινοῦ συστήματος, ἀποτελούμενον ἐξ ἀρσενικι-
 κοῦ μαγνητίου καὶ ὕδροξείδιου τοῦ μαγνητίου.
ἀλλακτὸν (τό) κ. μιν. τὸ ἀνὰφορον βλ. λ.:
 Θωμ.Μ ἐν ὑπόθ. Ἀριστφ.Βάτρ. ε. τοῖς ἄμοις δέ ἄ-
 νὰφορον φέροντος, ὁ ἀλλακτὸν δημωδέστερως
 καλεῖται· πρβλ.σχόλ. ἐν Ἀριστφ.Βάτρ.8 ἢ σκυ-
 τῆλη, ρόπαλον, μάστιγ βλ. Δαυκάν. ἐν λ.
ἀλλακτός-ή-όν μτγν., δημ. κ. ἀλλαχτός ὁ δυ-
 νάμενος νὰ ἀνταλλάξῃ, ὁ ἴσως ἄξις, ὁ ἰσοδύνα-
 μος πρὸς τι· Φιλῶδ.Οικ.47· 2) δημ. ἀλλα-
 χτός ὁ δυνάμενος νὰ ἀντικαταστήθῃ· ἀλλαχτά
 ρούχα [τὰ ἐσώρρουχα] ἢ ἐπὶ ἐξαρτημάτων
 διαφόρων ὀργάνων, μηχανῶν κττ.· ὁ δυνάμενος
 νὰ ἀντληθῇ δι' ἄλλου ὁμοειδούς· οἱ ἀλλα-
 χτὲς βίδες τῆς μηχανῆς· 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ.
 ἀλλαχτός, συνηθέστερ. ἀλασμένος βλ. λ. 4) δημ.
 ἐν εἰδ. ἐννοία ὡς τὸ οὐδ. ἀλλαχτό βλ. λ.2ι.
ἀλλαλνίτης ἰδί νεώτ. ἐν τῇ πετρογραφίᾳ, ὁ-
 νομασίο τῶν ἐν Ἑλλάδι πετρωμάτων ἰδ. λεγ.
 γάδδβοι, εἰδ. τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὑποστῇ τελείαν
 ὀρυκτολογικὴν μεταμορφώσιν [Alalinit].
ἀλλαλοφονία ἢ) δωρ. ἀντὶ ἀλληλοφονία βλ. λ.
ἀλλαλοφόνου-α δωρ. ἀντὶ ἀλληλοφόνου βλ. λ.
ἀλλαμα ἰδί δημ. κ. ἀλλαγμα βλ. λ.3· Ἐρωτόκρ.
 Α 3 μετὸ καιροῦ τ' ἀλλάματα [τὰς μεταβολὰς].
ἀλλαμάνδα ἢ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς
 οἰκογενείας τῶν ἀποκυνιδῶν θάμνος ἀειθαλής,
 ἀναρριχώμενος, κοσμητικός, ἰθαγενὴς τῆς Νοτ.
 Ἀμερικῆς καὶ τῶν Δυτ. Ἰνδιῶν [Alamanda L.].
ἀλλαμπαν κ. ἀλλαμπάν ἀντὶ ἀναλαμπῆν [ἀ-
 ναλάμπω]· Ἡσ. α. ἀλλαμπαν τὸν ἡλίου, οἱ δὲ ἐπι-
 χειρίσθαι· ἀναγν. πηλιωρίδιον] δαίμονα·
ἀλλαμπάντα δημ. [ἰταλ.] ἡ διαρπαγῇ, ἡ
 λασφυραγωγίᾳ, τὸ πλιάτσικο· ἡ ἐποχὴ τῆς ἀλτα-
 μπάντας, ἣται τῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐποχῆς,
 καθ' ἣν κατελθόντες Στερεοελλαδίται καὶ Ἀλβα-
 νοὶ ἐδῶσαν τὴν Πελοπόννησον, -παροίμ. ἔκφρ. κ.
 νῦν στὸν καιρὸ τῆς ἀλλαμπάντας, κ. πάει ὁ και-
 ρὸς ποῦ ἤφερε τῆς ἀλλαμπάντας [τῆς ἐκνόμου
 βίας ἢ τῆς ἀτιμωρησίας τῶν κοκοποιῶν].
ἀλλαμπέγχελος-υος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος φυ-
 σοστόμων ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν σκουρῶν,
 ἀπαντῶν εἰς τὰ γλυκεὰ ὕδατα τοῦ γαλλικοῦ Κογκῶ.
ἀλλανθῆς [δ. γ. ἀλλανθῆς]· Ἡσ. ε. ἀσφοδολῆς, Λά-
 κωνες· πρβλ. ἀλάνης.
ἀλλανθίτης ἰδί νεώτ. ὀρυκτολ. ὀνομασία τοῦ
 ἐν Γροιλανδίᾳ ὀρυκτοῦ ὀρθίτης βλ. λ. [Alfanit].
ἀλλανθία ἰδί δημ. οἱ ἀλλάντες τὸ ἡλιωμένο
 κρέατα, τὰ ἀντικατὰ· ὁ μπακόλης μας ἔχει
 ὥραστα ἀλλάντα.
ἀλλάντας ἰδί δημ. ὁ ἀλλὰς βλ. λ.
ἀλλάντης ἢ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύς τῆς οἰογενείας
 ἀντὶ κυπρινιδῶν, τῆς τάξεως τῶν ψυαστόμων,
 ζῶν συνήθως εἰς τὰ γλυκεὰ ὕδατα διαφόρων χω-
 ρῶν τῆς Εὐρώπης [Idus melanopterus].
ἀλλαντίσις-εως ἢ) νεώτ. ἱατρ. εἰδικὴ δηλητη-
 ρίασις, ἥτις ἀναπτύσσεται πολλάκις διὰ τῆς βρώσε-

ως μεμολυσμένων ἀλλάντων ἢ συντετηρημένου δι'
 αἵματος ἢ διὰ φύξεως ἢ καπν. τοῦ κράτος,
 ἰχθύων ἢ καὶ φυτικῶν οὐσῶν, χαρακτηρίζεται δὲ
 ὑπὸ συμπτωμάτων προερχομένων ἀπὸ τῶν ἐγκε-
 φαλικῶν νεύρων, οἷον διπλωπίας, ἀφωνίας κτλ.
ἀλλαντικά ἰδί δημ. οἱ ἀλλάντες, τὰ διάφορα
 εἶδη τῶν ἡλιωμένων ἢ καπνιστῶν κρεάτων.
ἀλλαντιον ἰδί ὀνοκρ. τοῦ ἀλλὰς βλ. λ. τὸ
 λουκάκιον· γλῶσσ. Μοῖρ.12 «ἀλλὰς Ἀττικῶς,
 ἀλλάντιον Ἑλληνικῶς».
ἀλλαντοειδής-οὐς-ἑς μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
 σχῆμα ἀλλάντος βλ. λ.: Γαλ.3,231 ἀλλαντοειδής
 ὕμνη· ἄλλως ἀλλ- χιτών, αὐτ.3,189—νεώτ. κ. ἀλ-
 λαντοειδής κύστις ἢ ἀπλῶς ἀλλάντιος βλ. λ.:
 ἢ νεώτ. ἀλλαντοειδής πόρος [σωληνοειδὴς ἀπό-
 φυσις τοῦ ἐσω βλαστικοῦ δέρματος] ἢ νεώτ. κ.
 ἐπὶ ὀργάνων φυτῶν, ἔχοντων σχῆμα ἀλλάντος.
ἀλλαντοειδής ἐπίρρ. νεώτ. μεθ' ὁμοιότητος
 πρὸς ἀλλάντα, ἐν σχήματι ἀλλάντος βλ. λ.
ἀλλαντοίη ἢ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἑνώσις, πα-
 ράγωγον τῆς ὕδατοίνης, σῶμα στερεόν, κρυσ-
 ταιζόμενον εἰς πρίσματα καὶ σχηματίζον ἀλα-
 τα μετ' ἀκαλυπτοῦ ὡς καὶ μετ' ἀργύρου· ἢ φαρ-
 μακ. οὐσία κρυσταλλικῇ, λευκῇ, ἥτιον διαλυτὴ ἐν
 τῇ θερμῇ ὕδατι καὶ τῷ οἰονοπέματι, χρήσιμος ὡς
 φάρμακον ἐπουλωτικὸν τῶν τραυμάτων.
ἀλλαντοίη-ἴος ἢ) νεώτ. ὄργανον, ἀναπτυσσό-
 μενον τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐμβρυϊκῆς ζωῆς,
 περὶ οὗ ἐπιστεγνέτο δι' ἀπαλῶς ἀσσεταί ἐκ τοῦ ἐσω
 βλαστικοῦ δέρματος εἰς κόλπον, βαθμηδὸν δι-
 ευρυνόμενον εἰς σωληνοειδὴ κύστιν πλήρη ὕγρου,
 ὅθεν ἐκλήθη ἀλλαντοειδὴς ὕμνη, ἀλλ- κύστις.
ἀλλαντοποιεῖον ἰδί νεώτ. ἐργαστήριον ἢ ἐρ-
 γοστάσιον ἀλλαντοποιᾶς βλ. λ.
ἀλλαντοποιᾶ ἢ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ ἀλλάν-
 των βλ. λ.: ἢ γεν. βιομηχανία τῶν ἀλλάντων.
ἀλλαντοποιός ἰδί κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς
 ἀλλάντων βλ. λ., ποῦ φτάνει λουκάκινα· σχόλ.
 Ἀριστφ. Ἰνπ.294 μαγειροῦ καὶ ἀλλαντοποιοῦ,
 Διογ.Λ 2,60 Αἰσχίνης Χαρίνου τοῦ ἀλλαντοποιοῦ.
ἀλλαντοποιῶ-ἔω μτγν. ποιῶ, κατασκευάζω
 ἀλλάντας, φτιάνω λουκάκινα.
ἀλλαντοπωλεῖον ἰδί νεώτ. τὸ κατάστημα,
 ὅπου πωλοῦνται ἀλλάντες βλ. λ.
ἀλλαντοπώλης ἰδί κ. νεώτ. ὁ πωλὼν ἀλλάν-
 τας βλ. λ.: Ἀριστφ. Ἰνπ.143 ἀλλαντοπώλης ἐσθ' ὁ
 τοῦτον ἐξέλεων· πρβλ. ἄβ ἐντεροπώλης·
ἀλλαντοπωλῶ-ἔω πωλῶ ἀλλάντος, εἶμαι ἀλ-
 λαντοπώλης βλ. λ.: Ἀριστφ. Ἰνπ.1242 ἡλλαντοπω-
 λουν οὐαί καὶ κινεσκομένη· (πρβλ. αὐτ' Ἰνπ.1245).
ἀλλαντοῖς ἰδί νεώτ. ζωολ. ἔντομον ὑμενόπτε-
 ρον τῆς οἰκογενείας τῶν τευθροιδιῶν, ἔχον
 σῶμα πρόμηκες, κυλινδρικόν καὶ ἀπαντῶν ἀφθό-
 νως κατὰ Μάτιον· καὶ Ἰουίνον ἐπὶ τῶν κορυμῶν
 τῶν φυτῶν, τρεφόμενον ἐκ φύλλων [Allantus].
ἀλλάξ ἐναλλάξ· Ἡσ. α. ἐνηλαγόμενος·
ἀλλάξ ἢ) δημ. κ. ἀλλαξιά ἡ ἀλλαγὴ βλ. λ.:
 Ἐρωτόκρ. Γ III,8 πολλὰ μεγάλην ἀλλάξιν καὶ παι-
 νημένη κύνει· 2) συνηθέστερ. ἀλλαξιά ἡ ἐνδυ-
 μασία· ἀγόρασα μίαν ἀλλαξίαν ρούχα.
ἀλλαξίη ἢ) δημ. ἡ μεταβολή, ἡ μετατροπὴ, ἢ
 ἀλλαγὴ ἄλλως ἀλλάξιμο· στὴν ἀλλαξίη τοῦ και-
 ροῦ, ἢ ἀλλάξῃ τοῦ φεγγαριοῦ.
ἀλλαξιά ἢ) δημ. ἡ ἀλλαγὴ βλ. λ.: ἄλλως ἀλλαξίη·
 2) ἡ ἀνταλλάξι διαφόρων ἀντικειμένων, οἰκίων,
 κτημάτων κττ.: ἄλλως ἀντίλλαξ· ἔλα νὰ κάμουμε
 ἀλλαξιά τὰ ρολόγια μας, -με ἀλλαξιά ἐπῆρα τὸ
 χωράφι· 3) τὸ σύνολον ἑωατερικῶν ἐνδυμά-
 των τὸ πρὸς ἀφίεσιν ἀτόμου ἐπαρκές· ἔκαμα
 τρεῖς ἀλλαξίης ἐσώρρουχα· ἢ συνηθέστερ. σύν-
 λον ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων, ἢ φορεσιά· ἔχει τρεῖς
 ἀλλαξίης ρούχα χειμωνιάτικα.

ἀλλαξιάρης-α-ικο δημ. ὁ εὐκόλως μεταβάλλων γνώμας, ὁ ἀστατός· συνών. ἀλλαξόγνημος· σὲ τέτοιους ἀλλαξιάρηδες μὴ βασίζεσαι.

ἀλλαξιοθηρησκεία (ή) νεώτ. ἀλλαξιοθηρησκεία βλ. ἀλλάξιμα (τά) | ἐνν. ἰμῆται | Πάν. ἐνδύματα, ἰδίως ἐσθάρρουχα, τὰ ὁποῖα τις ἐνδύεται εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλων δημ. **ἀλλάξιματα**.

ἀλλάξιμα (τά) δημ. τὰ ἀλλάξιμα βλ. ἀλλάξιμο (τό) δημ. ἡ ἀνταλλαγή· κάνανε ἀλλάξιμο(ι) τίς καπνὸς τους (ἀντήλλαξαν), - δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα τ' ἀλλάξιμά.

ἀλλάξιμο (τό) κ. ἀλλάξη βλ. 2) συνηθέστ. ἐν τῷ πληθ. **ἀλλάξιματα** ἐνδύματα, τὰ ἀλλάξιμα βλ. λ.: δῶσε μου τὰ ἀλλάξιμά μου, νὰ ντυθῶ.

ἀλλαξίε-ως (ή) ἡ ἀνταλλαγή, ἡ συναλλαγή· Ἀριστ. ΗΜ II 94Α 24 ἀλλαξίην ποιέσθαι παρ' ἀλλήλων.

ἀλλαξιοθλυσία (ή) νεώτ. ἡ ἀλλαγή τῆς γλώσσας, ἡ ἀποβολὴ τῆς μητρικῆς γλώσσας, ἀσυναισθητὸς γινόμενη, καὶ ἡ ἐκμάθησις ξένης.

ἀλλαξιοθνήσκω (ή) νεώτ. ἡ ἀλλαγή ἐθνικότητος.

ἀλλαξιοθηρησκεία (ή) νεώτ. κ. ἀλλαξιοθηρησκεία ἡ ἀλλαγή θρησκευμάτος· ἀ. ἀλλαξιοπιστία βλ. λ.

ἀλλαξιοθωριάζω δημ. ἀλλάζω θωριά, μετοβάλλω μορφὴν, παρουσιαστικόν, χρώμα προσώπου· ἀλλαξιοθωρίασε μὲ τὰ χρένια κι ἔγινε ἀγνώριστ, - ἀλλαξιοθωρίασαν οἱ κουρτινέ.

ἀλλαξιοκαιρία (ή) δημ. ἡ ἀλλαγή τοῦ καιροῦ, ἡ μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως· λαλοῦν οἱ πετεινοί, θά' χουμε ἀλλαξιοκαιρία.

ἀλλαξιοκωλία (ή) δημ. ἀμοιβαίσι παρὰ φύσιν συνουσία ἀρένων.

ἀλλαξιομηνία (ή) δημ. ἡ ἀλλαγή μηνός.

ἀλλαξιοπατριарχία (ή) νεώτ. ἡ ἀλλαγή, ἡ ἀντικατάστασις πατριάρχου ζώοντος.

ἀλλαξιοπιστία (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς ἄλλο θρήσκευμα μετάστασις, ἡ ἐξωμωσία.

ἀλλαξιοπιστίζω δημ. κ. ἀλλαξιοπιστῶ βλ. λ.

ἀλλαξιοπιστος-(η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπορνηθεὶς τὴν πατριὸν πίστιν, ὁ εἰς ἄλλο θρήσκευμα μεταστὰς, ὁ ἐξωμότης.

ἀλλαξιοπαθ-έω νεώτ. κ. δημ. ἀλλάσσω πλυσιν, μεθίσταμαι εἰς ἄλλο θρήσκευμα, γίνομαι ἐξωμότης· δημ. στὰ χρόνια τῆς σκληδιάς πολλοὶ ρωμιοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἀλλαξιοπήσανε.

ἀλλαξιοπρόσωπος-η-ο δημ. ὁ ἀλλάσων ἡ ἀλλάζας χρώμα τοῦ προσώπου ἐκ φόβου, ὀργῆς κττ.· || κ. μτφ. ὁ μεταβάλλων ἥθος ἡ χαρακτῆρα.

ἀλλαξιοστήμονα ἀνθη (τά) νεώτ. βῶταν. τὰ ἀνθη, ὧν οἱ ἐξωτερικοὶ στήμονες εἶναι ἀντιστοιχοὶ τῶν πετάλων ἄλλας ἀνθηπολοσθήμονα.

ἀλλαξιοσύνη (ή) δημ. μεταβολή, μετατροπή, ἀλλαγή γνώμης, ἀλλάξη βλ. λ.: ὁ καιρὸς πῆρε ἀλλαξοσύνην, δ. δίστ. κι ἂν καταριέται μιά ἀπιστη 'μένα γι' ἀλλαξοσύνη | μὰ γῶ μπιστὸς ἀπόμεινα κι ἕνας θεὸς δὲ κρίνω.

ἀλλαξιοφεγγαρία (ή) ἡ ἀλλαγή τοῦ φεγγαριοῦ, ἡ εἰς ἄλλην φάσιν μετάστασις τῆς σελήνης, τὸ γύρισμα τοῦ φεγγαριοῦ· || ἡ νέα σελήνη.

ἀλλαξιοφηνία (ή) δημ. ἡ βλάβη τῆς ὁράσεως ἐκ τραυματισμοῦ ἢ ἐκ νόσου ἢ ἀπλῶς ἐκ πληγματος εἰς τὴν κεφαλὴν· ἀπὸ τῆς θυματῆς χαστουκίας ἔπαθε ἀλλαξιοφηνία τέτοια ποῦ γιὰ πολλὰ ὥρα δλα γύρω του τὰ' ἔλεπε κώκιννα· || μτφ. ἡ κατάνηξις ἐξ ἀπροσδοκίτου λυπηροῦ ἀγέλυματος· ἀλλαξιοφηνία τοῦ' ρῆρε σὰν ἄκουσε πως σκατόθηκε ὁ γιὸς του.

ἀλλά-οτάδα δημ. (ἰταλ.) μουσ. ὁρος, ὑποδεικνύων ὅτι μελωδικὸν τὴν ἀπόσπασμα πρέπει νὰ χαμηλὴ ἢ νὰ φαλῇ εἰς μίαν ὀγδόην ὑψηλότερα ἢ παρὰ ἡμιόλιον ἀναλόγων.

ἀλλάργα ἐπὶρρ. δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλάργα βλ. λ.

ἀλλάργαρε δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλαργάρε βλ. λ.

ἀλλάργημα (τό) δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλάργημα βλ. λ.

ἀλλάργημός (τό) δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλαργημός βλ. λ.

ἀλλάργημος δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλαργημὸς βλ. λ.

ἀλλαργηνός-η-ο κ. ἀλαργηνός βλ. λ.

ἀλλαργινά ἐπὶρρ. δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλαργινά βλ. λ.

ἀλλαργηνός-η-ο δημ. | ἰταλ. | κ. ἀλαργηνός βλ. λ.

ἀλλαργηνόντο δημ. μουσ. (ἰταλ.) κ. ἀλαργηνοῖς ἐπιδιδόναι τῆς ρυθμικῆς ἀγωγῆς.

ἀλλαργοσθῆναι δημ. κ. ἀλαργοσθῆναι βλ. λ.

ἀλλαργοσθῆς-η-ο δημ. ἀλαργοσθῆδος βλ. λ.

ἀλλάς-άντος (ί) δωρ., ἐκ τοῦ ἀλλάς-άντος.

Ἡρωδιαν. 2.637 καὶ ἀλλάς-άντος ἱερὰς ἡσ. ἐλ-λην λῶγονον·, ἐν κἀτῳ ἰταλῳ, κ. ἀλλάς λουκά-νικον (κ. κατὰ συνεκὰ, ἵνατε ἑντερον)· Ἀριστοφ. Ἄχ. 146 οὐδ' ὁδ' ὁδ' ἡσ. φαγεῖν ἀλλάντας ἐξ Ἀπατουρίων, αὐτ. Ἰνπ. 161 τί μ' ὠγάθ' οὐ πλύνειν ἐξός τας κοιλίας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλάντας·, Φερεκρ. 108 ζέοντες ἀλλάντων τόμοι, Πολυδ. 6.52 φῶσκα, ἀλλάντες γόλιε· || νεώτ. ἐν τῇ χημ. τῶν τροφίμων, εἰς πληθ. ἀλλάντες ἐδώ-διμα παρασκευάσματα ἐξ ὧμοις πολτοποιημένων καὶ καρυκευμένων κρέατος ἐν περιδελήματι ἐξ ἐντέ-ρου ἡ κώστεως κττ. δημ. λουκάνικα, σουντζούκια.

ἀλλαργμένος-η-ο δημ. κ. ἀλλαργμένος βλ. λ.

2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἀλλαργμένος δαιμονικὸν πνεῦμα διυσιθεῖ, ὅπερ καὶ μῦθον κρατοῦντα εἰς πολλὰς χώρας καὶ ἐναχοῦ τῆς Ἑλλάδος τοποθε-τεῖται ὑπὸ τῶν δαιμονίων ἐπὶ τὸ λίκνον μὴ ἐπιμελεῖς φυλοσσομένου νηπιου, τὸ ὁποῖον οὕτω παρολαμ-βάνουσιν οἱ δαίμονες· ἀ. ἀλλοτρός, ἀλλοτρός βλ. λ.

ἀλλάς κ. νεώτ., ἀπτ. ἀλλάττω, ὁμαλὸν, παρὰ.

ἡλαξα | ἐυρπται μόνον ἐν συνθ. i, μέσ. μέλλ. ἀλ-λάξωμαι, μέσ. ἀδρ. ἡλαξάμην, μέσ. ἡσκαρ. ἡλ-λαγαίμι | συγχὰ ἐν συνθ. παρ' ἀπτ. i, ὑπερσ. ἡλ-λακτοί | κ. ἐν συνθ. i, ποθ. μέλλ. α' ἀλλάξωμαι

κ. β' ἀλλάξωμαι, παθητ. ἀδρ. α' ἡλλάχθην κ. β' ἡλλάγην | ἰσάντες οὗτοι συγχὰ ἐν συνθ. i, παθητ.

παρὰκ. ἡλλαγαίμι' α' ὁ τὸν παθ. μέλλ. παρὰ ποι-ηταῖς δ' ὁ παρὰ τοῖς πεζοῖς· α' παθ. ἀδρ. παρ' Ἡρ. καὶ παρὰ Σοφ. κ. Εὐρ., ὁ δὲ β' παρ' Ἀίσχ.,

Ἀριστοφ., τοῖς πεζοῖς, καὶ ἐν ταῖς ἀπικαῖς ἐπηρ. (ἐκ τοῦ ἄλλος) ἀλλάσσω, μεταβάλλω. Ἐνερν. μτφ.

μεταβάλλω τι, καθιστῶ τι διαφορετικόν ἀπὸ ὅτι εἶναι, μετατρέπω τι, ἀλλοῶ τι, τὸ ἀλλάζω· Παρμ.

8.41 ἀλλ-τόπον, Εὐρ. Ἡλ. 740 χρυσόπουν, ἔδραν ἀλλάξαν, αὐτ. Ἐλ. 836 θανεῖσθαι κάποι' ἀλλά-ξιν λέγει· Ἐμπ. 137 ἀλλ-μορφῇ, Πλάτ. Πολ.

380 D καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολ-λὰς μορφάς, ΠΔ Βασ. 4.55 ἐλαθε... δέκα ἀλλασ-σομένας στολάς, ΚΔΓαλ. 4.20 ἤβελαν δὲ παρελαιν

πρὸς ὕμης ἀρπ καὶ ἀλλάξαι τὴν φωνὴν μου, Ἀντων. 116. ἀλλάξει πινά ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαι-μονα, νεώτ. ἡλαξε τὴν πρόσφην τῆς οἰκίας.

2) δίδω προγράμμι τι, διὰ νὰ λῶδω ἔλλω | ὡς ἀντάλ-λογαμι, ἀνταλλάσσω τι καὶ ἀλλ-τί πινος | Αἰσχ. Πρ. 967 τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν..

αὐκ ἀν' ἀλλάξαι' ἐγώ, Σοφ. Ἀντ. 949 οὐράνιον φῶς ἀλλάξει... ἐν χαλκοδέτοις αὐαῖς (νὰ ἀν-ταλλάξω) τὸ αὐρ. φῶς μὲ τὸ ἐν τῷ χαλκοδέτῳ ὑπο-γῆ (σκότος), ὁμοίως ἀλλ-τι ἀντὶ πινος· Εὐρ. Ἀλκ.

661 κἀντὶ τῶνδ' μοι χάριν τοῖνδ'ε καὶ σὺ γὰρ τε-κοῦσ' ἡλλαξάντῃ || ἀλλ-τι εἰς τι· Πλάτ. Πολ.

380 D καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς· || ἀλλ-τι ἐν τινι· ΚΔ Ρομ. 1.23 καὶ ἡλαξεν τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ διὰ τοῦ Θεοῦ ἐν ὁμοιωτῇ εἰκόνας· || Πάν. ἀλλ-τι τινι (προσ.)

κ. ἀλλ-τί, πινά τινι (προσ.)· 3) ἀνταποδίδω, πληρώνω τὰ ἴσα· Εὐρ. Ἡλ. 89 ἀφῆλμι δὲ... φόνον φονεῖσι πατρός ἀλλάξων ἐμοῦ | Βερν. «ἀπο-δῶσαν τὸν φόνον τοῖς φονευσίν»· 4) λαμβάνω

τι ἀπὸ ἄλλου τὸ ὁποῖον δίδω, ἀνταλλάσσω τι· Ἐσθ. 21 ἀλλ-κάνιον τοῦσθλοῦ παρέντος, Εὐρ.

βάκχ.1331 δάμαρ σὴ ἐκθρινωθεῖσα θφωρε ἀλλάξει τόνον | ἡ συζύγγει σου μεταπορωθεῖσα εἰς ζῶον θα ἀνταλλάξῃ τὴν ἰδίαν τῆς μορφῇν μετ' τὴν μορφὴν θφωρε | πρὸς αὐτ. Βάκχ.53, Πλάτ. Φαίδρ.69 β χωριζόμενα δὲ φρονιτικῶς καὶ ἐλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετῇ. Πλάτ. Πολ.289 β ἀλλ- πόλιν ἐκ πόλεως· νεώτ. ἀλλάσσω κατοικίαν· 5) ἐνεργ. αὐτὸ μεταβάλλομαι· Ἑρμ.17 τοῦτ' ἀλλάσσοντα οὐδ' ἐμὰ λήγει (τοῖσιν ἐκ μεταβάλλονται), Πάδ. Γέν.45,22 ἔδωκε... πέντε ἀλλασσοῦσας (δ.γ. ἔξαλλ- | στολάς· 6) ἐνολλάσσομαι εἰς τι· Πινδ.Ν.11,38 ἀρεταί... ἀλλασσοῦμεναι ἐνολλάξ, κατὰ σειρὰν· 7) ἐν παθητ. σῆμ κ. συνδιδάσσομαι, συμφορῶν νομοί· Σοφ. Ἀν.997, Φώτ., Α8 ἐλλαχθῆτε· ἀντὶ τοῦ διδασχθῆτε· 8) μετ. μετὰ ἐνεργ. σημασία, ὡς μὲν, μεταβάλλω· Εὐρ. Ἡλ.103 νῦν οὖν... εἴω τριβὸν τοῦδ' ἴγνου ἀλλάξομαι· 1) ἀσ παραμερσίωμεν εἴω τῆς οδοῦ | Πλάτ. Νόμ.770 β ἀλλ- πολυταίαν, Πάδ. Ἱερ.13,23 εἰ ἀλλάσσεται αἰδίσθ τὸ δέσμα αὐτοῦ· 9) κ. μέσ. ἐν τῇ σῆμ. ὡς ἀνωτ. 2) διδῶν τὴν πρὸς ἀνταλλαγὴν ἀνταλλάσσω π. Σοκρ. 8,82,1 τὴν τε παραυτίκα ἐλπίδα ἔκαστας... οὐδένος ἀν' ἡλλάξαντο, Ἡρ.7,152 εἰ πάντας ἀνθρώποι τὰ οἰκίῃς κακὰ ἐς μέσων συναντικαίεν ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πληροῖσι, Ἀντιφ. 138,34 ἡλλάξαντο πολλὰς εὐδοκίμονας πολλὴν κακοκρίμοναν· 10) λαμβάνω τὴν δι' ἀνταλλαγῆς, εἰς ἀνταλλαγὴν κ. λαμβάνω τὴν ἐνολάξ· Εὐρ. IT 292 ἀλλ' ἡλλάσσετο θβονγὰς τε μάχων καὶ κυνῶν ὁλάνγιστα, Ξεν. Ἑλλ.4,1,35 καὶ εἰ μὲν ἀλλάξασθαι σε εἴδει ἀντὶ δεσπότου βασιλείας ἡμῶς δεσπότας· 11) ἐντεῦθεν, ἀγοράζω· Πλάτ. Νόμ. 915D, Β διὰ τινος ὠνῆς ἢ καὶ πράσεως ἀλλάττεσθαι τί τι, αὐτ. Νόμ.849 β ἀλλ- νόμισμα χρημάτων καὶ χρήματα νομίσματα, αὐτ. Πολ.371 C αὐτοῦ γὰρ δεῖ μένοντας... τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τὴν δεομένους ἀποδόσθαι· 12) συναλλάσσομαι, ἀναμειγνύομαι εἰς ἐπιπορικὰς πράξεις, ὡς ἀγοραστῆς ἢ ὡς πωλητῆς· Πλάτ. Νόμ.915D ὅσα διὰ τινος ὠνῆς ἢ καὶ πράσεως ἀλλάττεται τις ἄλλω.

ἐλλατόλογος-ον μτγν. ὁ πολλὰς ἀλλαγὰς ἢ παρεκδόσεις ἔχων, ὁ περιπεπλεγμένος· Πάν. ἐλλατόλογος μύθος.

ἐλλαχθῆ ἐπὶρρ. δωρ. ἀντὶ ἀλλαχθῆ βλ. λ. **ἐλλαχθῆ** δ.γ. ἀλλαχθῆ δωρ. ἀλλαχθῆ ἐν ἄλλω τόπῳ, ἐν ἄλλῃ θέσει, ἀλλαχοῦ· Ἐπιγρ. ἀλλαχθῆ κατοικεῖν, Ξεν. Ἀπομν.1,4,12 γλώτταν ἔλτε ἀλλαχθῆ φασούσαν τοῦ στόματος, αὐτ. Ἀν.3,3, 37 ἄλλος ἀλλαχθῆ (δ.γ. ἀλλῇ) διώκων· 2) ἄλλοτε πρὸς ἄλλον τόπον· Ἀριστφ. Ὀρν.1020 οὐκ ἀναμετρήσεις αὐτὸν ἀπὶων ἀλλαχθῆ, Πλοῦτ.2,430 D ἄλλοι ἀλλαχθῆ φερόμενοι, Πάν. ἀλλαχθῆ βαδίζετε. **ἐλλαχθῶθεν** ἐπὶρρ. κ. νεώτ. ἔξ ἄλλου τόπου, ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἄλλοθεν· Πάδ. ΚΑ'10,10,6 δ μὴ ἐπιστρέφοντες διὰ τῆς θύρας... ἀλλ' ἀναδίνων ἀλλαχθῶθεν, Πλοῦτ.2,1129 β ἄλλος ἀλλαχθῶθεν ἀνίσταται· ἢ μτφ. ἔξ ἄλλης γηγῆς· Ἀντιφ.3,4,3 ἀλλαχθῶθεν ἢ ἐκ τῶν πραγμάτων δηλοῦσθαι, νεώτ. γνωστὴ καὶ ἀλλαχθῶθεν ἦτο ἡ εἰδησις.

ἐλλαχθῶδι ἐπὶρρ. μτγν. ἀλλοθι, ἀλλαχοῦ βλ. λ.· Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.333,26, ΑΓ9,378 ἀλλ- κοιμῶσθαι, Πλοῦτ.431 Α ἀλλαχθῶδι παυ.

ἐλλαχθῶς ἐπὶρρ. κ. νεώτ. ἄλλοτε, πρὸς ἄλλον τόπον, εἰς ἄλλο μέρος, Ξεν. ΚΠ7,4,7 (δ.γ.), Σιμπλ.κ. Φυσ.1164,38 ἀλλαχθῶς περ· 2) Πάν. ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἄλλοθι βλ. ἀλλαχοῦ.

ἐλλαχθῶ ἐπὶρρ. κ. νεώτ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλλαχθῶ, ἄλλοθι· δημ. ἄλλω· Σοφ. ΟΚ43 ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ κατὰ, Πάν. πασῶν λειτουργιῶν ἀφείσθημεν τῶν ἀλλαχοῦ, Ξεν. Ἑλλ.2,3,20, ἐξέτασιν

ποιήσαντες τὸν μὲν τρισχίλιον ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν δ' εἴω τοῦ καταλόγου ἄλλων ἀλλαχθῶ· ἢ πρὸς ἄλλο μέρος, ἄλλοτε, σχόλ. ἐν' Ἱλ. Ο 328 ἀλλαχοῦ ἄλλου τραπέζην, Ἄρρ. Ἐπικτ.3,24,4 ἀλλαχοῦ που φέρε· οἱ τύποι ἀλλαχθῶθεν, ἀλλαχοῦ, ἀλλαχθῶ, ἀλλαχθῶς κρινόνται ὡς ἦντον ἀπικκοῖ τῶν ἀλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλοτε· ἢ νεώτ. κ. μτφ. ἐν ἄλλῳ προσώπῳ καὶ αἰτίῳ· ἀλλαχοῦ ζητήσατε τοὺς ἐνόχους, - ἀλλαχοῦ ἔγκειται τὸ κακόν.

ἐλλαχθῶ (τὸ) δημ. ὡς οὐσ. γενικὸν ὄνομα τῶν κατὰ δημῶδῃ πίστην κακοποιῶν ἀοράτων ὑπάρξεων, τῶν ἀκουσῶν ἐπήρειαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἰδίως· φρενῶν διωσάλευσιν, τὸ λεγ. λάμπανμα, ἢ παρενοχλοῦσαν ἄλλως καὶ βλαπτοῦσαν αὐτοὺς συγγ. ἔωτικῃ, δαιμονικῇ, νεραϊδικῇ κ.α.· δ.διστ. δὲν με λαμπάξεν ἀλλαχθῶ, ἐξωθῆς δὲ μ' ἀμφοδῶσαν | μόνε τὰ δυὸ ματάκια σου, κερά μου, με ληψάνε· 2) ὁ ὡσεὶ ἐξηρηλας ἀλλαχθῶ ἐλπίδης τὰς φρένας καὶ ἔχων τὴν τὸ περιφροδόν, τὸ ἀτελὲς καὶ τὸ ἀδελῶν εἰς τὴν οὐμίαν, εἰς τὰς κνήσεις κλ. συνών. παρὰ ἄλλαγμα, συγγ. παρλιακὸ· ἀλλαχθῶ εἶναι ὁ κακομήτης ἀπὸ γεννησιμίου του, - σὺν ἀλλαχθῶ ἔκανε ἀπὸ τοῦ φθοῦ του· ἢ κ. ὁ ἐκ σωματικῆς ἀτελείας δυσμορφῶς καχεκτικός· εἶναι ἀλλαχθῶ καὶ κάνει τὴν ὁμορμή· ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ ὡς ὁδός· εἰ νὰ χυθῆς, ἀλλαχθῶ | **ἐλλαχθῶς**-ῆ-δ δημ. ἀντὶ ἀλλακτῶς βλ. λ. **ἐλλαχθῶ** δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλέγρω, ἀλέγρω βλ. λ. **ἐλλέγων** ἐπ. παρστ. τοῦ ἀναλέγω βλ. λ. **ἐλλέγρα** ἐπὶρρ. δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλέγρα βλ. λ. **ἐλλαγράφω** (ἡ) δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλεγράφω βλ. λ. **ἐλλαγράφω** δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλεγράφω βλ. λ. **ἐλλαγράφω** (τὸ) δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλεγράφω βλ. λ. **ἐλλαγρία** (ἡ) δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλεγρία βλ. λ. **ἐλλέγρω** (τὸ) δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλέγρω βλ. λ. **ἐλλέγρω**-α-ο δημ. | Ἱταλ. | κ. ἀλέγρος βλ. λ. **ἐλλεμέντι** (ἡ) δημ. | γαλλ. | γερμανικὸς χορδὸς βορρῶ, ἄργος, διαιρούμενος εἰς δύο μέρη, ὦν τὸ πρῶτον ἐπανολομενόμενον εἰς ἄλλο μῆκος.

ἐλλαμενόντις (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτόν, εὐρισκόμενον εἰς κρυστάλλους, συνήθως ὁμοῦς εἰς νεφροειδεῖς μάζας ἰσοτῶ λεπτοκοκκίους ἢ φλοιοειδοῦς, ἔχον λαμφν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταλλικὴν καὶ χρώμα κασιπερόλευκον· εἶναι κράμα ἀρσενικοῦ καὶ ἀνιμνίου | Aluminotit.

ἐλλεν νεώτ. φορμικ. μάζα καταποτιῶν φασφοροσπινωδῶς· 2) ἀλοιφὴ ὀφθαλμῶν· 3) ἐν τῇ χημείᾳ τῶν τροφίμων· ἐλλεν ἀντιδράσεις χρωστικῆ οὐσίας, ἥτις χρησιμεύει πρὸς διάκρισιν τοῦ ἐλασολάδου ἀπὸ τῶν ἄλλων σποραιοίων | Allean.

ἐλλένιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ὑδρογονο-νάνθρας μετὰ δυρ γετονικῶν διηλνν δεσμών, ἡτοι ἀέριον ἀχρουν, καίόμενον μετ' αἰθαλιζούσης φλογός. **ἐλλέξει** ἐπ. ἀπαφρ. ἀορ. τοῦ ἀναλέγω βλ. λ. **ἐλλαπαλληλία** (ἡ) μsn. κ. νεώτ. ἡ παράθεσις πολλῶν πραγμάτων, ἡ ἀλληλοδιαδοχὴ τῆς ἡ συνέχειας, ἡ ἐπισωρευσις, ἡ συσσωρευσις κατὰ συνεχὴ ἢ σχεδὸν συνεχὴ διαδοχὴν· Εὐστ.12,2 χαιρεῖ ἡ ἀνεμένη φράσις τῇ ἐλλαπαλληλίᾳ τῶν φωνηέντων, νεώτ. ἡ ἐλλαπαλληλία τῶν ἀτυχημάτων.

ἐλλαπαλλάλλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου (ἢ ἐπὶ πραγμ., τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου), ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐπίσης ἐπὶ πραγμ., συνεχῆς, πυκνός, αὐγνός· Εἰμ ἐλλαπαλλάλλον τὸ π (εἰς τὴν λ. ἡθέσασον), Ἡο. ἐλλαπαλλάλλον συνεχῆς, Εἰμ ἐλλαπαλλάλλος σύνθεσις ὡς ἐν τῇ λ. συν-ομ-ήλικας, αὐτ. ἐλλαπαλλάλλος σύνθεσις· παρὰ-λήλος ἴως ἐν λ. θυσ-ἀμμορος παρὰ τὸ ἀμμορος, Ἀκμῖφρ.4,13,11 ἀλλ-κυμβία, Βασ. ἐλλαπαλλάλλος κῆσις, Νικητ.Εὐγ.5,268 συνδραμόζεν ἀλλεπαλληλοῖς νόμοις, νεώτ. ἀλλεπαλλάλλια γεγονότα, ἀλλεπαλλάλλιοι ζημίαι· ἢ τὸ οὐδ. τὸ ἀλλεπαλλά-

λων ὡς οὐκ... τὰ ὀδίακον, ἢ συνέχιο· Ζωναρ. «ἀλλεπαλλάγῃ» πικρὸν, συνεχές», Πασα.9,39,4 τοῦτον διὰ τῶν πολέμων τὸ ἀλλεπαλλάγῃ ἀπεικασιν ἡμίερον». 2) ὁ ἐναλλασσόμενος, ὁ μεταβαλλόμενος, ποικίλος· Βέττ.Βδλ.331,22 ἀλλ-δρ-μος ἰ τοῦ ἡλίου, αὐτ.243,29 ἀλλ-ἀποσταλάματα. **ἀλλεπαλλάγως** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐναλλάξ, συχνά, συνεχῶς· Εἰμ «ἀμοιβῆδαν... τὸ ἀλλεπαλλάγως», Ἐπιφρ. 1,1036δ ὁ νέος ἀλλεπαλλάγως τῇ αὐτῇ κεκρημένη ὄψωγῃ. || παικλοτρόπως· Βέττ.Βδλ.272,23 ἀλλεπαλλάγως διασπένει τι. **ἀλλεργία** (ἡ) νεώτ. φυσιολ. τὸ βιολογικὸν φαινόμενον, ἀπερ προκαλεῖται μετὰ τὴν ἐν τῷ ὄργανισμῷ εἰσαγωγὴν ἀντιγόνου τινὸς καὶ καθ' ὃ μετατρέπεται ἡ πρὸς ἀντίδρασιν ἰκανότης τοῦ ὄργανισμοῦ πρὸς νέον ἐγκυσιν τοῦ αὐτοῦ ἀντιγόνου. **ἀλλεργιογόνος** οὐσίαι (αἱ) νεώτ. φυσιολ. αἱ οὐσίαι, αἱ προκαλοῦσαι τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φαινομένου τῆς ἀλλεργίας βλ.λ., τὰ ἀντιγόνα. **ἀλλερετορ** ὁδημ. (γαλλ.) κ. ἀλερετορ βλ.λ. **ἀλλερία** (ἡ) νεώτ. βοτάν. φυτικὸν γένος τῆς οικογενείας τῶν σκροφουλαριδῶν ἢ γρομφασιδῶν, περιλαμβάνον ὁθύνους ἀειθαλεῖς, κορυμητικούς, ἰθαγενεῖς τῆς Ν. Αφρικῆς, ἐν εἰδος τῶν ὁποίων καλλιεργεῖται διὰ τὰ ὠρεῖα ἐρυθρὰ ἄνθη του, συνάμενον νὰ εὐδοκίμησῃ καὶ ἐν Ἑλλάδι· Halleria Lj. **ἀλλέως** ἐπίρρ. μον. κ. δημ. κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλῶς, διαφορετικὰ βλ.λ.: Ἀνν.Κορυ.στ.43 πάντες γὰρ ἀποθνήσκουσι κἀν οὕτως κἀν ἀλλέως· δημ. ἀλλέως μοῦ φέροηκε, -ἀλλέως τὸν ἤξερα κὶ ἀλλέως εἶναι· || δημ. κ. ὁπλῶς πρὸς ἔκφρ. ὑποθετικῆς ἀντιθέσεως, ὥστε δι' αὐτοειρητικῶς· προφυλάξου, ἀλλέως θ' ἀρωστήσῃς (ἐν δὲν προφυλάξῃς θ' ἀρωστήσῃς, καὶ διατενκ. ἢ δὲ προφυλάξῃς θ' ἀρωστήσῃς). **ἀλλη** ὄρω. ἀλλα ἢ ἀλλά (πρβλ. Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.175,13), αἰολ. ἀλλα ἐν Δελφ. καὶ Μεγαρ. Ἐπιρρ. ἀλλεῖ ἐπίρρ. (κυρ. δοτ. τοῦ θηλ. τῆς ἀντων. ἀλλος) ἐπίρρ. τράπου ἀλλως, κατ' ἄλλον τρόπον | κατ' ἄλλεφιν ἀντὶ ἀλλῇ ὀδῇ ἢ βουλῇ ἢ τέχνῃ | ἢ.Ο.51 καὶ εἰ μάλα βούλεται ἀλλῇ, Ἐρ.6,2) ὅλῃον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες... τῇ τῇ ἀλλῇ πολλαχῇ ἰσημιετώε ἢ χρήσις τοῦ ἐνάνθρου ἐπίρρ. | Πλάτ.Πολ.434C οὐκ ἀλλῇ ἔμοιγε δοκεῖ... ἔχων ἢ ταύτη, Ξεν.ΚΠ1,1,1 ἄλλῃ πως, Πλούτ.Ρωμ.8 ἀνδρα ἀλλῇ τῇ χρηστῶν καὶ τοῦ Νομήτορος φίλον· 2) ἐπίρρ. τάπου δηλοῦν αἱ τὴν ἐν τόπῳ στάσιν, ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ὀλοχοῦ, ὀλλοῦθι· ἢ.Λ.49 ἀλλῇ μὲν γὰρ ἐγὼ γ' οὐ δεῖδια χείρας, αὐτ.Θ.516 ἄλλον δ' ἀλλῇ δεῖδε πόλιν κερατίζμεν αἰήτην, Σοφ.Φιλ.23 εἴτ' ἐκεῖ... εἴτ' ἀλλῇ κυρεῖ ἐνίστε μετὰ τοῦ ἀρβρ. τῇ ἐν. τοῦ οὐσία. χώρα ἢ ὀδῷ, Ἐρ.3,36 οἱ ἱρῆες τῶν θεῶν τῇ μὲν ἀλλῇ κομῶσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρῶνται, αὐτ.4,28 βρονταὶ τῆς ἡμέρας τῇ ἀλλῇ γίνονται, Σοφ.Τρ.907 ἀλλῇ δὲ κάλλῃ δωμάτων στρωφωμένη (σχόλ. «τῆς δὲ κάκεισε»), Θουκ.2,4 ἀλλοὶ δὲ ἀλλῇ τῆς πόλεως σποράδης ἀπώλοντο, Ἰνν.Κεφ.Τραυμ.8 ἀλλῇ τῆς κεφαλῆς β) τὴν εἰς τόπον κίνησιν, ἀλλοσε, πρὸς ἄλλο μέρος· ἢ.Λ.120 γέρας ἐρχεται ἀλλῇ αὐτ.Ρ.478 ἐδοῖθ' ἔκπλοο, ἢ ἀπὸθ' ἀλλῇ, Ἐρ.1,46 διαπέμψας ἀλλους ἀλλῇ, Πλάτ.Φαίδρ.253Α ἀλλος ἀλλῇ φέρεται. **ἀλλ** ἢ ἢ ἀλλά βλ. ἐν λ. 31, παρὰ, πλὴν, ἐκτός, παρεκτός· κατόπιν ἀρνήτ. προτάσεων, καὶ δὴ ὑπὸ τῶν ὀυδεῖς (οὐδεὶς ἀλλος, οὐδεὶς ἑτέρος) ἢ μηδεὶς (μηδεὶς ἀλλος, μηδεὶς ἑτέρος) εἰσαγομένων· Ἐρ.9,109 ἐμελλε οὐδεὶς ἀρξεν ἀλλ' ἢ ἀκείνη, πρβλ.Θουκ.3,71,1 τότε λοιπὸν μηδετέρους δεχεσθ' ἀλλ' ἢ μὴ νῆλ ἡσυχάζοντες, Ἰνν.Ἀφ. μὴ καταπίνειν ἀλλ' ἢ μόλις λυσι.19,28 οὐκ ἦν ἀλλ' ἢ χωρίδιον, Πλάτ.Φαίδρ.81 β ὥστε μηδὲν ἀλ-

λο δοκεῖν εἶναι ἀληθές ἀλλ' ἢ τὸ σωματικόν· || ἐνίστε κατόπιν φρ. περιγράφει ἀρνητικὴν ἐννοίαν· Ἰνν.Ἀρ.κ.ἡτρ.7 τί διαφέρει ἀλλ' ἢ τὸ γε αἶδος· Πλάτ.Φαίδρ.258 Ε τινος ἐνεκα ἀλλ' ἢ τῶν τοιαύτων· ἢ ἔκφρασις ἀλλ' ἢ φαινηται ὅτι προήλθε ἐκ συμφυριῶ ἀφ' ἑνὸς τῆς ἐκφράσεως οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡ ἀλλο ἢ πρβλ. Ἐρ.1,49 οὐδ' ἔχω εἰπεῖν ἔτι... ἀλλο γε ἢ ὅτι, αὐτ.9,8 οὐδ' ἔχω εἰπεῖν τὸ αἴτιον... ἀλλο γε ἢ ὅτι ὁ ἰσθμός... καὶ ὅθ' ἐτέρου τῆς ἐκφρ. οὐδὲν ἄλλο... ἀλλῇ. **ἀλληγορημα-τος** (τοῖ) κ. νεώτ. ἡ ἀλληγορικὴ ἐρμηνεία· || νεώτ. κ. ἡ ἀλληγορικὴ ἔκφρασις· || τὸ ἀλληγορικὸς βλ. λ. λεγόμενον. **ἀλληγορητής** (αἱ) μην., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐρμηνεύων ἀλληγορικῶς· ἢ ὁ ἀμίκων ἀλληγορικῶς· Θεοδώρητ. εἰς Γένεσ.3,99 αἱ μὲν ἀλληγοροῦνται τὴν θνητὴν σάρκα φασὶ τὰ δέρματα, Εὐστ.123,32 καὶ τοιαῦτα μὲν τινα οἱ ἀλληγοροῦνται. **ἀλληγορία** (ἡ) μην., μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄλλα τὸ νὰ λέγῃ τις καὶ ἄλλα νὰ ἐννοῇ, ἡ ὑποθῆλως ἐννοίας διαφορὸν ἐκείνης, ἢν τὸ πρῶτον συλλαμβάνει τις ἀκούων ἢ ἀναγινώσκων τὰς λέξεις· Τρόφ.Τρόφ.579 «ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἑτέρου μὲν πὶ δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἐννοία παριστάσα», Ἡρακλ. Ἀλλ.δ «ὁ γὰρ ὅλα μὲν ἀγορεύων τράπος, ἑτέρα δὲ ἂν λέγει σημαίνων, ἐπὶ αὐτῶν ἀλληγορία καλεῖται», Ρωμ.1,8,6,4 «ἢ ἄλλο διὰ τῶν λόγων καὶ ἄλλο διὰ τῆς ἐννοίας δευτικῶς»· Ἀπολλ.9,7 πλὴν εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, νεώτ. ὁ ἰσθός πολ- λάκις ἐξίσταε διὰ παραβολῶν καὶ ἀλληγορίων· || ἡ μεκολομμένη φράσις, ὁ σκοτεινὸς λόγος (ἰδ. ἐν πλνθ. 1· Κικ. Ἀττ.2,20,3 ἢ ἐάν ἔχω νὰ σοι γράψω περὶ σφύρα, δὲ τὰ καταστήσει σαφεστέρως ἀλληγορίαις· || ἐπὶ ἀλληγορικῆς ἐκθέσεως μυθι- κῶν παραδόσεων· Πλούτ. Ἡδ.19 B οὐς (μυθῶν) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοήσις, ἀλληγορίας δὲ νῦν λεγομένας, παραδεικάζοντο καὶ διαστρέφοντες ἐν- νοί· 2) ἔκφρασις δι' εἰκόνων, μεταφορικὴ· Δημήτρ.92 τὰ μυστήρια ἐν ἀλληγορίαις λυγέ- ται... ὥσπερ ἐν σκότῳ καὶ νυκτὶ, Φιλόδ.ρητ.174 χρῆσται μεταφοραῖς ἢ ἀλληγορίαις (πρβλ.αὐτ.164), Εὐστ.19,1 τὴν τοῦ λόγου ἀτοπίαν ἀλληγορία ἀθε- ράπτευεν ἢ ἀναγωγικῇ ἢ καὶ ἱστορικῇ 3) δημ. κατὰ παρέκτ. ὁ ὑπαινιγμός, ἡ περίπλοκος ἀσα- φής ἔκφρασις, ἡ ἀοριστολογία· ἀφαρ' τῆς ἀλληγορίας καὶ μίλα μας ἔσστερα. **ἀλληγορικῶς** ἐπίρρ. δημ. ἀλληγορικῶς βλ.λ. || κ. κατὰ παρέκτ. μὲ τρόπον ἀσαφῆ, δι' ὑπεκφυγῶν ἢ ὑπαινιγμῶν· σὲ ρωτῶ τί ἔκανες τὰ λε- γτά καὶ σὺ ὅλο ἀλληγορικῶς μ' ἀποκρίνεσαι. **ἀλληγορικὸς** (ἡ-αἱ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ἀλληγορίας ἔκφραζόμενος, ἢ ὁς ἀλληγορία νοοῦμε- νος, ὁ περιέχων ἀλληγορίαν βλ.λ. Ἀρτεμ.6,4,1 «ἀλληγορικὸν ὄνειρον· οἱ τὰ σημειωμένα δι' αἰνιγμάτων ἐπιδεικνύντες» | ἐν ἀντιδιστ. πρὸς τοὺς θεωρηματικούς, Εὐστ.187,6,2 «ἀλληγορικὸν ὄνειρον οἱ ἄλλοι δι' ἄλλων ἀγορεύοντες· 2) ὁ περιέχων εἰκόνας ἢ μεταφοράς· Ἀπολλ.32,7 (δια- σφύρουσι τὸν Πλάτωνα ὡς εἰς ἀκράτους καὶ ἀ- πηγεῖται μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμαθον ἐκφρομένου || κ. ὁ χρησιμοποιοῦν εἰκόνας ἢ με- ταφοράς· σχόλ. Ἀριστ.Βάτρ.86 ἀλληγορικὸς Ξε- νοκλῆς ἐν τῇ ποιήσει· || κ. νεώτ. κ. δημ. ἀλληγορικὴ ἐρμηνεία, -ἀλληγορικὴ παράστασις. **ἀλληγορικῶς** ἐπίρρ. μην., κ. νεώτ., δημ. ἄλλ.-α ἐν ἀλληγορικῇ ἐννοίᾳ, μεταφορικῶς· Δημήτρ.254 δεινότερον ἀλληγορικῶς ῥηθὲν, Ἐπιφρ.Αὐτ.2,2 ἀλληγορικῶς δὲ οἱ ποιητὰ περὶ τούτων ἔφασαν, σχόλ. Σοφ.ΟΤ170 ἔγχος ἀλληγορικῶς ἢ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχασθαι νεώτ. ὁμιλεῖς ἀλληγορικῶς. **ἀλληγορητής** (αἱ) μην., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀλληγορητής βλ. λ. Εὐστ.10τ. ἔκκλ.217Α ἀλεχων ἀλλη-

γοριστὼν λόγον τινὰ περὶ τοῦτου συντάξας ἐπε-
γραψεν, πρβλ. Εὐσ. 2,692Α, νεώτ. ἀλληγορισταὶ
ποιεῖται (ποιοῦμενοι μεγάλην χρῆσιν ἀλληγοριῶν).
ἀλληγορος-αν ὁ ἀλληγορικός βλ. λ. Ἐφ' ουδ.
παρήγορος καὶ ἀλληγορος.

ἀλληγορικός ἐπίρρ. ἀλληγορικός βλ. λ. ἀνών.
[Ἰωσ. Τέτ. 1 παρὰ σχολ. Αἰσχ. Πρ. 428 «ὁ γόνυ
ἀκούων νοθεὶ τοῦτ' ἀλληγορικός».

ἀλληθώρης βηλ. -α δημ. ἀντὶ ἀλλοιθώρος βλ. λ.
γκεδός βλ. λ.: οἱ ἀλλθώρες χαμηλοδρόμουν.
ἀλλθωρίαι [ή] δημ. ἐσφ. γ. ἀντὶ ἀλλοιθωρία βλ. λ.
ἀλλθωρίασμα [το] δημ. ἀλλοιθωρίασμα βλ. λ.
ἀλλθωρίως δημ. ἐσφ. γ. ἀντὶ ἀλλοιθωρίως βλ. λ.
ἀλλοιθωρία [το] δημ. ἀλλοιθωρία βλ. λ.
ἀλλοιθωρισμός [ο] νεώτ. δημ. ἐσφ. γ. ἀντὶ ἀλ-
λοθωρισμός βλ. λ.

ἀλλθωρος-η-ον δημ. κ. ἀλλθώρης-α ἐσφ. γ.
ἀντὶ ἀλλοιθωρος βλ. λ. ὁ παραδωδφ.

ἀλληκτί βλ. ἀληκτί.

ἀλληκτος-ον ποιητ. ἀντὶ ἀληκτος βλ. λ.

ἀλληλαγαπῶμαι νεώτ. ἀγαπῶμαι μετ' ἄλλου ἢ
ἄλλων ἀμοιβαίως: οἱ συγγενεῖς ἀλληλαγαπῶμεθα.
ἀλληλαδελφώνομαι νεώτ. συνδέομαι μετ' ἄλ-
λου ἢ ἄλλων διὰ στενῆς, οἰανεὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης.
ἀλληλαίτιοι [ο]ι μτγ. οἱ αἰτίοι ἀλλήλων, ἀμοι-
βαδὸν αἰτίοι ἀλλήλων: Ἰουστ. Μ. 184 ἀλληλαίτιοι
ὁ μὲν θεὸς κόσμου, ὁ δὲ κόσμος θεοῦ.

ἀλληλαναδοχή [ή] ἡ ἀμοιβαία ὑπὸ δύο ἢ πλεί-
ονων συνομολογησικὰ ἀναδοχὴ ἐνοχικῆς ὑπο-
χρεώσεως: Πάπ. ἐξ ἀλληλεγγύης καὶ ἀλληλα-
ναδοχῆς μεμινώσθαι.

ἀλληλανάδοχος-ον ὁ συνομολογήσας ἀλλη-
λαναδοχῶν βλ. λ.: Πάπ. ἀλληλέγγυοι καὶ ἀλλη-
λανάδοχοι.

ἀλληλανεμία [ή] μτγ. ἡ ἐν ἀμοιβαιότητι πνοῇ
τῶν ἀνέμων, ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἀνέμων, ἡ συνεχὴς
μεταβολὴ τῶν ἀνέμων [συχνὴ ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ]:
Ἰω. Λυθ. Διοσ. 31 εἰ βροντῆται, ἀλληλανεμίαν ἐπι-
σφαλεῖ τὰς βοτάναις δηλοῖ.

ἀλληλάζει Ἡσ. «ἀλλήλους ἐλάσαι», ἐξ ἀμφ.
ἐνεστ. ἀλληλάζει [διερ ὁμως προσηυθέται μᾶλ-
λον τὸ ἀλλήλων παρὰ τὸ ἐλάω-ἐλῶναι].

ἀλληλαπάγομαι νεώτ. κ. ἀλληλασπάγομαι ἀ-
πάγομαι βλ. λ. ἀμοιβαίως, ἥτοι ἀπάγομαι [ὁπό-
τινος] καὶ ἀπάγω ἐγὼ (αὐτόν): ἀλληλαπήθη-
σαν οἱ νεοὶ καὶ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των παρὰ
τὴν θέλησιν τῶν γονέων.

ἀλληλαπαγωγή νεώτ. ἡ ὑπὸ ἄρρενος ἀπαγωγή
βλ. λ. 7) θήλεος συναινεσεὶ καὶ ἐκούσιως τοῦτου.

ἀλληλαρπάζομαι νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ καὶ
ὀφίσταμαι ἀμοιβαίως μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων ἀρπα-
γῇ, βίαιαν ἀφάρσιν περιουσιακῶν πραγμάτων:
ἐκανόνισαν τὰς διαφοράς των ἀλληλαρπαζό-
μενοι· 2) κ. δημ. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκο-
μαι μετ' ἄλλου ἐπιτιθέμενος ὅμα καὶ ἀμυνόμενος:
ἀπὸ λόγου σὲ λόγῳ πᾶν σὲ πιστὸ ἀλληλαρπά-
χτηκαν [συνθεστ. ἀρπαχτήκαν·] 3) μόνον δημ.
ἀλληλαπάγομαι βλ. λ.

ἀλληλασφάλεια [ή] νεώτ. ἡ μεταξὺ πλείονων
ἀμοιβαία ασφάλεια: || νομ. ἡ ασφάλεια, καθ' ἣν
οἱ ἀσφαλιζόμενοι εἶναι συγχρόνως καὶ ἀσφαλισταὶ
ἀλλήλων, ἡ σύμβασις καθ' ἣν πλείονα πρό-
σωπα ἐκτεθειμένα εἰς τοὺς αὐτοὺς ἢ παρὰ πλησί-
ους κινδύνους ζῆται, ἐνοῦνται δι' ἀμοιβαίας ἐνο-
χικῆς συστάσεως καὶ ἀμοιβαίως ἀσφαλιζονται,
[συμβατικῆς συνήθως κοινὸν ταμεῖον ἀσφαλείας
βλ. λ.] πρὸς ἀποφυγὴν ἢ περιορισμὸν ζῆται, ὅ-
τινες δύνανται νὰ συμβῶσιν εἰς τινα ἐξ αὐτῶν,
τῆς τυχόν ζήτησις οὕτω ἐνὸς ἢ πλείονων βαρυνού-
σης πάντας ἀπὸ κοινοῦ: ἡ ἀλληλασφάλεια τῶν
ἀνθρωποεικῶν ἐταιρειῶν μας, - ἡ κοινωνικὴ ἀλλη-
λασφάλεια πρέπει σὺν τῷ χρόνῳ νὰ καταστή

πρωταρχικὸς ὁρος τῆς κρατικῆς ὁργανώσεως.
ἀλληλασφαλιστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκειν
ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀλληλασφάλειαν βλ. λ.
ἀλληλασφαλιστικοὶ συνεταιρισμοί.

ἀλληλεγγύη [ή] κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία, ἡ ὑπὲρ
ἀλλήλων ἐγγύσις, ἡ νομικὴ σχέσις δύο ἢ περισ-
σοτέρων προσώπων, ὧν ἕκαστον εὐθύνεται ἐκ τῆς
ἐνοχῆς δι' ἀλόκληρον τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς: Πάπ.
βουλομένηα μισθώσασθαι ἐξ ἀλληλεγγύης, αὐτ.
ὁμολογοῦμεν ἐξ ἀλληλεγγύης ἐσχηκέναι ἡμᾶς
παρὰ σοῦ [διδόνειν]. 2) νεώτ. ἐν τῇ κοινωνιῳ-
λογίᾳ, ἡ ἀμοιβαία ἐξάρτησις τῶν μελῶν τῆς κοι-
νωνίας, καθ' ἣν ἡ ἰδίᾳ ἐκάστου καὶ ἡ τοῦ συνό-
λου εὐημερία προσηυθέται τὴν εὐημερίαν τοῦ ἄλ-
λου: ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη ἐπιβάλλει τὴν φι-
λανθρωπίαν, - ἡ συναδελφικὴ ἀλληλεγγύη.

ἀλληλέγγυος [-α]-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετ' ἄλ-
λου ἀμοιβαίως ὑπεύθυνος εἶπε ἐξ ἐκούσιως αὐτοῦ
συνομολογήσεως εἶπε καὶ ἐκ ρήτρας τοῦ νόμου, ὁ
μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων ὑπέχων κοινὴν ὑποχρεώ-
σιν ἢ εὐθύνην: Πάπ. τῆς πράξεως γινόμενης ἐκ τε ἀμ-
φοτέρων ὄντων ἀλληλεγγύων ἐς ἐκτίσιν καὶ ἐξ
ἐνός καὶ ἐξ οὗ ἐὰν αὐτὸν αἰρηθῇ, Πρόδρ. λό-
γοις ἀλληλέγγυος [οἴτνης ἐδόθησαν κατ' ἀ-
μοιβαίαν ἐγγύσιν], νεώτ. συνομολογήσαντες τὴν
μίσθωσιν ὡς ἀλληλέγγυοι, φρ. ἀλληλέγγυος ἐνο-
χή, - οἱ ὁμόρρυθμοι ἐταῖροί εἶναι [νόμῳ] ἀλλη-
λέγγυοι: || τὸ οὐδ. ἀλληλέγγυον ὡς οὐσ. ἐν τῇ
αὐτῇ ἐνοσίᾳ Ἡσ. «ἀλληλέγγυος ἡ ἐξ ἐξ ἀμφοτέ-
ρων πιστὴ ἀλλήλους ἡ ἀλλήλας» || κ. κατ' ἐπέκτ.
πέραν τῆς νομ. ἐνοσίως: τὰ ἀντιπολιτευόμενα κόμ-
ματα ἐκπρύχθησαν ἀλληλέγγυα: || τὸ οὐδ. ἀλλη-
λέγγυος ὡς περιληπτικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοσίως: τὸ
ἀλληλέγγυον τῶν ἀντιπάλων τῆς Κυβερνήσεως.
ἀλληλεγγυότης-ητος [ή] νεώτ. ἡ μεταξὺ ἄλ-
ληλεγγύων σχέσις: || ἡ ἰδιότης τοῦ ἀλληλεγγύου
βλ. λ.: εἶναι ὑπόχρεος ἐξ ἀλληλεγγυότητος.
ἀλληλεγγυώμαι νεώτ. συνομολογῶ ἐνοχικὴν
ἢ ἄλλην ὑποχρεώσιν ὁμοῦ μετ' ἄλλου πρὸς τρίτον
ὡς ἀλληλέγγυος βλ. λ.

ἀλληλεγγύως ἐπίρρ. μν. κ. νεώτ. δημ. ἀλλη-
λέγγυα ἐν ἀμοιβαίᾳ ὑπὲρ ἀλλήλων ἐγγύσει,
ἐξ ἀλληλεγγύης: βλ. λ.: Ἰουστίν. Ἐδικτ. 9,3 || νεώτ.
κατὰ τρόπον ἢ ἐξ ὑποχρεώσεως ἢ ὑπὸ τὴν ἰδιό-
τητα ἀλληλεγγύης βλ. λ.: φρ. συνήθ. ἐν συμβο-
λαίοις: οἱ ἑτεροὶ συμβαλλόμενοι ὑπόσχονται ἀλ-
ληλεγγύως καὶ ἀδιαιρέτως νὰ . . .

ἀλληλεθνής-ές νεώτ. νόμ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἐθνῶν πρὸς ἀλλήλα, ὁ διεθνής:
Φλογαίτου Λεξ. Νομ. τὸ ἀλληλεθνής δικαίον [συν-
ηθεῖ. διεθνές δικαίον].

ἀλληλέλκομαι νεώτ. ἔλκομαι μετ' ἄλλου ἀ-
μοιβαίως.

ἀλληλεκτίμητος-εως [ή] νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἐκ-
τίμησις

ἀλληλεκτιμῶμαι-άσαι νεώτ. ἐκτιμῶμαι ὑπὸ
τινος καὶ ἐκτιμῶ ἐγὼ αὐτόν: ἐπιστιμώμενος ἀλληλο-
εκτιμώμενοι [ἐκτιμῶντες ἀλλήλους].

ἀλληλένδετα ἐπίρρ. δημ. ἀλληλενδέτως βλ. λ.

ἀλληλένδετος [-η]-ο[ν] μτγ., μν., νεώτ. κ. δημ.
συνηθεῖ. ἐν πληθ. καὶ τὸ οὐδ. ἐν περιηλ. ἐν-
νοία ὁ μετ' ἄλλου κατ' ἀμοιβαίαν ἐξάρτησιν
συνδεδεμένος: Ἰω. Χρ. ἐν ἀλύσει χρυσῇ κρίκοις
ἀλληλενδέταις συμβεβλημένοι: || κ. μτφ. σχολ.
Αἰσχ. 36 ὑποθέσις ἀλληλενδέτους καὶ συνεχεῖς
νεώτ. ἀλληλένδετα ζητήματα καὶ τὸ οὐδ. ἐν πε-
ριηλ. ἐνοσία: τὸ ἀλληλένδετον τῶν ζητημάτων
δημ. οἱ δουλιές τους εἶναι ἀλληλένδετες.

ἀλληλενδέτως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀλληλένδετα
ἐν ἀμοιβαίᾳ συνδέσει καὶ ἐξάρτησι: τὰ ὑποστι-
ρίγματα ἐτέθησαν ἀλληλενδέτως: || εὐχρηστοτέ-
ρον μτφ.: τὰ ζητήματα ἐτέθησαν ἀλληλενδέτως.

ἑλληνοχοποιούμαι νεώτ. ἐνοχοποιούμαι ὑπὸ τινος καὶ ἐνοχοποιῶ ἐγὼ αὐτόν· οἱ κατηγορούμενοι ἑλληνοχοποιήθησαν.

ἑλληνοεξάρτησις (ή) κ. ἀλληλοεξάρτησις (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία δῶα ἢ πλειόνων πραγμάτων, πραγμάτων, φαινομένων, ἐννοιῶν ἐξάρτησις βλ.λ.· ἀλληλοεξάρτησις τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, - ἡ κατ' ἀλληλοεξάρτησιν δισδοχὴ τῶν γεγονότων ἤγαγεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ πεπρωμένου.

ἑλληλοεξαρτῶ νεώτ. κ. ἀλληλοεξαρτῶ καθιστῶ ἢ λογιζῶ ἐν ἀλληλοεξάρτησι βλ.λ. δῶα ἢ πλειονα πράγματα· ἀλληλοεξαρτήσαμεν τὰς τύχας μας· ἢ συνθέσθ. ὁ παθ. τ.· ἢ παραγωγικὴ ἐπίδοσις καὶ ἡ εὐημερία πάσης χώρας ἀλληλοεξαρτῶνται.

ἑλληλοεξυηρητοῦμαι -έομαι νεώτ. κ. ἀλληλοεξυηρητοῦμαι βλ. λ.

ἑλληλοεπαινούμαι -έομαι νεώτ. ἐπαινούμαι ὑπὸ τινος καὶ ἐπαινῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεκπρεάζομαι νεώτ. ἐπηρεάζομαι βλ.λ. ὑπὸ τινος καὶ ἐπηρεάζω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεπιβλέπομαι ἐπιβλέπομαι βλ.λ. ἐποπτεύομαι, ἐπιτηροῦμαι ὑπὸ τινος καὶ ἐπιβλέπω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεπιβουλεύομαι νεώτ. ἐπιβουλεύομαι βλ.λ. τινὰ καὶ ὑφίσταται ἐπιβουλὴν ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοεπιδεικνύομαι νεώτ. παρῶμαι ἐπιδείκνω βλ.λ. πρὸς τινὰ ποιοῦμεν ἐπίσης ἐπιδείκνω πρὸς με.

ἑλληλοεπιδοκιμάζομαι νεώτ. ἐπιδοκιμάζομαι ὑπὸ τινος καὶ ἐπιδοκιμάζω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεπιθρᾶσις -εως (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἐπιθρᾶσις, ἐπενέργεια· ἡ ἀλληλεπιθρᾶσις μεταξὺ δύο φυσικῶν φαινομένων, - μεταξὺ ὁλων τῶν λαῶν ὑφίσταται οἰκονομικὴ ἀλληλεπιθρᾶσις· ἢ κ. ἐν ἠθικῇ ἐνωσί· ἡ μεταξὺ ρήτορος καὶ ἀκροατηρίου ἀλληλεπιθρᾶσις· ἢ φιλοσ. ἡ ἐπ' ἀλλήλα ἐπιθρᾶσις τῶν ὄντων ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλληλοδράνεια βλ. λ.· ἢ κ. ἡ ἀμοιβαία ἐπιθρᾶσις σώματος καὶ πνεύματος, ἐν ταῖς διηθικαῖς θεωρίαις· ἢ εἰδ. ἐν τῇ μεταλλοσυγῇ μερικὴ φύξις θειοσύμῳ μεταλλευμάτων, καθ' ἣν τὰ παραγόμενα ὀξείδιον ἀνάγεται εἰς μέταλλον τῇ ἐπιθρᾶσει τοῦ ἐπίσης ἀναγομένου ὑπολοίπου μεταλλεύματος.

ἑλληλοεπικαλοῦμαι -έομαι νεώτ. ποιοῦμαι ἐπικλήσιν βλ. λ. πρὸς τινὰ ἀπευθύνοντα ὁμοίως πρὸς με ἐπικλήσιν.

ἑλληλοεπικουροῦ -ον νεώτ. ὁ παρέχων ἢ λαμβάνων ἐξ ἀμοιβαιότητος ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων ἐπικουρίαν χρηματικὴν ἢ ἀλληλοβοήθειαν, ἐπὶ ἰδρυμάτων ἀλληλοβοηθείας· Βασ.Διάτ. II' Ἰαν. 1860 ἀλληλεπικουρὸς ἐτιστρία.

ἑλληλοεπικρίνομαι νεώτ. ἐπικρίνομαι ὑπὸ τινος καὶ ἐπικρίνω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεπιτηροῦμαι -έομαι νεώτ. ἐπιτηροῦμαι βλ.λ. ὑπὸ τινος καὶ ἐπιτηρῶ ἐγὼ αὐτόν· ἀλληλοεποφιάζονται καὶ ἀλληλοεπιτηροῦνται.

ἑλληλοερεθίζομαι νεώτ. ἐρεθίζομαι βλ. λ. ὑπὸ τινος καὶ ἐρεθίζω ἐγὼ αὐτόν· ἀλληλοερεθισθέντες δι' ὀδρεων συνεπλάκησαν.

ἑλληλοερωτῶμαι -άομαι νεώτ. ἐρωτῶμαι ὑπὸ τινος καὶ ἐρωτῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοευεργετοῦμαι -έομαι νεώτ. ευεργετοῦμαι ὑπὸ τινος καὶ ευεργετῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεὐχετόομαι νεώτ. ἔχω ἔχθρον πρὸς τινὰ διακείμενον ὁμοίως ἐχθρικῶς πρὸς με.

ἑλληλιζέω μτγν. ἢσ. ὁ ἀλληλιζέω ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν· ἢ πρβλ. ἐπαμφοτερίζω, αὐτ. ὁ ἀλληλιζέσθαι· τὸ ἀλλήλους (ἢ -αις;) ἐπιχειρήσαι· ἢ κατακλινόμενι μετὰ τινος· Κλήμ. Ἀλεξ. παρθ.2,86 τὸ δὲ σὺτ' ἄρρηνι τε καὶ θηλείᾳ προσέφυκεν ὡσίνην, διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα πασημασιασάν, ἀλληλιζει γὰρ καὶ ὁ ἄρρην, AB ὁ ἀλληλιζειν· ἀλλήλους περαινέειν· ἢ· ὁχεύειν, συνουσιάζειν.]

ἑλληλοσναίρομαι -έομαι ἀναίρομαι βλ.λ.4) ὑπὸ τινος καὶ ἀναίρω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοσπάζομαι νεώτ. λαμβάνω παρὰ τινος ἀσπαρμόν καὶ ὀδω εἰς αὐτόν τοιοῦτον· οἱ δύο πολιτικοὶ ἀντιπαλοὶ ἀλληλοσπάζεσθον.

ἑλληλοσπινόμεζομαι νεώτ. ἀτιμάζομαι ἀμοιβαίως, ἀτιμάζομαι ὑπ' ἄλλου καὶ ἀτιμάζω ἐγὼ αὐτόν· σὺζυγοὶ ἀλληλοσπινόμενοι.

ἑλληλοσπινάσκειν (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἀτίμασις, τὸ νὰ ἀτιμάζῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

ἑλληλοσπρίσσειν (ή) μτγν. ἡ ἀμοιβαία ἀρσενικοπία· Κλήμ. Ἀλ. παρθ.2,88 ἀπέχεσθαι... καὶ ἐπαλλήλων συνουσιῶν... καὶ ἀλληλοσπρίσσειν.

ἑλληλοσπρίττομαι νεώτ. βλάπτωμαι ὑπὸ τινος καὶ βλάπτω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοσπρίττειν (ή) νεώτ. ἢ πρὸς ἀλλήλους, ἢ ἀμοιβαία βοήθεια· ταμείον ἀλληλοσπρίττειν.

ἑλληλοσπρίττομαι -έομαι νεώτ. ἀμοιβαίως βοηθεῖν βλ. λ. παρ' ἄλλου καὶ βοηθῶ ἐγὼ αὐτόν, ὡς καλοὶ συνάδελφοι ἀλληλοσπρίττομεθα.

ἑλληλοσπρίττοι αἱ τρώγοντες ἀλλήλους ἄλλως ἀλληλοσπρίττοι βλ. ἢσ. ἐν λ. ἀλληλοσπρίττοι.

ἑλληλοσπρίττομαι -έομαι βλ.λ. ἀλληλοσπρίττομαι βλ.λ. ἀλληλοσπρίττομαι περὶ καὶ νύφης.

ἑλληλοσπρίττειν (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐξ ἀλλήλων γίνεσθαι νεώτ. ἀντιβ. αὐτογονία· Νεμέα.107 τὸ ἐξ ἀλληλογονίας διασώζεν τὴν τὸν φερεταιν ὡς οὐσαν, Γρη. Νύσσα. Ψυχ.2,102 εἰ τοίνυν ἐξ ἀλληλογονίας αἱ φυγαὶ γίνονται.

ἑλληλογραφία (ή) μν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν, ἡ ἔγγραφος ἀνταπόκρισις· ἔχω τοικίτην ἀλληλογραφίαν με τοὺς γονεῖς μου, ἡ ἱερωτικὴ ἀλληλογραφία ἢ μεταξὺ οἰκείων ἢ φίλων· δημ. ὁ φάσμα τὴν ἀλληλογραφία ἀπὸ τότε ποῦ μαλώσαμε· ἢ ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία ἢ μεταξὺ ἐμπόρων, ἐπιστομὸς ἀλλ· ἢ τῶν ἐπιστομῶν ὄργανον τοῦ κράτους, ἢ εἰς τὴν διεξαγωγὴν κρατικῶν ὑποθέσεων ἀφορώσας· ἢ συνεκτ. τὸ σύνολον τῶν ἀνταλλάσσόμενων ἐπιστολῶν ἢ ἐγγράφων· ὁ ἀνακριτὴς κατέσχε τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ κατηγορουμένου, - ἢ μεταξὺ δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἀλληλογραφία· 2) μόνον μν. Εὐστ. 55,39 ὁ λόγιος ἀμοιβαίως παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐν οἷς τὰ πρόσωπα στοιχηρῶς ἢ καὶ ἄλλως συνταχθέντων πρὸς ἀλλήλα φέρονται, ὅπερ καὶ ἀλληλογραφία λέγεται·.

ἑλληλογραφεῖω νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἀλληλογραφίαν βλ. λ., ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς πρὸς τινὰ· ἀλληλογραφεύμεν ἀπὸ πολλῶν ἐτών.

ἑλληλογῶ κ. -άω νεώτ. κ. δημ. ἀλλολογῶ δὲν ἐγγίνω εἰς τοὺς λόγους μου, μεταδύλω γνώμην συνών. δημ. ἀλληλοῦζω· 2) λέγω ὅλα ἀντ' ἄλλων, παροληθῶ, παρρηκῶ.

ἑλληλοδανειζέομαι νεώτ. δανειζέομαι παρὰ τινος καὶ δανειζῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοδασκαλέω (ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀμοιβαίως δασμὸς τὸ δέρειν τινὰ καὶ δέρεσθαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοδασκαλέομαι δημ. νοουθετῶ, καθοδηγῶ τινὰ εἰς π καὶ νοουθετοῦμαι ὑπ' αὐτοῦ· ἀλληλοδασκαλέωμεν στήν κλεφιά.

ἑλληλοδέρνομαι νεώτ. κ. δημ. κ. ἀλληλοδέρνω δέρωμαι ὑπὸ ἄλλου καὶ δέρω αὐτόν· οἱ χωροφύλακες συνέλαβον αὐτούς ἀλληλοδερνόμενους, δημ. ἀλληλοδερθήκανε αἱ ἡσυχασαν.

ἑλληλοδερνέομαι νεώτ. δερνέομαι ὑπὸ τινος καὶ δερνέω ἐγὼ αὐτόν· ἀλληλοδερνεύεσθον διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

ἑλληλοδιδάσκω (ή) νεώτ. νουτ. λεπτὸν σχαίνω, μετὰ τὸ ὅποιον στερεοῦναι διὸ συνδεδεσέν δὲ δέξεται τοῦ πλοίου· δημ. τὸ δέομαι μετὰ σάγουλα· ἢ τὸ εἶδος· τῆς τοιαύτης συνδέσεως. **ἑλληλοδετῶ** -έω νεώτ. νουτ. στερεῶ δι' ἀλλη-

λοδέσμου βλ.λ., ἴτοι συνδέω μὲ λεπτότερον σχοινίον δύο ἐξάρπα ταῦ πλοῖα (ἐπιτόνουε, προτόνουε κττ.), δημ. μπισσάρω μὲ μιὰ σόγυλα.

ἑλληλοδισαδοχή (ή) νεώτ. τὸ διαδέχεσθαι ἀλλήλους, ἡ κατ' ἐπαλληλίαν διαδοχή· ἡ ἀλληλοδιαδοχή τῶν δύο κομμάτων εἰς τὴν ἐξουσίαν.

ἑλληλοδισαδοχοί (οἱ) μυν. κ. νεώτ. οἱ περὶ ἀμοιβαίους ἐν τῷ δικαίωματι τῆς διαδοχῆς συνάπτοντες συμφωνίαν ἡγεμόνες· || νεώτ. ἐν χρ. κ. τὸ οὗδ. -α οἱ ἀλλήλους διαδεχόμενοι, οἱ κατὰ συνεχῆ διαδοχὴν γινόμενοι· **ἑλληλοδισαδοχοὶ πολῖται**, - ἑλληλοδισαδοχοὶ γεγονότα.

ἑλληλοδισαδοχῶς ἐπίρρ. μυν. κ. νεώτ. ἐν συνεχείᾳ διαδοχῇ· ἴερμαν. Ἀμαθ.136D εἰς ἐκείνων δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ἑλληλοδισαδοχῶς ψαδῶσης τῆς θαλάσσης χάριτος, νεώτ. ἐπεσκέφθη ἑλληλοδισαδοχῶς πέντε συνοικίας (τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην).

ἑλληλοδισαδικωμυθεύομαι-έομαι νεώτ. διακωμωδοῦμαι ὑπὸ τινος καὶ διακωμῶδῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοδισαπληκτίζομαι νεώτ. ἀμοιβαίως διαπληκτίζομαι βλ. λ. πρὸς ἄλλον ἢ ἄλλους· **ἑλληλοδισαπληκτίσθησαν** ὥσων κακοὶ γείτονες.

ἑλληλοδισαφημιζομαι νεώτ. διαφημιζομαι ὑπὸ τινος καὶ διαφημιζῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοδισαφθείρομαι νεώτ. διαφθείρομαι ὑπὸ τινος καὶ διαφθείρω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοδισαφεύδομαι νεώτ. διαφεύδομαι ὑπὸ τινος καὶ διαφεύδω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοδισαπτικτός (ή-όν) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀμοιβάν διδασκαλίαν· || εἰδ. ἑλληλοδισαπτικτὴ μέθοδος ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, καθ' ὃ οἱ μάλλον προηγμένοι μαθηταὶ σχολεῖον πινὸς ἀναπληροῦντες τὸν διδασκαλὸν διδάσκουσι τοὺς ἀδυνατῶντας· **ἑλληλοδισαπτικτὸν σχολεῖον** εἰς ὃ ἐπικρατεῖ ἡ ἑλληλοδισαπτικτὴ μέθοδος.

ἑλληλοδιδασκαλία (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία διδασκαλία, τὸ διδάσκειν τινὰ καὶ ἐπαλλήλως διδάσκεισθαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοδιδασκαλοῦμαι-έομαι νεώτ. δικαιολογῶ τινὰ πρὸς ἄλλον ἢ ἄλλους καὶ δικαιολογῶμαι ἐπίσης ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοδιδράνεια (ή)- νεώτ. φιλασ. ἡ ἀλληλεπίδρασις βλ.λ.

ἑλληλοδιδράνομι μυν. κατὰ πληθ. οἱ ἀπὸ ἐνὸς μέρους εἰς ἕτερον τρέχοντες· Νικήτ. Εὐγ. 2314 γραφὰς παρεξέμειπον ἑλληλοδιδράνομι.

ἑλληλοδιδυσφημοῦμαι-έομαι νεώτ. δυσφημοῦμαι ὑπὸ τινος καὶ δυσφημῶ ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοδιδωτά (οἱ) οἱ κατατρέχοντες, κατασπαράζοντες ἀλλήλους (ἔδωδῃ)· Ἡσ. « ἑλληλοδιδωτά (δ.γ. ἀλληλεδωτά, ἡ ἀλληλοδεΐται, ἡ ἀλληλεδεται· ἡ ἀλληλοδῶροι, ἀλληλοφάγοι ».

ἑλληλοεξαπατῶμαι νεώτ. ἀπατῶμαι ἀμοιβαίως, ἐξαπατῶμαι ὑπὸ ἄλλου καὶ ἐξαπατῶ αὐτόν· μετὰ τὸν νόμον των ἀντελήφθησαν ὅτι ἀλληλοεξηπάτησαν | ἐξηπάτησαν ἀλλήλους·.

ἑλληλοεξοντῶμαι-έομαι νεώτ. κ. ἀλληλοεξοντῶνται ἐξοντῶνται ἀμοιβαίως· οἱ λησται ἀλληλοεξοντῶνται | ἐφάνευσαν οἱ μὲν τοὺς δὲ |. **ἑλληλοεξοντῶνται** νεώτ. κ. δημ. καταστρέφω ἄλλον καὶ καταστρέφομαι ὑπ' αὐτοῦ· || φονεύω ἄλλον καὶ φονεύομαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλο(ο)εξόντωσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἐξόντωσις, τὸ νὰ φανεῖθι ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἡ ἀλληλοεξόντωσις τῶν κακοποιῶν τῆς ὑπαίθρου.

ἑλληλοεξηγηρέτης-εως (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἐξηγηρέτης βλ.λ.

ἑλληλοεξηγηρετόμαι-έομαι νεώτ. ἐξηγηρετόμαι ὑπὸ τινος καὶ ἐξηγηρετῶ ἐγὼ αὐτόν· ἀλληλοεξηγηρετόντο οἱ κακοὶ γείτονες.

ἑλληλοεορτάζομαι νεώτ. εορτάζομαι ἀμοιβαίως, εορτάζω ἄλλον καὶ εορτάζομαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοεαυμαζομαι νεώτ. θαυμάζομαι ὑπὸ τινος καὶ θαυμάζω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοεαυμασμός (ὁ) νεώτ. ἀμοιβαίως θαυμασμός ἡ ἐπαινος, συνήθ. ἐν ἐπικριτικῇ χρ. ὁ ἀλληλοεαυμασμός τῶν ἀσέμων ποιητῶν.

ἑλληλοεαυμασται (οἱ) θηλ. -άστραι οἱ ἐκδηλοῦντες ἀλληλοεαυμασμόν βλ. λ.

ἑλληλοκαταγγελλία (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία καταγγελλία βλ. λ.· ἡ ἀλληλοκήρυξις βλ.λ.

ἑλληλοκαταγγέλλομαι νεώτ. καταγγέλλομαι βλ. λ. ἀμοιβαίως, ἐγὼ καταγγέλλομαι ὑπὸ ἄλλου καὶ καταγγέλλω αὐτόν.

ἑλληλοκατασκοπεύομαι νεώτ. κατασκοπεύομαι βλ.λ. ὑπὸ τινος καὶ κατασκοπεύω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοκατηγορία (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀμοιβαία κατηγορία, ὁ κατ' ἀλλήλων διασυρμός.

ἑλληλοκατηγοροῦμαι-έομαι νεώτ. κ. δημ. κατηγοροῦμαι ὑπὸ ἄλλου καὶ κατηγορῶ ἐγὼ αὐτόν, φέγομαι καὶ φέγω ἀμοιβαίως· ἀλληλοκατηγορήθησαν οἱ γαῖργοι | διέτουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον·.

ἑλληλοκλέπτομαι νεώτ. ἀμοιβαίως κλέπτομαι βλ.λ.· ἐπὶ μακρὸν ἀλληλοκλέπτοντο | ὁ εἰς ἀφῆρε | λάθρα πράγματα τοῦ ἄλλου |.

ἑλληλοκληρονομία (ή) μυν.κ.νεώτ. ἐπὶ συζύγων, τὸ ἀμοιβαίως κληρονομεῖν ἀλλήλους, ὁ κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον θεσμός νὰ κληρονομήῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον πρότερον ἀποθνήσκοντα· Σουίθ. ρευζωρία | = res pariter | παρὰ Ρωμαίους ἡ μετὰ ἀνδρός καὶ γυναικὸς ἀλληλοκληρονομία· || νεώτ. γεν. τὸ ἐκ τοῦ νόμου ἀλληλοκληρονομεῖν βλ. ἀλληλοκληρονομῶ.

ἑλληλοκληρονομῶ νεώτ. εἶμαι νόμιμος κληρονόμος ἄλλου ὅστις ἐπίσης εἶναι νόμιμος κληρονόμος μου· οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα ἀλληλοκληρονομοῦνται.

ἑλληλοκλοπή (ή) νεώτ. κλέπτειν τινὰ καὶ κλέπτεσθαι ὑπ' αὐτοῦ, ἡ ἀμοιβαία κλοπή.

ἑλληλοκολακεία (ή) νεώτ. ἀμοιβαία κολακεία.

ἑλληλοκολακεύομαι νεώτ. κολακεύομαι ὑπὸ τινος καὶ κολακεύω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοκρίνωμαι νεώτ. κρίνωμαι ὑπὸ ἄλλου καὶ κρίνω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοκτονέω ἀντὶ ἀλληλοκτονῶ βλ.λ.

ἑλληλοκτονία (ή) κ. νεώτ. ὁ ἀμοιβαίος φόνος, ὁ ἀλληλοσκοτωμός· Ἀριστφ.Εἰρ.ὑπόθ. ἑλληλοκτονίας, Φίλ. Α.2,567,3 τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀναλωθὲν ταῖς ἀλληλοκτονίαις.

ἑλληλοκτόνος-ον μτρν. κ. νεώτ., ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀμοιβαῖον φόνον ἐπιφέρων· Μοσχίων Ἰσραὺ.ὁ βοραὶ δὲ σαρκοβῶντες ἀλληλοκτόνους αὐτοῖς παρεῖχον δαΐτας, Δίων Ἀλ.1,65 ὁ πλειστος αὐτῶν φόδος ἀλληλοκτόνος ἐγένετο· || εἰς πληθ. ἐπὶ προσώπων | κατὰ πληθ. | οἱ φονεύοντες ἀλλήλους· πρὸλ. σχολ. ἐν Εὐρ.Φοῖν.584, Οἰνῶμ. παρ' Εὐσεβ.258 D παιδῶν δὲ ἀλληλοκτόνοι σφαγαί.

ἑλληλοκτονῶ-έω κ. νεώτ. τὸ ἀλλήλους κτείνειν, τὸ νὰ φονεύῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· Ἰνν.Ἐπιστ.17 ἀλληλοκτονέουσιν ἄσθεμα, βίᾳ φονεύουσιν (δ.γ. ἀλληλοκτονέουσιν), Ἀριστ.ἀν.344 ἀλληλοκτονεῖ ὁ μᾶχμονος κύκνος.

ἑλληλοληστεύομαι νεώτ. ληστεύομαι, κλέπτομαι ὑπὸ τινος καὶ ληστεύω, κλέπτω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλομενδάτορες (οἱ) μυν. οἱ ὄντες ἐντολοδόχοι, πληρεξούσιοι ὁ εἰς τοὺς ἄλλους· Πλάμ. οἱ δεῖνα ἀλληλομενδάδοχοι καὶ ἀλληλομενδάτορες.

ἑλληλομαχία (ή) κ. νεώτ. ἡ πρὸς ἀλλήλους μάχη, ὁ ἀμοιβαῖος πόλεμος· σχολ. Ἰλ.Γ 433- βληθεῖσαν δι' ἀλληλομαχίαν ἔρωτες· || νεώτ. εἰδ. ἡ μεταξὺ δύο ἀντιθέτων ὁμάδων τῆς αὐτῆς οἰκονομίας ἡ ἐξουδότητος διαμάχη, ὁ οἰκονομικὸς σποραγμός, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

έλληνομάχος-ον κ. νεώτ., ἐν τῷ πληθ., οἱ κατ' ἄλληλων μαχόμενοι· κατὰ διόρθ. ἐν Ἀριστλ.ΖΙ 593 Β 27 ἀντὶ ἄλληλοφάγοι βλλ.
έλληνομαχέ-ει κ. νεώτ. εὐχρ. ἐν τῷ πληθ. τὸ πρὸς ἀλλήλους μάχεσθαι.
έλληνομνησμοί κ. νεώτ. μνησμοί ἑλλ. ἀμοιβαίως, μνησμοί ὑπὸ ἄλλου καὶ μνημὸς αὐτόν· **μετὰ τὴν φιλονικίαν ἀλληλεμνησθόντων.**
έλληνομνηστὴς-ως ἡ νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς ἐναντίον τοῦ ἄλλου ἀμοιβαίως ὑποβολὴ μνησέως.
έλληνομισθ-ει κ. νεώτ. εὐχρ. ἐν τῷ πληθ. τὸ μισεῖν ἀλλήλους· ἐν Παν. παρὰ τὸ ἀλληλοφιλεῖν βλλ.· || νεώτ. ἐν τῷ παθ. τ. -οῦμαι μισοῦμαι ὑπὸ τινος καὶ μισῶ αὐτόν· πολιτικοὶ ἀλληλομισθόμενοι.
έλληλον αἰτ. ἐν. ἐν περιλήπτ. ἐννοία ἀντὶ τῆς συνήθ. αἰτ. πληθ. ἀλλήλους· κεράμω ἀρμόττοντι πρὸς ἄλληλον (μὲ εἶδος κεράμων, οἵτινες ἐφαρμόζουσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου).
έλληλοεπιρίζομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιρίζομαι ἀμοιβαίως μετ' ἄλλου· || δημ. μτφ. καταφυλαρῶν τινά καὶ καταφυλαρῶμαι ὑπ' αὐτοῦ· οἱ παυλογάδες ἄλληλοεπιρίσθησαν ὡς τὰ μεσάνυχτα.
έλληλοπάθεια ἡ μτγ. ἀστρολ. τὸ ὑπάκεισθαι εἰς ἀμοιβαίαν ἐπίδρασιν· βέττ.βδλ.5/3 ἄλληλοπάθεια | ἀστέρων· 2) νεώτ. γεν. τὸ ἀμοιβαίως πάσχειν· 3) νεώτ. γραμμ. ἡ ἀμοιβαία ἐνέργεια καὶ πάθος δύο ἢ πλείονων ὑποκειμένων, ἐκφραζομένη κυρίως ὑπὸ τῶν ἀλληλοπαθῶν ρημάτων.
έλληλοπαθής-αυς-ές ὡς ὅρος τῆς γραμμ. ὁ ἀμοιβαίως πάθος | ἐπηρεῖται | δηλ.· ἀλληλοπαθῆ ρήματα | μέσα ρήματα τὰ δηλοῦντα ἄλληλοπάθειαν βλ. λ. | ἀλληλοπαθεῖς ἀνταντιμῆται.
έλληλοπαθής ἐπίρρ. νεώτ. κατ' ἀμοιβαίαν ἐπηρεῖται, ἐν ἀλληλοπαθείᾳ βλ. λ.
έλληλοπαρορμώμαι-έομαι κ. νεώτ. παρορμῶμαι ὑπὸ τινος καὶ παρορμῶ ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπαροτρύνομαι κ. νεώτ. παροτρύνομαι βλ. λ. ὑπὸ τινος καὶ παροτρύνω ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπαρουσιάζομαι κ. νεώτ. παρουσιάζομαι, συνιστάμαι ὑπὸ τινος εἰς ἄλλον ἢ ἄλλους καὶ παρουσιάζω, συνιστῶ ἐγὼ ἐπίσης εἰς ἄ. αὐτόν.
έλληλοπενθεῖς-η μων. οἱ ἀλλήλους πενθοῦντες· Νικήτ.Εὐγ.4,69 πολλοῖς ἀσχολούμενοι λόγοις ἄλληλοπενθεῖς ἦσαν οἱ νεανίαι | ἐκαστος μὲ τὴν σειρὰν τοῦ θρηγῶν τὴν αὐτοῦ τύχην).
έλληλοπεριπτύσσομαι κ. νεώτ. περιπτύσσομαι βλ. λ. τινά, ὅστις ὁμοίως μὲ περιπτύσσεται.
έλληλοπεριφρονέομαι-έομαι κ. νεώτ. περιφρονέομαι ὑπὸ τινος καὶ περιφρονῶ ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπλόκος-αν μων. συνηθέστ. κατὰ πληθ. οἱ πρὸς ἀλλήλους πεπλεγμένοι, οἱ ἀλληλένδετοι· Φώτ. Ἐπιστ.13 τὴν ἀλληλόπλοκον τοῦ φεθύδους σειρὰν.
έλληλοπολεμοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. πολεμοῦμαι βλ. λ. ὑπὸ τινος καὶ πολεμῶ ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπρόνοια ἡ μτγ. δημ. οἱ ἐπεροβαλεῖς ἀ-δελφοί· πρβλ. μων. ἄλληλοπρόνοια.
έλληλοπρόγονοι ἡ μων. τὰ ἐκ προηγούμενου γάμου τέκνα ἐκατέρου τῶν συζύγων, δημ. ἄλληλοπρόγονοι· Θεοφάν. Ἀντικέν.Α.110,8 οἱ τοῦτων παῖδες, οἱ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενοι ἄλληλοπρόγονοι, καλῶς ἀλλήλοισι συνάπτονται.
έλληλοπροδίδομαι κ. νεώτ. προδίδομαι ὑπὸ τινος καὶ προδίδω ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπροσαρμόζομαι κ. νεώτ. διατελῶ ἐν ἀμοιβαίᾳ πρὸς τινά προσαρμόζω βλ. λ.
έλληλοπροσβάλλομαι κ. νεώτ. προσβάλλομαι ὑπὸ τινος καὶ προσβάλλω ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπροσκαλοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. προσκαλοῦμαι ἀμοιβαίως, προσκαλοῦμαι ὑπὸ ἄλλου καὶ προσκαλῶ ἐγὼ αὐτόν.
έλληλορόσκαλσις-εις ἡ νεώτ. ἡ τοῦ ἐνὸς ὑπὸ τοῦ ἄλλου γινόμενη ἀμοιβαίως ρόσκαλσις.

έλληλοπροστατεύομαι κ. νεώτ. προστατεύομαι ὑπὸ τινος καὶ προστατεύω ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοπροφυλάσσομαι κ. νεώτ. κ. δημ. προφυλάσσομαι ὑπὸ τινος, ὅστις ἐπίσης προφυλάσσει ὑπ' ἐμοῦ· || κ. προφυλάσσομαι ἀπὸ τινος ὅστις ἐπίσης προφυλάσσεται ἀπὸ ἐμέ.
έλληλοσκοτεῖς ἡ μτγ. δημ. ἀλληλοσκότης βλ. λ.
έλληλοσκοτεῖνομαι κ. νεώτ. θανασίμως πλῆττω τινά καὶ θανασίμως ὑπ' αὐτοῦ πλῆττομαι· | συνεδρ. ἐπὶ ὁμόθυμῳ ἐρχόμενος εἰς ἐνοπήντων σύρραξιν, συμπλέκομαι πρὸς ἄλλον ἐνὸς πλῆθους· οἱ δύο διασηλῶσι βρέθηκαν στὸν ἴδιον δρόμον· κὶ ἀλληλοσκοτώθηκαν· 2) ἀπλῶς συμπλέκομαι μετ' ἄλλου, ἀλληλοδέρνομαι· στήν αὐλή | οἱ γυναικοῦλες βρέθηκαν κὶ ἀλληλοσκοτώθηκαν.
έλληλοσπαργμός ἡ μτγ. δημ. ὁ σπαργμός ἄλληλων, ἡ ἀλληλοσκότης ἴδιος ἐπὶ ὁμοφύλων· ἡρημοδὴ ἡ χώρα ἐκ τοῦ ἀλληλοσπαργμοῦ· || κ. μτφ.· ὁ ἀλληλοσπαργμός τῶν κομμάτων ὁδηγεῖ τὴν πατριδα εἰς τὸν δαίθρον.
έλληλοσπαράσσομαι κ. νεώτ. σπαράσσομαι ἀμοιβαίως, ἐπιφέρω εἰς τινά θανάσιμα πλῆγματα δεχόμενος παρ' αὐτοῦ ταῦτα, ἴδιως ἐπὶ ὁμοφύλων· οἱ κακοποιοὶ οὐχὶ σπασίως ἀλληλοσπαράσσονται | φονεύουσιν οἱ μὲν τοὺς δέ· || κ. μτφ.· αἱ πολιτικαὶ μεριδὲς ἀλληλοσπαράσσονται | διεξέχουσιν ὁδὸν ἐναντίον ἀλλήλων ὁδῶνα).
έλληλοσπασμός ἡ μτγ. νεώτ. ἡ καθ' ὠρισμένον χρόνον διαδοχικὴ κολλιέργεια διαφόρων φυτῶν εἰς τὸν αὐτὸν ἄγρον ἄλλως ἀμειψισμῶν.
έλληλοσυναγίρομαι κ. νεώτ. συναγίρομαι ἀμοιβαίως, δέχομαι συγχαρητήρια ἀπὸ ἄλλων καὶ προσφέρω τὰ ἰδία μου εἰς αὐτόν· **συναγωνίσται** ἄλληλοσυναγίρομαι μετὰ τὴν νίκην.
έλληλοσυκαφαντόμοι-έομαι κ. νεώτ. συκαφαντόμοι ὑπ' ἄλλου καὶ συκαφαντῶ αὐτόν.
έλληλοσυλλυποῦμαι-έομαι κ. νεώτ. λυμδάνω, δέχομαι συλλυπητήρια ἀπὸ ἄλλων καὶ προσφέρω, διαβεβάζω τὰ ἰδία μου εἰς αὐτόν· **μετὰ τὸ δυστόχημα** ἀλληλοσυνελευποῦντο οἱ συγγενεῖς τῶν θυμάτων | συνελευποῦντο ἀλλήλους |.
έλληλοσυμμάχοι-α μων. οἱ πρὸς ἀλλήλους, οἱ ἀμοιβαίῳ σύμμαχοι.
έλληλοσυμπράττω κ. νεώτ. συμπράττω μετ' ἄλλου ἀμοιβαίως, ὑποστηρίζω ὑπὸ τινος καὶ ὑποστηρίζω ἐγὼ αὐτόν· **έλληλοσυμπράττουσι** τὰ δύο κόμματα κατὰ τὰς ἐκλογάς.
έλληλοσυνάπτομαι διατελῶ ἀμοιβαίως μετ' ἄλλου εἰς συνάφειαν, εἰς στενὴν σύμπραξιν.
έλληλοσυνάφεια ἡ μτγ. ἀμοιβαία συνάφεια· **έλληλοσφαγή** ἡ μτγ. κ. δημ. ἡ σφαγὴ ἀλλήλων, ὁ ἀμοιβαίος φόνος, ἴδια μεταδὶ μέλυν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας ἢ ἐθνότητος.
έλληλοσφαγία ἡ μτγ. ἀλλήλοσφαγία βλ. λ.
έλληλοταπεινέομαι-έομαι κ. νεώτ. ταπεινέομαι ὑπὸ τινος καὶ ταπεινῶ ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοτρεμῶ κ. δημ. τρέμειν ἀλλήλους.
έλληλοτραυματίζομαι κ. νεώτ. τραυματίζομαι ὑπὸ τινος καὶ τραυματίζω ἐγὼ αὐτόν.
έλληλοτρόποι-άτροπα μτγ. οἱ ἀμοιβαίως λαμβάνοντες τὴν μορφήν ἀλλήλων· Ἄνθος παρὰ Στοβ. Ἐκκλ. Φωα. 1,282 τὸ ὅτι ἀρχὸν φαντασίαις ἀλληλοτρόποις καὶ σχήμασι μορφῆς ἀλλάσσει.
έλληλοτρώγωμαι κ. νεώτ. κ. δημ. τρώγω ἀλλοῦς ὁμοίους μου καὶ τρώγομαι ὑπ' αὐτῶν· **ἰχθύες πτες** ἄλληλοτρώγονται | οἱ μὲν τρώγουσι τοὺς δέ | || συνηθέστ. μτφ. οἱ πολιτικοὶ ἀλληλοτρώγονται.
έλληλοτυπία ἡ μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀμοιβαίως πλῆττεσθαι, τὸ νὰ προσκορῶν τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἡ ἀμοιβαία συμπίεσις, ἐπὶ τῶν ἀτόμων τῶν σωμάτων· Δημόκρ.Α.47 κατ' ἄλληλοτυπίαν κινεῖται τὰ πρῶτα σώματα, Φιλ.2,489 ὧν | κόσμῳ |

τὴν γένεσιν ἑλληλοτυπίας καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀναπείσκειν· 2) νεώτ. ὀπτικὸν φαινόμενον, καθ' ὃ φῶς προστιθέμενον εἰς φῶς καθίσταται τοῦτο ἐντονότερον, δύναται ὁμως νὰ φέρῃ καὶ σκότος ἄλλως ἀντικυμάτων κατὰ συμβολήν.

ἑλληλοτυπῶ-έω μτγν. προσκομῶ εἰς ἄλλον ὅστις προσκορεῖ εἰς ἐμέ· || συμπεριζομαι ὑπὸ τινος συμπίεζων καὶ ἐγὼ αὐτόν· Ἀλξ. Ἀφρ. Μεταφ. 36,22 ἐπὶ τῶν περιπλεκόμενων καὶ ἑλληλοτυπούντων ἀτόμων.

ἑλληλοθερίζομαι νεώτ. ὑδρίζομαι ὑπὸ ἄλλου καὶ ὑδρίζω ἐγὼ αὐτόν.

ἑλληλοῦτα μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔθρ. φρ. σημαίνουσα «αἰνεῖτε τὸν Κύριον»· ΠΔ Τωδ.13,18 ἐροῦσι πᾶσαι αἱ βύμαι αὐτῆς ἑλληλοῦτα καὶ αἰνεῖσαν, ΚΔ Ἀποκ.19,4 καὶ προσεκύνουν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, λέγοντες, ἀμήν ἑλληλοῦτα· Ἡσ. «οἶσας τῷ ὀντι Θεῷ, αἰνεῖτε τὸν Κύριον»· || κ. ἐν ἀριθμῷ κατὰ τὴν αὐτὴν σημ.· ΠΔ Μακκ.3,7,13 ἐπιφωνήσαντες τὸ ἑλληλοῦτα· || ἐκκλ. ἐν χρ. ὡς ἐπιδόξαι ὕμνων καὶ εὐχῶν || κ. ὡς περιφράσις πρὸς ἐξυπονόησιν ἄλλων ἐννοῶν, ὅταν μὲν. παρὰ Πρὸδρ.2,335 ἐκείνοι (οἱ τρυφλοὶ ἡγούμενοι) Θεὸς καὶ Κύριος φάλλουσι καθημέραν, ἡμᾶς δὲ (τοὺς μοναχοὺς) λέγουν σήμερον φάλλετε ἑλληλοῦτα (ἡσυχάζετε, διότι κατὰ τὴν Μεγ. τεσσαρακοστὴν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ Κύριος φάλλεται τὸ ἑλληλοῦτα)· κ. ἐν τῇ δημ. κυρίως· κοντός φαλμός ἑλληλοῦτα ἐν συντομίᾳ ἀνευ περιφράσεων ἢ ἄ. ἐν βροχεῖ χρόνῳ τὸ ἀποτέλεσμα· 2) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν παραφρίσθον τὸ ἄλλον· || Globalia algeria L., μικροὶ αἰθθαλῆς θάμνοι χρησιμοῦς φάρμακον καθαρτικόν.

ἑλληλοῦξω δημ. ἁ. ἀλλολοῖξω κ. ἀλλολογῶ λέγω διάφορα ἢ πρότερον, δὲν ἐμμένω εἰς τοὺς λόγους μου, ἀλλὰ σφραγίζω· μὴν ἀκούς τί σοῦ λέει σήμερα, γιὰτὶ ἀπὸ στιγμῆς ἐπὶ στιγμῇ ἑλληλοῦξαι· || μεταβάλλω γνῶμην, μεταμελοῦμαι, μετανόω· ὡς ποῦ νὰ γυρίσῃ στὸ χωριὸ ἑλληλοῦσε καὶ τίποτα ἀπ' ὅσα εἶπε δὲν ἔκαμε.

ἑλληλοῦπερασπίζομαι νεώτ. ὑπερασπίζω τινὰ καὶ ὑπερασπίζομαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοῦποδλέπομαι νεώτ. ὑποδλέπω τινὰ καὶ ὑπαδλέπομαι ὑπ' αὐτοῦ.

ἑλληλοῦποφίλομαι νεώτ. κ. δημ. ἔχω ὑποφίλις κατὰ τινος ἔχοντος ἐπίσης ὑποφίλις κατ' ἐμού.

ἑλληλοῦχία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀλλήλων ἔχεσθαι, τὸ συνέχεσθαι, σύνδεσμος πολλῶν πρὸς ἄλληλα· Ἡσ. «ἑλληλοῦχια» ἀλλήλους διαδέχεσθαι καὶ συνέχειν καὶ συγκροτεῖν, Σουῖδ. «ἡ ἀλλήλων κράτησις κληρονομία». Ζωναρ.126 «ἡ συνέχουσα καὶ συγκροτοῦσα ἀλλήλους», - Λογγύμ.36,4 ἡ ἀλλοτῶν συνάφεια· Ἐπικ. Φύσ.2,993,5 ἀλλ-συνέχεια (ἀντὶ τῆς παρὰθεσις), Θεολ. Ἀριθμ.4, Πρόκλ. Στοιχ. Θεολ.97 ἐν οἷς τάξεις ἐστὶν καὶ ἑλληλοῦχια.

ἑλληλοῦχοι α-μτγν. οἱ ἀλλήλων ἐχόμενοι, συναπτόμενοι, οἱ συνεχόμενοι· Ἡσ. «ἑλληλοῦχα» τὰ ἀντιπεπλεγμένα· Ἐπικ. Ἐπιστ.2,44 τὶ ἑλληλοῦχοι ἄτομοι, Ἰουλ. Ἐπιστ.180 ὅσαι (γενεαὶς δένδρων) ἑλληλοῦχοις ἔγεννησαντες εἰκονοῖν.

ἑλληλοῦχῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. μτθ. συνάπτω, συνδέω· Οἰκουμ. Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἑλληλοῦχεῖ τοῖς προειρημένοις, Εὐστ. Πονημ.316,15 τὰ δ' ἐνταῦθεν ὁ Συροφονίης Πορφύριος ἑλληλοῦχεῖται τὸν λόγον· 2) ἀμτθ. συνέχομαι, συνάπτωμαι· Φιλ.1,464,2,417 ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ἰδὼ ὡς παθῇ· σφόδ. Διον. Ἀρεοπ. τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν... τὰ μὲν ἔστιν ἡνωμένα καὶ ἑλληλοῦχόμενα, Ἰδμδλ. Νικ. Ἀριθμ.7,13 ἑλληλοῦχοῦμενος κόσμος, Εὐστ. Πονημ.308,9 ἐσμός ὁπώρας ἑλληλοῦχοῦμενος.

ἑλληλοφυγία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ῖη τὸ ἀλλήλο-

φάγμα· Ἡρ.3,25 δεῖσας τὴν ἑλληλοφυγίην... ὁρίσας ἐπορεύετο, Πλάτ. Ἐπιν.975A ἡ τῆς ἑλληλοφυγίας τῶν ζῴων ἡμᾶς ἀποστρίψασα.

ἑλληλοφάγος-ον κ. μτγν. συνηθ. ἐν τῷ πληθ. ἑλληλοφάγοι οἱ τρώγοντες ἀλλήλους, δημ. ποῦ τρῶν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο· Ἀριστ. Ζ1 593 B 27 πλὴν οὐκ ἑλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου ὡσπερ οἱ ἰχθύες, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.2,32 ἑλληλοφάγον ἀνομίαν, χορηγῶς παρὰ Πλουτ.8,426 καὶ σ' ἑλληλοφάγον θήσει τάχα καὶ τεκνοδαίτην.

ἑλληλοφάγῶ-έω κ. μτγν. τρώγω τινὰ καὶ τρώγομαι ὑπ' αὐτοῦ, μόνον ἐν τῷ πληθ.· Ἀριστ. Ζ1 591 A 17 ἑλληλοφάγοντι δὲ πάντες μὲν (οἱ ἰχθύες) πλὴν καστρέως, Γρηγ. Νύσο.121 C ἐπὶ τῶν ἑλληλοφάγουτων θηρίων.

ἑλληλοφάγωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. συνηθ. ἐστ. τοῦ ἑλληλοφάγει βλ. λ.· τὸ ἑλληλοφάγωμα τῶν θηρίων· || κ. μτθ. τὸ ἑλληλοφάγωμα τῶν πολιτικῶν μερίδων τῆς χώρας (ὁ ὀξύς ἀνταγωνισμός, ἡ σφοδρὰ διαπάλη).

ἑλληλοφθονία (ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἀμοιβαῖος φθόνος, τὸ νὰ φθονῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· Διον. Ἀλ. 4,26 αἴτιον... ταπεινότητος καὶ ταῖς ἰσχυροτάταις (πάλαισι) ἑλληλοφθονία.

ἑλληλοφθονοῦμαι-έομαι νεώτ. ἐν τῷ πληθ. φθονοῦμαι ὑπὸ τινος καὶ φθονῶ ἐγὼ αὐτόν· οἱ ἐμότεχοι γεῖναιτες ἑλληλοφθονοῦνται.

ἑλληλοφθορεῖν μτγν. ἀλλήλους φθεῖρειν, κατ' ἀλλήλων ὀλεσθαι, φθόνον ἐπιφέρειν· Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1,9A τότε μὲν ἑλληλοφθορεῖν, τότε δὲ ἑλληλοκτανεῖν, ἄλλοτε δὲ ἀνθρωποφθορεῖν.

ἑλληλοφθορία (ἡ) ἡ ἀλλήλοφθορὰ κ. νεώτ. ἀμοιβαία φθορὰ, ἐξ ἀλλήλων ὀλεσθός, φθάνιστος· Πλάτ. Πρωτ.321 A ἑλληλοφθορίαν διαφυγεῖς ἐπὶ ἑκαστῇ, Διον. Ἀλ.5,66 ἑλληλοφθορίας ἀπαυστοί, Ἰωσ. Α117,5,6 ἑλληλοφθορίαν ἀμπεληκτικῶς τὸν οἶκον.

ἑλληλοφθόρος-ον μτγν. κ. μν. κ. νεώτ. ἐν τῷ πληθ. ἑλληλοφθόροι οἱ φθεῖροντες ἀλλήλους· Μάξ. Τύρ.41,5 ἄλογον, φθονον, ἑλληλοφθόρον, ἀνόητον θεοῦ, Γεώργ. Ἱσιδ. Ἐξ. ἀμ.559 ὄλωσην οὐ πέπονθεν ἑλληλοφθόρον.

ἑλληλοφίλι-εῖν Πάπ. ἀγαπᾶν ἀλλήλους. **ἑλληλοφίλος**-ον ἐν χρ. εἰς τὸν πληθ. οἱ φιλοῦντες ἀλλήλους, οἱ φίλοι ἀλλήλων· Γεωμ.20,6 καὶ τινὰ αὐτῶν ἑλληλοφίλοι καὶ τινὰ οὐδ' ὅλους ἀλλήλων ἀπτόνται ἰχθύων εἶδη.

ἑλληλοφονία (ἡ) κ. μτγν. κ. μν. δωρ. ἑλληλοφονία, τὸ ἀλλήλους φονεύειν, ὁ ἀμοιβαῖος φόνος· Πινδ. Ο 2,74 ἐπεφάνε σὶ σὺν ἑλληλοφονίᾳ γένος ἄρηιον, Θεμιστ. Λόγ.6,74 B τὴν βασιλείαν, κληρονόμους πατρῶν, δι' ἑλληλοφονίας μετήλθον, Ἐρμ. Τριμ. παρὰ Στοβ.1,49,4 οὗτοι τὸ τῆς ἑλληλοφονίας ἀπαυσαν ἀγρίον, Ἰουστ. Μιδιάλ. 337 A οἱ πολέμου καὶ ἑλληλοφονίας καὶ πάσης κακίας μεμαστήμενοι.

ἑλληλοφόνος (οἱ) κ. μτγν. κ. μν. δωρ. ἑλληλοφόνος οἱ ἀλλήλοκτόνοι βλ. λ., οἱ ἀλλήλους φονεύοντες· Πινδ. ἀπ.163 ἀλλήλοφόνους ἐπάσαντο Λόγγας, Αἰσχ. Ἐπ.932 οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν ὅπ' ἑλληλοφόνους χερσὶν ὁμοσπόροιςιν, Ξεν. Ἱέρ.3,8 εὐρήσεις... πολλοὺς δὲ ἀδελφοὺς ἐν τυραννίᾳ ἑλληλοφόνους γεγεννημένους, Ἰουστ. Μ. Ἀπολ.1,51 Ε μισάλληλοι τε καὶ ἑλληλοφόνος.

ἑλληλοφόντης (ὁ) μτγν., εὐχρ. κατὰ πληθ. ἰσοδύναμον τῷ ἑλληλοφόνῳ βλ. λ., Ἰουστ. Ἀπολ.2,78 οἱ πάλαι ἑλληλοφόνται... ἡδῆως ὁμολογοῦντες τὸν Χριστὸν ἀποθνήσκοντες.

ἑλληλοφόνως ἐπίρρ. δι' ἑλληλοφονίας βλ. λ., δι' ἀμοιβαίου φόνου· σφόδ. Αἰσχ. Ἐπ.719 «αὐτοκτόνως», ὡς οἱ ἑλληλοφόνος βλ. λ.

ἑλληλοφυής-ους-ές (φύω) μτγν., συνηθ. κατὰ πληθ. οἱ ἐξ ἀλλήλων φυόμενοι, γεννηθέντες

Πλούτ. Η8.908 B τὰς δὲ τρίτας τῶν ἑλληνοφῶν. **ἑλληνοφωῶς** ἑπὶ ρρ. [βλ. ἑλληνοφῶς] μὲν δι' ἀμοιβαίαις συμφράσεως· Ἀναστ. Σινάτ. Ὁδηγ. 304.6 ἄλλ' ἑλληνοφῶς καὶ συμφῶς καὶ φεραλλῶς τὸ μυστήριον τῆς Τριῶδος καθίστασκεν.

ἑλληνοφωνία (ή) μὲν. ἀμοιβαία μετ' ἄλλου ὁμιλίας· Εὐστ. Πονημ. 261.1 εἰς ἀσέμνους ἑλληνοφωνίας ἐκτρέφον τὸν ἀσκητὴν.

ἑλληνοφωγανένομαι δημ. ἀμοιβαίως δαγῶμαι εἰς ὀλεθρον, καταστρέφωμαι ὑπ' ἄλλου καὶ καταστρέφω ἐγὼ αὐτόν· ἑλληνοφωγαντικωθήκαν οἱ μένιν οἱ αἰ δυὸ ἀπὸ δρόμο.

ἑλληνοφωρεός-ον ἑλλειβ βλ. λ.

ἑλληνοφωρεός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀμοιβαίαις χρήσεως καὶ ὑπηρεσίαις συνδεόμενος· 2) νεώτ. ὁ κατὰ σχέσιν ἀμοιβαίου χρέους ὑφιστάμενος· ἑλληνοφωρεός λογαριασμός ὁ μεταξὺ δυὸ ἐμπόρων ἐπὶ ὥρισμένον χρονικὸν διάστημα [ἔτας, ἔξαμηνίαν κτ.]. ἀμοιβαίως ἀνεξόφλητος λογαριασμός τοῦ δαῖναι καὶ λαθεῖν ἄλλ. τρεχούμενος λογαριασμός· ἑμπορ. δίκ. τὸ ἰδιογενὲς συμβόλαιον, διὰ τὸ ὅποιου αἱ συμβαλλόμενοι δεσμεύονται ἀμοιβαίως, ὅπως αἱ ἐξ ἀμοιβαίων καταβολῶν ἀξίαι, αἰτήσεις ἠθελον γεννηθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν, ἀποβάλλουσιν τὴν ἴδιαν αὐτῶν ἀτομικότητα καὶ αὐθιγοπαρῆσαν, μεταβαλλόμεναι εἰς ἀπλὰ πιστωτικὰ ἄρθρα ἐνὸς ἐνιαυτοῦ καὶ ἀδιορίστου λογαριασμοῦ, καθ' ὃν δὲ εἶναι ἀξιόσημον μόνον τὸ μετὰ τὸ κλεισίμα αὐτοῦ μέλλον νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἱστολογίας τοῦ δοῦναι καὶ λαθεῖν κατάλοιπον.

ἑλληῶν ἑλληνοπαθῆς ἄνθρωπος. πτώσεως γεν. πληθ. ἀνευ ὀνομαστικῆς κ. νεώτ., αἰολ. κ. δωρ. ἑλλᾶ-λων, δοτ. ἑλλᾶλοιοι-αις-οις, αἰτ. ἑλλᾶλοιοι, -ας-α, σπον. παρὰ πεζοῖς δυϊκ. γεν. κ. δοτ. ἑλλᾶ-λοιον [βλ. γεν. ἑλλᾶλοιον, ἐπ. γεν. ἑλλᾶλοιον], αἰτ. ἑλλᾶλῶν εἰς δὴλῳσιν ἀμοιβαίαις ἐνεργείαις ἢ καταστάσεως μεταξὺ δυὸ ἢ πλειόνων προσώπων ἢ πραγμάτων, ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὁ εἰς πρὸς [ἢ μετὰ τὸν ἄλλον (ἐν τῇ δοτ.)], ὁ εἰς τὸν ἄλλον (ἐν τῇ αἰτ.). ἦτοι ἀμοιβαίως· Ἰλ.Δ.62 ταῦθ' ὑποκείμενον ἑλλᾶλοισιν, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ [ὁ ἑνας εἰς τὸν ἄλλον], αὐτ. P.374 ἑλλᾶλῶν ἀλεπί-τες βέλεα στονόνετα [ἀποφαινοῦντες ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ προκαλοῦντα πόνον βέλῃ], Πλάτ. Πρωτ. 337 Α' καὶ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀεὶδ' ὅμως συγχωρεῖν ἑλλᾶλοιοι, αὐτ. Φαίδρ. 237 [οὔτε ἑαυτοὶς οὔτε ἑλλᾶλοιοι ὁμολογοῦμεν [ὁ ἑνας μετὰ τὸν ἄλλον], Θουκ. 2.70.] καὶ πινες καὶ ἑλλᾶλῶν ἐγένευντο, Ξεν. Ἀπομν. 2.3, [ἀδελφῶν τε ἑλλᾶλοιοι, ΚΔ Γαλ. 6.2 ἑλλᾶλῶν τὰ βάρη βα-στάετε, αὐτ. Ἰω. 13.34 ἐντολὴν καὶ νὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἑλλᾶλοιοι·] καὶ συνήθ. μετὰ προθέσεων ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ· Ἰλ.Δ.54 ἠρηνέας ἐν κόνεισιν παρ' ἑλλᾶλοισι τέταντο, Πίνδ. Π.4.397 γάμον δ' ἐν ἀλλάλοισι μέγαι, Αἰοχ. Πέρσ. 188 τούτῳ στέσιν τιν'... τεύχειν ἐν ἑλλᾶλοισι, Πλάτ. Γαργ. 451 C πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἑλλᾶλα, Ἀριστολ. Α' Πρ. 59 Α' 32' ἢ δ' ἑλλᾶλῶν διεῖξ, ΚΔ Ἰω. 13.35 ἐάν ἀγάπῃν ἔχητε ἐν ἑλλᾶλοιοι νεώτ. ἔλειψεν ἡ πρὸς ἑλλᾶλῶς ἐμπιστοσύνη· ἑρ. ἑρμ. ὑπὸ παλαιῶν γραμμ. καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτῶν· Ἰλ.Μ.105 αἰ δ' ἐπεὶ ἑλλᾶλῶς ἀραρον τυκτῆρι βέσσαν (Φωτ., ΑΒ, Σουίθ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ), Εὐρ. ἀν. 124 ἑλλᾶλῶν [αὐτ. (ἀντὶ τοῦ αὐτῶν Εὐριπίδης)].

ἑλλᾶλος ἑπὶ ρρ. μὲν. κ. π. δημ. πρὸς ἑλλᾶ-λους, ἀμοιβαίως· Χρον. Μορ. 197 πρὸς Κορ. Ἀτακτ. 232· ἢ π. δημ. ἐν χρ. κ. μετὰ προσωπ. ἄντων· Ἐρωτῶν. Β. 23 κτ ἑλλᾶλῶς τὴν ἐλέγαν, αὐτ. Ε. 654 ἐλάσαν ἐλλᾶλῶς μας τέσσερα δακτυλίδια.

ἑλληνοφάλας (ή) νεώτ. ἡ ἀμοιβαία, ἡ τοῦ ἐνὸς ἐκ τοῦ ἄλλου ὠφέλεια.

ἑλληνοφελεσθῆναι νεώτ. ὠφελεσθῆναι ἐκ τινος ἄλλου καὶ ὠφελῶ ἐγὼ αὐτόν· ἑλληνοφελεσθη-σαν ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως.

ἑλλᾶν (ή) αἰτ. τοῦ ἄλλου ἐν ἑπὶ ρρ. χρ. μετὰ τοῦ. σμ. εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλᾶθροσ, ἄλλᾶσος· Ξεν. Ἀν. 4.115 ἑλλᾶν καὶ ἑλλᾶν διώκειν· 2) ἐν χρόν. σμ. κατ' ἐπανάληψιν, πάλιν· Πλάτ. Εὐφρόν. 273 B πρῶτον μὲν ἐπιστάντε διελεγέσθων ἑλλᾶλῶν, ἑλλᾶν καὶ ἑλλᾶν ἀποθᾶλόνετον εἰς ἡμᾶς.

ἑλλᾶν (2) Ἡα. «λάσανον, Ἰταλοί». **ἑλλᾶνᾶλλος-ον** [ἑλλᾶν-ἄλλος] μτγν. κ. μὲν. ὁ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἐν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος κλίνων ἢ διευθυνόμενος, ὁ ἄλλοπρόσαςλος βλ. λ.· Θέων Σμ. 151 Η' ἑλλᾶνᾶλλος κίνησις· ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ· Εὐστ. δ. 18, 18 πρὸς ἐπιστολὴν καὶ ἑλλᾶνᾶλλον ἀνθρώπων δυνάμειν ποιοῦν.

ἑλλᾶνᾶλλος ἑπὶ ρρ. [ἑλλᾶν-ἄλλος] κατὰ τύχην, τυχαίως· Σουίθ. «εἰς ἔτυχε»· Ἐπιφάν. 163 Α' αἰώνων ἑλλᾶνᾶλλος ἱστορόφων πεπληγμένον· ἢ εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, καθ' οἷον ὁ ἄλλοτε τρῶπον, ὁ πρὸς ἄλλοτε· σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 485 ὁρᾷν ἑλλᾶνᾶλλος τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μάτην γεγενημένην, Τζέτ. Ἐξήν. ἡ. 38, 25 τὰ ἐνταῦθεν καὶ ἀμφιβολία καὶ ἑλλᾶνᾶλλος ἱστορεῖται.

ἑλλᾶνῆρος τριπλῶς νεώτ. ἀνάτομο. αἱ τρεῖς κλάδοι τῆς κοιλιακῆς ἀρτηρίας, ἐκ τοῦ Haller [Ἄλλερ] τοῦ πρώτου περιγράφαντος.

ἑλλᾶνῆρσι Ἡα. «ἀναστρέφω».

ἑλλᾶνῆρσι δημ. συνθέστ. ἄλλοστρατιῶς ἄλλᾶς τοὺς στρατῶν, δρόμο· συνών. ἄλλαξοδρόμω.

ἑλλᾶνῆρας ἑπὶ ρρ. δημ. ὁφέ, ἀργά.

ἑλλᾶνῆρσι δημ. ἀργονορῶ, καθυστορῶ.

ἑλλᾶνῆσι (ή) δημ. [Ἰταλ.] δ.γ. τοῦ ἀλιόδα βλ. λ.

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογεν. τῶν σταυρανθῶν, περιλαμβάνον ἐπὶ ἰθαγενῆ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας αὐτῶν. **συσμύριον**.

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. πετρωγ. πτωχὸς εἰς ὀδὴν ἀπαεὶσθαι [Alivaiti].

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. ἐν τῇ παλαιῷ ὁλο- γιστῇ, γένος ἐρηπῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀπο- ποσαυριδῶν, ὅπερ ζῇ καὶ σήμερον ἔχον ὀλοθία σκῆρα μικρότερα τῶν ἐμπροσθίων, λαίμυδ βραχύν καὶ σόρυν λίαν μακράν [Alivaiti].

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. φαρμακ. αὐσία, ἥτις παρασκευάζεται ἐκ τοῦ λίπου τοῦ ἑλλᾶνῆσι βλ. λ. καὶ χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν φαρμακοποιαν ὡς βάσις παρασκευῆς ἑλλᾶνῆσι [Alivaiti].

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐρπε- τῶν τῆς τάξεως τῶν κροκοδειλῶν· ζῶον μετὰ ῥυτίδας μακρὰν καὶ πλατὺ, ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὸν κροκοδείλον, ἀλλ' ἔχον κεφαλὴν βραχυτέραν καὶ μύλλον ὀγκώδη, βιοῦν εἰς ποταμούς θερμῶν χωρῶν, ἰδίως τῆς Ἀμερικῆς, τρεφόμενον ἐξ ἰχθύων, γελωνῶν καὶ βατράχων· ὁ καὶ μὲν [Alivaiti]· 2) νεώτ. παλαιῷ φολ. γένος τῆς ἐρηπῆς πολλᾶ- κού εὐρέδης ἐν ἀπολιθώσει· [Alivaiti].

ἑλλᾶνῆσι (ή) μτγν. εἶδος ἀνδρικοῦ χειρὸς τοῦ πινῶν· Ἡα. 18. γ. ἑλλᾶνῆσι· ἢ πινῶν χειρὸς τοῦ παρὰ Εὐφρόν. Εὐφ. 144, Καλλ. ἀν. 149 ἑλλᾶνῆσι χρυσεῖσιν ἐργασμένοι ἀνέστησαν· 2) πορρωφ. γλαυῶς παρὰ Θεσσαλίας· Εὐμ. ἑλλᾶνῆσι· σμηνεῖ δὲ κατὰ Θεσσαλίας τὴν γλαυῶδα, Σουίθ. «ἑλλᾶνῆσι γλαυῶδα κατὰ Θεσσαλίας... αἰδιώται γαλλικά φασὶ ταύτην»· 3) εἶδος πόρνης· Ἡα. ἑλλᾶνῆσι... αἰδὲ πορνοῖα γλαυῶδος ἑλλᾶνῆσι.

ἑλλᾶνῆσι βλ. ἑλλᾶνῆσι.

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. βοταν. [λατ.] φυτικὸν γένος τῆς οἰκογεν. τῶν λειριόδων· α. σκώροδον βλ. λ.

ἑλλᾶνῆσι (ή) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν νυκταγνοειδῶν, περιλαμβάνον δέκα εἶδη τῆς Β. Ἀμερικῆς, τὰ ὅποια ὡς ἐπὶ τὸ πληστόν εἶναι πόσι ἐτήσιοι [Alivaiti].

ἑλληνογενής (τό) δημ. ἡ μετατροπὴ ἡ ἀλλοίωσις. **ἑλληνογενής** δημ. μετβ. ἀλλοιωτὴ, ἀλλοιωτὴ βλ. λ. 1. μεταμορφώω τὴν τὸ παραλλάττω. 2) ἀμτβ. ἀλλοτεῖα, ἀλλοτεῖα μορφήν ἢ τρόπον ἢ γυνήν μη. παθ. ἑλληνογενής ἡλλοιωμένος, ἀλλογενής βλ. λ. **ἑλληνογενής** ἐπὶ ῥομ. δημ. δ.γ. ἀλλοιωτικά κατὰ διάφορον τρόπον, ἄλλως, διαφορετικά: ἑλληνογενή κατὰ εἶπε καίνας, ἀλλοιωτικά τὰ λέξ ἐσὺ. 2) ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἄλλως, εἰδεύη: θὰ κάνας δ.τ. σὺ λέξ, ἑλληνογενή θὰ εἶ παφώ.

ἑλληνογενής-η-ο δημ. δ.γ. ἀλλοιωτικός ὁ ἐμφορῶν ἄλλοιωσιν, ὁ διαφορετικός ἐστυοῦ ἢ τῶν ἄλλων, ὁ διαφορετικός: ἑλληνογενή εἶναι τῶρα τὰ φερσμάτα τοῦ διαφορετικῆ ἀπὸ δ.τ. ἦσαν προηγουμένως, - ξεχωρίζε ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ σχολείου, γιατί φοροῦσε ραβὰ ἑλληνογενή. 2) ὁ ἀσυνήθης ἀλλοιωσιν ἐχων, ὁ ἰδιόρρυθμος, ὁ ἀλλοκοτός: ἑλληνογενής ἀνθρώπος εἶναι αὐτός.

ἑλληνογενής (ἡ) νεώτ. γένος παλαιζωτικῶν σπόγγων τῆς ὑποτάξεως τῶν τετρακλαδίων.

ἑλληνογενής-ον (ἡ) σαμαί. ἐπ. ἀντὶ ἀλίστος βλ. λ. ὁ ἀπρόσιτος εἰς παρακλήσεις, ἀδυσπῆχτος: Εὐφορ. 50 ἀλίστος Ἀϊδωνεύς, ΑΠ7.643 ἄλλ-Αϊδωνεύς. **ἑλληνογενής**-ον ἐπ. ἀντὶ ἀπέναντος βλ. λ. **ἑλληνογενής** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον, εἶδος βιοτίτου, εὐρίσκόμενον πολλοῦ (Hallit).

ἑλληνογενής-ον ὁ ἀδυσπῆχτος, ὁ ἀμελικτός: δ. ἀλίστος βλ. λ.: Ἐπ. Ἀλεξ. Ἀδελφ. 65 ἀλίστος αἶσα. || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἄλλαιτα: Ἐλλ. Ἀνθ. 454,7 νέκυες ἄλλαιτα κωκυόντες (ἀνευ ἀποτελέσματος, ματαίως ἀφῆκοντες ὀλοχυμούς, ἱκεσίαι).

ἑλληνογενής ἐπὶ ῥομ. δημ. δ.γ. ἀλλοιός κατ' ἄλλον, διαφορετικὸν τρόπον, ἄλλως, ἀλλοιωτικά, διαφορετικά: ὅχι ἐστὶ, ἀλλοιός κράτα δὲ τουφεκί, - ἀν' ἡμερὰς κάμε καὶ ἀλλοιός, παροίμ. ἀλλοιός ἀλλοιός, ἀπὸ δ.τ. ἄλλον τρόπον λέγει. || φρ. ἐστὶ καὶ ἀλλοιός οὕτως ἡ ἄλλως, ἐν οἰσθῆντο περιπτώσει, ὅπως δὴ ποτε: ἐστὶ καὶ ἀλλοιός χαμένος εἵμαι, - ἡ αὐτὴ φρ. μετρίως, ὅχι πολὺ καλὰ, ὅχι ὅμως καὶ κακὰ συνθεστέ. ἐστὶ καὶ ἐστὶ: ἐστὶ καὶ ἀλλοιός πᾶνε οἱ δουλείας. 2) ἄλλως, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, εἰδεύη: θὰ μοῦ δώσης τὰ λεφτά μου ἀλλοιός θάχουμε καυγάδες, Ἐρωτ. κρ. Β. 836 ἀλλοιός θὰ κάμ ἡ χέρα μου δ.τ. ἐν δὲν κάμ ἡ κρίσις.

ἑλληνογενής ἐπὶ ῥομ. δημ. (ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἄλλος) πάντοτε συναπτόμενον μετ' ἀρνήσεως εἰς δῶλον τὸν τόπον, ἐπέκταση, ἐφεξῆς: Βαλαωρ. ἄλλο δὲ φαίνεται ὁ γιάλως. 2) εἰς δῆλωση ποσοτικῆς ἐννοίας, ἐπὶ πλεόν: ἄλλο δὲν ἐδιδάσασκε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, - δὲν ἔφαγα ἄλλο ἀπὸ τὰ χθὲς τὸ μεσημέρι. 3) χρον. ἐπὶ περισσοτέρων χρόνων: δὲν μπορῶ νὰ περηνέω ἄλλο καὶ θὰ φύγω. || εἰς δῆλωση ἐπαναλήψεως, ἐκ νέου, αὐθις, πάλιν: ἄλλο δὲ θὰ στὸ ξαναπαῶ καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου.

ἑλληνογενής-ον μετν. ὁ ἄλλως, κατὰ διαφορετικὸν τρόπον ζῶν: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1,15 τῶν Σαρματῶν οἱ ἄλλοδοιοι προσάγαρευόμενοι (δ.γ. ἄλλοδοιοι). **ἑλληνογενής**-ον μετν. ὁ ἄλλως, κατὰ διαφορετικὸν τρόπον ζῶν: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1,15 τῶν Σαρματῶν οἱ ἄλλοδοιοι προσάγαρευόμενοι (δ.γ. ἄλλοδοιοι).

ἑλληνογενής (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ ἐπικονίασις πρὸς γονιμοποίησιν ἀνθους τινὸς μετ' ἄλλου φυτοῦ.

ἑλληνογενής-ος-ἑς κ. νεώτ. ὁ ἄλλου γένους, ἄλλης, ξένης φυλῆς, ὁ ἀλλοφυλός, ὁ ξένος: Ἐπὶ γρ. - Π. Γ. 17,27 οἱ ἀργυρῶνῃτοι ἐξ ἑλληνογενῶν ἐθνῶν.

ἑλληνογενής (ἡ) μετν. τὸ νὰ λαλῇ τις ἄλλην γλῶσσαν, ἡ διαφορά γλῶσσης: Ἰωσ. Α. 1,5 ὅπ' ἑλληνογενήσας σκιδαννται.

ἑλληνογενής-ος-ἑς κ. μετν. κ. νεώτ. ὁ λαλῶν ἄλλην γλῶσσαν, ὁ ξενόγλωσσος, ἀντίθ. ὁμόγλωσσος: Ἡρ. 2,154 πρῶτοι γὰρ οὗτοι ἐν Αἰ-

γύπτῳ ἑλληνογενήσας κατοικίσθησαν (ξενόγλωσσοι κ. κατὰ δ. ἑρμ. ἑλλοθενεῖς), Π. Β. 4,15 ἐθνος ἀναβέδες καὶ ἑλληνογενήσας.

ἑλληνογενής-ος-ἑς κ. νεώτ. ὁ ἑλληνογενής, ὁ ἑλληνογενής: Ἡρ. 1,85 ἦτε γὰρ τῶν τῶν Περσῶν ἑλληνογενήσας Κροῖσον ὅς ἀποκτενέων ἡσ. «ἀνοήσας» || γρ. δὲν ἔχω τὴν ἀκριβὴ καὶ σαφὴ γνώσιν τινος. Φρύν. «ἑλληνογενῆ καὶ ἑλληνογενῶν» τὸ μὴ σαφὲς π. γνωρίζων, ὅς ἀμφιγνοῖν, «ἡσ. «μὴ ἐπιγινώσκων» 2) ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, γίνωμαι ἑλλοφρων: Ἰνν. παρὰ Γαλ. 19,75 «ἑλληνογενῶν» ὁ παραφρονῶν οὕτω δὲ καὶ τὸ ἑλλοφρονήσας εἴρηται πρὸς αὐτοῦ.

ἑλληνογενής-ονος (ὁ) μετν. ἀσταθής, εὐμετάβολος, ἀλλαξογενής: Πτολ. Τετραβ. 183,21 θυμικός καὶ ἀστάτος καὶ ἑλληνογενήσας.

ἑλληνογενής-ος (ὁ) ἡ, ὁ ξένος, ὁ ἀλλοτρίος: Ἐρμ. 126 σαρκῶν ἑλληνογενῶν περισταλέουσα χιτῶν (ὁ περ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Παρφ. «φύσις μετακοσμήσεως μεταμπίσχυουσα τὰς ψυχὰς»).

ἑλληνογενής-ον (ἡ) ἄλλο + γνῶ- ἐκ τοῦ γένε- γνῶ- τοῦ γίνωμαι) ὁ ἀλλοχὸς γεννηθείς, ἀλλογενής, ἡ (ἐκ τοῦ γινώσκω) ὁ ἄλλος γνωστός, ὁ ἀγνωστός εἰς ἡμᾶς, γεν. ὁ ξένος: Ὁδ. Β. 366 ὡλετο τηλόθι πάτρης... ἑλληνογενῶν ἐνὶ δῆμῳ | δ.γ. ἑλληνογενῶν ἐνὶ δῆμῳ, ὅτε πιθανώτατα ἡ κατὰ τὴν 2ον ἐκδοχὴν ἐρμην., Εὐστ. Πονημ. 200,90 καὶ ἑώρα ἡ μεγίστη πόλις αὕτη ἀνδρας ἑλληνογενῶς ἀλθῶς.

ἑλληνογενής (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον. ὄρυκτον, ὁ περ παρουσιάζεται εἰς κρυπτάλλους τοῦ μονοκλινούς κρυσταλλικοῦ συστήματος, ἔχει λάμψιν ὡλῶδη καὶ εἶναι συνήθως ὄρυκτον συνών. ἐρδερπτης.

ἑλληνογενής (ἡ) ὄρυκ. ἀντὶ ἑλλοδημία βλ. λ.

ἑλληνογενής (ἡ) κ. νεώτ. ὅς οὐς. βλ. ἑλλοδαπός.

ἑλληνογενής-ος-ἑς μετν. κ. μετν. ὁ ἑλλοδαπός βλ. λ.: ΕΜ «ἑλληνογενής καὶ ἑλλοδαπός» ἑλλοθενής, ξένος: Ψ. Καλὶσθ. 2,21, Ἰωάν. Μον. αἰχμάλωτων ἐν ἑλλοδαπῇ ἀπαχθέντα ἐθνεῖ.

ἑλληνογενής-ος-ἑς κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἄλλου ἐθνους ἡ ὁ ἐξ ἄλλου τόπου, ὁ ἑλλοθενής, γεν. ὁ ξένος: Ἰλ. 148 μχεῖς ἑλλοδαποῖσι γυναικὶ εὐεῖδ' ἀνήγες, Αἰσχ. Ἐπ. 1076 ἑλλοδαπῶ κύματι φωτῶν, Πλάτ. Ἀγ. 11 ἐκ γυναικῶς ἑλλοδαπῆς τεκνοῦσθαι. || ἐπὶ χώρας, ἡ ξένη, ἡ ξενική: Ὁδ. 136 γαῖα ἐν ἑλλοδαπῇ ναιεῖ ἀπάνευθε τοκήων, Πλάτ. ἐπ' ἑλλοδαπῆς γῆς - κ. κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐς. χώρα ἡ γῆ: Ξεν. Ἀν. 8,7,14 βιώσεσθέ τε καὶ κατὰ γυνήν ἐν τοῖς οἰκείοις οὐκ ἐν ἑλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες ἐν τῷ πληθ. ἐν τῇ αὐτῇ χρῆσαι: αὐτ. ἐν ἑλλοδαπῇ τὴν διατριβὴν ποιοῦμενος, νεώτ. μετέδωκε δὲ εὐρύτερας οἰκίας εἰς τὴν ἑλλοδαπῇ, - ἐπαυθῆναι ἐκ τῆς ἑλλοδαπῆς. 2) μετν. ὁ ἐξωτικός, ἰδιόρρυθμος, ἀλλοκοτός: Ἡρωδιαν. 1,14, ὁ στήμασι τῶν ἑλλοδαπῶν καὶ μετρίσι σάμασι ἀναμρόστοις πολλὰς ἀπέκλειθη (ζῶα). 3) νεώτ. ναυ. ἡν σημ. ὁ διαμείνων ἐν τινὶ κράτει καὶ μὴ ἔχων κατὰ τὸ δικαίον τοῦτο ἰθαγενεῖαν ἐν αὐτῷ.

ἑλληνογενής (ἡ) ἰων. ἑλλοδημία, ὄρυκ. ἑλλοδαμία, ἡ ἐξ ἑνὲς χώρας, ἐν τῇ ἑλλοδαπῇ διαμονή. ἡ ἀποδημία: Βακχ. 17,37 στείχειν ἐπ' ἑλλοδαμίαν, Ἰνν. Ἐντ. Παθ. 48 αὕτη ἡ νοῦσος προσπίπτει μάστιγι ἐν ἑλλοδαμῇ || συνεκ. αὐτοῖς οἱ ἀποδημόντες, πλῆθος ἀποδημῶν: Πολυδ. 9,21 ἑλλοδημίας μεστὴ πόλις.

ἑλλοδημός-ον μετν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ ξένης χώρας, ὁ ἑλλοδαπός: Πολυδ. 3,54. 2) ὁ ἐν τῇ ἑλλοδαμῇ βλ. λ. διαμείνων: Ἡσ. «ἑλλοδημία» ἀπόδημα.

ἑλλοδημίας (ὁ) ὁ ἄλλως ἢ τὸ δικαίον κρῖναν, ὁ μὴ ἔχων δικαιοσύνην: Χρησμ. Σ. 6,3,390 ὄργισος ἑλλοδικῆς ἡ ἀνὴρ.

ἑλλοδικτός (τὰ) νεώτ. γένος παλαιζωτικῶν

σπόγγων ἐκ τῶν πρωτοσπογγιδίων [Heliadela].
ἁλλοδοξία [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἐσφαμένη περὶ πινος ἀντιλήψις, τὸ νὰ ἁλλοδοξῇ τις βλ. λ.: Πλάτ. Θεαιτ. 189 B ἁλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν ἐσφαιρὴν φαμέν εἶναι δοξάν· πρβλ. Δίων Κ 79,5 ὥσως μὴ καὶ καθηγμένων αὐτῇ ἁλλοδοξίας γέννηται· 2) νεώτ. τὸ ἀνήκειν εἰς ἄλλο θρησκευτικὸν δόγμα, ἡ ἑτεροδοξία.
ἁλλοδοξοῦ-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἄλλως δοξάζων, ὁ ἔχων πεποιθήσεις διαφόρους· || εἰδικώτ. ὁ ὁπαδὸς ἄλλης σχολῆς: Φιλῶδ. ἔνιοι τῶν ἁλλοδοξῶν || ἐκκλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκειν εἰς ἄλλο θρησκευτικὸν δόγμα, ὁ ἑτεροδόξος: Ἀθανάσι. 1,147. — νεώτ. κ. ὁ ὁπαδὸς ἄλλης θρησκείας, ὁ ἀλλόθρησκος.
ἁλλοδοξία-έω κ. νεώτ. ἄλλο ἢ τὸ ὑληθὲς δοξάζω, νομίζω τὴν διαφοράν τοῦ ὀρθοῦ, ἔχω ἐσφαλμένην γνώμην περὶ πινος· περιφρ. φευδῇ δοξάζω: Πλάτ. Θεαιτ. 189 D ὁρέσκεαι γάρ... τὸ τὰ φευδῇ δοξάζειν ἁλλοδοξεῖν εἶναι· 2) νεώτ. ἀνήκειν εἰς ἄλλο θρησκευτικὸν δόγμα, εἶμαι ἀλλοδόξος βλ. λ.
ἁλλόδοξος [οἱ] νεώτ. γένος παλαισοδικῶν μαρσιποφόρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν πλავινολασικιδῶν, ἀνευρεθὲν εἰς τὴν Ἀμερικὴν [Allodon Marsb.].
ἁλλοδοξή-ος-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ ἄλλου ἐθνους ἢ τόπου, ὁ ἁλλογενής, ὁ ξένος· ἀντιθ. ὁμοεθνής: Διόδ. Σ 2,37. ἰώσα. Αἰ 19,7 τοῖς ἁλλοθενέσι ἦν φιλόανθρωπος· || εἰδ. πόλεμος ἁλλοεθνής, ὁ ἐναντίον ξένων, οὗχ ἐμφύλιος: Διον. Αλ. 5,5 πόλεμον ἐπάξουσιν Ῥωμαῖοι ἁλλοεθνῶν.
ἁλλοθενία [ἡ] μτν. ἡ διαφορά ἐθνικότητος: Στρωδ. 12,12 ἡφανίσται τα σημεῖα τῆς ἁλλοθενίας.
ἁλλοεθνής -ης· ὁ ἄλλην ὄψιν ἔχων, ὁ ἄλλος ἢ πρότερον· φαινόμενος, ὁ μεταβλημένος, ὁ ἀλλόκοτος: Ὁδ. Ν 194 ἁλλοεῖδα φανέσκαστο πάντα ἀνακτὶ [διόρθ. ἁλλοεῖδ' ἔφαινετο ἡ ἁλλοεῖδα φανέσκαστο], οὐλό. Νικ. Αλ. 84, Εὐστ. 1738, 47 «ἁλλοεῖδα δὲ ὧν τὸ εἶδος ἡλλοίζεται».
ἁλλοεθὺς ἑπίρρ. μτν. ἐν διαφόρῳ μορφῇ: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2,47 ὁ ἐσφ. ἀνάν. ἀντὶ αὐτοεθὺς.
ἁλλόξαι [οἱ] νεώτ. χημ. αἱ ἀλλόδοξαι αἱ δι' ὀξειδώσεως μετατρεπόμεναι εἰς ἀλλοδιενικὸν ὀξύ.
ἁλλόξανη [ἡ] νεώτ. ὁ ἀλλοφανορὸς ἐστὶρ τῆς συνταξολόγης, φάρμακον ἀντινοσηροπικόν.
ἁλλοθεν ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἐξ ἄλλου τόπου, ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀλλογόνος: Ὁδ. Ρ 112 ὡς εἰ τε πατήρ ἐὼν υἱὸν ἐλθόντα χρόνιον νέον ἁλλοθεν, — μετὰ τῆς ἀντων. ἄλλος: ἁλλοθεν ἄλλος ἄλλος ἀπὸ τὸ ἐνα μέρος ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἄλλος ἀπὸ ἐδῶ ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖ: Ἰλ. Β 75 ὡμείδ' ὁ ἁλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν, Αἰσχ. Ἀγ. 92 ἄλλη δ' ἁλλοθεν οὐρανομήκης λαμπάς ἀνίσχει, Θεόδωρ. 25,70 ἐπέδραμον ἁλλοθεν ἄλλος — μετ' ἄλλων τοπ. ἑπίρρ.: ἁλλοθεν ποθεῖν ἢ ποθεῖν ἁλλοθεν ἀπὸ κάποιο ἄλλο μέρος, ἀπὸ κάποιο ἁλλοῦ: Ὁδ. Η 52 εἰ καὶ ποθεῖν ἁλλοθεν ἔλθοι, ἁλλοθεν ὄθενούειν ἢ ἁλλοθεν ὀποθενούειν ἀπὸ ὁποιοῦνδήποτε ἄλλο μέρος: Πλάτ. Γοργ. 512Α, αὐτ. Νόμ. 738 C. — κ. νεώτ. ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἁλλοθεν αὐδαμύθεν ἢ ῥηδαμύθεν ἁλλο- ἀπὸ κανένα ἄλλο μέρος· || μτφ. ἐξ ἄλλου προσώπου, ἐξ ἄλλης πηγῆς ἢ οἴας: Σοφ. Νῆλ. 1225 μηκέτ' ἁλλοθεν πύθρ, κ. νεώτ. ἁλλοθεν ἐγγνώσθη τὸ γεγονὸς τοῦτο, — καὶ ἁλλοθεν ἀποδεικνύεται τοῦτο.
ἁλλοθέρια [τὰ] νεώτ. ἐν τῇ παλαισοφυλογίᾳ, ὑπόταξις μαρσιποφόρων, περιλαμβανούσα μικρὰ ζῶα φυτοφάγα ἢ παμφάγα θηλαστικά, ἅπανα ἐδρέθησαν ἐν ἀπαλιθώσει εἰς διαφόρους χώρας.
ἁλλοθι ἑπίρρ. κ. νεώτ. τοπικῶς, ἐν ἄλλῳ πλὴ τόπῳ, κἀπου, ἀλλογόνῳ βλ. λ., ἀλλοῦ, ἰδίως ἐπὶ ἁλλοδόξης: Ὁδ. Ε 130 ἀπὴν πόσιν ἁλλοθ' ὀληται, αὐτ. Υ 182 εἰσὶν δὲ καὶ ἁλλοθι δαίτες Ἀχαιοῶν ἰ ἀλλοθὺ ἢ, ἐν Ὁδ., οὐχ ὅμως ἐν Ἰλ. || κ. μετὰ προσδιορ.: Ὁδ. Β 131 πατήρ δ' ἔμρος ἁλλοθι γαίης

ναίει [εἰς ἄλλην, ἐξέην χώραν], Πλάτ. Σοφ. 243 Β ἁλλοθι ποῦ [πῇ], Ξεν. Ἀπομν. 1,48 ἁλλοθι δὲ ὁδοσμοῦ σὺδεν οἱε φρόνιμον εἶναι μ. Ἀριστ. Μετ. 376 Β 11 ἁλλοθι καὶ ἁλλοθι [εἰς διαφόρα σημεῖα]· || νεώτ. ἐν παν. νόμ. τὸ ἁλλοθι [τὸ κατ. αἰθῆ] ἔνδειξις περὶ τῆς ἀδιορίστητος τοῦ κατηγορουμένου, ἀνασταμένη εἰς τὴν διαπίστησιν ὅτι οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος εὗρίσκειται εἰς ἄλλον τόπον, ὥστε ἦτο δεινύωντος να διαπράττει τοῦτο παρ' αὐτοῦ: ῥηθωσθὴ διότι ἀπέδειξε τὸ ἁλλοθι· 2) ἐνίοτε μετὰ ρημ. κινήσ. σημαντικῶν, ἀπὸ τοῦ ἁλλοσε: Ἀντιφ. 1,4 ποῖ ἁλλοθι ἢ πρὸς ἑμᾶς μ. Ξεν. Ἐλλ. 2,2,2 διδοῦς ἐκέτισε μόνον πλεόουσιν ἀσφαλείαν, ἁλλοθι δ' οὐ· 3) ἐνίοτε συμ. ἐν ἄλλῳ πράγματι, ἐπὶ ἄλλῳ ὀντικειμένῳ: Πλάτ. Ἰνν. Ε βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἁλλοθι: αὐτ. Λόγ. 181 Ε τὸ μὴ ἁλλοθι διατρέθειν, ἐν οἷς δὲ φιλοῦσιν οἱ νέοι τὰς διατριβάς ποιήσονται ἰδῶσθαι... ἐν οἷς ἐν ἄλλοις ἐργοῖς, ἐν ἄλλοις πράγμασι· 4) τροπικῶς, κατ' ἄλλον τρόπον, ἐξ ἄλλων αἰτίων: Θουκυ. 1,16 ἐπενεργεῖ δὲ ἁλλοις τε ἁλλοθι [ἐξ ἄλλων αἰτίων] καὶ κωλύματα, Πλάτ. Πρωτ. 324 Ε ἐν τούτῳ γὰρ αὐτῇ λύσει ἡ ἀπαρία, ἦν οὐ ἀπορείς [ἐξ ἁλλοθι οὐδοσμοῦ ἢ κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον], Θωμ. Μ 37 «ἁλλοθι, ἁλλοθεν, ἁλλοσε, δοκιμώτερα ἢ ἁλλογόνῳ, ἀλλογόνῳ, ἀλλογόνῳ».
ἁλλοθενγενής-ος-ές νεώτ. ὁ ἀλλοχοῦ ἔχων τὴν γένεσιν, τὴν γενεσιουργὸν αἰτίαν: ἁλλοθενγενής σπαιμοῖ· || ἐν τῇ πετρογραφίᾳ, ἁλλοθενγενή συστατικὰ πετρώματος [τὰ συστατικὰ πετρώματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐχοχηματίσθησαν ἀρχίθεν ἐντὸς τῆς μάζης αὐτοῦ, ἀλλ' ἐντὸς ἄλλων πετρωμάτων].
ἁλλοθρησκός [-(η)-οῦ] νεώτ. κ. δημ. ὁ προσεβδὼν ἄλλην θρησκείαν ἀντιθ. ἀμύθρησκος.
ἁλλόθρησκ-ος κ. ὅπ. συνηρ. ἁλλόθρησκ-οον [πάντοτε οὕτω παρὰ τραγ.] ὁ δημῶν ἀλλοηγώσαν ἐξογῶντοπος: Ὁδ. Α 183 πλέων... ἐπὶ ἁλλοθρύους ἀνθρώπων· || γεν. ὁ ξένος: Ἡρ. 1,78 στρατὸν ἁλλόθρησκον προσδοκίμουν εἰς Κροίσω, Αἰσχ. Ἀγ. 1200 ἁλλόθρησκον πάλιν κυρεῖν λέγουσιν· || ὁ ἀλλόθρησκ: Σοφ. Τρ. 844 τ' δ' ἀπ' ἁλλόθρου γνώμης μολόντ' ὁλεσθραῖσι συναλλαγαί.
ἁλλόθρησκ-οον ὅπ. ἰμόνον παρὰ ποιητ. ἰ συνηρ. τοῦ ἁλλόθρησκ βλ. λ.
ἁλλοθι δημ. ἑπίρρ. σχελιαστικὸν δ. γ. τοῦ εἰς βλ. λ.
ἁλλοιθῆ-ες ὁ ἁλλοιθῆς βλ. λ.: Ὁδ. Ν 194 [δ. γ. ἀπὸ ἁλλοεῖδα].
ἁλλοιθωρα ἑπίρρ. δημ. μετ' ἁλλοιθωρισμὸν βλ. λ.
ἁλλοιθωρία [ἡ] δημ. τὸ λοζὸν βλέμμα, ἡ ἀλλοιθωρη ματιά· 2) τὸ νὰ ἁλλοιθωρῇ τις βλ. λ., ὁ στρατοδισμός: ἐπισθε ἁλλοιθωρία.
ἁλλοιθωρίζω δημ. κ. ἀλλοιθωριάζω κ. ἁλλοιθωρεῖω βλέπω λοζῶς, στραβίζω, εἶμαι ἀλλοιθωρὸς βλ. λ.: παροιμ. ποῦ με στραβὸ καθήσθι τὸ πρῶτ' ἁλλοιθωρίζει, δ. τραγ. πέρνα, πέρνα μπρὸς σου ἐγὼ καὶ σὺ κοίτα, κοίτα ἄλλοθ' [ἁλλοιθωριστὴς κυρὰ μου] || κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ: ἁλλοιθωρίζουν τὸ μάτια του.
ἁλλοιθωρισμός [τὸ] δημ. τὸ νὰ ἁλλοιθωρῇ τις, τὸ βλέμμα τοῦ ἀλλοιθωροῦ.
ἁλλοιθωριστικός [ἡ] νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀλλοιθωρὸς, ἡ ἀλλοιθωριὰ βλ. 21.
ἁλλοιθωρ-ος-ο δημ. ὁ βλέπων οὐχὶ εὐθυγράμμως, ὁ στραβίζων, ὁ παραβλῶς· συνών. στραβόθωρος γκαζῶς: ἁλλοιθωρη γυναικίνα· || κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: μάτια ἁλλοιθωρα.
ἁλλοιμονοῦν νεώτ. κ. δημ. κ. ἀλλοιμονο βλ. λ.
ἁλλοινία μτν. τὸ πλῆν διαδοχικῶς ποικίλα εἶδη ὀνῳν, ἡ ἢ ἐν ἀναμίξει πόσις διαφόρων εἰδῶν ὀνῳν: Πλάτ. ἩΒ 661 C αἱ γὰρ ἁλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθόσκουσι.
ἁλλοιδοθετος-ον ὁ ἀλλοίως τεθεμένος: γλωσσ.

«-όθετα τὰ εἰς διάφορα μέρη τοποθετημένα». **ἑλλοιόμορος**-ον ὁ μὴ ἔχων καλὴν τύχην, ὁ ἀτυχής· Πλάτ. ἑλλοιόμοροι παρά τὸ λειψίφωτος. **ἑλλοιόμορφος**-ον μτγν. ὁ ἄλλοιος, ἥτοι ποικίλην μορφήν ἔχων ἢ ὁρθῶτ. παρ᾽ ἑξενον διάπλασιν ἐμφανίζων, ὁ παρὰδοξος· Ἄνων Περιήλ.7 ἑλλοιόμοροι ἀνθρώποι, Ὀνήσανδρ.10.28 ἑλλοιόμορφω θεωρία (σπλάγγων) προσημαίνειν. **ἑλλοιοπροσωπῶ**-έω μτγν. ἐπὶ πλανητῶν, εἰ μὴ ἀποκεχωρισμένους ἀπὸ ἄλλων πλανήτην δι' ἀποστάσεις, ἥτις εἶναι διάφορος τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν φαινόμενων θέσεων τῶν δύο πλανητῶν· Βέττ.β.β.65,8 ἑλλοιοπροσωποῦντες (ἀστέρες) ἀντίθ. Ἑρμῆς ἰδιοπροσωπῶν. **ἑλλοίος**-α-ον (ἄλλος) κ. νεώτ. ὁ ἄλλου εἰδους, ἄλλης φύσεως, διάφορος, διαφορῶντος· Ἰλ.Δ.258 ἡμὲν ἐνὶ πολλὰς ἡδ' ἄλλοιως ἐπὶ ἔργῳ ἡδ' ἐν δαίτῃ, Ὀδ.Π.181 ἄλλοίος μοι, ἔστιν, φάνης νέον ἢ πάροισεν, Ἡσιόδ.Ἑργ.481 ἄλλοτε δ' ἄλλοις Ζῆνος νόος (ἰδὲ μὲν τοιοῦτος ἀπὲ δὲ διάφορος), Εὐρ.Μήδ.910 ἄλλοισι (ἄλλοι παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας) γμῖσι, Ξεν.ΚΠ.8,26 φαίνεται ἄλλοτε ἄλλοισιν, Ξεν.Απομν.3,10,6 ἄλλοισιν ποιεῖν τινα κ. νεώτ. ἄλλοια θὰ ἦτο ἡ κατάστασις, ἐάν ἐνικῶμεν || ἐνίοτε εὐρήται κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ κακῆς (διάφορος τοῦ καλοῦ) ἰδίως τὰ οὐδ'.· Ἡρ.5,40 ἴνα μὴ τὸ ἄλλοισιν περὶ σεῦ Σπαρτιάται βουλευσύνωνται, Δημ.Προοίμ.32,4(1442,10) ἄν... ἰὸ λόγος ἱ ἑλλοιότροπος φανῇ || λδ-γῶ τῆς συγκριτ. ἐνοίας, ἣν περιέχει, ἀκολουθεῖ ἐνίοτε δ' ὅρος τῆς συγκρ. εἰσαγόμενος διὰ τοῦ ἥ· Ὀδ.Τ.265 ἄλλοισιν ἀνδρά ἀλέσασα ἡ Ὀδυσσῆα (πρὸδ.αὐτ.Π.181 ἀνωτ.), Ἡρ.2,35 ἄλλοισιν φύσιν παρεχόμενος ἢ οἱ ἄλλοι, Πλάτ.Συμπ.193 ἄλλοίος ἢ ὁ πᾶς-ἐπίσης ἢ ὅρος συγκρ. καθ' ἀπλήν γεν.: Πλάτ. Νδμ.836 β νόμοι ἄλλοισι τῶν πολλῶν τρόπων, αὐτ.Μέν.87 κ ἄλλοισιν ἐπιστήμη || σχηματίζει κ. συγκριτικὰν βαθμὸν, καίτοι ὁ θετικὸς βαθμὸς καθ' ἑαυτὸν περιέχει ἐνοίαν συγκρίσεως· Ἡρ.7,212 ὥς δὲ οὐδὲν εὗρισκαν ἑλλοιότερον οἱ Πέρσαι ἢ τῇ προτεραιῇ ἐνῶν, Θουκ.4,106 ἑλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας (σχόλ. «μετεβλήθησαν τὴν προαίρεσιν») κ. ἑλλοιέστερος· Ἐπίκ.186, πρβλ. κ. σχολ. Ὀδ.Β.190 «ἀνιπέρεστον... οὐτὼν καί... ἑλλοιέστερος» 2) ὁ περιέχων ἢ ὁ ὑποκείμενος εἰς διαφοροποίησιν, ὁ ποικίλος· πρβλ. Πορφ.Γνωμ.20,11.· Ἐπίρρ. ἑλλοίως= ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον· Ἰνπ.Διατ.14 ἄλλοτε ἑλλοίως διαίταν, Πλάτ.Λουσ.212 δ ἑλλοίως ἡμῖν δοκεῖ ἢ πρᾶτερον, Ξεν.Απομν.4,82 ἑλλοιότερον βίους ἢ τὸν ἐμμεροσθεν χρόνον, Χαρῖς.80,17 ἑλλοιότῳ= χεῖρον. **ἑλλοιόστρως**-ον μτγν. ἐπὶ ποιημάτων, τὸ μὴ ἔχον κανονικὰς στροφάς, μὴ συντεθειμένον κατὰ στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν· Ἡφαιστ.Ποιημ.5 ἑλλοιόστρως ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ ἐπερὶστροφον. **ἑλλοιόσχημος**-ον νεώτ. ὁ ἔχων διάφορον μορφήν ἢ σχῆμα. **ἑλλοιοσχημῶν**-ονος-ον μτγν. ὁ ποικίλην μορφήν ἔχων· ὁ διαφόρου μορφῆς· Ἐπίκ.ἀπ.82 ἑλλοιοσχημῶνας ἐτέρους (ἐνν. κόσμους)· πρβλ. Σέξτ.Ἑρμ.Μαθ.7,206 καθ' ἑν (διαφορῶν) ἢ ἑλλοιοσχημῶν ἢ ἑλλοιόσχημον ἢ ἄλλως πως ἐξηλαγμένον φαίνεται τὸ ὑποκείμενον. **ἑλλοιότης**-ητος (ἡ) τὸ νὰ εἶναι τὶ ἄλλοιον, διάφορον ἄλλου, ἢ διαφορὰ· ἢ ποικιλία· Ἰνπ.Φυσ.2 διὰ τὴν ἑλλοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, Πλάτ.Τίμ.82β ἑλλοιότητος παμποικιλίας. **ἑλλοιοτροπία** (ἡ) μτγν. ὁ ἄλλοις τρόπος, ἢ διάφορος φύσις· Ἐπιφάν.Αἰρ.66,12 πολλὴ τῆς τυφλότητος τοῦτου κακὸς δόξος ἑλλοιοτροπία. **ἑλλοιότροπος**-ον μτγν. ὁ ποικίλος τὸν τρόπον, ὁ συχνὰ μεταβάλλων φύσιν, ὁ εὐμετάβολος· Ἡσ.

«ἑλλοιότροπον αἰολότροπον»· Ἄνιος παρὰ Στοβ.1,105 (ἰσίδων ἀνάνη. ἀντὶ ἑλλοιότροπος= ἰδιότροπος, παρὰξενος), Γρηγ.Νύκτ.2,354 C ἑλλοιοτρόφῃ τι καὶ ξενίζοντι φωνῆς χαρακτηρισμ. **ἑλλοιοτροπῶ**-έω κ. μτγν. ἀλλάσσω μορφήν, χρώμα· Ἰνπ.Ἐντ.36 ἑλλοιοτροπῶν τὰ σώμα καὶ γίνεταί ὡχρὸν (δ.γ.ἀλλοχρῶει) || παθ. ποικίλως ἑλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι· Γαλ.19,75 «ἑλλοιοτροπεῖται» τρέπεται ποικίλως. **ἑλλοιοτρόπος** ἐπίρρ. μτγν. κατ' ἄλλον, ἥτοι ξενίζοντα, παρὰδοξον τρόπον· Εὐσ.Ἑκκλ.1στ.5,16 λαλεῖν ἐκφρόνως καὶ ἀκαίρως καὶ ἑλλοιοτρόπως. **ἑλλοιοφανής**-οὺς-ης ὁ ἑλλοίως, ἄλλως φαινόμενος, ὁ διάφορον μορφήν ἔχων· Ἡσ. «ἑλλοίους ἑλλοιοφανείς». **ἑλλοιοφῶν** (ἡ) μτγν. τὰ κατὰ διάφορον τρόπον ὁμιλεῖ, ἢ διάφορος χρήσις τοῦ ὁμιλεῖν· Ἐπιφάν.Αἰρ.1,9,238 ἀπὸ τῆς τῶν γλωττῶν πολυφάρου ἑλλοιοφωνίας φυλαί γέγονασιν. **ἑλλοιόχρως**-ον κ. συνηρ. ἑλλοιόχρους-ουν μτγν. ὁ διαφόρου χρώματος ὁ ποικίλου χρ.: Σέξτ.Ἑρμ.Μαθ.7,206 βλ. ἑλλοιοσχημῶν. **ἑλλοιῶ**-ῶν (ἑλλοίος) κ. μτγν. κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἑλλοιῶν· καθιστῶ τὸ ἑλλοῖον, μεταβάλλω, τροποποιῶ· Ἰνπ.Παραγγ. ἑλλο-φύσιν (ἀντίθ. σφῆ-ζιν), αὐτ. Ἀδέν.16 τὴν τροφήν ἑλλοιοφύσιν εἰς τὰ γάλα, Πλάτ.Πολ.381 Α ψυχὴν δὲ αὐτὴν ἀνδραεινότητιν... ἡκιστ' ἐν τὴ πάθος ταρᾶξείε τε καὶ ἑλλοιόφωσειν· Δίων.Κ.41,21 οὕτως ἡλλοιωσέ τινας αὐτῶν (τόσον μετέβαλε τὰς ψυχὰς τῶν) || παραμορφῶν· Πωλύδ.4,91 ἑλλο-φύσιν (πρὸς ὥν), ΠΔ Βασ.1,21,13 καὶ ἡλλοιωσέ τὰ πρόσωπα οὐταῦ ἐνώπιον αὐτῶν 2) παριστῶ τὶ ὥς ἑλλοῖον· Πλωτίν.3,6,3 3) ὥς παθ.-οῦμαι, μέλλω ἑλλοιωθῆσομαι κ. σπανιῶτ. ἑλλοιωθῆσομαι (ὥς ἐν Γαλ.3,761), κατὰ τὴν ἰνν.σημ. καθίσταμαι διάφορος, παραμορφοῦμαι, μεταβάλλομαι· Ἰνπ.Διτ.1,32,24 οὐ ποτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἱσταμένον, ἄλλ' αἰεὶ ἑλλοιούμενον, αὐτ. Ἑκκ.870 C ἑλλοιούμενου τοῦ σμίσματος καὶ θερμῶν-θέντος, Θουκ.2,59,1 οἱ Ἀθηναῖοι... ἡλλοιωνο τὰς γνώμας, Πλάτ.Θεαίτ.181 Δ ἑλλοιωσιν ἑλλοιοῦται ἰψίσταται ἑλλοίωσιν, μεταβολήν, Πωλύδ.7,13 ὁλοσχερῶς ἡλλοιωμένος (ἄλλης γνώμης), αὐτ.3,103 οὐδὲν ἡλλοιωμένος ὑπὸ τῶν συμπεδικητότων, Εὐστ.Ποιημ.117,20 ἀλλὰξάτω τις ἐμοὶ τὰ τῆς φύσεως καὶ ἑλλοιωθῆσομαι σπανιῶτ. παρὰ ποιητ.: Εὐρ.Ἰκ.944 ὄλοιτι ἰδοῦσαι τοῦσδ' ἂν ἡλλοιωμένους (παραμορφωμένους, ἐπὶ νεκρῶν) 4) ἀποξενοῦμαι· Δίων.Κ.37,11 οἱ δὲ ἑλλοῖο... ἡλλοιοῦντο 5) μεταβάλλομαι ἐπὶ τὰ χεῖρα, χειροτερεύω· Ξεν.ΚΠ.3,3,9 γινώσκων, ὅτι ἐν τῷ μέλειν πολλὰς τοῖς ἄρχουσιν καὶ τῆς καλῆς παρσκευῆς ἑλλοιοῦται τι, Εὐφρων.10 ἐγκέφαλος ἡλλοιωτο, ΠΔ Ὁρην.4,1 πᾶς ἀμαρυνθήσεται χρυσίον, ἑλλοιωθήσεται τὸ ἀργύριον τὸ ἀγαθόν· 6) ὑφίσταμαι ἑλλοίωσιν, σύγχυσιν φρενῶν, ἑλλοιοφῶν, παραφρονῶ· Πωλύδ.8,27,5 ἡλλοιωμένος ὑπὸ τῆς μέθης 7) μεταμορφιέομαι, μεταμορφοῦμαι· ΠΔ Βασ.3,14,2. **ἑλλοιῶδες**-ους-ες μτγν. ἄλλοιός τὸ εἶδος, μεταβεβλημένος κατὰ τὴν ἐμφάνισιν, παρὰξενος· Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,6 ἑλλοιῶδες ἀμφὺ τὰς θάφας || ἑλλοῖος (ἑλλοίος) τοὺς τρόπους· Βέττ.β.β.18,5 ἑλλο... ἀνευφρανται. **ἑλλοίωμα**-ατος (τὸ) ἑλλοίωσις βλ. λ.: Δαμόδ.παρ' Ἀθην.3,102C αἱ μεταβολαὶ αἱ τε κινήσεις... ἑλλοίωματα ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι. **ἑλλοιῶν** νεώτ. κ. δημ. ἑλλοῖω βλ. λ. **ἑλλοιοπῶς**-όν ὁ διαφόρων μορφῶν, ὁ ποικίλης ἐμφανίσεως, ὁ ἑλλοῖος βλ. λ.: Ἑρμ.21 ἑλλοιωπῶ (ἑλλοῖος) γίνεταί πάντα. **ἑλλοίως** ἐπίρρ. κ. νεώτ. τοῦ ἑλλοῖος βλ. λ.

ἀλλοιώς ἐπίρρ. δημ. κ. ἄλλως βλ. λ. **ἀλλοιωσμός**-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νά ἀλλοιωθῇ ἢ ὁ ὑποκειμένος εἰς ἀλλοίωσιν βλ. λ.

ἀλλοιωσις-εως (ή) κ. νεώτ. διαφορά, ἀνομοίωσις· Πλάτ. Πολ. 454 C ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιωσεώς τε καὶ ὁμοιωσεώς... ἐφυλάττομεν' 2) μεταβολή, μετατροπή· Πλάτ. Θεαιτ. 181 D ὅταν... σκληρὸν ἐκ μελακόου γίγνηται ἢ τινα ἄλλην ἀλλοίωσιν ἀλλοιώται, Ἀριστ. Φυσ. 226 A 26 ἡ μὲν οὖν κατὰ ποιὸν κίνησις ἀλλοίωσις ἴστω, αὐτ. Γεν. Φθορ. 1,1 ἐστὶ γὰρ ἀλλοίωσις, ὅταν ὑπομένοντος τοῦ ὑποκειμένου, αἰσθητοῦ ὄντος, μεταβάλλῃ ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσιν, πρὸλ. ἀλλοιωῶ' || κατὰ τὸν γραμ. Ἀμύνω. ἀλλοιωσις διαφέρει τῆς λ. ἑτεροίωσις, καθ' ὅσον «τοῦτο μὲν μόνον τὸν μεταχαρακτηρισμὸν, ἦτοι τὴν ἀλλαγὴν μορφῆς δηλοῖ, ἐκεῖνο δὲ καὶ τὴν μετατροπὴν μίαν γνώμην εἰς ἄλλην δηλοῖ» νεώτ. ἡ ἀλλοίωσις τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἡ ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς' || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἡ παραποίησης ἢ νόθευσις· ἀλλοίωσις τῶν φαρμάκων, - ἀλλοιωσις τροφίμων' || νεώτ. χημ. πᾶσα γενικῶς μεταβολή, ἐπιτελούμενη εἰς ἐνασίν τινα καὶ γενικῶς εἰς χημικὸν τὸ προϊόν, εἰδικῶς. δὲ ἐπὶ τὸν τροφίμων, ἢ ἀποσυνθεσίαν' || μουσ. ἡ αὐτομορφώσις φθογῶν τινὸς διὰ τῆς προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἐνός ἢ δύο ἡμιτονίων' 3) ἡ τοῦ νοῦ ἐπιστάσις, σύγχυσις, ἡ παραφροσύνη· Πολύδ. 3,81,5 ὕπνωσαι χωρὶς ἀλλοιωσεως καὶ μέθης' 4) εἶδ. γραμμ. ἡ ἡλαιομένη, μεταβεβλημένη σύνταξις· Ψ Πινούρ. Β' Ὀμ. 41,48.

ἀλλοιωτής (ἰ) νεώτ. ὁ ἀλλοιών βλ. ἀλλοιωῶ. **ἀλλοιωτικός** ἐπίρρ. δημ. κ. ἀλλιότικα βλ. λ.

ἀλλοιωτικός-η-ο δημ. κ. ἀλλιότικος βλ. λ. **ἀλλοιωτικός**-η-όν κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νά ἀλλοιοῖ, νά μετατρέπῃ, νά μεταβάλλῃ· Ἀριστ. Αἰσθ. 441 B, 21 B, 21 πάθος γευσσεως ἀλλοιωτικόν, αὐτ. Φυσ. 257 A 24 ἀλλοιωτικὸν διαστέλλεται τοῦ αὐξητῶν, Τιμ. Ἀοκρ. 990 τ' φῦσει ἀλλοιωτικῇ (ἡ ἀλλοιοῖ) παραδούς, Γαλ. 11,380 φάρμακον ὅ,τι περ ἀν ἀλλοιωτικὸν ἢ τῆς φύσεως.

ἀλλοιωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀλλοιωτικόν βλ. λ.

ἀλλοιωτός-ἡ-όν κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑποκειμένος εἰς ἀλλοίωσιν, ὁ μετατρέπας, ὁ ἀλλοιωσμός· Δοξογρ. 1,92 οἱ ἀπὸ Θάλεω καὶ Πυθαγόρου... τρεπτήν καὶ ἀλλοιωτὴν καὶ μεταδιδόντες καὶ δευστην δὲν δὲ ἄλλου τὴν ὅλην, Ὀριγ. 497 A σῶμα τρεπτὸν διόλου καὶ ἀλλοιωτὸν καὶ μεταδιδόντων.

ἀλλοιοκα ὄρω. ἀντὶ ἀλλοτε βλ. λ.: Θεοκρ. 4,43 γ' ὦ Ζεὺς ἀλλοκα μὲν πέλει αἰθρίος ἀλλοκα δ' οὐεῖ, αὐτ. 1,37 ἀλλοκα δ' αὐ ποτὶ τὸν φηπτεῖ νόον (δ. γ. ἀλλ' ὁκά).

ἀλλοιοκαίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. σῶμα κρυσταλλικόν, χρῆσιμον ὡς ἀνασθητικόν (Allocaïne).

ἀλλοιοχονίη (ή) νεώτ. φαρμακ. πρῶτον μετατροπῆς τῆς κινητικῆς, σχηματίζμενον κατὰ τὴν μεθ' ὁπορχλωρίου θέρμανσιν αὐτῆς.

ἀλλοιοκίνητος-ον μτγν. ὁ ὑπ' ἄλλου κινούμενος, ὁ ἐτεροκίνητος· ἀντὶδ. αὐτοκίνητος.

ἀλλοιοκλασόν (ἰ) νεώτ. χημ. κ. ἀλλοιοκλαστικός ὀρυκτὸν, παρουσιαζόμενον πολλὰκις εἰς κρυστάλλους καὶ ἔχον λάμψιν μεταλλικὴν, χρώμα δὲ χαλυδῶδες· φαν.

ἀλλοιοκατία ἐπίρρ. δημ. ἀλλοικατίας βλ. λ. **ἀλλοιοκατία** (ή) μτγν. κ. μον., δημ. ἀλλοιοκατιά, τὸ νά εἶναι τὶ ἀλλόκατον βλ. λ.: Συμπλ. Φυσ. 1142,31 λόγων ἀλλοιοκατία.

ἀλλοιοκατία (ή) δημ. ἡ ἀλλοιοκατία βλ. λ. **ἀλλοιοκότες** [-η-ον] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσυνήθους φύσεως ἢ μορφῆς, διαφορετικὸς, ἀσυνήθιστος, παράξενος, ἀψύσκιος, τερατώδης· Φώτ., ΑΒ, Σουτθ. «ἀλλόκατον» ἄτοπον, ἐναντίον, ξένον,

ἀλλοφυές, ἑξάλλον, ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον», ΕΜ «ἀλλόκατον» ἀνόμοιον, ἐξ ἀνομίλων συνειστός», Ἡσ. «-α» ἀκατόλληλα, ἀκατάστατα, ἐναντία, ἀλλοφυῆ, ἐξηλλαγμένα»· Κράτ. Κωμ. 43 ἀλλόκατον δ-νεῖρον «ἡλλαγμένον», τερατώδες', Θουκ. 3,49,4 τῆς προτέρως νεώς οὐ σπουδῇ πλεονώσης ἐπὶ πράγμα ἀλλόκατον (δυσάρεστον, ἀπηγνή, σκληρόν, φοβερόν πρόγμια), Ἀριστ. Σφ. 711 νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἀλλόκατον αὐτοῦ νοσεῖ, Πλάτ. Θεαιτ. 182 A ἀλλόκατον ὄνομα ἐπὶ πρῶσι, Πλάτ. Εὐθ. 306 E πᾶν ἀλλόκατος εἶναι μοι δοκεῖ, Ἀππ. 169 π. ἀλλόκατοι γεγονότες ὅπὸ τῶν συμφορῶν (παρὰ τὸ ἡγριωμένοι)· πρὸλ. νεώκτος νεοῦ εἶδους, παλιγκτος ἐναντίου εἶδους.

ἀλλοικότες ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀλλόκατα, κατὰ τρόπον ἀλλόκατον βλ. λ., παραδόξως, παρῶξενα· Πλάτ. Λύσ. 216 A οὐκ ἀλλοικότες λέγειν, Ἀριστ. Τεθ. 1,223 ὡς πρὸς τὰ θεῖα πράγματα ἀλλοικότες καὶ ἀθέως ἔχοντας, συγκρ. ἀλλοικότερας· Φρόν. 28 «περιέσσευσεν ἀλλοικότερας» ἐχρὴν γὰρ ἐπερίσσευσεν λέγειν», δημ. ἀλλόκατα νυνταῖαι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, - ἤλπισε ἀλλόκατα σὺν πηλαδός.

ἀλλοικτιστός-ον μτγν. ὁ ἄλλης, διαφόρου κατασκευῆς· Ψ Χρυσ. 7,340,30 ἀλλοικτιστοὺς σκηνὰς λυγοδόηλέκεν.

ἀλλοικτιδωτός (ἰ) νεώτ. παλαιολογικὸν γένος ἰχθύων τῆς υπομοιογενείας τῶν λεπιδοτῶν, ἔχον σῶμα μάλλον συμπεπλεγμένον μετ' ἰσορροπίας (Allolepidotus Deesche).

ἀλλοιομαι κ. μτγν., μέλλ. ἀλοῦμαι (ὑπερ-, Ἔεν. Ἰπν. 8,41 κ. ὄρω. ἀλεῖσθαι (Θεοκρ. 3,25) ἀάρ. σ' ἡλῶμην (Ἀριστ. Φθ. 225, ἀνεῖ ὑπατακτ. καὶ εὐκ., μτχ. ἀλόμενος ἀίρφ. ἑλᾶσθαι), ὄρω. β' ἡλῶμην (συνήθ. σὺνθ., σπαν. καθ. ἄριστ.: τοῦτ' ἀνέκουνον ἀσυνήθως οἱ ἐπικ. τύποι ἀλο- ἀλάτο, ὑποτ. ἀλεταί, μτχ. ἀλόμενος συνήθ. ἐν συνθέσει)· ἐκ ριζ. sal- πρὸλ. λατ. salio- πρὸδ., ἰσπανικισμ. τινάσσομαι (ἰ κυρ. ἐπὶ ἐμφύγων ὄντων)· Ἰλ. Α' 192 αὐτὰρ κ'... εἰς Ἰππους ἄλεται (δ. γ. ἀλ-), αὐτ. Α' 532 ἡ μὲν ἔπειτα εἰς ἄλα ἄλτο βαθεῖον (ἀλλὰ Καλλ. Ἀρτ. 195 ἡλατο πόντον), Θουκ. 7,45,2 οἱ γὰρ κατὰ τὸν κρημνὸν βισσέντες ἀλλεσσαι' || κ. γεν. ἀναπηδῶ· ΚΑ Ἰω. 4,14 τὸ ὕδωρ... γενεστήει ἐν αὐτῷ πηγῇ ὅδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον - ἀλλομαι ἐπὶ τινι ἐφορμῇ κατὰ πνοας· Ἰλ. Φ 174 Πηλεΐδης δ'... ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, Ὀδ. Χ 80 ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ σμερδαλέα λαγών, Πλάτ. Κρατ. 413 A ἀλλ- ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα· ἐνίοτε μετ' ἀπαρφ.: Ὑμν. Ὀμ. Δῆμ. 389 ἄλτο θέειν, αὐτ. Ἀπόλλ. ἐπὶ νῆα νόμῃ· ὡς ἄλτο πέτεσθαι' || κ. καθ' ἑαυτό· Ἔεν. Ἰπν. 8,4 ἀλλ' ἦν μόνον ἰδῷ ὀπισθεν τινα ἐπελκόντα, ἀλεῖται, Ἀριστ. ΖΠ 3 ζῶσα ἀλλόμενα, ΚΑ Πράξ. 14,10 καὶ ἡλατο καὶ περιεπάει' || μτθ. μετ' αἰτ., ὑπερηφῶς τι· Αἰλ. Ζ16,6 ἀλλοβόρον, Ὀππ. Κυν. 1,83 ἀλλ-τάφρον' || ἐπὶ πράγμ. Ἰλ. Δ125 ἄλτο δ' αἰσὶός θ' ἐυμελές' 2) ἐπὶ ἡγού, ἀντγῶ· Πλάτ. Φαιδρ. 255C ἡγῶ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη πάλιν ὅθεν ὠρμήθη φέρεται' || ἐπὶ διαφόρων μελῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος, πάλαιον, τρέμω· Θεοκρ. 3,37 ἄλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός (ἰ παίζει τὸ δεξὶ μου μάτι).

ἀλλομορφία (ή) νεώτ. ἐν τῇ παλαιολογολογίᾳ, γένος τρηματοκόκκων πρωτοζῶων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν τεφτοουλαριδῶν, ὅπερ καὶ σήμερον ὑφίσταται (Alloporphyria Kss.).

ἀλλομορφιτής (ἰ) νεώτ. ὀρυκτολ. χειρονηθής, φλοιοειδής βαρυτὴν (Alloporphyte).

ἀλλομορφος-ον κ. μτγν. ὁ μορφῆς ἄλλης (ἢ ἡ συνήθης), ὁ τερατομορφος, ὁ παράδοξος, ὁ ἀλλόκατος· Ἰπν. Νούσ. 4,93 ἀλλομορφα σῶματα... φοβεῖται ἀνθρώπων, σχλδ. Εὐρ. Ἀνδρ. 861 «ἀλλό-

χως, ἄλλομορφος», Ψ.Χρυσ.7,389,34 ὁ ἄλλομόρ-
φος θέας μορφαίς περιστρέφων.

ἄλλομορφός-ῶ μτγν. ἁλλάσσω μορφήν, με-
ταμορφόμαι: Ψ.Καλλισθ.1,3 ζυρησάμενος τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὸ ἄλλομορφόησι.

ἄλλομος ἥσ. «τυφλός».

ἄλλομυκικόν ὀξύ (τὸ) ὀργανικόν δικαρδονικόν
ὀξύ, σπερμειόσπερμους πρὸς τὸ μυκικόν ὀξύ.

ἄλλοξάνη (ή) νεώτ. χημ. τὸ συριδίνον τοῦ με-
σοζωϊκοῦ ὀξέος, λαμβανόμενον δι' ὀξειδωσέως
τοῦ οὐρικοῦ ὀξέος ἐν ὀξίνῳ διαλύματι καὶ ἐμφυ-
αζόμενον ὑπὸ μίαν ἐνυδρὸν ἀχρῶν καὶ μίαν ἁ-
νυδρὸν κητρίνην μορφήν.

ἄλλοξάνθη (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἐντομα κολεόπτε-
ρα ἑτερομερούς συμμετρίας τῆς οἰκογενείας τῶν
οἰδημητιδῶν, ἴθαγενὴ τῶν Καναρίων νήσων.

ἄλλοξαντίνη (ή) νεώτ. χημ. ἔνωση, λαμβανο-
μένη συνήθως διὰ μερικής ἀναγωγῆς τῆς ἄλλοξά-
νης βλ.λ.: ἀχροὶ δυσδιάλυτοι κρύσταλλοι παρου-
σιάζοντες τὸ φαινόμενον τῆς ἄλλοχρωμίας.

ἄλλοπαθεῖα (ή) μτγν. [δ.γ. ἄλλοπαθία] κ. νεώτ. τὸ
να εἶναι τις ἄλλοπαθὴς βλ.λ.: Διδόξ.Σ 26, ἡ πᾶσα ὁ-
ναιμία οὐκ ἐκ τῆς ἄλλοπαθείας ἀσθενεῖ, ἀλλ'
ἐκ τῆς ἰδίας ἐξέως θεωρεῖται· 2) νεώτ. ἱατρ. μέ-
θοδος θεραπευτικὴ, καθ' ἣν χορηγοῦνται συνήθως
φάρμακα, ὧν ἡ ἐνέργεια ἐπὶ τοῦ ὑγινοῦς ἀνθρώπου
ἐπιφέρει ἀποτελέσματα ἀντίθετα πρὸς τὰ συμπτώ-
ματα τὰ παρατηρούμενα ἐπὶ τοῦ ὑπὸ θεραπείᾳ
ἀσθενοῦς: ἄ. ἄλλοπαθητικαὶ ἀντίθ. ὁμοιοπαθητικῇ.

ἄλλοπαθής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑφιστά-
μενος ἐπίδρασιν ἄλλου καὶ μὴ πάσων ἀφ' ἑαυ-
τοῦ, κατὰ δ.έρμ. ὁ ὑποκειμενός εἰς ὁμοιοθῆς ἐπι-
δρασιν· ἥ γραμμ. ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἡ μὴ αὐ-
τοπαθής, ἡ δεχομένη ἐνέργειαν ἐξ ὑποκειμένου,
ὅπερ εἶναι διάφορον αὐτῆς: Ἀπολλ.Δύσκ.
Ἄντων. 44,7 ἄλλ.-ἀντωνυμία συνών. ἀπλή (οἶον
ἐμὲ) ἀντίθ. αὐτοπαθής (οἶον ἐμαυτόν), ΕΜ «τὴν τε
ἄλλοπαθὴ (σύμβεσιν) καὶ τὴν αὐτοπαθῆ», νεώτ.
«ἄλλοπαθὴς ἀντωνυμία ἐν τῇ προτάσει: διδάσκει
ἐμὲ» ἥ ἐν τῇ οὐτῇ γραμμ. σημ. κ. ἄλλ.-ρήματα.

ἄλλοπαθητικὴ (ή) νεώτ. ἱατρ. μέθοδος θεραπευ-
τικὴ διὰ φαρμάκων προκαλοῦντων ἀποτελέσματα
ἀντίθετα τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας ἀντίθ.
ὁμοιοπαθητικῇ βλ. λ.

ἄλλοπαθητικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἐμφανί-
ζων ἄλλοπαθειαν βλ.λ.2: ἄλλοπαθητικὰ φάρμα-
κα. Ἐπίρρ. ἄλλοπαθητικός.

ἄλλοπαθῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ
τῶν ρημάτων ἀντὶ τοῦ μεταθετικῶς βλ.λ.: Εὐστ.920,
27 τὸ ἐρωήσῃ τε ἀπὸ νηῶν ἄλλοπαθῶς λεχθέν.

ἄλλοπαλλάδιον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. εὐθραυσ-
τον αὐτοφυῆς ὀρυκτὸν πηλλᾶδιον παρουσιάζο-
μενον εἰς κρύσταλλους καὶ ἔχον λάμψιν μεταλ-
λικὴν καὶ χρώμα ἀργυροδυσκόν (Alloparadiam).

ἄλλοπαρέμος-η-ο δημ. ποῦ τοῦ ἔχει πᾶρει
τὸ λογικόν ὁ ἄλλος ἢ ὁ διάβολος, ὁ φρενοβλα-
θής, ὁ ἀνισόρροπος.

ἄλλοπειρίους ἥσ. «ἄλλοφύλους».

ἄλλοπῆλις (ὁ) ἐπ. ἄλλοπῆλις εἶδος ἰχθύος: Νου-
μῖν. παρ' Ἀθην.7,326 Α.

ἄλλοπίστος-(η)-όν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἔχων ἄλλην πιστίν, ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλο θρόνον, ὁ
ἀλλοδερμικός: Ἀθανάσ.1,370, νεώτ. οἱ ἄλλοπι-
στοὶ ἐκ τῶν συμπολιτῶν μας· δημ. κ. ὡς ὕβρις:
βρετὸν ἄλλοπιστο δουλεῖ πού μοῦ σκάρει.

ἄλλοπλασία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ χρησιμοποίησις
ξένης οὐσίας ἢ οἷον κυτταροειδοῦς, μετάλλου κτλ.
πρὸς ἀναπλήρωσιν ἐλλειπόντος μικροῦ τμήματος
τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ ἀντίθ. αὐτοπλασία.

ἄλλοπλετικός (ή) νεώτ. βοταν. γένος τῆς σικα-
γενείας τῶν γυσεριδῶν, περιλαμβάνον πολλὰ
εἶδη, τὰ ὀσπία, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι θάμνοι

αἰθαλεῖς, κοσμητικοί, Ἰθαγενεῖς τῆς Ν. Ἀμερικής
καὶ Αὐστράλιαις [Alloplectus Mart].

ἄλλοπλευρον (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολο-
γίᾳ, ζῶον ἐκ τῶν θαλασσοσπίων χελωνῶν τῆς ὁμοιο-
γενείας τῶν χελωνοειδῶν, μετ' ῥαχίστιον θώρακα
στενὸν καὶ ἐπιμυκέστατον ἀνευρέθη εἰς τὰ κρη-
τιδικὰ στρώματα τοῦ Βελγίου [Allopleuron Baur].

ἄλλοποιός-ά-όν μτγν. ὁ παρᾶν ἄλλο, διὰ-
φορον: Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ.5695.

ἄλλοπολία (ή) ἡ ἄλλοδημία βλ.λ.: Ἐπιγρ. [Γόρτ.]
ἐξ ἄλλοπαλίας λύσεται.

ἄλλοπολιάται (οἱ) Ἐπιγρ. οἱ ἄλλόδημοι βλ.λ.:
ἄλλοπορα (τὰ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολογίᾳ,
γένος βρυόζων ἐκ τῆς ὑποτάξεως τῶν τρεπο-
στομάτων, ὅπερ ἐξῆσε κατ' ἀποικίας εἰς τὴν Ἀ-
μερικὴν [Hallopore Bessler].

ἄλλοπους-οδος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωολο-
γίᾳ, γένος ἐρπετῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἄλλο-
ποδιδῶν, οὐτινος σποραδικὰ λείψανα ἀνευρέθη-
σαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν [Hallopous Marsch.].

ἄλλοπροσαλλόκρινος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ πα-
λαιοζωολογίᾳ, ζῶον τῆς τάξεως τῶν κρινόειδῶν τῆς
ὁμοιογενείας τῶν ἀκτινοκρινιδῶν, ἔχον σώμα κω-
νωειδές μετὰ μακρὰς προδοσκόδας, ζῆσαν κατὰ
τὸν παλαιοζωϊκὸν αἰῶνα εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

ἄλλοπροσάλλας-ον κ. νεώτ. ὁ ἄλλοτε πρὸς
ἄλλον ἢ πότε εἰς τὸν ἕνα πότε εἰς τὸν ἄλλον ἀπο-
κλινών, ὁ ἀσταθής, ὁ εὐμεταβλητός ΕΜ «εὐμετα-
βλητός, διγνώσκος, ἄλλως ἐπ' ἄλλω τινι μεταστρε-
φόμενος»: Ἰλ.Ε 831 μηδ' ἄρ' αὖθις θοῦραν Ἀρρη τοῦ-
τον μαινόμενον... ἄλλοπρόσβαλλον Ἀπολλ.Σοφ.
«ἄλλοτε ἄλλω φίλον», Ἀδαμάντ.Φυσικῶν.2,37
κουφόνουν τὸν ἄνδρα καὶ ἄλλοπρόσβαλλον, νεώτ.
μὴ βασίζεσαι εἰς ὑπασχέσεις ἀνθρώπου ἄλλο-
προσάλλου, ἡ ἄλλοπρόσβαλλας πολιτικῇ τῆς Κυ-
βερνήσεως ἢ ἀνεμεμπίστος· ἥ κ. ὁ παλιμυθικός,
ὁ δόλιος, ὁ κακόπιστος: Νόνν.Δ 46,4 ἥ ἀπλῶς
ὁ ἀπὸ ἑνὸς πρὸς ἄλλον φερόμενος: Τρυφίδ.δ.565
τὴν ἄλλοπρόσβαλλον ἀργῶν—ἐπὶ τῶν κυμάτων,
τὸν ἐν φερόμενον πρὸς τὸν ἄλλο, τὸ διαδοχικόν
πρβλ. ἀλλεπάλληλον: Νόνν.Δ 3,24.

ἄλλοπροσάλλης ἐπίρρ. νεώτ. ἀσταθῶς, εὐ-
μεταβλητός, ἀνεμεμπίστος.

ἄλλοπται (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἀκάρη τῆς τάξεως
τῶν ἀραχνιδῶν, ζῶντα παρασιτικῶς ἐπὶ τῶν
στρουθιῶν καὶ τῶν ὕδρобиων πτηνῶν [Allorptae].

ἄλλόρισμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐν τῇ παλαιοζωο-
λογίᾳ, γένος ἐλασματοβραχίων ἐκ τῆς ὁμοιογε-
νείας τῶν κολποφῶρων πλευρομειδῶν, ὅπερ
ἐξῆσε κατὰ τὸν παλαιοζωϊκὸν αἰῶνα καὶ εἶχε κέ-
λυφος ἐπιμυκὴς καὶ θολωτὸν [Allorisma King.].

ἄλλος-η-ο κ. νεώτ. κ. δημ. (ἐκ τοῦ ἄλιος), [λατ.
alitus] ἐπιγρ.Κρήτ. ἄλος, ἐπιγρ.Κύπρ. αἶλος, ἐπιγρ.
Ἀρκαδ. ἄλλου ἀντὶ ἄλλο, δωρ. γεν. πληθ. ἄλλων,
θηλ. γεν. πληθ. ἐπ. ἄλλαιων, ἰων. ἄλλῶων, δημ. γεν.
ἀρο. ἄλλουνοῦ, θηλ. ἄλληνης· ὡς καὶ νῦν ἄλλος τις,
τ.ἐ. ἐκτός τοῦ μνημονευθέντος, διάφορος τοῦ πα-
ρελθόντος ἢ τοῦ ἐπομένου· ἐν χρ. ὡς ἀντών. καὶ
ὡς ἐπίθ. ὡς τοιοῦτο συναντῶμενον μετ' οὐς, κατὰ
τὴν αὐτὴν πᾶσιν ἡ κατὰ γέν. ἢ παροχέου, τοῦ
οὐς. τὸ ἐπίθ. ἄλλος κείται ὡς οὐς, ἢ: Ἰλ.Δ 476 Ζεὺς
ἄλλοι τε θεοί, αὐτ.Π 446 μὴ τις ἐπιπτα θεῶν ἐθέ-
λησι καὶ ἄλλος. - συνάπτεται μετὰ τῶν τίς, οὐδέτις,
πολλὸς κττ.: Ἰλ.Ω 697 οὐδέ τις ἄλλος ἐγγυ· Ἠρ.3,85
ἄλλος τις, αὐτ. οὐδέτις ἄλλος, Θουκ.3,56, Ἰ.Θηβαῖ-
οι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἡμᾶς ἠδίκησαν· διὰ τὰς
περιφρ. εἰ τις ἄλλος, εἰ τις καὶ ἄλλος βλ. εἰ
νεωτ. φρ. ἔλεγε ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἢ συχνὰ τιθε-
μενον ἐν ἐπαναλήφεϊ κατ' ἄλλην πᾶσιν ἡ γένος ἢ
ἀριθμὸν ἢ ἀναπαιόμενον μετὰ τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ
παραγομένων ἐπίρρ.: Ξεν. Ἀν.2,1,15 ἄλλος ἄλλα λέ-
γει, Πλάτ. Συμπ. 320 C ἄλλος ἄλλω ἔλεγεν, Ξεν. Ἀν.

4,8,19 ἄλλος ἄλλω ἐτρέπετο (βλ. κ. ἄλλοθεν, ἄλλοσε, ἄλλοτε)· ἢ ἐνίστα κεῖται δις κατὰ τὴν αὐτὴν πτώσιν πρὸς δὴλων σὺνχρῆς ἐπαναλήψως, ἐπαλληλίας· Ξεν. Αν.1,5,12 ἄλλος δὲ λίθω καὶ ἄλλος ἄλλα πολλοί, Εὐκλ. Στοιχ.1,7 πρὸς ἄλλω καὶ ἄλλω σημείω· εἰς ἀλλεπάλληλα σημεία· ἢ ἄλλοτε ἢ αὐτῇ χρήσις ἀποσκοπεῖ τὴν ἐπίστασιν τῆς ἐνωσίας τοῦ ἄλλου· Εὐρ. Φοῖν.132 ἄλλος ἄλλος δὲ τευχῶν τρόπον· ἄλλος δίδου, τελείως ἄλλος· 2) ἐνάνθρ., ὁ ἄλλος πᾶς ἄλλος ἐκτός τοῦ μνημονευθέντος, ὁ ὑπόλοιπος, πληθ. οἱ ἄλλοι (κ. κατὰ κράσιν ἄλλοι ἢ ὅλλοι ἢ ὅλλοι) πάντες οἱ ὑπόλοιποι, νεώτ. οἱ ἄλλοι ὀδελφοὶ ἔχουν ἀποδομηθεῖσι—ἐν τῇ αὐτῇ σημ. καὶ ἀνάνθρ. ἄλλοι· ἢ ἄ.β.1 ἄλλοι οἱ ὑπόλοιποι· μὲν βαθεῖοι τε καὶ ἀνέρες· ἢ οὐδ. πληθ. τὰ ἄλλα [κατὰ κράσιν· τάλλα ἢ τάλλα]· κ. ὡς ἐπίρρ. χρόνου=τὸν ἄλλον χρόνον, ἵτοι τὸν ὑπόλοιπον, τὸν ἐπόμενον χρόνον· Ξεν. Εὐλ.3,22 καὶ τὰ μὲν ἄλλα ὁ Δερκ. ἀσφαλῶς φέρων καὶ ἄγουν τὴν βιβυ-νίδα· διετέλει· ἢ καὶ εἰς δὴλων παρελθόντας χρόνον· Δημ.462 ὤληρε τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον· πολὺ σπανιώτ. τὸ αὐδ. ἐν. τὸ ἄλλο ἐν τῇ αὐτῇ χρ.· τῇ ἄλλῃ ἡμέρᾳ=τὴν ἐπόμενὴν ἡμ.· Ξεν. Εὐλ.1,1,13, τῷ ἄλλῳ ἔτι=κατὰ τὸ ἐπάμενον, τὸ προσεχές ἔτος· Ξεν. Εὐλ.1,2,1 ὁμη. τὴν ἄλλῃ μέρα ἀπὸ τοῦ γάμο τοῦ πῆγε στὴ κτήμα· μετ' ἀριθμητ., πρὸς δὴλων τοῦ προσεχ. ἀκόμη, ἐπὶ πληθ.· Ἡσιόδ. Ἐργ.143 Ζεὺς... τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων...ποίησαν, Ἡρ.4,54 πέμπτος ποταμός ἄλλος· ἢ ἐν συνεχείᾳ λόγου περιέχοντος ἐνοιασιν ἀπαριθμήσεως, πρὸς δὴλων τοῦ ὡσούτως [καὶ], καθὼς ἐπίσης [καὶ], ἐκτός τούτου [καὶ]· Ὁδ.Ζ 84 ἄρα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι, Ξεν. Ἀν.1,5,5 οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδὲν [οὐτε δένδρον τι καθόλου]· ἐν ταύτῃ χρήσεται καταντὰ ἐνίστα πλεονασμός· ἢ ἄ.β.1 ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλαν, Εὐρ. Μήδ.945 γυναικῶν τῶν ἄλλων μία· ἀντιθέτως ἄλλοτε παραλείπεται ἐν οὐ δέοντι· Ἀριστοτ. Πλ.1 ὁ Ζεὺ καὶ θεοὶ [καὶ ἄλλοι θεοὶ]· 3) σπανιώτ. ἄλλοτος, ἄλλου εἶδους, ἄλλης φύσεως, διαφορετικὸς· ἢ Φ.22 ὡς δὲ ὑπὸ δελφίνος μεγαλήτεος [χθόνος ἄλλοι φεύγοντες, Πλάτ. Φαίδρ.241 Α ἄλλος γεγονώς τὰ παιδικά, νεώτ. γύρισε ἀπὸ τὴν ἐξοχῇ ἄλλος ἀνθρώπος, δημ. αὐτὰ εἶναι ἄλλο ζήτημα· οὕτω συχνὰ ἐπέχει θέσιν συγκριτ. κ. συντάσσεται μετὰ δ' ἄρου τοῦ συγκρ.· Ξεν. Ἀπομν.4,25 τοὺς θεοὺς ἡγεῖ τὰ δίκαια νομοθετεῖν ἢ ἄλλα τῶν δικαίων, -Αἰσχ. Ἐπ.851 τὶ δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων ἐφάσκει· ἢ κ. ἐν φρ. ἔλκεται. κατὰ παράλειψιν τοῦ ρήμ. τῆς πρώτης προτάς. κατὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν· Ἡρ.7,168 σφετὶς γε οὐδὲν ἄλλο [ἐν. πείσονται], ἢ δουλεύουσιν τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν, Θουκ.3,39,2 τὶ ἄλλο αὐτοὶ [ἐν. ἐπείσονται] ἢ ἐπεδοῦλευσαν, Ξεν. Κῖτ.4,3,20 τὶ ἄλλο [ἐν. πάσχω] ἢ ἱπποκένταυρος γίγνομαι· ἐν τῇ αὐτῇ χρήσι τοῦ ἄλλου ὡς συγκριτικῷ ὁ β' ὅρος τῆς συγκρ. ἐκέρχεται καὶ διὰ προθ.· Σοφ. Αἰ.125 ὥρῳ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντα ἄλλο πλὴν εἰδῶλα, Ἡρ.3,85 βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος ἔσται προ σέ, Αἰσχ. Πρ.467 οὐ τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ· ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν χρ. κεῖται κ. τὸ ἄλλο τὶ ἢ· Πλάτ. Φαίδρ.64 C ἄρα μὴ ἄλλο τὶ ἢ θάνατος ἢ τοῦτο·—συνὰ [ἰδία παρὰ Πλάτ.] ἔχοντες ἐλλειπτικὴν χρ. τῆς περιφρ. ἄλλοι τὶ ἢ, συνέ-νωσιν δηλ. δύο προτ. εἰς μίαν, παραλειπομένου τοῦ [εὐκόλως ἐννοουμένου ἐν τῶν συμμαζωμέ-νων] ρήματος τῆς πρώτης προτ.· Ἡρ.2,14 ἄλλο τὶ [ἐν. πείσονται] ἢ οἱ ταύτῃ οἰκόντες γενή-σουσι, Θουκ.3,85,4 ὅπως ἀπόγνοια ὁ τοῦ ἄλλο τὶ ἢ κρατεῖν τῆς γῆς, Πλάτ. Συμμ.200 D σκόπει εἰ ἄλλοι τὶ λέγει· ἢ τόδε· 4) ἄλλος παρ' ὁ, π.

τις πράγματι εἶναι, ὁ μὴ ἀληθής, ὁ μὴ πραγμα-τικός· Ὁδ.Δ 348 οὐκ ἂν ἐγὼ γε ἄλλα παρὰ εἰ-ποιμι παρακλιδόν· 5) ἄλλος παρὰ ὁ δίκαιος, ὁ ὀδίκος, ὁ κακός· Δημ.384,12 ἂν δ' ἀφ' ἑτ' ἄλλου πινὸς ἠττήσαιο [ἴδοτε]· 6) δημ. ἐπὶ πραγμά-των ἀποτελοῦντων φύσει ἢ τέχνῃ [ζεύγος, ὁ ἑτέρος· παρδμ. τὸ ἓνα χεῖρ νίδει τ' ἄλλο καὶ τὸ θυδὸ τὸ πρόσωπον [ἐπὶ τῶν βοηθούτων ἀλλήλους]· δημ. ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς ὁδόν, τάσος ὁ ἰσθ-μικός· δέκα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι τόσαι ἀπ' ἐκεῖ· κ. ἐπὶ ὁγκοῦ ἢ μεγέθους ἴσου πρὸς τὸ προηγμένον ἢ δεδομένον· ἀπὸ τὰ πέρσει ε-γινε ἄλλος τόσος [ἀπέκτισσε σώμα ῥηλασίου ἢ πέρσει μεγέθους]· κ. ὁ ἴσος ἐκτάσσεως· θά μού δώσῃς αὐτὸ τὰ χωράφῃ καὶ ἄλλο τόσο ἀκόμα· 7) δημ. τὸ αὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἄλλο τόσο, οὐδέ-ποτε ἄλλοτε· ἄλλο τόσο θά τοῦ ξαναδύσων σα-νεῖκα· 8) δημ. ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς ὁδόν, κάθε αἰσθητόν, πᾶς τις· κάθε ἄλλος στή θέσιν μου θά τὸν τακτεῖ σὺ ἐγὼ· δημ. κ. τὰ οὐδ. μετὰ τοῦ κάθε ὡς ἐπίρρ. οὐδαμῶς· αὐ-τὸ δὲν ἐξητήσατε·—κάθε ἄλλο· 9) δημ. μετ' ἐναρμόσων ἀπολύτων ἀσθητικῶν εἰς δὴ-λων ἀλλήλοισι· βορθεῖσι ὁ ἓνας τὸν ἄλλο [βορθεύσιν ἀλλήλους]· κατὰ παράδοξιν· ὁ ἓνας κ. ἄλλος ὁ καθένας· δὲν λογαριάζω τὶ θά ἦ ὁ ἓνας κ. ἄλλος· ὁμοίως ἐναθέρως κατὰ παρά-δοξιν· ὁ ἓνας κ. ὁ ἄλλος ὁ μὲν ὁ δὲ· παρδμ. ὁ ἓνας στὰ παράγλα καὶ ὁ ἄλλος στὰ τσαγαλισμα-τα [οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐχόντων ὑποχρέωσιν ἢ συμφέ-ρον φροντίζει περὶ τινος]· ὁ ἓνας σκόρδος καὶ ὁ ἄλλος κρεμμυδι [ἐπὶ τῶν ἐχόντων χαρακίτῃρα ἢ ἁπλῶς γνοῖμην ἐντελὲς διάφορον]· ἐν τῇ αὐτῇ ἐνοια· παρδμ. ὁ ἓνας λαοὶ κ. ὁ ἄλλος μισο-λαοί· κ. ἐμπροθέτως· ζῶμεν ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλο [βορθεύοντες ὁ εἰς τῶν ἄλλων]· εἰδ. ὁ κατὰ μέσον ὅρον· τὰ λεμόνια τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο μού κοστίζουν μὲ δραχμὴ τὸ ἓνα· 10) δημ. τὸ αὐδ. υετὰ τὸ χωρὶς ἢ τοῦ δίχως ἐν ἐπίρρην· ἐνωία ἀ-φεύκτως· δημ. ἄλλα θά φάγω αὐτο-κ. ἐναθέρως τὸ δίχως ἄλλο ἀνευ ἀναβολῆς· νὰ φέρῃς τὸ δί-χως ἄλλο τὰ λεπτὰ, ποῦ μού χρωστώτῃ· 11) τὸ αὐδ. ἐν φρ. ἄλλο τίποτε ἢ ἄλλο τίποτε ἀπὸ ἐνίστα παρὰ εἰς δὴλων ἀφθονίας ἢ πλεονασμοῦ· ὅσο γιὰ γλάντια ἄλλο τίποτε, ἄλλο τίποτε ἀπὸ φά-ρια στήν ἀγορά, ἄλλο τίποτε παρὰ χασιμαίρη-δες στὸ χωρίο μᾶς· ἢ φρ. ἄλλα τῶν ἄλλῳ ὀνομασίᾳ, ἀναμνηστικῇ ἢ γεν. λόγοι ἔξω τοῦ προ-κειμένου· παρδμ. ἄλλα εἶναι τ' ἄλλα καὶ ἄλλο τῆς Παρρασκευῆς τὸ γάλα [ἐπὶ τῶν ἀτύπως συνο-πτόντων ἄσχητα πράγματα, ἴνα δικαιολογηθῶσιν], ἄλλοι σκάφοντες καὶ κλαδεύοντες καὶ ἄλλοι πῶ-νουν καὶ μεθάνε [ἐπὶ τῶν κομπομένων τούς πο-χθούς ἄλλων], ἄλλα λογαριάζει ὁ γατίδρος καὶ ἄλλα ὁ γαυδομάρης [πρὸ ἀρχ. ἄλλα μὲν βοο-λοι ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ θεός κελεύει], ἄλλα εἶν' τὰ μέτρα τοῦ λαοῦ καὶ ἄλλα τῆς κουκουβά-γιας [διαφέρει ἀναλόγως πρὸς τὴν ἰκανότητα ἢ τὸ ἐνδιαφέρον ἢ περὶ τινος φροντίς ἢ ἐνέργειας]. ἄλλοι παρὰδὲς ἤρσαν καὶ ἄλλα βαγγεῖα φέραν [οἱ νέαι ὄργαντες εἰσάγουσι νέα συνήθημα]· κ.δ. ἄλλοσταιροισί νεώτ. [ζωὸν]. γένος ζῶων ἐκ τῶν δεινοσαύρων τῆς Ιουρασικῆς περιόδου, σαρ-κοβόρων μεγαθήριον, ἔχον μῆκος μέχρις εἰκοσι μέτρων [Allisotapsus Marsh.].

ἄλλοσε ἐπίρρ. κ. νεώτ. [ἄλλος] πρὸς δὴλων τῆς εἰς τόπον κινήσεως, εἰς [πρὸς] ἄλλον τό-πον, πρὸς ἄλλο μέρος· Ὁδ.Ψ 184 τίς δὲ μοι ἄλ-λος· ἔθηκε λέγος, Αἰσχ. Πέρσ.359 σάλασιν να-ῶν ἐπενθρόντες ἄλλος ἄλλοσε δρασμῷ κρυ-φαίῳ βίοντες ἐκκενοιστά, Θουκ.1,53,2 κωλύειν τε ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυραν ἢ ἄλλοσε... πλεῖν,—

συχνά συνάπτεται μετ' ἄλλου ἑπίρρ., καὶ δὴ δηλωτικῶς τῆς εἰς τόπον κινήσεως: Πλάτ.Κριτ.52 β οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτ' ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλθες... οὕτε ἄλλοσε οὐδ'αὖ ποτε, Θουκ.7,51,1 ἄλλοσε παί τῃς Σικελίας ἐνίοτε τοῦ ἄλλοσε τίθεται καδ' ἔλξ. πρὸς ἄλλο ἑπίρρ. τῆς εἰς τόπον κινήσ. ἀντὶ τοῦ ἄλλαχού: Πλάτ.Κριτ.45 β πολλαχού καὶ ἄλλοσε... ἀναπύσσαι σε.

ἑλλοσεθέης-οὗς-ές μυν. ὁ ἄλλο θρήσκευμα σε-δόμενος, ἀλλοθρησκας: Γεώργ.Παχ.1,267 (ἔκδ. 2α). **ἑλλοσοπορίτης**-ισσα-ικο δημ. ἀλλοσοπορος βλ. **ἑλλοσοπορος**-(η)-ο(ν) μυν. κ. δημ. ὁ ἐξ ἄλλης σποράς, ὁ ἄλλου ἂν σπόρος: πρὸλ.Θεόδ.Πρόδρ.: || δημ. κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ ἀνθρώπων κῆς ὕδρις, ὁ ἐξ ἄλλης φυλῆς, ἐθνότητος κ. ὁ νόθος.

ἑλλοσοπορῖται (τοῖ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς ὁμοιογενείας τῶν πλαγιοστομιδῶν σκώληκες μικροί, ζῶντες εἰς τὴν θόρειον θάλασσαν.

ἑλλοστρατίτης δημ. ἀλλάσσω ὁδόν, στρατά, κατεύθυνσιν, ἀλλαξοδρομῶ.

ἑλλοστράσιμα (τοῖ) δημ. ἀλλαγὴ ὑπὸ πινος τῆς ὁδοῦ ἢν ἠκολούθει, ἀλλαγὴ ἀτράτας || κ. μτφ. ἀλλαγὴ τρόπου, μεθόδου κττ. || κ. παρεκτροπῆς.

ἑλλοσχαρίστη (τοῖ) νεώτ. ὀρυκτὸν χρυσάλλου-μενον ρομβικῶς, παραλλαγὴ τοῦ γλαυκοδότου.

ἑλλοστε ἑπίρρ. αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε βλ.

ἑλλοστε (ἄλλος) ἑπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἄλλοτε, αἰολ. ἄλλοτα (Ἰ.Αλκ.47), δωρ. ἄλλοκα (Θεόκρ.1,37) καὶ ἄλλων χρόνον, κατ' ἄλλην περίστασιν, ἄλλην φοράν, συχνὰ ἐπαναλαμβάνεται ἢ συνάπτεται μετ' ἄλλων χρον. ἑπίρρ.: ἡ.ψ.368 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χροὶν πλῆντο... ἄλλοτε δ' ἀίεσκε μετῆρορ, Ξεν.Αν.2,426 ἐπορεύετο δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε (ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν) ἐπιστάμενος, Σοφ.Ἡλ.739 ἡλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄπερος- ἐνίοτε τοῦ πρώτον ἄλλοτε παραλείπεται: Σοφ.Τρ.11 φοιτῶν ἐναργῆς ταύρος, ἄλλοτε αἰδῶος δ'ράκων (ἄλλ-ἐνν. ταύρος, ἄλλ-., Εὐρ.Ἐκ.28 κείμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς (ἄλλ- ἐπ' ἀκταῖς) ἄλλοτε ἐν πόντῳ σάλα- — καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ β' ἄλλοτε: Σοφ.ΟΚ.1674 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἰχόμεν, ἐν πυμάτω δ' ἄλόνιστα παροίσμεν || συχνὰ συνάπτεται μετὰ τῆς ἄντων. ἄλλος: Αἰσχ.Πρ.278 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον ἡμνησὴ προσέειπε (ἴδὲ μὲν πρὸς τὸν ἑνα ὅτε δὲ πρὸς τὸν ἄλλον), αὐτ.Ἐπ.1077 ἄλλως ἄλλοτε | ἄλλοτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ἄλλοτε κατ' ἄλλον | **ἑλλοτεπρόσαλλος**-ον μτγν. ὁ ἄλλοπρόσαλλος: Ίω.Χρυσ.Παρθ.37,δ.266.

ἑλλοτεπρῶμυν-ονος (ῖ) μτγν. (τέρμει) ὁ ἄλλα τέρματα, ὅρια ἔχων, ἀλλότριος, ξένος: Εὐσέβ. Εὐαγγ.Πρ.9,438 Δ πλανώμαι γῆν ἐπ' ἑλλοτέρμονα.

ἑλλοτε ἑπίρρ. δημ. ἄλλοτε βλ. λ.

ἑλλοτέ ἑπίρρ. π. δημ. ἄλλην φοράν, ἄλλοτε βλ. λ.: Ἐρωτόκρ.Γ.1229 κ. δτ' ἡλεγεας κ. δτ' ἡ-τασσεας ἄλλοτες ἐπεράσα || πρὸ χρόνου πινός, πρὸ καιροῦ: μοδ' πες ἄλλοτες.

ἑλλοτεσινός-ῆ-ὸ δημ. ὁ ἀλλοτίνος βλ. λ.

ἑλλοτεσχνος-(η)-ο(ν) μυν., κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄλλης τέχνης ὦν: Θεόδωρ. Ἄλ.Κριτ.2,235 μετῆλλα-ξαντο τὴν ναυονλίαν εἰς ἑλλοτεσχνους συμφοράς. **ἑλλοτεῦ** δημ. γίνασαι ἄλλος, μεταβάλλω ἐ-μαυτὸν, ἀλλάζω βλ. λ.3, παραλλάζω, ἑλλοτεῦν: **ἑλλοτεῦ** ὁ κόσμος ἄλλοθεν- πλάντσαν, στρώ-θηκαν κ. ἔτσι ἑλλοτεφάν τῆς πολιτείας οἱ δρόμοι.

ἑλλοτῆς-πος (ῖ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ εἶναι τινα (ῖ) τι | ἄλλοιν: Σιμπλίκ.Φυσ.862,13.

ἑλλοτινός-ῆ-ὸ δημ. ὁ ἄλλοτε βλ. λ. ζῶν ἢ ἀ-πλῶς ὑπάρχων, ὁ κατὰ τὸ παρελθόν: **ἑλλοτινός** ἀνθρώπος- ἑλλοτινός συνήθειας, ἑλλοτινὸ καιροί, Ἐρωτόκρ.Δ.891 ἑλλοτινὴ βυζάστρα.

ἑλλοτρίτζω μτγν. κ. νεώτ. ἀλλότρια φρονῶ,

ἀλλοτρίως (ἐχθρικῶς) διάκειμαι (πρὸς τινα): Πολύδ.15,22,1 πάντας τοὺς ἀλλοτρίτζοντας, αὐτ. 25,34 ἄλλ- τοῦ βασιλέως (κατὰ τοῦ β.1).

ἑλλοτριονέμετος-ον μυν. ὁ ἀλλοτρίων γάμον θηρεύων: Θεοδώρητ.1,939 τὸν ἀνδροφρόνον καὶ τὸν ἀλλοτριονέμετον Ἀσπίνην.

ἑλλοτριόνεμος-ον μτγν. ὁ τὰ ἀλλότρια, τὰ ξένα ἔχων ἐν τῷ νῷ: ΑΒ «ἑλλοτριόνεμος» ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων, κομὴ μὴ τὰ ἐστούτ' : Κρατίν.154 ἑλλοτριονέμοις, ἐπιλήσασσι, μνημο-νικοῖς (κατ.δ.ἔρμ. ὁ περὶ ἄλλων πραγμάτων σκε-πτόμενος, ὁ ἀλλοχοῦ τὸν νοῦν ἔχων).

ἑλλοτριονειδής-οὗς-ές μυν. ὁ ἀλλοτρίου εἰ-δους, διαφόρου μορφῆς ἢ φύσεως: Θεοφάν.17 Δ ὄφεις... ἑλλοτριονειδεῖς ἀνθρώπους ἐσώζων.

ἑλλοτριονεισκόπος-ον μτγν. ὁ ἐπισκοπῶν, ὁ ἐνασχολούμενος μετὰ τὰ ἀλλότρια: ΚΑΠέτρ.1,4,15 μὴ γάρ τις ἡμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς ἢ κλέπτης ἢ κακοποιὸς ἢ ὡς ἑλλοτριονεισκόπος, Οἰκουμεν. 163 «ὁ τὰ ἄλλ. περιεργαζόμενος, ἵνα ἀφορμὴν λοιδορίας ἔχη».

ἑλλοτριονεκάματος-ον μτγν. ὁ δι' ἄλλους καὶ οὐχὶ δι' ἑαυτὸν κοπιᾷ: Ἀντίοχ.Μον.1045 οἱ θη-σαυρισταὶ ματαιοκόποι καὶ ἀλλοτριονεκάματοι.

ἑλλοτριολογία (ῖ) τὰ ἀλλοτριολογεῖν βλ. λ., ὁμιλεῖν περὶ πραγμάτων ἀσχετῶν πρὸς τὸ πρακτικόν: || ἢ ἡ ὁρθὴ διατιθεῖσις: Φιλῶδ.Ἀκαδ.67 Μ.

ἑλλοτριολογῶ-έω μτγν. λέγω ἀλλότρια, ἵτοι ξένα πρὸς τὸ θέμα, ἀνότητα, περιττά: Ἀριστότ. Ἄρμον.232 οἱ μὲν ἀλλοτριολογοῦντες, Στράβ.1,62 διὰ πλεονάζων λέγων ἀλλοτριολογεῖν οὐ δόξειεν.

ἑλλοτριονομοφθαίτης-ον μτγν. ὁ διαρκῶς μεταβαλλόμενος κατὰ τὴν μορφήν, ἐπιθ. κυρ. τῆς φύσεως: Ὀππ.Ἄλ.10,23, Ὀρφ.Υγν.10,23.

ἑλλοτριονομοφθοί κρύσταλλοι (οἱ) νεώτ. οἱ μὴ παρουσιάζοντες κανονικὰς ἐπιφανείας εἰς τὰ σημεῖα τῆς ἐπιφάνειας των μετὰ τῶν γεωμετρικῶν.

ἑλλοτριονομῶ-έω κ. μτγν. κατανέμω, κατα-τάσσω τὰ πράγματα εἰς ἀλλότρια καὶ οὐχὶ εἰς τὴν αἰκίαν των θέσιν ἀντὶθ. διανεμῶ ἐπὶ τὰ αὐ-τὸν ἑκάστα: Πλάτ.Θεαίτ.195 Α ἑκάστα ἀπένεμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ συνανέμειν βραδέως τί ἐσι καὶ ἀλλοτριονομοῦντες (Τίμ.Λεξ. ἐναλλαγὴν ὀνομά-τῳ ποιοῦντες) ἢ ὅπως ποῖ τινα μὴ προσηκόντως διανεμότες? || 2) ἀποδεχομῶ, ἀκολουθεῖν ξένα ἔθιμα, ζῶ σύμφωνα μετ' ἑθνικά ἢ ἢ καὶ ἔθιμα: Δίων Κ.52,36 πολλοὺς ἀναπεύθουσιν ἀλλοτριονομεῖν.

ἑλλοτριονόμος-ους-ον μυν. ὁ ἔχων διάφορον γῶμην, Ίω.Κλίμ.421,15.

ἑλλοτριονοργία (ῖ) μτγν. ἡ ἀνάμειξις εἰς ξέ-νας ὑποθέσεις: Πλούτ.Ἠ8,57 Δ οὐκ αἰσχύνονται πολιτεῖαν μὲν ἀλλοτριονοργίαν ἐπινοῶν, φιλο-τιμίαν δὲ κενοδοξίαν ἄκαρπον ὀνομαζάντες.

ἑλλοτριονοργισμός-έω μτγν. ἀλλοτριονοργῶ βλ. λ.: Σιμπλίκ.Επικτ.419 ἑλλοτριονοργισμοῦσα ψυχὴ (παρὰ τὸ ματαιοπονοῦσα).

ἑλλοτριονοργισμῶσυν (ῖ) κ. μτγν. ἡ εἰς τὰ ἀλλότρια ἀνάμειξις, ἐνασχόλησις: Πλάτ.Πολ.444 β πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριονοργισμῶσυν, Πρόκλ.Ἀκ.17 ἀπὸ τῆς ἀλλοτριονοργισμῶσυν.

ἑλλοτριονοργῶ-ονος (ῖ) ΑΒ ὁ περὶ τὰ ἀ-λλότρια ἀσχολούμενος, πολυπραγμῶν.

ἑλλοτριονοργῶ-έω μτγν. πράττω ἀλλότρια, ἀναμνησθῶμαι, ἀσχολεῖσθαι εἰς ξένας πρὸς ἐμὲ ὑ-ποθέσεις, πολυπραγμῶν ἀντὶθ. οἰκιοπραγῶν ἢ αὐτοπραγῶν (τὰ ἑαυτοῦ πράττω) πρὸλ. Πρόκλ. Πολ.2,149 Κ. 2) κινῶ, προκαλῶ ταραχάς: Πολύδ. 5,418 τολμᾶν ἀλλοτριονοργεῖν.

ἑλλοτρίος-α-ον κ. νεώτ., αἰολ. ἑλλοτρίος-α-ον (ΕΜ), ἐκ τοῦ ἄλλος ὁ ἐξ ἄλλου ὦν ἢ ὁ εἰς ἄλλον ἀνήκων, ξένος, ὁχι ἰδικός μου' ἀντὶθ. ἰδῖος: Ὁδ.Α.160 ἑλλοτρίον βίοντον ἔδου.

σιν. Σοφ.ΟΚ146 έλλοτριος θυμαριν ειρπον, παροιμ. « έλλοτριον άμυν θέρος [θερζειν, έκει θπου τις δεν έχει σπειρει ο ίδιος] ηροδ. Αριστφ. Ήπλ. 392 τάλλοτριον άμυν θέρος» 2) σημειωτ. ή χρ. ταυ ούδ. πληθ. τά έλλοτρια [κ. κατά κράσιν τάλλοτρια] ως ούσα, πάν δ.τι άνηκε εις άλλους και ούχι εις ήμας αιδούς, ή ζώνη περιουσία: Ξεν. Άγρω4,1 πώς αν ούτος εδέξαι τά έλλοτρια άποσπερην; 3) ό έκ ξένης χώρας, ό ξένος: άντιθ. οικειας: α) επί προσ. Οδ.Σ 219 έλλοτριας φώς. Πλάτ.Ευθφρ.4 Β ειτε έλλοτριος ειτε οικειος ό θεθενώς. [ισακρ.14,51 και γάρ ούδ' έλλοτριον τυγχονμεν άμυν δντες άλλα. οικειοι δ] ό δυσμενης, ό έχθρικός διακειμενος, έχθρος: Ήλ.Ε 214 αὐτίκ' έπειτ' άπ' έμεία κάρη τάμοι έλλοτριος φώς. Πολύδ.28,4,4 έλλοτριος Ρωμαίων, αὐτ. 36,15,7 έλλοτρια φρονώντω βασιλεύς. 4) επί πραγμ. ξένος, παρδόξος, άνοίκιος άνάρμοστος: Πλάτ.Πολ.491 D τήν άριστήν φύσιν έν έλλοτριωτέρφ ούσαν τροφή κίκαιον άπαλλάττειν τής σαυής. Δημ.290,1 [φήψισαι] ει τι πρότερον γέγονεν έλλοτριαν ταίς πόλεσιν προς άλλήλας» 5) τό θηλ. ή έλλοτρια [έν. χώρα, γή] ή άλλοδαπή, ή ή χώρα του έχθρου: Ήρ.8,73 οικείε δα τήν έλλοτρίην. [ισακρ.10,50 οι δ' ήρουντο μένοντες επί τής έλλοτρίας καταγνηράσκειν] μετά γεν. έλλοτρίας τινος=ξένος προς τίνα: Λυσ. 31,34 έπιτηδεύματα δημοκρατίας έλλοτρία» [ξένος προς τό θέμα, άσχετος: Αριστλ.Ηεύδ. 1218 Β 23 έλλοτρία λόγαι] θ) έν τή ιστρ. γλώσσ. άνώμαλος, «παθολογικός»: Πλάτ.Πολ.556 D έλλοτρίαι σάρκες [=περιττοι σ.] ηροδ.Γαλ.14,780 7) άστρολ. έλλοτριος=άποσταρφος βλλ. [Πάν.].

έλλοτριότης-πος τό να είναι τι έλλοτριον, ή άποξένωσις: Αριστλ.Πολ.1311 Β 15 έλλοτριότητος ύπήρχεν άρχή τό... ή άποστροφή, ή έχθρότης, ή δυσμενεία άντιθ. οικειότης: Πλάτ.Συμπ. 107 αὐτος [ό Έρως] ήμās έλλοτριότητος μέν νεοί, οικειότητος δέ πληροί. Δημ.282,26 έπειδή Φίλιππος εις έλλοτριότητα Θηβαίους προς ήμās επιβάλλεται καταστήσαι, Πολύδ.30 1,8 δια τήν έλλοτριότητα τήν προς άδελφόν» [διάστασις, έρις: Έπιγρ. άλλ.- έκ παλλοά χρόνου συνάστηκε» 2] επί ύφους, - ή έλλειψις χρόνου, τό μη έλκυστικόν: Φιλόδ.Ποιημ.995,6,37 3) τό να είναι τι κατά ποιόν διάφορον άλλου: Έπικ.Φύσ.11,12 άλλ- των συνημμένων.

έλλοτριότροπος-ον μον. ό έλλοτρίου τρόπου, ό ιδιόρρυθμος: Νικ.Γρηγ.1,349,23.

έλλοτριότροπος έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον έλλοτριον προς τόν προσήκοντα. Ιδιορρυθμος: Εύα.Ίστ.Έκκλ.5,16 άκαίρως και έλλοτριότροπος.

έλλοτριότητες-ον μτγν. ό έλλοτρίας ούσις, ό διάφορος φύσεως, ό ποιοτικός διάφορος: άντιθ. όμοούσιος.

έλλοτριοφαγία (ή) μον. κ. νεώτ. τό να τρώγαι τίς έλλοτρία, τό να απίχεται ούχι έξ ίδιων ηροδ. δημ. σελέμισμα: Εύστ.1404,13 χρήσις δέ άλλοτριοφαγίας» 2) νεώτ. ιστρ. διαστροφή τής όρέξεως, παρατηρούμενη ίδιως εις ύστερικές γυναικας, καθ' ήν ό πάσχων τρώγει ούσις μη υπό του οργανισμού άφομοιώσιμος, οίον χυμα κττ.

έλλοτριοφαγικός-ή-ον νεώτ. ιστρ. ό άναφερόμενος εις τήν έλλοτριοφαγίαν βλλ.: πάθησις άλλοτριοφαγική, - ύστερία άλλοτριοφαγική.

έλλοτριοφάγος-ον κ. μον. ό τρώγων άλλότρια, ό ούχι έξ ίδιων απιχόμενος: ηροδ. δημ. σελήμις: Σοφ.άπ.306 μασηγίαι, κέντρωες, έλλοτριοφάγοι» [νεώτ. γεν. ό καταδραπάνών ή οικειοποιούμενος τά μη άνήκοντα εις αὐτόν] 2) νεώτ. ιστρ. ό πάσχων έξ έλλοτριοφαγίας βλλ.

έλλοτριοφάγω-έω μον. κ. νεώτ. τρώγω ξε-

να, απίχτομαι ούχι έξ ίδιων ηροδ. δημ. σελήμις: Εύστ.1404,9 «άλλ.- άσυμβόλως δειπνώ» [χωρίς νά συνεισφέρω και έγώ δια τήν διαπύνην].

έλλοτριοφρονέω μτγν. έλλοτρία φρονώ, διάκειμαι έχθρικός: Διόδ.Σ 17,4 τούς έλλοτριοφρονάσας μεγάλως εξέπληπτε.

έλλοτριοφρώς-ωτος [ό,ή] ό άλλου [διαφορού] χρώματος: ό μεταβάλλων χρώμα: ΑΠ11,7 ή φύσις επί φίλοκηνος, έλλοτριοφρώς [κατά ό έρν. «έλλοτρίας συνουσίας έπιθυμουσα»].

έλλοτριοφρώς-ον μτγν. ό έξ έλλοτρίας χώρας έν, άλλοδαπός: Ίώσ.ΑΙ 3,12,3 τών τε όμοφύλων και τών έλλοτριοφρώνων.

έλλοτριοφω κ. μτγν. κ. νεώτ. καθιστώ τι έλλοτρίον, άποξένω τό [μετά γεν. άποσπερώ: Θουκ.3,65,3 τών συμπτών τήν πόλιν ούκ έλλοτριοφντες»] Δημ.1233,11 τών τριηράρχων τούς ήλλοτριοκάτους αὐτούς από τής λιγυουργίας [οί τινες έκράτησαν αὐτούς μακράν τής «λιγυργίας», απέφυγαν αὐτήν] 2) μετά άοτ. προσ. καθιστώ δυσμενή, έχθρικών προς τίνα: Ξεν.ΚΠ 6,1,6 ταῦτα... ταίς μέν πολέμοις έλλοτρίωσει τήν χώραν» [μέτα άποξένωνμοι, καθιστομαι δυσμενης, έχθρικών προς τίς: Θουκ.1,34,1 άδικία εϋ μέν πάσχουσα τιμῆ τήν μητροπόλιν, άδικουμένη δέ έλλοτριοῦται, ΠΔΜακκ.11,53 και ήλλοτρίωθη τφ Ιωνάδαν»] μεταβάλλων τήν έξωτερικήν μου παράστασιν [μεταμφεζόμενος] άποκρίπτε έμαυτόν από τινος [διδά νά μη άναγκωρίση]: ΠΔΓέν.42,7 ήλλοτριοῦτο άπ' αὐτῶν [ό Ιωσήφ από τών άδελφών αὐτοῦ] 3) έγω [παρέχω] γεύσιν παρδόξον [μη φυσικήν]: Φιλόδ. Πιστρ.90 τρωφην έλλοτριοῦσαν έκπίτε» 4) μεταβάλλομαι, γίνομαι διάφορος από ό,τι έν φύσεως είμαι: Πλάτ.Τιμ.64 Ε [σώματα] άλλοτριοῦμαι μέν λήπας... καθιστάμενα δέ εις ταῦτόν πάλιν ήδονάς» 5) παθ. [κ. νεώτ.] γίνομαι ξένος, περιέρχομαι εις κυριότητα άλλου: Ήρ.1,120 έλλοτριοῦται [ή άρχή εις τόν παίδα τούτον] νεώτ. κ. νεογρ. κατά τήν σχέση ταύτην, μεταδιδά(ω εις άλλον τήν κυριότητα, έκποιώ, πωλώ)

έλλοτρίως έπίρρ. κατά τρόπον ξένον, δυσμενώς, έχθρικάς: [ισακρ.5,80 ταίς μέν τών πόλεων οικειώς έχων, προς τάς δέ άλλοτρίως διακειμενος» 2] παρδόξως, θυμασίως.

έλλοτρίωσις-ος-ον νεώτ. δυ δυνατόι τις να έλλοτρίωσθ, να μεταδιδάσθ εις τήν κυριότητα άλλου, ό έκποίησμος, ό απαλλοτρίωσις.

έλλοτρίωσις-ως (ή) κ.νεώτ. άλλαγή, μεταβολή, άποξένωσις: Θουκ.1,35,5 ναυτικής και ούκ ήπειρωτικής τής έμμηχλίας διδομένης ούχι όμοια ή έλλοτρίωσις [σχόλ. «στερήσις»] 1) άποστροφή, απέχθεια, δυσμενεία, έχθρότης προς τίνα: Άππ.Ευφ.Πολ.3,13 τήν τής βουλής εις τόν Καίσαρα έλλοτρίωσιν» 2) έν τή ιστρ. ή άπανεκρωσις, ηροδ. ΑΕτ.13,3 [νεώτ. ή μεταδιδασσις τής κυριότητος εις άλλον, ή έκποίησις, ή πώλησις]

έλλοτρίωσθαι Ήα. «μετασθέναι» 2) μεταδιδάσθ εις άλλον, ή έκποίησις, ή πώλησις.

έλλοτριοπία (ή) έκκλ. κ. νεώτ. πορλλαγή, μετατροπή 2) νεώτ. ως έπιστημ. όρος ή ιδιότης σχεδόν πάντων τών έν στερεά καταστάσει, στοιχείων καθ' ήν εμφανίζονται ταῦτα υπό πολλας μορφάς φυσικών και χημικών διαφορών άλλήλων.

έλλοτριοπικός-ή-όν νεώτ. ως έπιστημ. όρος ό προσερχόμενος έξ έλλοτριοπίας βλλ.21: ή έλλοτριοπική κατάσταση του άνθρώπου.

έλλοτριοπική (ή) νεώτ. φαρμακ. κώνς ευδιάλυτος έν ύδατι, χρήσιμος ως άντισηπτικόν τών ούρων και τής κύστεως [Αιιατροπία].

έλλοτριοπικός[ό] νεώτ. Ιδιότης σώμωτων, έχόντων πλείονας έλλοτριοπικός βλλ. καταστάσεις.

έλλοτριοπος-ον μτγν. ό άλλου [ούχι συνήθους]

τρόπου, ὁ παρόδοχος: Ἰνός παρὰ Στοβ.1,10,5 ἄλλ-φαντασίαι, Ἰάμβλ.Πυθ.25,114 ἄλλ-ἄσματα. ἑλλοτρώπως ἑπίρρ. κατ' ἄλλον (διάφορον) τρόπον: Τρικλιν.Σοφ.Ἀντ.142 «εἶχε δ' ἄλλη τάδε» ἦγον τὰ πράγματα δὲ τάδε ἑλλοτρώπως ἔχοντα». || ποικιλοτρόπως: Ἀριστλ.Φυτ.1,3 ἀντίθ. ἐν τῷ τρόπῳ.

ἑλλοτρώφα (τά) νεώτ. τὰ φυτά, ὅσα μὴ συνάμενα νὰ τραφῶσι δι' ἀνοργάνων οὐσάντων, τρέφονται ὥς τὰ ζῶα δι' ὀργανικῶν, ἑλλ.εὐτρώφα. **ἑλλοτρώφαι** (ταί) νεώτ. ὑπόγονος θαλασσοδόχιον τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος, ἔχων ὁστρακὸν πυρροειδές.

ἑλλοτρώπος-ον κ. νεώτ. ὁ ἄλλου τύπου, ἄλλης μορφῆς: ΕΜ ἡ δι (τὸ ἤλεκτρον) ἠλιαυγές ἔστιν ἑλλοτρώπον χρυσὸν μεμνημένον ὕδατος. Ἡσ.,Φώτ.,Σουφδ. «ἤλεκτρον ἑλλοτρώπον χρυσὸν». Ἐπίρρ. ἑλλοτρώπος.

ἑλλοτρώπων-ον μτγν. ὁ ὑπ' ἄλλου τυπωθεὶς, σχηματισθεὶς, ὁ ἄλλως ἐσχηματισμένος, ὁ διάφορον μορφήν ἔχων: Μαν.4,75 πασπατογράφου, χειρὸν μιμήτορας ἑλλοτρώπων.

ἑλλοῦ ἑπίρρ. δημ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ, εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλοχοῦ: ἑλλοῦ τρών κ' ἑλλοῦ κοιμοῦνται, -κάθεται ἑλλοῦ (κατοικεῖ εἰς ἄλλο μέρος), δ.τραγ. ἑλλοῦ πατῆς κ' ἑλλοῦ τηρῆς κ' ὅλων τὸν κόσμον βλέπεις, παροιμ. ἑλλοῦ ὁ παπῆς κ' ἑλλοῦ τὰ ράσα του, -ἑλλοῦ τὰ κακαῖα ματα κ' ἑλλοῦ γεννῶν οἱ κότες (θεωρεῖται τὸ ἀλλοχοῦ γινόμενον καὶ ἀλλοχοῦ γίνεται), ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ παροιμ. ἑλλοῦ χτυπάει τὸ νερὸ κ' ἑλλοῦ ἀλέθει ὁ μύλος, -ἑλλοῦ τ' ὄνειρο κ' ἑλλοῦ τὸ θάνατος. || μτφ. εἰς ἄλλην ἀρχήν, βάσιν, εἰς ἄλλο πρόσωπον: ἑλλοῦ νὰ στηρίχθῃς, γιὰ νὰ βρῇς τὸ δικίον σου, -ἑλλοῦ νὰ κάμῃς τὰ παρὰννά σου, φρ. ἑλλοῦ νὰ τὰ πουλᾷς (ἡ νὰ τὰ λές) αὐτὰ (δὲν εἶσαι πιστευτὸς εἰς ὅσα φευδῇ ἡ ὑποκριτικὰ λέγεις). || κ. ἐμπροθέτως: ἀπ' ἑλλοῦ ἔμαθα τὸ μυστικὸ (ἐξ ἄλλης πηγῆς), - ἀπ' ἑλλοῦ μπαίνουν στὸ σπῆτ'. 2) σπαν. εἰς δὴλῶσαν κινήσεως εἰς ἄλλον τόπον: νὰ πᾶς ἑλλοῦ. || κ. ἐμπροθέτως κατ' ἑλλοῦ πρὸς ἄλλον διεύθυνσιν: τράβα, -καίταε κατ' ἑλλοῦ.

ἑλλοῦθεν (τὸ) νεώτ. γεωλ. {λατ.} ἡ περίοδος τοῦ συγχρόνου γεωλογικοῦ αἰῶνος, τῆς ὁπείας οἱ σχηματισμοὶ (ἐπικλύσεις τῆς θαλάσσης, προσχωσεις τῶν ποταμῶν κττ.) τελοῦνται ὑπὸ τὰς ὁφείας ἡμῶν ἄλλως ὀλοκαίνος περίοδος.

ἑλλοῦθε ἑπίρρ. δημ. ἐξ ἑλλου τόπου, ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἄλλοθεν: ἑλλοῦθε ἥρθε ἡ χαλέρα, ἑλλοῦθε ὁ κίνδυνος. || μτφ. ἐξ ἑλλου προσώπου, ἐξ ἄλλης πηγῆς: ἑλλοῦθε περιμένα κ' ἑλλοῦθε ἥρθε ἡ βοήθεια, - ἤξερα κ' ἑλλοῦθε τὴν εἰδηση, φρ. ἑλλοῦθε ρεῖτε τὸ βουστὶ (ἀπὸ ἄλλο πρόσωπον ἡ ἀπὸ ἄλλης αἰτίας προερχομένη) τὴ πραγματικῶς. || κ. ἐμπροθέτως κατὰ πλεονασμὸν ἀπ' ἑλλοῦθεν ἐν ἀμφοτέρας ταῖς ἀνωτέρω σημ.

ἑλλοῦστίης {οἱ} νεώτ. ὀρυκτὰ. ἔνυδρον ὕδροπυρρικόν ἀργίλιον, ὀρυκτὸν ἀμορφον, λάμφεως στεατοειδοῦς καὶ χρώματος συνήθως λευκοῦ.

ἑλλοῦτερος δημ. βλ. ἀλούταρος.

ἑλλοφανής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ἄλλος, διάφορος: Νόνν.Δ14,156 ἑλλοφανής, ἐρίφω πανομοιόσις (ὡς ἄλλος φαινόμενος). 2) νεώτ. ἄστρον. ἑλλοφανεῖς ἀστέρες (ἀφανεῖς εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ παρατηρητοῦ, ἀειφανεῖς δὲ ἀλλοχοῦ). 3) νεώτ. τὸ ἀρσ. ἑλλοφανής ὡς οὐς. ἐν τῇ ὀρυκτολογίᾳ, ἔνυδρον πυρρικόν ἀργίλιον ἔχον συνήθως ἴσχη χαλκοῦ, ὀρυκτὸν ἀμορφον, σπανίως ἀχρουν, συνηθέστερον δὲ κυανοῦν, ἐρυθρὸν ἢ καστανόχρουν, εὐρυσκόμμενον καὶ ἐν Λαυρίῳ (Αἰλλοφάνη).

ἑλλοφανικόν δέξυ (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικόν δέξυ, γνωστὸν μόνον ὑπὸ τὴν μορφήν ἐστέραν, λαμβανομένων δι' ἐπιδράσεως οὐρίας ἐπὶ χλωριανθρακικῶν ἐστέραν.

ἑλλοφαι(σ)ις ΑΒ, Ἡσ.,Φώτ. «θόρυβος ταραχῶδης».

ἑλλοφάσσω {ων. παραφρονῶ: Γαλ.18(2),249 «παροπαίνοντες, παραφρονούντες»: πρβλ. Εὐστ. 1324 «ἄλλοτε ἄλλο φράζοντες καὶ μὴδὲν ὁλως διασαφούντες».

ἑλλοφάτος-ον {φάνομαι} μτγν. ἑλλοφανής βλ.λ., διάφορος: Νίκ.Θηρ.148 χραινή δ' ἑλλοφάτον. Ἰσχει {σχόλ. «μεταβάλλεται εἰς χρώματα πολλά»}. 2) {φόνος} ὁ ὑπὸ ἄλλου φονευθεὶς: Ἡσ.,Φώτ.,ΑΒ «ἑλλοφάτοις» ὑπ' ἄλλου νεφαστισμένοις ἡ ἀνηρημένοις: πρβλ. ἀρήφατος.

ἑλλοφερμένος-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἑλλου τόπου ἑλθὼν: ἕνας ἑλλοφερμένος παπα-καλόγερος. Ἀγιορείτης κατὰ πᾶς ἔλεγε. 2) ὁ ἐξ ἑλλου τόπου κορισθεὶς: ἑλλοφερμένα φρούτα' συνηθ. ἑλλοφερατος βλ. λ.

ἑλλοφερμένος Ἡσ. «ἑλλοχοῦ τραφέντες». **ἑλλοφερατος**-η-ο δημ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐξ ἑλλου τόπου κομισθεὶς, ἰδίως ὁ ἐξ ἄλλης χώρας εἰσαχθεὶς: ἑλλοφερατοὶ σπόροι, -ἑλλοφερατες συνήθειες' συγγ. ξενικός.

ἑλλοφθαλμία (ἡ) νεώτ. ὡς {ατρ. ὁρος} ἡ διαφορά χρώματος τῶν δύο ὀφθαλμῶν ἄλλως ἑτεροσταθμία κ. ἑτεροχρωμία.

ἑλλοφίτης {οἱ} νεώτ. ὀρυκτὸν, ἦτοι ἔνυδρον πυρρικόν μαγνήσιον συγγενές πρὸς τὰ ὀρυκτὰ τῆς ὁμάδος τοῦ χλωρίτου - ὀρείτου, παρουσισάμενος εἰς μάζας ἀλαμπεῖς, ἀρκετὰ διαφανίστους.

ἑλλοφρον (τὸ) νεώτ. ἔντομον διπτερον τῆς ὁμοιογενείας τῶν μυιδῶν, ἔχον χρῶμα καστανόκτρινον, πτέρυγας ὁλοφανεῖς καὶ ἀπὸντων συνήθως κατὰ Μόστιν {Αἰλλοφροτα κ. Phasia}.

ἑλλοφος-ον βλ. ἑλλοφος.

ἑλλοφρήτωρ-ορος {ων. Ἐπίγρ.} ὁ ἀνῆκων εἰς ἄλλην φρεσίναν βλ. λ.

ἑλλοφρονῶ-ῶ {ἐπ., {ων. κ. μσν. κ. νεώτ.} σκέπτομαι περὶ ἄλλων πραγμάτων, δὲν προσέχω {συλλογίζομενος ἄλλα}: Ὁδ.Κ 374 ἄλλ' ἤμην ἑλλοφρονέων ἐν δ.γ. ἄλλα ἢ ἑλλα φρονέων, Ἀπολλ. Σοφ. ἄλλαισι διασαομένους. 2) εἶμαι ἀναίσθητος, ἀπρόθυμος: Ἰλ.Φ 698 καθὼς ἑλλοφρονέοντα μετὰ ληϊσθῶντες εἰσαν ἀγνοῦντες, Θεοδρ.22,129 πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν κεῖτ' ἑλλοφρονέων. || κ. νεώτ. γίνομαι ἐκτός ἐμαυτοῦ, τῶν φρενῶν ἐξίσταμαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ μανίας, παραφρονῶ. Ἡσ. «ἑλλοφρονέοντα, παραφρονέοντα»: Ἡρ.5,85 τοῖς δὲ τριηρίταις. ὑπὸ τούτων {βροντῆς καὶ σεισμοῦ} ἑλλοφρονῆσαι, παθόντας δὲ τοῦτο κτείνειν ἀλλήλους, Ἰπν.Νούστ.2,16 ἀλῦει καὶ ἑλλοφρονεῖται ὑπὸ τῆς ὀδύνῃς. 3) ἄλλως φρονῶ, ἔχω διάφορον γνώμην, ἄλλο τι ἔχω ἐν νῷ: Ἡρ.7,205 οἱ δὲ ἑλλοφρονέοντες ἐπεμῖνον {συμμάχους}, Τζετζ. εἰς Ἰλ.9,8 πρὸς τοῦτο πᾶν οὐκ ἑλλοφρονῶν οὐδὲ ἀντιπεθέγγομαι.

ἑλλοφροσύνη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἑλλειψίς ἡ ἀταξία (διασάλλεσις) φρενῶν {κατ' ἄλ. διαφωγία, ἀσυμφωνία}: Παλ.υδ.8,153 ἑλλοφροσύνη παρὰ τὸ διχοφροσύνη, σπασιασμός, Εὐστ.886,2 «λειποθυμία... ἑλλοφροσύνην». || νεώτ. μόνον ὡς παραφροσύνη: μεθῶν τὸν φόνον ταῦ υἱοῦ του κατελήφθη ὑπὸ ἑλλοφροσύνης.

ἑλλοφρων-ονος {οἱ} μτγν. ὁ ἄλλως φρονῶν, κατὰ διάφορον τρόπον σκεπτόμενος, ὁ διάφορον γνώμην ἔχων: Μαν.4,563 ἀνεμὸς τὴ φρεσὶν πλῆθοντι λογισμῶν ἑλλοφρων {κατὰ δ.ἐρμ. ὁλογος, παραλόγος}. 2) νεώτ. ὁ ἐκτός ἐαυτοῦ, ὁ τῶν φρενῶν ἐξιστάμενος: ἑλλοφρων ἐξ ὀργῆς ὥρμη-

σεν ἐναντίον του. - ἀλλόφρων ἐκ χάρας 3) τὸ οὐδ. ἀλλόφρων [τὸ] ὡς οὐς. ἐν περιλήπτ. σημ.
ἀλλὰ [γὰρ] οὐ φουζον βλ. ἀλλόφρων.
ἀλλοφυής-αὖς-ες μτγν. ὁ ἄλλης φύσεως, ὁ μεταβεβλημένος κατὰ τὴν μορφήν: Παν. ἀλλοφυής πρόστασις. || ὁ ἰδιόρρυθμος σχῆμα ἔχων, ὁ παρόμοιος, ἀλλοκοτος τὴν μορφήν: Νόν.Δ.2,148 ἀλλοφυή πολυμορφον ὕλα | κατὰ δ. ἐρμ. ὁ συχνά μεταβάλλων φύσιν.
ἀλλοφυλία [ἡ] μτγν. ξένη οὐσία: Ἐπικ.π.Διογ.Λ 10,106 ἀλλοφυλίας τινός. . παρεισδυμένης.
ἀλλοφυλισμός [ὁ] μτγν. ὑποθέσις, ἀποδοχή ξένων ἡθῶν καὶ ἐθῶν: ΠΔ Μαρκ.2,4,13 ἢν δ' οὐτως ἀκήρι τις Ἑλληνισμοῦ καὶ πρόσθας ἀλλοφυλισμοῦ.
ἀλλοφύλος-ον [φυλή] κ. νεώτ. ὁ ἄλλης φυλῆς, ὁ ἀλλοεθνῆς ἀντίθ. δμόφυλος, γεν. ἕνεος: Ίππ. Ἀέρ.12 οὐκ ἂν θύνατο ἐν τοιαύτῃ φύσει ἐγγίγνεσθαι μήτε δμόφυλον, μήτε ἀλλόφυλον, Ἀισχ.Εὐρ.851 ὄρεται δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθεῖν αἰσῶν, Θουκ.1,102,3 καὶ ἀλλοφύλους αἶμα ἡγησάμενοι | οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους θεωρήσαντες ὡς ἀνήκοντες εἰς διάφορον φυλῆν, τῆς αὐτῆς ὥμως ἐθνικότητος, ΠΔ Κριτ.16,30 ἀποθανεῖται ἡ φυχή μου μετὰ τὸν ἀλλοφύλον [τὸν ἐχθρὸν τοῦ ἔθνους μου], Πλουτ.Καμ.23 ἀλλοφύλος πόλεμος [ἐναντίον ἀλλοφύλων, ἀλλοεθνῶν ἀντίθ. ἐμφύλιος] || ὁ ἐκ ξένης χώρας, ὁ ξένης καταγωγῆς [Πάν.1' || ἐπὶ ζῶν: Διόδ.Σ.3,18 ἀλλοφύλου ζῶνι | τὰ ξένα πρὸς τὸν ἀνθρώπον, τὰ ἀγρία.1' 2) ὁ εἰς ἄλλον ἀνήκων, ὁ ἀλλότριος: Εὐν.159,12 μάσαν ἐπ' ἀλλόφυλον 3) ἀπὸ τὸν χριστιαν. χρόνων, ὁ μὴ χριστιανὸς τὸ θρήσκευμα.
ἀλλοφύλω-εω μτγν. ἀσπάζομαι ξένα ἡθῶ καὶ ἔθιμα | ἡ ξένα θρησκ. δόγματα: ΠΔ Μαρκ.4,18,5.
ἀλλοφυνία [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ ὀμῶσιν ὅλοι οἱ ἄλλοι γλώσσαν, ἡ σύγκρισις γλωσσῶν: Ἰώσ.Αι1,4,3 περὶ τοῦ πύργου τούτου. | τῆς Βαβέλ] καὶ τῆς ἀλλοφυνίας τὸν ἀνθρώπων.
ἀλλοφώνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄλλην, ξένην γλῶσσαν ὀμιλῶν, ὁ ἀλλόγλωσσος: ΠΔ ἱερ.3,6 λαοὺς πολλοὺς ἀλλοφώνους ἢ ἀλλογλῶσσους. | Ἦσ., Σουδ., «ἀλλοθρόνους ἀλλοφώνους».
ἀλλοφωνά-εω μσν. ὀμιλᾷ ξένην γλῶσσαν, εἰμαι ἀλλόγλωσσος, ξενόφωνος: Εὐστ.Πονημ.122,46 καὶ ἀλλοφωνῶν. . καὶ ἀντιφράζων ἀλλόκοτα.
ἀλλόφωτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ ἄλλου φωτίζόμενος, ὁ ἐτερόφωτος.
ἀλλοχειρία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ὁρας ἡ παθολογικὴ διαστρόφῃ τῆς γενικῆς αἰσθητικότητος, καθ' ἣν ἡ ἐξ ἐρεθίσματος | φάσεως, κώξεως, τριδῆς | μέλους ἐνθιπνῶς μεταφέρεται εἰς ἀντίστοιχον σημεῖον τοῦ ἑτέρου αἰθίτου μέλους τοῦ σώματος: ὁλλως ἀλλαισθησία.
ἀλλοχωρῆσις [ὁ] νεώτ. πέντρωμα πρσσωποφασίον φλεδικὸν τηκουστικὸν διασχίζον τὸ πέντρωμα μονχονίτην εἰς τὴν περιοχὴν Μωσοπέ | Τ-ρόλον] | «Illocheti».
ἀλλόχθων-ονος νεώτ. ὁ ἐξ ἄλλης χώρας, ὁ ἀλλοδαπός, ὁ ἐτερόχθων ἀντίθ. αὐτοχθων.
ἀλλοχόρδευμα-ατος [τὸ] νεώτ. γένος μυριαπόδων χαλονάθων ζῶων τῆς οἰκογενείας τῶν χορδευματιδῶν [«Illochordeuma»].
ἀλλόχροα [ἡ] μτγν. ἀλλὰ γὰρ χρώματος ἡ ἐναλλαγὴ χρωμάτων: Ἀδμαντ.2,36 ὡχρά θυματα καὶ ἀλλοχροάς ἔχοντα.
ἀλλοχροίτης [ὁ] νεώτ. παραλλαγή τοῦ ἀνθρακίου μὲ πρῶμα πρᾶσινον, αἰγρινον ἢ καστανόν.
ἀλλόχρους-ον συνηρ. ἀλλόχρους-αυν ἐκεῖνος, οὗτινος ἔχει ἀλλάξει τὸ χρώμα, ὁ ἔχων ἄλλο χρώμα, κατὰ δ.ἐρμ. ὁ διάφορον χρώμα ἐκαστοτε λαμβάνων: Εὐρ.Ίππ.174 θέμας ἀλλόχρους βασι-

λείας || νεώτ. μόνον συνηρ. ἐπὶ ἀφῶχν, ἐν τῇ 1ῃ σημ. ὁ ἔχων μεταβεβλημένον χρωματισμὸν ἢ δεκτικὸς μεταβολῆς τοῦ χρωματισμοῦ του: ἀλλόχροα ἄνθη, ἀλλ- ὀρυκτά ὁλλως ἀλλοχρωματικά βλ. λ.
ἀλλόχρος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἄλλο χρώμα, ὄλ-λην ὄσιν: ἡ ἀρρωστία κάνει τὸν ἀνθρώπου ἀλλόχρου [τοῦ ἀλλάξει τὴν θεωρίαν].
ἀλλόχρους-ους ἀλλόχρους βλ. λ.
ἀλλοχροά-εω γίνουσι ἀλλόχρους βλ. λ., ἀλλόχρους χρώμα: Ίππ. Ἐντ.35 ἀλλοχροάει 18, γ. ἀντί ἀλλοτροπέει βλ. λ. | τὸ σώμα καὶ γίνεται ὡχρόν.
ἀλλοχρωμασία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ὁρας ἀνωμαλία τῆς ὁράσεως, αὐτισμαμένη εἰς τὴν μὴ σαφεῖ διάκρισιν τῶν χρωμάτων.
ἀλλοχρωματικά ὀρυκτά νεώτ. ὀρυκτά φύ-σαι μὲν ὄχροα, ἔχοντα δὲ χρώμα τι ἐκ προσμι-ξέως ξένης ἐκχρόου οὐσίας ὁλλως ἐτερόχροα.
ἀλλοχρωματισμός [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. ὁρας ἡ περιπτώσις, καθ' ἣν ὀρυκτὸν τι ὄχρου ἢ λευκὸν (οἷον χαλκίαις, φθορίταις) ἐμφωνίζεται ὑπὸ ποι-κίλους χρωματισμοῦς ἐκ προσμιξέως ξένης ἐκχρόου οὐσίας | οἷον σιδήρου, μόλυβδου, μαγνητοῦ κττ.] ὁλλως ἐτεροχρωματισμός.
ἀλλόχρους-ατος [ἡ] κ. μτγν. ὁ ἄλλης μορ-φῆς, ὁ ἔχων παρόμοιον μορφήν ἢ παραστατικὸν ξένου: Εὐρ. Ἀνδρ.879 δὲ ἀλλόχρους τις ἐκ-θῆμος ἕνεος | ὁχλῶ. «ἀλλομορφος».
ἀλλόχρους-ον μσν. ὁ ἐξ ἄλλης χώρας, ὁ ἀλλοδαπός βλ. λ.: Νικήτ.Χων.510,7 [ἐκδ. 2α].
ἀλλοφ [ὁ] νεώτ. ἐν τῇ παλαιᾷ φυλογίᾳ, γένος ὀληνρόδων θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πτενοθηριεοειδῶν ζῶων, ὀλίγον ὑπολειπόμενον τοῦ ἐλέφαντος ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, ἀνευρεθὲν εἰς τὴν βορείην Ἀμερικήν [«allors Marsch»].
ἀλλυθῆς ἐπίρρ. ἰδύλλος | ἐπικ. ἀντί ἀλλοσε βλ. λ. εἰς ἄλλο μέρος, παρ' Ὀμ. μόνον μετὰ τοῦ ἀλ-λος, ἀλλη κ. ὁ.: Ἰλ.Α.486 Τρώες δὲ διέτρε-σαν ἀλλυθῆς ἄλλος [εἰς διάφορα μέρη, εἰς ἐ-δῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ], Ἰλ.Ν.279 τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρεὼς ἀλλυθῆς ἀλλη | τὸ χρώμα του μεταβάλλεται, ὅτε μὲν οὕτως ὅτε δὲ ὡς ἄλλος].
ἀλλυσεα ἐπ. ἀντί ἀνέλυε τοῦ ἀναλύει βλ. λ.
ἀλλυσι οἰολ. ἐπίρρ. ἀλλη βλ. λ.
ἀλλυλακατόνη [ἡ] νεώτ. χημ. ὁρας ὕγρα οὐ-σία, οὕσα ἀπλουστερά ἀκόρεστος κετόνη.
ἀλλυλακακόλη [ἡ] νεώτ. χημ. κ. ἀλλυλικὴ ἀλ-κοόλη ὕγρον ὄχρου, ἀλκοολικόν, ἐρεθιστικῆς ὁσμῆς, εὐδιάλυτον ἐν ὕδατι.
ἀλλυλαμίνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἀμινικὸν παράγωγον τῆς ἀλλυλικῆς ὀγκόλης, ὄχρου, ἀμινιακῆς ὁσμῆς.
ἀλλυλένιον [τὸ] νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ὑδρογο-νάθρας, ἀέριον δισοαρεσται ὁσμῆς, καίόμενον μετ' αἰθαλιζούσης φλογός.
ἀλλυλικὴ ἀκοόλη [ἡ] νεώτ. ἀλλυλακακόλη βλ. λ.
ἀλλυλίον βαιοκυανικὸν [τὸ] νεώτ. χημ. αἰθέρ. τοῦ ἰσοθεϊκυανικοῦ ὀξέος, κύριον συστατικὸν τοῦ αἰθέρου σινιπελαιοῦ, ὀρυμνιτῆς ὁσμῆς, χρησιμοποιοῦμενον καὶ ὡς δακρυογόνον.
ἀλλυλοθερμίδιον [τὸ] νεώτ. χημ. μονοαλογονωμέ-νον παράγωγον τῶν ἀκόρεστων ὑδρογονανθράκων.
ἀλλυλοφωβίδιον [τὸ] νεώτ. χημ. ὕγρα οὐσία μονοαλογοναπαράγωγον τῶν ἀκόρεστων ὑδρογο-νανθράκων, ὕγρον.
ἀλλυλοσινιπέλαιον [τὸ] νεώτ. χημ. ὁ ἰσοθεϊ-κυανικὸς εἰσῆρ τῆς ἀλλυλικῆς ἀκοόλης βλ. λ., ὕ-γρον ἥμισυ διαλυτὸν ἐν ὕδατι, καυστικόν, δακρυ-ογόνον, κύριον συστατικὸν τοῦ αἰθέρου ἐλαίου τῶν σπερμάτων σινάπεως τοῦ μέλανος καὶ δ. φυτῶν.
ἀλλυλοσουλφίδιον [τὸ] νεώτ. φαρμακ. τὸ κύ-ριον συστατικὸν τοῦ αἰθέρου ἐλαίου τοῦ σκω-ρδαίου, ὄχρου ἐλαίου ἀπὸ οὐδὲς ὁσμῆς, ἀδιάλυτον

ἐν ὕδατι, χρῆσιμον εἰς τὴν φαρμακευτικὴν.
ἐλληνολογισμῶν (τὸ) νεώτ. μονοαλογονώμενον
παράγωγον τῶν ἀκορέστων ὑδρογανονθράκων.

ἐλλήσουσα ἐπ. ἀντ' ἀναλούουσα τοῦ ἀναλῶω βλ.λ.
ἐλλῶς (ἡ) ἀιολ. ἀλλῆ βλ.λ.: ΑΒ «τὰ εἰς -ὕς
ἐπιρρήματα δεύοντα διὰ βροχέος τοῦ υ γράφε-
ται... τὸ ἀλλῶς μακρὸν ἔχον τὸ υ περισπᾶται».

ἐλλυτος-ον ὁ ἄλυτος βλ.λ.: Φανοκλ.2 Μοιρά-
ων νῆμ· ἐλλυτων.

ἐλλώνιος-ον αἰολ. ὁ ἀλλοτῖος βλ.λ.: σχόλ.Διον.
Θρ.542η, Εὐστ.Ι.214,28 «οἱ Αἰολεῖς ἐκ πρωτοτύ-
που... πληθυντικῆς γενικῆς ποιοῦσι τύπους κτητι-
κούς, οἷον... ἄλλων, ἀλλώνιος».

ἐλλῶς κ. νεώτ., ἐπίρρ. τοῦ ἄλλος βλ. λ., δωρ. ἄλ-
λῶς κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικῶς, ἀπὸ ἄλ-
λης ἀπόφωσις, κατὰ τὰ ἄλλα, ἄλλως: Πλάτ.Φαῖδ.
117 Α μὴ ἄλλως ποιεῖν — συχνὰ μετ' ἄλλων τροπ.
ἐπίρρ.: Πλάτ.Πολ.343 β ἄλλως πως ἡγεῖται διανο-
εῖσθαι, Ἰεροκλ.Πλ.23,468 μ ἄλλως καὶ ἄλλως

2) καὶ ἄλλως, καὶ ἐκτός τούτου, προσέτι, ἐπί-
σης: Ἰλ.Ι.699 ὁ δ' ἄγνων ἐστὶ καὶ ἄλλως,
Πλάτ.Φαῖδ.118 ἀνδρὸς... ἀρίστου καὶ ἄλλως
φρονιμώτατου καὶ δικαιοτάτου—μετὰ τῆς αὐτῆς
σημας. ἄλλως δέ: Ἦρ.6,105 Ἀθηναῖον μὲν ἄν-
δρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον—ἄλλως τε: Σοφ.

ΟΤ.114 ἄλλως τε ταύς ἀγαντας ὥσπερ οἰκεί-
τας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· 3) πάντως, ἐν πάσῃ πε-
ριπτώσει, ὅπως οὐδὲποτε: Ἦρ.7,16 εἴπω γ' καὶ
ἄλλως ἐθέλει φωνῆναι, Αἰσχ.Χο.680 ἐπειπερ ἄλ-
λως εἰς Ἄργος κίεσις· 4) συχνὰ ἐν τῇ περιφρ. ἄλ-
λως τε καί, καὶ ἄλλως ἵδι' ἄλλον λόγον, κατ' ἄλλον
τρόπον καί, ... τόσον δι' ἵ κατ' ἄλλον λόγον (τρό-
πον) ὅσαν καί, ... ἴτοι κυρίως, πρὸ παντός, καὶ μά-
λιστα: Σοικλ.170 ἄλλως τε καὶ μεγάλων τῶν δι-
σπερόντων καθεστῶτων, ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει ἐνί-
στε ἀνευ τοῦ καί: Ξεν.Αποιν.Ι.2,59 ἄλλως τ' ἑ-
άν πρὸς τοῦτω καὶ θρασείῳ ὥσι, Ἰσοκρ.2,51
ἄλλως τ' ἐπειδὴ... ὁμοιοθετοῦσιν· 5) κατ' ἄλ-
λον (ιδιόφρον) τρόπον (παρ' ὅτι συνάδων...),
διαφόρως, διαφορετικῶς, ἀλλιώτικα: Ἦρ.6,124
τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἄλλως εἶπαι, Εὐρ.Εκ.302 οὐκ ἄλ-
λως λέγω· ἐντεῦθεν σημ. ὁ' ἐκαλύπτει: Ὁδ.
Θ.176 οὐδὲ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξει·

7) συχνότερ. ὁ ἄλλος ἢ ὡς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι,
ἐπομ. τυχαίως, ἀσκόπως: Ὁδ.Ξ.124 ἀλλῶς...
ἄνδρες ἀλῆτα φηθόντες, Ἦρ.4,77 αὐτὸς μὲν ὁ
λόγος ἄλλως πέπλασται ὅπ' αὐτῶν Ἑλλήνων
|| κ. ματαιῶς: Ἰλ.Ψ.144 ἄλλως σοὶ γὰρ πατήρ ἡρή-
σατο Πηλεΐδ, Εὐρ.Μήδ.Ι.1030 ἄλλως δ' ἐμύχθουν
καὶ κατεβάνθην ἡνόει· ἐν τῇ σημ. τοῦ ματαιῶς
συνάπτ. ἐνίστα κ. μετ' οὐς: Σοφ.ΟΤ.1151 εἰδῶλον
ἄλλως ἱ ἀπλῇ σκιά ἱ, Εὐρ.Τρω.475 ἐγείναμιν τέ-
κνα, οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως ἱδὴ ἀπλῶς ἀριθ. μό-
νον τέκνων ἱ, Δημ.348,21 οἱ δ' ἀντιλήγοντες ὁχλος
ἄλλως καὶ βασκανία κατεπείνοτο· σημειωτ. ἡ
ἐλλειπτ. περίρρ. τὴν ἄλλως (ἐν. ἀγνοῦσαν ὁδὸν=
ματαιῶς): Δημ.398,9 εἴτα τὴν ἄλλως ἐνταῦθα
φηφίσεσθε ἱ αὐτὴ κατ' ἑλλ. περίρρ. σημ. κ. οὐχί
εἰδικώς, ἀδιαφόρως, γενικῶς: Πλάτ.Νόμ.650 Α
τὴν ἄλλως θεωρεῖν ἱ, δεικνών: Ἦρ.3,139 ἐγὼ
ταῦτην πωλῶμαι μὲν οὐδένος χρήματος, δίδωμι
δὲ ἄλλως· β) ἄλλως ἢ ὡς εἶναι ὁρθόν, ἀτόπως,
κακῶς: Δημ.Ἐν.Ι,12 τὰ γὰρ ὁρθῶς βουλευθέντα...
πολλὰκις τῶ τοῦς ἐπιστάτας ἄλλως χρήσασθαι
διελευμένθῃ· 9) νεώτ. ἐν ἐναντία περιπτώσει ἐλ-
δεμῇ: πρέπει νὰ εἰσὶ φιλεργος, ἄλλως θὰ χά-
σῃς τὴν θέσιν σου· 10) νεώτ. κ. δημ. ἐν συνα-
φῇ πρὸς τὸ τὴ ἄλλως τε ἐκτός ταύτου, ἐξ ἄλ-
λου: δὲν πῆγαν στήν ἐπισκεψή, ἄλλως τε μὲ
τέπιο καιρὸ δὲ βγαίνω ἐξω.

ἐλλῶστε βλ. ἄλλως ἱδ.

ἐλλῶ-ατος (τὸ) ἱδῶν ἱ ΕΜ «κλάδος παρ' Αἰο-

λεσσι»· || μτγ. τὸ ἄλσος: Λυκόφρ.319 ἄλμα
πάππου.

ἄλμα-ατος (τὸ) ἱδῶμαι ἱ κ. νεώτ. τὸ πῆδη-
μα,εἰδ.ὡς σωματικὴ ἀσκήσις: Ὁδ.Θ.102 πῶτε τὴ πα-
λαμυστὴν τε καὶ ἄλμασιν ἡδὲ πόδεσσιν, Σίμων.
ἀπ.69,2 ἄλμα, ποδωκεῖνη, διακον, ἀκοντα, πάλην,
νεώτ.ἐνίκησεν ἄλμα εἰς μήκος κατὰ τοὺς ἀγῶ-
νας, ἄλμα ἐπὶ κοντῶ, ἄλ-τριπλεθῶν ἱ γεν. τὸ πῆ-
δημα, ἡ ἀναπήδησις: Σοφ.ΑΙ.1287 κυνὴς ἐμελλε
πρώτος ἄλμα κουφιεῖν ἱ ὁ λαχνός μεσ' ἀπ' τὴν πε-
ρικεφαλαία ἐμελλε πρώτος νὰ πηδήσῃ ἱ || τὸ πῆ-
δημα, ἡ πῶσις ἀπὸ μέρους ὀφθαλμοῦ: Εὐρ.Ἦρ.1148
κοῦκ εἴμι πέτρος λισσάδας πρὸς ἄλματα, Ἐπίρρ.
κρημνὼν ἄλμα (πῶσις κατὰ κρημνὸν) ἱ 2) ἱατρ.
σκήπτρα τοῦ ἐμβρύου: Ἦσ. «ἡ πρώτη τοῦ ἐμ-
βρύου κίνησις μεταβητικὴ, παρ' ἱπποκράτει»:

ἱππ.Τροφ.42 ἱ ἐπὶ τῆς καρδίας, ὁ σφυγμὸς:
ἱππ.Καρδ.4 μαζὶ ἀρίστηρ, δηλ καὶ διασπαι-
νεται τὸ ἄλμα· 3) ἱ τροχία κομῆτου, πρβλ.
Ἀριστλ.Μετ.343 β 23· 4) νεώτ. ἄστρον. ὁπόσο-
μος οὐδεῖσις ἱ ἐλάττωσις τῆς ἀπολύτου ἐνδεξίως
ἐκκρεμοῦς ἱ χρονόμετρον ἐξ ἀνωμάλου μετακινή-
σεως ἱ ἀδεῖσις χειρισμοῦ τοῦ ὄργανου ἱ καὶ ἐξ
ἄλλων αἰτιῶν· 5) παίγιον, παίξιμενον διὰ πεσ-
σῶν ἐπὶ ἄσσοκος διηρημένον εἰς 256 τετραγωνίδια.

ἄλματα (ἡ) κ. μτγ. ἡ ἄλμη βλ. λ. Φρύν. «ἄλ-
μαίαν τὴν ἄλμην»: Ἀριστφ.ἀπ.419 ἄλμαλον πῖον,
Νίκ.ἀπ.70,18 ὠριον ἄλμαίαν.

ἄλμαίνω-μαι μτγ. γίνομαι, καθίσταμαι, ἄλμυρός.
ἄλμαίνω-πῶλης (ὁ) μτγ. ἱ κ. ἄλμαισπῶλης βλ. λ. ἱ
ὁ πωλὼν ἄλμυρα, ἄλμαστα.

ἄλμαισπῶλης (ὁ) ἱ γλῶσσ. ἱ salgamarius βλ. ἄλ-
μαίνω-πῶλης.

ἄλμασιν (τὸ) δημ. ἱ ἀραβ. ἱ ἡμερολόγιον, κα-
λατάρι.

ἄλμασθίνης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτόν, παραλλαγή τοῦ
γρανάτου βλ.λ., πολύτιμος λίθος, ὅταν εἶναι δια-
φανής, ἐνεκα τοῦ ὠραίου σιματερυθράου χρώμα-
τος αὐτοῦ ἄλλως γενναῖον ἀνθρώκινον (Almandin).

ἄλμας-αδος (ἡ) ἱ διατραυμένη ἐν ἄλμῃ, ἡ
ἄλμυρα, ἄλμασιμένη, κολυμηδά· Φρύν. «κολυμ-
βάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἄλμαδες ἐλαῖαι
χωρὶς τοῦ ἱ»: Ἀριστφ.ἀπ.141 ἄλμαδες ἐλαῖαι ἱ ἐ-
λίες τῆς ἄρμης, ὅχι τσακιστέες ἱ ὡς οὐς. κατὰ
παραλείψιν τοῦ ἐλάο· ἐλαῖαι, ἡ κολυμηδά· Μοῖρ.

«ἄλμαδες ἄπτικως, κολυμβάδες ἐλαῖαι ἑλληνι-
κῶς», ἀντὶθ. Σεμφύλου.

ἄλμασέλος (ὁ) νεώτ. παλαισζωλ. γένος μαρ-
σιποφόρων θηλαστικῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν
παλαιοθεννίνων, τὸν ὀπαῖον λείψαν ἀνευρεθῆ-
σαν εἰς τὴν Παταγονίαν.

ἄλμασιν (ἡ) νεώτ. κῶνις ἐλαφρά, κεραμό-
χρους, ἀγευστος καὶ ἄσσομος, σχεδὸν ἀδιόλυτος
ἐν φυχαρῷ ὕδατι· φάρμακον λίαν ἀντισηπτικὸν καὶ
ἀντιζυμωτικὸν χρῆσιμον εἰς τὴν थेραπευτικὴν (Al-
mateinum).

ἄλματίας (ὁ) μτγ. ὁ ἔχων ἄλματικόν, ἐλαφρόν
βάδισμα, ὁ βαδίζων ηῃδηκτῶς, ἀλαφρῶ (κατ' ἄλ.
ὁ πάσχων σπασμωδικὰς κινήσεις ἱ).

ἄλματικός-ἡ-ν νεώτ. ὁ μετ' ἄλματος γινόμε-
νος, ὁ ταχύς: ἄλματικόν βάδισμα· || μτφ.: ἄλ-
ματικὴ πρόδοσις ἱ γοργή, σίονεῖ δι' ἄλμάτων ἐπι-
τελευμένη ἱ.

ἄλματικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἄλμάτων, ταχέως,
γαργῶ: προχωρεῖ ἄλματικῶς· || μτφ.: ἡ χώρα
προώδευσεν ἄλματικῶς.

ἄλματιστά (ἡ) γλῶσσ. «salitores».

ἄλματορος (ὁ) νεώτ. ζῴολ. γένος μαρσιπο-
φόρων θηλαστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἄλματο-
ριδῶν, μετ' οὐράν μακράν, βροχετὰ κατὰ πρόσβια καὶ
μακρότατα τὰ ὀπίσθια σκέλη, κατάλληλα εἰς ἄλ-
ματα· ζῶον φυτοφάγον, ἀπαντῶν κυρίως εἰς τὴν

Αυστραλιαν καὶ τὴν Νέαν Γουίνεαν (Halmatras).
ἐλαμυράρι (ἰ) Ἡσ. «τὰ παραθαλάσσια χωρία».
ἐλαμυράδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐλαμυτικός βλ.λ.
 ἢ νεώτ. φιλοσ. ἐλαμυράδης ἔβελιξ ἡ αἰφνίδια ἐμφάνσις ὁλων νέων εἰδῶν ὄντων, ἥτις ἐπιτελεῖται περιποδικῶς μετὰ μακρὸν χρόνον ὁμαλῆς ἀναπαγωγῆς τῶν ὄντων.
ἐλαμυράδης ἐπίρρ. νεώτ. ἐλαμυτικός βλ.λ. ἢ βιομηχανία παραχθῆς ἐλαμυράδης.
ἐλαμυρίον (ἰ) Ἡσ. «ἀνδρείον».
ἐλαμυρίσις-ως (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ ἐλαμυρίν βλ.λ., τὸ ἀλάτισμα ἢ αὐτὴ ἡ ἄλμη, ἡ ἄλμυρα· Διοσκ.3,91 ταριχεύεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἐλαμυρίσις (= ἐλαμυρίσις βλ.λ.) ἢ νεώτ. ἡ ἐντὸς ἄλμης (πυκνῆς διαλύσεως μαγειρικοῦ ὕδατος) διατήρησις ζωικῶν τροφῶν (κρέας, ἰχθύων κτλ.) ἢ ἡ διὰ ξηροῦ ὕδατος συντήρησις τῶν ἀνωτέρω ἢ ἄλλων ὁργανικῶν προϊστών (βουτύρου κτλ.) ἢ μτγν. πάστωμα.
ἐλαμυρίσις (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐλαμυρίν καὶ πωλὼν καρποῦ καὶ λοχανικῆς (τουριάς)· Διοσκ.1,29 ξηρῶντες... αὐτὴν ἐν' ὀλίγον ὁ ἐλαμυρίσις.
ἐλαμυρίον μτγν. (ὀλμν) θέτω ἢ διατηρῶ τι εἰς τὴν ἄλμην ἢ μτγν. βῶν στήν ἄλμην ἢ παστών· Διοσκ.2, 134 ἐλαμυρίσις δὲ ἀτροφικώτερα γίνονται.
ἐλμυ (ἰ) ὀλμν κ. νεώτ. ἢ μτγν. ἄλμην τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ ἄλμη· Οἰ.Ε53 ἰχθὺς ἀγρῶσιν πυκνὰ πτερὰ δεύεται ἐλμυ (ὁ γλῶσσι) ἢ ἀρρὸς (γεν. ὕδωρ) θαλάσσης ἀπεξηραμμένος ἐπὶ τοῦ δερμάτος· Οἰ.Ζ 219 ὁρρ' ἐν αὐτῇ ἄλμην ὁμοῖον ἀπολοῦσμαι· ἢ ἀπεξηραμμένη ἄλμη καλύπτοισα ἐπιφάνειαν ἐδάφους· Ἡρ.2,12 κογχυλῖα τε φαινόμενα ἐπὶ τοῖσι ὀδρεσι καὶ ἐλμυν ἐπανέδουσιν 2) μεθ. «Ομ. ἢ γεν. ἡ θάλασσα· Αἰσχ.Πέρσ. ἐπισπασ ἀλμυν βρύχιον» 3) ἐλαμυρίν ὕδωρ ἢ μτγν. ἄλμην, σολαμούρα· Ἡρ.2,77 ἰχθύων... τοὺς μὲν πρὸς ἥλιον αὐθιγάντες... τοὺς δὲ ἐλμυς τεταριχευμένους, Ἀριστφ. Σφ.1515 ἐλμυν κύμα ταύταισιν, παροῖμι. πρὶν ταύς ἰχθὺς εἶλιν σύ τὴν ἄλμην κυκῆς 4) ἡ ἰδιότης τοῦ ἄλμυρος, κ. εἰδ. ὡς στοιχείον κακῆς ποιότητος τοῦ ἐδάφους· Ξεν. Οἰκ.20,12 καὶ ὥς ἡ ἄλμη ἰτῆς γῆς ἰκαλῆται μειγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάμυσις ὑγρῶσι.
ἐλμυρίσις-σσων-ον ὁ ἐλμυρίσις, ὁ θαλάσσιος· Αἰσχ. Ἰκ.844 ἀνά πολυρυστον ἐλμυρίεντα (Ξερξ. ἐλμυρίεντα) πόρον ἢ τ. ἔ. τὴν θάλασσαν).
ἐλμυρία (ἰ) μτγν. ζωοτροφία ἄλμιν ἡτρυμέναι, ἢ ἐν ἄλμην διατηρούμεναι, ἐλμυρία· Μέν.462,5 τοῖς ἐλμυρίσις μὲν οὐ πᾶν ἐλμυρίεται.
ἐλμυρίζωμαι ραθναίον ὑπὸ τῆς θαλασσίας ἄλμης, γίνομαι ἐλμυρίσις· σφ.λ.1λ.Β 538 τὰ θεμέλια (τῆς Κορίνθου) ὑπὸ θαλάσσης ἐλμυρίζεται.
ἐλμυρικανταράτοι (ἰ) νεώτ. ἄστρων. ἰαροδ.) μικροὶ κύκλοι τῆς οὐρανοῦ σφαίρας, παράλληλοι πρὸς τὸν ὀρίζοντα.
ἐλμυροχέειν (ἰ) νεώτ. τὸ περιέχειν ἄλμην δοχεῖον (τασοκάκι, πιθάρι, βαρελί κτλ.).
ἐλμυρόλοπον (τὸ) νεώτ. χμ. γεν. τὸ ὕδωρ, τὸ περιέχειν ἐν διαλύσει ἄλμιν, τὸ ὅπου μόνον ἐν μέρσι ἐκρυσταλλώθη ἄλλως μπηρική ἄλμη.
ἐλμυροσία (ἰ) μτγν. ἡ πόσις ἄλμης βλ.λ., ἐλμυροῦ ὕδατος· Ἰουλ. Ἀφρικ.Κεαστ.2,279 τὰς ἐλμυροσίαις... διὰ τὸν ἐλμυρίσμον τοῦ λαθεῖν τοῖς πολλοῖς.
ἐλμυροπότης (ἰ) μτγν. ὁ πίνων ἄλμην βλ.λ., τὸ θηλ. ἐλμυροπότης-ιδος παρ' Ἀθην.1,32Ε.
ἐλμυρία (ἰ) ἐκὼλ. (λατ.) κ. ἢ μτγν. λευκὸν ποδῆρες περιδελμα ἢ πτόν (στηκάριον) τοῦ ἱερῆος καὶ τοῦ ἐπισκόπου ἐν τῇ Καθολικῇ καὶ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ 2) ἢ μτγν. νοῦτ. λ. ἰδία τὸν ἀλιεὼν, ἡ ἔως, τὸ λευκαγῆς· θά καλάρουμε τὸ παραγάδι μετὰ τὴν ἄλμην.

ἐλμυραγός (ἰ) ἢ μτγν. κ. ἐλμυραγός βλ.λ.
ἐλμυρίανος (ἰ) μτγν. (τουρκ.) ὁ πεταλωτής ἢ τὸ θηλ. ἐλμυρίανος ἡ οὐζυγος τοῦ ἐλμυρίαν.
ἐλμυρίανος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος καλοεπτερωμένων μαυροκέρων, περιλαμβάνον ἐν μόνον εἰδος, ἥτοι μικρὸν ἐντομον τῆς Γαλλίης ζῶν ἐπὶ τῶν κιτσῶν (Albares).
ἐλμυρίανόριζα (ἰ) μτγν. κ. ἐλμυραρόριζα, ἀμπερόριζα, ἐλμυραρόριζο βλ.λ.
ἐλμυραρέλλο μτγν. (ἰταλ.) ὄγγειον κυλινδρικόν, χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὰ φάρμακα ἐπὶ Ἑνετοκρατίας καὶ φέρον ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανείας ἐπιγραφὰς τῶν περιεχομένων φαρμάκων, πολλὰκις δὲ καὶ παικτικὰς διακοσμήσεις.
ἐλμυραρόριζα (ἰ) μτγν. (ἰταλ.) φυτὸν καλλωπιστικόν, πελαργόνιον τὸ ἡδύσμον.
ἐλμυραρόριζα (ἰ) μτγν. (ἰταλ.) κ. ἐλμυραρόριζα βλ.λ.
ἐλμυρατρός (ἰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν θαλάσσιον τῆς οἰκονομίας τῶν ἀελλωδιῶν ἢ Αἰθετοῦ.
ἐλμυρίν (ἰ) νεώτ. μετεωρολ. (ἰταλ.) ἡ παρότης τοῦ οὐρανοῦ μόνον φωτὸς ὑπὸ τῆς ἐμφανείας ἐτεροφώτου σώματος ἢ Αἰθεροῦ.
ἐλμυροῦ (ἰ) μτγν. (λατ.) λεύκωμα, ἥτοι συλλογὴ αὐτογράφων, στίχων, εἰκόνων κτλ.
ἐλμυροῦρα (ἰ) μτγν. κ. ἀμυροῦρα ἰσθὺς ἡλίου.
ἐλμυρίδα (ἰ) μτγν. κ. ἀμυρίδα ἡ ἰδιότης τοῦ ἄλμυρος, ἡ ἐλμυρίτης 2) ὀνομασία ἀτρίληκας τοῦ ἄλμυρος βλ. λ. καὶ ἄλλων παραθαλάσσιων φυτῶν ἄλλως ἐλμυρίδα ἐλμυρίδα.
ἐλμυρήθρα (ἰ) μτγν. κ. ἀμυρήθρα ὀνομασία διαφόρων γνησοειδοειδῶν καὶ ἄλλων φυτῶν, ἐξ ὧν τινὰ ἐλμυρίονται.
ἐλμυρία (ἰ) μτγν. ἡ ἐλμυρία.
ἐλμυρίδα (ἰ) μτγν. φυτὸν βλ. ἐλμυρία 2).
ἐλμυρίδα (ἰ) μτγν. κ. ἀμυρίδα συνών. ἐλμυρήθρα βλ.λ.
ἐλμυρίδων (ἰ) μτγν., ὑποκορ. τοῦ ἐλμυρίδ βλ. λ.3) παρλ. Πλιν.19,142.
ἐλμυρίσις κ. μτγν. εἰμίαι ἐλμυρίσις, ἔχω ὑφάλλμυρον γεῦσιν· Ἀριστ.Ζ1 613 Α3 αὐτὸ περὶστεραὶ τῆς ἐλμυρίδης γῆς, Διοσκ.2,129 ἐλμυρίδης γῆς γεῦσιν· ἢ μτγν. τρώγω τὸ ἐλμυρίδ, προκειμένου νὰ πῶ σίνον, ζῦθον κτλ. 2) νεώτ. κ. ἢ μτγν. καθιστὰ τὸ ἐλμυρίδ ἢ μτγν. παρέχω εἰς βοσκήματα, ἰδία πρόδοτα, ὡς τροφὴν ἐλμυρήθραν βλ.λ. ἢ να παχυνθῶσιν.
ἐλμυρίσις-ιδος (ἰ) κ. νεώτ. γεν. πᾶν τὸ ἐλμυρίδ, καὶ δὲ ἐκκρίσεις ἄλμυρῶν ὕγρων, ἐλμυρίσις ἀφρός 2) ἐλμυρίδ ἐδαφος, ἐλμυρίδα γῆ· Θεόδωρ. Φ.Αιτ.2,54 ἐν ταῖς ἐλμυρίσις ῥάφασιν ἀρίστη, κατὰ πληθ. Ἡσ. «ἐλμυρίδης» αἰναιαί, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ τὰς ἐχοσιτίας, αὐτὸ τὰς νεκροῦς ἐξέβαλλον· 3) εἰδος κράμβης (brassica cretica)· Πλούτ. Ηδ.248 D πᾶν τὸ πεδίον ἐξέβαλλον ἐλμυρίδα, Ἀθην.9,369 Ε τῆς τε (κράμβης) καλουμένης ἐλμυρίδης καὶ λειοφύλλης καὶ σελινουσίης ἄλμυρος-ον βλ. λ. 4) ἐλμυρίδης ἀμυροῦδος· Διόδ.Σ 3,39 ὅσατα... μικρὰς ἐλμυρίδους ἔχοντα γαστρίν.
ἐλμυρίσις γῆ μτγν. ἐλμυρίδ βλ.λ. 2).
ἐλμυρόγινος (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐλμυρίδ ἐδαφος· Φιλ.2,111 ἐλμυρόγινος πεδῖος.
ἐλμυρόγλυκος-η-α μτγν. κ. ἀμυρόγλυκος ὁ ἔχων γεῦσιν ἐλμυρίδ ὁμοῦ καὶ μικρὰν· ἐλμυρόγλυκα μπισκότα.
ἐλμυρόματρον (ἰ) νεώτ. ὄργανον, χρησιμεῖον εἰς τὴν μέτρησην τῆς πυκνότητος τῶν διαλυμάτων διαφόρων ὑγμάτων ἄλλως ἐλατόμετρον.
ἐλμυρόπικρος (ἰ)-η-ον νεώτ. κ. ἢ μτγν. ἀμυρό-

ἀλογία [ή] ἰων. ἀλογίη κ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ἔλλειψις σεβάσμου, ἐκτιμώσεως : Ἡρ.4,150 ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου· 2) παρ' ἀπ. κ. νεώτ. ἔλλειψις λόγου, λογικῆς, ἀνοίας, παραλογισμός· ἀντιθ. λόγος : Θουκ.5,111,2 πολλήν τε ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε, Πλάτ.Φαίδ.67 Ε οὐ πολλή ἐν ἀλογίᾳ εἴη, εἰ μὲν δοῦμιον ἕκατοε ἰοίεν, Δημ.67δ,13 πάλιν τινα χρὴ νομίζειν... ταύτην τὴν ἀλογίαν· 3) σύγχυσις, ἀσάφεια : Πολύδ. 5,537 τὴν ἐν τῇ νυκτὶ προγεννημένην ἀλογίαν, Πλατων.δ,8,17 τὴν ἐν ἀλογίᾳ κείμεν· 4) ἐντεθ-θεν, -ἀμχανία, ἐκπληξίς, θάμβος : 4) διαταγμός, ἀμφιβολία, τὸ ἀναποφάσιστον : Πaus.7,17,6 ὅσο δὲ τοῦ ἐλεγείου... σὺ προαχθεῖς ἀν τις ἐς ἀλογίαν· 5) σωπὴ : Λουκ.Λεφ.15 ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀσάτοις οὖσιν.

ἀλογίζεω δημ. διακρίνω, βλέπω μακρόθεν τινα : Πολύτ.Ἑκλ.Τραγ.83 μὴν εἶδες, μὴν ἀλογίζασαι·

ἀλογίσαστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ λογικῆς, ἀσάφιστος : ἀλόγισατα μίλας· 1) ἀνευ ὑπολογισμοῦ ἐκ τῶν προτέρων· ποροίμ. πού ξεκινάει ἀλόγισατα μεσοστρατίς πενιάει· 2) ἀπροβλεπτός, ἀναπάντεχα : ἀλόγισατα μοῦ ἦρθε ἡ συμφορά.

ἀλόγιστος-η-ο δημ. ὁ ἀλόγιστος, ἀσυλλόγιστος, ἀπερικέπτος, ἀκριτος, ἀσάφιστος : ἀλόγιστα εἶναι τὰ παιδιὰ· 2) ὁ ἀπρόβλεπτος, ἀπρόοπτος, ἀναπάντεχος : ἀλόγιστο κακὸν· 3) απ. χρ. ὁ μὴ ὑπολογιστός ἢ ὁ μὴ ὑπολογισμός, ὁ ἀμέτρητος : ἀλόγιστα πλουτία.

ἀλογίζομαι μον. εἶμαι παράλογος, ἀλόγως φρονῶ· πρβλ. Εὐστ.1656,43.

ἀλογίκευτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς λογικὸν εἶρμόν, ἀλόγιστως, παραλόγως, ἀπερικέπτως.

ἀλογίκευτος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λογικευμένος, ὁ μὴ διανοούμενος καὶ πρῶτον συμφώνως πρὸς τὴν λογικὴν, ὁ παραλογιζόμενος· 1) κ. ὁ μὴ δυνατόν εἶναι να λογικευθῇ.

ἀλογικός (οἰ) νεώτ. φίλος, ὁ ἐξω τῶν κανόνων τῆς λογικῆς εὐρισκόμενος, ὁ μὴ δυνατόν εἶναι να ὑποστῇ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου.

ἀλογιθός-ῆ-α δημ. κ. ἀλοῖνος ἀλογηστικός βλ.λ.

ἀλογίου γραφή [ή] μνήμεις, καταγγελία «κατὰ τῶν ἀρρέωντων καὶ μὴ δότων ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς».

ἀλογίου δίκη Ἡσ., Σαυδ., ΕΜ, Φωτ. «ἐν φεύγουσιν οἱ ἀρχόντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς δικημάτων» : Εἰπ.349 ἀλογίου (ἔνν. δίκην) ὀφείλιν.

ἀλογιαντες Ἡσ. «τὰ τῶν ἀλόγων φρονήσαντες».

ἀλογισιά [ή] δημ. ἔλλειψις λογικῆς, ἀπερικεφία.

ἀλόγιστα ἐπίρρ. δημ. ἀλογίστως βλ.λ.

ἀλογισταίνω μτγν. κ. νεώτ. ἀφίσταμαι τῆς λογικῆς, παραλογίζομαι, γίνωμαι ἀλόγιστος : Ἰουστ.Μ Απολ.1,46 κ. νεώτ. ἀλογισταίνοντες ἐκ φανατισμοῦ.

ἀλογιστευτός-ον μτγν. τὸ παραμελούμενος, περὶ οὗ αὐδαίς προνοεῖ : Ἰερουλ.Πλ.Προν.466Β ὥστε μὴδὲν ἀλογισταίνον εἶναι τὴν προνοίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς.

ἀλογιστί ἐπίρρ. ἀλογίστως, ἀπερικεπτός, ἀνευ σκέψεως, ἀλόγισατα : Ἀρποκρ., ΑΒ.

ἀλογιστία [ή] ἰων. ἀλογιστή κ. νεώτ. ἀσκεψία, ἀπερικεφία : Δημόκρ.289 ἀλογιστία μὴ ἐνγχευρέειν ταῖς ἀνάγκαις, Πλουτ.Ἡδ.466 C ἀπειρία πραγμάτων, ἀλογιστία.

ἀλόγιστος (-η-ο-ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. μετὰ ἐνεργ. σημ. ὁ μὴ [συλλογιζόμενος, ὁ ἀσυλλόγιστος, ἀπερικέπτος, ἀκριτος, ἀνήθικος : Πλάτ. Ἀπολ.37 C ὅτις ἀλόγιστος εἴμι, ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι, ἀντιθ. λογιστικός· Θουκ. 6,59,1 ἡ ἀλόγιστος τάλημα, Μέν.665 πλοῦτες ἀλόγιστος προαλαδὼν ἔξουσιαν, Πολύδ.3,19,9 ἀλόγιστον ἰτόλμαν· καὶ ἀκριτον· νεώτ. ἡ ἀλόγιστος· «χειρίσις τοῦ δημοσίου χρήματος»· 1) μετὰ

ἐνεργ. ἐπίσης σημ. τὸ οὐδ. ἀλόγιστον ἀντὶ τοῦ οὐσ. ἡ ἀλογιστία, κατάστασις φύλης ὑποκείμενη τῇν λειτουρίαν τῆς σκέψεως, ἡ ἀπερικεφία, τὸ κακὸς λογίζεσθαι, ὁ παραλογισμός : Πλάτ.Πολ.439 D τὸ μὲν φ' **λογίζεσθαι** λογιστικὸν προσαναγορεύοντες τῆς φύλης, τὸ δὲ φ' ἀρᾶ τε καὶ πεινῇ... καὶ περὶ ταῦτα ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπιτόπιον ἀλόγιστον τε καὶ ἐπιθυμητικόν· 2) τὸ μὴ δυνατόν εἶναι να ὑπολογισθῇ, ἦτοι ἡ τῆς : Θουκ.5,99,1 οὗτοι γὰρ πλείεσθ' ἀν τῷ ἀλόγιστῳ ἐπιτρέφαντες· 3) μετὰ παθ. σημ., ὁ μὴ δύναμενος να ὑπολογισθῇ, ὁ ἀλογάριστος, ἀάριστος, ἀκαθόριστος : Σοφ.ΟΚ 1675 ἐν νημάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν· 4) ὁ μὴ ἀρῶν να ληφθῇ ὑπ' ὀφιν, εὐτελής, ποταπός : Εὐρ.Ορ.1156 ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ὀντάληγμα γενναίου φίλου.

ἀλογιστὰ-τω μτγν. κ. νεώτ. χῆμα τὰ λογικά μου, παραλογίζομαι : Πλουτ.Ἡδ.656 D οὐ τὸ πᾶλλον ἀλογισταίν, ἀλλὰ τὸ πᾶλλον ἰσχύειν ἐλέγχονται, λογίην.10,3 θῆμα φύκεται, καλεῖται, ἀλογιστεῖ.

ἀλογιστής ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀλόγιστος ἀπερικέπτος, ἀφρόνως, ἀνόητος, παραλόγως, ἀστοχάστως : Θουκ.3,45,6 καὶ μετὰ πάντων ἑκαστος ἀλόγιστος ἐπὶ πλέον τι αὐτὸν ἐδόδεσσαν, Πλάτ. Πρωτ.324 Β ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίον ἀλογιστῶς τιμωρεῖται, Ἰσοκρ.2,29 μὴδὲ μὴ συνουσίαν εἰκὴ προσδέχου μὴδ' ἀλογιστῶς.

ἀλογο [τό] δημ. ἀλογον βλ.λ.

ἀλογονατρός [οἰ] δημ. ὁ ἱατρός τῶν ὀλόγων, ὁ ἱππίατρος· 1) κ. γεν. ὁ ἱατρός τῶν ὑποζυγίων.

ἀλογοναφάντης-ον μον. ὁ μὴ περιγραφεῖς [διὰ λόγου], ὁ μὴ ἐξήστορηθεῖς κ. ὁ μὴ δυνατόν εἶναι να περιγραφῇ, ὁ ἀνεκδήγητος : Εὐστ.888, 49 ἰδὲν πολέμου ἀλογοναφάντων ἀφίκεται.

ἀλογοθέτῃτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ λογοδοσίας βλ.λ.· 1) ἀνευ ἐπομένης εὐθύνης συγγ. αὐτόθετα :

ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς βουλῆς βρίζουν ἀλογοθέτῃτα.

ἀλογοθέτῃς (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' οὐδὲν ἐδὲν ἐδοθῇ λογοδοσία βλ.λ. : ἀλογοθέτῃς διαχειρίσις τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ· 1) ὁ δι' οὐδὲν ὑφισταται ὑποχρέωσις λογοδοσίας : καθένας στήν πεποιθεῖα τοῦ ἀνευ ἀλογοθέτῃτος.

ἀλογοθέτῃτης ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἀλογοθέτῃτα ἀνευ λογοδοσίας βλ.λ.

ἀλογομάχης-ους-ές μον. ὁ ἀλογομάχης βλ.λ., ὁ παρόλογος, πρβλ.Ἰω.Δαρμ.Αρχ.401.

ἀλογοθέτῃτης-ον μον. περὶ αὗ δὲν ἔχει τις δώσει λόγον, ἡ περὶ οὗ δὲν ἔχει να δώσει λόγον : Φωτ.Ἐπιστ.197 τιμωρίαν ἀλογοθέτῃτον.

ἀλογοθέμοπος [οἰ] δημ. κόμβος θηλέας (θηλιάς) σχοινίου στερεῶς δεδεμένος ὡς τις ἐλκόμενος τοῦ σχοινίου να μὴ στενωπῇ ἡ θηλέα : δέξο τὴν κατακίμα ἀπὸ τὸ δέντρο, μὴ πρόσθετε να κῆνης ἀλογοθέμοπος, εἰδαλλίως τραβᾷν τὸ σκοινί μορεῖ να πνιγῇ.

ἀλογολέτης [οἰ] δημ. ὁ ἱπποφορέας· 1) κ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἄγων ἄλλους ἐπὶ ἰσικῶν του ἡ ἔξω-ων ἱππῶν συγγ. ἀγωνιστής.

ἀλογόμάντρα [ή] δημ. κ. ἀλογομάντρι μόνδρα, ἐνθά αὐλίζονται ἱπποὶ· 1) συνεκδ. μόνδρα αἰωνόητοτε ὑποζυγίων.

ἀλογόμνημα [ή] δημ., δ.γ. ἀλογόμνημα μῦθα ἐνοχλοῦσα τοὺς ἱπποὺς καὶ ἄλλα ὑποζύγια, εἰστρος, βουκόλος ὁ περὶ τῶν, ὁ ἱπποδασκός : εἶναι γεμῆτο ἀλογόμνημα τὸ γαῖθάρη· 1) κ. ἐν μτγ. χρ. ὁ ἐπιμόνος πορευομένων διὰ παρακλήσεων ἢ ἄλλως : ἀλογόμνημα εἶν' αὐτὰς ὁ ζήτησις.

ἀλογόμνημα [ή] δημ. κ. ἀλογόμνημα βλ.λ.

ἀλογόμνημας [οἰ] δημ. μῆλος ἱπποκνήτης.

ἀλογον [τό] μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. πλῆθ. δημ. κ. ἀλόγατα τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀλογος βλ.λ.4) ὡς οὐσ. τὸ ὑποζύγιον καὶ ἐπακολούθως μόνον τὸ

κατ' ἔξοχην χρῆσιν (ἰδίᾳ στρατιωτικῶς) ὑποζύγιον, ὁ ἵππος: ΚΔ.Μην.12,24 Θεός. . ἐν φάνη των ἀλόγων γεννᾶται, - Πάπ. τροφή ἀλόγων ἀλλαγῆς (διαμέσου σταθμοῦ), Θεοφάν.Χρονογρ.49,20 ἀναπαύσιν τοῦ τε στρατοῦ καὶ τῶν ἀλόγων, - Χρον. Μωρ. τόσον πλῆθος ἀλογα μαζὶ καὶ φανταρία, - δ. τραγ. δίνει βιτασί τ' ἀλόγου του καὶ πόει σαράντα μίλια: || Δημ. ἐν χρ. κ. θηλ. ἀλόγα βλλ. ἀλογόνα (τά) νεώτ. χημ. τὰ στοιχεῖα φθόριον, χλωρίον, βρώμιον καὶ ἰώδιον, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσιν οἰνοεὶ χημικὴν οἰκογένειαν μὲ ἀναλόγους φυσικὰς καὶ χημικὰς ἰδιότητας: ἄλλως ἀλατογόνα.

ἀλογονίδιον (τά) νεώτ. χημ. πᾶσα ἔνωσις στοιχείου τινὸς ἢ ρίζης μεθ' ἀλαγόνων βλλ.

ἀλογονικά ὀξέα (τά) νεώτ. χημ. αἱ μεθ' ὕδρογόνου ἑνώσεις τῶν ἀλογόνων βλλ.

ἀλογονοῦρά (ή) Δημ. κ. ἀλογονοῦρά βλλ.

ἀλογονοφαιλόνα (ή) νεώτ. χημ. ὄργαν. ἐνώσεις προϊόντων ὑποκαταστάσεως τῶν φαιλόνων βλλ.

ἀλογοῦρά (ή) Δημ. κ. ἀλογονοῦρά (ή) οὐρά ἀλόγου, ἵππου.

ἀλογοπάθεια (ή) μτγν. παράλογον, ἀνόητον πάθος: Πλωτίν.4,4,28.

ἀλογόπετρα (ή) Δημ. ὁ θεϊκὸς χαλκός: ἄλλως γαλαζόπετρα.

ἀλογόπετρα (τά) Δημ. κ. ἀλογόπετρα βλλ.

ἀλογόπετρον (τά) Δημ. κ. ἀλογόπετρον τὸ δέρμα τοῦ ἵππου: ἄλλως ἀνυθέστω. τὸ ἀλογότομαρο.

ἀλογοπράγητος-ον μsn. παρ' οὐ οὐδεὶς λόγος πρόκειται, οὐδεὶς λογαριασμός ζητεῖται, ἀπαιτεῖται, ὁ ἀνεύθυνος: Ανν.Κομν.3,85 τὰ γὰρ παντελῶς ἀλογοπράγητον ἔξουσιν· ἔσασε, Εὐστ. 252,31 ποῖος δὲ κανὼν ἀφίλει σε ἰὼ μοναχέ! ἀδέσποτον, ἀκυριεῦτον, ἀνερχον. . ἀλογοπράγητον: Ἐνίρρ. ἀλογοπραγίτης.

ἀλογοπρεπής ἐπίρρ. μsn. κατὰ τρόπον παράλογον, παραλόγως: Εὐστρ.Φιλ.ΗΝ 275,8.

ἀλογος (-η)-ον (κ. μτγν. κ. νεώτ. κ. Δημ. ὁ στερούμενος λόγου· ἐντέθεν: ἄφωνος, ἄλογος: Πλάτ. Νόμ.696 Ε οὐ λόγον ἄλλα τινος μάλλον ἀλόγου σιγῆς ἔξιον ἐν εἴῃ, Λοκ.Λεξιφ.9 ἦν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα. . καὶ ἀλογος [μὴ δικάσιμος ἡμέρα ἀργίας, σχόλ. «δικανικὸς λόγος οὐκ ἔχουσα»], νεώτ. ἄλογος ῥησὸς [ῥαβδός] 2) ὁ ἀσθενής, ἀδέξιος τὴν ἐκφράσιν: ΠΑ 'ΕΞ.6,12 ἄγῳ δὲ ἀλογός εἰμι: 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτεθῇ, νὰ περιγραφῇ διὰ λόγων, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος: Πλάτ.Θεαίτ.202 Β ἀλογα στοιχεῖα· ἀντίθ. συλλαβαὶ ῥηταί: πρβλ.Σοφ.ἀπ.62δ· 4) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σκεφθῇ λογικῶς, ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος: Πλάτ.Πολ.591 C τῇ θηριώδεϊ καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ. . ἐπιτρέφας, Ξεν.Ιέρ.7,3 ἡ δὲ φιλοτιμία οὐτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴσις ἐμφύεται οὐτ' ἐν ἄπισιν ἀνθρώποις· ἐντέθεν ὁπρ. ἄλογον=ἵππος: 5) ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὴν λογικὴν, παράλογος: Πλάτ.Θεαίτ.201 C ἀλογος δόξα ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν μετὰ λόγον δόξαν, Διον.Ἀλ.Λυσ.11 ἀλόγῳ πάθει τὸν ἄλογον συνασκεῖν αἰσθησιν ἱευστικῶδως αἰσθάνεσθαι, ἐπὶ ἐκτιμήσεως ἔργων τέχνης: 6) ὁ ἀντιθετός πρὸς τὴν λογικὴν: Θουκ.δ,85 ἀνδρὶ δὲ τυράννῳ. . οὐδὲν ἄλογον ἔτι ξυμφέρων· ἀκατάλληλος, ὁ μὴ συμβαδίζόμενος πρὸς τὸν ἐπιδικαικόμενον ἀκοπὸν: Θουκ.1,32,3 τετύχηκε. . τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευσμα. . εἰς τὴν χρεῖαν ἡμῶν ἄλογον· ἀβάσιμος, ἀσθητικός: Πολύδ.3,15,9 προφάσεις ἀλόγους: 7) ὁ ἀλόγηρατος, ἀναπάντεχος καὶ δὴ ὁ ἀπροσδόκητος, ὃν δὲν ὑπελόγισέ τις: Θουκ.6,46,2 τοῖν δὲ ἑτέροις καὶ ἀλογώτεροι [ἦσαν τὰ παρὰ τῶν Ἑγαισίων]: 8) ὁ μὴ λαμβανόμενος ὑπ' ὀφιν, ὁ ἀνευ σημασίας ἀσήμαντος, ὁ ἀμελητὸς ἀκύριος: ΠΔ 'Αρ.δ,12 καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεροι ἀλαγοὶ ἔξασται: 9) κ. μετὰ

ἐνεργ.σμη. ὁ μὴ πληρώσας τὸ ἀνάλογον μέρος λογοριασμοῦ: ἀλογοὶ ἐρανισταί, «οἱ ἀσύμβολοι»: Σουῖδ. «οἱ μὴ ἐξελιχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς», πρβλ. κ. ΑΒ, Φώτ., ΕΜ: 10) ἐπὶ μεγεθῶν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ: περὶ ἀλόγων γραμμῶν [ὁ τίλος ἔργου τινὸς τοῦ Δημοκρ.]: 11) ἐν τῇ ρυθμικῇ γλῶσσῃ, ἄμετρος, ἀνώμαλος, ἀκανόνιστος, ἐπὶ ποδῶν [μονάδων μέτρου] ἢ συλλαβῶν, τῶν ὁσίων αἱ χρονικά σχέσεις δὲν δύνανται νὰ ἐκφρασθῶσιν εἰς ἄλλὰς ἀναλογίας: Διον.Ἀλ. Συνθ.17 τὴν μακρὴν βραχυτέραν εἶναι φασὶ τῆς τελείας οὐκ ἔχοντες δ' εἰπεῖν πόσω, καλοῦσιν αὐτὴν ἄλογον [ἐν τῇ μουσικῇ]: Πλούτ.'Ηθ.1145 D ἀλογα διαστήματα: || κ. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, ὁ μὴ ρυθμικός, ὁ ἀκανόνιστος.

ἀλογοσέρων Δημ. σέρων ἵππου: || μφ. σέρων τινὰ ἐπὶ τοῦ δέσφωτος ὡς ὁ ἵππος τὸν ἱππέα του.

ἀλογοσοῦρτης (τά) Δημ. κ. ἀλογοσοῦρτης βλλ.

ἀλογοσύρτης (ή) Δημ. κ. ἀλογοσοῦρτης ὁ κλέπτων ἀλογα, ἵππους.

ἀλογοτόμαρο (τά) Δημ. ἄλλ. ἀλογόπετρα βλλ.

ἀλογότριχα (ή) Δημ. θρίξ τοῦ ἵππου, ἰδίως τῆς οὐράς ἢ τῆς χαίτης αὐτοῦ.

ἀλογοτροφεῖον (τά) μτγν. κ. νεώτ. τόπος, ἐνθα οὐλίζονται ζῶα, εἰδ. ἱπποστάσιον, ατάδλος: Ἀθαν.2,646D ἀλογοτροφεῖον μικρὸν, καὶ φάντιον.

ἀλογοῦμαι-όμαι μτγν. γίνομαι, καθίσταμαι, παράλογος: Ἀθανά.2,58 οὕτω τοῖνυν ἀλογοῦσθων τῶν ἀνθρώπων [ὁμοιωθέντων τοῖς κτήνεσιν].

ἀλογοῦρά (ή) Δημ. βοτάν. χόρτον τι ἄγριον λεγ. ὕδροφιλον τῆς ἱπποουρίδος.

ἀλογοφείσας (ή) Δημ. ἐπὶ γυναικός, ἡ κακοῦλος καὶ φλύαρος.

ἀλογοφορτί (τά) Δημ. κ. ἀλογοφορτίό φορτίον ἵππου: || φορτίον, ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ἵππος.

ἀλογχεῖν Ἦσ. «ἀλόγους μιμεῖσθαι, ὁ ἐστὶ ἔθνος Ὀρακόν».

ἀλογχος-ον (ή) μτγν. ὁ στερούμενος λογῶν ἢ γεν. ὁλων: Χαίρημ.10 [παρ' Ἀθην.13,608Ε] εἰς ἀπειράτων στρατὸν ἀνέθεν ἀλόγῳ ἐστράτευσαν 2) [ἐπὶ δόρατος ἡ λογχῆς] ἀνευ αἰχμῆς Ἦσ. «ἀλογχον δόρυ· τὸ αἰσθήρον», ΕΜ ἐλογχον, δόρυ τὸ αἰσθήριον.

ἀλογχος-ον (2) ὁ μὴ εὐμένης, μὴ τυχερός, ἀτυχος, ἀντίθ. εὐλογχος [ἐνν. ἡμέρα] πιθανὴ γρ. ἐν Δημοκρ. παρὰ Γεμ. Calend. 8).

ἀλογδ-ὡ βλ. ἀλογόμαι.

ἀλογδ-έω οὐδόλως προσέχω [εἰς τι πράγμα], ἀδιαφορῶ περὶ τινος, περιφρονῶ τι: Ἰλ.Ο 162 εἰ δὲ μοι οὐκ ἐπέσο· ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, Ἦρ.3,125 Παλ. δὲ πάσης συμβουλίας ἀλογήσας ἐπλεε, Ἐκκλ.Μην.3,1 τὸν πρὶν ἀβέβαιον ἀλογήσασα: || μεσ. -όμαι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου περιφρονημένον: Κικ.Ἀττ.12,3,3 2) εἶμαι [παρά]λογος: Φιλῶδ.Ὀργ.34 3) παθ. κατὰ τὴν ἴην σμν., περιφρονοῦμαι, καταφρονοῦμαι ὅπο τινος: Διογ.Λ1,32 αἱ δ' ἐπειδὴ διαπρεσβεύόμενοι ἡλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κ. πολέμοισι: 4) διαπράττω ἀπρονοήσιαν, παρασώζομαι ἀπὸ ἐνο κακῶν ὑπολογισμῶν, πλανῶμαι: Πολύδ.8,2,4 καὶ τὸ διὰ τῶν τοιαύτων ἀλογηθῆναι καὶ περιπεσεῖν οὐ τῶν πασχόντων, ἀλλὰ τῶν πράξαντων ἐστιν ἔγκλημα: 5) εἶμαι ἔξω φρενῶν, γίνομαι ἐκτός ἑμαυτοῦ: Λοκ.Ωκ.143 ἔφεες με μικρὸν, ἡλόγημα σοῦ χάριν 6) γραμμ., εἶμαι ἀνωμαλός, πλημμελὴς ἐσχηματισμένος: ΕΜ ἐδὸν οὐν εἰσάμεν χθές, ἡλόγηται: ἀλογώδης-ους-ες (ἀλογος βλλ. 1) κ. μτγν. ὁ [φαινώμενος] ἀλογος, παράλογος: Ἀριστ.Πνευμ. 481 Β 27 ἄλογον δὲ τοῦτ' ἀλόγωδέστερον δὲ [δ. γ. λογωδέστερον].

ἀλόγως ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀλογος βλλ. λ. οὐ ἔχει τὰς κυριώτ. σμν.: ἀφώως, ἀλόγως: Σοφ.ΟΚ 121

ἀλόγως τὸ τὰς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἰέν-
τες· 2) ἀντιθέτως πρὸς τὴν λαγνίαν, παραλό-
γως· Πλάτ. Πολ. 439 D οὐ δὴ ἀλόγως... ἀξίωσα-
μεν αὐτὰ διττά τε καὶ ἑτερα ἀλλήλων εἶναι.
ἀλογωσύνη (ή) μτν. ἀλογία βλ. λ., μωρία, πα-
ραλογισμός, ἀνοησία.
ἀλοεκάκωσις (ί) δημ. ὀνομασία τοῦ ἀλκωνιδί-
ου ὡς ἐκ τοῦ δοκιμωσιδίου αὐτοῦ σχήματος.
ἀλοεμοδίνη (ή) νεώτ. χρημ. ἐμοδὶν ἐξ ἀλόης,
βλ. λ., σῶμα σπερδόν, δραστηκὸν καθαρτικόν.
ἀλόη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς αἰκογε-
νείας τῶν κλομπειδῶν μὲ πτερύγια μαλακά, λεῖα
καὶ εὐκόλως ἀποπλίντονα λεῖπια ἐν εἶδος τοῦτου
βρώσιμον κοινώτατον εἰς τὰς ἐλληνικάς θαλάσσας.
ἀλόη (ή) μτν. κ. νεώτ. εἶδος τοῦ γένους ἀλόη βλ.
κατωτέρω 3), ἥτοι φυτὸν ποῦδες, τοῦ ὁποῖου ὁ
πικρὸς ὁπὸς ἔχει θεραπευτικὰς ἰδιότητας παλαιό-
θεν γνωστάς, ἀλόη ἡ γνῶσις [αἰσὲ νεατ.] EM
εἰς πᾶσι καὶ ὁ ταῦτης χυλὸς· 2) αἰσος, 322· 2) εὐώ-
δες ἔλκον· ἄλλως ἀγᾶλκον βλ. λ.: ΠΔ Ἀσμ. 4,15
σμῦρνα ἀλώθ (ἐβρ. τὸπ. τῆς λ. ἀλόη)· 3) πᾶσι
τῆς ὁπρίας ἡ πικροτάτη ρίζα ἔκπλακα θεωρεῖ-
ται ὡς κατ' ἐξοχὴν φαρμακευτικὴ, ἄλλως γεντιο-
νὴ· Ψ. Δισακ. 33· 4) φυτὸν, ἐξ οὗ παρασκευάζε-
ται ἡ ἀρίστη ἀλόη τῶν φαρμακείων ἡ ρητινώδης
πικροτάτη οὐσία μὲ τοξωπικὰ καὶ καθαρτικὰς
ἰδιότητας] ἀλόη ἀπᾶτης ἡ πέρρειος [αἰσὲ
περγγ.]· Γεωμ. 6,62· 5) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος
τῆς αἰκογενείας τῶν λειλιθῶν, περιλαμβανόντων πο-
λλὰ εἶδη ἀκαῶλων καὶ μὴ παχυφύλων πολυετῶν,
συνήθως ποσῶδων ἢ θαμνωδῶν φυτῶν, ἐκ τῶν
ὁποῶν τινα εὐδοκιμοῦσιν ἐν Ἑλλάδι [αἰσὲ]
] νεώτ. φαρμακ. καθαρτικόν, λαμβανόμενον διὰ
συμπυκνώσεως τοῦ ὁποῦ, ὅστις ἔκρπει ἐκ τῶν
φύλλων πολλῶν εἰδῶν τοῦ φυτοῦ ἀλόη.
ἀλοή (ή) δημ. πικρὸν ὕγρον ἔκρπειν ἀπὸ τοῦ φυ-
τοῦ ἀλόη βλ. λ. 5): ἀρά φαρμάκι κι ἀλοή!
ἀλοεθάριον (τό) μsn. καθαρτικὸν πορασκευα-
ζόμενον ἐκ τῆς ἀλόης βλ. λ.: Ἀετ. 3,100.
ἀλοήσις-εως (ή) ἀλῶνισμα [πρβλ. ἀλοά].
ἀλοήσιμός (ί) Πάπ. (ἰδ. γ. ἀλωήσιμός) ἀλόησις
βλ. λ., ἀλῶνισμα.
ἀλοήτης (ί) Πάπ. ὁ ἀλῶνιστής.
ἀλοήτης (ί) κ. μτν. [ἀλοῦ βλ. λ.] τὸ ἀλῶνισμα·
Ξεν. Οἰκ. 18,5 ὅπως... ἀμολαίεται ὁ ἀλοήτης·
2) ἡ ἐποχὴ τοῦ θερέους Σαυιδ. «ὁ καιρὸς τοῦ
ἀλῶνισματος»· ΠΔ Λευθ. 26,5 καὶ καταλήφεται
ἡμῖν ὁ ἀλοήτης τὸν τρυγητὸν· 3) Πάπ. ἴσως
καὶ τὸ ποσὸν τὸ πληρωνόμενον εἰς μισθωτὸς
ἐργάτας δι' ἀλῶνισμα.
ἀλοήτρα (ί) Πάπ. τὰ δι' ἀλῶνισμα θασανώ-
μενα χρήματα.
ἀλόθεν (ὡς) ἐπίρρ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ
τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης· Ἰλ. Φ 335 ἐξ ἀλόθεν χα-
λεπὴν ὀρσοῦσα θύελλα.
ἀλόθηκη (ή) μτν. κ. νεώτ. τὸ ἀλατοδοχεῖον.
ἄλοι Ἡσ. «πῆλαι».
ἀλοιδύρητος-ον κ. μτν. κ. νεώτ. ὁ μὴ λοιδορη-
θείς, ὁ μὴ λοιδορούμενος, μὴ ὑβρίζμενος· Πλούτ.
Ἡθ. 757 Α ἀλοιδορήτας οὐδεὶς ἐκπέφυγε τὴν
ἀλοιδορήτην ἀμαθίαν· ἢ ὁ μὴ μεμπτός· Πλούτ.
Ἡθ. 89 Α ἀλοιδορήτην καὶ ἀνεγένηται· 2) μετὰ
ἐνεργ. σμ. ὁ μὴ λοιδορῶν, ὁ μὴ ὑβρίζων· Σοφ.
ἀν. 210,8 ἄκαμψ ἀλοιδορήτα διαβεβλημένοι· τὸ
αὐτ. πληθ. κεῖται ἀντὶ ἐπίρρ.· Ἐπίρρ. ἀλοιδο-
ρήτας, δημ. ἀλοιδορήτα.
ἀλοιδορῶς-ον ὁ μὴ λοιδορῶν, ὁ μὴ ἀκαλογῶν
βλ. ἀλοιδορῶς 3)· Αἰσχ. Ἀγ. 412 πᾶρεσι σιγὰς
ἄτμοις ἀλοιδορῶν.
ἀλοιζόδωλη (ή) νεώτ. φαρμακ. ἀλωιδὸς ὕγρον,
λαμβανόμενον κατὰ τὴν ἀπόστασιν τῆς ἀλόης βλ. λ.
μετ' ἀσέστου [αἰσὲσι].

ἀλοήσις-εως (ή) ἐπ. ἀντὶ ἀλόησις βλ. λ. τὸ
ἀλῶνισμα· EM «ἀλως... παρὰ τὴν τῶν ἀστα-
χῶν ἀλοήσιον».
ἀλοήτης-ηρος (ί) ὁ ἀλῶνιστής, ὁ ἀλῶνιζ· [ἀ-
λοῖα βλ. λ.], ὁ καταπρίβων ὡς ἐπίθ.· Νῶν. Δ 17
237 ἀλοήτης σιδήρῳ· ἢ εἰδ. ἐπὶ τῶν ὁδόντων·
ΑΠ 11,379 ἀλοήτης οἱ γούμφιοι· ἢ κ. μτφ. ἀ-
λοήτης λιμός· Ἰουλ. Μισση. 370 Α.
ἀλοιμα-σος (τό) κ. μτν. κ. ἀλοιμός βλ. λ.
ἰδ. γ. ἀλοιμα, ἀλοιμός, ἀλοιμή, ἀλειψέφης, ἐπί-
χρισις, κνήρισις· EM «τὰς χρίσεις καὶ ἐπαλείψεις
ἀλοιμός ἐλεγον»· Σοφ. ἀν. 69.
ἀλοιμένο δ. γρ. τοῦ ἀλλοιμένο βλ. λ.
ἀλοιμός (ί) βλ. ἀλοιμα.
ἀλοιφή νεώτ. βοταν. δραστηκὸν συστατικὸν
τῶν δισφοδῶν εἰδῶν ἀλόης βλ. λ.
ἀλοιτεῦμα ἀμαρτάνω· EM «ἀλοιτεῦεν ἀλιτή-
ριον εἶναι».
ἀλοιτῆς-εσσα-εν μτν. Ἡσ. «ἀλοιτῆσαν
κοινὴν δυνάμειν» βλ.
ἀλοιτῆς-όν βλ. ἀλιτῆς.
ἀλοιτῆς (ί) ἀσολ. κ. μτν. ἀντὶ ἀλείτης βλ. λ.
ὁ ἐκδοκῆς, ὁ τιμωρός· Εἰρη. 10.
ἀλείτης-ιδος (ή) μτν. ἰδολή τὸ φυτὸν γε-
νιανή βλ. λ.: Ψ. Δισακ. 33· 2) φυτὸν ποῦδες, φαρ-
μακευτικόν, μὲ φύλλα πλατέα καὶ ὄνθη ὑπόλευκα·
ἄλλως μανόραγρος ὁ ἄρρην· Ψ. Δισακ. 4,75.
ἀλοῖς (ί) [αἰτεῖν] μτν. ἀλείτης βλ. λ.: Λυ-
κόφρ. 136· Ἡσ. «ἀλοιταὶ κοιναί, ἀμαρτωλαί, παι-
καὶ»· πρβλ. ἀλοιτῆς.
ἀλοιφείας-α-ον μτν. ὁ παρορριζόμενος, ὁ κατάλ-
ληλος δι' ἀλοιφήν· Λυκόφρ. 579 ἀλοιφείαν λῆρος.
ἀλοιφεῖον (τό) μτν. τὸ πρὸς ἐπάλειψιν κατάλλη-
λον ἐργαλεῖον· Εὐστ. 764,14 κατὰ δ. ἔρμ. τὸ μέρος,
ἐνθα παρασκευάζεται ἡ ἀλοιφή ἡ καὶ τὸ κνῆμα·
ἀλοιφή (ή) κ. νεώτ. καὶ δημ. ἐκ τοῦ ἀλείψω
βλ. λ. τὸ ἀλειψμο, τὸ πάχος· Ἰλ. 1,208 ἐν δὲ
συνὸς σιδήρα ῥάχην τεβόλαιαν ἀλοιφῆ, αὐτ. P
390 βασίην μεθύουσιν ἀλοιφῆ· 2) πᾶν τὸ δι'
ἐπάλειψιν χρίσασιν· Ὀδ. Σ 179 χράτ' ἀνιπνέ-
σθαι καὶ ἐπιχρίσθαι ἀλοιφῆ· ἢ νεώτ. κ. δημ.
θεραπευτικὸν ἢ καλλυντικὸν σκεῦος ἐξωτερικῆς
χρήσεως, εἰρηχρῶν εἰς ἐπαλείψεις ἢ ἐντριβί-
3) τὸ χρωμάτισμα, τὸ στίλβωμα· ΠΔ Μιχ. 7,1
ἡμέρα ἀλοιφῆς πλίνθου, Πολύαιν. 5,34 ἀλοιφῆ
νεῶς· 4) γεν. ἡ πράξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπα-
λείψειν, χρωματίζε· Πλάτ. Ἀλκιβ. 1,122 C ἀλοιφῆ
μύρων· 5) ἡ ἀπολοιφή βλ. λ.: ΠΔ Ἐξ. 17,14 ὅτι
ἀλοιφῆ ἐξαλείφω τὸ μνημόσυον.
ἀλοιφώπτεται (ή) δημ. κ. ἀλοφώπτεται ἐξέσμο,
παρασκευαζόμενον ὡς εἶδος ἄρτου προηγεῖως
ἐκ ζύμης ἀλεύρου, ἡ ὁποία τηγνίζεται μὲ ἐ-
λαιον ἢ χρίσμα λῆρος· ἢ μτφ. ὁ μὴ ἐκδοκῶν
πολιτικὸν φωνημάτων, ὁ ἐπαμφοτερίζων.
ἀλοιφώ-ω μτν. ἀλείψω, ἐπιχρίω μὲ πῆ-
σαν· Ἀκού. Γέν. 6,14 ἀλοιφῶν τὴν κιβωτὸν πρβλ.
ΠΔ Γέν. 6,14 καὶ ἀσφαλισίαις αὐτὴν (τὴν κιβω-
τὸν) ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀσφαλτῶν.
ἀλοιῶ βαρύν. τύπος [ἀλλ' ἀμφοῖβ.] τοῦ ἀλοιῶ
βλ. λ.: Εὐστ. «ἀλοιῶν τὸ τίπτεν».
ἀλοιῶ-ω ἐπικ. ἀντὶ ἀλόω βλ. λ.
ἀλοκασία (ή) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς
αἰκογενείας τῶν ἀροῖδῶν, περιλαμβανόντων φυτὰ
τῶν θερμῶν χωρῶν, ποώδη, πολυετῆ, φιλυδρα, κο-
σμητικὰ [Alceaia Neck.].
ἐλοικίζω [ἀλοε βλ. λ.] ἀλοικίζω· Σαυιδ. «ἀρό-
τρω τεῖνω ἀλοκασ»· Ἀριστ. Φ. 850 ἐγὼ δ'
ἐλοικίζω ἐδεδῆκναι τὸ χρίσμα, Λυκόφρ. 119 Ατ-
γυπτον ἐκβολαῖσι Νείλου ἐλοικισμένῃ· ἢ χα-
ρᾶσας· Σαυιδ. «τὸ ὄνυχι γράφω ἐν τιμητικῷ πι-
νακίῳ»· ἢ γρατσοῦνίζω, τσαγγουνίζω, πληγῶνα·
Λυκόφρ. 810 ἀδελφῆς ἐλοικισμένους ἔδερν.

ἀλοκυρίσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. δατρακόδεσμα τοῦ ἀθροίσματος τῶν προσωθραγγίων, τῆς οικογενείας τῶν κυπριδίων, ἅτινα ζῶσιν εἰς τὸν Ἀ-λαντικόν καὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

ἀλομέτρον (τό) νεώτ. κ. ἀλατόμετρον βλ.λ.

ἀλομια (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῶν συνθέτων, περιλαμβάνον θάμνους ἢ πόας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ (Alomia).

ἀλομυια (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον ὑμένωπτερον τῆς οἰκογεν. τῶν ἰχθυομυιδῶν, ἔχον σῶμα λίαν προεκτεταμένον, ἄλλα πτέρυγας λίαν μικράς (Alomyia).

ἀλοξή (ἡ) (ἔλκω) παρὰ τραγ. κ. Ἀριστφ. ὄρω. ὥλαξ, παρ' Ὀμ. ἡ αἰτ. ὥλακα, ὥλακας ἐξ ἀχρ. ὀνομαστ. ὥλεξ ἡ κατὰ τὴν ἀρσιν σχηματισμένη αὐλαξ· ἰλ.Ν.707 ζυγὸν... ἀμφοῖς ἑέρεγι ἰεμένω κατὰ ὥλακα, Ἀριστφ. Ὀρν.234 ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον ἀμφιπτύει· ὥδε λεπτόν || κ. μτφ. Αἰσχ. Ἐπ.593 βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρονὸς καρπούμενος || συνειδ. τραβῆ, δρυφάς, κατὰξυσμα δι' ὀνύχων, τσαγκρούσιμα· Αἰσχ.Χο.25 ἀμυγῆος δυνυχος ἄλοκι νεοτόμῃ, Εὐρ. Ἡρ.164 ὄρους ταχέαν ἄλοκα || ἐπίσης συνειδ.· ἄλοκα τέμνειν, ἐπὶ πλοίων αὐλοκοῦντων τὴν θάλασσαν· 2) ἐν ποιητ. μτφ. ἡ συζυγικὴ κλινὴ οὕσα αἰοῖνει ὁ ἀγρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· Οἴ.1211 πατρῶας ἄλοκες, Εὐρ.Φαιν.18 μὴ σπείρε τέκνων ἄλοκα, βλ. κ. αὐλαξ.

ἀλόξευτα ἐπίρρ. δημ. ἀλόξευτως βλ. λ.

ἀλόξευτος (-η)-ος(ιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὐδ' αὐτοῦ λοξός, ὁ εὐθύς· ἀλόξευτος ὁρόμος, -άλ- τοῖχος· || ἐπὶ ὕψασμάτων - τὸ μὴ διὰ τῆς φαλίδος κοπιόμενον ἢ κοπὴν λοξῶς | μὲ· λόξης |· φουστανέλα ἀλόξευτη δὲ γίνεται || ἐπὶ ἀνθρώπου πορευομένου - ὁ μὴ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτρέπομενος, ὁ μὴ λοξοδρόμῶν || μτφ. ὁ εὐθέως πρὸς τὸν σκοπὸν βαίνων, ὁ μὴ παρεκτρέπομενος, ὁ μὴ παραστρατίζων ἢ μὴ παραστρατίζεται βλ. λ.

ἀλοξεύτως ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀλόξευτα ἄνευ λοξοδρομήσεως βλ. λ. || μτφ. ἄνευ παρεκτροπῆς, χωρὶς παραστράτημα βλ. λ.

ἀλοξύλινη (ἡ) νεώτ. χημ. σκευασία ἐκ κρηκτικῆς, ἀλόξυλιν (τό) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν χηνοποδιοειδῶν, συγγενὲς πρὸς τὸ γένος ἀνάβας βλ. λ., περιλαμβάνον εἶδη τῶν παρὰ τὴν Μεσόγειον χωρῶν καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας (Haloxylon Bunge).

ἀλωπεύει βλ. ἀλωπεύει.

ἀλοπήγιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. συνήθ. πλῆθ. αἱ ἀλκαῖ, μέρη, ἐργαστήρια παρασκευῆς ἄλατος· Στράβ.7,47 λιμνοθάλασσα ἀλοπήγιον ἔχουσα.

ἀλοπηγός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ παρασκευάζων ἄλας· Νίκ. Ἀλεξ.519 ἀλοπηγὸς ἀνήρ.

ἀλοπικουρος (ὁ) νεώτ. ἀλωπικουρος βλ. λ.

ἀλόπιστος-ον μτγν. ὁ ἀλέπιστος βλ. λ., ὁ μὴ ἀπολεπισμένος, ὁ ἀξέφλουδιστος· Θεόδωρ. ΦΙ.5,2 ἀλόπιστα δένδρα.

ἀλοπόδρομπος (ὁ) δημ. ἀγρίοχορον τῆς οἰκογ. τῶν βοραγινειδῶν, βοταν. λιθοσπερμον τὸ παχύμυλον.

ἀλοπόνυκτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σαυρῶν, μὴ ἔχουσιν φολίδας εἰς τὸ δέρμα τῶν νῶτων, ὑπαγόμενον εἰς τὴν ὀμοιογένειαν τῶν ἰγουανιδῶν ἢ ἀναλοπόνυκτος (Aloropnotus).

ἀλοπος-ον (ἡ) κ. ὁ μὴ κεκαθαρμένος (κυρ. ὁ μὴ ἀπολεπισμένος) διὰ κυτταρίματος· Ἀριστφ. Λυσ.736 ἐγὼ τῆς ἀμοργίδος, ἦν ἀλοπον οἴκοι καταλέλοιφ'.

ἀλοπούλα (ἡ) Πάπ. Ἐπιγρ. ὁ πωλὺν ἄλας.

ἀλοπύλα (ἡ) Πάπ. πρᾶτήρια ἄλατος.

ἀλοραγοειδῆ (ταῖ) νεώτ. βοταν. φυτ. οἰκογ. τῆς τάξεως τῶν μυρτανθῶν φυτὰ δικότλῃα χερσασία ἢ ὑδροβία, ἔχοντα ἀνήθ κανονικά, ἐρμασφρόδιτα ἢ πολύγωνα, καρπὸν δὲ ξηρὸν ἢ δρυσοειδῆ.

ἀλοργίη (ἡ) βλ. ἀλουργία.

ἀλοργοῦς-ον Ἐπιγρ. βλ. λ. ἀλουργής.

ἀλορίτης (ὁ) νεώτ. παλαιοζωολ. γένος ἀμμουιτών, ἔχον κέλυφος μετὰ ατενῶ ὀμφαλοῦ, εὐρεθὲν ἀπολιθωμένοι καὶ ἐν Ἑλλάδι, καταλεγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν τροπιιδῶν.

ἀλορόα Ἦσ. ὁ ἄρουρα καὶ γεωργία παρὰ θάλασσαν·.

ἀλος (ὁ) ὄρω. ἀντὶ ἡλός βλ. λ.

ἀλοσάνθινος-η-ον μτγν. ἐπὶ οἴνου, ὁ παρασκευαζόμενος μὲ ἀλοσάνθινον βλ. λ. Διοσκ.5,76 συσκευάζεται δὲ καὶ δι' ἄλός ἀνθος καθαρτικώτερος τοῦ διὰ θαλάσσης (οἶνος).

ἀλοσάνθινον (τό) μτγν. κ. ἄλός ἀνθος λεπτότατον ἐκ θαλασσίου ὕδατος ἄλας· δημ. ἀφράλοτο, ἀφράλα· Γαλ.12,374 «ἐνοῖο μὲν ὥς ἐν ὀνομα τὸ ἀλῶσάνθινον, ἐνοῖο δὲ διασπορῶντες ἄλός ἀνθος» || ἐν γλωσσ. «ἄλός ἀνθος absinthium, benedicta» | ἴτοι τὸ φυτὸν ἀφθίνον βλ. λ.).

ἀλός ἀνθος μτγν. βλ. ἀλῶσάνθινον.

ἀλόςσφυρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύς τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυσιοστόμων τῆς οἰκογενείας τῶν κλουπειδῶν μὲ σῶμα ἐπίμηκες· ἀποντὶς ἀφθόωνος παρὰ τὰς νήσους Μαδέρας (Halosaurus).

ἀλόςάχνη (ἡ) κ. νεώτ. ζωοφυτὸν τῆς ὀμοιογενείας τῶν ἀλκυονιδῶν βλ. λ. Ἀριστ. Ζ' 616 Α 20 ἡ νεαττία τῆς ἀλκυόνος παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίας ταῖς καλυμμένας ἀλόςάχνης· 2) νεώτ. τὸ ἐξ ἐξατρίσεως θαλασσίου ὕδατος ἀπομένον λεπτότατον ἐπιστρώμα ἄλατος ἐπὶ ἐδάφους παραθαλάσσιου· δημ. ἄλίσάχνη· πρβλ. τὸ οὐλὴ ἐν συνθέσει ἄλός άχνη ἄφρος τῆς θαλάσσης· ἰλ.Δ 426 ἀποπτύει δ' ἄλός άχνην, Νίκ. Ἀλ.518 ἄλός άχνην τὴν ἀλοπηγὸν ἀγείρει· Γαλ. 12,374 «ἀφρώδες ἐπάνθισμα τῶν ὁλῶν».

ἀλόςσφ(ο)ρον (τό) μτγν. τὸ φυτὸν κάρπαις. **ἀλόςσφην** (ἡ) ποιητ. κ. μτγν. ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης προελθοῦσα ἡ κ. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν θάλασσαν, θεὰ τῆς θαλάσσης· ἐπίθ. τῆς Θέτιδος· ἰλ.Υ 207 μητρόν δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἀλόςσφην· ἐπίσης ἐπιθ. τῆς Ἀμφιτρίτης, ὡς θεᾶς τοῦ θαλασσίου ὕδατος· Ὁδ.Δ 404 ἀμφὶ δὲ μιν φέκαι νέποδες καλῆς ἀλόςσφηνς· Ἀπολλ.Σοφ. «θαλάσσης, οἱ δὲ Ἀμφιτρίτης» κατὰ Εἰμ. «γίνεται παρὰ τὸ ἄλός καὶ τὸ δύνω... ἡ κατὰ τῆς ἄλός δύνουσα...» || μτγν. ἐπίθ. κ. τῶν Νηρηίδων· Ἀπολλ.Ο 4,1599 θυγάτρεις ἀλόςσφηναι· σχόλ. «θαλάσσαι ἀπὸ τοῦ ἐν ἀλὶ δύνειν».

ἀλόςσφην (ἡ) βλ. ἡλόςσφην.

ἀλοτρίδαρος (ὁ) μσν. ἱ τριβών· παρ' Εὐστ.183,10 ἀντὶ ἀλότηριφ βλ. λ.

ἀλοτριδεῖον (τό) νεώτ. ἀλατοτριδεῖον, ἐργαστήριον, ἐν τῷ ὀνόφω τριβεῖται, κοπανίζεται τὸ ἄλας.

ἀλοτριχίτης (ὁ) νεώτ. δρυκτόλ. δρυκτόν, συνήθως σχηματὸς τριχοειδοῦς, ἀπαντῶν πάντοτε ὑπὸ μορφῇ ἐπιφλοιομάτων εἰς κατὰσματα μεταλλευμάτων, γαιανθράκων κτλ. | Halotrichit).

ἀλότηριφ-ιδος (ὁ) ὄρωνον, δι' οὗ τριβεῖται, κοπανίζεται τὸ ἄλας· ΑἴΓ 6,306.

ἀλοτροπισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν ὑδροβίων, τοῦ τρέπεσθαι εἰς ὠριμμένην διεύθυνσιν πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος διαφόρου ἀλυμρότητος.

ἀλοτροφεύω τρέφω, ὀνύκω δι' ἄλατος· σχόλ. ἰλ.Ν 493 θέρουσι οἱ ποῖμένες ἀλοτροφεύουσιν αὐτά.

ἄλουα Ἦσ. «κῆποι, Κύπριοι».

ἄλοῦσπριν (αἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικά ἐνώσεις, περιέχουσιν ἐν τῷ μορίῳ αὐτῶν συνάμα ὀργανικὸν ἀτομικὸν καὶ τὴν ὁμόδα τοῦ ὑδρογελίου.

ἄλούζα κ. ἄλοῖζα κ. λουῖζα ἢ λαῖζα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ἀλούσια βλ. λ.

ἄλουκίτη (ἡ) νεώτ. ἔντομον λεπιτότερον τοῦ ἄβρ. τῶν ἡμερίων ἔχον πτέρυγας διαφανεῖς.

ἀλουλούδιαστα ἐπίρρ. δημ. ἀλουλούδιαστα βλλ. **ἀλουλούδιαστος**-η-ο δημ. ἀλουλούδιαστος βλλ. **ἀλουλούδια** ἐπίρρ. κ. -ουδιαστα χωρίς λουλούδια, ἀνθη. κ. μτφ. ἐπὶ ὀμνίων, ἀγορεύσεων κττ. **ἀλουλούδιαστος**-η-ο δημ. κ. ἀλουλούδιαστος ὁ εἰς ὃν δέν φύονται ἢ δέν ἐφύσταν λουλούδια, ἀνθη, ὁ μὴ ἀνθισμένος· ὁ κήπος εἶναι ἀκόμα ἀλουλούδιαστος || κ. μτφ. ὁ δνευ τέρφων, ἀνευ χαρᾶς· ἀλουλούδιαστα εἶχε νῖατα πικραμένα γηραιά || ἐπίσης μτφ. ἐπὶ γραπτῷ ἢ προφορ. λόγου, ὁ μὴ διὰ ποιητικῶν φράσεων, εἰκότων, ἀλληγοριῶν, κομψῶν φράσεων διηγησιασμένος, ὁ λιτός συνων. δημ. φρ. χωρίς φοριτοῦρες. **ἀλουμινῆς** ἰδί νεώτ. ὀρυκτολ. βεικὸν ἀργίλιον, ἀπᾶντον ὀρυκτὸν, ἔχον χρῶμα χιονόλευκον ἢ ὑποκύανον ἢ ἐλαφρῶς πράσινον (Aluminae). **ἀλουμινίον**(ν) ἰτό νεώτ. κ. δημ. μέταλλον ἀργυρόχρουν, ἐλαφρότατον, λίαν εὐλύατον καὶ ἔκτατον, λοιδανώμενον εἰς λεπτότητα φύλλα καὶ σύρματα καὶ χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν κατασκευὴν μαγειρικῶν σκευῶν, χειρουργικῶν ἢ ἄλλων εργαλείων ἄλλως ἀργίλιον (Aluminae) 2) φαρμακευτικὴ διὰλυσις ἐν χρ. κατὰ τὰν φλογάσεων δ. ἀλουμινόλη, ἀλουμινόλη βλ. λ. **ἀλουμινίτης** ἰδί νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν εἰς βελονοειδῆς κρυστάλλους, μαλακόν, εὐθρυπτον, λευκόν, ἀδιαφανές (Aluminit). **ἀλουμινόλη** ἰδί νεώτ. φάρμακ. λευκὴ κόνις εὐδιάλυτος ἐν ὕδατι καὶ γλυκερινῇ χρησίμος ἰδίως κατὰ δερματικῶν παθήσεων, ὡς ἀντισηπτικὸν καὶ στυπτικὸν διὰ πλύσεις (Aluminae). **ἀλουμοσσεστίτης** ἰδί νεώτ. ὀρυκτολ. ποικιλία τοῦ ὀρυκτοῦ ὀπαλλίου βλλ. ἀκάθαρτος λόγω ἀναμίξεως με ἀδαεσιον καὶ ἀργίλον. **ἀλούν** ἀλχυμ. ἡ πρώτη ἀμορφος τῶν ἀλχυμιστῶν ὕλη, ἡ ρίζα πάσης ὑπάρξεως, ἡ ἔχουσα μὲν σύμβολον τὸν κύκλον, ἀντιστοιχοῦσα δὲ πρὸς τὸ χάος. **ἀλουνίτης** ἰδί νεώτ. ὀρυκτὸν εἰς μικροὺς κρυστάλλους ἢ κοκκώδεις μάζας, ἄγρουν, ἐνίσταται ἀμφωρῶς ὑαλώδους, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς παρασκευὴν τῆς στυπτηρίας· ἄλλως στυπτηρία τῆς λίθος. **ἀλουονεῖς**-αὐς ἰδί νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀπᾶντων συνήθως εἰς τριχοειδῆ καὶ βελονοειδῆς κρυστάλλους, μαλακόν, ἀδιαφανές ἢ διαφώτατον, ἔχον θραύειν ἀνώμαλον καὶ λαμπρὴν μεταξοειδῆ· ἄλλως κεραμοειδῆς (Aluminae). **ἀλουπερή** ἰδί δημ. ποικιλία τις τῆς ἀρνηλίου· ἄλλως ἀλουπερη, ἀλουπερά. **ἀλούπι** ἰτό δημ. δέρμα ἀλώηκεος, ἀλεποτόμαρο· ἔχω ἀλούπια γιὰ παύλημα. **ἀλουπόδρουμπος** ἰδί δημ. βοταν. κ. ἀλοπόδρουμπος βλλ. **ἀλουπερά** ἰδί δημ. κ. ἀλουπερή βλ. λ. **ἀλουπότρυπα** ἰδί δημ. κ. ἀλεπότρυπα ἡ τρύπα, εἰς τὴν κρύπτεται ἢ ἀλώπηξ, ἡ ἀλουποφωλιά. **ἀλουπού** ἰδί δημ. κ. ἀλεπού βλλ. **ἀλουπούδι** ἰτό δημ. τὸ νεογνὸν τῆς ἀλώηκεος || μτφ. ὑβριστικῶς, ὁ πονηρὸς, ὁ δόλιος, ὁ ἐπιβουλός· βρέ, ἀλουπούδι, ἐμένα θά νελᾶσῃς; **ἀλουπερή** ἰδί δημ. κ. ἀλουπερή βλλ. **ἀλουποφωλιά** ἰδί δημ. κ. ἀλεποφωλιά ἡ φωλιά ἀλώηκεος, ἡ ἀλουπότρυπα. **ἀλουρῆμα**-ατος ἰτό μτγν. ἀλουργίς βλ. λ. πορφυροῦς ἱματισμός· Λιδά.4,189 καταπᾶστος ἀλουρημασὺν ἐμπρέων. **ἀλουργῆς**-αὐς-ἑς κ. μτγν. [ὡς ἔργον] [κατὰ κυριολεξίαν] ὁ κατασκευασθεὶς ἐν τῇ θαλάσῃ, ὁ βεβαμμένος διὰ θαλασσίας πορφύρας, οὗτ' δὲ διὰ χρωμάτων κατ' ἀπομίμησιν αὐτῆς, ὁ γνήσιον πορφυροῦν ἔχων χρώμα· Αἰσχ. Ἀγ.946 ἐμβαλινόνθ' ἀλουρησίον | φέροντα πορφυρὰ ἐνδύματα |, Ἀναξάνδρ.417 στρώμαθ' ἀλουργή, —

σπονδῶτ. ἀλουργός-ὄν ἰβηλ. κ. ἀλουργά, Φύλαρχ.4; Πλάτ.Πολ.429 D ἀλουργά ἑρία, Ἐπικρ. ἀλουργός χιτωνίσκος, Πλούτ.Λυκ.12 ἀλουργαὶ στρωμένα || ὡς ἀλουργός-ὄν· Ἀριστ. Αἰσθ.442A 24 τὰ ἀλουργὸν ἰδ.γ | -ῖων. ἀλοργούε[ι] Ἐπικρ. | **ἀλουργία** ἰδί ἰων. -ῖη, Ἐπικρ. ἡ διὰ πορφυροῦ χρώματος βαφή 2) πορφυροῦς ἱματισμός· Φιλόδοτος.3 Ἀπολλ.4,21 κροκωτοὶ δὲ ὄντι καὶ ἀλουργία καὶ κροκοδαφία ταυτοὶ τὸν πόθεν; **ἀλουργίσιον** ἰτό ὑποκορ. τοῦ ἀλουργίς βλλ.· Ἀντιστ.310, κ. ἀλουργίσιον ἀντὶ τοῦ ἀλουργίς. **ἀλουργικός**-ἡ-ὄν ὁ ἀλουργίς βλ. λ.· Εὐσθ.3 Κωνστ.4,66 ἀλουργικὴ ἀλουργίδι περιέβαλλον 2) τὸ αὐτ. ὡς αὐτ.· ΑΒ, Φώτ. κ. ἀλουργικά· τὰ πορφυροβαφῆ ἡμῖστα καὶ λεπτά ε. **ἀλουργίς**-ίδος ἰδί πορφυρά ἐσθῆς, γεν. πᾶν ἐνδύμα πορφυροχρώμων Σουῖθ. κ. πορφυρά χλανίς, Φώτ., ΑΒ, ΕΜ κ. ἄλ· πορφυρά, Ἡσ. κ. ἀλουργίδες πορφυρίδες· Ἀριστφ.Ἰππ.967 ἀλουργίδα ἔχων κατάπαστον ἰσχυλὴ κ. πορφυρὸν χλανίδα, Πλούτ.Ρωμ.14 ἀλουργίδι κεκοσμημένος. **ἀλουργίτης** ἰδί νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸς μαρμαρυγίας συγγενὴς με τὸν λεπιδόλιθον | Αἰτιστ.ε. **ἀλουργοθεφῆς**-οὐς-ἑς μτγν. ὁ βεβαμμένος με πορφυροῦν χρώμα. **ἀλουργοπαλῆς** ἰδί ὁ πωλὼν πορφυράν. **ἀλουργοπαλῆ** ἰδί ἡ τέχνη, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀλουργοπώλου βλ. λ.· Ἀρποκρ. κ. ἀλουργοπαλῆ· πορφυροπαλῆ Ἰσαῖος· Ἰσαῖ.ἀπ.38 | **ἀλουργός**-ὄν βλ. ἀλουργίς. **ἀλουργός**-ὄν βλ. ἀλουργίς. **ἀλουργοῦς**-αὐς-ἑς μτγν. ὁ ὑφασμένος διὰ πορφυρῶν νημάτων· Ἐπιφάν.Αἰρ.33Α πορφυρὰς ἀλουργοφῆς. **ἀλουργοφορᾶ**-ῶ μτγν. [ἀλουργίς βλλ.] φορᾶ ἐνδύματα πορφυρά· Ἰαίδ.Πετ.317 Β. **ἀλουσία** ἰδί ἰκ. ἀλουτία, Εὐν.251 | κ. νεώτ. τὸ νὰ μὴ λουεταί τις, ἡ ἀπλουσία· Ἡσ. κ. ἐτὸ μὴ λουέσθαι· Ἡρ.3,32 ἰδῶν μιν ἀλουσιγίσαι τε καὶ ἀσπίησαι συμπτηνέσθαι, Εὐρ.Ορ.226 ἡ γρίμωσι διὰ μακρὰς ἀλουσίας, Ἀριστφ. παρὰ Διογ.Λ.8,38 φθεῖρας τε καὶ τριβῶνα τὴν τ' ἀλουσίαν, δημ. βρῦμασι ἀπὸ τὴν ἀλουσία || ἐν τοῖς ἀκριτ. ῥήμασι 2) δημ. κ. τὸ θερμὸν πρὸς λουθῶσιν ὕδωρ εἶδ. τὸ διὰ τέρψας ἀνθρώπων διηθούμενον θερμὸν ὕδωρ τὸ χρησιμεῖον πρὸς ἐκπύσιν τῶν λευχαιμάτων, νερὸ τοῦ περὶ χύματος τῆς μυογιάδας, συνών. ἀλουσία βλ. λ. κ. θερμός. **ἀλουσία** ἰδί δημ. ἡ ἀλουσία βλ. λ. **ἀλουσία** ἰδί νεώτ. βοταν. κ. ἀλουσία, ἀλουσία φυτικὸν γένος τῆς οἰκονομείας τῶν βερβενθιδῶν, περιλαμβανόν φυτὰ φρυγανώδη ἢ βαμνώδη κοσμητικά, ἐν εἰδῶς τῶν ὀφίων εἶναι αὐτοφύεις καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα συνών. λεππία. **ἀλουστα** ἐπίρρ. δημ. χωρίς λουστρὸν, ἢ ἐν τῇ συνθηστ.κρ. | ἀπλῶς χωρίς νήμω, ἄηματο, ἀπλυτα. **ἀλουστος**-(η)-αῖν γλῶσσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λουόμενος ὁ μὴ λουσθεὶς διὰ τὸ αἶμα ἢ ἐν τῇ συνθηστ.κρ. | ἀπλῶς τῇ πεφਾਲῇ καὶ τὰς χειράς, ἀπλυτος, ἀνέπτος· ἀντίθ. λουόμενος· μάλιστα ἔσθηται κ. εἶμαι ἀλουστος ἀκόμη. **ἀλουστράριστα** ἐπίρρ. δημ. χωρίς λουστρὸν, ἀσπιδάτως. **ἀλουστράριστος**-η-ο δημ. κ. -ίγος ὁ μὴ λουστραρισμένος, ἀσπιδάτως· ἀλουστράριστα παπνοῦται | συνών. ἀγυδίστα, ἀλουστράριστο ἐπιπλ. || κ. μτφ. ὁ μὴ ἔχων λεπτοὺς τρόπους, ἀγροίκος κ. ὁ μὴ συμπληρώσας τὴν μόρφωσίν του. **ἐλουτάν** ἰδί νεώτ. φάρμακ. τὸ κολλοειδὲς ὑδροεῖδιον τοῦ ἀργίλου, ἡται φάρμακον στυπτικόν, διδόμενον κατὰ τὴν διαρροαὴν ἐσωτερικῶς. **ἐλουτέρας**-η-ο δημ. κ. ἀλιτουρας βλ. λ.

ἀλούτζιο [τό] δημ. κ. ἀλούτζι. είδος θάρνου ἀ-
κανθώδους συνών. ξυλικί βλ. λ.

ἀλούτια [ή] βλ. ἀλούσια.

ἀλούτιω-άω ἀλούτιω-έω βλ. λ. σχόλ. Ἀριστ. Νεφ.
442 «οὐχ μὲν ἀλούτιαν».

ἀλούτιος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ μὴ λουόμενος,
ὁ ἀλούστος βλ. λ.: Ἡρ.264 μηδὲ ἀλούτους ἀπὸ
γυναικῶν ἐς ἱρὰ ἐσέταναι, Ἀριστφ. Ὀρν.1554 λίμνη
τις ἐστ' ἀλούτος οὐ φυκαγωγεῖ Σωκράτης.

ἀλουτράσιος-η-ο ὁ ἀλουτρος βλ. λ. ἀντιβ.
λουτραρισμένος.

ἀλουτράσιος-η-ο δημ. κ. ἀλουτράσιος, ἀλου-
τος μὴ ἐν λουτρῷ ὄντων τὸ σῶμα λουθεῖται: ἀπὸ
τὴν πολλὰ βιασύνη νὰ γίνῃ ἀμέσως ὁ γάμος ἀ-
πόρνησε ἀλουτρή ἢ νύφη.

ἀλουτῶ-έω κ. μτγ. εἶμαι ἀλούτος βλ. λ., μένω
χωρὶς λουτροῦ: Ἰνν.Διατγ.Υγ.4 μοναστήριον καὶ
ἀλούτεσιν καὶ σκληροκαίτεσιν, Ἀρρ.Ἐπικτ.3.2273
σύ ἀνάντεσαν, σύ φάγε, σύ ἀλούτησον.

ἀλουτράσιος ἐπίρρο. δημ. ἀσιγήτως, ἀκαθου-
χάστως, ἀκαταπραῶντως.

ἀλουτράσιος-η-ο δημ. κ. -αστος ποῦ δὲν ἐ-
λουτράζε, ὁ μὴ σιγήσας κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σι-
γήσῃ || ὁ ἀκαθουχάστος, ὁ ἀκαταπραῶντος.

ἀλοφα [τά] νεώτ. ζῳολ. ἐντομα κολεόπτερα
τοῦ ἀθροίσματος τῶν ρυγχόφρων τῆς οἰκογεν-
είας τῶν βραχυρινιδῶν, ἔχοντα σῶμα μικρὸν
χρώματος ὑποφαῖου.

ἀλοφατζίδες [οἱ] μιν. | τουρκ. | τοῦρκοι ὁ-
πλῖται μισθοῦ: Χολοκονό. Ἀνδρ. Ἰστ.228 [ἐκδ.
Βόννης] ἀλοφατζίδες οἱ μισθοῦται καλοῦμεναι
| λουβάνοντας λουφέ, ἥτοι σιτηρέσιον |.

ἀλοφία [ή] νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰ-
κογενείας τῶν ἱριδιδῶν, περιλαμβάνον ἐίδη καλ-
λωπιστικά Ἰθαγενή τῆς Ἀμερικῆς (Alophia hept.).

ἀλοφίλ ἀποκρυφολ. ταινία ἐκ λινού, δι' ἣς οἱ
ἐρμητικὸι φιλόσοφοι ἐσφράγγουν τὰ ὄργανά των.

ἀλοφίλος-ον νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ὁ φίλος τοῦ ἀλ-
μυροῦ, ὁ ἐπιζητῶν τὸ ἀλμυρὸν ὕδωρ.

ἀλοφίνα [τά] νεώτ. ζῳολ. γένος ἐνδόμων τοῦ
ἀθροίσματος τῶν ρυγχόφρων τῆς οἰκογενείας
τῶν ρυγχοριδῶν, τοῦ ὁποῦ τοῦ μόνον γνωστὸν
εἶδος εὐρίσκεται εἰς τὴν Τύνιδα (Alophina).

ἀλοφόρος [οἱ] Ἐπιγρ. ὁ μεταφόρων ὄλες.

ἀλοφός-ον [ποιητ. ἀλλοφός] κ. νεώτ. ἀνευ λό-
φου [τ.ἐ. λοφίου περικεφαλαίας]: Ἰλ.Κ.258 κυ-
νέην ἀφαλόν τε καὶ ἀλλαφον | Ἀριστ.αρχ. ἀ-
λοφός | 2) νεώτ. ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ ἔχων λόφους·
ἐκτασις ἀμυμῶδης, παντελὺς ἀλοφός.

ἀλόχευτος-ον μτγ. ὁ ἀνευ λοχείας | ὁ οὐχὶ
κατὰ φυσικὸν τρόπον | γεννηθεῖς περὶ τῆς Ἀθη-
νᾶς 2) ὁ μήπω γεννηθεῖς, ἀγέννητος: Νών.
Δ.827 ἀλόχευτος παῖς | Ἡσ. «ἀλόχευτον ἀ-
γέννητον» | 3) ὁ ἀνευ ὥδινων τοκετοῦ, ὁ μὴ
τίκτων: Νών.Δ.41,53 ἀλόχ- φύσις.

ἀλόχευς δημ. λυπῶ, θλιβὼν τινὰ καιρίως, φαρ-
μακῶνως ἐν ἠθικῇ σμῃ.: Σάρρ. Ἀν.ΗΠ κακία ὁποῦ
μ' ἀλόχεφες στὰ φύλλα τῆς καρδίᾶς μου | μέο.
κ. παθ. ἀλοχεύομαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν.

ἀλόχη [ή] δημ. κ. ἀλόχη τὸ δηλητήριον, ἐν χρ.
συνήθως εἰς φρ. ἀράς: νὰ φάῃ καὶ νὰ τοῦ γένῃ
ἀλόχη || ἡ φρ. κακὴ ἀλόχη ἐπὶ τῶν λαίμαργως
ἐσθιόντων || ἀλεύρι ἀλόχη τὸ μικρὸν ἄλευρον.

ἀλοχημεία [ή] νεώτ. ἀλατοχημεία βλ. λ.

ἀλοχλωρίς-ιδος [ή] νεώτ. παλαιοντ. γένος φυ-
τῶν κωνοφόρων τῆς κατηγορίας τῶν σχιζολεπι-
δῶν μὲ γραμμώδη, ἀδιαίρετα φύλλα.

ἀλοχος [ή] ποιητ. | α ἀλοιστ. | κυρ. ἡ ἔχουσα
κοιὴν τὴν κλίνην, σφύεντας, σὺζυγος: Ἰλ.Ζ.238
τρώων ἀλοχοι... ἥδε θύγατρες, Ὀδ.ε.202 νῆ-
σοι ἐξ ἀλόχων· ἐμὲ δ' ὠνήτη τέκε μήτηρ παλ-
λακίς, Σοφ.ΟΤ181 ἀλοχοι πολίατε... ματέρες

|| ἐρωμένη, πολλὰ κ. Ἰλ.1336 ἔχει δ' ὄλοχον
θυμαρία 2) | α στερεῇ. | ἡ μὴ ἀπανδρευθεῖσα,
ἀγαμος, παρθένος· Εἰμ. ὁ ὄλοχος γυνὴ ἡ ἐκ παρ-
θενίας, ἐτέροιο λέχους ἀνείρος: Πλάτ.Θεοίτ.149 Β
ὄλοχος οὐσὰ ἡ Ἀρτεμὶς τὴν λοχίαν εἴληχε
| Πολυδ.3,15 ὁ παρθένος, ὡς οὐκ ἀποχευθεῖσα ».

ἀλοχρωμία [ή] νεώτ. χημ. φαινόμενον, καθ' ὃ
ἐνώσεις τινὲς ἀχροοὶ ἢ ἀκαφρῶς κεχρωσμένοι,
παρέχοντες μετ' ὁξέων ἐγκυρώσεων ἐνώσεις χωρὶς
νὰ συντελέσῃ τούτου τούτου ὁμάς τις χρωμοφόρος·
ἄλλως ἀλατοχρωμία.

ἀλοῶ-άω ἐπ. ἀλοιῶ, ἐπ. μέλλ. ἀλοήσω, δωρ.
ἀλοιησέω, ἀορ. ἡλόησα κ. ἐπ. ἡλοῖσα | συγν.
οὐνθετ. |, μτχ. ποιητ. ἀορ. ἀλοῖσας | ὡς ἐξ ἔνεστ.
ἀλοιῶ |, παθ. μέλλ. ἀλοηθήσομαι, παθ. ἀορ. ἡ-
λοήθην, παρκ. ἡλόημαι ἀλωσίω: Ἔν.Οἰκ.182
ἵνα μῆτε οἱ ἀλῶντες | τὸν σῖτον | μοχθῶσι περ-
ριπτόν νόνον μῆτε οἱ λικμῶντες, ΠΔ Δευτ.254
οὐ φημὺς εἶς βοῦν ἀλῶντα 2) κτυπῶ, πλήτ-
τω, μαστιγῶν: Ἰλ.1568 πολλὰ δὲ καὶ γαίαν πα-
λυφῶρβην χειρὶν ἀλοῖαι, Ἀριστφ.Βάτρ.149 ἡ μη-
τέρ' ἡλόησεν ἡ πατὴρς γνάθον ἐπάταξεν, Βάδρ.98,
15 ἀλ-τινα ροπάλω, Πλουτ.Τ.Γράκκ.2 τὸν μικρὸν
ἀλοῖσας πρῶτον τῶν δημηγορούντων 3) θρυμ-
ματίζω, καταστρέφω, δημ.ρμιάζω: Βάδρ.129,16 ἐλ-
σκεῦν, ΠΔ Ἰερ.5,17 καὶ ἀλοήσουσι τὰς πόλεις τὰς
ἀχυράς ἡμῶν 4) στριφογυρίζω τινα, τὸν σέρνω
πέρα δάδε: Ἀριστφ.Θεσμ.2 ἀπολεῖ μ' ἀλῶων
| σχόλ. « ἐν κύκλῳ περιάγων ὡς οἱ ἐν τοῖς ἄλωσι ».

ἀλῶω ἐπικ. προστ. τοῦ ἀλῶμαι βλ. λ.

ἀλπαγάς [οἱ] δημ. κ. ἀλπακάς βλ. λ. |.

ἀλπάκα [ή] νεώτ. ζῳολ. ζῶον μυρκαστικὸν
τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀκέρων τῆς οἰκογενείας
τῶν τυλοπόδων, ἔχον τρίχωμα πυκνόν, ἀπαλόν καὶ
σιτληνόν, κρέας δὲ τρυφερόν καὶ εὐγεστόν | ἡ
ἰδίως εἰς τὴν Ν. Ἀμερικῇ.

ἀλπακάς [οἱ] τὸ ἔριον τοῦ ζῳου ἀλπάκα βλ. λ.
|| τὸ ἐκ τοῦ ἐρίου τούτου σιτληνὸν ὕφασμα· ἄλ-
πως ἀλπαγάς 2) μέταλλον ἀργυρόχροον ἀνθε-
κτικὸν εἰς τὴν ὀξείδωσιν, χρησιμοποιοῦμενον εἰς
τὴν κατασκευὴν ἐπιτραπέζιων ἀκευῶν, λεπτῶν ἐρ-
γαστηριακῶν ὀργάνων κτλ. | Alpacas | || κατ' ἐ-
πέκτ. τὰ ἐπικεκριμένα δι' ἀλπακά ἐπιτραπέζια
κ. ἄλλα σκευή: ἔχομεν σερβιτῖον ἀλπακά.

ἀλπαλῶν [κωδ. ἀλπαλαῖον] Ἡσ. « ἀναπλῶν ».

ἀλπαναβάτης [οἱ] νεώτ. ὁ ἀνοβαίνων εἰς τὰς
Ἄλπεις, ὁ ἀλπειβάτης || γιν. ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς
ἀναβάσεις ὕψηλοτάτων ὀρέων.

ἀλπειβάτης [οἱ] νεώτ. κ. ἀλπαναβάτης βλ. λ.

ἀλπειοδρακτηρία [ή] νεώτ. εἶδος ράβδου μετὰ
σιδηρᾶς ἀκμῆς, τὴν ὁποῖαν χρησιμοποιοῦσιν οἱ
ἀλπαναβάται βλ. λ., τὸ ἀ. διεθνὲς λεγ. ἀλπειστόκ.

ἀλπειος-εἰα-ον νεώτ. ὁ τῶν Ἀλπεων· ἀλπειος
ὁροσειρά || Μαν ὀρεινός: ἀλπεια φυτὰ
| τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς ὕψος ἀνώτερον τῶν
χιλίων μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης |.

ἀλπικός-ή-ον νεώτ. κ. ἀλπινικός ὁ τῶν Ἀλπεων,
ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἀλπεις ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν καθορι-
ζόμενος || ἀλπικὴ σάληνιξ λαϊκὸν ὄργανον πνευ-
στὸν ἐκ ξύλου ἢ φλοιοῦ δένδρου, χρησιμοποιοῦ-
μενον ὑπὸ τῶν ποιμένων τῶν Ἀλπεων || μετεω-
ρολ. ἀλπικὴ λαμνηδὼν χροιά ἐρυθροροδίνη, τὴν
ὁποῖαν προσλαμβάνουσιν ἐν εὐδία αἱ χιονοσκε-
πεῖς κορυφαὶ τῶν Ἀλπεων ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως
τοῦ ἡλίου || ἀλπικὴ πτύχωνις τῆς γῆς ἡ πτύ-
χωνις τῶν διαφόρων στρωμάτων τοῦ φλοιοῦ τῆς
γῆς, ἡ γενομένη κατὰ τὴν τριτογενῆ περίοδον
τοῦ καινοζωικοῦ αἰῶνος, καθ' ἣν ἐσχηματίσθησαν
οἱ ὄροσειραὶ τῆς Μεσογείου || ἀλπικὸς ἀσθε-
στόλισμος παχὴ ἀσθετολιθικὰ στρώματα τοῦ
μεσοζωικοῦ αἰῶνος συνήθῃ εἰς τὰς Ἀλπεις.

ἀλπινία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-

κογενείας τῶν γιγγιδερειδῶν, περιλαβάνον ἀνδρῶν τῶν ἁγίων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Πολιτησίας. **ἀλυντικός** ἡ-ὄν νεώτ. κ. ἀλυντικός βλ. λ. **ἀλυνισμός** ἰδί νεώτ. ἡ πρὸς τέρψιν, ἀσκησιν ἢ ἐπιστημονικὴ παρατηρήσεις συστηματικὴ ἀνάδοσις εἰς τὰς Ἀλπει. || γεν. ἡ συστηματικὴ ἀσκήσις πορείας καὶ ἀναδόσεως εἰς ὄρη, ἢ ὀρειβάσις: **διεδόθη** παντοῦ ὁ ἀλυνισμός. **ἀλυνισμός** ἰδί νεώτ. θηλ. -ισμῶν. ὁ ἀναδιδόντων εἰς τὰς Ἀλπει, ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς τὸν ἀλυνισμόν βλ. λ. ὁ ὀρειβάτης. || στρατ. ἀλυνιστοί εἰδ. στρατιωτικὸν σῶμα ἐν ταῖς παρὰ τὰς Ἀλπει χώραις, ἀποτελούμενον ἐξ ἠσκημένων εἰς ὀρειβάσις. **ἀλυνιστος** -η-ὄν ὑπερβ. τοῦ ἀλυνος, ὅπερ εὔρηται μόνον ἐν συνθέσει ἐπαλυνος βλ. λ., ἡδιστος, γλυκύτατος: Πίνδ. I. 5(4). 12 **ἄλως** ἄσπον τὸν ἀλυνιστον (σχόλ. « ἡδιστον, προσγενέστατον »). **ἀλυνός** ἰδί δημ. ἄσπον φυτῶν, εἶδος φλόμου, ἄλλως ἀλεπούσι, ἀλεπούκι.

ἄλς - ἄλδς ἰδί ἡ | τὸ ἄλς, ἄλῃ: | ἡ. I. 214 **πάσσα** δ' ἄλδς θείοιο, Ἡρ. 4. 185 **ἔστι δὲ ἄλδς τε μέγα** ληθ. ἐν αὐτῇ (ἀλπαυρογέινον) - συνηθέα. κατὰ πληθ. : Ὀδ. λ. 123 **οὐδέ θ'** ἄλῃσι **μυμμένον** εἶδωρ ἔδουσι, - παροιμ. φράσεις: Ὀδ. F. 455 κ. Ἑσέκρ. 27. 61 **οὐδ' ἄλα** δούης (ἐπὶ ἄκρας φιλογύρου), Ἀριστ. λ. Η. Νικ. 1156 B 27 **ἄλς** **συναναλῶσαι** (πρὸς δὴλων δεσμών ξενίας), Κωμ. Ἀδων. 176 τῶν ἄλων **συγκατεδιδόκεαν** μέδωινον [πρὸς δὴλων συν παλαιοὶ φίλιας], Πλουτ. Η. 684 B οἱ περὶ ἄλα καὶ κύμαον [ἐπὶ φίλων] κ. δ. πρὸλ. δημ. φάγαμα μαζὺ φώμι κ. ἄλῃτ' || ἐν τῷ πληθ. ἐνίστη σκευασία εἰς χρήσεως θεραπευτικῆς: Διοσκ. 5. 109 2) ἄλμη, ἀσπύρ: Καλλ. ἀπ. 50 3) Πάθ. ἄλς ἄμυνισκός εἶδος ὀρυκτοῦ ἄλατος. 4) ἄλς ἰνδικός ἢ ζάκχαρις: Ἀρχμ. ἱατρ. παρὰ Παύλ. Αλμ. 2. 53 5) ἄλς ἰοί | αἰ: ἄλμυκ, τὰ ἀλμύκη: Διον. Αλ. 2. 55 || μτφ. ἐν τῷ πληθ. ἄλς πνεῦμα, εὐφροσύνη, ἀστείον κ. πικαυτικὸν λόγον: Πλάτ. Συμ. 177 B ἄλς ἐνύσων ἐν τῷ βελίῳ.

ἄλς - ἄλδς ἰδί ἡ | ἡ θάλασσα ἰδίως ἡ πρὸς τὴν ἑρπῆν ἀδουθῆς: | ἡ. Y. 229 ἄλῃν ἐπὶ ἀλμύνην ἄλδς πολιοῦο θεσπον, Ὀδ. B. 261 **χεῖρας** νιφόμενος πολίης ἄλδς [ἐν θαλάσσι] ὕδατ' ἐνίστη κ. πλεοναστ.: | ἡ. Φ. 59 [κ. Ἑσέκρ. 10] **οὐδέ μιν ἄσχε** ὄντονος ἄλδς πολίης, Εὐρ. Τρω. 88 **παράγῃ** πέλαγος Αἰγαίης ἄλδς, - Αἰσχ. Πέρ. 427 **εὐχάλη** .. **κατέχευε** πελαγίαν ἄλα, κατὰ πληθ. Αἰσχ. Ἀχ. 760 ἄλς οὐν **φέρεται** | ἐν λογοπαίγνι πρὸς τὸ ἄρα. ἄλς).

ἄλσατος - α-ὄν μαν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἄλσους.

ἄλσειον Ἡα. « πορείαν ».

ἄλσιος ἰδί ἐνν. μὴν ἑτήρ. ὄνομα μηνὸς ἐν Κῶ.

ἄλσεκος ἰδί νεώτ. ζῴωλ. πτηνὸν τῆς οἰκογενείας τῶν περισσοειδῶν, βιοῦν παρὰ τὰς θαμνώδεις ὄχθας τῶν ποταμῶν, τρεφόμενον κυρίως ἐξ ὀπωρῶν καὶ ἔχον ἴσαν σχεδὸν μέγεθος πρὸς περιστέρων, χρώμα δὲ ζωηρὸς ἐρυθρὸν (Alseceus). **ἄλσεφνί** ἰδί νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν θαμνοειδῶν, ἱθαγενὲς τῆς Ἰνδο-μαλαισίας (Alseodaphne Nees).

ἄλσεφνί ἰδί νεώτ. ζῴωλ. πτηνὸν τῆς τάξεως τῶν κεκρακτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κυφελιδῶν, ἔχον ῥόμφος λίαν πεπλατυσμένον κατὰ τὴν βάσιν, πόδας βραχεῖς καὶ λαπτροὺς καὶ ἀπνοῦν εἰς τὴν τροπικὴν Ἀφρικὴν κ. ἄλλαχοῦ (Alseus).

ἄλσεουσία ἰδί νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν αἰγυκληματοειδῶν ἱθαγενὲς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

ἄλσις ἰδί | ἄλσιος | ἡ τοῦ ἄλσους, ἡ διαμένουσα ἐν ἄλσει: Ἀπολλ. P. 1. 1066 **νύμφαι ἄλσιδς**.

ἄλσιον ἰδί μτφ. πόα, φυσιολογία σκελετοῦ καὶ δασυδεις τῶνους [parietaria iustitatis]: Θεοφρ. Π. 9. 13 **φύλλον δὲ** ἔχει **προσκαμπερὲς τὴν ἄλσιν** φωνῶν. μυσούτης: ἄλσιος, ἄλς ὁ ἀλσιν διὰ τὸ σκε-

λετοῦ καὶ ἄλσῶδεις φιλεῖν τόπους. || νεώτ. βοτάν. γένος καρυοφυλλοειδῶν, περιλαβάνον πολλὰ εἶδη τοῦ βαρείου ἡμιοφαιρίου καὶ τῆς Χιλῆς.

ἄλσις - εως ἰδί ἄλμα, πλῆθος (ἄλμα βλ. λ.): Ἰνπ. ἱερ. Ναισ. 17 **ἄλσιν** **παρέγειν** παρὰ τὸ πηδῶν, Ἀριστ. λ. Η. Ν. 174 A 31 **πτήσις**, **βράσις**, **ἄλσις**.

ἄλσις - εως ἰδί αὐξήσις | **ἄλσις** βλ. λ.: | Ἀ. πολλῶν. ΛΕ. ἐν λ. ἄλσις, νεῖ.

ἄλσι βλ. ἄλμα.

ἄλσεφνί - οὐς - ἄλς νεώτ. ὁ βριθὼν ἄλσων, ὁ ἔχων ἄφθονα ἄλση: ἄλσεφνίς χώρα.

ἄλσεφνί ἰδί νεώτ. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βιολοειδῶν, ἀπνοῦν συνήθως εἰς τὰς τροπικὰς χώρας (Alseodia T'hou).

ἄλσεφνί - α-ὄν νεώτ. ὁ διαπύμνος, ὁ ζῶν εἰς ἄλση, ὁ δασυδεις.

ἄλσεκος ἰδί μτφ. κ. νεώτ. || τὸ ἔργον ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἄλσεκου βλ. λ.: ἄλλως ἄλσεκος.

ἄλσεκος - ἡ-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν ἄλση κομισθὴν βλ. λ. ἀναφερόμενος: || τὰ θηλ. ὡς ὄνομα ἢ ἄλσεκος ἡ ἐνν. τέχνη) ἢ ἄλσεκος βλ. λ.

ἄλσεκος - ἡ-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ἀπὸ ἀπόφθεως ἄλσεκος ἡ ἐνν. τὸ πρὸς τὸν ἄλσεκος βλ. λ.: Πολυδ. 7. 140, 141.

ἄλσεκος ἰδί μτφ. ὁ ἐπιμελητὴς ἄλσεως, ὁ συντηρῶν ἄλση, ὁ φύλαξ ἄλσεως.

ἄλσεκος - ἡ-ὄν μτφ. κ. νεώτ. περιποιούμενος ἄλσεως.

ἄλσεκος ἰδί νεώτ. φάρμακ. διηλυτὸν τῶν ἀργίλων εἰς κόκκον εὐδιάλυτον ἐν ὕδατι φάρμακον ἀντηληπτικὸν καὶ αὐτιπτικόν, χρήσεως ἐξωτερικῆς.

ἄλσεκος ἰδί μτφ. τοῦ φυτεύειν ἄλση: Πολυδ. 7. 140.

ἄλσεκος - εως ἰδί νεώτ. ἡ ἐν μέσῳ ἄλσεως ἢ ἄλσων πόλις: || κ. ἡ ἀλυσίλια ἢ κήπος, πάρκα πολλὰ ἔχουσα πόλις.

ἄλσεκος - α-ὄν νεώτ. δάσος, ἔκτασις (μικρὰ ἢ μεγάλη) κατάφυτος: ἡ. Y. 8 νυμφαί, αἰ τ' ἄλσεα καλὰ νύμφων, Ἑσέκρ. I. 117 **οὐκέτ' ἄν ὄλσιν οὐκέτ'** ἄνδ' ὀρμύας, οὐκ ἄλσεα.

2) εἰδ. δάσος ἱερὸν, ἀφιερωμένον εἰς τὰς θεοῦς: Ὀδ. 229 **ἄλσις** ἄλσων **ἄλσις** Ἀθήνης, Ἡοιόδ. A. 99 **ὅς νῦν** .. **περιμεινέται** ἱερὸν ἄλσις Φοῖβου || ἐντεῦθεν πᾶς τοῖς θεοῖς ἄλσων χώρας | τρέμενος βλ. λ.), μετὰ ἢ καὶ ἄνευ δένδρων (σχόλ. Πίνδ. O. 331 « **ἄλσις** **πανδύω** ἄλσις οὐκ ἄν τῆς ἐνταυθὲς ἐντονωθεῖ τῷ Πινδάρῳ τῷ ἐπὶ ἀφύετον χωρίον ἄλσεως ὀνομάζοντι. ἔλεγον γὰρ πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, κἂν φίλον ἢ ἄλσις »: Αἰσχ. ὀπ. ἔλεγχ. 4 **Μαροσίων** ἄλσις | τὰ πεδῖον τῆς μάχης, ἱερὸν θεωρούμενον || μτφ.: Αἰσχ. Πέρ. III **ἄλσιν** **πᾶν** **πῶν** **ἄλσις** | τὴν τῆς θαλάσσης ἔκτασιν ἱερὸν τῷ Ποσειδῶνι).

ἄλσεφνί ἰδί νεώτ. κ. ἄλσεφνίς φυτ. γένος τῆς οἰκογεν. τῶν κυφελιδῶν, περιλαβάνον πτέρυδας δένδρεοειδῆς τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

ἄλσεφνί - α-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἄλσεως, ὁ δασοφύλαξ, δημ. **ἄλσεφνί**.

οικογενείας τῶν ἀμαρυλλιδιῶν, περιλαμβάνον πολυετείς πόας τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς με κοιν-δυκαὶδεῖς ρίζας ἐδωδιώδεις (Aistrosemeria L.).
ἐλασάλλιον (τό) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄλσος μικρόν ἄλσος βλ. λ. 11.

ἐλασάδης (τό) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτόν, εἶδος τιτανίου (Aischedit).

ἐλασώδη (τά) νεώτ. βοταν. βλ. ἀλσώδης 31.

ἐλασώδης-ους κ. μτγν. ὁ ἐν ἄλσει σῦσκιος, σκυρὸς : Εὐρ. ΙΑ 141 μὴ νυν μὴτ' ἀλσώδεις ἴζου κρήνας || κ. νεώτ. ὁ εἰς ὃν φύονται ὄλα, ὁ ὁσ-σώδης : Αἰλ. Ζ 4,60 τὰ ἀλσώδη χωρία καὶ τὰ θα-σάα 2) ἐπὶ φυτῶν - ὁ φυόμενος ἐν ἄλσει : Θεόδωρ. Φ 3,1, τὰ ἀλσώδη (ἐνν. δένδρα) καὶ φι-λυδρα, ὅσον πλάτανον ἰτέαν λεύκηνη αἰγείρον πελέαν, ΠΔ Βασ. 4,10,4 | καὶ ἐθεσίαις καὶ ἐθυ-μία | καὶ ὑποκατὰ παντὸς ἐξόλου ἀλσώδους 3) νεώτ. βοταν. ἀλσώδη (τά) φυλὴ τῆς οἰκογεν. τῶν ἰσειδῶν, περιλαμβάνουσα δένδρα ἢ θάμνους τῶν παρὰ τοὺς τροπικοὺς χωρίων ἄ. ἀλσώδεια.

ἐλσωμα-ατος (τό) μτγν. τὸ ἄλσος βλ. λ. συνών. νεώτ. κ. δημ. δάσωμα (τό).

ἐλσών-ωνος (τό) μτγν. τὸ ἄλσος : Ἀκὺλ. ἐν Βασ. 4,17,16 ἐποίησαν ἐλσώνων | Ἐδδ. ἐποίησαν ἄλση |.

ἐλτ νεώτ. (γερμ. halten) στρετ. κ. χυμναστ. παρὰγγελλμα ἐν τῇ διεσθεῖ φρασσεολογίᾳ, ἐπιτάσ-σων εἰς τινα νὰ σταθῇ ἀκίνητος, σημαίνειν στῆθι ἢ στῆτε : ἄλτ καὶ παρὰ πόδα.

ἐλταξιμοῦθιον τηλεσκοπίον (τό) νεώτ. ἄστρον. ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποῦ μετροῦνται συγχρόνως τὸ ὕψος καὶ τὸ ἀξιμοῦθιον τῶν ἀστέρων, καθ' ἣν στιγμὴν διέρχονται οὗτοι διὰ τοῦ κατακορύφου κύκλου, τὸν ὁποῖον διαγράφει ὀπτικὸς ἄξων τῆς διόπτρας τοῦ ὁργάνου.

ἐλταία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. βοταν. ἀλθαία βλ. λ.

ἐλταίδες (αἱ) νεώτ. γεωγρ. αἱ μετὰ πτυχώσεων ὀρ-ρσεῖραι, αἱ ὁποῖαι ἐσχηματίσθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τὴν ἀνδρακικὴν περιόδον τοῦ παλαιοζωικοῦ αἰῶνος, καὶ αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Αἰταῖ.

ἐλταίτης (τό) νεώτ. ὀρυκτόν κασσιτερόλευκον κρυσταλλοῦμενον εἰς τὸ κυβικόν σύστημα καὶ ἀ-παντῶν εἰς τὰ Ἀλταῖα | Αἰταῖτε |.

ἐλτάνα (ἡ) δημ. (ἰταλ. k. ἀρνάνα μικρόν ἐν κήφῃ ἢ αὐλῇ, παρὰτοίχον στενὸν χώριον, εἰς τὸ ὁποῖον φυτεύονται ἀνθη-φυτέα στὴν ἐλτάνα γαρφαλιές.

ἐλταῖ Ἡο. « ἀπορεῖ » ἄναν. ἀλύει |.

ἐλτενεσταίνας (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεοειδῶν, περιλαμβάνον ἀρκετὰ εἶδη ἰθαγενῆ τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς.

ἐλτέρια (τά) νεώτ. ζωολ. ζῶα ἐγκυματικά τῆς οἰκογενείας τῶν μονήρων, τὰ ὁποῖα ζῶσιν ἐντός τῶν γλυκεῶν ὕδατων καὶ παρασιτοῦσιν ἐπὶ ἄλλων ζωϊκῶν ὀργανισμῶν ἄλλως ἑλτηρία | Halteria |.

ἐλταρνανθήρα (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτ. γένος τῆς οἰκογεν. τῶν ἡμαρυνιδῶν περιλαμβάνον πόας ἢ φυτὰ θαμνοειδῆ τῶν τροπικῶν χωρίων.

ἐλτηρεία (ἡ) Ἡο. « ἀπὸ τῆς χειρὸς ».

ἐλτήρες (οἱ) ἑλλασμα βλ. λ. κ. νεώτ. βάρη ἐκ λίθου, μολύβδου, σιδήρου ἢ καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιοῦν οἱ γυμναστικοὶ εἰς τὸ ἄλμα πρὸς ἀπόκτησιν μεγαλυτέρας φορᾶς : Κράτ. Κομ. II ἐλτήρσι χρῆσθαι, Ἀριστ. Πρ. 881 B 5 διὸ καὶ οἱ πένταθλοι ἄλλονται πλείον ἔχοντες τοὺς ἐλτήρας ἢ μὴ ἔχοντες || νεώτ. γυμν. βάρη ἐκ δύο σιδηρῶν σφαίρων συνδεομένων διὰ αἰδηρᾶς ρά-βδου χρησιμοποιοῦμενα εἰς διαφόρους γυμναστι-κὰς ἀσκήσεις.

ἐλτήρια (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἀλτήρος βλ. λ. μικροὶ ἀλτήρες : Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειδ. I, 532.

ἐλτήρια (ἡ) μτγν. ἡ χρῆσις ἀλτήρων, τὰ πηδᾶν μετὰ τοὺς ἀλτήρας βλ. λ. : Ἀρτεμίδ. I, 57 τὰ πηδήμα-τα τὰ ἐν τῇ ἐλτήριᾳ (= ἄλσει) 2) νεώτ. ζωολ.

γένος ζωοφίων ἐγκυματογενῶν ἄλλως ἀλτέρια βλ. λ. **ἐλτηριοβόλια** (ἡ) μτγν. ἡ βολή, τὸ ρίψιμον ἀλτηρίων βλ. λ. : Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειδ. I, 532.

ἐλτηροβόλια (ἡ) μτγν. ἡ βολή, τὸ ρίψιμον ἀλ-τήρων βλ. λ. ἢ εἰδικῶς. ἄσκησις διὰ περιστρο-φῆς τῶν χειρῶν, κρατουσῶν ἀλτήρας : Ἰακ. βλ. Πυθ. 21,97 οἱ δὲ καὶ ἐλτηροβόλια ἡ χειρὸς οἰαί.

ἐλτηρόφιλος-ον νεώτ. ὁ εὐνοῶν τὴν διὰ τῶν ἀλτήρων ἄσκησιν ἢ ὁ ἐπιδιδοόμενος εἰς αὐτήν : οἱ ἐκ τῶν γυμναστικῶν μας ἐλτηρόφιλοι ἐρ-γώνωσαν εἰδικὸν σωματεῖον.

ἐλτης (τό) νεώτ. ἀθλητῆς, ἐπιδιδοόμενος εἰς τὸ πηδημα, τὸ ἄλμα βλ. λ.

ἐλτικαήμελος (ἡ) νεώτ. ψολαιοζωολ. γένος ὀ-πληφόρων ἐκ τῆς ὀμοιογενείας τῶν τυλοπόδων ἢ καμηλοκόλῃ ζῶον εὐρεθὲν ἐν ἀπολιθώσεσι.

ἐλτικολή (ἡ) νεώτ. ζωολ. ζῶον τραυτικόν τῆς οἰκογενείας τῶν μυτιδῶν ἀπαντῶν .ις τὰ Ἰμαλάια καὶ τὸ Οἰδέτ (Alticola).

ἐλτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ ἄλμα βλ. λ. : Ξεν. ΚΠ 8,4,20 οὗδ' ὀπωσιποῦν ἐλτικός εἰμι, Πλούτ. Νομ. 23 ἄλτικη ὄρχησις (ἡ τῶν Σαλίων ἱερῶν) || ὁ χρῆσιμοποιοῦμενος κατὰ τὸ πηδημα : Ἀριστ. ΖΜ 683 B 3 τὰ ἀλτικά μόρια 2) νεώτ.

ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτεράων τῆς ὀμοιογε-νείας τῶν χρυσομυτιδῶν κένθαρος μικρὸς, ζῶν ἐπὶ τῶν φυτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ ἐπιφέρει μεγά-λως καταστροφὰς (Haltica).

ἐλτικοσαυρός (τό) νεώτ. παλαιόζωολ. γένος δει-νοσαύρων ἐρεπέναι ἐκ τῆς ὀμοιογενείας τῶν χαι-λουριδῶν, εὐρεθὲν ἐν ἀπολιθώσεσι.

ἐλτλίκαι (τά) δημ. (τουρκ. ἡ πολαιότερον νόμισμα

τουρκικὸν ἰσοδυναμοῦν πρὸς πέντε ἢ ἑξ γρόσια.

ἐλτιμωφμάκης (τό) θηλ. -ισσα δημ. (τουρκ. ὁ ἔχων ἑξ δακτύλους, ὁ ἐξεδάκτυλος.

ἐλτης-ιας (ἡ) μτγν. παρὰ τοῖς ἡλείοις ἀντὶ ἄλ-σος βλ. λ. : Παιου. 5,10,1 τὸ δὲ ἄλσος . . . παραποι-ήσαντες τὸ δνομα, ἔλτιν καλαῦσιν. (Ἄλτις ὡς κύρ. ὄν. τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διὸς).

ἐλτισμο (τό) δημ. (ἰταλ.) ὡς μουσικὸς ὅρος ἢ ὀξύτατη φωνή.

ἐλτο (ἡ) ἢ Ἡο. « πολὺ ἐλτῶν ».

ἐλτο (τό) ἢ (2) δημ. (ἰταλ.) ὡς μουσικὸς ὅρος πα-λαιότερον ἢ ὑψηλὴ φωνὴ τοῦ ὀξυφωνοῦ || ἢ ἡ ἀντιπαιστήριος κατ' ἔκτασιν καὶ ὀξύτητι γυναικεῖα φωνή : πρβλ. κεντράλτο 2) ἔχκορδον μουσικὸν ὄργανον μεταξὺ βιολίου καὶ βιολοντσέλλου ἄλ-λως βιόλα : ἢ πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον χάλ-κινον, τῆς σειρᾶς τῶν σαξοφῶνων.

ἐλτο βλ. ἄλλασμαι.

ἐλτοβιόλα (ἡ) δημ. (ἰταλ.) μουσ. ἔχκορδον ὄρ-γανον μεταξὺ βιόλα σοπράνο καὶ βιόλα μπάσσο (Altavioia).

ἐλτός Ἡο. « καὶ ἀλτρός μισθός ».

ἐλτροῦζή (ἡ) νεώτ. χημ.-σάκχαρον, μία ἀπὸ τὰς ἀλδο-εξόζας, παρασκευαζομένη μετὰ τῆς ἀλλόζης βλ. λ.

ἐλτρός βλ. ἀλτός.

ἐλτρούσιμος (τό) νεώτ. (λατ.) ἐν τῇ διεσθεῖ φρασσεολ. ἢ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη κ. ὑπὲρ αὐ-τοῦ μέριμνα, ἡ φιλαλληλία ἀντὶθ. ἐγώτισμός.

ἐλτρούστις (τό) νεώτ. θηλ. -ιστρια ὁ αἰσθα-νόμενος ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καὶ ὑπὲρ αὐ-τοῦ μεριμνῶν, ὁ ἔχων ἐλτρούσιμον βλ. λ.

ἐλτρούστικος-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμε-νος εἰς τὸν ἐλτρούσιμον βλ. λ. : ἐλτρούστικά αἰ-σθηματα. Ἐπίρρ. ἐλτρούστικός δημ. -α.

ἐλγυαρία (ἡ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν ἄγνος, δέν-δρον ἢ θάμνος συνών. λυγαρία, λυγιά.

ἐλγυαία (ἡ) νεώτ. δημ. -ιά ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλγ-ύστου, βλ. λ. ἢ ἀκαμψία.

ἐλγύσιος ἐπίρρ. δημ. ἐλγύσιως βλ. λ.

ἐλγύσιος (ἡ)-οῖνι νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καμπό-

μένος, ἢ ὁ μὴ καμφθεὶς ἢ κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ καμφθῇ, ὁ ἀκαμπτος· ἀλυσίστος δοκάρη· 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀ δάμαστος, ἀγεγυῖος· ἀλυσίστη θάλασσα ἢ κ. ὁ ἀμετάπειστος, ὁ ισχυρογυνών.

ἀλυσίστος κ. ἀρ. νεώτ., δημ. ἀλύιστα ἀκάμπτης, κατὰ τρόπον ἀλύιστος βλ.λ.

ἀλυσος-ον Ἦα. «ἀνευ μάστιγος».

ἀλυδα ἱταί νεώτ. ζωολ. ἔντομα ἡμίτερα τοῦ ἀβροῖου. τὸν ρυγχωτὴν τῆς οἰκῆς. τὸν κορέων, ἔχοντα λεπτὸν ἐπίμυκεν σῶμα, ζῶντα εἰς τὰ δάση.

ἀλύδαινος Σουῖδ. «ὁ κακὸς ἀνεμος».

ἀλύδοιμος-ον μτγν. Ἐρωδιαν.172, Σουῖδ. «ἀλ-ὁ οἰκτρὸς»· 2) Ἦα. «ἀλύδοιμον» πικρὸν παρὰ Σώφρωνι139)·

ἀλύζα (ι) Ἦα. «ἀλυπον».

ἀλύξω μτγν. ἱμελλ. ἀλύξω) ἀλύω βλ.λ. Ἰαλ. ἐν Λεξ. ἱππ. «ἀλύξει» ἀπορεῖ, ριπαίζεται·

ἀλύη ἱή μτγν. μέρος τοῦ ἀρότρου, ἐν ᾧ προσαρμόζεται ἡ ἐχέτης βλ.λ. Ἐρατοσθ. παρ' Εἰμ 173,24 «τὸ διὰ τοῦ ἐλύματος διαβεβλημένον ἔυλαριον, εἰς ὃ ἡ ἐχέτης καθίσταται».

ἀλύθι (ι)τὸ δημ. κ. λυθὶ τὸ ὕδρον οἶκον ἢ συνεκδ. τὸ ἄρρεν σῆκον, ὁ χειμερινὸς καρπὸς τῆς ἀγρίας ἀρρενος συκῆς ἄλλως ὀνόμας, ὀνόμας.

ἀλυκάτος-η-ον μτγν. ὁ ἀλαπίστης, ὁ ἀλαπί-ατος ἐπὶ ἰχθύων, παστος ἢ ζενοκρ.149 ἄλυκατοι ἰκαστρεῖς, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τοὺς ἀκρόπαστοι.

ἀλυκεία (ι) μτγν. ἄλκτισμα, ἄλκτειος βλ.λ., πλάσμα· Πτολ.Τετρ.181,19 ταραχίης ἡ ἀλυκείας.

ἀλύκη (ι) ἱδ.γ. ἀλυκή) ἀλυστα, ἀλυστός βλ.λ. ἀνυσκία, ταραχή· ἱππ. Ἀφορ.7,56 ἀλύκην, χάσμην, φρίκην, Ἐρωτιαν. ἀλ- ἄπορία μετὰ χάσσης. **ἀλυκή** (ι) βλ. ἀλέκη.

ἀλυκή (ι) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ θάλασσα ἢ Ἐπιφαν.Απρ.53 πέραν τῆς ἀλυκῆς ἦτοι νεκρὰς καλουμένης θαλάσσης· 2) εἶδος φαγητοῦ ἢ Πάν. τιμὴ ζῦτον καὶ ἀλυκῆς τῷ δειπνῶ, αὐτ. ἐκ τῆς ἀλυκῆς καὶ τοῦ ὄξους· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπίθετος χαμηλῇ παραλίᾳ ἀργυλῶδης ἐκτοσὶς διευθετομένη οὕτως, ὥστε δι' ἐξατμίσεως θαλάσσιου ὕδατος νὰ παρασκευάζεται ἄλας.

ἀλυκίς-ιδος (ι) μτγν. πηλὴ ἄλμυροῦ ὕδατος· Στράβ.4,1,6 χωρίον ὑψηρόν... ἀλυκίδων μετάν· 2) ἄλμυρότης ἢ Ἐρασίστρ. παρ' Ὀρειδ.5, 230 ἀλυκίδα ἔχει τὰ ὕδατα.

ἀλυκός-ή-άν (ἀ. ἀλικός κ. ἀλυκοῦς) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄλμυρός Μοῖρα. «ἀλυκὸν Ἀιτι-κῶς, ἀλικὸν κοινῶς» ἰππ. Ἀέρι.1 ἀλ- ὕδα-τῶς ἀντιθ. γλυκέα, Ἀριστοφ.Λυσ.403 νῦν τὸν Πα-σειδῶ τὸν ἀλυκόν, Πδ' Ἀρ.34,3 ἀπὸ μέρους τῆς θαλάσσης τῆς ἀλυκῆς, Πάν. τυρὸς ἀλυκός ἢ ὁ ὑφάλμυρος ἢ Θεόφρ.Φ14,3,5· 2) δημ. σπαν. ἀ-λυκοὶ ὡς οὐα. οἱ παστοὶ ἰχθύες.

ἀλυκόσφυρνα (ι) μτγν. εἶδος σφύρας (μύρου τινὸς ρητινοῦ) ἔχοντος ταριχευτικὰς ιδιότητας ἰππιοστρ. 52 ἀλυκόσφυρνα, μύρνα, λίθανον.

ἀλυκότης (ι) ἄλμυρότης ἢ Θεόφρ.ΦΑίτ.3,17,δ ἡ ἀλυκότης τῶν ὑδάτων ἱδ.γ. ἀλικότης).

ἀλυκρός-ά-ον μτγν. θερμὸς, χλιαρὸς Ἦα. «ἀ-λυκ[ρ]όν» χλιαρὸν ψυχρὸν ὁ δὲ θερμὸν, Σουῖδ. χλιαρὰ ἢ Νικ. Ἀλεξ.386 γλυκὺ νείμειας ἀλυ-κ[ρ]ότερον ζεπάσσει.

ἀλυκτάξω (βλ. ἀλύω, ἀλυκτος) μόνον ἐν τῷ παρὰτ. περιπλανώμαι ἀνίσχυρος, φοβισμένος· Βακχ.10,93 κατὰ δάσκιον ἡλυκτῶν ὅταν φεῖ-γὼν τε ἢ περιπλῖντο εἰς ἀγῶνιν, ἀμχανίαν, ἀπογοιτεύουσιν Ἐρ.9,70 ἀλυκταζὼν τε οἷα ἐν ὀ-λίγῳ χώρῳ πεφοβημένοι Ἦα. «ἀλυκταί» κρύ-πτεται, φοβεῖται, ἀπορεῖ, λύσιν μὴ εὕρισκε·

ἀλυκταίνω Εἰμ «ἀλυκταίνειν» φεύγειν, Ζωανρ. 138 «ἀλυκτεῖν βλ.λ. ὁ ἀλυκταίνειν» δυσφορεῖν, ἀναγκτεῖν·

ἀλυκτοπέδη (ι) συνήθ. ἐν τῷ πληθ. ἀλυκτοπέδη, πέδα (ἔσδα) ἀλυκτοί πῆδον, ἀθροῦσται ἡ ἀ-λυτοί, μὴ δυνάμενοι νὰ λυθῶσιν ἢ Ἡσιόδ.Θ521 δῆ-σε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεά ἰοχόλ. «ἀλυκτο-πέδισι», Εἰμ «ὡν οὐκ ἐπὶ σὺν λυθηῖν», ΑΠ12,160 οἷσω καὶ χαλεπῆς δεσρὸν ἀλυκτοπέδεσ.

ἀλυκτος-ον δὲ δὲν δύναται τις νὰ ἀποφυγῇ, ὁ ἀφευκτός Ἐπιφρ.ἀλυκτοί φάνοι, Σουῖδ. «ἀλυκτος» τὸ ἀφυκτον, Ζωανρ. «ἀλυκτος» δὲ οὐ δύναται τις φεύγειν ἢ κοτ' ἀλ. ἀλυκτος ἀντὶ δλυτος.

ἀλυκτοσύνη (ι) Σουῖδ. «ἐκκλυσος»· 2) Ἦα. «ἀ-κοσμία» βλ. ἀλυκτώ, ἀλυκτος.

ἀλυκτρὸν Ἦα. «εὐδινον».

ἀλυκτώ-ω(ι) κ. ἀλυκταίνω διατελῶ ἐν ἀμη-χανίᾳ, ἀδύμονῳ, θλίβουμαι, δυσφορῶ ἢ ἱππ.Γυν.1,5 ἄσπεται καὶ ἀλυκτεῖ ἰ' Ἐρωτιαν. «οὐκ ἠμέλει», Γολ. (ι) «ἀπορεῖ», πρβλ. Εἰμ «ἀλυκταίνειν κλαίειν λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν» ἢ Φώτ. ΑΒ,Εὐστ.1636 «ἀλυ-κτεῖν» δυσφορεῖν ἢ μτγ. ὁμορ. μετὰ μτθ. σημ. ἀλυκτῆσας Ἦα. «ἀπεληλίας», Εἰμ «βορυσθῆσας» βλ. κ. ἀλολυκτῆμα ἀλύω, ἀλυκτος.

ἀλυκτώ-ω(ι) ὡς ἀλυκτῶ, γαυγίζω, ἀλυκτάω Ἦα. «ἀλυκτεῖ ὡς ἀλυκτεῖ, Κρήτες», Εἰμ «ἀλυκτένω», τὸ ὡς ἀλυκτῶν· κατὰ μετὰθεσιν φωνηέντων ἀντὶ ὡς ἀλυκτῶν· ἀλυκτῶν-ους-ες κ. μτγν. ὁ ὡς ἀλυκτῶν, ὁ ὑφάλμυρος ἢ ἱππ.Διαίτ.1 νοδ.1,2 γλώσσα τρηχέη, ἔφηρ. ἀλυκώδης, Θεόφρ.Φ19,11,2 φλοῖον ἀλυκώ-δη ἱδ.γ. ἀλικώδη).

ἀλύμαντος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ παθὼν ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πάθῃ ὑπὸ πινος βλάβην, ὁ ἀ-βλαβὴς, ἀναλολικός, ἀνέπαφος ἢ Πλάτ. Ἠθ.5 Ε νόμος δ' ἀδιδόφορος γῆρας δ' ἀλύμαντος ἢ νεώτ. τὸ αὐδ. -ον ὡς αὐα· τὸ ἀλύμαντος τὸν σφραγι-ζων (τὸ ἀβίοντι) Ἐπιφρ. ἀλύμαντος.

ἀλμυρία (ι) δημ. βοταν. φυτὸν βλ. ἄλμος, ἄλμων.

ἀλμύνη Ἦα. «φεύτ».

ἀλμυζή (ι) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-κογενείας τῶν ἀπακυνωδῶν, περιλαμβάνον εἶδη Ἰβωγενῆ τῆς Μαδαγασκάρης, τῆς τροπικῆς Ἀσίας καὶ τῆς Αὐστραλίας.

ἀλμυζέ-εως (ι) κ. μτγν. ἀποφυγῇ, διαφυγῇ (βλ. ἀ-λύσκει, ἀλύω ἢ Αἰσχ. Ἀγ.1299 οὐκ ἐστ' ἀλμυζέ, ἐς φόος Κόιντ.Σμ.12,212, Ζωανρ. κόπνηται, φυγῇ).

ἀλμυρα ἐπίρρ. δημ. ἀλύνω βλ.λ.

ἀλμυρησιέ (ι) δημ. τὸ μὴ λυπεῖσθαι, μὴ συμπο-νεῖν, ἡ ἀναλγησία, ἡ οὐληρότης ἢ τέτα ἀλμυρησιὺ δὲν εἶδα σὲ ἄλλον πατέρα.

ἀλμυρηται ἐπίρρ. δημ. ἀλμυρήτως βλ.λ.· 2) χω-ρίς συνιστάμενα λυπηρ, ἀνηλεῶς, ἀσπλαγχνῶς, αἰοντα ἢ τὸν ἔδειρε ἀλμυρηται ὡς πῶς ἔφτυσε αἷμα, Ἐρωτόκρ.Δ1823 βλεπόντας πῶς λαβώ-νεται, κὶ ἀλμυρηται πληγώνου.

ἀλμυρητός (ι)-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λυ-πούμενος, ὁ μὴ θλιβόμενος ἢ μὴ θλιβεῖς, ὁ μὴ ἐνεκα λύπης καταβαλλόμενος, τολαιωποῦμενος, ὁ ἀνευ λύπης ἢ Σοφ.Τρ.168 τὸ λοιπὸν ἦθ' ἔην ἀλμυρήτω βίῳ, Πορφ. Ἀποχ.3,27 ἴνα τὴν φθὶν διαφυλάξωμεν ἀλμυρητον καὶ ἀνευδῆ ὡς ἀρέ-γεται, δημ. ζῶη ἡσυχὴ καὶ ἀλμυρητῇ ἢ νεώτ. κ. δημ. ἀνηλεῆς, ἀσπλαγχνός, ἀνόητος, οὐλη-ρός ἢ δημ. ἀλμυρητός πατήρας, -ἐπαγε εὖλο ἀ-λμυρητῇ, Ἐρωτόκρ.Δ519 στὸν κόσμον ὅς τὸ γρι-κῆσαι, ἀλμυρητῇ γονί μου· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀ ἀνέχιος λύπης· 3) ἐνεργ. ὁ μὴ προκαλὼν λύπην ἢ πόνον ἢ ἱππ. Ἐγκτ.39 ἀλμυρητός κώλησις, Σοφ. ΟΚ1662 τὸ νεώτερον ἐνθους διαστάν γῆς ἀλ-μυρητον βάθρον ἱδοῦ δ.γ. ἀλμυρητός βλ.λ.1.

ἀλμυρητής ἐπίρρ. κ. μτγν., δημ. ἀλμυρηται κατὰ τὴν ἐνεργ. σημασίαν τοῦ ἀλμυρητός βλ.λ. χωρὶς προκαλὼν λύπης ἢ πόνον ἢ Πλάτ.Νόμ.958 δὲ ὁ-ρεῖται τὰ σώματα ἀλμυρήτως τοῖς ζώσι, Κλῆμ. Ἀλ.Στρωμ.7,70 ἀνηδύωνται τε καὶ ἀλμυρήτως.

άλυπία (ή) κ. νεώτ. ἡ ἑλληφίς λήνη; ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς λύπης (ἢ πένου): Πλάτ. Αἷ.371D ἀκήρατος ἄλυπια καὶ ἡδεῖα διαίτα, Σωτὰδ. παρὰ Στωβ.4,34,9 ἄλυπια ἡμέρας μιά· 2) τὸ μὴ ἀσθαινομένης λύπην, θλίψιν: Πλάτ. Ὀρίσμ.412C «ἐξίς, καθ' ἣν ἀνεμπύτοι ἐσμεν εἰς λύπην», Δημήτρ.Βυζ. παρ' Ἀθην.452 D ἄλυπια ἀσκεῖν· 3) ἡ πρόληψις, ἡ ἀποφυγὴ τῆς λύπης ἐκ πένου σωματοτικῆς ἢ ψυχικῆς: Οἰεφ.Φι2,42, πρόσ κουφότητα καὶ ἄλυπιαν δοσιρμένη (ἐπὶ εὐεψίας), Πλούτ. Η8.833C ἄλυπιας τέχνην συνεστήσατο (αρχὴ). «δύναται τοὺς λυπομένους διὰ λόγων θεραπεύειν».

άλυπιάς-άδος (ή) τὸ ἄλυπον βλ. ἄλυπος 2).

άλυψινη (ή) νεώτ. τοπικὸν ἀναισθητικὸν φάρμακον, συγγενὲς τῇ κοκκινίᾳ (Algyrinum).

άλυπος (-η-ός) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ δνευ λήνης· εἶδ. μετὰ παθ. σημ. ὁ ἀπληγαμένος λήνης, ὁ ἀμερίμνος· συχν. παρὰ τραγ. (πλὴν Αἰσχ.): Εὐρ.ΙΑ163 οὕτω γὰρ ἐφυτις ἄλυπος- μετὰ γεν.: Σοφ.ΟΚ1519 ἄλυπα γῆρας (ἴδεναι τῶν θλίψεων τοῦ γῆρατος)—ἐμπροθέτως Πάν. ἄλυποι γίνεσθαι περὶ ἐμοῦ· ὡς δὲ τὸ ἄλυπον ὡς οὐσ. ἡ ἄλυπια βλ. λ.· ὡς δὲ μὴ αἰσθανόμενος λύπην, καὶ συνεπῶς ὁ ἀπαθής: Ἀριστλ.Φυσ. τὸ ἄλυπον τῶν ὄντων· 2) μετὰ ἐνεργ. σημασ., ὁ μὴ προκαλὼν λύπην, πόνον (σωματ. ἢ ψυχ.), ὁ μὴ ἐπαχθής, μὴ ὀχληρής: Ξεν.Οικ.8,8 ἄλυποι ἀλλήλοισι εἰσὶν οἱ ἐμπλήροντες, Ἐρμυην.82 ἄλυποι οἶνος· 3) κ. νεώτ. τὸ ἄλυπον, ἄλλως ἄλυπιάς· εἶδος φυτοῦ, θαμνίνου ἀειθαλὲς (gleditsia acuta), κληθέν οὕτω ἐκ τῆς ἰδιότητος, τὴν ὁποῖαν ἔχει νὰ καταπαύει τοὺς πόνους: πρβλ. Πλιν.Φι27,22, Παῦλ. Αἰγ.7,4-δημ. σταυρέκι, τσουρέκι, σιδέρι, ἀλληλουῖα, τῆς προβατίνας τὸ χορτάρι· 4) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν γυλοβοου-λαριδῶν περιλαμβάνων φυτὰ ποάδε ἢ θαμνώδη, πολυετῆ, ἰθαγενῆ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

άλυψω-έω εἶμαι ἀπληγαμένος ἀπὸ λύπας: Ἐνιγρ. ἄλυπει ἡ προστ.Ι.

άλυψος ἐπύρρ. κ. νεώτ., δημ. ἄλυπα χωρίς συναίσθημα λύπης, πένου (σωματικῆς ἢ ψυχικῆς), συνεκδ. ἀμερίμνος: Πλάτ. Πρωτ.358B ἄλυνος ζῆν καὶ ἡδεῖα, Λυσ.24,10 ὅπως ὡς ἄλυνάτα μεταχειρίζονται τὸ συμπεθετικὸν πάθος· Πλάτ. ἐῤῥωσαι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀλύπως ἀπολλάσσεις, εἰς ἄν· 2) χωρίς νὰ προκαλεῖται λύπη, ἐνόχλησις: Ἰσοκρ.12,5 ἄλύπως τοῖς ἄλλοις ζῆν.

άλυρος-ον ὁ δνευ λύρας, ὁ μὴ συναδεύμενος ὑπὸ λύρας: Εὐρ. Ἀλκ.447 ἄλυροι ὅμνοι (ἰθρῆνοι ἐπιτάφιοι συναδεύοντες ὑπ' αὐλοῦ κ. οὐχὶ ὑπὸ λύρας), Σοφ.ΟΚ1223 «Αἰδοις μοῖρ' ἄλυρος».

άλυς-υας (ὶ) τὸ πλανᾶσθαι τῇδε κἀκεῖσε, ἡ περιπλάνησις: Ἄλ- πλάνη· 2) διέγερσις, ἀδημονία, ἐρεθισμὸς· Φώτ.Εὐστ.1636 «άλυς, ἀλῆ, ρήματαμάς»: Ἰνν.Επιδ.Ι· 3) λύπη, ἀνία, ὀχληρότης: ΕΜ «ἀλ-ἀπορία, λύπη», Ἡσ. ἀπορία, βλάδη: Πλούτ.Εὐμ.11 ἄλυσ τὸν ὑπὸ τῆς ἀπραξίας μαραινόμενον.

άλυσαι (τά) νεώτ. ζωολ. ἐντομα ὑμενόπτερα τῆς οἰκογεν. τῶν βομβυλιδῶν, τῆς ὁποίας ἐν εἶδος εἶναι κοινὸν ἐν Εὐρώπῃ (Alysi).

άλυσειδίων (τό) ἄλυσιδιον βλ. λ.

άλυσελικτρον (τό) νεώτ. ναυτ. μέρος τοῦ «ἐργάτου» τῶν πλοίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τυλίσσεται ἡ ἀνασυρόμενη ἄλυσις τῆς ἀγκύρας.

άλυσηδὼν ἐπύρρ. μτγν. ἐν ἄλυσσι: Μαν.4,486 εἰρκαῖς οἰκίσασαι φύλασμένον ἄλυσηδὼν (πρβλ. εὐτ.1,314 φυλ-άλυσσιν).

άλυσθαίνω μτγν. εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος· Φώτ. ΑΒ «ἀλ- ἀδυνατεῖν»: ἢ ἀγωνία, ἀδύνατον, ἀνυπακομῶν· ΕΜ «άλυσθαίνειν (δ. γ. ἀλίσθ- πρβλ. Ἡσ. «ἀλυσθένεις» ἀσθενεῖς)· ἀδύνατοι, τρέμετε».

Νικ.Θηρ.427 νόος ἄλυσθαίνοντος· ὡς ἀνιῶ, στενοχωροῦμαι· Ἡσ. «άλυσθαίνει (δ. γ. ἄλυσθενεῖ, ἀλίσθενεῖ)· ἀσθενεῖ, ἀνιάται»: Ἰνν.Νοῦς.2,54 οὐκ ἀνέχεται οὕτε καθήμενος οὕτε κείμενος οὕτε ἐσττικώς, ἀλλ' ἄλυσθαίνει (δ. γ. ἀλλὰ δυσθενεῖ).

άλυσθέναι (ή) ΕΜ «ἀσθενεῖα».

άλυσθαίνω μτγν. ἄλυσθαίνω βλ. λ.: Καλλ.4, 211 εἶπε δ' ἄλυσθαίνουσα, ἀγὼλ. «πνευστιῶσα»· ἄλυσθι (τό) δημ. ἡ ἄλυσσις: δ. τραγ. πλὴν τ' ἄλυστα σὺδ λαμπρὸ τῆς βράκεις σὺδ ποδάρια.

άλυσισα (ή) δημ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀλυσισα βλ. λ.

άλυσισα (ή) δημ. ἡ ἄλυσσις: ἢ ἄλυσισο τοῦ ρολογιοῦ μου εἶναι χρυσή, - ἢ ἄλ- τοῦ σταυροῦ· 2) ἐν τῇ λαϊκῇ τέχνῃ, εἶδος κεντήματος ἐπὶ κилиρίου ἢ ἄλλου ὕλικου ἐν εἶδει ἄλυσσεως βλ. λ.

άλυσισθάκι (τό) δημ. ὀνοκρ. τοῦ ἄλυσισθ βλ. λ.

άλυσισθαι-ον κ. νεώτ. ὁ δι' ἄλυσσιν δεδεμένος, ἄλυσσόμενος, ἄλυσσομενός· Ἡσ. «ἀλυσσις δεδεμένος»: Πολυδ.5,23 (δ. γ. ἄλυσσιδωτός βλ. λ.).

άλυσισθίων (τό) ἡ ἄλυσσειδίων μτγν. κ. νεώτ. ὀνοκρ. τοῦ ἄλυσσις βλ. λ.: Ἡρών.1,176 ἄλυσ[ε]ϊα ἀπαδεόσθην, Φιλ.2,152· 2) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος, ὑπαγομένη ἐν εἰδος μύκητας, ἀναπτυσσόμενον ἐπὶ σσηπλητῶν ξύλων.

άλυσισθῶ-ώ μον. νεώτ. κ. δημ. ἄλυσισθῶνω δένω με ἄλυσιν, περνῶ εἰς ἄλυσισθα, ἄλυσσοδένω: ΚΜα- νασ.228 χρυσή· .σεῖράν ἄλυσισθόντ'· 2) νεώτ. κ. φράσας με ἄλυσιν ἢ ἄλυσσις· 3) νεώτ. ἐνώμων διαδοχικῶς ἀγκύλια ἢ κρίκους.

άλυσισθωμ-ατος (τό) νεώτ. τὸ δι' ἄλυσσεως δέ-σμον· ὡς φραγμός με ἄλυσσις.

άλυσισθωμ-η-ο δημ. παθ. μτγ. τοῦ ἄλυσισθῶνω βλ. λ. ὁ ἄλυσισθῶτος, ὁ ἄλυσσοδεμένος.

άλυσισθῶνω νεώτ. κ. δημ. ἄλυσισθῶ βλ. λ.

άλυσισθωσις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. τὸ ἄλυσισθῶ-ναι, τὸ συνδέειν, τὸ πλέκειν ἐν ἄλυσσι: Εὐστ. 1154,34 τελαμών εἶχε τὴν ἄλυσισθῶσεως (ἢ τὸ πως ἄλυσισθῶτός βλ. λ.).

άλυσισθωτός-ή-όν (δ. γ. ἄλυσσειδ-) μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄλυσσις, ὁ πλεγμένος ἐν εἶδει ἄλυσσεως: Πολυδ.6,23,15 ἄλυσισθῶτος θώρακας (δ. γ. ἄλυσισθῶτος βλ. λ.), ΠΔ'Εῤ.28,22 κρωσσούς συμπηλεγμένους, ἐργον ἄλυσισθῶτον ἐκ χρυσοῦ καθαρά, Στράβ.3,3,6 λινοθώρακες οἱ πλείους σπάνιοι δὲ ἄλυσισθῶταις χρώνται (ἐνν. θώραξι), Ἀθην.5,194 D ἐν θώραξι ἄλυσισθῶταις καθολισμὸν ἔχοντες· ὡς νεώτ. κ. δημ. ὁ σχῆμα ἄλυσσεως ἔχων.

άλυσικαρπος (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν χεδροπῶν, περιλαμβάνων φυτὰ τῶν θερμῶν χωρῶν.

άλυσιν (ή) νεώτ. φαρμακ. σκευασία ἐκ φυτικῶν ὀξέων, χρήσιμος εἰς τὴν θεραπευτικὴν.

άλυσιον (τό) νεώτ. ζωολ. ἐντομον ὑμενόπτερον τῆς ὁμοιογενείας τῶν λυχνευμονιδῶν, τοῦ ὁποῦ αἱ κάμποι ζῶων παρασιτικῶς ἐπὶ ἄλλων ἐντόμων (Alysiæ)· 2) νεώτ. βοταν. φύκος τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροφυκῶν (Alysiæ).

άλυσισθ (τό) ὀνοκρ. τοῦ ἄλυσσις ἄλυσιδιον, ἄλυσισθάκι: Ἐνιγρ. ἀστραγάλιον ἄλυσιν χαλκῶς δεδεμένον, Μέν.258 περὶ τὸν τράχηλον ἄλυσιον· Ἡσ. «τό περὶ τὸν τράχηλον πλάκιον».

άλυσσις-εως (ή) μτγν. ἀδύνατον, ἄλυσσις βλ. λ.: Γαλ.19,75 «ἀλυσμον, ὅπερ καὶ ἄλυσιν τινα καὶ ἀπορίαν, δὲ καὶ ρήτασμον καλοῦσι».

άλυσσις-εως (ή) κ. μτγν. κ. νεώτ. σειρά κρίκων συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους εἰς συνεχῆ καὶ ἐν-χερῶς στρεφόμενον σύνολον· δημ. ἄλυσισθα κ. ἄλυσσις: Ἡρ.9,74 ἄλυσσις δεδεμένη ἀγκυροναυῶν· ἐκὼν ἡ ἄλυσσις τῆς ἀγκύρας· ὡς γυναικείον κάσμημα: Πολυδ.10,167 «ἡ δὲ ἄλυσσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κάσμου ὠνόμα-».

σται παρ' Ἀριστοφ. α, πρβλ. Ἀριστοφ. ἀν. 320, 12 - γεν. ὡς πολὺτις ἐξάρτημα διαφόρων ἀντικειμένων: Ἐπιρρ. σφραγίδες, ἀλύσεις χρυσᾶς ἔχουσιν. 2) ἐν περιλήπτικῇ ἐννοίᾳ τὰ δεσμὰ: Πολύβ. 4, 76, 5 εἰς τὴν ἄλυσιν ἀπάγειν. 3) κρίσις ἀλυσιοδωτῆς πανοσιλίας: πρβλ. Ἀρρ. Ταυτ. 3, 5. 4) νεώτ. μτφ. συνεχῆς ἀκολουθία ὁμοιοσχημῶν ἢ ὁμοειδῶν προσημάτων: ἄλυσες ὄρεων, ἄλυσες γαληνῶν συνολων μικρῶν μαγνητῶν διατεταγμένων ἐπολλημένων - ἄλυσες ηλεκτρικῇ σύστημα ἀγαγῶν κατὰ σειρὰν διατεταγμένων καὶ εὐρισκομένων εἰς ηλεκτρικὴν ἐπαφὴν πρὸς ἀλλήλους: || ἄλυσες ἀερίων ηλεκτροπαραγωγῶν αὐτοκινήτων, τοῦ ὁποῦοι ἡ ηλεκτρογενετική δύναμις ὀφείλεται εἰς δύο ἀερικά ηλεκτρόδια τοῦ αὐτοῦ ἀερίου ὑπὸ διάφορον πίεσιν ἢ δύο ἀερίων διαφόρου χημικῆς συστάσεως ὑπὸ τὴν αὐτὴν πίεσιν - ἄλυσες χημικῆς σύστημα πολυπλοκῶν ὁργανικῶν ἐνώσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἀνθρώπος χρησιμεύει ὡς κρίσις - ἄλυσες ὁρμονικῆς ἱμους. 1) συμμετρικὴ πορεία τῶν φωνῶν, καθ' ἣν αὐταὶ προχωροῦσαι σχηματίζουσι τὰ αὐτὰ ὁρμονικά διαστήματα - ἄλυσες ἡλιωνητικῆς ἱθεασφ. 1) σύστημα σφαιρῶν, αἵτινες ἀπορτίζουσιν ἐν ἡλιωνητικῶν αὐστημάτων - ἄλυσες ἐπιχειρημάτων | λογ. 1) σειρὰ εἰδούς τινὸς συλλογισμῶν. 2) νεώτ. ζωολ. γένος σκολήνης ἐνδοπαροβητικῶν, ἐχόντων σῶμα μαλακόν, ἐπλήμης, δοκτυλιωτῶν | ἱατρ. 1).

ἀλυσιτέλεια (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. Ἐλλειψς ὠφέλειας, τὸ ἀσύνφορον, βλάβη, ζημία: Πολύβ. 4, 47, 1 μεγάλης γενομένης τῆς ἀλυσιτέλειας: || νεώτ. κ. τὸ ἀνωφελες: ἀλυσιτέλεια ἀστὴν. μέτρον.

ἀλυσιτέλης-οὗς-ες κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποφέρων ὠφέλειαν ἢ κέρδος, ἀνωφελής, ἀσύνφορος: Ἡσ. ε ἀλυσιτέλης, ἀσύνφορον, ἀνωφελέος: Πλάτ. Κρατ. 417 D καὶ ἀλυσιτέλης καὶ ἀκέρδης: || νεώτ. κματαια καὶ ἀλυσιτέλης προσοδευεῖν - ἐπὶ προσώπων: Δημ. 188, 13 φίλων μὲν ἀλυσιτέλη, συμφέροντα δ' ἐχθρόν: 2) ἱατρ. ἐπὶ συμπτωμάτων, ὁ μὴ εὐνοτικός, ὁ δυσμενής: Ἱππ. Προγν. 14, αὐτ. Κρωκ. 393 πταρμός ταῦτοις οὐκ ἀλυσιτέλης ὑπερβεί. ἀλυσιτέλεστος α: Αἰσχιν. 1, 105 1 ἐν τῇ 19 σμ.).

ἀλυσιτέλως ἐπὶ ρρ. κ. νεώτ. ἀσυνφόρος, ἀνωφελέος ἢ ἐπιβλαβὸς, ἐπιζημιώ: Ξεν. Ἀπομν. 1, 72 κακοδοξῶν καὶ ἀλυσιτέλω καὶ καταγελάσας διώσεται, ἰώσα. Αἰ 15, 6 δ ἀλυσιτέλω μὲν αὐτῷ, συμφερόντως δὲ σοί.

ἀλυσίτης (ὁ) νεώτ. πολαιοζωολ. γένος κοραλλίων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀλυσιτιδῶν βλ. ἀποτελεῖται ἐξ ὁμογενῶν σωληνοειδῶν ἀτόμων συγκεκολλημένων διὰ τῶν ἀντιθέτων πλευρῶν.

ἀλυσιτίσαι (οἱ) νεώτ. πολαιοζωολ. ὁμοιογενεῖα κοραλλίων τῆς κατηγορίας τῶν τραχηλοειδῶν, σχηματίζουσα ἀποικίας ἐκ μακρῶν κυλινδρικών, ἐνίοτε διηρθρῶν σωλήνων, οἵτινες συγκελλννται πρὸς ἀλλήλους διὰ τῆς στενῆς αὐτῶν πλευρᾶς.

ἀλυσικάζω ἀποφεύγω, διαφεύγω: Ὁδ. Ρ. 581 ὕδριν ἀλυσικάζων ἀνδρῶν ὑπερηγορεῖν τῶν: προσπαθεῖν νὰ διαφεύγω: Ἱλ. Ε 253 οὐ γὰρ μοι γενναῖον ἀλυσικάζοντι μάχεσθαι.

ἀλυσικω μέλλ. ἀλύξω, ἀδρ. ἡλύξα (ἐπ. τραγ. 1, μέο: μέλλ. ἀλύξομαι | πρβλ. ἄλυσμα ἀλυσμα) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἔξφευγα: Ἱλ. κ. 371 οὐδέ σέ φημι θηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν δαίμονα, Σοφ. Ἀντ. 488 οὐκ ἀλύετο μόνον κακίστου: || καθ' ἑαυτὰ, ἐκφεύγω, σφύζομαι: Ὁδ. Χ 460 ὅθεν οὐκας ἦεν ἀλύξαι, Ἡσίοδ. ἀν. 16 ἀλυσκῶν ἐν Γερῶν (διεσώθη καταφυγὸν εἰς Γ.).

—2) περιφραζομαι ἀδικακῶς (ἢ ἀνύσυχος) ἀλύω βλ. ἡ: Ἀπολλ. Ρ. 4, 57 οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη μετὰ Λάτμιαν ἀντρον ἀλύσκω.

ἀλυσμός (ὁ) 1) ἀλύω ἢ τῆς φυγῆς ἀγωνία, ἡ ἀδην μόνια, ἡ βλάβη: || εἰδ., ἐπὶ νοσοῦντων, οἵτινες κατὰ

κενταὶ ἐπὶ τῆς κλῆνης: Ἱππ. Συν. 1, 11 πολλὰς ἀλυσμὸς Γαλ. ε ἀλυσμὸν ἀλυσσιν πτω καὶ ἀπαρίαν, οἱ δὲ καὶ ῥήματα κωλοῦσιν α.

ἀλυσμότης-οὗς-ες ὁ ἐν ἀλυσμῷ βλ. λ. διατελῶν: Ἱππ. Προγν. 167.

ἀλυσόδωτος δημ. δένω δ' ἀλύσεως, ἀλυσιδῶ, ἀλυσιδῶ βλ. λ.: || δεσμεῖω πινά δ' ἀλύσεως ἢ | κατ' ἐπέκτ. ἐν. 1) δ' ἄλλων σιδηρῶν δεσμών: ἀλυσόδωτος τότε τοὺς λησταντάρτες - μτγ. παθ. παρακ. ἀλυσόδεγμένος ἐν χρ. ὡς ἐπὶ β. ἀλυσόδετος βλ. λ. **ἀλυσόδεσμος**-ον νεώτ. ὁ φέρων δεσμὰ ἀλύσεων, ὁ ἀλυσόμενος: μετέφερον τοὺς ληστας ἀλυσόδεσμους συνών. σιδηροδεσμούς.

ἀλυσόδεσμον (τὸ) μον. κ. νεώτ. πῆδη ἐν χρ. εἰς τὰς γαλῆρας, οὐσα τεμάχια ἀλύσεως, ἀπολήγοντα τὸ μὲν εἰς κλαῖον περιβάλλοντα τὸ σφυρὸν τοῦ δεσμάτου-ἐρέτου | κωτεργάρι), τὸ δὲ εἰς ἀγκυλὸν, ἐγκρίκοιμενον εἰς πόρπη, στερεοῦμενον ὑπὸ τὸ σῆμα | ἡ μάχην, ἡ ἀπὲρ ἐχρησίουμεν ὡς καθίσμα, τράπεζα καὶ κλῆν τοῦ ἐρέτου.

ἀλυσόδεσμος (ὁ) νεώτ. ναυτ. δεσμός διὰ λεπτῆς ἀλύσεως ἀντὶ σφαιροῦ.

ἀλυσόδετα ἐπὶ ρρ. δημ. μὲ δεσμών δ' ἀλύσεως ἢ ἀλύσεων, κατὰ τὸν τρόπον ἀλυσόδετον βλ. λ. **ἀλυσόδετος** (-ῆ)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ δεδεμένος μὲ ἄλυσιν ἢ ἀλύσεις, ὁ ἀλυσόμενος βλ. λ., ὁ ἀπὸ ἀλύσεως ἐξορτώμενος: αἱ λέμβοι δὲν ἔχουν ἀλυσόδετους ἀγκυράς: || συνεκτ. ὁ διὰ σιδηρὰς ἀλύσεως ἢ ἄλλων σιδηρῶν δεσμών δεσμευόμενος συνών. νεώτ. σιδηροδεσμός: δημ. ἀλυσόδετες ἔσπερον τῆς σκαλίδος: || νεώτ. ναυτ. ἀλυσόδετοι σφάρινα βλήμα τῶν ἐμπροσθογεγμένων κειμένων πυροβόλων τῶν παλαιστικῶν ναυτικῶν, ἀποτελοῦμενον ἐκ δύο σφαιρῶν συνδεθειμένων δι' ἰσχυρὰς ἀλύσεως.

ἀλυσόδετης-οὗς-ες νεώτ. ὁ ἐν σχήματι ἢ κατὰ τὸν τρόπον ἀλύσεως: ἀλυσόδετης κέντημα: || ἐν τῇ μτγ. κ. τῇ γεωμ. ἀλυσόδετης κομπύλη ἢ ἐπίπεδος κομπύλη, ἣν σχηματίζει ὁμοιογενὲς καὶ τελείως κομπύλη, ἀλλὰ μὴ ἐκαστὸν κῆμα, κρημνισμὸν ἐλευθέρως διὰ τῶν δύο αὐτοῦ ἀκρῶν ἐκ δύο σταθερῶν σημείων, ἀπεκχόντων ἀπ' ἀλλήλων κατ' ἀπόστασιν μικροτέραν ἢ τὸ μήκος τοῦ νήματος, ὅταν οὐδέμια ἄλλη πλὴν τῆς βαρύτητος δύναμις ἐνεργῇ ἐπ' αὐτοῦ.

ἀλυσοειδής ἐπὶ ρρ. νεώτ. ἐν σχήματι ἢ κατὰ τὸν τρόπον ἀλύσεως.

ἀλυσοκλείνω δημ. συνήθ. ἐν τῇ μτγ. παθ. παρακ. ἀλυσοκλεισμένος ὁ ἀλυσόκλειστος βλ. λ. **ἀλυσόκλειστος** (-ῆ)-οῖν νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ἀλύσεως κεικλεισμένος: ἀλυσόκλειστος λιμὴν | αὐ ἢ εἰσοδος φράσσεται διὰ σιδηρὰς ἀλύσεως |.

ἀλυσος (-ς) (ἡ) νεώτ., δημ. κ. ἀρα. ὁ ἀλ. ἢ ἀλυσας βλ. λ. δημ. ἀλυσίδα: δημ. ἔχαστα τὴν ἀλυσον τοῦ ρολογιακοῦ μω. φρ. δεμένους σάν το σκυλὶ στὴν ἀλυσον, 3. τραγ. νὰ κόψωμε τὴν ἀλυσον νὰ ἐνέλωμε τοὺς σκαλίδους: || μτγ. ἐπὶ οἴκῳ, τοῦ οἴκου ὁ ἀφῆρος λαμβάνει κυκλωτερές σχῆμα οἰκιστὶ ἀλύσεως: τὸ καλὸ τὸ κρᾶσι ἀφρίζει καὶ δὲν κόβεται ὁ ἀλυσός του.

ἀλυσοσκαίει (τὸ) ἀγριόχορτον ἢ μὴ ἐδωδισμον, ἐν φαρμακικῇ χρ. ἀπὸ ἐμπειρικών, παρασκευαζόντων αὐτὸ μετ' ἐλαίου πρὸς ἐπὶ ἀκρίφην λειχίσιν **ἀλυσοσκαίει**-ο-ο δημ. κ. ἀλυσοσκαίει κ. ἀλυσοσκαίει ὁ μὴ προσδληθεὶς ὑπὸ λύσεως, ὁ μὴ λυσισαμένος: στὸ χωρίο μας σχεδὸν δὲν ἀπόμεινε σκαλὸς ἀλυσοσκαίει: || κ. μτγ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ μὴ παραφόρος ἀρῶς φιληδονίας, λανθάνει ἔχων: 2) τὸ αὐτὸ ἀλυσοσκαίει δὲ οὐς. ἀγρίον ἢ χορτὸν κατὰ λαϊκὴν πίστιν προληπτικὸν ἢ θεραπευτικὸν τῆς λύσεως ἢ λυσισκαίει, **ἀλυσσον** (τὸ) βότανον ἢ ἀνθροσκαίει κατὰ

του λυγμού βλ. λ.: Πλούτ. H8.3,1 ἡ κατὰ δέμν. θεραπευτικὸν τῆς λύσεως τῶν κυνῶν, Αἰλ.Ζ139' ὅθεν ἀλυσσος πηγὴ ἐν Ἀρκადίᾳ, θεωρουμένη ὡς ἱοματικὴ τῆς λύσεως τῶν κυνῶν: Πλουτ.Β.19,2' ὡς νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς ἀκογενείας τῶν σταυρανθῶν, περιλαμβανόν φυτὰ ποώδη, πολυετή, ἐτήσια, τινὰ κοσμητικά· ἐκ τούτων πολλὰ εὐδοκιμοῦσι καὶ ἐν Ἑλλάδι [Alyssum L.].

ἀλυσσο(ς) (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀλυσος βλ.λ. **ἀλυσσω** εἶμαι τεταραμένος, ἀγωνιῶ, ἀμνησθῶ, συγγενὲς τῷ ἀλύω βλ.λ. (οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένως ἐν σχολ. ἐκ τοῦ λυσοῶν): Ἰλ.Χ.70 ἀλυσσόντες περὶ θυμῷ μέλ. ἀλύξει: Ἰην.589,51. ἀλύξει τε καὶ ῥίφει ἑαυτὴν - παθ. ὑπερσυντ. ἀλύλукτα, εἶχεν ἀ- λυσσῆσαι: Κόιντ.Σμ.14,24.

ἀλυστάζω ἀλύω: Ἡσ. «ἀλυστάζουσα, ἀλύ- ουσα».

ἀλυσταίνω ἀντὶ ἀλυσθαίνω βλ.λ. ἀμφιβ. σχη- ματισμός παρ' ἀρχ. γραμμ.

ἀλυστινόν Ἡσ. «δεινόν».

ἀλυσώνω δημ. δεσμεύω δι' ἀλύσεως, ἀλυσσο- δένω, ἀλυσσοῦ βλ. λ. κ. συνεκτῶ. δεσμεύω ἐν εἰρ- κτῇ: ἀλυσώνουν τοὺς κακαύργους. ὥς ἐν συνηθ. χρ. ἡ μτκ. τὸν παθ.: ἀλυσωμένος: δ. τραγ. σέρνει τ' ἀλάφια ζωντανά τ' ἀρκυόδια ἀλυσωμένα. **ἀλύται** (οἱ) νεώτ. ζωολ. βατράχια τοῦ ἄθροϊ- σματος τῶν ἀκέρκων, ἔχοντα σώμα κολαδόν, πόδας βροχεῖς, κεφαλὴν ογκώδη, ἀπαντῶντα ἰ- δίως εἰς τὴν Μέσην καὶ Δ. Εὐρώπην (Alytae).

ἀλυστάρη (τῶ) δημ. συνηθεύ. λυτάρη τὸ περὶ τὸν λαμπρὸν ζώου, ἰδίως ὑποζυγίου, δεινόμενον σχοι- νίον, δι' αὐτὸ ἀγεται ἡ προσδεύεται πού: δὲν εἶχεα καλὰ δεμένο τ' αὐτάρη καὶ μάς ἐφυγε τὸ ἀλόγα. **ἀλυταριὰ** (ἡ) δημ. φυτὸν θαμνώδες, ἐν τῇ βοτάν. κίτος ε' κρητικῶς (cistus creticus), δ. ἀλάδανον, λῶδανον βλ. λ.

ἀλυτάρχη(ς) (ὁ) μτγν. κ. ἀλυτάρχος κ. νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῶν αὐτῶν, ὁ ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ διατάττειν τὰ τῆς εὐκοσμίας εἰς τοὺς Ὀλυμ- πιακοὺς ἀγῶνας· κατὰ τὸ ἀξίωμα ὁ ἀμέσως μετὰ τοὺς Ἑλλανοδικούς: Λουκ.Ερμ.40 ΕΜ «Ἡ- λείου γὰρ τοὺς ραβδοφόρους ἡ μαστιγοφόρους, παρὰ τοῖς ἄλλοις κολλυμένους, ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἀρχοντα ἀλυτάρχην» ὥς νεώτ. γεν. ὁ ἐπιμελούμενος τῆς εὐκοσμίας καὶ τάξεως κατὰ τοὺς δημησιούς· ἀγῶνας.

ἀλυταρχία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀλυτάρχου.

ἀλυταρχία-ῶ Ἐπιγρ. εἶμαι ἀλυτάρχης βλ.λ.

ἀλυτάρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ δεδεμένος με λυ- τάρη, ἥτοι διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸν λαμπρὸν, ἐπὶ ζώων: ἀφῆσεν τὴν κατοικία ἀλυτάρωτη καὶ μάς ἐφυγε ὥς νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ εἰς αὐτοτῆρὰ ἐποπτεῖ- αν, εἰς περὶ θρησκ. εἰς περιορισμὸς ὑποδεχθαι- μένος: ἀφῆσεν ἀλυτάρωτες τίς κόρες του καὶ πῆ- ραν κακὸ δρόμο.

ἀλύταται Ἡσ. «παρητρεῖ».

ἀλύτεις (οἱ) ὁ τηρῶν τὴν τάξιν κατὰ τοὺς Ὀ- λυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρβλ. ἀλυτάρχης.

ἀλυτίσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένειο βατρά- χων τῆς τάξεως τῶν ἀνούρων, ἐχόντων τὸ δέρμα πτυχτῶν ἡ κεκολλημένων ὑπὸ θηλῶν (Alytidae).

ἀλυτος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λυόμε- νος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λυθῇ, ὁ ἀδιάλυτος: Ἰλ. Ν.360 ἀρρηκτον τ' αὐτον, Αἰσχ.Πρ.155 δεσμοῖς αὐτοῖς ἀγρίως πελάσας, Θεοκρ.27,16 «ἀλυ- τον λῖνον» νεώτ.: ἀλυτος ἐφημολογεῖται ὁ ἴορ- διος δεσμός· ἀλυτος ἀπῆμεινεν ἡ ὑπόθεσις ἰ- ἀδιάλυτος ὡς δημ. ἀλυτας ἀφορισμός· ὅπως μπελ- χητικὴ εἶναι ἀλυτο πιά τὸ σύμμα· 2) τὸ μὴ πέ- ρας (λύσις) ἔχοντα: Σοφ.Ἠλ.230 τὰ δὲ γὰρ ἀλυ- τα κεκλήσεται· 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ νυ- θείς: ἀλυτος εἶναι εἰς τὰ δικαστήρια ἡ διαφορά

μας· ἀφῆσεν ἓνα κόμπο ἀλυτο ἀκόμπη· ὡς δημ. ἐπὶ ἰστίων, τὰ μῆλα ἀναπεταμένα: με ἀλυτα τὰ παντὶ ἐκλίνοντο τὸ κατὰ μόνον με τὰ κομψιά.

ἀλυτρωσις (ἡ) δημ. ἡ τοῦ ἀλυτρώτου βλ.λ. κα- τάστασις, τὸ ἀλυτρωτόν: δταν πρωτοσκαδωθή- καν οἱ Ῥωμαῖοι ἐνωϊσθαι τὴν ἀλυτρωσιὰ τους. **ἀλυτρωτικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀνα- φερόμενος εἰς τοὺς ἀλυτρώτους, τοὺς ὑποδού- λους: ἀλυτρωτικὰ σωματεῖα.

ἀλυτρωτισμός (ὁ) νεώτ. πολιτικὴ ἀρχή, καθ' ἣν ἐπιδίδωκεται ἡ ἀπελευθέρωσις ὑποδοῦλων ὁμοεθνῶν, **ἀλυτρώτες**-(η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λυτρωθῇ βλ. λ.: Σύμμ.σχόλ. εἰς ΠΔ Λευτ.25,33, νεώτ. ἀλυτρώτοι οἱ ἐν τῷ ᾧδῳ ἀμάρτωλοι, δημ. ἀλυτρώτως ἀπὸ τῆν ἀρώσται· νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ νυ λυτρωθεῖς: οἱ ἀλύ- τρώται Ἑλλῆνες (οἱ ἀκόμη ὑπόδουλοι).

ἀλύτση (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἐντομον κολεόπτερον τοῦ ὀθροιστικῶς τὸν φυτοφάγων, τῆς οικογε- νείας τῶν ἀλκτικῶν ἔχον σώμα φοιδεῖς ἢ ἐπίμυκτες.

ἀλυφαντής (ὁ) δημ. ἐντομον δ. ἀνυφαντῆς βλ.λ.

ἀλυσχά Ἡσ. «ἀδμονοία, ἀηδία».

ἀλυσχὴν Ἡσ. «ἀσπην, χάσμησιν».

ἀλυσχνα ἐπίγρ. δημ. χωρὶς λύχων βλ. λ.

ἀλυσχος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ λύ- χνου, ὁ ἀνευ φωτός: Εὐρ.ἀν.22, «Ἄλκ. ἐν Διογ.Α. 1,81, νεώτ. κατήντησαν καὶ ἀλυσχὶν ἔνεκα τῆς ἀ- κρας πενίας των οἱ ἀγρόται, δημ. ἀλυσχνα κι ἀ- ζέστατο τὸ ἔρημα καλῶς ταῖς.

ἀλύχτημα (τὸ) δημ. ὕλακτῶ, γαγγίσμα: λυπητε- ρὸ τ' ἀλύχτημα τοῦ σκύλου σὰ νὰ ἔξερε πῶς κάποιος θὰ πεθάνῃ.

ἀλυσχτιά (ἡ) δημ. ἀλύχτημα βλ.λ.: τὸ παλιόσκυ- λο δε σταματάει τὴν ἀλυσχτιά.

ἀλυσχτιά-ῶ δημ. ὕλακτῶ, γαγγίξω, ἐπὶ κυνῶν: τὰ σκυλιὰ ἀλυσχτῶν πάντα τοὺς κακοντυμένους, - ἀλυσχτῶς ὁ σκύλος καὶ φοβήθηκα οὐ κλέφτης.

ἢ μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. φωνασκῶ συζητῶ ἢ ἐπιτιμῶ ἢ ὑβρίζω: τὶ ἀλυσχτιάς ἔστι; ποίος σὲ πείραξε;

ἀλύω ἡ ἀλύω ποιητ. μόνον κατ' ἐνεστ. κ. παρ. κ. μτγν. τῶν φρενῶν ἐξίσταμαι, εἶμαι τεταρα- μένος ἔνεκα λύπης: Ἰλ.Ε.352 ἡ δ' ἀλύουσα ἀπε- βήατο, τείρετο δ' αἰνῶς, Σοφ.Ἠλ.135 ἔατε μ' ὡδ' ἀλύειν· 2) εἶμαι λαν συγκεκινημένος ἔνεκα χαρᾶς, χαίρω: Ὀδ.Σ.333 ἡ ἀλύει, ὅτι Ἴφρον νε- νίκηκας τὸν· ἀλήτην, ἰσχόλ. χαίρεις, γαυριᾶς, Αἰσχ.Επτ.391 τοιαῦτ' ἀλῶων· βοᾶ παρ' ὀχθαῖς παταμίαις· 3) ἀδημονῶ, εὐρίσκωμαι ἐν ἀμνη- νίᾳ, δὲν ἔξερω τί νὰ κάμω: Σοφ.Φιλ.174 νοσεῖ μέν· ἀλύει δὲ ἐπὶ παντὶ τῷ· 4) εἶμαι ἐνδεής, διατελῶ ἐν ἀπορίᾳ: Ἀλεξίς αἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ' ἀλύουσιν· 5) μτγν. περιφερόμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πλανῶμαι: ἀλύω κατὰ τὴν πόλιν, - περὶ τὰς παλαιστράς ὥς κ. μτφ. Δίων.Χρ.: φυχὴ ἀλύουσα καὶ βερβομένη καὶ ἐλλοτ' ἐπ' ἄλλα τρεπομένη.

ἀλφαθήτα (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκίτ. τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαθήτου: Πλάτ.Κρατ.431F τὸ ἀλφα καὶ τὸ βῆτα καὶ ἔκαστον τῶν στοιχεί- ων, Ἡρώδης3,22 ἐν φρ. ἐπιστάται αὐτ' ἀλφα, (δὲν ἔξερε οὐτε τὸ ἀλφα)· 2) μτγν. μτφ. ἡ ἀρχή: ΚΔ Ἀποκλ.1,8 ἐγὼ εἰμι τὸ ἀλφα καὶ τὸ ὦμα (ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος) ὥς κ. δημ. εἰμαστε ἀκόμη εἰς τὸ ἀλφα, - θ' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τοῦ ἀλφα· 3) ἀ- ποκρυφ. ἡ κλεῖς ἀπάντων τῶν στοιχείων, τὸ ἱερό- γλυφον τῆς πρώτης ἀρχῆς· 4) νεώτ. βοταν. φυ- τὸν τῆς οἰκαγενείας τῶν ἀγρωστοειδῶν, φυόμε- νον ἀφθόνως ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ, χρησιμο- ποιούμενον εἰς τὴν χαρτοποισίαν.

ἀλφαθήτα (ἡ) δημ. ἡ ἀλφάβητος: δ. τραγ. ἐν εἰσαί: καὶ γραμματικῶς, πῆς μας τὴν ἀλφαθήτα· ὡς συνεκτῶ, ὁλως στοιχειώδης, λίαν ἀτελής παι- δεῖα: ἔμαθε τὴν ἀλφαθήτα καὶ κάνει τὸ σοφά.

ἀλφαθητάριον (τὸ) δημ. ἀλφαθητάριον βλ. λ.
ἀλφαθητάριον (τὸ) νεώτ. τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον διδεται εἰς τοὺς παῖδας πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀναγνώσεως, τὸ χρησιμεῖον κυρίως διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀλφαβήτου καὶ τῆς συλλαβικῆς ἀναγνώσεως.

ἀλφαθητικός-ή-όν νεώτ. δημ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ ἀλφαβήτου συντεταγμένος βλ. λ. : κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν, ἀλφαβητικός πίνακας.

ἀλφαθητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. κατὰ τρόπον ἀλφαβητικόν βλ. λ. : τὰ ὀνόματα ἀλφαβητικῶς.

ἀλφάβητος (ὁ) μτγν. νεώτ. -ος (ἡ) κ. -αν (τὸ) τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τῆς Ἑλλν. γλώσσης ὡς σύνολον καὶ ἐν σταθερῇ σειρᾷ : **ΑΒ ὀνόματα κατὰ ἀλφάβητον** [κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν] :

|| τὸ σύνολον τῶν γραμμῶν οἰαοδήποτε γλώσσης : λατινικόν -, γαλλικόν ἀλφάβητον || στοιχειώδεις βιβλίον εἰσαγωγῆς εἰς ὠρισμένον κύκλον γνῶσεως : τὸ ἀλφάβητον τοῦ κομμουνισμοῦ, - τὸ ἀλφάβητον τοῦ ἡλεκτρονιγίου.

ἀλφάβει Ἡσ. «εὐρίσκει καὶ ἀλφάνει .. ἀλφάει, τὸ αὐτὸ δηλοῖ».

ἀλφάβει (τὸ) δημ. τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὁ γνώμων, ἡ στάβμη, ἡ γωνία τῶν τεκτόνων κ. κτιστῶν, τὸ χρησιμεῖον πρὸς καθορισμὸν τῆς καθέτου ἢ τῆς ὀριζοντίας θέσεως ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ὡς καὶ πρὸς μέτρησιν γωνιῶν μον. ἀλφάβειον βλ. λ. : **ὁδός μου τ' ἀλφάβει** νὰ ἰδῶ ἂν χιτίζεται στὰ ἴσια ὁ τοίχος, - τ' ἀλφάβει δείχνει πῶς πλαγιάζει ἡ πατωσιὰ, ποῦ κάρφωσας.

ἀλφαβιδι (ἡ) ἡ εἰς γραμμὴν εὐθείαν ὀριζοντίας ἢ καθέτως κατάστασις ἐπιφανείας πινός συμφῶνως μετ' ὁ ἀλφάβει [τὴν στάβμην] : **βάνε ἀλφαβιδι** τὰ σανιδία τὰ νὰ μετ' ἄλλο, - **δέν εἶναι στὴν ἀλφαβιδι** τοῦ ὁ τοίχος ποὺ ἔχτισες 2) τὸ εἰς τὴν αὐτὴν εὐθείαν ἢ περιῶν εὐθείαν γραμμὴν ὕψος ἐπιφανείων ἢ κορυφῶν ὅσο κτήριον ἢ ἄλλων ἀντικειμένων : **ἡ ταράστα μου ἔρχεται ἀλφαβιδι** μετ' τὴν κορυφὴ ταῦ σπιτοῦ του.

ἀλφαβιδίζω δημ. ἐλέγχω, κανονίζω μετ' ὁ ἀλφάβει βλ. λ. τὴν κατακόρυφον ἢ ὀριζοντίαν θέσιν ἐπιπέδου ἐπιφανείας : **νὰ ἀλφαβιδίζεις συχνὰ** τώρα ποῦ χιτίζεις φηλὰ γιὰ νὰ μὴ λοξέψῃ ὁ τοίχος 3) φέρω εἰς τὴν αὐτὴν ὀριζοντίαν ἢ καθέτον ἐπιφάνειαν πάντα τὰ μέρη ὠριζόμενης ἐπιφανείας οἰουδήποτε κτιστάτος : **ἀλφάβιδισε** τὸ παζάβλι.

ἀλφάβιδισμα (τὸ) δημ. καθορισμὸς τῆς κατακόρυφου ἢ ὀριζοντίας θέσεως μετ' ὁ ἀλφάβει βλ. λ.

ἀλφαβιδιστής (ὁ) δημ. ὁ κάμνων ἀλφάβιδισμα, ὁ μετ' ἀλφάβει εὐρίσκων τὴν κατακόρυφον ἢ ὀριζοντίαν.

ἀλφάβειον (τὸ) μον. τὸ ἀλφάβει βλ. λ. οὗτω κληθέν ἐκ τοῦ σχήματός του ὡς Α [ἄλφα] 2) ἀλφάβειον Ἡσ. «ἐθερῶν».

ἀλφάβω Ἐξναρ. «προσώ».

ἀλφάβιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. μαλακόστρακον δεκάπουν τῆς κατηγορίας τῶν μακροπόδων, ἀπαντῶν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ Μεσογείον.

ἀλφανοκυανῶν (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξὴν ἀζωχρωστικὴ διὰ τὰ μάλλινά, τὰ καὶ ἡμιμάλλινά ὑφάσματα.

ἀλφανολομέλαν-ανος (τὸ) νεώτ. χημ. ὀξὴν ἀζωχρωστικὴ διὰ τὸ ἐρίον, τὰ ἡμιμάλλινά ὑφάσματα καὶ τὴν μέταξον.

ἀλφάνω κερδαίνω, ἔχω ὀφελος : ὁ ἐνεστ. μόν. ἐν Εὐρ. Μηδ. 297. - **ἀλφάνω** πρὸς ἀστών [ἐλκύνω τὸν φρόνον τῶν ἀστών] κ. παρὰ ὡμ. ἐν Σουῖδ. 2) ἄλλως μόν. ἐν ἄορ. β'. παρ' ὡμ. ἀποφέρει κέρδος [ὡς τὸ «τιμὴν εὐρίσκει»] δδ. κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. παραλλάσσω) : Ὁδ. 0 452 ὑβρίον ὥνον

ῥῥοι [κερδίζει πωλούμενος μεγάλην τιμὴν], αὐτ. Ρ 250 ἴνα μοι βίσιον πολὺν ἄλφον [ἴνα μοι φέρῃ πολὺν βίσιον] || καὶ μετ' προσδιορισμὸν τιμῆς

ἢ κέρδους : Ἰλ. Φ 79 ἐκατόμβιον δὲ τοῖ ἡλσν' 3] περιζῶμαι, λαμβάνω : Ἀριστοφ. εἶπεν μ' ὁ κήρυξ, οὗτος ἄλφάνει [οὗτος τὸ ἔσπε πλεοδότησας] || Ἐπιγρ. ὁπόσιν ἄλφῃ μισθῶσιν τὸ τέμενος καταβαλέτω, Μέν. 362 ἦν νυμφίος ἀλφάνει [εὐρίσκει] καὶ Εὐπ. ἀσκηπρῶτες τις ἄπ' ἂν ἄλφάνει [ἵδωσιν καὶ ἀνστασιζέι].

ἀλφάριον (τὸ) μτγν. ἀλφάριον βλ. λ. || εἰδ. μοθμ. διωδότης : σχολ. Θέωνος εἰς Πτολ. Σιν.

ἀλφασίσεις-αν (πρὸς ἀλφάνω) ὁ φέρων, προσκομίζων βοὺς : ἐπὶ παρθένω : Ἰλ. Σ 593 παρθένοι ἀλφασίδει [αἱ ὁποῖαι ἀξίλκουν πολλοὺς βοὺς, διὰ τὰς ὁποίας αἱ μνηστῆρες πολλοὺς βοὺς δίδουσαν εἰς τοὺς γονεῖς, περιζήτητοι], Ἀισχ. Ἰκ. 835 ἄλφ-ὄδωρ [βοὺς τρέφον ἢ βοὺς ἀποφέρων, καθ' ὃ τὰς λεγόμενας γονιμοποιεῖ].

ἀλφάω ἀλφάνω, Εἰμ.

ἀλφῇ (ἡ) μτγν. κέρδος : Λυκόφρ. 549, 1394.

ἔλφωμα ἡσ. τῆς ἔλφῃ μίσθωμα, ἡ τιμὴ ἀνδ' ἢς μισθοῦται τις π.

ἔλφωσις-ως γλώσσ. εὐρεσις.

ἔλφωσις ἀλφάνω βλ. λ. : Εἰμ ὄλφ- τιμὴν.

ἔλφωσις ἡχθῶς μτγν. αἱ ἄλληλων ἐπομέναι, ὁ ἕνας πίσω τοῦ ἄλλου, ὡς συνήθως αἱ ἡχθῶς, φρ. ὑπαγιασμένη τοὺς παιδεραστάς.

ἔλφωστέω πωλούμενος ἀποφέρει καλὸν κέρδος, ἢ καλὰ λῦτρα : Ἰππῶν. ἀπ. 30.

ἔλφωσθηρ-ήρος (ὁ) μον. ἄλφωσθης βλ. λ.

ἔλφωσθης (ἀλφάνω καὶ ἐσθίω) τίθεται ὡς ἐπίθ. τὸν ἄνδρῶν ὁ ἀπὸ τοῦ κέρδους τῆς ἐργασίας τοῦ ἐσθίω, συντηρούμενος, ἀπαλῶν, ἐπομένως ὁ ἐργατικός καὶ ὁ δραστήριος κατὰ δ. ἐρμ.

[ἄλφῃ, ἄλφῃ καὶ ἐσθίω] ὁ κύριον ἔδεσμον τὸν ὄρτον ἔχων, ὄρτοφάγος, κατ' ἀκολοῦσθαι δ' κοινῶς προσηγόμενος : Σχολ. «συνετοί, ἐφευρετικοί τεχνῶν» : Ὁδ. 28 ἐκάς ἄνδρῶν ἔλφωσθησαν, αὐτ. Ν 261 θεοὶ καὶ ἄνδρες ἔλφωσθη 1) γεν. κ. αἱ παικίαι πρὸς βράδιον χρώμενοι : Ἀισχ. Ἐπὶ 752 ἄνδρῶν ἔλφωσθῶν ἄλδος παυμυθεῖς.

ἔλφωσθης-ή-αν ὁ τὰς ἀλφωσθῶν ἡχθῶν βλ. λ. τάσεις ἔχων || μτφ. ὁ παιδεραστικός.

ἔλφω (τὸ) τὸ ἄλφω βλ. λ. : **Ἀβ** «ταῦτα δὲ καλεῖται ἀπὸ τρωκτῶν, ὁ φασὶ πρῶτον εὐρεῖν Ἐπίχαρμον».

ἔλφωσις (ἡ) Ἡσ. «λεῦκῃ, Περραιβοί».

ἔλφωσις (ὁ) ἡ ἐλλειψὶς τῆς χρωστικῆς τοῦ σώματος, ἐμφανισμένη ὡς ἀσμηκὴ ποικιλία εἰς πόσας τὰς φυλὰς δ. ἀχρωμία, συγγ. ὅροι ἄλβιτισμός, λευκοχρωμία, λευκοπρόθεια.

ἔλφωσις (ὁ) μτγν. ὁ πωλὸς ἐμπορευόμενος ἄλφωτα βλ. λ. : Ἀριστοφ. Νεφ. 640. ὑπ' ἄλφωτα-μοισδοὶ παρεκδόκην διχονομίῃ.

ἔλφωσις (ἡ) μτγν. ἀλφωσις (Πολυδ. 7, 18).

ἔλφωσις (τὸ) ἀλφωσις (Πολυδ. 7, 19).

ἔλφωσις (ὁ) ὁ τὸ ἄλφωτα πωλὸν : Βάδρ. 294.

ἔλφωσις ἀλφῶν : Ἰππῶν. 46.

ἔλφωσις ἐπὶρρ. μτγν. διπλὴν ἀλφῶν : Διοσκ. 349.

ἔλφωσις (τὸ) ἄλφωσις, ἐν ᾧ τίθενται ἄλφωτα.

ἔλφωσις (τὸ) μτγν. τὸ ἄλφωσιον βλ. λ.

ἔλφωσις-όν γλῶσσ. ἔξ ἄλφωσις.

ἔλφωσις (ὁ) Ἐπιγρ. ἡ συντήρησις, διατροφή μετ' ἄλφωτα βλ. λ.

ἔλφωσις (ὁ) μτγν. ὁ ὁμοιος μετ' ἄλφωτα.

ἔλφωσις (ἡ) Ἡσ. «ἡ ἀλφῶσις μαντευομένη».

ἔλφωσις (τὸ) εἰς ἐνικ. ἄλφωσις, κριθεὶς κοινωμένη : Ἰλ. Α 631 ἄλφωσις ἱερὸς ἀκτῆν, Ὁδ. 8 355 μελφάτω ἀλφῶσις ἀκτῆς, Πδ Ρουθ. 2, 14 καὶ ἐδούνησαν αὐτὴ βοῶν ἄλφωσις : συνήθ. κατὰ πληθ. τὸ κριθῶν ἄλφωσις : Ὁδ. 8 354 ἐν δὲ μοι ἄλφωτα χελὼν ἐνρροφῆσαι δοροσίαν κατ' ἀντιδοσιστὴν πρὸς τὸ ἄλφωσις [τὰ ἐκ αἰσίου] : Ἡρ. 7, 119 θασάμενοι στίχον ἐν τῇσι πόλεσι αἰ ἀσπὶ ἀλφωμά τε καὶ ἄλφωτα ἐπείουσι, Πλάτ. Πολ. 3, 728 θρῆ-

φονται δὲ ἐκ τῶν κριθῶν ἀλφειτα σκευαζόμεναι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἀλευρα (ισχλ). «κυρίως τὰ ἀπὸ τῶν πεφυγμένων καὶ ἀλεσθεισῶν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ πυρῶν ἢ φακῶν». 2) εἶδος ποτοῦ παρασκευαζομένου ἐκ κριθῶν: Ἰην. Ἐπιδ.5,10 πινεὶν ἀλφειτα || κατάπλασμα ἐκ κριθῶν: συνεκδ. πᾶν εἶδος ἀλεύρων ἢ χάνδρων: Διοσκ.4,87 ἀλφειτα πύρινα, - φακῶν ἢ ὀρόβων. 3) γεν. ὁ ἄρτος κ.εἶδ. ὁ ἀναγκαίως διὰ τὸν αἰκὸν ὄρεται, τὸ φεμί τοῦ σπιτοῦ: Ἀριστοφ. Πλ. 219 ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἀλφειτα || αὐτ. Πλ.109 εἴ τι κήδῃ τῶν πατρῶων ἀλφίτων ἰτῆς πατρικῆς περιουσίας! 4) συνεκδ. κανιοποιηθεὶς οἰανεὶ ὡς ἀλφειτα λίβας: Ὀρφ.Λιβ.212.

ἀλφειτοποιία (ἡ) ἡ κατασκευὴ ἀλφίτων.
ἀλφειτοποιός (ὁ) μὲν. ὁ κατασκευάζων ἀλφειτα.
ἀλφειτοποιῶ-έω Σουίθ. κατασκευάζω ἀλφειτα.
ἀλφειτοπώλης θηλ.-ης-ιδος (ἡ) μὲν. ὁ πωλὼν ἀλευρα. 2) εἰς τὸ θηλ. κ. ἡ θέσις, ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται ἀλευρα: Ἀριστοφ. Ἐκκλ.686 τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάπν' ἐς τὴν στοίαν χυρεῖν τὴν ἀλφειτοπωλίαν.
ἀλφειτοπωλήτριαν (τὴν) μὲν. τὴν κατὰστημα, ὅπου πωλοῦνται ἀλφειτα: || κ. γεν. ἀλευρα.
ἀλφειτοστῶ-έω. ἐσθίω ἀλφειτα, τρώγω κριθίνο φωμί: Ξεν.ΚΠ.6,28.

ἀλφειτοσκοπός (ὁ) ὁ διὰ τῶν ἀλφίτων μαντεύμενος: Ἦσα. «ἀλφειτασκοπός, ἀλφειτομάντης». **ἀλφειτοχρῶς-ωτος** (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἀλφίτων, κριθίνου ἀλεύρου: εἶδ. ὁ παλιός, ὁ φαρμακῆλης: ΑΒ κεφαλή ἀλφειτοχρῶς παλιὰ, οἰανεὶ δι' ἀλφίτων πεπασμένη, φαῖα, σταχυάμενη: Ἐυστ.976 «οἱ κωμικοὶ ἀστειζόμενοι ἀλφειτοχρῶτας καὶ τοιαυτὰ τινα σκώπτουσι τοὺς πολλοὺς».

ἀλφειτόκοι-ον ἀλφειστίβοις βλ.λ.
ἀλφειτοσιμόεις (ὁ) τὸ νὰ εἶναι τις ἢ νὰ ἐπιδιώκη νὰ εἶναι ἀλφειτόκοις βλ.λ.

ἀλφειτόνοσος (ὁ) νεώτ. (ἢ. διεθν.) ὁ ἀπὸ ἐρωμένην ἢ ἐρωμένης του συντηρούμενος, συν. ζήγκολό.

ἀλφειτορῶσμος-ον μὲν. ὁ ἔχων ἀλφὸν βλ.λ. πρόσπων, πάσχω ἐξ ἀλφισμαῖ.

ἀλφειτορυγχος-ον μὲν. ὁ ἔχων λευκάζον (ἀλφὸν) ρύγχος.

ἀλφικός (ὁ) ὁ λευκός, ὁ λευκάζων, ὁ ὑπόλευκος: Ἰην. Ἀφ.1248 (περὶ τῆς ὑπολευκοῦ χροῦς τοῦ προσώπου τῶν λεπρῶν), Πλάτ.Τίμ.85,1, Γαλν.7,90: ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, σίον λεπίδες τινὲς πενήγασιν οἱ ἀλφικοί, λευκοὶ μὲν ἐκ φλεγματικῶ, μέλανες δὲ ἐκ μελαγχολικῶ γινόμενοι χυμοῖ.

ἀλφειώδης-ους-ες (ἀλφός) ὁ λεπρός: Γαλ.7,90.

ἀλχημεία (ἡ) νεώτ. (ἀραβ.αλ.-χουμί) ὁχημ.κ.ἀρχημεία, δ.γρ. ἀλχημεία ἡ ὑπὸ τὴν Ἀράβων τὸν μεσαιῶνα εἰσάχθεισα εἰς τὴν Δύσιν καὶ μέχρι τοῦ Ἰβου αἰῶνος ἐπὶ στήθι σφισί θεωρουμένη ἀποκρυφῶς χημικὴ ἀσχολία περὶ τὴν ἀνασυνθέσιν, μίξιν καὶ ἀνασυνθέσιν μετὰλλων καὶ ἄλλων ὕλων πρὸς εὐρεσίαν τῆς φιλοσοφικῆς λίθου, ἡται οὐσίας ἡτις νὰ ἔχη τὴν δύναμιν ἀνανεώσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς (ἐλπίδιον τῆς νεότητος) καὶ τὴν ἰδιότητα μετατροπῆς εὐτέλων μετὰλλων εἰς χρυσόν. Ἐκ τῆς ἀλχημείας ἦδη ἀπὸ τοῦ Ἰβου αἰῶνος ἤρξατο διαμορφωμένη ἡ ἐπιστήμη χημείας. 2) ὁχημ. μτφ. ἐν πληθ. ἀρχημείας οἱ ἀπακρύφως, πολυηλόκως καὶ δυσεξηχινάτως γινόμενοι ὑπὸ τινος ἐνέργειαι ἐν τινι ζήτηματι: μετὰ διαφορὰς ἀρχημείας τὰ κατὰφερε νὰ γίνῃ ἀρχημείας.

ἀλχημικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. δ.γρ. ἀλχημικός ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀναγόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλχημείαν βλ.λ.

ἀλχημιστῆς-ιστρια νεώτ. κ. δημ. δ.γρ. ἀλχημιστής ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀλχημείαν βλ.λ.

ἀλχημρῆς ὕπνος Ἦσα. «ἀνδρὶς οὐκ ἔχων χαράς». **ἀλχημεία** (ἡ) δ.γρ. ἀλχημεία βλ.λ.

ἀλχυμικός-ή-όν δ.γρ. ἀλχημικός βλ.λ.

ἀλχυμιστῆς-ιστρια δ.γρ. ἀλχυμιστής βλ.λ.

ἀλῶ-έω κ. μτγν. παρατ. ἦλουν, μέλλ. ἀλέσω, ἀπτ. ἀλῶ, ἀόρ. ἤλεσα, ἐπ. ἀλέσσα, παθ. ἤλεσθην, παρακ. ἀλήλεκα, παθ. ἀλήλεμαι, ἀλήλεσμαι, μτγν. κ. ἤλεσμαι. Ματρ. «ἀλείς ἀττικῶς, ἀλέσεις ἐλληνικῶς» συντηρῶ, εἰς κόνιν μεταβάλλω, ἀλέσω: Ὀδ.Υ.1,9 αἰ. (ἱγναίκες) εὐδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἀλέσαντο (ἐφ'οῦ ἀλεσαν καλὰ τὸ σιτάρι), Ἡρ.7,23 σίτος δὲ σφι πολλὰς ἐφαίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀλήλεσμένους, Θουκ.4,26,5 εἰς τὴν νῆσον εἰσάγειν σίτον τε... ἀλήλεμένον καὶ οἶνον καὶ τυρόν, Φερεκρ. παρ' Ἀθην.δ.263 β. πρὸς τοῦτοισιν ἦλουν ὄρθαι τὰ σιτία, Ἀρατ.Λ.43 ἀλει, μύλα, ἀλει. 2) μτφ. Ἀμφ.9 θίος ἀλήλεμένος (πολιτισμένος, ἀνετός) Σουίθ. «ἐπὶ τὸν ἐν ἀφρονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων», γνωμ. Πιοιητ.ν.Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ.1,287 ὁφέ θεῶν ἀλέουσι μύλαι, ἀλέουσι δὲ λεπτά. 3) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω: Ἦσα. «ἀλεε, φύλασσε».

ἀλῶμαι (τὰ) ἐδότης τις ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς Δημήτρας, ὁ τῆς Κόρης καὶ τοῦ Διονύσου.

ἀλῶσαιη (ἡ) ἐπίθ. Δημήτρος ἀλῶσας βλ.λ.

ἀλῶσας-άδος (ἡ) μτγν. κ. ἀλῶσαιη ἡ τὰ ἀλῶναια προστατεύουσα.

ἀλῶσθητος (-η-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ παθὼν λῶθην, ἀλῶσθης, ἀκέραιος, ἀνέπαφος: Πιλ.1,451, Θειμίστ.Λόγ.3,43 C ἀλῶσθητος καὶ ἀκέραιος || νεώτ. κ. μτφ. ἀνυθρίστος, ἄμωμος: ἀλῶσθητος μνήμη. Ἐπίφρ. ἀλῶσθῆτης, δημ. ἀλῶσθητα.

ἀλῶσθης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοιος μετὰ ἀλῶς: Πλαύτ. 627 F ἀλῶσθης ἐπίφαρος.

ἀλῶσινός-ή-όν ὁ τῆς ἀλῶ βλ.λ.: ΑΠ.9,301 ἀλ-ἴπνοι οἱ τὰ γενήματα πατοῦντες ἐν τῇ ἀλῶ.

ἀλῶσός-έως (ὁ) μτγν. ὁ ἐν τῇ ἀλῶ ἢ λ. ἐργαζόμενος, ἀλῶνιστής, ἐν γέν. ὁ γεωργός: Ἀρατ.1014.

ἀλῶσυντής (ὁ) μτγν. ἀλῶσυνς βλ.λ. διόρθ. ἀντὶ ἀλῶσυντης: Διόδ.Ζ. ἐν ΑΠ.6,98.

ἀλῶη (ἡ) ἐπ. κ. μτγν. δωρ. ἀλῶα (ἀλέω) πρβλ. ἀπτ. ἀλῶς, ὁ τόπος, ὅπου ἀλῶνίζονται τὰ γενήματα, τὸ ἀλῶνι: Ἰλ.Υ.499 ὡς δ' ἀνεμος ἀχνὰς φορεῖε ἱερὰς κατ' ἀλῶας. 2) ἀμπελόφυτος ὁμαλὴ ἔκτασις: Ἰλ.Σ.561 σταφυλῶντι μέγα βριθουσάν ἀλῶαη || κ. γν. πᾶσα ἀπειρομένη ἢ δενδροφύτος ὁμαλὴ γόνιμος γῆ (καλὸ χωράφι): Ὀδ.122 ἐνθα δὴ οἱ πολυκαρπὸς ἀλῶα ἔρριζωνται, Θεόκρ.25,30 ἀλῶα δὲνδρῆσσαι σγλό.Νικ. «λαχανοφόρος τόπος». 3) μτφ. ἡ θάλασσα (ἰδιὰ τὸ ὁμαλὸς ἐκτείνεσθαι): Ὀππ.Ἀλ.1,797 ἀργινέσσα Ποσειδάωνος ἀλῶα || 4) ἡ περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἀλῶς: Ἀρατ.810,876.

ἀλῶται ἐργα (τὰ) μτγν. ἔργα ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἀλῶν(εῖν): Νικ.Θηρ.113.

ἀλῶνις (ὁ) ἀλῶνιστής ΑΠ.6,98.

ἀλῶμα-ατος (τὸ) Ἐπιφρ. ἀντὶ ἀνάλωμα.

ἀλῶμαι-άουσι ἐπ. γ' πληθ. ἀλῶωνται, παρατ. ἀλῶω, παρ' Ὀμ. ἐν χρίσει κατὰ συντηρ. τύπου ἀλῶσθε, ἀλῶμενος, παρατ. ἡλῶμην, γ' ἐν. ἡλῶτο κ. ἀλῶτο, ἀόρ. ἀλῆθην, δωρ. μτχ. ὀλασθεις, παρακ. ἀλῆλῃμαι βλ.λ. περιφράσαι, περιπλανῶμαι: Ἰλ.Κ.141 ἀνὰ στρατόν οἱσι ἀλῶσθε, Ὀδ.Γ.73 οἶα τε ληιστήρες... τοῖ τ' ἀλῶνταισι φυχὰς παρῶμενοι, Ὀδ.Ο.492 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστε' ἀλῶμενος, Ἡρ.4,97 μὴ πᾶθωμέν τι ἀλῶμενοι, Αἰσχ.Πρ.666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄρουσ ἀλ', Σοφ.ΟΚ.349 ἀπὸς ἡλιπύου τ' ἀλ', Εὐρ.Ἐλ.532 προθύμω δ' ἀλῶσθαι μυρίους, πεντεκάτοτα, αὐτ.Τρ.640 φυχὴν ἀλῶται τῆς πάροιθ' εὐπράξιαν, Ἀριστοφ. Ὀρν.942 νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλῶται, Θεόκρ.16,51 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἐκᾶτόν τε καὶ εἰκάτι μῆνας ἀλῶσθεις, Μαρκελλ.Β.Θουκ.2 ὅς ἂν αὐτοὺς ἀλῶμενους ἐπὶ ξενίαν καλέσῃ. 2) εἶδ. εἶμαι φυγάς,

ζω ἐν τῇ ἐξορίᾳ : Θουκ.2,102.4 ἀλῶσθαι αὐτὸν μετὰ φόνον τῆς μητροῦ. Δημ.440,19 πολλῶν συμμάχων ὑμετέρων καὶ ἑλίων παῖδες ἀλῶνται καὶ πτωχοὶ περιέρχονται' 3] μτφ. παραπλανᾶται ὁ νοῦς μου, εὐρίσκωμαι εἰς ἀπορίαν, ἀμηχανῶ : Σοφ. Α1,23 Τισιν γὰρ οὐδὲν τραπεῖς ἀλλ' ἀλώμεθα. **άλων-ωνος** (ή) τὸ : ἀλῶνιον : 'Αριστ.' Ανέμ.972 Α14 καὶ μτγν. ἰδίως ΚΔ ἐν ταῖς πλῆγ. πτώσεως. **άλωνάκη** 'Ησ. : ἀνδάλωμα χαλκίτης'. **άλωνάκι** (τὸ) ἄλμ. ὑποκορ. τοῦ ἀλῶνι βλ. λ. μικρὰ ἀλῶνι. **άλωνάρης** (ὁ) δμ. ὁ ἀλῶνίζων διὰ ζῶων, ὁ ἀλῶνιστής' 2] 'Αλῶνάρης ὁ μὴν 'Ιούλιος, καθ' ὃν γίνεται ὁ ἀλῶνισμός : γκαμ. τὸ Μᾶν πλεν τὸ νερό τὸ Θερσιτὶ τὸ εἶδι, τὸν 'Αλῶνάρη τὸ κρασι νά γίνης παλληκάρι. **άλωνάριος**-η-ο δμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀλῶνάρη βλ. λ. **άλωνεῦσθαι** μτγν. κ. δμ. ἐργάζομαι εἰς τὸν ἀλῶνισμόν : 'Απμ.Μακ.13' 2] δμ. κ. ἐνεργ. ἀλῶνεύω ἐν μτβ. σημ. ἀλῶνίζω. **άλωνεῦο** δμ. βλ. ἀλῶνεύομαι. **άλωνήτης** (ὁ) δμ. κ. ἀλῶνιστής βλ. λ. **άλωνήτος**-ον μτγν. ὁ ἀντὶ ὁλατος ἀγοραζόμενος, εὐώσος δοῦλος παρὰ Θραξί : Ζηνόβ.2,12. **άλῶνι** (τὸ) δμ. κυκλικὸς ὁμαλὸς χώρος, ὅπου γίνεται τὸ ἀλῶνισμα τῶν δημοτριάκων' παροιμ. ὅ-γω ἀπὸ τ' ἀλῶνι δὲν ἀλῶνίζουνη (κατὰ πρέπον πᾶσα πράξις τελεστέα)· κατ' ἐπέκτ. -χώρος, ἐνθα ἀπλοῦνται' πρὸς ἀποξήρανσιν ἄλλοι καποῖσι ἰσταφίς, σταφυλαί, σῦκος κττ.' 1] συνεκτ. τὸ ἀλῶνισμα : ἀπὸ σήμερα ἔχομε ἀλῶνι : παροιμ. μῆχτος ἰδρως σὺ τὸ χωράφι καλοτράγουδο στ' ἀλῶνι ἰὸ ἐργαζόμενος ἱκανοποιεῖται' 1] μτφ. πρὸς δῆλωσην τόπου μικρὰς ἐκτάσεως : οὕτε ἔνα ἀλῶνι τόπο δὲν ὀρίζω. 1] ὁ περὶ τὴν σελήνην ἢ τὸν ἥλιον φωτεινὸς κύκλος - ἢ ὅλας : παροιμ. τοῦ ἡλίου ἀλῶνι ἀνεμος, τοῦ φεγγαρίου βροχίτσα. **άλωνία** (ή) μτγν. ὅλας βλ. λ. **άλωνιά** (ή) δμ. ποσότης δημοτριάκων, ἐπαρκῆς δι' ἐν ἀλῶνισμα : μιὰ ἀλωνιά στάρι' 1] κατ' ἐπέκτ. σπανιώτερον, ποσὸν ἄλλων καρπῶν, ὅσον χωρεῖ εἰς ἀλῶνιον πρὸς ἀποξήρανσιν. **άλωνιάρης** (ὁ) δμ. ὁ ἀλῶνιστής βλ. λ. 1] κατὰ πληθ. ἀλῶνιάρεσι οἱ συνεταιρικοὶ ἀσκούντες τὸ ἔργον τοῦ ἀλῶνιστοῦ. **άλωνιάρικος**-η-ο δμ. ὁ προσφυὴς ἢ ὁ ἐν χρήσει διὰ τὸ ἀλῶνιον : ἀλωνιάρικα βόδια. **άλωνιᾶτικο** (τὸ) συνηθέστ. κατὰ πληθ. ἀλωνιᾶτικα ἢ διὰ τὸ ἀλῶνισμα δαπάνη, ἢ εἰς εἶδος συνήθως ἄμοιβη τὸν ἀλῶνιστοῦ βλ. ἀλῶνιστικά. **άλωνίβα** (ή) δμ. βοταν. τὸ φυτὸν ὀνωγίς βλ. λ. 2] τὸ φυτὸν ἀλγᾶγιον τὸ μαυριτανικόν. **άλωνίζω** κ. νεώτ. κ. δμ. χωρίζω διὰ τῆς τριβῆς ἐν τῷ ἀλῶνιφ σπάρους δημοτριάκων ἀπὸ τοῦ περιβλήματος' 'Ησ. : ἀλῶνίζω ἀλῶνεύομαι' 1] δμ. διασκορρίζω, ἀποπέμψω βιολίς τῆδε κακεῖσε : ἀλῶνισα ὁλας αὐτοὺς τοὺς παλληκάρους' 2] δέρω, καθ' ὃν χρόνον ὁ δερόμενος οἰονεῖ κινεῖται περιστροφικῶς περὶ τὸν δερνonta : ἀλῶνισα τὸ γιὸς μας μετὶ τὸ βουρδουλέα' 3] ἀμτβ. περιφέρωμι τῆδε κακεῖσε, τρέχω ἐδῶ κι ἐκεῖ' 4] ἐνεργαὺ αὐθοιρέτως καὶ ἀνεξέλεγκτος : τί τὸν ἀφένεω αὐτόν· καὶ ἀλῶνίζει ἐδῶ μέσας : **άλωνικός**-ή-όν ὁ τοῦ ἀλῶνίου βλ. λ. Πάπ. ἀλωνικά ἀποζύγια. **άλωνιον** μτγν. μsn. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἄλων βλ. λ. ἄλῶνι : 'Ηρωδιαν.2,763. **άλωνισμα**-ατος (τὸ) δμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀλῶνιζειν βλ. λ. ὅλας ἀλῶνισμός. **άλωνισμός** (ὁ) νεώτ. κ. δμ. ἀλῶνισμα βλ. λ. **άλωνιστής** (ὁ) νεώτ. κ. δμ., νεώτ. θηλ. ἀλῶνι-

στρια, δ-γ. -ίστρια ὁ ἀλῶνίζων, ἢ γεν. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἀλῶνισμα βλ. λ. 2] 'Αλῶνιστής, ὁ μὴν 'Ιούλιος' δ. συνηθέστ. ἀλῶνιστής βλ. λ. **άλωνιστικός**-ή-όν νεώτ. κ. δμ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος, ἢ ὁ πρόσφορος εἰς τὸ ἀλῶνισμα : ἀλῶνιστικὴ μηχανή' 2] τὴ οὐδ. ὡς οὐσ. **άλωνιστικά**, τὰ ἀλῶνιστικά ἢ τὰ ἀλῶνιστικά βλ. λ. **άλωνιστής**-ους-ές κ. ἔχων σχῆμα ὄλω, ὁ ἀμοιος μετ' ἀλῶνι βλ. λ. : 'Ηρώων ἀλῶνισοῦδης χώρα. **άλωνιστόσιον** (τὸ) δμ. βλ. ἀλῶνιστόσιον. **άλωνιστόσιον** (τὸ) κ. δμ. ἀλῶνιστόσι, ἀλῶνιστόσιος· σχδλ. ὁ ἀλῶνιστόσιον ἢ ὁ ὅλῳ, τὰ ὄλῳ βλ. λ. γεν. πᾶς τόπος ἐπὶ πλεος κ. προσήνεμος, κατὰλληλος διὰ νά γίνῃ ἄλῶνι' 1] δμ. ἐν πληθ. τὰ ἀλῶνιστόσια προσωνομῖα τόπων, ὅπου εἶναι πολλὰ ἀλῶνισμα. **άλωνιστοπέος** (ὁ) δμ. ἀλῶνιστοπίον, ἀλῶνιστοπία βλ. λ. **άλωνιστοπέω** μτγν. τρέβω ἐν τῷ ἀλῶνιφ, ἀλῶνίζω : Λογγίν.3,29 ἀλῶνιστορεῖν πυρούς. **άλωνοφυλακία** (ή) Πάπ. τὸ ἔργον τοῦ ἀλῶνοφυλῶκος βλ. λ. **άλωνοφυλάξ**-κος (ὁ) Πάπ. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τοῦ ἀλῶνίου. **άλωοφυτος**-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ ὁλῳ βλ. λ.2] γενόμενος, ὁ ἐκ τῆς ὁλῳς 1] ἐν τῇ σημ. ἀμπελίου' προσθῶν : Νων.Δ13,267 ἀλῳοφύτοις οἶνος. **άλωοφυτός**-ον μτγν. ὁ τῆς ἀλῳοφύτας : Γαλ.14,331 ἀλῳοφύτειον στάρι. **άλωπεκή** (ή) κ. νεώτ. ὡν. ὁλῳπεκέη ἡ δορὰ τῆς ἀλῳοφύτας : 'Ηρ.7,75 Θρήνης ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι ἀλῳοφύτας ἔχοντες ἐστρατεύοντο, Πλούτ. Λυσανδρ.7 ὅπου ἡ λεωντὴ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτεῖν ἐκεῖ τὴν ἀλῳοφύτην. **άλωπεκήσας** Φρόν. ἐν ΑΒ : ἐξαπατήσαστα δι-αδράναι'. **άλωπεκία** (ή) κ. νεώτ. ἀλῳοπεκος φωλεός' 'Ησ. : αἱ τὸν ἀλῳοπεκὸν καταδύσεις' 2] ἱστρο. δασθέ-νεια, καθ' ἣν πίπτουσιν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἀπολήγουσιν εἰς μερικὴν ἢ ὁλίγην φαλᾶκρῳσιν. **άλωπεκίος** (τὸ) μτγν. ὁ ἐστιμωσόμενος μετ' ὁ σημεῖον τῆς ἀλῳοπεκος : Αουκ.Αλ.47' 2] κ. νεώτ. εἶδος ἰχθύος, ἐκ τῶν λαμνιδῶν ὁλῳος ἀλῳοπεκοῦδης' ἔχει σῶμα μακροτάτον καὶ βίσι συνήθως εἰς τοὺς ὕδασι τοῦ ἐν Μνησίμ.Κωμ. ἐν 'Αθην.9,403 τιθεσθαι ὁμοῦ ὁ κίττης, περδίκος, ὁλῳοπεκίου'. **άλωπεκίσις**-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ νόσος ἀλῳοπεκία βλ. λ.2]. **άλωπεκιθεύς**-εως (ὁ) κ. νεώτ. τὸ νεογνὸν τῆς ἀλῳοπεκος, ἡ μικρὰς ἡλικίας ἀλῳοπηξ, ἀλῳοπούδι, ἀλῳοπούδιον : 'Αριστφ.Εἰρ.1067 ἀλῳοπεκιθεύσι πέ-πεισθε, ὡν δόλαι φυχαί, δόλαι φρένες. **άλωπεκίω** κ. νεώτ. πανουργεῖομαι, οἰονεῖ ὡς ἀλῳοπηξ ἀπατῶ : 'Αριστφ.Σφ.124] οὐκ ἐστιν ἀλῳο-πεκίζειν, παροιμ. : Ζηνόβ.1,70 ἀλῳοπεκίζειν πρὸς ἐτέραν ἀλῳοπεκία ἐπὶ τῶν ἐξαπατῶν ἐχρειροῦντων τοὺς ὁμοίους'. **άλωπεκίον** (τὸ) κ. μτγν. μικρὰ τὸ σῶμα ὁλῳο-πηξ, γεν. ἡ ἀλῳοπηξ : 'Αριστφ.Ἰππ.1076 ἀλῳοπεκίσισι τοὺς στρατιώτας ἡμισαν' 2] ἀλῳοπεκιθεύς βλ. λ. Μνησίμ.4 ἀλῳοπεκίου κρέας. **άλωπεκίς**-ιδος (ή) κ. νεώτ. γέννημα νόθον ἐξ ἀλῳοπεκος καὶ κυνός ὁλῳος κυναλῳοπηξ : Ξεν.Κιν.3,1, Πολυδ.5,38' 2] δέρμα ἀλῳοπεκος, ὡς κάλυμ-μα τῆς κεφαλῆς παρὰ Θραξί : Ξεν.Αν.7,4,4' 3] εἶ-δος ἀμπελίου, δμ. ἀλῳοπουρή : Πλιν.14,4. **άλωπεκισμός** (ὁ) νεώτ. τὸ ἀλῳοπεκίζειν βλ. λ., ἢ πανουργία, ἢ δολιχότης. **άλωπεκισ-άω** νεώτ. πάσχω ἀλῳοπεκίαν βλ. λ. **άλωπεκισοῦδης**-ους-ές νεώτ. ὁ πρὸς ἀλῳο-πεκος ὁμοιος ἐπίρρ. -ὡς κατὰ τρόπον ἀλῳοπεκος. **άλωπεκίσυνεῦμος**-ονος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. ζῶον ἀρπακτικὸν τῆς οἰκογεν. τῶν κυνικῶν, βίον

εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἀκρωτ. τῆς Καλῆς Ἑλπίδος. **ἀλωπεκόρρυχοι** (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἱ λευκοί-
ραιοι, ζῶα ἔχοντα ἀλωπεκώδες βλ.λ. ρύγχος.

ἀλωπεκόφυρος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. οὐρά ἀλωπε-
κος, βοτάνης εἶδος· Θεόδωρ. Φι. 9,11,2· || νεώτ.
βοταν. γένος τῆς οικογενείας τῶν ἀγρωσιτίδων,
περιλαμβανόντων φυτὰ ποσὶδ, ἐτήσια καὶ πολυετῆ,
νομευτικά, κτηνοτροφικά ἢ ζιζάνια (Alopecurus L.).

ἀλωπεκώτης-ες νεώτ. ὁ τῆς ἀλωπεκος ἢ ὁ εἰς
τὴν ομοίωσιν μὲ τὴν ἀλωπεκα.

ἀλωπηξ-εκός (ἡ) κ. νεώτ. δημ. ἀλεπού ζῶον θη-
λαστικόν, σαρκιοβόρον, τῆς οικογενείας τῶν κυνι-
δῶν, ἔχον σώμα ἐπίμηκες, δυσαναλόγως βραχεά
σκέλη, ρύγχος λεπτὸν καὶ οὐρὰν πυκνὴν (ναίρεται·
Ἡρ.2,67 τὰς δὲ ἀρκτοὺς εἰσάγει· ἐν Αἰγύπτῳ ἰσπα-
νίας καὶ τοὺς λύκους οὐ πολλὰ τῶν ἐνθάδε ἀλω-
πέκων μέζοντας, ΚΔ Μοτ8,Β,20 αἱ ἀλωπεκας φω-
λεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετὰνιὰ τοῦ οὐρανοῦ κατα-
σκηπνύουσι) 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πανούργος,
δόλιος· Ἀριστφ.Λυσ.1269 τὰν αἰμυλᾶν ἀλωπέκων
παυσάμεθα, ΚΔΛουκ.13,32 πορευθέντες εἰπατε
τῇ ἀλωπεκῇ ταύτῃ· || παροιμ.· Σόλ.11 ἀλώπεκος
ἴχνηαι βραίνει, Ζηνόβ.1,67 ἀλλ' οὐκ αὐτῆς ἀλώ-
πηξ (ἐνν. πάντας ἀλώσεται), Ἀριστφ.Εἰρ.1190
πολλὰ γὰρ δὴ μ' ἥδικησαν, ὄντες οἱκοι μὲν λέ-
αντες, ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκας, παροιμ. δημ. βλ. εἰς
λ. ἀλεπού· 3) ἡ ἀλωπεκῇ, τὸ δέρμα ἀλώπεκος·
4) ἀλώπεκος· οἱ περὶ τὴν ὁσφύν μῦς, αἱ φδοί·
Ἀθην.399 β· 5) ἡ νόσος ἀλωπεκίας βλ. λ·
Καλλ.3,79 κόμην ἀπείματ' ἀλώπηξ· 6) Ἡσ.
«ὀρχησις τις».

ἀλωπιὰς (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁ ἰχθύς ἀλωπεκίας βλ.λ.
ἀλωπός-ή-όν κ. μτγν. ἀλωπεκώδης, πανούρ-
γος· Σοφ.ἀν.263· 2) ἀλωπηξ· Ἡρωδιαν.1,189.

ἀλωποσάυρος (οἱ) νεώτ. παλαιόζωολ. γένος
θηριομόρφων ἐρπετῶν, ἔχσαν κατά τὸν παλαιο-
ζωικὸν αἰῶνα εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν.

ἀλωπόχρους-ον κ. συνηρ. -χρους-ουν ΑΒ «ὁ
ἔχων χροῖα ἀλώπεκος».

ἀλωρηται (οἱ) ΕΜ Σουίθ. «οἱ τοὺς ἄλς [τὰ ἄ-
λάτια] φυλάσσοντες ὑπὸ Λυκίων καλοῦνται».

ἀλως (ἡ) κ. νεώτ. ἀπ. τ. ἀντὶ ἀλῶς ἱεν. ἀλῶ
Ξεν.Οἰκ.18,6 περὶ ἀλῶ Ἀθην.συμπ.3,10, ἀλῶς ΑΠ
258 αἰτ. ἀλῶ Νικ.29, ἀλῶν Νικ.Ἡρ.166, ἀλῶς
Ἀρσ.941, Καλλιμ.ἀν.59 πληθ. ἀλῶι, ἀλῶς Δημ.1 τὸ
ἀλῶνιον· 2) τὸ στοργικόν, τὸ κυκλοτερές, ἡ
στοργικότης· Αἰσχ.Ἐπ.471 περὶ τῆς ἀσιπίδος, «ἀ-
λῶ δὴ πολλὴν, ἀσιπίδος κύκλον λέγω» || κ. νεώτ. ὁ
φωτεινὸς δακτύλιος, ὁ περιβάλλων τὴν σελήνην
καὶ ἐνίοτε τὸν ἥλιον· δημ. ἀλῶνι· Ἀριστλ.Κοσ.
«ἀλῶς ἐστὶν ἔμφανσις λαμπρότητος ἀστρου περι-
ουγος» || νεώτ. μετεωρ. ἀριθμῶς τις φωτο-
μετρώων ἐκ λαμπρῶν κύκλων, στοργῶν ἢ ἀλῶν
ὀπτικῶν φαινόμενων, τὰ ὁποῖα παρατηροῦνται πᾶ-
ριξ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης [ταῖο]· || ἐπὶ τοῦ
ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐξωτερικὸς κύκλος τοῦ βολβοῦ·
|| μτγν. περὶ τῶν ἐλλίμων ὀφθαλμῶν || κ. περὶ κυκλο-
τεροῦς φωλεᾶς· || νεώτ. φωτογρ. φωτοστέφανος,
περιβάλλων τὸ φωτότυπα τῶν αὐτοφῶτων ἢ ἰσχυ-
ρῶς φωτισμένων ἀντικειμένων· 3) νεώτ. βιολ. ἀ-
λῶς βλαστική ἐμύγεθες πυρηνίον, τὸ καθαρὸν οὐ-
τως εἰπεῖν κύτταρον τοῦ φύου· 4) νεώτ. ἀνατομ.
ἀλῶς γαστρική αἱ πτυχὰ καὶ τὰ ἐνδομυρτα τῆς ἐ-
σωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ στομάχου, αἵτινες πα-
ρέχουσι εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν διὰ τὴν θλῶσιν.

ἀλώσιμος-ον κ. νεώτ. ὁστις δύναται ν' ἀλω-
θῇ, νὰ κυριευθῇ εὐκόλως, ὁ εὐλόγως· Ἡρ.3,153
ἀλῶς- πόλις· 2) ὁ εὐκόλως δυνάμενος νὰ συλ-
ληφθῇ· Ξεν.ΚΠ 5,4,4 ἀλῶς- ἀνὴρ· 3) ὁ εὐκόλως
δυνάμενος νὰ κερδηθῇ, νὰ ἐπιτευχθῇ, ὁ εὐσπό-
κηντος· Ξεν.Ἀπομν.3,11,11 ἀλῶς- εὐεργεσίῃ καὶ
ἡδονῇ· 4) ὁ εὐδιάγνωτος, ὁ εὐνόητος· Σοφ.Φιλ.

851 φροντίζει ἐμφ' ἀλῶς- ἰδὲ δύναται νὰ κατα-
νοήσῃ, Πλούτ.Κατ.Ν.30 ἀλ- δια τινος.

3) Παρ' Αἰσχ. τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀλῶσιν·
Ἐπ.617 ἀλῶς- παῖδιν ἰδὲ διὰ τὴν ἀλῶσιν, αὐτ.
Ἀγ.10 βάτης ἀλῶς- (εἰδησις περὶ τῆς ἀλῶσεως).

ἀλῶσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κυρίως, ἐκπόρθησις,
κατάκτησις, κατάληψις· Αἰσχ.Ἀγ.589 πράξων ἀ-
λῶσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν· Θουκ.4,113,1 τῶν δὲ
Τορωναίων γιγνομένης τῆς ἀλῶσεως· || νεώτ.
εἰδ. ἀλῶσις ἡ ἀλῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ
τῶν Τούρκων· ἀπὸ τῆς ἀλῶσεως ἀρχονται οἱ
νεώτεροι χρόνοι· 2) ἐπὶ πτηνῶν ἡ ἰχθύων, σύλλη-
ψις, ἀρρευσίς· 3) τὸ ἐν δικαστηρίῳ ἀλῶσαι, ἡ-
τάσθαι, ἡ καταδικῆ.

ἀλῶστοι Ἡσ. «ἀραφοί».

ἀλῶτός-ή-όν κ. νεώτ. ὅτι δύναται τις νὰ συλλά-
βῃ ἢ νὰ κατακτήσῃ, νὰ κυριεύσῃ, ἀλῶσιμος βλ.λ·
Θουκ.6,77 ταύτῃ μόνον ἀλῶσι εἶσεν· 2) ὁ
ἐφικτός, ὁ κατορθωτός· Σηφ.13 τὸ ζητούμενον ἀ-
λῶτόν, ἐκφράζει δὲ τ' ἀμελούμενον.

ἀλῶφωτος-ον μτγν. ὁ οὐ λῶφῶν, ὁ ἀπαιστος,
ὁ συνεχῆς· Πλούτ.Φάβ.23 ἀγῶνες ἀλῶφωτοι.

ἀμ Ὀμ. κ. Αἰσχ. ἀντὶ ἀνά, πρὸ χειλεσφῶν. ὡς ἀμ.
βωμοῖσι, ἀμ μέσον, ἀμ περὶ, ἀμ φυτὰ· 2) δημ.
κ. ἐν συνδ. ἐναντιωματ. ἀλλὰ μήπως· ἀμ δὲ σοῦ
τάλεγα ἐγὼ τόσον καιρὸς· 3) δημ. κ. ἐμ ἐπα-
ναλαμθανόμενον εἰς δύο ἐν ἀνεχεῖν φράσεις
ἐνεχούσας ὑπονοουμένην ἀντίθεσιν ὡς ἐπιτακτικὴν
ἢ ὡς ἐναντιωματικὴν· ἀμ ζητιανεύεις ἀμ βριζεῖς [καὶ
ζητιανεύεις καὶ βριζεῖς]· ἀμ φτωχὸς ἀμ ἀκατά-
δεχτος [καίπερ πτωχὸς ἀλασνεύεται]· ἐν οἷς ἡ
ἐννοία τοῦ ἀμ συγγενεῖ τῇ τοῦ ἀμα [σύνμα].

ἀμα ἐπίρρ. κ.νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀμός ἐν τῷ αὐτῷ χρό-
νῳ, συγχρόνως· Ἰλ.Ὁ 64 ἀμ ὁμωγῇ τε καὶ εὐχῶ-
ν λῆ, πέλεν, αὐτ. Α 418 ἀμα τῶν κύματων καὶ οἰζυρὸς
ἐπλεο, Ὁ 973 σὺ θ' ἀμα κλαῖω καὶ ἐμέ, Σοφ.Φιλ.
772 στυτὸν θ' ἀμα καμέ, Ἀντ.281 μὴ φευρεθῆς
ἀνους τε καὶ γέρον ἀμα, Θουκ.4,9,1 μέλλοντας
προσέδραμεν ναυσὶ τε ἀμα καὶ παζῶν· 2) εὐθύς
ἀμέσως, παρעὐθὺς, παραχρῆμα· Ἰλ.Γ 242 ἀμα μῦ-
θος ἐπὶ τετέλεστό τε ἔργον, Ἡρ.3,135 ταῦτα εἴ-
πε καὶ ἀμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐπολεε ἔντ. ἡ
φρ. ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον ἐπὶ ἀμέσῳ ἐκτελέσεως,
παροιμ. ἀμ' ἡλῆται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις (εὐθύς
ὡς πραγματοποιηθῇ ἡ εὐεργεσία παύει ὑφισταμένη
ἡ ἐνεκα ταύτης εὐγνωμοσύνη) || ἐπὶ τῆς ἐννοίας
ταύτης πολλὰκις τὸ ἀμα συνάπτεται μετὰ μετοχῆς,
ὁποῖα ἀκολουθεῖ τῇ δευτέρᾳ φράσει ἀνευ συνδέ-
σμου· Ξεν.Ἀν.3,1,47 ἀμα ταῦτ' εἰπὼν ἀνέστη [εὐ-
θύς ὡς], Θουκ.2,5,1 ἀμα ῥηθείσης τῆς ἀγγελίας·
ἐπεδοθήσαν, Πλάτ.Θεαιτ.143 β ἡμῶν ἀμα ἀνα-
παυόμενοι, ὁ παῖς ἀνεγέρχεται· 3) ἐνίοτε τίθε-
ται τὸ ἀμα ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει, συναπομνη-
σὺν τῇ προσηγομένῃ διὰ τοῦ συμπληρ. συν-
δέσμου καὶ Ἰου. αἱ τε νῆες ἀφικνοῦνται καὶ ἀμα
λόγοι περὶ εἰρήνης ἐγίνοντο· || σπαν. τίθεται
τὸ ἀμα εἰς ἀποφωτιστάς τας οὕτως συναπομνη-
σὺν προτάσει· Ξεν.ΚΠ 6,1 ὅρα μὴ ἀμα τε εὐ ποιήσεις
καὶ ἀμα αὐ φίλον νομοῦσά σε, Πλάτ.Γοργ.467
Α ὦν ἀμα τε ἀπολλάττεται ὁ ἀνθρώπος καὶ
ἀμα ἔχει· 4) κ. νεώτ. μετὰ δοτικῆς κατὰ τὴν
αὐτὴν ἐννοίαν, συγχρόνως μὲ, ταυτοχρόνως μὲ·
Ἰλ.1,682 αἱ' ἡοὶ φαινόμενῃ, Ἡρ.3,86 ἀμ ἡ-
μέρῃ διαφωσκούσῃ, Θουκ.1,48,2 ἀμα ἔφ' ἡλέαν-
τες καθωρῶσι, αὐτ.5,20,1 τελευτῶντος τοῦ χειμῶ-
νος ἀμα ἦρι, νεώτ. ἀμα τῇ ὥρῃ τῶν ἐπισή-
μων ἤρχισεν ἡ δοξολογία· ἀμα τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ
θανάτου κ. δημ. φρ. ἐν τῷ ἀμα καὶ τὸ θάμα
| ἐπὶ τῶν παραχρῆμα πραγματοποιουμένων | νεώτ.
κ. δημ. φρ. ἐν τῷ ἀμα παρευθός, στή στιγμή·
5) μετὰ δοτικῆς προσώπου· ἀμοῦ μὲ, μαζὶ μὲ·
Ἰλ.Π 257 οἱ δ' ἀμα Πατρόκλη ἐστιχον, αὐτ.Γ 458

Ἐλένην καὶ κτήμας ἄμ' αὐτὴ ἐκδοτε· ὁ κ. νεώτ. συνάπτεται μετὰ τὸν ἐναντιωματ. συνδέσμων μὲν - δέ [ἴτοι ἄμα μὲν - ἄμα δέ] πρὸς ἐμφαντικὴν δῆλωσιν ταυτότητος ἢ συγκοινωνίου διαθέσεως, πρᾶξεων, ἔργων = καὶ - καί, ἡ δ. κατὰ περίφρ. ταῦτα μὲν - ταῦτα δέ = Ἱερ.9,δ ἐξέμηνον ἀγγέλους ἄμα μὲν μεμφομένους... ἄμα δὲ καὶ ἐδόκουν, Πλάτ. Πρωτ. 310Ε ἀγὰ γάρ. ἄμα μὲν καὶ νεώτερος εἶμι, ἄμα δὲ οὐδ' ἑώρακα Πρωταγόραν· νεώτ. ἐπεδίδωκε ἄμα μὲν ὅπως εἰσασκουδῶσιν οἱ ἀπεργοί, ἄμα δὲ ὅπως τιμωρηθῶσιν οἱ πρωταίτιοι· 7) δημ. ὡς καθ' αὐτὸ χρόν. σύνδεσμος μεθ' ὅριστ. = ὅτε· ἄμα γύρισε ἀπὸ τῶ ταξίδι· 8) δημ. ὡς χρόν. ὑποθετ. σύνδεσμος μεθ' ὑποτ. = ὅταν· ἄμα τὴν κατὰξὲς στὰ μάτια ἀμέσως κοκκινίζει, φρ. ἄμα μὲ ξαναβίδης γράψε με καραμποῦρησά τ' ἐνὰ μὲ θεωρήσης ἀνόητον ἀν' αὐτὴς ἔχω μετὰ σοῦ σχέσιν, συναλλάγην κττ.· || δημ. εἰς ἡν περιπτώσιν· ἄμα θέλεις, σοῦ παυλὺν τὸ σπῆτι μου.

ἀμά δημ. συνδ. ἀντιθετικὸς ὡς, ἀλλά βλ. λ.

ἀμαγاریσις (ἡ) δημ. ἐπὶ τόπου - τὸ ἀρρύπαντον ἐκ κόπρου ἢ ἄλλης ἀκαθαρσίας· ἀμαγاریσις μόνῃ ἡ αὐλὴ μας ἔχει· || ἐπὶ ἀνθρώπων - τὸ νὰ μὴ ρυπαίη τις διὰ κόπρου ἢ ἄλλως· || ἐν χρ. καὶ μτφ. - ἡθικότης, χρηστότης, ἐντιμος διαχειρίσις, τὸ μὴ κλέπειν· ὁκνὸς εἶναι, μὴ ἡ ἀμαγاریσις τοῦ μεῖναι καὶ τὸν κρατῶν τὴ δουλείᾳ μου.

ἀμαγάριστος ἐπίρρ. δημ. χωρίς μαγάρισμα βλλ. **ἀμαγάριστος**-η-ο δημ. ὁ μὴ διὰ κόπρου ἢ ἄλλης ἀκαθαρσίας ρυπαρὸς, ὁ μὴ μαγारीσμενος· δὲν ἀπόμεινε στὴν πᾶλιν μάντρα ἀμαγάριστη· || κ. μτφ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν κακοήθειαν ἢ πρὸς τὴν κλοπὴν· μ' ὅποια οἰκογένεια σχετίσθηκε δὲν τὴν ἄφες ἀμαγάριστη, - ἀμαγάριστος | συνών. ἀκατεστὸς | δὲν μεῖς ἄφες καμιά ὑπερήτρια ὡς τώρα φρ. δὲν ἔχει ἀμαγάριστη τὴ φωλιά του | ἐπὶ τῶν ἡθικῶν ἐπιμειψτῶν ἢ ἐπὶ τῶν καταχρωμένων διαχειριστῶν· 2) ὁ μὴ καταλύσας θρησκευτικὴν τινα νηστείαν· ἀμαγάριστος ἂν τὴ Μεγαλοδωμάδα, μαγारीστηκε μ' ἓνα κόκκινο αὐτὸ τὸ Μεγασάδβατο· || κ. ὁ μὴ φραγὼν τὴν ὄν. ἢ θεωροῦμενον ἀκάθαρτον διὰ τροφὴν· στὴν πολιορκίᾳ τρώγων τὰ ποτικὰ, σχεδὸν κανένας τοὺς δὲν ἀπομεινε ἀμαγάριστος.

ἀμαγάριστος ἐπίρρ. δημ. χωρίς μαγάρην βλ. λ. ἀντλήσεως· ἐπὶ φράστων, δεχόμενων κττ.· τὸ χειμῶνα ἀνελαίνει ὡς ἀπάνω τὸ νερὸ τῆς πηγῆδας μας καὶ τὸ βγάζουμε ἀμαγάριστος.

ἀμαγγάνευτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ μαγανείας βλλ. **ἀμαγγάνευτος** (-η-οιν) μτγν. συν. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποστὰς μαγανείαν, μαγγάνευμα, μάγισ· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μαγανείας· Ἐξοριστῶν, μὲ νερόν τοῦ Μ. Ἀγιάσμοῦ, ἐάν τὸ πῆς τρία Σάδβατα, μένεις ἀμαγγάνευτος ἀπὸ ἐρωτικῆς ἐπιδουλήν.

ἀμαγγάνιστα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ βέβαιος μὴ ἐκκομισθέντος ἢ στεμφυλῶν ἀλλήλων - ἀνευ συνθλίψεως μὲ μάγγανο βλλ. λ. || κ. ἐπὶ ὑφασμάτων - τὰ μὴ ἐντάβευτα | ποῦ δὲν ἐντένωθησαν | εἰς τὸ μάγγανον ὕφαντουργίας ἢ ποικιλικῆς | εἰς τὸ τελέρο I.

ἀμαγγάνιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ πιεσθεὶς, μὴ συνθλιθεὶς διὰ μάγγανον βλλ. λ. (συσφιγκτήρας ἢ πιεστήριοι)· βαμπάκι ἀμαγγάνιστο | ἀπρεσάριστο |, τσιπουρα ἀμαγγάνιστα | ἄβλητα· || ὁ μὴ ἐνταθείς εἰς τὸν μάγγανον ὕφαντουργίας (τελέρο)· ἐπὶ ὑφασμάτων· καμβὰς ἀμαγγάνιστος.

ἀμαγγάνος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων μαγάρην βλ. λ. ἀντλήσεως, πηλαδομάγγανο· ἀμαγγάνο δὲ ποιεῖν τὸ πηγάδι γιὰ τ' ἀνοίξαι στενὸ.

ἀμαγγῶτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ συνθλίψεως μὲ μάγγανο βλ. λ. ἢ μὲ ἄλλο φραγὼν ἀναλόγων χρήσεως· 2) μτφ. χωρίς νὰ ἐμπλαστῇ τις εἰς ἐπιδουλήν, δόλον, παγίδα, σαγήνην κττ.

ἀμαγγῶτος-η-ο δημ. ὁ μὴ συμπίεσθεὶς, συνθλιθεὶς ἀπὸ μάγγανον βλλ. λ. καὶ ἰδίως ἀπὸ ἄλλοι τι ἀντικείμενον δυνάμενον πῶς νὰ συμπίεσθαι, νὰ μαγγῶν ἢ ἁπλῶς νὰ συγκρατήσῃ· χτύπα παραμύση τὰ στήνα γιὰτὶ εἰν ἀκόμη ἀμαγγῶτη, - μὴν ἀφῆλτος τὴν πόρτα ἀμαγγῶτη, γιὰτὶ τὴν κλεινὴ ὁ ἀγέρας· 2) μτφ. ὁ μὴ εἰς παγίδα, εἰς ἐπιδουλήν, δόλον, σαγήνην κττ. ἐμπεσέν· **παζγογιάδου** μ' αὐτὴν μὲ ἔξωψε ἀμαγγῶτος | διέφυγε τὸν γάμον· || ἐπὶ κοκοποιῶν, ὁ μὴ ὑπὸ τῆς δικτακτικῆς ὁρχῆς συλληφθεὶς· ἔχουμε ἄξιο ἀστυνόμο ποῦ κανένα λωποδύτη δὲν ἄφησε ἀμαγγῶτα.

ἀμαγίρευτα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμαγίρευτα χωρίς μαγίρευμα βλ. λ. || μτφ. ἀπορροσκειν ὁσάκις.

ἀμαγίρευτος (-η-οιν) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀμαγίρευτος ὁ μὴ μαγίρευθεὶς, ὁ ἀδραστος ἢ ἀφῆλτος, ὁ ὥμος· || μτφ. ἐπὶ πραγμ. ζητημάτων, συμφωνιών, ἐπιχειρήσεων κττ. - ὁ μὴ διὰ προσυνεννόησεως καὶ προεργειῶν παρασκευασθεὶς, προδιευθετηθεὶς, ἐξομαλυνθεὶς· τὰ πολιτικά τῆς ἐπαρχίας μας εἶναι ἀκόμη ἀμαγίρευτα· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μαγίρευθῇ κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω σημασίας.

ἀμαγίρευτος (-η-οιν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μαγευόμενος βλλ. λ. ἢ μὴ μαγευθεὶς· Κλήμ. Ἀλ. Πρ. Πέτρ. 13δ· || νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ὁ μὴ γοητευθεὶς, ὁ μὴ καταβληθεὶς, ὁ ἀγόρευτος· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μαγευθῇ κατ' ἀμφ. τὰς σφ.

ἀμαγνίστεος (-η-οιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μαγνιζόμενος ἢ μὴ μαγνιστηθεὶς· || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ὑπὸ πινος, ἀνοιεὶ ὑπὸ μαγνιτοῦ, ἐλκόμενος· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μαγνιτισμοῦ.

ἀμαγνίστεος ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἀμαγνίστα ἀνευ μαγνιτισμοῦ βλ. λ.

ἀμάδα (ἡ) δημ. μικρὸς διακοσιῶς ἢ ἡλαιοειδῆς ἰλθός· ἐρρίξες τὴν ἀμάδα σου μακριὰ 21 συνεκ. ἰδιὰ κατὰ πληθ. ἀμάδες παιδιὸν παίγνιον μὲ ἀμάδες· μὴν ἀφῆλεις τὰ παιδιὰ νὰ παίξουν ἀμάδες στὸ δρόμο· φρ. ἀμάδες δὲ παιζοῦμε· | εἰς παιδορῶδῃ δ' ἀσχολεθόμεν· |

ἀμάδα [τὰ] εἶδος σύκων παρὰ Κρήσι· Ἀθην. 3,7α.

ἀμάδητα ἐπίρρ. δημ. χωρίς μύδημα βλ. λ.

ἀμάδητος (-η-οιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μαδῶν βλλ. λ. ἢ μὴ μαδῶν· ἀμάδητο ποῦλ | ἐκείνο, οὐτὸς δὲν ἀπέσπασεν τὰ πτερά· | ἀμάδητο δένδρο | τὸ μὴ ἀπογυμνωθὲν ἀπὸ τῶν φύλλων του· || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐτὸς δὲν ἀφῆρεσαν χρήματα ἢ ἁπλῶς ὅν δὲν ὑπέβαλον εἰς ὑπερβολὴν δαπάνην· ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ κανεὶς πελάτης δὲν βγαίνει ἀμάδητος· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μαδῆματος καθ' ἀπάσας τὰς ἀνωτ. σημασίας· παίζει μὲ χαρτοπαίχτες μὲ εἶν' ἀμάδητος.

ἀμαδίνα (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔκδος πτηνῶν ὠδικῶν τῆς ὀμοεισμένης τῶν πλεκτῶν βλλ., οὐ ἐν εἶδος ἐν Ἀφρικῇ, ἀμαδίνα ἢ ταινιοφόρος ἔχει χροματισμὸν καστονφοῖον καὶ ἐρυθρὰς ταινίας ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ.

ἀμάδης μτγν. ἐπίρρ. μαζι· Ὁσάν.

ἀμάδρια ἱστ. «κοκκίμηλα, Σικυνῶνιοι»·

ἀμαδρουάδες [αἱ] κ. νεώτ. νύμφαι τῶν δένδρων ΕΜ «διὰ τὸ ἄμα ταῖς δρυαὶ γενῶσθαι, ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἄμα ταῖς δρυαὶ φθίρεσθαι»· 2) ἱστ. «βόλανοι»· 3) νεώτ. ζωολ. ἐν τῷ ἐν. ἀμαδρουάς πλοῖκος τῆς ὁμάδος τῶν κυνοκεφάλων, ἔχων σῶμα ὑπερμεγέθους μετὰ χαίτης μακρᾶς ἐν εἶδει μονόθυρο ἐπικαλύπτοντος τοὺς ὤμους καὶ μέρος τοῦ στήθους· ἄλλως μονόθυφός δαδίδας | Cyanocephalus hamadryas.

ἀμαδρουάδος [ἡ] νεώτ. βλ. ἀμαδρουάδες 3).

ἀμαζακόρον ἱστ. «πολεμὲν»·

ἀμαζανίδες [αἱ] ἱστ. «οἱ μῆλαι»·

ἀμαζάνα ἐπίρρ. δημ. χωρίς ἄμαζαμα βλλ.

ἀμάζευτος-η-ο δημ. κ. ἀμάζευτος κ. -ωχτος

ἐπὶ καρπῶν, ἀνθέων κττ. - μὴ συλλεγόμενος ἢ μὴ συλλεγείς, ὁ ἀσύλλεκτος: ἀμάτσομαι ἑλίας, - ἀμάτσομαι καρθῶν || ἐπὶ ἀνθρώπων - ὁ μὴ συν-
αθροίζόμενος ἢ ὁ μὴ συνηγμένος || ὁ μὴ εἰς
σπείρας ἢ ἄλλως πῶς συσπείρομαι ἢ μὴ συ-
σταλαί: 2) μάτσομαι σχοινί, - ἀμάτσομαι πανιά (Ι-
στία): 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων - ὁ μὴ περιοριζόμε-
νος, ὁ ἀσυμμάτσομαι: ἀμάτσομαι ἄφρησε τὰ κο-
ρίτσια τοῦ καὶ ἀσώτεφαν || κ. δὲ οὐκ ὄντα δυνατόι
τὴς νῆς τοῦ ἐπὶ καθ' ἑαυτὰς τὰς ἀνωτέρω σημ.

ἀμάτσομαι Ἑλλ. ἀμάτσομαι βλ.λ.

ἀμάτσομαι -ον κ. -ιος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀμα-
ζονικός βλ.λ. Νόν.Δ.37,17 || ἐπὶ θεῶν τοῦ Ἀ-
πόλλωνος ἐν Λακωνικῇ: Πλου.3,25,3 2) νεώτ. ἀμα-
ζόνιος λίθος σπάνιον ὄρυκτον εἰς διαφανεῖς καὶ
πρασίνους κρυστάλλους χρησιμοποιουμένους εἰς
τὴν κοσμηματοποιίαν.

ἀμάτσομαι ἄνδρες μτγν. EM « πέντες, μάτσαν
οὐκ ἔχοντες »: Καλλ.ἀν.523.

ἀμαζονικός -ή -όν μτγν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἰδι-
αίτων εἰς Ἀμαζόνια: Πλου.1,41,7 ἀμαζονική ἀσπίδι
ἐμφερές || κατ' ἐπέκτ. ὁ ἔχων φόρος ἀρρενωπῶν.

ἀμαζονομαχία (ή) μτγν. κ. νεώτ. μάχη τῶν
Ἀμαζόνων.

ἀμαζών (ή) νεώτ. ἡ ἐπιδέξις ἱππευτρία.

ἀμαζόνος -η -ο δημ. κ. -ωτος ἀμαζόνος βλ.λ.

ἀμαθία ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνθρώπου
ἀμαθίου βλ.λ., ἀνευ ἡμερίας, ἀνευ εἰδημοσύνης:
παροιμ. ποῦ ἀμαθία μπήκε στὸ χορὸ ὅλο καὶ θά
σκοντάφτει (ὁ ἀδάης σφάλλεται συνεχῶς).

ἀμαθία εἶμαι ἀμαθής, ἀνόητος, μωρός: Πλάτ.
Νόμ.697,689, αὐτ.Νόμ.689 ἀμ- εἰς τι, καὶ προηγ.
ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, ἀμ- ταῖτα (ἀγνώω).

ἀμαθεῖ ἐπίρρ. ἀμαθῶς κατὰ Σουῖδ. ἀδιδάκτως.

ἀμαθία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. | ἀττ. ὀλίγον εὐχρ.
τύπ.ἀντὶ ἀμαθία βλ.λ. | νεώτ. - κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ
ἀμαθία ἦτο μεγάλη, δημ. τὸν δέρνει ἡ ἀμαθία.

ἀμαθεῖν Ἦσ. « βερζεῖν ».

ἀμαθευτα ἐπίρρ. δημ. ἀμαθητά βλ.λ.

ἀμαθευτός -η -ο δημ. ὁ μὴ γινόμενος γνωστός
εἰς ἄλλους, ὁ μὴ κοινολογηθείς: ἀμαθευτό εἶναι
ἀκόμη τὸ δυστάχημα || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
γίῃ εἰς ἄλλους γνωστός, ὁ μὴ δεκτικός διευκρι-
νίσεως: ἀμαθευτὴ ἡ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας του.

ἀμαθής (ή) μτγν. φαρμαθής βλ.λ., ἀμαθῶδης.

ἀμαθής -αὐς -ές κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ γινώ-
σκων, ὁ μὴ ἐντρίβης, ὁ ἀδάης, ὁ ἀνεπιστήμων:

Δημόκρ.169 ἀμαθής πάντων, ἀντίθ. πάντα ἐπιστά-
μενος, Θουκ.4,41,3 Λακεδαιμονία ἀμαθής δυνάς

ληστρίας καὶ τοιούτου πολέμου 2) ἀπαίδευ-
τος, ἀμόρφωτος, ἀγροίκος: Ἡρ.4,46 ἔδνεα ἀμα-
θέστατα, αὐτ.Ναφ.135 ἀμαθής γε ὅστις οὕτως

σφόδρα ἀπεριμερήμυνεν τὴν θύραν λελακτικῶς
|| πολλὰκις παρὰ τὸ βδελύσθαι, ἀδουρόλογος,

παχὺς, βάβραρος, πανηρός, ἀσύνετος, ἀνόητος,
ἀκόλαστος, θυμῶδης, ἀντίθ. σοφός, συνετός,

γνωσκτικός, σάφρων: Πλάτ.Συμπ.204 Ε ὁ ἀμαθής
οὐκ ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι 3) ἐπὶ πραγμά-
των - ἀνοίκιος, ἀπρεπής, ἀποπος, ἀκαιρός: Εὐμ.1Α

999 μῆτε εἰς δεινὸς ἀμαθὲς ἐλθώμεν, Πλάτ.Φοῖδ.
105C οὗ τὴν ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθί... ἀλλὰ

κομφότεραν 4) μὴ γνωσθεῖς, μὴ ἀκουσθεῖς, ἀ-
κοινολόγητος: Εὐρ.Ἰων.916 ὁ δ' ἔμὸς γενέτας καὶ

σὸς ἀμαθής παραθετ. ἀμαθεύστερος -ἐστατος,
ἀμαθητά ἐπίρρ. δημ. ἀνευ μαθήσεως, ἀνευ

γνώσεως 2) ἀκοινολογήτως, ἀμαθεύτα.

ἀμαθιεύματος -(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
μὴ μαθητέας, ὁ μὴ διδασκόμενος: Ἰω.Χρυσ.3,959

2) δημ. ὁ μὴ γνωσθεῖς: μυστικὸ ἀμαθιεύτα.

ἀμαθιότης -(η)-ο(ν) μτγν. κ. μυν. κ. νεώτ. κ. δημ.
ἀμαθίς, ἀδίδακτος: Φρόν.Κωμ.8 || μυν.: Πρὸκ.

Ἀνέκδ.ὁ ἀμαθῆτος γραμμάτων, παρὰ τὸ ἀναλ-

φάδηντος 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰδῆμεν, μὴ
ἐντρίβης εἰς τι, ὁ ἀδάης, ὁ ἀκαιρός: ἀμαθῆτος
εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν ἱστίων, - ἀμαθητὴ στή μα-
γειρικῇ || κ. ὁ μὴ εἰδημένος εἰς τι: νεοσύλλα-
κτοι ἀμαθητοὶ εἰς τὴν πειθαρχίαν, - ἀμαθῆτος
ἀπὸ πτώχεις συγγ. ἀμαθῶς βλ.λ. 3) ὁ μὴ εἰς
γνώσιν ἄλλων περιεβλῶν, ὁ ἀκοινολόγητος: ἀμα-
θητο μυστικῶ ἀνὴρ, εὐχρηστός, ἀμαθεύτας βλ.λ.

ἀμαθία (ή) ἰων. -θειν, νεώτ. κ. δημ. ἀμαθεῖα
ἐλλειψὶς γνώσεως, ἀγνοία, ἀπειρία, ἡ ἀδυσκοσύνη

ἀντίθ. σοφία, ἐμπειρία: Θουκ.1,142,8 πλῆθει τὴν
ἀμαθίαν θρασύναντες 2) ἔλλειψις μορφώσεως,

ἀπαίδευσις, τὸ ἀγροίκον: Ἰσ.15,248 Θηβαῖοι τὴν
ἀμαθίαν ὀνειδίζουσι 3) ἡ ἔλλειψις συνέσεως,

μωρία, παρὰ τὸ ἀμαρτία, ἀνοία, κακία, ἀσυνεσία,
ἀντίθ. σοφία, λογισμός, δεξιότης: Πλάτ.Συμπ.

204 Α τοῦτο ἐστὶ χαλεπὸν ἀμαθία, τὸ μὴ ὄντα
καλὸν κάγαθον μὴδὲ φρόνημον δοκεῖν αὐτῷ εἶ-
ναι ἱκανόν, Σοφ.Ἀν.838 δυσπρόστατον ἀμαθία

κοκόν, Εὐρ.ἀπ. χρυσὸς μετ' ἀμαθίας ἀχρηστός,
Θουκ.1,68,1 ἀσφωροσύνην μὲν ἔχετε, ἀμαθία δὲ

πλέον... χρῆσθε.

ἀμαθίτης -ιδος (ή) εἶδος κογχύλης, ζωῆς ἐν τῇ
ἀμαθῶ, ἐν τῇ ἄμω: Ἐπὶ χαρμ.παρ' Ἀθην.85D κόγ-
χοι τε κάμαθιτιδες.

ἀμαθίτης -εσσα -εν ἀμαθῶδης, ἐν χρ. ποιητ.
ἡμαθδεις βλ.λ., ὁ ἀμαθῶδης.

ἀμαθολογήματα (τά) νεώτ. λόγος ἀμαθῶς ἢ
εὐθύτους, μωρολογία.

ἀμαθός (ή) (ή) ἄμμος, ἄλλως φάμαθος βλ.λ.:
Ἰλ.Ε587 τύχε γὰρ ῥ' ἀμαθίος βάθειες (σχόλ. « ἀ-
μαθῶς πεδίσταμος κόνης, φάμαθος παραβαλάσ-
σιος ») || πλῆθ. οἱ παρὰ τὴν θάλασσαν σωροὶ

τῆς ἄμμου, ἄλλως θίνες.

ἀμαθῶς -η -ο δημ. ὁ μὴ ἔχων μάθησιν, ἀ-
σκησιν, ἐξιν εἰς τι, ὁ μὴ ἐντρίβης ἢ ὁ μὴ εἰδημέ-
νος: ἀμαθῶς ἀκόμα στήν τέχνην, - ἀμαθῶς ἀπὸ

βαριάς δουλείας, - ἀμαθῆ ἀπὸ πτώχεις, - ἀπὸ καυ-
μοῦς || κ. γεν. ὁ ἔχων ἀπειρίαν, ὁ τῶν κοινη-
κῶν πραγμάτων ἀδάης: κορίτσι ἀβλαστὸ καὶ ἀ-

μαθῶς συγγ. ἀμαθητός βλ.λ.

ἀμαθύνω μεταβόλλω εἰς ἄμμον καὶ κόνην, φθει-
ρῶ, ἀφανίζω, καταστρέφω: Ἰλ.1,593 πόλιν δὲ

τε πῦρ ἀμαθύνει, Θεόκρ.2,26 σάρκα ἐνὶ φλογαὶ
ἀμαθ- || γεν. ἐξοντώνω, φονεύω ἄνδρα || ἐπι-

καλοῦμαι: Οὐμ.ῖγν.Ερμ.130 κόνης ἐμαθύνειν ὀπα-
νάς (ἐκόλυφε τὰ ὄμματα).

ἀμαθῶδης -αυς μτγν. ὁ πλῆρης ἄμμου, ἀμώδης.

ἀμαθῶς κ. νεώτ. καὶ δημ. κατὰ τρόπον ἀμαθῶς
βλ.λ., ἀνεπιτηδεύτως, ἀπλῶς παραθετ. -ἐστατος

-ἐστατος: Ἀριστοφ.Βάτρ.1445 ἀμαθεύστερον πῶς
εἰπέ καὶ ἀσφεύστερον, παροιμ. ἀμαθῶς μοι κάμα-
θῶς φράσον || Θουκ.1,140 ἀμαθῶς χωρήσαι

παρὰ λόγον 2) μτγν. κ. νεώτ. χωρὶς μάθησιν,
ἀνεπιστημόνως, ἀδάως: Αἰλ.21,65 ἀμαθῶς ἔχειν

τινός, νεώτ. ἀμαθῶς ὀμιλεῖ.

ἀμαί ἀντὶ τοῦ ἀμα βλ.λ.: Καλλ.Λούτρ.Λαλλ.75.

ἀμαίτευτος -ον μτγν. κ. νεώτ. ἔπὶ γυναικός, ἡ
μήνη μαιευθεῖσα, ἡ παρθένος ἐπὶ: Νόν.1,5,41,133

2) ἀμ- γαστήρ ἡ ἀνευ μοῖας: Ὀνν.Κυν.1,40 ἀμ-
ἀλλοχεῖν (τοκετός ἀνευ ἐπικουρίας μοῖας)

3) νεώτ. μτφ. ὁ μὴ οἰνεῖ διὰ μαιεύσεως κατα-
φονεῖς ἡ ἀποδειχθεῖς, ὁ μὴ ἐκμαρτυρεῖς.

ἀμαίμακτος -η -ον ὁ λιαν μακρός, ὁ ἰσχυρός,
ἀκατάβλητος, ἐπίθ. τῆς Χιμαίρας: Ἰλ.Ζ187 Χίμαι-
ραν, πνέουσιν ἀμαίμακτον πῦρ, Σοφ.ΟΤ176

κρείσσειν ἀμαίμακτόν πυρός, Ἀπολλ.Ρ3,1242
ἐγχορ δεινὸν ἀμαίμακτον.

ἀμάκκα (ή) κ. ὡς ἐπίρρ. δημ. Ἰταλ. | ἡ ἀνέ-
ξοδος εἰς βάρος ἄλλου ἢ ἄλλων στίσις ἡ ἀπό-

λαυσίς ἡ τέρεψις κττ.: ἡ ἀμάκκα συνηθίζει τὸν
ἄνθρωπον στήν τεμπελιά, - ἡ ἀμάκκα εἶναι κακή

πληγὴ γιὰ τὰ θέατρα, φρ. ζῆ ἀπὸ (ἢ μὲ) τὴν ἀμάκα || κ. ἐν ἐπίρρ. χρ. πρῶω - φουμάρω - ζῶ ἀμάκα συγγ. δημ. τῶμαπα.
ἀμακαθόρικος-η-ο (Ιταλ.) δημ. ὁ ἰδιῶζων εἰς ἀμακαθόρον βλ. λ. ἀμακαθόρικες πονηρίες, - ἀμακαθόρικα φερόματα ἐπίρρ. ἀμακαθόρικα.
ἀμακαθόρις-α κ. -ισσα-ικο δημ. Ιταλ. ὁ ἐπιδιδῶν νὰ ζῇ μὲ ἀμάκα βλ. λ.
ἀμακάριστα ἐπίρρ. δημ. ἀμακαρίστως βλ. λ.
ἀμακαρίστος(-η)-αῖν μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μακαρίζομενος, ὁ μὴ ἀξιῶς μακαρισμοῦ βλ. λ.: ἢ δημ. κ. ὁ ταφεὶς χωρὶς νὰ φαλῇ δι' αὐτὸν ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία: ἀμακάριστα θάφτηκαν χιλιάδες παλικάρια στὸν πόλεμο.
ἀμακαρίστως ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. ἀνευ μακαρισμοῦ βλ. λ.
ἀμακατίζης-οῦ-ἰδιο δημ. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν ἀμάκαν βλ. λ. ἢ ἐκ τοιαύτης, ἡτοίς εἰς βδῶρος ἄλλων, ζῶν ἢ διασκεδάζων ἄ. ἀμακαθόρος: κοροῖδα μὲς πῆρε ὁ ἀμακατίζης καὶ δὲν ξεκολλάει, - ξεγελάστρα καὶ ἀμακατίζου ἡ κυρία.
ἀμακατίζεκε ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἢ μέθοδον ἀμακατίζῃ, ἀμακαθόρον βλ. λ.
ἀμακατίζικός-η-ο δημ. ὁ κατὰ τρόπον ἀμακατίζῃ βλ. λ. ὡν ἡ γενόμενος ἢ ἐπιτευχθεῖς.
ἀμακατίζικος (ὁ) ὕποκορ. τοῦ ἀμακατίζης - μικρός, εὐτελής, λεγ. σκαυπηρικός.
ἀμακηνιάριστος-η-α δημ. (λ. διεθν.) ὁ μὴ μακηνιάριστος, ἀφιμυθιστος, ἀφικασίδωτος.
ἀμακηνιάριστος-η-ο δημ. κ. ἀματανιάριστος ἐπὶ σταφιδοκάρπῳ, ὁ μὴ τυχὼν ἐπεξεργασίας διὰ μηχανήματος: ἀμακηνιάριστη σταφίδα. || κ. ὁ μὴ δεκτικός τοιαύτης ἐπεξεργασίας.
ἀμάκιον 'Ho. «ἀδαξ, Λάκωνες».
ἀμακίς 'Ho. «ἀπαξ, Κρήτες».
ἀμακρα ἐπίρρ. δημ. οὐχ μακράν.
ἀμακρομηρεύετος-ον μων. ὁ μὴ μακρομηρεύσας, ὁ μὴ ζήσας ἐπὶ πολὺ: Θεοφ. Συμ. Ιστ. 203.
ἀμακρός-η-ο δημ. ὁ οὐχ μακρός, ὁ βραχύς, ὁ κοντός: ἀμακρὸ στυλιάρι.
ἀμακρότης-ιδος (ἡ) μγν. τὸ φυτὸν ἀμπελόπρασον: Διοσκ. 2, 150.
ἀμαλα 'Ho. «τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀμῶν τὴν ὄλα», EM («ἀμάδα τὴν ναῦν».)
ἀμαλάγα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ μαλάξεως βλ. λ.
ἀμαλαγᾶδα(ἡ) δημ. ἐπὶ βοσκηλαίων τόπων, ἀδόσσητος, ἀνέπαφος || κατ' ἐπέκτ. γεν. ὀδικτος.
ἀμαλαγιά(ἡ) δημ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀμαλάγος ἐν ἡθικῇ σμῇ. ὀδικτος, ἀδόλεπτος ἐρωτικῶς || κ. συνεκδ. ἀγνεία, παρθενοκότης, ἐπὶ νεανίδων 2) εἶδ. ἐπὶ λειμώνος, εἰς ὃν ἡ βόσκηση εἶναι ἀπηγορευμένη ἐφ' ὠρισμένον χρόνον.
ἀμαλαγιάζω δημ. μαλαγιάζω βλ. λ. 2) ἐν τῇ παθ. μτγ. παρκα. ἐπὶ λειμώνος: ἀμαλαγασμένο λιθάδι | τὸ εἰς ὃ ἀπηγορεύθη ἐφ' ὠρισμένον χρόνον ἡ βόσκησης |.
ἀμαλάγαν(τὸ) νεώτ. βοταν. εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν πεπερωδῶν ἰθαγενῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν.
ἀμαλάγος-η-ο δημ. κ. ἀμαλάγος βλ. λ. ὁ μὴ μαλαχθεὶς, μὴ μαλακωμένος διὰ ζυμώσεως ἢ ἄλλης ἐπεξεργασίας: ἀμαλάγος ἀσθεστής (ὁ ἀσθεστος): Ζερβ. τραγ. KK 31 στὸ μέλι ποῦ ἀμάλαγα ἐκόμα | μὴ ἐξηγμένον ἀπὸ τῆς κηρήθρας |.
2) ὁ μὴ δεκτικός ἐπεξεργασίας διὰ μαλάξεως, ἀμαλάκωτος βλ. λ. 2) 3) ἐπὶ παρθένων-ἡ-α μὴ ὑποστάσα ἐρωτικὰς περιπτώσεις: κορίτσι ἀμαλάγο.
ἀμαλακιστής(ἡ) μγν. τὸ μὴ εἶναι π. μαλακόν, ἡ σκληρότης: Διοδ. Σ. 4, 35 ἀμαλ. 'Αμαλθεΐας.
ἀμαλακιστός-η-ο δημ. ὁ μὴ κίμωνας μαλακίαν κατὰ τὴν ἐν τῇ δημ. χρ. τῆς λέξεως ἦτο αὐνανισμὸν βλ. λ. 2) ὁ μὴ παθὼν μαλάκαν βλ. λ., γερωντικὴν ἄνοιαν.

ἀμαλακτός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μαλασσόμενος, ὁ σκληρός, ἐπὶ οὐσίῳ: 'Αριστ. Μετ. 388 B 25 ἀ- τηκτα καὶ ἀμαλακτα, νεώτ. ἀμαλκτός ὡς χά- λυφ' ἀντὶθ. μαλκτός. 2) ὁ μὴ μαλακυνθεὶς: Γλυκ. 'H8, 954 ἀμάλακτον τὸ φυχρόν. 3) μτγ. ὁ τραγὺς, ὁ σκληροκάριδος κ. νεώτ. ἀμάλακτος τύραννος' ἐπίρρ. ἀμαλάκτως.
ἀμαλάκωτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς μαλάκωμα, κατὰ τρόπον ἀμαλάκωτων βλ. λ.
ἀμαλάκωτος-η-ο ὁ μὴ διὰ τῆς ἰδιοζούσης ἐ- πεξεργασίας μαλακός γενόμενος, μὴ μαλακωμέ- νος: πολέμας μὲ ἀμαλάκωτη λάσπη νὰ χτίσῃ, φρ. ἀμαλάκωτο φωμί δὲν τρέπει ὁ κουτσόδάν- της κι ὁ τεμπέλης. 2) κ. ὅστις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μαλακώσῃ: ἀμαλάκωτα σὰν πολυεραβόδον τὰ πετὰς. 3) μτγ. ὁ μὴ καταπραυνθεὶς: ἀμα- λάκωτο ἀκόμη τ' ἀφεντικό μας. || κ. ὁ ἀνεξι- λέωτος, ὁ ἀτεγκτος: ἀμαλάκωτος δικαστής.
ἀμαλαγιά(ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ μαλάττε- σθαι βλ. λ. - ἐπὶ πραγμ. || κ. μτγ. ἐπὶ ἀνδρώπων.
ἀμαλάγντω καταστρέφω, ἀφανίζω: Λυκόφρ. 34 γνάβιος ἡμάλαβε κύων (ἡφάνισεν).
ἀμαλαυρεῖ 'Ho. «μαραίνει, σῆπει, φθείρει, ἀ- μαυροῖ».
ἀμαλάγχα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμάλαγα κατὰ τρό- πον ἀμάλαχτο βλ. λ. ἢ ἀμάλαγον βλ. λ.
ἀμαλάχτος-η-ο δημ. κ. ἀμάλαγος ὁ μὴ μα- λαχθεὶς, μὴ μαλακωθεὶς, μὴ ἀπαλυνθεὶς δι' ἐπεξ- εργασίας: ἀμαλάχτες προβιές' αὐνῶν, ἀμαλά- κωτος || μτγ. ὁ μὴ διχθεὶς, ἀγγητος ἐν ἡθικῇ ἐκδοχῇ: ἀμαλάχτη κόρη || κ. ὁ μὴ δεκτικός μα- λακύνσεως, ἀμαλάκωτος: ἀμάλαχτο σὰν πέτρα γίνεται τὸ ἀτάλα. 2) μτγ. ὁ ἀμάλακτος βλ. λ. σκληρός, ἀτεγκτος: ἀμάλαχτος ὁ σπιττονοικοκύ- ρης πέταξε στὸ δρόμο τὰ ὄφρανα.
ἀμαλαγρεῖ(τὸ) νεώτ. ἔκωσας ὑδραργύρου μεθ' οὐλοῦδποτε μετάλλου || κατ' ἐπέκτ. σύμφωρμα προσώπων ἢ πραγμάτων διαφόρου φύσεως.
ἀμαλαγματτή-ηρος(ὁ) νεώτ. χημ. συσκευὴ, χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἀμαλαγμάτων βλ. λ.
ἀμαλαγματώσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ παρα- σκευὴ ἀμαλάγματος βλ. λ. 2) ἢ δι' ἀμαλάγμα- τος ἐπὶκαλύψεως τῆς ἐπιφανείας ἀντικειμένου | κα- τὸπρην κτλ. ἢ ἡ δι' αὐτοῦ ἐμφραγῆς ὁδῶν, σχι- σμῶν κττ. 3) μέθοδος ἐξαγωγῆς τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ὑδραργύρου ἐκ μεταλλευμάτων 4) κατ' ἐπέκτ. μτγ. ἡ ἀνάμιξις ἢ ὁ συμφυρμός προσώ- πων ἢ πραγμάτων ἀνομίῳν.
ἀμαλαγμάτωσις-εως (ἡ) νεώτ. χημ. κ. ἀμαλα- γμάτωσις βλ. λ.
ἀμαλαγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν ἀμαλαγμάτων βλ. λ.
ἀμαλδύων | ἀντὶ ἀμαλύνω ἐκ τοῦ ἀμαλός | κυρ. ἀδυνατίζω: 'Ιημ. Φυσ. Παθ. 17 ἔμματα ἀμαλ- δύνεται 2) ὁδὸν καταστρέφω: 'Ιλ. Μ. 32 τείχος ἀμαλδύνας' καὶ παθ.: οὗτ. H 463 δπως τείχος ἀμαλδύνεται, 'Αριστ. Φ. Εἰρ. 37 ὅπθ διὰς ἀμαλ- δυνήσονται || ἐν γένει ἐξαφανίζω, καθιστῶ ἀνύμ- ριστον: ΑΠ 6, 18 λαῖς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περι- καλλέα μορφή.
ἀμαλθεῖα βλ. ἀμαλθεῖα.
ἀμαλή(ἡ) μγν. βλ. ἀμαλλα.
ἀμαλθεῖος-ον μγν. ὁ τέμνων ἀμάλας βλ. λ., βεριστής: 'Ομη. Κυν. I, 522.
ἀμαλθακτός-ον μγν. ἀμαλκτός βλ. λ. Σουλδ., Φώτ. «ἀμαλθακτον' ἀνένδοτον, ἐδραῖον», 'H8. «ἀμαλθάκτους' αἰδηραῦς, σκληροῦς, ἀμαλά- κτους»: ΑΠ 5, 233 ἀμαλθακτοὶ φέρνεις ἰσπλη- χνοὶ, ἀδυσώπητοι |.
ἀμαλθείας κέρας(τὸ) τὸ κέρας τῆς αἰγός, τῆς ἐκθρεφθείσης τὸν Δία παροιμιωδῶς ἐκφερόμενον ὡς τὸ σύμβολον πάσης ἀφθονίας ἀγαθῶν.

ἀμαλθεΐσαι (οἱ) νεώτ. παλαισζωολ. ὁμοιογένεια τῶν ἀμυωνιτοειδῶν κεφαλοπόδων, ζήσασα κατὰ τὴν περίσθον τοῦ Ιουρασίου συστήματος, ἔχουσα κέλυφος στενόμφαλον ἀμα καὶ εὐρύστομον.

ἀμαλθεύς-ἄως ἰδί νεώτ. παλαισζωολ. γένος ἀμυωνιτῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμαλθεΐδων βλ.λ., ἔχον δοττακον συνήθως στενόμφαλον.

ἀμαλθεύς τρέφω : Σοφ.ἀν.95.

ἀμαλθια ἰτάι μτγν. νήματα λεπτά.

ἀμαλθια (ἡ) νεώτ. ζωολ. κοιλίας τοῦ ἀθροίσματος τῶν λειμακιδῶν [Amalia]. 2) νεώτ. παλαισζωολ. γένος γυμνοστράκων γαστροποδῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν λειμακιδῶν.

ἀμαλκτεῖν ΕΜ «μὴ ῥιγαῖν».

ἀμαλκτα (ἡ) (1) δράγμα σταχύων θερισθέντων προβλ.δημ. **χερόβολο**· Ἡσ. «δράγματα, δασμὶ τῶν ἀσταχύων» : Σοφ.ἀν.540, Πλούτ.Πολ.8 κειμένων ἐπὶ τῶν δραγματῶν... ἐφόρων τὰς ἀμάλλας εἰς τὸν παταμόν· 2) συνεδκ. σίτος : Κόιντ.Σμ. II,156· 3) τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένονται τὰ δράγματα, τὸ δέμα : Φιλόδοτ.

ἀμαλλα (2) ἐπὶρρ. δημ. ἄνευ μαλλίου ἢ χροῦ συγγ. ἀτρίχα.

ἀμαλλεῖον (τὸ) μυν. τὸ δι' οὗ δένουσι τὰ δράγματα σταχύων, τὰς ἀμάλλας βλ.λ.

ἀμαλλεύς σχηματίζω ἀμάλλας βλ.λ., δένω εἰς δράγματα στάχης· ΕΜ ἀμαλλεύειν δραγματίζειν.

ἀμάλλιατος-η-ο δημ. ἀμάλλιατος βλ.λ.

ἀμάλλιαστος-η-ο δημ. κ. ἀμάλλιατος ὁ ἐστερημένος τριχῶν· ἀντίθ. μαλλιασμένος, τριχωτός· ἀμάλλιαστα γεννιώνται τὰ πιά πολλὰ [ῥα]· || εἶδ. ἐπὶ πτηνῶν - ὁ ἄνευ πτελῶν, χωρὶς πούπουλου : ἕνας ἀσκημος κόκκορας μὲ ἀμάλλιαστο λαιμό· || ὁ μήπω σγῶν πλήρης τὸ τρίχωμά του : ἀγόρι ἀμάλλιαστο ἦταν ὅταν πρωτοδύγηκε στὸ κλαρί· || κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ λίθων - ἡ μὴ ἔχουσα προσκεκολλημένη ἐπ' αὐτῆς πόαν κττ. : γύρα στὴν ἐρύση δὲν ἔδλεπες πέτρα ἀμάλλιαστη.

ἀμάλλιον (τὸ) Ἡσ. «σχοινίον ἐν ᾧ δεσμεύουσι τὰς ἀμάλλας», κ. ἀμαλλεῖον βλ.λ.

ἀμαλλοδετήρ-ήρος ἰδί ὁ δένων τὰ δράγματα τῶν σταχύων, τὰς ἀμάλλας βλ.λ. : Ἰλ.Σ 553 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐρέσασσαν.

ἀμαλλοδετής ἰδί μτγν. ἀμαλλοδετήρ βλ.λ. : Θεόκρ.1044 σπῖγγετ' ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα.

ἀμαλλοῖ Ἡσ. «φυτὰ αἰκύων ἢ τῶν ὁμοίων».

ἀμαλλοῖ Ἡσ. «ἀφανίζε».

ἀμαλλόν Ἡσ. «ἰσχυρόν».

ἀμαλλος-(η)-ο(ν) || μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄνευ μαλλίων ἢ ἄνευ χροῦ : Εὐστ.1057 ἀμαλλοῖ δοκοῦσι αἱ φιλοτάπιδες εἶναι, δημ. ἀμαλλὴ κουδέρα· || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀτρίχος ἢ φαλακρός.

ἀμαλλος (2) Ἡσ. «πέρδιε».

ἀμαλλοτόκεια (ἡ) μτγν. ἡ παράγουσα ἀμάλλας : Ἰω.ταξ.231 ἀμαλλοτόκεια γαῖα.

ἀμαλλοτόκος-ον μτγν. ὁ παράγων ἀμάλλας βλ.λ., γεν. σισφόρος : Νῶν.Δ 784. ἀμ-δρουρα.

ἀμαλλοφόρος μτγν. κ. μυν. ὁ φέρων, προσκομίζων ἀμάλλας βλ.λ., περὶ τῆς Δήμητρος : Εὐστ.1162.

αμαλονγία γλωσσ. ἀδερητισμός βλ.λ.

αμαλόγος γλωσσ. φλόδαρος.

αμαλός-ή-ον || προβλ. μαλακός || ἀττ. αμαλός, ἀπαλός, τρυφερός : Ὀδ.Υ 14 αμαλῶσι περὶ ἀκυλάκῃσιν· 2) ὁδ. ἀσθενής, γέρων : Εὐρ. Ἡρακλ.75 γέροντι ἀμαλόν· συγγρ. αμαλῆστερος· 3) παρὰ μτγν. καὶ ὁμαλός.

ἀμαλόν Ἡσ. «ἀμαλδύνω» βλ.λ.

αμαλός ἐπὶρρ. μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς.

αμαλός ἐπὶρρ. ὁμαλός ἐν τῇ σμ. ὁμοίως.

αμάλωτα ἐπὶρρ. δημ. ἄνευ ἔριδας, χωρὶς μάλωμα, χωρὶς διαπληκτισμόν : νὰ παίξετε ἀμάλωτα·

2) ἄνευ ἐπιπλήξεως, ἐπιτιμήσεως : τῇ γλῶττῳ αμάλωτα.

αμάλωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, μὴ ἐπιπληγείς, ποῦ δὲν τὸν ἐμάλωσαν· ἀφήνει τὰ παιδιὰ τοῦ αμάλωτα καὶ θὰ μπερμυνατέφουν· 2) ὁ μὴ εἰς ἔριδα ἢ ἔχθραν μετ' ἄλλου περιελθών, ὁ μὴ φιλονικησας, ὁ μὴ διαπληκτισθεὶς : μὲ κανένα στὴ γειτονιά δὲν εἶναι αμάλωτη.

αμάναυς-υος-υδος (ἡ) κληρικὴς ἀμπελίου βασταζομένη ὑπὸ δύο πασσάλων· 2) Ἡσ. «εἰρηται καὶ ἐπὶ χλωστὶν τινος, δύο βοκτηρίαις ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρείδομένου, καὶ ἐκκρεμόμενον ἔχον· τὸς τὸν πόδα ἢ τοὺς βότρυν»· βοταν. εἶδος κλήματος ἀνορηχθικό.

ἀμαμηλῆς-ίδος (ἡ) γένος ἀπίου ἢ μήλου ἢ μεσπλου· Ἡσ. κατ' Εὐστ.878 «σῖκον τὸ ἀμα μήλω ἄνθος» : Ἀθην.14,650 οὐκ εἰσιν ἀπιοί, ὡς τινες στανταὶ ἀλλ' ἑτερόν τι καὶ ἴδιον καὶ ἀπύρνον, προβλ. ἐπιμηλῆς· 2) νεώτ. βοταν. εἶδος φυτοῦ καλλωπιστικοῦ ἐν Β. Ἀμερικῇ, Συρία κ. ἄλλαχοῦ.

ἀμαμίζει Ἡσ. «ἀπονηνίζει».

ἀμάν ἐπιφών. δημ. [ἀραβ.] ἔχον συνήθ. ἱκετευτικήν σημασίαν : ἀμάν γιὰ τὸ Θεό, μὴ τὸν χτυπήσης· || ἐνίοτ. ἐν σμ. παρακελεύσεως : ἀμάν, τρέξετε νὰ φτάσωμε πρὶν νυχτῶσι.

ἀμάναν Ἡσ «ἀμανίζει».

ἀμανάντι (τὸ) δημ. [τουρκ.] τὸ ἐνέχυρον βλ.λ. : ἔδωκε ἀμανάντι τὰ χρυσαφικά της· φρ. καὶ τὰ κανίσματα βάνει ἀμανάντι [ἐπὶ τῶν κυριευμένων ὑπὸ δαπανηροῦ πόδῳ]· 2) τὸ διαπιστεῦν εἰς ἄλλον κινήσαν πρᾶγμα ἀξίας τινός, ἢ πρὸς ἄλλον ὁδὸς πρᾶγματος πρὸς φύλαξιν ἢ πρὸς μεταβιβάσιν εἰς τρίτον· τοῦ ἔωκα ἀμανάντι νὰ τὸ πᾶν τοῦ παιδιοῦ μου στὴν Πόλη.

ἀμαναντιζέης (ὁ) δημ. κ. ἀμανετιζέης ὁ λαμβάνων πρᾶγμα τι παρὰ τινος ὡς παρακαταθήκην, ὡς ἀμανάντι βλ.λ. διὰ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλον· || γεν. ὁ τοιοῦτον ἐπάγγελμα ἀσκῶν καὶ ἐπὶ ταύτῳ ἀπὸ τήσου εἰς ἄλλον ταξιδεύων· || εἶδ. - ὁ δανειζων ἐπὶ ἐνεχύρω.

ἀμάνδαλος-ον Ἡρωδ.αν.2,286 ἀμάνδαλον τὸ ἀφανές παρ' Ἀλκαίῳ.

ἀμανδαλός Ἡσ. «ἀφανίζω».

ἀμανδάλωτος-ον μυν. κ. νεώτ., δημ. ἀμαντάλωτος-η-ο ὁ μὴ μανδάλωτός, μὴ κλεισμένος ἢ μὴ δυνάμενος νὰ κλεισθῇ μὲ μάνδαλον, ἥτοι μὲ ζυγυθρον ἢ ἐμβολὸν ἢ μοχλὸν θύρας ἢ θυριδίου : Ὀδ.Προσκυν. μανδάλωμένσι μὲν τῆς μονῆς αἱ ἔξω θύραι, αἱ δὲ τῶν κελλίων ἀμανδάλωται· 2) ἀμανδάλωτος φίλημα ἐν ἀσχαρῇ ἐκφορᾷ· ἀντίθ. μανδάλωτός «ὁ ἐστὶ φίλημα ἐρωτικόν πηλυδιώδες καὶ κατεγλωττισμένον».

ἀμάντριτος-ον μυν. κ. νεώτ. δημ. ἀμάντριτος-η-ο ὁ μὴ εἰς μάνδρον βλ.λ. δυνάμενος νὰ κλεισθῇ, ἐπὶ ζῴων· || κ. ὁ μὴ ἐν μάνδρῳ κεκλεισμένος, φυλαττόμενος, ὁ ἀμάνδρωτος βλ.λ.

2) ὁ μὴ διὰ μάνδρους περικεκλεισμένος, σπαν. χρ. ἀπὶ ἀμάνδρωτος βλ.λ.

ἀμάνδρωτος-(η)-ο(ν) μυν., νεώτ., δημ. κ. ἀμάντρωτος ὁ μὴ διὰ μάνδρους βλ.λ. περιπεφραγμένος, ὁ ἀπεριτίχιστος : ἀμάνδρωτος αὐλῇ, ἀμάντρωτο οἰκόμεδο· || μυν. ἐκκλ. ὁ μὴ ἐν μοναστηρίῳ | πνευματικῇ μάνδρῳ, τὸ λατ. εἰσακτεταμῆ | διαμένων μοναχός, ὁ ἀπὸ μοναστηρίου φυγών· || δημ. μτφ. ὁ ἄνευ προσήκοντος περιόριστου :

ὅσο ἀφῆκον τῆς κοινῆς γυναικῆς ἀμάντρωτες οἱ ἀρσένετες θὰ παθαινῶν, - φρ. γυφτεῖ ἀμάντρωτη | ἀσύστολος εὐτέλεια, ποταπῶν |, κ. στόμα ἀμάντρωτο | τὸ ἀρχ. ἀπύλωτον |· 2) ὁ μὴ ἐν μάνδρῳ οὐλκόμενος, πρὸς φύλαξιν κλειόμενος, ἐπὶ ποιμνίῳ κ. ἄ. ζῴων : ἀφσ· ἀμάντρωτα τὰ πρόβατα καὶ τοῦ τὰ κλέφαν, -παροιμ. ἀμάντρωτο

κοπάδι· χαρά τοῦ λύκου, - ἀμάντρωτος (ἄ. ἀμολητός) ὁ γάϊδαρος, ἀλλ' ἐπὶ λαχανόκηποι.

ἀμανέες (ἰ) ὅδημ. | τουρκ. | ἄργον ἀνατολικὸν μέλας ἄδόμενον, ἐν τῷ ἁπλοῦ ἐκάστην τῶν ἀδόμενων στήκων ἀπορροήν εἶναι ἄκροτελειότης ἢ ἄμάν· φρ. μπφ. φηλὰ τὸν πῆρε τὸν ἀμανέ | ἐπὶ τῶν ὑπερμετρα ἀξιούντων ἢ τῶν παρ' ἀξίαν ὑπερφάνων |.

ἀμανεῖς (ἰ) ὅδημ. | τουρκ. | ὁ ὄδων ἀμανέ βλ. λ., || συνήθ. ὁ κατ' ἐπαγγέλμα αἰσάδης ἀμανέων· στούς ἀνατολικοῦς καφεενέδες ἄκοῦς ἀμανετζήδες 2) ὁ ἀμανατζής βλ. λ.

ἀμάνικοφ-η-ο ὁ μὴ ἔχων λαθὴν, μάνικα βλ. λ. ἀμάνικο μαχαίρι, συγγ. ξεστυλιάρματος βλ. λ.

ἀμάνικωφ-η-ο ὁ μὴ ἔχων χεῖριδα, μάνικ βλ. λ. συγγ. ξεμάνικωτος βλ. λ.

ἀμανιτάριον μον. ὄνοκ. τοῦ ἀμάνιτης, τὸ μανιταράκι.

ἀμάνιτης (ἰ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ρυτόν, ὁ μύκης βλ. λ., τὸ μανιτάρ· Γαλ. 6,655 ὁλοθεύεται τῶν ἄλλων μυκήτων εἰσὶν | οἱ ἀμάνιται |· Νικ. ἐν Ἀθην. 2,61 μύκητας ἀμάνιτας |· νεώτ. πᾶν εἶδος μύκητος.

ἀμάνορος Ἡα. «δοθίηνες, Ἡλαιοί».

ἀμαντάλματος-η-ο ὅδημ. ἀμαντάλματος βλ. λ.

ἀμαντάρματος-η-ο ὅδημ. ἀμὰ διὰ μεταρσίματος, ἥτοι ἐπιρραφῆς ἐφθαρμένου ἢ ἐσχισμένου μέρους, ἐπιδιορθωθείς, ἐπὶ ὑφασμάτων, φορεμάτων κττ.· ἀμαντάριστη κάλτσα.

ἀμάντευτος (-η)-οῖν μτγν., νεώτ. κ. ὅδημ. ὁ μὴ μαντευθεὶς, προφητευθεὶς, προδεδωθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προβλεθῇ· ἀμάντευτον τοῦ πολέμου τὸ τέλος, ὁ τραγ. ἀμάντευτη εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ νὰ πᾶ νὰ πολεμήσῃ 2) ἀμὰ διὰ δυνάμενος, ὁ μὴ ἰκανὸς νὰ προβλέψῃ, νὰ ἐκτιμήσῃ· Πολυδ. 5,63 κύνας ἀμάντευτους τῶν ἰγνῶν | μὴ μαντευθόντας, μὴ καλῶς ἀντιμεθύνοντας τὸ θῆραμα |.

ἀμάνιλωτος-η-ο ἀμὴ ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην μὲ μαντήλι βλ. λ.· στοῦ χωριοῦ οἱ γυναῖκες δὲν πᾶνε ἀμάνιλωτες στὴν ἐκκλησία.

ἀμάνιτης-ον μτγν. ἀμὰ ἔχων μυκήτι.

ἀμάντριτος-η-ο ἀμὴ εἰς μάνδρον βλ. λ. δυνάμενος νὰ κλεισθῇ, ἐπὶ ζῶων ἀμάντριτος βλ. λ. |· || κ. ὁ μὴ ἐν μάνδρῳ κεκλεισμένος ἢ φυλαττόμενος, ὁ ἀμάνδρωτος βλ. λ. 2) ὁ μὴ διὰ μάνδρας περικλεισμένος, ἀμάνδρωτος βλ. λ. |.

ἀμαξα (ἡ) | ἀμα-ἄγω | κ. νεώτ. κ. ὅδημ. | ἐπ. κ. ὄρω. ἀμαξα | τραχαφῶρον δχημα σφρόμενον ὑπὸ ἱπποῦ ἢ ἱππων ἢ ἄλλων ὑποζυγίων, χρησιμεῖον πρὸς ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον μεταφορὰν ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων ἢ κ. ἀναμῆ, ἐν τῇ ὅδημ. συνηθέστ. ἀμάξ κ. εἰδ., τὸ δι' ἀνθρώπου καρούτσου βλ. λ. τὸ τετράκυκλον φορτηγὸν κάρρο ἢ ἀραμνές· κ. τὸ δίκυκλον σαύστα· παρ' ἀρχ. εἰδ. ἡ τετράτροχος ἀμαξα (ἡ συνήθ. φορτηγός) κ. ἀπὴν βλ. λ. |· Ἰλ. Ω 189 ἀμαξαν εὐτόροχον ἡμιονοῖην ὁπλίσαι ἠνέγων, Ἡρ. 2,63 ἐλακουσι τετράκυκλον ἀμαξαι, Ὁσικ. 2,34,2 λάρνακας ὄρουσιν ἀμαξαι, Ξεν. Αν. 22,14 ἐπ' ἄνταχεν γὰρ ἐφ' ἀμάξης πορευόμενος, αὐτ. 1,10,18 καὶ τὰς ἀμάξας μεστὰς ἀλεύρων καὶ οἴνου· || νεώτ. κ. πᾶν πρὶος κερασίαν μεταφορὰν τροχαφόρον (οἷον ἀποκινήσαν ἢ ἡλεκτροκίνητον ὄχημα), τοῦ εἰδούς ἢ τοῦ προσοριζομένου τῆς ἀμάξης προσδιοριζομένου συνήθ. ἐπιθετικῶς· ταχυδρομικὴ ἀμαξα | ἢ μεταφέρουσα τὰ διὰ τοῦ ταχυδρομείου διαδιδόμενα |, - φορτηγὸς ἀμαξα, - νεκροφόρος ἀμαξα | ὅδημ. ἀπλῶς νεκροφόρα |, - ἀμαξα περιπάτου· τροχοδρομικὴ ἀμαξα | ὅδημ. ἀμάξ τοῦ τραί, σιδηροδρομικὴ ἀμαξα | ὅδημ. βαγὼν |· κ.ἀ. || ὅδημ. ἢ λ. ἐιδικῶς περὶ τῶν μεταφερόμενων ἀνθρώπων ἀστικῶν ἀχημάτων, ἀπαινῶν ἐν ἄ. χρ. ὁ ἀμαξῆς ποῦ ἀκολουθοῦσαν τὴν κηδεύα,· μὴ ἀμαξα τοῦ

παλαιοῦ | ἀνακτορικῇ | 2) φορτίον ἀμάξης ὅσον χωρεῖ καὶ δύναται νὰ φέρῃ μὴ ἀμαξα, ὅδημ. ἀμαξία· Πλάτ. Εὐθ. 299 Β ἀμαξα ἐλεφάντου, Ξεν. Ἀν. 47,10 δέκα ἀμαξαι | ἀμαξῆς | πετρῶν ἀνηλίσκοντο· 3) συνεκὸς, ὁ δι' ἀμαξάν, ἀμαξίτης· ΑΠ 7,479· πέτρας ἐγὼ ἐν ἀμάξῃ παμφόρῳ αἰσθῆν εἰσὶν εἰδητέαται· 4) εἰδ. ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ, ἐνίοτε κ. τῆς Μικρᾶς· |· Ἰλ. Σ. 487 ἀρκτον ἦν καὶ ἀμαξάν ἐπὶ κληῖον καλέουσιν· 5) ἐν φρ. μτγ. ἢ ἄλλῃν. ἰδιότης | ἐξ ἀμάξης | (αιδοῖται χυδαῖαι), Δημ. 268,13 βοφῆς ρητὰ καὶ ἀρρητ' ἀναμύζων, ὡς περ ἐξ ἀμάξης· διότι κατὰ Σχολ. ἐν ταῖς πομπαῖς προσωπεῖα τινὲς φοροῦντες ἀπὲς κωκῶν τοὺς ἄλλους, ὡς ἐν ἐορτῇ παίζοντες ἐπὶ ἀμαξῶν φερόμενοι·, - ἄλλην τὴν ἀμαξάν ἐπεσπᾶω | ὅλην τὴν σωρείαν τῶν ὄβρων | παρὰ Λουμ. Εὐν. καὶ ὅλας ἀμαξὰς βλασφημῶν κατεσκεδάσαν ἄλλῃλων, κ. νεώτ. τοῦ εἶπε τὰ ἐξ ἀμάξης | τὸν ὄβριον χυδαῖος· | παροιμ. ἡ ἀμαξα τὸν βούν | ἐνν. ἔλκει, ἐπὶ τῶν ἀντιστροφῶς ἢ παραλόγως, ἀνὰ πρὸς, τελευτούμενον· |· νεώτ. φρ. πέμπτος τροχὸς τῆς ἀμάξης | ἐπὶ τῶν περριτῶν ἢ ἀσημάντων ἐν τινι ὀργανῶσι, ἐργασίᾳ κττ. |.

ἀμαξήγανον (τὸ) νεώτ. ἡ διὰ μεταφορὰν ἐφ' ἀμάξης πληρομένη ἀμαξία, τὸ διὰ τὴν ἀμαξάν καὶ διὰ τὸν ἀμαξηλάτην ἀμάγιον βλ. λ. 2) τὸ ὅδημ. ἀμαξήγαικα ἢ ἀπλῶς ἀμαξηγῆταικα· ἐπληρώθησαν δι' ἀμαξηγῆταικα ὄργανα διακόσιαι.

ἀμαξήγανός-ον ἀ. ὄγιον, ὁ σῦρον ἀμάξης· μηχανὴ ἀμαξήγανός.

ἀμαξήδα (ἡ) ὅδημ. διαδρομὴ ἐφ' ἀμάξης, περίπατος μὲ ἀμαξάν· βάνομε στοίχημα μὴ ἀμαξήδα· || συνηθέστ. ἐν χρ. ἐπιρρ. πῆγμα ἀμαξήδα.

ἀμαξήδακιο (τὸ) ὅδημ. ἐργαστάσιον κατασκευῆς ἢ ἐπισκευῆς ἀμαξῶν 2) περίκλειτος σκεπαστὸς χώρος, ἐν ᾧ φυλάττανται ἀμαξαι, ἀμαροστάσιον.

ἀμαξήδακός-η-ο ὅδημ. ὁ δι' ἀμαξάν πρόσφορος, ὁ εἰς ἀμαξάν ἀνήκων, ὁ εἰς ἀμαξάν ἢ ἀμαξῶν ἰδιῶν· ταπεινὰ ἀμαξήδακιο, λόγινα ἀμαξήδακιο, φερσιμῆτα ἀμαξήδακιο | λόγοι ἢ τόποι χυδαῖοι, οἷον | προσιδίζαντες εἰς ἀμαξήδακιο· |· ὡς αἰσ. τὸ οὐδ. ἀμαξήδακιο βλ. λ.

ἀμαξήδα (ἡ) ἰων. ἡ ἀμαξα βλ. λ.

ἀμαξήδα (ἡ) μτγν. ἀμαξήδα βλ. λ.

ἀμαξήδακρινον Ἡσ. «ἀμαξᾶ».

ἀμαξήδακρινον ὁ γρ. τοῦ ἀμαξήδακρινον βλ. λ.

ἀμαξήδα (τὸ) μικρὰ ἀμαξα· || κ. τὸ διὰ τῶν χειρῶν ὠδοῦσιν ἀμαξίον, ἐφ' οὗ νῆψια φέρονται εἰς περίπατον· || κ. πᾶν τὰ ἀμῶς χειροκίνητον φορτηγὸν ἀμάδιον· || ἐπίσης τὸ παραπλευρῶς ποτασκέπτας βλ. λ. προσρηγμένον καθίσμα, τὸ κατὰ διεδν. ὄνομα. σάντ-κάρ· || παιδικὸν ἀδύρμα, ὁμοίωμα ἀμάξης.

ἀμαξήρα (ἡ) ὅδημ. μεγεθυτὸν τοῦ ἀμαξα βλ. λ.

ἀμαξήρα (τὸ) μὴ μον. ὑποκορ. τοῦ ἀμαξα βλ. λ.

ἀμαξήρα (ἡ) μὴ μον. ἀμαξᾶς· βασίλ. 28,113.

ἀμαξήρα (ἡ) ἰων. ὁ ἀρχηγὸς αὐτοκρατορικῆς ἀμαροπομένης· πιθανῶς τίτλος δημοσίου ὑπηρετοῦ.

ἀμαξήρα (ἡ) ὅδημ. ὁ ἀμαξηλάτης βλ. λ.

ἀμαξήρα (ἡ) Σουῖθ. «ὁ τῶν ἀμαξῶν φέρτας».

ἀμαξήρα - ἑως | μτγν. καραγωγέυ· || ὁ δι' ἀμαξάν χρησιμοποιοῦμενος, ὁ ἀμαξάν ἔλκων· Ἄλιον Χρ. 64,23 βοῆς ἀμαξήρας· Ἡα. «ζευγυλάτης».

ἀμαξήρα εἶναι ἀμαξᾶς· Πλάτ. Εὐμ. | 2) μτγ. κάμνω ὅλον νὰ ἀμαξήσω ἢ κ. ὅλον τὸν ἀποστέλλω δι' ἀμάξης | ἰδιῶς μτγ.· ΑΠ 1 ἐμὰ ξέουσα· τοῦτον εὐσάζων καθίσταν βίαν· 3) ζῶ, διαγῶ ἐν ἀμάξῃ· Φίλοσφρ. Ἀπολλ. 7,26 Σκῆδας ἀμαξήρας· 4) παθ. - ὁμοι πατούμαι διὰ ἀμαξῶν, εἰμαι ἀμαξήρας, ἐπὶ ὁδῶν· Στρωβ. 4,207 ὁδὸς ἀμαξήρας διὰ δυνάμει.

ἀμαξήρα - ἑως | μτγν. ἀμαξήρας· ὁ ἀμαξηλάτης·

Ἰγνώδ. Ἐκκλ. ἀρματηλάτας καὶ ἀμαξηγούς. ἐν Ἐρυθρῷ κατεπότισαν.

ἀμαξηθόνια (τά) ἀκτινοειδῶς ἀπὸ τοῦ ἀζονος εἰς τὴν στεφάνῃν στηρίγματα τοῦ τροχοῦ ἀμάξης· Σχολ. Εὐρ. Ἰνν. 1235 «ἐνήλατα» οἱ πασσαλῆκοι οἱ πρὸς τῷ ἀζόνι.

ἀμαξηλάτης (ὁ) μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀμαξαν ἐλαύνων· νεώτ. κυρίως ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἡνίοχος, τὸ δημ. ἀμαξάς· τὸ σωματοειδὲς τῶν ἀμαξηλατῶν.

ἀμαξηλατος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ ἀμάξης διαβατός, ὁ δι' οὗ ἐλαύνουσιν ἀμαξαί, ἀμαξιτός, ἐπὶ ὁδῶν καὶ διαβάσεων· εὐθραται πολλάκις ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἡμιονικός· Στράβ. 283 μία μὲν ἡμισινική. ἡ δὲ ἀμαξηλάτος μέλλων, -νεώτ. ἀμαξηλάτα περσάματα πρὸς νότον δὲν ὑπῆρχον.

ἀμαξηλατῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ὁδηγῶ ἀμαξαν· εἰς αὐτὰ ἐπάγγελμα ἡνίοχος ἀμάξης.

ἀμαξηλοδεις (οἱ) μτγν. οἱ ἀμαξοποδεις βλ. λ.

ἀμαξηλῆς-ους-ες ὁ ἐπὶ τῆς ἀμάξης προσρηρσμένος· Αἰσχ. Ἀγ. 1054 πιθοῖ λιποῦσα τόνδ' ἀμαξηλῆν θρόνον· 2) ἀμαξιτός· Εὐρ. Ὀρ. 1241 ἀμαξηλῆς τριβός.

ἀμαξηλῆ (ὁ) δημ. ἡ ἀμαξα βλ. λ.) εἶτε ἐπιβατική, εἶτε φορτηγός, συνήθως ἡ τετρακύκλος· πῆγα μέ ἀμάξι, -μετακομίσαι με ἀμάξι, -ἐν ἀμάξι χώρεσε καὶ μάς καὶ τὰ πράγματα.

ἀμαξιὰ (ἡ) δημ. φορτὶν μίας φορτηγοῦ ἀμάξης, ὅσον δύναται νὰ περιληφθῇ καὶ νὰ μετακομισθῇ διὰ μίας ἀμάξης· μία ἀμαξιὰ σανό, -μία ἀμαξιὰ ἄρμα· || κ. ὁ δρόμος τῆς φορτηγοῦ ἀμάξης ἀπὸ τῆς ἀφειρτίας μέχρι τοῦ ὠρισμένου τόπου ἐκφορτώσεως· πῶσε ἀμαξιὰς δὲ κά-νης καὶ ζητᾷς τόσο ἀκριδᾷ.

ἀμαξιαίος-ον τῶσαν μέγας ὥστε νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον ἀμαξαν· Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 427 ἀμαξιαίος λίθος· 2) μτφ. Κωμ. Ἀδέσπ. 836 ἀμαξιαία ῥήματα ὥς ἐν τῇ φρ. «ἐξ ἀμάξης» βλ. ἀμαξα· σχόλ. «μεγάλα κομπάσματα».

ἀμαξιάτικα (τὰ) δημ. τὰ ἀμαξαγάγια βλ. λ. συνηθ. εἰς πληθ.· πῶσο πληρώσας ἀμαξιάτικα.

ἀμαξιθίων (τὸ) νεώτ. εἶδ. μικρὸν σιδηροδρομικὸν βαγόνιον, βαγονέτο.

ἀμαξιτικός-ή-ὸν ὁ τῆς ἀμάξης.

ἀμαξιόν (τὸ) κ. μυν. κ. νεώτ. μικρὰ ἀμαξα, ἀμαξίον· || νεώτ. συνηθ. τὸ φορτηγόν.

ἀμαξις-ιδος (ἡ) μικρὰ ἀμαξα, ἀμαξίον βλ. λ., ἰδίως τὸ ὡς παιδικὸν ἄθλημα [καρποδοσία]· Ἡρ. 3, 113 ἀμαξις ποιεῖντες ὑποδίδουσι αὐτὰς τῇσι αὐρῇσι [τῶν ὁλῶν]· Ἀριστφ. 864 δν.. ὁδολὸν ἐλαβόν.. τοῦτον πριάμην σοι.. ἀμαξιδα· Ἡσ «ἀμάμαξος».

ἀμαξιτής (ὁ) ΑΠ ὁ τῆς ἀμάξης ἡ ὁ κατ'ἀλληλ-λος δι' ἀμαξαν· ΑΠ ἀμαξιτής φόρτος.

ἀμαξιτις (ἡ) μτγν. ἡ ἀγρωστὶς βλ. λ.

ἀμαξιτός-ὸν ἐπ. κ. δωρ. ἀμαξιτός, ὁ δι' οὗ δύναται νὰ ἐλαυνῇ ἀμαξα, ὁ διαβατός δι' ἀμάξης, ἐπὶ ὁδῶν ἡ διαβάσεις· ΚΠ Ξεν. 1, 2, 2) ἡ εἰσβολὴ ἢν ὁδὸς ἀμαξιτός φέρβει· || καὶ ἄνευ τοῦ ὁδὸς ὡς οὖς· Ἰλ. Χ 146 κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο, Σοφ. Οἱ 716 ἐν τριπλατῇ ἀμαξιτοῖς· Ἡούχ. «ἀμαξιτὸν ὁδὸν δημοσίαν, ἀμάξεις διοπαρευτήν», μτγν. τῆπος, μέθοδος· Ἐμπεδ. 304 πειθαδὲς ἀμαξιτὸν.

ἀμαξοδῖος-ον μτγν. ὁ ζῶν ἐν ἀμάξῃ, ὁ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀμαξαν ὡς κατοικίαν, ὁ ἀμαξοικός βλ. λ. ἐπὶ νομαδικῶν φυλῶν· Πορφ. Ἀν. 3, 15.

ἀμαξοδηγός (ὁ) νεώτ. ὁδηγὸς ἀμάξης, ἰδίᾳ ὁ σιδηροδρομικὸς ἀμάξης.

ἀμαξοδρομία (ἡ) νεώτ. δρόμος, περίπλοκος ἐφ' οὐδ' ἀμάξης, ἀμαξόδο· || κ. ἀγὼν δρόμου ἀμαξῶν.

ἀμαξοδρομικός (ὁ) ἀμαξοδρομίας βλ. λ.

ἀμαξοδρομος (ὁ) δημ. ὁδὸς ἀμαξιτός βλ. λ.

ἀμαξοδρομώ-έω νεώτ.. ὁχοῦμαι ἐφ' ἀμάξης,

πηγαίνω· σου με ἀμαξίῃ ἡ πηγαῖαν ἀμαξάδα βλ. λ. **ἀμαξοειδής**-οδς-ές μυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχήμα ἀμάξης. Ἐπίρρ. ἀμαξοειδῶς.

ἀμαξόθυρα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πλατεῖα θύρα οἰκοδομητῆς ἡ οὐλῆς, ἡ πρὸς διέλευσιν ἀμάξης πρὸς φορτός· 2) τὸ πρὸς εἰσόδον ἐν τῇ ἀμάξῃ θυρίδιον αὐτῆς· ὁ δημ. ἀμαξόθυρα.

ἀμαξοικός-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ ἀμάξῃ οἰκῶν, ἀμαξόβιος· Στράβ. 296 οἱ ἀμαξοικοὶ Σκύθαι.

ἀμαξοπηγίον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς ἀμαξῶν.

ἀμαξοπηγία (ἡ) κατασκευὴ ἀμαξῶν, πρβλ. δι-φορηγία· Θεοφρ. Π 5, 7, 6.

ἀμαξοπηγική (ἡ) νεώτ. τὸ θηλ. τοῦ ἐπιθ. ὡς οὖς, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀμαξας.

ἀμαξοπηγικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀφορῶν εἰς τὰς κατασκευὰς ἀμαξῶν· τὸ θηλ. ἀμαξοπηγική βλ. λ.

ἀμαξοπηγός-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἀμάξας· Πολυδ. 7, 115.

ἀμαξοπηγώ-έω εἶμαι ἀμαξοπηγός βλ. λ.

ἀμαξοπληθής-ες ὁ τασούτων μέγας ὥστε νὰ πληροῖ μόνος του τὸν χῶρον ἀμάξης· Εὐρ. Φ 1, 1158 ἀμαξοπληθὲς λάας, πρβλ. χειροπληθής.

ἀμαξοποδεις-ων (οἱ) μτγν. κ. ἀμαξιποδεις ὑπερπελάσματα ἐξίλινά ἡ σιδηρὰ τοῦ πηγματός ἀρ-χαϊκῆς ἀμάξης, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐστρέφοντο τὰ ἀκρα τῶν ἀζόνων· Πολυδ. 1, 253 «ἀμαξιποδεις ὑφ' ὧν ὁ δῆλων ἐλκεται στρεφόμενος», Βιτρούβ. 10, 20 «ἀμαξοποδεις κρυσταλλοί, in quibus ver-
santur rotarum axes», Ἡσ. «τῆς ὑπερτερίας τὰ εἶδη [τὰ εἰλητὰ] τοῖς ἀξίσιν προστιθέμενα στρεφόμενοι περὶ αὐτὰ».

ἀμαξοποιεῖν (τὸ) νεώτ. ἀμαξοπηγεῖν βλ. λ.

ἀμαξοποιία (ἡ) ἀμαξοπηγία βλ. λ.

ἀμαξοποδός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἀμαξοπηγός.

ἀμαξόπορτα (ἡ) δημ. ἡ ἀμαξόθυρα βλ. λ.

ἀμαξοπῶλης-ες νεώτ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα πωλὼν ἀμάξας ἡ ἀμαξία βλ. λ.

ἀμαξοστασίαρχης (ὁ) ἐν ἀμαξοστασίῳ βλ. λ. προϊστάμενος ὑπάλληλος εἰς τὰ τῆς φυλάξεως καὶ καλῆς συντηρήσεως, ὡς καὶ παροδόσεως ἡ πα-ρολαβῆς ἀμαξῶν· ἰδίᾳ περὶ ὑπαλλήλων ἐν ἀμαξο-στασίῳ σιδηροδρομῶν, τραχιδορῶν ἡ αὐτο-κινήτων συγκοινωνίας· ὁ ἀμαξοστασίαρχης τοῦ σιδηροδρομοῦ Λαρίσης, -διωρίσθη ἀμαξοστα-σίανης τῆς Ἑταιρίας Λεωφορείων.

ἀμαξοστασίον (τὸ) νεώτ. τὸ διὰ φυλάξιν ἀμα-ξῶν κτίριον ἡ παράπηγμα, κατὰ διεθνή ὄρον γκαράζ.

ἀμαξοστοιχία (ἡ) σειρά συνημμένων σιδηρο-δρομικῶν ἀμαξῶν, βαγονίων, ἐλκόμενῃ ὑπὸ ἀτμο-κινήτου ἡ ηλεκτροκινήτου ἡ βενζινοκινήτου μηχανῆς· ὁ συρμός, δημ. τραῖνο· ἀμαξοστοιχία τακτική -ἐκτακτός -τοπική -ταχέια (ἰ. ἔξπρές), ἐμπορι-κή (μόνον ἐμπορεύματα μεταφέρουσα) κ. ὁ.

ἀμαξοτροχία (ἡ) τὰ ἐπὶ τὸ ἐδάφους ἴχνη τοῦ τροχοῦ διεκδούσης ἀμάξης.

ἀμαξότροχος (ὁ) κ. ἀμαξότροχος, μυν. ὁ τροχὸς τῆς ἀμάξης.

ἀμαξοπηγία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀμαξοπηγία, ὁλως ἀμαξοποιία.

ἀμαξοουργός-ὸν κ. νεώτ. ἀμαξοπηγός· || κ. ἐν μτφ. χρ.· Ἀριστφ. Ἰνν. 467 οὐδὲν ἐξ ἀμαξοργοῦ λέγει [ἦτοι κατ' ἐκφρασιν ἀμαξοργῶν, χυδαῖος].

ἀμαξοοβία (ἡ) νεώτ. ὁ ἐκ νευρασθενείας φό-δος πρὸς τὰ τραχήλατα ὀχήματα.

ἀμαξοφόρτος-ον ὁ ἐν ἀμάξῃ φερόμενος· Πινδ. ἄν. 105 ἀμαξοφόρτην οἶκον οὐ πέπται.

ἀμαξοφόρτωμα (τὸ) δημ. τὸ ἐν ἀμάξῃ τεθεὶς ἢ ἐν ἀμάξῃ χωρῶν φορτίον, τὸ ἀμαξοφόρτωμα, δημ. ὁ κ. ἀμαξία· μετὰ τόσο ἀμαξοφόρτωμα δὲν μπο-ρεῖ ν' ἀνέβῃς τὸν ἀνήφορο, -τραῖς τῶνοι εἶναι τὸ ἀμαξοφόρτωμα τοῦ αὐτοκινήτου μᾶς· || κ. ἡ

πράξις, ἡ ἐνέργεια φορτώσεως ἐν ἀμάξῃ· νά τε λειώσεται τὸ ἀμαξοφόρτωμα γρήγορα.

ἀμαξοφύλαξ-ακος (ἰ) κ. νεώτ. ὁ φύλαξ ἀμαξῶν· || νεώτ. ἐν συνθ. χρ. ὁ ἐποπτεύων τὰς ἐν ἀμαξοστασίῳ ἡ σταθμῷ τινι σιδηροδρομικὰς ἀμάξας καὶ ἐπιμελοῦμένους αὐτῶν.

ἀμάτωμα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐλκόμενον καὶ δι' ἐπιβάτας ἢ φορτίον προωριζόμενον μέρος ἀμάξης ἢ αὐτοκινήτου, ἄλλως ἐν διενέει ὁρμ. **καροσερί**.

ἀμαξοφύλαξ-ἡ-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ ἀμαξήτος· δημ. ἀμαξωτὸς δρόμος, ἄλλως δημοσίαι.

ἀμασοῦσις-ον μτν. ὁ συγχρόνως ἄλλω οὐσίαν ἔχων· Ἐπιφάν. 1,884 οὐ γὰρ εἶπομεν ἀμασοῦσιον ἀλλὰ ὁμοοῦσιον.

ἀμαρ-ατος (τὸ) ὥρ. ἀντὶ ἡμαρ· Πινδ. Π.4,156.

ἀμάρα (ἡ) ἰων. ἀμάρη κ. νεώτ. σπλοξ, ὁχετὰς πρὸς ἀρθεῦσιν κήλων ἢ λειψάνων· Ἰλ.Φ.259 χειρὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων, Ἀπολλ.Ρ.3,1392 κρηναὶ ἀμάραι· || ὑπόνομος· 2) EM «αἱ ἐν τῷ ὥπῳ κοιλότητες»· 3) νεώτ.

ἰατρ. κοινὴ ἐκβολὴ τοῦ ἐντερικοῦ καὶ τοῦ οὐροποιογεννητικοῦ συστήματος τοῦ ἐμβρύου· || ἐπὶ πτηνῶν - τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος κ. εἰδ. τὸ σχηματίζον διόγκωσιν· 4) νεώτ. ζωολ. ἐντομον κολεόπτερον τῆς οἰκονομίας τῶν καρβῶν, μικρότατον, χαλκάφαιον, φωτοφάγον.

ἀμαράγκιστος-η-ο δημ. ὁ μὴ μαργασισμένος, μὴ μω παραβλεπῆς ἢ ὁ μηδέποτε μαραινόμενος, ποῦ δὲν μαργακίζει βλ. λ., συγγ. ἀζόπωτος [γενικωτέρας σημ.], ἀζούριστατος κ. ἀζόρωτος.

ἀμαράκαρπος (ἰ) νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ρουσεϊδῶν, ἰθαγενὲς τῶν νήσων τοῦ Μολαϊκοῦ πελάγους.

ἀμαράκινος-η-ον ἐξ ἀμαράκου βλ. λ. παρεσκευασμένος· Εὐδουλ. ἐν Ἀθην.5,195, Πάλλ.β.31,4,5.

ἀμαρακόεις-εσσα-εν μτν. ὁ κατὰ τὴν μορφήν προσάμοιος μὲ ἀμαράκον βλ. λ.: Νίκ.Θηρ.503 ἀμαρακόεσσα χαίτη.

ἀμαράκων (τὸ) βλ. ἀμαράκος.

ἀμαράκος (ἰ) κ. ἀμαράκων (τὸ) εἶδος ἀγρίου φυτοῦ ἐνὶ εὐδαίᾳ, τὸ μάρων, βοταν. ὀρίανον τὸ ἀμάρακον [origanum majorana], δημ. μαντζουράνα, ἀ. κεφαλόχορτο· Φερεκρ.311,3, Θεοφρ.ΙΦ.6,1,1· 2) τὸ φυτὸν ἀσάμψυχον, τὸ κηπευτὸν μάρων, δημ. κ. μαργιολένα· Διοσκ.3,39.

ἀμαρανδή (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξίνη ἀζωχρωστική, παρασκευαζομένη ἐκ ναφθινικοῦ ὀξέος καὶ χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν βαφὴν ἐρίων καὶ μετάξης.

ἀμαράντα (τὰ) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ βοταν. γεν. τὰ φυτὰ, τῶν ὁποίων τὰ ἄνθη χρησιμοποιεῖται, διατηροῦνται τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν, οἷον τὸ ξηράνθεον, ἢ γόμβρανα κτλ.: || δημ. περιληπτικῶς-ξενικὰ τινα φυτὰ καλλωπισμῶ, ἀειβάλη, οἷον ἡ κηλοσία, ἢ γομφρένη ἢ σφοισριδεὴς κτλ., πολλὰ καὶ ὁ ἀμαράντος βλ. λ.: δ.τρογ. τὰ ἐλατὰ ναι στὰ φηλὰ, τ' ἀμαράντα στὶς πέρες.

ἀμαραντινός-η-ον κ. νεώτ. Ἐπιγρ. ἐξ ἀμαράντου βλ. λ.: νεώτ. ἀμαραντινον ἔξολον· 2) ὁ μὴ μαραινόμενος, ἀμαράντος· || μτν. ΚΔΠέτρ.1,5,4 κομίσσας τὸν ἀμαραντινον τῆς δόξης στέφανον.

ἀμαραντίτης (ἰ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὄρυκτον, παρρυσιαζόμενον εἰς κρυστάλλους, καστονάφιον ἢ ἐρυθρόφασιον.

ἀμαραντιοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκονομία δικωτῶν φυτῶν, πόαι ἢ θάμνοι ἰθαγενεῖς εἰς τὰς τροπικὰς καὶ τὰς παρὰ τὰς τροπικὰς χώρας.

ἀμαραντιοειδής-ές νεώτ. ὁ προσομοιάζων μὲ τὸν ἀμαράντον βλ. λ. 2:

ἀμαραντινός-(η-οῖν) μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μαραινόμενος, ὁ θαλερός, ἐπὶ φυτῶν· Λουκ.Οἰκ.9 ἀμαράντος λειμών· || κ. μτφ. ὁ μὴ φθειρόμενος· ΠΔΣοφ.Σολ.6,12 ἀμαράντος σοφία· || κ.

ὁ ἔντονος, ὁ συνεχής· κ. δημ. φρ. μοναχογιοῦ ὁ χαμός ἀμαράντος καυμός· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμαράντος (ἰ) κ. -ον (τὸ) εἶδος φυτοῦ Ἥσα. «εἶδος φυτοῦ ἀφ' οὗ στέφανοι πλέκονται», Διοσκ.4,57 ἀμ. τὸ ἐλίκρυσον· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. τὸ ἐλίκρυσον· ἀ. καλοκοιμηθὴς ἢ ἀνθοειδής· δ.τρογ. γιὰ δέξ τὸν τὸν ἀμαράντο σὲ τί τὸνους φτρωμένη.

ἀμαραντιόχραος-ου νεώτ. ὁ ἔχων χροιάν ἀμαράντου βλ. λ. 2:

ἀμαράσαι Ἥσα. «αἱ αὖς, οἱ δὲ κύνες».

ἀμαράτος-ον τὸ θνητὸς ἀμαράντος· ΑἴΓ188.

ἀμαράγρος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων μαργαρίτας.

ἀμαράτος Ἥσα. «ἀπληγας».

ἀμαρεῖν Ἥσα. «ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι, ἀμαρτάνειν».

ἀμαρέωσα (τὸ) Ἥσα. «ἀθροίσματα βορβορίου»· || τὰ διὰ τῶν ὑπὸνύμων, ἀμαρῶν ἀποχετεύμενα· || κ. μτφ.Γρη.Ναζ. ἀμαρεῖσθαι γλώσσης.

ἀμαρέωσα μτν. φέρω τὸ ὕδωρ δι' ἀμάρας βλ. λ. πρὸς ἀρθεῖσιν, ἀφῆλναι ἐκρεῖσθαι ἐξ ἀμάρας· || ἀποχετεύω δι' ὑπὸνύμου ἀκάθαρτα ὕδατα· Ἥσα. «δισδεῦ».

ἀμαρήιον ὕδωρ μτν. τὸ τῆς ἀμάρας ὕδωρ, τὸ δι' ἀμάρας ρέον· Νών.Δ.47,182.

ἀμαρηόκαπτηρ (ἰ) μτν. ὁ σκάπτον τὰς ἀμάρας, ὑπὸνύμους, ὁχετοὺς πρὸς διεύρυνσιν· ἢ καθαρισμὸν αὐτῶν· Μαν.Δ.252 παρὰ τὸ λουτρῶν καθαρτῆρες.

ἀμαρία κ. ἀμαρίς ἀμάρα βλ. λ.

ἀμαρίατος-α-ον μτν. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ ρέον διὰ τῆς ἀμάρας βλ. λ.: Φ12,6,5.

ἀμαρική γλώσσα (ἡ) νεώτ. ἡ ἐν τῇ ἀδυσσηνικῇ ἐπαρχίᾳ Ἀμάρας ὁλοκλημένη, ἡ πλεον. διαδεδομένη ἐκ τῆς νοτίου ἀμάδος τῶν σημιτικῶν γλωσσῶν.

ἀμαρίνη (ἡ) νεώτ. [ιστ.] ἀλκαλοειδές, προϊὼν συμπεκνωσέως βενζαλδεϋδης καὶ ἀμμωνίας εἰς ἄχρσα δηλητηριώδη πρῶματα.

ἀμαρεκλίστος-η-ο δημ. ἐπὶ αἰγῶν κ. προβάτων, ὁ μὴ μορκαλιζόμενος, ἀνόχευτος, ἀδάευτος.

ἀμαρεκρίστος-η-ο δημ. ὁ μὴ δι' εἰδικὰ ὀσμήτος, διὰ μάρκας βλ. λ. σεσημασμένος· ἀμαρεκρίστα ὀσμήματα· || ἐπὶ ἐδεσμάτων, ποτῶν κτλ., ἀναλοκισμένον ἐν ἐστιατορίῳ, καφενεῖω κτλ. - ὁ μὴ μάρκας βλ. λ. ἡ μάρκας δηλωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡ-παλλήλου εἰς τὸ ταμεῖον, ἀντίθ. μαρκαρισμένος· μὴ δίτης ἀμαρεκρίστα ποτά.

ἀμαρρυγγες Ἥσα. ἀκτινές, λαμπηδόνες ὄψεις.

ἀμαρτεῖν δημ. ἀμαρτάνω· βλ. λ. 61.

ἀμαρτένω κ. νεώτ. ἀάρ. ἡμαρτον, ἀμαρτεῖν, Ὅμ. κ. ἐπ. ἡμροτον, μέλ. ἀμαρτήσσαι, μτν. κ.

ἀμαρτήσω ἐπίσης μτν. ἀάρ. α'. ἡμάρτησε, ἐν τῇ μτ. ἀμαρτήσας, παρὰκ. ἡμάρτηκα ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀστοχῶ [πῆδαν. ἐκ τοῦ α. στερ. καὶ μείρομαι = ἀμέτοχος γίνομαι, ἀμαρῶ]· παρ. Ὅμ. συχνά μετὰ γεν. περὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ τοξόματος· Ἰλ.Δ.491 τοῦ μὲν ἡμάρτε, ἀντίθ. τρεῖς τὸ τυγχάνω· Ἰλ.Φ.857 ὀρθνός ἀμαρτάνω, Σοφ.Α1.

155 οὐκ ἐν ἀμαρτοῖς· || κ. ἐν πεζ.: Ξεν.Ι,4,11 θηρῶν λόντος ἡμαρτεῖν, Πλάτ.Ἰνν.Ε.375 ἡμαρτε τοῦ σπασθῆ· || συνθ. κ. ἐν γενικῇ σημ. ἀποτυγχάνω· Ὁδ.Φ.155 φέρτερον ἐστὶν τεθνάνειν ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν· κ. παθ.: Θουκ.2,65 ἡμαρτήθη ὁ ἐκς Σικελίαν πλοῦς· 2) σπερματὸν τινος, χάνω τι· Ὁδ.Ι.512 χειρῶν ἐξ Ὁδυσσέως ἀμαρτήσασθαι ἀνηλεῆς [ὅτι θά στερηθῇ τὰ ὄματα διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ὁδ.Ι.], Ἥσα.9,7 ἡμάρτομεν βοιωτῶν [ἐγάσαμεν τὴν Β.Ι.], Εὐρ. Ἀлк.619 ἡμάρτομεν ἐσθλὴς γυναικὸς [ἀπεστερηθῆμεν τὴν ἀσθένει γυν.], Πλάτ.Φαίδρ.235 ἀμ. τοῦ παντός· 3) δὲν δύναμαι νά ἐπιτύχω, νά κατορθώσω· Αἰσχ. Ἀγ.213 πάς λιπῶνους γένωμαι ξυμμαχίας ἀμαρτῶν· κ. παθ.

Σοφ.ΟΤ 620 τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὲν δ' ἁμαρτημένα (ἡ ἐπιχειρήσις μου θά μαι-
ταιωθῇ, θ' ἀποτύχῃ) 4) πλανώμαι ἐν τινι, δὲν ἐ-
πιτυχῶν τὸ ὁρθόν ἐν τινι: 'Οδ.Α.511 αἶψι πρῶ-
τος ἔβραε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, Θουκ.1,33,3
τὸν δὲ πόλεμον... εἰ τις ὧν μὴ οἴεται ἔσε-
σθαι, γνώμης ἁμαρτάνει' || κ. γεν. πλανώμαι,
σφάλλομαι: 'Ιλ.Ω 68 οὐ τι φίλων ἡμάρτανε δούρων'
5) ἀμτβ. ὑποκίπτω εἰς παράπτωμα, εἰς σφάλμα,
τὸ τῆς δημ. φρ. ἔχω φαίξιμο σέ: 'Οδ.Ν 214
ὅς τις ἀμάρτη, Πλάτ.Πολ.366 C ἀκόντες ἡμαρτά-
νομεν κ. παθ.: 'Αντιφ.5,5 ἀπειρίσθαι αὐτὸ μάλλον ἢ
ἀδικίαν ἡμαρτῆσθαι' ὁ μὲν. ἔκκλ. κ. νεώτ. | δημ.
ἁμαρτάνω | διαπρατίνω παρὰ νόμον τοῦ θεοῦ νό-
μου, ἁμαρτάνω | ἐν τῇ σημ. ἢν ἔχει ἡ λ. εἰς τὴν χρι-
στιαν. θρησκείαν: | ΚΔ Λουκ.18 ἡμαρτάνοντες εἰς τὸν
οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, Εὐχ.Νεκρ.Α. εἰ ἔργῳ ἢ
λόγῳ ἡ διαστολὴ ἡμαρτήσεν, νεώτ. ἁμαρτάνου-
σιν οἱ ἀμελείς πρὸς τὰ θεία, ὁ δὲ καὶ ἀ λέ σου
πῶς ξεφάντων καὶ ἀμάρτησα στὰ ξένα | ποτέ
μου δὲ λησάνησα τὸν ὄρκο μου σὲ σένα, φρ.
ἀμάρτησε μὲ τῇ... | ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν τῆς
μοικείας μετὰ τῆς... || δημ. τὰ α'. ἐν. τοῦ ἀορ-
ῶς ἀκλ. ἐπιφών. ἐν τῇ σημ. ἐσφαλα = ἡμαρτον,
δὲν τὸ ξανακάνω, φρ. θά σοὶ δώσω ξύλο πού
νὰ φωνάξῃς ἡμαρτον κ. ὡς ἐπιφώνησις ἡμαρτον,
θεέ μου! 7) νεώτ. εἰδ. τὰ οὐδ. μτχ. παθ. παρὰ κ.
ἐν τῷ πληθ. ἁμαρτημένα τὰ ἐν τινι βιβλῷ ἢ ἄλλῳ
ἐντύπῳ δημοσιεύματι τυπογραφικῇ ἢ ἄλλῃ σφαλ-
ματὰ ἄλλως ἐν τῇ διενεῖ φρασσεολογία ἐρρατα.
ἁμαρτάνω (ἐπὶ ἰων. ἀμαρτία, ἀμάρτημα βλ. λ.
ἁμαρτῆ ἐπίρρ. ἐπ. κ. ἀμαρτῆ, ἀμαρτῆ καὶ ὁ
μαρτῆ (ἐκ τοῦ ἁμα κ. ἄρω, ἄρτός) συνδεδεμένως,
ὁμοῦ, περὶ συγκρότων πράξεων πολλῶν ἀνθρώπων:
'Ιλ.Ε 656 τὴν ἀμαρτῆ δούρατα ἐκ χειρῶν ἦσαν, 2.
571 τοὶ δὲ ῥήσοντες ἀμαρτῆ μολεῖ τ' | συγμῶ τε.
ἁμαρτῆθην ἐπίρρ. ἀμαρτῆ βλ. λ.
ἁμαρτήμα-ατος (τόι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποτυχία,
πταίσμο· ἀντὶθ. ἐπίτευξις, κατόρθωμα: Πλάτ.Πολιτ.
296 Β τὸ παρὰ τὴν τέχνην λεγόμενον ἀμάρτημα,
Θουκ.2,65,11 οὐ τοσαύτων γυνῆς ἀμάρτημα ἦν
2) σφάλμα, παράπτωμα, πλημμέλημα: 'Ισοκρ.4,77
μᾶλλον δ' ἠσγύνοντ' ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀμάρτημα-
σιν, Αἰσχίν.1,185 τὸν ἀνδρα μὲν τὸ σῶμα, γυναι-
κεῖα δὲ ἀμάρτηματα ἡμαρτηκότα' 3) θρησκευ-
τικῶς - παρὰ δόξιν τοῦ θεοῦ νόμου: τὸ προπα-
τορικὸν ἀμάρτημα, Πλάτ.Αρ.1,23 οὐκ ἔσται ἀμάρτη-
μα ἐν υἱοῖς 'Ισραὴλ, αὐτ.Δικ.7,28 κατὰ τὰ ἀμαρ-
τήματα τῶν πατέρων ἡμῶν, ΚΔ Μάρκ.3,28 ἀφε-
θήσεται τὰ ἀμαρτήματα καὶ αἱ βλασφημίαι·
νεώτ. κ. δημ. τὰ ἀμαρτήματά μου εἶναι πολλά·
|| ἐκκλ.φρ.θανάσιμα ἀμαρτήματα τὰ λίαν βαρέα,
τὰ ἀγοντα εἰς τὸν φυκτικὸν θάνατον τοῦ δράστου.
ἁμαρτηρός (ὁ) ὁ ἀμαρτάνων.
ἁμαρτητικός ἡ-ὸν ὁ εἰς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρε-
πής· ἀντὶθ. κατ' ὁρθότητος: 'Αριστ.ΛΗΝικ.2,3, Πλούτ.
'Ηθ.240 περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατ-
ορθότητος ἐστίν, ὁ δὲ κακὸς ἀμαρτητικός.
ἁμαρτητικός ἐπίρρ. μτγ. ἐν ἀμαρτίᾳ βλ. λ.:
Κλημ' Αλ.520 ἀμαρτητικός πρᾶττειν.
ἁμαρτία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποτυχία, ἀστο-
χία, σφάλμα· Σουῖδ. ε' ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποτυχία· ἡ
ἀμαρτία-ἄδος· Θουκ.1,32,5 δόξης ἀμαρτία | ἀπὸ
ἐσφαλμένην κρίσιν, | Πλάτ.Νομ.267 Δ ἀμαρτία
νόμος, ἀντὶθ. ὁρθότης, 'Ισοκρ.1,52 τὰς τῆς φύ-
σεως ἀμαρτίας, Δημ.155,25 αἱ γὰρ εὐπράξει δει-
ναὶ συγκρούσαι καὶ συσκιᾶσαι τὰς ἀμαρτίας
τῶν ἀνθρώπων εἰσιν 2) παράπτωμα, πλημμέ-
λημα, ἀδικίη, ἀθέμιτος πράξις· Δημόκρ.83 ἀ-
μαρτίας αἰτία ἡ ἐμῆσις τοῦ κρέσσονος, Ξεν.
4,1,11,6 τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρῶτος
ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλως ἤγε·

3) θρησκευτικῶς - παρὰ δόξιν τοῦ θεοῦ νόμου,
ἀσέβεια: Πλάτ.Πολ.379 D ταύτην τὴν ἀμαρτίαν
περὶ τοὺς θεοὺς, 'Ιδμθλ. πάθος ἐμβάλλει εἰς ἁ-
μαρτίαν, Πλάτ.Εν.18,20 αἱ ἀμαρτίαι αὐτῶν μεγά-
λαι σφόδρα, αὐτ.'Εξ.34,7 ἀφαιρῶν ἀνομίας καὶ
ἀδικίας καὶ ἀμαρτίας, ΚΔ Ματθ.9,2 ἀφένονται σοὶ
αἱ ἀμαρτίαι || μον.Εὐχ.Ζ.Συμεών: ἴδε μου τὸν
κόπον ὅσος | καὶ τὰς ἀμαρτίας πάσας || προπα-
τορικὴ ἀμαρτία τῶν πρωτοπλάστον || δημ. ἐνι-
στοτε ἐπανερχομένης πᾶς τῆς ἀρχ. σημ. - ἀποτυχία,
λάθος, σφάλμα: ἀμαρτία νὰ σπαταλῇς ἔσται, - ἀ-
μαρτία νὰ ξενιτευθῇ, ὁ τραγ. δὲν εἶναι κρίμα κ' ἀ-
δικία, δὲν εἶναι κ' ἀμαρτία, γυνώ. ἀμαρτία ἐξω-
μολογημένη, ἀμαρτία συχρήμενη | μον. ἀμαρτία
ἐξωμολογημένη οὐκ ἔστιν ἀμαρτία |, - ἀμαρταί
γονέων παιδεύονται τέκνα, φρ. πλημμελὲς ξένες ἀ-
μαρτίες (λάβη, παρεκτροπὴ) κ. φρ. ἔχουμε ἀμαρ-
τίες ἀκούη, - σὲ συχαίνουμεν σὲν τῆς ἀμαρτίας
μου, - ἀμαρτίες κοκοροτυναίσεις (ἐπὶ μεγά-
λων καὶ ἀλλεπαλλήλων ἀτυχημάτων), φρ. παλὰ ἀ-
μαρτία | ἐπὶ ἀνθρώπων γηρασάστος ἐν ἀμαρτίαις).
ἁμαρτιγόμενος μτγ. ὁ γάμοι ἀμαρτήσας, ὁ
μὴ νυμφευθεὶς, ἀγαμος.
ἁμαρτιγόμενος ἀσυναίρρ. - (ἴσως ὁ ἔχων νοῦν
ἀμαρτάνων, συγκεχυμένος: Αἰσχ.Ικ.542 'ὦ αἰ-
στρῶ ἔρασσομένα φεύγει ἀμαρτιγόμενος.
ἁμαρτίνω (ταῖ) ἐν πληθ. ἀμαρτία, ἡ κατὰ τὸν σχολ.
«ὁ μισθὸς τῆς ἀμαρτίας»: Αἰσχ.Αγ.537 διπλὰ
δ' ἔτεισαν Πριαμίδας θ' ἀμαρτία.
ἁμαρτοεπής-αὐς-ἐς | ἐπας | ὁ ἐν ταῖς λόγους
ἀμαρτάνων, σφάλμων, ὁ μάταια ἢ παράλογα λα-
λῶν: Κλημ' Αλ.Παῖδ.2,155 σῖνος ἀμαρτοεπής | ὁ
ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους νὰ φιλαρῶσιν |.
ἁμαρτολόγος-ον Εἰσοῦδ. ὁ ζῶν ἀμαρτωλὸν ἔχων.
ἁμαρτολόγος-ον μτγ. ἀμαρτοεπής.
ἁμαρτομέτορος-η-ο δημ. ἀμαρτομήτορος βλ. λ. 2).
ἁμαρτομήτορος (ἡ)-α(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
μεμαρτυρημένος, ὁ ἀμαρτορῶς || ὁ δι' οὗ τὴν
βεβαίωσιν δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις, ἀμαρτομήτορος
γροφὴ (ἡ μὴ ὑπὸ ἀναμφισβήτητον κειμένου δια-
βεβαιουμένη) || νεώτ. δημ. εἰδ. ἐπὶ παιδῶν ἡ μὴ
θετῶν - ὁ μὴ καταγγελλεὶς εἰς τοὺς γονεῖς ἢ τὸν
διδάσκαλον διὰ πταίσματος τ' 2) δημ. ὁ μὴ βα-
σανισθεὶς, μὴ κακοποισθεὶς ὑπὸ τινος, μὴ | κατὰ
τὴν ἐκκλ. σημ. | μαρτομήτορος, μὴ ταλαιπωριαν ὑ-
ποστάς· γὰρ δὲν ὤφθησαν ἀμαρτομήτορος.
ἁμαρτομήτορος ἐπίρρ. δημ. ἀμαρτομήτορος ἀνευ
μαρτυρίων, ἀνευ ἀποδείξεων 2) δημ. κ. ἀνευ
καταμνηνύσεως, χωρὶς μαρτομέτορος.
ἁμαρτορῶς-ον ὁ μὴ μαρτυρούμενος βλ. λ.; ὁ μὴ
ἀποδεικνυόμενος: Θουκ.2,41,4 μετὰ μεγάλων δὲ
σημείων καὶ οὐ διὰ τὴν ἀμαρτορῶν τὴν δύναμιν
παρασχόμενοι, Δημ.502,19 ὁ μὲν ἡν ἀμαρτορῶν...
ὦν δ' αὐτοὺς ὁ δῆμος μαρτορῶς ἔκτησε | ἐπὶ
δικαστικῶν ὑποθέσεων |, ΚΔ Πρῶξ.14,17 οὐκ ἀμαρ-
τορῶν αὐτὸν ὀφείκεν || νεώτ. ἀμαρτορῶς λέ-
ξις ἡ τύπος, ἡ μὴ μαρτυρομένη ὑπὸ συγγρα-
φέως ἢ μὴ ἀπαντῶσα ἐν κειμένῳ, ἀλλὰ καθ'
ὑπόθεσιν ὑπάρξασα, ἀ. ἀμαρτομήτορος.
ἁμαρτορῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ μαρτύρων,
μαρτυρικῶν ἀποδείξεων: Δημ.30,21 ἀμαρτορῶς
ποιεῖν || νεώτ. κ. γεν. ἀναποδείκτως.
ἁμαρτωλὸς ἀμαρτομήτορος: Ἀγάθων παρὰ Φωτ.
ἁμαρτωλὸς ἀντὶ ἀμαρτῶ βλ. λ.: 'Ησ. «ἀμαρτεῖν»
ἀκολοθεῖν ἐν λ. ἀμαρτάνειν.
ἁμαρτωλὸς (ἡ) ὡς οὗς ἀμαρτία βλ. λ.: Θεογν.
1248 σ' ἐφ' ἀμαρτωλῇ τέλεισμαι, Ρίαν. παρὰ Στοθ.
ἀμαρτωλὴ νῆσος 2) νεώτ. κ. δημ. ἀμαρτωλὴ ἡ
πόρνη· γέμειαι ἡ πόλη γὰς ἀμαρτωλῶς.
ἁμαρτωλὸς (ἡ) τὸ νὰ εἶναι τις ἀμαρτωλός, κατ'
'Ερωσιον. ἐν 'Ιπν.1006 ἡ τῶν ἀμαρτημάτων εἰδήσις.
ἁμαρτωλοποιός-ον μτγ. ὁ ἀμαρτωλὸν τίνα ποιών.

ἀμαρτωλός - ἡ-ὁ(ν) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλανεμένος, ὁ σφαλλόμενος. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ὁ τὸν ἠθικὸν νόμον παραβιάζων. Ἦσ. «ἀμαρτωλὸν» πανούργον, μοχθηρὸν, ἀμύλλον, Σουίδ. «ἀμαρτωλοὶ» οἱ παρανομία συζῆν προσιρούμενοι καὶ βίον διεφθαρμένον ἀσπαζόμενοι. Ἀριστοφ. Θεσμ. IIII οὐ παρτέν' ἐστίν, ἀλλ' ἀμαρτωλὴ γέρον. ἢ βάρβαροι ἀντὶ οὐ παρθέτος ἐστίν ἀλλ' ἀμαρτωλὴ γυναικός. νεώτ. κ. δημ. ἀμαρτωλός· ἀνθρώπος. ἀμαρτωλὴ συμφωνία. || εἶδ. ὁ τὸν θεῖον νόμον παραβιάζων, ὁ ἐν ἀμαρτίαις ζῶν. ΠΔΨαλμ. I, I ἐν ὁδῷ ἀμαρτωλῶν οὐκ ἐστὶν, ΚΑΜατθ. 9, 10 ταῦται καὶ ἀμαρτωλοὶ ἐλθόντες συνανέκπετο τῷ Ἰησοῦ, αὐτ. Τιμὸθ. I, 9 ἀσεβέει καὶ ἀμαρτωλός, ἀνοσίους καὶ βεβήλους. || μιν. Ἑξορκ.σμ. Νοσ. τὴν ἀμαρτωλὴν οὐσίαν τοῦ σώματος.

ἀμαρυνή (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀμαρύνειν, λαμπρύνειν, σπινθηριάζειν κινουμένων πραγμάτων. Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 45 ὀφθαλμὸν ἀμαρυνεῖ, Ἀπολλ. P. 2, 42 ἀμ- ἀστέρως | σχάθ. «ἀκτινέας». 2) ταχεῖα κίνησις. Ἀριστοφ. Ὀρν. 925 ἀμ- Ἰππῶν. 3) κατὰ Πολουδ. 2, 46 καὶ ρυτίδες τοῦ μετώπου.

ἀμαρυνγκυσία Ἦσ. «βοστρογκυία».

ἀμάρυγμα - ατος (τὸ) ἐλαφρὰ, χαρίεσσα κίνησις. ἀμ- χαρίτων. 2) ἰσως καὶ περὶ λαμπφείας τῶν ἀφθαλῶν. Ἀπολλ. P. 4, 847 ἀμ- ἡλίω, αὐτ. 3, 288 ἀμαρύνματα βάλλειν ἐπὶ τινα, Θεοκρ. 23, 7 οὐκ ἀμάρυγμα χεῖλεος | οἰσασμός. 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐξωτικῶν κολεοπτέρων ἑτερομερών τῆς οἰκογενείας τῶν τενεβριανιδῶν· ἔχον σχῆμα κυρτὸν καὶ βίον ἐντὸς σσεσηπτότων ἔχλον ἡ μυκήτων.

ἀμαρῦκρ Ἦσ. «ἀν' ἀρχῆς».

ἀμαρυλλιδίδει (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια μονοκτυληδόμων τῆς τάξεως τῶν λειριανθῶν φυτῶν τῶν τροπικῶν καὶ τῶν εὐκρασίων χωρῶν, βολιδάρια, τὰ πλείστα ποώδη, κοσμητικά, διουχημικά, φαρμακευτικά ἢ ἄλλως χρήσιμα (Amargyllidaceae).

ἀμαρυλλίνη (ἡ) νεώτ; χημ. ἀλκαλοειδὲς π, ἀνακαλυφθὲν εἰς τὴν σπινθηρίαν.

ἀμαρυλλίς - ἰδος (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμαρυλλιδιδῶν βλλ. περιλαμβάνων φυτὰ κοσμητικά.

ἀμαρύς Ἦσ. «ἀηλετός, πολὺς».

ἀμαρύσσω λάμπω, σπινδύω, ἀστράπτω. Ἦσ. 287 πῦρ ἀμαρύσσει ἐξ ὀσάνων, Ὀμ. Ὑμν. Ἑρμ. 278 πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσων | συχὰ βλέπων ἐδὼ καὶ ἐκεῖ, Κοιντ. Σμ. 8, 29 ἡλιος πῦρ ἀμαρύσων. || ποθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐνοσίᾳ. Ἀπολλ. P. 4, 1146 ἀπὸ χρυσεῶν θυσάνων ἀμαρύσσοτο φέγγος | ἡκτινοβάλει, ἡστραπτε. || κ. μτφ. ΑΠ 9, 66 Β ἀμαρύσσοται ἀνθεσι λεμῶν | ἀστράπτει, λάμπει ἀπὸ τῆς ἀνθῆς.

ἀμαρύττα Ἦσ. «τοὺς ὀφθαλμούς».

ἀμάς - ἄδος (ἡ) Αἰσχ. ἐν ΕΜ βλ. ἀμῖς.

ἀμάσπη ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμάσπη· ἀνευ μασήσεως χωρὶς μάσημα.

ἀμάστιτος (-ἡ-ο(ν)) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμάστιος ὁ μὴ μασθθεὶς βλ. λ., ἀντίθ. μεμασθμένος· νεώτ. καταπίνει τὴν τροφὴν ἀμάστιτον. || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ καταδασυνθεὶς· περιουσία ἀμάστιτη | ἀφάγωτη. || κ. κ. ὁ μὴ ἐξοπαθθεὶς ἢ ὁ μὴ ὑπερβληθεὶς· μὲ τὴν τροφῇ αὐτὴν καὶ μὴ δασησάμενος. || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μασθῇ καθ' ἀπόσας τὰς ἀνωτ. σμν.· ἐμεινε ἄβραστο τὸ κρέας κ. εἶναι ἀμάστιτο.

ἀμάστιγος - η-ο δημ. ἀμάστιος βλ. λ.

ἀμασκάλη (ἡ) δημ. κ. μασκάλη ἡ μασγάλη βλλ.

ἀμασκάρευται ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμασκάρωται χωρὶς μεταμφιεσθὲν κατὰ τὰς ἀπόκρυφ. || ἀδιοπομπέτως, ἀχλευάστως, ἀπεριγέλαστα.

ἀμασκάρευτος - η-ο δημ. κ. ἀμασκάριωτος ὁ μὴ ἐνδυθεὶς μασκάρας βλλ., ὁ μὴ μεταμφιεσθεὶς

κατὰ τὰς ἀπόκρυφ.· πήγαμε στὸ χορὸ ἀμασκάρευται. || μτφ. ὁ μὴ διαπομπευθεὶς, οὗ ἡ φουλότης δὲν ἀπεκαλύφθη.

ἀμασκάρευται ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμασκάρευται βλλ.

ἀμασκάρευτος - η-ο δημ. κ. ἀμασκάρευτος βλλ.

ἀμαστία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἐλλείψις ἄλλως ἀμαστία.

ἀμαστιγία ἐπίρρ. δημ. ἀμαστιγίως βλ. λ.

ἀμαστιγίως (-ἡ-ο(ν)) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μασθθεις βλ. λ., ὁ μὴ δασεὶς διὰ μασθίγσεως. || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ μετὰ δριμύτητος φεχθεὶς, ἐπικριθεὶς· δὲν ἀφῆκε παρεκτροπὴν ἀμαστιγίωτον.

ἀμαστιγίως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀμαστιγίωτα ἀνευ μασθίγσεως βλ. λ. || μτφ. χωρὶς δριμείαν ἐπιτήρησιν, ἐπικρίσιν.

ἀμαστοκίτος - ον ἀμαστιγίως.

ἀμαστόρευται ἐπίρρ. δημ. χωρὶς μαστόρευμα, ὁδῶς κακοτέχνως. || κ. μτφ.

ἀμαστόρευτος - η-ο δημ. ὁ κακοτέχνως, χωρὶς μαστορίαν, ἀνεπιτηδεῖας ἐξείργασμένος. || κ. μτφ. ἀμαστόρευτη χρεωκοπία.

ἀμαστός (-ἡ-ο(ν)) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ μὴ ἔχουσα μαστοὺς. 2) Σουίδ. «ἀμάσπητος, ἀνεύστως».

3) δημ. ἀντὶ ἀμάζευτος· ἐκ τὴν σταφίδι ἀμασπη.

ἀμαστόρευτος - ον | μαστορίᾳ μτφ. ἀνεξέταστος.

ἀμαστυκίδες Ἦσ. «οἱ σὺν τὰς σκύκις γενόμενοι ἄνθρωποι».

ἀμαστυκὸν μῆλον (τὸ) μτφ. κ. νεώτ. εἶδος μῆλου· Εὐστ. 878 «τὸ ἑμα αὐκὼ ἀνθρώπου».

ἀμαστοκίτης - ητος (ἡ) μτφ. Διαγ. Α. 7, 47 «ἐξ ἡς ἀναφέροισα τὰς φαντασίας ἐπὶ τὸν ὁρδὸν λόγων» παρὰ τὸ ἀνελεγεῖται.

ἀμάτεια ἐπίρρ. δημ. ἀμάτεια βλλ.

ἀμάτειατος - η-ο δημ. ἀμάτειατος βλλ.

ἀμάτειατος ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμάτειατος κ. ἀμάτειατος ἀνευ ἐπηρεασμοῦ ἐκ βασκανίας, χωρὶς μάτεια βλλ.

ἀμάτειατος - η-ο δημ. κ. ἀμάτειατος κ. ἀμάτειατος ὁ μὴ διὰ βασκανίας ὑποστάς ἐπηρεασμὸν, ὁ ὀδῶστος, μὴ ματσιασμένος βλλ.· ἀμάτειατος νὰ ναι τὸ παιδί, ποτὲ τοῦ δὲν ἀρώσθησιν· κ. κ. ὁ μὴ ἐνεκα τοῦ θρόνου ἡ τῆς ἡλιουπίας κττ.

ἄλλων ἐξ εὐμερίας εἰς ἀτυχίαν ὑποσέως· ἡ γλωσσασφαγία τοῦ κόσμου δὲν τὸν ἄφαστος ἀμάτειατος.

|| κ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπηρεασμοῦ ἀπὸ μάτειατος, ποῦ δὲν τὸν πίνει μᾶτι ἡ γλωσσασφαγία.

ἀμάτειατος ἐπίρρ. δημ. ἀμάτειατος βλ. λ.

ἀματίζω Ἦσ. «ἀναφυρίζω».

ἀματίζω Ἦσ. «ἀπαζ, Γαραντίνος».

ἀμάτιστα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐπαιζήσεως, ἀνευ προσθήκης πρὸς ἐπέκτασιν κατὰ μήκος ἢ πλάτος, βλ. ἀμάτιστα.

ἀμάτιστατος - η-ο δημ. κ. ἀμάτιστατος κ. ἀμάτιστατος ὁ μὴ ἐπαιζθεὶς, ὁ μὴ διὰ προσθήκης μηχανικῆς ἢ πλατυνθεὶς, ποῦ δὲν ματίζθηκε, ἐπὶ προμήτων· ἀμάτιστα σχοινί, ἀμάτιστα πάρτες, ἀμάτιστα ρούχοι. || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ματίζθῃ.

ἀματὶδὴ (ἡ) νεώτ. χημ. ἐκρηκτικὴ ὅλη χρησιμοποιομένη κατὰ τὸν πογκόσμιον πόλεμον ἰαματὶ.

ἀματροχεῖν Ἦσ. «τῶν ἀρμάτων συνάψεις».

ἀματροχία (ἡ) σύγκρουσις τῶν τροχῶν. Ἰλ. 422 «ἀματροχίᾳ ἀλλείνων».

2) ἐν τῷ πληθ. ἀματροχίαι ἀντὶ ἀματροχίαι τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἴνῃ τῶν τροχῶν ἀμάσεις· Καλλ. 135 θεῶν τῶν οὐδὲς εἶδεν ἀματροχίας. Ἦσ. «ἀματροχίας τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν, καὶ θυροδρομίας».

ἀματροχίως μιν. ἐν τῇ μτφ. ἀματροχίως | ἐκ τοῦ ἐπ. ἀμα τροχῶν· Ὀδ. Ο 451, Εὐστ. «ἀκλουθητικός, δυνάμενος ἀμα τινὶ τρέχειν».

ἀματρός - ορος (ὁ) ὄμορ, ἀντὶ ἀμῆτωρ βλλ. ἀματρός (οἱ) Ἦσ. «δοθίνες» Ἠλείου.

ἀμαύτως ἐπίρρ. δημ. χωρίς να χυθῇ αἷμα· ὁ καθὼς τοὺς δὲν τέλειωσε ἀμαύτως.

ἀμαύτως-η-ο δημ. ὁ ἐξ οὗ ἡ δι' ὃν δὲν ἐχυθῇ αἷμα, ἀναμιακτός, ἐκείνος πρὸς δὲν αἰμάτων τῃ δὲν αἰματώδη· πιστάθηκαν στὰ χέρια αἱ μεθυμένοι, μὰ χῶρισαν ἀμαύτως, φρ. δὲν ἔμεινε μύτη ἀμαύτη [ἐπὶ βίαιας συμπλοκῆς].

ἀμαυλίστος-η-ο δημ. ὁ μὴ μαυλίσσεις, μὴ ὑπὸ μαστροποῦ, ὑπὸ μαυλίδος εἰς ἀνηλικίας πράξεις παρσπουθεῖς· ἡ παλαιογρία δὲν ἔφησε κορίτσι ἀμαυλίστο στὴ γειτονιά μας· ὁ μὴ διὰ θαπειῶν, δῶρων κττ. παραπειθόμενος· ἀμαυλίστο μωρό· || εἶδ. ἐπὶ ὀρνίθων· ἀμαυλίστες αἱ μὴ διὰ τοῦ αἰ- κείου φωνήματος [μὲ τὸ κράξιμο] συναγείσθαι· νύχτωσε κι ἔχω ἀκόμα τὴς κόπες ἀμαυλίστες.

ἀμαυρία [ἡ] γλῶσσα. ἀμαυρότης.

ἀμαυρίσκει ἐπισκοπῶ, ἀμαυρόω βλλ.· Δημόκρ. 177 λόγος πρὸς τὴν ἀμαυρίσκει.

ἀμαυρίσκει ἐπίρρ. δημ. ἀνευ βαφῆς εἰς χρώ- μα μέλαν, χωρίς μαυρίσμο βλ. λ.

ἀμαυρίσκει-η-ο δημ. ὁ μὴ βαφεῖς μέλας· || γέν. ὁ μὴ καθ' οἰονδήποτε τρόπον μαυρίσσεις, ὁ μὴ λαβὼν ἀμαυρὸν χρώμα· 2) ἐπὶ ὑποφθάλμων εἰς ἐκλογάς, ὁ μὴ λαβὼν μαύρας φήφους, μὴ κατα- φηφισθεῖς· κανέν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς μὴ ἀφί- στετε ἀμαυρίστο.

ἀμαυρόβιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀμαυρὸν βίον ἔχων, ὁ ἐν τῷ σκότει ζῶν, ἀσπμος· Ἀριστφ. Ὀρν. 685 φύσιν ἀνδρες ἀμαυρόβιοι φύλλων γενεὰ προσέ- μοιαι (σχαλ). ὁ ἀμαυρὸν βίον ἔχοντες, ἀσθενεῖς)· || νεώτ. κ. μτφ. ὁ διδάσκων ζωὴν σκοτεινὴν, ἠθικὰς οὐκ ἀνεληλπίτων· 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐς ἀμαυρόβιος γένος ἀραχνοειδῶν, ἀπαντῶν συνήθως εἰς τὴν βόρειον καὶ κεντρικὴν Εὐρώπην καὶ ζῶν ἐν ὑπογείοις οἰκημάτων ἢ παρὰ τὴν βά- σιν τοῦ κορμποῦ δένδρων εἰς δάση ἢ ὑπὸ λίθους.

ἀμαυρόκαρπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀμαυροῦς, μέλανας καρπούς.

ἀμαυρός-ά-ον κ. νεώτ. ὁ ἀσθενὴς μορμυ- ρων, ἀδύνατος, ἀμυδρός· ἀντίθ. ἐναργής· Ὀδ. Δ 824 εἰδὼλον ἀμαυρόν [ἀδύνατον ὁμοίωμα ἐμφανισθέν κατ' ὄναρ]· Σαπφ. 58 ἀμαυροὶ νέκυες Εὐρ. Ἡρ. 124 ἴχνος ἀμαυρόν [ἀσθενὴς βάδισμα]· || ἐξασθενήμενος· Ξεν. Κυν. 6, 21 οἶσιν δ' ἂν ὁ ἀ- μαυρὸν τὸ ἴχνος· || ὁ μὴ λαμπρὸς, ἀλαμπής, σκο- τεῖνος, ἀφεγγής· Ἀριστλ. Μετ. 367 Α 21 ὁ ἥλιος ἐ- χλυθὼς καὶ ἀμαυρότερος, Ξεν. Κυν. 5, 26 ὅφεις οὐδὲν διὰ ταῦτα ἀμαυρά, Λουκ. Ἐρωτ. 32 ἀμ- νύξ· || ὁ σκοτεινοῦ χρώματος· Ἀριστλ. ὁ θαλάττιος ὄφεις ἀμαυρότερος· 2) μτφ. ἀσαφής, ἀέθβαιος· Αἰσχ. Χο. 853 ἐξ ἀμαυρὰς κληθδόνος λέγει μαθῶν, Εὐρ. Ἡρ. 231 ἀμ- σθένος, Ἀριστλ. ἀμ- φωνή, Ἀρετ. ἀμ- παθὴλμα, ἀντίθ. λαμπρὰ, Πλάτ. ἀμ- δόξα, - ἐλπίς, - ἀμαυροὶ ἡδοναί· || ἀσπμος, ἀφανής· Ἡσιόδ. Ἐργ. 284 ἀμαυρότερη γενεή, Αἰσχ. Ἀγ. 465 τυχερόν... πῆσις ἀμαυρόν· || συγκληθόμενος· Αἰσχ. Ἀγ. 546 ἀμαυρὰς ἐκ φρονός [ἀπὸ βολωμένου μυαλοῦ]· 3) ἐνεργ. ὁ ἀδυνατίζων· ΑΠ 7, 76 ἀ- μαυρὰ νοδός.

ἀμαυρότης-ης [ἡ] μτγν. κ. μων. κ. νεώτ. ἀδυ- νامία· Γολ. 1, 1282· 2) μων. κ. νεώτ. ἔλλειψις λάμ- φευς, σκοτεινότης, τὸ νὰ εἶναι τι ἀμαυρὸν βλ. λ. 3) νεώτ. λατρ. ἐξασθενήσις τῆς ὁράσεως, δημ. βολούρα τῶν ματιῶν.

ἀμαυροφανής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀμαυ- ρὸς βλλ. φαινώμενος, λάμπων· Στοθ. ἀμαυρο- φανὴς φῶς σελήνης.

ἀμαυρόφθορος [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτε- ρων τῆς οἰκογ. τῶν φηλαφιδῶν, οὐτίως τὸ μόν- τον εἶδος, ἐντομον μὲ ὀφθαλμοὺς ἀτραφικοὺς καὶ χρώμα πυρρὸν λαμπρὸν, ἀπαντᾷ ἐν Σικελίᾳ.

ἀμαυρόφεις [ἡ] νεώτ. παλαιοζωϊκὸν γένος γα-

στεροπόδων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ναπικῶν, ὁστρακόδεσμον μὲ στόμιον ὠοειδές.

ἀμαυρό-ός κ. νεώτ. δημ. ἀμαυρῶνος καθιστῶ πᾶφανές, ἀμαυρὸν βλλ.· Ξεν. Κ. 5, 4 καὶ ἡ σελή- νη ἀμαυροί [τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ]· || ἐπὶ ἀστρων, καθιστῶ ἀλαμπές, ἐπισκοπῶ· ΑΠ ἀμ- διστρα· κ. παθ. -οέμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Ἡρ. 9, 10 ἡλιος ἡ- μαυρόδῃ ἐν τῷ οὐρανῷ· 2) ἐν τῷ παθ. γέν. φθεῖρα, ἀφανίζω· Ἡσιόδ. Ἐργ. 693 φορτί· ἀμαυ- ρέειν· 3) μτφ. ἀφανίζω τὴν λάμψιν, τὴν αἴγλην· Εὐρ. Ἰνν. 816 τίς σὴν ἀμαυροί ζῶαν, Ἀριστλ. ΗΗΝκ. ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται [ἐξασθενεῖ], Πλάτ. Ἀλκ. 6 ἀμαυρῶσιν τοὺς ἄλλους στρατηγούς [ὅπως ἐπι- σκιάσει]. Πολύδ. 6, 15 ἀμαυρὸν καὶ ταπεινὸν [ἐκφαυλίζειν, σμικρύνειν], νεώτ. ἀμαυρῶσε τὸ δυο- μα τῆς οἰκογενείας του· || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ χρῆσι· Πλάτ. Κοριόλ. 31 ἀμαυροῦμαι τῇ δόξῃ.

ἀμαυρομα-ατος [ἡ] κ. νεώτ. ἐπισκόποις, σκο- τεῖνισμα, τὸ θάλωμα· Πλάτ. Καῖσ. 69 τὸ περὶ τὸν ἥλιον ἀμαυρώμα· 2) λατρ. γέν. ἡ ἐξασθενήσις· || νεώτ. εἶδ. ἐπὶ ὀφθαλμικῆς παθήσεως.

ἀμαυρῶνος δημ. βλ. ἀμαυρά.

ἀμαυρόεις ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀμυδρὸς, σκοτεινός, κατὰ τρόπον ἀμαυρὸν βλ. λ. ὁδὰ· ΑΠ 333 ἀμαυ- ρὸς βλεπεῖν· || κ. μτφ. ἀφανὴς· ἀμαυρὸς ἔην.

ἀμαυροσίν-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἐλάττωσις λάμφεως, σκοτεινότης, ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ἡ ἐξασθενήσις, ἡ ἐπισκόποις, ἡ ἐξαφάνισις τῆς ὁράσεως· ἐπαθεν ἀ- μαυρῶσιν τῶν ὀφθαλμῶν· Γαλ. 4, 776· ἐπαιτελής παρεμποδισμός τοῦ ἄραυ χωρίς φανεράς οἰτίας·

2) μτφ. ἀμύλτωσις τοῦ νοῦ, καθρότης διανοητικῇ·

3) νεώτ. ἡ ἐλάττωσις ἡ ἐξαφάνισις τῆς λάμφεως τῶν μετάλλων· 4) νεώτ. ἀσθένεια τῶν φύλλων κυρίως τῆς ἀμπέλου, καθ' ἣν ἐπὶ τῆς ἐπιφωτεινῆς αὐτῶν ἐμφανίζονται κηλίδες· 5) κ. μτφ. μείωσις, ἐξαφάνισις· ἀμαυρώσις δόξης.

ἀμαυρωτικός-ή-όν μτγν. ὁ δυναμικός νὰ προ- καλέσῃ ἀμαυρώσιν· 2) νεώτ. ὁ πάσχων ἀμαυ- ρῶσιν τὸν ὀφθαλμῶν ἡ ὁ ἐπιρρηψίς πρὸς αὐτήν.

ἀμάχαρος (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ μαχαίρας· Φερεκρ. 82 ἀμάχαρος ἐπὶ βόεια νοστή- σω κρέα, δημ. χασάπης κὶ ἀμάχαρος δὲν γίνεταί.

ἀμάχειρτα ἐπίρρ. δημ. χωρίς πλῆγμα μα- χαίρας, χωρίς μαχαίρωμα βλ. λ.

ἀμαχαιρώτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πληγείς, μὴ τραυ- ματισθείς ὑπὸ ἄλλου διὰ μαχαίρας βλ. λ.

ἀμαχῆ ἐπίρρ. ἀνευ μάχης, ἀ. ἀμαχητὶ μτγν. κ. ἀμαχί· Θουκ. 1, 143, 4 οὗχ ἐξοῦσιν ἄλλων ἀντιλα- θεῖν ἀμαχί· || ἀναμφισποτήτως, ἀναμφιλέκτως.

ἀμάχετος-ον ἀπὶ ἀμάχητος βλ. λ.· Αἰσχ. Ἐπτ. 85 ἀμάχετον ὁδωρ.

ἀμαχεῖος δημ. ἐμβάλλω ἄλλους εἰς ἐχθραν πρὸς ἀλλήλους, σὲ ἀμάχη βλ. λ.· || μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. ἐχθρεύομαι, μισῶ· 2) τὸ ἐνεργ. κ. ἀντθ. γίνομαι ἐχθρὸς τινος· δ. διαστ. μὴ ἀμάχεφε ἡ ἀμάχη μου, πῶς νὰ τὰ ξαναφάσω.

ἀμάχη [ἡ] δημ. ἐχθρα, διάδοσις, μίσος· τοῦ χῶ μεγάλῃ ἀμάχῃ [τὸν μισὸν πολὺ], γνωμ. ἡ πολλὴ ἀ- γάπη φέρνει καὶ πολλὰ ἀμάχη.

ἀμαχητήριος [ἡ] Ἡσ. «εἰδος ἀκάνθης».

ἀμαχητὶ ἐπίρρ. κ. -αι ἀνευ μάχης· Ἰλ. Φ 437 τὸ μὲν αἰσχιν αἶ κ' ἀμαχητὶ ἴσμεν Οὐλυμπόνδε, Ξεν. Ἀν. 4, 2, 15 λαίπουνσι οἱ βάρβαροι ἀμαχητὶ τὸν μαστόν νεώτ. παρέδωκεν ἀμαχητὶ τὴν πόλιν.

ἀμάχητος-ον κ. νεώτ. ἀπροσμάχητος, ἀκατα- γνίστος· Σοφ. Φιλ. 198 τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη·

2) ὁ μήπω λαβὼν μέρος εἰς μάχην· «οἱ μήπω μεμαχημένοι»· 3) νεώτ. μτγν. ἀμάχητα ἐπιχειρή- ματα [διάδοσια]· δ. οὐνθεῖται. ἀκαταμάχητα.

ἀμαχία [ἡ] μτγν. τὸ νὰ εἶναι τῆς μαχῆς βλ. λ.

ἀμαχος (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀκαταμάχητος, ἀκαταγνίστος, ἀμάχητος βλ. λ.· Ἡρ. 5, 3 ὅρηκόν

ἔθνος . . ἀμαχόν τ' ἄν εἴη καὶ πολλὰ κρήτιστον
|| μτφ. : Πινδ. Π 278 ἀμ- κακόν, Φρύν. ἐπρός δ οὐκ
ἀν τις μαχεάσιτος, Θέογν. 1157 πλοῖτος καὶ σφιη
θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεῖ, Ἀριστοτ. I. ἀμαχον
κόλλας ἰπρός δ δὲν δύναται τις ν' ἀντιστῇ·
2) κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ μὴ λαβὼν μέρος εἰς μάχην·
|| νεώτ. κ. ὁ μὴ μάχος ἢ ἐν καιρῷ πολέμου
προστασία τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ· 3) κ. νεώτ. κ.
δημ. ὁ μὴ ρέπων πρὸς τὴν μάχην, πρὸς τὸν
πόλεμον, φιλήσυχος, εἰρηνικός· Αλσχ. Πέρσ. 855 παν-
ταρκῆς ἀκάκος ἀμαχος βασιλεὺς, Κδ Τιμόβ. 1.33
μὴ πλῆκτιν, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλ' ἐπεικῆ, ἀμα-
χον, ἀφιλόρρυχον, νεώτ. ἀμαχον ἔθνος, δημ. ὅλοι
τους ἐκεῖν οἱ καμπίσιοι ἦταν ἀμαχοὶ καὶ δει-
λαί. Ἐπίρρ. ἀμάχως, δημ. ἀμαχα.
ἀμδ- ἰων. κ. ἐπ., ἀντὶ ἀναδ., οἷον ἀμδαίνειν ἀντὶ
ἀναδαινεῖν, ἀμδάλειν ἀντὶ ἀναβάλλειν.
ἀμδαδένως Ἡσ. «ἀφρονιστάς, ἀφρονότητως».
ἀμδαίνα Ἡσ. «ἀναδενδράς».
ἀμδαί-ακος (ἰ) μτγ. ἀντὶ ἀμδῆ· βλ. λ.
ἀμδελανία (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
οἰκογενείας τῶν ἀποκυνωδῶν, ἐν τῇ τροπικῇ καὶ
Νοτίῳ Ἀμερικῇ.
ἀμδελόποι (ἰ) δημ. περιβλήμα ἐλαστικοῦ ἐπι-
σώτρου.
ἀμδελόπι (τὸ) δημ. (ισαν. χρ.) ὁ φάκελλος βλ. λ.
ἀμδεργίτης (ἰ) νεώτ. ὀρυκτοῦ. εὐθραυστος καὶ
διαφάνης ὀρυκτὸν, ἀπαντῶν εἰς κρυστάλλους.
ἀμδερπίτης-ῖδος (ἰ) νεώτ. εἶδος ἀκάπνου πυ-
ρίπδος.
ἀμδές Ἡσ. «δύσκολον ἢ ἀδολαδές».
ἀμδῆ (ἰ) ἰων. ἀντὶ ἀμδων βλ. λ.
ἀμδῆς Ἡσ. «δύσκολος ἢ ἀδολαδής».
ἀμδίκος (ἰ) ἀμδῆ βλ. λ.
ἀμδιλλαία (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογενείας τῶν συνυφένων συγγενῆς πρὸς τὰ βοῦ-
φθαίμα, ἀπαντῶν καὶ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν.
ἀμδῖλ-ικός (ἰ) κ. ἀμδῖλ χύτρα, κάδος ἢ εἶδος
ποτηρίου· 2) κ. νεώτ. τὸ σῶμα τοῦ ἀποστατικοῦ
λέηστου· || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. πᾶσα ἡ συσκευὴ
ἀποστάξεως, δημ. λαμπικός.
ἀμδλσκειν ὤρρ. ἀντὶ ἀμλσκειν.
ἀμδλσως ἐπίρρ. χωρὶς να εἶναι τὸ εἶναι, κατὰ
τρόπον ἀμδλὼν βλ. λ.
ἀμδλῆδην ποιητ. ἀντὶ ἀναδλῆδην, ἰσχυρῶς ὁ-
θρῶας· Ἰλ. Χ 476 ἀμδλῆδην γούσασα· 2) μτγ.
βραδέως, σιγὰ καὶ ἀργά.
ἀμδλισκάνω μτγ. βλ. ἀμδλσκω· Πολυδ. 3.49.
ἀμδλσκω μέλ. ἀμδλῶσω τίσω πρὸ τῆς ὥρας
καὶ ἀτέλες ἀποβάλλω Μοῖρ. «ἀμδλσκειν Ἀπτι-
καί, δώματακεῖν Ἑλληνες»· Πλάτ. Θεαίτ. 149 αἱ
ματαὶ φύονται ἀμδλσκειν· 2) ἐκουσίως ἀπο-
βάλλω τὸ ἔμβρυον, ἐπομ. φονεύω τὸ ἔμβρυον
προκαλῶ ἐκτρωσιν.
ἀμδλοκτόνος (ἰ) νεώτ. παλαιοζωολ. γένος σαρ-
κοφάγων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν δευκαίνιδων,
εὐρεθὲν ἐν ἀπολιθώσει.
ἀμδλοστομα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος
τῆς οἰκογενείας τῶν ὀρχεοειδῶν, ἰθαγενὲς τῆς
Κεντρικῆς καὶ τῆς Ν. Ἀμερικῆς.
ἀμδλουανθήρα (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
τῆς οἰκογενείας τῶν ἀποκυνωδῶν, ἰθαγενὲς τῆς
Ν. Ἀμερικῆς.
ἀμδλόγναθος (ἰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεό-
πτερον τῆς οἰκογενείας τῶν καρῶδων, ἰθαγενὲς
τῆς Γουϊάνας.
ἀμδλυγώνιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀμδλεῖαν
γωνίαν, ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν ὀρθόγωνιον κ. ὀξυ-
γώνιος· νεώτ. ἀμδλγώνιον τρίγωνον· || ἀμδλυ-
γώνιον (τὸ) ὡς ὅσα ἢ ἀμδλεῖα γωνία.
ἀμδλσδερκῆς-οὗς-ές ὁ ἔχων ἀμδλεῖαν τὴν ὀ-
ρασιν· Νικόμ. Τραγ. παρὰ Φωτ. 89.

ἀμδλόζω ἀναδλόζω βλ. λ.
ἀμδλοήκοος-ον μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀμδλεῖαν
τὴν ἀκοήν, ὁ βαρυήκοος.
ἀμδλοκέραυς (ἰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεό-
πτερον τετραμερούς συμμετρίας τῆς οἰκογενείας
τῶν βομβυλιδῶν (Ambligeae).
ἀμδλοκέφαλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἀμδλεῖαν
τὴν κεφαλὴν, ἡτοὶ πεπλατυσμένην κατὰ τὴν ὄνω
αὐτῆς ἐπιφάνειαν· 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρα. ἀμ-
δλοκέφαλος ὡς ὅσα· ὀφεις μὴ ἰσθόλας τῆς οἰκο-
γενείας τῶν ἐχιδνιδῶν, ἔχων κεφαλὴν πεπλατυσμέ-
νην καὶ λίαν ἐπιμηκεῖς σῶμα.
ἀμδλοκόρυφος-ον νεώτ. ἐπὶ κωνοειδῶν προ-
γυμάτων, ὁ ἔχων ἀμδλεῖαν κορυφήν ἀντίθ. ὀξυ-
κόρυφος· ἀμδλοκόρυφος ὄρος.
ἀμδλόνοια (ἰ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμδλίνου
βλ. λ., ἡ δυσχερεια ἢ ἡ νωδρότης τοῦ διανοεῖσθαι.
ἀμδλόνοος-ουν νεώτ. ὁ ἔχων ἀμδλὸν νοῦν, ὁ
ἀσθενὴς ἔχων ἀντιληπὴν καὶ κρίσιν, ὁ βλάξ.
ἀμδλυντήρ-ῆρος (ἰ) μτγ. ὁ ἀμδλίνος.
ἀμδλυντικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ δυναμένος νὰ
ἀμδλυθῇ βλ. λ.· || κ. ὁ ἰκανὸς νὰ ἀμδλῇ· Δίφ.
παρ' Ἀδην. 64 β ἀμδλυντικὰ ὀφειες.
ἀμδλυντικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀμ-
δλυντικῶν βλ. λ.
ἀμδλῶν παθ. παρακ. ἡμδλυμμαι ἐπὶ ὀξέων
ὀργάνων, καθιστῶ τὴν ἀμδλὴν, χαλῶ τὴν κόφην ἢ
τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ· Πλούτ. Π 6.235 ἀμδ- μάχαιραν
|| παθ. -ομαι κατὰ τὴν αὐτὴν σημ.· Ἀριστ. ἀμ-
δλύνεται τέμνον ὅπα τεμνονέμενα· 2) μτφ. ἐλατ-
τῶ τὴν δέξιτητα, τὴν δύναμιν, ἐξασθενέω, ἀδυνα-
τίζω· Ἀριστ. Αἰσθ. 443D ἰ5 τὸ φυχερὸν νοῦς χυ-
μοῦς ἀμδλύνει, ΑΠ7.225 οὐ γὰρ αἰσδὰς ἀμδλύν-
ει αἰὼν δύναται· νεώτ. ὁ χρόνος ἡμδλύνει τὰ πο-
λιτικά πάθη· || μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἀπο-
βάλλω τὴν δέξιτητα, ἐξασθενέομαι· Ἰπν. Α 1.9 ἡ
νοῦσος ἀμδλύνεται, Σοφ. ἰπν. 894 ὀργὴ γέροντος.
ἀμδλύνεται νεώτ. ἡμδλύνθη ἢ ἐχθρα.
ἀμδλυνόδους-οντος (ἰ) νεώτ. παλαιοζωολικὸν γένος
ἀμφιβίων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ληνερπετιδῶν.
ἀμδλυνόεις-εσσων σκεπτικός, ἀμαυρὸς ἢ κ.
ἐπισκοπτικός· Μαν. 4.156 ἀμδλυνόεσσα ὄμλιχλ.
ἀμδλομυμ-ατος (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον τοῦ
ἀθροισματος τῶν ἀραχνοειδῶν, τῆς οἰκογενείας
τῶν ἀράκων, παράσπον ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ
θηλαστικῶν ζῴων, τῶν ὁποίων ἀπομυζᾷ τὸ αἷμα.
ἀμδλομπεκῆς-οὗς-ές μsn. ὁ παθὼν ἀμδλῦτητα,
ὁ ἀμδλυνθεῖς.
ἀμδλοδόνις-ῖδος (ἰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τῆς
οἰκογενείας τῶν παραδεισίων, ἔχον σκεπτικὴν κα-
στανόχρον χρώμα καὶ βιοῦν εἰς τὴν Ν. Γουινέα.
ἀμδλοχραυς-ουν μτγ. ὁ ἔχων ἀμαυρὸν, πε-
λιδῶν ἢ ἀπορροαζόμενον χρώμα.
ἀμδλοφίης-εως (ἰ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύς τις τυφλὸς
βίων εἰς σπηλαιώδεις κοιλότητας (Amblyoopsis).
ἀμδλυπνεύστης (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχίνο-
δέρμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐχινιδῶν, ἔχον κόγ-
χην ψοειδῆ, χρώμα ἐλασιπρόσπινον μετὰ δρα-
χεῖων σκληρῶν ἀκανθῶν (Amblirhynchus).
ἀμδλόποδα (τὰ) νεώτ. παλαιοζωολ. μεγάλα ἀ-
πολεθιθμένα ζῶα χονδροειδῆ, ὀληθρόφα μετὰ
πεντασκαπύλων βραχέων ἀκρῶν.
ἀμδλόπους-οδος (ἰ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κο-
λεόπτερον ἰθαγενὲς τῶν Ἰνδιῶν.
ἀμδλόπτερος (τὸ) νεώτ. παλαιοζωολ. ἰχθύς γα-
νοειδῆς ἐτερόκερκος ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν
παλαιονοστικῶν, ἔχων σῶμα ἐξωκαμμένον κατὰ
τὴν κοιλίαν καὶ περὶ πύλα μεγάλα.
ἀμδλόπυγος (ἰ) νεώτ. παλαιοζωολ. γένος ἐ-
χίνων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀτελαστόμων κασιπιδου-
λιδῶν, μέ ὀστρακον μέγα, στρουγγύλον ἢ ψοειδῆς.
ἀμδλόρρυγχος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος εὐμήκων

ἐρπετων τοῦ ὁθροίσματος τῶν σαυρῶν· ζῆ παρὰ τὰς αὐτὰς τρεφόμενον ἐκ φυκῶν.

ἀμβλός-εἰς-ὁ κ. νεώτ. ὁ ἐστερημένος δξύτης, ὁ μὴ ὀξύς, ὁ ὅχι κοπτερός· Πλάτ. Λυσ. 215 B, Αἰλ. 214, 40 **ἀμβλείς ὀδόντες**· || κ. νεώτ. γεωμετρ. ἐπὶ τῶν γωνιῶν, ἡ μὴ οὐσα ὀρθή ἢ ὀξεῖα, ἥτοι ἡ μεγαλύτερη τῆς ὀρθῆς· Πλάτ. Τιμ. 55 A ἀμβλυτάτη τῶν γωνιῶν, νεώτ. ἐν τῷ τριγώνῳ μία μόνον τῶν γωνιῶν δύναται νὰ εἶναι ἀμβλεία· 2) μτφ. ἀδύνατος, ἀνατος, ἐξηρησμένος· Θουκ. 3, 33 ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, Πλάτ. Θεαιτ. 174 B παντάπασιν ἀμβλὺ καὶ ἐπὶ σμικρόν ὁρῶντων (ἐπὶ μὴ ὀξυδερκῶν), Ἀριστ. Αἰ. Πρ. 886 D 32 τῆς ἀκοῆς οὐσίας ἀμβλυτέρας αἰσθήσεως ἢ τῆς ὀφθαλμ. || ἐπὶ προσώπων κατὰ παρεμφερεῖς ἐνάσις· Αἰσχ. Εὐρ. 238 οὐ προστρέπονται οὐδ' ἀφαιρῶντες χεῖρας, ἀλλ' ἀμβλύν ἦδη, Θουκ. 2, 40 βελαιότερος ὁ θράσος τὴν χάριν... ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος ἰδανέστερος, ἥτοι θρασυτήριος ἐς ἀνταπόδοσιν τῆς, Ξεν. ἀν. 3, 93 καὶ τοὺς ἀφυστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν (νωρτοτέρους), Πλούτ. Ἀλκ. 16 περὶ τὴν κρίσιν ἀμβλύτερος ἥ τιτον αὐστηρός· 3) ἐνεργ. ὁ καθίστων τὴν ἄμαυρόν, σκατεῖν, ἐπὶ νέφους· Αἰ. Πρ. 7, 367.

ἀμβλόςκω ἀμβλίσκω βλ. λ.· Σοφ. ἀν. 134.

ἀμβλυσταγίτης ἰδὲ νεώτ. παραλλαγή τοῦ ὀρυκτοῦ ὑπερθενοῦς βλ. λ.

ἀμβλύστομος-ον νεώτ. ὁ μὴ κοπτερός συγγεν. ὅσμ. στομωμένος· 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐς. τὸ οὐδ. ἀμβλύστομα γένος βατραχίων ἀμφωφῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν λεγριοδόντων· μικροὶ βάτραχοι ἔχοντες δέρμα ἐνδον, οὐρὰν στρουγγύλην κατὰ τὴν βᾶσιν καὶ εἰς ὀξύ ἀπολήγουσαν.

ἀμβλύτης-πτος (ἡ) κ. νεώτ. ἑλληφίς δξύτης· Ἀριστ. Ζ. 789 A || τῶν ὀδόντων· 2) μτφ. ἡ ἐξασθένης, ἀνάσις, νωρτότης, ἀδράνεια· Πλούτ. Ἠ8, 42 C τῆς δυνάσεως ἡ νωρτότης τοῦ νοῦ, ἡ νωχέεια, αὐτ. Ἠ8, 42 C τῆς ὀφθαλμ. ἡ μὴ ὀξυδερκεία, νεώτ. ἡ ἀμβλύτης τῆς σκέψεως.

ἀμβλυφαῆς-ους-ές ὁ ἀμβλῆς βλέπων, ὁ μὴ ὀξυδερκῆς· Σοφ. ἀν. 47 **ἀμβλυφαῆς δ' ὄμμι** ὑπὸ γήρας (διορθ. ἀντὶ ἀμβλυφασεῖ, ὁ ἀνάγεται εἰς ὑποθετ. ῥῆμα ἀμβλυφᾶσθαι).

ἀμβλυφαῖς-εῖω βλ. ἀμβλυφαῆς.

ἀμβλυχειλῆς-ους-ές ὁ ἔχων ἀμβλεῖα, οὐχὶ εἰς ὀξύ ἀπολήγοντα χεῖλη· Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειδ. 7, 16, 15.

ἀμβλύχειλος ἰδὲ νεώτ. ζωολ. ἐντομὸν τὴν κολεόπτερον τῆς οἰκονομίας τῶν σισινελιδίων.

ἀμβλυχος ἰδὲ νεώτ. ζωολ. ἐντομον κολεόπτερον τῆς οἰκονομίας τῶν καράδων.

ἀμβλύς εἶμαι ἀμβλός· Ἰνν. Νούσ. 3.

ἀμβλύς-ω ἀμβλύνω βλ. λ.· Γεωγ. 18, 18.

ἀμβλυωγμός (ἀμβλῶντι) ἀμβλυωσις βλ. λ.

ἀμβλυωπῆς-ους-ές μτγν. ὁ καθίστων ἀμβλεῖαν ἥτοι ἀσθενή τὴν ὄρασιν· Διοσκ. 2, 141.

ἀμβλυωπητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἀμβλυωπίας βλ. λ.· σχόλ. Νικ. Θηρ. 374.

ἀμβλυωπία (ὁ) κ. νεώτ. ἡ ἀμβλεῖα, ἀσθενὴς ὄρασις· Ἰνν. Ἀφ. 3, 33· || νεώτ. ἐξασθένης τῆς ὀράσεως κατὰ τὸν ἕνα εἴτε καὶ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

ἀμβλυωπίας Σουῖδ. «ἀμβλυωπός».

ἀμβλυωπικός-ή-όν νεώτ. ἀμβλῶφ, ἀμβλυωπητικός βλ. λ.· 2) ὁ τῆς ἀμβλυωπίας· ἀμβλυωπικὸν καὶ διοπτρῶν.

ἀμβλυωπός-(ή)-(ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν, οὐχὶ ὀξεῖαν τὴν ὄρασιν· Εὐρ. ἀν. 1096, Ἀθῆν. 10, 435 ἀμβλυωπότερον γίνεσθαι τὰς ὀφθαλμ. 2) ἐπὶ τῶν ἀστέρων - ὁ ἀμυδρὸς λάμπων· Ἰνν. Νούσ. 13 νότος ἀστὴρ ἀμβλυωπότερα καθίσταται | Γαλ. «ἀμβλύτερον ὁρῶμενα»· 3) ἐνεργ. ὁ ἀμβλύνων βλ. λ.· Διοσκ. 2, 107.

ἀμβλυωπός-έω κ. νεώτ. ἔχω ἀμβλεῖαν, οὐχὶ ὁ ξεῖαν τὴν ὄρασιν, πάσχω ἀμβλυωπίαν βλ. λ.· Ἡζ. «ἀμβλυωπὲς τυφλώττει», Ἀρν. «ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἀμβλυώπτω», ἀντίθ. ὀξυωπός· Ξεν. Κυν. 5, 27 καὶ ἡ παθολογία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν αὐτῷ πολλὴ συμβάλλεται, Μέν. 908 ἀμβλυωποῦντες ἄνδρες· || νεώτ. μτφ. δὲν ἀκρίβως σαφῶς, δὲν βλέπω ἐξ ἀποστάσεως· || κ. μτφ. στεροῦμαι προσοχῆς, δὲν κρίνω δεόντως· ἀμβλυωποῦντες ὁ κυβερνήται τῆς χώρας.

ἀμβλυώσω ἀντὶ τοῦ ἀττ. ἀμβλῶντι βλ. λ.

ἀμβλυώτω ἀττ. ἡ ἀμβλυώσω μόνον κατ' ἐνεστ. εἶμαι ἀμβλυωπός βλ. λ., ἔχω ἀσθενή ὄρασιν, τυφλώττω· Πλάτ. Πολ. 508 C ὀφθαλμοὶ... ἀμβλυώττουσι· τε καὶ ἐγγύς φαινόνται τυφλῶν, Λουκ. Καρ. 1 ἀμβλυώτω πρὸς τὸ φῶς· || μτφ.· Πλάτ. δ. 508 D τῆς φύχης... δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλων.

ἀμβλῶφ-ωπος ἰδὲ, ἡ νεώτ. ὁ ἀμβλυωπός, ὁ πάσχων ἀμβλυωπίαν βλ. λ.

ἀμβλῶ-ω μτγν. κ. νεώτ. κ. ἀμβλίσκω βλ. λ. ἐπὶ ὀφθαλμοῖν τῶν φυτῶν· Θεόφρ. Φι. 4, 16 ἔνια δὲ καὶ ῥιγώσονται νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἀσθενὴς ἀμβλῶνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου.

ἀμβλωθρίσις-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφύων ἀμβλωσιν, ἀποβολὴν ἐμβρύου, ὁ ἀμβλωτικός βλ. λ.· 2) τὸ οὐδ. ἀμβλωθρίδιον ὡς οὐα. φάρμακον προκαλοῦν ἀποβολὴν ἐμβρύου· || συνεκδ. αὐτὸ τὸ ἀμβλωθρὸν βρέφος, τὸ προῶρως γεννηθὲν ἐμβρυον· Φιλ. 1, 59 ἀμβλωθρίδια καὶ ἐκτρώματα.

ἀμβλωμα-ατος ἰδὲ μτγν. κ. νεώτ. τὸ προῶρως τεχθεὶν ἐμβρυον, τὸ ἐξ ἀμβλωμα· Ἀρετ. Ὀξ. Παθ. 1, 6· || μτφ. πᾶν τὸ ἐλλειπὸς καὶ κακῶς παρασκευασθὲν.

ἀμβλῶνας Ἡσ. «χαλδανὴ Διονύσιος».

ἀμβλωπῆς-ους-ές ὁ ἀμυδρὸς φαινόμενος, ὁ ἀσάφως διακρινόμενος, ἐπὶ ὀφθαλμοῖν τῶν φυτῶν.

ἀμβλωπῶν-όν ὁ ἐμπονίζων τὴν ὄρασιν, ὁ μὴ ἐπιτρέπων νὰ διακρίνη τὴν σαφῶς· Κριτίας II πρὸς δ' ὄμμα ἀχλὺς ἀμβλωπός ἐφίξει, Εὐρ. παρὰ Φωτ. νυκτὸς ἀμβλωπὸν σέλας· 2) ὁ ἀμβλωπὸς βλ. λ.· Αἰσχ. Εὐρ. 955 δακρύων βίον ἀμβλωπὸν παρέρχουσαι βίον πλήρη δακρύων ἔνεκα τῶν ὁποίων δὲν δύναται τις νὰ βλέπῃ καλῶς).

ἀμβλωσμο-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀμβλωσιν ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀμβλωσέως βλ. λ.

ἀμβλωσις-εως κ. νεώτ. ἡ πρόωρος ἐκβολὴ ἐμβρύου διὰ τεχνητῆς διακοπῆς τῆς κύσεως, ἐκτρώσις· Ἀριστ. Πολ. 1335 B 25 ἀμβλωσιν ποιεῖσθαι, Λυσ. ἀν. 11 ἀμβλωσέως γραφή· 2) ἡ φθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἐκβλαστημάτων τῆς ἀμπελίας· Θεόφρ. Φαῖτ. 5, 9, 10 ἀμβλωσις ἀντὶ τοῦ κλήματος.

ἀμβλώσκω μτγν. κ. νεώτ. τίκτω προῶρως ὀφθαλμῶς ἀμβλίσκω βλ. λ.

ἀμβλωσμός ἰδὲ μτγν. ἱστρο. ἀμβλωμα βλ. λ.· Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 11.

ἀμβλώσω μτγν. ἀμβλωπῶ βλ. λ.· Νικ. Θηρ. 33· 2) Ἡσ. «ἀμβλίσκω» βλ. λ.

ἀμβλωθρίον (τὸ) μτγν. ἱστρο. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον χρῆσιμον εἰς ἀμβλωσιν βλ. λ.

ἀμβλωτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀμβλωσιν βλ. λ.· Γαλ. 17, 799 ἀμβλωτικὰ φάρμακα. Ἐπίρρ. ἀμβλωτικῶς.

ἀμβλῶφ-ωπος ἰδὲ, ἡ ἀμβλωπός βλ. λ.· Εὐρ. Ρῆσ. 737 ἀμβλῶπες αὐγαί.

ἀμβόαμα (τὸ) ἀντὶ ἀνοδόαμα βλ. λ.

ἀμβοδοιῆς-ους-ές μτγν. ὁ προεξέχων, ὁ κεκυρτωμένος· Ἡλιδ. παρ' Ὀρειδ. 49, 8, 7.

ἀμβολα (ἡ) μτγν. μέρος τῆς κεφαλῆς πλοίου· Πλούτ. 1, 91 ἐτὶς δὲ κεφαλῆς τὸ μέσον τὸ κατὰ τὸν ἱστόν, ἀμβολα καὶ σύμβολα.

ἀμβολα (ἡ) ποιητ. ἀντὶ ἀναβολῆς.

ἀμβολαθήνη ποιητ. ἀντὶ ἀναβολῆς, ἐπὶ ζέοντος ὕδατος, μετὰ κοχλασμοῦ τὸ δημ. μετ' ἀμύρ-

μπούλα: 'Ιλ.Φ 364 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον... ἄμβολαδὴν' 2) μετὰ προσανοκραύματος, ἐπὶ μουσικῆς: 'Ομ. Υῦν. Ερμ. 426 ὑπὲρ' ἄμβολαδὴν ΕΜ «ἄμβολαδὴν ἀναβάλλων ἢ ἐξ ὑποβολῆς».

ἄμβολαδῖς ἐπίρρ. μτγν. ἐκ διαδοχῆς.

ἄμβολαδ-ἄδος (ἡ) ἀντὶ ἀναβολῆς, ὠψωμα γῆς σκηματισθὲν ἐκ χωμάτων ἀναοικαφῆς· δημ. ἄμφολη: Ξεν. ΚΠ 7,5,12 ἐπὶ τῆς ἄμβολαδὸς γῆς Σουῖδ. «ἄμβολαδς ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψώβεισα».

ἄμβολαγεργός-ἄν (ἡ) ἀναδόλλων, ὁ ἀμειλὼν τὸ ἔργον του: 'Ησιόδ. Εργ. 413 αἰεὶ δ' ἄμβολαγεργὸς ἀνὴρ ἀττῆσι παλαῖσι, Πλούτ. Ήθ. 548 ἄμβολου κακῶς ποιεῖν.

ἄμβολιζῶ νεώτ. ναυτ. ἐνισχύω τὸν ιστὸν ἢ τὴν κερασαν δι' ἄμβόλου βλ.λ.

ἄμβολιη (ἡ) μτγν. (ἀναβάλλω) ἀναβολή.

ἄμβολισμός-ον ποιητ. ἀντὶ ἀναβολῆς βλ. λ.

ἄμβολογήρα (ἡ) μτγν. ἢ τὸ γῆρας ἀναβάλλουσα, ἐπιθετὸν τῆς Ἀφροδίτης ὡς ἀπομακρυνούσης τὸ γῆρας καὶ παρατείνουσας τὴν νεότητά: Παιουσ. 3,18,1 ἄμβολογήρας Ἀφροδίτης ἀγαμέμα.

ἄμβολον (τό) νεώτ. ναυτ. τεμάχιον ξύλου, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἐνίσχυσιν ἰστίου, κερασίας ἢ ἄλλου παρεμφεροῦς ἀντικειμένου τοῦ πλοίου.

ἄμβουαία (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν σκρφοφυλλαριδίων, περιλαμβανόν φυτὰ ἀρωματικά.

ἄμβουράνα (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῶν χεδροπῶν, περιλαμβανόν ἐν μόνον εἶδος δένδρων καταλλήλων διὰ ξυλείαν.

ἄμβου-ἄω ἀντὶ ἀναδιδῶ βλ.λ.

ἄμβρα ἢ φαῖδ (ἡ) νεώτ. σύγκριμα ἀρωματικῆς ὁσμῆς, προσερχόμενον ἐκ τοῦ ἐντέρου τοῦ κήτους, ψωγητήρος τοῦ μακροκεφάλου (ambra grisea).

ἄμβραϊνη (ἡ) νεώτ. οὐσία ἀποχωρίζομένη εἰς κρυσταλλικὰς βελόνας ἀπὸ τῆς ἄμβρας τῆς φαίδος βλ.λ.

ἄμβραϊδες (οἱ) μτγν. εἰδὸς τῶν γυναικείων ὑποδημάτων.

ἄμβρης μτγν. τίτλος ἱεράς βίδου παρ' Αἰγυπτίους: Ὁραπόλλ. Ἱερογλ. 1,38 ἐστὶ δὲ παρὰ τοὺς ἱερογραμματεῖσι καὶ βίβλος ἱερά, καλούμενη ἄμβρης, δι' ἧς κρῖνον τὸν κατακλιθέντα ἄρρωστον, πότερον ζώσιμος ἔστιν ἢ οὐ, - ὅθεν:

ἄμβρινη 'Ησ. «θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς».

ἄμβρινη (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν χηνοποδισειδῶν, περιλαμβανόν φυτὰ ἀρωματικά (Ambria).

ἄμβροειδές-οὺς (τὸ) νεώτ. μᾶζα ἤλεκτρου, τεχνικῶς παρασκευασμένη (ambroide).

ἄμβροινες (οἱ) νεώτ. χημ. μονωτικὸν ὑλικόν, καταλλήλον διὰ ηλεκτροτεχνικὰς κατασκευὰς συνιστάμενον ἐξ ἄσβεστοειδῶν καὶ ρητινωδῶν ὑλών.

ἄμβροσία (ἡ) κ. νεώτ. (βηλ. τοῦ ἀμβρόσιος ὡς οὐσ.) ἡ τροφή τῶν ἀρχαίων θεῶν ΕΜ «θεία τροφή ἧς βροταὶ αὐ μετέχουσι»: 'Ὁδ. Ε 99 τῇ δὲ παρ' ἄμβροσιαν δῶμα καὶ νέκταρ ἔθικαν' || κ. ὡς τροφή τῶν ἰννων τῆς 'Ηρας: 'Ιλ. Ε 777 τοῖσιν δ' ἄμβροσιν... ἀνέτειλε νέμεσιος' || νεώτ. ὡς ἐπίθ. ἐπὶ εὐγεύστον φαγητὸν ἢ ποτὸν: 2) εὐδῶδες καρπικὸν μύρον: 'Ιλ. Π 680 λούσεν ποταμὸν ῥοῆσιν χρῖσέν τ' ἄμβροσιν, 'Ιλ. Ξ 170 ἄμβροσιν ἀπὸ χάρος λυματα πάντα κάθαρεν, ἀλείψατο δὲ ἅλιν' ἐλαίῳ ἢ σχῶλ. «ἐκ τούτου τοῦ ποίου πληνθέντες τινὲς διέλαθον τὴν ἄμβροσιν εἶναι ὑγρὰν τροφήν», Ἀριστ. 'Ἰνν. 1095 κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυδάλλω ἄμβροσιν κατὰ σού, Θεόφρ. ΙΣ, 108 ἄμβροσιν ἐς στήθος ὀπιστοτάξας γυναικίς» 3) ἡ ἄμβροσία ὡς ποτὶν ἀντὶ τοῦ νεκταρός: Σαφρ. ΣΙ ἄμβροσία κρατὴρ ἔκβερατο, Ἀνακρ. 57 νέκταρ ἔσθω, διαπίνω τ' ἄμβροσιν: 4) ἐν θρησκευτ. τελεταῖς, μῆμα ἐξ ὕδατος, ἐλαίου καὶ δια-

φόρων καρπῶν: 'Αθήν. 473 C «ἄμβροσία ὕδαρ ἀκραφνές, ἐλαῖον, παγκορπία» 5) ἱατρ. ἀντιδότην π: Γαλ. 14, 149 || ὁλοφθῆ τις πρᾶνθηκη: 'Αέτ. 14, 2 δ) ὡς οὐσ. ὀθανασία: Ἐπιγραμμ. σώματος ἄμβροσία 7) κ. νεώτ. πᾶσι τῶν ἀμβροσῶν ἡ παρασθολασσία· δημ. βρωμοῦσα (ambrosia παρτίσιμα) 8) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν συνθετῶν, περιλαμβανόν πολλὰ εἶδη Ἰστανθῶν διαφόρων χωρῶν (Ambrosia L.)

ἄμβροσινία (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀροῖδῶν, οὗτως ἐν εἶδος εἶναι γλωσσὶν ἰθαγενῶν τῶν παραμεσογείων χωρῶν.

ἄμβροσιόμορος-ον ὁ ἔχων ὁσμὴν ἄμβροσίας βλ.λ.: Φιλῶς 2, 43 ἄμβροσιόμομα χρίματα.

ἄμβροσιόδοτος (ὁ) μιν. ὁ ἀμβροσίαν βλ.λ. διδοῦς.

ἄμβροσιεῖδη (τὰ) νεώτ. βοταν. φυλὴ εὐάσμων φυτῶν, περιλαμβάνουσα γένη, ὧν τὰ πλείστα ἀνήκουσι εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν συνθετῶν.

ἄμβροσιόσ-α-ον ἡ -ος-ον (ἡ) ἀμβροσία ἐπὶ παντός, ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς θεοὺς ἢ συνδέεται μετ' αὐτῶν, θεῖος, ὀθανάτος Φωτ. ΑΒ «ἄμβροσιαν» θεῖον ἢ ἁθάναν (ἡ) θαυμαστὸν, Σουῖδ. «ἡ ἀκήρατον ἡ ἀφθαρτον»: 'Ιλ. Ξ 177 πλοκάμους ἡπλεξε φαινοῦς καλοῦς ἄμβροσιος (ἡ) Θέτις, Σούτ. Α 529 ἄμβροσιαν δ' ἄρα γαῖται ἐπερρώσαντο ὄνακτος (τοῦ Διός) 2) θαυμαστός, ἐξαιρετός: 'Ιλ. Β 19 περὶ δ' ἄμβροσιος κέχυθ' ὄννος (ΕΜ «θεῖος, θαυμαστός, ὃν οὐχ οἶδν τε βροταῖς ἀφασθαί»), Θεόφρ. 17, 32 εἰς ἄμβροσιν θαλαμν λευκοσφύρου 'Ησας, Ἀπολλ. Ρ 3, 868 ἄμβροσιαν στήθη.

ἄμβροσιώδης-ους-ες μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ὁμοίος μὲ ἄμβροσίαν, εὐδῶδες βλ. λ.

ἄμβροστειν ἐπ. ἀντὶ ἁμαρτεῖν.

ἄμβροστινὸν 'Ησ. «ἀκαίρον».

ἄμβροτίξας 'Ησ. «ἀπαρξάμενος».

ἄμβροτιπικλος-ον ἄμβρόσιος πῶλος, ὀθανάτον γέννημα, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ ὁ. ἐρμ. ὁ θεῖος ἵππος: Εὐρ. Τρω. 536 ἄλγος ἄμβροτιπώλου.

ἄμβροτιπικλον ἐν παρὰ Πινδ. βηλ. ἄμβροτὴ ἀθάνατος, θεῖος, ἐπὶ προσώπων: 'Ιλ. Υ 358 ἄμβροτος θεός, Αἰοχ. Εὐμ. 249 θεός || κ. ἐπὶ πραγμάτων ἀννηκόντων εἰς θεοὺς: 'Ιλ. Π 670 περὶ δ' ἄμβροτα εἶματα ἔσσον, Σαφρ. ΟΤ 158 φάμα' || μτγν. γεν. ὁ θεῖος, ἐξαιρετός: Μόσχ. 2, 91 ὁ δὲ μ.

ἄμβροτιπικλῶν (οἱ) εἰδὸς τῶν θαλασσίων ἔχινων.

ἄμβροτ-υκος (ὁ) δ.χ. τοῦ ἄμβρι βλ. λ.

ἄμβροτ-ωνος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ. (ἰων. ἄμβρη)

δημ. ἄμβωνες τὸ ὑψωμένον, ὑπερέχον καὶ προτεταμένον χεῖλος τόπου, κτήριον ἢ πράγματος ΑΒ «πάντα τὰ ὑπερέχοντα καὶ ἀνεστηκότα». || ὁ φρυξ ὀρους: Καλλ. Αἰτ. 3, 134 ἐπ' οὐρεος ἀμβώνεσσιν' || τὰ ὑπερέχοντα χεῖλη ποτηρίου, πινκίου κττ.: Πολυδ. δ. 6 «τοῦ κώθωνος αἱ ἐκατέρωθεν πλευραὶ ὡσπερ καὶ τῆς χύτρας ἄμβωνες καλοῦνται» 2) μτγν. ἐκκλ. τὸ ἐν τοῖς χριστιανιστοῖς ὑψηλότερον πνεῦμα κείμενον βῆμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖο ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον ὁ διάκονος καὶ ποιοῦνται τὸ κήρυγμα οἱ ἱεραμενοί: Παυλ. ΣΙ.

ἄμβροτ-ωνος τοῦ Ἀμβωνος (τίτλος ποιήματος) νεώτ. ἡ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος διδασκαλία (τὸ κήρυγμα).

ἄμβωνας (οἱ) δημ. ὁ ἄμβων βλ.λ. 2).

ἄμβωνιζόμενος μτγν. ἀναδίδων εἰς τὸν ἄμβων βλ.λ.

ἄμβωνος ἰων. ἀντὶ ἀναδοῦσας.

ἄμμε δημ. ἐν πληθ. ἄμμετε κ. ἄμμετε μῦρον ρηματικῆς προεκλήσεως παρακλινευματικὸν πρὸς β' μόνον πρόπαιον, πλῆγαντε - πηγίνετε ἡ φύγε - φύγετε συνών. τῶν αἰ - αἴτε καὶ τοῦ αἴντε (ἐν τῇ κυριολεκτ. χρ. τούτου) ἀντίεστε: δ. τραχ. ἄμμε νὰ ἰδῇς τὴ γίνεσαι κάπου στὰ βαλτοχώρα, ἄμμε νὰ τὸν πῖσετε, ἄμμε νὰ μὴ σὲ ἰδῶ πιά στὰ μάτια μου (φύγει). κ. ὑβριστικῶς ἄμμε ἢ ἄμμετε στὸ διάλογο.

ἀμέ ἢ ἀμέ δωρ. ἀντί ἡμέας.

ἀμέ δὴμ. συγκροτου. ἀμ. τὸ μυν. **ἀμμή** βλ. λ. κ. ἀμή μύριον ἐναντιωματικόν. ἀμ. τὸ μυν. ἐναντ. ἐναντ. ὡς ἀμμή.

ἀμέ ὅμως : ἀμέ θάρεις πῶς θά σοι δουλεύω τζάμνα. - ἀμ' ἔμορθε νὰ τοῦ ἀρνέθης. - ἀμέ σὺν ἐκκλήσῃ. - ἀμὴ θ. ἐν ἀπαντήσῃ, μέ βεβαιωτικὴν σημ. προτασσόμενον φρ. ἡ ἀπεφορτικὴ μόνον : τὸ ἀπεφάσιζες ; ἀμέ ; ἢ ἀλλὰ βεβαίως ;

ἀμεγάλυντας -ον νεώτ. ἡ μεγαλύνω. ὁ μὴ μεγαλυνθεὶς || μφ. ὁ μὴ προσηκόντως ὀμνηθεὶς.

ἀμεγάλωτα ἐπίρρ. δὴμ. ἀνευ ἐπαυξήσεως ἢ προσαυξήσεως, χωρὶς μεγάλωμο βλ. λ.

ἀμεγάλωτος -η-ο δὴμ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπαυξήσεως, μεγεθύνσεως ἢ προσαυξήσεως ἢ ἐπεκτάσεως : ἀμεγάλωτο σπῆτι. - ἀμεγάλωτη δουλεία. || ὁ μὴ ἡ μήνα αὐξήθεις ἢ ἐπεκτάθει, ποῦ δὲν ἐμεγάλωσε ἢ δὲν ἐμεγάλυνε ἀκόμη : ἀμεγάλωτα ὀφείλανται τὰ παῖδια. - ἀμεγάλωτο ἦταν ἀκόμα ἡ πατρίδα μας. - ἀμεγάλωτο εἶν' ἀκόμα τὸ χόρτο.

ἀμεγάρτων -ον ἱστέρ. α. κ. μεγαίρω. ἡ ποιητ. ἐπίθ. ἐπὶ πραγμάτων - ὁ μὴ φθονοῦμενος, ὁ ἀνεπιφθονητός, ὁ θλιβερός : Ἡσιόδ. Θ. 660 μάχην ἀμεγάρτων ἔγκριαν. 2) ἐπὶ προσώπων - ὁ δυστυχής, ὁ ἀθλιός, ὁ κακομοιριασμένος : Ὁδ. Ρ. 219 ἀμέγαρτε συβότα ἰδυστυχημένε χοιροδοσκέ. || Ὁρ. Ὑμν. Ἑρμ. 542 ἀμεγάρτων φύλ' ἀνδρόπουν.

ἀμεγάρτης -ους -ες ὁ μὴ ἔχων μέγεθος. 2) ὁ ἑλλειπής κατὰ τὸ μέγεθος, μικρός : Σωρ. 188 ἀμ-σὺγκριμα μαστῶν παρὰ τὸ παιδικόν. 3) εὐτελής : Διον. Ἀλ. Συνθ. 18 ἀμεγάρτης σύνθεσις ἢ ἀνευ ὕψους, παρὰ τὸ ὀσμύνος.

ἀμεγάρτωνος -η-ον(ν) νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ δεκτικὸς μεγεθύνσεως, αὐξήσεως, ἐπεκτάσεως : ἀμεγάρτωνη φωτογραφία || καὶ ὁ μήμα μεγεθυνθεὶς.

ἀμεθεκτες -ον ἡ παθ. τοῦ ἀμέτοχος ὁ μὴ ἀποτελὼν μέρος τινός, ἔχωριστος, ἀντίθ. μεθεκτός βλ. λ. : Ἀλεξ. Ἀφρ. Μεταφ. 637, 12 τὰ ἀμέθεκτα παρὰ τὸ χωριστά. Ἐπίρρ. ἀμεθεκτός.

ἀμεθεκτικῶς ἐπίρρ. μτν. χωρὶς νὰ μεθεκλήται τι : Φάλ. 1, 559 καθαρῶς καὶ ἀμεθεκτικῶς ἀποσπάζεται.

ἀμεθεκτία ἡ μτν. τὸ μὴ μετέχιν τινός.

ἀμεθεκτικότητος -ον νεώτ. ὁ μὴ μεθεκτικότητος, ὁ ἀμεταφράστος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεθερμηνευθῇ.

ἀμετάστατος -ον Πάπ. ἀντὶ ἀμετάστατος βλ. λ.

ἀμεθόδα ἐπίρρ. δὴμ. μεθόδος βλ. λ.

ἀμεθοδευτός -η-ον(ν) μτν. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ ἀνευ μεθόδου, ὁ ἀμεθοδός βλ. λ. : Ἑρμ. Τρισμ. παρὰ Στωδ. ἀμεθοδευτός κριτής.

ἀμεθοδία ἡ μτν. ἡ ἑλλειψὶς μεθόδου εἰς τὴν ἐργασίαν, τὴν διδασκαλίαν κ.ά., τὸ ἀμεθοδὸν βλ. λ.

ἀμεθοδός -η-ον(ν) μτν. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ ἐνεργῶν ἡ γινόμενος ἀνευ μεθόδου, συστήματος : Λογν. 2, 2 οὐκ εἰκαίον κἄν ποντὸς ἀμεθοδόν, νεώτ. διδασκαλία ἀμεθοδός, δὴμ. - ἡ ἐργασία. || τὸ οὐδ' ἀμεθοδόν ὡς οὐσ. ἡ ἑλλειψὶς μεθόδου, ἡ μὴ μεθοδικότης : τὸ ἀμεθοδὸν τῶν ἀσκήσεων.

ἀμεθοδώς ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. χωρὶς μεθόδου, κατὰ τρόπον ἀμεθοδόν.

ἀμεθυσος μτν. βλ. ἀμεθυστος.

ἀμεθυστος -η-ον μτν. ὁ ἐξ ἀμεθυστου βλ. λ. 3) : Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 2, 11 ἀμεθυστινοὶ βωμολ.

ἀμεθυστον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν χαλκανθῶν, περιλαμβάνον ἐν μόνον εἶδος τῆς Σιθρίδος καὶ τῆς Ἀνατ. Ρωσίας.

ἀμεθυστος -η-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ μεθυμένος : 2) εἰς τὴν μέθην ἀνηδρῶν : Πλάτ. Ἠθ. 15 τὰ ἀμεθυστα ἰφάρμακα. 3) ὁ κυανόχρους πολῦτιμος λίθος ἀμεθυστος ἢ ἐκ προλήψεως ὅτι προφύλατται ὅσο τὴν μεθύνει : 4) Ἡσ. «βροτὴν τις» 5) νεώτ. κ. δὴμ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεθυσθῇ.

δ) ὡς οὐσ. ὄρυκτολ. πολῦτιμος λίθος, παραλαβὴ τοῦ χαλκαίου.

ἀμειγώνητος μτν. ὁ μὴ ζυγοστατούμενος, ὁ ὅς ἔστι.

ἀμειβόντας [οι,] ὡς οὐσ. βλ. ἀμείβω 5).

ἀμείβω κ. νεώτ. κ. δὴμ. ἀλλάσσω, πορεύω τι λαμβάνω ἄλλω ὡς ἀντάλλαγμα : Ἠλ. Ζ. 235 ὧς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχεα ἀμείβε χρύσεα χαλκείων, Πλούτ. Αἰμ. 23 παρεκάλει τοὺς ἔχοντας ἰχθυώματα ἢ ἀμείψασθαι πρὸς νόμιμα. || προ-καλῶ ἀντάλλαγμα || κ. μφ. : Εὐρ. Ἀλκ. 462 πόσιν ἀντὶ σῶς ἀμείψαι φύχας, Ἰβουδ. 24 τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. 2) καταλείπω διερχόμενος, ἀφί-νω πρὸς τὰ ὀπίσω, προσπερνῶ : Αἰσχ. Πέρσ. 69 λι-νοδέσσω σχεδὶα πορθμὸν ἀμείψας. 3) ἀφίνω ὁπισθὲν μοῦ εἴτε ἐξερχόμενος εἴτε εισερχόμενος : Σοφ. Φιλ. 1262 εἴεθ, ἀμείψας τάδεα πατρίδης στέγας, Πλάτ. Σοφ. 225 Β. πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντα ἢ μεταβαλόντα ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν || κ. μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ : Ἠλ. 1409 φύχῃ ἐπείλασεν ἀμείψαι ἔρκος δόδυνον ἢ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ, Ἡσιόδ. Θ. 749 Νυξ τε καὶ Ἥμερῃ ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν. 4) μεταβάλλω, ἀλλοίω : Αἰσχ. Πέρσ. 317 ἀμείβων χρώτα πορφυρὸν βαφῇ. 5) ἀμτθ. κ. νεώτ. κατὰ μτν. ἀμειβόντας ἐπὶ δοκῶν ἀφίνες ἄνω ἐρείδοντες ἐπ' ἀλλήλων καὶ βα-στάζουσι τὴν στέγην δὴμ. φολίδες : Ἠλ. Φ. 712 ὡς.. ἀμειβόντες, ταῦτε κλυτὸς φρεα τέκτων δώμα-τος ἢ ἀχόλ. ὁ δοκοὶ μεγάλα ἀλλήλους προσκρίπτουσαι ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, ἀφίνες καὶ οὐστάται καλοῦνται. || ν. νεώτ. ναυτ. σύστημα δύο κεραίων τοῦ πλοίου αὐνοδορμένον πρὸς ἀλλήλας ἐν σχήματι καθέτου Α καὶ χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν ἱστοθέ-τησιν ἢ ἀφίστασιν τοῦ πλοίου, τὴν ἀφίαν ἢ μετακί-νησιν βαρέων ὀντικειμένων κττ. ὁ μτν. ποιτ. τὴν ἐκ διαδοχῆς, διαδέχουσι ἄλλων : Ἠλ. 1471 οἱ μὲν ἀμει-βόμεναι φυλακὰς ἔχον, Πίνδ. Ν. 6, 9 ἀρουραὶ ἀμει-βόμεναι ἢ καλλιεργούμεναι κατὰ διαδοχὴν, ἐναλ-λάξῃ. 7) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ : Ἠλ. 171 τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, Ἡρ. 1, 35 ἐπυνθάνετο ὁκόθεν τε καὶ τίς εἴη. ὁ δὲ ἀμείβετο. 8) ἀν-ταποδίδω, δίδω ὡς ἀντάλλαγμα, ἀνταμείβω : Ὁδ. Θ. 285 δώροισιν ἀμειψόμενος ἀπέπεμψεν, Ἡρ. 1, 41 ὀφείλει γὰρ ἐμεῦ προσηπείσασθαι χρυστά εἰς σὲ χρυστοσίμῃ με ἀμειβεσθαι. 9) νεώτ. κ. δὴμ. πα-ρέχω ἀντιμισθίον ἐργασίας, ἀνταμείβω : ἀμει-βει γλίσχρος τοὺς ὑπαλλήλους του, τὸν ἀμει-βει καλά. || νεώτ. γεν. παρέχω ἀνταμειβόμε-νοι θὴν ἡθικὴν ἢ πατρίδι ἀμείβει ταύς γενναί-ους. - ἡ ἀρετὴ ἀμείβεται. 10) ὑπερέχω, ὑπερ-τερῶ. 11) προπέμψω, συνοδεύω : Αἰσχ. Ἐπτ. 856 ἀμείβεται τὰν ναύστολον μελάνγκροτον θεωρίδα. 12) νεώτ. ἐρολθ. -οντες συνοδευόμενοι ταῖναι (τε-λαμώνων), τὰ ἄκρα τῶν ὁπλοίων στηρίζονται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερὰς πλευρὰς τοῦ θυρεοῦ, αἱ δὲ κορυφαὶ σχηματίζουσι γωνίαν.

ἀμειβόμενος μτν. ἀμοιβή.

ἀμειβόμενος -εσσα-ον κ. ἀμειδής βλ. λ. : Εὐδοκ. 2, 89 ἀμειβόμενα φόδον ἰσχυρωπόν.

ἀμειδής -ής κ. νεώτ. ὁ μὴ μειδῶν ἢ μειδιά-σος, σκυθρωπός, στυγνός, ἀγέλος ἀντίθ. εὐμει-δής, φιλομεγέλης EM < ἀμειδής > στυγνοί, ἐν βά-θει βαθουλεύμενος θυμοί, σκυθρωποί, καὶ ἀγέ-λαστοι : Πλούτ. 477 Ε βίον ἀμειδῆ καὶ κατηφῆ. νεώτ. ἡ παιδιόθεν δυστυχία τὸν κατέστησεν ἀ-μειδῆ καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν.

ἀμειδίητος -ον μτν. κ. ἀμειδής βλ. λ. κ. ὁ πρὸς τὸ μειδῶν ἐναντίας : Ἀπολλ. Ρ. 2908 νυξ ἀμειδί-ητος, Ὁρφ. Ἀργ. 975 ἀμειδίητον βέρεθρον.

ἀμειδίητος Ἡσ. < σκυθρωπός >.

ἀμειδιάστος -η-ον(ν) μτν. νεώτ. κ. δὴμ. ὁ μὴ μειδῶν, ὁ κατηφής, ὁ ἀγέλος, ὁ ἀγέλαστος.

ἀμειδίαιτος-ον κ. -ατος μτγν. ὁ μὴ μειδῶν, ἀμειδῶς βλ.λ. : Δίων Χρ.4,92.

ἀμεικτός κ. νεώτ. βλ. ἀμικτός.

ἀμειλέος 'Ἡσ. « ἄθλιος ».

ἀμειλικτός (-η)-ον κ. νεώτ. δμ. κ. ἀμειλικτός ὁ δυσάρεστος, οὐκ ἠρότος, ἀκαμῆτος, ἄνευ οἴκου ἀντίθ. μειλικτός : 'Ἰλ.Α.137 τὴν γε κλαίοντα προσουδῆτην βασίλῃα μειλικίῳ ἐπέκειν' ἀμειλικτὸν δ' ὄν' ἄκουσαν' Ἰ.Απολλ.2 « ἡσπρην, αὐ προσήνη » νεώτ. ἡ ἀμειλικτός τιμωρία τῶν ἐνόχων ἢ αὐστηρά :

2) ἐπὶ προσώπ. : Μόσχ.4,26 μέγα τάρβος ἀμειλικτῶν πελώρου, νεώτ. ἀμειλικτός δικαστής, ἀμειλικτῶς ἐπὶρρ. νεώτ. σκληρῶς, οὐστηρῶς, ἀκάμπτως, κατὰ τρόπον ἀμειλικτὸν βλ.λ.

ἀμειλιχίος-ον 'Επιγρ. κ. ἀμειλιχός βλ.λ.

ἀμειλιχος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσάρεστος ἀνεξέλεωτος, ἀμεικτικός βλ. λ. : 'Ἰλ.Ι.159 'Αἴδης τοι ἀμειλικὸς ἥδ' ἀδάμαστος, αὐτ.1,572 ἀμειλικὸν ἦτορ ἔχουσα' ἢ ἀκαταπράντος, ἀμετρίαστος : Αἰσχ.Λο. 623 ἐπεμνασάμην ἀμειλικὸν πόδων, Πίνδ.Πθ.8 ἀμειλικὸς κῶτος ἰαδιδάλλαιτον μῖσος ἰ.

ἀμεινόνως ἐπὶρρ. κατὰ τρόπον ἀμεινόνω : 'Αριστφ.ἀπ.340.

ἀμεινέον-ον συγκρ. τοῦ ἀγαθός, ἱκανώτερος, εἰδ. ἐπὶ προσώπων, λογιμώτερος, γεννασιώτερος, ἄλλως ἀμεινών : 'Ἰλ.Ο.64 ἐκ πατρός φέρονος υἱὸς ἀμεινὸν παντοίως ἀρετὰς, αὐτ.Χ158 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μὴ μὲν' ἀμεινών, 'Ηρ.7,10 μέλλεις ἐπ' ἀνδρας στρατεύεσθαι πολὺν ἐπὶ ἀμεινόνως ἢ Σκύθας, Ξεν.Ελλ.5,116 καὶ πρότερον ἄνδρας ἀγαθὰ νῦν ἐπὶ ἀμεινόνως

ἢ παρὰ Πλάτ.Νομ.1,627 οἱ ἀμεινόνες (οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἀριστοὶ τῶν πολιτῶν) 2) ἐπὶ πραγμ. προτιμώτερος, σκοπιμώτερος, ὠφελιμώτερος, χρησιμώτερος : 'Ἰλ.Γ.11 ὀμύχλην . . νυκτὸς ἀμεινών, 'Ησόδ.Εργ.776 ἢ δὲ δουδεκάτη τῆς ἑνδεκάτης μὲν' ἀμεινών, Αἰσχ.Πρ.1035 μὴδ' αὐθάσιον εὐ-βουλίας ἀμεινὸν ἡγήσῃ πατὴρ, Θουκ.3,822 οἱ ἰδιώται ἀμεινόνους τὰς γνώμας ἔχουσι' ἢ τὸ οὐδ.

ἀμεινὸν ἐν ἀναλόγῳ ἐνώσις, προτιμώτερον, ὀρθότερον, καλύτερον : 'Ἰλ.Α.116 καὶ ὡς ἐθέλω δοῦμαι πάλιν, εἰ τὸ γ' ἀμεινόν, Θουκ.1,118,3 ἐπηρώτων τὸν θεόν εἰ παλεμιοῦσιν ἀμεινὸν ἔσται' ἢ φρ. ἐπὶ τὸ ἀμεινὸν εἰς τὸ καλύτερον, ἐπὶ τὰ βελτίω : 'Ηρ.7,158 εὐ ἦμιν καὶ ἐπὶ τὸ ἀμεινόν κατέστι, 'Επιγρ. φονή ἐπὶ τὸ ἀμεινόν ἢ τὸ οὐδ.

ὡς οὐσ. ἄνευ συγκρ. ἐνώσις, τὸ καλὸν, τὸ ἀρθόν, τὸ δίκαιον : 'Ηρ.7,145 τὰ ἀμεινὰ φρονέειν' ἢ τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶρρ. συγκρ. τοῦ εὐ βλ. λ. : 'Ηρ.4,156 Πυθίῃ σφί ἔχρησα . . ἀμεινὸν πρήξεν' ἢ κ. συγκρ. ἀμεινότερος-ον.

ἀμεινπῆριον ἰδὲ μsn. τὸ ἀποδιδόμενον, ἡ ἀντρομοδῆ : Θεόδ.Στουδ.449.

ἀμειπτικός-ή-ον ὁ τῆς ἀνταλλαγῆς ἢ ὁ διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν, εἰδ. νομισμάτων : 'Επιγρ. ἀμειπτικὴ τράπεζα (ἡ τράπεζα τοῦ ἀργυραμοιβοῦ).

ἀμειρῶς στερῶ, ἀφαιρῶ : Πίνδ.Π.6,27 γονέων . . τίς σε κακῶς, ὁλόως ἀμειρῶς ἀμεινὸν ἐρετ' συγκρ. βίον ἀμειρεῖν τιμὰς ἄλλως ἀμείρῶν ἢ μέλ.-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : 'Ἡσ. « ἀμειρεσθαι » στερεῖσθαι.

ἀμεις 'Ἡσ. « εὐρήσεις ».

ἀμειφρυσμαῖν ἀλλάσσειν ρυθμὸν ἢ ρυσμός= ρυθμός, σχῆμα' : 'Ἡσ. « ἀλλάσσειν τὴν σφαιρῶσιν ἢ ρύθμισιν, ἢ μεταμορφοῦσθαι ».

ἀμειφρυσμαῖε ἰδὲ ἰων. -ῖη μεταβολὴ τοῦ ρυθμοῦ, τοῦ σχήματος : περὶ ἀμειφρυσμῶν (ἰτῖλ. ἔργου τοῦ Δημόκρ. παρὰ Διογ.Λ.9,47).

ἀμειφίς-ως ἰδὲ κ. μτγν. τὸ ἀμειβεῖν βλ.λ., ἡ ἀλλαγὴ : Πίνδ.ἀπ.6, Πλούτ.973B ἀμειφίς χράς' ἢ ἡ μεταβολή : Πλούτ.Σύλλ.7' 2) ἡ ἀνταπόδοσις : Διόδ.Σ.4,47 ἀμειφίς ἀργυρικὴ ἢ ἡ πληρωμὴ εἰς ἀργύριον' 3) ἡ ἀπάντησις εἰς τινα, ἡ ἀπόκρισις,

ἀμειφισπορά ἰδὲ νεώτ. κ. ἀμειφισπορία ἡ ἐναλλαγή τῆς καλλιέργειας ἐν τῷ αὐτῷ ἔδαφει ὁλλῶς ἀλλήλοσπορά βλ.λ.

ἀμειφίστρον 'Ἡσ. « μεταβάλλοντα ».

ἀμειώτος (-η)-ον μτγν. κ. νεώτ. ε. δμ. ὁ μὴ μειούμενος βλ.λ. ἢ μὴ μειώθεις, ὁ ἀκέρατος, ὁ ἀνέπαφος : Φιλ.2,66 νεώτ. ἀμειώτως περιούσιος ἢ νεώτ. κ. δμ. κ. μτφ. ἐν ἡθικῇ σμ. ὁ μὴ ὑποστάς μειώσιν βλ.λ. : γόντρον ἀμειώτων, δμ. βῆθηκε ἀπὸ τῆ φυλακῆ μὲ ἀμειώται τὴν ὑπόληψή του.

ἀμειώτως ἐπὶρρ. νεώτ. ἄνευ μειώσεως βλ.λ.

ἀμειλά ἐπὶρρ. δμ. ἀμειλῶς βλ. λ. ἢ ἀφροντιστός, ἀπρονοήτως, ἀπερισκέπτως : ἀμειλά κάνει τις δουλείας του' ἢ ἄνευ προφύλαξεως, ἄνευ ὑποφίας : ἐκεῖ ποῦ πήγαινε ἀμειλά τὸ δρόμο του τὰν ἐχτόλησαν.

ἀμειλάνειο (ἰδὲ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν ροδοειδῶν δενδρῶν τῶν ἀρευνῶν χωρῶν τῆς βορείου εὐκράτου ζώνης παράγον ἐρυθρούς ἐδοδύμους κορμούς ἢ Αμειλανεία Med.).

ἀμειλάστρος-ον μτγν. ἄνευ μελάρου, ἄνευ οἴκου : Μαν.4,113 βοστούς ἀδελούς, ἀμειλάστρους.

ἀμειλάνετος-η-ο δμ. ὁ μὴ διὰ μελάνης κηλιδωθείς, ποῦ δὲν εἶναι μελανωμένος βλ.λ. : χαρτί-τρεπάδι-τροπέζι ἀμειλάνετος, -χέρια ἀμειλάνετα, συγγ. ἀμυντίζουρας.

ἀμειλάνον 'Ἡσ. « τὸ ἴσον ».

ἀμειλαχρὰ ἰδὲ δμ. ἄγριον χόρτον ἔχον πλατέα, σαρκοκῶδη ἀκανθώδη φύλλα, μὴ ἐδοδύμιον.

ἀμειλγματοί (ἰδὲ νεώτ. δμ. ἀμειγματὶ τὸ ἀμείλγειν, ἡ διὰ πίσεως τῶν μαστῶν θηλαστικοῦ ζώου ἐκθλίψις πρὸς ἐκροήν τοῦ ἐν αὐτοῖς περιεχομένου γάλακτος : τὸ ἀμειλμα τῶν ἀμειλάδων, -τὸ ἀμειγμα τοῦ κομποδιστῆ 2) μτφ. ἡ ἀνομιζήσις τινος, ἡ παρ' ἄλλου κάρπωσης ὑπερβολικῶν ἢ ἀθερίτων ὀφελῶν, ἢ ἐκμετάλλευσις.

ἀμειλγῶ κ. νεώτ., δμ. ἀμειλγῶ κάμνω νὰ ἐκρεύσῃ τὸ γάλα ἀπὸ τῶν μαστῶν θηλαστικοῦ ζώου διὰ καταλήλῃου ἐκθλίψεως αὐτῶν : 'Οδ.1,244 ἀμειλγν δις καὶ μυριάδας ἀγῶας' δμ. ἀμειζα τὴν ἀμειλάδα, -τὴς κασιτικῆς ἢ μέλ.-ομαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν : Θεόκρ.11,35 τὸ κράστιον ἀμειλγόμενος γάλα' 2) ἐκμύζω οἰονόμηστε ρευστὸν, ροφῶ κ. ἐν μτφ. σμ. : Θεόκρ.23,25 καὶ ἦν ὁλον λαδὸν ποκ' χεῖλος ἀμειλγῶ, οὐδ' οὕτως σθέσω τὸν ἐμὸν πόδον' 3) μτφ. ἀπομυζῶ τινα, καρποῦμαι ἐκ τινος ἀφελὲ ὑπερβολικὰ καὶ συνήθ. ὀδέμιπα, τὸν ἐκμεταλλεύομαι : Αριστφ. Ἰππ.326 ἀμειλγεις τὸν ἔξηνον τοὺς καρπύμους' ἢ παρσμι, πότερος σφωτέρως ὁ τὸν τράγον ἀμειλγν ἢ ὁ τὸ κάσκινον ὑποδαστάζων : ἐπὶ τῶν μάταια ἢ ἐπιβλαβῆ εἰς αὐτοὺς ποιοῦντων.

ἀμειλαῖ προστ. τοῦ ἀμειλῶ κυρ. μὴ σέ μέλη, ἔσο ἥσυχος, ἀμειρίμος : Αριστφ. Αἱ.368 ἀμειλαῖ μὴ τὸν Δία οὐκ ἐνασπιδώσωμαι' ἢ ὡς ἐπὶρρ. βεβαίως, ὄντως, ἀνασπιδώσωμαι, ἴδιως ἐν ἀποκρίσει : Πλάτ.Φαῖδ.82Α ποῖ δὲν ἄλλοστέ φαιμεν τὰς τοιαύτας λέξεις : ἀμειλαῖ, εἰς τὰ τοιαῦτα.

ἀμειλαῖα ἰδὲ κ. νεώτ. κ. δμ. ἡ παραμέλῃσις, ἡ ἀφροντισία : Πλάτ.Νόμ.10,905 ἢ πάντων θεῶν ἢ ἡ λ. καθ' ἑαυτήν, ἡ μὴ ὑπαρξίς φροντισίδος, διαφέροντος ἢ προσσχῆς, ἡ ραθυμία, ὀλιμυρία, ἀδιαφορία, ἡ ἑλλειψίς προθυμίας πρὸς μελέτην : Θουκ.2,512 ἐθνησκαν δὲ οἱ μὲν ἀμειλαῖ, οἱ δὲ καὶ πάλιν θεραπευόμενοι' νεώτ. ἐτιμωρήθη, διότι ἐδεῖξθε βρεῖαν ἀμειλῶσαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του' δμ. ἐμεινε ἀπροβίδαστος ἀπὸ τῆ μεγάλης του ἀμειλαῖ' ἢ νεώτ.νομ. ἡ ἀξιοποίηση ἀπρσορξία : ἀμειλημα ἐξ ἀμειλείας τὸ μὴ ἐκ προθέσεως, τὸ ἄνευ δόλου διαπραχθέν.

ἀμειλιτῆσι ἰδὲ κ. νεώτ. ἑλλειψίς μελέτης, ἀ-

σκήσεως, ἡ παραμέλησις: Πλάτ. Φαίδρ. 275 Α λήθην ἐν ταῖς ψυχαῖς παρέξει μνήμης ἀμελετήσας. ἀμελέτης ἀπίρρ. δημ. ἀμελετήτως βλ. λ. 2) ὡς πληθ. τοῦ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀμελετήτως βλ. λ. 3).

ἀμελετήτος (η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ ἀσκηθεὶς, ὁ ἀγύμναστος, ἀνάσκητος, ἀπόρρασκευος: Πλάτ. Συμπ. 172 Α δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθαι οὐκ ἀμελετήτος εἶναι, Λοκκ. Ἀλ. Ἰστ. 18 ἀμελετήτος καὶ ἀπαιδεύστος τῶν καλλιστῶν μαθημάτων, δημ. ἦλθε στὰ μάθημα ἀμελετήτος (συνών. ἀδιδάστος): 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ μελετήσας, ὁ μὴ μετ' ἀκριβοῦς ὑπολογισθεὶς, καταστρωθεὶς: ἀμελετήτος ἐπιχειρήσεις: δημ. εἰδ. ἐπὶ ἀδικημάτων κατὰ τῆς ζωῆς, ὁ ἀνευ προμελέτης γενόμενος: ἀμελετήτος ἦταν ὁ φόνος: 3) δημ. ὡς οὐς. ἀμελετήτο κ. ἀμελετήγο συνηθέστ. ἐν τῷ πληθ. ἀμελέτητα ἐπὶ πραγμάτων, τῶν ὁποίων δὲν ἀναφέρεται ἐξ αἰδοῦς ἡ ἀλλοῦ λόγου τὸ αἰσχροῦ ἢ ὑπαμιμνήσκων αἰσχρὰ πραγματικῶν ὀνομα, οἷον ὁ σικυὺς (ἀγγοῦρι), εἰδ. τὸ φυτὸν ἀμπελοκάδι (βοταν. euscuta toposgyna) | συνηθ. ἀμελέτητα οἱ ὄρχεις κ. ἰδίως τῶν σφαγίων: μιὰ μερίδα νεορὰ, γλυκάδια καὶ ἀμελέτητα || ἐπὶ ὀλεθρίων ὡς ἡ νόσος ἀνδρᾶς: ἐθylene ἀμελέτητο στὸ σπέρμα.

ἀμελετήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀμελέτητα χωρὶς νὰ μελετήσῃ τις, ἀνευ τῆς προσηκούσης ἀσκήσεως ἢ παρὰσκευῆς, κατὰ τρόπον ἀμελετήτον βλ. λ.: Πλάτ. Συμπ. 173 ἀμελετήτως ἔχω (εἶμαι ἀμελετήτως βλ. λ.) 2) νεώτ. κ. δημ. παθ. χωρὶς νὰ μελετήθῃ τι, ἀνευ ἐπακριβοῦς ὑπολογισμοῦ: ἀμελετήτως (ἢ ἀμελέτητα) ἔγινε ὁ νόμος.

ἀμελέημα-ατος (τό) γλῶσσ. ἀμελείας πράξις, τὸ ἐξ ἀμελείας γενόμενον.

ἀμελής -αὐς-ές κ. νεώτ. κ. δημ. | μέλει ὁ μὴ φροντίζων περὶ πινος, ἀδιάφορος, ἀμέριμνος, ράθυμος, ἀντιθ. ἐπιμελής, δημ. ἀνέμελος: Ἀριστ. Λυσ. 882 ἀμελής αὐτῷ πατὴρ ἔστιν, Ξεν. Οἰκ. 12, 17 εἰ οἶόν τέ ἐστιν ἀμελής αὐτὸν ὄντα ἄλλους ποιεῖν ἐπιμελής, Πλάτ. Πολ. 421 ἀργός δὲ καὶ ἀμελής γενήσεται, νεώτ. ἀνθρώπος ἀμελής (νοθερός), ἀμελής μαθητής, δημ. ἀμελής εἶνε πάντα στίς δουλείας του || μετὰ γεν.: Πλάτ. Νόμ. 901Δ ἀμελής τῶν σικυρῶν, Ξεν. ΚΠ 63,5 ἀμελής τοῦ χαρίζεσθαι || μετ' ἀπαρρ.: Πλούτ. Ηθ. 64F οὐκ ἀμελής ἐκκαθεῖται λογισμῶν 2) παθ. ὁ περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, παρημελημένος: Δημ. 1211,6 τὰ δὲ τῆς πόλεως ἀμελής, τὰ δὲ τῶν συμμάχων ἄπορα || τὸ οὐδ. ἐν φράσει ὡς οὐς. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ.: Ξεν. Ἑλλ. 6,541 οὐδέναι τούτων ἀμελής | οὐδεις τούτων ἀμελεῖ, Διωνύρ. 6,8 ἀμελής ἦν αὐτῷ περὶ τοῦ σώματος 3) | μέλος ὁ ἀνευ μέλους, ὁ μὴ ἐμμελής, ὁ μὴ μελωδικός: Πολυδ. 2, 117 ἀμελής φωνή.

ἀμελήσις -εως (ἡ) ἀφροντισία, ὀλιγωρία.

ἀμελήσις (ἡ) μτγν. κ. μον. ὁ ἀμελῶν ὁ ὀλιγωρῶν: Γαλ. 3, 827, Συναξ. ἀμελήτης τῶν ἱερῶν.

ἀμελήτι μτγν. κ. νεώτ. ἀμελῶς βλ. λ.: Λοκκ. Τίμ. 12 ἀμελήτι δεκαταλάντους ὠρεῖας πρᾶττεμεν.

ἀμελήτεια (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογεν. τῶν λυθροειδῶν ἄ. ἀμρανία, ροτάλη.

ἀμελητικός -ή-όν μτγν. μον. ὁ ἀμελήτι, ἀμελῶς ἔχων: Ἀλλοι. Εἰσ. Μουσ. 4 || ὁ εἰς τὸ ἀμελεῖν ἐπιρρεπής: 2) ὁ παρὰ τὸ μέλος.

ἀμελήτος -ον ὁ ἀνάξιος φροντίδος, προσσχῆς: Ἰσογ. 422 πολλοῖς γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεῖνται καὶ σπιν πᾶλλ' ἀμελήτο μέλει.

ἀμελία (ἡ) ποιητ. ἀντὶ ἀμέλεια: Εὐρ. ΙΑ 850.

ἀμελιού δικη ἴσ. ὁ ἀγωγή κατὰ τῶν ἀμελοῦντων ἀρχόντων.

ἀμελητόν (τό) ἴσ. ὁ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν.

ἀμελητικός -ή-όν νεώτ., δημ. ἀρμεχτικός ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ πρόσφορος εἰς τὸ ἀμελῆμα βλ. λ.:

ἀλμεκτική μηχανή (οὐσκευή, δι' ἧς γίνεται τεχνήτως, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἀμελῆμα).

ἀμελετός -ή-όν μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀρμεχτός ὁ ἀμελῆσις || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀμελῇ || κ. μτφ.

ἀμελλητί μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ μελλήσεως, ἀναβολῆς, παρεσθῆς, παραρρήμα: Φιλ. 1, 172, νεώτ. ἐξέτελεσα ἀμελλητί τὴν διαταγήν.

ἀμελλητος -ον ὁ ἀνευ μελλήσεως, ἀνευ ἀναβολῆς: Λοκκ. Νίγρ. 27 ἀμελήτος ὄρη.

ἀμελλήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀμελλητί βλ. λ.: Πολυδ. 16, 34, 12 ἀμελλήτως ὤρμη.

ἀμελλος (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογενείας τῶν συνδυένων φυδόμενων εἰς τοὺς ἐρηδούς λειμώνας τῶν ἀσβεστολιθικῶν ὀρέων τῆς Εὐρώπης.

ἀμελής -εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀμελῆμα: Πίνδ. ἀπ. 106.

ἀμελοποιήτως -ον νεώτ. ἐπὶ παικτικῶν ἔργων, ὁ μὴ μελοποιήσεις βλ. λ., ὁ μὴ προσαρμοσθεὶς εἰς μουσικὴν: ὁ μὴ ἀμελοποιήτος.

ἀμελος -η-ο δημ. ὁ μὴ μέλῃς, προσσχὴν καὶ ἐπιμελῆσαν ἔχων, ἄ. ἀνάμελος: ἀμελος ἀνθρώπος κ. ἀφῆναι τῆς δουλείας τοῦ στή μέση.

ἀμελῶ -έω κ. νεώτ. κ. δημ. παρμελῶ, δὲν φροντίζω περὶ τινος, ὀλιγωρῶ, ἀδιαφορῶ: Ἰλ. Θ 330 Αἶας δ' οὐκ ἀμέλῃς κασιγνήτοια πεσόντος.

Εὐρ. Ἰων 439 παῖδας λάθρα θνήσκοντας ἀμελεῖ, Θουκ. 3, 40, 8 ἥσαν τῶν πολεμίων ἀμελῆσαντες τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν μαχεῖσθε θυμμάχοις, νεώτ.

ἀμελεῖ τὰ μαθήματα του, κ. δημ. ἀμελῇς τῆς δουλείας του || λέειν νὰ πράξῃ τι: Ἡρ. 2, 66 ἀμελῆσαντες σθενύνειν τὸ καίόμενον, Πλάτ. Φαίδ. 98 Δ ἀμελήσας τὰς ὡς ἀληθῆς αἰτίας λέγειν,

νεώτ. ἡμέλῃς νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸ δυστύχημα, δημ. ἀμέλῃσα νὰ πᾶν || εἶμαι ἀμελής, ἀδιάφορος, δὲν προσέχω: Ἡσιόδ. Ἑργ. 400 μήποτε . . ζητεύῃς βίον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν 2) παθ.

-οῦμαι δὲν τυγχάνω ἐπιμελείας, δεοῦσας προσσχῆς, ἐπιστατίας, παραμελοῦμαι: Εὐρ. ΙΑ 1094 ἄ δ' ἀρετὰ θνατοῖς ἀμελεῖται, ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ, Σοφ. ΟΤ 111 τὸ ζητούμενον ἀλωτῶν, ἐκπεύγει δὲ τὰ μελοῦμενα, νεώτ. ἀμεληθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τῆς παρεσθῆς δημ. τὸ ντύσιμόν του ἦταν ἀμελημένο 3) καταφρονεῖται. Θουκ. 2, 49, 5 πολλοὶ τῶν ἡμελημένων ἀνθρώπων.

ἀμελωδῆτος -ον νεώτ. ὁ ἀνευ μελωδίας: Ἀριστ. Ἐργ. 25 2) ὁ μὴ τυχὼν μελωδημάτων, ὁ ἀνευ ὕμνων, ἀτραγοῦδῆτος: οὐδ. Εὐρ. 413 ἐάνυμναιος ἀμελωδῆτος, χωρὶς ὕμνων.

ἀμελωδῆτος ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ μελωδίας ἢ μελωδῆματος, κατὰ τρόπον ἀμελωδῆτον βλ. λ.

ἀμελῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ ἐπιμελείας, φροντίδος, κατὰ τρόπον ἀμελής βλ. λ.: Θουκ. 6, 100, 1 τοὺς ἐν τῷ σταυρώματι ἀμελῶς φυλάσσοντας, Πλάτ. Νόμ. 11, 932 ἀμελῶς ἔχω (εἶμαι ἀφροντής, ἀμέριμνος) 2) κ. μτφ. ἐν φρ. ἀμελῶς ἔχω πινός (ἀφροντιστῶ περὶ πινος).

ἀμέμπτως -ος κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀξίος μομφῆς, ἀφόγος, ἀμώμος, ἀνεπιλήπτος, ἀεφάδατος: ἀντιθ. μεμπτός: Εὐρ. ΙΑ 1158 ἀμέμπτως ἡ γυνὴ εἰς τὸ Ἀραδίτην σωφρονοῦσα, Δημ. 300, 17 οὐκ ἀμέμπτως μόνον ὑμᾶς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ θαυμαστοὺς ἐδίδαξα, Ξεν. Συμπ. 22 ἀμέμπτων δεῖνων παρήβησαν ἰλαοῖσιν, πολυτελέσι, Ἐπιγρ. ἀμέμπτως βίος, - ἀμ- διαγωγῇ, - ἀμ- περιβαλῇ κ. νεώτ. ἀμέμπτως συμπεφορᾷ 2) ὁ μὴ μεμφομένος, ὁ μὴ φέγων, ὁ μὴ ἔχων παραπονοῖν Μοῖρ. ὁ ἀμέμπτους οὐκ ἐκείνους τοὺς μὴ ἀξίους μέρμερος, ἀλλὰ τοὺς μὴ μεμφομένους: Ξεν. ΚΠ 4, 5, 52 πάντας ἀμέμπτους ποιεῖται | καμνυτε νὰ εἶναι ἱκανοποιημένοι, εὐχαριστήσιμοι.

ἀμέμπτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀφόγως, ἀκατηγόρητως, ἀνεπιλήπτως: Σοφ. Φιλ. 1465 καὶ μ' εὐ-

πλοῖα πέμψον ἀμεμπῶς. Δημ.1226,18 ἡγοῦμεν δεῖν ἀμεμπῶς ὄντιν λητούργειν, νεώτ. ἀμεμπῶς ἐπιτελεῖ τὸ καθήκον του.

ἀμεμφής-αὐς-ές ἀμεμπῆτος βλ.λ.: ἄλλως ἀμειψήτος: Αἰσχ. Ίκ.581 γεινῶτα παῖδ' ἀμεμφή ἀμεμφής· 2) ἐνεργ. ἂ μὴ μεμφομένους τινα. Πλάτ. Αἴμ.3 ἀμεμφής τινος· || ἐπίρρ. ἀμεμφός, ἰων. -φέως.

ἀμεμφής (ἡ) τὸ νὰ εἶναι τις ἀμεμπῆτος: Αἰσχ. Ἐπ.909 διαλλακτήρι δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις | δ' ὀργ. διαλλακτήρι δ' οὐδ' ἀμεμφεία φίλοις.

ἀμεμφιμοίρητος-ον Πάπ. ἀμεμφιμοίρους βλ. λ. **ἀμεμφιμοίρους-ον** μτγν. κ. νεώτ. γενναῖοφύκτος, γενναῖος· || νεώτ. ὁ μὴ μεμφοῖσθων, μὴ παρανοοῦμενος. Ἐπίρρ. ἀμεμφιμοίρους.

ἀμεναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἄω βλ.λ.

ἀμενηνός-όν κ. -ή-ων ὁ στερούμενος μένους, οὐνᾶμεως, ἀσθενής, ἀνίσχυρος: Ίλ.Ε.887 ἡ καὶ ζῶς ἀμενηνός ἔα χαλκαῖο τυπῆσιν | καὶ ζωντανός θά ῥῃην ἀδύνατος ἐνεκα τῶν τραυματῶν, Ὁδ.Κ.521 νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, Σοφ.Αἴ.890 ἀμενηνὸν ἀνδρα· || ἐξηντλημένος, ἀττικός: Ἰνπ.Προρρ.2,30 ἰσχυοῖσι καὶ ἀμενηνοῖσι, Ἀριστ.Α.Πρ.899 Α.30 ἀμενηνὴ φωνή, Θεόφρ.ΦΑἱ.3,14,5 ἀμενηνὸν κλῆμα | μὴ θαλερόν· || συγκρ. ἀμενηνότερος: Τίμ.Λοκρ.100 κινήσεις ἀμενηνότεραι.

ἀμενηνῶ-ῶ καθιστᾷ τινά ἀμενηνόν, ἀβλύων, ἀεσθενῶν: Ίλ.Ν.562 ἀμενηνῶσιν δέ οἱ αἰχμὴν Πασεῖδων, ἔρμ. Ἀπολλ.Σοφ. <ἀσθενή ἐποίησεν>.

ἀμενηνός ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ μένους, ἀσθενώς, ἀνίσχυρως, ἀδύνατα, ἄτονα.

ἀμενητός-αὐς-ές | μένος | ὁ ἀνευ μένους, ρώμης, ὁ ἀδύνατος· Ἡσ. εἰμενεῖς ἀσθενεῖς: Εὐρ.

Ίκ.116 ἀμενοῦς γραιός.

ἀμενητά Ἡσ. <ῶμένα>.

ἀμενητή Σουῖδ. <χωρίς τοῦ ἐπιμεῖναι>.

ἀμενητός-ον μτγν. ἀμενηνός βλ.λ.: Ἡρώδιαν.2,684.

ἀμεράκατος ἐπίρρ. δημ. χωρίς μεράκι βλ. λ.

ἀμεράκατος-η-ον δημ. | τουρκ. | ὁ μὴ ἔχων μεράκι, θλιψίμ, βαρυνθυμίαν, δυσθυμίαν ἐκ πάθους (ἰδία ἐρωτικοῦ) προερχομένη.

ἀμεράδος Σουῖδ. <τὸ μεσονύκτιον>.

ἀμεράθης Ἡσ. <ἡ ἐμπαρμένη>.

ἀμεργῶ κ. μόν. ἔλκων δρέμω, κόπῳ: Σοφρ.121 ἀνθεῖ ἀμεργισίαν παῖδα, Εὐρ.Ἡρ.497 χερὶ καρπὸν ἀμεργῶν· Φώτ. ὁ μὲν τις ἀμπελοῦς τρυγῶν ἀν, δ' ὁ δ' ἀμεργῶν ἐλάσας, πρόλ. δημ. μαζεύω τις ἐλαῖς ἀμεργῶ· || παθ. μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐνοσίᾳ: Θεόκρ.26,3 ἀμεργάμενοι δρυὸς ἄγρια φύλλα· || μτφ. <Ὁδ.Τ.18 ἄντα... τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀμεργαὶ κήδεα καπνός, Νών.Δ.7,14 ἀμ-ληθαῖον ὄνουν πτερὸν>.

ἀμερῶ ἀδρ. ἡμερᾶς, μέσ. ἡμερᾶσθην, παθ. ἡμερῶν ἐπ. ἀποστερῶ τινά τινας, τοῦ φθορᾶ π: Ὁδ.Φ.290 οὐδὲ τὶ δαιτὸς ἀμερῶσαι, Ίλ.Ν.340 ὅσας δ' ἀμερῶσιν αὐτὴν χαλκήϊη | ἐτύφλωνεν: Πίνδ.Οἰ.24 εἰ μὴ στάσις... σ' ἀμερῶς πάτρας, Εὐρ.Ἐκ.1029 ἀμερῶς βίον | στερηθεὶς ὑπὸ τοῦ θανάτου τὴν ζῶην, ἀποθανόν· 2) μτγν. ἀντὶ τοῦ ἀμεργῶ βλ.λ., δρέμω: ΑἴΠ Λειμῶνων ἀνθος ἀμερῶς.

ἀμέρραι (ἡ) μτγν. τὸ ἀμέρες, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ διατρέσθαι, κατανέμεσθαι εἰς μέρη.

ἀμερεμέτιστος-η-ο δημ. | τουρκ. | ὁ μὴ μερικῶς εἰς τὴ ἐπιδιорρωθείς, ὁ μὴ ἐπισκευασθεὶς, ἰδίως ἐπὶ κτισμάτων ἡ ζυλίων ἡ μεταλλίων πραγμάτων κττ., ποῦ δὲν τὸν ἀμερεμέτιστον: ἀμερεμέτιστος τοίχος, ἀμερεμέτιστη πόρτα· || κ. ὁ μὴ δεκτικός ἐπισκευῆς: ἀμερεμέτιστα εἶναι τόσο ξεχαρβαλωμένα παράθυρα· || κ. μτφ. ὁ μὴ θαρεῖς: ἐννοία σου καὶ δὲν τὸν ἀφιστά ἀμερεμέτιστο· || κ. ἐν αἰσχρῷ σημ. περὶ γυναικῶν· ἀ ἀκαλοφάπιστος.

ἀμερήτης-αὐς-ές ὁ ἀνευ μερῶν, ὁ μὴ χωρισμένος εἰς μέρη, ὁ ἀδιαίρετος: Πλάτ.Θεαῖτ.205 Β' ἐν

τε καὶ ἀμέρες, Γλωτ. οὐσία ἀμερήτης τε καὶ ἀμερίστος διὰσπῆμα τε οὐδὲν δεχομένη· 2) ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡλθῆ, οὐδ. ὡς οὐσ. τὰ ἀμέρη ἐπὶ γενῶν, ὅτινα δὲν ἔχουσι υποδιαίρεσιν (εὐμπετα γεγενη)· 2) νεώτ. κ. ὁ ἀμερῶλητος.

ἀμερικανικός νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶς ἡ φέρομαι ὡς Ἀμερικανός· || ἐπιτηδεύουσι τοὺς τρόπους τῶν Ἀμερικανῶν.

ἀμερικανικά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμερικανικά ἀμερικανικὸς βλ.λ.

ἀμερικανικός-ἡ-όν νεώτ., δημ. κ. ἀμερικανικός ὁ τῆς Ἀμερικής ἢ ὁ προσερχόμενος ἐξ αὐτῆς: ἀμερικανικά προϊόντα, ἀμερικανικὴ φυλὴ (μὴ τῶν φυλῶν τοῦ ἀνθρώπου γένους· ἄλλως φυλὴ τῶν ἐρυθροδέρμων), ἀμερικανικὸν ραστόδενδρον (δένδρον τι φυόμενον εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας, τὸ τοσούτο οἱ καρποὶ ἔχουσι σχῆμα μαστῶν γυναικῶς), δημ. ἀμερικανικὸ νανί (εἶδος χονδρικοφασμένης λευκῆς ὀσθύνης)· || εἶδ. ἀμερικανικὴ Ὀμοσπονδία | ὁπαν. ἀντὶ τοῦ συνηθεῖ, Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι τῆς Β. Ἀμερικής.

ἀμερικανικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀμερικανικά κ. ἀμερικανικά ὡς ἐν Ἀμερικῇ ἢ κατὰ τρόπον ἀμερικανικοῦ ἢ ἀμερικανικοῦ βλ.λ.

ἀμερικανισμός (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ μέριμνα τῶν τρόπων, τῶν συνηθειῶν, τῶν μεθόδων τῶν Ἀμερικανῶν· || συνεκτ. ἰδιορρυθμία, καινοτομία | ἀνάλυσις πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν συνηθισμένας· || ἐν τῷ πληθ. ἀμερικανισμοὶ γλωσσικοὶ ἰδιωματισμοὶ εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Ἀμερικής, οἵτινες λαλοῦσιν εὐρωπαϊκὰς γλώσσας· || ὁμοίως ἐν τῷ πληθ. λέξεις καὶ ἐκφράσεις τῶν ἑλλήνων μεταναστῶν εἰτε ζῶσιν οὗτοι ἐν τῇ Ἀμερικῇ εἰτε ἐπέστρεψαν εἰς Ἑλλάδα.

ἀμερικανιστής (ἡ) νεώτ. ὁ ἐπιδιδόμενος εἰς μελέτας ἀναγομένας εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἡπειρον καὶ δὴ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐθνογραφίαν, τὴν γλωσσολογίαν, τὴν θρησκευτικὴν κττ.

ἀμερικανόπαις-αἰδός (ἡ) νεώτ. τέκνον ἀμερικανὸν γονέων δημ. ἀμερικανόπουλο.

ἀμερικανόπουλο (ἡ) δημ. ἀμερικανόπαις βλ.λ.

ἀμεριανός-α δημ. ἀμερικανικός βλ.λ.2.

ἀμερικανός-ἡ νεώτ. βηλ. κ. -ίς, δημ. κ. ἀμερικανός-α ὁ ἐν Ἀμερικῇ κατοικῶν ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος· || νεώτ. κ. ὁ ὑψηλὸς ἀμερικανικὸς πνος κράτους· 2) δημ. ὁ ἐν Ἀμερικῇ ζῶν ἢ ὁ ἐκεῖθεν ἐπανακτάμενος ἑλλην· φρ. κάνει τὸν ἀμερικανὸν | φευδῶς ἐπιδεικνύει ἐαυτὸν ὡς πλοῦσιον ἢ ἄλλως κἀμειν τὸν ἰδιορρυθμόν.

ἀμεριμνησία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀφροντισία.

ἀμεριμνησία (ἡ) μτγν. ἀμεριμνησία βλ.λ.: Πλάτ.Ἠθ.630 Α' ἀμεριμνία πενίας, ἀντίθ. πλοῦτος ἀμηνία, Ἐπίρρ. ἀμεριμνίας ἐνεκεν καὶ ἀπαρμυσίνης.

ἀμεριμνητικός-ἡ-όν μτγν. ἀμεριμνός βλ.λ. ἀφροντιστῶν: Πάπ. ἀμεριμνητικός ἔμω.

ἀμεριμνημένος-ον νεώτ. λ. λαοεθισα ὑπὸ τοῦ Κοραῖ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ λατ. ὅρου sive care, εἰς χαρακτηρισμόν ὑπομνημάτων, τὰ ὅποια οὐδαμῶς ἐπάγονται φροντισδῆς ἡ βόρη διὰ τὸν κάτοχον: Κοραῖ Ἀτ.2,38· || γεν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀμερίμνος, ξέγνοιστος· || τὸ οὐδ. ἀμεριμνημένος ὡς οὐα. ἡ ἑλλειψὶς φροντισδῶν, ἀσχολιῶν, ἡ ξέγνοιστος τεμπελιά.

ἀμερίμνος (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκονομίας τῶν χαρποπῶν συνών. δαλδερβία.

ἀμερίμνος (ἡ-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων μερίμνας, φροντισδῶς, ἀφροντικ, ξέγνοιστος· Μέν.1083, Ματθ.28,14 ὅπως ἀμερίμνος ποιήσομεν, νεώτ.

ἀμερίμνος βίος· || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἀμεριμνησία βλ.λ.: Γλωτ.Ἠθ.1018 ὁ τὸ ἀμερίμνος παρὰ τὸ ἀλυσον· 2) παθ. ὁ περὶ οὐδὲς μεριμνῶν, παρημελημένος: Σοφ.Αἴτ.1207 κείμεν δ' ἀμερί-

μνος οὕτως ἥ συγγρ. ΑΠ II, 24 οὐνοχαί κρήνης ἐξ ἀμεριμνοτέρης ἴτης ἐλάσσονα ὀχληαν, κόπον ἐπιφέρει. 3) εἶδος φυτοῦ ἀειζῶνον τὸ μέγα: Πλίν. ΗΝ 25, 160.

ἀμεριμνοσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ ἀμεριμνησία βλ.λ. **ἀμεριμνῶ**-έω μτγν. κ. νεώτ. εἰμαι ἀμεριμνος βλ.λ., ἀφροντικός, ξένοιαστος, ἀδιοφορῶ: Ἰάμβλ. Πυθ. 5, 21 κατὰ Θ. Μάγ. ἀντί ἀφροντιστά.

ἀμεριμνός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀμεριμνα χωρίς μερίμνας, φροντίδας, ξένοιαστος: Ἡρωδ. διαν. 4, 5, 15 ἀμεριμνῶν βιοῦν, δημ. πέρασε ἀμεριμνα τὴ ζωὴ του.

ἀμέριος ὄωρ. ἀντί ἡμέριος βλ. λ.

ἀμέριστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ διηρημένος εἰς μέρη ἢ ὁ μὴ συνάμενος νὰ διαιρεθῇ: Πλάτ. Θεαίτ. 205 C κατὰ τὸν νῦν λόγον μία τίς ἰδέα ἀμέριστος συλλαβὴ ἂν εἴη, νεώτ. ἀμέριστος ἀγρός (ἀκατανέμτος) κ. γν. ἔχουν ἀμέριστη τὴν περιουσίαν τους ἥ νεώτ. κ. δημ. ὁλόκληρος, ἀκέραιος, πλήρης: ἐπέδειξε ἀμέριστον ἑνδιαφέρον, - ἔχεις ἀμέριστη τὴν ἀγάπην μου.

ἀμερίστω ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιαιρέτως, κατὰ τρόπον ἀμερίστον βλ.λ.

ἀμέριμα ἴσα. «παλλά».

ἀμεριμνῶ ἐπίρρ. Εὐστ. «δὶχα μερίμνης»

ἀμερνός ἴσα. «ἀπειρος».

ἀμερκόκοιτος ὄωρ. ἀντί ἡμερκόκοιτος βλ.λ.

ἀμερόληπτα ἐπίρρ. δημ. ἀμερόληπτως βλ.λ.

ἀμερόληπτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεροληπτῶν, ὁ μὴ λαμβάνων κατὰ μέρος πινός, ὁ μὴ χωρίς ὀνομασ, ὁ δίκαιος, ὁ εὐθύς: ἀμερόληπτος δικαστής. - ἀμερόληπτη διοίκησις.

ἀμερόληπτος ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀμερόληπτα ἀπροσωποληπίτως, κατὰ τρόπον ἀμερόληπτον βλ.λ. διαχειρίζεται ἀμερόληπτος τὰ δημόσια, δημ. ὁ δικαστής ἐκρίνε ἀμερόληπτα τὴ διαφορά.

ἀμερόληφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμερόληπτου βλ.λ., ἡ ἀπροσωποληφία: ἡ ἀμερόληφία τῶν δικαστῶν ἢ ἀνεπηρέαστος κρίσις, ἡ εὐθυδικία ἢ.

ἀμερός ὄωρ. ἀντί ἡμερος βλ.λ.

ἀμερσίναμος-ον μτγν. ὁ ἀπαστερῶν τινὰ τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ.

ἀμερσίνη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἄλγινος τὸ δημ. ἀνεμόχορτο ἢ παρθενούδι: Διοσκ. 4, 39.

ἀμερσίνοιος-ον μτγν. ὁ ἀφαιρῶν τὸν κοῦν.

ἀμερσίσις-ως (ἡ) μαν. ἡ ἀφαίρεσις, ἀποστέρησις.

ἀμερσίφρων-ανος-ον ἄλλως ἀμερσίφρων βλ.λ. ἥ «βλαβερός».

ἀμερσία ἡ εὐγενής νεώτ. καλλωπιστικὸν δένδρον τῆς οἰκαγενείας τῶν χειδρῶν, Ἰθαγενὲς εἰς τινὰ χώρας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν.

ἀμερσίς ἴσα. «ἀισχρὸν».

ἀμερσίς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἄνευ διαιρέσεως εἰς μέρη: Πορφ. ἀμερσίς καὶ ἀδιασπαστός.

ἀμέρωτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κατεννοήμα, ἀκαταπράυντος: τὸ παιδί κλαίει ἀμέρωτα.

ἀμέρωτος-η-ο δημ. ἐπὶ ζῶν- ὁ μὴ ἡμερωθείς, συγγ. ἄγριος: ἀμέρωτος γάτος ἥ ὁ μὴ δεκτικός ἡμερώσεως: θηριὸ ἀμέρωτο, ὁ κακὸς ἀνθρώπος. 2) ἀκατέννοστος, ἀκαταπράυντος: ἀμέρωτη φουρτούνα. 3) κατ' ἐπέκτ. : ὁ φοβισμένος: δὲν μάς συνήθισε κ' εἶναι ἀμέρωτο ἀκόμη τὸ παιδί.

ἀμεσα ἐπίρρ. δημ. ἀν' εὐθείας.

ἀμέσαι ἴσα. «ἀμαυρῶσαι» (ἀναγν. ἀμέσαι).

ἀμεσεγγύητος-ον νεώτ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐδόθη μεσεγγύσις βλ.λ. ἦται δὲν ἐγένετο εἰς τρίτον παρακατάθεσις τοῦ ὑπὸ δικαστικὴν διένεξιν διατελοῦντος πράγματος: ἀμεσεγγύητον δάνειον.

ἀμεσεγγυήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ μεσεγγυήσεως βλ.λ.

ἀμεσίτευτα ἐπίρρ. δημ. ἀμεσιτεύτως (χωρίς μεσίτην βλ.λ., χωρίς μεσάζον πρόσωπον).

ἀμεσίτευτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συμβάσεων, ἀγορῶν κττ. ὁ ἄνευ μεσίτου ἢ μεσιτείας βλ. λ.: ἀμεσίτευτος ἀγοραπωλησία, - παντρεία ἀμεσίτευτη συγγ. ἀπορῆξενεστη.

ἀμεσίτευτος ἐπίρρ. μτγν. νεώτ., δημ. ἀμεσίτευτα ἄνευ μεσίτου ἢ μεσιτείας βλ.λ.

ἀμεσολάβητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως, ὁ ἄνευ παρεμβάσεως τρίτου.

ἀμεσολαβήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ μεσολαβήσεως, ἄνευ παρεμβάσεως τρίτου.

ἀμεσος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων τι μέρος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τινος ἄλλου ἥ ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως, ὁ μὴ διὰ τρίτου γινόμενος ἢ ὑπάρχων ἀντὶθ. ἀμεσος Ἄριστλ. ΑΠρ. 68B30 ἀμεσος ἀρχὴ συλλογιστικῆς θέσιν λέγει, ἢν μὴ ἐστὶ δεῖξαι (ἐν τῇ τοῦ μέσου χρήσει, ἥτοι ἡ αὐτοπρόθεσις ἢ ἀναπόδεικτος), νεώτ. ἀμεσος συμμετοχὴ ἢ ἀν' εὐθείας, ἀμεσος φόρος (οἱ ἀν' εὐθείας ὑπὸ τοῦ πολίτου καταβαλλόμενοι εἰς τὸ δημόσιον) ἥ ὁ ἄνευ μεσολαβήσεως χρονικοῦ διαστήματος συμβαίνων ἢ ὑπάρχων: ἀμεσος ἀνάγκη βοηθείας (μὴ ἐπιδεχόμενη ἀναβολὴν ἢ χρονοτριβὴν, λίαν ἐπιγενοῦσα), κίνδυνος ἀμεσος (ὁλως ἐπικείμενος) ἥ φιλος. ἀμεσος γνώσις (ἡ ἀν' εὐθείας ἐπὶ τῶν αἰσθησέων ἢ τῆς συνειδήσεως ἐρείδομένη), ἀμεσος δεδομένη (ἀντικείμενον ἀμέσου γνώσεως, γεν. πᾶν ὅτι ἀν' εὐθείας ἀντηλθισβανόμεθα, οἷον αἱ παραστάσεις, τὰ συναίσθηματα, τὰ πάθη), ἀμεσος συλλογισμός ἢ καθ' ὃν προκύπτει τὸ συμπέρασμα ἄνευ μεσολαβήσεως μέσου ὄρου ἥ βιολ. ἀμεσος γένεσις ἢ καθ' ἣν ἐκ τινος ἀρχικοῦ κυττάρου γεννῶνται δύο ἄλλα κύτταρα ἀκέραια ἥ γρᾶμμ. ἐπὶ διητάσῃ ρημάτων - ἀμεσος ἀντικείμενον ἢ τὸ πρῶτον τῶν δύο ἀντικειμένων, εἰς ὃ μεταδίδεται ἀν' εὐθείας ἢ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργειας).

ἀμεσότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἰδιότης τοῦ ἀμέσου βλ. λ., ταῦ παραχρῆμα συντελουμένης: νεώτ. ἡ ἀμεσότης τοῦ κινδύνου (τὸ ἐπικείμενον τοῦ κινδύνου).

ἀμεσουράνητος-ον νεώτ. ὁ μὴ μεσουράνησας βλ.λ., ἐπὶ τῶν ἀστερων τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σεληνῆς. 2) μτφ. ὁ μὴ μὴ φθάσας εἰς τὸ ὁρισμένον σημεῖον τῆς δόξης ἢ πλοῦτος ἢ ἀκμῆς αὐτοῦ.

ἀμεσος-η-α δημ. ὁ μὴ μεστωμένος βλ. λ., ἄωρος, μὴ δρεμμένος, μὴ γεμῆτος, ἀγένετος, ἀμέστωτος, ἐπὶ καρπῶν: καλαμπόκι - σπῆρις ἀμεστο, κουκιά ἀμεστα. 2) μτφ. ὁ μὴ σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ὄριμος: ἀμεστο κορίτσι, - ἀμεστα μυαλά, - ἀμεστα στήθια (αἱ μὴ ἢ μὴ μὴ ἀνεπτυγμένοι μαστοὶ γυναικός).

ἀμεστότης-η-ο δημ. ὁ ἀμεστος βλ.λ. 2), ὁ μὴ δυνατόν νὰ μεταστώ, νὰ γίνῃ μεστός βλ.λ.: σὲ ξερικό χωράφι ἀμεστότητα εἶναι τὰ ροδία.

ἀμέσως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἄνευ μεσολαβήσεως τινος, κατὰ τρόπον ἀμέσου βλ.λ. ἥ χωρίς διάμεσον χρονικὸν διάστημα, ἄνευ χρονοτριβῆς, παραχρῆμα: νὰ φύγῃς ἀμέσως.

ἀμεταβάπτιστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμεταβάπτιστος ὁ μὴ αὐθις βαπτισθείς, μὴ νέον βάπτισμα βλ. λ. ἡ ἄλλως νέον ἐμβαπτισμὸν ὑποστάς ἥ κ. ὁ μὴ δεκτικὸς νέας ἐμβαπτίσεως.

ἀμεταβαπτιστως ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀμεταβάπτιστα κ. ἀμεταβάπτιστα.

ἀμετάθετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ μὴ μεταβάλλων θέαν: Σιμплиκ. εἰς Ἀριστλ. Φυσ. 2, 11, 5 ἀμετάθετος οὐρανός. 2) γρᾶμμ. ἀμετάθετον ῥῆμα (καθ' ὃ ἢ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ἐνέργεια δὲν μεταδίδεται εἰς ἄλλο τι, ἀλλὰ περιορίζεται ἐν ἐστῶ καὶ μόνῳ ἢ ἀντὶθ. μεταβατικόν).

ἀμεταβάτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ μεταβάσεως, κατά τρόπον ἀμετάβατον βλλ.

ἀμεταβάτως (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικός ἐκ νέου βαφίης· || ὁ μὴ ἀλλάσων τὴν ἡν ἔχει βαφὴν, τὸ χρώμα τῷ· ἐπίρρ. ἀμεταβάτως κ. δημ. ἀμετάβατα.

ἀμεταβιβάστος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταβιβαζόμενος ἢ μὴ μεταβιβασθεὶς βλ. λ.: ἀμεταβιβάστος τηλεγραφῆμα, δημ. ἀμεταβιβάστη εἰδηση (ἀμετάδοτος)· || ὁ μὴ εἰς ἄλλον ἐκχωρηθεὶς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκχωρηθῇ· ἀμεταβιβάστος κυριότης, ἀμεταβιβάστος ἀξίωσις.

ἀμεταβλησία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ νὰ μὴ μεταβάλλεται τι, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμεταβλήτου βλ. λ.: Ἀριστλ. Φυσ. 230 Α 10, Σιμπλικ. «ἀπουσία μεταβολῆς».

ἀμεταβλητα ἐπίρρ. δημ. ἀμεταβλήτως βλ. λ.

ἀμεταβλητή μτγν. ἀμεταβλήτως βλ. λ.

ἀμεταβλητός (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταβαλλόμενος βλ. λ. ἄλλως ἀμετάβολος· Ἀριστλ. Μεταφ. 1019 Α 27 ἀπαθὴ ὁλως ἡ ἀμετάβλητα νεώτ. καιρὸς ἀμετάβλητος (ἀτμοσφαιρική κατὰστασις ἢ αὕτη), ἀνθρώπος ἀμετάβλητος (ὁ ἀναλλοίωτος τὴν μορφήν, τὴν χαρακτηρισίαν, τοὺς τρόπους κττ.)· 2) τὸ οὐδ. ἀμετάβλητον ὡς οὐα. ἐν τῇ αὐτῇ ἐνωσί· Πλωτ. 1031 Α· || νεώτ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ, ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ σταθερὸς· χρωματισμὸς ἀμετάβλητος.

ἀμεταβλήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀμετάβλητα ἀνευ μεταβολῆς, ἀναλλοιώτως.

ἀμετάβολος-ον μτγν. καὶ νεώτ. ἀμετάβλητος βλ. λ.: Πλωτ. Μάρ. 42· || γραμμ. ἀμετάβολα στοιχεῖα [σχολ. Διον. Θρ. 40 «ἐοικὼν ἐν ταῖς κλίσεσι ἀμετάβολα μένει» περὶ τῶν φωνηέντων ἡ α ἡ ι υ']· || περὶ τῶν συμφώνων τῶν α. θυράων καλουμένων, τὰ ὅποια ὡς χαρακτηρισμοὶ ἀνθρώπων ἢ ρημάτων δὲν μεταβάλλονται· || νεώτ. ζωολ. ἀμετάβολα ἔντομα [τὰ οὐδεμίαν μεταμορφώσιν ὑφιστάμενα κατὰ τὴν ἀνάπτυξίν των].

ἀμετάβολως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ μεσοβλής.

ἀμετάγγιστος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταγγιζόμενος ἢ μὴ μεταγγισθεὶς βλ. λ. ἐπὶ ὕδρων· ἀμετάγγιστο κρασί· [τὸ μὴ ἀπὸ ἐνὸς δοχείου εἰς ἄλλο μετενεχθέν]· || ἀμετάγγιστον αἶμα [τὸ μὴ ἀπὸ τῶν αἰμοφόρων ὀργάνων ἐνὸς ζῶντος ὀργανισμοῦ εἰς τὰ αἰμοφόρα ὄργανα ἄλλου μεταβιβασθέν]· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταγίσθῃ καθ' ἀπάσας τὰς ἀνωτέρας ἀμ.

ἀμετάγγιστως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀμετάγγιστα ἐπὶ ὕδρων, ἀνευ μεταγγίσεως βλ. λ.

ἀμεταγλωττίστος-ον νεώτ. ἐπὶ γραπτῶν κειμένων - ὁ μὴ μεταγλωττισθεὶς βλ. λ., ὁ ἀμετάφραστος· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μεταγλωττίσεως, μεταφράσεως· ἀμεταγλωττίστον λογαριασμίον. ἐπίρρ. ἀμεταγλωττίστως.

ἀμεταγνώριστος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀναγνωρίζόμενος συγγ. ἀγνωρίστος βλ. λ. 4)· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναγνωρίσθῃ.

ἀμεταγνώστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ μεταγνώσκων βλ. λ., ὁ ἀμεταγνώστης, ὁ ἀγνωστος· [ῥασ. ΑΙ 10, 10, 1 ἀμ-μίσος ἡ ἀπονοδόν]· 2) ὁ περὶ οὗ δὲν μετανοεῖ τις· Ματ. Τύρ. 1, 4 ἀμ-ῥόνη.

ἀμεταγνώστως ἐπίρρ. ἀνευ μεταγνώσεως, ἀνευ μεταμελείας· κατὰ τρόπον ἀμεταγνώστον.

ἀμετάγραφτος-ον νεώτ. νομ. ἐπὶ δικαιοπραγίῳ ἀκινήτων, ὁ μὴ μεταγραφθεὶς, ὁ μὴ καταχωρηθεὶς εἰς τὰ βιβλία μεταγραφῶν τοῦ ὑποθηκοφυλακείου· ἀμετάγραφτος ὑποθήκη.

ἀμετάγραφος (-η-οῖν) μsn. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταγραφθεὶς, οὗ δὲν ἐγενε ἀντίγραφον· || νομ. νεώτ. κ. δημ. ἀμετάγραφτος βλ. λ.· 2) δημ. κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γραφῇ ἐκ νέου, ὁ ἀξανάγραφος.

ἀμεταγύριστος-η-ο δημ. ὁ μὴ δυνάμενος αὐ-

θῆς νὰ γυρίσῃ, νὰ ἐπιστρέφῃ· || κ. μτφ. ὁ μὴ ἀλλάσων γνώμης ἢ συνθέσεως ἢ χαρακτηρισμοῦ· κεφάλι ἀμεταγύριστο· ἄ. συνθέσει, ἀγύριστο· 2) ὁ μὴ μεταγυρισμένος βλ. λ. ἐπὶ ἐνδομμάτων· || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταγυρισθῇ· τόσο τριμμένο παλτό εἶναι ἀμεταγύριστο.

ἀμεταβιβαστός (-η-οῖν) νεώτ. δημ. κ. ἀμεταβιβάστος· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταβιβαθῇ, νὰ λάβῃ καὶ αὐθεὶς διδασκαλίαν ἢ νὰ λάβῃ εὐρυτέραν ταιαύτην· || κ. ὁ μὴ τυχὼν αὐθεὶς διδασκαλίας ἢ εὐρυτέρας ταιαύτης· ἐπίρρ. ἀμεταβιβαστικὸς δημ. ἀμεταβιβάσκα.

ἀμεταβουσία (ἡ) τὸ μὴ μεταβιδόνα βλ. λ., ἡ μὴ μετοδοπικότης· σχόλ. Ὁδ. Ρ 74.

ἀμετάδοτος (-η-οῖν) κ. μsn. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταδίδων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ εἰς τοὺς ἄλλους· Ἐπικτ. Δ 6 ἀμετάδοτος φθονερός· || Νικ. Δαμασκ. ἀμετάδοτος βίος (ἀνευ ἐπικοινωνίας μετ' ἄλλων), ἀντίθ. κοινωνητικός· 2) παθ. ὁ μὴ μεταδιδόμενος ἢ ὁ μὴ μεταδοθεὶς· βέττ. θαλ. 331, 6· ἀμετάδοτος γνώσις - ἀμετάδοτον πάθος· || νεώτ. κ. ὁ μὴ μὴ μεταδοθεὶς· ἡ ἐπιδημία οὐσα ἀμετάδοτος ἐπὶ δυνατόν νὰ πολεμηθῇ καὶ νὰ ἐκλειφθῇ· 3) μsn. κ. δημ. ὁ μὴ λαθὼν μεταδόσιν, ὁ μὴ μεταλαθὼν θείας κοινωνίας, ἀμετάλαθος, ἀμετάλόγητος· Δουκάνη. εἰς ἐξ ἀμελείας ἀμετάδοτος ἀποθάνει.

ἀμετάδοτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀμετάδοτα κατὰ τρόπον ἀμετάδοτον βλ. λ.: Πλωτ. 118, 525 C ἀμετάδοτως ἔην [ἀνευ ἐπικοινωνίας μετ' ἄλλων] παρὰ τὰ ἀπηνύς.

ἀμετάδοτα ἐπίρρ. δημ. ἀμετάδοτως βλ. λ.

ἀμετάδοτος (-η-οῖν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταδιδὼν θεόν, ὁ μὴ μεταποτιζόμενος ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς μεταποτισμοῦ, ἀμετακίνητος, σταθερός· Πλωτ. 4, 156 ἀμ-ἄστρα παρὰ τὸ στασιμα, τὰ ἀκίνητα, Πλωτ. 675 B ἀμ-εἰρημένη παρὰ τὸ ἀμετάστατος, νεώτ. ὑπάλληλος ἀμετάδοτος [ὁ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει παρορμῆν ὡς οὐα. ἐπὶ μεταθετός]· || τὸ οὐδ. ἀμετάδοτον ὡς οὐα. ἐπὶ ὑπολήλων, τὸ νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ μετάθεσις βλ. λ.: τὸ ἀμετάδοτον τῶν ἐκπαιστυμένων λειτουργῶν.

ἀμεταδέτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀνευ μεταδέσεως, κατὰ τρόπον ἀμετάδοτον βλ. λ.

ἀμετακίνησις (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἡ κατάστασις τοῦ εἶναι τινα ἀμετακίνητον βλ. λ.

ἀμετακίνητος (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμετακινήτος· ὁ μὴ μετακινούμενος, ὁ μὴ μετακινήθεῖς, σταθερὸς, μόνιμος· || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μετακινήσεως, ἀμετακίνητος· Ξεν. Ἐπιστ. 1, 2 τῆς γνώμης ἀμετακίνητον [ἡ ἐν τῇ γνώμῃ ἔμμονη], Κδ Κορινθ. 1, 18 ἑδραῖοι γίνεσθαι ἀμετακίνητοι, περυσσούντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε νεώτ. στρατεύματα ἀμετακίνητα [μὴ μετακινήβεντα], πέτρα ἀμετακίνητος [ἡτις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μετακινήθῃ, ἀσάλευτος]· Γεωγ. 7, 1 ἀμ-οἶνοι παρὰ τὰ ἀδόλοχα· 2) δημ. κατὰ παρεκτ. ὁ νωθρός, ὁ δυσκίνητος.

ἀμετακινήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀμετακίνητα ἀνευ μετακινήσεως, κατὰ τρόπον ἀμετακίνητον βλ. λ., σταθερῶς, ἑδραίως· Ἀριστλ. Η Νικ. ἀμετακινήτως ἔχεν παρὰ τὸ βεβαίως.

ἀμετακλίστος-ον ὁ μὴ μετακλίνεσθαι, ἀκαμπτος, ἀλύττος.

ἀμετακλήτος (-η-οῖν) κ. νεώτ. ὁ δὲν δύναται τις νὰ ἀναστειλῇ, ἀκράτητος, ἀκατάχατος· Πλωτ. 36, 157 ἀμετακλήτων ὁρμήν ἔσχειν· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετακλινόμενος ἢ μὴ μετακλήθεῖς βλ. λ.· || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀνακλινόμενος ἢ μὴ ἀνακλήθεῖς, ὁ ἀνεκλήτος· ἀμετακλήτος συμφωνία, ἀπόφασιν ἀμετακλήτη· ἄ. ἀνεκλήτης.

ἀμετακλήτως ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀμετακλήτα κατὰ τρόπον ἀμετακλήτων, ἀνεκλήτως.

ἀμετακλινής-ές μτγν. ἀκαμπτος. **ἀμετακλινής**-ον κ. ἀμετακλινής βλλ.: σχόλ. Αἰσχ. Ἐπ.312 ἀμετακλιντοί φύλακες. **ἀμετακλωστός**-ον μον. ὃς δέν δύναται νά μετακλωσθῇ, νά κλωσθῇ πάλιν: Κίμωναςσ.1145. **ἀμετακομιστός** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετακομιζόμενος, ὁ μὴ μετακομισθεῖς: || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νά μετακομισθῇ βλλ. **ἀμεταλάθετος**-η-ο δημ. ἀμετάλαθος βλλ. **ἀμετάλαθος**-η-ο κ. ἀμεταλάθετος δημ. ὁ μὴ μεταλαβὼν τῆς Θεῆας Κοινωνίας (Μεταδόσεως) ἄλλως ἀκοινώνητος, ἀμετάδοτος: δέν τὸν πρόφτασαν καὶ πέθανε ἀμετάλαθος. **ἀμεταλαμπάδευτος**-ον νεώτ. ὁ μὴ μεταλαμπάδευθεῖς, ὁ μὴ ὡς φῶς λαμπάδος εἰς ἄλλους μεταδοθεῖς, ἐπὶ σοφίας, ἐπιστήμης, γνώσεως κττ. **ἀμετάλητος**-ον μτγν. κ. μον. ὃς δέν δύναται νά μετενευθῇ εἰς ἄλλην σημασίαν: Εὐστ. Π.79 λέξεις ἀμετάλητοι αἱ ἀνευρήνυτοι, αὐτ. Π.777 ἀμετάλητοι ἦγονι μὴ δυνάμενοι μεταληθῆναι εἰς ἐφερομνευτικὴν ἑτέραν λέξιν: 2) νεώτ. εἰδ. ὁ μὴ λαβὼν τὴν Θεῖαν Μετάληψιν, ὁ ἀμετάλαθος: 3) Ἦσ. «ἀμέταχος». **ἀμετάλλακτος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ μεταλλάσσμενος, ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος: || νεώτ. ὁ μὴ δεκτικός ἀλλαγῆς, μεταβολῆς: || μτφ. σταθερός: ἀμετάλλακτος γνώμη (ἀνένδοτος): Ἰώσ. Αἰ18,16. **ἀμετάλλος**-ον νεώτ. χημ. ὁ μὴ περιέχων μέταλλον: ἀμετάλλα στοιχεῖα (οἷον ὁ ἀνθραξ, τὸ θεῖον, τὸ ὀξυγόνο). **ἀμετάμειπτος**-ον μτγν. ὁ μὴ μεταμειβόμενος, μὴ μεταβολιζόμενος, μὴ μετατρέπόμενος. **ἀμεταμελήτι** ἐπίρρ. μον. ἀμεταμελήτως βλ λ. **ἀμεταμέλητος**-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐπιφέρων μεταμέλειαν, ὁ περὶ οὗ δέν μεταμελεῖται τις: Πλάτ. Τίμ. 59 D ἀμ-ἡδονή, αὐτ. Νόμ.866 E τὸ πεπραγμένον αὐτοῖς ἀμεταμέλητον γίγνεται: 2) κ. νεώτ. ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ μεταμελοῦμενος, μὴ αἰσθανόμενος διὰ πράξιν τοῦ μεταμελεῖν, ὁ ἀμετανόητος, ἀντίθ. μεταμελητικός: Αἰσθλ. ΗΝ 1166 A 29 ὁ σπουδαῖος ἀμεταμέλητος ἐγκληματίας. **ἀμεταμελήτως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ μεταμελείας, κατὰ τρόπον ἀμεταμέλητον βλλ. **ἀμεταμίσθωτος**-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπενοικισσθεῖς: Πάν. ἀμεταμίσθωτα καὶ ἀνατοῦργητα. **ἀμεταμόρφος**-ον μον. ὁ μὴ μεταμορφούμενος. **ἀμεταμόρφωτα** ἐπίρρ. δημ. ἀμεταμορφώτως βλ λ. **ἀμεταμορφωτός** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταμορφούμενος ἢ ὁ μὴ μεταμορφωθείς: || κ. ὁ μὴ δεκτικός μεταμορφώσεως βλλ. **ἀμεταμορφώτως** ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἀμεταμόρφωτα ἀνευ μεταμορφώσεως βλλ. **ἀμεταμφιστοῦς**-ον νεώτ. ὁ μὴ μετημφισμένος βλ λ., ὁ ἀμασκάρωτος: εἰς τὸν χορὸν πολλοὶ ἦσαν ἀμεταμφιστοί: || κ. μτφ. ἀμεταμφιστοῦς ἀρεστίου: 2) κ. ὁ μὴ δεκτικός μεταμφισσεως: οἱ κυροὶ εἶναι ἀμεταμφιστοί. **ἀμεταναστευτός** (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταναστεύων ἢ ὁ μὴ μεταναστεύσας: Ἀποστ. Διάτ.7,35: 2) ὁ μὴ δυνάμενος νά μεταναστεύσῃ, νά ἐγκατασταθῇ εἰς ἄλλον τόπον: αἱ φυλαὶ τῶν ἀγρίων εἶναι ἀμετανάστευτοι. **ἀμετανάστρεπτος**-ον ὁ μὴ δεκτικός ἀνατροπῆς, συνεκδ. ὁ ἀμετακίνητος βλ λ., ἀμετάβλητος, σταθερός: Πάν. ἀμετανάστρεπτος ὁμολογία παρὰ τὸ ἀσάλευτος. **ἀμετανοήσι** (ἡ) νεώτ. τὸ μὴ μετανοεῖν, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμετανόητου βλλ. **ἀμετανόητος** ἐπίρρ. δημ. ἀμετανόητως βλ λ. **ἀμετανόητος** (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. περὶ οὗ δέν μετανοεῖ, δέν μεταμελεῖται τις, ἀμετάγνωστος, ἀμεταμέλητος βλ λ. || Λουκ. Ἀποκ.11

2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετανόων: ΚΔΡωμ.2,5 κατὰ τὴν σκληρότητα σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, νεώτ. κ. δημ. ἀμετανόητος ἐγκληματίας. **ἀμετανόητος** ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀμετανόητα ἀνευ μετανόας, κατὰ τρόπον ἀμετανόητον βλ λ. **ἀμετανόητως** ἐπίρρ. δημ. ἀμετανόητως βλ λ. **ἀμετανόητος**-η-ο δημ. ἀμετανόητος βλ λ. **ἀμετάπειστος** (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταπειθόμενος, μὴ μεταπεισθείς ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νά μεταπεισθῇ, ὁ εἰς τὴν γνώμην του ἐρμένων, ὁ ἀνένδοτος: Ἀριστλ. Α' Υποτ.72 Β3 ἀμετάπειστος ὁ ἐπιστάμενος, Πλούτ.Θηα.17 ἀμετάπειστον ἑώρα καὶ ἀμετάτρεπτον, νεώτ. παρ' ὅδας τὰς παρὰ κλήσεις ἐμμεν ἀμετάπειστας: 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀμετάτρεπτος, σταθερός, ἑδραῖος: Διόδ.Σ 37,20 ἀμετάπειστος συμμαχία. **ἀμετάπειστος** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀμετάπειστον: Πλούτ. Η8,117. **ἀμεταπειστός**-ον νεώτ. ὁ μὴ μεταπεισθείς. **ἀμεταπλάστος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ μεταπλάσσει ἢ ὁ μὴ δεκτικός μεταπλάσεως: || γραμμ. ὁ μὴ παθὼν μεταπλάσμον βλ λ.: ἀμετάπλαστος τύπος. Ἐπίρρ. ἀμεταπλάστως. **ἀμεταποίητος** (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταβαλὼν αὐτάς, ἀναλλοίωτος: Ξενοκρ. Γαλ. Ἐνδρ.Τ 42 κινητικὸς οὖρων ὁ χυλὸς αὐτῶν ἄπλοος καὶ ἀμεταποίητος: 2) νεώτ. ὁ μὴ μεταποιηθείς, μὴ μετατραπείς: ἀμεταποίητον οἶνό-πνευμα: || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νά μεταποιηθῇ βλ λ. 3) νά μετατραπῇ: ἀμεταποίητο φέρεμα. **ἀμεταποίητος** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀμεταποίητα ἀναλλοίωτως ἀμεταβλήτως: 2) νεώτ. κ. δημ. ἀνευ μεταποίσεως βλ λ. **ἀμετάπειστος**-ον μτγν. ὅστις δέν δύναται νά πταίσῃ, ἀσφαλτός: 2) ἀμετάβλητος, σταθερός: Γαλ.17(11),863 ἀμετάπειστος πρόρρησις. **ἀμεταπνωσία** (ἡ) μτγν. ἡ σταθερότης, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμεταπτώτου βλ λ.: Ἀρρ. Επικτ.3,28. **ἀμεταπτωτός**-ον ὅστις δέν δύναται νά μεταπέσῃ βλ λ., ἀμετάβλητος, σταθερός, μόνιμος: Πλάτ. Τίμ.29 μόνιμος καὶ ἀμεταπτώτους (λόγους), Πλούτ. Συμμ.4 προσμ. φίλος ἀμεταπτώτος καὶ βέβαιος, Γαλ.2,4 τὸ πάντων σχημάτων ἑδραϊσ-τάτων τε καὶ ἀμεταπτώτων τὸν κύβον νεώτ. ἀμετάπτων ἐνδιαιτῶν (αἰετῶν). **ἀμεταπώλητος** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταπωλούμενος ἢ μὴ μεταπωληθείς βλ λ.: ἀμεταπώλητα προϊόντα: || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νά μεταπωλήται: ἀμεταπώλητα τὰ ἱερὰ σκεύη. **ἀμεταρρυθμιστός** (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταρρυθμισθείς ἢ ὁ μὴ δεκτικός μεταρρυθμίσσεως βλ λ.: ἀμεταρρυθμιῖσται διατάξεις νόμου. **ἀμετασάλευτος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀσάλευτος, ἀκίνητος, μὴ δεκτικός μετασάλευσεως: Κλήμ. Ἀλ. Παῖδ.2,54 ἀμετασάλευτος ἀρχή. **ἀμετασκευάστος**-ον νεώτ. ὁ μὴ μετασκευασθείς, μὴ τυχὼν μετασκευῆς βλ λ.: || κ. ὁ μὴ δεκτικός μετασκευῆς: ἀμετασκευάστον ὄχημα. **ἀμετάστατος**-ον κ. νεώτ. ὃν δέν δύναται τις νά μεταστήσῃ, νά μεταβῇ, ὁ ἀμετάβλητος, σταθερός, ἀμετάβητος: Πλάτ. Πολ.361 D ἄλλ' ἴτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου, Πολυδ.5,169 παρὰ τὸ μόνιμος, βέβαιος: 2) ὃν δέν δύναται τις νά ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ μέσου, νά ἐξαλείψῃ: Πλάτ. Πολ. 478 E ὁ νεὸς ὢν λάβῃ ἐν τοῖς δόξαις δυσέκιν-πτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίνεσθαι. **ἀμεταστάτως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀμεταβλή-τως, σταθερῶς, κατὰ τρόπον ἀμετάστατον βλ λ. **ἀμεταστρεπτή** ἐπίρρ. ἀνευ μεταστροφῆς βλ λ.: Πλάτ. Νόμ.9,854 ἀμεταστρεπτή φεγγεῖν: Σοῦδ. [ἐμὴ ἐπιστροφήμενος εἰς τοῦτο καὶ ἀμελέηται]. **ἀμετάστρεπτος**-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ στρεφόμε-

νος πρὸς τὰ ὀλίγα : Μάξ.Τ.5,5 ἀμετάστρεπον ἢ ἐιμαμένη (ἀμετάβλητος).
ἀμκταστρεφής-ους-ές μυν. ὁ ἐξ οὗ μεταστρεφής, ἐπιστροφή δὲν ὑπάρχει, ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐπιτρέφει τις : Δοῦκ.Ίστ.Βυζ.69.
ἀμετάστροφος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνεπίδεκτος μεταστροφῆς, ἀμετάβλητος : Γλατ.Πολ. 10,260 ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωθέντα ποιοῦντα συγκρ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Γλατ.Ἐπικ.982 οὐδὲ ἀδάμας ἐν αὐτοῦ κρεῖττον οὐδὲ ἀμεταστροφώτερον ἂν ποτε γένοιται νεώτ. ἀμετάστροφον πλεόν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πολέμου, δημ. ἀμετάστροφη κακομοιρία.
ἀμετάσχετος-ον οὗ δὲν δύναται τις νὰ μετασχηματίζεσθαι ἢ μὴ μετασχηματίζεσθαι βλ.λ. : || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μετασχηματισμοῦ βλ.λ.
ἀμκτάτακτος (-η)-ο(ν) νεώτ. δημ. κ. ἀμετάτακτος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετασχηματίζεσθαι, νὰ ἀδυνατίζεσθαι : οἱ ἀδυνατίζοντες τοῦ πεζικοῦ εἶναι ἀμετάτακτοι εἰς τὸ μηχανικόν : || ὁ μὴ ἡ μήλου τυχὼν μετατάξεως : ὁ χωροφύλαξ ποῦ πέτυχαν στὶς ἐξετάσεις γιὰ ἀστυφύλακες εἶναι ἀκόμα ἀμετάτακτοι.
ἀμετάτοπιστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετατοπιζόμενος ἢ ὁ μὴ μετατοπιζόμενος βλ.λ. : ἀμετάτοπιστοι ἐπὶ οἱ σωροὶ τῶν λίθων : || κ. ὁ μὴ δεκτικὸς μετατοπίσεως, ἀμετάβλητος, ἀμετακίνητος : ἀμετάτοπιστο ἐπίπλο.
ἀμετάτραπετος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμετάτρετος ὁ μὴ μετατρέπομενος, ἢ μὴ δεκτικὸς μετατροπῆς βλ.λ., σταθερὸς, ἀμετάβλητος : Γλουτ.Θησ.17 ἀμετάππιστον ἑώρα (τὸν Θησέα) καὶ ἀμετάτρεπον, νεώτ. ἐσχηματίσα τὴν ἀμετάτρεπον γνώμην, κ. δημ. ἔχω ἀμετάτρεπτη ὁπφασα.
ἀμετατρέπτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνεμ μετατροπῆς βλ.λ., ἀμεταβλήτως, σταθερῶς.
ἀμετάτρεπτα ἐπίρρ. δημ. ἀμετατρέπτως βλ.λ.
ἀμετάτρετος-η-α δημ. ἀμετάτρεπτος βλ.λ.
ἀμετατρεφία (ἡ) μτγν. ἀννησία : Πτολ.Τετρ.16.
ἀμετατροπία (ἡ) μτγν. τὸ ἀμετάτρεπον, τὸ ἀμετάβλητον : σχολ.Απολλ.Ρ.4,1082.
ἀμετάτροπος-αν κ. νεώτ. ὁ μὴ μετατρέπομενος, ἀμετάτρεπος βλ.λ. : Ὀρφ.Επ.59,17 ἀμετάτροποι Μοῖραι, Ἐνίρρ. ἀμ-δόγμα Μοιρῶν, νεώτ. ἀμετάτροποι ἐνώσεις, Ἐπίρρ. ἀμετατρόπως.
ἀμετατύπνως (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. μὴ ἐκ νέου τυπώδεις, ἐπὶ βιβλίων, εἰκόνων ἐντύπων κττ. μὴ ἐπανεκδοθεῖς.
ἀμετάφερτος-η-α δημ. ὁ μὲ μεταφερόμενος ἢ μὴ μετενεχθεῖς : ἔχω τὰ περισσότερα μηχανήματα ἀμετάφερτα : || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετενεχθῇ βλ.λ. : ἀπὸ τὰ βουνὰ μας εἶναι ἀμετάφερτα ἡ ξυλεία, γιατί δὲν ἔχουν δρόμους.
ἀμεταφωρόητος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μετακομισθῇ, νὰ μετακινήθῃ : Νικ.Βλαμυδ.Ἐπιτ.73 ἀμεταφωρήτην ἀγγεῖον.
ἀμετάφορος-ον μτγν. ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ὁ μὴ μετατρέπομενος, ἀμετάβλητος : Κύριλλ.Ἀλ. τὸ ἀμετάφορον παρὰ τὸ ἀπρεπτον.
ἀμεταφωρτώδης (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταφωρτώδης ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μεταφωρτῶθαι βλ.λ.
ἀμεταφωρτώδης (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταφωρτώδης βλ.λ., ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταφωρτῶθαι : Σχόλ.Ἰλ.1607 ἀμεταφωρτώδης προσφώνησις, Φωτ. ἀμ-ἐπιφθεγμα, δημ. λογοπαίγνιο ἀμεταφωρτώδης : || ὁ μὴ μὴ μεταφωρτώδης : ἔχω τὸ μισὸ βιβλίο ἀκόμη ἀμεταφωρτώδης.
ἀμεταχειρίσιμος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μὴ χρησιμοποιοῦντος, κανονικῶς : νεώτ. ἀμεταχειρίσιμα μηχανήματα σκεῦη : δημ. ἀμεταχειρίσιμη μηχανή : || κ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ : Ἀ-

ριστφ.Ἀν.710 : 2) ὁ δὲσχερῆτος : Γλώσσ.416.
ἀμεταχώρητος-ον μτγν. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχωρῆσθαι, νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλον τόπον : || ὁ μὴ μεταχωρήσας, ὁ μὴ μεταβὰς εἰς ἄλλον τόπον, ποῦ δὲν μετατόπισε | αὐτοῦς|. **ἀμετέναι** Ἦσ «ἀποδοῦναι».
ἀμεταώρητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ μετεωρίζομενος, ἀσάλευτος, ἀκλόνητος, σταθερὸς : 8αο. ἀμεταώρητον βλέμμα.
ἀμεταώρητως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνεμ μετεωρίσας, ἀκλόνητως, σταθερῶς.
ἀμετουσίαστον Ἦσ. «ἀμέτοχον».
ἀμέτοχος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετέχων πνός βλ.λ. : Ἐπικτ.ἀν.267 σώματα ἀμέτοχα κενού, Ἐπικτ.ἀν.364 ἀγαθῶν ἀμέτοχος, νεώτ. ἀμέτοχος τοῦ ἐγκλήματος.
ἀμετρώριθμος-ον μυν. ὁ ἀμέτρου ἀριθμοῦ, ἀναρίθμητος : Τζέτ.Ἰστ.9,618.
ἀμετρήτης-ους-ές μτγν. ἀμέτρητος, ἢ δεκτικὸς μετρήσεως : Διοδ.Σ.12,1 ἀμετρήτης μάζα.
ἀμετρήσιος (ἡ) μτγν. κ. -ῆς Ἐνίρρ. ἀμετρία.
ἀμετρήτα ἐπίρρ. δημ. ἀμετρήτως βλ.λ.
ἀμετρήτως (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετρήθεις, ὃν δὲν δύναται τις διὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ πλῆθος νὰ μετρηθῇ, ἀμέτρος, ἀνυπολόγητος : Ὀδ.Ψ.249 ἄλλ' ἐπ' ὀπισθεν ἀμετρήτος πόνος ἔσται, Εὐρ.Ἡλ.433 ἔσθαιε Τροίαν τοῖς ἀμετρήτοις ἔρετροις, Ἀριστ.Φυσ.2640 ἄηρ-ἀμετρήτος, νεώτ. ἀμετρήτην τὸν πλῆθος τῶν διαπληκτικῶν, -ἐξοδεύει ἀμετρήτα, ὁδιστ. ὅπως τ' ἀπέρητα ἀμετρήτα εἶναι τὰ βάσανα μου | ἄστε με νὰ ῥῶν νὰ στὰ πῶ νὰ λυπηθῇς, κυρὰ μου : || νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μὴ καταμετρήσιμος, ποῦ δὲν ἐμετρήθηκε : ἔχω ἀμετρήτους τὰς χρεωνάδας ἐισπραξέας, -ἀμετρήτο ἔδωκα τὸ λάδι στά ντεσέρτζα.
ἀμετρήτως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμετρήτα χωρὶς νὰ γίνῃ ἢ νὰ δύναται νὰ γίνῃ μετρήσιμα, κατὰ τρόπον ἀμετρήτην βλ.λ.
ἀμετρί μτγν. κ. -εῖς ἀμέτρως, χωρὶς μέτρον : παροιμ. Ζην.δ.5,19 μέτρω ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρί δὲ μάζαν ἐδόντες.
ἀμετρία (ἡ) κ. νεώτ. ἑλλειψίς ἡ ὑπερβολὴ τοῦ μέτρου, ἀσυμμετρία, ἀνίση, ἀσυμμετρία : Γλατ.Τιμ.87 τὴν τοῦ τῶν γάμων χρόνον ἔμμετρῶν τε καὶ ἀμετρίαν, Λουκ.Πενθ.18 ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία, νεώτ. ἡ ἀμετρία οἰκοδομημάτων | ἡ ἑλλειψίς τῆς προσκοῦρης ἀναλογίας μεταξὺ τῶν μερῶν αὐτοῦ : 2) τὸ ἀμετρήτον, τὸ ἀπειρον πλῆθος : Γλατ.Ἀε.367 Α.
ἀμέτριοις-α-ον Ἐνίρρ. ὁ ἀνεμ μέτρον βλ.λ.
ἀμετροβάθης-ους-ές μτγν. ὁ ἔχων ἀμετρήτην βάθος : Ὀππ.Ἀλ.185 ἀμετροβάθης θάλασσα.
ἀμετροβόιος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀμέτρον βίον, μακροβιότατος : Μαν.1,53 ἀμετροβόιοι ἐλέφαντες, παροιμ. ἀμετροβόιοι κόρακες.
ἀμετροβόικος-ον ὁ ἀμέτρου, ἀδιαλείπτως δικας ἐπιφέρων : Βαρκ.10,68 ἀμετροβόικοι δίχοστασια.
ἀμετροβόιος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμετροβόιου βλ.λ., τὸ οὐχὶ σεμνὸς καὶ προσοκνῶντες ἐκφράζεσθαι : δὲν εἶδω ἀπάντησον εἰς ἀμετροβόιας : || τὸ οὐχὶ ἐν πρέποντι μέτρῳ ἐκφράζεσθαι, ἢ φλυαρία, ἢ πολυλογία : ἡ ῥητορεία τοῦ ἔχει πολλὰν ἀμετροβόειαν.
ἀμετροβόιος-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων μέτρον εἰς τὸ λέγειν, ὁ πολλὰ λέγων ἢ ἀπρεπῶς ἐκασμῶν, δημ. ὁ λαγός ἢ ὁ πολυλογῶς : Ἰλ.8.212 Θερσίτης ἀμετροβόιος ἐκόλωσε, ὅς ἐπεα φρεσὶν ἴσιν ἀκοσμά τε πολλὰ τε ῥεῖε νεώτ. ἀρδρουργαὸς ἀμετροβόιος.
ἀμετροβόιος (ἡ) μτγν. ἀμετροβόια βλ.λ.
ἀμετροκάκος-ον μυν. ὁ ἀμέτρου, ἀπείρως κακὸς ὢν : Σουτ. ἀμετροκάκος πλεονεξία | ἡ ἀμετρήτα κακὰ ἐνέχουσα ἢ ἐπιφέρουσα|.

ἀμετρολογία ἡ ἀμετρία. ἡ ἀλλοίωσις μέτρου ἐν τῷ λέγειν, ἢ ἀμετροεπεία βλ. λ.

ἀμετρολόγος -ον νεώτ. ὁ ἀμέτρως λαλῶν.

ἀμετροποισία ἡ ἀμετρία. ἡ ἀνευ μέτρου ποίσις, ἰδιῶς οἰνοῦ ἢ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

ἀμετροπότης ἰδί. ὁ ἀμέτρως, ὑπερμέτρως πίνων· ΑΠ 9,644 ἀμετροπότης λαίμαρος.

ἀμετρος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνατόν να μετρηθῇ, ἀμετρήτως βλ. λ.: Πλάτ. Νόμ. 820 G τὰ ἀμετρα πρὸς ἀλλήλα, ἀντίθ. μετρητὰ ἴσον μήκος πρὸς μήκος· ἢ ἀναριθμητός, ἀπειρος: Θεόκρ. 15,45 μύρμακες ἀναριθμοὶ καὶ ἀμετροί, Ξεν. Ἀν. 3,2,16 A τὸ δὲ πλῆθος ἀμετρον δρώντες, ποιοῖμι. τὸ βίος κὶ ἀν εἶναι τὸ ἀμετρο, ὁ τῶρος μετρημένος· 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνευ μέτρου, ὁ μὴ κατὰ τὸ προσήκον μέτρον, ἀσύμμετρος, ἀνάρμοστος, ἀντίθ. σύμμετρος· Πλάτ. Τιμ. 87 B ἀμετρον αὐτῷ σώμα· ἢ ὁ εἰς ὑπερβολὴν ἐκκλίνων, ὑπερβολικός, ἀκράτης, ἀντίθ. μέτριος· Πλάτ. Νόμ. 690 B, Πολυδ. 6,124 ἀμετρος ὀργήν, νεώτ. ἀμετρος φιλοδοξία· 3) ὁ ἀνευ ποιητικοῦ μέτρου, ὁ μὴ ἀμμετρος: Ἀριστλ. Ποιητ. 1451 D 1) ὡς οὐς. θάμνος πς ἀγριος· Διοσκ. 4,37 ἀμετρος βάτος.

ἀμετροφαγία ἡ ἀμετρία. τὸ νὰ τραγῇ τις ἀμέτρως, καθ' ὑπερβολήν.

ἀμετροφάγος -ον νεώτ. ὁ ἀνευ μέτρου τρώγων, καταβορῶν, δημ. παραφαγός κ. καταφαγός, καταχανός· βλ. Συμμ. 121.

ἀμετροφάνος -ον μτγν. κ. μ. κ. νεώτ. ὁ μὴ προσήκων, ἐν μέτρῳ τῇ φωνῇ χρώμενος· 2) ὁ ἀμετροεπής βλ. λ.: Εὐσ. Ἰστ. Ἐκκλ. 5,16.

ἀμετροπαικία ἡ ἀμετρία. ἰατρ. οὐχὶ φυσιολογική, ἐκπατρωτική ὁρασις λόγῳ ἀνωμαλίων τῆς διαθλάσεως ἐν τῷ ὀφθαλμῷ.

ἀμέτρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ μέτρου, καθ' ὑπερβολήν· Ξεν. Λακ. 1,5 ἀμέτρως ταῖς γυναιξὶ συνεύει· ἢ οὐχὶ κατὰ τὸ προσήκον· Πλάτ. Κλειτ. 407 ἀμέτρως... προσφύρεσθαι.

ἀμεύσασθαι ὄψρ. ὑπερβάλλω, νικῶ· Πινδ. Π. 1,45 ἀμεύσασθ' ἀντίους, σχόλ. «παρελθεῖν καὶ νικήσαι»· Ἡσ. «ἀμεύσασθαι» ἀμείβεσθαι, διελεθεῖν, περαιώσασθαι·

ἀμευσισιηθής -οὐς-ές Ἡσ. «-ής» διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις· Εὐστ. «τὴν ταχέως εὐρετικήν»· Πινδ. ἀπ. 24 ἀμευσισιηθ φρονιτιῶς.

ἀμεύσιμος πορευόμενος βλ. λ.: Ἀπολλ. Ρ. 4,297 δη καὶ ἀμεύσιμον ἔην.

ἀμευσισπορος -ον ἐκείνος, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ διασταυροῦνται· Πινδ. Π. 11,38 κατ' ἀμευσισπορον τρίαδον ἐδινήθη, σχόλ. «ἦν ἀμειβόμεθα καὶ ἀνυόμεν».

ἀμῆ (ἡ) γεωργικὸν ἐργαλεῖον, πτύον ἢ σκαπάνη ἢ δίκειλλο, AB «τὸ ἐργαλεῖον, ἐν ᾧ ὀρύττουσι τὴν γῆν», Ἡσ. «οἰσθροῦν οικείους, καὶ σκάφη, εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων παῖδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν», Εἰφούδ. «σκαφεῖον, διὰ πλάτ' ὄν ἀμα καὶ ὄψ' ἐν ἔλικι πολλά», EM «ἦτοι σκαπάνη πρὸς τὸ ὀρύττειν», ἢ τσάπια· Ἀριστφ. Εἰρ. 418 ταῖς τοῦς λίθους ἀφέλκεται, αὐτ'. Ὀρν. 1145 ὥσπερ ταῖς ἀμαῖς εἰς τὰς λεκάνας ἀνέβαλλον, Αἰσχίν. 3,122 ἀμοὶ καὶ δίκειλλα, Αἰλ. Ζ. 1,427 ἀμῆ εἰς τὸ ἐξορύττειν χρυσόν· 2) σκάφη, οὐδρία· Πλούτ. Ἠθ. 763 ἀμαῖς καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι (εἰς δὴ λωσιμ ἀφθονίας· 3) τὸ ἐργαλεῖον, δι' αὐτὸ δρέπονσι χόρτον κτλ., ἢ γκόσα.

ἀμῆ μ. κ. δημ. ἀμέ βλ. λ.: ἢ ἀμῆ βλ. λ.

ἀμῆ (ἰδοτ. δηλ. τοῦ ἀμός) ἐπίρρ. τροπικὸν κατὰ τινα τρόπον· ἢ ἐν συνδεδεῖ πρὸς τὸ γένη· ἀμῆ γῆ ἢ ἀμῆγερη κατὰ ἕνα οἰονόμησε τρόπον, ὁπωσδήποτε· ἄλλως ἀμῶς γέ πως· Πλάτ. Πρωτ. 33 ὁτιοῦν ὄψωσιν ἀμῆ προσέθηκε.

ἀμήλικος Ἡσ. «δεῖνα, Ὀρανγίνος».

ἀμήλιχος Ἡσ. «ἀκαλόκευτον, Κρήτης».

ἀμῆλος -ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων μῆλα.

ἀμῆν ἐπίρρ. μτγν. μ. κ. νεώτ. κ. δημ. (ἐβρ. ἰ.) ἀληθῶς, ναί, γένοιτο· ΚΔΡωμ. 1,25 ὅς ἐστιν αὐλογοῦτος εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμῆν· ἢ καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου· ΚΔΜατθ. 5,18 ἀμῆν λέγω σοι (ἀληθῶς) σοὺ λέγω, σὲ διαδεδοῶ· ἢ καὶ ἐπιτακτικῶς· ΚΔ Ἰω. 1,52 ἀμῆν λέγω ὑμῖν· ἢ δημ. φρ. ὡς ποὺ νὰ πῆς ἀμῆν (ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ, τάχιστα, σὴ στιγμῇ), φτάσκει ἀπὸ τῆς φτώχειας εἰς ἀμῆν (εἰς τὴν ἐσχάτην), ῥήματα εἰς ἀμῆν νὰ τασκαθοῦμαι κτλ.

ἀμῆνιον ἰδί. μτγν. ἡ μῆλτος βλ. λ.: Διοσκ. 5,110.

ἀμῆνις -ιας ἰδί. μτγν. ὁ ἀμῆνιτος βλ. λ.

ἀμῆνιτος -ον ἡμῆνις ὁ μὴ ὦν ὠργισμένος ἢ ὀργίλος· Αἰσχ. Ἀγ. 649 χερσὶν Ἀχαιοῖν οὐκ ἀμῆνιτος θεοῖς ἰδὲ διὰ τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν προκλήθει·

ἀμνηολόγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φέρων χρονολογίαν μνήσας· ἢ γεν. ὁ ἀνευ χρονολογίας, ὁ ἀχρονολόγητος· 2) δημ. εἰδ. ἡ μνήη ἢ νοσηρῶς διεκόνη ἢ ἀτάκτως ἐρχεται ἡ ἐμνήσας ροή· ἀπ' ἐπὶ ἐπασθε τόφω εἶναι ἀμνηολόγητη.

ἀμνηόρροια ἡ ἀμῆνις. ἰατρ. ἑλληφείη-ἡ διακοπὴ τῆς ἐμνήσας ροῆς παρὰ τὰς γυναιξί.

ἀμῆνυτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς μῆνυμα βλ. λ.

ἀμῆνυτι ἐπίρρ. μ. κ. νεώτ. ἀνευ παραγγελίας· Ἰω. Χρυσ. 7,468 ἢ ἀνευ μνήσεως βλ. λ.

ἀμῆνυτος (-η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μνησθεῖς, ὁ μὴ φανερωθεῖς· Ἡκλ. 8,2 τὰ ἀμῆνυτα κρύφια καὶ ἀθέμιτα· 2) νεώτ. ὁ μὴ καταγγελθεῖς, ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο μνήσις βλ. λ.: ἢ δημ. ὁ μὴ διὰ μνησματος γνωστοποιηθεῖς εἰς ἄλλον· ἀμῆνυτος μὰς ἦρθε· ἢ κ. ὁ ἀπρόσκλητος, ὁ αἰφνιδίως ἐρχόμενος· ἀξαναφικὸς κὶ ἀμῆνυτος ὁ θεριστὴς ὁ χάρως.

ἀμῆροι Ἡσ. «δημροί».

ἀμῆρυτος -ον ὁ μὴ δυνατόν να ἐκτυλήθῃ μετὰ τέλος, μὴ εἰς τέλος, εἰς πέρας ἀγόμενος, ὁ ἀτελείωτος· Ἡσ. «ἀφθαρτος, ἀτελευτήτος, πολὺς»· Ἀπολλ. Ρ. 2,221 γῆρας ἀμῆρυτον εἰς τέλος ἔλκω ἰσχόλ. «ἀτέλεστον καὶ διηνεκὸς ἐπιμένον, ἀπέραντον καὶ τέλος μὴ ἔχον», Ἰφρύν. ἐν AB «ἀμῆρυτοι λόγοι» οἱ ἀνήνυτοι καὶ ἀπαυστοι καὶ μὴδὲν πέρας ἔχοντες· μὴδὲσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ ἐρία καταγεῖν ἢ ἐξ ἀτράκτου ἢ τινὸς ἄλλου·

ἀμῆς -ητος ἰδί. εἶδος πλακοῦντος ἐξ ἀλεύρου ζυμωμένου μὴ γάλα· Ἀριστφ. Πλ. 999 ἀμῆτα προσάπλεμψεν ἡμῖν ταυτὸν, σχόλ. «εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους» κ. «τὰ κοινῶς τραχανά»· 2) μτγν. εἶδος μικροῦ κλιδάνου· Ὀρειβ. 4,5,2 ὀπταῖς (ἀρτου) ἐν τῷ ἀμῆτι.

ἀμῆσις -εως ἡ Ἡσ. «θερισμός».

ἀμῆτηρ -ηρος ἰδί. ἰαμάω ἢ θηλ. ἀμῆταιρα, μτγν. κ. ἀμῆτηρ ἡ ὁ θεριστής· Ἰλ. Α. 67 ὥς τ' ἀμῆτηρες ἀγμων ἐλαύνονεν κατ' ἀουραν, Θεόκρ. 7,29 ἐν τε νομῆσιν ἐν τ' ἀμῆτηρεςσι.

ἀμῆτηριον ἰδί. μτγν. ἐργαλεῖον θεριστικόν, τὸ δρέπανον, ἢ γκόσα· Μάξ. Τύρ. 298.

ἀμῆτηρῆς ἰδί. μτγν. ὁ θεριστής.

ἀμῆτικῆς ἡ-όν ὁ πρόσφορος, ὁ χρήσιμος διὰ τὸν θερισμόν· Αἰλ. Ζ. 17,37 ἀμῆτικόν δρέπανον.

ἀμῆτισκος ἰδί. ὕποκρ. τοῦ ἀμῆς πλακοῦντιον ἐξ ἀλεύρου μετὰ γάλακτος· Τηλεκλ. 1,12.

ἀμῆτορας Ἡσ. «κθαριστάς, Κρήτες».

ἀμῆτος ἰδί. ἰαμάω τὸ θερίζειν, ὁ θερισμός· Ἰλ. Τ. 223 ἀμῆτος δ' ἀλγίστος· 2) ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ, τὸ θέρος· Ἡσιόδ. Ἔργ. 575 ὥρη ἐν ἀμῆτον, Ἠρ. 4,42 μένεσκον τὸν ἀμῆτον ἢ μικρὸν ὀφιαίτερον.

ἀμῆτός ἰδί. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ θερισμοῦ συγκομιζόμενος καρπός· Ἀρατ. 1097 περιδείξει ἀμῆτῳ μὴ αἱ κενεὸς καὶ ἀχύρινος ἔλθῃ· ἢ ὁ θερίζόμενος καρπός· ΠΔ Δευτ. 24,19 ἐάν τις ἀμῆσης ἀμῆτον, ΑΠ 11,368 ἀμῆτος πολὺς ἐστὶν ἰσχυρὰ πρέπει να θερισθῶσιν· ἢ νεώτ. κ. μτφ. ἀνε-

κόμισα πλουσίαν ἀμητὸν γνώσων· 2) νεώτ. σελήνη ἀμητοῦ, ἡ πανάληνος τοῦ Σεπτεμβρίου, συμβαίνουσα ὅταν ἡ σελήνη εὐρίσκειται ἐγγύστα τοῦ ἑαρινοῦ ἰσημερινοῦ σημείου.

ἀμητρία (ἡ) νεώτ. ἱστρ. ἡ ἑλλειψίς μήτρας βλ. λ.: παύσις τῶν ἀμηνῶν ἀνεκα ἀμητρίας.

ἀμητρίς-ίδος μτν. θηλ. τοῦ ἀμητῆρ βλ. λ. ἡ θεριατρία: Πολυδ.Ι,122.

ἀμητρός-ον μν. κ. νεώτ. ἀνευ μήτρας βλ. λ. ἀμητρός-δος (ἡ) ὁ θειρζόμενος καρπός: Ὑμν.Ιστθ. 85 ἀμητὸν δροπᾶνοισι ταμείν.

ἀμητρω-ορος-ορ κ. νεώτ. δωρ. ἀμάτωρ ὁ μὴ ἔχων μήτρα, ὁ θρωφὸς μητρός πρβλ. ἀπάτωρ: Ἡρ.4,154 ἐπὶ θυγατρὶ ἀμητῶρι... ἐξηγ. με ἄλλην γυναῖκα, Εὐρ.Φοίν.466 ἀμάτορος Παλ- λάδος (ὡς γεννηθείσης οὐκ ἔκ μητρός, ἀλλ' ἔκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός): 2) ἐν τῇ ἐκφορᾷ μήτηρ ἀμητῶρ ἡ κακὴ ἡ ἀστοργος μήτηρ: Σοφ. Πηλ.154 μαίνεται δ' ὄφ' ἰδούνης μήτηρ ἀμητῶρ.

ἀμηχανάω ἀντὶ ἀμηχανῶ-έω βλ. λ., ἀπαντῶν εἰς τοὺς τύπους ἀμηχανῶν ἐν ΑΠ9,591 καὶ ἀμηχανάωσι, ἐν Ὀππ. Αλλ.3,328.

ἀμηχάνευτος (-η)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐπεξεργασίας, μὴ κατεργασμένος διὰ μηχανῆς: ὁ μὴ ἡ μὴ μὴ τυχὼν ἐπεξεργασίας διὰ μηχανῆς: τὰ πλείστα προϊόντα αὐτῆς ἡ Ἑλλάς ἐξάγει ἀμηχάνευτα.

ἀμηχανῆς-αὐς-ές ποιητ. ἀντὶ ἀμήχανος βλ. λ.: Ὀρ. Ὑμν. Ερμ.447 τίς τέχνη ἀμηχανῶν μελεδῶν.

ἀμηχάνητος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ δι' ἀσχεμιᾶς μηχανῆς ἀλίσκομενος, ὁ δι' αὐθόνης ἀδρόμου ἐπιτυχάνομενος: 2) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἐπεξεργασίας διὰ μηχανῆς ἡ ὁ μὴ δεκτικὸς ταιαυτῆς, ἀ. ἀμηχάνευτος βλ. λ., συγγ. ἀνεπεξεργαστος.

ἀμηχανία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ῆ ἀπορία, ἐλλειψίς τράπηα πρὸς διεξοδὸν ἐκ δυσχερείων, στενοχωρία: Ὀδ.Ι,295 ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχεθόμεν δι' ἡμεῖς, σφέλλια ἔργ' ἀρόωντες, ἀμηχανίᾳ δ' ἔχε θυμόν· ὁ εἶδ. ἡ ἑλλειψίς βιστικῶν μέσων, ἐνδοσία: Ἡρ.8,111 θεοὺς δὴ οὐκ ἐκλείπειν σφέων τήν νῆσον... Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην, Ἡσιόδ. Ἐργ.496 ἡ μὲ κακαὶ χειμῶνας ἀμηχανίᾳ καταμάρφον πόν, ἐνν.Οικ.1,21 ἀμηχανίᾳ συνέχονται (ὑποφέρουσιν ἀπὸ ἐνδοσίαν): ὁ νεώτ. δυσχερεία, ἀφωβόλια, ἐνδοσίαιμος: εὐρίσκειται ἐν ἀμηχανίᾳ περὶ τοῦ πρακτικοῦ, -δημ. βρεθῆκαμε σὲ ἀμηχανία παῖδ' ὁδὸν μὲν πάρωμε.

ἀμηχανοεργός ὁ ἀνεπιτήδεος πρὸς ἐργασίαν: Ἡσιόδ.Α,198 ἀμηχανοεργῶν Σατύρων γένος παρὰ τὸ αὐτιδανόν.

ἀμηχανοποιέωμαι κακῶς μηχανῶμαι, ἀνεπιτήδεως ἐπιχειρῶ: Ἰνν. Ἀγμ.30 σίσχρὸν μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.

ἀμηχανῶς-ον κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ μὴ γινώσκων τί νὰ κάμῃ, ὁ ἀπορῶν: Ὀδ.Τ,363 ὦ μὴ ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος, Ὑμν. Ἀπόλλ.192 ζῶντα ἀπαρ- δέας καὶ ἀμήχανοι, ἐνν. Ἀν.2,5,21 ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀμήχανοι καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐχόμενοι. ὁ μὴ μηχανώμενος: Πλάτ.Πολιτ.274 C ἀμήχανοι καὶ ἀτεχνοὶ κατὰ τοὺς πρώτους ἦσαν χρόνους (οἱ ἀνευ βιστικῶν μέσων ἀνδρῶν): 2) ὁ αὐθόνα πόρην παρέχων, ὁ ἀνωφελής, ἀχρηστος: Ἀριστφ. Βατρ.1429 μισθὸν πολλὴν... πόρην σὺν σφῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον ὁ προκαλὼν ἀμήχανον: Ὀδ.Τ,560 οὐνεργὸν ἀμήχανοι (δυσεργήνεται), ἐνν. Ἀν.1,2,21 ὁδὸς ἐρρίβ' ἰσχυρῶς καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι· 3) παθ. ὁ δι' ὃν δὲν ὑπάρχει μηχανή, μέσων ἐπιτεύξεως, ἀδύνατος, ἀπραγματοποίητος, ἀκαταρβῶτος: ἡ.ε. 262 μ' ἀνωγας ἀμή- χωνον ἄλλο τελέσσαι, Σοφ. Ἀντ.173 ἀμήχανον... παντὸς ἀνδρός ἐκμυθεῖν φύγην τε καὶ φρόνη- μα, Ἡρ.1,48 ἐπινοήσας τὴν ἀμήχανον ἐξευρεῖν

4) ὁ καθ' οὗ οὐδέμια μηχανή, κρατάς, ἀκαταγώ- νιστος, ἀπρασμάχτος: Ἠ.Π,29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεὺς (ἀπρασμάχτος), Ἡσιόδ. Ἐργ.83 δόλον σίτην ἀμήχανον ἐξέτελσσαν· 5) ἐπὶ κα- κῷ, μὴ δυναμένῳ νὰ ἀποτραπῇ, μέγας, δεινός: Πλάτ.Πρωτ.344 C τὸν εὐμήχανον ὄντα ποτὲ ἀμή- χωνος ἀν' ἀσυμφόρᾳ καθέλκει: Σοφ. Ἡλ.138 ἀμήχα- νος νόσος ὁ μὴ οὐδ' ἀμήχανα ὡς οὐα· ὁλέ- θριον κακὸν: Εὐρ. Ἰππ.598 ἀμήχανα παθεῖν ὁ ἐπὶ καλῷ, ὅπῃ τὸ δέον μέγας, ὑπερφυῆς: ἐνν.ΚΠ, 7,5,38 ἀμήχανοι τὸ πλῆθος ἰτάσοι ὥστε ἀδύ- νατον νὰ καταμετρηθῶσι, ἀπιστεύτως πολλοί, Πλάτ. Πολ.9,584 ἀμήχανοι τὸ μέγεθος ἰσπιστεύτως με- γάλοι, αὐτ.10,615 ἀμήχανοι τὸ κάλλος ὑπερ- φυῶς ὥραιοι ἢ φρ. ἀμήχανον ὅσον χρόνον (ἀ- πεῖρας μακρὸν χρόνον).

ἀμηχανῶ-έω κ. νεώτ. διατελῶ ἐν ἀπορίᾳ, δὲν ἡξυρῶ τί νὰ κάμω, Ἀισχ. Ἀγ.1177 τέρας δ' ἀμη- χανῶ (ἀγνοῶ τὸ τέλος) ὁ σὺχνα ἐπειτα ἐρώ- τησις: Ἀισχ. Πέρσ.450 ὥστ' ἀμηχανεῖν ὅποι τρέ- ποιητα ἵσταν διεῖδυθαι νὰ λαδῶμαι ὁ κ. ἐν διπλῇ ἐρωτ.: Σοφ. Φιλ.337 πάτερρον -ῆ ὁ ἐν νεῖς, σπανιῶτ.: Ἡρ.1,35 αὐθόνης χρημάτων ἀμ- (αὐθό- νος ἀπορῶ, στεροῦμαι), Θουκ.7,48 τὰ μὲν ἀπο- ρεῖν, τὰ δ' ἐπὶ ἀμηχανήσειν ὁ εὐρίσκειται ἐν οἰ- κονομικῇ στενοχωρίᾳ, δὲν ἐπαρκῶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου: ἐνν.ΚΠ,2,19 βιοτεύειν ἀμηχανοῦντας (ἐν ἀπορίᾳ τὸν βίον διαγίγναι), νεώτ. ὁ στρα- τηγὸς ἀμηχανεῖ περὶ τοῦ πρακτεῖν.

ἀμηχάνως ἐπὶ πορ. ἐν ἀπορίᾳ, ἐν δυσχερείᾳ θέ- σει: Ἀισχ. Λα.407 ἀμηχάνως ἔγω· 2) ὑπερφυῶς: Πλάτ. Πολ.527 Ε ἀμηχάνως ὡς εὐ δόξεις λέγειν, αὐτ. Φαίδρ.253 D ἀμηχάνως γε σφόδρα ἰσπι- στεύτως σφόδρα.

ἀμηφός-ον ὁ ὅμα τῇ ἡσῷ, μὲ τὴν αὐγὴν.

ἀμίας (ἡ) ἢ κ. ἀμίας (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐδάδομος ἰχθὺς γόμφος, δημ. γομφάρι: Ἀρχηπ.20 πῶς ἀμίας πο- χείας· 2) νεώτ. ἰχθὺς ἐκ τῶν γονοειδῶν ζῶν εἰς τὰ πλυκέα ὕδατα τῆς β. Ἀμερικής.

ἀμια (2) ἢ ἡ «φυλακή».

ἀμιάντων (τῶν) νεώτ. βοταν. φυτικῶν γένος τῆς αἰκογενεῖας τῶν λειριόειδων, περιλαμβανόντων διά- φορα φυτὰ βολβώδη, Ἰσπανητῆ τῆς Ἀμερικής, ἐν τινι καλλογησικῷ.

ἀμιάντω (τῷ) δημ. περὶληπτ. τὰ ἐξ ἀμιάντων τεχνι- τοῦ, ἡτοι ἐκ βάμβακος ἐμβαπταμένου εἰς εἶδ. χη- μικήν διάλυσην, πλέγματα, τὰ ἐπὶ τὸν βρυσάλλιδον εἰς λυχνίας ἀερίφωτος ἡ οἰονοεῦματος τιθέμενα, δι' ὧν ἐντείνεται καὶ λευκαίνεται τὸ φῶς: τριψήκη τὰ ἀμιάντα τῆς λάμπας· 2) εἶδος δερματοσ λευκοῦ, χρησιμοποιοιμένου διὰ κατάρματος υποδαρμάτων.

ἀμιάντοι-ειδῆς-ος-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸ ὁρυκτὸν ἀμιάντος βλ. λ.: ὁ ὁρυκτὸν ἀμιάντος εἰς τὰς ἐξωστῶν ἑσολίδων συγγενὲς πρὸς τὸν ἀποσφύλλιν, εὐρίσκειται ἐν Γροιλανδίᾳ.

ἀμιάντω-εἴλην (ἡ) νεώτ. ὅλη συμπαγὴς ἐξ ὑ- πολειμμάτων τοῦ ὀφισταμένου ἐπεξεργασίαν ἀ- μιάντου βλ. λ., ἀντίχουσα εἰς τὰ πῦρ καὶ δυσλε- κτρογῶς.

ἀμιάντος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ μεμιασμένος, ὁ ἀμό- λυντος, ὁ καθαρός, ὁ ἀγνός: Πινδ. ἀπ.106 ἀμ- φός, Ἑσέον.447 ἀμ- ὁδωρ, ΚΔ Ἐδρ.13,4 τίμιος ὁ γάμος... καὶ ἡ κελτὴ ἀμιάντος, νεώτ. ἀμιάντος ἐλίνη ὁ ἐκείνος, τοῦ ὁποῦ ἡ μόλυνσις δὲν εἴ- ναι βεβητῇ, ὁ ἱερὸς: Ἀισχ. Πέρσ.578 τὰς ἀμιάντων (περὶ τῆς θαλάσσης): ὁ μὴ οὐδ' τὸ ἀμιάντων ὡς οὐα· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμιάντου, ἡ ἀγνότης· 2) τὸ ἀστ. ἀμιάντος ὡς οὐα· ὁρυκτὸν πρηνεῶδες ἀφλεκτόν, ἐμφανιζόμενον συνήθως διὰ καταρρα- σίας ὑπὸ μορφῇ ἡνὼν καταλλήλων εἰς ὕφανση, παρὰ νεωτέρους δὲ καὶ εἰς τὴν χαρτοποιάν.

Διοσκ.5.156 λίθος ἀμίαντος (πυρί) γεννᾶται ἐν Κύπρῳ ὅν ὑφάσματα ποιοῦσιν.
ἀμιαντωρυχέον (τό) νεώτ. ὀρυχείον ἀμιάντου.
ἀμιάντως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ μιάσεως, ἀπολύτως, κατὰ τρόπον ἀμιάντων βλ.λ.
ἀμιά (ὁ) βλ. ἀμια.
ἀμιαντίνος κώδιξ νεώτ. τὸ ἀρχαιότερον καὶ σπουδαιότερον τῶν χειρογράφων τῆς λατινικῆς μεταφράσεως τῆς Ἱερὰς Βίβλου, εὐρέθιν ἐῖς τὸ ὅρος Ἀριάτα, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 890 ἢ μετὰφρασίς αὐτῆς λέγ. ᾧ. Βουλγάτα.
ἀμιαντίνης (ὁ) νεώτ. παραλλαγὴ τοῦ ὀρυκτοῦ ὁπαλλίου ἐκ τοῦ ὄρους Ἀριάτα ἐν Τασκάνῃ.
ἀμιγής-οὐδὲς κ. νεώτ. ὁ μὴ μεμιγμένος, ἀμικτος, καθάρος : Ἀριστ.Η.Νικ. ἀμιγέες ἡδοναί, Πλάτ.Μενεξ.245 ἀμιγέες βαρβάρων (οὐχ) μὲ βαρβάρους μεμιγμένοι), Λουκ.ΔΙ.Κατ. ἀμιγὴ ἑτέρων χρωμάτων, νεώτ. ἔλαιον ἀμιγές | ἀπηλλαγμένον ξένων οὐσίαν, ἀνόθευτον |, ἀμιγὴς συνδυασμός (περιέχων ὑποφθιφίους ἀπαθούς τοῦ αὐτοῦ κόμματος).
ἀμιγὴ ἐπίρρ. μτγν. βλ.λ. ἀμιγῶς.
ἀμιγῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ μίξεως, καθαρῶς, κατὰ τρόπον ἀμιγῆ βλ. λ. : Ἰάμβλ.Μυστ.ΙΟ.
ἀμιγᾶλη (ἡ) νεώτ. σύνθεσις ἀμύλου παραφινούχου καὶ γαλακτικῶν ἐνέχυμων, χρήσιμος ἐν τῇ θεραπευτικῇ | amida |.
ἀμιδαλονοιδία (τὰ) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις, προσερχόμεναι ἐκ τῶν ἀμιδίων βλ. λ. δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀζυγίου ὑπὸ δύο ἀτόμων ἀνταγωνικῶν στοιχείων.
ἀμιδῶναι Ἦσ. «κράφαι».
ἀμιδίαι (αἱ) νεώτ. χημ. |σχυραὶ βάσεις, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσι μετ' ὀξέων σταθερὰ ἄλατα, χρησιμοποιούμεναι πρὸς συνθετικὴν παρασκευὴν ἑργοκυκλικῶν ἐνώσεων.
ἀμιδίον (τὸ) μτγν. ὑποκ. τοῦ ἀμῖς βλ.λ. : 2) νεώτ. χημ. ἐν τῷ πληθ. ἀμιδία ὀργανικαὶ ἐνώσεις λαμβανόμεναι ἐκ τῆς ἀμμωνίας.
ἀμιδῶλη (ἡ) νεώτ. φαειλόκυκος κρυσταλλικὴ κόνη, ὁλῆον διαλυτὴ ἐν ἀλκοόλῃ, χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν φωτογραφικὴν.
ἀμιδομελανοπρόσστινον (τὸ) νεώτ. χημ. δξίνη χρωστικὴ, εἰς εὐρυτάτην οὐσὰ χρῆσιν πρὸς βαφὴν ὑφασμάτων.
ἀμιδομεθοφωμέλαν-ανος (τὸ) νεώτ. χημ. δξίνη ἀνυχρωστικὴ τοῦ ἐρίου βάπτουσα ἐν λουτρῷ ὀξικοῦ ὀξέος, χρησιμοποιουμένη πρὸς βαφὴν ὑφασμάτων καὶ πλυν.
ἀμιδρα Ἦσ. «ἀμνώδη, ἔρημα».
ἀμπεραῖ Ἦσ. «δείξει».
ἀμιθα Ἦσ. «ἐδεσμαι ποτόν καὶ ἄρτυμα».
ἀμιθεος δωρ. ἀντὶ ἡμιθεος βλ.λ.
ἀμιθεος Ἦσ. «μολών».
ἀμιθρόξ (ὁ) ἀντὶ ἀριθμός βλ. λ. : Σιμων.125.
ἀμιθρῶ-έω ἀντὶ ἀριθμῶ βλ.λ. : Φοινίξ ἐν Ἀθην. 12.530 καὶ ἀριθμῶς δὲ τίς ποιητῆς μεταθεῖς ἀμυθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν.
ἀμικία (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν χειροπῶν, περιλαμβάνον πῶς καὶ θάμνους |θαγενεῖς τῶν Ἀνδεῶν.
ἀμικονήστος Ἦσ. «ἄρτος, Ταραντίνοι».
ἀμικτα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμικτα κ. ἀμικτα κ. ἀμικτα κ. ἀνέμικτα κ. ἀνέμικτα ἀμικτως βλ. λ.
ἀμικτήσας Ἦσ. «αἰτήσας, χωρισάμενος».
ἀμικτωμίαινον τὸ φυτὸν ἄγνος βλ.λ., ἡ λυγαριά.
ἀμικτος (-η-ο-ν) κ. ἀμικτος κ. νεώτ., δημ. κ. ἀμικτος κ. ἀμικτος, ἀμικτος, ἀνέμικτος ὁ μὴ συνάμενος νὰ μισθῇ μετ' ἄλλου βλ.λ. : Ἑρμ.35 πολλά ἀμικτ' ἐστικα, Πλάτ.Σοφ.251 D ἀμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατον μεταλαμβάνειν ἀλλήλων' || ὁ μὴ ὦν μετ' ἄλλου τινὸς μεμιγμένος : Πλάουτ. 296 β ἀμ-ἔλαιον 2) μτφ. ὁ μὴ πρὸς ἄλλον προσ-

αρμοστός, ὁ ἀσύναπτος, ὁ ἀσυμβίβαστος : Θουκ. 1.77.6 ἀμικτα τὰ καθ' ὅμᾶς αὐτοῦ νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε 3) ἀμικής, καθάρος : Πλάτ.Πολ. 310 D πέφυκεν ἀνδρεία... ἀμικτος γεννωμένη ἀκμάζειν ῥώμῃ 4) ἐπὶ προσώπων, ὁ μὴ μετ' ἄλλων ἐπικοινωνῶν, ἀκωνώνων, ἀπροσπλάστος, ἀγροίκος : Σοφ.Τρ.1095 διφυῖ τ' ἀμικτων ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν (περὶ τῶν Κενταύρων), Εὐρ.ἀπ.425 φίλοις ἀμικτός ἐστι καὶ πόσις πόλει' || κατ' ἐπέκτ., ἀφιλόδεκτος : Εὐρ.ΙΤ.402 ἀμικτα αἶα | ἀφιλόδεκτος γῆ | 3) Πλάτ.Πολ.276 Α ἀμικτα (τὰ μὴ συνερχόμενα πρὸς συνουσίαν).
ἀμικτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. ἀμικτως ἀνευ μίξεως κατὰ τρόπον ἀμικτων βλ. λ.
ἀμίλλητα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ὀμίλλας, σιωπηλῶς, ἐν σιγῇ.
ἀμίλλητος-η-ο δημ. ποῦ δὲν ὀμιλεῖ πολὺ, ὀλιγόλογος, σιγηλός : ἀμίλλητος ἄνθρωπος, |συνήθ. ἐπὶ πονηρῷ | ἀμίλλητος σάν φάρι, - Ζερβ.Τρ.Κ. Κ.34 ἀνένυφροι ἄς περάσωμεν κὶ ἀμίλλητοι ἄς διαδοῦμε' || ὑπερήφανος, δυσκολοηλιστάτος, ἀκατάδεκτος' || ὁ εἰς ὃν δὲν ἐγένετο σύστασις ἢ παρὰκλήσις ὑπὲρ ἄλλου τινός, ποῦ δὲν ἐμιλήθηκε' ἀντίθ. μιλημένος : μόνον ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου εἶναι ἀμίλλητος' || ἀμίλλητο νερό (τὸ χρησιμοποιούμενον ἀπὸ τὸν Κλήδωνα, διὰ τὸ λαμβάνων αὐτὸ διὰ τῆς πηγῆς ἡ τοῦ φρέατος πρέπει νὰ μὴ προσφέρῃ οὐδεμίαν λέξιν, μέχρις ὅτου κομίσῃ αὐτὸ εἰς τὸν οἶκον).
ἀμίλλα-ης (ἡ) κ.νεώτ. ἀγών περὶ ὑπεροχῆς, προσπάθεια μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων πρὸς ὑπερτέρησιν, διαγωνισμός : Ἰδευ.2 ἱππος ἀεθλοφάρος ἐς ἀμίλλαν ἔβα, Ἦρ.7.196 ἐν Θεσσαλίῃ ἀμίλλαν ποιεσάμενος ἱππων, Δημ.490,1 τὴν δὲ τῶν δῆμων ἑλευθερίαν ἡ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀμίλλα... φυλάττει' || γεν. ζήλος ἀμοιβαίος, ἀγών, προσπάθεια, συναγωνισμός : Αἰσχ.Πρ.129 ἄς τῆς πτερυγῶν θοαῖς ἀμίλλαις προσέβα τόνδε πύργον (ἐν τῇ πτῆσει), Ἀριστφ.ἱππ.566 μαιρακίων θ' ἀμίλλα λαμπρυνόμενών ἐν ἄρμασιν, Θουκ.8,6 παλλὴ ἀμίλλα ἐγένετο τῶν ἐν τῇ Λακεδαιμονίῃ φρ. ἀμίλλαν ποιεῖσθαι ἀμιλλάσθαι, διαγωνιζέσθαι : Θουκ.6.32,2 ἐπὶ κέρως ἐκπλεούσαντες ἀμίλλαν ἡδη μέχρι Αἰγίνης ἐποιοῦντο, -νεώτ. ἡ ἀμίλλα φέρει τὴν πρόδον, -εὐγενής ἀμίλλα.
ἀμίλλημα-ατος (τὸ) ὁ μεταξὺ προσκεκλημένων ἐν ἑορτῇ γάμου παιγνιώδης ἀγών, οἷον ὀρχήσεως, ἄσματος κττ., συνήθ. ἐν πληθ. || κατ' εὐφημ. ἡ γενετήσιος μῆξις : Σοφ.Ἠλ.494 ἄλεκτρα ἀνυμφο μαιφόμενών γάμων ἀμιλλήματα | συνουσίαι |, -Ε-πιγρ. καθ' ἀμιλλάματα πρῶτος.
ἀμιλλητήρ-ηρος (ὁ) ὁ ποιοῦμενος ἀμίλλαν βλ.λ., ἀμιλλώμενος : Σοφ.Ἀντ.1065 μὴ πολλοὺς ἐπὶ τρώχους ἀμιλλητήρας ἥλιου τελέων | τροχούς ἐναμιλλῶς σπεύδοντας).
ἀμιλλητήριον (τὸ) Σουῖδ.ἐτόπος ἐν ᾧ ἀμιλλῶνται.
ἀμιλλητήριος-ον θηλ. κ. ἀμιλλητήρια μτγν. κ. νεώτ. ἀγωνιστικὸς, ὁ πρὸς ἀμίλλαν βλ.λ. ἐπιρρηγής : Πολυδ.1,18 ἀμιλλητήριος ἱππος | διαγωνιζόμενος ἐν τῷ τρέχειν | 2) ὁ φιλόδικος, ὁ ἐριστικός : Ἦσ. «ἀμιλλητήριος ὁ ἐρίζων πολὺ», Φώτ. «ἀμιλλητήριους λόγους» τοὺς ἐναγωνίους». **ἀμιλλητήρις** (ὁ) γλωσσ. ὁ ἀμίλλαν βλ.λ. ποιοῦμενος. **ἀμιλλητικός-ή-ον** ὁ τῆς ἀμίλλας, ὁ ἀμιλλώμενος, ὁ διαγωνιζόμενος ἢ ὁ πρὸς ἀμίλλαν ἐπιρρηγής : Δαμασκ. ἀμιλλητικός πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας' || τὸ οὐδ. ἀμιλλητικὸν ὡς οὐς. ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει : Πλάτ.Σοφ.225 Α τὸ μὲν ἀμιλλητικόν αὐτῆς (τῆς ἀγωνιστικῆς) τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν. **ἀμιλλος** (ὁ) ἀντὶ ἀμίλλα : Δωρόθ. παρὰ Φώτ. **ἀμιλλότερο**, Ἦσ. «ἐπὶ πλεόν ἐρίζοντες». **ἀμίλλακα** Ἦσ. «δρέπανον Ἠλείοι».

ἀμιλλᾶ-ᾶ ενεργ. τοῦ ἀμιλλᾶμαι βλ. 4).
ἀμιλλᾶσθαι-άσθαι· μέλλ. ἀμιλλᾶσθαι, ἄορ. ἡμιλλᾶσθαι, ὑπν. ἡμιλλᾶσθην ἀγωνίζομαι, διαγωνίζομαι πρὸς τινα· Πλάτ. Πολ. 328 Α λαμπάδια ἐχόντες διαδύσαντες ἀλλήλους ἀμιλλᾶμενοι τοῖς ἵπποις ἰὲν ἀμιλλᾶ πρὸς τοὺς ἵππους· || μετὰ προσδιορισμοῦ τοῦ δι' ὃ τῆς ἀμιλλᾶσθαι· Γληδ. Ν 10,58 ἀμ· περὶ ὁδῶν κερύφαες, Πλάτ. Πολ. 349 C ὁ ἀδικὸς πλεονεκτεῖται καὶ ἀμιλλᾶσθαι ὡς ἀπάντων πλείστον αὐτὸς ἰλάσθ' || μετὰ συστοίχου ἀντικειμένου· Πλάτ. Νόμ. 833 Α ἀμιλλᾶσαι στάδιον || παθ. Θουκ. 631,3 τὸ δὲ παθόν... μεγάλη σπουδὴ πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλᾶσθην, Εὐρ. ἄν. 812,2 πόλλ' ἀμιλλᾶσθαι (καταστάνα ὑποκείμενα ἀμιλλᾶς)· 2) γεν. σπεύδω, ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου διὰ τι· Ἡρ. 4,71 χροῖσι πάντες χῶμα ἀμιλλᾶμενοι καὶ προθυμεύμενοι ὡς μέγιστον ποίησαν, Πλάτ. Πολ. 490 Α πεφυκώς... ἀμιλλᾶσθαι ὅγε ὄντως φιλασθῆς, Ξεν. Ἄν. 3,44 εὐθὺς καὶ αὐτοὶ ὤρμησαν ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον· 3) νεώτ. εἶμαι ἰσάτιος ἢ περιπυ ἰσάτιος πρὸς τι· τὰ ἑλληνικὰ βιομηχανικά προϊόντα ἀμιλλᾶνται πρὸς τὰ εὐρωπαϊκά, - ἢ ὠριπότης τῆς κόρης αὐτῆς ἀμιλλᾶται μετ' ἡν ἐφιπύται τῆς· 4) ενεργ. ἀμιλλᾶω παρ' Ἡσ. «ἀμιλλᾶν· ἐρίξειν, καὶ εἶς τάχος γράφειν».
ἀμιλλᾶτω-ον Πλάτ. ὁ μὴ λαβὼν ἐπύχρισεν διὰ μίτου βλ. λ· ἀμιλλᾶτος λήγους.
ἀμιμῆτα ἐπίρρ. δημ. ἀμμήτως βλ. λ.
ἀμιμητόσιος-ον ὑπν. οὐ τὸν βίον δὲν δύναται τις νὰ μιμηθῇ· Γλουτ. Ἀν. 28.
ἀμιμητός-(η)-ον ὑπν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ μιμηθῇ, ἀνυπερέδλητος· Γλουτ. 13 τῶν ἔργων ὑπερφάνων μὲν μεγέθει, μορφῇ δ' ἀμιμήτων καὶ χάριτι, νεώτ. ἀμιμητός τεχνίτης, δημ. ἀμιμητο βάξο, - σὲ γεροντικούς ρόλους εἶναι ἀμιμητός ἡ ἀφαστός· 2) ὃν δὲν ἐμυμήθη τις· || νεώτ. κ. ὁ μὴ ἔξως μιμησεως, ὃν δὲν πρέπει νὰ μιμηθῇ τις· Μηνιάτ. Λόγ. ἀμιμητοὶ νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς αἱ εἰδωλοατρικαὶ συνήθειαι.
ἀμιμῆτως ἐπίρρ. χωρὶς μίμῃν || κατὰ τρόπον ἀνεπιδεκτον μιμησεως.
ἀμιμῆται ἰήλ. νεώτ. ἀδυναμία πρὸς μίμῃν· || κ. ἢ ἀπάθεια τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀπομυμῆσθαι τὴν ἐκφρασὴν ἢ γενικῶς τὰς αἰσθητικὰς ἐκφραστικὰς κινήσεις ὅλου ἀτόμου.
ἀμιμῆτός-η-όν νεώτ. ὁ ἔχων ἀμιμῆν βλ. λ.
ἀμιμῆται ἰήλ. νεώτ. χημ. ἀξιοῦχοι ὀργανικαὶ ἐνώσεις παραγόμεναι ἐκ τῆς ἀμμωνίας· ἐκ τούτων αἱ ὀρωματικά εἶναι χρήσιμοι εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν τεχνιτῶν ὀρωμάτων.
ἀμιμῆτος ἢ ἀμιμῆτος οἶνος ὑπν. οἶνος τῆς Ἰταλίας· Διοσκ. 5,19 ἀμιμῆτον προκρίναισι· Ἡσ. «ἀμιμῆτον» δι' ἐνὸς τὸν οἶνον λέγει·.
ἀμιμῆτος ὑπν. ἀμιμῆτος βλ. λ.
ἀμιμῆτελέλη ἰήλ. νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἐνώσις ἐμφανίζουμένη ὡς ὄχρουσιν εἶαιον.
ἀμιμῆτερόν ἰήλ. νεώτ. χημ. ἀμιμῆτικὸν ἀκετόν. νη. ἔχουσα ἰσχυρὰς ἀναγωγικὰς ιδιότητες.
ἀμιμῆτερόλαι ἰήλ. νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις, περιέχουσαι ἐν τῷ μορίῳ αὐτῶν συνάμα ἀμιμῆτικὴ καὶ ἀλκαλικὴν ὁμάδα· παραγώγια τούτων εἶναι χρήσιμα ἐν τῇ θεραπευτικῇ ὡς ἀναισθητικά καὶ λυσιόσιμα φάρμακα.
ἀμιμῆτα νεώτ. παλαιστικὸν γένος τῶν θαλασσοδίων γαστεροπόδων, ἔχον λεῖον φρεῖδες ἢ σφαιρικὸν κέλυφος, ὑψιστάμενον καὶ καὶ αἵμερον (Hemiphaedra Lesch.).
ἀμιμῆτεροειδής ἰήλ. νεώτ. χημ. ἀμικὰ παραγώγια τῶν ὀξωενώσεων, κρυσταλλικά ἐγχρώμα σώματα, δυσδιάλυτα ἐν ὕδατι, ἔχοντα τὴν ιδιότητα νὰ βάπτων ἵνας.

ἀμνοανθρακινέναι (αι) νεώτ. χημ. ἐνώσεις λαμβανόμεναι καὶ ἄλλως ἢ καὶ δι' ἀναγωγῆς τῶν νηφωμένων ἀνθρακινένων διάφορα παραγώγια τούτων χρησιμοποιοῦνται ὡς χρώματα.
ἀμνοειδὲς-αλδεϋδῆ ἰήλ. νεώτ. χημ. ἀμικὰ παραγώγια τῶν ὀρωματικῶν ὀξωιδῶν, ὃν πᾶσι χρησιμοποιοῦνται εὐρότητα ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ὡς πρώται ὕλαι κατὰ τὴν παρασκευὴν χρωμάτων.
ἀμνοελη ἰήλ. νεώτ. φαρμακ. ὑπὸν δόσιστον, ὄχρου, ἐλαφρώς διόλον, χρήσιμον ὡς ἀντισηπτικὸν καὶ ἀπολυμαντικόν.
ἀμνοελεανοπράσινον (το) νεώτ. χημ. ὀξὴν ὀξωχρωστικὴ βάπτουσα τὸ ἐριον πράσινον.
ἀμνοελεαφθάλαι ἰήλ. νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις, ἀνήκουσαι εἰς τὰ παραγώγια τοῦ ναφθαλίνου (ναφθαλίνης).
ἀμνοελεαμῆται ἰήλ. νεώτ. λατρ. κατάσταση παρυσίας ἀμνοειδῶν ἐν τῷ αἵματι, προκαλουμένη κυρίως ἐκ νόσων τοῦ ἥπατος.
ἀμνοελεῖται (το) νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις, περιέχουσαι ἐν τῷ μορίῳ αὐτῶν συνάμα ἀμικὴν καὶ καρβοξυλεῖν ὁμάδα· ὄχρου κρυσταλλικὰ σώματα, ὃν τὰ πλείστα εὐδιάλυτα εἰς τὸ ὕδωρ.
ἀμνοελεϊνολαί ἰήλ. νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις, ἴσῃ σώματα κρυσταλλικὰ εὐκρίως δεικνύμενα ἐν τῷ ὑγρῷ ἀέρι, χρήσιμα ὡς ἀναγωγεῖς ἐν τῇ φωτογραφικῇ.
ἀμνησία ἰήλ. κ. ἀμνησία ἐπὶ προσώπων, ἢ μὴ ἐπικοινωνία, ἢ μὴ ἐπιμῆτα· Θουκ. 1,34 οὐδὲν δι' ὁσθένειαν καὶ ἀμνησίαν ἀλλήλων ὁδρὸς ἐπρασάει· || ἑλλειψ. ἀπουσία· Ἡρ. 2,136 ἀμνησίη χρημάτων (ἢ ἑλλειψὶς χρηματικῶν συναλλαγῶν)· 2) ἢ μὴ ἀναστροφὴ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων, τὸ ἀκονῶν· Λουκ. 11,42 ἀμνησία πρὸς ἀπαντας· 3) ἢ ἀποχὴ ἀπὸ σαρκικῆς μίσεως, ἢ παραμέλησις τῆς συνουσίας, τὸ ἀναφροδίτου.
ἀμνησῶ-αν Πλάτ. ἀμνησῶ βλ. λ.
ἀμνησῶν ἰήλ. νεώτ. παλαιστικὸν, ὑπόταξις γανωιδῶν ἡδύων, ὃν ἐν εἶδος ὑψίσταται καὶ σήμερον.
ἀμνω (το) ΕΜ «σκῆφος ἄργυρου».
ἀμνωφός ἰήλ. νεώτ. ζωολ. γένος ἡδύων τῆς οἰκογενείας τῶν σιλουριδῶν ἡδύς λίαν ἀδύφαιρος ζῶν εἰς πισταμούς καὶ λίμνας τῆς Εὐρώπης.
ἀμνωφός ἰήλ. νεώτ. παλαιστικὸν γένος ἡδύων γανωιδῶν, ἔχοντων λίαν ἐνθὺν καὶ κεφαλήν.
ἀμνωφῶς-ον ὁ δὲ μὴ ἴππῳ τρέχων, ὁ ταχὺ ὡς ἵππος· Σοφ. Ἀν. 985 τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρώεσι βορέας ἀμνωφῶς ἰσάει· «ταχέια, ἵπποι ἵππῳ δυναμένῃ τρέχειν»· 2) ἀμνωφῶν ἰήλ. νεώτ. στρατιῶται, τασσόμενοι μεταξὺ τῶν ἱππέων· Θουκ. 5,572 ἐνυελέγοντο... ἱππῆς πεντακόσιοι καὶ ἀμνωφῶν ἰσάι, Ἀποκρ. «ὅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι»· 3) Ἡσ. «δύο ἱπποὶ συνευγμένον».
ἀμνωφῆς ἰήλ. μον. κ. ἀμνωφῆς ὀρχηστὸς τοῦ στόλου, ναύαρχος· Γεώργ. Παχυμ. (παρὰ Δουκαγγ. ἐν λ.) ἔβραχον τὸν κατ' αὐτὸν καταστήσαντες νεών, ὃν ἀμνωφῆν ἢ ἐκεῖνον διέλεκτος ἐξέμνην.
ἀμνωφῆς ἰήλ. μον. στρατηγὸς· Δουκαγγ. (ἐν λ.) ὁ στρατηγὸς «παρ' αὐτοῖς (τοῖς Ἀραβί) ὁ καὶ ἀμνωφῆς ἀνομαζόμενος»· || διοικητὴς σατραπείας· ἀμνωφῆς Αἰγύπτου, - Περσείδος.
ἀμνωφῆς ἰήλ. οὐροδοχεῖον, δημ. κατοικοῦσαντα· Ἀριστ. Ζφ. 935 ἀμνωφῆς μὴ ὀδῶν, Γλουτ. 12 F παροιμ. σπῆτα εἰς ἀμνωφῆ μὴ ἀμβάλλειν, Λουκ. Μισθ. Σύν. 4 ἐς τὴν ἀμνωφῆ ἀνορεύει.
ἀμνωφῆς ἰήλ. ΕΜ «ὁ δυσάρεστος, ὃν ἄλλῳ οὐ μίσγεται, κατ' ἐνδειαν τοῦ γ' ἀντὶ ἀμνωφῆς».
ἀμνωφῶς Ἡσ. «ἀκόρεστος».
ἀμνωφῆς-έος ὑπν. ἀντὶ ἀμνωφῆς· βλ. λ.· Νικ. Ἀλ. 195 ἀμνωφῶς οἶνου.
ἀμνωφῆς-ός-ες ὁ μὴ μισητός, ὁ μὴ ἐποχθής· Ξεν. Ἰππ. 8,9 ἀμνωφῆτερά γὰρ τῷ ἵππῳ καὶ ταῦτα

τοῦ ἀεὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις τῆς Ἰννασίας ποιεῖσθαι (ἦπτον ὁληρά εἰς τὸν ἴππον).

ἀμίσγητα ἐπίρρ. δημ. ἀμίσγητα βλλ.

ἀμίσγητος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μισηθεὶς ἢ ὁ μὴ μισούμενος, ὁ καθ' οὗ δὲν ἀισθάνονται οἱ ἄλλοι μίσους βλ. λ. 2) κ. ὁ μὴ προκαλὼν μίσος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ μισήσῃ· κ. ἀπὸ τὸ φθόνο ἀμίσγηται εἶναι ἡ καλωσύνη.

ἀμίσγητος ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ μίσους βλλ.

ἀμίσθι κ. νεώτ. -εἰ ἀνευ μισθοῦ, ἀνευ ἀμοιβῆς, ὡρεᾶν· Δημ. 731, 19 **ἀμίσθι** ταῦτα ποιήσομεν, Πλούτ. Ἀριστ. 3 χρημάτων καὶ δόξης προῖκα καὶ ἀμίσθι πολιτευόμενον [χωρὶς ἀνταμοιβῆν χρημάτων], νεώτ. ὑπηρετεῖ ἀμίσθι ὡς δόκιμος.

ἀμίσθια [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ νὰ μὴ λαμβάνη τις μισθόν, ἡ ἐλλείψις μισθοῦ· Ὀλυμπ. εἰς Ἀλκ. 140 **πρώτος** Πλάτων ἐπέθευσε ἀμίσθια.

ἀμίσθιος μον. ἀντὶ ἀμίσθι βλλ.· Τζέτζ. Ἰστ. 11, 48.

ἀμισθοδόγητος ἐπίρρ. δημ. χωρὶς δόσον μισθοῦ.

ἀμισθοδόγητος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν δὲν χορηγεῖται ἢ δὲν ἐχορηγήθη μισθός· προσλαμβάνονται νέοι πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τέχνης, ἐπὶ τρίμηνον ἀμισθοδόγητοι.

ἀμισθοδόγητος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ καταταχθεὶς ἐν τῇ μισθολογικῇ κλίμακί. Ἐπίρρ. ἀμισθοδόγητως κ. δημ. -όγητα.

ἀμισθος (-η-οῖν) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀμιστος ὁ ἀνευ μισθοῦ, ὁ δι' ὃν δὲν πληρώνεται μισθός, ὁ ὡρεᾶν γινόμενος· Αἰσχ. Ἀγ. 978 ἀμ- αειδῆ, αὐτ. Χο. 733 **λύπη** δ' ἀμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος, Δημ. 49, 13 **ἀμισθον** στρατεύω [στρατιώται ἀνευ μισθοῦ], νεώτ. **ἀμισθος** ὑπάλληλος [μὴ λαμβάνων μισθόν]· δημ. τὴν ἔχουν **ψυχοκόρη** ἀμιστη· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ παρέχων μισθόν, ὁ μὴ πληρώνων· Λοκ. Ἐταίρ. Δ 121 **ἀμισθόν** σε ἐδεύεσθην [χωρὶς νὰ σοῦ πληρώσῃς τίποτε].

ἀμισθως ἐπίρρ. νεώτ. ἀμίσθι βλλ.

ἀμισθωτος (-η-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀποφέρνην μισθόν, εἰσδόχημα· Δημ. 865, 20 **ἀμισθωτον** τὸν οἶκον ἐπίσταν, ἴν' αὐτοὶ τὰ χρήματα καρποῖντο [παρίσταν τὸν οἶκον ὡς μὴ ἀποφέροντα εἰσδόχημα]· 2) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μισθωθείς, ὁ μὴ ἐνοικιασθεὶς· ἀμισθωτος ἀγρός, δημ. ἔχω ἀκόμη ἀμισθωτο τὸ σπῖτι μου.

ἀμισθια [ἡ] μτγν. ἐλλείψις μίσους, ἐχθρας· Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 2, 474 **ἀμισθια** ἔχει.

ἀμισθοπότης -ον μτγν. γεν. ὁ μὴ μισών.

ἀμιστα ἐπίρρ. δημ. ἀμίσθι βλ. λ.

ἀμιστύλλευτος -ον μτγν. ὁ ἀμιστύλλος βλλ.

ἀμιστύλλος -ον ὁ μὴ κατατετυμμένος· ΕΜ «ἀμιστύλλον ταῦρον σημαίνει δὲ τὸν μὴ κεκομμένον, τὸν δὲ ἀδικοπόν».

ἀμισχος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων μίσχον· Θεόφρ. Π 1, 10, 7 νεώτ. **ἀμισχον** φύλλον.

ἀμισχός ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ μίσχου, οὐχὶ μισητῶς.

ἀμίστης [ἡ] νεώτ. παλαιοζωϊκὸν γένος κεφαλοπόδων ζῆσαν κατὰ τὴν κρητικὴν περίοδον· ἔχει ὄστρακον ἐν σχήματι μακροῦ σωλήνος.

ἀμίστρος -ον μτγν. ἐπὶ κορασίαν, ἡ μὴ φέρουσα ζώνην [μίτραν]· 2) ἡ μὴ ἐν ὥρᾳ γάμου· Καλλ. 3, 14 **παῖδας ἀμίστρας** [σχόλ. «ἀζώστους, μὴ διαπεπαρθενευμένους»].

ἀμित्रόχηντας [οἱ] αἱ φοροῦντες χιτῶνας ἀνευ μίτρας, ἀνευ ζώνης· Ἰλ. Π 419 **ἀμित्रόχηντας** ἐταίρους, Ἰ. Ἀπολλ. «ἀζώστους», σχόλ. «χιτῶνας μὲν ἔχοντας τὰς δὲ μίτρας μὴ ἔχοντας»· Ἰ. Ἡσ. «ἀζώστους ἔχοντας τοὺς χιτῶνας».

ἀμित्रόχων -ον μτγν. μὴ φέρων μίτραν, ζώνην.

ἀμντωσία [ἡ] νεώτ. φυσιολ. ὁμοσος διαίρεσις ἡ πολλαπλασιασμός τοῦ κυττάρου, καθ' ἣν ἐν κυττάρῳ διαίρεται εἰς δύο διὰ διχασμό τοῦ πυρήνους καὶ τοῦ πρωτοπλάσματος αὐτοῦ.

ἀμνιθαλώσεις -εσσας-εν ἡ ἄλμμενος ἡ κατὰ δέρεμ. ἡ ὀμνιχλώσις· Ἰλ. Ω 753 **Λήμον** ἀμνιθαλώσεσσαν, Ἰ. Ἀπολλ. Σοφ. ἰ «ἀπρὸς ὀρμιστον ἐκ θαλάσσης, ἡ οὐ δύνατον ἐκ τῆς ἀλῆς ἐπιμυγεσθαι»· δυσὸρμιςτος γάρ· ἐνιοὶ δὲ τὴν ὀμνιχλῶσιν ἰ.

ἀμνιτήτης [ὁ] νεώτ. ὀρμυκτολ. ὀρμυκτὸν εἰς κρυστάλλους μελιτοκίτρινους λάμφους συνθῶς ὑελοειδοῦς, ἀπαντῶν εἰς πολλὰς χώρας.

ἄμμα -ατος [τὸ] ἰ ἀπτω ἰ τὸ συνημμένον, δεσμός, κόμβος· Ἦρ. 4, 98 ἀπάφας **ἄμματα** ἐξήκοντα ἐν ἱμάντι, Πλάτ. Τιμ. 76 **ἄμμ**- συνάγειν ἢ βροχός, θηλειά· Εὐρ. Ἰπν. 781 τὰ δ' ἄμμα λύσομεν δέρας· ἢ ταῖνια, σχοινίον, δι' οὗ σχηματίζεται δεσμός, κόμβος· Εὐρ. Βάκχ. 696 **ἄμμάτων** σύνδεσμ' ἐλέλυτο· ἢ ἡ ζώνη· ΑΠ 7, 164 **ἄμμα** παρθενίας· ἢ ὁ κάλυξ· Ὀππ. Κυν. 1, 123 **ἀνθεῖον ἄμμα**τα λυεῖν ἰ ἀνοίγειν τοὺς κάλυκας· 2) κρίκος ἀλύσεως· Θεμιστ. 2, 320· 3) ἐν τῷ πληθ. παλαιστικὴ λαβὴ, καθ' ἣν ὁ εἰς τῶν ἀντιπάλων περιέβαλλε τὸν ἑταίρον δι' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων κατὰ τὴν ὁσφύν δημ. πάρσιμον ἀπὸ τῆ μέσης· Πλούτ. Ἀλκ. 2 **ἀναγαγὼν** πρὸς τὸ στόμα τὰ ἄμματα τοῦ πιεζόντος· 4) ἡ ὁπισθεν τῆς κεφαλῆς συνηγμένη καὶ δεδεμένη γυναῖκα κόμη, δημ. κότσας· 5) κ. ἄμμα μτγν. μονὰς μήκου 40 ἄρχ. πήχων, ἦτοι 21 περίπου σημερινῶν μέτρων· Ἡρών Μέτρ. 313· ὁ νεώτ. ναυτ. τμήμα τῆς ἀλύσεως τῆς ἀγκύρας αποτελούμενον ἐκ σειρᾶς κρίκων· δημ. κλειδί.

ἄμμα [ἡ] ἡ τροφός, ἡ ἄμμάς, ἡ δ. ἄμμα βλ. λ. 2) ἡ ἄμμα βλ. λ. 5).

ἄμμά [ἡ] κ. ἄμμάς ἡ τροφός· ΕΜ «ἡ τροφός καὶ ἡ μήτηρ κατὰ ὑποκόρισμα» καὶ ἡ ῥέα δὲ λέγεται καὶ ἄμμάς· λέγεται καὶ ἄμμία· Ἰσ. «ἄμμάς» ἡ τροφός καὶ ἡ μήτηρ· καὶ ἡ ῥέα καὶ ἡ Δημήτηρ· 3) Φωτ. «— καὶ Ἀρτέμιδος τροφός»· Ἐπιφρ. Μηνόδοτος ἡλευθέρωσεν τὴν ἰδίαν ἄμμάν Ζωσίμην, Πάπ. Σωτηρία καὶ ἄμμάς αὐτῆς· 2) μον. ἐκκλ. ἄμμάς μονόστρια, ἡ ἡγουμένη.

ἄμμαλῆς Ἰσ. «ἀνοστία».

ἄμμαμηθάδης Ἰσ. «ἡδυσμὰ π σκευαστὸν διὰ κρῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων».

ἄμμανία [ἡ] νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν λυθριδῶν περιλαμβάνον φυτὰ ὑδροβία τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἄμμαντλία [ἡ] νεώτ. ἀντλία, χρήσιμος εἰς γεωτρήσεις ἐδάφους ὑδροφόρου ἡ ἄμμανδύ.

ἄμμάζει Ἰσ. «ἀλωρῆσαι καὶ κρεμάσαι, ἡ ἀποηῆσαι».

ἄμμάς -άδος (ἡ) ἄμμά βλ. λ.

ἄμμάτιγος -η-ο δημ. ἀμάτιγος βλ. λ.

ἄμμάτιζω μτγν. περιδένω δι' ἄμμάτων ἦτοι διὰ δεσμών, δένω μὲ κόμβον ἢ κόμβους· Ἰσ. «ἀμματίζει περικλείει, δεσμεύει».

ἄμμάτιον [τὸ] μτγν. μικρὸν ἄμμα βλλ.· Γαλ. 14, 794.

ἄμματισμός [ὁ] μτγν. ἐπίδεσις δι' ἄμματος, τὸ δένειν δι' ἐπίδεσμον.

ἄμμάτιστος -η-ο δημ. ἀμάτιστος βλ. λ.

ἄμμάτιχιρον [τὸ] νεώτ. ζωολ. ἐντομον κολεόπτερον τοῦ ἀθροίσματος τῶν μακροτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν κεραμβυκιδῶν, τοῦ ὁποῦ αἱ κόμποι καταγράφουσι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κομποῦ δένδρων, ἰδίως τῶν δρυῶν (hammaticheum).

ἄμμάτιχος -ατος [τὸ] νεώτ. παλαιοζωολ. γένος ἄμνωιτακιδῶν κεφαλοπόδων ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν αἰγακαριδῶν, ἔχον ὄστρακον εὐρυμόρφον· ἔζησε κατὰ τὸν μεσοζωϊκὸν αἰῶνα ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ.

ἄμμάτικαρον [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος διαφόρων ἐντόμων ὁμωποπτερῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν κανθάρων, περιλαμβάνον ἐλάχιστα εἶδη ἰθαγενῆ τῆς βορείου Ἀμερικῆς.

ἄμμένω ποιητ. ἀντὶ ἀναμένω.

ἀμμήσαν (ὀρθότ. ἀμ μέσαν), ἀντί ἀνά μέσαν, ἀμμή μόν. κ. δημ. ὄγρ. τοῦ ἀμῆ βλ. λ. μόριον διηγηματικόν κ. ἐνοτιωματικόν, συνήθως πρῶτα-σόμενον ἐν τῇ φρ. : Συναξ. Ἀγ. Δημ. ἀμμή ὁ κατάρτατος Διοκλητιανός.

ἀμμή κ. ἀμ-εως κ. -ιος μτγν. κ. νεώτ. εἶδος τοῦ φυτοῦ κύμνον, φυτὸν ἐτήσιον Ἰθαγενὲς τῆς βαρείου Ἀφρικῆς (caesapi coriaria) : Διοσκ. 3, 62 ἐνίοι αἰθιοπικόν (κύμνον), οἱ δὲ βασιλικόν κύμνον καλοῦσι, Γαλ. 11, 824 πόα ἢν ἀμιν καλοῦσι· 2) νεώτ. βοταν. ἀμμι γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν σκιαδοφόρων, περιλαμβάνον εἶδη τῶν παρομοσιγέων χωρῶν, καὶ τῶν χωρῶν τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς.

ἀμμι κ. ἀμμιν αἰολ., ὁδρ. κ. ἐπ. ἀντί ἡμιν, **ἀμμία** (ἡ) δημ. ἡ τροφός, ἡ βγάνα θεραπευτικῶς ἡ ἀμρία βλ. λ. : τί κανεῖ ἡ ἀμμία σου ;

ἀμμία (ἡ) ἰων. -ῖη ὕπνορος τοῦ ἀμμά βλ. λ., μητροδολα || κ. ἡ τροφός, ἡ βγάνα Ἡσ. « ἀμμία μητρὸν, τροφός » : Ἡρώδ. 1, 7 ἀμμία γαλλίς.

ἀμμινεῖαι Ἡσ. « ἀποπνέειν ».

ἀμμια ποιητ. ἀντί ἀναμμία ἐν ἐπιρρ. χρήσει ἀναμειγμένους, δημ. ἀνάσχητα.

ἀμμινύθην ποιητ. ἀντί ἀναμινύθην βλλ.

ἀμμινύμμι κ. ἀναμινύμμι βλλ.

ἀμμινεῖναι (αἱ) νεώτ. χημ. κ. ἀμμινια (ταί) μόρια ἀμμωνίας, εὐρισκόμενα ἐν ἀμέσῳ συνδέσμῳ μετὰ τοῦ κεντρικοῦ μεταλλικοῦ ἀτόμου εἰς τὰ σύμπλοκα ὕλητα.

ἀμμινεῖσαι (ταί) νεώτ. βοταν. φυλὴ τῆς οικογενείας τῶν σκιαδοφόρων, περιλαμβάνουσα τὸ γένος ἀμμι βλ. λ.

ἀμμινία (ταί) αἱ ἀμμινεῖσαι βλ. λ.

ἀμμινονεώσεις (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ σύμπλοκοι ἐνώσεις ὁλάτων ἢ ὑδροξείδιων τῶν μετάλλων μετ' ἀμμιωνίας.

ἀμμινος-η-ον ὁ φάμμινος, ὁ ἀμμοδῆς.

ἀμμοάλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν μίγμα χαλκοῦ μετ' ἄλλων ὀρυκτῶν οὐσιῶν.

ἀμμιον (τὸ) μτγν. κιννάβαρι : Διοσκ. 5, 110.

ἀμμορῆς Ἡσ. « πεπληρωμένος ».

ἀμμοκαύματος Ἡσ. « συγκαμιάτων ἄρτων ».

ἀμμιτῆς (ὁ) κ. νεώτ. ἄλλως ἀμμιτῆς-ἰδος (ἡ) ἀμμολίθος, δημ. ἀμμοπέτρα.

ἀμμο (ἡ) δημ. ἡ ἀμμος βλλ.

ἀμμοδότης (ὁ, βαῖνω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἀμμῳ βαδίζων, εἶδος ὄψεως ἄλλως ἀμμοδότης : Αἰλ. 2, 6, 51· 2) νεώτ. εἶδος ἐντόμων ὑμενοπτέρων, ἀγρίων μελισσῶν, αἵτινες κατασκευάζουσι τὴν κυψέλην αὐτῶν εἰς ἀμμοδὴ μέρη.

ἀμμοδίων τὸ πτερυγῶτον νεώτ. βοταν. φυτὸν ἐπέκειον καλλωπιστικόν τῆς οικογενείας τῶν συνθέτων, Ἰθαγενὲς τῆς Αὐστραλίας, ἔχον ἀνθὲ λευκά ἔρησινδόμενα, ἄλλα μὴ-μαραίνόμενα.

ἀμμοδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν λευκοσάσιδων, περιλαμβάνον εἶδη ἀνευ κλωροφύλλης, Ἰθαγενὲ τοῦ Μεξικοῦ τὰ ἀμ-φυάντα ἐπὶ τὴν ρίζαν ἄλλων φυτῶν.

ἀμμοδγαιος (-α)-αἰν(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀμμοδὴ γῆν, ἀμμοδὲς ἔδαφος : Ἀρρ. Περιηλ. Ἐρ. Οὐλ. 24 ἀμμόγεια ἀγκυροδόλια.

ἀμμοδγῆ (ἡ) δημ. ἔδαφος ἀμμοῦδες, ἀγρός ἀμμοδῆς : ὁ κάμπος τοῦς εἶναι ἀμμοδγῆ καὶ κάνει γιὰ μυστάνια.

ἀμμοδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οικογενείας τῶν χειροπῶν, περιλαμβάνον εἶδη Ἰθαγενὲ τῆς Σιθέριας.

ἀμμοδιαπτος-ον νεώτ. ὁ διαπύμενος, ὁ ζῶν ἐν τῇ ἀμμῳ, ἐπὶ ἡδύων.

ἀμμοδίσκον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος τρηματοκόχων πρωτοζῶων, ἔχον κόχην περιλαμβάνουσαν ἓνα θάλαμον.

ἀμμοδύλιστῆρος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' ἀμμου λεπτοπυρρὸν διόλιστῆριον.

ἀμμοδόχη (ἡ) νεώτ. δημ. κ. ἀμμοδόχη δοχεῖον περιέχον ἀμμον || εἰδικῶτ. δοχεῖον τῶν αἰθροδρομικῶν καὶ τροχοδρομικῶν ὀχημάτων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐκκίνηται ἀμμος ἐπὶ τῶν τροχῶν πρὸς ἀπορρῆν διασθάζεως.

ἀμμοδούρα (ἡ) δημ. κ. ἀμμοδούρα γῆ ἀμμοδῆς καὶ ἄγονος : παροιμ. τῆς ἀμμοδούρας τὸ σπαρτὸ τὸ φαγγάρι τὸ τοσούριζι.

ἀμμοδοχεῖον (τὸ) νεώτ. δοχεῖον λεπτῆς ἀμμου, ριπτοῦνης ἐπὶ ναυῶν διὰ μελάνης γεγραμμένων χειρογράφων πρὸς στέγνωσιν || τὸ μετ' ἀμμου πτυλοδοχεῖον ἄλλως ἀμμοδόχη δημ. ἀμμοδουερῶ.

ἀμμοδούρος (ὁ) ΑΒ « ὀρόμος ἐν τῇ ἀμμῳ ».

ἀμμοδούρος-ον νεώτ. ὁ τρέχων ἐπὶ τῆς ἀμμου· 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρσ. -ος ὡς οὐς. πτηνὸν ὠκεῖον τῆς οικογενείας τῶν σπιδῶν, κα-στανὸν ἢ κοκκινωπὸν, Ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.

ἀμμοδότης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ εισδὼν εἰς τὴν ἀμμον, εἶδος ὄψεως ἄλλως ἀμμοδότης : Στράβ. 8, 303 ἄνυδρος εἶναι καὶ ἀμμοδότης ἐπεκτὸς κληθῆς ἔχει τῶν ἀμμοδύτων· 2) νεώτ. ζωολ. ἡδύς τῆς οικογενείας τῶν γαδιδῶν, ἔχων σῶμα ἐπιμυκε καὶ σχεδὸν κυλινδρικόν, μετὰ λεπτοτάτης λεπίφης, χοιρίσιμος ὡς ὀλιμυτικὸν ὀδῶμα.

ἀμμοδούτρος (ὁ) ΑΒ « ὀρόμος ἐν τῇ ἀμμῳ ».

ἀμμοδότης-ος-ές μτγν. ὁ ὀμοιάων πρὸς ἀμμο βλ. λ. πρὸς ἐπιδοκίμιον.

ἀμμοεῖδης-ος-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁμοιος μετ' ἀμμον.

ἀμμοεῖσαι (ταί) νεώτ. ζωολ. κολέκτερα τοῦ ἀβροσίματος τῶν ἀνθοζῶων, φέροντα καθ' ὅλον τὸ σῶμα πλῆθος σαρκοζῶν ἀκτινῶν.

ἀμμοεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ θεραπεία διὰ κατακόλλεως ἐπὶ τῆς ἀμμου ἢ διὰ λουτρῶν ἐν αὐτῇ.

ἀμμοδόχη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθεται ὁμοιος ἢ ἀμμοδόχη τοῦ τράφι.

ἀμμοκάπτε (τὸ) δημ. πλοῖον ἰσποφόρον χρησιμεύον πρὸς μεταφορὸν ἀμμου.

ἀμμοκονία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κόνια ἐξ ἀμμου, ὁμοιος μετ' ἀσθεντοῦ, χρησιμοποιουμένη ἰδίως εἰς ἐπὶ κρήνης τοίχων : Στράβ. 2, 245 τὰ γὰρ καὶ καταμεισαντες τὴν ἀμμοκονίαν || νεώτ. καὶ μετ' ἄλλης συνδετικῆς ὕλης, οἷον τοιμητόν, κόνεως μαρμάρου κτλ.

ἀμμοκονίαμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. ἀμμοκονία βλλ.· 2) ἡ ἀμμοκονίασις βλ. λ.

ἀμμοκονίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ κρήνης δι' ἀμμοκονιάματος βλλ., τὸ σοδάντισμα.

ἀμμοκονιαστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπὶ κρήνης δι' ἀμμοκονιάματος, δημ. σοδαντής.

ἀμμοκονιατῆς (ὁ) νεώτ. ἀμμοκονιατῆς βλλ.

ἀμμοκορηγῆς-ον μτγν. ὁ ἀμμον καὶ κόρηρον μεταφέρων : Πλάτ. ἀμμοκορηγὸν πλοῖον.

ἀμμοκρίνον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ ἐν ἀμμοῦδε τὴν φυτόν κρῖνον κρῖνον, παγκράτιον τὸ παρόμοιον, φέρον ἀνθὲ λευκά εὐοσμία καὶ ἔχον ἐμετικὰς ἰδιότητας ὁ κρῖνος τῆς θάλασσης.

ἀμμολίθος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀμμιτῆς βλλ.

ἀμμολουτρον (τὸ) νεώτ. ἱστρ. λουτρὸν ἐντὸς θαλάσσης ἀμμου· 2) χημ. οὐκείος πλῆρες θερμαινόμενης ἀμμου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ γίνεται ἔμμεσας θερμαντικὸς ἄλλων δοχείων.

ἀμμόλοφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξ ἀμμου λόφος.

ἀμμομηντεία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ἀμμου μηντεία.

ἀμμομπρον (τὸ) ἀμμος μεμυμένη μετὰ νήρουν, ἀκόσμητος ὁμός : Γλῶσσ. Φι 36, 194.

ἀμμοπερδῆ-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν τοῦ ἀβροσίματος τῶν ἀλεκτροποειδῶν, διαδίου εἰς πετρῶδη μέρη καὶ τρεφόμενον ἐκ διαφόρων φυτῶν, ἡ πετροπερδῆ.

ἀμμοπλυσία (ἡ) μτγν. ἡ ἐν τῇ ἀμμῳ πλύσις.

ἀμμορία (ἡ) ἰων. -ῖη ποιητ. ἡ ἐλεεινὴ ἀμμος.

μοίρας, ἡ δυστυχία : Ὁδ.Υ76 Ζεὺς οἶδε μοῖράν τ' ἄμμοριαν τε... ἀνθρώπων· Ἡσ. « ἀμμορίην, τὴν κακὴν μοῖραν, κακομοίριαν » 2) ἀντὶ ὁμορίας συνόρων : Ἐπὶγρ. παρὰ Δημ.86,23 μοίρης σημῖον ἀμμορίης τε.

ἄμμορος-ον ἀντὶ ἀμορίας ὁ μὴ λαμβάνων μερίδιον ἐκ τινος, ἰδίως καλοῦ πράγματος || ὁ ἀμέτοχος, ὁ στερούμενός τινος· Ἡσ. « ἄμμορον δὺς-μορον, κακόμορον, καὶ ἀμέτοχον » : Ἰλ.Σ 489 ἄμμορος... λουτρώω Ὀκεανῶ, Εὐρ. Ἐκ.421 τέκνων ἄμμορος | στερηθεῖς, ἀπολέσας τὰ τέκνα | || μὲν, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τινος : Κόιντ.Σμ. ἀμμ- κακότητος 2) δυστυχής : Ἰλ.Σ 408 οὐδ' ἐλαίφεις παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμ' ἄμμορον.

ἄμμορος κ. ἀμμέτερος, αἰολ. ἀντὶ ἡμέτερος βλ.λ. **ἄμμος** (ἡ) ἡ ἄμμος κ. νεώτ., δημ. κ. ἄμμος (ὁ) κ. ἄμμοι (ἡ) κοκκώδες, σπειρωτὸν μὴ καθ' ἑαυτὸ ἀνευ ἄλλης ὕλης συμπηγνύμενον χῶμα, καλύπτει ἰδίως τοὺς αἰγιαλοὺς, τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἢ τὸν λιμένα καὶ τὰς ἐκβολὰς ποταμῶν, ἡ ὀπλοῦμενον ὡς παχὺ ἐπίστρωμα ἐπὶ μεγάλων ἐκτάσεων τῆς ξηρᾶς, εἰς τὰς ἐρήμους βλ.λ. : Πλάτ. Παῖδ.110 Α καὶ ἄμμος καὶ πηλὸς καὶ βόρβοροι εἰσιν 2) ἄμμῶδες ὄρηλον ἔδαφος κατάλληλον πρὸς ἵπποδρομίαν, **ἄμμόδρομος** : Ξεν. Ἀπομν.3,3,6 ἐπὶ τὴν ἄμμον ἀνδραπερ εἰσάτε ἱπποαῖεν· || δημ. ἄμμῶδες ἔκτασις : δ. τραγ. κάτω στῆν γιὰ δὲ στήν ἄμμο· 3) ἡ ἀμμοκονία : Θεοφρ. ὁμων μετρεῖς 4) ἐν φ. εἰς δὴλωση ἀναριθμήτως πλῆθους : ΠΔ Ἰερ. 14,8 ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, δημ. βίος σάν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας || κ. εἰς δὴλωση τοῦ ἀσταθοῦς, τοῦ μὴ ἐδραίου : κτιζῶ στήν ἄμμο | ἐπὶ θεμελίω οὐχὶ στερεῶν, ἥτοι κἀμνω τι δι' ἀσφαλείας· 5) ἀποκρυφ. ἐν τῇ ἐρμητικῇ φιλοσοφίᾳ, αἱ μεταλλικαὶ οὐσίαι, δι' ὧν συμβολικῶς ἀπεικονίζονται αἱ ποικίλαι μορφαὶ τῆς ἀναλελυμένης φύσεως.

ἄμμωσάλλων (τὸ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν σκιαδοφόρων, περιλαμβάνον φυτὰ ἰθαγενῆ τῆς Β. Ἀμερικής.

ἄμμοσκεπαστος-η-ο δημ. ὁ σκεπασμένος με ἄμμον : ἄμμοσκεπαστὴ ἀδὴλ.

ἄμμοσκεπής-ους-ές νεώτ. ὁ σκεπασμένος, ἐπεστρωμένος με ἄμμον.

ἄμμοσκεπος-η-ο δημ. ἄμμοσκεπαστος βλ.λ.

ἄμμοσκοπία (ἡ) μων. ἄμμοσαντία βλ.λ.

ἄμμοτόπι (τὸ) δημ. ἄμμοτόπος βλ.λ.

ἄμμοτοπος (ὁ) δημ. κ. ἄμμοτόπι τόπος, ἔκτασις, ἀγρὸς ἄμμῶδης.

ἄμμοτροφος-ον ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ ἄμμῳ.

ἄμμοτρόφος-ον ὁ ἄμμον τρέφων, παράγων : ΑΠ4,1 ἄμμοτρόφον πάραλον.

ἄμμοτρόφαν (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων πολυχαιτῶν τῆς ὁμοιογ. τὸν ὀφελιδῶν· ἔχει σῶμα κυλινδρικὸν καὶ ζῆ εἰς τὴν βόρ. ὀθλασάν.

ἄμμουδία (ἡ) δημ. ἄμμῶδης βυθὸς τῆς θαλάσσης ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ ἄμμουδιά (παράλλω ἄμμῶδης) βλ.λ. : φάρι τῆς ἄμμουδίας.

ἄμμουδία (ἡ) μὲν, κ. δημ. ἄμμουδιά : Ἀλύπ.92,172.

ἄμμουδερὸς-ή-ό δημ. ἐπὶ ἐδάφους, ἄμμῶδης 2) τὸ οὐδ. -ὸ ὡς οὐς. τὸ ἄμμοδοχεῖον.

ἄμμουδιά (ἡ) δημ. ἄμμῶδης αἰγιαλός, κατὰ διαστολὴν πρὸς τὸ ἄμμουδιά βλ.λ. : μετὰ τὸ πᾶνιο ἐπαυλῆκαμε στήν ἄμμουδιά 2) γεν. ἔκτασις γῆς ἐξ ὁλοκλήρου ἢ πολὺ ἄμμῶδης καὶ συνεπῶς ἄγονος.

ἄμμουδιάτικο (τὸ) δημ. βοταν. ποικιλία τῆς οἰοφόρου ἀμνέλου 2) κ. ἐν τῇ πλῆθ. -ικα ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν μεταφορὰν ἄμμου.

ἄμμουδόχορτο (τὸ) δημ. βοταν. πολυετής πόα, φαρμακ. τὸ ἀσφαλίτον [psoralea bituminosa], συνών. βρωμόχορτο, βρωμαῖα, χαμοσκίδι.

ἄμμοφανής-ους-ές ὁ ἄμμῶδης, ὁ τὴν ἐπιφανείαν ἄμμῶδῃ ἐκῶν, περὶ τῆς Ἀλύπτης.

ἄμμόφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὕμενοπτερον, σφηκὸν, αἰτίνες ἔχουσι σῶμα ἐπίμηκες καὶ λεπτόν 2) βοταν. γένος ἀγρωστοειδῶν, φυόμενον εἰς τὸν ἄμμῶδεις ἀκτὰς τῶν εὐκράτων ζωνῶν τῆς Εὐρώπης.

ἄμμόφυτον (τὸ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν καρποφυλλιδῶν, περιλαμβάνον φυτὰ ποδῶδη ἐτήσια ἢ πολυετῆ, εὐδοκιμοῦντα εἰς ἄμμῶδη γῆν· τινὰ τοῦτων καλλωπιστικά.

ἄμμοχαρής-ους (ὁ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμμοφυλλιδῶν, περιλαμβάνον φυτὰ ἰθαγενῆ τῆς Ἀφρικής.

ἄμμοχαρίζαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκόληκες τῆς οἰκογενείας τῶν ἄρπυλων, θαλάσσιοι, διαδιούντες ὑπὸ τοῖς βράχοις (Amphoclatridae).

ἄμμόχορτο (τὸ) δημ. βοταν. ἄγριον χόρτον, φυόμενον εἰς ἄμμῶδη μέρη, ἀ. χαμοσκίδι.

ἄμμόχρυσος (ὁ) μὲν, εἶδος πολυτιμῶν λίθου ἔχοντος τὴν ὀφιν διάστικτον ὑπὸ φηγματίων χρυσοῦ, κτρινωπὸν μαρμαρίγιον 2) νεώτ. χρυσοῦχος ἄμμόλιθος.

ἄμμοχωσία (ἡ) κ. μαν. ἐπίχλωσις δι' ἄμμου : Ἡρόδ. Ἰστρ. παρ' Ὀρεῖδ.10,8.

ἄμμοχωσιὰ (ἡ) δημ. κοίλωμα γῆς πεπληρωμένον δι' ἄμμου ἐκ χειμάρρων : στήν ἄμμοχωσιὰ τοῦ κάμμου, διπλά στοῖμα.

ἄμμόχωστος (-η-αῖν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ ἄμμου κεκαλυμμένος, ἄμμοσκεπαστος || ὁ κερχασμένος ἐν τῇ ἄμμῳ, χωμένος μέσα στήν ἄμμο.

ἄμμοδάρσιος (ὁ) μαν. κατασκευαστὴς ἐλαίου : Ἀρμενὸν.2,4,31.

ἄμμῶδης-ους-ές κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἄμμου : Ἀριστλ.Σ 1547 D 14, νεώτ. ἄμμῶδης τόπος· || Ἰστρ. ὁ περιέχων ἄμμον : Ἰπν.Κωσ.478 ἄμμῶδες οὖρον | ἐπὶ φαρμακείας |.

ἄμμουδιά (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ ἄμμουδιά βλ. λ.

ἄμμωνάλη (ἡ) νεώτ. χημ. ἐκρηκτικὴ ὕλη, χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον.

ἄμμωνίον κερὰς (τὸ) νεώτ. Ἰστρ. ἀνατοκ. ἐλιξ τοῦ ἐγκεφάλου, εἰς ἣν ἐξώθεν κεῖται τὰ λευκὰ μέρος, ἔσθωθεν δὲ τὸ φαλόν.

ἄμμωνία (ἡ) νεώτ. χημ. ἀέριον ἄχρουν, ἰδιαζούσης καὶ καυστικωτάτης ὁσμῆς || διόλυμα ἀερίωδους ἄμμωνίας ἐν ὕδατι, χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ πρακτικῶς πρὸς ἐξάλειψιν κηλίδων ἐκ τῶν ὑφασμάτων, ἐπίσης δὲ καὶ δι' ἐπακρίφεις ὡς πρόχειρον θεραπευτικὸν ἐναντίον τῶν δηγμάτων ἐντόμων κ.ά.

ἄμμωνιακός-ή-όν μὲν, κ. νεώτ. ὁ τῆς ἄμμωνίας, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄμμωνίαν ἢ ὁ παραγόμενος ἐξ αὐτῆς : Διοσκ.2,125, κ. νεώτ. ἄμμωνιακὸν ἄλας | δημ. νισαντήρι, ἄμμωνιακὸν κόμμι (ὁ εἰς μορφὴν κόκκων ἢ πλακοῦντων ἀπέξηραμμένος ὁπὸς τῶν κλάδων τοῦ φυτοῦ **δωρημνίου** τοῦ ἄμμωνιακοῦ, φουμένου ἰδίως ἐν Περσίᾳ· εἶναι χρῆσιμος ἐν τῇ φαρμακικῇ) || μὲν, τὸ θηλ. ἄμμωνιακὴ ὡς οὐς, ἡ ἄμμωνία βλ.λ. 2) μὲν, ὁ τοῦ Ἀμμωνος ἐν φρ. : ΑΠ ἄμμωνιακὴ ἀπάτη | ἡ ἐκ τοῦ μαντείου τοῦ θεοῦ Ἀμμωνος ἐν Ἀλύπτῳ |.

ἄμμώνιον (τὸ) νεώτ. χημ. μονοσθενὴς ἀνόργανος ρίζα ἐξ ἁζώτου καὶ ὀξυγόνου, παραγόμενη κατὰ τὴν διόλυσιν ἐν ὕδατι ἀεριοῦχος ἄμμωνίας || **ἀνθρακικὸν ἄμμώνιον** ἰδίας τοῦ ἄμμωνίου, χρῆσιμον ἐν τῇ βσφικῇ, τῇ ἀρτοποιίᾳ, τῇ θεραπευτικῇ κτλ. || **ἄμμώνιον νιτρικόν** (λευκὴ κρυσταλλικὴ κόνις, χρῆσιμος εἰς τὴν κατασκευὴν ἐκρηκτικῶν ὀλῶν) || **ἄμμώνιον χλωριοῦχον** (λευκὴ κρυσταλλικὴ κόνις, χρῆσιμος εἰς τὴν καστοτέρωσιν ἢ τὴν συγκόλλησιν τῶν μετάλλων, εἰς τὴν βιομηχανίαν τῶν χρωμάτων, τὴν ἡλεκτροτεχνίαν κτλ.).

ἀμνημονόχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀμνημόνιον βλ.λ. **ἀμνημονύται** [οί] νεώτ. παλαιστική ὁπλοτεχία κε-
φαλοπόδων, περιλαμβανούσα ζῶα, ἀπὸ τὸ κε-
λύφη τῶν ὁπλίων ἔχουσιν ἀποτελεσθῆναι ἐν μέρει
ἢ ἐν ὅλῳ πολλὰ τῶν ἀσβεστολιθικῶν πετρωμάτων
ἄλλως ἀμνημονοῦσθαι ἢ ἀμνημονοῖσθαι [τά].
ἀμνημονίτις-ιδος [ή] νεώτ. ἐκρηκτική ὕλη, ἔχου-
σα ὡς βάσιν τὸ νιτρικὸν ἀμμόνιον.

ἀμνημονοῦσθαι [τά] νεώτ. κ. ἀμνηνύται βλ.λ.
ἀμνητόν (τό) νεώτ. ὄργανον μετρήσεως τοῦ
χρόνου δι' ἀμμου· ἄλλως ἀμμόμετρον ἢ ἀμμορο-
λόγιον 2) τὸ ἡμῶριον· δημ. μετ' αὐτοῦ.

ἀμναμος Εἰσοδ. «ἀμναμοί· ἀμνῶν ἀμνοὶ πρὸ
γὰρ τοῦ κερατοφυεῖσαι ἀμναμοὶ λέγονται»· 2) κατ'
ἐπέκτ. ὁ ἐγγονός· ἄλλως ἀμνάμων, ἥσ. «ἀμνα-
μός· υἱοῦ υἱός, ἀμνάμους· ἐγγόνους»· Λυκαουργ.
Αλ.372 Κρητέως ἀμναμοί.

ἀμνάμων βλ. ἀμναμος 2).
ἀμνάς-άδος [οί] ἐκκλ. κ. νεώτ., δημ. ἀμνάδα δηλ.
τοῦ ἀμνός δηλ. πρόβατον πρὶν ἀκόμη γενήσθαι,
συνών. δημ. ἀμνάδα· ΠΔ Γεν.31,41 παρελογίστω
τὸν μισθόν μου δέκα ἀμνάδας.

ἀμνάσαι δωρ. ἀντὶ ἀναμνήσεως.

ἀμναστέω δωρ. ἀντὶ ἀμνηστίας βλ.λ.
ἀμναστός-α-ον μην. ὁ ταῦ ἀμνοῦ, ὁ ἐξ ἀμνοῦ,
δημ. ἀμνήσιος· Θεοκρ.24,62 τὸν ἄλλον ὕπ' ἀ-
μναίαν θέτο χλαίναν.

ἀμναῖος μην. κ. ἀμνιος ὁ δι' οὗ περικαλύπτε-
ται τὸ ἐμβρύον ὕμην· Σωφ.Ι,58· 2) ΕΜ ὁ ἀμνάς.

ἀμνημόνευτα ἐπίρρ. δημ. ἀμνημονεύτως βλ.λ.
2) χωρὶς νὰ γίνῃ μνημόσυνον.

ἀμνημόνευτος (-η)-σιν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
μνημονεύμενος βλ.λ.· Εὐρ.Π.Ι319 φόνον τὸν Αὐ-
λίδι ἀμνημόνευτον (τὸν μὴ ἐν τῇ μνήμῃ διατη-
ρούμενον, τὸν εἰς λήθην περιπεσόντα), νεώτ. ἀμνη-
μόνευτα γεγονότα· || ἀμνημόνευτοι χρόνοι
[οἱ μὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφερόμενοι], οἱ πανάρ-
χων νεώτ. κ. οἱ ἀπὸ τοῦ παρόντος λίαν ἀπέχον-
τες· πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων· || νεώτ. νομ.
ὅρος, δι' οὗ ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ δικαίῳ χαρακτη-
ρίζεται πραγματικὴ τις κατάστασις, ὁφισταμέ-
νου ἀντάδελφον ἀπὸ χρόνων ἀμνημονεύτων διὰ
τοῦς ζώντας· 2) μην. ἀμνήμων, ἐπιλήσμων· Διογ.
ΛΙ,186 ἀλλοτρίων κακῶν ἀμνημόνευτος· 3) τὸ
μὴ λῆζε μνησὶς τυχόν· Πολύδ.235 ἀμνημόνευτον
τι παρελθεῖν [χωρὶς νὰ ποιῇσθαι αὐτοῦ μνησὶν]
|| νεώτ. κ. τὸ οὐχὶ μνησὶς ἀξίον, τὸ μὴ μνημο-
νεύεον· καὶ ἄλλα τινὰ μικροεπεισόδια τῆς συμ-
πλοκῆς ἀμνημόνευτα· 4) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ.
ὁ ὑπὲρ οὗ δὲν ἐγένετο μνημόσυνον ἢ γεν. μνησὶς ἐν
οἰσθῆναι ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ· δημ. ἀμνη-
μόνευτοι πεθαμένοι.

ἀμνημονεύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνεμ μνημανεύ-
σεως, χωρὶς νὰ γίνῃ μνησὶς τινὰς.

ἀμνημονῶ-ἔω κ. νεώτ. εἰμαι ἀμνήμων, δὲν ἐν-
θυμούμαι, λησμονῶ· Αἰσχ.Εὐμ.24 οὐδ' ἀμνημονῶ,
ἔξ οὗ τε βαλῆσας ἐστρατιπῆσιν θεός (οὐδέ μοι
διαφεύγει)· Εὐρ.Π.361 κακῶν τῶν τότε οὐκ ἀμνη-
μονῶ (τὰ ἐνθυμούμαι), Θουκ.3,40,2 μὴδὲ τοῦ
ἐπικραμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονούντες,
Πλάτ.Θεατ.207 Δ ἀμνημονεῖς σαυτὸν [λησμο-
νεῖς τὰς ἰδικὰς σου πράξεις]· 2) παρέχομαι ἐν
αἰνῇ, δὲν ἀναφέρω, παρασιωπῶ· Θουκ.5,18,9 εἰ
δὲν τι ἀμνημονοῦσι καὶ ὅτου πέρι.

ἀμνημόνης ἐπίρρ. μην. κ. νεώτ. ἀνεμ μνήμης,
μετὰ λήθης· Παυσ.6,12,5 ἀμνημόνης ἔχω τινός
(δὲν ἐνθυμούμαι τι).

ἀμνημοσύνη [ή] κ. νεώτ. ἢ ἔλλειψις μνήμης,
ἢ λησμοσύνη, ἢ λήθη· Εὐρ.Ίων1100, δαίτυσαι
γὰρ ὁ Διὸς ἐκ παίδων ἀμνημοσύνην νεώτ.
ἔχει ἀμνημοσύνην τῶν πρὸς αὐτὸν εὐεργεσιῶν.
ἀμνημόνης ἥσ. «ἀμμούνητις».

ἀμνημῆν-ονος-ον κ. νεώτ., δωρ. ἀμνάμων ὁ
μὴ μνημονικός, ἐπιλήσμων· Αἰσχ.Ἐπτ.605 ἐχθροῖ-
νοισι τε καὶ θεῶν ἀμνημοσύνη, Εὐρ.Ἡρ.1397 γενό-
μην πέτρα ἀμνήμων κακῶν· || ἐπιλήσμων τῶν
εὐεργεσιῶν, ὁ μὴ εὐνώμων, ὁ ἀχάριστος· Σοφ.
ἀπ.834 ἀμνημῆν-ονος ἄνδρός δαλλυταί χάρις, Ἀριστ.
ἀμνήμωτες οἱ πολλοί· 2) ὁ εἰς λήθην περιπε-
σάν, ὁ λησμονημένος· Εὐρ.Φοίν.64 κλέθροισι ἔ-
κρυφον πατέρ', Ἰν' ἀμνήμων τὸν γένετο.

ἀμνησία [ή] μην. κ. νεώτ. ἔλλειψις μνήμης, λη-
σμοσύνη, λήθη· ΠΔ Σοφ.Σαλ.14,26 χάριτος ἀ-
μνησία· || νεώτ. λατρ. διαποραχὴ τῆς μνήμης,
καθ' ἣν τὸ σύνολον ἢ μέρος τῶν ἐν τῇ ψυχῇ
παραστάσεων ὠρσιμένης χρονικῆς περιόδου ἢ
οὐδαμῶς διατηροῦνται ἐν τῇ μνήμῃ (ὁλική ἀμνη-
σία) ἢ μόνον ἐν μέρει (μερικὴ ἀμνησία) ἢ ἔ-
χουσιν ἀπολέσει τὴν δέουσαν σαφήνειαν αὐτῶν.

ἀμνησιασμός-ή-ον νεώτ. ὁ πάσχων ἀμνησίαν βλ.λ.
ἀμνησιαστικός-ον ὁ μὴ ἔχων ἐν τῇ μνήμῃ τὸν Θεόν,
ὁ τοῦ Θεοῦ ἐπιλαθόμενος· || ὁ ἀσεβής, ὁ ἄθεος.

ἀμνησιακά ἐπίρρ. δημ. ἀμνησιακῶς βλ.λ.

ἀμνησιακήτης-ος μην. δι' ὃν δὲν μνησικα-
κεῖ ἢ δὲν δύναται νὰ μνησικακῇ τις βλ.λ.· Πολύδ.
39,7 ἀμνησιακήτων ἐποίησαν τὴν ἀμνησίαν.

ἀμνησιακεῖται [ή] μην. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις
ἀμνησιακός βλ.λ.· || κ. σωτηριὰς συγγνώμῃ ἥσ.
«τὸ μὴ μνησικεῖσθαι κακῶν».

ἀμνησιακός (-η)-σιν μην. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
ἐνθυμούμενος τὸ εἰς αὐτὸν γεγνημένον κακόν, ὁ μὴ
ἀπεχθασόμενος τοῦ κακῶν αὐτῷ πράξαντος, μὴ
ἐπιζητῶν ἐκδίκησιν, συγγνωμονικός· Νικ.Δαμασκ.
110 Δ ἀμνησιακός ἦν πρὸς τοὺς κραττηθέντας,
δημ. ὁ ἀληθῶς χριστιανὸς εἶναι ἀμνησιακός,
δημ. ἀμνησιακή γυναίκα.

ἀμνησιακῶ-ἔω κ. νεώτ. εἰμαι ἀμνησιακός βλ.λ.,
συγγνωμονικός· || παθ. -οσύνη ἐν τῇ οὐτῇ ἐνοσίᾳ·
Διοδ.Σ18,56 κατελθόντας ἀμνησιακακούμένους
πολιτεύσασθαι.

ἀμνησιακῶς ἐπίρρ. μην. κ. νεώτ. ἀνεμ μνη-
σιακῶς, οὐχὶ ἐκδικητικῶς βλ.λ.· Διοδ.Σ31,8 ἀ-
μνησιακῶς αὐτοῖς προσνήσθαι.

ἀμνηστία [ή] νεώτ. φάρμακον, χρῆσιμον ὡς ἐνε-
σις πρὸς νάρκωσιν ἐπιτόκων.

ἀμνηστειά [ή] γραμ. ἀντίθ. τοῦ μνηστειᾶ, ἀγα-
μία· 2) ἐσφ.γρ. τοῦ ἀμνηστία βλ.λ.

ἀμνηστασύμμος-ον νεώτ. ὁ ἄξιος νὰ ἀμνη-
στευθῇ, νὰ τύχῃ ἀμνηστίας βλ.λ.· || ὁ ἐξ εἰδικῶ
νόμου δυνάμενος νὰ τύχῃ ἀμνηστίας· τὰ πολιτι-
κὰ ἀδικήματα εἶναι ἀμνηστασύμμοι.

ἀμνηστασις [ή] νεώτ. φάρμακον, χρῆσιμον ὡς ἐνε-
σις πρὸς νάρκωσιν ἐπιτόκων.

ἀμνηστειά [ή] γραμ. ἀντίθ. τοῦ μνηστειᾶ, ἀγα-
μία· 2) ἐσφ.γρ. τοῦ ἀμνηστία βλ.λ.

ἀμνηστασιμότης (-η)-σιν μην. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναι-
κός, ἢ μὴ γενομένη νόμιμος σύζυγος· Εὐρ.ἀπ.815
ἀμν- γυνή· ἥσ. «παλλακή»· || τὸ οὐδ', ἐν τῷ
πληθ. ὡς ἐπίρρ.· Φωκυλ.198 ἀμνησταται καθ' ἑ-
σθ' ἐμὴν [ἐξωγάμος]· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ
συνάφας μνηστεύων, ὁ μὴ ἀρροδοῦναι σμένος, ὁ
ἀρροδοῦναι σμένος· εἶναι ἀκόμη ἀμνηστασιμότης.

ἀμνηστασιμότης ἐπίρρ. μην. κ. νεώτ. ἀνεμ μνη-
στασίας, κατὰ τὴν ἀμνηστασιμότητα βλ.λ.

ἀμνηστασιμότης νεώτ. παρέχω ἀμνηστίαν βλ.λ.
|| παθ. -οσύμα τυγχάνω ἀμνηστίας· ἀμνηστα-
σθέντων τὰ πολιτικὰ ἀδικήματα.

ἀμνηστία [ή] κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων.-λή τὸ λησμο-
νεῖν τὸ ἄδικον ὅπερ ἐπαθεῖ τις, ἢ λήθη ἀδικήματος·
2) εἶδ. ἢ διὰ πράξεως τῆς νομοθετικῆς ἐξου-
σίας ἀπορίαι τῶν ἀδικησάντων ὠρσιμένων ἀδικημά-
των· Πλάτ.Μενέξ.239β, νεώτ. ἐχρηργήθη ἀμνηστία
διὰ τὰ στρατιωτικῶν ἐληνῶν, δημ. οἱ ληστές ἀντὶ
τῆς λήθρας ληθοῦσαν ἀμνηστία.

ἀμνηστία-ἔω δωρ. ἀμναστέω ἀμνημονῶ, λη-
σμονῶ· Σοφ.Ἡλ.483 οὐ γὰρ ποτ' ἀμναστέω γ' ὁ

φύσας Ἑλλάνων ἀναΐ· || παθ. -οῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ περιπίπτω εἰς λήθην· Θουκλ.120,3 ἀλλὰ ἐπὶ καὶ νῦν ὄντα καὶ οὐ χρόνῳ ἀμνηστούμενα· ἀμνηστος-ον ὥρ. ἀμνηστος μτγν. ὁ εἰς λήθην περιπεσών, ὁ λησμονημένος· Θεόκρ.16,42 ἀμνηστοὶ δὲ τὰ πολλὰ... δεῖλοισι ἐν νεκύεσσι μακροὶ αἰῶνας ἔκκεντο· || ἐνεργ. ὁ ἀμνηστὼν, ὁ λησμονῶν· Φρύν. ε ἀμνηστῶν καὶ ἀμνηστος ἐ-κατέρω χρώ·.

ἀμνηστικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ ἀμνίου βλ.λ.2). **ἀμνίκοιλα** νεώτ. παλαιαζωϊκὸν γένος γαστροπόδων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ὑδροβιῶν, ἔχον σφαιρικὸν ὅστροκον καὶ ζήσαν ἐντὸς γλυκεῶν καὶ ἀφαιμυρῶν ὕδατων.

ἀμνιον (τὸ) ὄ.γρ. τοῦ ἀμνίου βλ.λ. **ἀμνιον** (τὸ) κ. ἀμνιον ὄγγειον πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων ἐν ταῖς θυσίαις· Ὁδ.Γ 444 πέλκεται ἔχων παρίστατο βρῦν ἐπικάθειν Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχε· Εὐστ. «τὸ τοῦ αἵματος, ὃ ἐστὶ τοῦ ἀποσφάγματος διακρινόμενον ὄγγειον»· 2) κ. νεώτ. χιτῶν, ὕμην λεπτοφυής, διαφανής, ἐσώτατος περιβάλλων τὸ ἐμβρυον· Ἐρμεδ.71· 3) ὁ-ποκορ. τοῦ ἀμνός.

ἀμνικός-ιδος (ἡ) μτγν. ἀντὶ ἀμνός ἡ ἀρνάδα. **ἀμνιότης** (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων τὸ ἐμβρυον περιβάλλεται ὑπὸ ἀμνίου βλ.λ.2), κατὰ διαστολὴν πρὸς τὰ ἀναμνηστικά [ἰχθύς καὶ βατράχιο]· ἄλλως ἀλλαντοειδούς.

ἀμνός Ἡσ. «πρόβατον, ὃ δὲ ἀμνός». **ἀμνοκόλος** Ἡσ. ἐπομὴν ἀμνῶν πρβ. βουκόλος. **ἀμνοκῶν** [κοῶ] ὁ οἶονε ἀμνοῦ ἔχων οὖν, ὁ ἡλίθιος, προβατομυαλος· Ἀριστφ. Ἰνπ.264 τὸν παλι-τὸν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν [οὐχόλ. εἰς οὖν προ-βατώδης, τοῦτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης]·.

ἀμνός θηλ. ἀμνὴ κ. -ίς κ. νεώτ. ἀρνίον, ἀρνά-κι· Σοφ. Ἀν.751· 2) μτφ. ὁ ἄκακος, πρᾶος, μα-λακός· ΚΑ'1ω. 1,36 ἰδὲ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ [συμ-βολικὴ προσωνυμία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὸ ἄ-κακον καὶ πρῶον αὐτοῦ]· δ. ὁ ἀμνός ὁ ἄμωμος· 3) ὁ εὐήθης· Ἀριστφ. Εἰρ.935 ἀμνοὶ τοῦς τρό-πους, παρὰ Θεοκρ.5,144 τῶν ἀμνῶν [προβατῶν]·.

ἀμνοσκοπία (ἡ) νεώτ. εἶδος μαντείας, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ὀστέων τῶν ὤμων [τῆς πλάτης] τῶν σφαζομένων ὑπὸ ἰδιαίτης συνθή-κας ἀμνὼν γίνεται πρόγνωση τοῦ μέλλοντος.

ἀμνοφαγία (ἡ) νεώτ. τὰ πρῶγην κρέας ἀμνοῦ.

ἀμνοφόρος-ον μτγν. ἐσφ. ἀντὶ μανοφόρος· Θεοκρ.11,41 πάσας ἀμνοφόρας καὶ σκύμνας.

ἀμνογητή ἀκόπως, ἀνευ μόχθου· Ἰλ.Λ 637 Νέ-στωρ δ' ὁ γέρων ἀμνογητὴ ἀειρεν.

ἀμνοήτορος-ον ἀκάματος, ἀκαταπόνητος· Ὑμν. Ὀμ.8,3 καρτερόχειρ ἀμνοήτης [περὶ τοῦ Ἀρεως]·.

ἀμνογίαις-α-ο δημ. ὁ εὐήθης, ὁ ἀμβλύνους, ὁ μωρὸς πρβλ. κουτομύγιας.

ἀμνοβή ἐπίρρ. ἀφ' οἰουδήποτε μέρους, ὁπο-θενδήποτε· Ὁδ.Α 10 τὰ ἀμνοβή γε, θεά, θύγα-τερ Διὸς εἰπέ καὶ ἡμῖν· || ἐν τῇ ἐκφορᾷ ἀμ-νοβὴν γέ ποθεν ὁπωσδήποτε· Πλάτ. Νόμ.7,798.

ἀμνοβή ἐπίρρ. ἀπὸ κοινοῦ, ἀμαδιωδῶς, ἀμνοῦ, δημ. ὁμαδί· Λακων.Ψφ. παρὰ Θουκ.5,77,6 ἀλεξέμε-ναι ἀμνοβή [χειρόργ. ἀμνοβή]·.

ἀμνοί ἐπίρρ. τοπ. κάπου· ἀμνοί γέ ποι ἡ ἀμνογέ-ποι εἰς τίνα τόπον, ὁπουδήποτε.

ἀμνοιαστικός-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀμνοιάζων· 2) ὁ μὴ προσήκων, πού δὲν ταίριαζει· ἀμνοιασὰ στή θέσθ σου τὰ τέτοια καμῶνται· 3) ὁ ἀπθινας· σὸν ἀμνοιασὰ μοῦ φαίνονται ὅσα μάς δινηθήκα. **ἀμνοιδάδες** [αἰ] νεώτ. πηλθ. τοῦ ἀμνοιδᾶς βλ. λ. **ἀμνοιδάδης** στοργή· Ἐκκλ. ἡ ἀμνοιδία, ἡ πρὸς ἀλλήλους στοργή. **ἀμνοιδαικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφε-ρόμενος εἰς τὰς ἀμνοιδάδας βλ. λ.

ἀμνοιδάδιος-α-ον μτγν. ἀμνοιδάιος· Ὀππ.Καν.4, 349 ἀμνοιδάδι κύπελλον, ΑΠ 12,238 ἀλλήλοισ πα-ρέχουσι ἀμνοιδάδιον ἀπόδαισιν.

ἀμνοιδάδης ἐπίρρ. μτγν. ἀμνοιδάιος, ἐναλλάξ, ἐκ διαδοχῆς· Θεόκρ.22,96 ἀμνοιδάειν ἀμνο-σιν ἀμνοιδάδης, Ἀπολλ.Ρ 1,880 ἀμνοιδάδης ἀνέρος ἀνὴρ [ἀνὴρ μὲ ἀνδρα ἀλλάσσων]·.

ἀμνοιδάδοις-α-ος-ές νεώτ. κ. ἀμνοιδαιδής ὁ ὁμοιάων πρὸς ἀμνοιδάδας βλ. λ.· ἀμνοιδάδοι-δεις κινήσεις [ἐν τῇ φυσιολ. αὐ] κινήσεις τῶν αὐ-τεροφίλων κυρίως λευκοκυττάρων τοῦ αἵματος, αἱ προσμοιάζουσιν πρὸς τὴν τῶν ἀμνοιδάδων· 2) τὸ οὐδ. ἐν τῷ πηλθ. ἀμνοιδάδοις ζωολ. πρωτόζωα ὑπογόμενα εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν ρι-ζοπόδων· ἀτελέστατοι ὁργανισμοὶ ἐξ ἑνὸς ἡ δύο πυρήνων, λαμβάνοντες ποικιλωτάτας μορφὰς κατὰ τὴν κλίσην.

ἀμνοιδάδων ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀμνοιδάιος, ἐναλ-λάξ, ἐν διαδοχῇ ἀλλήλων· Τιμ.Λοκρ.68 Ε, Ἀπόλλ. Ρδδ.2,1226 ἀλλήλων ἀμνοιδάδων ἡγοράωντο.

ἀμνοιδάζω μτγν. ἀνταλλάσσω.

ἀμνοιδάει ἐπίρρ. δημ. ἀμνοιδάιος βλ. λ.

ἀμνοιδάιος-α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀμνοιδάδων, κατ' ἐναλλαγὴν γινόμενος· Ἡρ.δ,4 τὰ ἀμνοιδάει [βιβλίο] τὰ παρὰ τῶν Περσέων ἀντιπεμπούμενα ἀλλήλασφάδεια, ἀμνοιδάων στοίχημα· || τὸ ἱστιάτω ἐαυτῷ δοῦναι, Ἀπόλλ.Ρ 3,82 ἀμνοιδάει χάρις [ἀνταπόδοσις χάριτος]· || νεώτ. κ. δημ. ἀμνοιδάει ἀγάπη, ἀμνοιδάει βοήθεια [ἄλλως ἀλληλοβοήθεια]· ἀμνοιδάει ἀσφάλεια [ἄλλως οὐδ. ἐν τῷ πηλθ. ἀμνοιδάει ἐν σημ. οὐς. οἱ διάλογοι· Πλάτ.Πολ.394 β ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων ἐξαίρων τὰ ἀ-μνοιδάει καταλείπει]· || κ. τὰ μέλη τὰ ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ῥδόμενα· Θεόκρ.8,81 ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμνοιδάων οἱ παῖδες ἔεισαν.

ἀμνοιδαιότης-ητας (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ συμβαίη τι κατ' ἀμνοιδάων ἐνέργειαν ἡ πάθος, ἐναλλαγή, ἀν-ταπόδοσις· ἀμνοιδαιότης συναμνησμάτων· || δι-εθν.δικ. κατὰστασις μεταξὺ δύο ἡ περισσοτέρων πολιτειῶν, καθ' ἣν ἐκάστη αὐτῶν ἔχει πρὸς τὰς ἄλλας ὑποχρεώσεις, δικαιώματα ἡ προνομία ὁ-ποῖα καὶ ἐκείναι ἔχουσι πρὸς αὐτὴν· ἡ ὑπὸ δύο ὁραν τῆς ἀμνοιδαιότητος ἐκδοσις τῶν ἐγκλημάτων.

ἀμνοιδάει ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν ἀμνοιδαιό-τητι, κατ' ἐναλλαγὴν, ἐναλλάξ.

ἀμνοιδάς-άδος (ἡ) (ἀμειβω) ἡ ἐναλλάσσομένη, ἡ πρὸς ἀλλαγὴν χρησιμεύουσα· Ὁδ.Ε 521 ἀμνο-ιδάς χλαῖνα· 2) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς τάξεως τῶν ἀμνοιδάδοιδων ἀτελέστατον καὶ κατὰ τὸ πλείστον μικροσκοπικὸν ζωῶντων [μικρο-βιον] διαβιῶν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἡ ὑγρῶν μερῶν καὶ ἔχον ὁῶμα ἐξ ἁπλοῦ σφαιροειδοῦς κυττά-ρου· ἄλλως ἀμνοιδή [αμνοίβα]·.

ἀμνοιδεύς-εως (ὁ) μτγν. ὁ ἀνταλλάσσων· Λυκούρ.617.

ἀμνοιδή (ἡ) [ἀμειβω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνταπό-δοσις, ἀνταμοιβή· Ὁδ.Α 318 ὥρων... σοὶ δὲ ἀ-ξίον ἔσται ἀμνοιδῆς, Θεογν.1263 εὐ ἔρδαντι κα-κὴν ἀπέδωκας ἀμνοιδῆν, Εὐρ.Μήδ.23 οἷας ἀμνο-ιδῆς ἐξ ἰσθόνος κυρεῖ· || ἀποζημιώσεις· Ὁδ. Μ 382 τελοσύντα βροῦν ἐπιεικέ· ἀμνοιδῆν· || μισθὸς διδόμενος ὡς ἀντάλλαγμα ὑπηρεσίας, ἐργασίας κττ., ἀντιμισθία· Ἀριστλ.ΗΝ 1163 δ 35 τὸ σκυτο-τόμῳ ἀντὶ τῶν ὑποδμημάτων ἀμνοιδῆ γίνεται κατ' ἀξίαν· || νεώτ. ὑπάλληλος λαμβάνων ἀνταρκὴ ἀμνοιδῆν· || νεώτ. κ. ἡ μὴ ὑλική, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ, δι' ἀ-ναγνωρίσεως καὶ ἐκμητίσεως, ἱκανοποίησις· 2) ἡ ποινὴ· Ἡοιδ.Ῥ.Εργ.334 ἐπέθηκεν ἀμνοιδῆν ἔρ-γων ἀντ' ἀδικιών· ἡ ἐκδικσις· Εὐρ.Ὀρ.841 πατρώων παθῶν ἀμνοιδῆν· 3) ἡ ἀπόκρισις, ἡ ἀπάντησις· Ἡρ.7,160 οὐ με ἔπεισας ἀσχημονα ἀντ' ἧς ἀμνοιδῆ γενέσθαι· 4) ἀντάλλαξις αὐτῶν εἰδῶν

ἐμπορίου· Σιράβ.502 οὐδὲ νομίσματι τὰ πολλὰ χρῶνται, ἀλλὰ φορτίαις τὰς ἀμοιβὰς ποιοῦνται· || ἀνταλλαγή ἐπὶ νομισμάτων· Πλούτ.Λοῦμ.2 ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν χρειῶν ἐν τῷ πολέμῳ λαμβάνον (τὸ νόμισμα) ἀμοιβήθη ταχέως.

ἀμοιβήθην μτγ. κ. ἀμοιβήθης βλ.λ. Ἀπολλ.Ρ 2,1071 ἀμοιβήθη ἐλάσσαν.

ἀμοιβήθης ἀμοιβαδόν, ἐναλλάξ, διαδοχικῶς· || λ.Σ 506 ἀμοιβήθης δὲ δικάζων.

ἀμοιβειθή-ος-ές ἄλλως ἀμοιβαδοειθής βλ.λ. **ἀμοιβός-ή-άν(ι)ς** κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων τὴν θέσιν ἄλλου, ὁ ἀντικαθιστῶν, ὁ διαδεχόμενος ἕτερον· || λ.Ν 793 ἀμοιβοὶ ἐπικούροι | σχόλ. «οἱ ἐκ διαδοχῆς ἠκοντες σύμμαχοι» |, Σοφ. Αντ.1067 ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδίδους (εἰς ἀντικατάστασιν)· 2) νεώτ. ἐπὶ ἐξαρτημάτων πλοίου ἡ γεν. μηχανημάτων, ὅτινα ἀποκτικατὰ πρὸς ἀντικατάστασιν ὁμοίαν ἀχρηστευθέντων ἀμοιβὸς τροχός· ἀμοιβὸν ἱστῖον.

ἀμοιμός κ. ἀμοιβός βλ.λ.· Θεόδωρ.Καν.65,2 κατὰ ἀναλλαγὴν στοιχείων ἀπὸ τοῦ ἀμοιβός.

ἀμοιος Ἡσ. «κακός, Σικελία».

ἀμοιράγαθος-ον μον. ὁ ἀμοιρος ἀγαθότητης, ὁ ἀνευ ἀγαθότητος· Θεόδ.Σ 289.

ἀμοιραστός-(η)-ον μτγ. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀμοιραγός ὁ μὴ διὰ κλήρου διανεμηθεὶς || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ χωρισμένος εἰς μοίρας, μερίδια, ὁ ἀδιανεμτος· ἀμοιραστοὶ περιουσία· 2) δημ. συνθῆςτος. ἀμοιραγοί, ἐπὶ ἀδελφῶν κ. γεν. ἐπὶ συνδιοικητῶν ἀκινήτων ἡ κινήτων ἀξίων, ὅπως δὲν προέβησαν εἰσεῖτε εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους διανομήν τούτων· γέραςαν τ' ἀδέρφια κι εἶναι ἀκόμῃ ἀμοιραγα· ἀμοιραγοὶ συνέταιροι· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς καταμερισμοῦ πρὸς διανομήν· ἀνευ συνολικῆς ἐκκαταρίσεως ἡ ἐπιχειρήσεως εἶναι ἀμοιραστός· ἀμοιραστο(ῃ) ἀμοιραγο εἶναι αὐτὸ τὸ χωράφι.

ἀμοιρέας εἶμαι ἀμοιρος, ἀμέτοχος· Πλούτ.Ἡθ.1033.

ἀμοιρήμα-ατος(τὸ) μτγ. ἀτύχημα.

ἀμοιρία(ῃ) μτγ. κ. μον. ἀτύχη, δυστυχία.

ἀμοιρογναμος Ἐπιγρ. ὁ μὴ τυχὼν γάμου.

ἀμοιρολόγητος-η-ο δημ. κ. ἀμοιρολόγητος ἐπὶ νεκροῦ, ὁ μὴ θρηνηθεὶς διὰ μοιρολογίαν, ποῦ δὲ μοιρολογήθηκε· συγγ. ἀκλεφτος || ὁ δι' ὃν δὲν ἐπένθησαν.

ἀμοιρος-(η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ μοίρας, μετοχής, ὁ ἐστερημένος ἰδία ἀγαθοῦ πνός, ὅλλως ἀμμορος, Αἰσχ.Ἐπ.715, Πλάτ.Συμπ.202 D τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀμοιρος· || σπανιῶτ. ἀπηλλαγμένος κακοῦ πνός· Πλάτ.Συμπ.181 C ἀμοιρος ὄφρεως, νεώτ. ἀμοιρος παιδείας | ἀπαίδευτος· 2) κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων καλὴν μοῖραν, δύσμοιρος, δυστυχής· Πλάτ.Συμπ.197 D ἐπὶ κατὰς ἀμοιροίς, κηπὶδὲς εὐμοιροίς, δημ. ἀμοιρο παιδί | δυστυχισμένο |, ἀμοιρο στὸ γάμο της | ἐτύχη εἰς· ἀ. κακοτύχη |· δ.μοιρο, ἀμοιρε, δὲ κληρονομαστε ποῦ πῆγες νιὸς στὰν Ἀδῃ, παρομι. τοῦ ἀμοιρου τοῦ βρεσιμιοῦ ἡ καρφὶ ἡ πέταλα.

ἀμοιρῶ-έω μτγ. κ. νεώτ. εἶμαι ἀμοιρος, ἀμέτοχος κττ., δὲν ἔχω τι, στερούμαι πνός· Πλούτ. Ἀλ.23 χάριτος οὐδεμιὰς ἀμοιρῶν, νεώτ. ἀμοιρῶ παιδείας | εἶμαι ἀπαίδευτος, ἀμόρφωτος).

ἀμοιρύντος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνευ μόχλης βλ.λ.· Καλλισθ.1,21 κλῆνη ἀμοιρύντος· || νεώτ. κ. ὁ μὴ μοιχεύσας.

ἀμοιρύντος ἐπίρρ. μον. ἀνευ μοιχείας βλ.λ.

ἀμολάω (ἰταλ. epoliare) δημ. ἀπαλλάσσω πνὰ τοῦ δεσμοῦ ἡ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ, ἀφίνω ἐλευθερον, ἀπολύω· ἀμολάω τὸ σκυλί, τὸ πρὸ-δῶστα, ἀμολήσῃ τὴ βάρκα ναυθύγαν· || ἀφίνω τι τὸ ὅποιον κρατῶ· λυπηθήκα τὸ ποναλὰ καὶ τ' ἀμολήσα, δὲν τ' ἀμολάει ἀπὸ τὰ χεῖρα

του· || ἀφίνω τι νὰ ἐκτυλιχθῇ ἢ νὰ ὑφωθῇ, ἐπὶ πραγμ.· ἀμολήσῃ τὸ σκονινί, μὴν ἀμολήσῃς ἀκόμῃ τὸν ἀπὸ σου· || χαλαρώω· ἀμολήσας λίγω τὸν κόμην | ὁ. ἐξαμολήσῃ· 2) κ. μτφ. ἀφίνω πνὰ ἐλευθερον εἰς τὰς ἐνεργείας του, ἀναπληρῶν τὰ παρὰ τὸν τοῦ καὶ γίνηκαν ἀλάνθητος· 3) ἀποφυλακίζω· ἀμολήσαν δόλους τοῦς φυλακισμένους γιὰ μικρὰ χρεή· 4) εἰδ. πυροβολῶ ἐν φρ.· τοῦ τὴν ἀμολήσας στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐκτόκωτος· || κ. βωμολοχικῶς ἐπὶ περδοχῶν· δόπῳ σταθῇ τῆς ἀμολαί· ὁ εὐλογημένος καὶ φεῦγεί· || κατ' ἐπὶ κτ. κ. εἰς ἄλλους χρ., ἀμολήσας μὴ φευγίτ, ἀμολαί τῇ γλώσσῃ σου, ἀμολήσας κἀδε ντροπὴ κλ.· || προστ. ἀμολα κ. μόλα χαλάρωσαν ἢ ἀφες τὸ ὑλ.· || τὴν τὴν ὑπὸ σοῦ κρατούμενον κ. ἐν νουτ φρ. ἐγίνα· μολε· 2) ἀμολαίμαι κ. ἀμολοῦμαι ὡς μέλ. κ. ὡς ποδ. ἐν πᾶσαις ταῖς ὁνιτ. σημ.· || προστ. ἀορ. ἀμολήσου τρέξῃ γλήγορα, ἐκκίνησον ἀμέσως δροσάσας, ἀμολαῖδες βῆς αἱ ἀμολοῦμεναι ἀμολαῖδες, οἱ γαλιτεῖς· Σοφ. Ἰχν.5.

ἀμολγάζει Ἡσ. «μεσημβρίζει».

ἀμολγάζω-α-ον ὁρτος καλῶς ὠπτημένος ἡ πηλακοῦς τις ἐκ γάλακτος· Ησίοδ. Ἐργ.590 μάζα τ' ἀμολγαίη ὁ ὄρμ. ἀμολαίς· 2) ὁ ἔχων πολλὴ γάλα, ὁ γαλιτερός· Αἰτ' ἀμολγάζον μαστὸν ἀνασφάμενος (ἀμολγάζοντες ἡ ἔχοντα ἀφθονον γάλα).

ἀμολγῆ-έως(τὸ) μτγ. καὶ νεώτ., τὸ ἀμολῶν ἐν ψιφισμολογίᾳ, ἡ καρδόρα· Θεόκρ.8,87 δῶσω τι αἶμα, ἐπὶ αἶμα τὸν ἀμολγῆα πληροῖ.

ἀμολγῆ(ῃ) μτγ. ἡ ἀμολγῆς, δημ. ὁρμηγία.

ἀμολγῆσιον(τὸ) μτγ. ἀ. ἀμολγῆσιον, ὁ μικρὸς ἀμολγῆς ἡ κ. γεν. ὁ ἀμολγῆς, ἡ καρδόρα· Θεόκρ. 25,106 ἄλλος ἀμολῶν εἶχ', ἄλλος πῖνον τυρῶν.

ἀμολγῆσι(τὸ) μόνον κατὰ δοτ. ε. ἐν τῇ φρ. νυκτὸς ἀμολγῆ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς· || λ.Λ 173 βῆς ἀς τὰς λέων ἀφῆθησαν μολῆν ἐν νυκτὸς ἀμολγῆ, Ὀμ.Υμν.Ἐργ.7 νόμφρ μινέσκετο νυκτὸς ἀμολγῆ· 2) ΕΜ ὁ ἀμολῶν τὰ πρὸδῶστα· 3) ΕΜ «σκέλος ἐν φ' ἀμολγούσι».

ἀμολεφτος-η-ο δημ. ποῦ δὲν εἶναι μολεμένος, ἄλλως ἀμολυτος· ἀμολεφτος ἀπὸ ποντικῶ· 2) γνήσιος, ἀμηνῆς, ἐπὶ οἷνου κ.δ.· πονταίη πάντα κραστὰ ἀμολευστὰ· 3) ἡθικῶς ἀμολυτος, ἐνάρτος· ἀμολεφτῇ παρθένα.

ἀμολή(ῃ) νεώτ. βοταν. οὐσία, ἐξαγομένη ἐξ ἀγαυῆς τῆς ἀμερικανικῆς καὶ χρησιμοποιοῦμένη εἰς τὸ Μεξικόν ἀπὸ σάπωνος.

ἀμολήμα(τὸ) δημ. ἡ ἀπόλυσις πράγματος· τὸ ἀμολήμα τῆς βάρικας· || ἡ ἀπελευθέρωσις, ἐπὶ ἐμψύχων· τὸ ἀμολήμα τῶν σκυλιῶν· 2) ἡ χαλάρωσις· τὸ ἀμολήμα τοῦ σκονινοῦ· τῶν πανθῶν.

ἀμολημένος-η-ο δημ. ὁ ἀφελὲς ἐλευθερός, ἀπεριόριστος, ἀ. ἀμολητὸς βλ.λ. ἀφίνουσιν τοὺς κακούργους ἀμολυμένους· || ὁ χαλαρώμενος· ἀφῆσε ἀμολημένα τὰ γκέμια· || ἐπὶ ζῶων, ὁ μὴ ἐν κλειστῷ χώρῳ περιορισμένος ἡ ὁ μὴ διὰ σχολίου ἡ ἀλύσεως προσδεδεμένος που· ἀφίνουσιν ἀμολυμένα τὰ σκυλιὰ τῇ νύχτῃ.

ἀμολητός-ή-ά δημ. ἐλεύθερος· δεσμοῦ ἡ περιορισμοῦ· ἔχουν ἀμολητὴς τῆς καταστάς· ἀφίνουσιν ἀμολητοὺς τοὺς τρελοῦς· 2) ἀντιπληρῶς· ἀ. ἀπολυτὸς κ. ἐξαμολυτός.

ἀμολόγητος-η-ο δημ. κ. ἀμολόγητος ποῦ δὲ μολογῆται, ἀρρητος, ἀνομολόγητος, ἀδελφωτος· || ἀδελφότης, ἀναριθμητος, ἀνεκδιήγητος· ἀμολόγητα εἶναι τὰ ὄργια ποῦ κάνει. Ἐπίρρ. ἀμολόγητα κ. ἀμολόγητα.

ἀμολόγητος-η-ο δημ. ἀμολόγητος βλ.λ. **ἀμολόχη**(ῃ) δημ. ἡ μολόχα βλ.λ.· παρομι. τῆς ἀμολόχας ὁ ἀνδρὸς λουλούδι δὲ λογιέται | τιμὴ δὲν ὀφείλεται εἰς εὐτελεῖς |.

ἀμολογία (ή) μικρόν ἀγρίοχορτον προσάμοιον μέ μολχόν βλ.λ., χρησιμοποιούμενον ὑπὸ ἐμπειρικών ἐν ἀφεβήματι ὡς φάρμακον κατὰ βρογχικῶν καὶ πνευμονικῶν παθήσεων.

ἀμόλυβδος-ον νεώτ. ὁ μὴ περιέχων μόλυβδον. **ἀμόλυβτος** ἐπίρρ.δμ. κατὰ τρόπον ἀμόλυβτον βλ.λ. **ἀμόλυβτος** (-η-ο)ν κ. νεώτ. κ. δμ. ὁ μὴ μολυνθεὶς, ἀμίαντος, ἀκηλίδωτος, καθαρὸς: Ἐπιγρ. ἀμπαρθέως, Γαλ. κακίης ἀμόλυβτος λογιζοῦς, Ἑκκλ. Ἀσπλε, ἀμόλυβτος, ἀγραυτε 2) νεώτ. κ. δμ. Ιατρ. ὁ εἰς δὲν δὲν μετεδόθησαν παθογόνα μικρόβια, ὁ μὴ λαθὼν μόλυσμα νόσου τινός: || νεώτ κ. δμ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ μολυνθῇ κατ' ἀμφοτ. τὰς σημ.: 3) ἐνεργ. ὁ μὴ μολύνων: Ὀλυμπ. Τέτ. 307, 1 τὰ πηγνύμενον ἀμόλυβτον ἐστί.

ἀμόλυβτος ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ μολύνσεως, κατὰ τρόπον ἀμόλυβτον βλ.λ. 2).

ἀμόμηλις Ἦσ. «ἀπιος, ἀχράς».

ἀμόμητος-ον ἀμεμπτος, ἀμεμφής βλ. λ.

ἀμομφος-ον ὁ ἀνευ μομφῆς, ὁ ἀμεμπτος, ὁ ἀνεπίκριτος: Αἰσχ.Εὐμ.475 ὥμως δ' ἀμομφον ὄντα σ' αἰροῦμαι πάλαι 2) ἐνεργ. ὁ οὐδὲν ἔχων νὰ μεμφθῇ, νὰ κατακρίνῃ: Αἰσχ.Εὐμ.413 λέγειν δ' ἀμομφον ὄντα τοὺς πῆλας κακῶς.

ἀμονόδιστος-ον μτγν. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναβθῇ, μὴ ἀναγόμενος εἰς μονάδος ἀντίθ. μτγν. μοναδικός: Δομάςκ. Ἀρχ.117 ἀμονόδιστον τὸ ἐν.

ἀμονάρχητος-ον νεώτ. ὁ μὴ μοναρχούμενος, ὁ μὴ κυβερνῶμενος ὑπὸ μονάρχου, ἐπὶ κρατῶν ἡ λαῶν: καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς ἀκμῆς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες διετέλεσαν ἀμονάρχητοι.

ἀμόναχος (ὁ) μν. ὁ φευδομοναχός.

ἀμόνιος (ὁ) δμ. ὁ ἄκμων, μν. ἀκμόνιον κ. ἀμμόνιον τὸ ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου χονδρὸν καὶ συμπαιγὲς ἐπὶ πλεδον ὑπόδεμα, ἐφ' οὗ πεπυρακτωμένο σφυρηλατοῦνται πρὸς ἐπεξεργασίαν τὰ σιμῆρα μέταλλα, ἰδίως ὁ σιδηρός: παροιμ. ὁ μαργακὸς μὲ τὰ πριάνι καὶ ὁ γύφτος μὲ τ' ἀμόνι [ἐκαστος δι' ὧν μέσων ἡ δυνάμενος ἔχει δέον νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐπιτυχίαν], ἀμόνι εἶναι, ἀπόμεινε, πᾶρε σφυρὶ καὶ βάραι [νὰ ἐνεργῇς ἀναλόγως τῆς περιστάσεως ἢ ἀ μὴ χάνῃς τὴν τυχούσαν σοι εὐκαιρίαν], φρ. ἀνόμεσα σφυρὶ καὶ ἀμόνι [τὸ ἀρχ. μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμονός], περὶ τῶν ἐν δυσχερεῖ θέσει, ἐν δεινῷ διλήμματι διατελοῦντων.

ἀμονόσιατος-η-ο δμ. ὁ μὴ ἔχων μονίαν, μὴ θυναμένην νὰ διὰγῃ που μονίμω, ὁ ἐκ χαρακτῆρος ἡ ἐκ συνηθείας ἐπιρροῆς εἰς πλάνητα βίον, ὁ μὴ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ ἐμμένων: ἀμονόσιατος ἀνθρωπος ἥ καὶ τρέχει ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, -ἀμονόσιατος ἦτανε στὴν τέχνη του καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρόκοψε.

ἀμονογράφητος (-η-ο)ν νεώτ. κ. δμ. ἐπὶ ἐνογράφω, τὸ μὴ μονογραφηθῆν, τὸ μὴ φέρων μονογραφὴν τοῦ συντάξαντος αὐτό, ἡ τοῦ εἰς δὲν ἀπόκειται ἡ θεώρησις τοῦ: ἀμονογράφητος σύμβασις - ἀμονογράφητο ἔγγραφο.

ἀμονοσιαστος-η-ο δμ. ὁ μὴ ἐν ὁμονοίᾳ, ἐν συμνοίᾳ μετ' ἄλλων διὰγῶν, ὁ ἐν διχονοίᾳ πρὸς ἄλλους διατελὼν, ποῦ δὲν εἶναι μονοσημένως: || ὁ ἐκ χαρακτῆρος ἡ θυναμένης νὰ ὁμονοήσῃ, νὰ συμφωνήσῃ μετ' ἄλλους, ὁ ἀκωνόντων, ὁ δούστροπος, ποῦ δὲ μονοιάζει: μονάχωντος κὶ ἀμόνοιαστος ἀνθρώπος, -ἀμονοσιαστὰ ἀδέρφια.

ἀμονοπώλητος-ον νεώτ. ὁ μὴ μονοπωληθεὶς, ὁ μὴ περιληφθεὶς εἰς τὰ εἶδη μονοπωλίου βλ. λ.: || κ. μτφ. ὁ μὴ ἀποκελετικῶς ἡ προνομικῶς δι' ὀλίγους ὑπάρχων κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ εἶναι ταῖς οὐτοῖς: ἡ παιδεία εἶναι ἀμονοπωλήσιμη.

ἀμόντης δμ. [ἰταλ. εἰς μάτην: τόσοι κῆποι πῆγαν ἀμόντης || εἰδ.: φρ. πᾶμε ἀμόντης | κατανέμεν ἐκ νέου τὰ παιγνίδια, ἀκυρομένης τῆς πρώτ. κατανόησιν] || μτφ.-πῆγε ἀμόντης | κατεστράφη |.

ἀμόνω δμ. κ. ἀμώνω ὁμώνω, ὁμόνω, ὁρκίζομαι: ἀμόνω στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ὁ τραγ. ἄμωσε στὰ 'κονίσματα, ἐκεῖ ποῦ πᾶς στὰ ξένα.

2) ὡς τὸ συνθεστέ. ἔαμνω βλ.λ. ὁρμῶ κατὰ τινος, ὑφᾶ τὴν χεῖρα ἐναντίον του: ἄμωσε καὶ πῆρε μὴ τῆρα νὰ τὸν χτυπήσῃ.

ἀμόρα πλάκοῦς τις: Ἦσ. «σεμιδαλὴς ἐφθῇ σὺν μέλιτι»: || Φιλπ. παρ' Ἀθην.646 D «ἀμόραι» μελιτώματα πεπεμμένα » [εἶδος γλυκίσματος με μέλι].

ἀμορβαίος-α-ον μτγν. σκοτεινῶδης ἡ ποιημένος ἐν πληθ.: Νίκ.Θηρ.28,489 ἀμορβατοὶ χαράδραι. **ἀμορβάς**-ἄδος (ή) μτγν. βλ. ἀμορβός.

ἀμορβεύω μτγν. ἐπιτηρῶ, προσέχω τινά, ποιμαίνω: || παθ. -ομαι ἀκολουθῶ τινά, ὑπηρετῶ.

ἀμορβός θηλ. ἀμορβάς -ἄδος μτγν. ὁ ποιημένος, ὁ ποιμαίνων: Ὀνη.Κυν.3,295 ἀμορβῆς φώτες σῶλ. «ἀνδρες ποιηνομένης»: Ἀπολλρ 3,881 ἀμορβάδες νύμφαι.

ἀμορβῶ-έω μτγν. ἀμορβεύω βλ.λ.

ἀμοργεύς-εως (ὁ) ὁ ἐκάλισθαι τὸν καρπὸν τῶν ἐλαίων, δμ. λοιστροειδής: Πολυδ.Ι,222 ἀμοργεῖς καὶ ἐλαιοκόμοι.

ἀμόργη (ή) ἡ ὑποστάθμη ἐκ τῆς ἐκπύσεως τῶν ἐλαίων, ἡ τρυγία, τὸ κατακάθι τοῦ ἐλαίου, δμ. μούργα: Ἰνπ.Ἀφ.7,45.

ἀμόργης (ὁ) ἡ ἀμόργη βλ.λ.: 2) φυτὸν τι, ἐξ οὗ παρήγετο πορφυροῦν χρώμα, θθεν ἀμόργινα [φορέματα] βλ.λ. | σῶλ. Ἀριστφ.Λυσ.150.

ἀμοργίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ἀμοργίς.

ἀμοργίνος-ον ὁ ἔχων τὰ χρώμα τῆς ἀμοργίς: || ἐπὶ πολυτελῶν καὶ λεπτῶν ὕφασμάτων, ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἀμοργίδος (λίλου ἐξ Ἀμοργού): Ἀριστφ.Λυσ.150 κόν ταῖς χιτωνίοις τοῖς ἀμοργίνους γυμναὶ παρίοιμεν, Αἰσχιν.1,97 γυναικα ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι: || ἀμόργινα [τὰ] ἐν. ἱμάτια | λεπτὰ ἐνδύματα λινὰ βαρύτιμα ἢ νήματα λεπτὰ πορφυροβαφῇ.

ἀμοργίος-α-ον ὁ ἐξ Ἀμοργοῦ ἡ κατὰ τὸν ἐν Ἀμοργὶ τρόπον, ἀμοργινέος, ἐπὶ ὕφασμάτων.

ἀμοργίς-εως (ή) μτγν. ἡ ὑποστάθμη, ἡ τρυγία τοῦ ἐλαίου, ἀμόργη, δμ. μούργα.

ἀμοργίς-ιδος (ή) λεπτὸν λίνον καλλιεργούμενον κατὰ τοὺς ἀρχ. χρόνους ἐν τῇ Ἀμοργῷ, ὁμοιάζον βύσσω: Ἀριστφ.Λυσ.736 τάλαινα τῆς ἀμοργίδος, ἄλοπον οἶκι καταλέλοιπ'.

ἀμοργίτης [ἀμορφ-, ἀμορβίτης]: Ἦσ. «πλάκοντας».

ἀμοργός (ή) μτγν. ἡ ἀμοργίς βλ. λ.

ἀμοργός (ὁ) [ἀμέργω] ὁ ἀμύγων, ὁ ἐκμυζών, ὁ ἀρμύχης: Κρατ.214 ἀμοργοί, πάλωες δλεθροί 2) προφυλάκτηρ: Ἐμπ.222 ἀνέμων λαμπρήτας ἀμοργούς λαμπρήτας προφυλάττοντας [τὸ φῶς] ἀπὸ τῶν ἀνέμων.

ἀμοργούς-οῦντος (ὁ) Σουῖδ. «ἀμόργεια».

ἀμορφεῖα (ή) βόταν φυτικὸν γένος τῶν καλασπεριμῶδων.

ἀμορπία (ή) ἄ. ἀμορπία, ὁμορπία βλ. λ.: 2) νεώτ. βόταν, τὸ τριφύλλιον βλ. λ.

ἀμορπίτης (ὁ) μτγν. ἐνν. ἄρτος εἶδος πλάκου, σῶλ. ἀμόρα: ΠΔΠαροιμ.1,6,3 ἄρταν ἐνα ἀρτοκοπικὸν καὶ ἀμορπίτην.

ἀμορβότικος-η-ο δμ. [ἰταλ. | ὁ ἔχων τρόπους ἀμορβότου βλ.λ. φερσίματα ἀμορβότικα.

ἀμορβότος-α-ο δμ. [ἰταλ. | κ. μορβός ὁ ἀβέσμως ἐρῶν ἡ ἐρωμένος ὢν, κ. ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, ἡ λόγῳ τῆς τοιαύτης ἐρωτικῆς συναφῆς ὑπὸ τινος συντηρουμένη | παντρεμένος μετ' αὐτὴν καὶ ἔχει ἀμορβία.

ἀμορβός-ον ἄλλως ἀμοιρός κ. ἀμμορός ἀμέταχος, ἐστερημένος: Εὐρ.Μήδ.1395 ἀμορβός τέκνων 2) ἀτυχῆς, ἀθλιός: Σοφ.ΟΤ 248 κακὸν κακῶς νιν ἀμορβὸν ἐκτρίψαι βίον.

ἀμόρρωτον ἥσα. «ἀθάνατον».

ἀμορφία (ή) ἡ ἐλλείψις μορφῆς, σχήματος, τῶ ἁμορφον· 2) ἡ δυσμορφία, ἡ ἀσχημία· Εὔρ. Ὀρ. 391 παρὰ λόγον μοι σὴ φανεῖα ἀμορφία.

ἀμορφοποιέ-ει Κρ. Ἀν. «ποιῶ τινα ἀμορφον».

ἀμορφος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μετρίαν ἔχων μορφὴν· 1) κ. νεώτ. ἀμορφος ὄγκος, δημ. ἀμορφος μᾶζα· 2) ὁ μὴ μετρίαν μορφὴν· Πλάτ. Τιμ.51 Α ἀμορφος ἀκρίων ἀπασάν των ἰδεών· 2) δύσμορφος, ἀσχημος· Εὔρ. Ἐλ.554 στολήν δ' ἀμορφον ἀμφι σῶμ' ἔχεις· ἀντίθ. εὐμορφος· 3) μτφ. ἀνάρμοστος, ἀπρεπής· Πλάτ. Νόμ.752 Α ἀμορφος ἀτιμωτικός· 4) νεώτ. βσταν. φυτὸν καλλωπιστικόν τῆς β. Ἀμερικής, τοῦ γένους των χειδρόπην φέρον ἀνθὶ ἰάχροα.

ἀμορφύνει καθίστα τι κακὸμορφον, ἀσχημίζω· Ἀντίρ.72 ἀμορφύνειν ἀβέλωνσιν (ἀμορφοποιεῖν)· 2) Ἥσα. ἀμορφύνειν οὐ δέοντως πράττειν.

ἀμορφώ-ει παιδὶ ἀμορφον, δύσμορφον ἢ ἀμορφύνω βλ.λ.· σχόλ. Ἰλ.Β.269 ἀμορφώσας τὸ πρὸςωπον δάκρυσι.

ἀμόρφωτος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαβὼν μορφὴν, σχῆμα, τύπον, ἀσχημίστατος, ἀδιατάκτατος· Τιμ.Λοκρ.95 Α ἀμόρφωτος καὶ ἀσχημίστατος ὅλα, Προκλ. εἰς Πολ.Ι.114 θεία ἐπιφάνεια ἀμόρφωτος· 2) νεώτ. κ.δημ. ἰδίως ὁ μὴ διὰ τῆς παιδείας μορφωθείς ἀπαίδευτος, ἀμοθής· οἱ ἱερεῖς των χωρίων εἶναι κατὰ τὸ πλείστον ἀμόρφωτοι, -ἀφῆς τὸ κορτὶν ταυ ἀμόρφωτο. ἔμος δωρ. ἀντὶ ἥμος· ὅτε· Θεοκρ.4,61.

ἄμος -ή-αν(ν) ἢ ἡ ἄμος, ἀιολ. ἄμμος ἀντὶ τοῦ ἔμος, ἡ μέγας ἐν χρήσει ἰδίως τὸ ἄ- ἐν τῇ δωρ.δὲν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τὴν παραλλήλων μακράν· Ἰλ.Ζ.414 πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε θίος· Ἀχιλλεύς· Θεοκρ.5,108 ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδάτε τὸν ἄμὸν. ἄμός-ή-ον(ν) 2) ἐξ οὗ τὰ ἀμάκις, ἀμά, ἀμόθεν, ἀμοῖ, ἀμοῦ, ἄμως ὑπάρχον μόθον εἰς τὰ σύνθετα οὐδ- ἀμοῖ καὶ μηδ- ἀμοῖ τῆς ἰωνικής διαλέκτου ἀντὶ των ἀπικῶν οὐδένης καὶ μηδένης.

ἀμύσχευτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ μυσχεύσεως βλ.λ. μεταφορικῶς· Νόμ.Δ.22,21.

ἄμωτον ἐπὶρρ. ἀκορέτως, ἀποούτως, ἀδιακόπως· Ἰλ.Τ.300 ἄμωτον καίειν τελευτήτα, αὐτ.Ν.40 Τρώες... ἔκτορι... ἄμωτον μεμώτατες ἔποντο δόδροι αὐλάχοι· 2) μτν. κ. ἀμώτως σφοδρῶς, λίαν ὀρμητικῶς, βίαιως.

ἄμωτος-ον μανιώδης, βίαιος, αφοδρῶς· Θεοκρ. 25,242 ὃ δέ μ' εἶδα περιγληνόμενος ὅσοις θῆρ ἄμωτος, Μόσχ.4,104 ἔξαπλινος δ' ἀνέλαμψεν πῦρ ἄμωτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.

ἄμοι ἐπὶρρ. τοπικόν, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἐν τῇ νεωτ. πρὸς ἔκφρ. ἀοριστολογικὴν ἀριθμητικὴν εἰς συνεισφέρεται μετὰ τοῦ γέ που· ἄμοι γέ που ἡ ἀμουγέπου εἰς ἓνα οἰονόησθε τόπον, σ' ἓνα κάποιο μέρος, κόκνον· Λυσ.24,20 ἀπαντες γάρ εἰβήσθε πρὸςφαίτην καὶ διατρίβειν ἄμοι γέ που.

ἀμοῦδιαστα ἐπὶρρ. δημ. χωρὶς μοῦδιασμα βλ.λ.· 1) κ. μτφ. ἄνευ διαταγῶν, εὐθερώς, μετὰ παρρησίας· λέγε τα ἀμοῦδιαστα.

ἀμοῦδιαστος-η-ον δημ. ὁ μὴ αἰμωδιῶν ἢ αἰμωδιάσας, ποῦ δὲν εἶναι μοῦδιασμένος· ἀμοῦδιαστα δόντια, -πόδια· 1) κ. μτφ. ὁ μὴ διατάσσ.

ἀμουνούχιστα ἐπὶρρ. δημ. ἄνευ ἐννουχισμοῦ, χωρὶς οἰνουχισμα βλ.λ.

ἀμουνούχιστος-η-ον δημ. ὁ μὴ ἐκτομίας, ὁ μὴ εἰνουχισμένος, ποῦ δὲν εἶναι μουνουχισμένος· ἀμουνούχιστο ἄλογο, -γούρουν.

ἀμούργα (ή) δημ. κ. μοῦργα ἡ ἀμόργη βλ. λ. 1).

ἀμούργιος δημ. ὁ ἀμούργος βλ.λ. 1).

ἀμούργος-η-ον δημ. ἐν χρ. συνήθ. τὸ οὐδ. ἐπὶ ἐλπίου, ὁ μὴ ἔχων ἀμούργην, χωρὶς μοῦργα· ἀμούργο σάν εἶναι τὸ λάδι δὲν τσαγγεῖται.

ἀμούργος 1) δημ. κ. ἀμουργίος κ. ἀμούργος βλ. λ. 2; ἀμούργος· 2) ἡ ἐποχὴ τῆς ἀμέλειας των προβάτων.

ἀμουροσ-η-ο δημ. ἄφαντος, μακρὰν τῆς ὀφείας· νά γίνης ἀμουρος (ἀμείρας νά φύγης. νό ἐξοφανσθῇς ἀπὸ ἐμπρός μου), γίνεκα ἀμουρος (ἔγνε ἀφανθῆς)· 2) μωρός, λίαν εἰπιστός, ἀνόητος· ἀμουρος ἀνθρωπίνος, ὅτι τοῦ πῆς πιστεύει. **ἀμουσία** (ή) κ. νεώτ. ἀμείψις παιδείας, μορφώσεως, ἀπαίδευσις, ἀπειροκαλία, ἀγοικία, ἀμορφωσία· Πλάτ. Πολ.403 Γ φάγον ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὠφεῖνται· 2) ἐλλείψις ἀρμονίας, μουσικῆς, ἀντιθετον εὐμουσία· Εὔρ. Ἡρ.676 μὴ ζῶην μετ' ἀμουσίας.

ἀμυόσκευτος-η-ο δημ. ὁ μὴ διδόντοχος ὧν, ὁ μὴ ὑγρὰνθείς, ποῦ δὲν εἶναι μουσκεμένος, ποῦ δὲν ἔγνε μουσκεμα βλ.λ., ἡ μουσικῶν· 1) ὁ μὴ διαποτισθεὶς δι' ὕδατος ἡ ἄλλου ὑγροῦ· ὑπακαλῶς ἀμυόσκευτος δὲν τρώγεται, -ἐλὶς ἀμυόσκευτες· 2) ὁ μὴ βραγέις· ἄν καὶ δὲν εἶχα ὁμῖλλαι τὰ κατάφερα κι ἦρα ἀμυόσκευτες.

ἀμυόσολογία (ή) τὸ ἀπαίδευτος, ἀμούσιος λαλῆν· Ἀθην.164 Ρ τὴν ἀγοραῖαν ἀμυόσολογίαν.

ἀμυόσος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς τὰ των Μουσῶν ἐντριβὴς, ὁ μὴ εἰς τὰ των Μουσῶν ἀρεσκόμενος, ὁ ἀμόρφωτος καὶ ἀκαταίσθητος, ὁ ἀγοϊκός, ὁ ἄξεστος· Ἀριστ. Σοφ.157 Α ῥαβδίας ὧν διδάξω, κὰν ἀμυόσος ἢ τὸ πρὶν, Εὔρ. Ἰν.663 ποιητὴν ἔρωκ διδάξει, κὰν ἀμυόσος ἢ τὸ πρὶν, Πλάτ. Πολ.546 Δ ἀμυόσους γενήσονται οἱ νέοι παρομοι. Ζηνόβ.1,79 ἀμυόσους λειθερίων ἐπὶ τὸν ἀπαίδευται· 1) ὁ χυδαῖος, ὁ ἀπρεπής· Πλάτ. Φαίδρ.240 Β ἐπέμειν ἡ φύσις ἰδὼναι τινα οὐκ ἀμυόσον (οὐχ ἀμυόσον)· 2) Ἀριστ. Θεσμ.159 ἄλλως τ' ἀμυόσον ἔστι ποιητὴν ἰδεῖν ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν (ἀνάμωστον, ἀνοικειν)· κ. νεώτ. κ. δημ. 1) ἀπολίτιστος εἶναι πάντα ἀμυόσοι· 2) ὁ μὴ γνωρίζων μουσικὴν, ἡ ὁ μὴ ἔχων κλίον πρὸς τὴν μουσικὴν, μὴ μουσικός· Ξεν. Οἰκ.12,10 ἀμυόσον ὄντα αὐτὸν ἄλλ' ἔστι καὶ γυνὴ μουσικὴ, ἡ δ' ἀμυόσος φάσει· 3) ὁ μὴ ἀρμονικός, παρὰφωτος· Εὔρ. Φοῖν.807 ἀμυόσους φάει Σφηνός, Πλάτ. Νόμ.700 Γ βεβαίη λήθους ἀμυόσοι· Εὔρ. Κικλ.426 ἀμυόσα ὄδων (ἀμωόσος).

ἀμυόσθητος-ητος (ή) μόν. ἀμουσία βλ.λ.

ἀμωόστακος-η-ο δημ. ὁ μὴκω ἔχων μύστακα, ποῦ δὲν ἔθγαλε ἀκόμη μουστάκι· παλληγκάρι ἀμωόστακος (ἐφθόδος)· 1) ὁ τὸν μύστακα ἐξυρισμένος· οἱ πῖο πολλοὶ στήν Εὐρώπην εἶναι ἀμωόστακοι· 2) κ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴκω ὕδασανον ἔχων· τὸ καλαμπόκη ἢ ἀκόμη ἀμωόστακος.

ἀμωόσως ἐπὶρρ. κατὰ τρόπον ἀμωόσον βλ.λ.

ἀμωόσως-ον ὁ μὴ μεμωσμένος, ἀμωόσος· Σοφ. Ἀν.811 ἀμωόσως γὰρ οὐδὲρ μὲς ἔπει.

ἀμωσχά ἥσα. «καθαρὸς ὡς Ἀλκυωνες».

ἀμωχία (ή) δημ. ἄγριαν χάρτον ἀκαθόφυλλον, μὴ ἐδόδιμον.

ἀμωχίατος-η-ο δημ. ὁ μὴ εὐρωτιῶν, ποῦ δὲν ἔχει μωχία βλ.λ.· 1) κ. ὁ μὴ ἀποκείμενος εἰς μωχίαν· τὰ πολὺ ἀμωχία· τυρία εἶναι ἀμωχίαστα· 2) κ. μτφ. ὁ μὴ πεπαιδευμένος ἀντιλήφειν, ἀρχὸν ἢ ἰδεῶν κττ., ποῦ δὲν ἔχει μουχλοσμένους ἰδέας.

ἀμωχθεῖ ἄνευ μόθου, ἀκόπως· Αἰσχ. Πρ.205 φοντ' ἀμωχθεῖ πρὸς βίαν τε δεσποσύν.

ἀμωχθητά ἐπὶρρ. δημ. ἀμώχως βλ.λ.

ἀμωχθητός (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μωχῶν, μὴ πολλὸν κόπον καταβάλλων, ἀμωχός βλ.λ.· Ὀππ.Κ.1,456· 2) δημ. ὁ μὴ πολλὸν κόπον, μόχον παρέχων· ἀμωχθητὴ ἡ δουλεία του.

ἀμοχθήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀμόχθως βλ. λ.
ἀμοχθος (-η-ο-ν) κ. νεώτ. δημ. κ. **ἀμοχος** ὁ ἀπληλαγμένος μόχθων, φρονιθών, εὐκόλος· Σοφ. Τρ. 147 ἡδοναὶς ἀμοχθὸν ἐξαίρει βίαν· 2) ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον· Πινδ. Ν. 10, 30· 3) ὁ μὴ κεκολλημένος· Ξεν. Ἀν. 2, 1, 33 ὄντας δ' αὐτοῖς πάρεστιν ἡδὺν ἢ τοῖς ἀμόχθοις· 4) δημ. ὁ μὴ μετὰ πολυλοῦ κόπον, μὲ μόχθο γινόμενος· ἀμοχθῇ δουλιὰ.
ἀμόχθως ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. ἀμοχτᾶ, χωρὶς πολλὸν κόπον, κατὰ τρόπον ἀμοχθὸν βλ. λ.
ἀμοχτα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς μόχθον βλ. λ.: ἀμοχτα γέννηκε πλούσιος.
ἀμοχος -η-ο δημ. ἀμοχος βλ. λ.
ἀμόδω Ἦσ. εἰς ἀμώσας κρεμάσας.
ἀμόδωλον Ἦσ. «ἀγέστον εὐλικρινές».
ἀμόδωμος Ἦσ. «ἀπιστος».
ἀμπ- ποιητ. ἰδίᾳ λυρ. σύντησις τοῦ ἀναπ-.
ἀμπά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀ-μπά οχι.
ἀμπαδᾶκι (τό) δημ. μικρὸς ἀμπᾶς βλ. λ.
ἀμπαδᾶλλι (τό) δημ. μικρὸς ἀμπᾶς βλ. λ.
ἀμπαθῖν ἢ **ἀμπαθῖν** Ἦσ. «φανερῶς».
ἀμπαζονται Ἦσ. «ἀναπαύονται».
ἀμπαζοῦρ δημ. (γαλλ. abat-jour) | χωσιεῖδες ἢ ἄλλου σχήματος περικάλυμτα λαμπτήρες, διευθετούμενον οὕτως ὥστε νὰ ἵπτηται συγκεντρωμένον πρὸς τὰ κάτω τὸ φῶς τῆς λυχνίας, κατ' ἔσφ. ἐξελλὴν· ἀλεξίφωτον.
ἀμπασιανίζω ἢ **ἀναπασιανίζω** βλ. λ.
ἀμπασιες Ἦσ. «οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι παρὰ Ἀδκωνος», βλ. ἀμφήλαις.
ἀμπαίνεσθαι Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀμπαίνεσθαι = ἀναπαύεσθαι, ἀποντῆ ὑπὸ τοὺς τύπους ἀμπενέσθω (εἰσπαλίσθω θετὸν ὀνόν), ἀμπαίνεσθαι (θετὸς πατήρ), ἀμπαίντος (θετὸς υἱός), ἀμπασις -εως κ. ἀμπαντὶς-ύος (υἱοθεσία).
ἀμπαιστήρ-ἡρος (ὁ) τὸ ρόπτρον θύρας, ἢ ἐπιπαστρον κ. εἶδος κλειθρόν, ἢ ἀνάπαυστος, σουρμές· Ἐπιγρ. Εὐκράτης εἴλετο ἀσπίδα καὶ ἀμπαιστήρα τῷ μεγάλῳ θυρώματι.
ἀμπακας (ὁ) -ακος δημ. (ἀβαε) | πνακίς, ἢ πλάκα κ. ὁ πυθαγόρειος πῖνας πολλαπλασιασμοῦ· φρ. συνήθ.· ἔξερε τὸν ἀμπακα ἐπὶ ἀνθρώπου λογι-στικῇ ἢ πολυμαθοῦς, τρώει τὸν ἀμπακα | ἂ. τρώει τὸν περιδρόμο | ἐπὶ πολυφαγόν, τοῦ φάλαν τὸν ἀμπακο | ἂ. τοῦ φάλαν τὸν ἐξάφαλο | τὸν ἐπετήρησον δεινῶς, τὰ λῆς στὸν ἀμπακα | ἂ. στὸν κλήδονα | ἐπὶ ἰσχυρισμῶν ἀπαράδεκτων ἢ λόγων μὴ εἰσακουσμένων· εἰρων. θά μοῦ μάθης τὸν ἀμπακα (θά μοῦ ὑποδείξης, θά μοῦ μάθης τὰ στοιχειώδη καὶ γνωστὰ μοῦ), ὄρθριστ. τὸν κακὸ σου τὸν ἀμπακα | ἂ. τὸν κακὸ σου τὸ φάρο | βλ. ΝΠολιτ. Παράμ. 2, 162.
ἀμπαλινουρος Σουῖδ. «ἀνστρέφων τὴν αὐτὴν δόξαν», βλ. κ. Ἦσ. ἀμπαλινουρος, κατὰ δ. γρ. αὐ παλινουρος ἢ ἐμπαλινουρος.
ἀμπαλλάρισμα (τό) δημ. | ἰταλ. | ἢ εἰς δέματα ἢ εἰς κιβώτια συσκευασία· νὰ κάνης καλὸ ἀμπαλλάρισμα τῶν ἐπιπλῶν· 2) μτφ. ὁσπιν. γρ. περιπλοκή πινος εἰς δυσάρεστα ἢ ἄτοπα ἐξ ἀπρονοησίας του ἢ ἐκ παραφορᾶς πάθους· στὰ χρηματιστήρια ἐπαθε τέτοιο ἀμπαλλάρισμα πού κοντεύει νὰ καταστραφῇ.
ἀμπαλλᾶρος δημ. | ἰταλ. | συσκευάζω εἰς δέματα ἢ κιβώτια· 2) περιπλέκω τινὰ εἰς δυσάρεστον δι' αὐτὸν ὑπόθεσιν, τὸν παρασύρω· τὸν ἀμπαλλᾶρος ἢ χήρα γιὰ καλὰ· || μέσ. κ. παθ. -ομαι περιπλέκομαι, παρασύρομαι ἐξ ἀσυνείας ἢ ἐκ πάθους ἢ ἐμπλέκομαι ὑπὸ ἄλλου· μὴν παίζης χαρτί γιὰτὶ ἀμπαλλᾶρεσαι, - εἶναι γιὰ καλὰ ἀμπαλλᾶρισμένος στὸ σκάνδαλο | ἄλλως μπερδεμένος).
ἀμπαῖλω ποιητ. κ. ἰων. σύντμ. τοῦ ἀναπαῖλλω.

ἀμπαλος ποιητ. ἀντὶ ἀνάπαλος βλ. λ. Πινδ. Ο 7, 61
ἀμπαλον θέμεν (θεῖναι).
ἀμπαλῶτος-η-α δημ. ὁ μὴ ἐπιδιωρθωμένος διὰ προσθήκης νέου τεμαχίου, πού δὲν εἶναι μπαλωμένος, ἐπὶ ἐνδυμάτων διεργαγόντων ἢ ἐφθορμένων, ἐπὶ ὑποδημάτων κ. ἐπὶ ἀ. πραγμάτων δεκτικῶν ἐπιδιωρθώσεως, ὅσον ξύλων, σιδηρῶν ἀντικειμένων, τοίχων κττ· 2) κ. ὁ μὴ δεκτικός τοι-σῆτης ἐπιδιωρθώσεως· πολυτραπήκε πιά τὸ ποκάμισο κὶ εἶναι ἀμπαλῶτο· || μτφ. ἀδικαιολόγητος, ἀδιόρθωτος, ἀσυγκάλυπτος· ἀμπαλῶτο σκάνδαλο, - ἀμπαλῶται κατὰστασι· 3) μτφ. ὁ μὴ ἐπικουρηθεὶς οἰκονομικῶς ἢ ἄλλως, ὁ μὴ ἐκ τινος ὑποθέσεως ὠφελθεὶς πως· ἀπὸ μέρα σὲ μέρα νὰ τὸν διαρίσουν, τὸν ἔχουν ἀκόμη ἀμπαλῶτο, - ἐννοια σου καὶ δὲ θὰ μείνης ἀμπαλῶτος καὶ σὺ | θὰ ὠφελήθης κατ' | 4) μτφ. ὁ ἀσυμ-βίβαστος ἢ ἀνοικονόμητος βλ. λ.
ἀμπαῖξα Ἦσ. «παῦσαι».
ἀμπαρά (ἡ) δημ. | ἰταλ. | μοχλὸς τῆς κεκλει-σμένης θύρας διήκων ἀπὸ τῆς μιάς παραστά-δος μέχρι τῆς ἄλλης καὶ ἐμποδίζων τὸ ἀνοίγμα· βάζω, - βγάζω τὴν ἀμπαρά, συνεκδ. πᾶν χονδρὸν βραχὺ ξύλον προσόμοιον μὲ ἀμπαράν, ρόπαλον· ἤρε μιά ἀμπαρά καὶ τὸν κυνήγησε· 2) πα-δικὸν παίγνιον ἄλλως ἀμπαρίζα βλ. λ.· || φρ. ἐπιτη-μικτὴς ἐπὶ παιδιὰν εὐδους συμπεριφορᾶς· τίς ἀμπαρές θὰ παίζουμε·
ἀμπαρή (ἡ) μυν. κ. δημ. κ. ἀμπαρι (τὸ) κ. ἀμπρα (ἡ) ἀμπαρι τὸ τερόν, ὥρωνα παραπλήσιον τῷ μόσχῳ.
ἀμπαρί (τὸ) | τουρκ. | δημ. ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἀφ-θήκη τῶν σιτηρῶν εἰς ἀχῆμα μακροῦ κιβωτίου κινήτου ἢ ἀκινήτου· 2) τὸ κύτος τοῦ πλοίου· ἐ-κατὸ τένονων ἀμπαρί, - τ' ἀμπαρία τοῦ καρ-διῷ ἔκαμον νερά.
ἀμπαριάζω δημ. ἀποθέτω εἰς τὸ ἀμπαρί τοὺς συγκομισθέντας καρπούς· || ἀποθηκεύω εἰς τὸ κύτος πλοίου τὸ πρὸς μετοφορὰν φορτίον.
ἀμπαρίζα (ἡ) ἢ ἀμπαρά ἢ μπάρα κ. σκληρά-κια δρομική πσιδιὰ παιζομένη ἐν ἀνοικτῷ καὶ σφαλῷ τόπῳ παρὰ πολλῶν παιδιῶν.
ἀμπαρτζῆς (ὁ) δημ. | τουρκ. | κ. ἀμπαρτζῆς ναυτ. ὁ ἐπιδέκων τὸ κύτος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ.
ἀμπαρῶμα (τό) δημ. κλεισμον μετὰ τὴν ἀμπαρά βλ. λ.· ἀμ- τῆς πέρτας, - τοῦ σεντουκιοῦ, - τρῷ ντουλακιοῦ.
ἀμπαρῶν (ἀμπαρά) δημ. θέτω τὴν ἀμπα-ραν βλ. λ.· || κλειψάσφαλός· || παθ. -ομαι κλει-ομαι ἀσφαλῶς ἐν οἰκοδομῇ ἢ κ. ἐν τινι τετειχισμένῳ χώρῳ· ἀμπαρῶνται ἀπὸ νωρίης σπιτί τους· || ἢ παθ. μτχ. ἀμπαρῶμενος κ. ἐν μτφ. σημ. ἐπι-φυλακτικός.
ἀμπαρωτὸς-ἡ-ό δημ. ὁ δι' ἀμπαράς βλ. λ. κλει-όμενος ἢ κεκλεισμένος· || κατ' ἐπέκτ. ὁ ἀσφαλῶς κλειόμενος.
ἀμπαῖς (ὁ) δημ. | ἀρσβ. | χονδρὸν μόνιλον ὕφασμα ἐγχωρίου κατασκευῆς· ἢ. σαγιάκι· || συνεκδ. ὁ ἐκ τοιούτου ὕφασματος ἐπενδύτης· συνήθ. ὁ μὲ κουκούλον, ἄλλα κ. ὁ ἀνευ τοιαύτης.
ἀμπατζῆδικο (τό) δημ. ἐργαστήριον ἀμπαδῶν, κατὰστημα ὅπου πωλοῦνται ἀμπαδῆς· εἰς πλθ. τὰ ἀμπατζῆδικα ὁ τόπος ὅπου τὰ καταστήματα τῶν ἀμπατζῆδων βλ. λ.
ἀμπατζῆς (ὁ) δημ. ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλη-τὴς ἐνδυμάτων ἀπὸ ἀμπα βλ. λ.
ἀμπαυμα κατὰ συγκ. τὸ ἀνάπαυμα.
ἀμπαῦω κατὰ συγκ. ἀναπαῦω.
ἀμπεθῖον ἀμπελαγὸς κττ. ἐρμηνεύοντα κεχωρι-σμένως ἀνὰ πᾶσι, ἀνὰ πέλαιος κττ.
ἀμπεῖρα ἀντὶ ἀνάπειρα.
ἀμπεῖρος-αν Ἦσ. «ἐμπεῖρος».
ἀμπεῖρα ποιητ. ἀντὶ ἀναπειράω.

ἀμπελόγειρος (τὸ) δημ. βοταν. κληματὶς ἢ ἐλικοφόρος.
ἀμπελόκητος (τὸ) δημ. τὸ μικρὸ ἀμπέλι.
ἀμπελόνηθος (ἡ) μτγν. τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου, ἂ οὐδὲν ἔχει· Λουκ. Α' 2,5.

ἀμπελόω (νῖσιμα) (τὸ) δημ. ἡ ἀνθήσις τῆς ἀμπέλου· κατὰ τὰ μπελοπλάσματα τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀνθίζουσι τὰ ἀμπέλια).

ἀμπελόω (ἰδί) δημ. ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους· ἢ ὁ ἀσχολούμενος εἰδικῶς ἢ κυρίως εἰς καλλιέργειαν ἀμπελῶν γεωργός.

ἀμπελόω (ἡ) Ἐπιγρ. ἀμπελῶν.

ἀμπελόω (τὸ) μτγν. τόπος ἀμπελόφυτος.

ἀμπελόω-ον μτγν. Σουῖδ. «ὁ τῆς ἀμπέλου»·

ἀμπελόω βότρυς (ἀμπελόωσις).

ἀμπελοργάνης (ἰδί) μον. ἀμπελοργός.

ἀμπελοῦ-ωνος (τὸ) ποιητ. ἀνθ' ἀμπελῶν.

ἀμπελοῦ-ος-α-ο δημ. ὁ τῆς ἀμπέλου· ἀμπελῶσις ἀμπελῶσις, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὰ κληματῆσις ἢ κληματάρησις· ἀμπελῶσις χώρα.

ἀμπελί (τὸ) δημ. ὁ ἀμπελῶν, τόπος πεφυτευμένος διὰ κλημάτων, συστάς κλημάτων· γινώμ. παλιό τ' ἀμπελί, τὸ κρασί λίγος, ποιοῖμ. ἀμπελί ὅσο θωρεῖς, σπῆτις ὅσο χωρεῖς, φρ. ἔχει ἀμπελί σπῆτις βλαχικῶ, σπῆτις στὸ Μπουκουρέστι (ἐπὶ πτωχολόγων ἢ ἀγρυπτικῶν ἐπιδεικνύων), σάν τὸ σκαλί στ' ἀμπελί (ἐπὶ τῶν ἀντιπῶν ἢ τυχαίως φρονεθέντων)· ἢ εἰδ. ἀμπελῶν οἰνοφόρος κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν σταφυλόφωρον· τρώγῃσα τῇ σταφίδι καὶ τώρα θὰ τρυγήσω τ' ἀμπελί.

2) τὸ κλῆμα, τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελία κ. ἀμπελῖς (ἡ) βοταν. ἡ κληματῖς, φυτὸν ἀνεκισοῦμενον εἰς τὰ στελέχη τῆς ἀμπέλου, δημ. ἀμπελίδα.

ἀμπελιά (ἡ) δημ. τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελοῖ (τὸ) δημ. οὐνηθεός. ἀμπελοῖ (τὸ) ὁ γεωργικὸς φόρος ἀμπέλου· ἢ τὰ φυλακτικὰ τῆς ἀμπέλου· ἢ ἡ αἰσιθὴ τῶν μυσθίων καλλιεργητῶν ἀμπέλου· πληρώσει ἀμπελοῖ (τὸ) παραπάνω ἀπ' ὅ,τι θὰ πιάσω ἀπὸ κρασί.

ἀμπελοῖ (ἡ) δημ. βοταν. ἡ κληματῖς, ἡ ἀμπέλου βλάστησις, συνών. ἀμπελίνα, ἀμπελοῖδα.

ἀμπελοῖ (ἰδί) νεώτ. ζῶολ. ὁμογενεῖα μικρῶν ὀδοντῶν πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ἐξηροδικῶν πτηνῶν με' ῥάμφος βραχὺ καὶ πτέρυγας μακρὰς διαβιόουσι εἰς τὴν νεοαρκτικὴν καὶ παλαιαορκτικὴν περιοχὴν (Ambeidae).

ἀμπελοῖ (τὸ) νεώτ. βοταν. οἰκογενεῖα φυτῶν, περιλαμβανούσα πολλὰ γένη, τῶν ὁποίων κυριώτερον εἶναι ἡ ἀμπέλος· δεινδρύλλια ἀναρρηκτικὰ, ἐνίοτε ὀρθοστατοῦντα, με' ἀνθὴ κανονικὰ καὶ πολὺ σπερμον ῥαγὰ ὡς καρπὸν· ἄλλως ἀμπελοῖδεα.

ἀμπελοῖ-ἡ-ὸν κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀμπέλου· Ἐπιγρ. ἀμπελοῖν χωρίον (τόπος ἐν ᾧ φυτεῖται ἀμπέλος).

ἢ ἀμπελοῖ (τὸ) Πάπ. ὁ φόρος τῆς ἀμπέλου.

ἀμπελοῖ ἐπίγρ. μτγν. ἐν ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀμπέλου, ἀπὸ ἀπόφθεος ἀμπελοφυγῆς.

ἀμπελίνα (ἡ) δημ. κ. ἀμπελίδα ἢ κληματῖς βλ. λ.

ἀμπελίνα (ἡ) δημ. κ. ἀμπελίδα ἢ κληματῖς βλ. λ.

ἀμπελίνα (ἡ) νεώτ. χαλκοῦχος κόνις διὰ ράντισμα τῶν ἀμπελῶν.

ἀμπελίνα-ον θηλ. κ. -ῖνη κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀμπέλου, ὁ προσερχόμενος ἐξ ἀμπέλου· Ἡρ. 2,37 ἀμπελίνας οἶνος κατὰ διαστολήν πρὸς τὸν ἐκ τῆς κριθῆς, κριθίνον οἶνον· ἀμπελίνα φύλλα (τὰ δημ. ἡ ἀμπελοφύλλα), Πολύδ. 29,27 ἄμπελοφύλλα· Α' Π' ἐκ κληματῶν· 2) συνεκὸς ὁ οὐλόφωλος· Α' Π' 7384 γράφει ἀμπελίνα (γρὰ μεθόστρα).

ἀμπελίνα (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁποιοῦ τοῦ ἀμπελῶν, ἀμπελί βλ. λ.· Ἀριστ. Α' 512 ἀμπελίνα κακομῆλας, ἀμπελί βλ. λ.· Ἀριστ. Α' 512 ἀμπελίνα κακομῆλας, Ἀθαν. Χρονογρ. ἐπῆρε τὸ κληματῖς ἀμπελίνας τῆς πτωχῆς χήρας.

ἀμπελίνας-ον μτγν. κ. ἀμπελίνας μεθύσμα, Ἀχιλλ. ἀμπελίνας (Φύλ.) 650 ἀμπελίνας μεθύσμα.

Τ 22 ἀμπελίνας ποτὸν ἢ ἐξ ἀμπέλου προσερχόμενον).

ἀμπελίνας (ἡ) κ. νεώτ. νεαρὰ ἀμπέλος· Ἀριστ. Α' 995 ἀμπελίνας ἔρχον ἐλάσαι μακρόν· ἀμπελίνας βλ. λ.· 2) ὀδοντῶν πτηνῶν ἄλλως ἀμπελίνας, δημ. ἀμπελοπῶν· Ἀριστ. Ὀρν. 304 κομυβίς ἀμπελίνας, φήνη, ὄρνις· ἢ νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν ἐξηροδικῶν τῆς ὁμογενείας τῶν ἀμπελοῖδων βλ. λ.· ἔχει πτέρωμα μαλακόν, μετασπειδῶδες καὶ διαθιτοῖ κατὰ μικρὰς ὁμάδας εἰς θαλάσσιους ἐκτάσεις τῶν βορείων χωρῶν· 3) μτγν. ὁδρόδιον φυτὸν.

ἀμπελίνας-ἡ-ὸν δημ. ὁ τῆς ἀμπέλου· ἀμπελίνας κούτσουρα.

ἀμπελίνας-ἡ-ὸν ὁ τόπος εἰς ᾧ φύονται ἢ εἰς ᾧ εὐδοκίμοισιν ἀμπέλοι· Πάπ. ἀμπελίνας γῆ.

ἀμπελίνας-ἡ-ὸν (ἡ) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀμπέλου ἢ ὁ πρόσφορος δι' αὐτὴν· Ἐπιγρ. ἀμπελίνας γῆ· ἀ. ἀμπελίνας· 2) εἶδος χρώματος χρησιμοῦσι εἰς θέρμανσιν φθινορροῦ ἀμπέλου· Στράβ. 316 τὴν ἀμπελίνας γῆν ἀσφαλτῶδη καὶ μεταλλοποιουμένην ὅπως τῆς φθινορροῦ ἀμπέλου (χρησιμοποιοῦμένην καθὰ περίπου νὸν τὸ θεῖον).

ἀμπελίνας (ἡ) δημ. ἡ ἀμπελίνας τὸ φυτὸν ἀδελφικῶς ἢ ἐλικοδῶν ἢ κρητικῶν· μικρὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν οὐλομελῶν συγγένος τῆς πτελέας, χρῆσιμον διὰ τὸ ξύλον τοῦ.

ἀμπελίνας-ωνος (ἰδί) μτγν. κ. νεώτ. πτηνὸν ὀδοντῶν, ὅπως ἀμπελίνας βλ. λ.· Διονύς. Ὀρν. 312 οἱ ἀμπελίνας οἱ κομυβίται.

ἀμπελοῖ-ον νεώτ. ὁ ζῶν εἰς ἀμπέλους, ἐπὶ πτηνῶν, ἐντόμων κττ.· ἢ ὁ ζῶν ἀπὸ ἀμπέλου.

ἀμπελοῖ-ος-ος-ἡ-ὸν κ. νεώτ. ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ γένος τοῦ φυτοῦ ἀμπέλος· Ἀριστ. Φυσ. 1998 12.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ἡ γνῶσις τῶν τῆς καλλιέργειας, ἐπιλογῆς, θέρμανσιν κτλ. τῶν ἀμπελῶν.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ὁ γνῶσις τῆς ἀμπέλου ἡτοι τῆς καλλιέργειας τῶν παθίσων κτλ. τοῦ φυτοῦ τούτου.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ἡ περιγραφή ἀμπέλου· ἢ ἐπιστήμη ἡ περιγράφουσα τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀμπελῶν.

ἀμπελοῖ-ος-ος-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ περιγράφων, ὁ πραγματοῦμενος τὰ τῆς καλλιέργειας, θέρμανσιν κτλ. τῶν ἀμπελῶν.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν δεινδοειδῶν ἰθαγενῶν τῆς Γαυδίας καὶ τῆς Βραζιλίας.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἀμπελοῖ βλ. λ.

ἀμπελοῖ-ος-ος-ἡ-ὸν κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, ὁ κατὰφυτος ἐξ ἀμπελῶν· Ἡρ. 184 ὄρνιθιν ἐισήλυσεν ἀμπελοῖσιν, Πίνδ. 17,49 ἀμπελοῖσιν χωρίον· 2) ὁ τῆς ἀμπέλου· Νόν. Δ 14,102 ἀμπελοῖσιν δάκρυον ἀμπελοῖσιν ραδίσι.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) Α' Π' ὁ ἀμπελοῖ βλ. λ.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ σταφυλῶν θέρμανσις, ἡ σταφυλοθεραπεία βλ. λ.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ἡ καλλιέργεια τοῦ φυτοῦ ἀμπέλος βλ. λ.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ὁ καλλιεργητῆς ἀμπέλου.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) μτγν. εἶδος ἀγρίου χόρτου μὴ ἐδωδισμού· βοταν. γάλλιν ἢ ἀπαρὴν δημ. κολλιτσίδα, κολλιτσόχορτα.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. ὁ δημ. κῆπος μετ' ἀμπέλου· ἢ ἐν συνεκφορᾷ, ἢ ἐξ ἀμπελῶν καὶ κῆπον περιουσία· κληρονομία δὲκα στρέμμα ἀμπελοκῆπος.

ἀμπελοῖ-ος-ος (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὰ τῆς οἰκογεν. τῶν ἀμπελοῖδων ἰθαγενῆ τῶν τροπικῶν χωρῶν.

ἀμπελοκλαδής-ές μιν. ὁ ἔχων ἀμπέλου κλάδους· || ὁ ἐκ κλάδων ἀμπέλου κατασκευασμένος· εἰς ἀμπελοκλαδῇ ἐσχάραν ὠπτημένος.
ἀμπελοκλαδῆς (τοῖ) δημ. βοταν. ὄνομασιν τοῦ φυτοῦ ἀριστολόχια ἢ στρογγύλη· 2) τὸ ἀμπελοκλαδόχορτο βλ.λ.· 3) ὁ κλαδευμένος κλάδος τῶν κλημάτων· συγγ. ἀμπελόδεργα· δευπάσσε (ἢ κουτσούνασε)· τ' ἀμπελοκλάδι· 4) κ. ἀμπενοκλάδι· ἀσθένειαι τῆς τῶν ἀδέων τῶν λαμποῦ τῶν βρεφῶν· ἄλλως λαμπικό.
ἀμπελοκλαδόχορτο (τοῖ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν κουσκούτα ἢ μονόγυνος (cuscuta monogyna).
ἀμπελόκλημα (τοῖ) γλωσσ. κ. δημ. ἀμπέλου κλήμα.
ἀμπελοκληρία (ἡ) μιν. γλωσσ. συστάς κλημάτων ἀμπέλου.
ἀμπελοκομία (ἡ) μιν. νεώτ. ἀμπελοργία βλ.λ.
ἀμπελοκόρος (οἱ) μιν. νεώτ. ἀμπελοργὸς βλ.λ.
ἀμπελοκτηματίας (οἱ) νεώτ. ὁ ἀμπελοκτῆμων βλ.λ.
ἀμπελοκτῆμων-ονος (οἱ) νεώτ. ὁ ἰδιοκτήτης ἀμπέλου, ἄλλως ἀμπελοκτηματίας.
ἀμπελολοθεκῆ (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ βοτάνη βρυονίς ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τῆς λευκότητος τῶν ριζῶν αὐτῆς.
ἀμπελομῆα (ἡ) μιν. ἡ κλημάτων ἀμπέλου μῆξις, ἐνοφθαλμιζὸς κλημάτων.
ἀμπελόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἀμπέλου.
ἀμπελόνα (ἡ) δημ. βοταν. δ. γ. ἀμπελόνα τὸ φυτὸν ὀνοπάναξ ὁ ἀνατολικός.
ἀμπελοποίησις (ἡ) μιν. ἡ φύτισις καὶ καλλιέργεια ἀμπέλου.
ἀμπελόπρασσον (τοῖ) μιν. βοταν. ἄγριον σκόροδον, ἀ. γηθυλλίς (allium aspreloidesum L.) φυόμενον ἐν ταῖς ἀμπέλοις καὶ χρησιμοποιούμενον κατὰ τῶν δηγμάτων ἀγριμῶν· δημ. πρσιληθρα.
ἀμπελος (ἡ) κ. νεώτ. κλήμα, φέρον σταφυλὰς, ἀμπελος ἡ οἰνοφόρος (vitis vinifera)· 'Οδ. 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ καὶ ἀμπελαί, Πίνδ. 072 ἀμπέλου δρόσος, Θεόφρ. Φι 4,4,11 ἀμπελον καὶ ἑλαίαν καὶ τὰ ἄλλα ἀκρόδρυα, 'Ηρ. 4,195 νῆσον ἐλαίαν τε μεστήν καὶ ἀμπέλων, νεώτ. ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου· 2) μιν. φυτὸν π, ἄλλως ἀμπελος ἡ λευκῆ, ἀμπελολευκὴ βλ.λ.· 3) μιν. πᾶσι τῆς θαλάσσιας· Θεόφρ. Φι 4,6,9 ἀμπελος ποτίει· 4) μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀμπελὼν, τὸ ἀμπέλι· Αἰλ. Ζ1 10,39· || κ. μ. φ. : ΚΔ ἐγὼ εἰμι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, Τρον. ἀμπελος... τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἢ γεωργήσασα· || ἡ ἀλληγορικῶς, τὸ χριστιανόμενον πλήρωμα· ἐπιθελόν ἐπὶ τὴν ἀμπελον ταύτην· 5) μιν. πολιορκητικὴ μηχανή· 'Απολλ. Πολιορκ. χελῶναι ἐλαφραὶ αἱ καλοῦνται ἀμπελοι· 6) μιν. εἶδος μέτρου· 7) ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα, κλήμα σταφυλοφόρον γλυπτὸν ἢ γραπτὸν, ὑπεράνω τοῦ εἰκονοστασίου κ. ἄλλαχού τῶν ναῶν.
ἀμπελοστατῆ-ῶν μιν. φυτεύω ἀμπέλους.
ἀμπελοστάφυλο (τοῖ) δημ. σταφυλὴ ἀμπέλου, ἰδίως ἡ δι' οἰνοποιῆαν κατ' ἀντίδοαν. πρὸς τὸ κληματορῆσι σταφυλῇ.
ἀμπελοτόμος-ον νεώτ. ἐπὶ τεμνόντων ὀργάνων· ὁ πρόφορος διὰ τὸ κλάδωσα τῶν ἀμπέλων· || τὸ ἄρο. ἀμπελοτόμος ὡς οὐς. ὁ εἰδικὸς εἰς τὸ κλάδευμα ἀμπέλων ἐργάτης, ὁ ἀμπελοκλαδευτής.
ἀμπελοτόπι (τοῖ) δημ. κ. ἀμπελοτόπος βλ.λ.
ἀμπελοτόπος (οἱ) δημ. χώρος, ἐν ᾧ φύεται ἡ ἐφύετο ἄλλοτε ἀμπελος.
ἀμπελοῦργημα (τοῖ) μιν. καλλιέργεια ἀμπέλου.
ἀμπελοργία (ἡ) ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου· Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3,14,2· 2) νεώτ. κλάδος τῆς γεωπονίας εἰδικῶς πραγματούμενος διὰ τῆς καλλιέργειας, βελτιώσεως εἰδους, θεραπείας νόσων κλ. τῶν ἀμπέλων.
ἀμπελοργικός-ή-όν δωρ. -ωργικός ὁ ἰκανὸς περὶ τὴν ἀμπελοργίαν· || ὁ ἀναφερόμενος εἰς

τὴν ἀμπελοργίαν· || ἀμπελοργικὴ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἀμπελοαροῦ, νεώτ. κ. ἀμπελοργία· Πλάτ. Πολ. 333 D ὅταν ὀρέπανον δέξῃ... χρῆσθαι, ἡ ἀμπελοργικὴ (ἡ) χρῆσις· 1).
ἀμπελοργικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀμπελοργικόν, ἀπὸ ἀποφθεῖς ἀμπελοργικῆς βλ.λ.
ἀμπελοργὸς (οἱ) ἡ κ. νεώτ. κ. δημ. (μόνον εἰς τὸ ἀρο.) ὁ καλλιεργητὴς ἀμπέλου· || ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν ἀμπελοργίαν ἀσχολούμενος· 'Αριστ. Εἰρ. 190 Τρυαγὸς· Ἀδμινεύς, ἀμπελοργὸς δεξιός· || δημ. παροιμ. τ' ἀμπέλι θέλει ἀμπελοργόν, τὸ σπῆτι νοικοκύρη, - ὅπὸ τὸ νιὸ κρασί πρῶτας μεθ' ὁ ἀμπελοργὸς (ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἀμπέλου).
ἀμπελοργῶ-ῶ εἰμι ἀμπελοργός, καλλιερῶ ἀμπελον· Θεόφρ. Αἰ. Φ. 3,75· || κατὰ πσθ. Θεόφρ. Αἰ. Φ. 4,14,1 ἀμπελος ἀμπελοργημένη· 2) κ. μ. φ. λυμαιομένη, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ· Αἰσχ. 3,166 ἀμπελοργαοὶ τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασι τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου.
ἀμπελοριδί (ἡ) δημ. ἔκτασις τῆς γῆς φυτευμένη δι' ἀμπέλων, ἐκτεταμένη ἀμπελοφυτεία βλ.λ.· γύρω στὸ χωρίδι ἀπλώνονταν ἀμπελοριδὲς τρανές.
ἀμπελοριδί (ἡ) δημ. ἀμπελοριδί βλ.λ.
ἀμπελοριδί (τοῖ) δημ. ὁ ἐν τῇ κορυφῇ κλήματος λεπτὰς βλαστὰς, ἄλλως ἀμπελοβλάσταρο· μόλις τὸ κατόπι κ' ἔφαε ὅλα τ' ἀμπελοριδί.
ἀμπελορῆγος-ον κ. δημ. ὁ τρώγων, ὁ φθείρων τὰς ἀμπέλους· Στράβ. 6,13 φθαρτικός ἀμπελορῆγων ἰσών· || δημ. ὡς οὐς, ἐνταμόν τ' ἐκ τῶν ἐπιβλαθῶν εἰς τὴν ἀμπελοργίαν, ἐπικαθήμενον εἰς τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου ἐν ἀρχῇ τῆς καρποφορίας.
ἀμπελορῆγος οὐλο (τοῖ) δημ. συνήθ. εἰς πληθ. φασίολοι φανοὶ καλλιεργούμενοι συνήθως ἀνά μέσον τῶν ἀμπέλων, σμίλακες αἱ δόλοχοι, κατ' ἀντίδοαν· σπολὴν πρὸς τὰ πλατῖα, τὰ κηποιὰ· ἀ. ταυροκοφασούλα, μαυρομάτικα.
ἀμπελορῆδος-ον νεώτ. ὁ φθείρων τὰς ἀμπέλους, εἶδ. ἐπὶ νόσων καταστρεφουσῶν τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου.
ἀμπελορῆδος-ον ἐπὶ τόπου, ὁ κατὰλλλος πρὸς ἀμπελοφυτεῖαν, ἀμπελότοπος· Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2,44 ἀμπελοφόρος γῆ παρὰ τὸ εἰαιοφόρος.
ἀμπελορῆκτης (οἱ) δημ. βοταν. κ. -άχτης τὸ φυτὸν ὄνομασιν ὁ ἐχιοειδής.
ἀμπελοφύλαξ (οἱ) κ. νεώτ. γλωσσ. φύλαξ τῶν ἀμπέλων κατὰ τὴν ὥριμανσιν τῶν σταφυλῶν μέχρι τρυγητοῦ, δημ. δρυαντής.
ἀμπελοφύλλο (v) (τοῖ) κ. νεώτ. κ. δημ. γλωσσ. τὸ φύλλον ἀμπέλου, δημ. κληματοφύλλο· φρ. τὰ σταφύλια ὅλα τὰ παίρνει τ' ἀμπελόφυλλα τ' ἀφίνει (ἐπὶ ἀρπάγων καὶ πλεονεκτῶν).
ἀμπελοφυτεία (ἡ) νεώτ. δημ. ἀμπελοφυτεῖα κ. ἀμπελοφύτι φυτεία ἀμπέλου οἰνοφόρου· || δημ. ἰδίως ἡ νεωστὶ φυτευθεῖσα ἀμπελος.
ἀμπελοφυτευτής (οἱ) νεώτ. βηλ. -εὔτρις ὁ φυτεύων ἀμπέλους, ὁ εἰδικὸς διὰ τὴν φύτισιν αὐτῶν γεωργός.
ἀμπελοφύτης (οἱ) Ἐπίρρ. ὁ φυτεύων ἀμπέλους.
ἀμπελοφύτι (τοῖ) δημ. ἡ ἀμπελοφυτεία βλ.λ.
ἀμπελοφύτος (-ῆ)-ος (v) κ. νεώτ. καὶ δημ. ἐπὶ τόπου, κατάφυτος ἀμπέλων· Στράβ. 440 ἀμπελοφύτος κώμη παρὰ τὸ εὐδύτος, οὗτ. 228 ἀμπελοφύτος γῆ, δημ. τ' ἀμπελοφύτα πού ναι στίς πλαγιὰς κάνουν τὸ καλὸ κρασί, γωνί. γιά βαγένια πρίν γνοιασθῆς, γνοιάσου ν' ἀμπελοφύτια.
ἀμπελοφύτωρ-ορος (οἱ) ὁ φυτεύων ἀμπέλους, ἀμπελοφυτευτής· Αἰτ. Φ. 4,44 ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ.
ἀμπελόχρα (ἡ) δημ. βοταν. ἀ. μολόχα τὸ φυτὸν μολάχη ἢ ἀγρία.
ἀμπελοχελώνη (ἡ) μιν. εἶδος πολιορκητικῆς μηχανῆς, ἄλλως ἀμπελος βλ.λ.
ἀμπελοχώρῳ (τοῖ) δημ. τὰ ἀμπέλια καὶ τὰ χω-

ράφιο κ. συνεκδ. ἡ ὅλη κτηματικὴ περιουσία τι-
νός· φρ. ἀπὸ τ' ἀμπελοχώραφά σου με δῶχναις·
(ἐπὶ τῶν εἰς δημοσίους τόπους ἢ ἐν ἀναχειρίσει
των δημοσίων ὑπηρεσίας ἀσθασιέτως πρὸς ὅλ-
λους φερομένων), παροιμ. νὰ σοὺ δείξω ἄνω πα-
πούλα μου, παῦ ναι τ' ἀμπελοχώραφά σου (ἐπὶ
τῶν εἰς ἀλλοτρία ἐπεμβαίνοντων).

ἀμπελοφίς-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος τῆς τὰ
ξῆρας τῶν ἀμπελωδῶν, περιλαμβανόντων καλλιπι-
στικῶν, κληματοειδῶν καὶ φυλλοθήλων θάμνων,
χρησίστων εἰς ἐπικαλύψιν τοίων, ἀφίδων, κορυμῶν
δένδρων κτλ.

ἀμπελοφίς-ους-ες κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου, πλήρης
ἀμπέλων, ἀμπελοφυτός· Πλούδ. I, 228. || νεώτ. κ. ὁ
τόπος ἐνθα εὐδοκίμει ἡ καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου.

ἀμπέλων-ωνος (ὁ) γλῶσσ. ἀμπελοφυγός.

ἀμπέλων-ωνος (ὁ) συστάς ἀμπέλων, δημ. ἀμπέ-
λι· Αἰσχ. 2, 156 ἀμπέλων, δ.γ. ἀμπελοφυγείω, ΚΔ
Ματθ. 20, 1 ἐξήλθεν ἡμα πρῶτ' ἰσθῶσθαι ἀρ-
γάτας εἰς τὸν ἀμπέλων αὐτοῦ, νεώτ. ὁ ἀμπε-
λώνες τῆς Ἀττικῆς.

ἀμπελυνίδιον (τὸ) Πάπ. μικρὸς ἀμπέλων.
ἀμπελωργικός-ός-ον δωρ. ἀπὲν ἀμπελοφυγί-
κός· Πίνδ. Ἡρακλ. 2, 43 πρῶτα μερίς, ἐν ᾗ ἂ ἀμπε-
λωργικά... γὰ (ἀμπελοφυγική γῆ).

ἀμπενοκλάδι (τὸ) δημ. ἀμπενοκλάδι βλ. 41.

ἀμπέρ (τὸ) γέν. κ. δημ. (γαλλ.) ἡ πρὸς μέ-
τρησιν τῆς ἐντάσεως τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος
χρησιμοποιουμένη μονάς· ἀμπέρ ὥριατον ἡ ἀμπε-
ρώριον ποσότης ηλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐντάσεως
ἐνὸς ἀμπέρ, διερχομένη δι' ηλεκτρικοῦ ἀγωγοῦ ἐν
μῇ ὥρᾳ· ἄλλως ἀμπερώριον.

ἀμπερέως Ἡσ. ἐ διαμπεῖς.

ἀμπερόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον μετρήσεως

τῆς ἐντάσεως τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος.

ἀμπερώριον (τὸ) νεώτ. βλ. ἀμπέρ (τέλος).

ἀμπέσαι Ἡσ. «ἀμφιέσαι, Λάκωνες».

ἀμπέτιξ Ἐπιγρ. περίξ.

ἀμπεχάς Ἡσ. «ἐνδύμα».

ἀμπεχόνκος τὸ γνάφαιλλον δημ. ἀσπροθύμια.

ἀμπεχόνη (ἡ) ἀμπέχω | λεπτὸν ἐπένδυμα, ὅπερ
ἐφόρουσιν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ θηλυδῶριαι ἄνδρες·
Φερεικ. 108, 28 ἐν ἀμπεχόνῳσι τριχάπτου· 2) γέν.
τὰ ἐνδύματα, ὁ ἱματισμός· Πλάτ. Πολ. 425 B ἀμπε-
χόναι καὶ ὑποδόσεις.

ἀμπεχόνιον (τὸ) Ἡσ., AB «μικρὰ ἀμπεχόν».

ἀμπεχόν(ν) (τὸ) ἀμπέχω | κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν-
δυμα, πιθανὸς εἶδος μανδύου· Ἡσ. «-ον» σύμμε-
τρον περίβλημα· Ἀριστοφ. 320, 7, Θέοδρο. 15, 21
τῶν μπεχόνων καὶ τὰν περονατρίδα λέξαι· || ἡ
ἀμπεχόνη βλ. λ.: || νεώτ. κ. δημ. τὰ ἀπὸ τοῦ λαί-
μου μέχρι τῆς ὀσφύος κομβωτὸν καὶ στενὸν ἐπὶ
τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος προσηρμοσμένον χι-
τῶνιον τῆς στρατιωτικῆς στολῆς· τὸ ἀμπεχόνων
τοῦ στρατηγοῦ ἔχει ἐπὶ τοῦ περιλαμίου χρυ-
σοῦν σπειρήτιον, -φώρας τὸ ἀμπεχόν σου.

ἀμπεχών (ἐκ τῆς αἰολ. προθ. ἀμπί = ἀμψι καὶ ἔχω)
παθ. ἀμπεχόμαι, παροτ. ἀμπεχόμην, ἄορ. ἀμπε-
σχον κ. ἀμπεσχον - ἀμπεσχόμην· || κ. ἀμπίχω -
ἀμπίσχωμαι, παροτ. ἀμπίσχον - ἀμπίσχόμην (ἐν
τοῖς ἀντίγρ. συγγράμματα οἱ τοιοῦτοι ἀμπεσχον - ἀμπί-
σχον, ἀμπεσχόμην - ἀμπίσχόμην) περιβάλλω,
περικυλύπτω· Οδ. Ζ 225 ἔλμην, ἢ οἱ νῶτα καὶ εὐ-
ρέας ἀμπεχεν ὄμους, Σοφ. ΟΚ 3114 ἡλιοστεγῆς
κυνὴ πρόσωπα ἀμπεχε· || κ. μτρ.: Πλάτ. Πρωτ.
320 D αἱ αὐτὴν σμικροτάτη ἀμπεχεν, πτηνὸν φυ-
γὴν ἢ κατάγειον αἰκίαν ἐνεμεν (ἐκείνη ὥστε
νὰ εἶναι μικρὰ)· || ἐναγκαλίζομαι· Εὐρ. Ικ. 165 γό-
νου σου ἀμπίσχειν χερσὶ· 2) περιβάλλω δι' ἐν-
δύματος ἢ ἄλλου πνός· Ἀριστοφ. Βατρ. 1063 τοὺς
βασιλεύοντας βακί' ἀμπίσχων, ἢν' ἐλευσὶν φαι-
νοιντο· || μτρ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ., Πλάτ. Πολ. 311 C

ἡ βασιλικὴ τέχνη, πάντων μεγαλοπρεπέστατον
ὑφασμάτων καὶ ἀριστον ἀποταλέσασα δοῦλοισιν
καὶ ἐλευθέρους ἀμπίσχουσα· 3) παθ. περιβά-
λοι, ἐνδύομαι, φορῶ· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 374 τὸ τῆς
γυναίκας ἀμπίσχω χιτῶνιον, αὐτ. Θεσπ. 165 αὐτὸς τε
καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἡμπίσχετο, Πλάτ. Γοργ. 323 G
ἀμπεχόμεναι οἱ φοροῦντες τοὺς ἐπενδύτας κατ'
ἀντὶθ. πρὸς τοὺς μὴ φοροῦντας, οἵτινες χαρακτηρί-
ζονται γυναικ'· || Πλουτ. Δημ. 41 περιττὸς ἀμπίσχω
παῖς ἐνδύομαι μεγαλοπρεπῶς· || Αἰ 7, 693 ἀμπεχέω.

ἀμπίσθησις ποιητ. ἀντὶ ἀνεπίδησις.

ἀμπί αἰολ. ἀντὶ ἀμψι βλ. λ.

ἀμπίθυρον («ὀδ. -ουρον») Ἡσ. «πυλῶνα».

ἀμπίμωλος Ἐπιγρ. Γόρτ. ὁ ἀμπίσθητοῦς-μνος.

ἀμπίστέσθαι Ἡσ. «ἐξετάξαι».

ἀμπίστέστηρ Ἡσ. «ἐξεταστής».

ἀμπίσχω ἀμπέχω βλ. λ.

ἀμπίσκειν ἀμπίσκαω βλ. λ.

ἀμπίσκημα (τὸ) πλάνη, σφάλμα, ἀμάρτημα·
Αἰσχ. Πρ. 112 τοῖνυνδε παλαιὰ ἀμπίσκηματα τίνω·
|| Αἰσχ. Εὐμ. 934 ἀπλᾶ κήματα (χάριν τοῦ μέτρου).

ἀμπίσκησις ἀναπλάκησις βλ. λ.

ἀμπίσκειαι (ἡ) ἀμπίσκημα βλ. λ.: Πίνδ. Π 313 ἀμπί-
σκαισι φρενῶν, Αἰσχ. Πρ. 564 τίνος ἀμπίσκειαι παι-
νός ὀλέκει.

ἀμπίσκειον (τὸ) ἀμπίσκημα βλ. λ.: Πίνδ. Π 11, 26.

ἀμπίσκαω (ἀμπίσκαζω), δωρ. κ. μτρ. ἀμπί-
σκαω, ἄορ. ἡμπίσκαω κ. ἡμπίσκαω, ἀσπροτ.
ἀμπίσκαειν, μτρ. ἀμπίσκαω κ. ἀμπίσκαω, παροτ.
ἡμπίσκηκα - ἡμπίσκημαι ἀμπατόνω, ἀπασυγί-
νω, δὲν κατορθώνω τι· Σοφ. Ἀντ. 554 ἀμπίσκαω
τοῦ σοῦ μόρου· 2) στεροῦμαι πνός· Σοφ.
Ἀντ. 910 εἰ τοῦδ' ἡμπίσκαω, Εὐρ. Ἀлк. 241 ἀπεί-
στης ἀμπίσκαὼν ἄλογος· 3) γέν. ἀμπατόνω,
πλανάωμαι, σφάλωμαι· Αἰσχ. Ἀγ. 1212 ἐπειθὸν οὐ-
δὲν οὐδὲν, ὡς τὸδ' ἡμπίσκαω.

ἀμπίσκει ἐπ. ἀντὶ ἀναπνέω βλ. λ.

ἀμπίσκειν ἀμπίσκειν ἀντὶ ἀναπνέω, ἀναπνέω βλ. λ.

ἀμπίσκειν ἀμπίσκειν, ἀμπίσκειν, βλ. ἀναπνέω.

ἀμπίσκειστος-η-ον δημ. ὁ μὴ ἐπικεραιωμένος
ὁ μὴ μαγειρασμένος, ὁ ἀσφαγος· ἀμπίσκειστος
τοῖχος.

ἀμπίσκιζω δημ. ἐμπίσκιζω βλ. λ.

ἀμπίσκιστος-η-ον δημ. ὁ ἀνεμπίσκιστος, ὁ εἰς
ὃν δὲν προσβάλλονται δυσχερεῖαι, ὁ ἀκόλωτος.

ἀμπίσκις Ἡσ. «ἐν Συρακούσαις ἀρχή».

ἀμπίσκη (ἡ) δημ. μικρὸν φράγμα ἐν τῇ κοίτῃ ρύ-
ακος πρὸς ἀνύφωσιν τοῦ ὕδατος καὶ περαιτέρω
διοχετεύσιν του· ἄλλως θέσις· 2) ὁ αὐτὰς δι'
οὗ διοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὸν μυλωνά, ἄλλως
μυλωνάκιον, ἡ πρὸς πότισμα κήπων κττ. (ἀρχ.
ἐμβολή)· φρ. καλὴ ναι ἡ ἀμπίσκη μὲ παῦ νερό
δὲν ἔχει (ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῶν πραγμάτων
τὸν ἐλλειπῶν εἰς τὰ κύρια καὶ τὰ οὐσιώδη).

ἀμπίσκι (τὸ) δημ. συνηθέσ. μπόλι βλ. λ. ἐμβόλιον
βλ. λ. ἄλλως ἐπὶ φυτῶν κεντρί.

ἀμπίσκιζε δημ. κ. μπόλισμα ἐμβολίζω· ἄλ-
λως κεντρώνω ἐπὶ φυτῶν || εἰσάγω εἰς τὸ σῶμα
ἐνὼ ἡ δι' ἄλλου δι' ἐντομῆς τοῦ δερμάτος ἐμβό-
λιον εὐλογίας· ἂ. βοτανολογία· ἀμπίσκιζα δὲλα τὰ
παιδιά μου· || κ. παθ. -ομαι· ἀμπίσκιστικα σή-
μερα· 2) συνεκδ. μεταδίδω εἰς ἄλλον κολλη-
τικὴν τινα νόσον, ἢν ἔχω, ἰδίως ἀφροδισιακήν·
τὸν ἀμπίσκιζας συφιλίτις· || κ. παθ. καθ' ἀπά-
σας τὰ ἄνωτ. σμ. ποθε ἀμπίσκιστικῆς τὴν
ἀφροδισία·

ἀμπίσκισμαι (τὸ) κ. μπόλισμα ἐνοφθαλμισμός,
ἄλλως κέντρωμα· 2) ὁ ἐμβολισμός, δομαλι-
σμός βλ. λ. κατὰ τὴν νόσον εὐλογίας· 3) συνεκδ.
νεαρόν ἐλαϊόδενδρον ἐξ ἐμβολισμοῦ ἀργεῖας·
πότε κιάλα μεγάλωσαν τὰ μπόλισματά σου·
(ἂ. ἀμπίσκιζα).

ἀμπόλιαστος-η-ο δημ. πού δὲν εἶναι μολιασμένος, ἀνεμβολιαστος, ἀκέντρωτος· ἔχω ὡς εἰκοσι γκορσιέσις ἀμπόλιαστος· || ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ εἰς θαυματοῦν βλλ. ὑποδληθεῖς· μὴν ἀφῆνε ἀμπόλιαστα τὰ παιδιὰ σου γιατί ἡ βλογία θερίζει στή γειτονία μας· || συνεκδ. ὁ μὴ ἐκ μεταδοτικῆς, ἰδίᾳ ἀφροδισιακῆς νόσου μολυνθείς, πού δὲν κόλλησε κακὴ ἀρρώστια.

ἀμπότε (ἀν ποτε) μυν. κ. δημ. εἶθε, μακάρι· Σχολ. ναυτ. Πρ. 771, δημ. ἀμπότε νὰ δώσῃ ὁ Θεός, δ. ἰστ. ἀμπότε νὰ 'χα μάλαμα νὰ 'χα μαργαριτάρι | νὰ σὲ στολίσω ἀγάπη μου, νὰ σὲ 'χω γιὰ καμάρι. **ἀμπουκώτος**-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐν τῷ στόματι τι τὸ φαγώσιμον, ἀ ρὴ μπουκωμένος· | μτφ. ὁ μὴ θαροδοκῶν.

ἀμπουλα ἐπίρρ. δημ. κρουνηδόν, σὺν ἀμπουλας βλλ.· τρέχει τὸ αἷμα ἀμπουλα.

ἀμπούλα (ἡ) δημ. | γαλλ. | φύσιγγ' ἐξ ὕδαλου, περιέχουσα ἐν ὕρῳ διαλυτὴν φαρμακευτικὴν οὐσίαν, προσοριζομένην δι' ἐνέσεις.

ἀμπουλας (οἱ) δημ. ρεῖθρον σχηματιζόμενον ἐπὶ τῆς βροχῆς εἰς τοὺς θρόμους· || μικρὰ πηγὴ ὕδατος στερεώδους τὸ θέρος.

ἀμπουχος (ὁ) Ἐπίρρ. ἀνάδοχος.

ἀμπρακόν Ἦσ. « μακρόθεν ».

ἀμπραυτῆς (ὁ) ἀ ἔλκων, ὁ σύρων· Σοφ. παρὰ Φωτ. ὥσπερ ἀμπραυτῆς ὄνος αἰε μαστιγοῦμενος.

ἀμπρέω μτγν. σύρω, ἔλκω· Λυκόφρ. 1298 ἡμπρέωσαν... εἰς ἀνάκτορον· || Φώτ. « ἐνέου ἀμπρέοντι μοι προσηγμένω ἀδελφούντι »· || Λυκόφρ. 975 ἡμπρέωσι βίαν « μετὰ κακοπαθείας διδάξει ».

ἀμπρί (τὸ) δημ. | γαλλ. | τεχνητὸν ποικαλυπτικὸν πρόχωμα στρατιωτῶν, ὅτινες εὐρίσκονται ἐγγὺς τῆς πρώτης γραμμῆς τοῦ πυρός.

ἀμπρόν (τὸ) Ἐπίρρ. σχοινίον πρὸς ἐλξιν βαρῶν.

ἀμπροστά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀμπροστά, μπροστά βλλ.

ἀμπροστινός-ἡ-ὁ δημ. κ. μπροστινός βλλ.

ἀμπτάσα ἀναπτῶσα βλ. ἀναπτέτομαι.

ἀμπυκάς περιέδων τὴν κόμην· ΑΠ 13,6 κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκάσθεις.

ἀμπυκτῆρ-ῆρος (ὁ) ἀ χαλκῶν τῶν Ἰηπων ἡ τὸ χαλκῶνον προμετωπίδιον· Αἰσχ. Ἐπ. 7,461 Ἰηπους ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἑμβριμωμένους δινεῖ.

ἀμπυκτῆρια (αἱ) τὰ χαλκῶνα προμετωπίδια τῶν Ἰηπων· Σοφ. Ο.Κ. 1069 πᾶσα δ' ὀρμάται κατὰ ἀμπυκτῆρι·... (χωρίον ἐφαρμ.)

ἀμπύκτωμα (τὸ) ὁ ἀμπυξ· Σοφ. Ἄν. 1002.

ἀμπυξ-υκος (ὁ, ἡ) ταῖνια πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης· Ἰλ. Χ 469 ἀμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀνάδεσμον, Ἀπολλ. Σ. « κόσμος τις περὶ τὴν κεφαλὴν », πρδ. χρυσάμπυξ· 2) προμετωπίδιον τῶν Ἰηπων· Κόντ. Σμ. 4,511· 3) πᾶν κυκλαειδές, ὅλον τροχός· Σοφ. Φιλ. 680 τὸν... ἔλξω ἂν' ἀμπυκα δὴ θρομάδ' ὡς ἐβαλεν... Κρόνον παῖς.

ἀμπώλημα (τὸ) ὤρω, ἀντὶ ἀναπόλημα, προκαταβολὴ χρηματικὴ ἐν εἰδεί ἐγγυήσεως ὑπὸ τῶν μαθητῶν παρεχόμενη· Πίν. Ἡρακλ. I, 10, 155.

ἀμπώμα (τὸ) δημ. ὄδθσις, σπρώξιμο· || ἀπώθσις. **ἀμπώνω** δηρ. ἀόρ. ἀμπωσα ἀπαθῶ, σπρώχνω παραπέρα, ἀμπώνω.

ἀμπωτίω ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐμφανίζω ἀμψωτίν.

ἀμπωτικ-εως (ἡ) ἰων. -ιος, μτγν. κ. -ιδος, κ. νεώτ. ἀντὶ (ἀνάπτυξις ἀνάπτυσις) ἡ περιοδικὴ κατάπλωσις τῆς στάθμης τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, ὁλοεὶ ἀναρροφῆσις, ἀνάπνοσις τοῦ ὕδατος, ἀντιθ. πλημμυρίς ἡ βαχία ἰων. ῥηχίη· Ἡρ. 2,11 ῥηχίη δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἀμπωτικ ἀνά πᾶσαν ἡμέρην γίνεται, Ἀριστλ. Κάμω. 396 Α. 26 πολλὰ δὲ ἐμπωτικὴ λέγονται καὶ κυμάτων ἔρσεις συμπεριρροεῖν αἰετὶ τῇ σελήνῃ κατὰ τινας ὥρισμένους καιροὺς· 2) ἡ πρὸς τὰ ἔσω ἐπιστροφή τοῦ χυμοῦ ἀπὸ

τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος· Ἰππ. Χυμ. I, Ἐρωτ. Γαλ. **ἀμπώχμα** (τὸ) δημ. κ. ἀμπώμα βλ. λ. **ἀμπώνω** ἀόρ. ἀμπώξα ἡ -σα δημ. ἀ. ἀμπώνω βλ. λ. **ἀμυαλιά** (ἡ) ἀ. ἀμυαλωσύνῃ δημ. ἀσυνεσία, κουφότης, ἀνοήσια· γνομ. τὴν ἀμυαλίαν δὲν τὴ σκεπάζουν τὰ γράσας· 2) ἀπερίσκεψία, ἐπιπολαίως γενομένη ἐνέργεια· ἔκανα μίαν ἀμυαλίαν, -οὶ ἀμυαλίεις ταυτὶ δὲ τὸν καταστρέφουν.

ἀμυαλός-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων μυαλό, φρόνησιν, ἀφῶν, ἀνόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, ἀκρίτος· ἀντίθ. μυαλωμένος, γνωστικός· ἀμυαλὸς ἀνθρωπος, ἀμυαλὴ γυναῖκα.

ἀμυαλωσύνῃ (ἡ) ἀμυαλία βλ. λ.

ἀμυαλώτος-η-ο δημ. ἀπερίσκεπτος, ἐπιπόλοισ, ἀκρίτος, ἀνόητος· οἱ ἀμυαλῶτες γνωστικὸς χαλὰν τὰ σπῆτα, ἀντίθ. μυαλωμένος.

ἀμυγδαλαῖ (αἱ) νεώτ. πληθ. κ. ἀμυγδάλοι ἀδένες λεμφοειδεῖς ἐπὶ τοῦ φάρυγγος, ἄλλως ἀντιάδεις παρίσθιμα· δημ. ἀμυγδαλές, ἀγουλιθρες· ῥησκόμοι αἱ ἀμυγδαλαῖ ταυ.

ἀμυγδαλάτος-η-ο δημ. κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀμύδαλα, ἀπὸ φύκου ἀμυγδαλάτος· ἀμυγδαλάτος κουραμπιές· || ἀμυγδαλάτο (τὸ) εἶδος γλυκίσματος ἐξ ἀμυγδάλων· ἀ. ἀμυγδαλωτό· 2) ὁ κατὰ τὸ σχῆμα προσομοίως μετ' ἀμύδαλον, ἀ. ἀμυγδαλωτός· ἀμυγδαλάτα μᾶτια.

ἀμυγδαλέα συνηρ. -ῆ (ἡ) κ. νεώτ. δημ. ἀμυγδαλία κ. μυγδαλία τὸ δένδρον ἀμυγδαλία, ρηπ. πῦς αμγγδαλία· Διοσκ. I, 123 ἀμυγδαλαὶ σκληροὶ, -πικροί, -γλυκεῖαι.

ἀμυγδαλέλαιον (τὸ) μτγν. ἔλαιον ἐξ ἀμυγδάλου, ἀμυγδάλιον, δημ. ἀμυγδαλάδο.

ἀμυγδαλένιος-α-ο δημ. ἀ ἐξ ἀμυγδάλων, ἀμυγδαλότος βλλ.· ἀμυγδαλένιος μπισκότος.

ἀμυγδαλέος-α-ον ἀντὶ ἀμυγδαλόει· Νικ. Θερ. 891.

ἀμυγδάλη (ἡ) τὰ ἀμύγδαλον· Ἰππ. Διαιτ. 2,55· 2) ὁ ἀδὴν ἀμυγδαλή.

ἀμυγδαλή (ἡ) ἀμυγδαλέα βλλ. 2), βλ. ἀμυγδάλη 2).

ἀμυγδαλιά (ἡ) δημ. κ. μυγδαλιά τὸ δένδρον ἀμυγδαλή· δ. τραγ. ἡ ἀμυγδαλία πού 'χει τὴ χάρι | νὰ 'ν' τοῦ χερματὸν δὲ καμάρι.

ἀμυγδαλῖδα (οἱ) νεώτ. βοτον. φυτικὴ οἰκογένεια τῆς τῆδεως τῶν ροδανθῶν, περιλαμβανοῦσα φυτὰ ἐυλῶδη, Ἰθαγενῆ τῶν εὐκράτων ζωνῶν τοῦ β. ἡμισφαιρίου μετ' ἀμυγδάλου μόνον· ἀμυγδαλῖδος-η-ον ὁ ἐξ ἀμυγδάλων· Ξεν. Ἀν. 4,41,13 χρῖμα σπασμένον καὶ ἀμυγδαλίον.

ἀμυγδαλίον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ ἀμυγδάλη, μικρὸν ἀμύγδαλον, μυγδαλίον.

ἀμυγδαλῖς-ιδος ἀμυγδάλιον βλλ.· Φιλ. δὲ 3,20.

ἀμυγδαλίτης (ὁ) μτγν. τὸ ὄργανον φυτόν τιθῶμαλλος ἀ χαρακίας, γαλιτσιδα· 2) νεώτ. πυριγενὲς πέτρωμα· ἄλλως ἀμυγδαλόπετρα.

ἀμυγδαλίτης-ιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονὴ τῶν ἀμυγδάλων, ἀντίας βλ. λ.

ἀμυγδαλίνας (ὁ) δημ. ἀμυγδαλεὼν βλ. λ.

ἀμυγδαλόγαλα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἐκχειλισμα ἀμυγδάλων.

ἀμυγδαλοειδής-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς ἀμύγδαλον ἡ πρὸς ἀμυγδαλήν· Διοσκ. 4,164.

ἀμυγδαλόεις-οσσα-εν ἀ ἐξ ἀμυγδάλων κατεσκευασμένος, ἀμυγδαλάτος· Νικ. Θερ. 891.

ἀμυγδαλοβράστεις (οἱ) νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ θραύονται τὰ ἀμύγδαλα· βλ. ἀμυγδαλοκατάκτης.

ἀμυγδαλοκατάκτης (ὁ) τὸ δι' οὗ θραύονται τὰ ἀμύγδαλα, λακ. μουκροβαγός, δημ. μυγδαλομασά· πρδ. καρποκατάκτης· Ἀθην. 53 β.

ἀμυγδαλόδαδο (τὸ) δημ. ἀμυγδαλέλαιον βλ. λ.

ἀμυγδαλόμαζα (ἡ) δημ. ζύμη ἀπὸ κοπανισμένου ἀμύδαλο.

ἀμυγδαλομάτης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων ἀφθαλμούς, ἔχοντας σχῆμα ἀμυγδάλου.

ἀμύδαλο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμυγδάλη (ἡ) δημ. κ. μύδαλο ὁ καρπὸς τῆς ἀμυγδαλῆς· Διοσκ. 1,123 τὸν καρπὸν ἀμύδαλα, - ὀρύθω, χλωρά, - πικρά· || συνεκ., γλίσκισμα πορεσκενασμένον μετ' ἀμυγδαλῶν· πάστα ἀμύδαλο.
ἀμυγδαλόπαστα (ἡ) δημ. ἀμυγδαλόπηκτον, ἀμυγδαλάτο, ἄλλως ἀμυγδαλόπιττα.
ἀμυγδαλόπετρα (ἡ) βλ. ἀμυγδαλίτης 2.
ἀμυγδαλόπηκτον (τὸ) νεώτ. ἐξελλήνιστος τοῦ κοιν. λεγομένου μαντουλάτου.
ἀμυγδαλόπιττα (ἡ) δημ. κ. ἀμυγδαλόπαστα βλ.λ.
ἀμυγδαλόπομα (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξ ἀμυγδαλῶν ποτόν, ἐξελλήνιστος τῆς κοιν. λεγ. σουμάδας.
ἀμύδαλος (ἡ) ἀμυγδαλή· || Λουκ. Ἀπολ.5 ὁ καρπὸς, τὸ ἀμύδαλον, παρὰ τὸ ἰσχυρές.
ἀμυγδαλοσάπων-ωνος (ὁ) σάπων ἐξ ἀμυγδαλῶν.
ἀμυγδαλοσάπτης (ὁ) δημ. ἀμυγδαλοσάπτης βλ. λ.
ἀμυγδαλοσχημος-ον(ὶ) νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἀμυγδαλόν, ἀμυγδαλοειδής.
ἀμυγδαλοτομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκτομὴ τῶν ἀμυγδαλῶν.
ἀμυγδαλοτόμος (ὁ) νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτομὴν τῶν ἀμυγδαλῶν.
ἀμυγδαλόφλοδα (ἡ) δημ. φλοιὸς ἀμυγδαλῶν.
ἀμυγδαλόφυλλον (ν) νεώτ. δημ. φύλλον ἀμυγδαλῆς.
ἀμυγδαλόφθα (ἡ) δημ. ὁ ἐντὸς τοῦ κελύφους τοῦ ἀμυγδαλῶν καρπὸς, ἡ φῆκα τοῦ ἀμυγδαλῶν.
ἀμυγδαλώδης-ες δημοσιος μὲ ἀμύγδαλον, ἀμυγδαλοειδής· Θεόδωρ. 4,2,5 καρπὸς ἀμυγδαλώδης.
ἀμυγδαλόμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀμυγδαλόπομα βλ.λ.
ἀμυγδαλῶν-ωνος (ὁ) νεώτ. τόπος ἐν ᾧ φύονται πολλὰ ἀμυγδαλαί βλ.λ., δημ. ἀμυγδαλίνας.
ἀμυγδαλωτός-ῆ-δ δημ. ὁ περιέχων ἀμύδαλα, ὁ ἀμυγδαλάτος· ἀμυγδαλωτὸ γλίσκισμα· || ὁ κατὰ τὸ σχῆμα δημοσιος πρὸς ἀμύγδαλον, ὁ ἀμυγδαλοειδής· ἀμυγδαλωτὴ μάτια.
ἀμυγγα (τὸ) κ. νεώτ. σχίσμα, σπάρραγμα διὰ τὸν ὄνυχον, δημ. γρατσουνιά, γρατσουνίσμα, νυχρά· Εὐρ. Ἀνδρ. 827 ὄνυχον ἀμύγγα.
ἀμυγμός (ὁ) ἀμυγμή· Αἰσχ. Χο. 24, ἀμυγμός ὄνυχος.
ἀμυγμόν βλ. ἀμυγσχόν.
ἀμυγμὸς αἰολ. τὸν. τοῦ ἀμα· 2) ὄμοθ, συγχρόνως· Ὁδ. Μ. 415 Ζεὺς δ' αὐτὸν βροντῆσαι· 3) συνήθ. ἐπὶ τόπου, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· || λ.κ 300 ἀμυγμὸς κηκλήσκειτο πάντας ἀρίστους.
ἀμυδρά ἐπίρρ. δημ. θολός, ἀμυδρῶς βλ.λ. μόνον ἐπὶ ὁράσεως· βλέπει - ἔκρινει ἀμυδρά.
ἀμυδρήεις-εσσα-εν μτγ. ἀμυδρός· Νικ. Θ. 274.
ἀμυδρόνους-ουν μον. ἀμυδρῶνους· Θ. Στουδ.
ἀμυδρός-ά-ον κ. νεώτ. ἀμυδρός, σκατεινός, δυσδιάκριτος· Θουκ. δ. 54,2 τοῦτη γράμμα· .. ἐτι νῦν δὴ λῶν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τὰς· 2) ἀσφής, μὴ ἐναργής· Πλάτ. Πολ. 597 Α ἀμυδρόν τι τυγχάνει ἐν πρὸς τὴν ἀλήθειαν· || σκιώδης· Πλάτ. Τιμ. 49 Α ἀμυδρόν εἶδος (σκιώδης μορφή)· 3) ἀτελής· Πλάτ. Φαίδρ. 250 Β δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων· || νεώτ. ὡς ἐν τῇ 1ῃ καὶ 2ῃ σημασίᾳ· ἀμυδρὸν φῶς, - ἔχω ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.
ἀμυδρότης-ητος (ἡ) μον. κ. νεώτ. σκατεινότης, ἀμυδρότης· Προκλ. ἀμυδρότης φωτός, Φιλ. 2, 432 ἀμυδρότης αἰσθητικῆς· || ἔλλειψις ἐναργείας.
ἀμυδρόφωτος-ον νεώτ. ὁ ἀμυδρὸς φωτίζομενος.
ἀμυδρόω-ὠω καθιστῶ τὴν ἀμυδρόν, ἀσθενέ· || κ. -ομαι γίνωμαι ἀμυδρός, ἀσθενής, ἐξασθενέομαι· Προκλ. Στοιχ. Θεολ. 95,140 καὶ γὰρ ἐν τοῖς μεριστοῖς αἱ δυνάμεις . . μερικόμεναι ἀμυδροῦνται.
ἀμυδρός ἐπίρρ. κ. νεώτ. θολός, ἀσθενής· ἀμυδρῶς βλέπειν, - ὀρᾶν· || ἀτελής, ἀσφής· ἀμυδρῶς μιμεῖσθαι (οὐκ ἀκριβῶς)· || κ. νεώτ. ἀμυδρῶς βλέπω, ἀμυδρῶς ἐνθυμέομαι.

ἀμύδρωσις-εως (ἡ) μτγ. τὸ ποιεῖν τι ἢ γίνεσθαι τι ἀμύδρον, ἀμύδρωσις.

ἀμύδαρος-ον ὁ μὴ περιέχων μυελόν· Ἀριστ. ΖΜ 655 Α 35 οἱ ἐν τοῖς πεζοῖς ἀμύδαροι χόνδροι.
ἀμύδρτος-ον νεώτ. ὁ μὴ διὰ μύζης (μὲ βύζαντα) ἀπαροφωμένος· || κ. μτγ. ὁ ἐξ οὐδὲν ἐκαρπώθη τις ἀδέμια ἰδίως ὀφείλη.

ἀμυήσις (ἡ) τὸ νῦν εἶναι τις ἀμύητος βλ.λ.

ἀμύητος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεμνημένος, ὁ βέβηλος, ὁ μὴ διὰ τῆς μύσεως κεκαθαρμένος, ἀντίθ. μύησις· Πλάτ. Φαίδρ. 69 C ὁς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἄδου ἀφίκηται· 2) κ. νεώτ. ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὰ μυστήρια, εἰς τὰ μυστικὰ θεωρίας πινός ἡ τέχνης· || θρησκ. ὁ ἀποδεχθεὶς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὁ μὴ μὴ βαπτισθεὶς, ὁ κατηχοούμενος ἐπὶ· 3) ὁ μὴ αἰσινεῖ μυστηρίω | κεκλεισμένος· Πλάτ. Γοργ. 493 Α.

ἀμύητος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρρητος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος, ἀλογόμαστος· Δημ. 520,20 σῆμα καὶ πράγματα ἀμύητα παρέχων, Διόδ. Σ. 3,27 ἀμύητων ὄντων τῶ πλῆθει· || νεώτ. ἀμύητος πολυτέλεια, δημ. ἀμύητα πλοῦστα.
ἀμυθολόγητος-ον νεώτ. ὁ μὴ μυθολογούμενος ἢ μὴ μυθολογημένος· || ὁ μὴ γνωσκίων μυθολογίας· 2) ὁ μὴ γινώσκων μυθολογίαν.

ἀμυθος-ον ὁ ἀνευ μύθων, ἀνευ μυθικῶν παραδόσεων· Πλάτ. 2,16 C ἀμυθος ποιητής.

ἀμυκάλαι ἴσα. «ἀμύδες τῶν βελῶν παρὰ τὸ ἀμύσσειν».

ἀμύκαρις ἴσα. «ἐλθὼς, ὄβρισμα, πλοῦσιον, πολὺ».

ἀμυκλίδες κ. ἀμυκλίδες ἴσα. «εἶδος ὑποδήματος πολυτελὲς Ἀσκανίου».

ἀμύκλαι (ἡ) εἶδος ὑποδημάτων ἢ πεδίων ἔ. ἀμυκλίδες· Θεόδωρ. 10,35 κανὼν ἀμύκλαι.

ἀμυκλαῖω μτγ. ὁμιλῶ ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν Ἀμυκλαίων· Θεόδωρ. 12,13 (σχολ. «Ἀμυκλαίων χρόμα διαλέκτω»).

ἀμυκλῖς ἴσα. «γλυκὺς, ἡδὺς».

ἀμύκταιν ἴσα. «γλυκύν, οἱ δὲ ἀμύκταιν».

ἀμυκτέον μτγ. δεῖ σπασεῖν.

ἀμύκτηρ-ηρος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνευ μύκτῃρων, ρωδῶν, ἀνευ ρινός· Στρώβ. 7,11.

ἀμυκτῆριστος (-η)-ον(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑποστὰς μυκτηρισμὸν βλ. λ., ἐν μτγ. σημ. ἀμυκταστος, ἀπερίπαυτος, ἀπεριγέλαστος.

ἀμυκτῆρ-ῆ-δόν ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀμύσσειν, ἔσχιζεν· Πλάτ. 2,642 C· 2) ἐπὶ φαρμάκων. ἐρεθιστικός· Διοσκ. 1,174. Ἐπίρρ. ἀμυκτῆρς.

ἀμυλα ἴσα. «μήτρα (ἡ)τρα».

ἀμύλα (ἡ) δημ. κ. μύλα τὰ ἀφύραλα· || τὸ λίπος.

ἀμυλάτῃ (ἡ) κ. ἀμυλάτῃ νεώτ. χημ. διασπάζει βλ. λ. (φύραμα) ὑδρολύσιμα τὸ ἀμυλὸν ἀπαντᾷ εἰς ὅλα τὰ ἀμυλοῦχα κύτταρα, δρᾷ ἐντὸς κατὰ τὴν βιάστησιν καὶ ἐξάγεται δι' ὅλας τὰς ἐκ χημικῶν νεκρωθῆ τὸ πρωτόπλασμα.

ἀμυλάφυρον (τὸ) νεώτ. ὁλεμον ἐκ πάσης ἀμυλῶδους οὐσίας καταστατόν, δημ. νισσέτης.

ἀμυλακόκλη (ἡ) ἄ. ἀμυλικὴ ἀλκοήλη ἡ ἀμυλικὸν πνεῦμα νεώτ. χημ. ὄνομα περιληπτικὸν διὰ τὰς ὀκτὶ δυνατὰς θεωρητικὰ καὶ χημικὰ γνωστάς ἐν τῇ χημ. ἰσομερείᾳ ἀλκοόλης παρετηρήθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐκ ζωώσεως τῶν ἀμυλοῦχων ὕλων λαμβανομένην ἀλκοόλην.

ἀμυλίθων ἴσα. «χητῶνος εἶδος».

ἀμυλίθη (ἡ) νεώτ. τὸ διαλυτὸν ἀμυλόν.

ἀμύλιον (τὸ) (ἀμυλόν) πλακοῦς τις ἐξ ἀμύλων.

ἀμυλόγαλα-ακτος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ γεωμύλων γαλακτωμα, τὸ περιέχον τὸ ἐν αὐτοῖς ἀμυλόν.

ἀμυλοειδής-οὗς-ές νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἀμύλου· || τὸ οὐδ. ἀμυλοειδής ὡς οὐφ. συστατικὸν τῶν κυτταρικῶν μεμβρανῶν τῶν φυτῶν.

ἀμυλόζη (ή) νεώτ. τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ συνήθους ἀμύλου, εὐρισκόμενον εἰς τὸν κεντρικὸν πυρήνα τῶν κόκκων, ἐξ ὧν τὸ ἀμύλον προέρχεται. **ἀμυλόκοκκος** (οἱ) νεώτ. βοταν. μικρά, στρογγύλα κοκκία περιέχοντα ἀμύλον καὶ ἀπαντῶντα εἰς φυτά.

ἀμυλόκολλα (ή) νεώτ. ἡ ἐξ ἀμύλου παρασκευαζομένη κολλητικὴ οὐσία· ἄλλως ἀμυλόκομμι· δημ. ἡ ἀλευροκόλλα καὶ ἡ κόλλα ὑποκαμίσων.

ἀμυλόκομμι (τὸ) νεώτ. κ. ἀμυλόκολλα βλλ. **ἀμυλόκονις**-εως (ή) νεώτ. κόνις ἀμύλου βλλ. **ἀμύλον** (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀμυλό τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀμυλός βλλ. ὡς οὐδ. τὸ καταστατὸν, τὸ ἀλευρον ἐκ βεβρεγμένου σίτου, μεταβαλλομένου δι' ἐκπίεσιν εἰς γαλακτώδη πολτὸν ξηρανόμενον εἶτα ἐν ἡλίῳ καὶ κονιοποιούμενον. ἴτοι κ. ὁ νισπαστάς κ. ἡ κόλλα ὑποκαμίσων· Θεοκρ.9,21 «τὸ κοινώς καταστατὸν, ὅ ἐστι τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένον καὶ σσημένον καὶ ἀνοπηπείσμενον, εἶτα ἡλίῳ ξηρανόμενον», Διοσκρ.2,101 «διὰ τὸ χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι· ὄριστον τὸ ἐκ πηροῦ σσηνίσιον»· ἔγκυκλ. οὐσία λευκὴ, ἄσμος, ἀπαντῶσα ἐν ἀπέρμασι τῶν δημητριακῶν καρπῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλων τινῶν φυτῶν, σχηματίζουμένη εἰς τὰ πράσινα μέρη τοῦ φυτοῦ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, παρουσιαζομένη δὲ ὑπὸ μορφῇν ὀργανωμένων κόκκων | ἀμυλόκοκκων | πρὸς ἔξαγωγήν τοῦ ἀμύλου ἀπὸ τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἡδη μετατρέπονται τὰ σπέρματα ταῦτα εἰς ἀλεύρον, μαλασσομένο εἶτα ἐντὸς κοσκίνου ὑπὸ συνεχῆ ροῇ ὕδατος, μέχρις οὗτο τοῦτο ἀπορρέον ἀποβῆ ἐντελὸς διαυγές, ὁπότε ἡ ζύμη ἀπατελεῖται πλεόν ἐκ καθαρίσθαι ἀλευροκόλλας | ἴτοι ἀμύλου ἡ ἄ. λεγ. γλουτενίου βλλ. γ. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συν-εκθ. τὸ λεπτότατον ἀλεύρον, ἡ ἄχνη βλ. λ.

ἀμυλόπηκτη (ή) νεώτ. συστατικὸν τοῦ ἀμύλου, ἀποτελεῖον περιθλήμα τῶν κόκκων, ἐξ ὧν τοῦτο προέρχεται.

ἀμυλοπλάσται (οἱ) νεώτ. χημ. οἱ λευκοπλάσται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὀπίσμων ἀναoxyματίζεται εἰς τὰ φυτὰ τὸ ἐξ ἀφομοιωθειῶν οὐσιῶν προερχόμενον ἀμύλον, ὅταν ἐκτιθέμενοι οὗτοι εἰς τὸ φῶς ἔχουσιν ἡδὴ μετατραπῇ ἐξ χλωραπλάστας βλ. λ.

ἀμυλοπνευμα (τὸ) νεώτ. ἡ ἀμυλακαοδὴ βλλ. **ἀμυλοποιεῖν** (τὸ) νεώτ. ἐργαστάσιον κατασκευῆς ἀμύλου.

ἀμυλοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς ἀμύλου. **ἀμυλος** (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀλεσθείς ἐν μύλῳ, ὁ μὴ διὰ τῆς ἀλέσεως κονιοποιηθείς, εἶδ. περὶ τοῦ σίτου· ἐντεῦθεν ὡς οὐδ. τὸ ἀμύλον βλλ.· 2) ἀμυλος (ὁ) πλικοῦς ἐκ λεπτατότου ἀλεύρου, ἴτοι ἀμύλου· Ἀριστφ.Εἰρ.1195 ἐπίσπερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας· 3) πολυτάδες τι παρασκευάσας ἐξοδιδμον γινόμενον ἀπὸ τοῦ ἀμύλου βλλ., εἶδος κουρκούτι βλλ.· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων μύλους τόπος· παροιμ. ἀμύλο σά θωρεῖς τόπο, μὴ ζήτης ποῦ 'ν' τὰ χωράφια.

ἀμυλοσάκχαρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐξ ἀμύλου γεωμύλων ἡ ἀραβοσίτου λαμβανόμενον σάκχαρον ἄλλως γλυκόζη.

ἀμυλοσάκχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀμύλον· τροφαὶ ἀμυλόχοι.

ἀμυλόω-ώω νεώτ. κ. ἀμυλώνω ἐπιπάσσω μὲ ἀμύλον, πούδρα· δημ. πούδραριζω· ἢ ἐμβαπτίζω ἐντὸς διαλύματος ἀμύλου· δημ. κολλαρίζω.

ἀμυλώνω νεώτ. κ. ἀμύλω βλλ. **ἀμυλώσεις**-εως (ή) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀμυλώνειν βλλ., τὸ παυδράρισμα· ἢ τὸ κολλαρίσμα.

ἀμύμων-ονος-ον | μῶμος, πρβλ. χελώνη-χελύνη | ἀμώμος, ἀμμετος, ἀφογός, ἐξοίρετος, ἐξοχος· Ἰλ.Δ 194 Ἀσκληπιοῦ υἱόν ἀμύμονος ἱππῆρος· Ὀδ.Α 99 προσπύδα μάντις ἀμύμων· ἢ ὡς δια-

κριτικὸν ἐπίσημότητος, σπουδαιότητος· Ὀδ.Α 29 μνήστα ἀμύμονας Αἰγύπθιοι· ἢ ἐπὶ πραγμάτων ἡ γεγονότων· ἀσηματικὸς, θαυμαστός· Ὀδ.Τ 332 ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῆ.

ἀμυνα (ή) ἐκ τοῦ ἀμύνωμαι ὑποχωρητικῶς | ἀντίστασις κατὰ ἐπιθέσεως, ὑπεράσπισις· Ἀνθ.Καρχ. 73 ὅπλων εἰς ἀμυναν, Πλούτ.987 C ποιεῖσθαι τὰς ἀμύνας· κ. νεώτ. ἱσχυρά·, ἀσθενής ἀμυνα, -παρεδόθη ἀνευ ἀμύνης· ἢ νεώτ. σύνολον τῶν μέσων διὰ τὴν καταπολέμεισιν ἐχθροῦ ἡ κινδυνῶν· ἀεροπορικὴ ἀμυνα, -υπαδρυχὴς ἀμυνα, -ἀμυνα κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ πολιτευσματος, -ἀμυνα κατὰ τῆς φυματισσεως· ἢ ἡ ἰκανότης πρὸς ἀντίστασιν κατ' ἐπικινδύνων ἡ ἀνεπιθυμίαν ἐνεργεῖν ἡ ἐπιδράσειον· ἡ ἀμυνα τοῦ ὄργανισμοῦ κατὰ τὴν νόσον, -ἡ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ κοινωνικῆς ἀμυνα· ἢ νεώτ. ναυ. φρ. ἐν ἀμύνῃ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δρᾷ τίς ἐναντίον ἄλλου οὐχὶ ἐξ ἐπιθετικῆς διαθέσεως, ἀλλ' ἐκ δικαιοφρονίας, ὅπερ ἔχει τὰ ὑπερασπιστὰ ἐαυτὸν παρανόμως προσβαλλόμενον· τὸν ἐτραυματίαν ἐν ἀμύνῃ· 2) ΑΒ < βοήθεια· 3) ἐκδικησις, ἀνταπόδοσις· Φιλ.2,65 κείρον ἔχων ἀμύνῃ αὐκ ἐπνησικάκησεν· 4) εἶδ. ὡς οὐσ. ἔθνηκ· Ἀμυνα ἡ ἄλλως Ἀμυνα τὸ κατὰ τὸ 1916 ἐπαναστατικὸν κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης· ἀξίωματικὸς τῆς ἀμύνῃς | δ. ἀμυνίτης |.

ἀμυνθένω μτν. ὑποτακτ. τὸ ἀορ. ἡμύναν (τοῦ ἀμύνω) ἔσφ. ἐκλαμβανομένη ὡς ἐνεστώς ἀπαρφ. ἀμυναθεῖν ὑπερασπίζω, βοηθᾷ· Εὐρ. Ἀνδρ.1070 σοῖς φίλοις ἀμυναθεῖν χρήεις, Ἀριστφ.Νεφ.1323 ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, Σοφ. OK 1015· ἢ παθ. ἀπώθη, ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ· Αἰσχ.Εὐμ.438 τάνδ' ἀμυναθεῖ φύγον, Εὐρ. Ἀνδρ. 721 μὴ ἀμυνθεῖσθαι σε.

ἀμυνίτης (ὁ) ἐκ τοῦ ἀμύνω, καθά κ. Ἀμύντας· 2) ὡς προσθ. ἀμυντικός· Ἀριστφ.Ἰνπ.270 ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίτης.

ἀμυνίτης (ὁ) νεώτ. ἐπὶ στρατιωτικῶν, ὁ μετασχὼν τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῆς Θεσσαλονίκης | 1916 | κληθέντος Ἀμυνα.

ἀμύνωμαι κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μέσ. σημ. μετ' αἰτ. ἀποκρούω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν· Αἰσχ.Ἀγ.1381 μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον, Ἦρ.3,158 ἀναβαίνει ἐπὶ τὰ τεῖχος ἡμύνοντα τὴν Δαρειοῦ στρατὴν προσβάλλουσιν· ἢ μεθ' Ὀμηρ. ἀμύνωμαι τινα ἀποκρούω· Θεοκρ.3,56,2 τὸν ἐπιόντα πολέμιον δσιον εἶναι ἀμύνεσθαι· 2) μετ' ἐμπροθ. προσδ. ὑπερασπίζω, προστατεύω· Ἰλ.Μ 243 οἱς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, Θεοκρ.2,39 τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνόμενους κρατοῦμεν, Ξεν.Κυρ.9,9 αἱ δὲ ἑλαιοὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἀμύνονται καταπατοῦσιν· ἢ ἀπολυτ. ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν· Ἰλ.Π 556 Αἰαντες, νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, Ἦρ. 1,80 Κροῖστος δὲ αὐτὸν μὴ κτείνειν μηδ' ἦν ἀμύνεται, κ. νεώτ. δημ. ἀμύνονται ἐναντίον ἐχθρῶν· 3) μτφ. ἀνταποδίδω τὰ ἴσα, ἀνταποκρίνομαι ὁμοίως· Θεοκρ.4,63,2 τὸν εὐ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνάμεθα· ἢ τιμωρῶ· Πινδ.Π 11,54 ἀμύνονται ἀταί· 4) νεώτ. κ. δημ. ἀνευ ἀντικ. ἀνθιστάναι, ἀποκρούω τὸν ἐπιτιθεμένον· ἡμύνθησαν γενναίως, -ἀμυνθήκαμε ὅσο μπορούμε· 5) σπανιότατα παθ. σημ. ὑφίσταμαι ἀποδύκρουν τιμῶν· Πλάτ.Νόμ.845C ἀμυνέσθω (ἴς τιμωρήθη).

ἀμυντήρ-ήρος (ὁ) θηλ. ἐν γλῶσσ. ἀμυντήρα ὁ δι' οὗ ἀμύνεται τις· Ἀριστλ.Ζ 411,6,4 ἀμυντήρες (τῶν ἐλάφων) τὰ προνενοικῶτα τῶν φωμένων κεράτων εἰς τὸ πρόσθεν, οἷς ἀμύνεται.

ἀμυντήριος-ον ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἀμύνειν ἢ ἀμύνεσθαι, ἀμυντικός· Πλάτ.Νόμ.944 D ἀμυντήρια ὅπλα· 2) ὅπλον δι' οὗ ἀμύνεται τις· Στράβ. 280 εἶχον ἀμυντήρια πελέκει· ἢ θέσις, τόπος

προσφύγει εἰς ἄμυναν, ὁχύρωμα, ἔρμα: Πολύβ. 18,41 ἂ ἀμυντήριον εὐκαίροτατον κατὰ τῆς Εὐρώπης (ἢ Ἐφεσος) ἢ ἀλεξήτηριον, θεραπευτικός: Αἰλ.Ζ 6,51 φάρμακον γήρως ἀμυντήριον ἢ ἀμυντήριον (τοῦ) ἀλεξικάρμακον: Πλάτ.Πολ. 279 C τοῦ μὴ πάσχειν ἀμυντήρια.

ἀμύντης (ἰ) ὁ ἐπικουρῶν Σχολ. «δμύντης καὶ ἀκκήτης» τραγικά καὶ αἰσχυλῆρα τὰ ὀνόματα.

ἀμύντης (ἰ) βοηθῶν τινα εἰς τι: Ἡρωιδ.178 ἀμύντης (βοηθῶν) παρὰ τὸ καθάρτης.

ἀμυντικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρόθυμος, ὁ δυνάμενος νὰ ἀμυνθῇ, ἐπὶ τῶν ζώων, ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ φυλακτικός: Ἀριστ.Λ.Ζ 468 D 8 τὰ ἄρρεν ἀμυντικώτερον ἢ Πλούτ.457 C ἀμυντική ὁρμή (ἢ ἔμφυτος πρὸς ἄμυναν τάσις) κ. συνεκὸς: Πλάτ.Πολιτ.280 E ἀμυντική χειρῶνων (τὴν ὤφρανηκέν) 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ προσφυγὴς εἰς τὴν ἄμυναν, εἰς τὴν ἀποκρουσιν ἐπιθέσσεως: ἀμυντικά ὄργανα, -ἀμυντικός πόλεμος, -ἀμυντικὸ ὄπλο.

ἀμυντικὸς-ή-όν κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀμυντικοῦ, ἡ ἰκανότης πρὸς ἄμυναν: ἀμυντικότης φρουρίου (ἢ δύνανσις ἀντοχῆς αὐτοῦ εἰς ἐχθρικήν ἐπιθεσιν).

ἀμυντικῶς ἐπίρρ. ἀπὸ ἀπόφθεας ἀμυντικής, ὡς πρὸς τὴν ἄμυναν βλλ.λ.

ἀμυντῶν-ἰτοῖ ἀμοιβή, δόσις εἰς ἀμυντὴν θλ.λ. **ἀμυντῶν**-ορος (ἰ) ὅστις ἀμύνει βλ.λ. τιμ. δο-ηδός, ἐπικουρῶς: Ἰλ.Ν 484 τῷ δ' Ἄστος ἦλθεν ἀμυντῶν, Ὁδ.Π 256 εἰ δύνασαι τιν' ἀμυντορα μερμηριεῖαι φράξου, ὁ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι: ὁ ἀμυνόμενος, ὁ ἀποκρούων: Σίμων.86 οἶνον ἀμυντορα δισφροσυνάων ἢ ἐκδικητής: Εὐρ.Ορ.1588 ὁ πατὴρ ἀμυντῶν.

ἀμύνω (ἰ) μῦθ. ἀμύνω, ἀδρ. ἤμυνα κ. παθ. ἀμυνόμεναι-ἤμυνάμην ἀποκρούω: Ἰλ.Ε 603 δς λαιγὸν ἀμύνει μετὰ δοτ. χρυσί. ἀποτρέπω, ἀποσοθῶ: Ἰλ.Α 456 Δαναοῖσιν... λαιγὸν ἄμυνον (ἀποτρέφον χάριν τῶν Δαν.) Ἄπο τῶν Δαν.: 2) νέωτ. τῆς αἰτ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, προστατεύω: Ἰλ.Ζ 262 κέκμηκας ἀμύνων ὅσῃν ἔτρησιν, Ὀυκ. 6,82 τοῖς μὲν οὐκ ἤμυνάτε σωθῆναι (ἰδὲν τοὺς ἐβροθήσατε νῆς...) 3) μετὰ οἰτ. κ. γεν. ἐπὶ τῆς πρώτης σημ. ἀποκρούω, ἀπαθῶ: Ἰλ.Ο 731 Τρώας ἀμύνε ἐκώων ἢ μετὰ γεν. μόνως ἢ κ. ἀπολύτως, βοηθῶ, ἐπικουρῶ: Ἰλ.Ν 109 οἱ κελνώ ἐρίσαντες ἀμυνόμεν οὐκ ἐθέλουσι νῆων, Ἀριστ.Φ.197 ὦ ξύνδικασται καὶ Κλέων, ἀμύνετε 4) σπανιότατα μετ' ἐμπροθέτω προσδιορισμοῦ: Ἰλ.Π ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος, Πλάτ.Νόμ. 642 D ἀμύνεσθαι ὕπὲρ τῆς Ἑλλάδος, Πολύβ.6,6,8 ἀ-πρὸ πάντων 5) ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ μέσου, ἀνταποκρίδω: Σοφ.Φιλ.602 θεῶν βία καὶ νέμεις σιπερ ἐργ' ἀμύνουσιν κοκὰ ἢ διὰ τὰς σημ. τοῦ παθ. ἀμύνομαι βλ.λ.

ἀμύχῃ (ἀμύσσω) δι' ἀμυχῆς, τσαγκραυστά, μὲ νυχίς: Νικ.Θ 131 ἢ Ἦσ. «ἀμύχῃ ἀμυχῇ».

ἀμύχηςγενος Ἦσ. «ἀνάσιος».

ἀμυχίς-εως (ἡ) σχίσμον, τομή δι' ἐγκαράξεως, σκαριφισμός οὐκ μετὰ ἀμυχῆς Ὁρειβ.2,58 σικὰ ἢ χωρὶς ἀμύξεως (κοῦφισ βεντούσαι)

ἀμυχοῦ-ον δ ἀδυνατότης, λεπτότης ἔξω μὸς, ἀντίθ. μωδότης: Ἰνν.Ἀρθρ.52 ἀμυνον σκέλος

ἀμυνοτροφία (ἡ) ἡ ἀτροφία τῶν μυῶν τοῦ σώματος.

ἀμύριστος (-η-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. Ἐπίρρ. ὁ μὴ ἡλεεινόμενος διὰ μύρων: ἀμύριστα στέμματα 2) μτφ. τραχύς, ἀξέστος: Ἡρόκλειτ.92 ἀμύριστα φεγγηγμένη 3) ὁ μὴ ἐξ αὐτοῦ ἀπανέων ὁ σμιν τινα εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον, ποῦ δὲν ἔχει ἢ δὲ βγάνει μυροῦδι βλ.λ.: ἀμύριστα τριαντάφυλλα (ἄσμομα), ἀμύριστα χνῶτα (μὴ δύσο-

σμα), -ῆριν βατέφουν τὰ τραγὰ εἶναι ἀμύριστα (δὲν ἀπόδουσι κινάθρας) ἢ ὁ μὴ ἐξ ἀποσυνθέσεως, σήφως ἢ ἄλλης αἰτίας ὀδυώδης, ἰδίως ἐπὶ ἐδωδῶν: ἀμύριστα κρέας, -ἀμύριστα φάρια κττ. ἢ δὲν δύνανται τῆς ἐνεκα τῆς πολλῆς δυσωσμίας του νὰ ὁσφρανθῇ.

ἀμυροί Ἦσ. «τόποι οἱ καθύγραυ καὶ ἄγον βρέαντες παρὰ τὸ μυρεῖν».

ἀμυραινίανος Ἦσ. «ὁ μὴ μυραττόμενος τὸ ραίνασθαι».

ἀμυρολόγητος-η-ο δημ. κ. ἀμυρολόγητος βλλ.λ.

ἀμυρος-ον (μύρω) καθύγραυ ἐπὶ τόπων Ἦσ. «οἱ καθύγραυ καὶ ἄγον βρέαντες» 2) (μύρων) ὁ ἀνευ μύρων.

ἀμυρόν Ἦσ. «ἰμάτιον, Κρήτης».

ἀμύρωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ χρυσθεῖ δι' ἡγασμένου μύρου ἢ συνεκὸς, ὁ ἀλλοθρησκός 2) ὁ μὴ ὀλεφθεῖς διὰ μύρων.

ἀμύς Ἦσ. «ὄμοιο, οὖν αὐτῶ».

ἀμύσακτος-ον (μυσάπτω) ἀδελεύκτος.

ἀμύσκορον Σαυθ. «τὸ ἀγνόν».

ἀμύσσος Ἦσ. «κῆτος».

ἀμύσσω ἀπ. -ττω σπαράσσω, ξεσχίζω, γρατουνίζω: Ἰλ.Τ 284 χερσὶ δ' ὄμυσσεν στήθεά τ' ἡδ' ἀπάλην δερῖν, Ἀριστ. ἀ-ἀνυεῖν ἢ ἰατρ. χαράσσω 2) μτφ. κεντῶ, λυπῶ: Ἰλ.Α 243 ἐνδοθὶ θυμὸν ἀμύξει, Θεοκρ.1371 ἐχώρει μαῖνομενος χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦσεν ὄμυσσεν.

ἀμυσταγώγητος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ μυθεῖς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος.

ἀμύστακος-ον νεώτ. ἀμύστακος χωρὶς μουστάκι: παῖς ἀμύστακος.

ἀμυστήν Ἦσ. «τὴν συνεχὴ πᾶσιν».

ἀμυστηλάστος-ον μον. ἀμυσταγώγητος βλλ.λ.

ἀμυστί κ. ἀμυσταί μτγν. «ἀνευ τοῦ μύσαι τοῖς χεῖλεσι», ἀνευστί, μονορούφι: Ἀνακρεόντ.9,2 ἄφες με, θεαῖς σοι, πλεῖν ἀμυστί.

ἀμυστία Ἦσ. «μέτρον π.».

ἀμυστίκω πινώ ἀμυστί, μονορούφι: Πλούτ. 650 C ἀδρῶν καὶ ἀνευστί πινοντας, ἄπερ ἀμυστίζειν ὀνόμασται.

ἀμυστις-ιδος-ιος (ἡ) ἢ ἀνευστί καὶ ἀθρόα πόσις, τὸ μονορούφι: Ἀνακρ.63 ἀμυστιν πίνειν, Καλλιμ. χανδὲν ἀμυστιν οἰνοποτεῖν ἢ μτφ.Ἐπὶ. 34 ἀμυστιν ὥσπερ κώλικα πίνει τὸν βίον 2) πολυποσία, φιλοποσία: Εὐρ.Ρῆσ.419 οὐκ ἐν δεινίσις πυκνὴν ἀμυστιν ὡς σὺ δεξιόμενοι 3) μέγα κύπελλον ἐν χρῆσει παρὰ Θραξῶν ἘΜ «ἔστι καὶ φιλέτης, εἶδος μεγάλης, ἢ ἐν πάσις ἐχρόντω»: Ἀμεψ.Ἀθην.1,3 αἰθεῖ σὺ, καὶ σὺ τὴν ἀμυστιν λάμβανε.

ἀμυσταῖ-ον μτγν. ἀμύητος.

ἀμύσχεια τὸ φυτὸν οἰκάνθη ἢ ἀναδεδυρῆς.

ἀμύσχεσθαι Ἦσ. «τὸ ἔξεν τὰς σάρκας τοῖς δυνεῖν».

ἀμυσχίνα Ἦσ. «καθάραι, ἀγνίσαι».

ἀμυσχρός-ά-όν μτγν. καθάρως, ἀλέρωτος ἘΜ «καθάρως, μὴ μύσει χρανθεῖς, ἀμύαντος» Ἦσ.

«ἀμυσχρόν» καθάρων, ἀγνόν: Παρθ.Ἀν.2 ἀμυσχρόν οὖνον ἔσσετ' Ἀρχελαίδος.

ἀμυχῇ (ἡ) (ἀμύσσω) κ. νεώτ. σκάσις τοῦ δέρματος τῆς σαρκοῦ ἐπιπόλσις, δημ. γρατουνία, τρυπογράφμα: Δημ.115,5 ἀμυχῇ δ' ἐν τῷ τραχέω εἶχεν ἀμυχῇνη ἢ ἰατρ. ἐγκαράξις, ἐντομή ἢ νεώτ. νομ. ἡ ὅλως ἐπιπόλσις διὰ τῶν χειρῶν ἢ δι' ὀφέος ὀργάνου πληγῇ 2) κ. μτφ. ἰατρ. βλ. ΒΠ 33,21 ἀμυχῇ καὶ ἐλκώσεσι ἐν ταῖς φιλίαις.

ἀμυχῶδης ὁμοίως ἀμυχῇ: ἘΜ «ἀκροῖς δακτύλοις», ἐπιπόλσις, ἐξασκουρα: πρβλ. ἀμύξ.

ἀμυχάκος-α-ον ὁ ὀλίγων ἐξεσμένος, ὁ ἐπιπόλσις, ὁ μὴ βαθύς, ὁ ἐξέσκουρος: Πλάτ. Ἀξ.366 Α.

ἀμυχίς Σαυθ. «σπαράξις, ξέσις».

ἀμυχμός (ὁ) (ἀμύσσω) ἀμυγμός βλ. λ.: Θεόκρ. 24,126 ἐφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυγμόν.

ἀμυχρός-ή-όν ἄ. ἀμυχρός-ά-ον καθαρός, λερός: Σοφ.ἀπ.834 ἀμυχρόν Σουίθ. «τομή μυσσόν, ἄλλ' ἄγνόν καὶ καθαρόν».

ἀμυχρούσης Ἥσα. «στηφοῦσης ἐπὶ πλέων».

ἀμυχούδης-ες ὁμοιοις μέ ἀμυχίν: Ἰνν.Κωκ.435 ἀμυχούδα ἐξανθήματα.

ἀμυχῶτος-ον ἀνευ μυχῶν: EM 674,53 ἀμυχῶτοι πλεῖραι παρὰ τὸ πλήρεις.

ἀμύω κλίνω, πῆγται: Ἡσοδ. Ἀπ.96,86 (φύλλα) ἀμύοντα χαμῶδε (κατοπλίνοντα): πρβλ. ἡμῶν.

ἀμύωτος Ἐπιγρ. ἀνευ ἀμυχῆς (ἀμφιβ. σημ.).

ἀμφάγαμαι θαυμάζω: Κόιντ.Σμ.7,722 θμῶαι δέ μιν ἀμφαγάσαντο.

ἀμφαγάπαζω ποιητ. περιβάλλω τινά με στοργήν, υποδέχομαι τινά μετ' ἀγάπης, φιλοφρονώ: Ὁδ.Ξ 381 ἡλυθ' ἐμόν πρὸς σταθμάν, ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον ἥ μσο. -ομαι: Ἰλ.Π 192 τὼν δέ ὁ γέρον ἐὺ ἔτρεφεν ἀμφαγάπαζόμενος ὥς ἐδ' ἔδον υἱὸν ἑόντα.

ἀμφαγάπαός περισσῶς ἀγαπῶ, ἀμφαγάπάζω βλ. λ.: Ὑνν.Δῆμ.436 πολλὰ ἀμφαγάπησε κάρην, Ἡσοδ. Ἐργ.58 ἔδον κακὸν ἀμφαγάπῶντες.

ἀμφαγέρομαι συνσθροίζομαι πῆριξ τινός, παρ' Ὀμ. κατ' ἄορ.: Ἰλ.Σ 37 θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο: Ἥσα. «περιθροίζοντο»: Θεόκρ.17,94 πολλοὶ δέ μιν ἀσπιδιδιώται ἀμφαγέρονται.

ἀμφαγνύμαι (ἀμφιγνύμαι) θραύομαι, ρήγνυμαι, σπάθκομαι ἀμφοτέρωθεν: Ἰώσι.Π 4,10,5 πέλαος ἔρκεσι ἀμφαγνύμενον.

ἀμφαδῶν ἀμφαδὼν βλ. λ.: Ἀρχιλ.66.

ἀμφαδῖος-α-ον δημόσιος, φανερός: Ὁδ.Ζ 288 ἡ ἀνδρῶσι μίσγεται, πρὶν γ' ἀμφαδῖον γάμον ἐλθεῖν ἥ αἰτ. βηλ. ἀμφαδῖον ὡς ἐπίορ. δημοσίᾳ, φανερά: Ὁδ.Ε 120 σὶ τε θεαῖς ἀγάσασθαι παρ' ἀνδράσιν εὐνάεσθαι ἀμφαδῶν.

ἀμφαδῶν ἐπίορ. ἀναφανδόν, δημοσίᾳ, φανερά, ἀντίθ. λάθρη, δόλῳ, κρυφῶδον: Ἰλ.Η 243 οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, ἥ λάθρη ὀπιηύσας, ἄλλ' ἀμφαδῶν, Ὁδ.Α 296 ὅπως κεμνηστήρας... κτείνης ἡ δὲ δόλῳ ἡ ἀμφαδῶν.

ἀμφαδῶς-ή-όν φανερός, ἀμφαδῖος βλ. λ., μόνον κατ' οὐδ. ἀμφαδᾶ: Ὁδ.Τ 391 μὴ ἀμφαδᾶ ἔργα γένοιτο (μήπως γνωσθούν).

ἀμφασκεῖς Ἥσα. «κυκλῶ σειομένης»

ἀμφαῆς Ἥσα. «ἀντὶ ἀμφιφαῖς βλ. λ.

ἀμφαῖνω ποιητ. ἀντὶ ἀναφαίνω.

ἀμφαῖσσομαι (ποιητ. ἐν τμήσει) ἄρμῳ πανταχόθεν: Ἰλ.Α 419 ἀμφὶ δέ τ' αἰσσανται ἥ τινάσσομαι ὁλόγυρα: Ἰλ.Ζ 510 ἀμφὶ δέ χαιταῖ ὤμασι αἰσσανται.

ἀμφαιώρεω πῆριξ αἰωροῦμαι: Ἀρετ.186 ἀμφαιώρεσσι πρὸ ὀφθαλμῶν ἱνδάλματα.

ἀμφάκανθος-ον ὁ ὑπὸ ἀκανθῶν περιβαλλόμενος: ἸωνΤραγ.38 ἀμφάκανθον δέμας.

ἀμφακλῆς Ἥσα. «ἀέζην».

ἀμφαλαλάζω ἀλαλάζω, φωνάζω ὁλόγυρα: Νόνν.Δ 40,98 βάκχι κατ' ἀμφαλαλάζων.

ἀμφαλάλημαι περιπλοκῶμαι: Ὀπν.Κ 3,423 ἀμύχανος ἀμφαλάληται.

ἀμφαλαίφω (μόνον ἐν τμήσει) περιλαίφω: Ἰλ.Θ 582 ὁμαῶς κέλετ' ἀμφὶ τ' ἀλείφαι.

ἀμφαλλάξ ἐνολλάξ, ἀμειβοίως: ἄνῳ. Ἀθην.116 C ἀμφαλλάξ δεικνύσιν ἐνὶ πρώτοις ἀπηδεί.

ἀμφαλλάσσω ἀλλάσσω, μεταβάλλω: Ὀπν.Κ 3,13 ἀμφάλλαξε Διὸς ῥυτῆρας.

ἀμφαμμητίζω μτγν. δι' ἄμματος, δι' ἐπιθέσμου περιδένω, ἀμμητίζω.

ἀμφαναδίζομαι ἀναδίζομαι ἰλιον: Χρησμ.Σιβ. 12,204 γόνον ἀμφαναδείεις ἐν Βασιλεῖ ἀνόντα.

ἀμφανδόν ἀντὶ ἀναφανδόν: Πίνδ.Π 9,41.

ἀμφανέειν ἄ. ἀναφαίνειν, μέλλ. τοῦ ἀναφαίνω.

ἀμφάνης δωρ. ἀντὶ ἀμνήτης.

ἀμφαζόνω-έω πορεύομαι κλανούμενος, ταλαντευόμενος, βαδίζω ἀσταθῶς: Παυσ.ῤ.Ἀπ. «ἀμφαζόνειν τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁρθόν τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὼν τὰ γόντα ἀσθενούντων καὶ ἐκκλωμένων, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀμαζῶν ἐτῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος».

ἀμφαραδέω (ἀραδέω) ἐπ. κάμνω κρότον: Ἰλ.Φ 408 τέλεια δ' ἀμφαραδέσσε.

ἀμφαραδίζω ἀμφαραδέω, κάμνω κρότον, κροτῶ: Ἡσοδ.Α 64 ἄρματα δ' εὐποῖηται καὶ ἀντιγες ἀμφαραδίζον.

ἀμφαρίστηρος-ον ὁ κατ' ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἀριστερός ἥ ὅλως ἀδέξις, τὸ δημ. παρτασκαλός ἀντίθ. περιδέξις κ. ἀμφοδέξις: Ἀριστοτ.Ἀν.512 ἥ Ἥσα. «οὐκ αἰσας».

ἀμφασίη (ἡ) ἐπ. ἀντὶ ἀφασία ἀδυναμία τοῦ λαλεῖν, ἀφωνία: Ὁδ.Δ 704 θῆν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λέειν.

ἀμφασμα Ἥσα. «ηλκαοὺς οἶνω κ. μέλιτι κατεσκευασμένος: Συρακόσιοι».

ἀμφαυγεί Ἥσα. «ἀντὶ λάμπει»

ἀμφαυγίζω-εως (ἡ) περιαύξησης, ἐκφυσις βλαστῶν πῆριξ, κατὰ [Θεόφρ.ΠΦ 3,7,1] ὅταν κοπή ἡ κολοσσὴ ἡ ἐλάτη, περὶ τὸ λείον τοῦ στελέχους περιφύεται βλάστημα ὑποδεέστερον εἰς ὕψος, ὅπερ καλοῦσιν οἱ μὲν ἀμφαυγίζω, οἱ δὲ ἀμφοῦσαν.

ἀμφαυτίζω μόνον τῇσει: Ἰλ.Μ 160 κάρυδες δ' ἀμφ' αὐὸν αὐτευν, ΕΜ «ἐξηρόν ἦχον ἀπετέλουν».

ἀμφαφάω (ἀφάω) ἐπ. φαύω, φηλαφῶ: Ὁδ.Δ 277 καίλων λόχον ἀμφαφάωσα ἥ παθ. Ὁδ.Ο 462 χερσίν τ' ἀμφαφάωντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀρῶντο: 2) μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ: Ὁδ.Θ 215 εὐ μὲν τῶνον εἶδα εὐέρον ἀμφαφάσθαι, Ἰλ.Χ 373 μαλακώτερας ἀμφαφάσθαι.

ἀμφεικός-ἄδος (ἡ, ἐνν. ἡμέρα) Ἐπιγρ. ἡ ὑστέρα τῆς εἰκοστής, ἡ εἰκοστὴ πρώτη: ἐνεακαιδέκατ' εἰκάδι ἀμφεικάδι, Ἐπιγρ.Κῶ Πανάρμου ἀμφεικάδι, ἔδοξε ταῖς φυλαταῖς.

ἀμφεκτόν Ἥσα. «περιβλητέον».

ἀμφεκτήρ Ἥσα. «χτῶν διπλοῦς».

ἀμφελαῖς Ἥσα. «μάζα ἐλαίου πλήρης».

ἀμφελελίζω ταρασσω, ἀνακινῶ, ἀναταράσσω: Ἀπολλινάρ.28,17 πανέρισμα θεὸς ἀμφελελίζω ἥ παθ. Νόνν.5,148 ἀμφελοσιν ἀμφελελίζομένη μελέων ἐτερόζυγι παλμῷ.

ἀμφελικτός-ή-όν ἀντὶ ἀμφελικτός περιτυλιγμένος, περιστραμμένος, κουδιστρασμένος: Εὐρ.Ἡρ. 398 (δράκων) ἀμφελικτός ἐλικ' ἐφροῦρει.

ἀμφελέω ποιητ. κ. ἰων. ἀμφελίσσω συμπλέκω, συμπύσσω: Εὐρ.Ἀνδρ.425 ἀμφελίζαντες χεῖρας ἥ κ. παθ. -ομαι: Πίνδ.Ν 1,43 τέκνοισιν ἄξειας γνάθους ἀμφελέσθαι μεμαῶτες.

ἀμφέλικω περιέλικω, σῶρω, τραδῶ ἥ παθ. ἀμφολομαι τὶ σῶρω πρὸς ἐμαυτὸν: Διον.Π 268.

ἀμφελόνη (ἡ) γλῶσσα, τὸ περιβόημα, τὸ ἱμάτιον.

ἀμφελυρόω (ἐλυτρώω) περικαλύπτω.

ἀμφενέπω ἀντὶ ἐνέπω βλ. λ.: Νικ.Θ 627.

ἀμφερέβω ἀντὶ ἐρέβω στηρίξω: Λυκάορ.504.

ἀμφερεῖω ἀντὶ ἐρεῖφω, καλύπτω, σκεπάζω.

ἀμπερκῆς-ές περίκλειστος: Ἀγαθόστραγ.36 ἀμπερκῆς πῆδον σχόλ. ἐπ'ἀνταθεν κύκλῳ περιεργόμενον».

ἀμπερυνθεῖω ἀντὶ ἐρυθαίνω βλ. λ.: Κόιντ.Σμ 1,60 αἰδῶς ἀμπερυνθεῖω παρήα.

ἀμπερῶμαι πῆριξ, ὁλόγυρα ἔρχομαι, ἐξικνοῦμαι, παρ' Ὀμήρ. μόνον ὁ ἄορ.: Ὁδ.Ζ 122 ὥς τέ με κούραον ἀμφοῖλυθε θῆλυσ' αὐτῇ: 2) ἀμτβ. παρέσομαι: Ἐπιγρ. αἰφωγίαν πεντακίδας ἀμέραν ἀμπεληλεύθεν ὁ ἄρχων τὰς δικας.

ἀμπερῶ ποιητ. ἀντὶ ἀναφέρω.

ἀμφεστρίς-ιδος (ἡ) γλῶσσα. «περιβόλαιον».

ἀμφεωρία 'Ἡσ. «περισσευομένη».

ἀμφεώτας 'Ἡσ. «ὁ Κρητικός πῦρ».

ἀμφεγερθεῖναι ἐπ. ἀντὶ ἀμφεγερθεῖναι βλλ. συνθ. ἐν τμήσει: 'Ὁδ.Π.34 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλα δῶμαι ἡγερέθοντο.

ἀμφήκης-ες [ἀκῆ] ἀμφιστομος, δικοπος, ἀμφοτέρωθεν ἡκονήμενος, κοπερός: 'Ἰλ.Κ.256 φάσανον ἀμφήκης, 'Ὁδ.Π.80 ἔφιρος ἀμφήκης' || ὁ-ξός, διαπεραστικός: Αἰσχ.Πρ.1044 πυρὸς ἀμφήκης βόστροχος (κερυνούσης). 2) μτφ. Αἰστω.Νεφ.1160 ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων ἰδυνάμενος νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον: || διαφορούμενος, διπλοεξηγητός: Λουκ.Ζ.Τραγ.43 ἀμφήκης χρυσὸς παρὰ τὸ διπρόσωπος.

ἀμφημερινός [οἶ] ὁ καθημερινός, ὁ ἡμερήσιος, ἐπὶ πυρετοῦ δὲ ἀντιδιστά. πρὸς τὸν διαλείποντα, ἐπὶ τριταίον καὶ τεταρταίον καὶ τὸν νυκτερινόν: 'Αρετ.69 τοῖς πυρετοῖσι νοσοῦσι ἀμφημερινόν παρ' ἡμέρην, ἐξῆν. «ἀπὸ δύοσις ἐς μεσημέριον ἢ ἀπὸ μεσημερίας ἐς ἑσπέρην ἢ ἐπὶ νυκτὸς ἐν ἐς νύκτα» || διαστέλλεται καὶ τοῦ καθημερινός: Γαλ.7,345 καλεῖν ἔθους αὐτοῖς καθημερινόν τὸν καθ' ἐκάστην ἡμέραν παροξυνόμενον, εἰς ἀπυρεξίαν δὲ μὴ παυόμενον, ἐνῶς δὲ εἰσθα τὸν τοιοῦτον ὀνομάζειν ἀμφημερινόν συνεχῇ.

ἀμφήμερος [οἶ] πυρετός ὁ ἀμφημερινός βλ. λ. ἀμφην αἰολ. ἀντὶ ἀσῆν βλ. λ.

ἀμφήν 'Ἡσ. «οὐλήν».

ἀμφηρεφής-ες ἐπὶ τῆς φαρέτρας, ἡ ἀμφοτέρωθεν, ἀνῶθεν καὶ κάτωθεν κλειόμενη, ποῦ ἔχει ἐπάνω καὶ κάτω δύο κανάκια: 'Ἰλ.Α.45 τῶς ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφῆ τε φαρέτρην || ἐστεγασμένος: 'Αγαθ.Ι.10 ἀμφηρεφῆς ἄνθρωπον.

ἀμφήρης-ες [ἀραφίσκος] ὁ ἀμφοτέρωθεν, ὁ καλὸς προσηρησμένος: Εὐρ.Ἡρ.243 βωμόν πέριξ νῆσαντες ἀμφήρη ἔβλα [καλὸς συνωρευμένα], αὐτ.Ἰων.1128 ἀμφήρης σκηνὸς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν || Αἰσχ.Κύκλ.15 λαδὼν εἰδυον ἀμφήρης δόρυ ἰτὸ δῆλον πηδάλιον τῶν νηών: 'Ἡσ. «ἀμφήρης νῆς» ἀμφοτέρωθεν ὀρώμεναι ἢ ἐρεσόμεναι.

ἀμφηρικός-ή-όν μικρὰ ἀκάτος μὲ δύο κώπας: Θουκ.4,673 ἀκάτιον ἀμφηρικόν, 'Ἡσ. «ληστρικόν, ἐν φ' εἰς ἐλαύνει δύο κώπας».

ἀμφήριστος-ον [ἐρίκω] ἀμφισθητούμενος, ἀμφιβολός: 'Ἰλ.Ψ.382 ἡ παρῆλσος' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, Λουκ.Ζεύς Τρ.25. ἀμφήριστος λόγος παρὰ τὸ ἀδίκριτος, 'Ὀρφ.Α.1317 ἀμφήριστος κούρη ἰ περιμάχης ἰ, Πολύδ.5,85 φάλαγγες ἔμενον ἀκέραιαι ἀμφήριστος ἐχουσαι τὰς ἐλιόδας.

ἀμφή 'Ἡσ. «οἶνον ἀνθος ὁ δὲ μέλινα οἶνον».

ἀμφή πρὸθ. [ἐν συνθέσει καὶ ἀμφί, ἀμφέχω-ἀμφεχόν, ἀμφίθυρον, ἀμφίστασθαι] γεν. κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, καὶ ἀπὸ τῆς δυο μεριέ: ἰ πρὸλ. ἀμψα, ἀμφοτέρως, ἀμφορεύς, ἀμψωτός' 2) μετὰ γεν. πέριξ πνός, ὀλόγυρα: 'Ἡρ.104 ἀμφί ταύτης αἰκέουσι τῆς πόλις, Εὐρ.Ἰππ.1132 τὸν ἀμφί Αἰγυπὶ τρόχον || ὑπὸ κάτω: Εὐρ.Ὀρ.1457 ἀμφί παρφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότους ἔβη σπᾶσάντες ἄλλος ἄλλος, 'Ὀρφ.Α.890 ὄφρα μαλόντες ἀμφί ἱερῆς φηγοῖο δῆρας χρύσειον ἔλωμεν || περὶ πινος, χάριν πνός: 'Ἰλ.Π.825 μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, Πινδ.Π.4,276 ἀμφί Κυράνας βῆμεν σπουδῶν, Αἰσχ.Πρ.702 τὸν ἀμφ' αὐτῆς ὄβλον ἐξηγουμένην' 3) μετὰ δοτ. ἐκ-τέρωθεν, πέριξ: 'Ἰλ.Γ.328 ἀμφ' ὥμοισιν ἐδύσσετο τεύχεα καλὰ, Πινδ.Ο.3,13 ἀμφί κόμασι βάλλη κόσμον, Εὐρ.Μήδ.1186 ἀμφί κρατὶ κείμενος πλόκος || γενικώτερον, πλησίον πνός: 'Ἰλ.Μ.175 ἀμφί πύλῃσι ἐμάχοντο, αὐτ.Σ.346 ἀμφί πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, Σοφ.Αἰ.562 τῶτον πυλωρὸν φύλακα ἀμφί σοι λείψω || κ. ἐπὶ χρόνῳ: Πινδ.Ὀλ.

13,37 ἄλιω ἀμφί ἐνὶ [ἐντὸς μῆος ἡμέρας]: || κ. γενικῶς ἐπὶ σχέσεως ἢ συναφείας: 'Ἰλ.Η.408 ἀμφί δὲ νεκροὶ κατακαπνέμεν οὐ τὴν μεσσηρίαν, Πινδ.Ν.2,17 ὅσος δ' ἀμφί ἀέθλου || χάριν πνός (τὸ δημ. γιά): 'Ἰλ.Γ.70 ἀμφ' Ἐλένη καὶ κτήματα πᾶσι μάχεσθαι, αὐτ.157 τοιῶδ' ἀμφί γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν, Σοφ.ΟΚ τὴν δυσπρόνητον ἔχει ἀμφ' ἐμοὶ τροφὴν || ἔνεκα, ἐξ οἷστας: Αἰσχ.Χο.547 ἡ δὲ ἀμφί τάρβει τῷδ' ἐπώμωξεν πάθει, Εὐρ.Ὀρ.825 ἀμφί φόδῳ, Σοφ.Δη.147 ἀμφί θυμῷ 4) μετ' αἰ. πέριξ, ὀλόγυρα: 'Ἰλ.Ω.588 ἀμφί μιν φάρος βάλλον' || πέριξ πνός: 'Ἰλ.Α.409 τοῦ δὲ κατὰ πρόμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλασεν Ἀχαιούς, Β.461 Κασπρίου ἀμφί βέεθρα ποτῶνται, Σοφ.Αἰ.1054 ἀμφί γλῶσσῃ φαμαθὸν ἐκβεβλημένον || πέριξ πνός, ἡ συνοδεία πνός, ἡ ἀκολουθία τοῦ κτ.: 'Ἰλ.Γ.146 ὁ ἀμφί Πρίαμον ἰοὶ περὶ τὸν Πρίαμον, ἡ ἀκολουθία τοῦ, Β.417 πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἔταίροι || ὅθεν παρ' Ἀττικῶς οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ὁπαδοί, οἱ μαθηταί: ὁ ἀμφί Πρωταγόραν, οἱ ἀμφί Εὐδοκίαν, οἱ ἀμφί Πλάτωνα, Θουκ.8,65 οἱ ἀμφί Πείσανδρον ἰοὶ ὑπὸ τὸν Πείσανδρον στρατῶναι: 5) εἰς δὴλωσιν αἰτίου: 'Ἰλ.Σ.339 ἀμφί δὲ αἱ Τρῶαι κλαύουσιν δάκρυ χέουσαι ἰδὲ αἰ, Σοφ.Αν.937 ἀμφί νιν γαῶμενος ἰδὲ αὐτόν || οἱ περίου, ὡς ἔγγιστοι, ἐπὶ ἀριθμῷ ἡ χρονικῇ ἐξίτασι: Ξεν.Αν.Ι.10,17 ἀμικνούσιν ἀμφί Διορρηστῶν, Ξεν.Αγ.2,28 ἔτη ἐγγεγῆσιν ἀμφί τὰ ὀνόδοκοντα, αὐτ.ΚΠ.61,46 ἱπποὺς ἔχων ἀμφί τοὺς χίλιους 7) ἀνευ πώσεως ὡς ἐπίρρο. συνήθως παρ' Οὐγγρ. ὀλόγυρα, πέριξ: 'Ἰλ.Ε.310 ἀμφί δὲ ὅσος νύξ ἐκάλυψε, 'Ὁδ.2219 ἀμφί δ' ἐλάλιε χρίσμοι.

ἀμφια [πλ.] μον. νεώτ. κ. δημ. πληθ. τοῦ ἀμφιον βλ.κ. περιληπτικῶς τὰ εἶδη τῆς ἐν ἱερατελεστικῇ στολῆς τὸν κληρικόν, φερόμενον, στήθαρρον, ὀφάρριον, ἐπιμάκνια κλ. ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης στρωνόμενα περικαλύμματα.

ἀμφιαλέω ἀντὶ ἀμφιένωμι ἐνδύω πνὰ: 'Αλκίφρ. 3,42 ἀμφιαλεῖν ἱματισίον πνὰ || μτφ.: ΑΠ.7,368 ὁστὰ ἡμφιασεν, Εὐμειστ.Λόγ.13,235 Α. ἀμφιαλεῖν σοφίαν ἀσφαλεῖ || παθ. ἐνδύομαι.

ἀμφιαλέης-ες μτγν. ἀμφιολός βλ.λ. ἀμφ-ἄλλος, **ἀμφιαλέος-ον** ὁ ὑπὸ τῆς ἁλός, τῆς θαλάσσης περιβαλλόμενος, ἄλλως ἀμφιθάλαστος, ἀμφιρρυτός: 'Ὁδ.Α.386 ἐν ἀμφιᾶλῳ ἴθαίκε' 2) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων θάλασσαν, ὁ μεταξὺ δύο θαλάσσεων εὐρισκόμενος, ἄλλως ἀμφιθάλαστος ἡ διθάλαστος: ἀμφιαλός Κόρινθος.

ἀμφιάνεκτα [οἶ] σεωπτικῇ προσρηγορία τὸν διθυραμβοποιῶν, διότι συνήθως ἐπαινοῦντο ἐναρξιν διὰ τῆς φρ. «ἀμφί μοι αὐτὶς ἄνακτα» ἢ «ἀμφί μοι αὐτὲ, ὄναξ», Σχόλ. Ἀριστω.Νεφ.595 «κ. τὸ προσμειζοσθαι ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον» κ. κ. μεμνῆται διθυραμβοποιῶν προοίμιον συνευδὸς γὰρ χρόναι τῇ λέξει, διὸ καὶ ἀμφιάνεκτας αὐτοὺς ἐκάλουν [οἱ κομικοί].

ἀμφιεναντιέξω προσμειζομαι διὰ τοῦ «ἀμφί μοι αὐτὲ, ὄνακτες», βλ. ἀμφιάνεκτας, **ἀμφιάρθρωσις** [οἶ] νεώτ. ἀρθρώσεως συναρμύζουσα διὰ χόνδρου δύο ἢ πλείονα ὁστὰ τοῦ σώματος ζώων.

ἀμφίεσι [οἶ] κοινὸς οἶνος Σικελικός: Νικόστρ. Κωμ.18 'Ἡσ. «ἀμφίεσι γένος οἶνου», βλ. ἀμφια.

ἀμφιαλέω [οἶ] ἐνδύω, σκέπει, καλύπτει:

ΠΔ.128,22,6 ἀμφιασεν γυμνὸν ἀφελῶν.

ἀμφιαλέω [οἶ] ἐνδύω: Λουκ.Κην.17.

ἀμφιασμός [οἶ] ἀμφιασμός: Διον.Λλ.8,62.

ἀμφιασμός [οἶ] περὶ πέριξ πνός θρηνην: 'Ἰλ.Β.316 τῆς δὲ πτέρυγας λάθον ἀμφιασμέναι ἢ μτφ. ἀνώμαλοι.

ἀμφιβαίνει βαίνει, ἔρχομαι: 'Ἰλ.Π.777 ἥλιος μέσον αὐθιγὸν ἀμφιβεβήκειν, ἀνιθ.779 μετενίστα-

το βουλευόμεν. 2) περιβαίνω, δοῦμαι περιβά-
δην: 'Ὁδ.Ε.371 ἀμφ' ἐνὶ δούρασι βαίνει, Κόλλιν.Δηλ.
113 ἴππον ἀμφιβαίνειν. 3) περιέρχομαι, περι-
στασις, περιέρχεται πῆρις τινός ἵνα προστατεύ-
σῃ αὐτόν: 'Ἰλ.Ε.477 ἀμφὶ κασιγνήτων βεβαῶς'
|| καθόλου, προστατεύω: 'Ἰλ.Α.37 ὅς τ' ἄρ' ἄρ' ἀμφι-
βέβηκας Κίλωνα τ' Ἰφιδαντ', Αἰσχ.Ἐπ.175 φίλοι
δαίμονες λυτήρια τ' ἀμφιβάλλαντες πόλιν. 4) πε-
ριβάλλω, περικαλύπτω: 'Ὁδ.Μ.74 νεφέλη σκόπε-
λον ἀμφιβέβηκε', 'Ἰλ.Π.66 Τρώων νέφος ἀμφιβέβη-
κε νηυσὶν [ἔχει περικυκλώσει τὰς ναύς]: || κ.μτφ.
'Ἰλ.Ζ.355 σὲ νόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, Εὐρ.Ἀνδρ.
1082 ὦ μοῖρα σὶα με ἀμφιβάς' ἔχεις'. 5) μετὰ
δοτ., ἐπιβάλλω πρὸς σαρκικὴν μίξιν, ὀχεύω, βατεύω,
ἐπὶ ἄρρ. ζῶων: Βαδρ.5,3.

ἀμφιβάλλω περιβάλλω, ἐνδύω | παρ' Ὀμ. συνή-
θως ἐν τῇσει, ἀμφέννυμι: 'Ἰλ.Σ.204 ἀμφὶ δ' Ἀ-
θήνη ὤμοις.. βάλλ' αἰγίδα. 'Ὁδ.Ν.434 ἀμφὶ δὲ μὴν
ράκος βάλεν, Εὐρ.Ἡρ.465 στολὴν ἀμφεβάλλε σφ
κάρρ' || παθ. περιβάλλομαι, περιτίθειμαι: 'Ὁδ.Ζ.
178 δὸς δὲ ράκος ἀμφιβαλέσθαι'. 2) μτφ.Αἰσχ.
Πέρσ.50 ζυγὸν ἀμφιβαλὲν δούλιον Ἑλλάδι,
Εὐρ.Βάκχ.384 ἀπόταν ἀνδράσι κρατῆρ ὕπνον ἀμ-
φιβάλλει || ἐπὶ μέσης διαθέσεως: 'Ἰλ.Π.742 κρα-
τερόν μόνος ἀμφιβαλόντες [ἐαυτοίς]: || παθ.
ἐπὶ ἐνεργ. διαθέσεως: Εὐρ.Ἀνδρ.1191 ἀμφιβαλέ-
σθαι Ἰδαν ἐπὶ σοί'. 3) ἐκτείνω τὰς χεῖρας περὶ
τινα ὅπως τὸν ἐναγκαλισθῶ: 'Ὁδ.Φ.223 κλαίον ἀμφ'
Ὀδυσσὴν χεῖρες βαλόντες'. 4) λαμβάνω ἀνὰ χεί-
ρας: 'Ὁδ.Φ.433 ἀμφὶ δὲ χεῖρα βάλεν ἔχει | ἥρ-
πασε τὸ δόρυ'. 5) περιβάλλω, περιπτύσσομαι
τις: Εὐρ.Βάκχ.1363 ἀμφ- τινὰ χερσὶ, κ. μτφ. 'Ἰλ.
Κ.535 ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει'. 6) ἀμτβ. βάλ-
λομαι, φέρομαι ἐπ' ἀμφοτέρω, ἀμφιπαλινεύομαι,
διαστῶ, ἔχω ἀμφιβολίαν περὶ τινος: 'Ἀριστ.ΗΕ.
1243 Α.12' || ὁμοίως νεώτ. δημ. κ. ἀθιβάλλω δὲν
ἔχω βεβαιότητα, δὲν εἶμαι περὶ τινος βέβαιος: δὲν
ἀμφιβάλλω ὅτι, - ἀμφιβάλλω ἐν'. 7) μέσ. μετα-
βάλλω: 'Ὀππ.Κ.3,15 ἀμφιβάλλω μορφήν.

ἀμφιβαρής-οὐς-ές ὁ κατ' ἀμφω ἴσον τὸ βάρος
ἔχων: 'Ησ.Φώτ. ἐρηνύεμεθα τοὺς ἀμφικέλευρον βλ.λ.
ἀμφιβάσις-εως | ἡ ὑπεράσπισις, ἡ ὑποστηρίξις
τινός διὰ μάχης περὶ αὐτόν: 'Ἰλ.Ε.623 δαίσε δ' ὁ
γ' ἀμφίβασιν Τρώων' 'Ησ. «ἀμφιβάσις περὶ νε-
κρῶν μάχῃ» περιβάλλαντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἀγωνίζον-
ται μὴ σκυλευθῇ ».

ἀμφιβατήρ-ήρος | ὁ μν. ὑπερασπιστής, φύλαξ,
προστάτης, ἐπὶ ἀγγέλων.

ἀμφιβάτης | ὁ νεώτ. ζωολ. κ. ἀμφίσβαινα βλ. λ.

ἀμφιβατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὰ ἀμφίβια.

ἀμφιβολογία | ἡ νεώτ. κλάδος τῆς ζωολογίας, ἡ
περὶ ἀμφιβίων εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ ἐρευνα καὶ
πραγματοεῖα.

ἀμφιβολόγος | ὁ, ἡ νεώτ. ὁ ἐπιστημονικῶς μελε-
τῶν καὶ πραγματευόμενος τὰ τῶν ἀμφιβίων.

ἀμφίβιος (-α)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνά-
μενος νὰ ζῇσιν ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ ἐπὶ φω-
τῶν καὶ ζῶων: 'Ησ. «ὁ ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῇν δυ-
νάμενος», Βατραχ.59 ἀμφίβιον ἔδωκε νομὴν
βατράχοιαι Κρονίων, Θεόδωρ.1,43 ἀμφίβια φυτὰ,
νεώτ. οἱ βατράχοι εἶναι ζῶα ἀμφίβια' δημ. ἡ
φώκιος εἶναι ἀμφίβιος || μτφ. Ἀουκ.Ἀστρ.11 ἀμ-
φίβιος Τετραεπίς παρὰ τὸ διφυής.

ἀμφιβιωτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ ὁργανικῶν ὄντων-
τῶν δυνάμενος νὰ ζῇ εἰς γλυκέας καὶ ἀλμυρὰ ὕδα-
τα: ἀμφιβιωτικὰ ἰχθυῖδες 2) τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ.
ἀμφιβιωτικά ὡς οὐσ. ὑποαίτια. φευδονεοροπτε-
ρων ἐντόμων, ὧν αἱ κάμψαι ζῶσιν ἐν ὕδατι.

ἀμφιβλήμα-ατος | τὸ περιβλήμα, εἶδος ἐνδύμα-
τος: 'Ησ. «ἀναβόλαιον»: Εὐρ.Ἐλ.423 πᾶνλους δὲ
τοὺς πρὶν λαμπρὰ τ' ἀμφιβλήματα 2) περιστυ-

λιν, στοὰς: Εὐρ.Ἐκ.70 βασίλειά τ' ἀμφιβλήματα.
ἀμφιβληστροειδική | ἡ μτν. ἡ δι' ἀμφιβλη-
στρου οἰκτίου [μὲ πεζόβολο ἢ ἀβίβολο] ἄλεια.
ἀμφιβληστροειδής μτν. ἄλεια δι' ἀμφιβλήστρου.
ἀμφιβληστροικός-ή-όν ὁ χρήσιμος εἰς τὴν δι'
ἀμφιβλήστρου ἄλεια:ν κατὰ δ.ἐρμ. ὁ ὁμοιος πρὸς
ἀμφιβλήστρον: Πλάτ.Σοφ.2358 ἐν ἀμφιβληστροίῳ
τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὀργάνων.

ἀμφιβληστροειδής-οὐς-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ-
μοιος μὲ ἀμφιβλήστρον, μὲ δίκτυον: Πολυδ.2,71
ἀμφιβληστροειδής χιτών [ἐσωτερικός χιτών τοῦ
ὀφθαλμοῦ, κείμενος μεταξὺ τοῦ χοριοειδοῦς καὶ
ὕλοειδοῦς σώματος].

ἀμφιβληστροειδής-ιδος | ἡ νεώτ. φλεγμονή
τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ἀμφιβλήστρον | τὸ κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι πῆριξ, ὁ-
λόγυρα βάλλεται, ρίπεται. 2) τὸ βαλλόμενον πῆ-
ριξ μικρὸν ὀλιευτικὸν δίκτυον, ὁ πεζόβολος ἢ ἁ-
βίβολος: 'Ησίοδ.Α.215 ἔχει δὲ χερσὶν ἰχθυῖσιν
ἀμφιβλήστρον ἀπαρρίπτον ἐοικώς'. 2) ἰδός
μονόου περικαλύπτοντος τὸ σῶμα: ἁ. περιβλήμα:
Αἰσχ.Αγ.1382 ἀπικρον ἀμφιβλήστρον'. 3) δέσμος:
Αἰσχ.Πρ.81 κώλοισιν ἀμφιβλήστρ' ἔχει [ἔχει τὰς
πέδας εἰς τὰ ἀκραί]. 4) ὁ περιβόλος, τὸ περι-
φραγμα, περιτείχιμα, ἐπὶ οἰκοδομήματος: Εὐρ.
1,196 ἀμφιβλήστρα τοίχων [περιβόλος τῶν ἀνα-
κτόρων]. 5) τὸ δίκτυον τῆς σφενδόνης, ὅπου τί-
θεται τὸ βλήμα.

ἀμφιβλήστρος-ον ὁ δι' οὐ τις περιβάλλεται, πε-
ρικαλύπτεται: Εὐρ.ἀν.697 πῶχ' ἀμφιβλήστρ' αἰ-
ματος λαδὼν ράκη.

ἀμφιδότος-ον ὁ περιηχόμενος: || εἰδ. | ὁ περι
δὲν γίνεται βοή ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν κυμά-
των: Μουσ.187 πύργος ἀμφιδότος. 2) περι-
δότης, περιλάλητος, πολυφώνητος.

ἀμφιβολαὺς-εως | ὁ ὀλιεύων μὲ ἀμφιβλη-
στρον βλ.λ., μὲ ἀμφιβόλον βλ.λ.51' || γεν. ὁ ὀλιεύων,
ὁ φαρὰς: ΠΔ.1σ.19,8 οἱ ἀμφιβολαὶς περὶθουσι.

ἀμφιβολή | ἡ μτν. βολή πῆριξ, ἰδίως ἡ τοῦ
δίκτυου: 'Ὀππ.Ἀλ.4,149 λίνοια ἀμφιβολαί'. 2) τὸ
δίκτυον ἀμφιβολαὺς | ὁ ἡ ἀμφιβλήστρον | τὸ.

ἀμφιβολητικός-ή-όν ὁ ἀμφιβόλος, ὁ διαφοροῦ-
μενος: 'Ὀλυμπ.Κατ.86,39 ἀμφιβολητικῶς ἐχρήσα-
το φωτὶ.

ἀμφιβολία | ἡ ἰων. -ῖη κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀμ-
φοτέρωθεν βάλλασθαι: 'Ηρ.5,704 Ἀθηναῖοι δὲ
ἀμφιβολίᾳ ἐχόμενοι | δηλ. προσβαλλόμενοι ἀπὸ
βορρὰ καὶ ἀνατολῶν ὑπὸ Θησιέων καὶ Χαλκι-
δῶν, ἀπὸ νότου δὲ ὑπὸ Λακεδαιμονίων), πρβλ.
ἀμφίβολος 2). 2) διαταγμός, ἀσάφεια, ἀδεσι-
ότης: 'Ἀριστ.Ποιητ.25,11 ἀμφιβολίαν ἀναίρειν
| ἀφαιρεῖν τὴν ἀμφ., νεώτ. ἡ ἀμφιβολία περὶ τῆς
ἐπιτυχίας - διατελῶ ἐν ἀμφιβολίᾳ' νομ. φρ. ἡ
βωδὴ λόγῳ ἀμφιβολιῶν, δημ. ἔχω ἀμφιβολίαν
γὰρ τὸ χαρακτηρισ τοῦ, - μοῦ γεννιέται ἡ ἀμφι-
βολία ἐν δὲ δεχτῇ.

ἀμφιβολίτης | ὁ νεώτ. ὁλας τοῦ μεταπυρρικοῦ
ὄξεος, ὀρυκτὸν ἔχον ἐκρηκτικὰς ἰδιότητας.

ἀμφιβολητικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ἀμφιβολί-
την βλ.λ., περὶ πετρωμάτων.

ἀμφιβολολογία | ἡ μν. κατὰ συγκρ. ἀντὶ ἀμφιβα-
ολογία, λόγος ἀμφίβολοι, διαφορούμενοι.

ἀμφίβολος (-η)-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὅν τις πε-
ριβάλλεται, ἐνδύεται: Εὐρ.Ἰων.1490 σπάραντα ἀμ-
φιβολὰ σοὶ τὰ δ' ἐνθήα || ὡς οὐσ.: Εὐρ.Τρ.
537 κλωσσοὺ ἀμφιβόλοις λίνοις, σχολ. «ἐχοί-
νοις». 2) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἡ πανταχόθεν βαλ-
λόμενος ἢ βληθεὶς: Αἰσχ.Ἐπ.298, Θουκ.4,32,3 ὁ-
πως ἀμφίβολοι γίνωνται πρὶν πλῆθαι, οὐτ.36,3
βαλλόμενοι ἀμφοτέρωθεν.. ἀμφίβολοι ἦδη δυ-
τεες οὐκέτι ἀντιγχεῖν. 3) ἐνεργ. ὁ ἀμφοτέρωθεν
βάλλων, κόπων: Αἴπ ἀμφίβολοι κάμκεας. 4) κατ'

ἐπέκτ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀδέβαιος, ἀσαφής: Ξεν. Ἀν.1,2,35 ἵνα μὴ ἀμφιβολὸν ᾖ, ἀρίστα μοι, Θουκ.4,18,4 σωφρόνουν ἀνδρῶν στίπτες τάχα ἔξ ἀμφιβολοῦ ἐβέντο· || καθόλου - ὁ μεταξὺ πιδανὸν καὶ ἀπιδανόν: Ἀριστλ. τὸ μαρτυρῶμενον ἢ πιδανὸν ἢ ἀπιδανόν ἢ ἀμφιβολὸν πρὸς πλῆσιν· || κ. νεώτ. ὁ ἀσαφής, ἢ εὐκρινής τὴν ἐννοίαν: Ἀριστλ. ἀμφιβολὸς νόμος, μὴ ἀμφιβολοῖς ἀνόμεσαι λέγειν· || Πολυχ.2,8 ἀμφιβολὸν οὐνάριον τὸ ὑδατοδριθές· || Λιδαν. Η8,26,3 ἀμφιθωρῶπος ἐπὶ εὐνοῦχαυ· νεώτ. ἢ ἀοριστία περὶ τὴν ἐκφρασίαν καθιστᾷ ἀμφιβολὸν τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου· 5) νεώτ. κ. δημ. ἀδέβαιος, προδηληματικός: εἶναι ἀμφιβολὴ ἢ ἐπιτυχία· 6) ἀμφιβολος (ὁ) κ. -ον(τό) μικρὸν ἀλιευτικὸν δίκτυον, δημ. ἀθιβολος, πεζόβολος: ΑΠ6,296 πλωτῶν εὐπλεκές ἀμφιβολοὶ (ἀμφιβιολιστρον).

ἀμφιβολῶ-ἐω μτγν. βάλλω γόρμεν || ἐκφράζω ἀμφιβολίαν, ἀμφισβητῶ τι: Γρηγ.ἐκδ. θαλ.Ρ,7,1339,24 οὕτως ἐστὶν ἀνόητος ὥστε ἀμφιβολεῖν.

ἀμφιβολῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μὲ ἀμφιβολίαν, μὲ ἀδεβαιότητα, μὲ ἀσάφειαν, κατὰ τρόπον ἀμφιβολοῦ βλλ.31: ἀμφιβολῶς ἐνῆργησεν, - ἀμφιβολῶς ἐρμηνεύεται τὰ χωρία.

ἀμφιβολοκομῶ βόσκω δόλγυρα: Λουκ.Τραγῶδ. 303 ἐχίδνης ἰδὸς ἀμφιβολοκεται.

ἀμφιβουλο-ον -α μετὰ δύο βουλῶν (γνωμῶν, σκέψεων) ταλαντευόμενος, δισταγμός, ἀναποφάσιτος: ΑΙσχ.Εὐμ.733 ἀμφιβουλος οὕσα θυματοθαίη πόλει.

ἀμφιβουμάε-δομαι καθίσταμαι περιδότητος, πολυφημισμένος, ἔξακουστός: Πάν. ἀδελφούς ἐνδόξους ἀμφιβεδομαμένους.

ἀμφιβράγχια (τά) ἢ περὶ τὴν βᾶσιν τῆς γλώσσης χώρα: Ἰνν.Ἐντ.Παθ.53 νασαίει ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπύκναι γενομένων, Γαλ. «τὼν περὶ τὰ παρίσθημα χωρίων».

ἀμφιβραχυς-ος-υ (ὁ) μτγν. ἐν τῇ μετρικῇ ρυθμικῇ τοῦς ἀπατελούμενος ἐκ τριῶν ἀνυλλῶδων, ὧν αὐτὰ ἀκραὶ εἶναι βραχέαι, ἢ δὲ μέση μακρά -υ, οἷον ἀμεινον: Διον.ΑΠ.Συνθ.17.

ἀμφιβροτος-η-ον ἰλ.Β.389 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, Ἀπολλ.Σ «περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον», Ἐμπ.148 ἀμφιβρότην κώδεον σὺλ· «τὴν ὅλον τὸν ἀνδρὰ ἀνέγουσαν κεφαλὴν».

ἀμφιβροχος-ον ΑΠ ἐντελὲς βεδρεγμένος.

ἀμφιδώμιος-ον ἀ περὶ, γύρωθεν τοῦ βωμοῦ: Εὐρ.Τρ.562 σφαγαὶ ἀμφιδώμιοι.

ἀμφιδωμος-ον μον. ἀμφιδώμιος βλ. λ.

ἀμφιδωτος-ον ἰων παρ' Ἡσ. ἀντὶ ἀμφιδόπτου, περιδότητος.

ἀμφιγάνυμαι | γάνυμαι | ἀμφιγνέω, λαν χαίρω: Κάντ.Σμ.1,62 λααὶ δ' ἀμφεγάνυτο.

ἀμφιγίαιος-ον Φώτ.Σαυιδ. κ.δ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἢ ἀμφοτέρωθεν γῆν ἔχουσα, ὁ πορθμός || νεώτ. ἀμφίγαια (τά) καθόλου, αἱ στεναὶ διὰ τοῦ θαλάσσης, τὰ στενά, τὰ κανάλια.

ἀμφιγίνας-ος-η (ὁ) μτγν. ἀμφογόνια βλ. λ.

ἀμφιγενής-ές ὁ ἀμφιβόλος ἢ διπλοῦ γένους: Εὐστ.668 σχολ. ἰλ.Η.96 «Ἀχαιίδες, σάκετ' Ἀχαιοί, «κατὰ τὴν ἀμφογενή λαχθῶν ἱστορίαν».

ἀμφιγενεὺς-ος-υ διστομος: Ἡσ. ἐπὶ τῆς ἀξίνης.

ἀμφιγνέω χαίρω λίαν: Ὑμν.Απολλ.273 σὺ δὲ φέρνας ἀμφιγνέθας δέξαι· ἱερὰ.

ἀμφιγλωσσος-ον μτγν. διττὴ γλῶσση χρώμενος, κατὰ τρόπον διαφορούμενος, οὐκ ἐιλικρινῶς ἀμύλων: Σινεσ.122 γυναικὲς ἀμφιγλωσσῶν 2) ἀσαφὲς τὴν ἐκφρασίαν, ἀμφιβολος: Εὐστ.489.

ἀμφιγνοῖα (ὡς) ἀμφιβολία: Σχολ.Σοφ.Α1,23.

ἀμφιγνώ-ἐω (μετὰ διπλῆς αὐξήσεως: ἡμπεγνῶσαν κλπ.) εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐνδοιάζω, δισταζώ, ἀμφιβάλλω, δένειμαι βέβαιος: Πλάτ.Γοργ.

466 C ἀμφιγνώ... ἐπ' ἐκαστου ὧν λέγεις, πόταρον γνῶμην σαυτοῦ ἀποφαινεῖ, ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς, Ξεν. Ἀν. 2,5,33 οἱ Ἕλληνες ἡμπεγνῶσαν ὅτι ἐσίοισιν ἰαὶ βάρβοραι! || παθ.: Ξεν.Ἑλλ.δ,5,26 ἀμφιγνῶσθαι μὴ γνωσθῆς, Ἀρρ.Ταικ.6,2 ἀμφιγνῶσθαι μὲν ἐστὶ | ἀμφοσθησῶμεν εἶναι).

ἀμφιγνῶμονικος-η-ον νεώτ. ὁ ἀμφογνῶμων, ὁ ταλαντευόμενος μεταξὺ δύο γνωμῶν, ὁ δισταγῆς.

ἀμφιγνῶμονικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀμφογνῶμονικόν βλ. λ.

ἀμφιγνῶμων-ἐω μον. κ. νεώτ. εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, δισταζῶ, ἀμφιβάλλω, ἀμφογνῶ βλ. λ. || νεώτ. ταλαντεύομαι μεταξὺ δύο γνωμῶν.

ἀμφιγνῶμος-ον νεώτ. ὁ ἀμφογνῶμων βλ. λ.

ἀμφιγνῶμῶ-ἐω νεώτ. ἀμφογνῶμων βλ. λ.

ἀμφιγνῶμων-ονος-ον νεώτ. ὁ ἀμφογνῶμων, ὁ ἔχων δύο γνωμὰς περὶ τινος πράγματος, ὁ ἀμφοταλαντευόμενος μεταξὺ δύο γνωμῶν || ὁ δισταγῆς.

ἀμφιγνώτης-ος-ον μτγν. πλήρης γῶν, θρήνων: Διόδ. ἐν ΑΠ7,700 Κικωνιὸ ἀμφογνώπτην οὐδωρ.

ἀμφιγνώσις (ὡς) κ. ἀμφογνῶσις νεώτ. βιολ. ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ζῶων διὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐνώσεως τῶν δύο εἰδῶν γεννητικῶν κυττάρων τῶν δύο φύλων ἀντιβ. μονογονία ἢ μονογένεσις || ἀμφογονία θεωρεῖται καὶ τὸ φαινόμενον ἐνώσεως τῶν δύο εἰδῶν γεννητικῶν κυττάρων ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου ὡς παρὰ τοῖς ἐρμαφροδιτοῖς.

ἀμφιγνώσις Ἡσ. «οὐδὲ ὅς ἐκ προτέρους γυναικός», μητροθεν ἐτεροβαλῆς, ἐτερομήτρως.

ἀμφιγνώσις (ὡς) ἐπίθ. τοῦ Ἡρατοῦ, ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰ γυῖα, τὰ ἀκμήν χυλός, κουστός κ' ἀπὸ τὰ δύο, κοσμοσάκος: ἰλ.Α.607 περικλυτὸς ἀμφιγνώσις Ἡρατοῦ, πρβλ. κυλλοσποδίων.

ἀμφιγνώσις ἀμφογνώσις Ἡσ. «ἀκρωτηριασὰς ἢ ἐκαστέρωθεν εἰς γῆν ἠῆσαι».

ἀμφιγνώσις -ον ἐπ. ὁ ἐκαστέρωθεν ἔχων γυῖα, μέλη, ἐπὶ τοῦ ἔχους, τὸ ἔχον ἐκ τῶν δύο αὐτοῦ ἀκρων αἰχμῶν: ἰλ.Σ.26 νυσομένους ἔλπισεν τε καὶ ἔλχεσιν ἀμφογνώσιν, σχολ. «ἐξ ἐκαστέρου μέρους γυῖας οἷον βλάφαι δυνάμενα» || δ. ἐρμ. Απολλ. Σοφ.Αλέξ.Ομ. «ἔνοι δὲ τὰ διὰ χεῖρας δυνάμενα...» ἦτοι τὰ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν χρησιμοποιούμενα, ριπτόμενα: || ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰ γυῖα, τὰ μέλη λυγρός: Σοφ.Τρ.503 ἐπὶ τὰν δ' ὅρ' ἀκοῖτιν τίνες ἀμφίγυσι κατέβησαν πρὸ γάμων, σχολ. «ἀντιπαλοὶ ἢ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυῖσι, μοχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν».

ἀμφιδάδης (ὡς) Σουιδ. «ἢ ἀμφοτέρωθεν κόπτοισα μάχιστρα».

ἀμφιδάει ἀνάπτω δόλγυρα: ἰλ.Ζ.329 αὐτὴ τὴ πτόλεμος τε ἀστὺ τὸδ' ἀμφιδέδηκε || γεν. περιβάλλω: ἰλ.Μ.35 ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπὴ τὴ θεοῦ τειχος, Ἡσ.Α.62 χθόνα δ' ἐκτυπον ὠκέες ἱπποὶ, κόνις δὲ σφ' ἀμφιδέδηκε.

ἀμφιδέκναι δάκνω ἰσχυρῶς || κατ' ἐπέκτ. κρατῶ ἐν χειρὶ ἰσχυρῶς ὥστε διὰ τῶν ὀδόντων: ΑΠ.4,118 χεῖρες δόρυ νήϊον ἀμφιδέκκοισαι.

ἀμφιδέκρυτος-ον δι' ὅν τις πολὺ θαυροῖς, πολυδάκρυτος, πολυθρήνητος: Εὐρ.Φοίν.330 πῆδον ἀμφιδέκρυτον ἀπὲ κατῆχεν.

ἀμφιδεμαῖζω μον. καταδεμαῖζω, ὑποτάσσω.

ἀμφιδεαρκανέας Ἡσ. «ὁμαλόν».

ἀμφιδεαυς-ει-υ ὁ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἢ πανταχόθεν δασύς, ὁ λίσσιος, ὁ τριχερός παρ' Ομ. περὶ τῆς αἰγίδος τοῦ Ἀπολλωνίου: ἰλ.Ο.309 ἔχε δ' αἰγίδα... ἀμφιδέσσειαν, σχολ. «κύκλω δασεῖσιν διὰ τοὺς θυσάνους»: Πολυδ.10,38 ἀμφιδέσσειαν στρωμνὴν, ἀμφιμαλλος.

ἀμφιδέσσεια (ὡς) βλ. ἀμφιδέσσεια.

ἀμφιδέσσεια (ὡς) ἀπτ. συναρ. -δῃ κ. -δεῖα τὸ δι' οὐ περιδένεται τῇ, κρικος, δοκίμιος, φέλιον κττ.: Ἡρ.2,69 ἀμφιδέσας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πό-

δας· 2) Ἐπιγρ. ἀμφιδέαι αἰδηραὶ στοργαῦλαι ἀπὸ κλειβήρου κ. ἀμφιδέαι ταῖς θυρακικαῖς κρίκοι δι' ὧν προσηρμόζοντο αἱ θύραι ἐπὶ τῶν στορφέων.

ἀμφιδέης-ές γραμμ. περιδέης.
ἀμφιδεῖκλον Σουδ. «ἀμφιδήλον».
ἀμφιδεκὰτη(ή) Ἡσ. «ἡ μετὰ εἰκάδα (δεκάδα) ἡμέρα παρὰ Ἀρκάσιον» πρβλ. ἀμφεικάς.
ἀμφιδεκατία Ἐπιγρ. βλ. ἀμφεικάς.
ἀμφιδέμω ἡραιοκαδόμεν· Ἰωσ.Π.5,1 τοὺς περὶ δόλους ἀμφεδειμάντο.

ἀμφιδέξις-ος κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεξιός, ἀμφοτεροδέξις, περιδέξις· Ἰππ.ἀν.83 ἀμφιδέξις εἰμι κοῦχ ἀμαρτάνω κόπνω, Ἀριστλ. μόνον ἀμφιδέξιον τῶν ἄλλων ζώων ἀνθρώπου, Αἰσχ.ἀν.2240 ἀμφιδέξις χερσὶ σχόλ. «ταῖς τῶν τοξοτῶν διὰ τὸ ἑκατέρω χειρὰ ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν» || νεώτ. ὁ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐκείνων μεταχειρίζομενος || συνεκτ. ἐπὶ πράγμ. ἐχόντων διπλὴν τὴν χρῆσιν· Ἰππ.780 ἀμφιδέξις σιδήρου, σχόλ. «δίστομος», Ἐρωτ. «ἐκατέρωθεν τενύων» || κ. μτφ.· Ἡρ.5,92 β μαντευομένων Κυφέλω ἐγένετο ἀμφιδέξιον χρηστήριον (ἀμφιδόλος, ἀσαφής μαντεία)· 2) δεξιὰ κ. ἀριστερά· Σοφ.ΟΚ.112 ἐρίσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον ἐμφύων τῷ φύσαντι.

ἀμφιδεξιότης-πος(ή) μυν. κ. νεώτ. ἡ κατ' ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας δεξιότης, ἐπιδεξιότης.
ἀμφιδεξιὺς ἐπίρρ. κ. νεώτ. με ἴσην δεξιότητα· || εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως, ἀδιφάρως· Αἰσχ.ἀν.266 εἰ θέλεις εὐεργετῆν εἴτ' οὐδ' ἀκακουργεῖν ἀμφιδεξιὺς ἔχει (εἶναι ἀδιφάρων).

ἀμφιδέων(τό) Γαλ. «τοῦ στόματος τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ σικύας χεῖλεσιν ὀικε», κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν γυναικείων φελλῶν».

ἀμφιδέροιον(τό) περιδέροιον· Ἡσ. «φέλιον».

ἀμφιδέρομαι περιδέλω μετὰ προσοχῆς, μετὰ μερίμνης ἐλέπω τινά· Συμμ. ἐν ΑΠ.15,22 τρίς μάκαρ, δν σὺ θυμῷ ἴλαος ἀμφιδέρῃθης.

ἀμφιδέτης(ό) μυν. ζώνη περὶ τὸν τράχηλον τῶν ὑποζυγίων· 2) νεώτ. ἀμφιδέται τὰ σιδηρὰ τεμάχια δι' ὧν στερεοῦνται αἱ σιδηροδρόμοι καὶ τραχιαὶ εἰς τοὺς ὄρους, τὰ σιδηροποιήματα· 3) ἡ ἀμφιδετικός στρεπτήρ σιδηροῦν ἀγκυλίων δι' οὗ ἐνοῦνται τὰ τεμάχια ἀλύσεως δημ. καραμουσελί(το).

ἀμφιδέτης-ος(ή) νεώτ. ἡ διὰ τὸν ἀμφιδετὸν βλ.λ. στερεώσις· 2) ναυτ. ἀγκυροβόλια πλοίου διὰ τοῦ ἀγκυρῶν πρὸς ἀπαφυγὴν κινδύνου ἀπὸ βιαιῶν ἀνέμων ἢ θαλασσίων ρευμάτων.

ἀμφιδετικός-ή-ον ὁ πρόσφορος εἰς στερεώσιν δι' ἀμφιδετῶν βλ.λ.2) || ὁ κατὰ τρόπον στερεώσεως, ἀσφαλίσεως δι' ἀμφιδετῶν βλ.λ.2) γενόμενος· Ἐπίρρ. ἀμφιδετικός.

ἀμφιδετός-ον μγν. περιδεζόμενος, ὁ φέρων ἀμφιδετήν· 2) νεώτ. ὁ δι' ἀμφιδετήσεως βλ.λ. στερεωμένος· ἀμφιδετον πλοῖον.

ἀμφιδετῶ-έω νεώτ. περὶ πλοίων, στερεώζω, ἀσφαλίζω δι' ἀμφιδετήσεως, ἦτοι δι' ἀμφιδετῶν βλ.λ.2).

ἀμφιδέω ΑΠ περιδένω δι' ἀμφιδέτου.

ἀμφιδήλος-ον Σουδ. «περιδήλος, φανερός».

ἀμφιδήριόμοι μάχαρι περὶ τινος· Συμμ.7,118 γυναικὸς εἴνεκεν ἀμφιδήριόμενος(Αἰδὴς δέδεξαιτο).

ἀμφιδήρπτος-ον φιλονικίῳμενος, ἀμφιδόλος· Θουκλ.4,134,1 νίκη ἀμφιδήρπτος ἐγένετο, Μοῖρ. «ἀμφιδήριταν τὸν ἀγχώμαλον Ἀττικαί, πάρισον Ἑλλήνες», Σουδ. «ἀμφιδόξος, ἱσοστάσιος».

ἀμφιδίαινω περιδρέχω, μουσούω· ΑΠ.9,653 ἰδρύτω ἀμφιδίηνα κόμην.

ἀμφιδινοέμαι τίθεμαι περὶ τι, εἰμι κύκλῳ τεθειμένος· Ἰλ.Φ.562 θῶρηκα ὃ πέρι χεῖμα καστοπέροιο ἀμφιδίνεηται, Ὁδ.Θ.405 κώπη ἀργυρέη, κολεῶν δὲ νεοπρίστου ἐλφάνττος ἀμφι-

δεδίνεηται—καὶ κατὰ τὴν ἑν.· Ἀπολλ.Ρόδ.4,1535 τὰς δ' ἄμψι σὺν ἔντεσι δινεήντες· 2) κλονάομαι, ταράττομαι· Ἀρετ.139 σκωτῶδεις ἀμφιδινοέμενοι (ταραττόμενοι).

ἀμφιδινεῖω περιστρέφω κύκλῳ· Ἀπολλ.Ρ.1,1184 ἀμφιδινεῖν πυρρία.

ἀμφιδίνησις-ως(ή) μυν. περιδίνσις.

ἀμφιδιόρθωσις-ως(ή) σχῆμα ρητορικὸν ἐκ συνδυασμοῦ δύο ρητορ. σχημάτων, τῆς προδiorρωσεως καὶ τῆς ἐπιdiorρωσεως· Ἀλέξ.Σχημ.1,5. ἀμφιδιοῖάξω μυν. ἐνδοιάξω.

ἀμφιδόκεῖω ἐνεδρεύω, ἐπιδίδνω τινὰ κρύφα, παραμυθεύω· Βίων ἀν.9,6 ἔξυτάς Ἐρωτα τῶ καὶ τῷ μετὰλμενον ἀμφεδόκευν.

ἀμφιδόμος-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων δόμους· Ὀππ.Ἀλ.2,351 λαθὼν ἀμφιδόμουσιν ἀγορῇσι.

ἀμφιδόμω-έω περιδυνῶ ἡ δυνάμει ἀφάρως· ΑΠ.9,668 δυνύρεα ἀμφιδυνεῖ Ζέφυρος.

ἀμφιδόξος-ον ὁ περὶ οὐ γεννάται ἀμφιβολία, δίχασμος γνώμης· Ἀριστλ.Ρητ.1431 Δ.23 τὸν μάρτυρα εἶναι ἢ πιστὸν ἢ ἀπιστον ἡ ἀμφιδόξον || ἀμφισθητήσιμος· Πλούτ.Φάβ.3 ἐφεύσατο τὴν νίκην ἐπίδικαν αὐτοῖς καὶ ἀμφιδόξον γενέσθαι || γραμμ. συλλαβῇ ἀμφιδόξος (ἰ. λεγ. δίχρονος)·

2) ὁ ἀμφιβάλλων, ὁ μὴ περὶ τινος σταθερὰν γνώμην ἔχων· Πλούτ.Ἠθ.11 Δ'· 3) νεώτ. βσταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σποδίων, περιλαμβάνον ἐπὶ τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μαδαγασκάρης· Ἐπίρρ. ἀμφιδόξω.

ἀμφιδόξω-έω διστάω, ἀμφιβάλλω· Ἀριστλ.Ρητ.1356A8, Πολύβ.6,32,16,5 ἄμω-περὶ τινος || -οῦμαι ἀμφιδόξαται· αὐτ.176 Δ.20 τὰ ληξέας ἀμφιδόξαται, Πολύβ.16,86 ἐλπίδας ἀμφιδόξουμένους ἔχουν.

ἀμφιδόρος-ον ΑΠ ὁ πανταχόθεν ἐκδορεῖς.

ἀμφιδούλος-ον ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δοῦλος.

ἀμφιδόχος-ον ἐπὶ λίθων, μέγεθος δοχμῆς, σπιθαμῆς ἔχων· δ. χειροληθῆς· Ξεν.Ἰππ.4,4 λίθων στοργαῦλων ἀμφιδόχμων.

ἀμφιδόρνας(ή) μίαιον· Ἡσ. «διπρόσωπον ἐν τῷ πεπαικίλθαι τὴν αὐτὴν ἔχον ἐπιφάνειαν».

ἀμφιδρόμια(τά) Ἡσ. ἐορτὴ τὴν ἡμέτην ἢ τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν τελευτημένη, καθ' ἣν ἐδίδετο εἰς τὸ βρέφος ὄνομα· Ἡσ. «ἡμέρα ἀγομένη τὸς παιδίσκας, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐσίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα»· Πλάτ.Θεαίτ.160 B μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ (ταῦτα νεογενήτῃ).

ἀμφιδρόμος-ον ὁ περιτρέχων, ὁ περικλείων· Σοφ.Αἰ.352 κύμα ἀμφιδρόμον κυκλεῖται (κατὰ δ.ἐρμ. τὸ ἐν κύκλῳ περιδινούμενον), Εὐστ. τεύχος ἀμφιδρόμου· 2) παθ. ὁ ὑποκείμενος εἰς παλίσροισιν· Πολύβ.34,25 τοῖς κατὰ πορθμὸν τόποις ἀμφιδρόμοις οὖσιν.

ἀμφιδρόμω-έω AB «τελὼ τὰ ἀμφιδρόμια βλ.λ.

ἀμφιδρόπτομαι μγν. πανταχόθεν δρόπτομαι βλ.λ., κατασπαράσσομαι, κατασχιζομαι.

ἀμφιδρουφεύω ΑΠ ἀμφιδρουφῆς βλ.λ.

ἀμφιδρύπτι Ἡσ. «δένδρον ἀκῆς».

ἀμφιδρουφῆς-ος-ές (δρύπτω) ὁ ἐκατέρωθεν ἐσχισμένος, κατὰ δ.ἐρμ. ὁ πανταχόθεν ἐσχισμένος, ὁ κατεσπαραγμένος· Ἰλ.Β.700 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρουφῆς ἀλεχος ἐλάεσσιν· Ἡσ. «περιεσπαρμένην τὸν δρόσπον αὐτῷ τὸ πένθος».

ἀμφιδρουφός-ον ἀμφιδρουφῆς βλ.λ.· Ἰλ.Α.393 ἀμφιδρουφὸς πορεύει γυναικός.

ἀμφιδυμός-ον ἐπὶ λυμένος, ὁ δύο στόμια ἔχων· Ὁδ.Δ.847 ἡμιένος δ' ἐνὶ ναύλαρχοι αὐτῇ ἀμφιδυμὸν σχόλ. «διπλοῖ, δύο εἰσόδους ἔχοντες ἡ ἀμφιστομοί» || γέν. ὁ διπλοῦς· Ὀππ.Κυν.2,599 ἀμφιδυμὸν ἐχίνους μορφοῖ.

ἀμφιδυσσις(ή) ἐλεός διπλοῦ ποτηρίου, οἷον ὡς

τὸ ἀμφικύπελλον βλ. λ. Ἡσ. ἐπιβέτον φιόλης παρ' Ἀνακρέοντιδῃ. **ἀμφιδύω** περιβύδω, περιβάλλω δι' ἱματίου· || παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι· Σοφ. Τρ. 605 μηδεὶς θροῦτων ἀμφιδύεται χροί. **ἀμφιδύρος**-ον νεώτ. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἑδρος ἔχων· ἀμφιδόροι ἀδάμαντες [τὰ μηρίλλνια]. **ἀμφιέξω** κ. ἀμφιδίξω βλ. λ. ἀμφιέννυμι. **ἀμφιεκτῆρ** [ὁ] Ἡσ. «χίτων διπλοῦς». **ἀμφιεκτὸν** [τὸ] μτγν. μέτρον χωρητικότητος. **ἀμφιέλικτος**-ον μτγν. κ. ἀμφιελικτός ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος· Ἀρατ. 378 πολλοὶ πάντη, πάντες γὰρ μὲν ἀμφιελικτοί, σχόλ. «συμπεριφερόμενοι τῷ οὐρανῷ». **ἀμφιέλιξ**-ικός [ὁ] ἡ ἀμφιέλικτος βλ. λ. Παύλ. Σιλ. Ἀμβ. 137 ἀμφιέλιξ ἁλάς ἐάγει σπῆος. **ἀμφιέλισσας** [ἡ] ἐπιθ. τῆς νεώς, ἡ ἐκατέρωθεν κυρτή· || Ἡσ. «νῆες ἀμφιέλισσαι, ἀμφοτέρωθεν ἐκασυνόμεναι»· 2) εὐκίνητος, γοργῶς ἐλαυνόμενη· Ἰλ. Β. 165 νῆας δὲ καθεύκεται ἀμφιέλισσας· || μτγν. ἐν γεν. νεωτέρω χρ. ἔθενεν καὶ ἔθενεν κινούμενος· Νόων. 48, 328 ἱμάσθη ἀμφιέλισσα [ἡ κυμαίνουμένη]. **ἀμφιέλισσω** μτγν. περιέλισσω, περιτυλίσσω. **ἀμφιέλλων** Ἡσ. «ἄφθονον». **ἀμφιέννυμι**-μέλλ. ἀμφιένω, ἀπτ. ἀμφιῶ, ἀόρ. ἡμίσσας, παθ. παρακ. ἡμίσσας, μτγν. ἀμφιένω ἐνδύω· Ἰλ. Τ. 393 ἀμφὶ δὲ καλὰ λείπασθ' ἔσαν, Ὁδ. Ο. 369 ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἀμφιέσασσα, Πλάτ. Συμπ. 219 C ἀμφιέσας τὸ ἱμάτιον τὰ ἑμαύτου τοῦτον· || παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. ἐνδύομαι· Ὁδ. Ψ. 142 λαύσαντα καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας· || κ. μ. φ.· Πλάτ. Πολ. 457 A ἀρετήν ἀντί ἱματίων ἀμφιέσονται. **ἀμφιέπω** κ. ἀμφίπω περιβάλλω, περικυκλῶ· Ἰλ. Σ. 348 γάστρην τρὶς ὅσας πῦρ ἀμφεπει, Ἡσιόδ. Ὁ 696 τοῦς δ' ἀμφεπει θερμὸς αὐτῇ· 2) ἀποχολοῦμαι εἰς τι, φροντίζω περὶ τίνος· Ὁδ. Γ. 118 εἰ- νάτες κακὰ ῥάπτωμεν ἀμφιέροντες παντοίοισι δόλοισι· Ἡσ. «ἀμφιέροντες» περὶ ἔργων ποιοῦμενοι καὶ ἀποχολοῦμενοι· || διαχειρίζομαι· Σοφ. Ἡλ. 651 δάμους Ἀτρεΐδων σκήπτρα τ' ἀμφέπειν τάδε· 3) πινῶ, σέβωμαι· Πίνδ. Ο. 6, 95 ἀμφ- δάματρα, Εὐρ. Ι. Τ. 1248 ἀμφεπει μαντίων χθάνιον· || ἀπολαύω, δέοντος· Πίνδ. Δ. 4, 59 ἀμφιέπειν ὀλ- βον κ. ἀμφιέπει θυμὸν ἀταλὸν [τρέφει φιλικὸν φρόνημα]. **ἀμφιέρως**-ον ἐπὶ ἐκτάσας γῆς, ἡ μὴ πλήρως ἐτοιμασθεῖσα καὶ μὴ πρόσφορος διὰ καλλιέργειας· Θεόδωρ. Αἰτ. Φ. 3, 23, 1 ἡμιθρεχὴ καὶ ἡμίλειον, ἦν δὲ καλοῦσθαι τινες ἀμφιέρως. **ἀμφιέκτος**-εως [ἡ] κ. μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνδυμασία· σχόλ. Ὁδ. Γ. 51 χραιοῖς ποικίλλειν τὴν ἀμφειν. **ἀμφιέσματος**-ατος [τὸ] ἐνδυμα, φόρεμα· Πλάτ. Γοργ. 523 D τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα. **ἀμφιέσμος** [ὁ] μτγν. κ. -σμός τὸ ἐνδυμα, ἡ περιβολή· Διον. Ἀλ. 6, 62 μέλασιν ἀμφιέσμοις χρώ- μεναι. **ἀμφιέστρις**-ίδος [ἡ] μτγν. ἐνδυμα, μικρὸς μαν- δύας· Πολυδ. 6, 10 «ἐφ' ἐστρίδες χλαῖναι, ἀμφιε- στρίδες». **ἀμφιέται** ἐπίρρ. κατ' ἔτος· Ἐπιγρ. τὴν γῆν ἀρό- σει ἐναλλάξ καὶ οὐκ ἀμειψέτῃ. **ἀμφιέτακς** ἐπίρρ. μτγν. κ. ἀμφιέται βλ. λ. **ἀμφιέτω** ΕΜ «ὅθω καθ' ἑκάστον ἔτος ἡ δ' ὅ- λου τοῦ ἔτους». **ἀμφιετηρίζομαι** ἀμφιτερίζομαι βλ. λ. **ἀμφιετηρίς**-ίδος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ κατ' ἔτος ἑορτή· Σοῦδ. «ἡ κατ' ἔτος γινόμενη ἑορτὴ καὶ θυσία». **ἀμφιέτηρος**-ον ἐπιβέτον τοῦ διονύσου, ὁ κατ' ἔτος ἑορταζόμενος· Ὀρφ. Ὑμν. 52, 10 κικλήσκω σε ἀμφιέτηρην [ἐπὶ τοῦ βακχίου].

ἀμφιέτης-οὗς-ές ὁ κατ' ἔτος γινόμενος· Καλλ. Α. 278 ἀμφιέτης ἀπαρχαὶ πέμπονται. **ἀμφιετίζομαι** ἐπὶ ἑορτῶν, τελοῦμαι, γίνομαι κατ' ἔτος. **ἀμφιέζων** ἐπικάθημαι, ἀνλοῦμαι ἐπὶ τινος· Ἰλ. Σ. 25 χιτῶν ἀμφιέζωνε τάφρην. **ἀμφιέζευκτος**-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐξευμένος· Ἀισχ. Πέρσ. 130 τὸν ἀμφιέζευκτον... ἄλιον πρόνα [εὐχόμενος]· ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐξευμένος. **ἀμφιέζω** ἐπὶ τοῦ κύματος - ζέω, παρὰ ὅλῳ ὀλό- γω· Κόντ. Σ. μ. 5, 104 ὁλόως ἀμφιέζων ἀρόρ. **ἀμφιέζυγιος**-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ὁ ἀναφερό- μενος εἰς τὴν ἀμφιζυγίδα βλ. λ. ἀμφιζυγιος σα- γή [ἡ τῶν ἱππῶν τῶν ὀχημάτων, τὰ ὅποια ἔχου- σι δύο ρυμούς]. **ἀμφιζυγίς**-ίδος [ἡ] νεώτ. διπλοῦς ρυμός, ἡτοι ἐξάρτημα τοῦ καλῆσαντος ἀρειστικῶς πυροδό- λου, χρήσιμον εἰς περιπάσιον, καθ' ἣν ἡ μετακι- νησις αὐτοῦ διὰ ἐγίγνετο διὰ ζεύξεως ἡμίων. **ἀμφιζυγιος**-ον νεώτ. ὁ ἀνόμενος νὰ ζευχθῇ δεξιόθεν ἡ ἀριστερόθεν τοῦ ρυμοῦ· ἀμφ- ἱππος. **ἀμφιζωστος**-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ περιεζωσμένος. **ἀμφιήκης**-ες Ἡσ. ἀντὶ ἀμφήκης βλ. λ. **ἀμφιήλεις** [ἡ] νεώτ. ζῶν. δεινροειδὲς λιθο- κοράλλιον τῆς δημοιογενεῖας τῶν ἀκουληνιδῶν, δια- διοῦν ἐν τῇ Μεσογείῳ [Ἀμφιήλεις]. **ἀμφιθάλλας** [ὁ] δωματίον τῆς γυναικωνίτιδος, παρ' ἀρχαίοις κείμενον ὑπὲρ τοῦ θαλάμου [τοῦ ἀνδρώνος]· Βιτρούβ. 6, 72 [ἡ] θαν. ἀντὶ ἀν- τηθάλλας]. **ἀμφιθάλαστος**-ον κ. ἀμφιθάλαττος ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης πανταχόθεν περιβαλλόμενος· Πίνδ. Ο. 7, 33 ἀμφ- νομός· || ὁ ἐκατέρωθεν ὑπὸ θα- λάσσης βρεχόμενος· ἄλλως ἀμφιθάτος· Ξεν. Πάρ. 1, 7 ἀμφιθάττος γὰρ ἐστὶ [ἡ] Ἀττική]. **ἀμφιθαλεύς**-εως [ὁ] παῖς ἀμφιθαλῆς βλ. λ., ὁ ἀκόλουθος εἰς δημοσκευτικὰ τελετάς· Ἐπιγρ. ἀμ- φιθαλέα γενόμενον τῶν μεγάλων Ἀντωνίων. **ἀμφιθαλεύς** εἶμαι ἀμφιθαλεὺς, μετὰ βρη- σκευτικὸν τελεῖται· Ἐπιγρ. ἀμφιθαλεύς τὰ με- γάλῃ Ἀσκληπιείῃ. **ἀμφιθαλής**-οὗς-ές κ. νεώτ. [θάλλω] ὁ ἀμφοτέ- ρωθεν θάλλων, ὁ παῖς οὗτινος ἀμφοτέροι οἱ γονεῖς ζῶσι· Ἰλ. Χ. 496 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαΐτος δαυφάβησεν, Πλάτ. Νόμ. II, Ἡσ. «ἐπ' ἀμ- φοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων καὶ μηδεὶνος ἄρφα- νισμένος»· 2) μόν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀδελφῶν, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς ὄντες, οἱ ἀμφοτέρω καὶ ἀμφοτέρω· ἀντιθ. ἀμφοτέρωλης· 3) ὁ ἐν ἀφθονίᾳ ζῶν, ὁ ἐν πᾶσι εὐδοκίμοις δια- διοῦν· Ἀισχ. Χα. 338 ἀμφ- Ζεύς [κατὰ δ. ἔργ. ὁ ἀμφοτέρωθεν ὄνθῃ παρῶν]· 4) ὁ περὶ ἐν θάλα- λωσιν, ὁ περιστοιχούμενος· Ἀισχ. Ἀγ. 1144 ἀμφιθα- λῆ κακοῖς ὑπὸ κεικῶν περικυκλούμενον· 5) πλή- ρης, ἐντέλης· Πλάτ. Α. Ε. 370 D ἀλήθεια ἀμφιθα- λῆς· ὁ νεώτ. ζῶν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομίας τῶν χειρῶν ὡς ἰθαγενὲς τῆς Ν. Ἀφρικῆς. **ἀμφιθέλλω** παρακ. ἀμφιθέλλω πανταχόθεν θάλλ- ω, ἀνικάζω· Αἰ. Π. 9, 231 ὀδοντὶ δ' ἀμφιθέλλω κόμην. **ἀμφιθέλλω** γύρωθεν θάλλω, διὰ στοργῆς θερ- μάνω, περιποιῶμαι· Ἀντικ. Τρογγοδ. 28 σὲ πᾶν- τας ἀμφιθέλλομεν. **ἀμφιθεατρικά** ἐπίρρ. δημ. ἀμφιθεατρικῶς βλ. λ. **ἀμφιθεατρικός**-ή-ων νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἀμφιθέατρον· || ὁ ἔχων σχή- μα ἀμφιθέατρον· ἀμφιθεατρικὴ ἐξέδρα. **ἀμφιθεατρικῶς** ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἰδει ἀμφιθεά- τρου· πᾶσις ἐκτισμένη ἀμφιθεατρικῶς [μετὰ διὰ τα- ξὶν ὑπομηνησκούσας ἀμφιθέατρον βλ. λ.]. **ἀμφιθέατρος**-ον ὁ ἐν ᾧ πανταχόθεν δύναται τις νὰ βλεπῇ· Διον. Ἀλ. 4, 44 ἀμφιθέατρος ἱππο- δρόμος αὐτ. 3, 63 ἀμφ- στοδ· || τὸ οὐδ. ἀμφι-

θέατρον ὡς οὐς. Σουῖδ. «τόπος πανταχόθεν περι-
κοπούμενος», κυριότερές θέατρον, ἔχον παντα-
χόθεν ἐδῶλια κλιμακῶδη διατεθειμένα διὰ τοὺς
θεατὰς: Ἐπιγρ. ἀμφιθέατρον λευκὸν ἰδὸν» 2) νεώτ.
γεν. οἰαζόμενος αἰθουσα ἔχουσα ἐδῶλια κλιμακώ-
τῃ ἡμικυκλικῶς διατεθειμένα μόνον εἰς μίαν τῶν
πλευρῶν ἢ ἐν μέρει συνήθως ἡμικυκλικῶς καὶ εἰς
τὰς παρ' αὐτὴν πλευράς: τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ
Πανειστηρίου». || τὸ ὑπὲρ τὴν πλατεῖαν ἢ τὰ
θεωρεῖα μέρος τοῦ θεάτρου, ὅπου εἶναι κλιμακώ-
ται σειραὶ ἐδῶλων: 3) συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν
θεατῶν ἀμφιθέατρον.

ἀμφίθετος-αν ἐπὶ φιάλῃ, ἡ δυναμένη νὰ σταθῇ
κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, ἡ ἐκατέρωθεν θετόν (ἴτοι
βράσιν) ἔχουσα: Ἰλ.Ψ 270 ἀμφίθετον φιάλην ἀνύ-
ρωτον ἔθηκε.

ἀμφιθέω τρέχω περίεξ, ὀλόγυρα: Ὀδ.Κ 413 πόριες
ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι μητέρας || μτφ.
περιστοίχῃ: Μόσχ.2,107 νόος δὲ αἱ ἡῦτε φωτός αἴ-
σματος ἀμφιθεῖ (νοῦς τὸν περιστοίχῃ, ἔχει νοῦν).
ἀμφιθηγής-οὐς-ές ὁ ἀμφιθηκτός βλ.: ΑΠ 6,94
σάργαν ἀμφιθηγέα.

ἀμφιθηκτός-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν τεθηγμένος,
τροχισμένος, ὁ δίστομος: Σοφ. Ἀντ.1309 ἀμφιθη-
κτῷ ἔπειε | σχόλ. «διστόμῳ» I.

ἀμφιθλασίζω-εις (ἡ) περίεξ πίσεις: Ἄρετ.221 ὀδυ-
νηρόν τῶν χειλῶν τῆς σκύλης ἡ ἀμφιθλασίζω.

ἀμφιθλασισμός-ατος μτγν. κ. ἀμφιθλασμός θλά-
σμα τοῦ σώματος, μώλωψ: Ἰνν. Ἀρθ.50 ὅσοι δ' ἂν
ἀμείλῃσιν τῶν τοιούτων ἀμφιθλασισμάτων.

ἀμφιθλάω-ω κ. ἀμφιθλάω συνθλάω, συντριβῶ
γύρω: Ἰνν. Ἀγμ.45 φλέδες καὶ νεύρα ἀμφιθλάται.

ἀμφιθνήσκω γύρω ἀπονεκροῦμαι, ἐν ἀδρανείᾳ
καταπλητῶ: Ἰνν. Ἀγμ.33 κυκλὸθεν ἀμφιθνήσκουσι
αἱ σάρκες: 2) ἀποθνήσκω: Κόνιντ.Σμ.6,445, καὶ
αὐτοὶ ἀμφιθάνωμεν.

ἀμφιθόαζω μτγν. περιτρέχω: Μανέθ.4,84 ἦν
δὲ... μέσον οὐρανὸν ἀμφιθόαζον.

ἀμφιθόωκος-ον μτγν. περὶ τὸν θόκον, τὸν θρό-
νον ὦν: Γρηγ.Ναζ.2,167 τριάδος φάος ἀμφιθόωκον.

ἀμφιθρεπτός-ον ἐπὶ τοῦ αἵματος, περίεξ πε-
πηγὸς: Σοφ.Τρ.572 ἀμφιθρεπτον αἷμα... σφαγῶν.

ἀμφιθρυπτός-ον μτγν. ὁ τετριμμένος ὁλοχε-
ρῶς: Ἄρετ.140 οὕτε θρύπτεται | ὁ λίθος ἐν τῇ
κύστει | ἡ πόσις ἡ φαρμάκω ἀμφιθρυπτῶ.

ἀμφιθρόσκω μτγν. ὁδρ. ἀμφιθρόρον θρώ-
σκω, ὀλλομαι, ἀναπηδῶ περίεξ: Ἀπολλ.Ρ 3,1373
ὥστε βοοὶ κύνες ἀμφιθρόντες.

ἀμφιθύρος-ον ὁ ἔχων ἀμφοτέρωθεν θύρας:
Σοφ.Φιλ.156 οἶκον μὲν ὀφρὺς τόνδ' ἀμφιθύρον,
Αυσ.12,15 ἀμφιθύρος οἶκος: 2) τὸ οὐδ. ἀμφι-
θύρον ὡς οὐδ. ὁ πρόδρομος, τὸ σχόλ.: Θεόκρ.
14,42 εὐθὺ δ' ἰ' ἀμφιθύρῳ καὶ δικλιδίος" || ἐκκλ.
τὸ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ κ. εἰδ. τοῦ αἰγίου
βήματος παραπέτοισα: ὁλοως βηροῦσθρον.

ἀμφιθύσαντος-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν ἡ πανταχό-
θεν θυσανώτος: Ἐπιγρ. πρόσλημμα τῆς θεοῦ
παρὰλοργῆς ἀμφιθύσαντον.

ἀμφικαθέζομαι κάθημαι περιβάλλων τινὰ ἢ τι:
Ἰνν.Γυν.2,195 ἀμφικαθέζομένη καὶ διαπλίξασα.

ἀμφικάθημαι μτγν. περικάθημαι.

ἀμφικαίνυμαι κοσμοῦμαι, στολίζομαι ἐξαιρέτως
ὥστε νὰ διακρίνωμαι: Κόνιντ.Σμ.10,179 τεύχεσι
ἀμφεκαστο Ἰρακλείας.

ἀμφικάλυμμα-ατος (τὸ) νεώτ. περικάλυμμα.

ἀμφικαλύπτω περικαλύπτω, σκεπάω: Ἰλ.Β 262
χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
Βατροχόρ.161 ἀμφ-φύλλοις κνήμας κολύπτει"
|| παθ.-ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Εὐρ. Ἡρ.361 πυρὸς
δ' ἀμφεκαλύφθη ξανθὸν κράτ' || μτφ. κα-
λύπτω ἐντελῶς, συσκοτίζω: Ἰλ.Γ 442 ἔρως φρένας
ἀμφεκαλύψε | ἐσκόπεις τὸν νοῦν), Ὀδ.Ε 493 ἴνα

παύσεις καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας
| ὁ ὕπνος!": 2) θέτω ὀλόγυρα, περιβάλλω: Ἰλ.Θ
331 καὶ αἱ σάκος ἀμφεκαλύψεν.

ἀμφικαμπτός-ον νεώτ. ὁ ἀμφοτέρωθεν κε-
καμμένος: ἀμφικαμπτον ὀγκιστρον.

ἀμφικάρηνος-ον μτγν. ἔχων δύο κεφαλὰς, ὁ δι-
κέφαλος: Νίκ.Θηρ.373 ἀμφιόδαιναν ἀμφικάρηνον.

ἀμφικαρής-οὐς-ές μτγν. κ. ἀμφικάρης βλ.λ.:
Νίκ.Θηρ.812 ἀμφικαρὴς σκολοπένδρα.

ἀμφικαρπός-ον ἐν χρ. εἰς τὸν πληθ. τοῦ οὐδ.
ἀμφικαρπα φυτὰ μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀμφοτέρω-
θεν φέρων καρπούς: Θεόφρ.Φι.1,6,12 φέρουσι
(αἱ ρίζαι) καρπὸν οὐκ ἐλάττω τοῦ ἄνω... φύλ-
λον δὲ οὐδέτερον ἔχει τούτων, ἀλλ' ὥσπερ ἀμ-
φικαρπια μᾶλλον ἔστιν | φέροντα καρπὸν ἄνω εἰς
τὸν βλαστὸν καὶ κάτω εἰς τὰς ρίζας! || νεώτ. τὰ
παράδωκα δύο εἰδῶν καρπὸν, οἷον τὰ αἰθιόνη-
μα, ἡ καρδομήνη κ. ἄ.

ἀμφικαυστός-εως (ἡ) κ. ἀμφικαυτὴς ἐπὶ σιτηρῶν,
ὀριμος στάχης περικεκαυμένος | ταουρουποιημέ-
νη | ἴνα οὕτω τριβόμενος διὰ τῶν χειρῶν ἀπολ-
λάσσηται τὸν λεπιδῶνα καὶ ἀποδαῖνῃ ἐδώδιμος
ὄλλως εὐστρα, δημ. φάνη: 2) παρὰ κωμ. τὸ
γυναικεῖον αἰδοῖον: Κρατίν.381.

ἀμφικεάξω ἐκατέρωθεν σχίζω, περικόπτω: Ὀδ.
Ξ 12 σταυρούς δ' ἐκτός ἔλασσε τὸ μέλαν δρυὸς
ἀμφικεάσας.

ἀμφικεῖμαι περικεῖμαι: Πινδ.ἀν.93 ἀμφικεῖται
Αἴτνα κελινῷ | κεῖται ἐπ' αὐτοῦ!, Σοφ.ΟΚ 1620 ἐπ'
ἀλλήλοισιν ἀμφικεῖμενοι λυγρὸν ἔκλειον.

ἀμφικεῖρω περικεῖρω ὀλόγυρα, κουρεύω: ΑΠ
9,56 κρυφὸ αὐχένος ἀμφεκάρη.

ἀμφικελευνίζω-ίδας (ἡ) Ἦσ. «κατ' ὤμον περι-
κρέμασι ἰσδωροποις».

ἀμφικέλευνον Ἦσ. «ἀμφιδαρές» οἱ δὲ τὸν
βασταζόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων δίφρον, ἄλλοι
δὲ ἀμφικόλουν: 2) χορὸς σασύρων. Εἰμ. «οἱ
δὲ ἀμφικέλευνοι τὰς σατυρικός ἀρχήσεις, ἀπὸ
τοῦ κέλλειν».

ἀμφικέλευθος-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων ὀρό-
νον, ἐξοδόν: ΑΠ 7,220 τάφον ἐδρακον ἀμφικέ-
λευθον Λαῖδος (πιθάν. ἀμφὶ κέλευθον).

ἀμφικερκός (ὁ) νεώτ. (ζωολ. ὁ ἰχθύς, οὗτινος
ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἐπεκτείνεται εὐθυγράμμως μέ-
χρι τοῦ ἀκροτελευταίου σωματικοῦ ἄκρου, ὅπερ
περικεῖται ἄνω καὶ κάτω συμμετρικῶς ὑπὸ τοῦ
οὐροῦ οὗ πτερυγίου δ. ὁμόκερκος, διφύκερκος.

ἀμφικερως-ον μτγν. ὁ ἔχων δύο κέρατα, δι-
κερως: Μήνη ἀμφικερως.

ἀμφικέστος Ἦσ. «περιτμητόν ἢ περιγραφό-
μενον».

ἀμφικεύθων Ἦσ. «περικρύπτων».

ἀμφικέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ δίκηφαλος: Ἀ-
ριστλ.Ζ 1494 Α 5 ἀκέφαλος δὲ τὸ μὲν ἀμφικέφα-
λον ρημοῖς | ὁστούν, ἔχον κατ' ἀμφοτέρω τὰ ὀ-
κρα ἐξογκώσεις δικην κεφαλῇς | νεώτ. ἀμφικέ-
φαλοι ἡλοὶ (οἱ διὰ τὰς συνδέσεις μηχανῶν, λε-
πίτων κτλ.): || ἐπὶ κλῆσης, ἐχούσης ἀμφοτέρω-
θεν ἐξοχὰς ἐν ἐπιδεῖ προσκεφαλαῖων: Πολύδ.10,36
ἀμφικέφαλος κλῆνη (δ.γ. ἀμφικέφαλλος).

ἀμφικίνητος-ον νεώτ. ὁ διὰ δύο μέσων κι-
νούμενος: πλοῖον ἀμφικίνητον | τὸ δ' ἰατρίων καὶ
ἀγροῦ κινουμένων).

ἀμφικινύρομαι μτγν. θρηνηλογῶ εὐρισκόμε-
νος περὶ τινὰ ἢ λίαν θρηνῶ: Ἀπολλ.Ρ 1882.

ἀμφικλινής-ανος-ον ὁ ἔχων περίεξ κλίνας, ἐπὶ σωθῶν,
ὁ περιπτερός βλ.λ.: Σοθ. Ἀντ.285 ἀμφικλινῶς
ναοὺς πυρῶσων ἤλαθε.

ἀμφικλαστός-αν (κλῶ) ὁ πάντοτε τεθραυ-
σμένος: ΑΠ 6,223 ἀμφ-λεῖφανον σκολοπένδρας.

ἀμφικλαυστος-ον περὶ ὁὶ καίουσι: Ὀππ. Ἀλ.
4,267 τύμβον ἐς ἀμφικλαυστον.

ἀμφικλινής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη κλινών, ὁ ἀμφιρρέπων, ὁ ἀστοθής, ἀτέλειος : Φιλ.2,548 γὰρ ἀμφικλινής || νεώτ. ἐν τῇ κυριολεξίᾳ ἀμφικλινές **ἔδαφος** | τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐπικλινές |.

ἀμφικλινῶς ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀμφιρρόπως : Φιλ.2,171 ἀμφικλινῶς **ἔγω** | εἰμι ἐν ἀμφιβολίᾳ |.

ἀμφικλύζω κλύω ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ἢ πέραξ, περιτρέχω : Ὀρφ. Ἀργ.273 θινες δ' ἀμφεκλύουσιν.

ἀμφικλυστός-ον περικλυζόμενος, ὁ ἀμφοτέρωθεν βρεχόμενος : Σοφ.Τρ.757 ἀκτὴ τῆς ἀμφικλυστός Εὐβοίας ἀκρον.

ἀμφικλᾶ-ᾶω μτγν. θροῦω, συντριβώ, μτφ. : Κόντ.Σμ.12,399 τράμος ἀμφέκλασε γαῖα.

ἀμφικνέφαλλος-ον μτγν. ἀμφικέφαλος βλλ.2).

ἀμφικνεφής-ους-ές μτγν. ὁ πάντοθεν σκοτεινός.

ἀμφικκοίλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀμφοτέρωθεν κοίλος Σουλῆ. « ἀμφικκοῖλον ἔβλον » ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες αἱ ἐργάται βαστάζουσιν », νεώτ. ἀμφικκοίλος φακός | οὕτως ἀμφοτέραι αἱ ἐπιφάνειαι εἶναι κοίλαι, ἀμφικκοίλος σπόνδυλος. **ἀμφικκοῖτος** τάπης Σουλῆ. ὁ τὴν κοίτην περιβάλλων, κλινωσκεπασμο, κουβέρτα τοῦ κρεβατιοῦ.

ἀμφικκολλός-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν κεκολλημένος : Πλάτ.Κομ.34 κλίνην ἀμφικκολλημένην πυλινῇ | κλίνην ἐκ πυροῦ τῆς ὁποίας ἀμφοτέρα τὰ ἄκρα ἔχουσι διὰ συκολλησέως στερεωθῇ |.

ἀμφικκολλᾶ-ᾶω μον. περικολλῶ.

ἀμφικκομος-ον κ. νεώτ. ὁ πανταχόθεν κομῶν, ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα : Ίλ.Ρ7 θάρνῃ ὑπ' ἀμφικομῇ. 2) νεώτ. τὸ θηλ. ἀμφικκομος ὡς οὐς. ζῴολ. γένος κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν σκαραιοειδῶν ἔντομον τὸν ἀνέθεον, οὗτως τὸ σῶμα καλύπτεται πάντοθεν ὑπὸ ἀνωρθωμένων τριχῶν. 3) νεώτ. τὸ θηλ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν βιγνιονειδῶν | πολυετής καλλωπιστικὴ πᾶσα τῶν ἱμαλαίων |.

ἀμφικομᾶ-ᾶω θεροπεύω, περιποιῶμαι ἐπιμελῶς : ΑΠ7,141 σῆμα... ἀμφικομεῖσι Νύμφαι.

ἀμφικοπος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκατέρωθεν κάπτων, δίκωπος, δίσταμος : ἀμφικοπος ἔλιφος.

ἀμφικορός Ἥσ. « ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν ».

ἀμφικουρός-ον κ. νεώτ. ἐπὶ κορμῷ δένδρου, οὕτως ἔχουσι ἀπακοπὴ πάντοθεν αἱ κλάδοι : Ἥσ. « ἐκατέρωθεν κεκορμένους ». 2) νεώτ. τὸ θηλ. ἀμφικορός ὡς οὐς. ζῴολ. γένος σκαληκῶν πολυκατῶν τῆς ὁμογεν. τῶν σεποουλιδῶν, ἔχον ὀρθαλμοὺς καὶ ὀπισθεν, διαδιῶν ἐν ταῖς Εὐρωσι-καῖς θαλάσσις.

ἀμφικραδαίνω . πέριξ κραδαίνω, περισεῖω.

ἀμφικρανός-ον δικέφαλος ἄ. ἀμφιάρηνος : Εὐρ. Ἥρ.1274 τὴν ἀμφικρανὸν ὕδραν. 2) ΑΠ ἐν τῷ ἰων.τύπ. ἀμφικρῆνος ὁ περιβάλλων τὴν κεφαλὴν.

ἀμφικρέμαμαι κρέμαμαι γύρωθεν τινος : Πίνδ. 12,43 θνατὸν φρένας ἀμφικρέμνεται ἐλπίδες.

ἀμφικρεμής-ους-ές πέριξ ἢ ἐκατέρωθεν κρεμάμενος : ΑΠ ἄ-σκόπελος, ΑΠλ.4,212 στήλησ' ὅ-ῶμον ἀμφικρεμῇ φερέρη.

ἀμφικρημνός-ον ὁ πάντοθεν κρημνώδης : Εὐρ. Βάκχ. 1051 ἢν δάγκος ἀμφικρημνός. 2) μτφ. : Ἥσ. « ἐκατέρωθεν ἐπικλινῶς », Λουκ. Φιλόπατρ. 16 ἀπάτη ἀμφικρημνός, Γρηγ.Νοξ. ἐρώτημα ἀμφικρημνόν (ἀποτηνῶν, σφιστικόν).

ἀμφικρηπτός-ον ἰων. βλ. ἀμφικρανός 2).

ἀμφικροταφής-ιδος (ἡ) νεώτ. σφύρα τῶν μεταλλευτῶν, ἔχουσα ὁμοία ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα.

ἀμφικροτός-ον ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν κροτούμενος : Ἐπιγρ. ἐντυπε μολὴν φάλμας ἀμφικρότοισι.

ἀμφικρύπτω περικαλύπτω : Εὐρ. Ἐκ.907 Ἑλλάνων νεφρὸς ἀμφὶ σε κρύπτει | ἐν τῇσει |.

ἀμφικτίνες [οἱ] κ. ἀμφικτύνες οἱ πέριξ οἰκόντες, περικοίαι : Πίνδ.Ν 9,39 ἐν ἀμφικτύνων τριετηρίδι, Ἥρ.8,104 τοῖσι ἀμφικτύνσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος. 2) οἱ ἀντιπρόσωποι πόλεων, συνδεδεμένοι πολιτικῶς εἰς ὁμοσπονδίας, εἰς ἀμφικτιονίαν περὶ ἱερῶν τι : Ἥρ.5,62 Ἀλκμεωνίδαι παρ' ἀμφικτύνων τὸν νῆον μισθοῦνται τὰν ἐν Δελφοῖσι, Ἐπιγρ. παρὰ τοὺς νόμους τῶν ἀμφικτιόνων καὶ τοὺς Δελφῶν.

ἀμφικτιονίαι ἀμφικτιονίαι βλλ.

ἀμφικτιονία (ἡ) ἀμφικτιονία βλλ.

ἀμφικτιονικός-ή-όν ἀμφικτιονικός βλλ.

ἀμφικτιονίς-ιδος (ἡ) ἀμφικτιονίς βλλ.

ἀμφικτιονεύω Ἐπιγρ. εἰμαι ἀντιπρόσωπος ἐν ἀμφικτιονίᾳ, μετέχω ἀμφικτιονικοῦ συνεδρίου : Ἐπιγρ. τὸς Ἀμφικτυόνες τὸς αἰε ἀμφικτυονεύοντες.

ἀμφικτυονία (ἡ) κ. νεώτ. κ. -ία θρησκευτικὸς εἶτα δὲ καὶ πολιτικὸς σύνδεσμος, ὁμοσπονδία ἑλληνικῶν πόλεων περὶ ἱερῶν τι : Δημ.621 καλύομεν αὐτὸν (Φίλιππον) κοινωμένη τῆς ἀμφικτυονίας | τῆς περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱερῶν τοῦ Ἀπόλλωνος || Στράβ.374 ἦν δὲ καὶ ἀμφικτυονία τις περὶ τοῦ ἱερῶν τοῦτο (τῆς Καλαυρίας) ἀπὸ πόλεων || νεώτ. γεν. πολιτικὸς σύνδεσμος, ὁμοσπονδία.

ἀμφικτυονικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ τῶν ἀμφικτυόνων ἢ τῆς ἀμφικτυονίας : Δημ.6322 [νόμος] καὶ δῶλον καὶ ἱερῶν ἀμφικτυονικῶν | προσφερομένων θυσιῶν. κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν ἀμφικτυόνων ἢ ἀμφικτυονικῶν συνεδρίων || πορομοικὸς ἐν χρ. περὶ ἐξ Ἑλλήνων ἀπαρτιζομένου καὶ εὐδαιμονικοῦ δικαστηρίου.

ἀμφικτυονίς-ιδος (ἡ) | ἐνν. πόλις | ἢ μετέχουσα ἀμφικτυονίας βλ. λ. : Αἰσχίν.2,115 μηδεμίαν πόλιν τῶν ἀμφικτυονιδῶν ἀνάστατον ποιήσας. 2) ἐπίθ. τῆς Δημητρίας ἐν Ἀνθόλῃ, ἐνθα συνήρχετο τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον : Ἥρ.7,200 Ἀἰμητρός τε ἱερῶν Ἀμφικτυονίδος ἱδρυται.

ἀμφικτυόεσσι πρόχρη. εἶδος πράγης ἦται ὕδροφόρος ἀγγεῖλον. Ἥσ. « ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ ὄλου περιφερείας ἢ ἀπὸ τῆς τῶν ὕλων ».

ἀμφικυκλικός-ή-όν νεώτ. ὁ καθ' ὅλοκληρὸν κυκλικός : Δίλλος ἀμφικυκλός : ἀμφικυκλὸς ὄπισθ.

ἀμφικυκλοθύμει-όμοσι περικυκλῶ : Αἰσχ.Πέρσ. 458 ἀμφὶ δὲ κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσαν (ἐν τῇσει).

ἀμφικυκλώ-ω μτγν. κυκλῶ, ἀνταρράσσω πέριξ.

ἀμφικυκλίνδω περικυκλῶ : Πίνδ.Ν 8,23 ὁθόνος Τελαμώνιος δάφην υἱόν, φασγάνῳ ἀμφικυκλίσας σχόλ. « εἵφις περικυκλίσας ».

ἀμφικυκλίσ (ἡ) νεώτ. ζῴολ. γένος κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν ἀνισοτομῶν, μικρὸν ἔντομον ἀπαντῶν ἐντάς σεσηπτότων μυκήτων, ὑπὸ τὸν φλοιὸν δένδρων κ. ὁ.

ἀμφικυκλῆμενος-ος ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκατέρωθεν ἢ πέριξ προσβαλλόμενος : Βακχ.15,16 ἵππετο δ' ἀμφικυκλῶν ἁκτῶν.

ἀμφικυκλᾶ-ᾶω μτγν. καταπιλῶ : Κόντ.Σμ.7,328 ὅς δέ μιν [τὴν μητέρα] ἀμφικύσας.

ἀμφικυπέλλος-ον ὁ ἔχων ἀμφοτέρωθεν ἐκπωμα, κατὰ δ. ἐρμ. ὁ δύο λαβὰς ἔχων, παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ ποτίνῃ : Ίλ.Α 584 δῖος ἀμφικυπέλλον μπτρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, Ἀριστ.Ζ 624 Α 9 περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδας εἰσὶν [εἰς κηρίδραν κυπέλης], ὥσπερ ἢ τῶν ἀμφικυπέλλων.

ἀμφικυρτός-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκατέρωθεν κυρτός. Ἀριστ.Ὀὐρ.291 β 20 ἀμφικυρτός σελήνη κατὰ τὸ δευτέρον ἢ τὸ τρίτον τέταρτον αὐτῆς : Αἰσ. Μυθ. ἄλλοτε μὲν πανσέληνον, ἄλλοτε δὲ μηνιοειδῆ, ἄλλοτε δὲ ἀμφικυρτὸν ὀχλῶ « ὅταν τὸ δικτόμῳ κυρτώσεις προσγίγνεται τοῦ φωτός », νεώτ. ἀμφικυρτός φακός [ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐπιφανείας αὐτοῦ κυρτός].

ἀμφικυρτόδαι-όμαι μτγν. ἐπὶ τῆς σελήνης, γί-

νομαί ἀμφικυρτῶ βλ. λ. **Μαν.6.575** (ἐν τμήσει). **ἀμφικυρτῶ-ἔω** μτγν. ἐπὶ τῆς σελήνης, εἶμαι ἀμφικυρτῶ βλ.λ.: **Όλυμ. 41ς Μετ.226** σελήνης ἀμφικυρτῶσης.

ἀμφιλαγχάνω μτγν. ἀνταλλάσσω: **Πτολ.Τετρ.179** ὅταν τοὺς τόπους ὡς ἀμφιλαχόντας.

ἀμφιλαβός-ον ὁ πανταχοῦ φλαβῶν, κατὰ δ. ἔρμ. ὁ ἀναμνηγῶν εἰς τὰς ἑλληνικάς ξένας λέξεις: **Ἀριστοφ.Βάτρ.678** **Κλασφῶντος ἐφ' αὐ** χεῖλεσιν ἀμφιλαβός δεινὸν ἐπιδραμεῖται χελιδὼν σχολ. «κωμῶδει ὡς ἀμαθὴ καὶ φλύαρον».

ἀμφιλαμβάνω ὁλοσχερῶς λαμβάνω, πιάνω καλὰ: **Ἰνν.Ἀρθρ.37** **ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἀμφιλαμβάνοντα** [τὴν ρίνα] τοῖσι δακτύλοις.

ἀμφιλαφεία [ἡ] μτγν. ἡ δαφίλεια ἡ ἀφθονία: **Ἡσ.** «ἀμφοτέρωθεν βοήθεια»: **Γεωγ. 2,81** καλὸν μὲν αὐτομάτου δροῦς ἀμφιλαφείας ἐγγεῖν ἐν τῷ ἀνρῶ.

ἀμφιλαφής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ λαυδῶν τι ἐκατέρωθεν ἢ πάντων, ὁ πανταχόθεν περιέχων, ἐπὶ δένδρων ὧν οἱ κλάδοι ἐκτείνονται λίαν πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις: **Ἡρ.4,172** οἱ δὲ πολλοὶ [φοίνικες] καὶ ἀμφιλαφές πεφυκόσι, **Πλάτ. Φαίδρ.230 Β** ἡ πλάτανος αὐτὴ μάλ' ἀμφιλαφής καὶ ὕψηλ'· || κατὰφυτος, δασύς: **Καλλ.δ.26** ἀμφιλαφές ἄλσος δένδρεσιν, **Πλούτ.1088 D** ἀμφιλαφείας λευμῶν· 2) γεν. ἀφθονος, δαφιλής, τεραστία: **Πινδ.Ο.9,822** ἀμφιλαφής δύναμις [σχόλ. δαφίλεια δύναμις], **Αἰσχ.Ἀγ.1015** ἀμφο- δασίς [μεγαλοπρεπές δώρον], **Ἡρ.4,50** χιών εὐσῶς ἀμφιλαφής· 3) ὁ ὑπερμεγέθης: **Ἡρ.3,114** ἀμφο- ἐλέφαντες· || **Ἀπολλ.Ρόδ.4,983** ἀμφο- νῆσος [σχόλ. «ἀμφοτέρωθεν πρόσορμον ἔχουσα»], **Θεόκρ.24,46** ἀμφιλαφής παστάς [ἡ λίαν εὐρύχωρος κ. κατὰ δ. ἔρμ. ἡ πάντοθεν κεκλισμένη· 4) σπαν. ἐπὶ προσώπων: **Καλλ.2,42** τέχνη ἀμφιλαφὲς ὁ τις τῶσαν, **δασον** **Ἀνδάλων** [μέγας ἐν τῇ τέχνῃ, κατὰ δ. ἔρμ. ὁ εὐρείας ἐκτάσεως ἄσκων τέχνη].

ἀμφιλαφός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δαφιλῶς, ἀφθόνως: **Πλούτ.Εὐμ.δ** ἀμφιλαφός τῶν πεδίων κομῶντων [ἐχόντων πλουσίαν βλάστησιν].

ἀμφιλαχαίνω ἀκάπτω πέρει, σκαλίζω: **Όδ.Ω.242** ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

ἀμφιλάων **Ἡσ.** «περικυκλούμενος».

ἀμφιλέγω φιλονικῶ, ἀμφισβητῶ: **Ξεν.Ἀν.1,5,11** ἀμφιλέξαντων δὲ τὶ ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τῶν τοῦ Κλεάρχου, **Ἐπιγρ. αἰ κ** ἀμφιλέγωνται τοὶ ταγοί· || **Ἐπιγρ.** τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἀμφιλεγόμενα, περὶ ὧν ἀμφιλογία ὑπάρχει, τὰ ἀμφισβητούμενα· 2) ἀμφιδόλλω: **Ξεν.Ἀπομν.** βροντάς ἀμφιλέγει τις ἢ μὴ φωνεῖν ἢ μὴ οἰωνιστήριον εἶναι.

ἀμφιλεπής-ές βλ. ἀμφιληπής.

ἀμφιλεῖπω μτγν. ὁλοσχερῶς ἐγκαταλείπω.

ἀμφιλεκτός-ον ὁ περὶ οὗ ἀμφιλέγει τις ὁ ἀμφισβητούμενος, διαφιλονικιούμενος: **Αἰσχ.Ἀγ.881** ἀμφιλεκτά πῆματα ἐμοὶ προφωγῶν· 2) ἐνεργ. ὁ ἀμφιλέγων, ὁ φιλονικῶν: **Εὐρ.Φοίν.500** οὐκ ἦν ἀν ἀμφιλεκτός ἀνθρώπος εἰς.

ἀμφιλεπτός [ὁ] νεώτ. **ζωολ.** γένος πρωτοζῶων ἐγχοιματιζομένων τῆς τάξεως τῶν ὀλατρίχων· ἔχει τὸ σῶμα πανταχόθεν κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν τριχοειδῶν βλεφαρίδων [Amphileptus].

ἀμφιλινίδαι [οἱ] νεώτ. **ζωολ.** ὁμοιογένεια σκωλήκων τῆς τάξεως τῶν κεσταειδῶν παρασιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἰχθύων [Amphiliinidae].

ἀμφιλινοός-ον ὁ διὰ λινού δεσμοῦ δεδεμένος.

ἀμφιλιπής-ους-ές γραμμ. ἐπὶ μέτρου - ὁ ἀμφοτέρωθεν ἑλληνής.

ἀμφιλήνη **Ἡσ.** «τὸν λιπνευτήν».

ἀμφιληχὴ **Ἡσ.** «περιμάχτην».

ἀμφιληχέζω μτγν. περιέλω.

ἀμφιλογία [ἡ] κ. νεώτ. ἀμφισβήτησις, ἀντιλογία:

Ἡσόδ.Θ.229 φευδέας τε λόγους ἀμφιλογίας τε, **Διον.Ἀλ.8,91** ἀμφιλογία... περὶ τοῦ δόγματος.

ἀμφιλογίτης [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. συνών. τοῦ μοσχοδίτου βλ. λ. [Amphilogit].

ἀμφιλογός-ον κ. νεώτ. ὁ περὶ οὗ ἀμφιλέγει τις, ἀμφισβητούμενος, ἀμφιβολος: **Ξεν.ΚΠ8,7,4** βασιλεῖα ἀμφιλογος γενομένη, **Διον.Ἀλ.3,32** ἀμφιλογον κίνημα· || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἀμφιλογα ὧς οὐα. αἱ ἐριδές, τὰ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν: **Όουκ.4,118,8** τὰ ἀμφιλογα θίχῃ διαλυτόν· ἀνευ πολέμου· 2) ἐνεργ. ὁ ἀμφισβήτησιν προκαλῶν, ἐριστικός: **Σοφ.Ἀντ.111** ἀρβείες νείκων ἐξ ἀμφιλογῶν, **Σχολ.** «ἀμφιβολίας ποιοῦντων».

ἀμφιλόγχη [ἡ] νεώτ. **ζωολ.** εἶδος πρωτοζῶων ἐχόντων σῶμα φοειδές, ἐρυθροκαστανόχρουν.

ἀμφιλόγχιαι [ταὶ] νεώτ. **ζωολ.** κατηγορία ἀκτινῶζων διακρινομένων ἐκ τοῦ σκελετοῦ τῶν, ὅστις ἀποτελεῖται ἐξ εἰκασιν ἀκτίνων πυριτικῆς συστάσεως [Amphilocheia].

ἀμφιλογῶ-ἔω μτγν. ἀντιλέγω, ἀμφισβητῶ: **Ἡσ.** «ἀμφιλογῆσαι ἀντεῖπεν»· || μέα. -οῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ σῆμ. ἀμφισβητῶ, φιλονικῶ: **Πλούτ.Λυσ.22** Ἀργεῖος ἀμφιλογουμένοις περὶ γῆς δρων.

ἀμφιλόζος-ον μτγν. ὁ ὁλοσχερῶς λοξός, ὁ λίαν σκατεινός, ἀσάφης, ἐπὶ χρησμών: **Λουκ.Φιλόπ.5** ἀμφιλόζα μαντεύσεσθαι.

ἀμφιλόζιον [τὸ] νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βιγνονιαειδῶν, ἰθαγενές τῆς Ἀμερικῆς.

ἀμφιλόφος-ον ὁ περιβάλλων τὸν αὐχένα, περιτράχηλος: **Σοφ.Ἀντ.311** ἀμφιλόφον χυτῶν σχολ. «ἀμφοτράχηλον».

ἀμφιλόκη [ἡ] νεώτ. βοτ. γένος δικοτυληδῶνων φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βοχυσιδῶν ἰθαγενές τῆς Βραζιλίας [Amphilocheia]. 2) παλαιῶφ. φυτικὸν γένος ἀπολελιθωμένον, οὐ φύλλα εὐρέθησαν εἰς τὴν μεσοκείνου τῆς Ἀμερικῆς.

ἀμφιλύκη τὸ λυκαυγές, τὰ χαράματα, παρ' **Όμ.** μετὰ τοῦ νύξ: **Ἰλ.Η.433** ἥμος δ' οὐτ' ἀρ' ἠώ, ἔτι δὲ ἀμφιλύκη νύξ· ἡ νύξ κατὰ τὸ τελευτάτον πρὸς τὴν ἡμέραν τμημά της]. **Πολύδ.170** «ὁ ὕπνὸς τὸ λυκαυγές, ὅπερ Όμηρος ἀμφιλύκην νύκτα καλεῖ»· || κ. ἀνευ τοῦ νύξ: **Ἀρατ.7,47** ἀστέρες ἀμφιλύκῃς ἀντίθ. οἱ πρώτῃς νυκτός· 2) τὸ λυκοφῶς: **ΑΠ7,553** τρισπῆ δ' ἀμφιλύκῃ δρόμον ἤνυσεν· **Ἡσ.** «ὁ ἡμεῖς λυκοφῶς λέγομεν».

ἀμφιλωμα-ατος [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος λειχήνων, ἐχόντων ἀποσθῆκα μετὰ διπλῶν γείσους.

ἀμφιλωροανάπαιστος μσν. ἐπὶ στίχων - ὁ ἀμφίμακρος καὶ ἀνάπαιστος βλ.λ.

ἀμφίμακρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκατέρωθεν μακρός· 2) ἐν τῇ ἀρχ. μετρ. πούς κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα μακρός [οἶον **Οἰδίους**] ἀντίθ. ἀμφιδραχς.

ἀμφίμαλλος-ον ἐπὶ τῶν τοπήτων, ὁ ἀμφοτέρωθεν, κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐπιφανείας μαλλώδης, ἀ. ἀμπατῆνης, ἀντίθ. ἐτερόμαλλος· || κ. ἐπὶ ὕψοσμάτων κατὰ τὴν αὐτὴν σῆμ.: ἀμφίμαλλος χιτῶν: **Φερεκρ.1 Δ Πολύδ.7,57**· 2) νεώτ. **ζωολ.** γένος κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν σκαρδαβοειδῶν μικρὸν ἐρυθρόπιδον ἔντομον.

ἀμφιμανής-ους-ές μτγν. ἐμμανής, φρενοβλαδής.

ἀμφιμάντορα **Ἡσ.** «ὁδυσμορφον κακοδέναντον».

ἀμφιμάσσει ἡ ἀμφιμαίωμαι μόνον ἐν τῇ προσ. ἀμφιμάσσει σπογγίζω, πλύνω πέρις: **Όδ.Υ.152** σπόγγοισι τραπέζας πάσας ἀμφιμάσσει.

ἀμφιμάρπη μτγν. μόνον ἐν τῷ πορκ. ἀμφιμέμαρπα πανταχόθεν ἀρπάζω, λαμβάνω, πιάνω ἀπ' ὀλόγουρα: **Ἀπολλ.Ρ.3,147** ἀμφοτέρησι χιτῶνος ἐνθα καὶ ἐνθα ἔχεν ἀμφιμεμαρπάς.

ἀμφιμάστα **Ἡσ.** «φαιστά, ὀλφίτα μέλιτι δεδεμένο, Λόκωνες».

ἀμφιμασχάλια [τα] νεώτ. ἐπάργυροι ἢ ἐπί-

χρυσοί ἢ καὶ ἀπλῶς βαμβακερεὶ σπειρίδες, τὰς ἀποίας ἀναρτῶσιν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ὤμων οἱ στρατιωτικαὶ ὡς διακριτικὰ εἰδικῆς ὑπηρεσίας.

ἀμφιμάσχαλος-ον ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, ὁ ἔχων δύο χειρίδας, ὁ ἀμφοτέρωθεν χειριδωτός 'Ἡσ. « χιτῶν χειριδωτός ἐλευθέρων, . . . δύο χειρίδας ἔχων, ὅς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν »· Ἀριστφ. 11η.882 οὐσίωσι· ἀμφιμάσχαλον τὸν ἄλμον ἡ-ἐύασας, χειμῶνος ὄντος.

ἀμφιμάσχατος-ον ΑΠ περιμάχτος.
ἀμφιμάσχομαι μάχομαι περὶ τι· 'Ἰλ.Ζ.461 ὅτε ἴλιον ἀμφεμάχοντο· 2) μάχομαι διὰ τι, πρὸς ἀπόκτησιν ἢ ὑπεράσπισιν τινος· 'Ἰλ.Ο.330 τείχε-ος ἀμφεμάχοντο θοῶν ἐκτοδὶ νηὶν (πρὸς ὁ-λῶσιν τοῦ τείχους)· αὐτ.Σ.20 κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοὶ (πρὸς ὑπε-ράσπισιν τοῦ νεκροῦ).

ἀμφιμέλας-αινα-ον παρ' Ὀμ. ἐν τῇ ἐκφοράῃ ἀμφιμέλαιναι φρένες αἱ δόλοισιν μέλαιναι, σκο-τεινοί, ἐσκοτισμένοι· 'Ἰλ.Α.103 μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πηλῆαντ'· // γν. μέλας, μαύ-ρος· ΑΠ.Γ.738 κόνιν δὲ σου ἀμφιμέλιναν.

ἀμφιμέλει μεγάλη φροντίς ὑπάρχει· Κόνιν.Σμ. 5,190 ἀλλὰ σοὶ ἀμφιμέλειος θρόσος.

ἀμφιμερής δίκη (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ δίκη, καθ' ἣν ἐκότερος τῶν διαδίκων εἶναι συγχρόνως ἐνάγων ἅμα καὶ ἐναγόμενος.

ἀμφιμερίζομαι μερίζομαι, χωρίζομαι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· ΑΠ.Γ.662 χωρὸς τοίχοις ἀμφιμερίζομενος.

ἀμφιμερούς-ικος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ὀληφό-ρων θηλαστικῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἑφο-δοπτιδῶν ζῆσαν κατὰ τὴν ῥώκινον καὶ ὀλγό-καινον περιόδον ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἐλβετίᾳ (Amphime-ryx Pomel).

ἀμφιμήκης κ. μαν. ἐπὶ ἀριθμῶν ἀ. ἀμφιμάκρος, ὁ μὴ περὶπτός, ὁ ἀπριος· Ἰσίδλ. ἐν Νίκμω.12,21· 2) γεν. ἐπὶ ὄγκου, σχήματος κλ. - ὁ κατὰ τὰ ἄκρα ὀμομήκρος κατ' ἀντίδιαστο. πρὸς τὸ ἑτερομήκης· Ἰω.Κομην.Θεοσ.372 Α' νήσους ἀμφιμήκεις.

ἀμφιμήλον (τὸ) μγν. μήλη ἔχουσα ἐκατέρω-θεν σφαίριδα, εἶδος χειρουργικῆς ἐργαλείου.

ἀμφιμήτριος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὴν μή-τραν· Γαλ.19,78 « ἀμφιμήτριον ὀμεινὸν τὸ πλω-τικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων »· 2) τὸ οὐδ. ἐν τῷ ἐν. κ. τῷ πληθ. τὰ ἐκατέρωθεν τῆς τρύπιδος ζῦλα τοῦ πλοίου· Πολυδ.1,87 « τὰ ἐδο-ατὰς τῆς νεῶς, κύτους καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται »· Ἡσ. « ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν τρύ-πιν τῆς νεῶς ἐξ ἐκατέρωθεν μέρους ἐπιτιθέμενα » (ζῦλα)· 3) ὁ ἀμφιμήτωρ βλλ., ὁ ἐξ ἄλλης μη-τρός ἀδελφός· Λυκόφρ.19 ἀμφιμήτριος κάσις.

ἀμφιμήτωρ ἰὸ, ἡ] ὁ ἐξ ἄλλης μητρός ἀδελφός, ὁ μὴ ὁμομήτριος ΑΒ· ὁ ἐξ ἑτέρας μητρός ἀδελ-φός· Εὐρ. Ἀνδρ.466 ἀμφιμάτορας κόρους.

ἀμφιμήτης-οὗς-ός ὁ μετὰ πολλῶν ἢ ὁ πλήρως μεμιγμένος, ἀνακατωμένος· Ἡσ. « ἀμφιμήγες ἡ πολυμήγες ἡ πολυσυμγκρατον ».

ἀμφιμήγυσσι κ. μείγνυσσι, πλήρως ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω.

ἀμφιμήκτος-ον μγν. μεμιγμένος, ἀνάμικτος.

ἀμφιμήτης-ως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκείνης δόδο-γενετι-σῶμα κυττάρων πρὶν παραγωγὴν νέου ἀπογόνου.

ἀμφιμήτος-ον μγν. ὁ ἀμφοτέρωθεν μολλω-τός, ὁ ἀμφιμάλλος βλλ.· Πολυδ.7,57 τὸν ἀμφι-μυτον... κλητέον.

ἀμφιμόνας-άδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πρω-τόζωων τῆς ἀμοατίας τῶν μεσσηγοφόρων ἔχει σῶμα φοιειδὲς ἢ σφαιρικόν, γυμνὸν καὶ πολλα-πλασιάζεται διὰ μερισμοῦ (Amphimonas).

ἀμφιμόρφα (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. ὁμοιογένεια χηνομόρφων πτηνῶν τῆς κρητικῆς περιόδου τῆς

'Αμερικῆς καὶ Σουηδίας προσεγγίζουσα τοὺς ἐ-ρωδιούς (Amphimorphaea Huxley).

ἀμφιμοκάρει κυρ. ἐπὶ βοῶν μυκάμοι· 2) μγφ. ἀποδίδω ἔχον, κρότον, περιχῶ, ἀντιχῶ· μόνον ἐν Ὄδ.Κ.227 δάπεδον δὲ ἄπαν ἀμφιμοκῆκεν.

ἀμφιμολός-ον ἀμφισθητούμενος· Ἐπὶ γρ.δ.ορτ. 10,27 μὴ ἀνίστασθαι κατακειμένον μὴδ' ἀμφιμολῶν.

ἀμφιμολῶ-έω ἀμφισθητό· Ἐπὶ γρ.δ.ορτ.12 ὁ κ' ἐλευθερώ μελέη ἀμφιμολῶν.

ἀμφιμόσους (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος σαρ-κοφάγων θηλαστικῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν προκουσιδῶν ζῆσαν κατὰ τὴν πλειόκαινον περιό-δον τῆς Ἀργεντινῆς (Amphimousa Moreau).

ἀμφινέω περιπρέω· Ἐπὶ δ.84 ὕδατος ἀμφι-ναέντος, σχολ. εὐδ. περὶ νεῖα.

ἀμφινεικής-οὗς-ός περιμάχτης, περικλῆπτης· Αἰσχ. Ἀγ.666 τῶν δορυγαυβρον ἀμφινεική ὁ Ἐ-λέφαν.

ἀμφινεκήτος-ον κ. ἀμφινεκής βλλ.· Σοφ.Τρ. 527 τὸ δ' ἀμφινεκήτων ὄμμα νύμφας ἐν' εἶδε.
ἀμφινεκήτοι παραιοζ. κατοικὸν ὄλογοι ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων· 'Ἰλ.Β.521 οἱ τ' Ἀγεμώρειαν καὶ Ὑάμυλιν ἀμφινέμεντο, αὐτ.Σ.186 ἀθανά-των, οἱ Ὀλύμπιον... ἀμφινέμενται // μγφ. περι-στοχῶ, περιβάλλω· Γλινδ.Π.5,14 ὁλοος σε ἀμφι-νέμεται (σχολ. « περιέχει ») // μγν. ἐπὶ τοῦ πυ-ρός, ἐξολοοῦμαι, ἐπεκτείνωμαι ὀλόγοι.

ἀμφινέουρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ἀτελέστερα τῶν μαλακίων, ἔχοντα σῶμα φαιειδὲς με κεφαλὴν οὐχὶ εὐδιάκριτον (Amphineura).

ἀμφινεῦος ΑΠ νεῦος ἐνθεν κἀκεῖθεν, κλῖνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τοῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

ἀμφινεόθεν (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος βραγ-χοπόδων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν κοινγκιτιδῶν ζῆσαν εἰς τὰ ἀλπινικὰν τριάσιον σύστημα.

ἀμφινεόη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σκαλῆκων, βι-ούτων εἰς τὰς τροπικὰς χώρας ἢ τὰς παρ' αὐτὰς θαλάσσας (Amphineura).

ἀμφινεοῖσθαι (ἡ) νεώτ. ὁμοιογένεια σκαλῆκων πολυκαπῶν, ὅτινες ἔχουσι σῶμα ἐπιμήκες καὶ δι-αβιούον εἰς τὰς θαλάσσας τῶν θερμῶν χωρῶν.

ἀμφινέος-ον πολύτροπος, ἀγίνους, πολυμή-χανος· Τίμων.46 ἀμφινέριον ἀμφινέον λεσχίνα.

ἀμφινέω-έω ἀπορώ, ἀμφιβάλλω· Σοφ. Ἀντ.376 ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινέω.

ἀμφινεῦμαι περιβάλλω· Αἰσχ. Ἀν.304 σπικτὶ ττέρυξ ἔπνοα ἀμφ- 2) διαρῶ, χωρίζω εἰς δύο· Ὑμν.Δημ.373 ροίης κόκκον ἀμφι εἰς νυμῖσας.

ἀμφινεῖς (τὰ) νεώτ. Ἡσ. « προσμελίζοντα, προσ-φερόμενα ».

ἀμφινεῖς-ίδος (ἡ) ΕΜ εἶδος χιτῶνος.

ἀμφινεῖται χιτῶνες Ἡσ. (ἀμφ.) ἀμφινεῖται βλλ.

ἀμφιεῖ περικεῖω, λαίανω ὀλόγοι· Ὄδ.Ψ.196 κορυὸν ἀμφιεῖται χαλκῷ.

ἀμφιεῖσος-ον κ. συνηρ. ἀμφιεῖς ὁ ἀμφοτέρωθεν ζέων, ἀμφοίμος· ΑΠ.6,205 ἀμφιεῖον σκάπρον.

ἀμφιον (τὸ) κ. ἀμφιον ἀμφιέσιμον, ἐνδυμα· Σοφ. ἄν.387 καὶ ἀμφια καὶ οἰκήσεις· 2) ἐν τῷ πληθ. ἀμφια (τὰ) ἐκίλ. τὰ ἐκδύματα τῆς ἁγίας τραπέ-ζης // κ. γεν. τεμάχια ὑφασμάτων, συνήθως δια-κέντητα, δι' ὧν καλύπτονται ἐρῶ σκεῖθ' (διοικη-τότροπον κτλ.) ἢ διακοσμοῦνται μέρη ἢ ἀντικειμε-να τοῦ νοοῦ (ἐπιτάφιος, βωυδύρα κτλ.) // εἰδ.

τὰ ἐξαρτήματα τῆς ἐπίσημου στολῆς, ἣν φέρου-σιν οἱ κληρικὸι κατὰ τὴν τέλειαν ἱεροτελεσίαν.

ἀμφιον (τὸ) τὸ ἐνδυμα· Σοφ.ἄν.370.

ἀμφιονί (τὸ) δμ. παικίλια τῆς οὐνοφόρου ἀμ-πέλου με μούρας σταφυλῶς, κολλεμεγρομένη κυ-τρικὴ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως δήμου Μεσο-χωριῶν.

ἀμφιοῖσθαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. τάξεις σπονδυ-λοζῶων, ἥτις ἄλλοτε ὑπῆγετο εἰς τοὺς ἥθους.

ἀμφίετος ἰδί νεώτ. ζωολ. ἰχθύς τοῦ ἀθροίσματος τῶν κυκλοστόμων, φέρων σκληρότατον ραχιαῖον καὶ ἐδραῖον πτερύγιον καὶ νατοχορδὴν ἐν εἰδεί σπονδυλικῆς στήλης (Αμφίετος).

ἀμφίετη (ή) νεώτ. παλαιός. γένος ἐχίνων ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν γλυπτεστροφιδῶν, ὅπερ ἐξακολουθεῖ ἐτι καὶ νῦν νὰ ζῇ ἀπὸ τῆς ὀλγοκαινίου περιόδου ἐντὸς τῶν θαλάσσιων (Αμφίετος Ag.). **ἀμφιφοκία** (ή) μτγν. ὁ ὅρκος τῶν διαδίκων ἀμα καὶ τῶν δικαστῶν: Γρηγ. Κορ. 7, 112 ὁ ἀγκαλοῦντος ὅρκος διωμοσία... ὁ ἀπολογουμένῳ ἀνταπομῖση, εἰ καὶ ὁ δικαστὴς ἐπώμυντο (τὸν δικαστικὸν ὅρκον), ἀμφιφοκία τὸ σύμπαν || εἰδ. ὁ ὅρκος μόνον τῶν διαδίκων: Ἡσ. «ἀμφωμοσία» ὅταν τῶν δικαζομένων ὁ μὲν προσδόσῃ, ὁ δὲ ἐπομῶσῃ, λέγεται δὲ καὶ ἀμφορκία.

ἀμφιόμνη (ή) νεώτ. ζωολ. βατράχιον διακρινόμενον ἐκ τοῦ μακροτάτου σώματος τοῦ κυλινδρικοῦ ὅπως τοῦ ἐγγέλιος (Αμφιόμνη).

ἀμφιουρίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογενεῖα ἐχινόδερμων τῆς τάξεως τῶν ἀμφιούρων ἔχουσι βραχίονας μακρούς, μὴ διακλαδουμένους (αμφιουρίδαι).

ἀμφιουρος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ἐχινόδερμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμφιουρίδων ζῶον ἐμφαφρόδιτον, ζωοτόκον (Αμφιουρος).

ἀμφιπαγής-οὐς-ές μτγν. ὁ πάντοθεν πεπηγώς, στερεωμένος: Νών. Εὐαγγ. Ἰω. 10, 11 λίθος ἀμφιπαγής ἐρείδετο χάσματι τύμβου.

ἀμφιπαίξω μον. παίζω πέρiz.

ἀμφιπαῖς Ἔνιργ. καρφῶν, διαπερῶ: περὶ σκόλοπας τινὰς τοὺς ἀπτήλικους ἀμφέπαις.

ἀμφιπαλῆς (ή) μον. ἡ ἐξ Ἰσθμ. ἀμφοτέρωθεν πάλης: Ν. Χων. 637, 14 ἀμφιπαλῆς εἰρήνη, αὐτ. 308, 13 ἀμφ- μάχη.

ἀμφιπαλῶν-ον ὁ πανταχόθεν πολλόμενος, ὁ ἀντηχῶν: ΑΠ 15, 27, 10 ἀμφιπαλῶς αὐδᾷ.

ἀμφιπαλύνω μτγν. περιπαῖνω: Ἀπολλ. Ρ 9, 1247 φάρμακα μυθεῖσας σάκας ἀμφιπαλύνει.

ἀμφιπαρασχεθῶν ἔνιργ. μον. περίπου ἐγγύτατα: Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. 622.

ἀμφιπαρίσταμαι Πάπ. παρίσταμαι πέρiz: στολός ἀμφιπαρίστατα.

ἀμφιπαστον Ἡσ. «ἀλφίους ἀναδευμέναις ἐλαίω».

ἀμφιπατάσσω ΑΠ πατάσσω, κτυπῶ παντοχόθεν.

ἀμφιπάτορας (οἱ, αἱ) Σουῖδ. ἐπὶ ἀδελφῶν, οἱ μὴ ὁμοπᾶτορι, διαφῶρον πατέρων ὁμομήτορι ἀδελφοί: ἀντίθ. ἀμφιμήτορας.

ἀμφιπάτριος-ον ἀδελφός ἐξ ἄλλου πατρὸς πρὸς ἀμφιμήτορι.

ἀμφιπελάς-ον ὁ περικυκλοῦμενος ὑπὸ πεδιάδος: Πίνδ. Π 9, 55 λαὸν ἀγέρας δυχθὼν ἐς ἀμφιπεδὼν (σχόλ. «Κυρήνην, διὰ τὸ πρὶ αὐτὴν πεδιάδα εἶναι»).

ἀμφιπελάω μτγν. πανταχόθεν κινεῖσθαι.

ἀμφιπελάς (οἱ) νεώτ. παλαιός. γένος πτηνῶν τῆς τάξεως τῶν ἐρωδιῶν, ταῦ ὅποιοι ἀπολελιθὴ μένα λείφοντα ἀνευρέθησαν εἰς στρώματα τῆς κάτω πλειοκαίνου περιόδου (Αμφιπελάς).

ἀμφιπελέκη Ἡσ. «πελέκων δίστομον Κυρηναίσι».

ἀμφιπέλωμαι φέρομαι περὶ τινα, περιχῶ: Ὁδ. Α 352 ἀειδὴν, ἢ τις ἀκαυδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέλπειται.

ἀμφιπέλτης ἰδί νεώτ. παλαιός. γένος μαλακοστράκων ἀρθροπόδων τῆς τάξεως τῶν ἰσοπόδων, ζῆσαν κατὰ τὸ δεξιόνον σύστημα.

ἀμφιπένομαι μόνον ἐνεστ. κ. παρ.τ. ἀσχολεύμαι περὶ τι: Ἰλ. Π 28 τοὺς ἱπποὺς ἀμφιπένοινται ἔλκε· ἀκείμενοι (τοῦτους περιεπιόοντα): || ἐν κακῇ σμῇ.: οὗτ. Ψ 184 τὸν δὲ αὖ κύνες ἀμφιπένοντο, ἢ ἐναντίον τούτου δὲν ἐπέπινον οἱ κύνες, ἢ

Ἀπολλ. Ρ 2, 27 λέων... ὃν τ' ἐν ὄρεσιν ἀνέρες ἀμφιπένοινται.

ἀμφιπεντᾶς-άδος (ή) νεώτ. ζωολ. διάτομο τοῦ ἀθροίσματος τῶν βιδομφιδῶν (Αμφιπεντᾶς).

ἀμφιπηνία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς τάξεως τῶν πνευμονωιδῶν, ζῶν εἰς γλυκερά υδᾶτα ἐν Εὐρώπῃ καὶ Φιλιππίνῳ (Αμφιπηνία).

ἀμφιπεραθῆριον (τό) νεώτ. παλαιός. ζωολ. γένος μαρσιποφόρων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν διδελφιδῶν: δ. διδελφός βλ. λ.

ἀμφιπεριαιμωροῦμαι-έομαι μον. αἰμωροῦμαι, κρέμαμαι περὶ τι.

ἀμφιπεριέπαι μον. μεταχειρίζομαι τινα.

ἀμφιπεριπλάττω μον. πετῶ ὀλόγυρα.

ἀμφιπερισταμαι μτγν. ἴσταμαι πέρiz: Κόνιν. Σμ. 3, 201 ἀμφιπεριστήσονται ἀνὰ πτόλιν.

ἀμφιπερικινῶ-έω μτγν. κινῶ ὀλόγυρα.

ἀμφιπερικραδῶ-άω μτγν. κραδαίνω.

ἀμφιπερικροῦνίζω μον. ἀναδύζω ὀλόγυρα, πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

ἀμφιπέρiz πέρiz, ὀλόγυρα: Ἰνν. Γυν. 2, 175 πᾶς ὁ ἀμφιπέρiz χῶρος.

ἀμφιπεριπλάττω κάμνω τὴ νὰ περιφέρεται: Παῦλ. Σλ. Ἀμβλ. 268 πέτρη ὀφιδεᾶ σύμματα ἀμφιπεριπλάττωσα.

ἀμφιπεριπλάσσομαι διαπλάσσομαι, σχηματίζωμαι πέρiz: Ὀρφ. Λ 80 σπιν νεφέλῃ πρᾶπιδεσται... ἀμφιπεριπλάσσεια...

ἀμφιπεριπλέγδην ἔνιργ. μτγν. περιπλεγμένως πανταχόθεν, πλεχτὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη: Νών. Δ 36, 360 ἀμφιπεριπλέγδην πεπληγμένους.

ἀμφιπεριπλέκομαι περιπλέκομαι πανταχόθεν: Ὀρφ. Λ 80 σπιν νεφέλῃ παπιδέσονται ἀμφιπεριπλέκομαι (ἰδιόρ. ἀμφιπεριπλάσσεια βλ. λ.).

ἀμφιπεριπλώσσω ζωρῶν ἀπὸ τὸν φόνον μου, τρέμω, φοβοῦμαι λίαν: Κόνιν. Σμ. 12, 427 ἐνεστέινοντα ἀγυῖσις ἀμφιπεριπλώσσωτες.

ἀμφιπεριπλάττω μτγν. σκιρτῶ, πηδῶ ὀλόγυρα.

ἀμφιπερισταίνωμαι μτγν. πιέζομαι, συνωθοῦμαι πανταχόθεν.

ἀμφιπεριστάφω περιβάλλω οἷονε διὰ στεφάνου, ὀλόγυρα: Ὁδ. Θ 175 ἄλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστᾶται ἐπέεσσι, Πούλ. Σλ. Ἀμβλ. 105 κίονας ἡμισυ κύκλου ἀμφιπεριστᾶντες.

ἀμφιπεριστροφῶ-άω ἀδιολέπτως στρέφω πρὸς ὅλα τὰ μέρη, περιελαύνω: Ἰλ. Θ 348 ἔκτωρ δὲ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτρηξας ἱηπους || μεσ. -ώμαι περιφέρομαι: Κόνιν. Σμ. 13, 11 ἀμφιπεριστροφᾶσθαι ἀνὰ πτόλιν.

ἀμφιπεριστρέγγω μτγν. σφίγγω ὀλόγυρα.

ἀμφιπεριτρομῶ-έω τρέμω, φοβοῦμαι ἰσχυρός: Ὀνν. Ἀλ. 4, 193 ἀίσσει ἀμφιπεριτρομῶν.

ἀμφιπεριτρούζω ἐπὶ πτηνῶν, τιζῶ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις: Γρηγ. Ναζ. ὄρνις ἀμφιπεριτρούζει.

ἀμφιπεριφθινῶ φθίνω ἐντελώς: Ὑμν. Αφρ. 27) φλοῖς ἀμφιπεριφθινῶει.

ἀμφιπεριφρίσσω φρικτῶ, φρίττω σφοδρᾶ: Ὀνν. Ἀλ. 4, 54 (σχοῖνοι) πολὺν δὲ ἀμφιπεριφρίσσοι καὶ οὐτάζουσιν ὀπῶντας.

ἀμφιπετάννυμι πετάννυμι, ἀπλώνω ὀλόγυρα: Ὀρφ. Λ 643 ἀμφιπετάνσας νῶτον ἐόν.

ἀμφιπέτομαι μτγν. περιπέτομαι, πετῶ πέρiz: Ὀνν. Ἀλ. 2, 448 ἀνιπράι στήεις (μυῖαι) ἀμφιπέτονται.

ἀμφιπένγνυμι μτγν. πένγνυμαι, καθίσταμαι στερεός ὀλόγυρα: Ὀνν. Ἀλ. 1, 297 ὄφρα περὶ μελέεσσιν νέον σκίνας ἀμφιπένγνυμι.

ἀμφιπῆρους Ἡσ. «εὐφλοῦς ἢ μὴδὲν λέγοντας».

ἀμφιπέζω δωρ. ἀντὶ ἀμφιπέτῳ περιβάλλον πιέζω, συνθλίβω ἰσχυρῶς, περιπύσσομαι: Ἐσώκρ. Ἐνιργ. 6, 4 τραχὺς γὰρ χαλκίς ἀμφιπέζε λίκας.

ἀμφιπίνω ἀμφιπίνω βλ. λ.: Εὐρ. Ἰκ. 279 ἀντομαί ἀμφιπίνουσα τὸ σὸν γόνυ.

ἀμφιπλήτω πλητὼν περιβάλλω, ἐναγκαλιζομαι τινα: Ὁδ.Ω 523 ὡς γυνή κλαίεισι φίλον πόστιν ἀμφιπεσθεσθαι || Σοφ.Τραχ.938 ἀμφιπλήτων στόμασιν | καταφλών || μτφ.: Πινδ.Ο 10,98 ἔθνος Λακωνῶν ἀμφιέπασον | περιεπλήχην διὰ τῆς οἰδῆς μου | **ἀμφιπλάνα** (τὰ) νεώτ. παλαιόζωολ. γένος ἀκανθοπετρύγων | χυδίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀφροδοδεριδίων (ἦσαν κατὰ τὴν ἡλικίαν περιόδον τῆς Ἀμερικῆς | Amphiplegia). **ἀμφιπλάσσω** περιπλάσσω, περιβάλλω δι' ἐμπλάστρου περισείφω: Ἰνν. περί Ἀφόρων 221 τριῖται κάστορος ὄρχιν καὶ μήλη ἀμφιπλάσας. **ἀμφιπλάσκεις**-οὗς-ές περιεπλεγμένους: Ὁρφ. Ἀργ.607 ἐλάτῃ ἀμφιπλέεις ἔρνος ἀνέλου. **ἀμφιπλάκτος**-ον ὁ ἀμφιπλέεις βλ. λ.: Σοφ.Τρ. 520 ἀμφιπλεκτοὶ πλάμιας σχάλ. «εἰδος πλάσματος», | εἰδος πάλης, καθ' ἣν οἱ παλαιότες ἀμοιβαίως περιεπλέκοντο |. **ἀμφιπλέκω** περιτυλάω, πλέκω περί τι: Εὐρ.ἀπ. 369 κείσθω ὁδρὺ μοι μίτον ἀμφιπλέκων ἀράχων, Ἀνακρέωντ. ἀμφιπλέκων στεφανίσκους κροτάφοισι, ΑΠ5,281 ἀμφιπλέκων θύρας ἀτέμματος || μτφ.ἐπὶ μουσικῇ: Τελέστ.2 πνεύματος αἶθραν ἀμφιπλέκειν καλὰ μοις. **ἀμφιπλέκωρα** (τὰ) νεώτ. παλαιόζωολ. γένος θαλάσσιων φυκῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμφιπλευρώδων (ἦσαν ἐντὸς γλυκέων καὶ ἁλμυρῶν ὑδάτων τῆς τριτογενεὸς διαπλάσεως. **ἀμφιπλέυρος** μτγ. ἐπὶ θύρας ἡ ἔχουσα ἐκατέρωθεν πλευράς, διπλή: Φιλ.Βυζ.81,30 σασιδηρωμένης καὶ ἀμφιπλεύρους τὰς θυρίδας ποιήσας. **ἀμφιπλευρώδης** (τὰ) νεώτ. παλαιοντ. ὁμοιογενεῖα θαλάσσιων φυκῶν τῆς κατηγορίας τῶν βακίλλωριδων | εὐρίσκονται ἐντὸς σχηματισμῶν γλυκέων καὶ ἁλμυρῶν ὑδάτων τῆς τριτογενεὸς περιόδου ἀποελυθιμένα | Amphipleureae Schimper. **ἀμφιπλήκτος**-ον ὁ ἐκατέρωθεν πλήττων: Σοφ. 687 ἀμφιπλήκτων ῥοδίων, σχάλ. «ἐκατέρωθεν πλήττοντων»: 2) κ. παθ. ὁ ἐκατέρωθεν πληττόμενος: Ἡσ. «ἀμφιπλήκτοις ἰσθμοῖς» ἀμφιβαλάνσοις παρ' ὅσον ἐκατέρωθεν θαλασσυνεῖται». **ἀμφιπλήλῃς**-ἡνος(ἰ,ῃ) ὁ ἀμφοτέρωθεν πλήττειν, ἀμφοίστομος: Σοφ.Τρ.930 ἀμφιπλήλῃ φοσγάνῃ πεπληγμένῃ 2) μτφ.: Σοφ.ΟΤ 417 σ' ἀμφιπλήλῃς μτφρότε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλφ' ἀρά 3) ὁ ἀμφιπλήλῃτος βλ.λ.2 | Πολυδ.9,18 ἀμφιπλήλῃς ἰσθμός. **ἀμφιπλήλῃς** ἑπίρρ. περιβάδην, περιπλήγδην: Σοφ. Ἀπ.539 δράκοντες θαυράν ἀμφιπλήλῃς εἰληφότε. **ἀμφιπλήσσω** ἀνοίγω τὰ σκέλη, βαδίζω με ἀνοικτὰ, δρασκελιστὰ βήματα: Πολυδ.2,172. **ἀμφιπλόου**-ουν ὁ ἀμφοτέρωθεν πλεόμενος, οἶον ἰσθμός, ἄλλως ἀμφιβάλαστος, ἀμφοτερόπλους 2) ὁ πλέων διὰ δύο κινητηρίων μέσων, ἰστίων καὶ κωπῶν, ἰστίων καὶ ἀγμοῦ ἄ. ἀμφικλήντος. **ἀμφιπλόουσαι** (τὰ) ἰστρο. ἡ πανταχόθεν ἀναπνοή ἡ ἡ ἐκατέρωθεν, δι' ἐργουμένη ταυτὰ καὶ διὰ φάσσης ἀκουσίᾳ ἀπονοή: Ἰνν. Ἐπιδ.4,32 τρέμοι, ἀπασμοί, λύγγες ἀμφιπνευμα, θεοδοί. **ἀμφιπνευσταί** (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων ἅπαν ἀναπνεύουσι συγχρόνως διὰ πνευμόνων καὶ βραγχίων | Amphipneustae |. **ἀμφιπνέω** (τὰ) νεώτ. ζωολ. τάζεις μαλακοστράκων ἐδρόσφοδάμων, ἅπανα εἰς αἵμα μικρόστα, χορτοφάγα ἢ σαρκοφάγα καὶ ζῶσιν εἰς τὰς βορείους κυρ. θαλάσσας καὶ εἰς γλυκέα ὑδῶτα 2) παλαιόζωολ. τάζεις μαλακοστράκων ἀρθροπόδων ἐμφανισθείσα κατὰ τὸν παλαιόζωικὸν αἰῶνα ἐντὸς γλυκέων καὶ ἁλμυρῶν ὑδάτων. **ἀμφιπνοδίομορφα** (τὰ) νεώτ. ζωολ. προνύμφαι ἐντόμων πνῶν με εἰς πόδας, βραχὺ σῶμα καὶ ταλείας μορφῆς πηδητικὰ ὄργανα. **ἀμφιπνοκός** Ἡσ. «ἀμφιπνοκός» βλ. λ.

ἀμφιπλοία (ἡ) ἀμφιπλοία βλ.λ. **ἀμφιπλοῖαν** (τοῖ) Ἐπιγρ. ὁ θάλαμος ἡ ὁ τόπος ἐν ᾧ διέμενον οἱ ἀμφιπλοῖαι βλ.λ. ἐν τῷ ναυῷ. **ἀμφιπλοῖαν** πυροδόκων ἡ θυμαγροῖ νεώτ. ναυτ. κατηγορία πυροδόκων τοῦ ἄλλοτε ναυτικοῦ, ἅπανα ἰδύοντο μετακινούμενα νὰ βάλλωσιν ἐκ διαφόρων θυρίδων τοῦ πλοίου. **ἀμφιπλοῖα** ἀσχολασμοὶ περί τι, περιποιούμαι, περίω: Ὁδ.Ω 257 τοῦ θύματος εἰς ἀνδρῶν; τοῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπλοῖα 2) κ. ἀποδιδώσ-φροντί(ω): Ὁδ.Υ 78 ἔδωσαν στυγεράσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπλοῖα 3) μετὰ δοτ. ὑπηρετῶ ὡς ἱερεύς: Ἐπιγρ. ἀμφιπλοῖα Ἀρτέμιδι-Διί. **ἀμφιπλοῖα** (ἡ) ἡ ἀμφιπλοῖα ἱερaticὸν ἀζύωμα: Διόδ.16,70 ἀμφιπλοῖα Διός. **ἀμφιπλοῖα**-εως(ἰ,ῃ) ναυτ. -πλοῖα ὁ περιβάλλων τὴν πόλιν: Αλφ.Χο.75 ἔμοι ἀνάγκαν ἀμφιπλοῖαν θεοὶ προσήνεγκαν 2) ὡς οὖς, πόλις προσφωδῶ κατὰ τὴν πόλιν καὶ κατὰ θαλάσσαν κειμένη: Θουκ.4,102,4 ἦν ἀμφιπλοῖαν Ἄγγων ὠνόμασεν, ἐπὶ . . περιφανὴ ἐς θαλάσσαν τε καὶ τὴν ἡπειρόν φικασιν. **ἀμφιπλοῖα**-ον (ἡ) πλοῖοι 1) ὁ παρὰ τινα ὄν. πέριξ τινὸς κινούμενος, ἀσχολούμενος ἡ ὅστις ἀπὸ τινος πέλει | ἐξαρτάται | 2) εἰς τὸ θηλ. ἡ ἀκόλουθος, ἡ θεραπεύτρια: Ὁδ.Α 362 ἐς δ' ὕπερθε ἀναδῶσα σὺν ἀμφιπλοῖασι γυναιξίν || συνήδως ὡς οὖς, ἡ θαλαμηγός, ἡ ὑπηρετρία: Ἰλ.Γ 143 ἄμα τῆς καὶ ἀμφιπλοῖα δὲ ἔπαιον, Ὁδ.Σ 198 ἡλθον δ' ἀμφιπλοῖα λευκώλενοι καὶ μετάρους 2) ὁ ἐν ἱερῷ τὰ τῆς εὐπρεπείας τοῦτο καὶ τὰ τῆς λατρείας θεοῦ ἡ θεῶν ἐπιμελούμενος, ὁ ἀποδύρμας ἐν ναῷ ἔχων, ὁ ἱερεύς ἡ ἡ ἱερεῖα: Εὐρ. IT 1114 τὰς Ἑλλανοφόνους θεὰς ἀμφιπλοῖαν κόραν δηλ. τὴν ἱερεῖαν Ἐπιγρ. ἀμφιπλοῖα Διός 1) ἱερεῖς 3) ὁ περί ὃν πορεύονται, πολυσήματος: Πινδ. Ὀλ.1,93 ἀμφιπλοῖα τμήδος 1) ὁ πολὺ συγκαθέμενος τόπος 2) ὁ πρὸς τι ἐποπτεύων ἡ μεστρεύων: Κύπρις ἀμφιπλοῖα. **ἀμφιπλοῖα**-εως ἀμφιπλοῖα βλ.λ.: Πινδ.Π 4,158 ἡδὴ με γεραίον μέρος θάλικας ἀμφ- σχάλ. «περικύκλοι καὶ περιεῖς» 2) ἐπιστάτης, προστατεύων, σῶζ(ω): Θεόδωρ. Ὀλ.1,22 ἱμερῶν ἀμφιπλοῖα, Τύχα, σχάλ. «περιπλοῖα, σῶζε», Θεόδωρ.1,124 τὰ γ' ἀμφιπλοῖα μέγα Μαιναίων 3) ὑπηρετῶ, εἰμὶ θεράπων πνός: Σοφ.ΟΚ 680 θεαῖς ἀμφιπλοῖαν τιθῆναι 3) θεραπεύω ἐν τῇ νῦν σ.ημ.: Πινδ.Π 4,371 τρώμας ἔλκεος ἀμφ-, σχάλ. «θεραπεύει», **ἀμφιπνοῦσθαι** πονῶ περί τι, φροντί(ω): Ἰλ.Ψ 681 τὸν Τυδείδην ἀμφοπνοῦντο θεοσύνων ἑπαιτο. **ἀμφιπνοῖα** (τὰ) νεώτ. παλαιόζωολ. γένος στρωματοποριδίων κοιλεντροχέων (ἦσαν κατὰ τὸ δεδῶντο σύστημα | Amphipnoia Schelz). **ἀμφιπνοῖα** (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογενεῖα σκυλῶν τῆς τάξεως τῶν πλατυελμίνων με βραχὺ σῶμα καὶ πολυαρθρίτους ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς | Amphipnoidae |. **ἀμφιπνοῖα** (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος σκυλῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμφιπνοῖων, ζῶν ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ τῷ Ἀτλαντικῷ | Amphipnoia |. **ἀμφιπνοῖα**-ος-α-ον ὁ ἐντελὴς πορφύρεος: Εὐρ. Ὁρ.145 ἀμφιπνοῖα πάλιν. **ἀμφιπνοῖα** περιπέτοιμα, περιπταται: Ἰλ.Β 315 μῆτῃ ἀμφοπνοῖατο ὀδυρομένη τέκνα. **ἀμφιπνοῖα**-ον ὁ ἡσκημένος εἰς τὸ μεταπνέον ἀπὸ ἵππου εἰς ἕτερον καὶ οὕτως ἀνευ ἐπιπλοῦ καὶ χαλκῶδ ἱππέων σχάλ. «οἱ ἐπὶ δυσὶν ἀστρώτων συνδεόμενοι ὁράμενοι καὶ μεταπνέοντες ἀπὸ ἑαυτοῦ εἰς ἄλλον, ὅταν ἡ χρεια καλῇ»: Ἀρrian.Τοκ.2,3 τοῦ ἱππικοῦ οἱ μὲν ἱππεῖς οἱ δὲ ἀμφιπνοῖα || εἰδ. ἀμφιπνοῖα ὡς ἐπὶθ, τὸν περί τὸν ἴστρον βορδάρων: Αλλ.Τοκ.383 οὗς καὶ

ἁμφίπους ἔλεγον ὡς εἰσισμένους μεταδιδόναι ἀπὸ ἄλλων εἰς ἄλλους ἵππους.

ἁμφιποτοξότης [οἱ] ἁμφίπος βλ. λ. ὠλισμέ- νος καὶ μετὰ τὰς: Διόδ. 19, 29 ἔστησε τοὺς ἐκ Μη- δίας καὶ Ἀργενίας ἁμφιποτοξότας [δ. γρ. ἀφιπ-]. **ἁμφιπρίαν**-ονος [οἱ] νεώτ. ζωολ. ἰχθύς τῆς οἰ- κογενείας τῶν στεινιδῶν βλ. λ.

ἁμφιπροθίδερα [τά] νεώτ. παλαιοζωολ. γέ- νος μαρσιποφόρων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν δασυσταυρίδων [ἦσαν κατὰ τὴν μειοκάνον περίοδον [Amphiproniengra].

ἁμφιπροδύτουλος-ον κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. ὁ ἐξ ἁμ- φωτέρων τῶν στενῶν πλευρῶν πρόστυλος, ἦτοι ὁ ἔχων κίονας μετὰ στοάς καὶ κατὰ τὴν ανατολικὴν πλευρὰν καὶ κατὰ τὴν δυτικὴν, συνήδ. ἐν χρ. ἐπὶ ναύων.

ἁμφιπρόσωπος-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων πρό- σωπα, διπλοπρόσωπος, διπρόσωπος: **ἁμφιπρό- σωπος** Ἐκάτη, Πλούτ. Νοῦμ. 19 **ἁμφιπρόσωπος** Ἰ- ανός || στρατ. ἐπὶ παρατάξεως, ὁ διμετώπος: **ἁμφιπρόσωπος** μάχη.

ἁμφιπρυμνος-ον περὶ πλοίων, ὁ ἀμφοτέρω- δυν πρύμνη ἔχων, ἦτοι ἀμφοτέρωθεν πηδάλιου- χούμενος, ἄ. κ. **ἁμφιπρυμνος** βλ. λ.: Σοφ. ἀν. 131 **ἁμφιπρυμνος** νοῦς.

ἁμφιπρυμνος-ον πλοῖον τοῦ ὁποῦ ἀμφοτέρα τὰ πέρατα εἶναι κατεσκευασμένα ὡς πρῶτα, ἵνα ἀμφοτέρωθεν πλέῃ, ἄλλως **ἁμφιπρυμνος** βλ. λ. **ἁμφιπτερά** [τά] νεώτ. ζωολ. ἐπὶ ἐνύδρων ζώων, τὰ ἔχοντα ἐκατέρωθεν πτερύγια, ἰδίως αἱ φά- λαινοι βλ. λ.

ἁμφίπολις [ἡ] ποιητ. ἀντὶ ἀμφιπολῆς βλ. λ. **ἁμφιπύσσομαι** μτγν. περιπύσσομαι, ἐναγκα- λίζομαι, ἀγκαλιάζω βλ. λ. 11.

ἁμφιπυχή [ἡ] περιπυτῆς, ἐναγκαλισμός, ἀγκά- λισμα: Εὐρ. ἰων. 519 δὸς σῶματος ἀμφιπυχῆς. **ἁμφιπυκάζω** περισκέπω: Ἀπολλ. 60, 8 πτερύ- γων σκέπας ἀμφιπυκάζεις.

ἁμφιπυλός-ον δίπυλος: Εὐρ. Μ. 135 ἐπ' ἀμφιπύ- λου ἔσω μελάθρου βοᾶν ἔκλυον.

ἁμφιπυρα [τά] νεώτ. ζωολ. ἔντομα λεπιδόπτερα τὰ ἀδροίσματα τῶν νυκτερίων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμφιπυρίδων [Amphipyra].

ἁμφιπυρίδα [οἱ] νεώτ. ζωολ. ἔντομα λεπιδόπτε- ρα τοῦ ἀδροίσματος τῶν ἑτεροκέρων.

ἁμφιπυρός-ον παθ. ὁ περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, ὁ μεταξὺ τοῦ πυρός κα: Σοφ. Αἰ. 1405 τριπόδ' ἀμφιπυρόν 2) ἐνεργ. ὁ ἀμφοτέρωθεν πύρ κομίζων ἢ παρέχων: Σοφ. Τρ. 213 Ἀρτεμιν ἁλαπαδόλον ἀμφιπυρόν. Σχολ. «παράσσον ἀμ- φωτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ».

ἁμφιπύγων-ονος ὁ στενόφυλλος νεώτ. βοτ. φυ- τὸν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωσιδῶν, ποώδες. Ἰθα- γενές τῆς Αὐστραλίας, προσφύει καὶ διὰ τὰ θερ- μότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος εἰς χαλκιδέας καὶ ἀμ- μώδεις γαίας: παρέχει ἐξαιρετον χόρτον πρὸς νομήν.

ἁμφιριφές Ἡσ. «ἐκατέρωθεν ριπτόμενον».

ἁμφιρόν Ἡσ. «ἀμφορέα».

ἁμφιρορέω καθυδῶ: Ἀπολλ. 26, 15 θεῖν ἀμ- φέρειν θύος κλισίην.

ἁμφιρορέω (ἡ) νεώτ. κ. ἀμφιρορία τὸ ἀμφι- ρεῖναι, τὸ νὰ εἶναι τις ἀμφιρρεπῆς βλ. λ.

ἁμφιρρεπής-ες μν. κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη ρέπων, ὅτε μὲν πρὸς τοῦτο, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνο, ἀμφίροπος: || κ. μτφ. ὁ ἀμφύγματος.

ἁμφιρρέω νεώτ. ρέπω ἐνθεν κακεῖθεν, εἶμαι ἀμφιρρεπῆς, ἀμφιτακτανεύομαι: || κ. μτφ. δι- στοάζω νὰ ἀποφασίσω, διατάζω νὰ ἀποφασθῶ.

ἁμφιρρεπῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀμφιρρεπῆ βλ. λ. **ἁμφιρρηγνύμι** διαρρηγνύω: Κόντ. Σμ. 1, 39 αἰθέ- ρος ἀμφιρρηγνύτο ὑπὸ νεφέων ἐριδοῦσαν.

ἁμφιρρηθῆς ἄλλως περιρρηθῆς βλ. λ. **ἁμφιρρόη** (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτὸν κρυπτόγαμον

τῆς κλάσεως τῶν ροδοφυκῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν κοραλλιιδῶν [Amphixeta].

ἁμφιρροπῶς-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀμφοτέρωθεν ρέπων, κλίνων, ἀμφίρολος, ἀμφιρρεπῆς: **ἁμφιρρο- πος** ἄγων [ὁ] ἰσοπαλός, - **ἁμφιρροπος** μάχη [ἡ] καθ' ἣν οὐδέτερος τῶν ἀντιπάλων ἐνίκησε].

ἁμφιρροπῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀμφιρρεπῶς, κατὰ τρόπον ἀμφίροπον βλ. λ.

ἁμφιρρομῶς-ον νεώτ. ἀμφίρυμος βλ. λ. **ἁμφίροπος** (η)-οῖν) ὁ περιρρεδόμενος, ὁ παν- ταχόθεν κύκλῳ ὑπὸ ὑδάτων βρεχόμενος, ὁ ὑπὸ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ περικυκλωμένος: Ὁδ. Α. 50 φίλων ἀπο νήσω ἀμφιρρύτη, Σοφ. Αἰ. 134 τῆς ἀμφιρρύτου Σαλαμίνος, Ἡρ. 4, 163 κ. ἐ. μὴ εἰσελ- θῆς εἰς τὴν ἀμφιρρυτον.

ἁμφιρρόβη-ἄγος [οἱ] ἡ: ΑΠ 6, 109 κλωθεὺς ἀμφι- ρώας, Σουῖδ «πανταχόθεν διερρωγόμενος».

ἁμφιρρώτις Ἡσ. «περιδότης».

ἁμφίς ἑτέρος τύπος τῆς προθ. ἀμφί, ἐν ἐπιρ- ρηματικῇ χρ. κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη: Ἰλ. Σ. 502 λαοὶ ἀμφοτέρωσι ἐπήλυσαν, ἀμφίς ὄρωσιν, Ἡσ. «κεχωρισμένους βοηθοῦσιν, οἱ μὲν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε» 2) πέρη: Ἰλ. Ω. 488 κείνων περηναιέται ἀμφίς ἐόντες τείρουσι 3) χωριστά, κεχωρισμέ- νως: Ὁδ. Α. 54 ἔχει δὲ τὰ κίονας, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφίς ἔχουσιν 4) ὡς πρὸθ. καθὰ ἡ ἀμφί, πέρη: Ἰλ. Β. 384 ἄρματος ἀμφίς [πέρη] τοῦ ἄρματος 5) χωριστά, μακρὰν ἀπὸ τῆς: Ὁδ. Ε. 352 ἀμφίς ἐκείνων || μετ' αἰτ. πέρη, περὶ: Ἰλ. Σ. 274 οἱ ἐνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφίς ἐόντες [οἱ περὶ τὸν Κρόνον].

ἁμφισαλεύομαι ΑΠ σαλεύομαι, ταλαντεύομαι.

ἁμφισθαινῆ (ἡ) ἡ ἀμφοτέρωθεν βαίνουσα: Ἡσ: «εἶδος ὁδῶς τὴν οὐρὰν κολοθῆν ἔχον καὶ ταύ- τη πολλὰς τῆς πορείας ποιούμενον»: Αἰσχ. Ἀγ. 1923 ἀμφισθαινῆ, ἡ Σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλῳν βλάθην, Νικ. Ω. 372 ἀμφισθαι- να ἀμφικάρηνος [μὲ κεφαλὴν ἀμφοτέρωθεν, δι- κέφαλος] 2) ἱατρ. ἀμφισθαιναί ἐπὶ φλεβῶν - αἱ ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὰ γεννητικά ὄργανα χω- ροῦσαι: Παλλ. ἐν ἱππ. 2, 103 ἀμφισθαινῆ φλέβες.

ἁμφισθαίνειν [οἱ] νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἐρπετῶν, ὅτινα ἔχουσι σῶμα διασπόμενον εἰς ἐγκαρσίους ὁμοιομόρφους κρίκους καὶ ὅεσμα καλυπτόμενον ὑπὸ λεπίων.

ἁμφισθασίη (ἡ) ἰων. διαφωνία, ἀντιλογία: Ἡρ. 8, 81 τῶν δὲ αὐτῆς ἐγένετο λόγων ἀμφισθασίη [διεφώνησαν] || ἀμφοσθητήσις: αὐτ. Α. 14 ἐς ἀμ- φισθασίας τοῖσι λέγουσι ἀπικνέεσθαι ἀνδρα Κυ- ζικηνόν [τὸ μαρτυρούμενον ὑπὸ τῶν λεγόντων ἡμφοσθητήσαν ἀνὴρ Κυζικηνόν].

ἁμφισθατέω ἰων. ἀντὶ ἀμφοσθητῶ βλ. λ.: Ἡρ. 4, 14 καὶ τοῦτον μὲν ἐνταπειμένως ἀμφοσθατέειν.

ἁμφισθέτος-ον ἀμφοσθητήσιμος.

ἁμφισθητήμα [τό] τὸ περὶ οὗ ὑπάρχει ἀμφο- σθητήσις βλ. λ.: Πλάτ. Θ. 158 Β τὸ τινὸς δὲ ἀμφοσθη- τήμα ἐννοεῖς περὶ αὐτῶν, Πλουτ. 7, 126 πόλεμος ἀπὸ τῶν ἀμφοσθητήματων ἔρχεται 2) ἰσχυρι- σμός, ἐπιχειρήμα: Πλάτ. Φιλ. 11 Β τὸ παρ' ἡμῶν ἀμφοσθητήμα ἐστὶ μὴ ταῦτα, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν ἡδονῆς ἀμείων γίνεσθαι [ὁ ἰσχυ- ρισμός μας εἶναι ὅτι τὸ φρονεῖν ...].

ἁμφισθητησιακός-ή-άν ὁ εἰς ἀμφοσθητήμα ἀνήκων ἢ προσδιόζων ἢ προσφύς.

ἁμφισθητήσιμος-ον κ. νεώτ. ὁ περὶ οὗ ὑ- πάρχει ἀμφοσθητήσις, ἀντίροπος, ἀτέκμαρος, ἀμφίλογος, ἀντίθ. ἀναμφοσθητήσιος: Πλάτ. Σμ. 175 Ε ἡ ἐμὴ [σοφία] φαυλὴ τις ἀν' εἴη καὶ ἀμ- φοσθητήσιμος, Δημ. 932, 1 ὅσα μὲν ἀμφοσθητήσιμα ἐσὶ τῶν συμβολαίων ... τὰ δὲ παρ' ἀμφοτέρων ὁμοιογενῆντα || ὁ περὶ οὗ ὑπάρχει διαφωνία, ἐρις, διαφορά: Πλάτ. Νομ. 954 C τὰ ἀμφοσθητούμενα [ἐπὶ

διαφιλονικουμένης περιουσίας, Στράβ.399 Ὁρωπὸς ἐν ἀμφισθησίμῳ γένεσθαι πολλὰκις, νεώτ. θεωρία, - ἀξίωσις, - ἰκανότης ἀμφισθητήσιμος.

ἀμφισβήτησις -έως (ή) κ. νεώτ. ἀμφύλοια, ἐναντιολογία περί τινος, φιλονικία: Πλάτ.Πολ.505 D μεγάλαί καὶ πολλοὶ ἀμφισβήτησις περί αὐτοῦ, Ἀριστ.Ηθικ.1100 A 10 πολλὰν ἀμφισβήτησιν ἔχει (πολλοὶ ἀντιθετοὶ γνώμαι ὑπάρχουσιν), Δημ.27,3 περὶ ὧν ἔστι τις ἀμφισβήτησις, ἰσάως 2) νομ. διατύπωση ἀξιώσεων ἢ δικαιωμάτων κατὰ τινος: Δημ.1174,15 τὴν τοῦ ἡμικληρίου ἀμφισβήτησιν || νεώτ. νομ. ἀρνήσις δικαιώματος, ἀξιώσεως, πραγματικοῦ γεγονότος κττ. ἀμφισβήτησις ἀξίας - δικαιώματος κληρονομίας - δικαιοδοσίας κλ.

ἀμφισβητητικός -ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ ἀμφισβητεῖν, ὁ ἡσυχμένος εἰς τὸ ἀντιλέγειν || ὁ ἐριστικός, || ὁ εἰς ἀμφισβήτησιν πρόσφορος: Πλάτ.Πολιτ.304 A τοῖς περί λόγους ἀμφισβητητικαῖς || τὸ οὐδ. ὡς οὐα, ἐν εἰδ. σμ. ὡς μέρος τῆς μαχητικῆς || ἀμφισβητητικὴ || ἡ τέχνη τοῦ ἀμφισβητεῖν.

ἀμφισβητήτος -ον ὁ διαμφισβητούμενος ἢ ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν: Θουκ.6,2 ἐς πόλεμον καθίστασθαι περί γῆς ἀμφισβητήτου.

ἀμφισβητῶ -έω κ. νεώτ. παρὰτ. ἡμφεσβήτουν κ. ἡμφισβήτουν, ἀόρ. ἡμφισβήτησα κ. ἡμφεσβήτησα, παρὰκ. ἡμφεσβήτηκα - ἡμφεσβήτημαι παρ' Ἡρ. ἀμφισβητῶ || εὐρίσκω ἐν διαφωνίᾳ, ἀντιπθεταί: Ἡρ.974 ὁ ἔτερος τῶν λόγων τῷ πρότερον λεγόντι ἀμφισβητῶν λεγεται || ἐπὶ προσώπων - διαφωνῶ, ἐναντιοφρονῶ, διαγωνιῶ: Πλάτ.Πρωτ.337 B ἀμφισβητοῦσι μὲν καὶ δι' εὐνοίας οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροι τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοισι 2) μετὰ δοτ. ἐρίζω πρὸς τινα, ἀντιφερόμαι, φιλονικῶ: Πλάτ. Φαίδρ.263 A ἀμφισβητούμεν ἀλλήλοισι καὶ ἡμῖν αὐτοῖς || περί τινος: Ἰσοκρ.4,20 καλὰ ταῦτα . . τοῖς περί τῆς ἡγεμονίας ἀμφισβητοῦσιν || ὡς δικαιοδότης ὁρος - ἐγείρω ἀξιώσεις ὑπὲρ ἐμοῦτοῦ, ἀντιποιοῦμαι τινός: Δημ.103,21 τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, ἐπὶ τῆς ἀμφισβήτησιν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἀγίου ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας, Ἰσοκρ.3,1 οὐδὲς ἡμφισβήτησις τῆς κληρονομίας ἐκεῖνον || οἱ ἀμφισβητοῦντες οἱ ἀντιπικοί: Δημ.117,2 || τὸν κίνδυνον ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας 3) φέρω ἀντιρροήσεις διὰ τὴν ἀλήθειαν ἢ τὴν ὑπάρχον γηγόντος, πράγματος, δικαιώματος κτλ.: Πλάτ.Ἰοργ.472 D ἐν τούτῳ ἀμφισβητούμεν, αὐτ.Συμπ.215 B οἱ τὸ γε εἶδος ὁμοῖος εἰ τοῦτοίς, ὡς Σώκρατες, οὐδ' αὐτοὺς ἀμφισβήτησαι νεώτ. ἀμφισβητοῦσι τὰ λεγόμενά μου, - ἡμφεσβήτησε τὰ γεγονότα 4) παθ. -σθμαι ὑποκείμαι εἰς ἀμφισβήτησιν, διαμφισβητοῦμαι, διαφιλονικοῦμαι: Πλάτ.Πολ.581 B ἀμφισβητοῦνται ἑκάστω τοῦ εἶδους αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἀμφισβητούμενα ὡς οὐα, τὰ περί ὧν ἀμφισβήτησις ὑπάρχει: Θουκ.6,10,2 πολλὰ τὰ ἀμφισβητούμενα ἔχοντες, Ἰσοκρ.4,3 περί τῶν ἀμφισβητούμενων ἡμᾶς ἐδίδασκεν || νεώτ. νομ. ἀμφισβητούμενη δικαιοδοσία - ἀμφισβητούμενον δικαιοδικόν (ἢ δικαιοδοσία τῶν δικαστηρίων, ἢ ἀναγομένη εἰδικὴ εἰς τὴν ἐκδικαίον διαφορῶν μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ διοικητικῶν ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου) ἀμφισβητούμενον διοικητικόν (αἱ μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ δημοσίου διαφοραὶ, αἱ συνιστάμεναι εἰς ἀμφισβήτησιν τῆς νομιμότητος διοικητικῶν πράξεων).

ἀμφισβητοῦμαι Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητοῦμαι Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητοῦμαι Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισβητῶ Ἡα. «ἐτερρόνομος», EM «ἐτερομήτορες».

ἀμφισιθίδαι [ισή] νεώτ. παλαιοζωολ. ὁμοιογένεως τῆς κατηγορίας τῶν **σκορβιμόρφων** [χθύνων τῆς ἡωκίανου περιόδ. τῆς τριτογενεῖς διαπλάσεως. **ἀμφισιθίων** [τό] νεώτ. παλαιοζωολ. γένος [χθύνων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμφισιθιδῶν] ἦσαν κατά τὴν ἡωκίανου περίοδον [Amphisthion Ag.].

ἀμφιστολός-ον νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων ἐμπορικῶν, τὰ οὕτως ἐξοπλισμένα ὥστε νὰ χρησιμοποιούνται ἐν καιρῷ πολέμου ὡς πολεμικὰ βοηθητικά.

ἀμφιστομος-αν κ. νεώτ. ὁ ἔχων διπλοῦν στόμιον, ἀνοιγμα : 'Ηρ.360 **δρυγμα ἀμφιστομον** [σῆραγξ] 'Αριστ.ΖΙ 624 Α 8 **ἀμφ- θυρίδες** [τῆς κηρήθρας] '|| εἰδ.περὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως - διμέτπως : 'Αρρ.5.17,1 **ἀμφιστομος φάλαγξ** σχολ. « ἡ τοῦς ἡμισείας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντιπώτους εἶναι » ἦτοι ἡ ἐκατέρωθεν ἔχουσα μέτωπον, ἡ διμέτπως, Πολυδ.2.28,6 **ἀμφιστομος δόναρις** 2) νεώτ. ἐπὶ τεμνόντων ὄργανον, ὁ δύο κόφεις ἔχων, ὁ δίκωπος : τὸν ἐπληξῆν δι' ἀμφιστόμου **μαχαίρας** - ἀμφιστομος **πέλεκυς** '|| βοταν. ἀμφιστομος **καυλός** [ὁ τοσοῦτον πεπλεγμένος, ὥστε αἱ ἀντίθετοι γωνίαι εἶναι ὀξείαι, ὡς ἡ ἀκμή ξίφους] 3) τὸ οὐδ. ἀμφιστομον ὡς οὐσ. γένος σκυλῆκων τῆς τάξεως τῶν **τρηματιδῶν** [τῆς παρασιτικῆς ἐν τῷ σπομάχῳ τῶν μηρυκασιτικῶν ζώων].

ἀμφιστρατόαυα περιβάλλω διὰ στρατοῦ, παλιωρῶ : 'Ιλ.Λ 713 τὴν ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.

ἀμφιστραφής-ους-ές μτγν. ὁ κύκλῳ στρεφόμενος. **ἀμφιστραφής**-ους-ές ὁ κύκλῳ στρεφόμενος, ὁ εὐστραφος, κατὰ δ. ἔμ. ὁ περιστρεφόμενος, περιπελεγμένος : 'Ιλ.Λ 40 **κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστραφές** [τοῦ δράκοντος].

ἀμφιστρεφόμεναι μον. περιέρχονται, γυροφέρνω : Νικήτ.Χων. [Σοθ.Μεσ.Β] 115 τὰ δ' ἀμφιστρεφόμενα τὸν Πόντον μερικάκι.

ἀμφιστρώγγυλος-ον μτγν. ὁλοστρώγγυλος : Λουκ.Ἰνν.δ ὁλκος ἐπιμήκης ἀμφιστρώγγυλος [ἀφιδωτός-ἡ γύρωθεν στραγγύλος].

ἀμφιστροφή [ή] 'Ἡσ. « ἐκχώρησις, ὑποστροφή ». **ἀμφιστροφος**-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν στρεφόμενος ὁ εὐστραφος : Αἰσχ.Ἰκ.881 βαίνειν κελεύει βῆριν εἰς ἀμφιστροφον, σχολ. « ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἐπισσομένην, ὁ ἔστιν ἀμφιέλισσαν » 2) κ. νεώτ. μηχ. ἀμφιστροφοὶ ἀτμοδυναμοὶ βλ. δια- νομαὶ ἀμφιστρώφων ἀτμομηχανῶν.

ἀμφιστύλον [τό] νεώτ. τὸ μεταξὺ δύο σειρῶν κινῶν μέρος τοῦ ναοῦ ἢ ἄλλου κτίσματος.

ἀμφισύλη [ή] νεώτ. παλαιοζωολ. γένος [χθύνων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀμφισιθιδῶν] ἐμφανισθέν ἀπὸ τῆς ὀλιγοκινήτου ἐποχῆς [amphistyle Klein].

ἀμφισφαῖρα [τά] μτγν. εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων : 'Ηρώδ.7.59.

ἀμφισφαίρια [ή] νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οικογενείας τῶν σφαίριδῶν με περιθῆκτα βεδυθισμένα, σποδία δικύτταρα καστανόχροα.

ἀμφισφαίριος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐργαλείων, συσκευῶν κττ., ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων σφαίρας '|| εἰδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. -ον γυνναστικὸν ὄργανον, εἶδος μεγάλου ἀλτήρου αἰρούμενου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν πρὸς ἀσκήσιν ἀρσεως βαρῶν.

ἀμφισφαῖλω κάμνω τι νὰ περιστραφῇ : 'Ἰνν. 'Αρρ.2 αὕτη ἡ ἐμβολή καὶ ἡ πρόσθεν ἀμφισφαῖλσαι τοὺς ἄρθρον ἀναγκάζουσιν ἐμπιπτεῖν.

ἀμφίσφαλις ἡ περιστροφή.

ἀμφίσφυρα [τά] μτγν. τὰ μέχρι τῶν σφυρῶν ὑποδήματα : Πολυδ.7.94 [δ. γ. ἀμφίσφαιρα βλ.λ.].

ἀμφίσφυρος-ον περιόπτος, περιέδλεπτος, παντόθεν ἀναπεπταμένος : Αἰσχ.ἀν.4.

ἀμφιτάλαντες-ως [ή] νεώτ. τὸ ἀναποφάσι- στον, ὁ διαταγμός, ἡ ἀμφιβολία.

ἀμφιτάλαντες μτγν. κ. νεώτ. σταθρίζω παντα- χόθεν : Νόνν.Δ 1.183 κύκλῳ ἀμφιταλαντεύον- τος ἰσοζυγον ἡμας **ὀμίχλη** 2) μεσ. -ομαι **ταλαντεύομαι**, ἀμφιπρόρω, εἶμαι ἀναποφάσι- στος, διατάζω.

ἀμφιτάλαντος-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ δυνά- μενος πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐξ ἴσου νὰ κλίνῃ.

ἀμφιτάμνω ἰων. ἀντὶ ἀμφιτέμνω βλ.λ.

ἀμφιτάμνω ἀμφιτείνω : 'Υμν. ἔμ.49 [ἐν τμήσει].

ἀμφιτάπηξ-ητος [τά] ἀμφιτάπηξ-ιδος [ή] ὁ ἀμφι- μαλλος, ὁ ἐκατέρωθεν δασύς τάπηξ.

ἀμφιτάπος [τά] μτγν. ὁ ἀμφιτάπης βλ.λ. : ΠΔ 7,16 **ἀμφιτάπος δὲ ἔστρωκα** τοῖς ἀν. Αἰγύπτου.

ἀμφιτάρσσομαι τάρσσομαι ὀλόγυρα, τάρσσομαι δεινῶς : Σιμων.51 παρφυρέας ἄλως ἀμφιτάρσσομένους **δρυμαγδός**.

ἀμφιτείνωμαι ἐκτείνωμαι, ἐκπλώνωμαι : 'Οηπ. 'Αλ.1.163 πέτραις ἀμφιταβείς ἀμπαύεται.

ἀμφιταίχης-ους-ές ὁ περιβάλλων, ὁ περικυκλῶν τὰ τεῖχη : Αἰσχ. ἔμ.290 ἀμφιταίχης **κεῶς**.

ἀμφιταλῆς-ους-ές νεώτ. ὁ ἐπιτελὼν διπλὴν ὑ- πηρεσίαν : ἀμφιταλῆς ναῦται [πυροβοληταὶ ἐκ- τελοῦντες ὑπηρεσίαν καὶ ἐπιστοτῶν καὶ γεμιστῶν].

ἀμφιτέμνω ἰων. ἀμφιτάμνω διακόπτω, ἀπα- χωρίζω : 'Ιλ.Σ 528 **τάμνωιν** ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας [ἐν τμήσει] '|| ΑΠ 7,281 **ἔσπασε χεῖρας**, γεω- πόνες, μὴδ' ἀμφιτάμνε τὰν ἐν ἥρῳ κόνιν '|| νεώτ. περιτέμνω, περικόπτω.

ἀμφιτερμός-ον 'Ἡσ. ὁ πανταχόθεν περιοριζό- μενος, τερματισμένος.

ἀμφιτέρμως ἐπίρρο. μέ περιορισμὸν παντα- χόθεν : 'Ἡσ. « ἀνοστερματισμένως ».

ἀμφιτετράς-ἄδος [ή] νεώτ. ζωολ. γένος δια- τῶμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν βιδουλιφιδῶν, ἔχον σχῆμα κύβου καὶ φέρον νημάτια, δι' ὧν ἐπικολ- λᾶται ἐπὶ θαλασσίων φυτῶν· εὐρέθῃ ἐν ἀπο- λιθώσει [amphitetras].

ἀμφιτεῦχμω μτγν. κατασκευάζω τι ὀλόγυρα : Κόιντ.Σμ.5.103 **Ζεὺς δὲ οἱ** [κόρυθι] ἀμφτετέκτω.

ἀμφιτίδημι βέτω τι ὀλόγυρα, περιβάλλω, παρ' 'Ορμ. συνήθως ἐν τμήσει : 'Ιλ.Κ 261 ἀμφὶ δὲ οἱ κυ- νήν κεφαλῇην ἔθηνκεν, Σδλ.4.34 τοῖς ἀδικοῖς ἀμφιτιθεῖται πέδας, Εὐρ. 'Ἠλ.512 ἀμφ- τύμω μυσ- σίνας '|| μεσ. -εμαι περιτίθεναι, φορᾶν : 'Οδ. Φ 431 ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος οὐδὲ Τηλέμαχος, ΑΠ παρόρτ.308 ἀμφέθετο στεφάνους κρατὸς ἐπ' 2) καλύπτω : Εὐρ. ἔμ.432 ἀμφιθεῖς κάρα πέπλους.

ἀμφιτιμῶμαι μτγν. ἀμφισβητῶ ἀνομωμένην τινὶ ἐκτίμησιν ἢ τιμῇ.

ἀμφιτινάσσω πανταχόθεν τινάσσω : ΑΠ 5,255 δικιλίδος ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις [ἐκλείπει μετ' ὀρμῆς τὴν θύραν κατὰ πρόσωπόν μου].

ἀμφιτιτυβίζω ἐπὶ πτηνῶν - τιτυβίζω ὀλόγυρα : 'Αριστ. Ὀρν.235 βῶλον ἀμφιτιτυβίζεθ' ὠδῶ.

ἀμφιτίθη [ή] νεώτ. ζωολ. εἶδος μαλακостρά- των τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμφιπιδῶν παραπλή- σιον πρὸς τοὺς καράδους [amphitoe].

ἀμφιτομέλλα [ή] νεώτ. παλαιοζωολ. γένος βραχιονοδῶν ἐκ τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀδυρι- δῶν [ῥῥαν κατὰ τὸ ἀλινικὸν τριάνον σύστημα].

ἀμφιτόμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀμφοτέρωθεν τέμ- νων, ἀμφιστομος, διάτομος : Αἰσχ. Ἀγ.1496 **δαμείς** ἐκ χερὸς ἀμφιτόμω βελέμνω.

ἀμφιτόνος συγχαρδία [ή] νεώτ. μουσ. συγχαρ- δία ἀνήκουσα ταυτοχρόνως εἰς διαφόρους τονι- κότητας, ὁνομαζομένη καὶ μικτὴ ἐξ παρέχουσα εὐκαιρίαν εἰς διαφορουμένας μετροπλίας.

ἀμφιτορνώ-ον πανταχόθεν τεταρνευμένος : Εὐρ. Ἦρ.1156 **ἔσθε** ἀμφιτορνω ἀσπίδα.

ἀμφιτορνωτός-ή-όν περιφερής : Λυκ.704 λι- μνην ἀμφιτορνωτῆς βρόχης, σχολ. « τὴν περὶ Κύ- μνη λέγει, περιφερῆ δίκην δεσμοῦ κυκλαειδούς ».

ἀμφίποροι Ἦσ. «ὀλιγα ἐλαίω δεδευμένα». **ἀμφιτράγουλας** (ἰ) νεώτ. παλαιός. γένος ὀληφόρων ἀρτιοδακτύλων θαλασσικῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν κερασφόρων (ἴσαν κατά τὴν μεϊόκαινον ἐποχὴν [Amphitragulus Romel]).

ἀμφιτράχλος-ον ὁ περὶ τὸν τράχλον. **ἀμφιτρέμω** περιτρέμω: Ἰλ.Φ.507 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀνδροσίου ἐάνδρ' ἰστέμει (ἐν τριῶσι).

ἀμφιτρέχω μέλλ. ἀμφιδρομοῦμαι, ὁδρ. ἀμφεδραμον, παρακ. ἀμφιδεδράμικα κ. ἀμφιδέδραμα περιτρέχω, περικυκλῶ: Ἀρχιλ.40 αὐλήν ἔρκας ἀμφιδέδραμεν.

ἀμφιτρέμμα-ατος (τῶ) νεώτ. μαλάκιον τριματοφόρον τῶν γλυκέων ὑδάτων μέψοειδές ὁστρακον.

ἀμφιτρή-ητος (ῶ) ἀμφιτρήτος, ὁ ἀμφοτέρωθεν τερημένος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων αὐτὸν: Εὐφ. Κόκλ.707 ἀμφιτρή πετρά (ἡ ἔχουσα διόδον). Σοφ. Φιλ.19 δι' ἀμφιτρήτος αὐλοῦ.

ἀμφιτρήτος-ον ΑΠ ὁ ἀμφοτέρωθεν τρυπημένος, διάτρητος, ἀμφιτρήξ βλλ.

ἀμφιτριαινα (ῆ) νεώτ. παλαιός. εἶδος τετραξῶνων πυριτικῶν στοιχείων, ὅτινα εὐρίσκονται ἐλεύθερα τοῦ κυτταρίδους Ισοῦ τοῦ σώματος τῶν σπόνγων [Amphitriteena].

ἀμφιτριτή (ῆ) ἐπιθ. τῆς θαλάσσης κ. κυρ. ὄνομα Νηρηίδος πινός ἡ Ὀκεανίδος: Ἦσ. «ἀπὸ τοῦ φόβου περιβάλλεν τοὺς διαπλέκοντας αὐτὸν»: Ὀδ.Μ.97 δελφίνας τε κύνας τε, δ' ἠμυρία βόσκαι ἀγαστονος ἀμφιτριτή. 2) ὄνομα ἀπικτοῦ πλοίου: 3) κ. νεώτ. ζῳολ. εἶδος σκύλληκος τοῦ ὀθροισματος τῶν πολυκαυτῶν [amphitrite].

ἀμφιτριτῖδαι (οἱ) νεώτ. ζῳολ. γένος ζωνασκυλίκων τοῦ ὀθροισματος τῶν χαυτοπόδων.

ἀμφιτριφ-έως (ῶ) ὁ ἀμφιτριφός, ὁ περπετριμμένος: ἰμφ.: Ἀρχιλ.134 ἄνδρας ἐς ἀμφιτριφάς Ἦσ. «ἀμφιτριφάς» περπιτῶς τετριμμένος.

ἀμφιτρομέω τρέμω, φοβοῦμαι πολὺ διὰ τινά: Ὀδ.Δ.820 ἀμφιτρομέω καὶ δεΐδια, μή τι πάθω.

ἀμφιτροπῖδαι (οἱ) νεώτ. βοτ. οἰκογένεια φυτῶν τῆς τάξεως τῶν διατόμων περιλαμβάνουσα 20 εἴδη θαλάσσια καὶ τῶν γλυκέων ὑδάτων.

ἀμφιτροπος-ον νεώτ. ὁ κατὰ δύο τρόπους ὢν, ἀναπτυσσόμενος: ἰεθ. βοτ. ἀμφιτροπος βλάστη ἡ βλάστη, ἥτις μετέχει τῶν χαρακτηριστῶν ἀνατρόπου καὶ τῆς κομπυλοτρόπου βλλ.

ἀμφιτροπον ἐμβρυον τὸ ἐμβρυον τῶν φυτῶν ὅταν εἶναι πολὺ κεκαμμένο, ὥστε τὰ δύο τοῦ ἀκροῦ νά πλησιάζωσι πρὸς τὸν ὁμφαλὸν ἰμόντα, ὅπως οὐμβλαίνει εἰς τὰ σταυρανθῆ κλη.

ἀμφιτροχάζω ἀμφιτρέχω, περιτρέχω, περιβάλλω: Ἀπολλ.Δ.1,101 τὴν μάχησαν ἀμφιτροχάσας ἐκάλυψεν ὁ φλοῖος, κατ' ἄλλην γραφὴν ἀμφιτροχάσας ὡς ἀπὸ ρήμ. ἀμφιτροχόω.

ἀμφιτροχόω ἀμφιτροχάζω βλλ.

ἀμφιτρουχῆ Γραμμ. κ. λεξ. «κατερρινωτά».

ἀμφιτρούχω περιτρούχω, καταβλῖνω: Κόιντ.Σμ.4,396 τάχα δ' ἀμφιτρούμ(μ)ένα τύμματα ἡκέσας ἐνδουκῶς ποδαλείριος.

ἀμφιτρούν-ωνος (ῶ) νεώτ. ὁ συγκαλὼν εἰς τὴν τρόπῃσιν τοῦ φίλου, ὁ παραβέπων δοφίλης συμπόσιον: 2) κατ' ἐπικρ. ὁ ἀρσεκόμενος νά ἐπιδοικνύεται ὡς γενναϊόδωρος καὶ δαπανηρός.

ἀμφιτρούς (ῶ) νεώτ. παλαιός. γένος μασσιποφόρων θηλαστικῶν τῆς ὀμοιογενείας τῶν παντοθηριειδῶν ἴσαν κατά τὴν δорёггiон περίοδον.

ἀμφιτυπία (ῆ) νεώτ. μέθοδος κατασκευῆς φωτοτύπων εἰς τὰς γραφικὰς τέχνας.

ἀμφιτυπος-ον ἐκατέρωθεν τύπων: ἰ] ἀμφίτομος, διστόμος: Κόιντ.Σμ.1,159 ἀμφιτυπον βουπλήγα. **ἀμφιφασίνω** λαμπν, φωτίζω ὀλόγυρα: Ὑμν. Ἀπόλλ.202 αἶγλη δέ μιν ἀμφιφασίνει.

ἀμφιφάξ-ης ὁ πανταχόθεν ἡ πάντοτε ὁρατός:

Ἀριστ.Κόα.395 Β.14 φαντάσματα τὰ μὲν ἐσπέρια, τὰ δὲ ἑσπ., τὰ δὲ ἀμφιφάξ βλ. κ. ἀμφιφανής. **ἀμφιφάλας-ον** ἐπὶ τῆς περιεφορέας, ἡ κύκλω φάλας βλλ. ἔχουσα: Ἰλ.Ε.743 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφιφάλαν κυνέην ἔετο.

ἀμφιφανής-ές περιφανής, φανερός. λίαν γνωστός: Εὐρ. Ἀνδρ.834 θῆλα καὶ ἀμφιφανή καὶ ἀκριπα: Ἐπιγρ. μνήμα τὸδ' ἀμφιφανές. 2) ἐπὶ τῶν ἀστέρων - ὁ καθ' ἐκόντων ἀνατέλλον καὶ δύων, κατ' ἀντίστροφ. πρὸς τοὺς ἀειφανεῖς καὶ τοὺς ἀφανεῖς, σχόλ. Ἀριστ.618 «διὰ τῆς αὐτῆς νυκτός καὶ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα».

ἀμφιφανός ἐπίρρ. πεμφανός, περιδελνέων.

ἀμφιφανός εἶμαι ἀμφιφάξ, φονίμοι παντοχόθεν: ἤρημ.Χολδ.62 τόπον ἀμφιφάνοντα.

ἀμφιφερόμαι φέρομαι περί, κύκλω, περιστρέφωσι: Κόιντ.Σμ.5,10 τεῖρεα ὀπίσσω δινέντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται.

ἀμφιφάλασσα ἀντὶ ἀμφιβάλασσα, σὺντριμμα.

ἀμφιφάλας ἀντὶ ἀμφιβάλας βλλ.

ἀμφιφοβέομαι φοβοῦμαι πολὺ: Ἰλ.Π.290 κάππεσεν, ἑταροὶ δὲ μιν ἀμφοφόβησεν, δ. ἔρμ. ἐκατέρωθεν ἔφυγον, διεσκορπίσθησαν.

ἀμφιφορέυς-έως (ῶ) τὸ ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, κρατούμενον, εἶδος μεγάλου ἀγγείου, Ἀθην. «παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὅτα δύνασθαι φέρεσθαι», ἀγγεῖον ἔχον ἐκατέρωθεν λαθῆν. ἡ σαρρὸς ὑβρία, κέραμος ἡ μέτρον ἐλαίου»: Ἰλ.Ψ.92 ἀστέα νῶιν ὀμῇ σαρρὸς ἀμφικαλῶπτε, χρύσεος ἀμφοφωρέυς. Ὀδ.Β.290 οἶνον ἐν ἀμφοφωρέσσι καὶ ἀλίφατ' βλ. κ. ἀμφοφρεύς.

ἀμφιφορίτης (ῶ) ἀμφοφρίτης βλλ.

ἀμφιφράζομαι μόνον ἐν τμήσει, ἐξετάζω καλῶς: Ἰλ.Σ.254 ἀμφὶ μάλ' ἀφράζεσθε φίλοι.

ἀμφιφάλας ἀντὶ ἀμφοφύξ βλλ.

ἀμφιφάου-ώντος (ῶ) (ἀμφι-φάω) πλάκους προσφερόμενος τῇ Ἀρτέμιδι, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει δύσιν, ἡ σελήνη: Ἦσ. «πλάκους ποῖας Ἀρτέμιδι μετὰ δάδων προσφερόμενος»: 2) μτχ. τοῦ ἀμφιφάω, ὁ ὀλόγυρος φωτίζων.

ἀμφιφάω ἐκατέρωθεν φῶ, ἔχων, ἐπιθ. τοῦ οὐρανοῦ: Ἀθην.14,645 ὁ οὐρανὸς ἀμφιφάω γίνεται.

ἀμφιφαίνω ἐν χρ. μόνον ἐν ὁδρ. περιχάινω, ὁλῶς χαίνω, κατεσθίω, καταβροχθίζω, καταπίνω: Ἰλ.Ψ.79 ἐμὲ μὲν κῆρ ἀμφέχανε συγερή: ἰ κ. μτφ.: Σοφ. Ἀντ.177 ἀετὸς φωνάσσειν ἀμφιφάνων λόγους ἐπάπυλον στόμα: Ἦσ. «ἀμφιφάνοντες καταπίνοντες».

ἀμφιφαίτος-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν κομῶν, ἐπὶ τοῦ φοινίκας: Διάδ.2,53 στελέχη φοινίκων ἀμφιφαίται.

ἀμφιφανής-ές ὁ παντοχόθεν χαίνων: Ἀδουθην.1 πέλαιος ἀμφιφανής.

ἀμφιφαράσσω χαράσσω ὀλόγυρα: Πόπ. ἀμφιφαράσσειν γράμματα σκήπτρω.

ἀμφιφάσσω ἀνολῶ τοὺς στόμα, χάσκω περὶ τι Ἀλοχ.Λο.545 μαστὸν ἀμφέφασκα ἐμὸν θρασητήριον: πρὸβλ. ἀμφιφάτω.

ἀμφιφέλια (τῶ) νεώτ. παλαιός. γένος ἑξακορράλλων τῆς ὀμοιογενείας τῶν ὀκαυλινιδῶν τῆς τριτογενούς περιόδου ζῶν καὶ νῦν ἐπὶ ἐντάς τῶν θαλάσσιων [amphihelia E. H.].

ἀμφιφελύδια (τῶ) νεώτ. παλαιός. ὑπότοιξις χελωνοειδῶν ἐρπετῶν ζήσασα μεταξὺ τριασίου συστήματος καὶ μεσοκαίου περιόδου [amphihelydia Lydekker].

ἀμφιφελυτῖδαι (οἱ) νεώτ. παλαιός. ὀμοιογενεία τῆς ὑποτόξεως τῶν ἀμφιφελυτῶν βλλ.

ἀμφιφάει περιχέω, περιβάλλω: Ὀδ.Ε.278 ἰὲν τυήσει! ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρυσιν γὰρ δάμασσα κύκλω: 2) συνθ. παθ. περιχέομαι: Ἰλ.Ψ.764 πάρος κόων ἀμφιφάμαι: ἰ κ. μτφ.: Ἰλ.Β.41 ἔγρετο δ' εἰ

ὄνου, θείη δέ μιν ἀμφέχυν' ἀμφή. Ὅδ.Δ 716 τὴν δ' ἄχος ἀμφέχουθε θυμοφθόρον 3' κατ' ἐπέκτ. περιβάλλω, περιπύσσομαι: Ὅδ.Π214 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν δόδῦρετο.

ἀμφιχολούμαι-όμαι μτγν. χολούμαι, ὀργίζομαι λίαν κατὰ τινος: Γρηγ.Ναζ. ἀμφιχολωσάμεν λεχέων.

ἀμφιχολός(ή) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος μυκητῶν προσομοιάζον πρὸς τὸ γένος ἱσσορίαι.

ἀμφιχρεύω χρεώω περίε: Εὐρ.ἀπ.593 δν (ἰούνη) πέρι ὁστρον ὄχλος ἀμφιχρεύει.

ἀμφιχρίομαι περιχρίομαι, περιλαίβομαι: Ὅδ.Ζ 219 | ἐν τρήσει | ἀμφι δ' ἑλαίω χρίσσομαι.

ἀμφιχρυσός-ον περιχρυσός, κεχρυσωμένος: Εὐρ.Εκ.543 ἀμφιχρυσον φάσανον κώης λαβών, σχόλ. «νοστέον κατὰ τὴν κώην, περιχρυσον».

ἀμφιχυτός-ον ἐπὶ τείχους· ὁ ἀμφοτέρωθεν ἡ κύκλω χυτός, διὰ χώματος | οὐχί δι' ἀρμονίης λίθων |: ἰλ.Υ 145 τείχος ἐς ἀμφιχυτον ὤφληδον, σχόλ.Εὔστ.

«τὸ μὲν εἰς λίθων, ἄλλα περιεχυμένον, ἵγουν ἐξ ἀναχώματος δν»: Ἡσ. «περικεχωσμένον ἐξώθεν καὶ ἐσωθεν ὥστε προσδάσεις ἔχειν φανεράς».

ἀμφιχυτός-ον ΑΠ ἀμφοτερόχως βλ.λ.

ἀμφιφιλᾶφάω μυν. φιλαφῶ πανταχόθεν, περιφιλᾶφῶ.

ἀμφίων-ονος|όι νεώτ. παλαιοζ. γένος τριλοβιτῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν χειριφυτῶν (ἦσαν ἀπὸ τοῦ ἀνω καμβρίου μέχρι τοῦ κάτω σιλουρίου συστήματος (amphion p.l.

ἀμφοδάρχης(ή) μτγν. ὁ ἀρχων μῆδς ἀμφόδου, ἴτοι μῆδς χωριστῆς συνοικίας: Πασχ.Χρον. 254 ἐμέρισε τὴν πόλιν | Ἱερουσα. | εἰς ἑπτὰ ἀμφοδά καὶ ἑσθλην ἀμφοδάρχα.

ἀμφοδάρχεια(ή) Πάπ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀμφοδάρχου.

ἀμφοδευτικός-ή-όν ὁ ἐκατέρωθεν ὀδευτικός.

ἀμφοδῆς ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ: Ἡσ. ἐν λ. ἀ-δρῶταζον.

ἀμφοδελίτης(ή) κ. ἀμφω- νεώτ. ἀρυκτολ. μετοισιωθεὶς παραλλήλῃ τοῦ ἀμφοδίου.

ἀμφοδικός-ή-όν μτγν. ὁ ἰδιώτης εἰς ἀμφοδὸν βλ.λ., ὁ τῆς ἀμφοδου: Μαν.4,252 καθαρτῆρες κελεύων ἀμφοδικῶν.

ἀμφοδίων(τό) μικρὰ ἀμφοδός βλ. λ.

ἀμφοδοποιέω μυν. κατασκευάζω ἀμφοδούς βλ.λ.

ἀμφοδός-ον ὁδὸς περὶ γαμουσά περὶ συνοικίαν τινά (ἐν χρ. ἰδίᾳ τὸ οὐδ.-ον): ΑΒ «ἡ ὥσπερ ἐκ τετραγώνου διαγεγραμμένη ὁδός»: Ἡσ. «ἀμφοδᾶ αἰ ρῦμαι, ἀγυσί, ἰδιόδοι»: Γολην.4,226 αἰ ἐν ταῖς ἀμφοδοῖς κρῖναι 2) συγκολλημα οἰκίων, ὑπὸ ὁδῶν χωρίζομενον ἀπὸ ἄλλ. συνοικισμοῦ, χωριστὴ συνοικία, μαχαλάς: Πάπ. ἐπ' ἀμφοδου ἰουδαϊκοῦ καὶ Κρητικῆς || προσάστειον, κώμη.

ἀμφοδούς-οντος|ό,ή) βλ. ἀμφοδῶν.

ἀμφοισμα(τό οἰσ- τοῦ φέρω) μτγν. περιστροφῆ.

ἀμφοιστικός-ή-όν (οἰσ- τοῦ φέρω) μτγν. περιστροφικός, κυκλικός.

ἀμφοή(ή) Ἡσ. «ἀκρατής, ἀμαρτωλός, μὴ δυναμένη νηστεύσαι».

ἀμφορα(τάι) νεώτ. ζωοφυτ. διάτομα τοῦ ἀθροίσματος τῶν κυμβελιδίων ζῶντα εἰς θαλάσσια καὶ ὀλίγητα εἰς γλυκὴν ὕδατα (amphora).

ἀμφοράκρινος(ή) νεώτ. παλαιοζ. γένος πελματοζώων κρινειδῆς, τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀκτινοκρινιδῶν, ἀπολελιδωμένων ἐντός τοῦ ἀνθρακικοῦ συστήματος (amphocrinus Anatina βλ.λ.).

ἀμφορεαφόρος-ον ὁ τὸν ἀμφορέα βλ.λ. φέρων, βασιτάζων: Μοῖρ. «ἀμφορεαφόρους» τοὺς μισθὸν τὰ κεράμια φέροντας.

ἀμφορεαφόρῶ-ῶ φέρω, βασιτάζω τὸν ἀμφορέα βλ.λ.: Ἀριστφ. Ἀν.299 μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορέην.

ἀμφορεῖδιον(τό) μικρὸς ἀμφορέας, κανοτάκι μὲ δύο αὐτὰ βλ.λ.: Ἀριστφ.Εἰρ.202 κυτρίδια καὶ σπανῖδια κάμφορεῖδια, αὐτ'.Εκκ.1119 ὅσαι ἀμφορεῖδια: |Θασοίδια κανοτάκι|.

ἀμφορέω Ἡσ. εφορτῶ δ' διορθοῦται ἀμφορεῖ τῷ φορέω».

ἀμφορεῦς-εύς συγκεκαμ. τύπος τοῦ ἀμφορέως βλ.λ. ἀγγεῖον εὐμένεες, στενόστομον, πηλινον ἢ χαλκῖνον, παρ' Ὀμ. δὲ καὶ χρυσοῦν καὶ λίθινον ἐν χρ. πρὸς ἐναποθέσειν οἴνου, ἐλαίου, γάλακτος, μέλιτος, ἐλαίων, ταριχευμάτων, δημ. στάμνα, σταμί, ἔστα, ἔσσι, λαγίνα, λαίνα, βίκος: Μοῖρ. 44 «ἀμφορέα τὸν δῖον στάμνον Ἀττικοί»: Ἡρ.4,163 ἦν τὴν κάμινον εὐρὴς πλῆν ἀμφορέων, μὴ ἐξοπτήσας τοὺς ἀμφορέας, Ἀριστφ.Πλ.807 οἱ δ' ἀμφορεῖς (μεστοὶ εἰσιν) οἴνου μέλανος ἀνθοσίου, Ξεν. Ἀν.5,4,28 καὶ δαλφίνων τεμάχια ἐν ἀμφορεῦσιν ὑπάρκοντα τεταριχευμένα, Θουκ. 4,115,2 καὶ ὁδοὶ ἀμφορέας πολλὰς καὶ λίθους ἀνεφάρησαν 2) νεκρική κόλλη, τεφεροδόχος: Σοφ. Ἀν.303 3) μέτρον ὕδατος, ἄλλως μετρητής: Εὐρ.Κυκλ.327 ἀμφορέα γάλακτος ἐπεκπιών, Ἡρ.1,51 κρητὴρ χωρὲς ἀμφορέας ἐξακοσίους 4) μέτρον χρόνου, κλεψύδρα: Δημ.1052,19 ἐξ ἀνάγκης ἦν τῷ ἀρχοντι ἀμφορέα ἐκαστῶ ἐνχεῖται τῶν ἀμφοσθητούτων |δηλονότι εἰς τὴν κλεψύδραν| 5) κρίκος ἀλύσεως: Πάπ. ὁρμος ἀμφορέων πεντήκοντα ἀκτῶν.

ἀμφορεῖδιον(τό) νεώτ. βοταν. συνών. τοῦ βρύου ζυγιδούς.

ἀμφορικάρπος(ή) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκαγενείας τῶν συνδῶτων, περιλαμβάνον δύο εἶδη τῆς Εὐρώπης (amphoricarpus Vis.).

ἀμφορικός-ή-όν ὁμοῖος μὲ ἀμφορέα: Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.1032 «κάδοι ἀμφορικοί, εἰς οὓς τὰς φήφους καθίσταν» 2) κ. νεώτ. ἱατρ. ἀμφορικὸν φύσημα ὁ ἀκουόμενος ἤχος κατὰ τὴν ἀκρόασιν τῶν πνευμόνων ἐπὶ βρογχίτιδας ἢ ἐπὶ τῆς τῆς τοῦ πνευμονικοῦ παρεγχύματος καὶ σχηματισμοῦ σπηλαίων· ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἥχον, ἐν προκ. λοῦμεν ἐμφυσώμεντες ἐντός ἀμφορέως· ἀ. ἀμφ. ἀνοπνοή, ἀμφ. ἤχος, ἀμφ. ἡχημα.

ἀμφορίσκος(ή) μικρὸς ἀμφορέυς: Δημ.617,18 οὐκ ἀμφορίσκει οὐδ' ἐξοπτήσας τέτταρες ἢ τρεῖς, Πολυδ.10,70 παρὰ τὸ καθίσκω.

ἀμφορίτης ἄγων καθ' ὃν οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐτρεχον βασιτάζοντες ἀμφορέα: Ἀπολλ.Ρόδ.4,1770 «πλήθοντες ἀμφοφορήας ἐπαμαρῶν ἀνθέμενοι πόδεςσι νίκης πέρι δηριδωνται» ἐν ΕΜ κ. ἀμφορίτης.

ἀμφοροειδής(τάι) νεώτ. παλαιοζ. τάξεις ἐχινόφωv ἄ. καρποειδῆ βλ.λ. (amphoroidea Baehner).

ἀμφοτεράκις κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους, ἀμφοτέρως: Ἀριστφ.Μηχ.855 D 32 ἀμφοτεράκις πάσχουσι ταῦτα.

ἀμφοτέρη ἐπίρρ. ἰων. ἀμφοτέρως, ἀμφοτέρωθεν, κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους: Ἡρ.1,75 ἐπεὶ τε καὶ ἐσχίοθη ὁ ποταμός, ἀμφοτέρη διαβάτος ἐγένετο.

ἀμφοτερήκης-ες ἐπὶ ξίφους· τὸ ἀμφοτέρωθεν ὄζω, ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον.

ἀμφοτερίω ἐπ' ἀμφοτέρο κλίνα: Ἰουλιαν.393 τὰ παρ' ἡμῖν ἀμφοτερίαι τῇ χρείᾳ |τὰ σῶκα| δηλ. «καὶ ἐπιδένδρια καὶ τερασινόμενα καλά ἐστὶ».

ἀμφοτεροδάρης-ου-ῆς νεώτ. ὁ εἰς ἀμφοτέρους τὰ μέρη ἴσον ἔχων τὸ βάρος || νομ. ὁ ἐπιβαρύνων ἀμφοτέρους τοὺς συναλλασσομένους: ἀμφοτεροδάρης σύμβας ἀντίθ. ἐτεροδάρης βλ. λ.

ἀμφοτεροδάρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀμφοτεροδάρῃ βλ. λ.: συνεδήθησαν ἀμφοτεροδάρως.

ἀμφοτερόδελπτος-ον μτγν. ὁ πρὸς ἀμφοτέρους τὰ μέρη ἀποβλέπων, ἀνοποφάσιτος.

ἀμφοτερόγλωσσος-ον μτγν. ὁ κατὰ δύο τρόπους περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος λαλῶν, λέγεται περὶ τοῦ Ζήνωνος ὡς πρώτου διδασκάλου, ἐπινοητοῦ τῆς διαλεκτικῆς: Τιμων 45.

ἀμφοτερογνώμων-ον μτγν. σχολά. ὁ δύο γνώμης ἔχων, ἀναποφράσιτος.

ἀμφοτεροδέξιος-ον ἀμφιδέξιος: ΠΙΔ Κρ.3,15 ἄνδρα ἀμφοτεροδέξιον, Σουβί. «κἀδαρνος» ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον.

ἀμφοτεροδεξιότης (ή) μων. ἐπιδεξιότης.
ἀμφοτεροδύναμος-ον μων. «ἀ ἀγαθὰ τε δυνάμενος καὶ κακὰ»: Εὐστ.1363.

ἀμφοτερομάχος-ον νεώτ. ὁ μεταξὺ δύο πυρῶν μαχόμενος, ἀ μεταξὺ δύο πυρῶν εὐρεθεὶς κατὰ τὴν μάχην || ὡς οὐα. ναυτ. ἀμφοτερομάχον (τῶ) μεταξὺ δύο πυρῶν μαχόμενον πλοῖον, ἀ. ἀμφιπυρὸν βλ. λ.

ἀμφοτεροπλοῦς-ον ὁ ἀμφοτέρωθεν πλεούμενος, οἷον ὁ ἱσθμός: Πολυβ.9,18· 2) ἀμφοτεροπλοῦν (ἐνν. δάνειον ἢ ἀργύριον) ἦται ναυτοδάνειον ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἐπανόδου τοῦ πλοίου ἐκείσε, ὁπόθεν ἀπέπλευσε: Δημ.908,20 ἀδάνεισα Ναυρίωνι κ' μνῆς ἀμφοτεροπλοῦν εἰς τὸν Πόντον· Ἀρποκρ. «ὅταν τις ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνδένει πλεῖσθαι καὶ καίμειθεν ἐνδύδα, τοῦτο ἀμφοτεροπλοῦν καλεῖται».

ἀμφοτέρος-α-ον κ. νεώτ. συνήθως κατὰ πληθ. κ. δυτικ. καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος, καὶ οἱ δύο: Ἰλ.Ε 163 τοὺς ἀμφοτέροισ ἐξ Ἰππου βῆσε, Ἡρ.1,11 ἦσαν ἐν φροντίδι ἀμφοτέροι ἄλλήλων περὶ, Ξεν.ΚΠ 7,4,4 ἀμφοτέροισ λαβῶν ἐκατέρων συνέθετο, Δημ.927,3 ἐν ἐκατέρω τῶν δανεισάντων καὶ ἀμφοτέροισ, νεώτ. ἀμφοτέροι ἐπέτυχον, -ἀμφοτέροι αἱ πλευραὶ τῆς γωνίας || ἐπὶ τῶν χειρῶν: Ἰλ.Σ 23 ἀμφοτέρη δὲ χειρὶν ἔλκων κύνων χεῖρα κακὴ κεφαλῇ || καὶ ἀνευ τοῦ χεῖρες: Ἰλ.Ε 416 ἀμφοτέρωσιν ἀν' ἰχθὺρ ὁμότρον, παροιμ. ἀντὶ τῶν ἀμφοτέραις ἐπὶ τῶν σπουδῇ τὴν ποιοῦντων || ἐπὶ τῶν ποδῶν: Ὀδ.Ε 414 οὐ πῶς ἐστί πάδεσσιν στήμεναι ἀμφοτέροισ || καὶ ἀνευ τοῦ πάδεσσιν: Θεοκρ.14,66 ἐπ' ἀμφοτέροισ βαδίζουσ || κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐδ. ἁμαρτία: Κολλ.Ε-πιρ.31 ἀμφοτέροισ βλέπειν κατὰ θυκόν: Ἰσοκρ. 4,134 ἀμφοτέροι αὐτοῖν τῆς Ἑλλάδος ἄντιον· 2) σπαν. τὸ οὐδ. εἰς ἐνικὸν ἐν ἐνίρω. σμν.: ἀμφοτέρον βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής | κατὰ τὰ δύο συγχρόνως || μεθ' Ὀμ. τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. ἀμφοτέρα ἑς ἐνίρω.: Πλάτ. Λάχ.187 πείθωμεν ἢ δώροισ ἢ χάρισιν ἢ ἀμφοτέρα | καὶ μὲ τὰ δύο συγχρόνως || 3) τὰ οὐδ. καθ' ἐν. ὡς ἄντων: Πλάτ.Σοφ.248 D τὰ γινώσκων φανέ ποιήμα ἢ πάθος ἢ ἀμφοτέρον, παροιμ. ἐπ' ἀμφοτέρον οὐδς καθυδεῖν | ἐπὶ τῶν ἀδιαφοροῦντων).

ἀμφοτερότης-ητος (ή) μτγν. τὸ συναμφοτέρον, τὸ εἶναι ἢ τὸ ἔχειν ἀμφοτέρα.

ἀμφοτεροτόιχος-ον νεώτ. ναυτ. ἀ παρ' ἀμφοτέρων τῶν τοιχορχιῶν βλ.λ. πολεμικὸ πλοῖον ἐκτελούμενος: ἀμφοτεροτόιχος χειρισμός, ἀμφογυμνάσιον || ἀμφοτεροτόιχον πῶρ ὁ ἀπὸ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν κανονιοδολισμός, μέσον ἀμύντης πλοίου καταστάτης ἀμφοπύρου ἢ ἀμφοτερομάχου βλ. λ.

ἀμφοτεροφθαλμος-ον μων. ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς ὄνεις, ὁ βλέπων καὶ μὲ τοὺς δύο ὀφθαλμούς.

ἀμφοτεροχῶλος-ον μτγν. ἀ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πάδας χῶλος, ὁ ἄλλος ἀμφοχῶλος: Ἀπολλών. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἀμφογυμνῆς.

ἀμφοτέρωθεν ἐνίρω. κ. νεώτ. ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη: Ἰλ.Ε 726 πλημναι δ' ἀργύρου εἰσι περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν,

Θουκ.3,26,1 ἀμφοτέρωθεν θορυβοῦμενοι, Δημ. 1305,19 ἢν ἀμφοτέρωθεν Ἀθηναῖος | ἐκ πατρὸς καὶ μητρός), νεώτ. ἐξεδηλώθησαν ἀμφοτέρωθεν ἁναδι δαδίσαις συμβιβασαῖ.

ἀμφοτέρωθεν ἐνίρω. κ. νεώτ. κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη: Ξεν. Ἀπομν.3,4,12 οἱ μὴ ἐπιστάμενοι | χρῆσθαι | ἀμφοτέρωθεν πλημμελοῦσι.

ἀμφοτέρως ἐνίρω. κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους: Πλάτ.Θαιτ.181 D τὸ μὲν τὴ (φασί) ἀμφοτέρως | κινεῖσθαι |, τὸ δ' ἑτέρω, Διογ.Λ.7,97 τὴν κακῶν τὰ μὲν τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ ἀμφοτέρως ἔχοντα.

ἀμφοτέρως ἐνίρω. πρὸς ἀμφοτέρα τὰ μέρη: Ἰλ.Μ 287 τῶν ἀμφοτέρως λίθοι πετάντο, Θεοφρ. Φ 4,6,9 ἡ ἀμφελος ἀμφοτέρως γίγνεται.

ἀμφοτρίων (ή) νεώτ. λατρ. ἡ ταυτοχρόνος αὐτίσης τῆς ἐρεθιστικότητος τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ παρασυμποθητικοῦ νεύρου.

ἀμφοτριπλή (ή) νεώτ. φάρμακον ἀντισηπτικὸν καὶ συστατικὸν λαμβανόμενον ἐσωτερικῶς.

ἀμφοῦδεις ἐνίρω. ἀπὸ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, μόνον ἐν Ὀδ.Ρ 237 πρὸς γῆν ἑλάσσει κἀρη ἀμφοῦδεις αἰέρας | Ἀπολλών. «ἀμφ' οὐδας» δ. γ. ἀμφοδὶς ἀπὸ τῶν ὀτων).

ἀμφοῦριον (τῶ) Πλάτ. Μαν. οὐρίον, εὐνοϊκόν.

ἀμφοφιλα (τῶ) νεώτ. λατρ. τὰ δεχόμενα καὶ τὰς ὀξύνους καὶ τὰς βασικὰς χρωστικὰς κῆτταρα || ἀμφοφιλα λευτὰ αἰμοσφαιρία ὅν τὸ πρωτόπλασμα ἔχει κόκκωσιν δεχομένην τὰς ὀξύνους καὶ τὰς βασικὰς χρωστικὰς.

ἀμφοῦλα-άω μτγν. ὁλακτὸ περὶ πνα.

ἀμφομύνησιν (τῶ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν χειροπῶν, Ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς.

ἀμφοῦπαρκετός-ον μων. ὁ ἀμφοτέρωθεν ὑπάρχων.

ἀμφοῦπκη Ἡσ. εἰ τῇ χειρὶ κυρτωθείη ἔνοι δὲ τὸ λεῖκνον: || ΕΜ «οἱ δὲ πτόον κομποδόλον».

ἀμφοῦ ἄντων. θυλικὸ ἀριθμ. γεν. κ. δατ. ἀμφοῖν, ἀμφοτέροι, καὶ οἱ δύο - ἐπὶ προσώπων: Ἰλ.1 689 κήρυκε δαῖον, πεντημύνη ἀμφοῖ, Εὐρ.Π 1369 ἀν' ἀμφοῖν νεανίστιν, Ἀριστλ. Λθ.26,4 ἐξ ἀμφοῖν ὁστίων γεγονός | ὁ ἔχων πατέρα καὶ μητέρα γνησίους Ἀθηναίους || ἐπὶ πραγμάτων: Ἰλ.Π 348 ἀνέπλησθεν δὲ αἱ ἀμφοῖ αἵματος ὀφθαλμοί, Ὀδ.Ρ 302 οὐσα κάδδαλον ἀμφοῖ, Πλάτ.Πρωτ.314 D ἀμφοῖν τῶν χειρῶν || κ. ἀντιπὸν ὡς τὸ δύο: Θεοκρ. 17,26 ἀμφοῖ γὰρ πρόγονός σμιν Ἡρακλείδης | ἀντὶ ἀμφοῖν |.

ἀμφοῦδολος (ή) κ. ἀμφοῦδολον (τῶ) εἶδος ἀκοντίου, ἔχοντος κατ' ἀμφοτέρα τὰ ἀκρα αἰχμῆν: Εὐρ. Ἀνδρ.183 ἐκλυτοί τ' ἀμφοῦδολοι σφαγῆς βουπόροι, σχολ. εὐδελίσκοι ἀφάρτει δυνάμενοι, ἐκατέρωθεν ὀξύτατοι: || τὰ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. τὰ δ' ἐξέστρεως τῶν σπλάνχων θυσιαζομένων ζῶων μαντεύματα Ἡσ. «ἀμφοῦδολα» διὰ σπλάνχων μαντεῖαι: Σοφ.ἀν.1006.

ἀμφοῦδολίτης (ή) νεώτ. ὁ ἀμφοδολίτης βλ. λ.
ἀμφοῦδων-οντος (ή) κ. εἰς ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνας ἔχων ὀδόντας ὡς τὰ σαρκωφάγα (ζῶα: Ἀριστλ.Σ 1,501 Α |) τῶν τετραπόδων τὰ μὲν ἀμφοῦδοντα | σχολ. «ἔχει τοὺς προσθίους ἐπὶ τῆς ἄνω σιαγόνος, ὡς ἀνδρῶπος, ἵππος, ὄνος» | τὰ δ' οὐ | σχολ. εἰσιν κερατοφόρα, κάμηλος: || 2) ὡς οὐα. ὁ ὄνος: Λυκοφρ.1401.

ἀμφοῦδης-ες μτγν. ἀ ἀμφοῦς βλ.λ.: Θεοκρ.1,28 ἀμφοῦν κισσίδιον.

ἀμφοῦλάστιον (τῶ) μτγν. τὸ περὶ τὴν ὠλένην, τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς κάσμημα, βροχιόη: Ἀριστλ.ἀν.1,25 ὑποαρόχον τε καὶ ἀμφοῦλάστιον.

ἀμφοῦμοις Ἡσ. «ἀνασθῆμασι, ἀνασθῆμασι».

ἀμφομοσία (ή) ἡ ἀμφομορία βλ. λ.: Ἡσ. «ὅταν τῶν δικαιομένων ἀ μὲν προσομῶσι, ὁ δὲ ἐπαμῶσι» λέγεται δὲ καὶ ἀμφομορία».

ἀμφωτάς EM «χτῶν τις, λέγεται καὶ ἀμφώντως». **ἀμφωτάς** ἡ ἀμφωνυξ Ἦσ. «γαστρίμαργος, ἀκρατής».

ἀμφωτίς-ιδος (ἡ) κ. ἀμφωτίς βλ.λ.

ἀμφωτίς (ἡ) μτγν. κ. ἀμφωτίς παρ' Ἦσ. κ. EM ἀμφωτίς [ἐσφ.] εἶδος ἐλθίνου διάτου ἀγγείου· Πολυδ.10,175 εἶαν δ' ἐν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν· 2) εἰδικὸν κάλυμμα τῶν ὧτων, φερόμενον ὑπὸ τῶν πυκνῶν πυγμασίων· Πασα. Γραμ.52 «ἀμφωτίδες» ὅς οἱ παλαίσται περὶ τοῖς ὠσίν εἶχον· EM «χολὰ τίνα, ὅπερ οἱ παλαίσται τοῖς ὠσιν περιετίθεισαν»· 3) κ. νεώτ. ζωολ. ἐντομον κολεόπτερον τῆς οἰκογενείας τῶν νηπιθυλιδῶν διακρινόμενον ἐκ τοῦ ἑλλειπτικοῦ καὶ ἐλαφροῦς κυρτοῦ σώματός του, τῶν ἰδιορρόθιμων κεραιῶν καὶ τῶν τελείων ἐκτῶν (amphotia).

ἀμφωτός-ον δύο ὄτα, δύο λαδοὶς ἔχον, ἄλλως δῶτος, ἐπὶ ἀγγείων· Ὁδ.Χ10 χρύσειον ἀμφωτόν 2) Ἦσ. «χτῶνος εἶδος».

ἀμφοτροπίνη (ἡ) νεώτ. ἀμφοτροπίνη βλ.λ.

ἀμφορεκὴ γλῶσσα (ἡ) δ. τ. τοῦ ἀμαρικῆ βλ. λ. **ἀμφορεκία** (ἡ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν γεωροπῶν περιλαμβάνον ἐν εἶδος ἰσχυρῆς τῆς βουρμανίας· δένδρον καλλιεργούμενον διὰ τὰ ὠραία ἀνθη του.

ἀμφόχου μον. ἀναφύχου·Μ. Ακορ.2,385 ἀμφόχουσα. ἀμφόχου ἐπὶ τῶν γεννημάτων, βερζιω, ὀρέμω· Ἰλ.Σ 551 ἡμαον ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσίν ἔχοντες, Ἦρ.δ,28 πέρην διαδοίκα ἐν ὧς ἀμύχανον τὸν στίον· 2) ἐν γένει· κόττω· Ἰλ.Ω 451 λαγυήντ' ὄροφον λειμνωθέντες ἀμύχαντες, Θεοδρ.11,73 θαλάδων ἀμύχας· ἢ μέσ. ὠμαί κατὰ τὴν αὐτὴν ἔνοισαν· ΑΠ σχοίνον ἀμύχαςμενας, Ἀπολλ.Ρ1,688 στάχυν ἀμύχονται· 3) συνεκ. κ. μτφ. καρποῦμαι, ἀπολαύω· Πλούτ.Ἠ8,210 Β ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, Καλλ. εἰς Δῆμ.137 εἰρῆναν, ὃς ὄροσε, καίνοσ ἀμύχας· 4) μέσ. αὐνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, συν-αθροίζω, μαζεύω· Ὁδ.1,247 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμωσόμενος κατέθηκεν· ἢ καὶ ἐνεργ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.· ΑΠ χερσίν ἀμύχας κρατὸς ὑπερθε κόνιν· 5) συνεκ. κατασφάζω ἐν πολέμῳ ὡς τὸ δημ. βερζιω· ΑΠ9,198 γυνὰς ἡμισα γιγάντων.

ἀμωλαί Ἐπγρ. ἐπίρρ. ὄντω ἀμφοισθητικῶς.

ἀμωλώπις-τος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποστὰς μώλωπος βλ. λ.· ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ὀχημάτων οὐδεὶς ἔμεινεν ἀμωλώπις.

ἀμώμεια (τὰ) νεώτ. βοταν. φυλὴ τῶν μονοκότλων φυτῶν, τῆς οἰκογενείας τῶν σκίταμνοειδῶν φυτὰ πολυετῆ καλλιεργούμενα εἰς κήπους καὶ θερμοκήφια διὰ τὸ φύλλωμα καὶ τὰ ἀνθη, ἔχοντα δὲ ριζώματα ἀμυλοφόρα καὶ ἀρωματικά χρήσιμα εἰς τὴν φαρμακευτικὴν Ἱατρομαεαί.

ἀμώμητος-ον κ. μν. κ. νεώτ. ἀμμητος, ἀφογός, ἀνεπίλητος· Ἰλ.Μ100 Παυλιδάμαντος ἀμωμήτος, Κόνιν.Σμ.1,674 μέγεθος τε καὶ εἶδος ἀμώμητος, Ἐκκλ.ψδὴ Παρθένους ἀμώμητε ἡ τὸν Λόγον βαστάσασα.

ἀμωμήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀφόγως, ἀμμητως· Ἦρ.3,82 ἐπιτροπῆναι ὃν ἀμωμήτως τοῦ πλῆθεος.

ἀμωμίδος-ιδος (ἡ) μτγν. εἶδος φυτοῦ ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ ἀμωμον βλ.λ.

ἀμωμίδης (ὁ) μτγν. παρεμφερὲς πρὸς τὸ ἀμωμον βλ.λ.· Διοσκ.1,68 ἀμωμίδης λίθανος.

ἀμωμόκαρπος (ὁ) νεώτ. παλαιον. ἀπολελιθωμένος καρπὸς, ὁμοιάζων πρὸς τὸν καρπὸν τοῦ φυτοῦ ἀμώμου βλ.λ.

ἀμωμον (τὸ) τὸ ἀρωματικὸν φυτὸν κισσὸς ὁ ἀμπελίνος [c. vitiginea]· Ἰώσ.Αυτ.20,23 φέρειν δὲ ἡ γῆ [Καρρῶν] πλείστον τὸ ἀμωμον ἀρεθὴν.

ἀμωμός-ον κ. μν. κ. νεώτ. ἀμμητός, ἀφογός, ἀνεπίλητος· Αλσχ.Πέρ.185 δύο γυναικες... κάλλει τ' ἀμώμω, Ἦρ.2,177 τῷ ἐκείνῳ ἐς οἷε χρεάν-

ται, ἐκόντι ἀμώμω νόμῳ [μὴ περιέχοντι ἐλάττωμα, ἀτέλειαν], ΚΔ'Εφεσ.14 εἶναι ἡμέας ἄγλους καὶ ἀμώμους (ἀγνώστ.), Συναξ. ἐν Ἐκκλ.Μην.9 τὴν φυλὴν ἀσπιλον καὶ ἀμωμον εἶχεν.

ἀμωμότης-ητος (ἡ) μτγν. τὸ νὰ εἶναι τι ἀμωμον βλ.λ., ἡ ἀνόητος· ΠΔΨαλμ.25,1 ἐν ἀμωμότητι.

ἀμωμόφυλλον (τὸ) νεώτ. γένος ἀπολελιθωμένων φυτῶν, οὗτος ἐν εἶδος εἶναι γνωστόν.

ἀμωμόφυλον (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογενείας τῶν γιγβεριοιδῶν.

ἀμώμως ἐπίρρ. ἐκκλ. κ. νεώτ. ἀφόγως, ἀμμητως.

ἀμώνας (ἡ) Ἦσ. «τὰς ἀνεμώνας, Αἰολεῖς».

ἀμῶνι (τὸ) δ.γρ. τοῦ ἀμῶνι βλ. λ.

ἀμῶν δημ. κ. ὁμῶνω ὁμῶνω, ὀρκίζομαι· ἀμω-σε ἀφοῦ λές ἀλήθεια, νὰ σοῦ ἀμῶσω· 2) ἐκτείνω τὴν χεῖρα διὰ νὰ φθάσω τὴν, ἔαμῶνω.

ἀμῶραντος-ον μν. ἐπὶ τοῦ ὁλάτος, τὸ μὴ μωρανθέν, τὸ μὴ ἀποβαλὼν ἐπενεργὸν δύναμιν· Μιχ.Ἀκομιν. ἀλίζοντες ἄλας ἀμῶραντον.

ἀμῶρεα (ἡ) μτγν. εἶδος ραφανοειδῶς·Θεοφρ.Π7,4,2.

ἀμωρεύουσιν EM «[χ]υθοφοροῦσιν».

ἀμῶρη δημ. κλητικὴ ἐπιφώνημα ἀντὶ τοῦ μωρῆ ἢ μαρῆ.

ἀμωρία (ἡ) δημ. μωρία, παραλογισμός.

ἀμωρίζομαι δημ. ραθυμῶ.

ἀμωρος-η-ο [ἡ] δημ. κ. ἀμωρος μωρὸς, ἀνόητος.

ἀμωρος (2) ἡ δημ. «πλακοῦντος εἶδος».

ἀμωρύλα (ἡ) δημ. μωρία, κουταμάρα.

ἀμῶς ἐπίρρ. κ. ὁμῶς· συνεφερόμενον ἐν συνθ. πάντοτε μετὰ τοῦ γέ πως, ὁμῶς γέ πως κατὰ ἕνα οἰωνήντο τρῶαν, ὁπωσδήποτε· Αλσχ.13,7 τοῦτους ἐβόλοντο ὁμῶς γέ πως ἐκποδοῖν ποιήσασθαι.

ἀμῶσας Ἦσ. «κρεμάσας, Ταραντίνῳ».

ἀμωστός (ὁ) νεώτ. ὀρυκτοῦ. σφῆρα παραλλαγή τοῦ ὀρυκτοῦ ἀστρίου ὀλιγοκλάστου.

ἀν [Α] μόριον δυνητικόν, ἐπ. κ. λυρ. κε(ν) ὥαρ. κα σημαίνει ἐν τῇ περιπτώσει, ἐπὶ τῷ ὄρῳ, ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τινα ὑπόθεσιν, ἥτις ἢ κεῖται ἢ δύναται εὐκόλως ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου νὰ συμπληρωθῇ, σημαίνει ἄρα, ὅτι ὑπάρχει τι ἢ συμβαίνει τότε μόνον, ὅταν ἄλλο τι προϋπάρχῃ περιέχον τὸν λόγον, δι' ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἡ συμβαίνει, συντάσσεται δὲ μετ' ὀριστικῆς· ἢ μεθ' ὀριστ. παρτα., ἀορ. ἐνίοτε καὶ ὑπερσυντελικῶς ἡ ἀπόδοσις ὑποθετικῶ λόγῳ πρὸς δὴλῶσιν τοῦ μὴ πραγματικοῦ, ἥτοι τοῦ ἐναντίου ἐκείνου, ὅπερ ἐκφράζεται ἐν τῇ ὑπαθέσει καὶ τῇ ἀποδόσει καὶ τὸ ἐναντίον μὲν τοῦ διὰ παρτα. ἐκφερόμενου ἀναφέρεται εἰς τὸ παρὸν ἢ εἰς τὸ συνεχῶς ἢ συνεχῶς γεγόμενον ἐν τῷ παρελθόντι, τὸ δὲ διὰ τοῦ ἀορ. εἰς τὸ παρελθόν· Ἰλ.Η 273 καὶ νῦν κεν οὐτάζοντο, ἐπὶ μὴ κήρυκες ἦλθον [ἄλλ' ἦλθον κήρ. καὶ οὐκ οὐτάζοντο], Πλάτ.Γοργ.516 Ε ἢ ἥσαν ἀνδρες ἀγαθοί, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἐπασχον, [= ἀλλὰ πάσχω οὐ γὰρ εἰσιν ἀνδρες ἀγαθοί], Ὁουκ.1,9 οὐκ ἐν νῶσιν ἐκράτες εἰ μὴ τι καὶ ναυτικὸν εἶχε· ἢ κ. κατὰ παράλειψιν τῆς ὑποθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.· Ἰλ.Ε 201 ἡ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν ἔνν. εἰ ἐγὼ πιδῶμην, ὅπερ κεῖται ἐν τῇ προσηγορίᾳ προτάσει· Πλάτ.Πολ.374 D πάλαι γὰρ ἂν ἦν ἐξίη· ἢ ὅταν ἐν τῇ ἀποδόσει ἐλλοιπὸν τὸ εἶδε, ἐκρῆν, ἐξῆν ἢ ἀπρόσωπος τις φράσις, τότε τὸ ἂν τίθεται, ὅταν καὶ ἐν τῇ ἀντιστοίχῳ πραγματικῇ φράσει ὑπάρχῃ τὸ ἀπρόσ. ρῆμα, παραλείπεται δὲ, ὅταν καὶ ἐν ἐκείνῳ δὲν ὑπάρχῃ· Δημ.4,1 εἰ τὰ δεόντα οὗτοι συνεοδόλευσαν, οὐδὲν ἂν ὠμὰς νῦν εἶδε βουλευέσθαι [τὰ πραγματικὸν ἀλλὰ δεῖ βουλευέσθαι], Ὁουκ.1,37 εἰ ἥσαν ἀνδρες ἀγαθοί, φανερώσαν ἐξῆν αὐτοῖς δεικνύοντα τὴν ἀρετὴν [ἄλλ' οὐ δεῖ δεικνύσθαι]· ἢ μετὰ ὀριστ. μέλλοντος παρ' Ὁμήρῳ πρὸς δὴλῶσιν βεβαιώσεως τοῦ ὑπὸ τῆς ἐγκλίσεως σημαίνοντος ἢ πιθανώτερον ἐννοίας

παρεμφερὸς πρὸς τὴν ἐκφραζομένην διὰ τοῦ
 ἂν μετ' εὐκτ.: 'Ιλ.Α.139 ὁ δὲ κεν κεκολώσεται
 ὃν κεν ἱκωμίη (καὶ ἰσως δὲ θυμώσῃ) || ὁπον.
 παρ' ἄττ.: ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ, τὰ δὲ αἰετικά χω-
 ρία διορθοῦνται: Πλάτ.Ευθύδ.274 Ε καλλιστ' ἂν
 πραττέσθε (ἰδιόρ. προτρέφατε) || οὐδέποτε
 συντάσσεται μετ' ὀριστ. ἐνεστ. ἡ παρὰκ. ὅπου
 δ' εὐρήναι, διορθοῦται τὸ χωρίον: Πλάτ.Πολ.352 Ε
 οὐκοῦν δικαίως ἐν πάντες ταύτων φομέν' ἔργα
 εἶναι (ἰδιόρ. φαίμεν) μόνον παρ' Ὀμ. πρόκειται
 ἀθέματος ὑποτ.: 'Ὁδ.Δ.572 ὡς ἂν ἐπισυμπερὶ
 ναυτίλλεται' 2) τὸ ἂν μετ' εὐκτικῆς || ὡς
 ἀπόδοσις ὑποθετ. λόγου εἰς δὲ λωσιν τοῦ δυνατοῦ
 γενέσθαι ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι ἐπὶ τῇ ὁρῇ:
 'Ιλ.Η.28 εἰ μοι τι πίθοιο, τὸ κεν πολὺ κέρδιον
 εἶναι, Θουκ.4,61 τάχιστα δ' ἂν ἀπαλλαγῇ τούτων
 γένοιτο, εἰ πρὸς ἀλλήλους ἐμυθάμεν, Πλάτ.Γοργ.
 469 C εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι,
 ἀλλοιῶν ἂν ἀδικεῖσθαι || ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει
 κατὰ παρὰλειψιν τῆς ὑποθέσεως εὐκόλως ἐκ τῶν
 συμφορομένων ἐνοουμένης: 'Ιλ.Α.271 κείνοισι
 δ' ἂν οὐ τις μαχέσαιο (ἐν. εἰ δέοι), Θουκ.2,89
 οὐτε γὰρ ἂν ἐκπλεύσειε τις.. οὐτ' ἂν ἀνακρή-
 σαι ἐνν. εἰ βουληθεῖη || ἐν συνεκφορᾷ δύο
 ἢ πλείονων προτάσεων ὁμοταγῶν, κατ' εὐκτ. ἐι-
 σογομένων ὁ ἂν τίθεται μόνον ἐν τῇ πρώτῃ ἐξυ-
 πακούμενος ἐν ταῖς λοιπαῖς κατὰ τὴν αὐτὴν
 σημ.: 'Ὁδ.Ο.453 τὸν κεν ἄγοιμι ἐπὶ νηός, ὁ δ'
 ὕμιν μυρίον ἄνων ἀλφει, Πλάτ.Φαίδρ.81 θ τὸ σω-
 μασιειδές, οὐ τις ἂν ἀφίπτοι καὶ ἴδοι καὶ ποῖοι
 καὶ φάγοι' 3) ἐν τῇ αὐτῇ σημ. μετ' ἀπαφρ. ἢ
 μτχ. ἐνεστ. ἀντὶ ὀριστ. παρὰτ. μετὰ τοῦ ἂν ἵνεκα
 ἐξαρτήσεως τῆς προτάσεως: Δημ.1194,20 φησὶν
 αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν εἶναι, εἰ τοῦτο ἐπραξαν
 (λέγει ὅτι θὰ ἦσαν τῶν ἐλευθέρων, ἐν θὰ εἰ-
 χον πράξει τοῦτο γ' || μετ' ἀπαφρ. ἢ μτχ. ἀορ. ἀντὶ
 ὀριστ. ἀορ. μετὰ τοῦ ἂν ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοία: Δημ.
 831,10 οὐκ ἂν ἡγεσθ' αὐτὸν κεν ἐπιδραμεῖν
 (δὲν νομίζετε ὅτι ἤθελε καὶ ἐπιδραμεῖ), Θουκ.1,76
 ἴσμεν ὅπως ἀναγκασθέντας ἂν (γυμνοῖσιν ὅτι
 ἤθελετε σεῖς ἀναγκασθῆ) || μετ' ἀπαφρ. ἢ
 μτχ. ἐνεστ. ἀντὶ εὐκτ. ἐνεστ. μετὰ τοῦ ἂν: Ξεν.
 Ἀν.23,18 φησὶν αὐτοὺς ἐλευθέρους ἂν εἶναι, εἰ
 τοῦτο πράξαν (λέγει ὅτι εἰς τὸ ἐλπίς ἦθελον
 εἶναι ἐλεύθεροι, ἐὰν ἦθελον πράξει τοῦτο γ' || μετ'
 ἀπαφρ. ἢ μτχ. ἀορ. ἀντὶ εὐκτ. ἀορ. μετὰ τοῦ ἂν:
 Θουκ.6,37 οὐδ' ἂν κρατῆσαι αὐτοὺς τῆς γῆς ἡ-
 γοῦμαι, Θουκ.7,42 ὥρων τὸ περὶελθίσα.. ῥα-
 κίως ἂν ληφθῆν (ὅτι ληφθεῖν ἂν) 4) κατὰ
 κρίσιν μετὰ τοῦ καὶ ὁ ἂν διατηρεῖ τὴν δυνητι-
 κὴν αὐτοῦ σημασίαν: Σοφ.Οἶ.615 κακὸν δὲ κεν
 ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μὴτ', || ἐν ἐπαναλήφει κατὰ τὴν
 αὐτὴν χρήσιν παρ' Ὀμ.ἐν τῇ μορφῇ κεν-κεν ἢ
 ἂν-κεν: 'Ιλ.Ν.127 φάλαγγες ἄς οὐτ' ἄρ κεν 'Α-
 ρης ὀνόσασιν' παρ' ἄττ.: ἐν διπλῇ ἢ καὶ τριπλῇ
 ἐπαναλήφει: Σοφ.'Ηλ.333 ὥστ' ἂν, εἰ σθένος λά-
 θοιμι, δηλώσομαι ἂν, Εὐρ.Τρω.1244 ἀφανείς ἂν
 ὄντας οὐκ ἂν μνηστειμεν ἂν ἐν' || πολλὰκις
 κατ' ἐννοίαν παρεμφερῆ πρὸς ὀριστ. μέλλ.: 'Ηρ.
 4,87 ἐφομαι.. καὶ οὐκ ἂν ἀνιερθεῖν (οὐ λει-
 φθῶμαι), Δημ.496,8 ἡδῶς δ' ἂν ἐροίην Λε-
 πτινήν (εὐχαρίστως ἤθελον ἐρωτήσει) || εἰς δὲ δὴ-
 λῶν παραχωρήσεως, μετρίως παρακλήσεως ἢ
 ἐλαφρῆς προσταγῆς: Σοφ.'Ηλ.1491 χωρὶς ἂν
 εἶπω ἢ δύνασαι ἂν εἰσελθῆς γ' || παρ' Ὀμ., 'Ηρ.ᾠδ.
 ἐνίοτε τίθεται μετ' εὐκτ. εἰς δὲ λωσιν τοῦ δυνατοῦ
 γενέσθαι ἐν τῷ παρελθόντι: 'Ιλ.Ε.85 οἱ μὲν πανέ-
 νοντο.. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης (εἰ οὐκ ἂν ἐγνώ-
 σαι) κ. ἦν, κ. νεώτ. ἂν, ὅμ. κ. ἂ σὺνδεσμος
 ὑποθ. προελθὼν ἐκ οὐκαιρέσεως (εἰ-ἂν) πάντο-
 τε μεθ' ὑποτ. εἰσάγων ὑπόθεσιν ὑποθ. λόγου ἀπ-
 μόνοντος τὸ προσδοκώμενον: Πλάτ.Γοργ.503 D

ἐὰν καλῶς ζητῆς, εὐρήσεις, Ξεν.'Αν.1,33 τῷ ἄν-
 δρῃ, ὃν ἂν ἔλθοις, πείσομαι, Σοφ.'Ηλ.1057 ὅταν
 γὰρ ἐν καιροῖς ἤδῃ βεδήκας, τὰμ' ἐπανεῖσις
 ἐπὶ' || κατὰ κρίσιν κεν ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοία:
 'Αριστ.'Εγκλ.177 κεν τῇ ἡμέρᾳ μίαν χρυσίδα
 γένναι, δέκα πονηρὰς γίγναι' 2) εἰς δὲ λωσιν
 προσδοκώμενης ἀορίστου ἐπαναλήσεως: Σοφ.Φιλ.
 1321 ἐὰν νομβετὴ τῇ ἐνόλῳ λῆγαν, στυγείς, Ξεν.
 'Απομ.3,39 οἱ ἄνθρωποι τοῦταίς μέλιστα ἐθέ-
 λουσι πείσασθαι, οὐδ' ἂν ἡγῶνται βελτίστοις εἶναι
 3) νεώτ. κ. ὅμ. ἐν τῇ ὑποθέσει ὑποθετ. λόγου
 εἰς δὲ λωσιν τοῦ πραγματικοῦ: ἂν μοῦ θανείσης
 χρήματα, θὰ σὲ εὐγνώμων, ὅμ. ἂ βράχῃ αἶ-
 ρας, θὰ μείνω σπῆτ' 4) νεώτ. κ. ὅμ. ἐν τῇ ὑποθ.
 ὑποθ. λόγου σημαίνοντος τὸ ἀντίθετον τοῦ πρα-
 γματικοῦ: ἂν εἴχης μυαλό, δὲ θὰ ἴσων φτωχός
 (ἀλλὰ δὲν ἔχεις μυαλό καὶ εἶσαι φτωχός) 5) ἐν
 συναφείᾳ πρὸς τὸ καὶ καὶ ἂν καὶ εἰς δὲ λωσιν
 ἐναντιώσεως: ἂν καὶ δὲν μοῦ εἴπῃς τίποτε,
 ἀγῶ τὸ ἐμύνησται, ὅμ. ὁ λύκος κ' ἂν ἐγέρσῃ
 καὶ ἀλλάξῃ τὸ μάλ' τοι' 6) νεώτ. κ. ὅμ. εἰσα-
 γων πλῆγας ἐρωτηματικὰς προτάσεις εἰς δὲ λω-
 σιν ἀπορίας, νεώτ. ἐπιθυμῶ νὰ μάθω, ἂν ἐλθοῖς
 μέρος εἰς τὴν συμφωνίαν, ὅμ. τὸν ρῆτῃ, ἂν
 γέρισαι ἀπὸ τὸ ταῖσι δ' πατέρως τοι' 7) νεώτ.
 κ. ὅμ. ἐν ἀορίσταλογικῇ ἐννοίᾳ προτασμένου
 τοῦ ὅτι καὶ, ὅσον καὶ: ὅτι καὶ ἂν λήγῃς οὐδὲς
 εἰδῆς σημασίαν (ὅτι καὶ ἂν λήγῃς), ὅμ. ὅσοι κ'
 ἂν πῶ δὲ μεθ' αἰ ἴσοο καὶ νὰ πῶ! 8) νεώτ.
 κ. ὅμ. ὡς προτασόμενον βεβαιωτ. μόριον ἐν
 προτάσει πρὸς ἄλλην συναπτομένην διὰ τοῦ καὶ
 ἀντιθετικῶς: ἂν δ' Α. προσδεύει, καὶ δ' Β. δὲν
 πόσι πῖσω (βέβαια δὲν ὀππότε γὰρ ὅτι δ' Α. προ-
 δεύει, ἀλλὰ καὶ ὁ δ' δὲν πόσι πῖσω) 9) μον. κ.
 ὅμ. ἐν ὁρχῇ λόγου συνεκφερόμενον μετὰ τοῦ
 καλὰ καὶ ἐπομένον τοῦ καί, πρὸς δὲ λωσιν ἐναν-
 τιώσεως ἀφηρηματικῶς, ὁλ' ὅμως, οὐχ ἥπτον ὁ-
 μως: ἀγκάλῃ καὶ ὁ κέρης τοῦ πᾶστων ἦταν
 γέρος, παντρεῦτικῃ μιᾷ καπελαῶδα.
 ἀνά κ. νεώτ. πρῶθ., παρὰ ποιητ. πρὸ χειλοφά-
 των καὶ τοῦ ν ὡς ἄμ. πρὸ ὀδοντικών, σφιστι-
 κῶν καὶ τοῦ ν ὡς ἄν. πρὸ οὐρανικῶν ὡς ἄν, ἐπὶ
 τῶπου: ἐν συναφείᾳ πρὸς π, ἐπάνω εἰς, κάτω-
 θεν πρὸς τὰ ἄνω: 'Ὁδ.Σ.176 κίονα ἂν' ὀφλήν
 ἐρύσαι (τὰ τὸν τραδῆξ' ἐπάνω εἰς τὴν φηλὴ
 κολόνα), 'Ηρ.296 ἀνά τὸν ποταμὸν πλεῖν (κατὰ
 διεκθύνον ἀντίθετον πρὸς τὸν.ρὸν τοῦ ποταμοῦ)
 || ἐπάνω, καὶ δὴ κατὰ τὴν ἑκτασὴν πράγματός
 τινος: 'Ιλ.Α.384 ἀνὰ στρατὸν εὐρύν 'Αχαιῶν,
 'Ὁδ.Θ.173 ἀνά ἄστυ, 'Ηρ.1,96 ἀνά πάσαν τὴν
 Μηδίην, νεώτ. διεδόθη ἢ εἰδίσθη ἀνά τὴν πό-
 λιν, - πλεῶν ἀνὰ πάσας τὰς θαλάσσας || ποιητ.
 ἐν τῇ σημ. ταῦτα καὶ ἀσυνδέτως ὡς ἐήρρ.: 'Ιλ.
 Σ.562 μέλανας δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν (ἐπάνω
 εἰς τὰ σκηπτήρ), αὐτ.Θ.441 ἄμ. βρωσιεὶ ἀρματα
 τίθει, Αλκ.'Ιλ.350 ἄμ. πέτραις, Εὐρ.Ι.754 ἀνὰ τε
 νναυαὶ καὶ οὐκ ὀνδλοῖς' || παρ' Ὀμ. κ. μετὰ
 γεν. ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ κατὰ τὴν μοναδικὴν
 σύνδεσιν: 'Ιλ.Β.416 ἀνὰ νηὸς βάνειν (ποτεῖν
 τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐπιβιβάσθαι τοῦ
 πλοίου) κατὰ δ. ἔμμ. ἀναβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον
 2) εἰς δὲ λωσιν χρονικῆς διαρκείας: 'Ιλ.Σ.80 ἀνὰ
 νύκτα (κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, καθ' ὅλην
 τὴν νύκτα), 'Ηρ.8123 ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον
 καθ' ὅλον τὸν πόλεμον), αὐτ.Ι.173 ἀνὰ χρόνον
 (πρόσθεν τοῦ χρόνου) κ. νεώτ. ἀνὰ τὸν αἰῶνα
 3) κ. νεώτ. μετ' ἀριθμητικῶν εἰς δὲ λωσιν διανο-
 μῆς, ἐπιμεριεῖται: 'Αριστ.Βάτρ.554 κρέα στικ-

σιν ἀν' ἡμιοβολιστά (εἴκοσι κομμάτια κρέας πρὸς μισό ὄβολο) τὸ καθένα). Ξεν. Ἀν.4,6,4 ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας | διήκουν πέντε παρασάγγας καθὲ ἡμέραν |, ΚΔ Λουκ.9,3 μήτε ἀνὰ δύο χιτώνας ἔχιν | νὰ μὴν ἔχη | τὸ καθένας δύο χιτώνας |, νεώτ. ἐπορεύοντο ἀνὰ τέσσαρας (κατὰ τετράδας), οἱ ἀκτῆμονες ἔλαβον ἀνὰ δέκα στρέμματα γῆς | τὸ καθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀκτῆμονας δέκα στρέμματα |. || κ. ἀνευ ἀριθμητικοῦ ἐν τῇ αὐτῇ σμῇ. : Πλάτ. Ἀλκ.148 ἀν' ἑκάστον ἔτος | κατ' ἔτος |, Ξεν. Ἀν.1,28 ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν (κάθε μέρα), νεώτ. ἐλὰ παναθήνια ἀτελοῦντο ἀνὰ πᾶν τέταρτον ἔτος (κατὰ τετραετίαν).

4) μετ' οὐσιαστικῶν κατὰ ποικίλας χρήσεις ἐν ἐπιρρημ. ἐνόησα : Ξεν. Ἀν.4,2,30 ἀνὰ κράτος φεύγειν | μετ' ὅλην τὴν δύναμιν |, Πλάτ. Φαίδ.110 Δ ἀνὰ λόγον (κατ' ἀλογίαν, ἀνολόγη), Ἀντιφρ. Ἀδων.2 ἀνὰ μέσον | ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσα |.

ἀναβάθην ἐπιρρ. κατ' ἀνάσταν, εἰς ὕψος, ὑψήλα, ἀφ' ὑψηλοῦ ἢ εἰς ὑψηλὸν τόπον, ἀντίθ. καταβάθην || ἐπὶ καθήμενον, τὸ ἔχειν ὄντα τοὺς πόδας τὸ καθίστα ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ἐν ἀπρεπεί στάσει, ὁκλαδόν, ἀνακούρκουδα : Ἀριστφ. Ἀχ.410 ἀναβάθην ποιεῖς (ἀκωπτικὰς περὶ τοῦ Εὐριπίδου), Πλούτ. Ηθ.336 C Σαρδανάπαλλος ἔβαινε παραφύρον, ἀναβάθην ἐν ταῖς παλλακίσσι καθήμενος | (Σουῖδ. «ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος»).

ἀναβαθίζω μυν. προχωρῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀπαύρματι εἰς ὑψηλότερον τόπον : Μιχ. Μοναχ. ἐν βίῳ Θ. Στουδ.286 ἀναβαθίζας.

ἀναβάθην ἐπιρρ. δι' ἐπιδόσεως, καθολικευτά : Ἀριστ. ΛΙΖ.579 Α 19 ἔρκοι ποιοῦνται τὴν ὀχείαν οὐκ ἀναβάθην, ἀλλὰ κατακεκλιμένα.

ἀναβαζέμενος φ-ωπος | τὸν ζῶντα. πτηνὸν ἀποδηγητικὸν μὲ μολακὰ περὰ, πόδας βραχυτάτους καὶ χροῶμα φαιόπυρρον | (Anabazeros).

ἀναβάθω ἐπιρρ. δημ. κ. ἀβάθω οὐχὶ βαθεῖα, ρηχά || κατὰ τρόπον ἀναβάθων βλ. λ. κ. μτφ. γράφει ἀνάβωθα | ἀνευ βαθυτέρων ἐνωϊών |.

ἀναβαθαίνω δημ. γίνωμαι ἀνάβωθα, ἔμβαθαίνω, γίνωμαι ρηχός : ἀναβάθωνται τὰ πηγάδια || 2) μτβ. καθιστῶ τὸ ἀβάθεστον, ρηχεῖω : ἀναβαθύνω κέρμαρσθ τὸ λάκκο.

ἀναβαθμικός ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ βαθμηδόν, ὁ δι' ἀναβαθμίδων, κατὰ βαθμίδας ὡς ἐν κλίμακι : ἀναβαθμικὴ ἀνάβασις. Ἐνίρρ. ἀναβαθμικός.

ἀναβαθμικός -ίδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. Βαθμὶς ἀγούσα πρὸς τὰ ἄνω, σκαλοπάτι, σκαλί : ἀναβαθμὶς σιδηροδρ. ὁχήματος || 2) νεώτ. κεκλιμένη ἐξ ἐπιχώματος ἀνοδος, διὰ τῆς ὁποίας ἀναβιδάσεται πυροβόλον εἰς θέσιν μάχης ἐν τοῖς ὁχυρώμασιν.

ἀναβαθμικός | τὸ σκαλοπάτι ἄλλως ἀναβαθμὶς βλ. λ. : Ἡρ.2,125 ἐπιστήθῃ ἡ πυραμὶς ἀναβαθμὴν τρόπον || 2) ἐν τῇ ΠΔ ὡδῇ τῶν ἀναβαθμῶν ἢ φαλ-λομένην ὑπὸ Ἰουδαίων προσκυνητῶν ἀναβαινόντων κατὰ τὰς μεγάλας εορτὰς εἰς Ἱεροσόλυμα || ἐκκλ. ἀναβαθμοὶ ἀντιφωνικὰ τροπάρια φαλλόμενα κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Ὁρθρῳ.

ἀναβάθω -η-ο δημ. κ. ἀβάθω βλ. λ., ρηχός : ἀνάβωθα ἡμνη || τὸ πηλ. τοῦ οὐδ. τ' ἀνάβωθα οἱ ἀβάθεῖς τῆς θαλάσσης τόποι, τὰ ρηχὰ τῆς θαλάσσης : φάρεμα - καλυμπίοισαμε στ' ἀνάβωθα || κ. μτφ. ὁ ἐπιπόλαιος, ὁ μὴ ἔχων βάθος σκέφους, ὁ ἀκριτος : πολυλόγος κὶ ἀνάβωθος.

ἀναβάθωρα (ἡ) κ. μυν. κ. νεώτ. τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἀναβαίνουμεν, κλίμαξ ἢ κεκλιμένον ἐπιπέδον || 2) στανὶς δι' ἧς εἰσέρχοντο ἀπὸ τῆς παραλλῆλης ἀκτῆς εἰς τὸ πλοῖον || 3) ἀναβάθω ἐφ' ἧς ἐκδέχοντο : Ἐνίρρ. αἱ ἀναβάθωροι αἱ σταίκα || 4) μυν. ζυλὴν ἐξέδρα || 5) νεώτ. παλαιοφυτολ. γένος λυκαποδιοειδῶν φυτῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν σφραγιδωδενδρῶδων, ἄλλως διηπόδιον βλ. λ.

ἀναβάθωρον (τὸ) Ἐνίρρ. ἔδρα, θρόνος ὑψηλός || κλίμαξ ἐξ ὀλίγων βαθμίδων πρὸς κτήριον.

ἀναβαΐα (ἡ) νεώτ. παλαιοζῶν. γένος βραγχι-οπόδων μαλακοζῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν αὐο-ριδῶν (ἦσαν κατὰ τὸ σιλοῦντο σύστημα).

ἀναβαΐνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν τῆς οἰκογενείας τῶν νοστοκοειδῶν φυόμενον ἐν τοῖς ἐλῶν καὶ τελευμάτων, καὶ εἰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης || 2) γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν εὐφορβειοειδῶν.

ἀναβαΐνω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνεβαίνω, μέλλ. ἀναβή-σομαι, ἀόρ. ἀνέβην κ. ἀνέβησα, παρακ. ἀναβέ-θηκα, μέσ. ἀόρ. ἀνεβησάμην, ἀνεβήσεται, βαίνω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι : Ἰλ.Α 497 ἥπειρ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλυμπόντα, Ἡρ.1,131 ἐπὶ τὰ ὑψη-λότατα τῶν ὄρεων ἀναβαίνοντες θυσιὰς ἐρβειν || 2) πορεύομαι ἀπὸ τῆς παραλλῆς εἰς τὰ μεσό-γεια : Ἡρ.5,100 πλοῖα μὲν κατέλινον ἐν Κρησι-σῶ, αὐτοὶ δὲ ἀνέβαινον χειρὶ πολλῇ, Ξεν. Ἀν.1,1,2 ἀναβαίνου σὺν ὁ Κῆρος εἰς Ζούσα πρὸς τὸν πατέρα || γυν. ἀπὸ χαμηλοτέρου μέρους διευθύνονται πρὸς ὑψηλότερον : οἱ ἰχθύες ἀναβαί-νουσι ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς ποταμούς.

ἐπὶ φυτῶν - ἀναρριχῶμαι : Ξεν. Οἰκ.19,18 ἀμπελὸς ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα || ἐπὶ ποταμοῦ - ἀνυφοῦμαι, πλημμυρῶ : Ἡρ.1,193 κατὰ περ ἐν Αἰ-γύπτῳ αὐτοὺ τὸ ποταμὸν ἀναβαίνοντες ἐς τὰς ἀρούρας, δημ. τὸ ποτάμι ἀνέβηκε κὶ ἐξεχειλίσσε || κ. ἐπὶ θαλάσσης : ἀνέβηκε ἡ θάλασσα || 3) ἀ-ναβαίνει εἰς ὑψηλότερον μέρος ἴσο καταστῶ ὅρα-τός καὶ ἀκουστός, ὅλον ἐν δικαστηρίῳ, ἐν τῇ ἐκκλη-σίᾳ, ἐν τῷ θεάτρῳ : Ἀριστφ. Σφ.963 ἀνάβηθι, τυρό-κνηστῃ, καὶ λέξον μέγα, Πλάτ. Συμπ.194 Β ἀναβαί-νοντες ἐπὶ τὸν ὀκρίσαντα, Δημ.247,3 μέχρι τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμ' ἀνέβη μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, Πλάτ. Ἀν.41 C οὐ τολμῶ ἀναβαί-νων εἰς τὸ πηλὸς τὸ ὑμέτερον ζυμβουλεύειν τῇ πόλει || δημ. μετὰ τῆς προθ. εἰς : ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ | ἔγενεν ἡθοποιός || 4) ταχιδεῶς διὰ πλοίου πρὸς βορειοπρόθεν χώραν : Ἰλ.Α 210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίαν ἀναβήμεναι || κ. ἀπλῶς ταχιδεῶς || 5) ἀναβαίνει ἐπὶ ἱπποῦ : Ξεν. ΚΠ.3,3,27 ἀνα-βάντας δ' ἐφ' ἱππῶν ἀβάδισι - ἀδύναντο || κ. ἀπολ. ἀναβεδικῶς ὁ ἱππεύσας || ποθ. Ξεν. ἱππ.1,1 ὁ μήλων ἀναβαίνοντες (ἱπποὶ) παρὰ τὸ ἐπὶ ἀ-δύματος || 6) ἐπιδάσκω, ὁχεύω : Ἡρ.1,192 ἱπποὶ οἱ μὲν ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας, αἱ δὲ βαινό-μεναι || 7) ἐπὶ ἀξιωματος, περιέρχομαι ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον : Ἡρ.7,205 ἐς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασιλεῖα || 8) μτφ. ἐπιδιδάσκω : Ἰλ.Α 143 ἀν δ' ἀ-τήν Χρυσήϊδα καλλιπάρηρον βήσομεν || ἀνα-βιδάσκω : Ἡρ.1,30 ἀνδρας ἐπ' αὐτάς | τὰς καμῆ-λας | ἀνέβησε || 9) μτφ. : Ὀδ.2,29 ἐκ γὰρ τοι τοῦτων φάτις ἀνδρῶπων ἀναβαίνει ἐσθλά, Πλάτ. Πολ.345 C ἐπαύθη ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου || 10) νεώτ. κ. δημ. ἀνυφοῦμαι, αὐξάνω : ἀνέβη τὸ θερμόμετρον | ἀνέβηκε ἡ θερμοκρασία |, ἀνα-βαίνουσι αἱ τιμαί, - τὰ τρόφιμα, - τὰ χρεώγραφα, - ἀνέβηκε ἡ λίρα (ὑπερετιμήθη), - ἀνέβηκε τὸ ζυ-μᾶρι ἢ τὸ φωμὶ | συνετελέσθη ἡ ζύμωσις τοῦ, ἐφούσκωσε |.

ἀναβάκεια (τὰ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐξακορ-αλίων τῆς ὁμοιογενείας τῶν φρυγινῶν, ἦσαν κατὰ τὴν ἰουρᾶσον περίοδον | anabaci ad Orb. |.

ἀναβάκαχμος διαγέρω τὴν βακχικὴν μανίαν : Εὐρ. Ἡρ.1086 ἀναβάκαχμους Καδύειον πόλιν || ἀμτβ. περιέρχομαι εἰς βακχικὴν μανίαν : Εὐρ. Βακχ.864 θῆσω ποτὰ λευκὸν πόδ' ἀναβάκαχμους.

ἀναβάκαχμος ἀντὶ ἀναβάκαχμους.

ἀναβαλλάγος Ἡο. «φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ».

ἀναβαλλίσις EM «ταῖναι ἢ σφάττειν».

ἀνὰ τὰς μετέωρας γὰρ αὐτῶν [ἴσα] ἀναμνηστικὰ ἀνα-
βάθρα) εἰς τὰ πλοῖον, μέλλων νὰ ταξιδεύσῃ·
Πλουτ. 984 B· 2) ὑπόβαθρον· Γεωγ. 9, 17 B.
ἀναβάτης (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. -άτρια ποιητ.

ἀναβολή ἡ|ή κ. νεώτ. κ. δημ. ποιητ. ἀμβολή τὸ ἐξ ὀρύγματος ἀναρριπτόμενον καὶ συσσωρευ-
 μένον χῶμα, ἡ ὄχθη τοῦ ὀρύγματος· Σεν. Ἀν.5,
 2,5 τάφρος ἦν περὶ αὐτὰ καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς
 ἀναβολῆς· 2) εἶδος βραχέος ἐνδύματος, παν-
 ὄφρι, ὅλλως τρέβων· Πλάτ. Πρωτ.342 C φιλογυμνα-
 στοτοὶ καὶ βραχέας ἀναβολὰς φοροῦσιν· 3) προ-
 ἀνάκρουσις, μουσικὸν προαίμιον· Πίνδ. Π.14 ὁπότεν
 προσμῖμιν ἀμειβόλας τεύχεα ἐλαλίζουμένη· || δι-
 θυραγωγική φῶδ· Ἀριστφ. Ὀρν.385 ἀεροδονή-
 τους καὶ νιφοδόλους ἀναβολὰς· 4) κ. νεώτ. κ. δημ.
 τὰ νὰ ἀναβάλῃ τις εἰς ἄλλον καιρὸν· Ἡρ.8,21 οὐ-
 κέτι εἰς ἀναβολὰς ἐποיעῖντο τὴν ἀπαχὼρησιν,
 Ὀουκ.7,15,2 δ,τὶ δὲ μέλλετε ἅμα τῷ ἡρὶ εὐθεὺς
 καὶ μὴ εἰς ἀναβολὰς πράσσετε, Πλάτ. Συμπ.291 D
 ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου· || νεώτ. κ. δημ.
 δίδω-, λαμβάνω-, ἐπιτυγχάνω ἀναβολήν, ἀνα-
 βολή δικης-, ταξιδίου κτλ· δημ. πῆρα δυὸ χρόνια
 ἀναβολή· 5) ὁδὸς πρὸς τὰ ἄνω· Πολυδ.3,39,9
 ἀναβολὴ τῶν Ἀλπειν· 6) τὸ βάλειν ἄνω·
 Ἀριστλ. Πρ.936 B ἰδὲ ἀν- ποιολούων.

ἀναβολισμὸν ἰδὲ μόν. πῆρα κρεμασμένη ἐκ
 τῶν ἀναβολῶν, ντροπαδία.

ἀναβολισμός-ή-όν Ἑπῆρ. ἐπὶ πληρωμῶν, ὁ ἀ-
 ναβαλλόμενος, ὁ ἐπιπροαιδυνόμενος· || ὁ πληρω-
 μένος διὰ μηχανῆς· κληρός σὺν λάκκῃς πηγῆς
 καὶ ἀναβολικοῦ· Πάν. || Πάν. ἀναβολικὸν ἰδί-
 ῳς οὐσ. ποσὸν πληρωνόμενον κατ' ἀναβολήν.
 Ἐπίρρ. ἀναβολικῶς ἀναβλητικῶς.

ἀναβαλλίμωσ-ον ὃν ἐνδεικνύται τις νὰ ἀνα-
 βάλῃ· Ἡσ. «ἀναβαλλίμου δίκαι αἶ διὰ περιστά-
 σιν εἰς ὑπερθεσιν ἐμπλήουσιν».

ἀναβέλλω ἰδὲ μόν. κ. δημ. εἶδος ἐνδύματος,
 πανωφορία, μπερτα, ἀναβέλλαιον· 2) δημ.
 ἀναβάλῃ τεμαχίον ὑφάσματος μεταξωτοῦ, δι' αὐ-
 τὸ ἐνισχυθὶ ὁ παρὰ νυμφος καλύπτει τὰς κεφαλὰς
 τῶν νεονύμφων μετὰ τὴν στέφην.

ἀναβαλλισμός νεώτ. λατρ. φάσις τοῦ μεταβολι-
 σμοῦ βλ.λ., καθ' ἣν ἡ ὑπὸ τοῦ ὀργάνισμοῦ λαμβαν-
 ομένη ὅλη χρησιμοποιοῦται διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ
 πρωτοπλασματος καὶ τὴν ὀργάνων τῶν ἰσθμῶν.

ἀναβέλλωσ-η-ο δημ. ὁ ἀβόλος βλ.λ., κακόδο-
 λος, στενόχωρος· ἀνάβολα παπούτσι· || κ.
 μτφ. ὁ δύστροπος· ἀνάβολος ἀνθρωπος.

ἀναθερροῦξ δημ. διὰ βορβοῦ ἐπιδοκιμαζῶ·
 Ἀριστφ. Ἐκκλ.433 ἐθερρώθησαν κἀνέκραγον ὡς
 εὐ λέγοι, οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀνεθερρώσαν.

ἀναθεροκόλ-ῶ μόν. ἀπατῶ, διαθεροκόλῶ βλ.λ.

ἀναθεῶ-ῶ κ. νεώτ. μέλλ. ἀναθεῆσθαι, ὥρ-
 -άσθαι, ἄορ. ἀνεθέσθαι, ἰων. ἀνέθωσα, μτχ. ἀμ-
 -βῶσα βοῶ ἰσχυρῶς, κραυγάζω, ἀναφωνῶ· Ἡρ.
 1,10 μαθοῦσα δὲ τὸ ποιηθὲν οὐτε ἀνέθωσα, οὐτε
 ἐδοξε μθεῖν, Σεν. Ἀν.5,4,31 ἀναθεώωντων δὲ ἀλλή-
 -λων ξυνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πό-
 -λεως· 2) μεγαλοφῶνως θηρῶν ἐπὶ συμφορᾷ· Ἀισχ.
 Πέρσ.572 στένε καὶ δακνάζω, θαρῶ δ' ἀνέθα-
 -τον οὐράνι· ἀχη· 3) μετ' αἶτ. ἐπικαλοῦμαι τινα
 σύμμαχον, βοήθον, προστάτην· Ἀριστφ. Πλ.
 639 ἀναθεοῦσθαι τὸν ἐδραῖδα Ἀσκληπιόν·
 4) μεγαλοφῶνως ἐπαίνω, ἐπευφημῶ.

ἀναθερα ἡ|ή δημ. πηγὴ ὕδατος· μεγάλη, -μι-
 -κρὴ ἀνάθερα, πρβλ. ἀνεβάλλουσα· || κ. μτφ.·
 τῆς φυχῆς ἡ ἀνάθερα.

ἀναθεράζω μόν. κ. δημ. ἐπιτακτικώτερον τὸ
 βράζω· τὸ νερὸ ἀναθεράζει (κοιλάζει) || συνεκδ.
 ἐπὶ γλευκούς, ὑφίσταται ζύμωσιν· ἀναθεράζει ὁ
 μύστης· || μτφ. ἀναθεράζει ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ
 (ἐπὶ λίαν ὀργισμένου)· 2) βράζω καὶ πάλιν·
 ἀναθερασμένο νερὸ.

ἀναθερακῆτος-η-ο δημ. ἀνασκευαγμένος·
 || μτφ. παλληκαρῆς.

ἀναθερασία ἡ|ή δημ. ἀναθερασμός, κουφόδραση.

ἀναθερασῆς-εως ἡ|ή μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. -η βρά-
 -σις ἐντακτικὴ, ἀνακόχασις· Στράβ.140.

ἀναθεραστής ὁ|ή νεώτ. ὀρυκτολ. εἶδος ἀοδε-
 -σταλίστου, εὐρισκόμενον καὶ παρ' ἡμῖν εἰς Αἰθιοπῶν.

ἀνέβρασμα ἰδὲ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνάβρασις
 βλ.λ.· || κ. μτφ. φυκικός ἐρεθισμός

ἀναβρασμός ὁ|ή μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνά-
 -βρασις βλ.λ.· 2) μτφ. ταραχὴ, θόρυβος, ἀνη-
 -συχία, φυκικός ἐρεθισμός, ἐξέγερσις· ἀναβρα-
 -σμός κατὰ τῆς κυβερνήσεως· 3) Σουῖδ. «ἐκ-
 -πναγμός».

ἀναβράσσω κ. ἄττ. -ττω βράζω καλῶς, ἔφω·
 Ἀριστφ. Εἰρ.1,197 ἀναβράττω κίχλας, αὐτ. Βάτρ.
 510 κρέα ἀνέβραττεν ὀρνίθια καὶ τραγῆματα
 ἔφρυγε· 2) μτφ. πινάσσω πρὸς τὰ ἄνω· Ἀριστλ.
 Μετ.368 B 29 τὰ ἐν τοῖς λίκνοις ἀναβραττά-
 -μενα ἰτὰ εἰς τὰ λιμνητήρια ἀντισπασσόμενα·.

ἀναβραστος-ον κ. νεώτ. βεβρασμένος κα-
 -λῶς, ἐφθός· Ἀριστφ. Βάτρ.553 κρέα ἀνάβραστα.

ἀναβραστός-ή-ο δημ. ὁ βράζων ἐπὶ λίαν
 θερμῶς· ἀναβραστὴ τρώει τὴ σούπα, -πίνει τὸν
 καφέ ἀναβραστό. Ἐπίρρ. ἀναβραστό.

ἀναβράω δημ. κ. ἀναβρυῶ ἐπὶ ὕδατων· ἀνα-
 -βλύω· 2) ἀναβράζω.

ἀναβρέχομαι κ. νεώτ. κ. δημ. καθίσταμαι
 διάδροχος, μουσκεύομαι· Ἀριστλ. Πρ.927 B 6'
 2) νεώτ., δημ. κ. ἑναβρέχομαι· ἀναβρέχηκαν
 τὰ ξύλα κοντὰ τοῦ ἦταν νὰ στεγνώσουν.

ἀναβρέχω νεώτ. κ. δημ. βρέχω πάλιν, ἑναβρέχω·
ἀναβρομέ-ῶ μτγν. βρέχω, βροντῶ ἰσχυρῶς·
 Ἀθην.126 D.

ἀναβρομέω-ῶ μόν. βροντῶ ἰσχυρῶς· Τρυφιδ.118.

ἀναβρόξεα ἤθελε ροφήσει· Ὀδ.Μ.240 ὅτ' ἀ-
 -ναβρόξεα θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ ὁσάκις
 ἤθελε ροφήσει ἡ Χάρυβδις, ὡς ἐκ ρ. ἀναβρόχης,
ἀναβροχὴν ἀναρροφηθέν· Ὀδ.Λ.586 ὁσάκις
 γὰρ κῦψι ὁ γέροντ' ποιεῖν, τοσσάκ' ὕδωρ ἀπολέ-
 -σκει· ἀναβροχὴν ἰτοσάκις τὸ ὕδωρ ἀπεσῦρετο,
 περὶ τοῦ Τοντάλου· τοῦ αὐτοῦ ρήμ. καὶ τὸ ἀνα-
 -βρόξεα βλ.λ.1.

ἀναβροχιά ἡ|ή κ. ἀνεβροχιά δημ. ἑλληφίς βρο-
 -χῆς, ἀνομβρία, ἑρρασία· παροιμ. στήν ἀναβρο-
 -χιά καλὸ ν' καὶ τὸ χαλάξῃ.

ἀναβροχίω μτγν. ἐξάγω τὰς βλεφαρίδας διὰ
 βρόχου, κάρνω ἀναβροχισμὸν βλ.λ.· Γαλ.14,784.

ἀναβροχισμός ὁ|ή μτγν. ἐξαγωγή τῶν βλεφαρι-
 -δων διὰ λαβίδος (βρόχου) πρὸς θεραπείαν τῆς
 τριχιάσεως· Παύλ. Αἰγ.6,13 πρδ. κ. Γαλν.16,918.

ἀναβροχος-η-ο δημ. ὁ στεροῦμενος βροχῶν,
 ἀνύδρος· ἀνάβροχη μεριά.

ἀναβρυάω ἐπὶ ἱπποῦ, φωνάζω, χρεμετίζω·
 Ἀριστφ. Ἰππ.602 ἐμβαλόντες ἀναβρυάειν.

ἀναβρύω δημ. ἀναβρυῶ βλ.λ.

ἀναβρυέωσ ἡ|ή δημ. πηγὴ ἣτις ἀναβρυσ-
 -σθαι, ἀναβλύει, ἀναβάλλουσα βλ.λ.· || ἀναβρυτήριον,
 συντριβάνι.

ἀναβρυσμα-ατος ἰδὲ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀνάβλυσις.

ἀναβρυστικός-ή-ο δημ. ὁ ἀναβλύζων, ἀνα-
 -βρυτικός βλ.λ.· νερά ἀναβρυστικά.

ἀναβρυτήριος-ον ὁ ἐξ οὗ ἀναβρύει ὕδωρ ὁ ἀ-
 -ναβρυτήριος πηγὴ· || μτφ. ἐπὶ μουσικῶν ὀρ-
 -γάνων ἀναβρυτήριος χορδαί· || τὸ οὐδ, -ον
 ὡς οὐσ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ἀναβρύει, ἐκπηγάζει
 ὕδωρ, πῖδαξ, δημ. συντριβάνι.

ἀναβρυτικός-ή-ο δημ. ὁ δι' ἀναβλύσεως·
 νερὸ ἀναβρυτικό.

ἀναβρυτός-η-ο δημ. ἐναέριος, ἀναπνεταμένος·
 || ὑψηλὰ κείμενος· ἀναβρυτὸ χωριδί.

ἀναβρυχῶ ὡσεὶ ἔνεστ. τοῦ ἀναβέβρυχε βλ.λ.
ἀναβρυχῶμαι-όμαι κ. νεώτ. βρυχῶμαι, στε-
 -νάζω ἰσχυρῶς· Πλάτ. Φοῖδ.117 D οὐδὲν ἐπαύετο
 δακρύων καὶ τότε ἀναβρυχσάμενος καλῶν

καὶ ἀναγκῶν ἥ νεότης ἐπὶ θηρίων, ἰδίᾳ λέοντος· ὁ λέων ἀναδρυλῆθαι.
ἀναδρώω κ. νεότης, δημ. ἀναδρώω, ἄλλως ἀναδύω βλ. λ.: Αἰλ.ΠΙ.3,43· 2) ἐκφύω, φυτρῶναι: Νόνν.Δ.7,346 ἀν- ἀνδρα.
ἀναδρώω κ. ἀναδρωῖζω δημ. ἀναδύω, ἀναδύω εἰς τὴν ἐπιφανείαν ὁδῶρ· ἀναδρωῖν τὰ νερά σπὸν κάμην τοῦτο τὸ χροῖον, ἀπὸ τοῦ βράχου ἑσφηνικὰ ἀναδρῶσαι νερά· ἥ κ. ἐπὶ ἄλλων ὕγραν· ἀναδρωῖσιν τὰ δάκρυα τῆς - ἀναδρωῖσας ἀπὸ τοῦ πολὺ τρέψιμο ὁ ἰδρώτας.
ἀναδρωῖσας-εως (ή) μτγν. βρώσις, διάδρωσις, φάγωμα.
ἀναδρωσκων ἥο. «κατεσθίων».
ἀναδρωτικός-ή-ον διαδρωτικός.
ἀναδρωζαίνω δημ. ἀναίλω, ἀναρῶφθαι.
ἀνάδω δημ. ἀνάπτω βλ. λ.: 2) μτφ. ἐρεθίζομαι πολλοί, ὀργίζονται φρ. ἀνάφα καὶ κόρωσε ἀπὸ τοῦ θυμοῦ του· ἥ ἐν ἀσέμνῳ αἷμ. ἐρεθίζομαι, διεγείρεται ἐν ἐμοὶ ἡ σορική ἐπιθυμία· 3) πλήττω ἰσχυρῶς τινὰ διὰ τῆς χειρὸς· τὸ ἀνάφα μία σπὰ μοῦτρα· 4) μτφ. προκαλῶ ἐρεθισμὸν ἄλλων, ἐπιφέρω αὐγχυσον, ταραχὴν, προκαλῶ συμφορὰν· τοὺς ἀνάφα μεγάλῳ κακῷ σπῆτι τους.
ἀνάδωνες ἥο. «βαθροὶ εἰδός».
ἀναγαγναδύουσιν ἥο. «ἀναδύουσιν».
ἀνάγαν ἥο. «ἀνὰ τὴν γῆν· 2) ἄλλη γραφὴ τοῦ ἀνάγαν· ΚΑ.Μάρι.14,15.
ἀναγάλλια (ή) δημ. ἡσυχία, γαλήνη.
ἀναγάλλια (ή) δημ. χαρὰ, ἀγαλλίασις, ἀναγάλλισμα βλ. λ., καλοθυμία ἥ εὐφροσύνη.
ἀναγαλλιάζω δημ. ἀγαλλιά βλ. λ., χαίρω, εὐφροαίνομαι· ἀναγαλλιάσαι ἡ ψυχὴ μου.
ἀναγάλλισσις (ή) δημ. ἀγαλλίασις, χαρὰ, εὐφροσύνη· Ἐρωτόκρ. Α.53 θεράπειο κὶ ἀναγάλλισσις, χαρὰ πολλὰ μεγάλη.
ἀναγάλλισμα (τό) δημ. ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, χαρὰ.
ἀναγαλλίσθιν (τό) νεώτ βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γενιανοειδῶν Ἰθαγενὲς τῆς Ἀσίας.
ἀναγαλλίς-ιδος μτγν. κ. νεώτ. ἀγριοὶ φυτὸν, ἡ γαλιτοῖδα *anagallis arvensis* κ. α. *caerulea* ἥ ἀναγαλλίς ἡ ἐνυδρὸς.
ἀναγαλλιά δημ. ἀναγαλλιά βλ. λ.
ἀναγαπήτος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀγαπόμενος ἡ μὴ ἀγαπηθεὶς, ὁ ἀσυμπαθὲς, κρύος.
ἀναγαπίστος-η-ο δημ. ὁ μὴ συμφιλωθείς, συνών· ἀφιλιώτας.
ἀναγαργαρίζω μτγν. κ. νεώτ. κάμνω γαργάρα, ἄλλως ἀνακαγγυλιάζω· ἥο.Νούσ.2,26.
ἀναγαργαρίσματος (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ὑγρὸν, τὸ φάρμακον, δι' οὗ γίνεταὶ τὸ γαργάρισμα· 2) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀναγαργαρίζειν.
ἀναγαργαρισμός (τό) κ. νεώτ. τὸ ἀναγαργαρίζειν, γαργάρα· ἥο.ἐντ.Παθ.38.
ἀναγαργαρίστων (τό) φάρμακον διὰ γαργαρίσματος, γαργάρα· ἥο.Νούσ.2,26.
ἀναγεννῆσις (ή) ἔπγο. δημοσία ἀνακήρυξις· 2) νεώτ. ἀγγελία, γνωστοποίησις, δημοσίευσσις· ἀναγεννῆσις γάμων, ἀμνηστία ἥ ἀγγελτήριον γράμμα· ἥ νεώτ. νομ. ἀναγεννῆσις ἡ δικονομικὴ πράξις, δι' ἧς οἱ μὴ μετασχόντες εἰς τὴν κατάσχεσιν δανείσται ἀναγγέλλουσιν διὰ δικονομοῦ ποδὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον τῶν ἀπαιτησὶν τῶν, διὰ τὰς μετασχουσιν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ.
ἀναγεννῆσις κ. νεώτ. κ. δημ. φέρω ἀγγέλιαν, ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ· Αἰοχ.Πρ.66 ἤκου ἀναγγέλλοντες ἀποδοστέμους χρησμοὺς. Εἰρ.Π.761 λόγῳ φέρω σοι πάντ' ἀναγγέλλαι φίλους, νεώτ. ἀναγγέλλω τὸ πράγμα, κ. παθ. Πλαυτ.Περ.18 ἀνηγγέλη τεχνεύς· νεώτ. ἀνηγγέλησαν οἱ γάμοι

κλῆν· δημ. σὰ φανθὲ τὸ βαπόρι νὰ μοῦ τὸ ἀναγγέλλης· ἥ νεώτ. καὶ δημ. εἰδοποιῶ περὶ τῆς ἐπισκευῆς τινος· παρακαλῶ νὰ μὴ ἀναγγέλλῃς εἰς τὸν ὀπουρὸν· 2) πθ. ἀναφερόμαι· Ἀριστ. Ἡθ.Ν.1113 Α.9 ἀναγγέλλειν τι τῷ δήμῳ.
ἀναγγέλλω (τό) ἔπγο. κ. νεώτ. διακήρυξις.
ἀναγγέλλος (τό) ὁ ἀνευ ἀγγέλου· Αἰτ.2,244 μάχη ἀναγγέλλος ἐν ἧ πάντες ἐπονείθεσαν, δὲν ἐσάθη οὐδὲ εἰς, ἵνα ἀναγγέλλῃ τὸ ἀποτέλεσμα, πρβλ. Ἱ.Μ.73 οὐκέτ' ἐπατα· ἄνω σάθ' ἀγγέλλει ἀπονεσθε· ἀφορρὸν προτὶ δαυτ.
ἀναγγελλήριον (τό) νεώτ. νομ. τὸ δικόγραφο δι' οὗ γίνεταὶ ἡ ἀναγγέλλια βλ. λ.
ἀναγγελλτικός-ή-ον μτγν. καὶ νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ δεξιὸς εἰς τὸ νὰ ἀναγγέλλῃ.
ἀναγγέλλας-ον ὁ μὴ ἀναγγελλόμενος, ἀδωρητάς, μυστικός· ἥο.δὲ. παρ' Ἡσ. ἐν λ. ἀνδραστήρ.
ἀναγγέλω ἐκ νέου συναρῶζω· Κόντ.Σμ.2,57.
ἀναγγελλῶ (τό) δημ. ἐμπαγμός, χλεύη, ἀνεπίστος· 2) ὁ εἰς ἐμπαγμὸν ἡ χλεύης, ὁ ἐπανεπίστος· παροιμ. τοῦ κόσμου τ' ἀναγγελλῶ τὸν κόσμον ἀναγγέλλω.
ἀναγγελάσσης (τό) θηλ. -άστρα δημ. ὁ ἀναγγελὸν βλ. φιλοσώμων, χλευαστής· 2) ὁ ἐξαπατῶν, ὁ δόλιος, ὁ φρενακιστής· μία μοῖρα ἀναγγελάστρα.
ἀναγγελά-ω κ. νεώτ. κ. δημ. γελῶ ἡχηρῶς· Ξεν.ΚΠ.5,1,9 ἀναγγελῶ ἐπὶ τινι· 2) δημ. γελῶν ἐμπαγμός, περιγέλω, χλευασμός· παροιμ. βγῆκε ἡ πομπὴ ἵς τῆς στράτης καὶ ἀναγγέλλαι τοὺς διαβάτας, -τὸ χόρτο ὅπου ἀναγγελάς στήν πόρτα σου φυτῶνται, -ἀναγγέλλας τὸ σακάκι καὶ ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῆς· 3) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω γελώσαντα, εὐφρόσυνον ἐκφράσιν· ἀναγγέλλων ἀνθεοστάσις οἱ κλητοί, -τὰ μάτια καὶ ἀν' ἐξάκρυζαν, ἡ ὀφθαλμοὺς.
ἀναγγεμίζω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀναγομίζω πληρῶν ἐκ νέου, ἔαναγγεμίζω· ἥ βέω νέα πυρομαχικά, γεμίσματα, εἰς τὸ πυροβολῶν· 2) γεμίζω πᾶρα πολὺ· ἀναγγεμίσας τὸ σάκκι, -ἀν- τὸ στρώμα.
ἀναγγεμίσας-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐκ νέου πληρώσις, ἔαναγγεμίσας πυροβόλου ἡ φυσιογλίου κενωθέντος.
ἀναγεννήσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀναγέννησις ἡ ἐκ νέου γέννησις, ἀναδημιουργία, ἀνάκτησις νέων δυνατῶν, ἐμφάνισις νέας ἀκμῆς· 2) ἐκκλησία, ἡ μεταβολὴ τοῦ σταθεροῦ ἀνθρώπου εἰς εὐσεβεὶς κατὰ θέαν ἐνέργειαν, ἥτοι διὰ τοῦ Ἰδ-γού τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦ βαπτίσματος· 3) ἡ ἱστορικὴ περίοδος ἀπὸ 1400-1600 μ.χ. καθ' ἣν ἦλθον ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἱταλίᾳ αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα μετὰ ἐκτείνοντο πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος· ἀρχαϊκτονική, ζωγραφική τῆς ἀναγεννήσεως.
ἀναγεννήτης (τό) θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπιτελὼν ἀναγέννησιν, συντελὼν πρὸς ἀναγέννησιν, ἀνακατασκευάζων, ἀναπαράγων· 2) μηχαν. ἀναγεννήτης τῆς θερμότητος βοηθητικὸ καὶ συσκευαὶ χρησιμοποιοῦμενοι εἰς ἐγκαταστάσεις θερμοληθῶν.
ἀναγεννητικός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς νὰ ἀναγεννήσῃ, νὰ ἀναπαράγῃ· Ἱ.ἀμ.βλ.Νυστ.3,28 ἀναγεννητ- εἰδὼλῶν.
ἀναγεννῶ-ω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ νέου οἰοῦν γεννῶ πινω, κάμνω τινὰ νὰ οἰσθανθῇ νέαν ζωὴν· ΚΑΠ.Πτ.1,3 εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτὰ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωῶν· 2) ἀναγεννῶμαι αἰσθανόμεναι νέαν ζωὴν, νέαν ἀκμὴν, ἀναθάλλω· ἥ ἐκκλησία· ὁ ἀποδόλλων τὸν παλινδὸν ἄνθρωπον καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινόν, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας·
ἀναγεννήτης (τό) μτγν. ὁ ὁπτασιος συναγεῖρων.
ἀναγαρμένος-η-ο δημ. κυρτούμενος, κλινῶν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος· ἀναγαρμένω κλωνάρια,-

ἀναγερέμενος φράχτης 2) κατακεκλιμένος πρὸς ἀνάπαυσιν· ἀναγερέμενος θὰ ξεκουρασθῆς καλύτερα.

ἀναγέρνυ δημ. ὑπὲρδω, κλίνω, ρέπω πρὸς τὴν ἀντίστροφον τῆς συνήθους στάσης· τὰ κλαστικά φορτωμένα ἀπὸ χιόνι ἀνάγειραν 2) κατακλίνωμαι πρὸς μικρὰν ἀνάπαυσιν· ἀνάγειρα γιὰ μισή ὥρα καὶ μετὰ πῆρε ὁ ὕπνος.

ἀνάγειρτα ἐπὶ ῥοδ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνάγειρον, ἀνάδωλα, ἀνάποδα.

ἀνάγειρτος-η-ο ὁ ἀναγερτός, ὁ ἀναγερέμενος βλ. ἀναγέτρια (ή).

ἀναγέτρια (ή) Ἥσα. «μαῖα παρὰ Ἰαρινάτιναις».

ἀναγεύω κ. δημ. διδω εἰς τινα νὰ γευθῇ, νὰ δοκιμάσῃ· Ἀριστοφ. Νεφ. 523 πρῶτους ἡξίωσ' ἀναγεύσθ' ὕδατος 2) δημ. προσφέρει, παραθετῶ εἰς τινα γεύμην· μάς ἀνάγεφε χῆτες στὸ σπῆτι του.

ἀναγής-ές (ἀγος) ὁ ἀναγής, ὁ ἀναγος 2) Ἥσα. «καθάρως», Ἀρποκρ. 70, 14 «διὰ μὲν τοῦ α τοὺς ἀνάγους» ἐάν δὲ ἀναγείς, τοὺς ἐν τῷ ἀγει, τούτεστι ἐν τῷ μίσματι 2).

ἀναγινώσκω (τά) μγν. τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν ἐβραϊκῶν βιβλίων περιλαμβάνοντα ἐν τῷ Ἀλεξανδρινῷ κανόνι τῆς Π. Δ. κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὰ παραλειπόμενα.

ἀναγινώσκω μγν. κ. νεώτ. ἀναγινώσκω μέλλ. ἀναγνώσσομαι, ἄορ. ἀνέγνω, ἰων. κ. νεώτ. ἀνέγνωσα - ἀνεγνώσθην, παρ. ἀνέγνωκα - ἀνέγνωμαι γνωρίζω καλῶς, ἀκριβῶς· Ὁδ. Α. 216 οὐ γὰρ πῶς τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω 2) ἀναγνώριζω· Ὁδ. Α. 250 ἀγὼ δὲ μιν οἶν ἀνέγνων τοῖον ἐόντα, Ἡρ. 2, 91 ἐβασαν ἐλθεῖν καὶ ἀναγνώνα ταὺς συγγενεῖς πάντας 3) κ. νεώτ. ἀναγνώσκω, διαβάζω, διεξέρχομαι τὰ γεγραμμένα· Ἀριστοφ. Ἰππ. 118 φέρε' αὐτὸν ἴν' ἀναγνῶ (τὸν χρῆσιν), Θουκ. 3, 49, 4 ἡ (ναὺς) ἐφθασε τοσαύτου ὅσον Πάτρια ἀνεγνώσκειναι τὸ φῆμισμα καὶ μέλλειν δράσειν τὰ δεδογμένα, νεώτ. ἀνέγνωσα τὸ βιβλίον, - ἀναγινώσκει περὶ τῶν κ. παθ. ἀναγινώσκειται τὸ Εὐαγγέλιον ἢ ἀνεγνώσμενα βιβλία ὧν τὸ περιεχόμενον ἀνεγνώσθη, ἐδωμοσι-εῖθη, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὰ ἀνέκδοτα 4) μελετῶ, σπουδάζω· ἀναγινώσκοντες [οἱ] οἱ σπουδάζοντες 5) ἰων. ἀναπεῖθω, πειθῶ τὴν νὰ πράξῃ τι· Ἡρ. 1, 84 τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνωσε ἐπὶ γῆν τὴν ἐμὴν στρατεύσασμενον πολεμῖον ἐμοὶ καταστήναι· 6) κάρμω ἰδιαιτέρως γνωστὸν εἰς τινα, τὸν κατηγῶ, οἷον τὸν δημ. τὸν διαβάζω ἐν χρ. εἰς τὸ παθ.· αὐτ. 8, 110 ὡς δ' οὗτοι οἱ ἀνεγνώσμενοι ἦσαν [οἱ ἐν γνῶσει διατελοῦντες, οἱ διαδασμένοι].

ἀναγκαζέω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιβάλλω διὰ τῆς βίας, ἐξαναγκάζω· Ἡρ. 1, 11 ἐπεὶ με ἀναγκάζεις δεσποτῆν τὸν ἐμὸν κτείνων, Σοφ. Ἠλ. 256 ἡ βία γάρ ταὐτ' ἀναγκάζει με δρᾶν, κ. παθ.· Πλάτ. Φαῖδρ. 242 Α πρὶν ἀπὸ σοῦ τι μείζον ἀναγκασθῆναι, Ξεν. Ἀπομν. 4, 5, 4 δοκοῦσιν οἱ ἄκρατοι ἀναγκάζεσθαι τὰ αἰσχιστά ποιεῖν ἢ κ. νεώτ. ἐξαγκάζω, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πείθω· Πλάτ. Γοργ. 472 Β οὐ γάρ με σὺ ἀναγκάζεις, ἀλλὰ ἐπικρατεῖς ἐκβάλλων με ἐκ τῆς οὐσίας 2) μετ' αὐτ. ἐπιβάλλω τι διὰ τῆς βίας· Ξεν. Ἀπομν. 4, 5, 5 ποίους δὲ τινὰς δεσπότης ἡγῆ τούτ' ἀ μὲν ἄριστα κωλύοντας, τὰ δὲ κακίστα ἀναγκάζοντας· Ὁ Φιλόστρ. 8 Ἀν. 1, 21 ἡναγκασμένα λάχανα τὰ βλαύς, τεχνιτὸς ἀναπτυχθέντα [τὸ δημ. ὀρισμένα] 3) ἱσχυρίζομαι, ἐπιμένω εἰς τὴν παραλόγως· Πλάτ. Συμπ. 202 Α μὴ τοῖνον ἀνάγκη, ὁ μὴ καλὸν ἐστίν, αἰσχρὸν εἶναι, μηδὲ δ μὴ ἀγαθόν, κακόν ἢ πείθω ὑποχρεωτικῶς· αὐτ. Πολ. 611 Β ὅτι μὲν ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ ὁ ἀρτί λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσιαν 4) δημ. κ. παρ. τρύνω, προτρέπω, συμβουλεύω· ἀνάγκασέ τον νὰ δουλέψῃ, - νὰ μὴν πίνῃ.

ἀναγκαῖα (ή) ἐπ. κ. ἰων. ἀντὶ ἀνάγκης· Ἠλ. 2, 85 ἡμεῖς μὲν Δαναοὺς μαχησάμεθ' αὐτὰς μένοντες ἀναγκαῖα γὰρ ἐπείγει, Ἡρ. 1, 11 ἀναγκαῖα διακρίναι τοιαύτην ἀφροσύνην.

ἀναγκαῖον (ν) (τοῦ) δεσποτήριον, φυλακὴ, τόπος περιορισμοῦ· Ξεν. Ἠλ. 5, 4, 14 [δ. γ. ἀνάγκαιον ἡ ἀνάγκαιον] 2) τὸ οἰδοῦν 3) μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφροδευτήριον, ἀποχωρητήριον, κατὰ διεδν. λ. καμηνέ.

ἀναγκαῖος-α-ο(ν) κ. -ος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀνάγκης ὢν, ὁ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐπιβαλλόμενος, ἀναποφρευκτός, μὴ ἐπιδεχόμενος ἄλλως εἶναι· Ἠλ. Θ. 55 μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὕμνῳι μάχεσθαι, χρεῖοι ἀναγκαῖα, πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν [δὲ] ἀνάγκην τὴν ὅποῖαν δὲν δύναται τίς νὰ ἀποφύγῃ], αὐτ. Π. 836 ἡμᾶρ ἀναγκαῖον [ἡ ἀναποφρευκτός ἡμέρα], Σοφ. Αἰ. 458 τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἐστίν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν ἢ ἀναγκαῖον [τοῦ] ὡς αὐτοῦ. Θουκ. 5, 99 τῆς ἀρχῆς τῶν ἀναγκαῖα παρασημασμένους [ὁ] τοῦ τῆς ἀναγκαῖας δύναμει τῆς ἀρχῆς ἢ ἢ εἰδ. μυν. νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐτ. ὡς οὐσ. ἀναγκαῖον βλ. λ. 2) ὁ ἀνάγκην ἐπιβάλλων, ὁ ἐξαναγκάζων· Πλάτ. Σοφ. 265 D ἀν-πειθῶ, αὐτ. Τιμ. 40 Ε ἀν-ἀποδείξει· 3) ὁ ἡναγκαῖος, ἀναπνεύμενος [ὁ] τοῦ τῆς ἀναγκαῖας δύναμει τῆς ἀρχῆς ἢ ἢ εἰδ. μυν. νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐτ. ὡς οὐσ. ἀναγκαῖος ἀκουσίως γεγεννημένος· Ὁδ. Ω. 210 δρῶντες ἀναγκαῖοι, αὐτ. Ω. 499 καὶ πολλοὶ περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ [ἐκόντες ἀκόντες] 4) ὁ μόλις ἐπαρκής· Θουκ. 1, 22 τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖον τροφῆς ἢ ἐν ὑπερβ. ὁ ἀπαράφθτος· Δημ. 269, 14 ἀντὶ πολλῶν καὶ φευδῶν αὐτὰ τἀναγκαῖότατ' εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ 5) τὸ οὐδ. ἀναγκαῖον ἐν ἀπρσο. συντάξει ὡς οὐσ.· Σοφ. Φιλ. 1317 τὰς ἐκ θεῶν τύχας ἐστ' ἀναγκαῖον φέρειν [εἶναι ἀνάγκη], Ἡρ. 3, 65 γίνεται μοι ἀναγκαῖότατον ἐντέλλεσθαι τὰ θέλω μοι γενέσθαι ἢ εἰς τὰ ἄλλα γένῃ ἐν προσωπικῇ συντάξει ἀντὶ τοῦ οὐδ.· Πλάτ. Γοργ. 449 Β εἰαί μὲν εἶναι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖοι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι [ἀντὶ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἐνίς κατ. λ.] 6) ἀναγκαῖον τὸ ὑπ' ἀνάγκη, ἐξ ἀνωτέρας θελήσεως ἐπιβεβλημένον· Εὐρ. Ἔκ. 584 θεῶν ἀναγκαῖον τὸδε, Ξεν. Ἀπομν. 1, 6 τὰ μὲν γὰρ ἀναγκαῖα συνεδούλευε καὶ πράττειν 7) κ. νεώτ. ἀναγκαῖα (τὰ) τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἴδια τροφαί· Ἰσοκρ. 4, 40 τῶν τεχνῶν τὰς τε πρὸς τἀναγκαῖα τοῦ βίου χρῆσιμους καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμπηχανημένας 8) ἀναγκαῖοι [οἱ] οἱ συγγενεῖς, οἱ προσήκοντες, δημ. οἱ δικοί· Ξεν. Ἀν. 2) ἀφικνουῦνται πρὸς Ἀρῖστον καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκαῖοι ἢ κ. γεν. ὁ μετ' ὧν συνδέεται τις στενῶς· ΚΔ Πρῶτ. 10, 24 συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαῖους φίλους 9) νεώτ. νομ. ἀναγκαῖος κληρονόμος ἐκείνος, ὃν ὑποχρεωτικὸς ὀφείλει ὁ διαθέτης νὰ μνημονεύσῃ ἐν τῇ διαθήκῃ καταλείπων αὐτῷ τὴν νόμιμον μοῖραν ἢ ἀναγκαῖα δαπάναι αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν συντήρησιν, ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀπαιτῆται ὑπὸ τοῦ διαχειριστοῦ ἄλλοτριῶν, ἐν διαστ. πρὸς τὰς ἐπιμελεῖς δαπάνας καὶ ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὰς δαπάνας πολυτελείας 10) εἰδ. ἀναγκαῖος [ὁ] ὡς αὐτοῦ. τὸ ἀποχωρητήριον, ἡ ἀνάγκαιον.

ἀναγκαῖότης-πτος (ή) κ. νεώτ. συγγενὴς ὁ συγγενικός δεσμός· Λυσ. 32, 5 ἡγούμενος διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαῖότητας οὐδενὶ μάλλον προσήκειν 2) τὸ νὰ εἶναι τὶ ἀναγκαῖον· Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 205 ἢ φιλοσ. τὸ κατὰ λογικὴν ἐπακολουθεῖν ἀναπόδραστον, τὸ ἀπαραίτητον νόρισμα, τὸ γίνεσθαι τὶ κατὰ νόμου ἀναποδράστου καὶ ἀπορραδάτου· ἡ ἀναγκαῖότης κρατεῖ ἐν τῇ φύσει.

ἀναγκαῖα-ὦν νεώτ. εἶμαι ἀναγκαῖος, ἀπαραίτητος.

τος, λίαν χρήσιμος : ἐπὶ ἡρα μαζί μου δι,τι μοῦ ἀναγκαῖοι· || τὰ ἀναγκαῖοντα τὰ χρεώδη, ἀναγκασιώδης-ους-ες ὁ ἀναγκαῖος. ἀναγκαίως ἐπύρρ. κ. νεώτ. ἐξ ἀνάγκης : Θουκ. 2,64,2 φέρειν τε χρὴ τὰ τε δαιμόνια ἀναγκαίως τὰ τε ἀπὸ τῶν πλεμίων ἀνδρείως, Πλάτ.Πολ. 527 Α λέγουσι μάλ' α γελώεις τε καὶ ἀναγκαίως [ιδὸν εἶναι ἀνάγκη]· || μετὰ τοῦ ἔχει, ἐν ἡ σμ. κ. ἡ ἐκφορὰ ἀναγκαῖον ἐστὶ : Ἡρ.1,89 σφέα ἀναγκαίως ἔχει δεικταθῆναι τῷ Διι. ἀνάγκασθ[η] δ[ημ]. ἐξαναγκασμός, ἐπιμόνος προτροπὴ, πίσις : με ἀνάγκασθ τὴ στεφανώθηκε. ἀνάγκασμα-ατος(τὸ) μτγν. κ. δημ. βία, καταναγκασμός : Ἰώσα.Α 19,2,5 || δημ. ἡ ἐπιμόνος προτροπὴ, πίσις· || ἡ ἀγγαρεία, ἡ ὑποχρεωτικὴ δυνεὶ ἀμοιβῆς σωματοκτῆς ἐργασίᾳ : μόνο με ἀνάγκασμα μπορεῖ νὰ φτιαχθεῖν ἀνὶ ὁρμῶν τῶν χωριῶν.

ἀναγκασμός (ὁ) μτγν.δημ. καταναγκασμός, βία. ἀναγκαστά ἐπύρρ. δημ. ἐξ ἀνάγκης, διὰ τῆς βίας : ἀκεφός ἀναγκαστά πηγα ἀπὸ γλέντι. ἀναγκαστήρ-ῆρος(ὁ) δ' ἐξαναγκάζων, δ' ἐπιβάλλων τῖ : Ἐνύρ. ἀναγκαστήρες ἀτρακτοὶ [αἱ τῆς μούρας, τοῦ περρωμένου].

ἀναγκαστήριος-α-ον μτγν. ἀναγκαστικός, ὑποχρεωτικός : Διον.Αλ.2,75 ἀν-δικαστικός.

ἀναγκαστικός ἐπύρρ. δημ. ἀναγκαστικῶς βλ. λ.

ἀναγκαστικός-ῆ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπὸ τῆς ἀνάγκης ἐπιβαλλόμενος, ὑποχρεωτικός, ἀντίθ. ἐλευθερός ἀποσις συμβουλευτικός : Ἀριστλ. Ἡθ.Ν 1180 Α 21 ὁ νόμος ἀναγκαστικὴν ἔχων δύναμιν· || νεώτ. ἀναγκαστικά ἔργα τὰ βία ἐπιβαλλόμενα, ἄλλως καταναγκαστικά· || ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία [τοῦ χαρτονομίσματος] ἡ ἀπὸ τοῦ νόμου ἐπισηλωμένη χρήσις τοῦ κρατικοῦ χαρτονομίσματος || νομ. ἀναγκαστικός πλειστηριασμός ὁ δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐνεργούμενος· 2) δημ. κ. ὁ δι' ἐπιμονῆς, φορτικότητος κττ. ἐξαναγκάζων ἄλλον εἰς τῖ : ἀναγκαστικός αὐτός ὁ ἀνδρώπας, σὲ ὑποχρεώνει καλὰ καὶ σώνει νὰ πιδῷ.

ἀναγκαστικῶς ἐπύρρ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀναγκαστικὸν βλλ.· || κατ' ἀνάγκην, διὰ τῆς βίας, ἐξ ὑποχρεώσεως : ἀναγκαστικῶς πηγα.

ἀναγκαστός-ῆ-όν ὁ ἀναγκασμένος, ὁ ὑπ' ἀνάγκης πράττων τῖ : Ἡρ.6,58 ἐπεὶ ἀποθάνη βασιλεὺς, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαιμόνους ἀναγκαστοὺς εἰς τὸ κηδεῖν εἶναι, Θουκ.7,58,3 καὶ Σικυώνιοι ἀναγκαστοὶ στρατευόμενοι.

ἀνάγκαστρον(τὸ) νεώτ. ναυτ. συσκευὴ χρησιμοποιομένη δι' ἐπαύξεισιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὄργάνου ἐργάτης βλ. λ. ἀποδιδομένης δυνάμεως πρὸς ἀνάσπασιν ἀγκύρας, δημ. παρὰ τοῦ ἀργατέ.

ἀναγκαστός ἐπύρρ. κατ' ἀνάγκην, ὑποχρεωτικῶς, ἀντίθ. ἐκούσιως.

ἀναγκαστός-ῆ-α δημ. ὡς αὐς. ὁ ἔχων πολλὰς ἀνάγκας, ὁ ὑπ' ἀναγκῶν περισπώμενος, ἐνδεής, πέννης : φομελίτης ἀναγκασμένος καὶ κάνει ὅποια δουλιὰ τοῦ τύχη· 2) ὁ κοινὴ νόσον πάσχων : στὸν Ἀἶ Παντελεῖμωνα εἶδα πολλοὺς ἀναγκασμένους· || εἰδ. ὁ φρενοβλαβής, ὁ ἀνισορροπος, καδός, καζός : εἶν ἀναγκασμένος, μὴν τὸν ἐκσυρ-τρεῖσαι· || ὁ ἀσθενικός, ἰδιὰ ἐπὶ φυτῶν.

ἀναγκαρός-ῆ-ὸ δημ. ὁ ἐν στερεῇ δυν. ὁ πολὺ πτωχός, ποῦ βρίσκεται. σὲ ἀνάγκη [εἰς ἐνδεῖαν], ἄ. ἀναγκένος : παροιμ. τοῦ ἀναγκερού τὸ πεσκέσι δὲν εἶναι γιὰ χάρτασι· || ἐπὶ ἀγροτικῶν τόπων - ὁ μὴ ἀποδοτικός, ἀφρορ, ὁ διὰ συντήρησιν τῶν καλλιεργουμένων ἀνεπαρκής : ἀναγκαρὰ χωρφεία - ἀμπελία - περιβάλλια· || ἐπὶ ἀγροτικῶν συνοικισμῶν, χωριῶν κττ. - ὁ μὴ παρὰ τὸν τὰ ἀπορατῆτως ἢ συνήθως χρειαστά πρὸς συντήρη-

σιν : ἀναγκερό τὸ νησί μας, τὸ πῶ πολλὸ στῆρι τὸ φέρουμε ἀπ' ἔξω· 2) ὁ ἐπάγων, ἐπιβάλλων ἀνάγκας, προκαλὸν θάνατος : ἀναγκερα εἶναι τὰ παιδιὰ, ἔχουν καλοφάδι, ντῆσιμο,σποδαγμα. ἀνάγκη[η] κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. κ. ἐπ. ἀναγκοῖσι τὸ ἀναποφεικτον, τὸ ἀναποδραστον, κατ' Ἀριστλ. « τὸ μὴ ἐνδεχέσθαι ἄλλως » : Ἰλ.Ζ 458 κρατερὴ δ' ἐπικέσσει ἀνάγκη, Ἡρ.7,172 Θεσσαλοὶ δὲ ὅπ' ἀναγκαίης . . ἐμῆδισαν· || μετὰ προθέσεως : Σοφ. Φιλ.73 πέπλευκας οὐτ' ἐνδοκίμους οὐδὲν οὐτ' ἐξ ἀνάγκης, Πλάτ.Φαῖδρ.231 Α οὐ γὰρ ὅπ' ἀνάγκης ἄλλ' ἐκόντες, Ξεν.ΚΠ 4,3,7 κατ' ἀνάγκην ἐν ἐπύρρ. σμ. ὁμοίως ὡς αἱ ἐκφοραὶ σὺν ἀνάγκη, πρὸς ἀνάγκην, ἀνάγκη, κ. τὸ νεώτ. ἐν ἀνάγκη [ὡν παρὰ τὴν ἀνάγκη], ἐξ ἀνάγκης (ἀναγκαστικῶς)· 2) μετὰ τοῦ ἐστὶ, κειμένου ἡ νοουμένου, ἀποτελεῖ ἀπρόσωπον σύνταξιν : Ἰλ.Ε 633 τίς τοι ἀνάγκη πτώσσειν, Ξεν.Οικ.4,14 ἀνάγκη ἐπιμελεῖσθαι δένδρεσι, πρβλ. νεώτ. κ. δημ. παῖς σου ἀνάγκη· || μετὰ τοῦ πάσα πρὸς ἐπίτασιν, καθὰ κ. νεώτ. κ. ἐν δημ. φρ. : Ἡρ.2,22 πάσα ἀνάγκη ἐστὶ ὕσαι, Σοφ. Ἡλ.1497 πᾶς ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν, Πλάτ.Φαῖδρ.67 Α εἰς μὴδεν ὀμνέμεν τῷ σώματι, ἐπὶ μὴ πάσα ἀνάγκη, νεώτ. ἀνάγκη πάσα νὰ προσέλθῃς [ἀπαραιτήτως πρὲπει] κ. δημ. πᾶς ἀνάγκη νὰ βρέξῃ· || ὁμοίως, μετὰ τοῦ πολλὰ ἡ μεγάλη ἀπάντησις βεβαιωτικῖ : Εὐρ. Μῆδ.103 πολλὰ ἢ ἀνάγκη, Πλάτ.Πολ.485 Β ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη . . μεγάλη ἀνάγκη, Ἰσαλ. 3,6 μεγάλη ἀνάγκη καὶ τὴν τοῦτο μαρτυρίαν ἐαλῶμεναι, κ. δημ. μεγάλη ἀνάγκη νὰ πιδῷ· 3) ἡ ἐμφορὰ τάσις, ὀρμή, ἐπιθυμία, ὀρεξίς : Αλοχ.Αγ.726 γαστρός ἀνάγκαις, Ἀριστοφ.Νεφ. 1075 ἐς τὰ τῆς φύσεως ἀνάγκας, ἡμαρτες, πρᾶσις, ἐμφορῆσις τῖ : Σιμων.5,21 Ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται· 4) τιμωρία : Ξεν.Ἰέρ.9,4 καὶ ἀνάγκην προσπέθει τοῖς ἐνδεῶς τῖ ποιοῦσιν· 5) βίσιον, ἐξαναγκαστικὸν μέσον : Ἡρ.1,116 ὁ δὲ ἀγόμενος εἰς τὰς ἀνάγκας, Θουκ.1,99, Ἀθηναῖοι λυσιπρὸς ἦσαν προσάγοντες τὰς ἀνάγκας, Πολύβ.15,28,2 τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα· ὁ κακοπάθεια, ἀληθῶν, νόσος : Σοφ.Φιλ.206 καὶ ἀνάγκαν ἐλαπνόντες· 7) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ βιάζοντος αἰτίου, ἡ τοῦ ἀναποφεικτοῦ, τοῦ ἀναγκαστικῶς πρακτοῦ, διὰ ποικίλων φράσεων φρ. μον. ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετᾴσεις· ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκη, -ὕπελοις εἰς τὴν ἀνάγκην, -κάνω τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία· || εἰδῇ τῆς πρώτης ἀνάγκης [τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπαραιτήτα, τρῶμα, ἱματισμός, φωτισμός κττ.]· || νεώτ. κ. δημ. φρ. ἔχω ἀνάγκη[η] ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι : ἔχει ἀνάγκην χρημάτων - ἐπιμελείας - θαρραλείας κτλ· || νεώτ. κ. δημ. κ. μετὰ τοῦ εἶναι ἐκπερομένου ἢ ὀπνοουμένου : εἶναι ἀνάγκη προφυλάξαι, -ἀνάγκη ἔργων καὶ οὐχὶ λόγων, δημ. εἶναι ἀνάγκη γιὰ δουλειὰ· || δημοσίᾳ ἀνάγκη τὸ διὰ χραισὶν κοινῇ, ἵτοι τὸ ἐνεκα δημοσίου συμφέροντος ἐπιβαλλόμενον : ἀπαλλοτριώσις λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης· || νομ. κατὰστασις ἀνάγκης ἐν τῷ ποιν. δικ. ἡ καθ' ἣν ἡλειήθη παρ' ἄλλου ἡ ἄλλον τοσοῦτον ὁμάδας ἢ ζωῇ τοῦ ἐκτελέσαντος πρὸς ἴδιον αὐτοῦ σωτηρίας τὴν κολεῖσμον πρὸβν, ὅστε νόμῳ αἰρεται τὸ ὑπὸ νόμον τοῦτοις· 8) δημ. φρ. εἶναι ἀνάγκη [πρὲπει νὰ . . . τὸ ὄρχ. δεῖ]· || ἔχω τὴν ἀνάγκη μου ἐξορτῶμαι ἀπ' αὐτὸν ἡ μοι χρειάζεται ἡ προστασία του, -τὶ ἀνάγκη σ' ἔχω - τὸν ἔχω - μ' ἔχει - τοὺς ἔχω - κτλ. (δὲν ἐξαρτῶμαι ἀπὸ σοῦ ἢ δὲν [ἡτῶ] τὴν βοήθειαν σου κτλ.), ἀνδρώπας τῆς ἀνάγκης ἐνδεής, στερομένο, -ὥρα ἀνάγκη, ἢ -ης ἐν περιπτώσει χρειάζεται ἐπινοήσις ἢ ἄλλως χρειάζεται κ.ἀ.· || παροιμ. τὸ ζῶρι γιὰ τὰ ἔξ κὶ ἡ ἀνάγκη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, - στὴν ἀνάγκη δ-

ποιος βρεθῇ καὶ τοῦ διαόλου τάζει, - στήν ἀνάγκη μου σὲ θέλω καὶ δχι στὸ ξεφάντωμα κ.ά. 9) δημ. ἡ διάθεσις πρὸς ἀποπότησιν ἡ τὸ ἀποπαιεῖν: εἶχα τὴν ἀνάγκη μου, - μ' ἔπιασε ἡ ἀνάγκη || φρ.μτφ. **ἔχει ἀνάγκη καὶ κόφιμα** | ἐπὶ ὑπερτάτης ἀνάγκης | 10) δημ. εἰδ. νόσος τῶν ἀμπελῶν προλαμβανόμενη διὰ τῆς θεσιώσεως || καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων - νόσος: κακὴ ἀνάγκη νὰ τὸν πιάσῃ. **ἀναγκηδιάζω** δημ. κ. ἀγκηδιάζω θλιβεῖμαι, ἀκχεῖσθαι, ὀδυρᾶ ἀναιμνητοκόμως ἀπόλειπαι μου ἢ ὅλλοι τι λυπηρὸν: βλέπει τὰ συνωμῆλικά τοῦ παιδιοῦ παύ' ἔχασε κὶ ἀναγκηδιάζει.

ἀναγκηδίασις |η| δημ. κ. ἀναγκηδίασμα ἡ κατάσταση τοῦ ἀναγκηδιάζω βλ. λ.

ἀναγκηδισαίνω |οι| δημ. ὀδυρᾶ, δυσθυμία, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναγκηδιάζω βλ. λ.

ἀναγκιρόε-ή-ό δημ. ὁ ἐπιλαβὴς: ἀναγκιρόφαι, - ἀναγκιρά χόρτα (τὰ ζιζάνια).

ἀναγκλανίζομαι δημ. ἀ. ἀνακλανδίζομαι ἐκτείνω τὸ σῶμα καὶ τὰς χεῖρας ὅπως ἐκ κοπώσεως, πυρετοῦ κττ., ξεντῶνομαι, ξεντολογίεμαι.

ἀναγκόδακρυε-ας-υ ὁ βεβαιοσμένα δάκρυα χύων: Αἰσχλν.ἀν.172 Α.

ἀναγκοθέσις-εως |η| μτγν. καταναγκασμός, κατὰ παραφθάν τῆς λ. νομοθέσις.

ἀναγκομόναρχος |οι-η| «ὁ τύραννος».

ἀναγκοπέδη |η| Πάπ.Μαγ. πέδη, δημ. ἀμυδάρο.

ἀναγκοσπες-ον ὁ ἀναγκοφάγῳ, ἐπὶ παρασίτου ὡς ἡναγκασμένου νὰ τρώγῃ ὁποῖδήποτε εὐρίσκει: Κράτ.Κωμ.44· 2) νεώτ. ὁ μὲ ὀρισμένη εἶδη τροφῆς λόγῳ νόσου διαπώμενος, ὁ εἰς διαίταν ὑπὸ ἱατροῦ ὀρισθεῖσαν ὑποδεβλημένος.

ἀναγκοσιτῶ-έω νεώτ. εἶμαι ἀναγκοσίτως βλ. λ.21.

ἀναγκοτροφέ-έω κ. νεώτ. τρέφομαι καθ' ὀρισμένην διαίταν, ὁλοεὶ ἀναγκαστικῶς καὶ οὐχὶ προαιρετικῶς, ὡς οἱ ἀθληταί: Ἐπικτ.Ἐγκ.29,2 || εἶμαι ἀναγκοσίτως βλ. λ.21.

ἀναγκοφάγια |η| κ. νεώτ. ἐπὶ ἀθλητῶν, ἡ ἐπιβεβλημένη διαίτα: Ἀριστλ.Πολιτ.1339 Α' δ' 2) νεώτ. ἡ λόγῳ νόσου συντήρησις μόνον δι' ὀρισμένων εἰδῶν τροφῆς, οἷον δι' ἀμυλῶδων ἢ γάλακτος κττ.

ἀναγκοφάγος-ον νεώτ. ἀναγκοσίτως βλ. λ.21.

ἀναγκοφάγῳ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀναγκοτροφέω βλ. λ.: Ἀρρ.Ἐπικτ.3,15,31· 2) μτφ.: Θεοπ.Ἰστ.282

ἀναγκοφάγῳ τὰ πράγματα | ὑποφέρω τὰ αἰσθρά ἐνεκα πλεονεξίας: 3) νεώτ. ἀναγκοσιτῶ βλ. λ.21.

ἀναγκοφορῶ-έω μτγν. ὑποφέρω κατ' ἀνάγκην: Διον.Ἀλ.10,16 ἀναγκοφορῶ τὰ θεῖνα.

ἀναγκρόομαι ἀναδίδω: Αἰλ.Ζ1,5,34.

ἀνάγκυλος-ον ἐπὶ ἀκοντίου - τὸ μὴ φέρον ἀγκύλην βλ. λ.

ἀναγλειφά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀναγλυφά με ἀναγλειφά βλ. λ. ἀναγλειφοντας.

ἀναγλειφτάς θηλ. -οῦ κ. -ειφτρα δημ. ὁ γ. ἀναγλυφτάς ὁ διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἰδῶς ὁ δι' ὀφθαλμοῦ λαμβάνων τὸ ἐν πινακίῃ ἢ ἄλλῳ σκεύει ὑγρὸν ὑπόλειμμα ἐδεσμευτὸς διὰ νὰ τὸ φάγῃ || μτφ. ὡς ὕβρις περὶ ποταπῶν κολάκων: συγγ. τσανακοφλόφτης 2) κυρίως ἐν χρ. ἐπὶ αἰσθράς σμ. περὶ τῶν διὰ τῆς γλώσσης ἀφοροδισιαζόντων.

ἀναγλειφτης θηλ. -φτρια δημ. ὁ γ. ἀναγλύφτης ὁ ἀναγλειφτάς βλ. λ.1).

ἀναγλειφω δημ. (λεῖχω) λεῖχω καὶ πόλιν ἡ τελείως ἢ ἀπλῶς, λεῖχω διὰ τῆς γλώσσης: ἡ γάτα ἀναγλειφεί τὰ πιότα || κατ' ἐπέκτ. λεῖχω δι' ἄρτου ὑπόλειμμα φαγητοῦ ἐν πινακίῃ: ἀναγλειφεί τὸ πιότα του· 2) μέσ. ἀναγλειφομαι λεῖχω τὰ χεῖλη μου, λεκκουδένωμαι: τί ἀναγλειφῃσαι; δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια σου· || κ. μτφ. μὴ ἀναγλειφῃσαι καὶ τὰ κορίτια δὲν εἶναι γιὰ σένα· || ἐπὶ ζῶων -λεῖχω διὰ τῆς γλώσσης τὸ σῶμα: ἀναγλειφεται ἡ γάτα, θά βρέξῃ· 3) ἐπὶ ἀγγείων -

ἀναδίδω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λεπτὴν θρόσον εἶτε διὰ τῶν πόρων εἶτε καὶ διὰ ραγῶδος: ἀναγλειφεί ἡ στήμνα, - τὸ κανάτι, - τὸ πιθάρι || ἐπὶ τοῖχων -ἀναδίδω ὑψασίαν: εἶναι ἀκατοίκητο τὸ ὑπόγειο, γιὰτὶ ἀναγλειφον οἱ τοῖχοι του.

ἀναγλειφιά |η| δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀναγλειφῶ βλ. λ.: με μίαν ἀναγλειφιά σήκωσε τὴ μελανιά.

ἀνάγλυκα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς γλυκύτητα 2) κατ' ἐπέκτ. ἀραιῶς, ἀρία: πλέκει ἀνάγλυκα ἂ. ἀνέκρουστα, - σπέρνει ἀνάγλυκα | ἀραιῶς ἂ.

ἀναγλυκαίνω κ. νεώτ. ποῶ τὶ γλυκὺ || παθ. γίνομαι γλυκὺς: Θεόδωρ.Αιτ.Φ3,22,3· 2) νεώτ. κάμνω τι πάλιν ἢ πλεῖοτερον γλυκὺ, τὸ ξαναγλυκαίνω ἢ τὸ γλυκαίνω πῖοτερο· || κ. ἀντίθ. καθιστῶ τι ὀλιγώτερον γλυκὺ || κ. παθ. ἐν ὁμ.σμ.

ἀναγλυκασιμός |οι| νεώτ. ἐκ νέου ἢ περισσότερα γλυκανσις.

ἀνάγλυκος-η-ο δημ. ὁ μὴ γλυκὺς ὅσον πρέπει, γλυκὺς ἢ μόλις γλυκός 2) μτφ. ὁ ἀηδῶς ἐπιτηδεύμενος γλυκύτητα, εὐγένειαν τρόπων, πρβλ. μτφ. ἀνάλατος: εἶναι γελοῖος με τοὺς ἀνάγλυκος τρόπους του.

ἀναγλυπταριος |οι| δ.γρ. τοῦ ἀναγλυφάριος βλ. λ.

ἀναγλυπτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον κατασκευασμένος.

ἀνάγλυπτις-ιδος |η| νεώτ. ζωολ. γένος μαυροχρώμων ἐντόμων κολεοπτέρων |απαγίγρτια.

ἀναγλυπτογραφία |η| νεώτ. ἡ ἐπὶ λίθου ἢ ξύλου λαξευσις, κατασκευὴ ἀναγλύφων βλ. λ.

ἀναγλυπτός-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἀνάγλυφος βλ. λ.

ἀναγλύπτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον βλ. λ.

ἀναγλυπσιάζω δημ. γίνομαι γλοιώδης ἢ ἔχω τὴν ἰδιότητα τοῦ γλοιώδους, ἐπὶ ζυμομενῶν ὕλων, ζύμης κττ.: ἀναγλυπσιάζαν οἱ λάσπες καὶ γλυστρήσα, - σάν ἀναγλυπσιάζ τὸ ζυμάρὶ πάφης τὸ ζύωμα· 2) μτφ. ἐπὶ ἥθους - ἔχω χαρκοκίτρη ποταπῶς εὐπροσάηγορον ἢ ὑπουλόν.

ἀναγλυπσιάζω |οι| δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ γλοιώδους, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναγλυπσιάζω βλ. λ.

ἀναγλυφάριος |οι| κ. μων. ὁ κατασκευαστὴς ἀναγλύφων, ἰδίως μεταλλικῶν καὶ κατ' ἀντιγραφὴν προηπαρχόντων: Μακάρ.Ὀμολ.6 ὡςπερ δὲ ἀργυροκόπος καὶ ἀναγλυφάριος ἀναγλύφων δικην κατὰ μέρος σκεπάζει.

ἀναγλυφή |η| μτγν. κ. νεώτ. πᾶσα ἀνάγλυφος παράστασις, τὸ ἀνάγλυφος: Στράβ.8,86,5 ἀναγλυφάς δ' ἔχουσιν οἱ τοῖχοι οὗτοι μεγάλων εἰδῶλων· 2) κοίλωμα: Γαλ.2,731 εἰκαζεν ἀναγλυφὴ καλάρωμα· 3) νεώτ. κ. ἡ ἐπὶ γεωγραφικοῦ χάρτου σχηματικὴ ἀναπαράστασις τῶν προεξοχῶν τοῦ ἐδάφους.

ἀναγλυφικά ἐπίρρ. δημ. ἀναγλυπτικῶς βλ. λ.

ἀναγλυφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ἀναγλυπτικός βλ. λ.

ἀναγλυφοειδής-ές νεώτ. ὁμοῖος με ἀνάγλυφον.

ἀναγλυφοειδής ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον βλ. λ.

ἀναγλυφολίδος |οι| νεώτ. δοκτύλιος λίθος ἔχων ἀνάγλυφον παράστασιν.

ἀνάγλυφοι |η| |οι| κ. νεώτ. ὡς οὖο. πᾶσα ἐπὶ λίθου ἢ μεταλλοῦ ἢ πηλοῦ ἢ ξύλου εἰκονιστικὴ παράστασις ἀνάγλυφος βλ. λ.1) τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος, - τοῦ Κεραμεικοῦ.

ἀναγλυφοποιία |η| νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἀνάγλυφα βλ. λ.

ἀναγλυφοποιήκιλος-ον νεώτ. ὁ πεποικημένος, κεκοσμημένος δι' ἀναγλύφων παραστάσεων.

ἀναγλυφοποιός |οι-η| νεώτ. ὁ κατασκευάζων ἀνάγλυφα βλ. λ. τεχνίτης.

ἀναγλυφοποιῶ-έω νεώτ. κατασκευάζω ἀνάγλυφα βλ. λ.

ἀνάγλυφος-(η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. εἰκονιστικὴ παράστασις ἀναγεγλυμμένη οὕτως, ὥστε νὰ

ἔξεχρ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς πλοκῆς ἡ τοῦ ζήλου : Καλλισθ.3,28 ἀνάγλυφον ἀνδριάντας· ΑΠ ἀνάγλυφον ἱστορίαι | ἀπεικονιστικά συνθέσεις | || κ.περὶ γραμμῶν ἐπὶ πλοκῆς ἐκ λίθου, ξύλου, μετάλλου : τὰ πρῶτα τυπογραφικὰ στοιχεῖα ἦσαν ἀνάγλυφα ἐπὶ ξύλου· ἀνάγλυφον ἐπιγραφή· 2) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. καὶ ἐπὶ οὐκ γλυπτῶν, ἐρ' ὅσον διὰ πίεσεως ἢ ἄλλως προεξέχουσιν ἐπὶ πλοκῆς : ἀνάγλυφος τυπογραφικὸς χάραξ· || νεώτ. κ. μτρ. ἔδωκε ἀνάγλυφον εἰκόνα τῆς καταστροφῆς | λίαν ἐντονον, ἐναργή, ζωηράν.

ἀναγλυφτά ἐπίρρ. δημ. ἀντὶ ἀναγλυφτά βλ.λ. **ἀναγλυφτάς** θηλ. -οῦ κ. -ῦτρα δημ. ἀντὶ ἀναγλυφτάς βλ.λ.

ἀναγλυφτής θηλ. -ῤφτρια κ. -ῤφτρα ἀντὶ ἀναγλυφτής βλ.λ.

ἀναγλύφω κ. νεώτ. κ. δημ. γλύφω, ἀναλίζω οὐτως ὥστε τὸ εἰκονίζομενον νὰ ἔξῃ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ποιῶ ἀνάγλυφα βλ.λ. : Ἰωα.ΑΙ 12,29 -|| παθ. εἰμι ἀνάγλυφος βλ.λ. αὐτ.12,10 ράβδωσις ἀνεγέγλυπτο· 2) δημ. ἀντὶ ἀναγλύφω βλ.λ.

ἀναγλύφως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον βλ.λ.

ἀναγλυφία ἴθι δημ. ἀντὶ ἀναγλυφία βλ.λ.

ἀναγνάντω -κάμπτω, λυγίζω τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀμβλύνω : Πλ.Γ 348 ἀναγνάνθη δέ οἱ ἀσκή ἀσπίδ' ἐνι· κρατερῇ | σχόλ.Εὐστ. κ.δηλοὶ σιδήρου ἀπὸ δξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκλιον, ἦγουν στραφὴν εἰς τὸ ἐμπῶν > | 2) λῶα : Ὁδ.Ξ 348 δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί.

ἀνάγναντα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀγνάντα ἔναντι, κατέναντι, ἀπέναντι : ὁμοιορ. τὸ ποῖός με καταστήκειν ἀνάγναντα στὸν ἄλιο.

ἀναγνάντω δημ. ἀγνάντω βλ.λ.

ἀναγνάντω μτρ. γνάντω πάλιν· 2) μτρ. καθαρῶς βλ.λ.

ἀναγνώα ἴθι μτρ. κ. μον. ἑλσιφς ἀγνείας, ἀνοσιότης, κακοδράγημα : ΠΔ Μαικκ.2,4,13.

ἀναγνώα ἴθι ἀναγνεία βλ.λ.

ἀναγνώσας -ον ὁ μὴ ἀγνοῶν : Ὁρφ.Ἀργ.1229. **ἀναγνῶν** -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀγνῶς, ὁ μαρὸς ὁ μεμολυσμένος, αἰσχρὸς, ἀσέλης : Σοφ.ΟΙ 823 παρὰ τὸ κακῶς· Ἀντιφ.2,1,10 ἀναγνῶν καὶ μισρὸς || ἐνοχος : Αἰσχ.Αγ.219 πνέω δυσσεβὴ τροπαίαν, ἀναγνῶν, ἀνέρον νεώτ. ἀναγνῶν παρθένοι.

ἀναγνώσας δημ. κ. ἀναγνώων, ἀναγνώσκω, διαδάσκω : παροιμ. σὰ δὲν ἔξῃς ν' ἀναγνώσας μὴν ἀνολίγης τὰ κτήματα | μὴ ἐπιλείπει τὸ ἀνώτερον τῆς ἱκανότητός σου |, δ. τραγ. νὰ τ' ἀναγνώσῃ ἡ μένα μου νὰ κλαίῃ ἡ ἀδελφὴ μου.

ἀναγνώμα -ατος (τό) μτρ. τὸ ἀνάγνωσμα, τὸ ἀναγνώσθην ἢ ἀναγνῶσκόμενον.

ἀναγνώων δημ. κ. ἀναγνώω βλ.λ.

ἀναγνώρι ἴθι δημ. ἡ μὴ ἀναγνώρισις εὐεργεσίας : Βλ.Συνμ.13 «ἀγνωμοσύνη, ἀχαριστία».

ἀναγνωρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀναγνωρίζω γνωρίζω πάλιν, ἐπαναφέρω τὴν εἰς γνώσιν μου γνωστὸν μοι πρότερον : Πλάτ.Παρμ.127 Α ἀναγνωρίσέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας· νεώτ. τὸν ἀναγνώρισα μάλις τὸν εἶδα· || νεώτ. δημ. κ. γνωρίζω πᾶν ἢ τὴν ἐξ ἁλλοιωσέως του ἢ δι' ἄλλην αἰτίαν μοι διαφόρον παρ' ὅτ' ἦτα πρότερον ἐν γνώσει μου : μετὰ εἰσασσέθ' ἀπαυστὶν ἐπανελθόντα τὸν ἀναγνώρισα, -ον κ. εἶχ' αὖτε βάφει τὰ κλειμμένα τ' ἀναγνώρισα· 2) ποιούμεν ἐμhoutον γνωρίζον, κἀμνω νὰ με γνωρίσουν, τὸ δημ. δῶνα γνώρα : Πλάτ.Πολ.258 Α δαί τοὺς ἔγγυς αἰσθῆς προδύμους διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν, αὐτ.Αἰσχ.181 C ἐπειθ' ἀναγνωρίσαμεν ἀλλήλους | ὁδασαμε ὁ ἑναὶ στὸν ἄλλο γνώρα | 3) γέν. γνωρίζω πᾶν ἢ τὴν ἀγνοῶσαν : Διόδ.Σ 4,59 τὸν Αἰγᾶτα διὰ τὸν συμβόλων ἀναγνώρισε· 4) εἰδ. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ,

γνωρίζω τὴν τέως ἀγνοῶσαν, δι' οὗ καὶ ἄρχεται ἡ λύσις τῆς πλοκῆς τοῦ δράματος· 5) μτρ. κατανοῶ, ἀναλογίζομαι : Δαμώσκ.2,742 D τὰ τῆς πλοκῆς ἀναγνωρίζει, Ἐρμ.Γριμ.12,12 ὁ ἄνους ἀνθρωπος ἀναγνωρίζωται εἰσατόν· 6) νεώτ. κ. δημ. ὁμολογῶ, δέχομαι τὴν ὡς πραγματικὴν, παραδεχόμεναι : ἀναγνωρίζω τὴν ὑπογραφήν μου, -τὰς ἀποχρεώσεις μου, -τὰ σφάλματά μου, -ὅτι σὲ ἀδικῶ κατ'· 7) ἀποδέχομαι τὴν ὡς ἀληθῆς ἢ ὡς νόμιμον ἢ ὡς βέβαιον : ἀναγνωρίζω τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, -τὸ καθεστῶς, -τὴν δημοκρατίαν κατ' νομ. ἀναγνωρίζω τὰ νόθα τέκνα· || ὁμολογῶ τὴν πρὸς με εὐπορίαν : ἀναγνωρίζω τὸν σωτήρα μου, -τὸν εὐεργέτην τῆς οἰκογενείας μου κατ'· 7) παθ. ἐν αἷς ἐν τῷ ἐνεργ. σημασίᾳ, ἐν συνήθει χρ. ἰδίως μτρ., νεώτ. κ. δημ.

ἀναγνωρίσιος -εως κ. νεώτ. δημ. ἀναγνωρίσιος ἢ πρῶξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναγνωρίζειν βλ.λ. : Πλάτ.Θεαίτ.193 C ἴνα γένεται ἡ ἀναγνώρισις

|| ἡ μετὰ ἐλέγχου γνώσις καὶ καθομολογία δοξασίας, γεγονότος ἢ πράγματος : ἀναγνώρισις τοῦ τρισημιστάτου τῆς Θεότητος, -ἀναγνώρισις τοῦ δικαίου τῆς ἀμύνης· 2) ἐξ ἀναμνήσεως διάγνωσης ἀλλοιωθέντος ἢ ἀμφισβητήθέντος : ἀναγνώρισις τοῦ παραμαρτυθέντος πτωχέματος· 3) ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἡ γνώσις περιπετείᾳ ἢ καὶ αὐτῇ ἡ περιπέτεια ἐξ ἧς τέως ὄντως καταστὰν γνώριμον, οὕτω δὲ ἄρχεται ἡ λύσις : Ἀριστ.Ποιητ.1452 Α 29· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁμολογία, βεβαίωσις, πόροχ νομιμότητος : ἀναγνώρισις ὑπηρεσιῶν, ἀναγνώρισις διαθήκης || ὁδοδοχὴ νομιμότητος ἀρχῆς ἢ κράτους : ἀναγνώρισις τῆς δικτατορίας, κ. ἐν τῷ διεθν. δικ. : ἀναγνώρισις τῆς ἐνώσεως τῆς Κρήτης, -ἀναγνώρισις τῶν Σοβιετικῶν δημοκρατιῶν· 5) καθομολογία εὐγνωμοσύνης : ἀναγνώρισις τῆς εὐεργεσίας, -τῆς προστασίας κατ'· 6) στρατ. ἐξερεύνησις ἐχθρικής περιοχῆς, ἀναγνώρισις καὶ κατόπτευσις τοῦ ἐχθροῦ κατ'· ἐξέλαβε τὸ ἱππικὸν πρὸς ἀναγνώρισην.

ἀναγνώρισμα -ατος (τό) κ. νεώτ. ἀναγνώρισις βλ.λ.· 2) νεώτ. σημειὸν ἢ σύμβολον ἢ ἱχνος χρησιμεύον πρὸς ἀναγνώρισιν.

ἀναγνωρίσιμος (τό) ἀναγνώρισις βλ.λ.3) : Ἀριστ.Ποιητ.1452 Α 16.

ἀναγνωρίσιος νεώτ. ὁ ἀναγνωρίζων.

ἀναγνωριστικός -ή-όν μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ συντελὼν εἰς ἀναγνώρισιν : ἀναγνωριστικὴ ἐνδειξη, -ἀναγνωριστικὰ σημεῖα.

ἀναγνώω ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀναγνῶν βλ.λ.

ἀναγνώσας γλῶσσα ἐφετ. τοῦ ἀναγνώσκω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγνώσω.

ἀναγνώσιμος -ον νεώτ. ὁ ἄξιος ἀναγνώσεως.

ἀναγνώσιος -εως (ή) κ. νεώτ. δημ. ἀναγνώσιος ἀναγνώρισις : Ἡρ.1,116 ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀσπίνακα εὐχίη ἀνάγνωσιν αὐτοῦ· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. διάδασμα : Πλάτ.Εὐθ.277 Ε γεν. ἀπόδοσις τῶν γεγραμμένων συμβόλων εἰς ἀναγνῶν λόγον, νεώτ. ἀναγνώσις βιβλίου, -ἀναγνώσις σημειωδῶν ἐπιγραφῶν, -ἱερωνυμικῶν σημείων δημ. ἔξῃς ἀνάγνωσι· 3) συνεκτ. τὸ ἀναγνῶσκόμενον, περικοπὴ ἐκ μεζόνων ὅλου πρὸς ἀνάγνωσιν || νεώτ. τὸ μᾶλλον τῆς ἀναγνώσεως : ἔχομεν ἀνάγνωσιν 4) Σουίδ. «ἀνάγνωσις».

ἀναγνώσιμος -ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀναγνῶσκόμενον τεμάχιον, ἡ ἀνάγνωσις βλ.λ.3) : ἐκ τοῦ κατὰ Λουκιανὸν ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα || πᾶν τὸ ἀναγνῶσκόμενον ἢ ἱστορία τοῦ Παπαρρηγοπούλου εἶναι διδασκτικὸν ἀνάγνωσμα || νεοελληνικὰ ἀναγνώσματα συλλογῇ λογοτεχνικῶν ἢ ἀποσπασμάτων αὐτῶν ἐν χρήσει εἰς τὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαίδευστος πρὸς διδασκαλίαν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσας

εσθ' λογοτεχνίας' || ἐπιστημονική διδασκαλία ἐκ-
 διδομένη εἰς βιβλίον ἐν εἰδίᾳ προφορικῶν μαθη-
 μάτων· ἱστορικά ἀναγνώσματα, - ἀκαδημικά
 ἀναγνώσματα· 2) προχείρως, οὐχ' λογοτεχνικῶς
 συγγραφομένη μυθιστορικὴ διήγησις, δημοσιευο-
 μένη κατὰ περιόχας ἐν συνεχείᾳ εἰς ἐφημερί-
 δα ἡ περιοδικά· τὰ ἀναγνώσματα περὶ ληστών,
 φρ. τὸν ἔκαμε ἀνάγνωσμα (διηγήθη ἐντὺς αὐτοῦ
 ἡ προφορικὴ τὴν ζῶνι τοῦ ἡπειροδίου τῆς ζωῆς
 τοῦ κατὰ τρόπον μυθιστορηματικόν, ἐξυπονοου-
 μένου οὕτω συνήθως καὶ τοῦ προχείρου ἡ ἀσυ-
 νειδήτου τῆς τοιαύτης διηγήσεως)

ἀναγνώσματος(ν) (ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. βιβλίον
 χροσμον πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀναγνώσεως ἐν τινι
 γλώσσᾳ· ἑλληνικόν· - λατινικόν ἀναγνώσματος(ν).

ἀναγνώσματογράφος (ἰ) ἡ νεώτ. ὁ εἰδικευ-
 μένος εἰς συγγραφὴν ἀναγνώσμάτων βλ.2), διη-
 γήσεων μυθιστορικῶν εἰς ἐφημερίδα ἡ περιοδικά.

ἀναγνώσματοποίησις -ως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνα-
 πύξις θεμάτων πινος εἰς ἀνάγνωσμα, τὸ ποιεῖν
 τινὰ ἢ τὸ ἀνάγνωσμα βλ.2).

ἀναγνώσματοποιᾶ -τω νεώτ. ἀνάγω εἰς ἀ-
 νάγνωσμα βλ.2) συμβάν τι, χρησιμοποιοῦν γεγονός
 τι ὡς πηρὶνα πρὸς συγγραφὴν ἀναγνώσματος δη-
 μοσιευομένου εἰς ἐφημερίδα ἡ περιοδικόν, οἶον
 ἐγκληματικὴν τινα πράξιν, αὐτοκτονίαν κττ.

ἀναγνώστης (τό) δημ. βλ. ἀναγνώστηριον 2).

ἀναγνώστηριον(ν) (τό) κ. νεώτ. δημ. κ. ἀναγνώ-
 στήρι παρ' ἀρχαίοις τὸ σχολικόν ἔμπλον, εἰ-
 δος ἀναλογίου, ἐφ' οὗ ἐτοποθετοῦντο τὰ πρὸς
 ἀνάγνωσιν βιβλία· Ἡσ. «ἀναλογεῖται»· 2) μυσ. κ.
 δημ. τὸ ἐν τοῖς ναοῖς χρησιμοποιοῦμενον ἀνα-
 λογεῖον διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐπιγραφίου κλπ. ἱε-
 ρὸν βιβλίον· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδικὴ αἰθούσα
 τῶν βιβλιοθηκῶν, συλλογὴν ἡ λεσχὸν κτλ., οὗπου
 δύναται τις καθήμενος νὰ ἀναγνώσκη καὶ νὰ με-
 λετᾷ βιβλία, περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδας· 4) νεώτ.
 εἰς τὴν παιδαγωγικὴν ὁ ὁρδὸς πῖναξ μὲ τρεῖς ἢ ἑξ
 ὀριζοντίως κανάνας προσηλυτίζοντες, εἰς τοὺς ὁ-
 ποίους ὁ μαθητὰς τοποθετοῦται τὰ πρὸς σχημα-
 τισμὸν λέξεως πινος γράμματα ἐκ χαρτονίου.

ἀναγνώστης (ἰ) κ. νεώτ. δημ. θηλ. -ώστης ὁ
 ἀναγνώσκων || πρὸςάωνον ἔχον ὡς ἔργον τὴν
 ἀνάγνωσιν βιβλίων εἰς ἑλίκουον ὅλλου πινος
 2) Ἐνιερ. δημοσίως γραμματεὺς· - ἀναγνώστης
 τῆς πόλεως, - τῆς γενοῦσας· 3) μυσ. κ. νεώτ. κ.
 δημ. ἐκκλησ. ὁ ἔχων τὴν διακονίαν τοῦ ἀναγνώ-
 σκειν ἐν τῷ ναῷ τὰς θείας γραφὰς πρὸς κοι-
 νὴν ἀκρόασιν κληρικῶν, βοηθὸς τοῦ ἱερέως καὶ
 τοῦ φύλακτου· 4) νεώτ. γεν. ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀναγ-
 νώσκη, ὁ σταθερῶς ἐπιδιδόμενος εἰς τὸ ἀνα-
 γνῶσκειν· ἀναγνώστης ἐφημερίδων, ἀναγνώ-
 στρια μυθιστορημάτων.

ἀναγνώστικός -ή(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-
 κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν· ἀνα-
 γνωστικὴ ἱκανότης || ἐπὶ προσώπων· ὁ ἱκανὸς
 εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνάγνωσιν· Πλούτ.
 94 Α, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 182 || νεώτ. ἀναγνώστικόν
 κοινόν οἱ ἀναγνώσκοντες ἐν γένει, οἱ ἀγαπῶντες
 τὴν ἀνάγνωσιν· 2) ἐπὶ πραγμάτων ὁ κατάλλη-
 λος, ὁ πρόσφορος πρὸς ἀνάγνωσιν· Ἀριστ. Ρητ.
 143 Β 12 || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ' ἀναγνώστι-
 κό(ν) ὡς οὐσ. τὸ κυριώτατον βιβλίον τοῦ δημ.οτ.
 σχολείου, δι' οὗ διδάσκειται ἡ ἀνάγνωσις· 3) μυσ.
 ἀναγνώστικός βαθμὸς ὁ βαθμὸς τοῦ ἀναγνώ-
 σται ἐν τῇ ἐκκλήσῃ.

ἀναγνώστικός ἐπίρρ. μυσ. κ. νεώτ. μὲ τρῶ-
 πον ἀναγνώσεως ἢ ἀναγνώστικόν βλ. λ' || ἐκκλ.
 κατ' ἀντίπασιν. πρὸς τὰ φιλολογικὰ ἢ φιλολο-
 γικά· αἱ περικοπὴ τῶν προφήτεων ἀπαγγέλλον-
 τιν ἀναγνώστικως.

ἀναγνώστως (-η)-ος(ν) κ. μυσ. κ. δημ. ὁ δυνάμε-

νος νὰ ἀναγνώσθῃ, ὁ ἀναγνῶσκόμενος· 2) μυσ.
 ὁ λίαν γνῶστος· Εὐστ. σχόλ. 11, 743, 3· 3) δημ. ὁ μὴ
 ἔχων γνώσιν, μωρὸς, ἀνόητος.

ἀναγνώσκα(ν)τα (τα) μυσ. κηλῶνειον μηχά-
 νημα, δι' οὗ ἀντιλοῦσιν ὕδωρ, δημ. γεράνι· ΚΠτορφ.
 672 ἀναγνώσκα(ν)τα σὺν τῶν ἱμανταρίων αὐτῶν.

ἀναγνώστεις -ως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου γόμωσις βλ. λ'.

ἀναγνώστεις -η(ν) δημ. κ. ἀγόρας ὁ μὴ
 ἡγορασμένος, ἀπόλητος || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
 ἀγορασθῇ, ὁ μὴ πωλητός.

ἀναγορεύσιμος -ον νεώτ. ὁ ἔχων τὰ προσόντα
 ἀναγορεύσεως αὐτοῦ εἰς τίτλον ἢ ἐξίωμα· ἀνα-
 γορεύσιμος διδάκτωρ || ἐκεῖνος οὗ ἐπικεῖται
 ἡ ἀναγορεύσις.

ἀναγορεύσις -εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. -η δημοσία
 ἀνακήρυξις· Ψήφ. παρὰ Δημ. 253, 23 τῆς δὲ ἀνα-
 γορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι νεώτ.
 κ. δημ. ἀναγορεύσις βασιλέως, - πατριάρχου,
 ἀναγορεύσις διδάκτορος | ἐπίσημος ἀπόδοσις
 τοῦ τίτλου τοῦ διδάκτορος |.

ἀναγορευτήρις (τα) μυσ. τὰ ἐπὶ ἀναγορεύσει
 γινόμενα, ἡ ἐπὶ τῇ ἀναγορεύσει ἐορτή.

ἀναγορευτής (ἰ) θηλ. ἀναγορευτριά δημ. ὁ κα-
 κολογόν, ὁ διαβάλλων, ὁ φιλοκατήγορος.

ἀναγορευτικός -ή(ν) νεώτ. ὁ ἰδιῶν ἢ ἀνα-
 φερόμενος· εἰς ἀναγορεύσειν· ἢ πρὸς τοὺς διδά-
 κτορας ἀναγορευτικὴ προσφώνησις.

ἀναγορεύεω -ον ἀδήγητος, ἀνέκφραστος·
 σχόλ. Σοφ. Γρ. 1093 || ὁ μὴ ἀναγορευθεῖς.

ἀναγορεύειν (ἰ) δημ. ἡ φιλοκατήγορος, ἡ δὴ-
 θεν ὑπὸ ἐγεμύθειαν, ἐμπιστευτικῶς ἀνακοινοῦσα
 τὰ φεκτά, τὰ ἐλαττώματα κττ. ἄλλων.

ἀναγορεύω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀναγαρεύω
 κ. ἀνερά, ἀόρ. ἀνηγορεύω κ. ἀνεῖπον, παρακ.
 ἀνείρηκα, παθ. ἀόρ. ἀνηγορεύθην κ. ἀνεῖρηθην
 ἀνακηρύττω δημοσίᾳ· Αἰσχίν. 33 ἀν δὲ τις καὶ τὰς
 ὑμετέρας χειροτονίας ὁρῶς ἀναγορεύθῃ, Ψήφ.
 παρὰ Δημ. 243, 14 δεῖ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνω
 καὶ ἀναγορεύειν ἐν τῷ θεάτρῳ, Πλούτ. Γάλ. 6, 2
 ἀναγορεύειν τινὰ αὐτοκράτορα, νεώτ. ἀνηγο-
 ρεῦθῃ βασιλεύς || παθ. -ομαι ἀνακηρύττομαι,
 ἀναγνωρίζομαι δημοσίᾳ· Πλάτ. Νόμ. 370 Δ ἀναγο-
 ρεῦσθω νικηφόρος, Δημ. 331, ὁ ἐστεφανοῦντο καὶ
 νικῶν ἀνηγορεύετο, δημ. ἀναγορεύεσθαι βασι-
 λιάς || ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης μοι δίδεται ἐπαι-
 νητικὴ προσαυγμία, ἐπαινετικῶς ἀποκαλοῦμαι·
 Ξεν. Κυν. 1, 14 τοσαύτης ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μά-
 νος φιλοπᾶντρω παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἀναγορευ-
 θῆναι, νεώτ. ὁ Ἀλέξανδρος δικαίως ἀνηγο-
 ρεῦθῃ μέγας || νεώτ. κ. λαμβάνω τίτλον ἀ-
 ξιώματος ἢ εὐγενείας· ἀνηγορεύθῃ ἡγεμὼν τῆς
 Μολδοβλαχίας, - ἀνηγορεύθῃσαν κόμητις, - ἀνη-
 γορεύθῃ διδάκτωρ τῆς νομικῆς· 2) δημ. κ. ἀ-
 νηγορεύω, ἀνεγορεύω κρύφα κακολογῶ, δυσ-
 φημῶ, διαδόλω.

ἀναγορίς (ἡ) δημ. κ. ἀνεγορίς, ἀνηγορίς κα-
 κολογία, δυσφήμησις, διαβολή, ἀνεγόρεψις.

ἀναγορίρης -άρισα-άρικα δημ. κ. ἀνεγορί-
 ρης, ἀνηγορίρης φιλοκατήγορος, ἐπικριτής,
 διαβολεὺς· ἀνηγορίρικο καρίσι, παροιμ. κε-
 ράτα ἀνεγορίρσις θυμὸς καὶ τὰ δικά σου.
ἀναγούλα (ἡ) δημ. τάσις πρὸς ἔμετον, ναυ-
 τίς, ἀγία· μοῦ ρχεται ἀναγούλα, ἔχω ἀναγού-
 λες· 2) μτφ. λόγος ἡ τρόπος ἀηδῆς· ἀφῆσε τίς
 ἀναγούλας || φρ. ἀρχισαν αἱ ἀναγούλας ἰτὰ
 ἀντίετα |.

ἀναγούλας (ἰ) δημ. ὁ διὰ τῶν λόγων ἢ τῶν
 τρόπων τοῦ προκαλῶν ἀηδία.

ἀναγούλα (ἡ) δημ. ἡ κατάστασις ἡ διὰθεσις
 ἀναγούλας βλ. λ', ναυτίλα, ἀηδία.

ἀναγούλαίζω δημ. ἔχω τάσιν πρὸς ἔμετον
 | ἀναγούλα |, ναυτίλ |, ἀηδιάζω· ἀναγούλαίζω στή

φουρτούνα || κάμνω ἄλλον νὰ αἰσθανθῇ ναυτίαν ἢ ἀηδίαν : με ἀναγουλίασε ἡ ἀσχημη μυροῦδι· || κ. μτφ. ἀναγουλίασα ἀπὸ τὰ καμώματά του, - μέε ἀναγουλίασαν τὰ σπτεία του, ὁ τραγ. φεύγα, γέρο, ἡδ' μπροστά μου | σ' ἀναγουλίασε ἡ καρδιά μου· || κ. ἐν παθ. -ομαι αἰθάνομαι ναυτίαν ἢ ἀηδίαν.

ἀναγουλιάρης-α ὁ δὲ εὐκόλως ἀηδιάζων 2) λαίμαργος, ληούτης.

ἀναγουλιάρικος-η-ο ὁ προκαλῶν ἀηδίαν, ἔμετον - ἰδίᾳ ἐπὶ φαγητῶν : ἀναγουλιάρικο γλυκὲ, ὁ. διστ. μιανῆς κυρδῆς τὰ νάξια της, τ' ἀγριο-μουτσουνιάσματα | καὶ τ' ἀγριοκοιτάγματα φέρουν ἀναγουλιάσματα.

ἀναγουλιάσμα [τό] ὁ δὲ ναυτία || ἀηδία || κ. μτφ. : ὁ λόγος τοῦ ἴταν ἀναουλιάσματος.

ἀναγουλιάσμενος-η-ο ὁ δὲ μτφ. τοῦ ἀναγουλιάρη ὡς ἐπὶ β. ἀηδῆς, ἀποκορυπτικός, ἀνοστός.

ἀναγουλιάστικός-ή-ο ὁ δὲ προκαλῶν ἀναγουλία, ἀναγουλιάρικος βλ. λ.

ἀναγουλιόθυμα ὁ δὲ ἀναγουλιάζω : ἀφ' ὅταν ἀρρώστησα ὅλο κι ἀναγουλιόθυμοι, - τί ἐπαθεῖς κι ἀναγουλιάστηκες;

ἀναγουμῆ (ἡ) ὁ δὲ δαξάμενη, ἐν ἣ συνάγονται λασιπῶδῃ ρυπαρὰ ρέοντα ὕδατα πρὸς ἀπόθεσιν τῆς λίθος || πληθ. ἀναγουμέαι αἱ ροαὶ ὑπὲρ ὕδατων εἰς ἀδούς καὶ χανάδικας.

ἀνάγουσα (ἡ) νεώτ. ναυτ. σχοινίον ἰσχυρόν, δι' οὗ κατὰγονται τὰ ἐπιστόλγια τῶν δολῶν ἢ τῶν φωσάνων καὶ ἐξέλκονται ἢ ἐπέλκονται τὰ δοράτια ταῦ προδόλου, ὁ δὲ μπατικαῖα βλ. λ.

ἀναγραίνω ὁ δὲ γράφω, ἐπὶ μυλίων ἢ βάμβαιος - ἀραιῶ δι' ἐπεξεργασίας, φουσκῶν, ξαίνω : παροιμ. ἀναγραμένο τὸ μαλλί, ζεστό, ἀπαλὸ τὸ στρώμα | ἡ καλὴ ἀνατροφή καθιστᾷ εὐαγῶνους τοὺς ἀνθρώπους.

ἀνάγραμμα-ατος [τό] νεώτ. ἡ δι' ἀναγραμματισμοῦ σχηματισθεῖσα νέα λέξις ἢ φράσις, οἷον ἀπὸ τοῦ Ἡρα, ἴον Ἡρας ἐκ τοῦ Ἀρσινόη, χόλος ἐκ τοῦ λόχος, ἀπὸ μέλιτος ἐκ τοῦ Πτολεμαῖος κτ.

ἀναγραμματίζω Πάπ. μαν. κ. νεώτ. κ. ὁ δὲ κάμνω ἀνάγραμμα βλ. λ., μεταθετὸν τὰ γράμματα λέξεως ἢ φράσεως σχηματίζω ἄλλην λέξιν ἢ φράσιν.

ἀναγραμματικός-ή-α(ν) ὁ ἰδιῶς ἐν εἰς ἀναγραμματισμὸν βλ. λ. : παλινὸν ἀναγραμματικόν.

ἀναγραμματικός ἐπίρρ. νεώτ., ὁ δὲ κατὰ τρόπον ἀναγραμματισμοῦ βλ. λ.

ἀναγραμματισμός-ως (ἡ) νεώτ. ἀναγραμματισμός βλ. λ.

ἀναγραμματισμός [ὁ] μαν. κ. νεώτ. κ. ὁ δὲ διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων λέξεως ἢ φράσεως σχηματισθεῖς νέας λέξεως ἢ φράσεως.

ἀναγραμματιστής [ὁ] νεώτ. κ. ὁ δὲ σχηματίζων ἀνάγραμματα βλ. λ.

ἀνάγραπτος-ον ὁ ἐν στήλῃ ἀναγεγραμμένος, ἐγκεκαργμένος, εἰς κοινὴν ἀνάγνωσιν 2) μτφ. ἐνδοξος : ἡμέρ. 15,5 ἀναγράφτοις ταῖς τροπαίσις τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν 3) μτφ. ἀνεξέλιπτος, ἀδίδος : Θουκ. 1, 129, 2 κεῖται σοι εὐεργεσία ἐν τῇ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσσεῖ ἀνδραγαπτο.

ἀναγραφῆς [τό] νεώτ. τὸ γραφεῖν ἢ ἡ ὑπερεῖσα τῆς ἐπισήμου καταχωρίσεως συμβολαίων, ἐγγράφων ληξιαρχικῶν κτ.

ἀναγραφῆς-ως [ὁ] ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἀναγραφῆς τῶν νόμων, τῶν ψηφισμάτων κτ., ὁ ἐγγράφων τοὺς νόμους εἰς πύλας πρὸς κοινὴν ἀνάγνωσιν : Λυσ. 30, 2 τῶν νόμων ἀναγραφῆς ἐγένετο 2) σχέδιον, ὑπόδειγμα γραπτὸν : Ἐπιγρ. λίθους ἐκπαλεῖναι... πανταχὺ πρὸς τὸν ἀναγραφῆς.

ἀναγραφῆς Ἐπιγρ. ἐκ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀναγραφῆς, εἶμαι ἀναγραφῆς βλ. λ.

ἀναγραφῆ (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὁ δὲ ἐγγραφή, καταγραφή, ὁλον νόμων, ψηφισμάτων, συμβολαίων κτ. : Λυσ. 30, 25 ἐπὶ τῶν δώρων ἀναγραφῆ δῶρα λαμβάνοντες, Ἐπιγρ. τὸ δὲ ἀργύριον δοῦναι εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης ἐξήκοντα δραχμῶν || κ. νεώτ. τιμητικὴ ἐν μαρμαρινῇ πλακῇ ἢ ἐν βιβλίῳ ἐγγραφή τοῦ ὀνόματός τινος ὡς δημοσίᾳ εὐεργεσία : ἀναγραφὰ ὀλυμπιονίκων, Ξεν. Πόρ. 3, 11 καὶ πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγομένης, νεώτ. ἀναγραφῆ δωρητῶν || συνεκδ. κατάλογος : Πλούτ. Σδλ. 11 2) περιγραφῆ, διήγησις : Πλούτ. Περικ. 2 εἶδον ἡμῖν ἐνδιαιτῆσαι τῇ περὶ τοῦ βίου ἀναγραφῆ 3) νεώτ. κ. ὁ δὲ κατὰ τὴν ἐντύπω, ἡ δημοσίευσις : ἀναγραφῆ ἀλλῇ τῶν γεγονότων.

ἀναγραφῆς-ή-ον νεώτ. ὁ πρὸς φορὸς εἰς ἀναγραφὴν βλ. λ.

ἀναγραφῆς [τό] Πάπ. κατάλογος, πίναξ.

ἀναγράφω κ. νεώτ. κ. ὁ δὲ γράφω, ἐκκαρτῶ τὸ ἀνω, ὑψάω, ὥστε ν' ἀναγνώσῃ ὁ δοῦλόμενος : Θουκ. 5, 47, 11 τὰς δὲ συνθήκας ἀναγράφει ἐν στήλῃ λιθίνῃ, Ἀριστ. Πολ. 1, 321 D 34 ἀν- τὰ συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις πρὸς ἀρχὴν τινα, Δημ. 707, 12 ὁ δὲ τίθει τὸν κανὸν νόμον ἀναγράφας εἰς λεύκωμα ἐκτίθει || μέσ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἀνν. Μιδρ. 70 ἀναγράφασθαι συνθήκας 2) ἐπὶ προσ. - ἀναγράφω τὸ δοῦναι τινας εἰς αἰδίον μνήμην : Ἡρ. 8, 85 Φάλακρος εὐεργέτης βασιλεὺς ἀνεγράφη, Πλάτ. Γοργ. 506 C μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀνεγράφῃ 3) ἀναγράφω στήλῃ ἀντὶ γράφας ἀναγραφῆς ἐν στήλῃ : Λυσ. 30, 21 κατὰ τὰς στήλας, αἱ οὗτος ἀνέγραψε, πολλὰ τῶν ἱερῶν καταλέγεται 4) κ. νεώτ. γράφω, περιγράφω, μνημονεύω, : Ἀρρ. Ἀν. ἐν ἀρχῇ δὲ ὅμως ξυνέγραψαν, ταῦτα ἐγὼ ἀναγράφω || ἀναφέρω : Ἐκλ. Ἀκρό. γυν. ἀναγράφει σοι ἡ πόλις σου Θεοτόκε || νεώτ. δημοσίως : ἡ ἀναγραφῆσα εἰδήσις 5) ἐλδ. νεώτ. κ. ὁ δὲ γράφω, ἀρίζω, ὁ δὲ περὶ : ἀναγράφω εἰς τὸν προῖπολογισμὸν ἢ πίστωσις 6) ὀνομαζῶ : Πλούτ. Λουκ. 42 Λούκυλλος ἀναγράφει τὰ βιβλία 7) σύρω γραμμὰς, γράφω σχήματα μαθηματικά : Ἀριστ. Μετ. 3, 50 A 17 ἀναγράφειν τὰς γῆς περιόδους, Εὐκλ. αἱ ἴσαι αὐτοῖς τετραγῶνα ἀναγράφουσαι.

ἀνάγρην ἡ δὲ ἀνυπόστροφον 2. **ἀναγρηγορέω** μτφ. ἐγείρωμαι ἐκ τοῦ ὕπνου. **ἀναγρία** (ἡ) ἑλλειψὶς ἀγρας, θήρας || ἡ περίοδος καθ' ἣν ἀνηγορεύετο τὸ κυνήγιον : Ξεν. Κυν. 5, 34 ὅταν ἀναγρία ἐπιπύγῃ. **ἀναγρίωμα**-ατος [τό] νεώτ. ὁ δὲ ἀναγρίωμα βλ. λ. **ἀναγρίωμος** ὁ δὲ ἀναγρίωνος βλ. λ. 2) φοβίζω τινά, τὸν περιῶν εἰς ταραχὴν, τὸν ακοῖω : τὸ ακοῖω μ' ἀναγρίωμαι || παθ. τ. -εσθαι ἐκ φόβου ἀνησυχῶ καὶ ταρασσάομαι : εἶδε ἕνα ἡ- ακιο κι ἀναγρίωτηκα.

ἀναγρίωμα-ατος [τό] ὁ δὲ πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ἀναγρίωνος βλ. λ., ἐρεθισμός, ἐξαγρίωσις.

ἀναγρίωνος ὁ δὲ ἀναγρίωνος παραρτίζω, ἐρεθίζω : μὴν ἀναγρίωνος τὸ ζῆος || κ. ἀμτθ. ἐρεθίζομαι, παραφύρομαι : ἀναγρίεθα ἀπὸ τῆς βρισιᾶς τῶν καὶ τὸν χτύπησας || κ. μέσ. -μαι : ὁ τραγ. εἶδε πῶς κοίταζαν τὴν νύκτα | κι ἀναγρίε- τικ ἡ γριά.

ἀνάγκη-ος-η-α | ἀνα-σπερτη. | ὁ δὲ ἀνρ- κος ἀπειθῶς, πῶς δὲν ἀνρ- κος | δὲν ὑπακούει : ἀνάγκη παιδὶ 2) ἀσμυθιστὸς τὸν χαρα- κτήρα, ἀσυνεπὴς, δύστροπος, ἀκοινωνήτος, πῶς δὲν ἀνρ- κηται μὴ ἄλλων : ἀνάγκη γυ- ναῖκα, δὲ συγκανὴ με κανένας γείτονας 3) μὴ ἀκούομενος, ἡσυχος, ἀδόξος : ἀνάγκη γέρος, μπαίνει, βγαίνει δὲν ἀκούεται.

ἀναγρον (τό) κ. ἀνιγρον Ἡο. ε. ἀναγές.

ἀναγρῶν κ. νεώτ. λέγω γρῶ, **βγῶν** τσιμουδιά: Ἀριστοφ. Νεσ. 945 ἦν ἀναγρῶν, ὅπῳ τῶν γυναικῶν ἀπολείπεται, Ξεν. Οἰκ. 2,11 οὐδ' ἀναγρῶζειν μαι ἐξουσίαν ἐπιποιεῖται. 2) νεώτ. συνεχῶς γρῶζω, γρουνίζω - ἐπὶ χοίρων.

ἀναγυμνῶ ὡς μτγν. κ. νεώτ. καθιστᾷ τὴν γυμνότητα, ἀπογυμνᾷ, ἀποκαλύπτει || νεώτ. -οῦμαι γυμνοῦμαι ὁλοσθίου τοῖσι τοῖσι: ἡ Φρόνη πρό τοῦ πλήθους, ἀναγυμνωθῆ.

ἀναγυμνωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀπογυμνωσις βλ. λ. 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου γυμνωσις.

ἀνάγυρα ἐπίρρ. δημ. ἀνεστραμμένης, ἐκ τῆς ἀντιστροφῆς καὶ οὐχὶ τῆς συνήθους ἐπιφανείας: βόνε το σκέπασμα ἀνάγυρα || ὑπτιῶς, ἀνάσκελο: γλῶσση καὶ ἐπεσα ἀνάγυρα.

ἀναγυρεμαί (τοῖ) δημ. ἀναζητήσις.

ἀναγυρεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἀναζητήσις. **ἀναγυρεῖς** δημ. ἀναζητῶ, ζητῶ μετὰ πόθου, ἐπιμνήσκω, προσπαθῶ νὰ εἰδῶ: ἀναγυρεῖς τὸ δαχτυλίδι πού χάσας, - ἡ γάτα ἀναγυρεῖ τὰ γατάκια τῆς || κατ' ἐπέκτ. ἀναζητῶ εἰς τὴν μνήμην μου, προσπαθῶ νὰ ἀναπολήσκω, ἀποζητῶ: ἀναγυρεῖς τὰ παιδικὰ μου χρόνια.

ἀναγυρί (τοῖ) δημ. ὁ ἀνὰ γυρὰ βλ. λ.

ἀναγυρίδα (ἡ) δημ. (ἀναγυρίζω) ὁ γυρὸς, ὁ περιπλοκὸς, βόλτα: κάναμε κάθε βράδυ μίαν ἀναγυρίδα στὴν ἀκροβαλαστίδα.

ἀναγυρίζω δημ. ἀντιστρέφω, ἀναστρέφω: ἀναγυρίζω τὰ χρόνια τοῦ χωραφιοῦ || ἀναποδογυρίζω: ἀναγυρίζω τὰ κάρδουνα τοῦ μαγκαλίου || εἰδ. ἐπὶ ἐνδυσμασίων - καθιστῶ ἐξωτερικὴν τὴν εσωτερικὴν ὁφιν ἄ. συνιθεῖται. γυρίζω ἀναγυρίζω τὸ σακκάκι μου || μτφ. μεταστρέφω τὰ λεγόμενά μου, ὀρθλῶ μετὰ περιστροφῶν. 2) ἀπεθῶ, γυρίζω πίσω: κατάρ. νὰ τὸν ἀναγυρίσω ἡ γῆς. 3) ἀμτθ. στρέφωμαι ὅλγων πρὸς τὰ ὀπίσω. 4) περιφύρομαι, κάνω βόλτες, ἀναγυρίδες βλ. λ., περιπατῶ ἀσκόπως: ἀναγυρίεις τὰ ἀπόγευμα στὰ σοκάκια || γυρίζω ἐρευνῶν, περιφύρομαι πρὸς ἀνέυρεσιν: ὁ τραγ. τὸν κόσμον ἀναγυρίσα γιὰ νὰ βρῶ ἀγάπην ἄλλην. 5) οἱ σθέναισι ἀηδῶν: ἀναγυρίσας ἡ καρδίᾳ λαυ.

ἀναγυρίεις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὅταν. ὁ ἀναγυρίσας βλ. λ. **ἀναγυριστικά** (τοῖ) δημ. ὡς οὐσ. ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὸ μεταγυρίσασθαι φαρμάκων. 2) ἐπίρρ. γύρω γύρω || μτφ. με περιστροφάς, ἀπογυριστά, μασσημένα: μίλοῦσε ἀναγυριστικά.

ἀναγυρῶς (οἱ) κ. ἀναγυρις-ιος κ. -εως (ἡ) μτγν. φυτὸν δυσώδες καὶ ἐμπεκτικόν, βρωμόχορτο, βρωμοκλάδι, ἀζόγερως, βρωμολυγυρία (απαργχισ τοετία), ὅθεν καὶ Ἀναγυρῶς (οἱ) ὄμιος ἐν Ἀττικῇ διὰ τὸν φυόμενον πολλὸν ἀναγυρῶν: Ἀριστοφ. Λυσ. 68 ὁ γούν ἀναγυρῶς μοι κεκινεῖσθαι δοκεῖ, Λιδῶν. Ἐπιστ. 78 παροῦν. κινεῖται τὸν ἀναγυρῶν, Σουίδ. ἐπὶ τῶν ἐπισωμένων ἑαυτοῖς κοκά: συνιθεῖται, μὴ κινεῖται τὸν ἀναγυρῶν.

ἀναγυρεῖ κ. ἀναγυρεῖται ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀναγυρῶν βλ. λ.

ἀναγυριεῖς-ο-ο κ. -τός-ἡ-ό δημ. ὁ ἀναγυρισμένος, ὁπτις, ἀναγεμμένος: ἐπὶ ἀνθρώπων || ὁ ἀνακεκλιμένος, ἐλαφρώς κεκλιμένος.

ἀναγυρηεύω κατ' ἀνάγκην ὑπερεῖς ὡς ἰππεύς. **ἀναγυρηεῖς** (οἱ) μόν. αἱ διὰ τῆς βίας ὑπερεῖς τοῦτες εἰς τὸ ἱππικόν.

ἀναγυρηῶ-ῶς ἀναγυρηῶ βλ. λ.

ἀναγυρῶτατος ὁν ἔπιρρ. ἀνέλεος, ἀκλερής.

ἀναγυρῆσις (οἱ) νεώτ. παλαιόφωλ. γένος ἐχνοζῶν τῆς ὑποσποιογενείας τῶν ἀναγυρῶν.

ἀναγυρῆς νεώτ. ἄγ. τοῦ ἀναγυρῆς βλ. λ.

ἀναγυρῆται (οἱ) νεώτ. παλαιόφωλ. ὑποσποιογενεῖα ἐχνοζῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ὀλασται-

ριαδῶν ζήσασα ἀπὸ τοῦ κρητικῶ τοῦ συστήματος τὸν βόλοσθον.

ἀνάγω μτγν. ἀγω, ἀπάγω, πνίγω: Νικ. Θηρ. 475.

ἀνάγω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀάω. ἀνήγαγον, μέσ. -ομαι, ἀάω. ἀνήγαγόνην, ἀνήγαγον, μτγ. ἀνήγαγος, ἀάω, ὀδηγῶ, μεταφέρω ἀνω, πρὸς τὰ ἀνω: Θέογν. 1347 ἀν. ἐς Ὀλυμπον, Ξεν. Ἀν. 3,428 ἀνήγαγον πελταστὰς πρὸς τὸ δρος. Πλάτ. Εὐθ. 207, δ κ πέλος ἀνάγειται εἰς τὴν ἀκρόπολιν, Δημ. 35,6 μύρια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήγαγον. 2) ἀνάγω εἰς φῶς (φέρω ἐκ νέου εἰς τὴν ζωὴν): Ἡσίοδ. Θ 626 οὗς τέκεν ἡύκομος Πάρις ἀνήγαγον εἰς φῶς αὐτῆς. Πλάτ. Πολ. 521 κ πῶς τις ἀνάγει αὐτοῦς εἰς φῶς, ὡς περ ἐξ Ἄδου. || νεώτ. ἀποκαλύπτω τι, ἐν χρ. μόνον εἰς ἐνστικτ. κ. ἀόρ. ἀνήγαγεν εἰς φῶς τὴν πλεκτάνην, - τὴν συνωμοσίαν, - τὸ ἐγκλήμα. 3) εἰδ. ἐκφῶς - ἐπὶ ὀδόντων: Ἰνν. Αφ. 1248 ἀνάγειν ὀδόντας. 4) εἰδ. ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ στόματος: Πλούτ. Κλεο. 30 ἀνάγειν αἷμα.

5) κ. μτφ. ἀναδιδάσκω: Σοφ. Αἴ. 131 ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἀπαντα τὰ θνητῶναια | καταδιδάσκει καὶ ἀνυφού, | Πλούτ. Νομ. 16 τοὺς μὲν εἰς τιμὰς ἀνήγει, τοὺς δὲ ἐσωφρονίζει. 6) ἐγείρω, ἀγείνω: Σοφ. Φιλ. 866 κινεῖ γὰρ ἀνήρ ὄμμα κἀνάγει κάρτα, Πλούτ. 975 C ἀνάγειν τὰς ὀφρὺς, ἄλλως ἀνασπᾶν τ. δ. 7) ὀδηγῶ ἐκ τῆς παραλλῆς εἰς τὰ ἐνδοτέρα τόπου πινός || κ. παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῇ: Ξεν. Ἀν. 2,61 αἱ στρατηγοὶ οὕτω ληφθέντες ἀνήχθησαν ὡς βασιλεῖς. 8) ναυτ. ὀδηγῶ τὸ πλοῖον ἐκ τῆς παραλλῆς πρὸς τὸ νοτικόν πέλαγος: Ἡρ. 7,100 τὰς δὲ νέας ἀναγαγόντες ὅσον ἐν τίσσορα πλέθρα ἀπὸ τοῦ αἰγίαλου ἀνακώχευσαν, Δημ. 667 A ἀναγαγόντες εἰς τὸ πέλαγος ἐν ἡλίοις || μετ. ἀνάγωμαι ἀπαμύνομαι ἀπὸ τῆς παραλλῆς πρὸς τὸ πέλαγος, ἀποπλέω: Ἰλ. Α 478 ἔπειτ' ἀνάγοντο, τοῖσιν δ' ἴκμενον αὐρῶνιει. . . Ἀπόλλων, Ἡρ. 3,137 ἐνετείλατο σφί Διὶ κηρύττειν ἀναγομένοισι. 9) ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀγω, ὀδηγῶ, φέρω: Ἰλ. Θ 203 οἱ δὲ τοι εἰς Ἑλικὴν τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν πολλὰ, Ἡρ. 7,10 ὁ στράτευμα ἀνάγει ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. 10) ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἀγω, ἐπὶ χοροῦ, ἐορτῆς κτ. -τελῶ: Ἡσίοδ. Α 285 αἱ δ' ὑπὸ φορμύγων ἀναγὼν χορὸν ἱμερέοντα, Θουκυ. 3,104,3 ἄγων ἐπιοῖται αὐτοῖσι, χοροῦς τε ἀνήγον αἱ πόλεις, Ἡρ. 2,60 ἐορτάζουσι μεγάλας ἀναγάντας θυσίας. 11) ὁπισθοχωρῶ: Ξεν. ΚΠ 1,45 || ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ὑποχωρεῖν μετὰ τὸ πρόσωπον ἀντιθέτως: Ξεν. ΚΠ 3,3, 69' ἄλλως ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν - ἀναχάζεσθαι.

12) μτφ. ἀναφέρειν: Ἀριστ. Πολιτ. 1292 Α 25 ἀνάγειν τι εἰς τὸν δῆμον || νεώτ. ἀναφέρω ὡς εἰς ἀρχὴν, εἰς πηγὴν: ἀνάγει το γένος εἰς ἡρώας, - εἰς βασιλεῖς, - ἡ λ. κρῆδεμον ἀνάγειται ἐτυμολογικῶς εἰς τὸ κέρη || νεώτ. κ. μέσ. -ομαι ἀναφέρωμαι χρονικῶς: ἡ κἀθοδὸς τῶν Ἡρακλείδων ἀνάγειται εἰς τὸν δέκατον π.χ. αἰῶνα, - ἡ φιλία μας ἀνάγειται εἰς τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν.

13) παραπέμπω: Δημ. 1292,12 ἐπὶ τὴν συγγραφὴν ἀνάγει αὐτόν. 14) ἀποδιδῶν: Δημ. 1126,4 τὴν αὖσιον ἦν ἐχας ἀναγαγεῖν ὅθεν εἰληφας. 15) ὁπολογίζω, λογαριάζω: Πλούτ. Κμ. 18 τὰς ἡμέρας πρὸς τὸ μαντεῖον ἀνάγοντας ἔγνωσαν || νεώτ. μετατρέπω δι' ὑπολογισμοῦ: ἀνάγω ἀρχαίως δραχμὰς εἰς νέας, - λίρας εἰς δραχμὰς, - ἀνάγω τοὺς πηλίκους εἰς μέτρα κτ.

ἀναγάγω ἐπίρρ. δημ. ἀναγάγωγος βλ. λ.

ἀναγωγάσαι (οἱ) νεώτ. μικροβιολ. ἔνζυμα προκαλοῦντα ἀναγωγικὰς ἐπεξεργασίας, ὡς ἀναγωγὴν τῶν νιτρικῶν ὑλῶν εἰς νιτρῶδη καὶ τοῦτων εἰς ἀμμωνίαν καὶ ἄξωτον καὶ τὴν παραγωγήν ὑδροθειοῦ ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν λευκωματοειδῶν οὐσάνων || ἀναγωγάσης μέθοδος

ἢ πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ γόλακτος ἀπὸ ὕγινης ἀπόψεως μέθοδος στηριζομένη ἐπὶ τῆς ιδιότητος ἣν ἔχει ἡ ἐν τῷ γόλακι εὐρισκομένη ἀναγωγὴς νὰ ἀφαιρῇ τὸν οὐκ ὀφειλόμενον ἀπὸ χρωστικῆς οὐσίας καὶ νὰ προκαλῇ τὸν ἀποχρωματισμὸν αὐτῶν.

ἀναγωγέως ^{ἰδί} μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῶν κάτω ἄγων πρὸς τὰ ἄνω· 2) ὁ ἴμας δι' οὗ κρατεῖται ἡ ἀσπίς, τελαμών, ἀναφορέως· Εὐστ. 995,26· 3) μον. εἰδ. μηχανὴ πρὸς ἀναγωγήν ὁδού· 4) ἐν τῷ πληθ. ἀναγωγεῖς λωρία δι' ὧν ἐκράτειτο τὸ σανδάλιον εἰς τὸν πόδα· Ἀδῆν.543 P.

3) νεώτ. κ. ὁ μετατρέπων, ὁ ἀνάγων ὡς εἰς ἀρχικὴν, ὁλοουστέραν μορφήν· ὁ νεώτ. τοπογρ. καὶ γεωμ. ἐργαλεὺς ἡμικυκλικὸν διηρημένον εἰς μοίρας χρησίμων εἰς τὴν μέτρησιν καταγεγραμμένων γωνιῶν· || ναυτ. ἐργαλεὺς τετραγώνων χρησιμοποιοῦμενον ἀντὶ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαδύτου, εἰς χαράξεις καὶ μετρήσεις.

ἀναγωγή ^ἡ κ. νεώτ. τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἀγεσθαι, ἢ πρὸς τὰ ἄνω φορᾶ· Ἰνπ. ΟΞ.54 ἀναγωγὴ πτυέλου (ἀπόχρεμψις), αὐτ. Ἐπιδ.1,5 στήλην ἀπέπτων ἀναγωγὴ (ἐμετος)· 2) ἐπὶ πλοίου· ὁ ἀπὸ τῆς παραλλῆλως εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλους πλοῦς, ἀπόπλους· Θουκ.6,30,1 θέρους μεσουδίου ἡ ἀναγωγὴ ἐγγίνοντο εἰς τὴν Σικελίαν· 3) ἡ καλλιέργεια τῶν φυτῶν, ἡ περὶ αὐτῶν φροντίς· Θεόφρ. Αἰτ.Φ.3,7,4· 4) ἀγωγή, ἀνατροφή· Πολύβ.33,15,5· 5) ἀναφορά εἰς θεωρητικὴν τινα ἀρχήν· Ἀριστ. Μετaph.1005 A· 6) ἀπόδοσις, ἀποζημίωσις· Πλάτ.Νόμ.916 A κ.ἀ. ἀναγωγὴς τυγχάνειν λαμβάνειν ἀποζημίωσιν· 7) παρὰ τοῖς Νεοπλατωνικοῖς· ἐκστάσις, διαίστησις, ἐνόησις·

8) ἄπτ. δικ. ἡ ἀγωγή ἀναστοφῆς τοῦ πρᾶθεντος· ἐπὶ ἀνδροπόδων (λόγῳ κεκρυμμένου ἐλατόματος) | πιδ. κ. ἐπὶ ζώων· 9) νεώτ. νομ. τὸ δικαίωμα ἀγωγῆς τοῦ καταβαλόντος κοινὸν χρέος κατὰ τῶν συνοφειλετῶν· 10) νεώτ. τροπὴ, μετατροπὴ, μετασχηματισμός· ἀναγωγὴ δραχμῶν εἰς λίρας, -ἐπικρυμμένων κλασμάτων εἰς ὁμώνυμα, ἀναγωγή εἰς τὴν μονάδα, ἀναγωγή σχήματος κλ· || χημ. ἡ ἀφαίρεσις οὐκ ὀφειλόμενης ἐνώσεως ἢ ἡ προσθήκη ὑδρογόνου εἰς αὐτήν· 12) νεώτ. ναυτ. ἀναγωγὴ ἐπιστρωτῶν ἢ ἀνάγουσα βλλ· || ἀναγωγὴ πλεῖσσεως ἡ μέτρησις ἐκ τῆς ἀληθοῦς πλεῖσσεως εἰς τὴν πλεῖσιν πυξίδος πρὸς καθορισμὸν κατευθύνσεως· 13) τοπογρ. ἀναγωγή εἰς τὸν ὀρίζοντα ἢ ἀναφορά ἢ προβολὴ κεκλιμένων γραμμῶν ἢ ἐπιφανείων τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τὸ ὀριζήντιον ἐπίπεδον.

ἀναγωγή (τά) ἱερὰ ἐορτὴ ἐπὶ τῇ ἀναγωγῇ, ἀναχωρήσει πλοίου, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἐρμῇ τῆς Σικελίας, περὶ ἧς ἐπιστεύετο ὅτι ἀπέβλεπεν εἰς Λιβύην· Αἰλ.ΠΙ.15.

ἀναγωγία ^ἡ μτν. ἡ ἔλλειψις ἀγωγῆς, ἡ βανυσότης, χυδαίωσις· Πολύβ.7,10,5.

ἀναγωγικός ^{ἡ-όν} νεώτ. ὁ δι' οὗ γίνεται ἀναγωγή, καὶ εἰδικ. ὁ μετασχηματισμὸς πράγματος ἢ νοήματος εἰς ἀπλοῦστοτερον ἢ εὐρηστοτερον ἢ γενικώτερον ἢ προσφιέστερον· || ἀναγωγικὴ μέθοδος ἡ συλλογιστικὴ μέθοδος τοῦ ἀνάγειν εἰς τὸ ἀπλοῦστοτερον· 2) ὁ ἐγείρων, ἀνάγων τὴν διάνοιαν πρὸς τὰ ὕψηλά, τὰ ἐπουράνια· 3) ἀναγωγικὴ ἐρμηνεία τῆς Βίβλου ἢ ἐξάγουσα ἐκ τοῦ γράμματος τὸν χωρίων τῆς Ἀγ. Γραφῆς νοήματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἀντιπαραστέλλεται πρὸς τὴν μεταφορικὴν ἐρμ· 4) νεώτ. συμμετρικός καὶ ἀναλογικός ἐπὶ ἔκαστον· ἀναγωγικὴ κλίμαξ (ἡ γραφικὴ κλίμαξ δι' ἧς εἰκονίζεται ἐπὶ χάρτου ἀντικειμένον τι ἐν σχέσει πρὸς τὰς διαστάσεις αὐτοῦ)· ἀναγωγικός διαδότης· 5) νεώτ. χημ. ὁ δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἀναγωγή· ἀναγωγικά μέσα (τὰ δι' ὧν γίνεται ἡ ἀναγωγή χημικῆς ἐνώσεως).

ἀναγωγικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναγωγῆς, ἀναγωγικὸν βλ. λ.

ἀναγνώσις ^{-ον} μτν. ὁ ἀνάγων, ἐξυφών τὴν διάνοιαν εἰς οὐράνια πράγματα· Πιρόκλ. Ὑμν.2,5.

ἀναγνώσις ^{-(ῆ)-ος} κ. νεώτ. κ. ὁ μτν. ὁ μὴ ταχὺν ἀγωγῆς, κοκκοαναθερμωμένος· Φιλῶδ.Κακ.27 8 κατὰ χησις ἀνάγνωσις· || ἀκρίως, χυδαίως τοὺς τρόπους· Διόδ.Σ.34,2,35 ἀνάγνωσις καὶ ἀπαίδευτος, Λογγίν.34,2 ἀνάγνωσις σκόμματα, νεώτ. ἀνάγνωσις κοινωνία, δημ. ἀνάγνωσις γυναικᾶ· 2) ἐκλυτός, ἀκρατής· Πλούτ. Π.140 B ἀνάγνωσις περὶ τὰς ἡδονάς· 3) ἐπὶ ἱππῶν καὶ κυνῶν· ἀτίθασος, ἀδάμαστος· Ξεν. Απομν.8,3,4 ἐάν παρέχωνται τοὺς ἱπποὺς οὕτως ἀναγνώσις ὥστε μὴ μένειν· 4) μαθημ. ὁ μὴ ἐπιδεκτικός ἀναγωγῆς, ἀπλοποιήσεως· ἀνάγνωσις κλάσματα.

ἀναγνώσις ^{-ος} ὁ ἀνάγων, ὁ πρὸς ἄνω φέρων, κινῶν· Ἰνπ. ΟΞ.58 ἀναγνώσιν πτυέλου· 2) μτν. ὁ ἀποδίδων, ὁ ἀποζημιῶν.

ἀναγνώσις ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀναγνώσιν βλλ. ἀναγνώσιος ^{-ον} Πλάτ. ὁ ἀνευ ἀγνώσις.

ἀναγνώσιος ^{-ον} ἀνευ ἀγνώσεως, ἀμύλητος· Θουκ. 4,92,7 ἀναγνώσιος δπ' αὐτῶν οὐκ ἠπίσταν· 1δ. γ. ἀναγνώσιος· || γεν. ὁ μὴ ἀγνοούμενος, ὁ μὴ καταβάλλων ἀγῶνα, προσοφθαλμῶν, ὁ ἀνίκωνος πρὸς ἀγῶνας· Πλάτ.Νόμ.845 C ἀναγνώσιος περὶ τῆς ἀρετῆς, Ξεν.ΚΠ.1,5,10 εἰ τίς γε... ἀναγνώσιος διαπείσσειεν.

ἀναδασμονίζειν Ἦσ· ἐτὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι·

ἀναδαινύμαι μον. ἀντεσθῆω, ἐσθῆω δηλ. τὸν ἐσθίοντα ἐμέ· Πρόδρ.· ἐχθρὸς δαινύται ἀνδρᾶ, ἀνὴρ δ' ἀναδαινύται ἰχθύν·

ἀναδαινοίμαι ἀναδαιτέομαι βλλ. ἐν τῇ 2α σσημ.

ἀναδαίω ποιητ. ἀνδαίω ἀνάπτω· Αἰαγ. Ἀγ.305 ἀνδαίνοντες ἀφρόδην μένει φλογὸς μέγαν πάγωννα· || κ. μτφ.· Απολλ.Ροδ.4,1726 ἀνδαίετο καρπομήν.

ἀναδάκνυμι μτν. δάκνω πάλιν ἢ ἀπλῶς δάκνω· Θεόφρ.Αἰτ.Φ.3,17,4· || μτφ. ἐρεθίζω, ἐξοργίζω.

ἀναδακρύω δημ. κ. ἀναδακρυῶν ἑλαφροῦς, μόλις δακρύω· Ἐρωτόκρ.Α.394 κλαίει κ' ἀναδακρυῶν, δ. τραγ. σήκω· ἡ γρητὰ τῇ ρόκῃ | χαμογέλασε τ' ἀγόρι | ἀναδακρυῶν ἡ κόρη.

ἀναδακρυῶν δημ. διτ. τοῦ ἀναδακρύω βλλ. ἀναδασμαλίζω νεώτ. δομαλίζω ἐκ νέου, ἐνεργῶ ἀναδασμαλίσαν βλλ.

ἀναδασμαλίσμός ^{ἰδί} νεώτ. ὁ ἐκ νέου διὰ δαμαλίδος ἐμβολισμός κατὰ τῆς νόσου εὐλογίας.

ἀναδανείζω νεώτ. δανείζω ἐκ νέου· || ἀνα- νεῶ δάνειον ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον.

ἀναδάνεισμα ^(τὸ) νεώτ. κ. ὁ μτν. ὁ ἐκ νέου δανεισμός, τὸ ξαναδάνεισμα, ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων πρὸς χρῆσιν.

ἀναδασμός ^(ὁ) νεώτ. ἀνανέωσις δανείου· || ἡ διὰ τῆς προσθήκης ὀφειλομένων τόκων ἐπαύλεισις τοῦ δανείου· ὁ ἀναδανεισμός εἶναι ἡ παγίς τῶν τοκογλήφων ἐναντίον τῶν ἀγοραστῶν.

ἀναδαρδαίνω ἀναμολύνω βλλ· Ἦσ· ἀνεδαρδανε ἀνεμολυνε. Δαρδαίνει γὰρ μολύνει·

ἀναδαρσίζω ^{-εως} νεώτ. ἡ ἐκ νέου δαρσις.

ἀναδασασθῆαι ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ ἀναδαρσίζω.

ἀναδασμασίς ^{-ον} μον. ὁ δεκτικός ἀναδασμοῦ βλ. λ., ὁ δυνάμενος νὰ διανεμηθῇ ἐκ νέου.

ἀναδασμός ^(ὁ) ἐπὶ χώρας καλλιεργησίμου· ἡ ἐκ νέου διανομὴ· Ἦρ.4,159 ἐπὶ γῆς ἀναδασμός· || γῆς ἀναδασμός, χρῶν ἀπακοπαὶ κήρυγμά τῶν ἐπὶ τῇ τοῦτοῦτον ρικτικῆς μεταρρυθμίσεως δημαγωγῶν πρὸς προστασίαν τῶν τοῦ δήλου· Πλάτ. Πολ.566 A ἐν δήμῳ προσηύδα ὁπισμαίνον χρῶν τὴν ἀποκατὰ καὶ γῆς ἀναδασμόν, Δημ.215,23 μηδὲ γῆς ἀναδασμοί, μηδὲ χρῶν ἀποκαπαί· ἐπὶ νεωτερισμῷ.

ἀναδέστωτος-ον ὁ ἐκ νέου διανεμηθεὶς: Ἀριστ. Πολιτ. 1307 Α 2 **ἀναδέστων** ποιεῖν τὴν **χώραν** 2) Ἐπιγρ. **ἀναδέστων** πᾶσι τὴν διαλῶν, ἀπικῶ. **ἀναδέστωτος** ἐπὶ ἄνδρ. Ἡσ. «ἀνωμαλῶς ἔχων τις τοῦ σώματος».

ἀναδέστωσις-ὡς νεώτ. κ. δημ. **ἀναδέστων** κά-
νουν δάσους εἰς τόπον ἀποφιλωθέντα || κ. γεν.
φύτευσι δένδρα πρὸς ἀποτέλεισιν δάσους.

ἀναδέστωμα [τὸ] ἡ ἀναδάσωσης βλ. λ.

ἀναδέστων νεώτ. κ. δημ. ἀναδάσῳ βλ. λ.

ἀναδέστωσις-εως [ἡ] νεώτ. φύτευσι δένδρων
πρὸς ἀνάπτυξιν δάσους ἐπὶ τόπου ἀποφιλωθέν-
τος || γεν. ἡ φύτευσι δένδρων πρὸς ἀποτέλει-
σιν δάσους εἰς χώραν ἔκτασιν || κ. τὸ ἀποτέ-
λεσμά τῆς ἀναδάσωσης: ἡ **ἀναδέστωσις** τῶν
περιγύρων **ἐδελγίνετο** τὸ κληῖται.

ἀναδέστωτής [ὁ] νεώτ. ὁ ἀναδάσων, ὁ ἐκτελὼν
τὴν ἀναδάσωσιν βλ. λ.

ἀναδέστωμαι ἀόρ. ἀναδαάμην, παθ. ἀνε-
δόσθην ἐπὶ γῆς καλλιεργήσιμου - διανεμὴ ἐκ
νέου, ἐνεργῶς ἀναδάσασθαι: Θουκ. 5.4.1 ὁ δὲ **ἡμος**
τὴν γῆν ἐπένειο **ἀναδαάσασθαι** || παθ. ἐν τῇ
μαρτυρ. **ἀναδαίνομαι** ἐν χρῆσιν παρ' Ἡρ. 4.159 γὰρ
ἀναδαίνομαι.

ἀναδέσσει [ἡ] δημ. ἄ. **ἀδεῖα** κ. **ἀδεῖα** τὸ σχολά-
ζειν, μὴ ἔχειν ἐργασίαν, ἀπρακτεῖν: τῶρα ποῦ
ἔχεις **ἀνδεῖα** καθάρισε τὴν αὐλήν, - φρ.: ἔχουμε
ἀνδεῖα [ἀνεργίαν, κενότητα].

ἀναδέσσω δημ. κενῶ, ἀδεῖζω τι ἐντελῶς:
ἀναδέσσε τὸ πιθάρη - τὴν στέραν, - ν' **ἀναδέσ-
σης** τὸ σπῆτι γιὰ τὸ νοίκιασε 2) σχολάζω,
δὲν ἔχω ἐργασίαν, ἔχω ἀδεῖα.

ἀναδέστωμα-τος [τὸ] ΑΠ εἶδος ἐπιστομίδος, τὴν
ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι κήρυκες πρὸς
ἐπίστασιν τῆς φωνῆς τῶν 2) Ἡσ. «**ἀναδέστωμα**
τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἰδῶλα δεκνύμενα».

ἀναδείκνυμι κ. -νῶς μέλλ. ἀρχ. ἀναδείξω, ἰων.
ἀναδέξω [βλ. δεῖκνυμι] κ. νεώτ., δημ. **ἀναδείκνω**
ἀνψῶ καὶ δεῖκνῶ. Ἡρ. 6.115 ταύτους συνθεμέ-
νους τοῖσι Πέρσῃσι ἀναδείξει ἀποβίβα ἐκείνῃ ἡδὴ
ἐν τῇσι νηυσί 2) ἐν ἡ σημ. τὸ ἀναπετάννυμι,
ἀνοίγω: Σοφ. Πλ. 1458 στήναι ἀνωγα **ἀναδείκνυναι**
πύλας πᾶσιν ὄρεσιν, Ἀριστοφ. Νεφ. 304 μυστοδόκος
δόμος ἐν τελευταῖς ἀγλαῖς **ἀναδείκνυται** 3) ἀ-
νακηρύττω, ἀναγορεύω, καθιστῶ: Πολύβ. 4.48.3
ἀναδείκνυει βασιλέα || κ. νεώτ. τὸν ἀνέδειξαν
πατριάρχην 4) νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ σπου-
δαῖον πινά τῶς ἀφανῆ καὶ ὄντως σπον: τὸν ἀνέ-
δειξαν μέγαν βιομήχανον, - τὸν ἀνέδειξαν αἱ πε-
ριστάσεις, - ἀναδείχθηκε μόνος του 5) ἀφιε-
ρῶ, καθιερῶ: Στράβ. 6.410 τὴν Πιερίδα ταῖς αὐ-
τοῖς θεοῖς **ἀνέδειξαν** 6) Ἐπιγρ. **ἀναδείκνυ-**
ναι πόλεμον κηρύττειν πόλεμον 7) μεσ. καὶ
παθ. **ἀναδείκνυμαι**, δημ. **ἀναδείκνομαι** γίνομαι
διανοητής, προοδεύω, διακρίνομαι.

ἀναδείκνυσι ἀναδείκνυμι βλ. λ.

ἀναδείξει-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἀνακήρυξις, ἀναγό-
ρευσις, διαρρηξίς: Πλούτ. Μάρ. 8 ἐπὶ τὴν τὸν
ὅππασιν ἀνέδειξεν ἀπέκριν αὐτόν || νεώτ. ἀνά-
δειξις βουλευτοῦ, - δημόργου || κ. νεώτ. ἐξυ-
φωσις, προαγωγή, ἐμφάνισις ὑπὲρ τὸ κανὼν ἐπι-
πεδόν: τὴν ἀνέδειξεν τοῦ ὁρεῖλαι εἰς τοῦς κό-
πους του καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς του 2) τελε-
τὴ ἐπίσημου ἀναγορεύσεως ἡ καθιερώσεως:

Πολύβ. 15.26.7 **ἀνέδειξε** τοῦ διαδήματος [τελε-
τὴ βασιλικῆς στέφους], Στράβ. 6.381 ἡγήσατο ὡς
κοσμήσαν τὸ ἱερὸν μέχρι **ἀναδείξεως** [μέχρι
καθιερώσεως] 3) μτν. ἐμφάνισις, παρουσίασι-
σις: Κάλουκ. 1.80 ἡν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέ-
ρας ἀνέδειξε αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰσραὴλ.

ἀναδείκνυται [τὰ] Εὐστ. 114.14 «ἐσπερίνῃ ἐδέσμα-
τα τραγιστῶδη παρὰ Λυκίους».

ἀναδείκνυ δημ. ἀναδείκνυμι βλ. λ. 4) || κ. μτφ.
-ομαι ἀναδείκνυμαι μετὰ τὴν ἀξίαν του || ἡ μτχ.
ἀναδείκνυμαι ἐνδοξος, περὶφανής.

ἀναδέκνομαι ἰων. ἀντὶ **ἀναδέχασθαι** βλ. λ.

ἀναδέκτικος-ῆ-όν ἐπιθετικὸς Ζεῦ. Ἐπιγρ. Μ 7.355.

ἀναδέκτωρ-ῆ-όν νεώτ., δημ. κ. -εχτός ὁ ἀνα-
δέξιματός, δημ. ἀναδέξιμος ὁ β. βαπτιστικός.

ἀναδέκτωρ-αρος [ὁ] κ. ἀνδέκτωρ ἀναδεχόμενος.

ἀνάδελα νεώτ. μαθιμ. ὅρος διὰ τὸν ἐν τῇ

διανυσματικῇ ἀναλύσει βλ. λ. ἀπαντώντα διαφο-
ρικὸν ἐκτελεστοῦν Hamilton.

ἀνάδελφος-ον ὁ ἀνεψὸς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς:

Εὐρ. Ὀρ. 310 πῶς σωθῆσομαι ἀνάδελφος.

ἀνάδελφω-ατος [τὸ] Ἐπιγρ. ποιητ. ἀνδρα **ἀλλως**

ἀνάδημα βλ. λ. 2) ἡ ἀνάδεση τῆς κόμης διὰ

ταϊνίας ἢ ἄλλως πως 3) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδεῦν

βλ. λ. 31 κ. 41.

ἀναδεμῆ [ἡ] δημ. [ἀναδεῦν] μεῖξις ἡ κρεστὶς
ὕψρων μετὰ στερεῶν, συνθ. ἡ ἀθῶρα, τὸ κουρ-
κούτι 2) μτφ. διατάρδεξις πραγμάτων κυβηση-
κῶτων, ἀνωμαλία ἐξ ἀταξίας: τέτοια ἀναδεμῆ
στὰ χωρίῳ δὲν εἶχε ξαναγίνει.

ἀναδεῖναι μτν. ἀνοικτοδοῦν, ἀνεγείρω ἐκ νέου:

Αλκ. Τεκτ. 23.4 ἀν- πύλας || μέσ. **ἀναδεῖσθαι**

ἀνοικτοδομεῖν || ἀπλῶς - οἰκοδομεῖν, κτίζω.

ἀναδενδράεικος-ῆ-όν ὁ ἐξ ἀναδενδράδων:

Πάπ. ἀναδενδράεικος ἀμπέλων.

ἀναδενδράειον [τὸ] μσν. μικρὰ ἀναδενδράς:

|| τόπος πλήρης ἀνοδενδράδων.

ἀναδενδράειος-άδος [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναδεν-
τράδα ἡ εἰς δένδρον ἀναρριχωμένη ἀμπελος,

δημ. κληματορία, κρεβατίνη, περσουλιά: Δημ.

1251.22 τὰς ἀναδενδράδας **ἐξέκοψε** 2) κατ'

ἐπέκτ. γεν. ἡ σκιάς, ἡ ἐξ ἀναρριχτικῶν φυτῶν

στηρίχουμένων ἐπὶ δένδρων ἡ στήλων ἡ γαιτρι-
ζῶτων τοῖχων, δημ. σύσκιο Ἡσ. «σκιάς».

ἀναδενδρήτης [ὁ] ἐπὶ αἰνῶν - ὁ ἐκ σταφυλῶν ἀ-
ναδενδράδων || βηλ. ἀναδενδρήτης ἀμπέλας ἡ

ἀναδενδράς, ἡ κληματορία.

ἀναδενδρεακρίαι [ἡ] μσν. ὁ κορπὸς τῆς

ἀναδενδράδος.

ἀναδενδρομαλᾶχη [ἡ] μτν. εἶδος μαλᾶχης, ἡ

βοτάν. *alecea rosea*, ἀναδενδρομάχα.

ἀναδενδρομαῖος-ομαι μτν. ἐπὶ ἀμπέλου -

ἀναρριχῶμαι εἰς δένδρον: Γρηγ. Νύσσ. 1.499 D

ἀμπέλας ἀναδενδρουμένη.

ἀναδενδρῶ-ὡς νεώτ. δημ. **ἀναδενδρῶν** φυ-
τεῦν ἐκ νέου δένδρα ἐνθα καὶ ἄλλοτε ὑπῆρχον.

|| γεν. φύτευσι δένδρα || εἰδ. ἀναδαῖσθ βλ. λ.

ἀναδενδρῶν δημ. ἀναδενδρῶ βλ. λ.

ἀναδενδρῶσις-εως [ἡ] νεώτ. φύτευσις ἐκ νέ-
ου δένδρων || ἀναδαῖσσις βλ. λ. || κ. τὸ ἀ-
ποτέλεσμα τοῦ ἀναδενδρῶ βλ. λ. ἡ ἀναδενδρῶ-
σις ἐξωρδίστι τὴν πλατείαν.

ἀναδενῖαι [ἡ] νεώτ. παλαιῶς γένος χωριστοπε-
τάλων δικτυληθῶν φυτῶν τῆς κατηγορίας τῶν

θυμελινῶν, ὡν φύλλα τινὰ εὐρέθησαν εἰς τὰ

τριτογενῆ στρώματα || ὑποδιαίρεσις τοῦ γένους

γραιβιλῆ τῆς οἰκονομίας τῶν πρωτοειδῶν τινὰ

τῶν φυτῶν τούτων καλλιεργουμένη εἰς θερμοκήπια.

ἀναδένω νεώτ. κ. δημ. ἀναδέω βλ. λ. 2) δημ.

εἰδ. θέτω ἀναδεσσοῦ βλ. λ. εἰς ἀνμάδα ἡ αἶγας,

ἥτις ἐσπερήθη τοῦ νεογνοῦ τῆς ἀναδεσσοῦσας

πρὸς θηλασμόν.

ἀναδεξιματός-α-ον μσν. δημ. ἀναδεξιμὸς

ἀναδεχτός, βαπτιστικός ἐκεῖνον, ὅστις ἀπὸ τῆς

κοιμυθῆρας ἀνεδέχθη αὐτόν.

ἀναδεξιμῖδι [τὸ] δημ. μικρὸς ἀναδεξιμὸς βλ. λ.

ἀναδεξιμῖδος [ὁ] βηλ. -ιά δημ. ὁ ἀναδεξιματός

βλ. λ., ἀναδεχτός, βαπτιστικός.

ἀναδεξιμός-ον μσν. ἀναδεξιματός βλ. λ.

ἀναδέριμ κ. -ομαι ἀόρ. ἀνέδρακεν ἀναθλέ-

πω, ἐπὶ τοῦ ἐκ λιποθυμίας συνερχομένου : Ἰλ.Ξ 436 δ' ὁ ἀμνησθὲν καὶ ἀνεδράκων ὀφθαλμοῖσιν.
ἀναδέσμις ποιητ. ἀνδέρω ἀναξέω, ξέω ἀφαι-
 ρῶ, ἐκδέχομαι : Γεωπ.Ι0,18,10 ἀν- τὸν φλοῖον || παθ.
 ἔν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἀρετ.Χρόν.Νούσ. ἀναδραίντα
 μέρεα, Ἀρετ.9,40 ἀναδέρεται ἡ ἑλκωσις 2) μτφ. :
 Φιλόσοφ.Β2,20 φ.1,25,3 ἡρώτα δ' ὑπὲρ αὐτὸν οὐδέν,
 ὡς μὴ ἀναδέροιο : Ἀριστφ.Βατρ.1106 ἀναδέρε-
 σθον τὰ τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ | δ.γρ. ἀνὰ δ' ἔρεσθον |.

ἀναδεσάρι (τὸ) δημ. εἰδ. -άσφονον ἀρνίον, ὅπερ
 παρατίθεται | ἀναδένεται | εἰς ἀμνάδα ἡ αἶγα,
 στερηθεῖσαν τοῦ νεογνοῦ τῆς, πρὸς θηλασμόν.

ἀναδεσασαρί (ἡ) δημ. εἰδ. ἀμνάς ἡ αἶξ στερηθεῖ-
 σα τοῦ νεογνοῦ τῆς εἰς ἣν παρατίθεται | ἀναδέ-
 νουν | ὀρφανὸν ἀρνίον | ἀναδεσάρι βλ.λ. | πρὸς
 θηλασμόν.

ἀνάδεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀναδέειν βλ.λ.,
 ἐπὶ τῆς κόμης : Λουκ.Ζ.Τρ.33 ἀνάδεσιν κόμης
 || Πλούτ.Σερτ.22 ἀν- στεφάνων.

ἀναδεσμεύω κ. νεώτ. δένω πρὸς τὰ ἀνω ἐξ-
 αρται : Διόδ.Σ.18,42 τὰς γὰρ κεφαλὰς αὐτῶν...
 ἀναδεσμεύων ἐκ τινων δοκίων 2) νεώτ. δε-
 σμεύω, δένω ἐκ νεῦ.

ἀναδέσμη (ἡ) ἡ ἀναδέουσα τὴν κόμην ταῖνα :
 Ἰλ.Χ.469 κεκρῦφαλόν τε ἰδὲ πλεκτήν ἀναδέσμη.
ἀνάδεσμος (ὁ) ἡ ἀναδέσμη βλ. λ. : Αἴτλ.4,134
 κόμας ἀνάδεσμος.

ἀναδεσμέω-έω ἀναδεσμέω βλ.λ. : Γεωπ.4,7,3
 ἀν- κλήματα πρὸς χάρακα.

ἀναδέτης (ὁ) ναυτ. λεπτὸν σχοινίον, δι' οὗ
 προσδέχεται τὸ ἱστίον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

ἀνάδετος-ον ὁ ἀναδεδεμένος - περὶ τῆς κόμης :
 Εὐρ.Ἑκ.923 ἐγὼ δὲ πλοκάμον ἀναδέταις μίτρασι-
 σιν ἐρρυθμίζομαι.

ἀνάδεσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀναδέειν βλ.λ.2)
 3) ἡ ἀναδέουσα βλ. λ. ὅμ.

ἀναδευτήρ-ήρος (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ γί-
 νεται ἡ ἀνάδεσις.

ἀναδευτήρ-εὔτρια (-εὔτρα) νεώτ. κ. δημ. ὅστις
 ἀναδέει βλ.λ.3) κ. 4) 2) μτφ. ὑποκινητὴς ταρα-
 χῶν, ταραξίας : 3) ραδιοῦργος : μιὰ ἀναδεύτρα
 ἔκαμ' ἄνω κάτω τῇ γειτονίᾳ.

ἀναδέυτης (ὁ) δημ. ὁ μὴ ἐγκαταμειβόμενος
 ἀναδέω κ. νεώτ. κ. δημ. ὑγρῶν, διαδρέχω,
 ἐμποτίζω, μουσκεύω : Θεόφρ.Φ.9,13,3 τὰ μὲν
 προσάγειν κλελεύουσιν ἐν ὕδατι ἀναδεύσαντα
 κ. μέσ. : αὐτ.20,4 τὰ μὲν σὺν ὕδατι ἀναδεύσαντα
 2) ἀναμινῶν, ἀνακατεύω : Μαξ.Τύρ.10,6 τὰ μι-
 κρὰ τὸν φαρμάκων ἀναδεύσαντας προσηγεῖ
 τροφῇ κ. παθ. : Θεόφρ.Φ.9,18,8 ἡ θηλύπερις
 ἀναδεύουμένη μέλιτι || μτφ. διαποτίζω τὴν δι-
 ἄλλου, συναμινῶν : Πλούτ.Νομ.4 ἀνέδευσε
 τοῖς ἦθεσι παίδων νόμος 3) νεώτ. κ. δημ.
 ζυμῶν, ἀνακατεύω : ἀναδεύω τὴν ζύμην, -τὸν
 πηλόν, - τὴν πᾶς καὶ ἐρχεται στήν αὐτὴν καὶ ἀνα-
 δεύει τὴς λᾶσες 4) δημ. ἀμντ. ἐν τῷ αὐτῷ
 μένῳ τῷ κινῶμαι, αὐτοπειρώμαι, ἀνασκαλεύομαι :
 ἀναδεύει τὸ παιδί στήν καλιὰ τῇ σικριτῇ, - ἐμ-
 μερῶματα ἀνδέδευε στὸ στῶμα του σὰ σκου-
 λῆμι || κ. μέσ. : μὴ ἀναδεύσαι πᾶν στὸ ζού-
 ρισμα γιὰτὶ θὰ σὲ κόψω || μτθ. κινῶ ἐν τῷ
 αὐτῷ τόπῳ, σκαλεύω, ἀνασκαλεύω, ἐκασφράξω
 αἰλῶ : παροιμ. ὅπου ἀναδεύει τὴς κοπρίδας, παίρνει
 τὴν μυροδιὰ τους || κ. μτφ. τ' ἀράσει γ' ἀναδέυθ
 τὴς ντροπῆς τῆς γειτονίδος, - ἡ ἐλπίδα τοῦ ἀνα-
 δεύει τὴς φυχῆς | σπυκνεῖ, συνταράττει |.

ἀναδέχομαι κ. μόν. κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀνα-
 δέχομαι, ἀδρ. ἀνεδέξαμην, ἐπ. ἀναδέχμην, νεώτ.
 ἀνεδέχθην, δημ. ἀναδέχτηκα δέχομαι ἐπ'ἀνῶ μου,
 λαμβάνω : Ἰλ.Ε.619 σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ
 (δὴλ. δόρατα), Πλούτ.Τιμ.4 ἀναδέχεσθαι πηγὰς

εἰς τὰ σώμα 2) δέχομαι ὡς βάρος, ὡς ὑποχρέ-
 ωσιν, ἀναλαμβάνω : Ὀδ.Ρ.563 ἄμην δ' ἀναδεξέ-
 γμεθ' οἷόν, Δημ.352,17 πᾶν ἀναδεχόμενος τὰ
 ταῦτων ἀμαρτήματα || γέν. δέχομαι, ἀναγιγι-
 ζω : Δημ.1131,2 ἐάν ἀναδέχῃται ὁ ἐκμαρτυρήσας
 3) ἀποδέχομαι : Εὐρ.ΙΤ.818 λουτρά μπρὸς ἀνε-
 δέξω πάρα, Πλούτ.Αριστ.23 ἐπειθὸν ἀναδέξα-
 σθαι τὴν ἡγεμονίαν || δημ. ἀποδέχομαι, θεω-
 ρῶ τὴν ὡς λογικὸν ἢ πιστευτὸν : ἀναδέχομαι αὐτὸ
 πρὸς λέξ 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναλαμβάνω
 ἐνεργῶς τὴν : Ἡρ.5,91 ἀναδεκαμένους ὑποχει-
 ρίας παρέξιν τὰς Ἀθήνας, Δημ.925,13 ὅσα περ
 ὑπισχναντο καὶ ἀνεδέχετο Ἀλέκτρις 5) γίνο-
 μαι ἐγγυητὴς εἰς τινα : Θουκ.8,81,3 εἰ σὺς αὐ-
 τὸς καταλθὼν αὐτῷ ἀναδέξαιτο || ἀναλαμβάνω
 νά... : Πλούτ.Καῖσ.11 ἀναδεξαμένῳ τοῦ Κράσ-
 σου τοῦς χαλεπούς καὶ ἀπαραιτήτους τῶν θα-
 νεισίων | ἀναλαμβάνοντας νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτούς |

6) λαμβάνω ὅπως : Δημ.1365,2 οὐχ ἔκων ἀνε-
 δέξασθαι τὸν παῖδα, ἀλλὰ βιασθεῖς αὐτὸ τῆς νό-
 σου 7) ἀναμένω, περιμένω τινά 8) μόν. κ.
 νεώτ. γίνομαι ἀνάδοχος διὰ τοῦ βραπτιόσας :
 ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας 9) νομ. νεώτ.
 κ. δημ. ἀναλαμβάνω διὰ συμβάσεως ὑπαρχέω-
 σιν : ἀποδέχομαι τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου.

ἀναδέχτο (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ἀναδεχτός :
 ἔχει ἔνα σωρὸ ἀναδεχταῖρια.

ἀναδέω κ. νεώτ., δημ. ἀναδένω ποιητ. ἀνδέω,
 ἀττ. ἀναδῶ κόμην ἀναδέσιν τῆς κόμης, εὐτρε-
 πῆς αὐτὴν περιδένων διὰ ταῖνας κτ. : Πίνδ.Π
 10,40 δάφνη κόμας ἀναδῆσαντες || μεσ. -ομαι
 ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἡρ.198 κομῶντες τὰς κεφαλὰς
 μίτρησι ἀναδέονται, Θουκ.1,6,3 κρωδύλον ἀνα-
 δεύμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, Ἐπιγρ.
 στῆμ' ἀναδῆσαντες || συνεκ. : Σίμων.10 το-
 σάσδε ἀνέδραστο νίκας (τοσοῦτον νικῶν στε-
 φάνου εἰς ἐκέρδῃσι 2) μετ' αἰτ. προσάγει : Πίνδ.
 Π.2,6 ἀν- τινὰ στεφάνους, Ἀριστφ.Πλ.589 λή-
 ροις ἀναδῶν ταύς νικῶντας (λήροις) κωμ. ἀντὶ
 στεφάνου || μτφ. : Πλάτ.Πολ.465 Δ τροφῇ τε
 καὶ τοῖς ὁλλαις πᾶσιν, ὅσων ὁ βίος δέεται, ἀνα-
 δεύονται ἐκέρδῃσιν 3) ἐξορτίζω τὸ ἀπὸ τι-
 νος, συνδέω τὴν πρὸς ἄλλο : Ἡρ.2,143 γενναυλογῆ-
 σαντι τὴν ἐλπίτον καὶ ἀναδῆσαντι τὴν πατριὰν
 ἐς ἐκκαίδεκατον θένον (ἐξαρτήσαντι τὸν γένος |
 Λουκ.Συδ.811 ἀπὸ τῶν ὧτων τινὰ ἀναδῆσαν-
 τας 4) μεσ. περιδένω διὰ σπονδῶν : Θουκ.1,50,
 εἰλικον ἀναδεύμενοι τῶν νεῶν ἀς καταδύσειαν
 || νεώτ. ναυτ. ἀναδέω τὸ ἱστίον | προσδένω τὸ
 ἱστίον ἀπὸ τοῦ ἱστιόχου, ἀπὸ τὴν ἀνέναν | ἀνα-
 δένω πλοῖον δένω πλοῖον εἰς τὴν πρύμνην ἄλ-
 λου πρὸς ρυμολίκερην.

ἀνάδηγμα-ατος (τὸ) δῆγμα, δάγκωμα, τσίμμημα :
 Ἰνν.Ἐπιδ.2,3,1 ἀνάδηγμα κοινῶπων.

ἀνάδηλος-ον μτν. λίαν ὀθλος, καταδῆλος.
ἀνάδημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ποιητ. δῆγμα, ἀνα-
 δέσμη βλ. λ. : || Πλάτ.Κωμ.178 ἀνάδημα χρυ-
 σοῦν, Ἀριστ.Π.Ρήτ.19,141,4 βασιλέων ἀνάδημα.

ἀναδημοσυργία (ἡ) νεώτ. δημιουργία ἐκ νέου,
 ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκδημιουργία.

ἀναδημοσυργικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἱκανός, ὁ ἀρ-
 μύδιος, ὁ συντελεστικός πρὸς ἀναδημιουργίαν.

ἀναδημοσυργέω-έω νεώτ. δημιουργῶ, πλάττω,
 κατασκευάζω ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς, ἐκδημιουργῶ.

ἀναδημοσυσία (ἡ) ἡ ἐπαναλαμβάνουσα δη-
 μοκρασία.

ἀναδημοσυσίσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. ἀναδημο-
 σίσις ἡ ἐκ νέου δημοσυσίσις διὰ τοῦ τύπου.

ἀναδημοσυσίσις νεώτ. κ. δημ. ἐπαναλαμβάνω
 τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν, ἐπανεκδοίαν
 ἀναδημοσιεύτικα ὁ λόγος του σὲ βιβλίον.

ἀνάδεξις-εως (ἡ) δῆξις, δάγκωμα.

ἀναδίκη (ἰ) δημ. ὁ ἄδης, ὁ κάτω κόσμος : δι.διστ. γὰρ τὸν ἀνάδη πᾶς γὰρ, μὰ σὺ ὥστε ποῦ ζήσεις ; τέτοιον ἀγάπη μπιστική τοῦ κάτω θά ζήσης.

ἀναδίκη (ἰ) δημ. ἐκτασις ἀνυπολόγητος, εὐρυτάτη : Σαρρ. Ἀν.ΛΗ' φρ. γύρισα τ' ἀνάδη (περι-εληλύθην ἀνὰ τὴν ὑφήλιον), περὶδίασμα τ' ἀνά-δι κ' ὁλοῦς τοὺς τόπους : || ὁ ἀτέρμων χώ-ρος, ἐν σῆμ. παραπλήσια τῶν ἐνοίων σύμπαν-ἀπειρον : φρ. στ' ἀνάδη βρίσκοντ' οἱ ψυχὰς κ' ἀνακυλῶν τ' ἀστέρια.

ἀναδιαίρεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναδιαίρω βλ. λ.

ἀναδιαίρω-έω νεώτ. ἐκ νέου διαίρω : || κ. μτῶ. τὰ πολιτικά πάθη ἀναδιήρεσαν τὸν λαόν : 2) ἐν ποθ.τ. -αῖμα ὑφίσταται ἐκ νέου διαί-ρεσι' : || κ. εἶμαι δεκτικός ἀναδιαίρεσεως.

ἀναδιαίρεσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μετὰ διάλυσιν καὶ ἀναστῆσιν ἐκ νέου διάλυσις : ἡ ἀναδιά-λυσις τῆς βουλής.

ἀναδιαίρω νεώτ. διαλύω ἐκ νέου.

ἀναδιανομή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου διανομή : ἀνα-διανομή τῶν ἀποξηρανθεισῶν γαίων, - τῆς κλη-ρονομίας, - τῶν ρόλων τοῦ θεατρικοῦ ἔργου κττ.

ἀναδιὰλασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ νέον βάσεων ἢ διὰ νέας προσποθείας διὰπλάσις, διαπαιδα-γωγισμός.

ἀναδιάρρῃσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου

διάρρῃσις, τακτοποιήσις, ὁργάνωσις.

ἀναδιδοσκαλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου διδοσκαλία.

ἀναδιδοσκαλῶ κ. νεώτ. διδοσκάω, διαφωτίζω, πείθω : 'Ηρ.4.95 ἀναδιδοσκαίει ὡς οὐτὲ αὐτὸς οὐτὲ οἱ συμμότα αὐτοῦ ἀποθανέονται, Οθουκ. [32], δίκαιον ἀναδιδοῦσαι ὡς ξυμφορὰ δέονται, 'Αριστοφ.Λ.563 ἀναδιδοῦσα ὅτι κομιστότης σκεῖαι μετ' ἐμοῦ : 2) διδοσκάω τινα ἄλλοις τὰν ὑπὸ τι-νος παραδεχόμενον, μεταπέθω : 'Ηρ.8.63 ταῦτα Θεμιστοκλέους λέγοντας ἀνεδιδοῦσθε Εὐρυ-πίδῃ : 3) διασφάτω, ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω : 'Α-ριστοφ.Πην. [45] ἐν οὐκ ἀναδιδοῦσαι σε τὰν λο-γίαν : 4) μτν. ἀναδιδοσκάω δράμα ἐπαναλαμ-βάνω τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδοσκαλίαν δράματος, ἴδια διεσκευασμένον : 5) νεώτ. διδοσκάω πάλιν τὸ ἦδη διδοχθέν, ἐπαναλαμβάνω τὴν διδοσκαλίαν.

ἀναδιδοσκάω πάλιν ἀποδιδοσκάω.

ἀναδίδωμι νεώτ. ἀναδίδωμι βλ. λ.233 :

|| κ. ἐν ποθ. ἀναδίδωμαι βλ. λ.4).

ἀναδίδωμι ἐπ. ἀνδίδωμι, νεώτ. ἀναδίδω, δημ.

ἀναδίδω, μέλλ. -δύσω δίδω ὅντι ἡ πρὸς τὰ ἀνω,

κρατῶν ὀφλήθ' δίδω : Πινδ.16.57 ἀνάδ-φιδάαν :

2) ἐκβάλλω, ἐξάγω : 'Ηρ.1.179 ὁ ἴς ποταμὸς εἶμα

τῷ ὕδατι θέρμδους ἀσφάλτου ἀναδίδω : || ἐπὶ

ἑσυχῇ -ἐκπέμπω, βγάνω, ὡς τὸ νεώτ. ἀναδίδω :

τὸ δημ. ἀναδίδω : Πλούτ.Θεμ.8 ὁ λίθος τῇ χειρὶ

τριβόμενος δόμην ἀναδίδωσιν : || γεν. ἐκπέμπω

πρὸς τὰ ἀνω, ὡς τὸ νεώτ. -ίδω κ. -ίνω : Οθουκ.

3.88.3 τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδούσα, νεώτ.

ἡ λίμνη ἀνέδιδεν ἀναθυμιάσεις, δημ. ἀναδίνει

καπνὸς τὸ ἡφαίστειο : κ. ποθ. ἐν τῇ αὐτῇ σῆμ. οἱ

ἀναδιδόμενοι ἄγρῳ, -ἀναδίνεται ἀνδρά καπνὸς

ἀπὸ τοῦ καμένου δάσους : 3) ἐπὶ τῆς γῆς -ἐκφύω,

παράγω, ὡς τὸ νεώτ. κ. τὸ δημ. : Οθουκ.3.58.4 ὅσα

ἢ γῆ ἀνέδιδεν ὠρίαν, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφε-
ροντες : Ξεν. Ανομν.4.3.5 ταῦτην [τὴν τροφὴν] ἤμυν

ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι, νεώτ. οἱ ἄγρῳ ἀναδι-
δοῦσι τὴν γλῶσση αὐτῶν, δημ. ἀναδίνει ὁ κάμ-
πος καταπράσινα τ' ὀστάχια : 4) μτθ. ἐπὶ ὕ-

δατος -πηγάω, ἀναδύω, ὡς τὸ δημ. -ίνω : 'Ηρ.

7.26 ἴνα πηγάι ἀναδίδουσι Μαϊάνδρῳ, δημ. τὰ

χεῖματα στὸν κάμῳ μερίει, μερίει ἀναδίνει τὸ

νερὸ πρβλ. ἀναδύλλω : 5) δίδω, παρέχω : Πο-
λύδ.5.58.2 ἀναδίδειν διαδοῦλιον τοῖς φίλοις,

Διον.Ἀλ.10.57 ἀνάδ- τοῖς λόχοις τὰς φήφους :

6) διαδίδω ὡς τὸ δημ. ἀναδίδωμαι : Πλουτ.Αἰμ.25

ὁ δῆμος φέμην ἀνέδωκε νίκης, δημ. ἀναδίδωκε

μιά φέμην ὅτι . . . Β) ἐπὶ τραφῆς - πέσσομαι,

χωνεύω : 9) τραμί. ἐπὶ τοιαυτοῦ - ἀναδιδάζω

τὸν τόνον : 10) ἀμτθ. πηγαῖνα πρὸς τὰ ὀπίσω,

ἀπισθοχωρῶ, ἀντίθ. ἐπιδιδύμω.

ἀναδιήγησις-εως (ἡ) νεώτ. ἐκ νέου διήγησις.

ἀνάδικα ἐπὶ φρ. δημ. ἀνευ ἀδικίας, κατὰ τρό-
πον ἀνάδικον βλ.λ.31, μετὰ δικαιοσύνης : ἀνάδικα

νά γίνῃ ἡ μοιρασά.

ἀναδικάζω κ. μτν. δικάζω ἐκ νέου, ἐπανα-
λαμβάνω τὴν δίκην : Φιλ.1.299' || ἀπολ. μετα-
βάλλω τὴν ἀπόφασίν μου : ΑΠ.2.22' : 2) μέσ.

-ομαι ἀρχίζω ἐκ νέου τὴν δίκην μετ' ἀναίρεσιν

τῆς ἀποφάσεως : 'Ιαατ'.Αν.145.

ἀναδικασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐκδικασίς :

ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται κατ' ἀναδικασίαν.

ἀναδικαίει (ἡ) κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι δίκῃ τις ἀνά-
δικος, ἡ ἐκ νέου δίκῃ : 2) κ. νεώτ. ἀκυρῶν τῆς δι-
καστικῆς ἀποφάσεως.

ἀνάδικος (ἡ)-οῦ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ νέου

δικαζόμενος : 'Ανδοκ.1.88 ἀνάδ- δίκῃ | ἡ εἰσαγο-
μένη ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον), Δημ.7.60.3 τὴν

φῆφον ἀνάδικον καθίστησιν ἀντὶ τὴν δίκην

ἀνάδικον : 2) κ. νεώτ. ἀνάδικος δίκῃ ἡ ἀκυρὸς

δικαστικῇ ἀπόφασιν : 3) δημ. ὁ μὴ λέγων ἢ

πράττων τι ἄδικον, ὁ περὶ οὗ ὑπάρχει βεβαιό-
της ὅτι δὲν ἄδικεῖ : ἀνάδικος σύντροφος.

ἀναδικέω-έω Πάπ. ποιοῦμαι ἔφεσιν δηλας ἐπιπύ-
χω ἀναδικίαν βλ.λ.

ἀναδινεύω περιδινοῦμαι.

ἀναδίνω δημ. νεώτ. ἀναδίδω, ἀναδίδωμι βλ.λ.

2) 3) κ.4) : || κ. ἐπὶ ἀναθυμιάσεως - ἐκπέμπω ὁ-

μορην ὑγρῶσας ἢ δυσοσμύαν : ἀναδίνει τὸ ὑπὸ

γαστ' : || ἐπὶ πληγῆς - ἀνοίγω ἐκ νέου ἢ πάλιν πυ-

ρρῶν : || ἐπὶ ζύμης ἡ πηλοῦ - ἐκχέω μέρας τοῦ

ἐνυπαρχόντος ὕδατος, ὁ. ἰδρώνω : || ἐπὶ φυτῶν,

ὧν ἐκδόκησιν ἡ ἐξηρανόθησιν κλάδου - ἀναδλα-
στάνω : 2) ἀνατέλλω, ὑφίσταται ὑπὲρ τὸν ὀρίζον-
τα - ἐπὶ τοῦ ἡλίου : ἀνέδωκε πολλὰ ἡλῶσα ὁ ἡλιος :

3) ἐν ποθ. τ. ἀναδίνωμαι ἀναδίδωμι βλ.λ.δ).

ἀναδιοργανίζω νεώτ. κάμνω νέον διοργα-
νῶσιν, μεταρρυθμίζω, συμπληρῶ, ἀνακαινίζω

ὑπάρχονσαν διοργανῶσιν.

ἀναδιοργανισμός (ἰ) νεώτ. ἀναδιοργάνωσις βλ.λ.

ἀναδιοργανιστικός-ῆ-όν νεώτ. ἀναδιοργα-
νωτικός βλ.λ. : || ὁ πρὸς σκοπὸν ἀναδιοργα-
νώσεως : ἀναδιοργανιστικὸν πρόγραμμα.

ἀναδιοργανιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀναδιορ-
γανθεὶς, ἀναδιοργάνωτος : || ὁ μὴ δεκτικός

ἀναδιοργανώσεως.

ἀναδιοργανῶ-έω νεώτ. κ. -ώνω διοργανῶν

ἐκ νέου, ποιοῦμαι μεταρρυθμίσειν ὑφισταμένης

διοργανώσεως πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς.

ἀναδιοργανῶν κ. δημ. ἀναδιοργανῶ βλ.λ.

ἀναδιοργανῶσις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -ῃ διορ-
γῶσιν ἐκ νέου, μεταρρυθμίσειν ὑπαρχούσης δι-

οργάνώσεως πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς : νεώτ. ἀνα-
διοργανῶσις τοῦ στρατοῦ, -τῆς ἐκκατεδύσεως.

ἀναδιοργανωτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἔχων τὴν

ἱκανότητα, τὴν δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἀναδιοργανίῃ

βλ.λ. : 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀναδιοργάνω-
σιν, ὁ σχετικός, συναφὴς μετ' ἀναδιοργάνωσιν.

ἀναδιορθῶ-έω νεώτ. δημ. ἀναδιορθῶνω δι-
ορθῶνω τι ἐκ νέου, ξαναδιορθῶνω βλ.λ.

ἀναδιορθῶσις-εως νεώτ., δημ. -ῃ ἡ ἐκ νέου ἢ

πολλάκις γενομένη διόρθωσις, τροποποίησις,

μεταρρυθμίσις : τὰ σκηνικά θέλουν ἀναδιορθῶσιν,

τὸ ξαναδιορθῶμα : τὸ καίμενον ἦδη δημασιεύε-
ται κατ' ἀναδιορθῶσιν.

ἀναθιορίζω νεώτ. κ. θημ. θιορίζω τινά ἐκ νέου εἰς θέσιν, εἰς ὑψηλοτάτην, ἣν εἶχε πρότερον ἢ εἰς ἄλλην· ἢ νέα κυβερνήσις ἀναθιορίζων ὅλους τοὺς πασιβέντας· || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σήμ.· θ' ἀναθιορίζω εἰς τὴν τράπεζαν.

ἀναθιορισμός (ὁ) νεώτ. κ. θημ. ὁ ἐκ νέου θιορισμός εἰς ὑψηλοτάτην, ἐξ ἧς εἶχε τις παρθεὶς ἢ εἰς ἄλλην· ὁ ἀναθιορισμός τῶν ἀναλυθέντων ἀπεργῶν, **ἀναθιπλάς** ἐπίρρ. μυν. κ. θημ. κατὰ τρόπον ἀναθιπλῶν, ἐκ τῆς ἀντιτροφῆς ὅπως ἡ ἐπιφορὰ, ἀπὸ τὴν ἀνάποδον· ΚΠορφ.468 ἀναθιπλά τὰς βασιλικὰς τέντας ἐπιφέρεισθαι γρά· θημ. ἔδ-στρωσε καὶ βάνε τὸ στρώμα ἀναθιπλά· || θημ. κ. ὑπὸ, ἀνάποδα, ἀνάγερτα· ἔπρεσε ἀναθιπλά, ἀκούμνησα τίς σπινθὲς ἀνάθιπλά.

ἀναθιπλάσις (ὁ) κ. νεώτ. καθιστὰς τὴ διηλάσιον ἀφ' οὗ, τι ἦτο, ἔξαναθιπλάζω· 2) γραμμ. ἐπιφύρω ἀναθιπλάσιασμον βλ.λ.· Χοιροβ. εἰς Θεόδ.75. **ἀναθιπλάσιασμός** (ὁ) μυν. κ. νεώτ. γραμμ. ἢ ἐν ὁρχῇ τῶν ρηματικῶν θεμάτων ἐπαναθιπλάζει ἐνός ἢ δύο φθόγγων πρὸς σχηματισμὸν τῶν χρόνων τοῦ τετελειωμένου· || γεν. ἡ ἐπαναθιπλάς ἀρκτικῶν φθόγγων θέματος τινος, οἷον βέβηλος, τέτανος, **ἀναθιπλάσις**-εως μτην. ὁ ἀναθιπλάσιασμός βλ.λ. **ἀναθιπλάσιος** (ὁ) μτην. ὁ ἀναθιπλάσιασμός βλ.λ. **ἀναθιπλάσιμα** (τά) θημ. ἀναθιπλάσια βλ.λ.

ἀναθιπλός-η-ο θημ. διηλωτός, διηλωμένος εἰς τὰ δύο ἢ εἰς πλείονα· σκεπασθὲν τὸν καὶ μετὰ τὴν οὐδ' αὐτῶν ἀνάθιπλάς· 2) ὁ ἀνάστρωτος, ὁ ἀναστρώτης τοποθετημένος, ἀπὸ τὴν ἀνάποδον.

ἀναθιπλῶν-ὡ κ. νεώτ. θημ. ἀναθιπλῶν κα-θιστὰς τὴ διηλωτῶν, συμπύρσιος εἰς δύο· || παθ. -οῦμαι γίνουμαι διηλωτός ἐξ ἀπλοῦ, ἀμυτῶσε-μαι, συσπεριρῶμαι· Ξεν.ΚΠ7,5,6 φάλαγγ βρε-χυτέρῃ ἐγγίγντο ἀναθιπλῶν, νεώτ. ἡ γαλή ἀναθιπλῶν (ἢ συσπεριρῶν)· 2) γραμμ. κ. νεώτ. ἐπιφύρω ἀναθιπλάσιον· || παθ. πύρσιμα ἀναθιπλάσιασμον· 3) ἐπαναθιπλῶν λέξιν τινὰ εἰς τὸν λόγον μου πρὸς ρητορικὴν ἔμφασιν· 4) νεώτ. διηλωτῶν τὴ πάλιν, ἔξαναθιπλῶν· || παθ. οὐμῶν· τὰ τυπογρ. φάλαγγ ἀναθιπλῶν.

ἀναθιπλάσια-ατος (τό) νεώτ. θημ. κ. ἀναθιπλάσια ἢ κατ' ἐπανάληψιν, ἐκ νέου διηλωσις, **ἀναθιπλῶν** νεώτ. κ. θημ. ἀναθιπλῶ βλ.λ. || 2) κ. 4), **ἀναθιπλάσις**-εως (ἡ) κ. νεώτ., θημ. -η διηλωσις, σύνυπτῆς εἰς δύο ἢ πλείονα· Ἀριστ.Ζ1 508 D 13 ἀν-τὸ ἐντέρου· 2) ἐπαναθιπλῶν λέξεως εἰς σχῆμα ρητορικόν, ἄλλως ἐπαναθιπλάσις· 3) γραμμ. ἀναθιπλάσιασμός βλ.λ.· 4) ἐπὶ ἐλθόντος πυρὸς· ἢ ἐκ νέου προσβ-ῆ.

ἀναθιπλωτικός-ῆ-όν ὁ τῆς ἀναθιπλώσεως ἢ ὁ διὰ τὴν ἀναθιπλωσιν προσφυής· ἀναθιπλω-τική μηχανή.

ἀναθιπυραίνω νεώτ. ὁ νέου ἢ κατ' ἐπανάληψιν διυγραίνω, διηποτιζώ.

ἀναθιπυλῶ νεώτ. διηλυξὶς ὑγρῶν τὴ ἐκ νέου, κατ' ἐπαναλήψιν, θημ. ἔξαναθιπυλῶ.

ἀναθιπυλίστις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀναθιπυλίζει βλ.λ. **ἀναθιπυλίστος** (ὁ) νεώτ. ἐκ νέου ἢ κατ' ἐπανάληψιν θιπλίστις.

ἀναθιπῆ (ἡ) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθιπῶν βλ.λ. **ἀναθιπῆς** (ὁ) νεώτ. ὁ καταγινόμενος εἰς τὸ ἀναθιπῶν βλ.λ.· || ὁ ἐκτελέσας ἀναθιπῶν βλ.λ.

ἀναθιπῆσις-εως (ἡ) νεώτ., θημ. -η ἐπὶ ἐγγράφῳ ἐντύπων· ἀναθιπῆσις, ἀνερευθῆσις· ἀναθι-πῆσις ἀρχαῖον· βιβλιοθηκῶν.

ἀναθιπῆσις (ὁ) θημ. -ῆσις νεώτ. ἀναθιπῆς βλ.λ. **ἀναθιπῆ**-ὡ κ. νεώτ. κ. θημ. φηλαφῶν ἀνεξή-τῶ· || νεώτ. κ. θημ. ἐπὶ ἀρχαῖων, ἐγγράφων, ἐντύ-πων κτλ.· ἀναθιπῆ, ἀνερευθῆ· ἀναθιπῆ τὸ λατρε-ρῶν ἀρχαῖον· || κ. κατ' ἐπέκτ. μελετώ, ἐξετά-ζω· τοὶ ἀναθιπῶντες τὴν ἱστορίαν.

ἀναθιπῆ-ὡ Ἐπιγρ. κ. νεώτ. διαφώνω, διχογνωμῶ· 2) νεώτ. ὁ νέου διχάζω βλ.λ.

ἀναθιπῆσις (ὁ) νεώτ. τὸ ἀναθιπῆσαι βλ.λ., ὁ ἐκ νέου διχασμός· || ἡ νέου διχογνωμία, διδ-ακτοσις· ἢ ἀναθιπῆσις τοῦ λαοῦ.

ἀναθιπῆτος φάσις (ἡ) μτην. ἀστρῶν. τὸ τε-λευτῶν τετάρτον τῆς σελήνης.

ἀναθιπῆσις (ἡ) νεώτ. λατρ. ὁ νέου διφῶ, πολυδιφῶς, **ἀναθιπῆσις**-ῆ-όν νεώτ. λατρ. ὁ ἀναπερῶμενος ἢ συναφῆς πρὸς τὴν ἀναθιπῶν βλ.λ.· ἀναθιπῆσις κατὰστάσις ἐμπύρετος κατὰστ. ἐπιφέρεισθαι πολλὴν διφῶν.

ἀναθιπῆσις ἡσ. EM «ἀναπαράσσω», **ἀναθιπῆσις** (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκ νέου περῆσθαι τι, ἐπιλαβεσθαι τινος, ἔξαναθιπῆσις· 2) τὸ ἐκ νέου γεῖσθαι τινος, ἔξαναθιπῆσις.

ἀναθιπῆσις (ἡ) μυν. καὶ νεώτ. ἀνοικοδόμησις, **ἀναθιπῆσις**-εως (ἡ) μυν. ἀνοικοδόμησις, ἀνα-θιπῆσις Μ. Ἀκουμ.40,9.

ἀναθιπῆσις-εως ἀνοικοδομῶ· Ἀγαθ.2,17, **ἀναθιπῆσις**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ ἀνοικοδομεῖν βλ.λ.

ἀναθιπῆσις μτην. κ. νεώτ. ἀνακινῶ, ἀναπαράσ-σω· Φιλ.1,659· || κατὰ τῆσιν· ἢ ἀναθιπῆσις ἀνὰ βάρβητον δυνάμει· 2) νεώτ. ἐπὶ ἡλῶν· ἐντέλως δυνά· || ἐκ νέου δυνά· || κ. μτφ. οἱ λόγοι τοῦ ἀνεξιδύνατον τὸ πειστηρικὸν ὑπ-οσημα· || κ. παθ. ἀνεξιδύνατον αἱ χορδαί.

ἀναθιπῆσις (ἡ) ἀπόστασις τῆς ἐπιδερμίδος, ἐκδο-ρά· Ἀρετ.Χρον.2,3,9.

ἀναθιπῆσις (ἡ) θημ. κ. ἀνεδοσιὰ (ἀναθῶν) ἢ ἐξ ἐνδύρου ἐκτάσεως ἀναθιπῆσις ὑγρασία· ἀνα-θιπῆσις τοῦ ταίχου, -ἀναθιπῆσις τῆς λίμνης· || εἰδ. ἢ ἐκ τῆς γῆς ἀναθιπῆσις ὑγρασία, ἀνηλ, ἰκμῶς, ἀμύξ· 2) ἢ ἐξ ἐνδύρου ἐμφανείας ἢ χώρου ἢ πράγματος ἀναθιπῆσις ὅσμη, ἰδῶς ἢ δυσάρε-στος ἢ βλαβερός· νατισμένα τ' ἀπαρροχῶν αἱ ἔχουν ἀναθιπῆσις, ἢ ἀναθιπῆσις τοῦ βουθ-καῦ· τὸ βόθρου· τοῦ ὑπαγείου· 3) ἀνα-στερητ. ἢ ἐκ γλισχρότητος ἀρνηταί χρηματικῆς ἢ ἄλλης παροχής εἰς δεομένους ταῦτα, ταγ-γουντι· ἰδῶς ἢ ἀρνησις τοῦ εἰσεῖν ἐπαποῦντας πτωχοῦ· 4) (ἀνα-στερητ.) ἐπὶ ἀγρῶν· μὴ ἀπο-βοτικότης, τὰ ἄγονον· ἢ ἀνεδοσιὰ τῶν χωρῶν τῶν ἔκτανε νὰ γενητεῖται· || κ. ἡ πράσφωρῆ ἀφορία· ὁ χρόνος τῆς ἀνεδοσιᾶς τοῦ ἐλαῖων.

ἀναθιπῆσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. θημ. ἀναθιπῆσις ἐκ-πομπή, ἐξόρυξις, ἐκρηξις οἷον ὑδατος, πυρός ἀνέμου· Ἀριστ.Κόσ.375 Α' 9· θημ. ὑφωαίς ἐπὶ ἀναθιπῆσις, ἀναθιπῆσις ὑδατῶν· εἶχε με-γάλη ἀναθιπῆσις τὸ πηγᾶν· μᾶς τοῦτο τὸ χρόνον· 2) κ. νεώτ. κ. θημ. ἐπὶ τῆς γῆς· βλάστησις, ἀβ-θῆσις, ἀνάπτυξις, οἷον τῶν φυτῶν· Θεοφρ.Αἰτ. φ2,1,4· θημ. ἡ ἀναθιπῆσις ἐπὶ ἀπαρτῇ φέτος ἦσαν πρῶμην· 3) ἐμπνεύσις, παρδρῆσις· Πλούτ. Γερ.2· 4) ὁδός, διὰδότης, διανομή· Ποσει-δών.17· 5) ἐπὶ τροφῆς ἢ χάνεσις· Μουσῶν. ἀπ. πέφικε καὶ ἀναθιπῆσις· 6) γραμμ. ὑγρασις τέχνου ἀναθιπῆσις τῶν· 7) θημ. ὑγρασία τόπου, ἡ ἀναδοσιὰ βλ.λ.2· 8) θημ. ἐπὶ πυρᾶς, ἔξανα, ἔξαναφωτῶν.

ἀναθιπῆσις-ῆ-όν μτην. συντελεστικός πρὸς πέ-φιν· Γαλ.6,416· 2) ὁ ἀναθιπῶν, ὁ γενῶν· Κορν. Φύσ.Θ 28 ἀναθιπῆσις σπερμάτων.

ἀναθιπῆσις ἐπίρρ. μυν. κατὰ τρόπον ἀναθι-πῆσις, ἐκ νέου δόσεως, ἐκπομπῆς.

ἀναθιπῆσις-ον ὁ ἀποθιπόμενος· Θουκ.3,52,2 ὁ-πως μὴ ἀναθιπῆσις εἴη ἡ Πλάτυνα.

ἀναθιπῆσις (ἡ) θημ. ἡ ἀτέλεια ἐπεξεργασία, ἀνεπαρκής κατεργασία, προχειρότης κατασκευ-ῆς, τὸ νὰ μὴ εἶναι τι καλῶς ἐπεξεργασμένον· ἐπὶ χειροτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν προϊόντων· ἀπὸ

τὴν ἀναδουλεφίᾳ τοῦ ἔχουν τὰ καινούργια τὰ ἔξαυλεις εὐκόλα ἀπὸ τὰ παλιὰ σκαλισματα. **ἀναδουλιὰ** ἡ δὴ κ. ἀναδουλιὰ ἡ ἐλλειψίς, στέρσις ἐργασίας, δουλιὰς, ἀ. ἀνεργία, ἀδουλιὰ, ἀδουλεφία, ἀναδουλίη: παροιμ. ἡ φτώχεια φέρνει ἀναδουλιὰ καὶ τ' ἀναδουλίη φτώχεια, φρ. χρίεται τὴν ἀναδουλιὰ τοῦ ἰσχυροῦ τῆς ἀπράγμοσύνης τοῦ.

ἀναδουλιῶ ὥς μτγ. κ. νεώτ. ἐπανάγω εἰς δουλειαν, πάλιν ὑποδουλῶν. || νεώτ. κ. παθ. ἀπαλλαγέντες τῶν Φράγκων οἱ Ἕλληνες ἀναδουλίωσαν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

ἀναδουλιῶσις-εως ἡ δὴ νεώτ. ἐκ νέου ὑποδουλίωσις, ξανασκλάβωσις.

ἀναδουλιῶσις ἰδίᾳ βλ. ἀναδουλιῶσις τὸ περιφθονον ἀγαθῶν τοῦ Φεΐδιου ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅπερ παρὶς παιδία νικητὴν ἀναδουλίωσαν τὴν κεφαλὴν διὰ ταινίας: Παυσ. 6, 4, 5 ὁ δὲ παῖς ὁ ἀναδουλιῶναι ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν.

ἀναδουλιῶσις ἴσως. «ἀνάδοχος».

ἀναδοχή ἡ δὴ κ. νεώτ. γεν. τὸ ἀναδέχεσθαι: Σοφ. Tr. 825 ἀναδοχὴν πόνων || κ. νεώτ. τὸ ἀναδέχεσθαι, ἀποδέχεσθαι ὑποχρέωσιν ἢ εὐθύνην: χρήσιν ἀναδοχῇ ἰδιωτοῦ, ἀναγνώρισις: || νεώτ. ἀναδοχὴ ἔργου ἰδιωτοῦ ἀνάληψις ὑποχρέωσιν πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου: || 2) ἐγγύσις περὶ ἡ ὑπὲρ τίνος: Παλλ. 5, 27, 4 ἀπαγαγεῖν εἰς τὸ δεστυλῆριον ἐκέλευσε... πρὸς τὴν ἀναδοχὴν ἰδίᾳ τὴν ἐγγύσιν.

ἀναδόχος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγγυόμενος, ὁ ἐγγυητής: Μέν. 516 πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχος τῶν χρημάτων. 2) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναδεχόμενος ἐκ τῆς κολυμβήθρας ὁ νουναῖος. 3) ἐξασφάλισις, ἐγγύσις, βεβαιώσις, κύρωσις: Διον. Αλ. 6, 84, ἔπιγρ. τῆς φιλαίας Κύπρις ἀνάδοχος. 4) νεώτ. κ. δημ. νομ. ὁ διὰ συμβάσεως ἀναλαμβάνων, ἀναδεχόμενος τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι: ὁ ἀνάδοχος ἑταιρεία.

ἀναδοραματίζω νεώτ. διαδοραματίζω βλ. λ. **ἀναδοράμω** δημ. ἐπὶ τροφῇ ἢ πατοῦ - ἐπανεξεργάζομαι, ἀναγυρῶ ἄμυτβ. ἰδιωτ. ὁ ἀπὸ τοῦ οἰσοφάγου πρὸς τὸ στόμα, ἀνάκαιμα: ἔκαμα νὰ μιλήσω καὶ μ' ἀνάδορα με τὸ νερό.

ἀναδρέπω μτγ. δρέπω ἀσμένως, μετὰ ἤλπου, ἀπλήστως ἀκαρέστως ἢ ἀπλῶς δρέπω: Νόνν Δ 9, 120 || μέσ. συλλέγω: Θεοφ. Αλ. 27, 332 D ῥητορικὸς λόγος ἀναδρέφασθαι.

ἀνάδρομα ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀναδρομὴν, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀ. πίδαρμα: ἀνάδρομα πηγαίνοντες βρεθῆκαμε στὸ ἴδιο μέρος, γινώμ. τὰ ποτάμια καὶ τὰ χροῖνα δὲν πᾶνε ἀνάδρομα.

ἀναδρομάρης ἰδίᾳ μον. κ. νεώτ. δημ. θηλ. -ισσα ὁ ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον συνήθως μεταβαίνων καὶ ἐπανέρχόμενος || νεώτ. κ. δημ. ὁ παρεισόμενος τῆς δὲ κάκεισε: || κ. μτφ. ὁ παλαιότερος ἐπεισὶ δὴ ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἀναδιδόν καὶ καταγράφων διηγηματικῶς ἢ ἐνθυμούμενος.

ἀναδρομάρικος-η-ο δημ. ἀναθυμιστικός, ἀναθυμίζω || ἀναθυμίζω: βλ. Συμν. 87.

ἀναδρομῶς-εως ἡ δὴ κινητὸς δεικτὴς ὀλισθαίνων ἐπὶ βαθυλογημένῳ κανόνι διαφόρων ὀργάνων ὡς ὁ τοῦ κλισοσκαπίου βλ. λ. τῶν φορητῶν ὀπλῶν.

ἀναδρομή ἡ δὴ κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀντρέχειν, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἐκ τῶν ριζῶν πρὸς τοὺς κλάδους ἀνοδὸς τοῦ χυμοῦ, τῶν φυτῶν: Θεόφ. Αλ. Φ 4, 5, ἰδιωτ. ἀναρρίχθαι ἐπὶ δένδρῳ: || 2) μτφ. ἐξέφωσις: Πορφύρ. Μαρκ. 4 ἀναδρομὴ εἰς θεόν, -εις τὸν δυνταῖς ἐαυτὸν. || 3) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω δρόμος, ὁπισθοχώρησις: περιπλανηθέντες ἠναγκάσθημεν εἰς ἀναδρομὴν || νεώτ. ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθόν μνημονεύει, ἐξέεισις, ὑπόμνησις πραγμάτων τοῦ παρελθόντος: κατ' ἀναδρομὴν διηγήματα τὰ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς διηγήσεως ἀρ-

χόμενα καὶ εἰτα ἐπανέρχόμενα εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς δι' ἐπεισοδίων. 3) δημ. ἡ ἀνοδος εἰς τόπον ὑψηλότερον. 4) μουσ. ἐπανάληψις μέρους τινὸς ἐν μουσικῇ συνθέσει.

ἀναδρομῆ ἡ δὴ δημ. στενὴ, ἀποτόμως ἀνηφορικὴ ὁδός, συγγ. ἀνηφόρι, ἀνηφορία, ἀνήφορος: ἀπ' τὸ χωρίον τὸ ἐκκλησιολογικὸν ἦταν μιὰ ἀναδρομὴ ἀνέμου σὲ βάτα. 2) ἡ ἐν ἀνηφορικῇ ὁδῷ πορεία: μιᾶς ὥρας ἀναδρομῆ.

ἀναδρομικὴ ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀναδρομικόν βλ. λ.

ἀναδρομικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἀναδρομὴν γενόμενος, ὁπισθοχωρητικός: ἀναδρομικὴ κίνησις ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω || νομ. ἀναδρομικὴ ἰσχὺς νόμου ἢ ἐπὶ προγενέστερον πράξεων ἡ σχέσεων ἢ συμβάσεων ἐφαρμογὴ διατάξεων νόμου μεταγενέστερον θεσπισθέντων || ζωολ. ἀναδρομικὸν ἰχθύος βλ. ἀνάδρομος || νεώτ. ἀναδρομικὰ ἱστία βλ. ἀνάδρομος.

ἀναδρομικότης-πτος ἡ δὴ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀναδρομικοῦ βλ. λ., ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς νόμου ἢ νόμου.

ἀναδρομικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ὰ μὲ ἀναδρομικότητι, κατὰ τὸν τρόπον ἀναδρομικόν βλ. λ.: ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου ἀρχεῖται ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης παρελθόντος μηνός.

ἀνάδρομος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέχων πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀντιπῶς πρὸς τὸν φυσικὸν ροὴν, ἀνάποδος, ἀνάστροφος: Ἀλέξ. Τραλλ. 1, 15 κ. νεώτ. ἀνάδρομοι ἰχθύες οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀνέρχόμενοι ὅπως ἀναπαράγῳσι: ἀντίβ. καταδρομικοὶ ἰχθύες. 2) νεώτ. ἀνάδρομος ἡ -η κίνησις ἢ φορὰ ἢ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ οἷον ἡ κίνησις τῶν δεικτικῶν τοῦ ὁρολογίου, ἀντίβ. ὁρθὴ κίνησις ἢ φορὰ. 3) νεώτ. νομ. ὡς οὗς. τὸ ἀρσ. σχοινίον τετομένον λαξὸς ἀπὸ τῶν ἰσθῶν πρὸς τὸ κατὰ στρώμα ἢ τὸν πρόβολον τοῦ πλοίου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἱατοῦ εἰς τὸν ἕτερον, ἐφ' οὗ αἰρεται τριγωνικὸν ἰσθίον, ἀναδρομικὸν καλούμενον, δημ. στράλιον. 4) δημ. ἀνάδρομος ἰδίᾳ ὡς οὗς. ἡ λίαν ἀνηφορικὴ ὁδὸς ἢ διάβασις.

ἀναδρομῶ ἔω μτγ. ἀνατρέχω.

ἀναδρόμματα ἴσως. «θύματα».

ἀναδρόμῃ ἀναζητοῦν: ἴσως. «ἀναδρόμῃ ἀνο[ρ]ιστῇ».

ἀναδρόμῶ πάλιν δρῶ, ἐκ νέου ἐνεργῶ: ἴσως. «ἀναδρόμῃ ἀναπαράξαι».

ἀναδυναμῶ ὥς νεώτ. ἀναδυναμῶν, λαμβάνω μεγαλυτέραν δύναμιν, ἀνακτῶ τὴν ἢν εἶχον δύναμιν, ξαναδυναμῶν || κ. μέσ. -οῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. 2) μτβ. κάμνω ἄλλον νὰ ἀνακτῇ τὰς δυνάμεις τοῦ ἢ νὰ λάβῃ μεγαλυτέραν δύναμιν, τὸν ξαναδυναμῶν.

ἀναδύνω κ. νεώτ. ἀναφαίνωμαι οἶον ἐκ βάθους ἀνέρχόμενος, ἀναδύομαι, δημ. ξεπιτηρῶ ἢ ξεπιτηρῶ: Ἀριστ. Μετ. 356 Α 25 ποταμοί, ἀν ἀφανισθῶσιν εἰς τὴν γῆν, πάλιν ἀναδύναυσιν, νεώτ. ὁ ναυτίλος ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναδύσει.

ἀναδύομαι κ. νεώτ. μέλλ. ἀναδύσεαι, ἀδρ. ἀνέδυν, ἐπ. ἀνεδυσάμην, παρὰκ. ἀναδεδύκα ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος: ἴλ. Α 359 ἀνέδυν πολὺ ἄλλος ἢ τὸ ὄμιχλον, Ὀδ. Ε 337 ἀνεδύσαστο λίμνης || μετ' αἰτ.: ἡ γ' ἀνεδύσαστο κύμα θαλάσσης (ἀνέδυν ἐκ τοῦ κύματος τῆς θαλάσσης): Ἀφροδίτη ἀναδύομένη ἢ ἀπλῶς ἡ ἀναδύομένη εἰκὼν τοῦ Ἀπελλοῦ ἐν τῷ Ἀσκληπιδεῖ τῆς Κω σύμφωνος πρὸς τὴν παρὰδοξιν, καθ' ἣν ἡ θεὰ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἁπρου τῆς θαλάσσης. 2) ἐπὶ ποταμῷ ἀφανιζομένῳ εἰς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἀναφανομένῳ.

3) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, ἀποφεύγω: ἴλ. Ν 225 οὐτε τις δὲ κνὴρ εἰκὼν ἀναδύεται πόλεμον κακόν,

'Αριστοφ.θάρ.860 **ἔτοιμός εἰμ' ἔγωγε**, κοῦκ ἀναδύομαι, δάκνειν. 4) ἀναίρει, ἀφανίζομαι: Πλάτ. Θεαιτ.145 C μὴ ἀναδύου τὰ ὁμολογούμενα, ἀλλὰ θαρρῶν ἐμμενε τῇ ὁμολογίᾳ. 5) ἐπὶ ποταμοῦ-ζεφυρίᾳ, ἀφανίζομαι: Πλάτ. Θεαιτ.15 ἀφορία τε καὶ νόστος ἐνέσκηψε πολλὰ καὶ ἀνέδυσαν αἱ ποταμοί. 6) ἀναδυσομένη (ἡ) δὲ οὐς, νεώτ. βατον. φυτικόν γένος φυκῶν τῆς οἰκογενείας τῶν βαλονιδῶν. 7) παλαιοί, γένος πρωτορροπιδῶν ἐντόμων τῆς τάξεως τῶν πρωτορροπιδῶν ζήσαν κατὰ τὸ ἀνθρακικόν σύστημα.

ἀνάδυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. μετάνησις, τὸ νῆ ἀποσύρη τις ὁ, τι ὁμολόγησεν βλ. ἀναδύομαι 4): Πλάτ. Εὐθ. 302 B. 2) ἀποφυγή, πρόφασις πρὸς ἀποφυγὴν: Πλάτ. Κριτ.18 ἀνάδυσις τῆς στρατείας. 3) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνάκλιψις, ἀνοδος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, γεν. ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος ἀνοδος, ἐμφάνισις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν: || εἰδ. γεωλ. ἡ ἐμφάνισις ὑπογείου στρώματος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

ἀναδύω νεώτ. ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀναδύομαι βλ.λ.

ἀναδιδάτω ἀττ. ἀντὶ ἀναδῶ βλ. λ. **ἀναδιδώμι** δημ. ἡ ἐπανάδοσις, ἡ ἐπιστροφή τοῦ δοθέντος, τὸ ξανάδωκα: παροιμ. **δοναϊκὸ προσάναμμα ἀναδιδώδ' ὅθεν ἔχει** (τὰ εὐτελῆ ἔστω καὶ λίαν χρήσιμα ὅθεν ἀποδίδονται). 2) ἐπὶ πυρὸς - ἡ ἀναζωπύρωσις, ξαναφωτύνωμαι. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων - ἀνάρωσις, ἀναζωογόνησις: ἀναδιδώμις ἀπὸ τὴν ἀρώσεται || ἐπὶ φυτῶν - ἀναζωογονήσις, εὐδοκίμησις: μὲ τὴ βραχὶ ὅλα τὰ σπαστὰ εἶχαν ἀναδιδώμι.

ἀναδιδῶμι δημ. ἀναρρῶμαι, ἀναλαμβάνω ἐξ ἀσθενείας ἢ καχεξίας, ξαναγυρίζω. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἀναβαλάνω, αὐξάνω, ἔχω ἀνάδωσιν βλ. λ. **ἀναδιδῶμι**-ον δ. γ. ἀνέκδωσις (στερ. ἀν-ἐκ-δων ἢ ἀν-ἀκδων) ὁ ἀνευ ἐδῶν, ἀνευ νυμφικῶν ὀδῶν (ἰδιοκρίμων ὑπὸ τοῦ μνηστήρος): || λ.146 τῶν ἡν κ' ἐθέλῃσι, φίλων ἀνέκδων ἀγέσθω πρὸς οἶκον Πηληϊῆος.

ἀναείρω ἐπ. ἐγείρω πρὸς τὰ ὄνω, σηκώνω ἐπάνω, ἀνασηκώνω: || λ.ψ.724 (ἐπὶ πόλης) πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ, ἡ μ' ἀνείρω ἢ ἐγὼ σέ. || αἰρω, ὑψώ: || λ.μ.130 (κατὰ τῆσιν) πολλὰς ἀνὰ ἀνὰ τρεῖς φίλας ἀνὰ χεῖρας αἵρειται. 2) ἀσηκονίζω, λυμεθῶ, παίρω, ἐκ νεύειδ. σμ. τὸ ὄνω. σηκώνω: || λ.ψ.614 Μηριόνης δ' ἀνείρει δῶς χρυσοῖο τάλαντα. 3) μέσ. κατὰ τὴν ἰν. σμ.: || Ἀπολλ.4,94 ἀναειρούμενος προσπύζετο. || παθ. αὐτ. || 1078 ἀνείρεθαι δαίμων. 4) ἐπιπλέω.

ἀναεὶλεγομαι νεώτ. ἐκ νέου ἐκλέγομαι. **ἀνέλεπτος**-ον (ἀν-ἐλεπτος) ἀνέλεπτος, ἀπροσδόκητος, ἀεπτος: || Ησιόδ.Θ.660 ἀνέλεπτα παθόντες.

ἀναεὶδύομαι νεώτ. ἐκ νέου ἐνδύομαι.

ἀναέλω αὐξάνω, μεγεθύνω || κ. παθ.: 44,223 **λαίφος ἀνηέλωτο** καλύπτει.

ἀνέρεα ἐπὶρρ. δημ. διὰ μέσου τοῦ ἀέρος: ἀπὸ τὸ κύμα προβάς τῆς βάλασσος κί ἀνέρεθ' ἄνερα στὸν οὐρανὸν || ἡ γ' ἀνεύροτο κύμα θαλάσσης ἱερὴν ὁ ἀνέρεθ' || εἰς τὸν ἀέρα, μετέωρα: ἀνέρεα πάντα ἀπὸ τὸ κορφοβούνη τὰ σύγγεφα μαζεύονταν ὁλάνειν.

ἀναερεθίζω-ον νεώτ. ἐπὶ μικροβίων - ὁ μὴ ἔχων ἀνάγκη ἀέρος διὰ τὴν ζῆση: ἀναερεθίζω μικροβία μικροοργανισμοὶ διαπυρρῶνται εἰς ἀναγκαστικὰ καὶ πρῶταρετικὰ, ὅν αἱ πρῶτα παλλὰλασσάσκονται μόνον ἐπὶ παντελοῦς ἐλλείψεως οξυγόνου οἱ δὲ δευτεροὶ ζῶσιν καὶ παρῶσι αὐτοῦ.

ἀναερεθίζω-εως (ἡ) νεώτ. μικροβιολ. τρόπος ἀναπνοῆς μικροοργανισμῶν πῶν ἀναερεθίζων βλ. λ., χωρὶς τὸ οξυγόνον τῆς ἀτμοσφαιρας.

ἀναερεθιστική (ἡ) νεώτ. λατρ. παλαιὰ μέθο-

δος ἐπιδέσεως, καθ' ἣν ἀφίετα τὸ τραῦμα νὰ ἐπουλωθῇ ὑπὸ χλιαρὸν ὕδωρ πρὸς ἀποφυγὴν μόλυνσεως ἐκ τοῦ ἀέρος.

ἀνέρεος-η-α δημ. ὁ εἰς τὸν ἀέρα εὐρισκόμενος, ἐναέριος, μετέωρος, ἀεροκρέμαστος, ἀνάπτεος, ξάερος: τὸν εἶδα στὸν ὄνυ μου πῶς στεκίονταν **ἀνέρεος**. 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ οἰονεὶ ἐξ ἀέρος ἀποτελούμενος, αἰολος, λεπτός, ἐλαφρός, ἀνδαφρος: ἀνέρεη σάν νεράϊδα. 3) | ἀνα-στερητ. | στερούμενος ἀέρος, μὴ ἀερίζομενος: τόπος ἀνέρεος, σπῆτι ἀνέρεο, ἀντὶθ. ἀερίκος.

ἀναερετάζω ἐκτεμα. τ. τοῦ ἀναεῖρω βλ. λ. ἀναρτῶ. || ἀφιερω.

ἀναερετάω-α ἀναερετάω βλ. λ.

ἀναεῖλω μτγ. ἐπ. ἀντὶ ἀναεῖλω βλ. λ.

ἀνέλεμα-ατος (τὸ) μν. ὁ κοχλασμός τοῦ βρά-ζοντος ὕδατος.

ἀνέλερθε ἐπὶρρ. δημ. ἐξ ἀναστροφῆς: τὸν μπάτσον ἀνέλερθε || μτφ. ἀντιθέτως, κακό-τυχκα, δυσκόλως, ζαθὰ: αἱ δουλιές του πῆγαν ἀνέλερθε. || ἀπροσφῶρος: μοῦ ἐρχεται ἀνέλερθε τὸ διὰ δὲ ἀν' αὐτόν.

ἀνέλερθε-η-ο δημ. ὁ ἐπαρίστερος, ὁ ἐξ ἀριστέρων, ὁ ἐξ ἀναστροφῆς: φρ. τοῦ ῥθε - ἐπαγε μὴ ἀνέλερθε | δι' ἀναστροφῆς τῆς χειρὸς ἡ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς | 2) ὁ δύστροπος: **ἔχει ἀνέλερθε** χαρὰ κτλ. || μτφ. ὁ ἀντιζῶος: ἀνέλερθε χρονία.

ἀνέλεσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. βρασμός, κόχλασμα.

ἀναεῖσμός (ἡ) κ. δημ. ἐρεθισμός: || Ἀστ.9,43 ἀν- τῶν αὐλῶν. 2) δημ. ἐπὶ ὑγρῶν ἡ ἐδωζίμων-μετρία ἀναθέρμανσις, ξαναέσταμα: κρύα σούπα δὲν τρώγεται, θέλει ἀναεῖσμά.

ἀναεὺγάρωμα (τὸ) δημ. ξαναεὺγάρωμα βλ. λ.

ἀναεὺγάρωμι δημ. μτφ. ξαναεὺγάρωμι βλ. λ.

ἀναεὺγνυμι κ. γνύω κ. νεώτ. ἐπὶ στρατοῦ - ζευγνύω πόλιν τὰ ὑποζύγια εἰς τὰς ὁμάδας, ἐτοιμάζομαι πρὸς ἀναχώρησιν: || Ἡρ.9,41 ἀναεὺξαντες τὴν ταχίστην ἵνα εἰς τὰ τεῖχος. || ἐπὶ πλοίων - ἐκκινῶ, ἀπαλῶ: || Ἡρ.8,60 ἂ μὴδ' ἀναεὺξῃς πρὸς τὸν Ἰσθμόν τὰς νῆας. 2) γεν. ἐγκαταλείπω τὴν θέσιν μου καὶ μεταδίδω ἄλλω: || Οὐκ.κ.108,3 ἀναεὺξας ἤλαυνεν ἐπὶ τῆς νῆας, Πλάτ.Πομπ.42 ἀν- ἐκ τῆς Ἀραβίας, αὐτ. Ἀντῶν.84 ἀναεὺξας ἐπὶ Συρίας. 3) ἀπαθῶ, ἀποκροῶ: || Ἐπιγρ. ἀν- ὕδριν.

ἀναεὺγνύω κ. νεώτ. ἀναεὺγνυμι βλ. λ.

ἀναεὺγνύω δημ. πάλιν ζευγνύω, ξαναεὺγνύω βλ. λ.

ἀναεὺξεις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἐκκίνησης τοῦ στρατοῦ, ἀντὶθ. κατάλυσις: || Πλάτ. Ἀγρ.52 πρὸ τῆς ἡμέρας ποιοῦμενος τὰς ἀναεὺξεις καὶ πάλιν σκοπῶν τὰς καταλύσεις. 2) ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδος.

ἀναεῖω κ. νεώτ. μτγ. ἐπ. ἀναεῖω, μέλλ. ζέσω βράζω, κοχλάζω, ἀφρίσκω ἐνεκα βρασμοῦ: || Σοφ. Τρ.702 ἐκ δὲ γῆς ἀναεῖται θρομβώδεις ἀφροί, Ἀριστ.Θαυμ.833 Α' 19 λέγεται ἀναεῖσαι πῦρ || ἐπὶ ὕδατος, βράζω καὶ ὑπὸ τοῦ βρασμοῦ φουσκῶν: || Ἀριστ.Θαυμ.837 D 9 φασὶ τὴν λιμνὴν ἀναεῖν καὶ ὑπερχεισθαι. 2) εὐρίσκομαι ἐν πλησμῶνι, βρίθω: || Πλάτ. Ἀρτ.εἰ.16 εἰλαὶ καὶ ἀσκήληκες ἀναεῖσται, πρὸλ. δημ. ζῆναι, βράζει ὁ τόπος ἀπὸ τὰς ἀσκήληκας. 3) μτφ. εἰμαι ὑπερβολικὰ ὀργισμένος, βράζω ἀπὸ τὸ θυμὸν μου: || Ἀπολλ.Ρ.4,931 ἀναεῖσταις βορρὴν χάλον, Θεομ.Τ.Λογ.13,172 D ἀναεῖ ἡ καρδιά. 4) μετφ. κἀμυνω τι βὰς βράση: || Ἰνν.ΟΞ.21,ΑΠ.9,626 ἀναεῖουσιν αὐτὴν.

ἀνὰζησις-εως (ἡ) ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωὴν, ἀνα-βίωσις: || Θεολ. Ἀριθμ.40 ἀνὰζησιν ἔσχε.

ἀνὰζήτησις (ἡ) δημ. ἀνὰζήτησις βλ. λ.

ἀνὰζήτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η. προσε-

κτική ζητήσις, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής: Πλάτ. Κριτ.ΙΙΙ,4 ἀναζητήσις τῶν παλαιῶν, νεώτ. ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀληθείας ἢ ἡ ἐπιμονὴ, προσεκτικὴ ἔρευνα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας: ὁ νεώτ. κ. γέν. ἐπιμονή, δραστηριὰ ζητήσις ἢ ἀπλὸς ζητήσις: εἰς ἀναζήτησιν χρημάτων, -τροφίμων κττ.

ἀναζητητής θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἀναζητῶν, ὁ ἐρευνῶν ἐπιμόνος.

ἀναζητητικός -ή-όν νεώτ. ἐρευνητικός βλ. λ.

ἀναζητητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναζητητοῦ βλ. λ.

ἀναζητητός -ον νεώτ. ὁ μὴ δεκτικός ἀναζητήσεως, ἀνερευνητός: ἀναζήτητον κορυφαί ὄρεων.

ἀναζητῶ -ω κ. νεώτ. κ. δημ. ζητῶ ἐπιμόνος, ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας, ἀνευρῶν: Ἡρ.Ι,137 φασὶ ἀναζητῆμενα ταῦτα ἐν εὐρεθῆναι ἦτοι ὑποδομῆματα ἐντὶ ἡ μοιχίδια, Θουκ.2,73 εἰ τὰ ἐλθόντα τοιαυτοτρόπον ἐνέβη γενέσθαι, πάντα ἀναζητῆτο, κ. νεώτ. τὸν ἀναζητῆ ἡ ἀστυνομία, δημ. παροιμ. ἀναζήτη κα ἀναζήτη ἐξαλομένησε καὶ πάει· 2) γέν. ἐξετάζω, ἐρευνῶ: Πλάτ. Ἀν.Ι5 β τὰ ὑπὸ γῆν πᾶντι ἀνεζητηκῶς· 3) δημ. κ. ποθδ, ἀποζητῶ, ἐπὶ προσώπων ἢ πραγμάτων, ὧν ἐστερήθημεν: Ἐρωτόκρ.Δ42 τὴν Ἀρετὴν ἀναζητῆ, τῆς Ἀρετῆς θυμῶται.

ἀναζῆω ἀναζῶ βλ. λ.

ἀναζῆω [αἰ] νεώτ. παλαιοζ. γένος βραχισπόδων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀτριπιδῶν, ἃ ζυγοσπίτρα [mazzyga Davids].

ἀναζωπυρῶ -ω δημ. αἰσθάνομαι φρασσοῦσας τὰς τρήκας μου, ἀνατριχιάζω.

ἀναζωγῆ [ἡ] μτγ. ἀνάζευξις: Πολύβ.3,44,13.

ἀναζωγῶ -ω ὡδὸς πρὸς τὰ ὀπίσω: Ἀριστφ.ἀν.654 τὴν θύραν ἀναζωγῶσαι· Ἡσ. «ἀναζωγῶν, τὸ ἀνοίγειν κιβωτὸν».

ἀναζωμῶ -ω κ. νεώτ., δημ. ἀναζωμῶν καί μινω πὶ νὰ ὑποστῇ ζύμωσιν, νὰ φουσκῶσι: Θεόδωρ. ΦΑη.3,23,4 χιών ἀναζωμοί καί μοιοί τῇ γῆν· 2) παθ. -οῦμαι ὑφίσταμαι ζύμωσιν, φουσκῶναι: Διόδ.Ι,7 διὰ τὴν θερμότητα ἀναζωμωμένης τῆς ἐπιφανείας [τῆς γῆς].

ἀναζωμῶν δημ. ἀναζωμῶ βλ. λ. || ζωμῶν πολλοὶ ἐπιμόνος· 2) ἀμτθ. ἐπὶ ζύμης, φουσκῶναι: τὰ φωμῖα ἀναζωμῶσαν [ἐφορῶσαν]· 3) παθ. ὑφίσταμαι ζύμωσιν ἐκ νέου, συνεγείω: μετὶ τὸ πολὺ διδοὺ ἀναζωμῶνται οἱ ἄλσπες.

ἀναζωμῶσις -εως [ἡ] κ. νεώτ., δημ. -ῆ ζύμωσις, φούσκωμα: Θεόδωρ.Πυρ.Ιθ ἀν γῆς ὑπὸ χιόνος· 2) νεώτ. κ. νέα ζύμωσις, ἐπαναλφίς τῆς ζυμώσεως: ἀναζωμῶσις οἴνου· || κ. μτφ. ἀναζωμῶσις τῶν κομμάτων.

ἀναζωπυρῆς -ωτρια νεώτ. κ. δημ. θηλ. κ. -ώτρα ὁ ἐκ νέου ζυμῶν || γέν. ὁ ζυμωτής.

ἀναζῶ κ. δημ. ἀπὶ ἀνάσω· 2) δημ. ἐν χρ. συνήθ. εἰς τὸν ἀδρ. ὕψος, ἀνάγῃ τῆς χειρὸς, ἐαμῶν· ἀναζῶ νὰ με χτυπήσῃ.

ἀναζῶ -ω κ. μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. -ῶς κ. -ῶα, ἀπαρφ. ἀναζῆν, μέλλ. ἀναζῆσω, ἄδρ. ἀνέζησα ἐπανερχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναβῶ, ξαναζῶ, ξαναζωπύρωσις: ΚδΛουκ.Ι5,24 ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησα, νεώτ. ἀνέζησεν ἡ θλῆστις, Ἐρωτόκρ.Β1312 θωρώντας τὰ τανὲ νεκρὰ πῶς ἀνέζησαν πάλι [ἐπὶ τῆς φύσεως]· 2) νεώτ. κ. δημ. γίνομαι ἀκαίσιος ἢ ἀκμαιοτέρως, λαμβάνω ἐκ νέου δυνάμεις, ἐπανατῶ εὐρωσίσαν, συγγ. ἀναγεννοῖμαι: τὸ ἐαρ ἀναζῶσι τὰ δένδρα, -μὲ τῇ βροχῇ ἀνέζησαν τὰ σπαρτά· || κ. μτφ. ἀνέζησαν διὰ τῶν ἀνασκαφῶν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, -ἀνέζησαν ὁ πατριωτισμός, -ἀναζῆ ταῦρα τὸ ἐμπόριο.

ἀναζωγράφημα -ατος [τὸ] μτγ. τὸ ἐκ νέου ζωγραφισθῆν· || ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ σχηματισμένη εἰκὼν.

ἀναζωγράφησις -εως [ἡ] κ. νεώτ. ἀπεικόνισις,

παράστασις: Χρύσιππ.Στωικ.2,9 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου ζωγράφησις, ξαναζωγράφισμα.

ἀναζωγραφίζω -ω δημ. ξαναζωγραφίζω βλ. λ.

ἀναζωγράφισμα [τὸ] δημ. ἀναζωγράφησις βλ. λ.

ἀναζωγραφῶ -ῶ κ. νεώτ. οἰανεὶ ζωγραφῶν ἀναπαριστῶ, πλάττω ὡσεὶ ἐν εἰκόνι: Στράβ.354 προκαλεῖται τὴν διάνοιν ὁ ποιητὴς ἀναζωγραφῆν μέγαν τινὰ τύπον ἀναφέρεται εἰς τὸ τοῦ Ὀμήρ. «ἡ καὶ κτανέσθιν ἐπ' ὀρόφῳ νεῖσες Κρονίον κτλ.» || ζωγραφῶ, σκιαγραφῶ: Φιλ.2,591 ἀσπίδες αἰς οὐδὲν ἀναζωγράφησι μίμημα· 2) νεώτ. ζωγραφῶ ἐκ νέου, ξαναζωγραφίζω· || καθιστῶ ἐντονώτερα τὰ χρώματα παλαιᾶς εἰκόνος.

ἀναζωγραφήσις -εως [ἡ] ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωὴν.

ἀναζωγρῶ -ῶ μτγ. ἐπανάγω εἰς τὴν ζωὴν· || ἀναζωγοῦν· Νόν.Δ19,102 Ὑάκινθον ἀναζωγρῆσαι Ἀπόλλων.

ἀναζῶννυμι κ. -ῶα ζῶνω ἐκ νέου· || ἀνακαλῶ ἀπόμοχον εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν κ. μτφ. ἐπαναγῶ: Θεμιστ.Ιθ,224 Α οἶόν τινα εὐδῶκτον στρατιωτῶν ἀνακαλεῖται καὶ ἀναζῶννυναι ἐπὶ τοῦς λόγους· 2) παθ. ζῶννυμαι οὕτως ὥστε νὰ κολληθῇ τὸ ἴδιον κττ.: Δίων.Χρ.2,382 τοῦς καθήλους ἐκίστατε ὀρώντας πρὸ τῶν καπηλειῶν ἀναζωσμένους, Ἀθήν.Ι39 D πᾶδες κιθαρίζοντες ἐν χιτῶνι ἀναζωσμένοι· || μτφ.: Κδ Πέτρ.Ι,1,13 ἀναζωσάμενοι τὰς ἀσφύας τῆς διανοίας ὡς ἐν [παρὰσκευασθέντες διανοητικῶς]· || ἐνεργ.μτφ. ἀναλαμβάνω π., παρασκευάζομαι εἰς τὴν: Εὐστ. τὸν ὀλέθρον.. ἀναζωσάμενοι πάλεμον.

ἀναζῶννύω ἀναζῶννυμι βλ. λ.

ἀναζῶννυμι νεώτ. φορῶ π. οἰανεὶ ζῶννυ, ἀναρτῶ διὰ ζώνης περὶ τὴν ἀσφύν: ἀνεζῶσθαι τὴν σπῆσιν ταυ· || δημ. διαρτῶ τὴν ζώνην μου, τὸ ζῶσμά μου: ἀναζῶσθαι ληγάκι.

ἀναζῶνναι ἀμτθ. νεώτ. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ξαναζωπύρω βλ. λ. 2) ἀμτθ. ἐπανερχομαι εἰς τὴν ζωὴν, ἀναβῶ, ἀναζῶ.

ἀναζῶν δημ. ἀναζῶνται βλ. λ.: δ. τραγ. τὰ φουσκεῖα ἀνάζωσα, τὸ καρυοφίλι πῆρε· 2) περιβάλλω διὰ ζώνης - ἐπὶ κτηρίων.

ἀναζωογονήσις -εως [ἡ] νεώτ., δημ. -ῆ ἀνάκτισις νέας ζωῆς, νέας ἀκμῆς, ἀναζωπύρωσις: ἀναζωογονήσις αἱματος, -ὄργανισμοῦ.

ἀναζωογονητικός -ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος, ἱκανὸς πρὸς ἀναζωογονήσιν βλ. λ., ὁ παρέχων νέαν ζωὴν: ἀναζωογονητικὸν φάρμακον.

ἀναζωογονητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ῶ κατὰ τρόπον ἀναζωογονητικοῦ βλ. λ.: ἡ διαμονὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπέδρασαν ἀναζωογονητικῶς.

ἀναζωογονήτος -ον νεώτ. ὁ ἐκ νέου ἡ μεγάλως ζωογονῶν, τονῶν τὴν ζωὴν, ἐνισχύων τὴν ζωὴν: ἀναζωογονῶν κλῆμα· || κ. μτφ. ἡ ἀναζωογονήσις ἐπιδρασε τῆς παιδείας.

ἀναζωογονῶ -ῶ νεώτ. ἐμφυσῶ νέαν ζωὴν, νέαν ἀκμὴν, ἀναζωπυρῶ.

ἀναζωογονήσις -εως νεώτ. ἡ ἐνίσχυσις, τόνωσις τῆς διατηρησάσης ζωῆς, ξαναζωπύρωσις.

ἀναζωοποιῶ -ῶ μτγ. ἐπανάγω εἰς τὴν ζωὴν.

ἀναζωοποιήσις -εως [ἡ] μτγ. ἀνάκτισις νέας δυνάμεως, νέας ἀκμῆς.

ἀναζωπυρῶ -ῶ κ. νεώτ., κ. -ῶα κάμνω τι νὰ ἀναγεννηθῇ, ἀναζωογονῶ: Εὐρ. Ἡλ.Ι21 [τμ.] ἐν' αὐτῷ ζωπυρεῖς νείκη νέα, Ἀριστ.Πνευστ.484 Α 7 θερμὸ τὸ θερμὸν ἀν-, ΚΑτμ.2,1,6 ἀναζωπυρεῖν τὸ χέρισμα τῶν Θεοῦ· || μέσ. ἀναγεννώμαι, ἀναλαμβάνω νέαν ζωὴν: Πλάτ.Πολ.524 D θργανόν τι φυτῆς ἐκκαθαίρεται τε καὶ ἀναζωπυρεῖται· μτφ. ἀναλαμβάνω νέαν ἀκμὴν: Ξεν.Ἑλλ.5,4,46 τὰ τῶν Θηβαίων ἀναζωπυρεῖται.

ἀναζωπύρωσις -εως κ. νεώτ. ἀπὸ -ησις τὸ ἀποτέλεσμα τῶ ἀναζωπυρεῖν βλ. λ.

ἀναζωπυρωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ προσφυής ἡ συντελεῖν εἰς τὸ ἀναζωπυρεῖν βλ. λ.
ἀνάζωσις-εως ἰήλ μον. ἡ πράξις τοῦ ἀναζωπυρεῖν.
ἀνάζωσις-ατος ἰτόλ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναζωπυρεῖν βλ. λ., ἡ ἀνάζωσις βλ. λ.
ἀνάζωστα ἐπίρρ. δημ. ἄζωστα, χωρὶς ζώων.
ἀνάζωστος-η-ο δημ. ὁ ἐζωσμένος ὑψηλὰ, ἀνάζωσμένος 2) ὁ μὴ ἐζωσμένος, ὁ ἀνευ ζώων, ἄζωστος, ἄζωστος.
ἀνάζωστρα ἰήλ μτγν. κ. δημ. εἶδος ἐπιδέσμου: Γαλ.1β11/774 || δημ. ζώστρα, ζωνάρι.
ἀνάζωστρον ἰτόλ νεώτ. περιδεσμός πρὸς τὰ ἀνω ζωνῶν, ἀνω συγκρατῶν μέλος τῆς σώματος, οἶον τοὺς μαστοὺς, τὴν γαστέρα κττ.
2) ζώνη πρὸς τὰ ἀνω συγκρατοῦσα ἀναζωρίδα ἡ περισκελίδα.
ἀναζωτικός-ή-όν μον. ὁ παρέχων ζωὴν, ζωογόνος, ζωτικός.
ἀναζωτοῦχος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἄζωτον βλ. λ.
ἀναζώω ἀναζώω βλ. λ.
ἀναζώω-ώω ἀναζωογονῶ: Φιλ.1,643 οἱ τοῦ θεοῦ λόγοι ἀναζωοῦσι τὴν ψυχὴν.
ἀναζώωσις-εως ἰήλ μον. ἀνάκησις νέας ζωῆς, ζωογονήσις.
ἀναθάλλω κ. νεώτ. ἄορ. ἀνέθηλα κ. β' ἀνέβαλον, μέλλ. ἀναβαλῆσμαι θάλλω ἐκ νέου, ἀναδίδω νέους βλαστούς: ΑΠ7,281 ἀναβαλῆσμαι στάχυς, νεώτ. ἀνέβαλαν τὰ φυτὰ μέ τὸν ἐκρινόν ἥλιον || μτφ. γίνομαι ἐκ νέου θαλερός, ἀκμαῖος: ΠΔ Φωμ.27 ἐπ' αὐτῷ ἠλπισεν ἡ καρδια μου καὶ ἐδοθηθῆναι, καὶ ἀνέβαλεν ἡ σάρξ μου 2) μτφ. κάμνω πινά νὰ θάλλῃ, νὰ ἀκμάζῃ: ΠΔ Σειρ.11,22 ἀναθάλλαι εὐλογίαν αὐτοῦ.
ἀναθάλλω νεώτ. ἐκ νέου θάλλω, θερμαίνω, ζεσταίνω || περιποιῶμαι πινά ἡ τι στοργικῶς, βοηθῶ, ἐνισχύω πινά ἡ τι ὅπως ἀναλάβῃ δύναμις πρβλ. περιθάλπω.
ἀναθάλαφις-εως ἰήλ μτγν. κ. νεώτ. ἐκ νέου θέρμανσις: Ὀλυμπ.Φαίδ.201 Ν ἀναθάλαφίς τῆς γῆς.
ἐναθαίμνω δημ. ἐκθαμνῶ, ἀμαυρῶ ὁ τραγ. κ. ὁ γῆλιος ἀναθαίμνωεν ἀπ' τὴν πολλὴν τὴ λάμπη 2) ἀμτβ. θαμβοῦμαι, πάσχω θάλωσιν τῆς δράσεως: ἀναθαίμνω στὸ πολὺ φῶς.
ἀναθάπτω νεώτ. θάπτω ἐκ νέου, ξαναθάπτω: μετὰ τὴν λατρωδικαστικὴν ἐξετάσιν ἀνέθαφον τὰ πτώματα || κ. μτφ. ἀνετάφῃ τὸ ζήτημα.
ἀναθαρρεμένος-η-ο δημ. ὁ ἀνακτήσας τὸ θάρρος του, ξεδειλασμένος, συγγ. ξεφθορισμένος.
ἀναθαρρεύω δημ. ἀναθαρρῶ, ἀνακτῶ τὸ θάρρος μου, ξεθαρρεύω, καρδιώω, ξεδειλιάζω: μολὶς εἶδε τὴν παρὰ τοῦ ἀναθαρρεῖ.
ἀναθαρρῆσις-εως ἰήλ ἀνάκτησις θάρρους, ἐμφύχωσις, ἐγκαρδίωσις.
ἀναθαρρῶς-η-ο δημ. ὁ ἀναθαρρεμένος || ὁ ἔχων θάρρος, θαρραλέος, θαρρετός.
ἀναθαρρυνσις-εως νεώτ. ἀναθαρρῆσις βλ. λ.
ἀναθαρρυντικός-ή-όν ὁ φέρων ἀναθαρρῆσιν βλ. λ.: ἀναθαρρυντικαὶ εἰδήσεις.
ἀναθαρρύνω κ. νεώτ. κ. -θαρρύνω ἐμβάλλω θάρρος, ἐμφυχύνω ἐκ νέου 2) ἀμτβ. ἀναθαρρῶ, ἀνακτῶ θάρρος || νεώτ. κ. -θαρρύνω.
ἀναθαρρῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. κ. -θαρρῶ ἀναλαμβάνω θάρρος, ἐμφυχύομαι, ἐγκαρδιάζομαι: Φουκ.6,632 κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην προΐεσαν ἀνέθαρρουν μάλλαν, Πλαῦτ. Ἀλέξ.31 πρὸς δὲ ἄλλαν αὐδὴ ἀναθαρρῆσαι πεῖραν.
ἀναθαρρῆσις-εως ἰήλ ἀναθαρρῆσις βλ. λ.
ἀναθαρρῆσις κ. νεώτ. κ. -θαρρύνω ἐμβάλλω θάρρος, ἐνθαρρύνω: Ξεν. ΚΠ 5,4,23 2) ἀμτβ. ἀναθαρρῶ: Πλαῦτ. Λούκ.14 ἐκ τῶν οἰκείων παρσκευασσάσθαι καὶ ἀναθαρρῆσαι.
ἀναθαρρεῖω ἀναθαρρῶ βλ. λ.

ἀναθεματίζω μτγν. θαυμάζω, ἀποθαυμάζω: Διών Κ43,13 ὡς αὐτὸν ἀνέθεθαυμάζει.
ἀναθέλα ἐπίρρ. δημ. ἀκουσίως, ἄθελα, ἀκαρδῶς: περπατεῖ ἀναθέλα σὺν νὰ τὸν τραδῶναι 2) ἀνευ θεληματικότητος.
ἀνάθελος-η-ο ὁ μὴ θέλων, ὁ ἀκουσίως ἐνεργῶν ἡ ἡ ἐνεργῆσας 2) ὁ ἐστερημένος θελήσεως, ἀδούκος, συνών. ἀθελος.
ἀνάθεμα-ατος ἰτόλ μον. κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀνθεμα, ἀ. ἀνάθημα τὸ ἀνατιθέμενον, τὸ ἀφιερούμενον: Ἐπιγρ. ἀνάθεμα ἦτω || =εἴπω, Θεοδρ. Ἐπιγραμμ. 13,2 ἀνθεμα Χρυσόγονος 2) πρῶμα καταρμένον, ἀφωρισμένον, εἰς ἀφανισμόν καταδικασμένον: ΠΔ Λευ.7,26 οὐκ εἰσίοισις βδέλυγμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἀνάθεμα ἐσθ' ὡς περ ταῦτα, ΚΔ Κορινθ.1,16,22 εἰ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον ἠσῶν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα 3) ὡς ἀφηνειοῦσιν, ἀναθεματισμός, κατάρα || ἀποκλεισμός ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας: ΠΔ Δευτ.13,15 ἀναθεματὶ ἀναθεματίζετε αὐτήν 4) μον. κ. δημ. πρὸς ἐκφω. ὁράς: Πρόδρ. ἀνάθεμα τὰ γράμματα Χριστέ καὶ πού τὰ θέλει, ὅς πάσ' στ' ἀνάθεμα, ὁ τραγ. ἀνάθεμα τὴν ξενιτιά καὶ τοὺς καημοὺς ὁποῦ 'χει || ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς προσημ. ἀντωνυμίας ἡ μετ' οὐσιαστικοῦ ἀπορροβῶς πρὸς δὴλωσην τοῦ εἶναι τὸ ἀνάθεμα: ἀνάθεμα σε, τί μοῦ 'καμες, ἀνάθεμα τὸν πατέρα σου, ἀνάθεμα τὴν ὥρα πού σὲ εἶδα, ὁ τραγ. ἀνάθεμα σε, κυνηγέ, πού σκότωσες τὸ ἐνα' φρ. ἀνάθεμα | εἰς κόρακος, εἰς ὀλεθρον | ὁ τραγ. κ. ἀν δέν μ' ἀγαπᾷς | στ' ἀνάθεμα νὰ πᾶς 4) σωρὸς λίθων σχηματίζομενος εἰς ὀριζόμενον σημεῖον, ὅπου ἐγένετο ἡ συμβολικὴ ὑπατίθεται ὅτι ἐγένετο κακὴ τις πράξις καὶ ὅπου ἐκαστος διαδότης ρίπτει τὸν ἰδικόν του λίθον προφερὼν καὶ τὰς λέξεις ἀνάθεμα σὺν τῷ δέ: ἀ. ἀναθεματούρι || ἀπολ. ἀνάθεμα κ. ἀν κατάλαβα τίποτε.
ἀναθεματίζω νεώτ. κ. δημ. ἀφιερῶ τὸ ὡς ἀνάθεμα: ΠΔ Ἀριθμ.21,2 ἀναθεματίζω αὐτὸν καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ || παθ. -ομαι εἶμαι ἀφιερωμένος ὡς ἀνάθεμα: ΠΔ Ἀριθμ.18,14 πᾶν ἀναθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ σοὶ ἔσται 2) ἀναθεματίζω ἐμαυτὸν ἡ ἀπλῶς ἀναθεματίζω | ἀμτβ. | καταρῶμαι εἰς ἐμαυτὸν ἀνάθεμα βλ. λ.: ΚΔ Μάρκ.14,71 ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὁμνῶναι ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἀνδρῶπον 3) ἐνεργ. παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἀπαγγέλλω ἀπ' ἐκκλησίας ἀναθεματισμόν, ἀποκλείω τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας || ρίπτω λίθον ἀναθέματος: ΠΔ Δευτ.13,15 ἀναθεματίζετε αὐτήν || νεώτ. κ. δημ. λέγω εἰς τὴν ἀνάθεμα, καταρῶμαι πινά, συνήθ. εἰς τὴν παθ. μτγν.: ἀναθεματισμένος βλ. λ. || ἐπιφωνητικῶς γενικῶς ὡς ὁδὸς: ἀναθεματισμένε κατάρατε, ἀχρεῖε κττ.
ἀναθεματιστικός-ή-όν ἀντὶ ἀναθηματικός: Ἐπιγρ. ἀναθεματικοὶ πίνακες.
ἀναθεματισμός-εως ἰήλ νεώτ. ἀναθεματισμός, ἀναθεματισμός βλ. λ.
ἀναθεματισμός ἰτόλ δημ. τὸ νὰ λέγῃ τις ἀνάθεμα || ἡ πράξις τοῦ ἀναθέματος.
ἀναθεματισμένος-η-ο δημ. ὁ ἐπάρατος, ὁ εἰς ὃν ἀπηγγέθη ἀνάθεμα βλ. λ., ὁ ἀφωρισμένος, ὁ καταρμένον: ἀναθεματισμένο ἀπὲρ, -θαρρετῶς εἶναι ἀναθεματισμένος καὶ δὲ βρισκεῖται προκοπῇ, ὁ δὲ οὐκ ἀναθεματισμένη, χαίρει νὰ μὴ θῆς | τὸν ἄντρα πού θὰ πάρῃς, νὰ μὴν τόνε χαρῶς.
ἀναθεματισμός ἰτόλ μον. ἡ ἀναθεματίσις, ἡ κατάρα τῶν ἀναθέματος: Ἰουστίν. Νεαρ.42,11.
ἀναθεματιστής ἰτόλ νεώτ. θηλ. -ίστρια δημ. ὁ ἀναθεματίζων βλ. λ., ὁ λέγων ἀνάθεμα.
ἀναθεματιστικός-ή-όν μον. ὁ ἀναθεματισμένος εἰς τὸν ἀναθεματισμόν βλ. λ.: Θεοδρ. Στ.1024 ἀναθεματιστικὴ ἀπόφασις.

ἀναθεματιστός-ή-όν μυν. ὁ ἀναθεματισμένος, ὁ κατάρτος: Θεοδ. Στ. 469.

ἀναθεματός [ὁ] ἀναθεματισμένος, ἐπάρτος: 2) ἐπιθετικῶς, ὁ διάβολος.

ἀναθεματούρι [τὸ] ὄν. τὸ μέρος, ὅπου ρίπτονται αἱ λίθοι τοῦ ἀναθέματος, ὁ τόπος τοῦ ἀναθεματισμοῦ.

ἀναθεματίζω μυν. δημ. ἀναθεματίζω βλ. λ. || ἀναθεματίζω ἡ -οῦμαι μετ. ἀναθεματίζω ἑμυόντων || παθ. ἀναθεματίζομαι || τὸ ἀναθεματίζομαι κ. ἐν ἐνεργ. σημ. : τὸν ἀναθεματίζοντα χήρες καὶ ὄρφανά.

ἀναθεματίζω-ός μυν. κ. -ώνω θεμελιῶν ἐκ νέου, στήριζω τὴ ἐπὶ νέων θεμελιῶν || μτφ. στήριζω τὴ ἐπὶ νέων βάσεων, εὐρίσκω νέα ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα.

ἀναθεμελιῶν νεώτ. ἀναθεμελιῶ βλ. λ. **ἀναθεμελιωσις**-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐκ νέου θεμελιώσις, ἡ ἐνίσχυσις τῶν θεμελιῶν οἰκοδομῆς διὰ περισώματος || κ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναθεμελιώσεως || κ. μτφ. ἡ ἀναθεμελιωσις τῆς ἰδεολογικῆς φιλοσοφίας.

ἀναθεμελιωτής [ὁ] ὁ ἐκτελὼν τὴν ἀναθεμελιωσιν βλ. λ., ὁ ἀναθεμελιῶν.

ἀναθεμελιωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ κατὰλληλος εἰς ἀναθεμελιωσιν βλ. λ.

ἀναθέμειν Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀναθεῖναι.

ἀναθεμένος-η-ο δημ. ἀναθεματισμένος βλ. λ.

ἀναθεραπεύω μτγν. κ. νεώτ. θεραπεύω, περιποιεῖμαι ἐμπειλός ἡ ἐκ νέου: Θεοφρ. Φλ. 4,133 ἀν-
τοῦς βλαστούς || ἐφαρμόζω νέαν θεραπεσίαν.

ἀναθερίνη [ἡ] νεώτ. φαρμακ. ὄνομασις διαφόρων στοματοπλημάτων συγκεκμημένων ἐκ βαρμάτων, σθερίων ἐλαίων, οἰσθηγμάτων κτλ.

ἀναθερμαίνω κ. νεώτ. θερμαίνω καλῶς, ἡ πάλιν || παθ. γίνομαι πάλιν θερμός: Ἰνν. Ἐπιθ. 1,2 || αὐτ. Πρωγ. 17 πυρετὸς ἀναθερμαινόμενος | πάλιν ἐμφανιζόμενος || κ. μτφ. ἀναζωοποιῶ, ἀναζωογονῶ:

ἀναθερμάνθη τὸ ἐρωτικὸν πάθος μεταξὺ τῶν.

ἀναθερμανσις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου θέρμανσις: Ἀντ. λ. Ορεῖδ. 10,19 || ἡ ἀναζωογονήσις.

ἀναθερμασία [ἡ] μτγν. τὸ ἀναθερμαίνειν, ἡ ἀναθερμάνσις βλ. λ.

ἀναθέρω Εἰφ. «ἀνθραξ παρὰ τὸ ἀναθέρω τὸ θερμαίνω».

ἀνάθεσις-εως [ἡ] κ. νεώτ. προσφορά ἀναθήματος, ἀφιέρωσις: Λυσ. 21,2 χορηγῶν εἰς τὰ διο-
νύσια ἀνθήλωσα σὺν τῇ τοῦ τρίποδος ἀναθέσει πεντακισχίλιας δραχμὰς, κ. αὐτ. 21,4 σὺν τῇ τῇ σκευῇ ἀνάθεσι, Ἐπιγρ. εἰς ἀνάθεσιν ταῖς θεαῖς 2) τὸ ἀνατίθεσθαι εἰς ὅλον χρόνον, ἡ ἀνα-
βολή 3) κ. νεώτ. ἐπιφορτικῶς, χορηγῶν εἰς ἐντο-
λῆς πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεως: Ἀρετ. ΟΕ. Παθ. 22 ἀνάθεσις ἀχθεος νεώτ. ἀνάθεσις βάρους, - ὀπη-
ρεσίας, - ὑποθέσεως κτλ.

ἀναθεσμός [ὁ] δημ. ρήτρα διαθήκης, ἐντολὴ διαθεῖναι: Διαθήκη 1780 ὁ ἀφῆκω ἀναθεσμός νά..

ἀναθέτης [ὁ] νεώτ. ὁ ἀναθέτων.

ἀναθέτης-εως νεώτ. ἡ μὴ ἀθέτης.

ἀναθέτης-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀθετοῦ-
μενος, ἀμετάκλητος, ἀνέκκλητος: Ἀρμυν. 3,1,22 ἀναθέτης δωρεά.

ἀναθέτης ἐπὶφρ. νεώτ. ἀνευ ἀθετήσεως.

ἀναθετικός-ή-όν μτγν. ἀναθηματικός βλ. λ.: Λιδ. Ἐπιστ. ἀναθετικὴ ἐπιστολή.

ἀναθέτω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἀνέθεσα, παθ. ἀνε-
τέθη, μτγ. παθ. παροκ. ἀναθεστέμενος ἀνατί-
θημι, ἐπιφορτίζω, ἐπιτρέπω, ἐμπιστεύομαι: ἀναθέτω

τὴν φροντίδα - τὰς ὑποθέσεις μου, - ἡ ἀκαί-
δευσις εἶναι ἀναθεμένη εἰς καλὰς χεῖρας,

δημ. τοῦ ἀνέθεσα νὰ μοῦ βρῇ ἕνα ὑπάλληλο·

|| προσφέρω ἀνάθημα, ἀφιερώνω πράγμα τὶ :

ἀνάθεα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μιὰ χρυσὴ
καρδιά, - οἱ πιστοὶ ἀναθέτουν εἰς τὴν θαυμα-
τουργὸν εἰκόνα ἀφιερώματα

ἀναθέω τρέχω πρὸς τὰ ἐπὶάνω, ἀναρριχῶμαι,
σκαρφαλώνω: Αἰλ. Ζ. 5,54 ἀν- ἐπὶ δένδρῳ, αὐτ. 13,14
ἀν- τὰ ἀνάτην 2) ἐπὶ φωτῶν, ἀναβλαστάνω:

Γαλ. 18(2),178 τὸ ὁμιχλώδες . . ἀναθέον εἰς ὄφρος

3) τρέχω κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς μέχρι
ἵδε, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανερχομαι: Πλάτ. Τιμ. 60 C.

ἀναθεωμῶ-όμαι μτγν. πάλιν θεωροῖμαι.

ἀναθεωρήσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀνα-
θεωρήσεως βλ. λ.: ἀναθεωρήσιμος ἀπόφρασις.

ἀναθεωρήσις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. - ἡ ἀ-
κριβὴς ἐξέτασις, προσεκτικὴ ἐρευνα: Διόδ. Σ. 13,35
μεγάλῃ δὲ οὐσίᾳ κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεω-
ρήσεως 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου προσεκτικὴ θεωρή-
σις ἐπὶ σκοπῷ ἐλέγχου ἡ μεταρρυθμίσεως: ἡ ἀνα-
θεωρήσις τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων || νομ.

ἡ συνεπεὶς ἀκριβεστάρας ἐξετάσεως καὶ μελέ-
της μεταρρυθμίσεως, τροποποιήσεως ἡ ἐξαφάνισις
νόμου ἡ ἀποφάσεως: **ἀναθεωρήσις** τοῦ συν-
τάγματος, - ἀναθ- δίκης || ἡ ἐνώπιον ἀναθεω-
ρητικοῦ δικαστηρίου ἐπανόληψις δίκης διεξαχθεί-
σης ἐνώπιον στρατοδικείου ἡ ναυτοδικείου.

ἀναθεωρητής [ὁ] νεώτ. ὁ ἐκτελὼν τὴν ἀνα-
θεώρησιν βλ. λ., ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἀναθεώρησιν.

ἀναθεωρητικὸν δικαστήριον [τὸ] στρατ. δικα-
στήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου ἐφεσιδάλλονται αἱ
ἀποφάσεις τῶν στρατοδικείων καὶ ναυτοδικείων.

ἀναθεωρητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὴν ἀναθεώρησιν, ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἀναθεώ-
ρησιν βλ. λ.: ἀναθεωρητικὴ βουλή ἡ πρὸς ἀνα-
θεώρησιν, τροποποίησιν τοῦ συντάγματος | κατ'

ἀντιδιαστ. πρὸς τὴν συντακτικὴν || ὁ ἐπιφέρων
ἀναθεώρησιν: ἀναθεωρητικὴ ἀπόφρασις.

ἀναθεωρητικός ἐπίφρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀ-
ναθεωρητικὸν βλ. λ.

ἀναθεωρήσιμος [ὁ] γλωσσ. ἀναθεωρήσις.

ἀναθεωροδίκης [ὁ] νεώτ. ὁ ἐν δικαστηρίῳ
ἀναθεωρητικῷ βλ. λ. δικαστής.

ἀναθεωρῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. θεωρῶ τὶ
ἐκ νέου, ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, μετ' ἀκριβείας:

Διόδ. Σ. 12,15 αὐτὸς ἐπιπολῆς μὲν θεωρούμενος . .
ἀναθεωρούμενος δὲ καὶ μετ' ἀκριβείας ἐξετάζο-
μενος 2) νεώτ. κ. δημ. ἐξετάζω ἀκριβέστερον
τὸ ἥδη ἐξηγησάμενον, ἐρευνῶ ἐμβριθεπύτερον καὶ
δικαιότερον || νεώτ. κ. δημ. τροποποιῶ ἡ ἀνα-
καλῶ προγενεστέραν ἀπόφασιν ἡ γνώμην: ν'

ἀναθεωρήσης τὴ γνώμην σου γι' αὐτόν || νεώτ.
νομ. κάμνω ἀναθεώρησιν βλ. λ. 2) νομ.

ἀναθήκη [ἡ] ἴα. «ἀνάθεσις»,

ἀναθήλαζω μτγν. θηλάζω, βυζαίνω || ροφῶν
ἐκβάλλω: Ἀετ. 15,18 ἀναθήλαζω τὸ πῦρον | ἐκ-
βάλλω τὸ πῦρον οἰστέ θηλάζων.

ἀναθήλασις-εως [ἡ] νεώτ. ὁ ἐκ νέου θηλα-
σμός, τὸ ζαναθύλαγμα.

ἀναθήλασις-ατος [τὸ] νεώτ. κ. ἀναθηλασμός
ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναθήλαζω, τὸ
ἐκ νέου ἡ παρατεταμένον θήλασμα, πιπίλισμα:

τὸ ἀναθήλασμα πληγῆς εἶναι ἐπικινδύνον.

ἀναθηλασμός [ὁ] νεώτ. τὸ ἀναθήλασμα βλ. λ.,
ὁ ἐκ νέου θηλασμός, τὸ ζαναθύλαγμα.

ἀναθηλαστικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν
ἀναθηλασμὸν βλ. λ.

ἀναθηλαστικός-εως [ὁ] μυν. τὸ ἀναθάλλειν.

ἀναθηλάω-έω μέλλ. ἀναθηλάσω ἀναθάλλω,
ἀναθλαστῶν: Ἰλ. Α. 236 οὐρανὸν φύλλα καὶ ὀ-
ζυὺς φύσι οὐδ' ἀναθηλάσει.

ἀνάθημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ὁ, τι ἀνάκειται, ὑπάρχει ὡς κόσμημα, ὡς κολλήσιμος· Ὁδ.Α.152 πολλή τ' ὀρχηστὸς τε· τὰ γὰρ τ' ἀνάθηματα δαίτ' ἰστολίδι γιὰ τὸ φαγοπότι, Εὐρ.ἀφ.522 τοὶς τεκοῖσιν ἀνάθημα βιότου (εἶναι τὰ τέκνα· 2) τὸ ἀνατίθεμενόν ἐν ναῷ, τὸ ἀφιέρωμα, ὁλον ἄγλημα, κόσμημα κτλ., ἐπὶ δὲ ἀπορραῖ καρπῶν, πλῆκοι οὗτες καὶ πᾶσα γεν. προσφορὰ εἰς θεόν ἢ ἥρωα· Ἡρ.1,14 ἴσχυς ἀπέπεμψε ἀνάθημα ἐς Δελφούς, Σαφ.Ἀντ.286 ναοὺς πυρῶσιν ἔλθε κἀνάθημα διασκεδῶν, Λυσ.25,4 τὰ ἐκ τῶν λειτουργιῶν αὐτῶ ἀνάθημα, Κδ.Λουκ. λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκοσμηται· || εἰδικώτ. κ. νεώτ. τὸ εἰς ναοὺς ἢ δωρεὰς προερχόμενον πράγμα, χρησίμον περὶ διακόσμησης ἢ γεν. πλουτισμὸν τοῦ ἱεροῦ ἰδρύματος, τὰ τέμνα· τὰ ἀνάθημα τῆς εἰκόνας· τοῦ ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

ἀναθηματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἀναθημάτων συνιστάμενος, ἢ ὁ δι' ἀναθημάτων ἐκδηλούμενος· Πολύβ.27,18,2 ἀναθηματικά τιμαί· 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνάθημα, εἰς ἀφιέρωσιν· στήλη ἀναθηματική.

ἀναθηρῶν (τὸ) νεώτ. δοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀγρωστοειδῶν, ἄ. ἀνδροπύγων.

ἀναθηρῶ-άω μσν. θηρᾶ, ἐρευνᾶ, ἀνιχνεύω.

ἀνάθησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἀντὶ ἀνάθεσις βλ.λ.

ἀναθιδάλλω δμν. ἀναθιδάω βλ.λ.

ἀναθιδάμω (τὸ) δμν. ἐν συνθ. χρ. εἰς, τὸν πλῆθ. ἀναθιδάμω κρύφω κατηγορία, κακολογία κατὰ τινος, δυσφημίασι, διαβολή, ραδιουργία.

ἀναθιδάω δμν. κ. ἀναθιδάλλω ὁμιλῶ περὶ τινος προσώπου, ἀναφέρω τὸ ὄνομα τινος· Λδ.ξυγας μ' ἔπιασε, κάποιος θά μ' ἀναθιδάνη, συνηθέατ. ἐν χρ. ἐπὶ κακῷ· ὁ τραγ. τὴν πρὸ δμορφῆς τῆς γειτονίας ἀναθιδάναν ὄλας· 2) μελετᾷ νὰ πράξῃ τι, βάνω μὲ τὸ νοῦ μου· 2,δ.ἰστ. ἀναθιδάω ὁ ἀμαίρος γλῆγορα νὰ μισέω | τὰ ξένα κάλλια νὰ μὲ φάν παρ' ἐπαδῶ νὰ ρέφω· 3) ἀναμνησκῶμαι, ἐνθυμούμαι τινα· ἄ. ἀναδάνω κ. -άλλω· δὲν τὸν ἀναθιδάλλω ποίος ἦταν.

ἀναθισθαύομαι κ. -εὔομαι δμν. μνημονεύομαι, ἀναφέρονται· Ἐρωτ.κρ.Α.1962 κ.ἰ.δ.τ. ὁ, τι ὁραλὰ γιὰ κείνη νὰ μὴν ἀναθισθαύη (νὰ μὴ γίνῃ λόγος).

ἀναθλασις-εως (ἡ) γλῶσσα. κ. νεώτ. σύνθλιψις, ζούλισμα, σπάσιμος.

ἀναθλίω θλίβω, πιέζω, ἐξάγω ὑγρὸν διὰ πίεσεως· ΑΠ.9,668 μαστὸς ἀναθλίβει χεῦματα Ναϊάδος, Στράβ.173 ἀναθλίβει (ὀδᾶτα) εἰς τὴν κρήνην· 2) ἀπλῶς - πιέζω, συμπίεζω.

ἀναθλιπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ νέου ἢ ἐντόνως θλιπτικός βλ. λ.

ἀναθλιψίς-εως (ἡ) συμπίεσις, διάρρηξις· 2) νεώτ. γεωλ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὰ πετρώματα συνεπείᾳ τῶν ὀρεσιγῶν πλεωρικών ὠθήσεων πτυχοῦμενα ἀνυψοῦνται.

ἀναθλος-όν μτγν. ὁ ἀνευ ὀθλων· 2) ὁ μὴ πρὸς ἀθλῆματα ἱκανὸς· Λουκ.Διαβ.12 κοκὸς καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστής.

ἀναθλό-άω μτγν. -θλό, αυντρίβω.

ἀναθλόω ὡν καθιστᾷ τὸ ἐκ νέου θολόν· Ἀριστ.Ζ.592 Α.Β. ἀναθλόεται τὸ ὕδωρ· || ἐπὶ τοῦ οὐρου· 2) μτφ. ἀναθλοῦν τινα ἐπὶ τινα ἐξεγείρειν, ἐξερεθίζειν τινά· || παθ. ταράττωμαι, ἐρεθίζομαι· Φερεκρ.116 ὑπὸ τῆς ὀνίας ἀναθλόωθ' ἡ καρδιά.

ἀναθλόωσις-εως (ἡ) ἡ ἐκ νέου ἢ πλήρως θόλωσις, ἀπόλεια τῆς διαυγείας· Πλάτ.Νόμ.824 Α. ἀναθλόωσις ὁπῶν ἰσχυμῆξις ὁποῦ φυτῶν μετὰ ὕδατος· Στωϊκ.3,56 ἀναθλόωσις χολή.

ἀναθρόνισμα μτγν. κ. ἐν ενεργ. τ. ἀναθρόνω ἀναθρόσκω.

ἀναθρόνω ενεργ. τοῦ ἀναθρόνισμα βλ.λ. **ἀναθρόνω-έω** κ. νεώτ. θροῦθῶ, ἐπιδοκιμάζω θορυβώδως, ἐπικροτῶ, ἐπιθροῦθῶ· Πλάτ. Πρωτ.334 C αἱ παρόντες ἀναθρόνισαν ὡς εὖ λέγοι, Ξεν.Ἀν.5,1,3 ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται ἀναθρόνισαν ὡς εὖ λέγει· || νεώτ. θορυβῶ καὶ πάλιν· παρὰ τὰς ἀπειλὰς ἀποβολῆς οἱ φοιτητα ἀναθρόνισαν καὶ σήμερον· || μέο. -οῦμαι νεώτ. κυριεύομαι ὑπὸ ἀνησυχίας, ἀδμονοίας, συγκινήσεως· ἐκ τῶν ὑπαινυμένων περὶ καταχρήσεων ὁ ὑπουργὸς ἀναθροῦθῃ.

ἀνάθρεμμα-ατος (τὸ) κ. δμν. ὁ ὑπὸ τινος ἀνατραφεὶς, θρέμμα· Θεοκρ.23,19 κακὰς ἀνάθρεμμα λεαίνας, δμν. Ἀθηνῶσι γέννημα καὶ ἀνάθρεμμα· 2) δμν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνατρέφειν, ἡ ἀνατροφή.

ἀναθρεπτήρ-ήρος (ὁ) νεώτ. συσκευὴ τῆς ὀρθοκομικῆς, ἐν ἣ ἀνατρέφονται οἱ νεοσσοὶ τῶν ὀρνίθων, ἄ. ἀναθρεπτήρ.

ἀναθρεπτήριον (τὸ) νεώτ. ἀναθρεπτήρ βλ.λ.

ἀναθρεπτικός-ή-όν μτγν. ὁ θρέφειν ἐπιφέρων, θρεπτικός· Γαλ.Θρακ.30.

ἀνάθρεπτος-ον μτγν. ἐπὶ θαύλου - ὁ οἰκογενής, ὁ ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ· Ἀπν.Ἐμφ.4,43.

ἀναθρεπτός-ή-όν νεώτ. κ. δμν. ἀναθρεπτός-ή-όν ἀνάθρεπτος βλ.λ., ὁ ὑπὸ τινος ἀνατρεφόμενος ἢ ἀνατραφεὶς, ὁ τρώφιος τινος, οἰκότροφος.

ἀναθρεπτός-ή-ά δμν. ἀναθρεπτός βλ.λ.· Ἐρωτ.κρ.1,843 ἐδὰ μοῦ δώσε τὸ φαρὶ ὀπαύ' ἀναθρεπτό μοι· || ὁ ἐν οἰκογενείᾳ ζῆν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὡς τέκνον αὐτῆς ἀνατραφεὶς, συγγ. ψυχολαΐδι, ψυχροκὸρη· || κατ' ἐπέκτ. ὁ υἱοθετηθεὶς.

ἀναθρεπτός δμν. ἀνατρέφω βλ.λ.

ἀναθρέφεις-εως (ἡ) ἡ νὰ θρέφῃς· Ἰπν.Ἀφ.1,3 σὶ ἀναθρέφεις σφαλεραί.

ἀναθρήκα (ἡ) δμν. κ. ἀνάθρηκας (ὁ) βοτάν τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ κοινὸς ἢ φεραύλη ἢ κοινή, συνών. κ. ἀρθηκας ἢ ἀρνακας κ. κουφάρδακας κ. ἀρτηκας, καλᾶμι, κουφάρζυλο, βανοῦκα.

ἀναθρηνώ-έω θρηνώ, θρηνολογῶ· Δίων.Κ.74,13.

ἀνάθρησις-εως (ἡ) τὸ ἀναθρεῖν, ἀκριβὲς ἐξέτασις, παρατήρησις· Πτωαν.δ.

ἀναθρονίζομαι νεώτ. κ. δμν. κ. -νιάζομαι ἐκ νέου ἐν θρόνῳ κάθηναι, ἀνέρχομαι πάλιν εἰς θρόνον· || δμν. κάθηναι ἀνέτως ἢ παρατεταμένως, στρογγυλοκόβομαι· τί μοι ἀναθρονιάστηκες στὸν καναπέ.

ἀναθρονίσαις-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐνθρόνισις, εἰς θρόνον ἀνάρρησις.

ἀναθροφή (ἡ) δμν. ἀνατροφή βλ. λ.

ἀναθρόνιζω τρυφῶ, ἡδυσθαῶ· Πολυδ.δ.185. **ἀναθρόν-έω** ἀκριβῶς ἐξετάζω. ἐπιμελὲς μελετῶ· Πλάτ.Κρατ.399 C ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὁ δῶκε· || παθ.Θουκ.4,87,1 τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρόμενα.

ἀναθρόσκει (ἡ -θρῶ-) κ. νεώτ., ἀόρ. ἀνέθρονον πηδῶ ὑψηλὰ, ἀσκητῶ· Πλ.Ν.140 θφὶ δ' ἀναθρόσκειν πέταται, Ἡρ.7,18 καὶ δὲ ἀμείβωσας μέγα ἀναθρόσκει, Ξεν.Λακ.23 πηδῆσαι καὶ ἀναθρεῖν καὶ θραμεῖν θάττον ἀνυπόδητον· || ἀναθρῶν, πηδῶ ἐπάνω· Ἡρ.3,64 ἀναθρόσκει ἐπὶ τὸν Ἰππον· || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πυρὸς καὶ κανονοῦ· || κ. μτφ. νεώτ. ἀναθρόσκεισι νέαι ἐλπίδες.

ἀναθυμάμαι δμν. ἀναθυμῶμαι βλ.λ.· ὁ τραγ. ἀναθυμάμαι μὴν ἀνγὴ | τοῦ μοι ταῖξες ἔνα φίλ | τὸ νύχτα τ' ἀναιρεῖσθαι καὶ τὴν ἡμέρα καίγομαι.

ἀναθύμηση (τὸ) δμν. ἀντὶ ἀναθύμηση βλ. λ.

ἀναθύμηση (ἡ) δμν. κ. ἀναθύμηση κ. ἀναθύμισμα κ. ἀναθύμις ἡ ἐνθύμηση, ἢ μετὰ πόθου ἀνάμνησις· || ἡ ἐκ νέου, κατ' ἐπανόληθιν ἀνάμνησις, ξαναθύμηση, ξαναθύμηση.

ἀναιδώς ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ἀναιδῆ βλ. λ., ἀνασιχνύτω, χωρίς ἐντροπῆν, ἀδαντήροισι, ἐξέσιπται : Σοφ. Οἰ354 οὕτως ἀναιδῶς ἐξέκλινθας τὰδε τὸ ῥῆμα, κ. νεώτ. ὁ μαθητὴς συμπεριεφέρθη ἀναιδῶς πρὸς τὸν καθηγητὴν του.

ἀναιζίνη ἡ νεώτ. κ. ἀναιζίνη βλ. λ.

ἀναιζίνη ἡ νεώτ. κ. ἀναιζίνη φαρμακ. ὕδα-
τικόν διὰλυμα ἀκτονοχλωροφορμίου, χρησιμο-
ποιούμενον ὡς ἀναισθητικόν (anæsthesia).

ἀναιή Ἡσ. «τροφὸς τῆθην» (ἀνογν. ἀμμή).

ἀναιθύσσω ἀνασεύω, ἀναρριπίζω : Σοφ. ἄν.542 (ἀμφιβ.), Εὐρ. Τρ.344 τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα.
ἀναιθῶ ἀνάπτω, ἀναφλέγω : Εὐρ. Κύκλ. πῦρ ἀναι-
θῶν χιόνος αὐδὲν μαι μέλει || παθ. ἀναφλέ-
γομαι : Αἰσχ. Χο.536 πολλοὶ δ' ἀνέθυντ'... λαμ-
πτήρας (ἦσαν ἀναμμένοι, ἐφειγνόν) : 2) μτφ πα-
ροργίζω, ἐρεθίζω, ἐξεγείρω : Μάξ. Τύρ.24,9.

ἀναιλεια Ἡσ. «ἀείδω».

ἀναιλινος | κωδ. - λειψύς | Ἡσ. «ἀνυπόδητος».

ἀναιμακτός ἔπιρρ. ἀναιμακτὶ βλ. λ. : Νικ. Ἰω.90.

ἀναιμακτί μτγν. ἀνευ χύσεως αἵματος, ἀναι-
μακτῶς ἄ. ἀναιματὶ : Θεμιστ. Λογ.7,90 Α.

ἀναιμακτός-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνευ αἵματος, ὁ
καθ' ὃν δὲν ἐχύθη αἷμα, ὁ μὴ κηλιδωθείς μέ-
λιμα : Αἰσχ. Ἰκέτ.196 ἀναιμακτὸς φυγάς || νεώτ.
ὁ μὴ προκαλέσας χύσιν αἵματος ἀντιβ. αἵμα-
τηρὰς : ἀναιμακτος συμπολική, - ἐπαγνάστασις ||

ἔκκλ. ἀναιμακτος θυσιὰ τὸ μυστήριον τῆς
θείας εὐχαριστίας.

ἀναιμακτῶς ἔπιρρ. νεώτ. ἀναιματὶ, ἀνευ χύ-
σεως αἵματος : ἡ συμπολική ἐληξεν ἀναιμακτῶς.

ἀναιμασία (ῶ) νεώτ. ἰατρ. ἐπιδημική ἀναιμία
τὸν μεταλλορρῶχυν.

ἀναιματοποίησης-ως (ῆ) νεώτ. ἰατρ. παῖσις
τῆς ἀνανεώσεως τοῦ ἐξ ἀγκυλοστομίας αἵμα-
τος ἐνεκα μεγάλης ἐλαττώσεως τῶν αἰμοβλαστῶν.

ἀναιμάτος (-ῆ)-ο(ν) κ. δημ. ἀναιμος, μὴ ἔχων
αἷμα : Αἰσχ. Εὐμ.302 ἀναιμάτων, βόσκημα δαιμό-
νων, σκιάν 2) δημ. ὁ ἔχων ἀναιμίαν.

ἀναιμεῖ ἔπιρρ. ἀντὶ ἀναιματὶ βλ. λ.

ἀναιμία (ῆ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐλλείψις αἵματος
2) νεώτ. κ. δημ. παθολογική κατάστασις τοῦ
αἵματος ἐκδηλουμένη ἰδίως δι' ἀχρότητος τοῦ
προσώπου καὶ καθ' ἣν ἐπέρχεται ἐξάνθησις τοῦ
ὀργάνου : πάσχει ἐξ ἀναιμίας.

ἀναιμικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὴν ἀναιμίαν βλ. λ.2 : ἀναιμική κρᾶσις, - κα-
τάστασις 2) ὁ πάσχων ἀναιμίαν.

ἀναιμίζω (ῆ) νεώτ. σιδηροσακεραροῦχον ἀκεύ-
ασμα ἐναντίον τῆς ἀναιμίας ἐπιδρῶν εὐνοϊκῶς
κατὰ τὴν πέφιν.

ἀναιμίων-άντος (ῶ) ἄ πάσχων ἐξ ἀναιμίας,
ἀναιμικός.

ἀναιμῶδινον (τὸ) Ἡσ. «ἀνδράχην».

ἀναιμορράγητος-ον μτγν. ἰατρ. ὁ ἀνευ αἱμορ-
ραγίας : Ἀντὺλ. παρ' Ὀρειδ.45,24,15.

ἀναιμος (-ῆ)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ αἵ-
ματος ἀντιβ. ἀναιμίας : Πλάτ. Πρωτ.321 Β ὑπο-
δὼν τὰ μὲν ἄλλαίσι, τὰ δὲ θυσιῇ δέρομαι σπτε-
οῖς καὶ ἀναιμοῖς 2) ἐπὶ χρωματισμοῦ : Ἀέτ.1,298
νῆπυ ἀναιμότερον κεχρωσμένον 3) μτφ. ἀσθε-
νὴς, ἀδύνατος : Γοργ. ἀν.16 χλωρὰ καὶ ἀναιματὰ
πράγματα 4) ἀναιμιακός : Διωκ.68,19 ἀν- νίκη.

ἀναιμόδαρκος ὁ ἔχων ἀναιμον βλ. λ. σάρκα,
περὶ τοῦ τέτιγος : Ἀνακρεόντ.43,17.

ἀναιμότης-ης (ῆ) ἀναιμία : Ἀριστ. Λ.ΖΜ 676 Α 31.

ἀναιμοχρῶς-αυ μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα, τὴν
ὄψιν ἀναιμικός : Γαλ.14,326.

ἀναιμίων-ονος-ον ὁ μὴ ἔχων αἷμα, ἐπιθ. τῶν
θεῶν : Ἰλ.Ε342 τούνεκ' ἀναιμίονες εἰσι καὶ ἀθάνα-
τοι καλέονται ὁμοίως ἐπὶ ἰχθύων : Ἰων.Τραγ.36
|| ἐπὶ ὄντου, ὁ λίαν ἀδύνατος : Πλούτ. Μθ.692 Β.

ἀναιματωεῖ ἔπιρρ. ἀντὶ ἀναιματὶ βλ. λ.

ἀναιματῶ κ. νεώτ. ἀνευ χύσεως αἵματος, ἀναιμα-
κτὶ : Ἰλ.Ρ363 οὐδ' αἱ γὰρ ἀναιματὶ γε μέχοντα.

ἀναινομαι παρὰτ. ἡναινόμην, ἐπ. ἀναινόμην,
μτγν. κ. ἀνυνόμην, ἀάρ. ἀνυνόμην ἀρνοῦμαι, ἀ-
πακροῦμαι, ἀπορρίπτω τὴ μετὰ περιφρονήσεως :

Ἰλ.1,679 σέ δ' ἀναινεταὶ ἡδὲ σά δώρα || γεν.
δὲν ἀποδέχομαι : Ὀδ.7,265 πρὶν μὲν ἀναινετο
ἔργον αἰεκές, Ξεν.ΚΠ2,1,31 ὡς μηδὲν ἀναι-
νοτο ἔργον 2) δὲν ἀποδέχομαι τὴ ὡς ἀλ-
λότριον ὄν, δὲν ἀναγνωρίζω : Αἰσχ. Ἀγ.300 φάος
δὲ τηλέοιμον οὐκ ἡναινετα φρουρά, Εὐρ. Μήδ.237
οὐδ' οἶδ' ὅλιν τ' ἀνίνασθαι πόσιν, Δημ.954 εἰ
δὲ ἀναινη Φορμύλινα κηδεστήν 3) μετ' ἀπαφθ.
ἀποφεύγω : Ἰλ.Σ 450 ἡναινετο λογιὸν ἄμυναι,
Αἰσχ. Ἀγ.1,652 οὐκ ἀναινομαι θανέει || μετὰ
πλεονασμοῦς ἀνήσεως : Ἰλ.Σ 500 ἀναινετο μη-
δὲν ἐλίσσεται (ἰσχυρίζετο ὅτι δὲν ἔλαβε τίποτε 1
4) ἀπολ. ἀρνούμαι : Ἰλ.Η 93 αἰδῶσθαι μὲν ἀνή-
νασθαι 5) μετὰ μτγ. στενοχωροῦμαι, δυσά-
νασχετώ : Εὐρ. Βάκχ.251 ἀναινομαι τὸ γῆρας ὁ-
μῶν εισσρών νοῦν οὐκ ἔχων.

ἀναινεμα-ατος (τὸ) λεία, πλιόσικα : Σχδλ.
«ἀναινεμα ὄρησσμα».

ἀναινεσίων-αντος-ουσα (ῶ, ῆ) νεώτ. νομ. | μτγ.
ὡς ἔκ ρ. ἀναιρεσίων) ὁ (τῶν ἀναιρεσιν δικα-
στικῆς ἀποφάσεως.

ἀναιρεσέδω νεώτ. νομ. ὑποβάλλω ἐνώ-
πιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου αἴτη-
σιν ἀναιρέσεως ἐναντίον ἀποφάσεως Ἐφετερίου
ἡ ποινικοῦ δικαστηρίου ἡ ἐναντίον βουλευμάτων
δικαστικοῦ συμβουλίου.

ἀναιρεσιόλητος-ον νεώτ. νομ. ὁ καθ' οὗ ὁ
σκέπται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, πρβλ. ἀναιρεσι-
δάλως ἀντιβ. ἀναιρεσίων (ὁ ἀσκῶν τὸ ἐνδίκον
μέσων τῆς ἀναιρέσεως).

ἀναιρεσιμῶς-ον νεώτ. νομ. ὁ δεκτικός δικαστι-
κῆς ἀναιρέσεως βλ. λ.βι : ἀναιρεσιμὸς ἀπόφασις.

ἀναιρεσιμότης-ότητος (ῆ) νεώτ. νομ. ἡ δυνα-
τότης δικαστικῆς ἀναιρέσεως, ἡ νόμιμ. πλημμέ-
λεια ἀποφάσεως, ἡ καθιστώσα δυνατότην τὴν
ἀναιρεσιν αὐτῆς.

ἀναιρεσις-ως (ῆ) κ. νεώτ., δημ. ἀναιρεση λή-
ψις κατακεκμηγὸν τινὰς καὶ μετακίσεως : Πλάτ.
Νομ.814 Α ἀναιρεσις καὶ θάσις δολῶν 2) ἐπὶ
νεκρῶν, περισυλλογὴ καὶ ταφή : Θουκ.3,109,1
προσφέρει λόγον περὶ σπονδῶν καὶ περὶ
νεκρῶν ἀναιρέσεως, αὐτ.2,34,3 μία δὲ κλίνη
κενὴ τῶν φανῶν, εἰ ἂν μὴ εὐρεθῶσιν εἰς ἀναι-
ρεσιν || ἐπὶ ναυαγῶν ὁμοίως : Ξεν. Ἑλλ.1,7,5
τὴν δὲ ἀναιρεσιν τῶν ναυαγῶν προστάξεν
ἀνδράσιν ἱκανοῖς 3) ἀνάληψις, ἐπιχειρήσις :
Πλάτ. Νόμ.847 D ἀν- ἔργον 4) καθαίρεσις,
καταθέσθαι : Δημ.385,3 τῶν τειχῶν καὶ τῶν πό-
λεων ἀναιρέσις 5) θανάτωσις, φόνος : Κδ
Πράξ.22,20 ὅτε ἐξεχίτο τὸ αἷμα Στεφάνου...
ἤμην συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ || εἰδ.
νομ. νεώτ. καὶ δημ. ἡ ἀπρομελετήτως εἰς βρα-
σμον φυγικῆς ὁρμῆς διαπραττομένη ἀνδραπακτο-
νία 6) κ. νεώτ. ἀνασκήψις, ἀνατροπὴ ἐπιχειρη-
μάτων 7) ὄρεσις, κατάρρησις : Πλούτ. Κικ.34 ἀν-
δογμῶν 8) νεώτ. κ. δημ. νομ. τὸ ἐνδίκον
μέσον δι' οὗ ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως
ὕπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἄ. αἰτήσις ἀναιρέσεως
|| κ. ἡ δικαστικὴ κῶρυσις τοιαύτης αἰτήσεως.

ἀναιρεται (οἰ) νεώτ. ζωολ. ὠδικὰ πτηνὰ μικρό-
τατα τῆς οικογενείας τὸν σπιζιδῶν, ζῶντα εἰς τὴν
Νάτιον Ἀμερικὴν (anaeretae).

ἀναιρετήριος-ον μόν. κ. νεώτ. ἀναιρετικός
|| νεώτ. νομ. ἀναιρετήριον ἔγγραφον ἡ ἄλλως
ἀναιρετήριον δικαστικὸν ἔγγραφον δι' οὗ ζητεῖ-
ται ἀναιρεσις ἀποφάσεως.

ἀναιρέτης (ἀ) θηλ. -ις κ. νεώτ. ὁ ἀναιρῶν, ὁ ὀλετήρ, ὁ φονεὺς· σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 1147· 2) ὁ σποδὸς ὁ ἀντιπιδέμενος εἰς τὰ ἐξ ὧλης προμυώσεως προκύπτοντα καὶ ἀναιρῶν ταύτην.

ἀναιρετικός -ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς πρὸς καταστροφήν, καταστρεπτικός· Ἀριστ. Πητ. 1386 Α 6, Πλούτ. 427 Ε· ἀν- ἀλλήλων· 2) νεώτ. νομ. ὁ ἀρμόδιος ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς ἀναιρεσιν βλ. λ. ἢ ἐπεγγελῶν ἀν-· ἀναιρετικά ἐπιχειρήματα, ἀπόφασις ἀναιρετικά· 3) μτγν. ἀληθηρώδης· ἀναιρετικά φάρμακα· 4) ἀστρολ. ὁ ἰδίζων εἰς τὸν ἀναιρέτην βλ. λ. 2) ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ πρόκύπτων.

ἀναιρετικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνασκαυατικός, ἀρνητικός.

ἀναιρετός -αν ὁ μὴ αἰρετός, ὁ μὴ ἐκλεγόμενος· Σημ. Πλ. παρ' Ἐπικτ. 14 D· 2) ὁ μὴ αἰρούμενος, ὁ μὴ ἐκλέγων· Τιμων 72.

ἀναιρεσι ἰδί. ἦα. «ἀναιρεσι Κρήτες».

ἀναιρεσι αἰρω ἀνω, ὠφών· Ἀν. Τακτ. 23, 4· ἢ μέσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.· Εὐρ. Ἠλ. 102 ὥς γὰρ λευκὸν θυμ' ἀναιρεται· ἢ παθ. κατὰ τὴν αὐτ. σμ.· ΑΠ 12, 67 ἀναιρεσις ἵππ. τοῦ Γαυμηδίου.

ἀναιρεσι -ών κ. νεώτ. ἀόρ. ἀνείλον κ. μτγν. ἀνέρεσα, μέσ. ἀνείλουν, παρὰ, ἀνήρημαι λαμβάνω κ. κατακείμενον, σηκώνω ὁπὸ κάτω· Ὀδ. 1453 ἀνείλονται ἀπὸ χθονὸς ἔσχατον, οὐτ. Υ 66 Πανδάρου κύμας ἀνείλονται βύβαλλαι, Σοφ. ΑΙ 237 ἀργίποδας κριοὺς ἀνείλων· 2) λαμβάνω, παίρω· Πλ. Ψ 736 εἰβάλλει δ' ἴσ' ἀνείλονται ἔρχομαι· ἢ Ἡρ. 5, 102 στεφανηφόρους ἀγῶνας ἀναιρεσιν κῶτα (νενηκῶτα)· ἢ Θουκ. 1, 126, 12 τὰν τεθνεώτων τὰ δοτὰ ἀνείλονται ἐξέβαλλον ἐκθάφοντες· ἢ μέσ. λαμβάνω π. δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω, σηκώνω· Ἠλ. Α 449 χερσὶ φαντο δ' ἴσ' ἔπειτα καὶ οὐλοχῆτας ἀνείλονται ἠῆραν σὰ τὰ χεῖρα ἀπὸ κάτω, Ἡρ. 1, 84 κυνέην ἀνείλόμενον· ἢ Ἡρ. 6, 70 Ὀλυμπιάδα ἀνείλόμενος τεθρίπῃ κ' ἰνικήας ἀγῶνα τεθρίπῃ ἐν Ὀλυμπίῃ· ἢ μέσ. γεν. λαμβάνω, δέχομαι· Ὀδ. Σ 357 ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, εἰ σ' ἀνελαιμνὴν ἰδὲν σ' ἐδεχομένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μοῦ, Ἡρ. 4, 128 σῖτα ἀναιρεόμενοι, Πλάτ. Πολ. 617 Ε ἀναιρέσθαι κλῆρον· 3) ἐπὶ μοντεῖν, χρῆσθαι τοποτῶ· Ἡρ. 6, 69 αἱ μάντιες τὸν αὐτὸν τοποτὸν ἥρωα ἀναιρεσιν εἶναι, αὐτ. 1, 13 ἀνείλε τε δὴ τὸ χρηστήριον ἐπὶ νεκρῶν, σηκώνω, περισυλλέγω καὶ θάπτω· ἢ κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Πλάτ. Πολ. 614 Β ἀναιρεθέντων δεκαταλίων τῶν νεκρῶν· ἢ Ξεν. Ἀν. 6, 4, 9 τοὺς νεκρούς ἐνθαπερ ἔπαισαν ἐκαστοὺς ἔθαψαν, ἦδη γὰρ οὐχ οἶαν τε ἀναιρεῖν ἐπὶ ἡν δὲν ἦτο δυνατόν τὸν σὸς περισυλλέξουν, ἴνα τοὺς θόφους προσοικῶντες· 4) ἐκποδῶν ποιῶμαι πῖνα, βγάζω ἀπὸ τῇ μέσῃ· ἢ συνεδ. κ. νεώτ. νομ. ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν πῖος, θανατώνω· Αἰσχ. Χο. 1004 τῷ θεῷ δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 517 σέ μὲν ἡμέτερά φθῶρος ἀναιρεῖ, νεώτ. ποιοῦμαι ἀναιρεσιν βλ. λ. 5) ἀπρομελετήτως θανατώνω πῖνα, τὸν σκοτώνω· 6) ἐπὶ πραγματῶν, καταλῶ, ἀφανίζω, καταστρέφω· Σόλ. 36, 4 θροῦς ἀνείλων πολλὰ καὶ πενήγους ἵπτασαν τὰ ἐνοσφρα, Δημ. 38, 14 τὴν ἀταξίαν ἀνείλων εἰς τὴν ἡγεσίαν τὴν πόλιν· ἢ κ. νεώτ. νομ. ὀκρῶ, ἐξαφανίζω· Ἰσοκ. 1, 14 ἐβούληθη ταύτας τὰς διαθήκας ἀνείλιν, - τὸ δικαστήριον ἀνέρεσε τὴν ἀπόφασιν· ἢ κ. μέσ. Δημ. 1, 180, 7 ἀναιρεῖσθαι τὰς συνθήκας ἡ καθίσταναι ὀκρούς· ἢ ἀνακαλῶ, ἀθετῶ· ἀνέρεσε τὰς ὑποσχέσεις του· 7) κ. νεώτ. ἀνασκαυαζῶ, ἀναιρέω· Πλάτ. Πολ. 353 Ε ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος... τὰς ὑποθέσεις ἀναιρούσα, νεώτ. ἀνέρεσε τὴν κατηγορίαν, - τὸν λαχρύσμενον κτ.· 8) μέσ. ἀναλαρῶμαι, ἐπιχειρῶ· Ἡρ. 5, 36 οὐκ ἔα πόλεμον βασιλεῖ ἀναιρεσθῆναι, Δημ. 1, 3 ὅψ' ὁμῶν πεισθέντες ἀνείλονται τὸν πόλεμον·

9) μέσ. λαμβάνω ὁλίσω, ξαναπαίρω· Δημ. 916, 9 τὴν συγγραφὴν ἀνείλόμενος ἀπηλλάξω ἀν τοῦ συμβολαίου ἡ λαβὼν ὁλοῖτο ὁλίσω τὸ γραμμῆσιαν. **ἀναιρεσι** -ἰδος ἰδί. νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν τροχιλιδῶν Ἰθαγενὲς τῆς νήσου θόρνεον ἡ αἰαῖσις.

ἀναισθητός -ους -ες μτγν. ἀναισθητός· Μάξ. Τύρ. 17, 5. **ἀναισθησία** ἰδί. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναισθησις αἰσθησεως, βραδυδῆς περὶ τὴν αἰσθησιν ἢ ἀντιληψιν· Θεόφρ. ἔστι δὲ ἀναισθησία βραδυδὴς φυχῆς ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀλγηδόνες ἀμδύτης· Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1109 Α 4· 3) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἢ μὴ ἀντιληψις τοῦ πόνου κατὰ τὰς χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις, ἀπονάρκωσις· γενική, τοπική ἀναισθησία· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις συναίσθησεως, ἀναισθησία· Δημ. 757, 6 εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ τὸλμης προεληλύθασαν, δημ. τὸν δέροναι ἀναισθησία· ἢ κ. δημ. γεν. νωδρότης διανοητικῆς.

ἀναισθησιακός -ή-όν νεώτ. ἀναφερόμενος εἰς τὰ τῆς ἀναισθησίας· ἀναισθησιακὴ ἐκδότησις· ἢ ὁ προσφυὴς εἰς τὸ προκαλεῖν αἰσθητικὴν ἀναισθησίαν, ἢ ἀναισθητικός· φάρμακα ἀναισθησιακά, ἀναισθησιακὴν αἰσθησίαν ἰδί. νεώτ. ἱατρ. ἔλλειψις τῆς αἰσθητικότητας καὶ τῆς κινητικότητας ὁργάνων πινὸς ἐνεκα βλάβης τῶν ἐν αὐτῷ νεύρων.

ἀναισθησιήν ἰδί. νεώτ. φάρμακον τοπικὸν ἀναισθητικὸν χορηγούμενον ἀντὶ τῆς κοκαίνης.

ἀναισθησιολογία ἰδί. μτγν. κ. νεώτ. ἡ θεωρία τῆς ἀναισθησίας βλ. λ.

ἀναισθησιακός -ή-όν νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀναισθησίαν βλ. λ. 3)· ἀναισθησιακὰ φάρμακα.

ἀναισθητα ἐπίρρ. δημ. ἀναισθητώως, ἀναιδημόνας, ἀναλήγου, σκληρῶς· φέρεται στὴν οἰκαγενεῖα τοῦ ἀναισθητά.

ἀναισθηταίνω μον. ἀντὶ ἀναισθητέω βλ. λ. **ἀναισθητῶ** μτγν. ἀναισθητῶ, εἶμαι ἀναισθητός, ἀνάληγος· ἢ μέσ. -εῖσθαι· Φρύν. 329 «ἀναισθητόμαί» τὸ μὲν ὄνομα ἀναισθητικὸς δόκιμον, τὸ δὲ ῥῆμα οὐκ ἐστὶ. Λέγε οὖν οὐκ αἰσθάνομαι.

ἀναισθητήριος -ον νεώτ. ὁ προκαλὼν, ἐπιφέρων αἰσθητικὴν ἀναισθησίαν.

ἀναισθητήσις -εως ἰδί. νεώτ. ἡ ἐπαγωγή ἀναισθησίας τοῦ σώματος γενικῆς ἢ τοπικῆς.

ἀναισθητισμός -εως ἰδί. νεώτ. τὸ καθίσταναι ἀναισθητὸν εἰς τὸ ὅλως ὀλον τὸ σῶμα ἢ μέρος ἢ ὄργανον τῆς αὐτοῦ σώματος· ἀναισθητισμός τῆς χειρὸς, - τοῦ ποδός· ἢ νάρκωσις.

ἀναισθητῶ νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέρω διὰ φαρμάκου ἢ ἀ. ἀναισθησίαν ὅλως, κοιμίζω τὰς αἰσθήσεις, νάρκωζω, ἀναισθητῶ μτδ. βλ. λ.

ἀναισθητικός -όν νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλὼν ἀναισθησίαν· ἀναισθητικά φάρμακα, - μίγματα, ἀναισθητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναισθητικὸν βλ. λ.· τὸ φάρμακον ἐπιδέρσας ἀναισθητικόν.

ἀναισθητικός -ἰδος ἰδί. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμου κολεοπτέρων, ὅπερ ζῇ ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ ξηρῶν κλάδων ἡ αἰαετῆτις.

ἀναισθητοποίησις -εως ἰδί. νεώτ. ἡ διὰ φαρμάκων ἢ ἀ. κατορθουμένη ἀναισθησία βλ. λ. 3).

ἀναισθητός (νη-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ αἰσθάνόμενος, ὁ στερούμενος αἰσθήσεως ἢ αἰσθητικότητας· Πλάτ. Μέν. 705 ἀναισθητός καὶ νεκρός, Ἀρετ. Ὀξ. Παθ. 1, 7 ἀναισθητός ἡ ἀφ' ἣ δὲν ἔχει αἰσθητικότητα· ἢ ὁ ἀπολέσας προωφρινὰς τὰς αἰσθήσεις του, λιπόθυμος· ἔμεινε ἀναισθητός ἡμισειαν ὥραν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων αἰσθητικὴν ἢ διανοητικὴν ἢ ἠθικὴν ἀμδύτητα· Θεόφρ. Καρ. 14 ὁ δὲ ἀναισθητός τοιοῦτός τις οἶος δίκην φεγῶν καὶ ταύτην εἰσέναι μέλλων, ἐπιλαθόμενος εἰς ἄγρὸν πορεύεσθαι, Θουκ. 6, 86, 4 τολμῶν... πα-

ρσκαλαιν ὑμᾶς ὡς ἀναισθητοῦς, Δημ.267,14 οὗτω
σκαίος εἰ καὶ ἀναισθητός, Αἰσχίνη, ὥστ' οὐ δύ-
νάσθαι λογισσάσθαι· 3) παθ. ὃν δὲν αἰσθάνεταί
τις, ὃ μὴ αἰσθητός· Θουκ.2,43,6 ὁ μετὰ ρώμης
γινόμενος ἀναισθητός θάνατος, Πλάτ.Τιμ.52 Α
ἀόρατον καὶ ἀναισθητόν· 4) νεώτ. καὶ δημ. ὃ
μὴ συγκινομένης ὑπὸ συναίσθηματος, ἀπάθης,
ἀνάλγητος, σκληρός· 5) τὸ οὐδ. ἀναισθητός
ὡς οὐσ. ἡ ἀναισθησία· Θουκ.1,69,3 διὰ τὸ ἀναι-
σθητόν ἡμῶν ἥσαν θαρσοῦνιν.

ἀναισθητός-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἀναισθητός, ἔ-
χω περὶ τὴν αἰσθησιν ἢ τὴν διάνοσιν ἀμβλυότητα·
Ἰωά.11,5,8 ἀν- ταλαιπωρίας (δὲν αἰσθάνομαι
κόπωνσιν)· || εἰδ. νεώτ. ἔχω ἀναισθησίαν ὀλγους,
δὲν αἰσθάνομαι πόνον· || νεώτ. εἶμαι ἀπάθης,
δὲν συγκινοῦμαι ὑπὸ συναίσθηματος· 2) μετ. ἐπι-
φέρω ἀναισθησίαν ὀλκήν ἢ μερικὴν χάριν χειρουργ-
ικῆς ἐπεδύσεως, ἀναισθητικός.

ἀναισθητικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀναισθητόν βλ.λ.· τρώγει, - κοιμάται ἀναισθητός.
ἀναισθηόλη (ἡ) νεώτ. φάρμακ. μίγμα χλωριούχου
μεθιλου καὶ χλωριούχου αἰθιλου, λευκὸν ὑγρὸν
χρησιμοποιοῦμενον ὡς τοπικὸν ἀναισθητικόν.

ἀναισθημός-ον ὃ μὴ προσήκων, ἀνάρμοστος,
ἀρρηλῆς· Εὐμν.27 Α ὁρίης ἀναισθημός.

ἀναισθημύ-όω ἰων. χρησιμοποιοῦ, μεταχειρί-
ζομαι πρὸς τι·· Ἡρ.1,185 τὸν ὀφρυσόμενον
χοῦν ἐκ τοῦ ὀφρυσματος ἀναισθημύ παρὰ τὰ χέι-
λα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα· 2) δαπανῶ,
καταναλίσκω, ἐξοδικάζω· Ἡρ.3,150 ἀπέπνιξαν αὐ-
τὰς ἵνα μὴ σφέων τὸν σίτον ἀναισθημύσωσι· || μέσ.
-οῦμαι κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.· Ἡρ.3,90 τεσσε-
ράκοντα καὶ ἑκατόν (τάλαντα) εἰς τὴν φρου-
ρέουσαν ἱπποὺς ἀναισθημύοντες· 3) μέσ. χρειά-
ζομαι· Ἡρ.1,72 μήκος ὁδοῦ εὐζώνων ἀνδρῶν πέντε
ἡμέρας ἀναισθημύονται (ἀπαιτοῦνται).

ἀναισθημύμα-ατος (τὸ) ἰων. τὸ ἀναισθημύμενον,
τὸ δαπανώμενον· Ἡρ.5,31 πάρειξ τῶν ἀναισμη-
μάτων τῇ στρατιῇ (τῆς δαπάνης διὰ τὸν στρατόν).

ἀναισθηός-ον ὃ μὴ αἰστικός, ὃ μὴ φέρων τύχην.

ἀναισθω ἀπτ. ἀνάπτω κ. ἀνάπτω φέρομαι πρὸς
τὰ ὄντα ὀρμητικῶς, ἀνασηδῶ, σηκώνομαι ἐπάνω·
Ἰλ.Δ14 μὴ πρὶν ἀναισθηνεῖν υἱὲς Ἀχαιῶν· ἐπὶ λα-
γού· Ξεκ.Κω.δ.17 ἐξαίφνης ἀναισθω· || ἐπὶ
πηγῆς, ἀναβλῶζω μεθ' ὀρμῆς· Ἰλ.Χ148 πηγαὶ δοῖαι
ἀναισθουσι· 2) πηδῶ ἐπάνω, ἀναδύωμαι δι' ὀλ-
ματος· Ἰλ.Ω440 ἀναισθας ὄρμα καὶ ἱπποὺς·
3) τρέχω ὀρμητικῶς· Ὀμπ.Κυν.1,107 ἀναισθας δὲ φέ-
δεσθαι (ὄρμησε νὰ φύγῃ).

ἀναισθηός-ους-ές ΑΒ ἀναισθητός.

ἀναισθητός ἐπίρρ. δημ. ἀναισθητός βλ.λ.

ἀναισθητή (ἡ) ἀναισθητή βλ.λ.

ἀναισθητήμα-ατος (τὸ) πρᾶξις-ἡ λόγος ἀναι-
σθητός· Υπερείδ.ἀν.226.

ἀναισθητία (ἡ) ἑλλειψὶς αἰσθύνης, ἀναισθησία·
δημ. ἀδαιοντροπία· Πλάτ.Συμπ.192 Β οὐ γὰρ ὑπ'
ἀναισθητίας τοῦτο δρῶσιν, ἀλλ' ὑπὸ θάρρους
γνώμ. τῇ ἀχαριστίᾳ ἐπιταί ἡ ἀναισθητία.

ἀναισθητογραφία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀναισθύντως
συγγραφέν· || ἡ ἀνθρογραφία, πορνογραφία.

ἀναισθητογράφος-ον μτγν. ὁ συγγράφων
ἀναισθητῶν, ἀνθροκ., ὁ πορνογράφος.

ἀναισθητοποιός-όν μον. ὁ πρῶτον ἀναι-
σθητῶν, ὁ φερόμενος ἀναισθύντως· Προκ.Ἀνέκδ.9.

ἀναισθητός-(η)-οῦν κ. νεώτ. κ. δημ. ὃ μὴ αἰ-
σθύνόμενος, ὁ ἀναιδής, ἀδιδαντροπός, ζαδιδαντροπός·
Ἀριστ.Εἰρ.182 ὁ βδελυρὸς καὶ τολμηρὸς κἀναι-
σθητῶν, Εὐρ.Κύκλ.416 ἐκπλεῶς ὢν τῆς ἀναισθύν-
του βοράς· || τὸ οὐδ. -ον ἡ ἀναισθητία περὶ
πραγματῶν, τὸ αἰσχροτόν, τὸ ἐπαινεῖσθαι, τὸ βδε-
λυκτόν· || κ. παραθ.· Πλάτ.Ἀπολ.17 Β τοῦτ' οὐ μοι
ἐδόξεν αὐτῶν ἀναισθητότατον εἶναι.

ἀναισχυνοφιλάργυρος-ον νεώτ. ὃ ἀναι-
δῶς, ἀναισχυνός, ἐξευτελιστικός φιλάργυρος.
ἀναισχυνός-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἀναισχυνός βλ.λ.
ἡ πρῶτον ἀναισχυνός· Ἀριστ.Ἐσθμ.708 ται-
αῦτα ποῶν δὲ' ἀναισχυνέτω, Θουκ.1,37 Α ἢν δὲ
ποῦ τι προσλάθωσιν (ἔχουσι ταῦτο ὀφως) ἀναι-
σχυνέτωσι, Ξεν.Συμπ.8,33 ἀφροσύνην καὶ ἀναι-
σχυνέτω πρὸς ἀλλήλους ἐθελόμενοι· 2) παθ.
ὀφθαλμοί, ὑποφέρω τὴν ἀναισχυνίαν ὀλλού·
Ἀριστλ.Ρητ.1412 Α ὃ ἀναισχυνὸς πρὸς τὸν
ἀναισχυνοῦμενον (πρὸς ἐκεῖνον εἰς βάρος τοῦ
ὀπλοῦ ἀναισχυνέτω).

ἀναισχυνός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀναισχυνός
ἀναιδῶς, ζαδιδαντροπία· Πλάτ.Ἀπολ.31 Β ἀναισχυ-
νός κατηγοροῦντες· || ὑπερβ.· Δημ.819,7 ἀναι-
σχυνότης ἀνθρώπων.

ἀναίτια [οἶ] νεώτ. ζωολ. ἐίδος ζωονομικῶν
συγγενῶν πθον. πρὸς τὸς φυλλόδοκας [απαίτια].

ἀναίτητος-ον κ. -η-ον κ. νεώτ. ὃ μὴ αἰτήθε-
τος, ἀναίτητος ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ αἰτήσεως.

ἀναίτης ἐπίρρ. δημ. ἀναίτης βλ.λ.

ἀναίτια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτε-
ρων με κερατὰς νηματοειδεῖς βραχυτέρας τοῦ
σώματος καὶ με ὀφθαλμοὺς διαχωριζόμενους εἰς
δύο ὀφθαλμοὺς (αἰσθητῆς).

ἀναίτια νεώτ. ἀπαλλάσσω τινὰ τῆς ἐναν-
τίου αὐτοῦ γενομένης αἰτίαςσεως, κατηγορίας·
|| ἀποδεικνύω ἀδύνατον τὴν αἰτίαν.

ἀναίτιασις-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἀπαλλαγὴ τινος
ἀπὸ κατ' αὐτοῦ γενομένης αἰτίαςσεως, κατηγορίας.

ἀναίτιατος-ον ὃ μὴ αἰτιαθεῖς, ἀκατηγορήτος.

ἀναίτιατός-όπτος (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ ἐλλειψὶς
αἰτιατοῦ, ἀποτελέσματος προκύπτοντος ἐκ νομι-
κῶς κολασίμου αἰτίας, τὸ ἀδύνατον αἰτίαςσεως τινος.

ἀναίτιολόγητος ἐπίρρ. δημ. ἀναίτιολόγητος βλ.λ.

ἀναίτιολόγητος-(η)-οῦν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὃ
μὴ δυνάμενος νὰ αἰτιολογηθῇ, οὐ δὲν δύναται τις
νὰ εἰπῇ τὴν αἰτίαν· Ἀλέξ.Ἀερ.Πρ.1,52· || νεώτ.
κ. δημ. κ. ὃ μὴ αἰτιολογηθεῖς· || δημ. κ. ὃ μὴ
ἐξηγήσιμος, ἀσαφής, σκόπιος· ἀναίτιολόγητα
πράγματα γίνονται τῇ νύχτᾳ σ' αὐτὸ τὸ σπῆν.

ἀναίτιολόγητος ἐπίρρ. νεώτ. χωρὶς αἰτιολο-
γίαν, ἀδικαιολογητός.

ἀναίτιας-ον κ. -α-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὃ μὴ αἰ-
τίως, ἀνευθύνος, ἀθώος· Ἰλ.Ν775 ἀναίτιον οἰτιθῆ-
σθαι, Ἡσιόδ.Ἑργ.827 δαδίας δὲ ἀναίτιας ἀθανά-
τοιςιν, Ξεν.ΚΠ1,6,10 ἀναίτιας ἔσται παρὰ τοῖς
στρατιώταις (δὲν θὰ κατηγορηθῇς ὑπὸ τῶν στρ.).

|| μετὰ γεν. τῆς αἰτίας· Ἡρ.233 ἀναίτια εἶεν
τρώματος τοῦ γενομένου βασιλέα, Αλφ.Ἀγ.1505

ἀναίτιας εἰ τοῦτο τοῦ φόνου· || ἐν τῇ ἐκφρα-
σῇ ἀναισθύνω ἐστὶ μετ' ἀπαρφ. εἶναι ἀξιομειντόν,
ἐπιληψίμον ἐν... 2) τὸ οὐδ. ἀναισθύνω ὡς οὐσ.

τὸ μὴ ἐν αἰτίᾳ ἢ μὴ δυνάμενον νὰ τεθῇ ὡς αἴ-
τιον· Ἀριστλ.Ἀν.Πρ.65 Β16 τὸ ἀναισθύνω τιθεῖναι
ὡς αἴτιον· 3) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἀδωφότης.

ἀναίτιατος-πτος (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ ἐλλειψὶς,
ἀνυπαρξία νομικῶς βασιμῶν αἰτιάσεως.

ἀναίτιατος-ους-ές ὃ μὴ ἀπὸ αἰτίου προκύ-
πτων, ὃ μὴ ἀπὸ αἰτίου ἐξαρτώμενος, ὃ μὴ ἐνέχων
ἐν ἑαυτῷ αἰτίαν· ἀναισθύνω δὲ δικαιοπραξία ἢ
ἀνευ αἰτίου [sine causa].

ἀναίτιας ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. ἀναίτια οὐχὶ
κατὰ τὴν αἰτίαν, ἀνευ αἰτίας· Γαλ.10,36.

ἀναίτιας ὁ ἀνατος βλ.λ.

ἀναίτιαλος ὃ μὴ αἰσχυλαιοπθεῖς, ἀζώρη-
τος· Ἡσ.ἐν.λ. ἀπάρητος.

ἀναίτιας-ον νεώτ. ὁ ἀνευ οἰκμῆς· ἀναίτια βέλλ.

ἀναίτιας-α-ο δημ. ἀναιδής, διαρκή, ἀθδρα-
τος, ἀ. ἀκατάλυτος· ἀναισθύνω κάστρο, - ἀναισθύνω
ροῦχα (μὴ φθειρόμενα, ἀχάλαστα).

ἀναισθητός-έω μτγν. κρατῶ τὴν ὀφθαλμ., ὥστε νὰ αἰ-

ωρήται: Κόλουβ.155 ἐάνον ἐς ἡέρα ἀνθρώπων
|| παθ.: Νῶν.16,342 ἀνθρώπων.

ἀνάκα ἔμπρ. ἡνία βαλ.

ἀνακαγχάζω κ. νεώτ. γελῶ βορυδωδῶς, κογ-
χάζω: Πλάτ.Εὐθ.300 D μέγα πᾶν ἀνακαγχάσας,
αὐτ.Πολ.337 Α ἀνεκαγχάσε μέλα σαρδάνιον.

ἀνακαγχασμός (ὁ) νεώτ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀνοκαγχάζειν βλ.λ.

ἀνακαχαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰδιάζων εἰς
τὸ ἀνακαχάζειν ἢ ὁ προκαλὼν τὸ ἀνακαχά-
ζειν βλ.λ.

ἀνακαθαίρω κ. νεώτ. καθαρίζω ἐκ νέου ἢ
ἐντελῶς, ξεκαθαρίζω: Πολύβ.10,35,8 πᾶν τὸ πρὸ
ποδῶν ἀνακαθαίρειν || παθ.: Ἀριστλ.Θαιμ.1834Λ
27 τῶν μετὰλλων ἀνακαθαρόντων || ἐπὶ τοῦ
ἀέρος γίνονται ἐντελῶς καθαροί, διαυγής: Πλάτ.
Φλαμ.8 τοῦ ἀέρος ἀνακαθαίρουμένου || μέσ.
ἐν τῇ Ιθ σμ.:(Πλάτ.Μενξ.241 D ἀνακαθηρά-
μενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ
τῆς θαλάττης, Λουκ.Ἀλέξ.1 τὴν Αὐγίαν βου-
στάσιον ἀνακαθαίρασαι) 2) ἐπὶ μετολλευ-
μάτων, ἀποχωρίζω τὰς ξένας οὐσίας: Πλάτ.
Νόμ.678 D ἀπορίτ τοῦ ἀνακαθαίρεσθαι τὰ ται-
αῖτα (μετολλεία) 3) μτφ. ἀν-λόγων ἀναπτύ-
σας, ἐξηγῶ, σφηνίζω: Πλάτ.Νόμ.642 Α μέθης
πέρη, σμικροῦ πράγματος, παρμῆκη λόγων ἀνα-
καθαίρουμενος 4) νεώτ. μτφ. καθαρίζω ἐκ νέου,
ὀποβάλλω εἰς ἐλεγχον καὶ μετρορρίθμισιν, ἀνα-
νεώ: ἀνεκαθήσαν τὸ παλῆτευμα, -ἀν- τοὺς νό-
μους 5) εἰδ. Ιατρ. καθαρίζω δι' ἐμέτου ἢ ἀπο-
κρίψεως φλεγμάτων: Ίνπ.Αφ.5,8 ὁκόσοι πλευ-
ρῖτικοι γενόμενοι οὐκ ἀνακαθαίρονται.

ἀνακαθαρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. δωρ. ἀνακο-
θαρίζω ἀνακαθαίρω, καθαρίζω: Πίν.Ἡρακλ.1,
84 ἀνακαθαρίζοντι δὲ ὀστάκις καὶ δένωνται (=ἀ-
νακαθαίρουσι δὲ ὅταν δένωνται) 2) νεώτ. κ. δημ.
καθαρίζω ἐκ νέου, ξεκαθαθαρίζω ἢ καθαρίζω
ἐντελῶς: ἀνακαθαρίζω ὅλο τὸ σπῆτ.

ἀνακαθάρισμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ.: ἡ πρά-
ξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακαθαρίζειν βλ.λ.
ἀνακαθαριστήριος-ον νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἐκ
νέου καθαρισμὸν: ἀνακαθαριστήριον μηχανήματα.
ἀνακάθαρμα-ατος (τὸ) ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀνακαθαίρειν βλ.λ., τὸ ἀνακαθά-
ρισμα Ἡσ ἐν λ. δευθμία [ἀμφ.].

ἀνακάθαρσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀποκά-
θαρσις, τὸ ἐκ νέου ἢ πλήρης καθάρισμα: Πολύβ.
5,100,6 || νεώτ. ἀκριβὴς καθάρισις, ξεκαθάρισμα
2) γραμμ. διευκρίνισις, ἐξήγησις σκοτεινοῦ χω-
ρίου 3) Ιατρ. ἢ δι' ἐμέτου καθάρισις: Γαλ.8,327.

ἀνακαθαρή-ηρος (ὁ) ὄργανον ἢ μηχανήμα
δι' οὗ γίνεται ἀνακαθαρισμός.

ἀνακαθαρήτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν, ἐκτελῶν
τὸν ἐκ νέου καθαρισμόν || κ. ἐπὶ ὄργανον ἢ
μηχανήματος: ἀπμήλατος ἀνακαθαρήτης || ὁ
ἐχὼν ὑπερβολὴν ἢ ἐπαγγέλμα τὸ ἀνακαθαρίζειν:
οἱ ἀνακαθαρηταὶ τῶν καινοδόχων.

ἀνακαθαριστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἀνα-
κάθαρσιν τοῦ στομάχου ἀρμόδιος, καθαριστικός
|| ἐμετικός: Διοσκ.1,71.

ἀνακαθαριστικός ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνακαθαριστικόν βλ.λ.

ἀνακαθόμαι μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἀνακάθουμαι
κάθημαι ὀρθῶς [οὐχ] ἀνακειμένως: Λουκ.Ἰωκ.
112 2) νεώτ. κ. δημ. ἐνθ. κάθημαι ὀρθοῦμαι ὀλιγον
καὶ πάλιν κάθημαι || ὡς κατακειμένους ἀνορθῶ
τὸν κορμὸν: ἀνακάθεται στὸ κρεβάτι καὶ τρώει.

ἀνακαθίγγυμαι μτγν. ἢ-ινυμαι ἀνακαθίζω βλ.λ.
|| Ἀρετ.Κρον.Παβ.1,10 ἀνακαθίγγυσθαι θέλουσι.

ἀνακαθίρωσις-εως (ἡ) ἡ ἐκ νέου καθιέρωσις,
ἐπισήμη, ὅσον ἐορτῆς, πανηγύρεως, ἐθίμου: ἡ
ἀνακαθίρωσις τῆς τελετῆς τοῦ ἀγισμοῦ τῶν ὁ-

δῶτων 2) εἰδ. ἢ ἐπ' ὀνόματι ἁγίου καθιέρωσις να-
οῦ, καθιερωμένου εἰς αὐτὸν καὶ ἐν παρελθ. χρόνῳ.

ἀνακαθίζω κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. καθίζω τινα,
κάμνω τινα νὰ ἀνακαθίσω || ἀμτφ. καθίζω ἐγὼ
ὁ ἴδιος || μέσ. κατακειμένους ὡς ὀρθοῦμαι:
Πλάτ.Φαίδ.60 Β Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς
τὴν κλινὴν συνάκειμαί τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτρι-
ψε τῇ χειρὶ. 2) ἀμτφ. ἀνορθῶ, ἐγείρω τὸν
κορμὸν πρὸς τὰ ἄνω: Ξεν.Κυν.5,7 ἀνακαθίζον-
τες [οἱ λαγφ.] ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακοῦον-
σιν εἰ που πλησίον λαγφῇ ἢ φόβος τῶν κυ-
νῶν 3) δημ. ἀνατρέφω νεογνὰ ἢ μικρὰ δεό-
μενα ἐπιμελεῖται, παιδοκομῶ: εἶδα καὶ ἐπαδα ὁ-
σο ν' ἀνακαθίσω τὰ παιδιὰ μου.

ἀνακαθίστις-εως (ἡ) νεώτ. γυμναστικὸν ἀσκήμα,
καθ' ὃ λαμβάνει τις στάσιον χομὰ καθήμενον διὰ
κάμψεως τῶν σκελῶν αὐτοῦ.

ἀνακαθιστός-η-ο ἀνακαθιστός βλ.λ., ἀνα-
κεικλμένος, βλ. ἀνακάθουμαι.

ἀνακαθιστάς ἑπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνα-
καθιστὸν βλ.λ.

ἀνακαθιστάμαι νεώτ. ἐκ νέου καθιστάμαι βλ.λ.
ἀνακαθιστός-ή-ο δημ. καθισμένος ἐπὶ στρω-
μνῆς ἢ ἐδάφους μὲ τὸν κορμὸν ὀρθιον ἢ ἐπι-
κεικλμένον εἰς ἐπινώτιον καὶ μὲ τοὺς πόδας ἡλκα-
μένους πως: στάσου ἀνακαθιστός νὰ σοῦ πε-
ράσῃ ἡ δόσποναι.

ἀνακάθουμαι δημ. ὡς κεικλμένος ἐπὶ στρω-
μνῆς ἢ ἐδάφους ἡμιανορθοῦμαι καὶ κάθημαι μὲ
τὸν κορμὸν ὀρθιον ἢ ἐπικλίνοντα καὶ μὲ τοὺς
πόδας ἡλκαμένους: ἄ. ἀνακαθίζω [ὡς ἀμτφ.],
ἀνασηκῶμαι || μτγ. παρὰκ. ἀνακαθισμένος
κ. ἐν τῇ σμ. τοῦ ἀνακεικλμένου: στά συμπό-
σια οἱ ἀρχαῖοι ἐτρύγαν ἀνακαθισμένοι 2) εἰδ.
ἀνακαθισμένα παιδιὰ τὸ ἱκανῶς ἀνεπτυγμένον καὶ
μὴ δεόμενον ἐμέσου ἐπιμελείας || ἀνακαθι-
σμένο πούλι, -ἀρνί τὸ ἀπομακρυνθεὶς τῆς μη-
τρὸς καὶ τρεφόμενον μόνον.

ἀνακαινίζω κ. νεώτ. παλαιὸν τι καθιστῶ νέον,
ἀνανεῶν: Πλάτ.Μάρκελλ.δ. γενομένης εἰρήνης
ἀνακαινίσαι τὸν πόλεμον οἱ Γαιοστάτι δοκοῦσι,
Ἰσοκρ.7,8 τῆς ἐξέθρας τῆς πρὸς βασιλέα πάλιν
ἀνακαινίσαι μνήν 2) νεώτ. ἐπισκευάζω, ἐπιδι-
ορθῶναι || κ. παθ. μον. κ. νεώτ. ἀνοικοδομῶ,
κτιζῶ, ἐν ἐπιγραφαῖς κτιριοκατ: ἀνεκαινίσθη ὁ
ναὸς οὗτος ἐν ἐτει 3) μεταρρυθμίζω κ. -ομαι
κ.μτφ.: ἀνεκαινίσθη τὸ πρόγραμμα,-τὸ κόμμα κττ.

ἀνακαινίστης-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου
κατασκευὴ, ἐπισκευή, ἀνανέωσις || κ. μτφ.

ἀνακαινισμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἀνοκαινίσις βλ.λ.
ἀνακαινισμός μτγν. κ. νεώτ. ἀνακαινίσις βλ.λ.

ἀνακαινιστής θηλ. -ιστρια νεώτ. ὁ ἀνανεώ-
νων, ἀνακαινίζων: ἰδίως ἐπὶ ναῶν, κτιρίων κττ.:
|| μτφ. ὁ μεταρρυθμίζων, μετατρέπων συμφῶνως
πρὸς νέας ἀντιλήψεις τὰ παλαιότερον παραδε-
χόμενα: ἀνακαινιστὴς νόμων, -ἰδεολογίας,-
ἐπιστήμης, -διδασκαλίας κττ.

ἀνακαινιστικός-ή-όν ὁ ἰδιάζων, ὁ προσφυῆς
εἰς ἀνακαινίσιν || ὁ προκαλὼν, ἐπιφέρων ἀνακαι-
νισιν βλ.λ.: ἀνακαινιστικά προσπάθειαι, -ἀνα-
καινιστικὸν πρόγραμμα.

ἀνακαινιστικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον
ἀνακαινιστικόν βλ.λ.

ἀνακαινοποιέ-ω μον. ἐκκλ. ἀνακαινίζω.
ἀνακαινοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις ἢ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποιεῖν τι ἐκ νέου καινοποίε-
τε, τὸ ξανακαινοποιεῖν.

ἀνακαινοποιός κ. νεώτ. κάμνω τι ὥστε
νὰ εἶναι καινοποίετος, ἀνακαινίζω.

ἀνακαινός-ω μτγν. κ. νεώτ. ἀνανεῶν: ΚΔ
Κορινθ.2,4,16 ὁ ἔσωθεν [ἀνθρώπος] ἀνακαινοῦ-
ται ἡμέρα καὶ ἡμέρα.

ἀνακαίνωσις-εως ἡ ἡ μτν. ἀνανέωσις, ἀνακαίνισις: ΚΔ Ρωμ.12,2 μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαίνωσει τοῦ νοός.

ἀναγκάσιον [τὸ] Σουῖδ. «ἀναγκάσιον» ἔσφ.γρ.

ἀνακαίει κ. -κάω κ. νεώτ., ἀόρ. ἀνέκαυσα ἀνάπτω πῦρ: Ὁδ.Η13 πῦρ ἀνέκαίει καὶ δόρπον ἐκάσκει, Ἡρ.Α,145 ἐπείτε ἄν πῦρ ἀνακαύσωνται || κ. μτφ. διεγείρω, ἐξάπτω ἐκ νέου παροξύνω: ἀνέκαυσαν τὰ πολιτικά μιση' 2) δημιουργῶ ἀίσθημα καύσεως: μέ ἀνακαίει τὸ στομάχι μου' 3) μτφ. διεγείρω δρεῖν' 4) μέσ. ἐξάπτομαι, ἐξοργίζομαι: Ἡρ.5,19 σεῦ ἀνακαίουμένου συνήνι τοὺς λόγους.

ἀνάκακα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ κακίας, χωρίς πρόσβλησης, ἀγλήσεως, σαρκασμοῦ, ὕβρεως κττ. **ἀνάκακαθέα** ἡ χειρόρρ. ὁ λωτός.

ἀνάκακος-η-ο δημ. ἀνακος: ἀνάκακος ἀνθρώπος κανένα δὲν πειράζει.

ἀνακαλαμῶμαι-δομαι Ἡσ. «ἀναβερῖζω».

ἀνακαλαμῶν δημ. σπριζῶ δια καλῶνων ἢ ὧλων λεπτῶν στηριγματῶν τοὺς κλινόντας κομπούς φυτῶν ἢ δένδρῶν: ἀνακαλαμῶσα τίς γαρουφαλίας - τίς τριανταφυλλίας.

ἀνακάλεμα [τὸ] δημ. κ. ἀνακάλεσμα ἐπιφώνημα, πρόσκλησις, ἀναγγελία γινόμενη μεγάλη τῇ φωνῇ, δυνατό φῶναγμα, κήρυξις: ἦταν μακριὰ μὰ ἄκουσε τ' ἀνακάλεμά μου καὶ ὕρισε, - τ' ἀνακάλεμα τοῦ τελεσθὰ δὲ μ' ὤφισε να κοιμηθῶ' 2) ἐπίκλησις, οἶον δόριου, ὁμολογίας, ὑποσχέσεως κττ., ἐκκλησις, ἄρας ἐπιφώνημα.

ἀνακαλεσιὰ (ἡ) [ἀνά] ἢ μεγαλοφῶνας, ἐπιμάνω, κατ' ἐπανάληψιν γινόμενη πρόσκλησις: καλεσιὰ κι ἀνακαλεσιὰ, θέλεις γὰ νάρθης μιά φορά σπιτί μας' || ἀνακάλεμα βλ.2] ὡς τετελεσμένον: ἡ ἀνακαλεσιὰ τοῦ ἀδικημένου' 2) [ἀνα- στερν.] κ. ἀνεκαλεσιὰ ἔλλειψις προσκλήσεως ἢ προσκλήσεως ἀντιθ. καλεσιὰ: μ' ἀνακαλεσιὰ κάμνε κρυφὰ τὸ γάμο τους.

ἀνακάλεσμα [τὸ] νεώτ. κ. δημ. μον. ἀνακάλεσμαν κ. δημ. -α θρήνος, κλάμα, κλάψα, δημ. ἀνακάλεμα βλ. λ.' 2) ἀνεκάλεσμα ἀνάγκη, ἐνθούρησις: παρομο. τοῦ πτωχοῦ τ' ἀνεκαλέσματα συφορές καὶ πικρίες.

ἀνακάλημα [τὸ] δημ. ἀνακάλεμα βλ. λ.

ἀνακαλιεῖ [τὸ] δημ. ὁδύρνω,θρήνος, ἀνάκλημα.

ἀνακαλιέμαι δημ. κ. -οῦμαι ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικολοῦμαι τὴν θείαν δίκην, καταρῶμαι: γυρίζει στοὺς δρόμους καὶ τὸν ἀνακαλιέται' || ἐπικολοῦμαι τὴν θείαν βοήθειαν: πηγαίνει στίς ἐκκλησιὰς καὶ ἀνακαλιέται' 2) κλῖαι, θρήνω, ὁδύρομαι: θόφα τὸ παιδί της καὶ μέρα - νύχτα ἀνακαλιέται, πρβ. ἀνακαλῶ' 3) ἐπιδοῶμαι καταρῶμένους τινά: τὸν ἀνακαλιέται στοὺς δρόμους ἀπάνου - κάτω' || κατηγορῶ δημοσίᾳ, εἰς ἐπὶ κοιν: ἀνακαλιέται τὴν ἀδικία ποῦ τοῦ γέννηκε.

ἀνακαλινδῶ-ῶ ἀνακλινῶ βλ. λ.

ἀνακαλλύνω σαρώνω, σκουπίζω: ΑΠ «ἀνακαλλύνει τὸ σάειρεν, ὁ καὶ ἀνακορεῖν».

ἀνακαλωπιζῶ μτν. κ. νεώτ. καλλωπίζω ἐκ νέου, ἐξοραζῶ, βελτιῶ τὸν ὑπάρχοντα καλλωπισμόν' || μέσ. κ. παθ. -ομαι εὐτρεπίζομαι καλύτερον ὅτιος λαμβάνω ὑπ' ἄλλου καλλωπισμόν: ἀνεκαλωπίσθη διὰ τὸν χορόν, - αἱ δημοτικοὶ κῆποι ἀνεκαλωπίσθησαν.

ἀνακαλιπάζω καλπάζω πολὺ, τριποδίζω, τρέχω γκαλῶν: Αισχ.ἀπ.145.

ἀνακαλύμμα [τὸ] ἡ ἀνακάλυψις βλ. λ.: Κορ.

Ἄτακτ. τὰ ἀνακαλύμματα.

ἀνακαλυπτήρια [τὰ] ἡ τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τοῦ γάμου, καθ' ἣν ἐνεφανίζετο ἡ νύμφη πρὸ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἀνευ τῆς παρθενικῆς καλύπτρας: Πολυδ.3,36' 2) τὰ παρεχόμενα εἰς τὴν

νύμφην δῶρα κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, ἄλλα διαπαρβένια, ἀνακάλυπτα, θεώρητρα, ἀπτήρια.

ἀνακαλύπτει [τὸ] νεώτ. ἂ. ἀνακαλυπτής, δηλ.

-ῖτρια ὁ ποιῶν ἀνακάλυψιν βλ. λ., φανερώσιν' 2) ὁ δηλοποιῶν τὴ μὴ γνωστὴν ἢ ἀποκρυπτόμενον.

ἀνακαλυπτικός-ή-αν νεώτ. ὁ προκαλὼν τὸ ἀνακαλύπτειν βλ. λ.' || ὁ ἱκανὸς πρὸς ἀνακαλύψεις.

ἀνακαλυπτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνακαλυπτικόν βλ. λ.

ἀνακαλύπτω-ον - ἀκάλυπτος, ξέσκεπτος, ἀσκεπαστος: ΠΔ Τω8,29 τὸ πρόσωπόν μου ἀνακάλυπτον ἦν (δ.γ. ἀκάλυπτον ἦν).

ἀνακάλυπτα [τὰ] μτν. ἀνακαλυπτήρια.

ἀνακαλύπτω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκαλύπτω, φανερώνω, ξεσκεπάζω: Πολυδ.4,85,6 ἄν-τὶ πρὸς τίνα' || Εὐρ.ΙΑ1146 ἀνακαλύπτομεν λόγους, κοῦ-κέτι χρῆσθ' ἀνίγναισι (θὰ ὀμλήσμεν σαφῶς, ἀπεριφρόσως καὶ οὐ με ἀκοτενάς φράσεις' || μέσ. ἀποκαλύπτω ἑμαυτὸν, ξεσκεπάζομαι: Ξεν.Ελλ.5,46' 2) αἶρω τὰ κόλλυμα, ξεσκεπάζω, ἀνοίγω: Ἀριστ.Αισθ.444 Δ 25 βλεφάρων μὴ ἀνακαλυφθέντων' 3) νεώτ. ἐρευνῶν ἢ ἀναζητῶν ἀνευρίσκω: ἀνακαλύπτω κλοπὴν, - ἀπάτην, - συνωμοσίαν' 4) εὐρίσκω πρώτος ἐνῶ προβλεπῶν κ. καὶ μὴ μέχρι τοῦδε γνωστὸν: ἀνακαλύπτω νέαν ἡπειρον, - ἢ νέον πλανήτην' || εὐρίσκω τὴν διάφορον ἢ παρεμπερές τοῦ ἡδῆ γνωστοῦ: ἀνακάλυψε νέαν μέθοδον ἐλέγχου, - νέον αὐστήμα διηλογοφίας, ἂ. ἐφευρίσκω βλ. λ.

ἀνακαλύπτω-ορος [τὸ] νεώτ. νομ. ὁ ἀνακαλύπτῃς βλ.λ.2: ὁ ἀνακαλύπτω ἀρχαιοτήτων.

ἀνακάλυψις-εως ἡ ἡ μτν. κ. νεώτ. δημ. ἀνακάλυψη φανερώσις, ξεσκεπασμα, ἀνεύρεσις: ἀνκλῶπις, - ἀπάτης, ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς (ἐυρέσεως), - ἀνακάλυψις νέου πλανήτου, - ἡ ἀνακάλυψις τῆς πυρίτιδος (ἐφεύρεσις).

ἀνακαλῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. ποιητ. ἀγκαλῶ καλῶ, προσκαλῶ ἐπῶν, οἶον ἐπὶ νεκρῶν: Αισχ. Πέρσ.621 δαίμονα δαρσείον ἀγκαλίσθε' 2) ἐπικολοῦμαι, ἱκετεύω: Ἡρ.9,90 θεοὺς τε κοινῶς ἀνακαλέων προέτρεπε ρύσασθαι Ἕλληνας, Σοφ. Τρ.910 αὐτὴ τὰν αὐτῆς δαίμονι ἀνακαλομένην' 3) ἀναφέρω, μνημονεύω τινά σίγου ἐπικαλούμενος ἢ ἐπιμαρτυρόμενος: Εὐρ.ΙΤ 780 τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς, Πλάτ.Πολ.394 Α πολλὰ τῷ Ἀνάλλωνι εὐχέτο τὰς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν, Δημ.799,10 τοὺς προγόνους τοὺς ὑμετέρους ἀνακαλῶ, πρβλ. ἀνακαλιέμαι' 4) ἀποκαλῶ, ἀνομάζω: Εὐρ.Τρω.469 κακοὺς ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους, Θουκ.1,3,3 Δαναοὺς ἐν τοῖς ἐπεισι καὶ Ἀργεῖους καὶ Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ, Ξεν.Ἀν.6,6,7 ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην' || παθ. Σοφ.Ἡλ.683 Ἀργεῖος ἀνακαλούμενος' 5) καλῶ, προσκαλῶ: Ἡρ.3,127 τοὺς ἀνακαλέοντας αὐτὸν κτείνει, Θουκ.7,7,3 ἀνακαλούμενοι πινὰς ἐκέλευον φράζειν Νικίᾳ μὴ ἐπάγειν τὸ στράτευμα' || καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον: Λυσ.144,34' 6) καλῶν τινά ἐνδαρρῶν, παρασκεύεσθαι: Θουκ.7,70,8 ἀνακαλοῦντες ὀνομαστὶ τὸν τριπάρχον' 7) κ. νεώτ. κ. δημ. καλῶ ὁπίσω, ἐπαναφέρω: Θουκ.1,131,1 Λακεδαιμόνιοι ἀνεκάλεσαν αὐτὸν [τὸν Παισωνίαν] νεώτ. ἀνακαλῶ τὸν πρεσβεῦσιν κτλ.' || μέσ.: Ξεν.4,4,22 ἀνακαλούμενοι τῇ σάλπιγγι ἀπόσαν' || παθ.: Πλάτ.Πολ. ὥσπερ κύνων ὑπὸ τοῦ νομῆως ἀνακαλῆθεις' 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποσύρω, ἀνοίρω, καταρῶ: ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου, - τὴν ὑπόσχασίν μου, - τὴν διαταγήν, - τὴν παραγγελίαν κτλ.' || φρ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν τάξιν, ἐπὶ προϊστάμενου δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς συνελείσεως, ἐπαναφέρω εἰς τὴν τήρησιν τῶν κεκοινωνημένων, ἐλέγω ἐπιτιμῶ τινά παρεκτρέπέντα ἐν συνεδρίᾳσι.

ἀνάκαμα [τό] δημ. ἄγρος διὰ τὸ ἀπόκρημνον ἢ βραχώδες αὐτοῦ ἀνεπίδεκτος ἀροστιάσεως, σκαπτόμενον μόνον δι' ἄβητος, ποῦ δὲν τὸν φτάνει ἢ δὲν τὸν πίνειν ἢ ἄλλῃρι.

ἀνακαμινευσίς-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου καμίνευσίς βλλ.: οἱ σκαπίαι τοῦ Ἀσουλῶ ὑψίστανται ἀνακαμινευσίν.

ἀνακαμινεῦσις νεώτ. κάμνω ἐκ νέου, δευτέραν καμίνευσιν βλλ.

ἀνακαμική [ή] μτην. καμνή πρὸς ἄνω ἢ ὀπίσω. **ἀνακαμπτήριον** [τό] μτην. τόπος ὅπου ἀνακαμπτόμεν περιπατοῦντες, τόπος περιπάτου.

ἀνακαμπτιδός-ή-όν μον. ὁ πρόσφορος, ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρει κάμψιν· ἀσκήσις ἀνακαμπτικῆς ἢ ὁ ἐπενεγκὼν κάμψιν, στροφὴν· ἡ ἀνακαμπτικὴ κίνησις τοῦ δεξιοῦ τῆς στρατιάς.

ἀνακαμπτῆς κ. νεώτ. κάμψις, κλίσις πρὸς τὸ ὀπίσω, ὑποστρέφω ἄνω ἢ στρέφω· Ἀριστλ.Ψυχ. 407 Α 30 ἡ περιφορά ἐπ' ὄργην ἀνακαμπτῆς, νεώτ. ἀνακαμπτὴ τοὺς βραχίονας· ἢ κ. ἐν παθ. τ.: βοαχ.16,82 τῷ δ' οὐ πάλιν θυμὸς ἀνακαμπτε-

ται 2) κ. νεώτ. κυρτίζω ὀπίσω, ἐπαναστρέφω, ἐπιστρέφω ἐκεῖ ἀφ' ὅπου ἐξεκίνησα· Πλάτ.Φαίδ. 72 Β εἰ... μὴ ἀνακαμπτοὶ πάλιν ἐπὶ τὸ ἔτερον, μηδὲ καμὴν παίεται, ΚΔΜατθ.2,12 χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακαμπταὶ πρὸς Ἡρώδη 3) ἀμτβ. κάμνω καμῆν περὶ τὸ σημεῖον, ἐπαναστρέφω:

Ἡρ.28 ταύτη μὲν λίγων ἀνακαμπτεῖ ἐς τὰ εἰρηται τοῦ αὐτοῦ νεώτ. ἀνακαμπτὴ τὸ ἀκριβήριον 4) κάμνω περιπατῶν ἐπάνω κάτω, ἐπαναστρέφω εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· Διογ.Λ 5,2 ἐλθεσθαι περιπατῶν τὸν ἐν τῷ λυκαίῳ καὶ μέχρι μὲν ἀλλεῖματος ἀνακαμπτοῦται τοῖς μαθηταῖς συμφοροσφειν ἢ περιπατῶν, περιέρχεται· Στράβ. 164 ἀνακαμπτοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς περιπατοῦντες χάριν 5) ἐν τῇ λογιῇ, ἐπὶ τῶν ὁρῶν προτάσεως, ἀντιστρέφω· 6) ἡ μτχ. ἀνακαμπτῶν [ὁ] ὄνομα μίως τινος πτώσεως τῶν κύβων· Εὐδ.53.

ἀνακαμψίφωρος-ωτος [ὁ] κ. ἀνακαμψίφωρος βοτάνη τις δυναμένη θάθεν νὰ ἐπαναφέρει τὸν ἔρωτα εἰς τὸν ἐγγίσαντα αὐτὴν· Πλιν.24,167 ἢ Ἡσ. «φυτὸν τὸ κ' αἰ ἄρθεν ἀπὸ τῆς γῆς ζή»· Seadamp anasampseora, δημ. τὸ βοτάνη τῆς ἀνάγκης.

ἀνακαμψίφινος-ωνος ὁ ἀνακαμπτῶν, ὁ μὴ εὐθέως πνέων· Ἀριστλ.Κόα.394 D 36 τὸν ἀνέμων οἱ μὲν εἰσιν εὐθύπνοοι, οἱ δὲ ἀνακαμψίφνιοι, καθάπερ ὁ κακιστὸς λεγόμενος.

ἀνακαμψίς-εως [ή] κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω κάμψις, ἡ ἀποτροφή, τὸ γύρισμα· Ἀριστλ.Μετ.386 Α 5 ἢ γυν. ἡ κάμψις τῶν βραχιόνων πρὸς τὰ πλάγια καὶ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς.

ἀνακαμψίφιλολος-ον νεώτ. ὁ ἐκτρέφων καὶ ἐπαναφέρει τὴν φύλιν, τὴν θερμότητα, ἐπὶ μηχανημάτων· ἀνακαμψίφιλολος κάμψιος.

ἀνακαμψισιά [ή] δημ. κ. ἀνακαμψισιά τὸ ἀνάκαμα, ἄγονος, δυσκαλλιέργητος ἄγρος.

ἀνάκανθα Ἡσ. «ἐν ὑπερῷ Λάκωνες», **ἀνάκανθος-ον** ἐπὶ ληθῶν, ὁ ἀνευ ἀνάβητος, ἀνευ σπονώδους στήλης· Ἡρ.4,53 κητέα τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀντακίλους καλεῖσσι ἢ ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἀνευ ἀκανθῶν· Μανσώ. ἀνάκανθα ῥόδα.

ἀνακακῶσαι [ή] δημ. κ. ἀνακαίλα κ. ἀνάκαψη ἡ ἐπὶ παθήσεως τοῦ στομάχου ἡ ἐκ πυρετοῦ φλόγας τοῦ λάρυγγος.

ἀνάκαπτοι κάταδροχθίζω, χάπτω· Ἡρ.2,93 ἡγόνται δὲ αἱ ἔρσαντες (ἡθύδες) ἀπορραίνοντες τοῦ θαλάσῳ, αἱ δὲ ἐπόμεναι ἀνακάπτουσι καὶ ἐξ αὐτοῦ κύβοισιν.

ἀνάκαρ ἐπίρρ. [κάραι], μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω· Ἰνπ.Γολνη.19,79.

ἀνάκαρα [ή] μον. δημ. κ. ἀνάκαρα [τά] δύναμις σωματικῆ, ἀντοχή, κ. γεν. δύναμις· δὲν ἔχω

ἀνάκαρα νὰ σταθῶ ἄρβος· μοῦ κόπηκαν τ' ἀνάκαρα· κατόρρ. παύ ἀνάκαρα νὰ μὴν ἔχη ἱερὶ τοῦ διαβόλου ἢ φυγικὴ ἀντοχή, διαθεσις· δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ τὸν ἰδῶ 2) εὐφυλία, παλληκροσύνη, ἀντριά· Σεχρήτης 335 ἀνάκαρα δὲν ἔχουσιν καρεῖ τοι νὰ σταθοῖνε 3) κ.

νάκαρα [τά] κ. νιάκαρα [τά] τὰ λαϊκά πνευστὰ μουσικὰ ὄργανα, οἷον ἡ ἄσκαυλος κ. κατ' ἐπέκτ. γεν. τὰ μουσ. ὄργανα ἢ κωδωνοὶ 4) ἄταιμα, σθένος οὖν καὶ καθάλικεύοντος τοῦ βραχίλιος οἱ ἀνακαρισταὶ κρούουσι τὰ ἀνάκαρα, - Ρινδούλ.

Υποφθ. καὶ τὰ ταμπουρά, νιακάρα, ἄ.κ. νιάκαρες [οἱ] κ. ἀνακαράδες.

ἀνάκαρα [τά] δημ. βλλ.2).

ἀνακάραι [ή] δημ. ἀνάκαρα βλλ.1).

ἀνακαράδες [οἱ] μον. κ. δημ. περιλήπτ. οἱ νιάκαρες, τὰ ἀνάκαρα βλ. λ.31 2) οἱ παίζοντες ἀνάκαρα βλ. λ.21· δ. τραγ. μὲ τ' ὄργανα τὴν ἔκλεγον μὲ τοὺς ἀνακαράδες.

ἀνάκαρα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ θάρρους, χωρὶς γενναιοφυλίας, ἀτόλμως 2) ἀπροθύμως.

ἀνακαρδία [ή] δημ. ἡ ἑλλειψὶς θάρρους, ἡ λιποφυγία ἢ ἀτολμία.

ἀνακαρδιδῶν [οἱ] νεώτ. ἀνακαρδιδῶν βλλ.

ἀνακαρδισκὸν δξύ [τό] νεώτ. χημ. λευκὴ κρυσταλλικὴ ἄσμος μάζα, ἀδιάλυτος ἐν ὕδατι, ἐπὶ χάρτου παράγουσα κηλίδες.

ἀνακάρδιον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονείας τῶν ἀνακαρδιδῶν βλ. λ., περιλαμβάνον ἐπὶ τὴν τροπικῶν χωρῶν, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων καλλιέργηται ὡς χρῆσιμον εἰς τὴν θεραπευτικὴν 2) ἔζλον σκληρὸν, ἐρυθρὸν, χρήσιμον εἰς τὴν ἐπιπλοοσίαν, ἀ. ἀκάθον, ἀκαζοῦ, μάδι.

ἀνακαρδίτης [ὁ] νεώτ. πολυστ. γένος χωριστοπετάλων δικτυληθῶν φυτῶν ἐκ τῆς οἰκονείας τῶν ἀνακαρδιῶδων, οὐτίνος φύλλα ἀπολιθωμένα σπανίως εὐρίσκονται εἰς τὴν κρητικὴν περίοδον.

ἀνακαρδιῶδη [τά] νεώτ. φυτολ. ἀ. ἀνακαρδιδῶν ἡ τερμινωδῆ, οἰκονεία δικτυληθῶν φυτῶν περιλαμβάνουσα θάμνους, ὧν τινες κοσμητικοὶ καὶ δένδρα δασικά ρητινώδη, οἷον τὸ ἀνάκαρδιον, τὴν κορυνοκαρπὸν, τὴν σχινοφὴν κ. ἄ. πολλά.

ἀνάκαρδος-η-ο νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνάκαρδιον βλ. λ.2) 2) δημ. ἀ. συνηθιστ. ἐκαρδός, σκληροκαρδός, ἀνηλεὲς, ἀλεημένος, ἀσπλαγχνος.

ἀνάκαρη [ή] δημ. ἡ ἀνάκαρα βλλ.1) κ. 2).

ἀνάκαρι [τό] δημ. ἡ ἀνάκαρα βλλ.1).

ἀνακαριστής [ὁ] μον. κ. νεώτ. ὁ παίζων τὰ ἀνάκαρα βλλ. ἢ δημ. κ. γεν. ὁ πλανηδὸς μουσικῆς.

ἀνακαρόν [ή] δημ. βοταν. παραλογὴ οἰνοφύρου ἀμύλου παράγουσα μαύρας στρογγύλας σταφυλὰς, ἀ. μαυρόφυλα [τά].

ἀνακαρτερός μαν. κ. δημ. καρτερός, ὑπομένω 2) δημ. κ. ἀναμένω ἐπὶ μακρὸν ἢ μετὰ πόδου τὴν ἐπένδοον, τὴν ἔκτασιν τινος· δ. τραγ. κὶ ὅν εἶν' μακρὸς ὁ μισέμεός θά σ' ἀνακαρτερέψω.

ἀνακαρτέων δημ. ἀνακτὰ τὰς δυνατόεις μου, συνέρχομαι, δυναμώνω, καρδομαμών· συγγ. ξεγυρίζω· σὰν ἔφαγα καὶ ἦπια ἀνακαρτέων ἢ παθ. τ. ἀμτβ. ἐντέλως τὰς δυνατόεις μου, ἀντιρεῖσμαι· τὸν εἶχε γονατίσει, μ' ἀνακαρτέωθηκα αὐτὸς ἔαφου καὶ τὸν ἀνασκέλιζε.

ἀνακράς ἐπίρρ. Ἡσ. «ὄνθεν».

ἀνακασιπσιτέρωσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἡ κατ' ἐπανάληψιν κασιπτέρωσις βλ. λ., δημ. ἔσυναγνώμα, ξαναστάγκωμα.

ἀνάκατα ἐπίρρ. δημ. ἄνω κάτα, ἀτάκτως, φύρδην μίγδην, κατ' ἀνάμειξιν· ὅλα μαζὶ ἀνάκατα ἢ ἀναμειξ, συγκεραμμένως· καφέ καὶ κριθάρη· βούτυρο καὶ λίπος ἀνάκατα.

ἀνακαταβάλλω νεώτ. κάμνω ἀνακαταβολὴν βλλ.

ἀνακαταβολή [ή] ἡ ἐκ νέου ἢ κατ' ἐπανάληψιν

γενομένη καταβολή, κατάθεσις, πληρωμή : ἀνακαταβολή τόκων.

ανακαταδέχομαι μτγν. πλήρως ἀναδέχομαι. **ανακαταδέδωκε** (ἰ) νεώτ. οἰκογενεῖα τερατομορφῶν, περιλαμβάνουσα τοὺς πυγοπαγεῖς, κεφαλοπαγεῖς καὶ τοὺς μετωποπαγεῖς.

ανακαταθέσεις-εως νεώτ. ἐκ νέου κατάθεσις, ἐπὶ χρημάτων, ἐγγράφων κττ.

ανακαταθέτω νεώτ. ποιοῦμαι ἐκ νέου κατάθεσιν βλ.λ. : ἀνεκατέθεσαν τὰς μετοχὰς τοῦ ἐθνικοῦ θανείου ὡς ἐγγύησιν· κ. τὸ παθ. ἐν ὄμ. σπμ.

ανακατάκτησις-εως (ἰ) νεώτ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακατακτῶ βλ.λ.

ανακατακτῶ-άω νεώτ. πάλιν κατακτῶ, κυριεύω τὴν ὅπερ ἐκ κατακτήσεως πρότερον κεκτημένους εἶχον ἔπειτα ἀπολέσει.

ανακαταλαμβάνω νεώτ. ἐκ νέου καταλαμβάνω : ἀνεκατελάθμεν τὸ ὄχημα.

ανακαταλήκτως ἐπὶρρ. νεώτ. ἀνευ ὁμοιοκαταληξίας, ρίμας, ἐπὶ αἰτῶν ποιήματος.

ανακαταλήπτως ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ καταληπτόν.

ανακατάληψις-εως (ἰ) νεώτ. δημ. ἀνακατάληψις ἐκ νέου κατάληψις, αὐθις κυριεύσις, κατοχή τόπου καὶ ἄλλοτε ἐν ἐγγύς χρόνῳ κατοχυμένου : ἡ ἀνακατάληψις τῆς Καβάλας.

ανακαταμέτρησης-εως (ἰ) νεώτ. ἐκ νέου καταμέτρησης βλ. λ.

ανακαταμετρώ νεώτ. ποιοῦμαι ἐκ νέου καταμέτρησης, ἀκριβῶς, λεπτομερῶς μετρεῖν.

ανακαταρτίξω νεώτ. καταρτίξω αὐθις, ποιοῦμαι ἐκ νέου καταρτισμόν βλ. λ.

ανακαταρτισμός (ἰ) νεώτ. ὁ ἐκ νέου ἢ ὁ πλήρης καταρτισμός, διαρρυθμίσις, διοργανώσις : ὁ ἀνακαταρτισμός τοῦ στόλου, - τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος, - τῆς φορολογίας.

ανακατασκευή (ἰ) ἡ ἐκ νέου κατασκευή ἢ μεταρρυθμίσις, συμπληρώσις κατασκευῆς.

ανακαταστάσις-εως (ἰ) ἐπνοαφορά, ἐπανάστασις εἰς πρότερον κατάστασιν, ἐπανόρθωσις : ἀνακατάστασις θεσμοῦ, - ὀργάνου, - συμβουλίου.

ανακατατάξιμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὰ προσόντα, τὰς ἰδιότητας πρὸς ἐκ νέου κατάταξιν, ὁ εἰς ἀν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνακατάταξις, ἰδίως ἐν στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

ανακατατάξις-εως (ἰ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου, ἢ ὁ ἀκριβεστέρως κατάταξις : ἀν. τοῦ ὄρχεiou· 2) ἡ ἐκ νέου εἰς τὸν στρατὸν ἐθελουσίᾳ κατάταξις.

ανακατατάσσω νεώτ. κατατάσσω ἐκ νέου ἢ ἀκριβεστέρων 2) -ομαι κατατάσσομαι ἐκ νέου εἰς τὸν στρατὸν ἐθελουσίως.

ἀνακατεμένος-η-ο δημ. ἀνακατεμένος βλ. λ.

ἀνακατεμένος (ἰ) δημ. ἀνακατεμένος βλ. λ.

ἀνακατεμένος-ἡ-ο δημ. ἀνακατεμένος, ἀνάμικτος, ὁ μὴ ἀκροτος : βούτυρον ἀνακατερό.

ἀνακατέτω ἐπὶρρ. δημ. ἀνευ ἀναμίξεως, χωρὶς ἀνακάτεμα· ἢ μτφ. ἀνευ συμμετοχῆς εἰς τι.

ἀνακατέτω-ῆ-ο δημ. ὁ ὑποστάς ἀνακάτωμα, μέλιν· ὁ δεκτικὸς εἰς ἀνακάτεμα.

ἀνακατέτω δημ. ἀνακατέτων βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἡ ἀνακάτωσις βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. ἀνακατέτω βλ. λ.

ἀνακατοπτρισμός (ἰ) νεώτ. ὁ ἐκ νέου ἢ ὁ κατ' ἐπανάληψιν κατοπτρισμός, ξανακαθρέφτισμα.

2) εἰς πληθ. -ισμοί οἱ ἀντικατοπτρισμοὶ βλ. λ. : Κοῦμαν. Συναγ. ΝΛ 63 «μοῖκα ἀνακατοπτρισμοί».

ἀνακάτω-η-ο δημ. (ἰ) νεώτ. ὁ ἐκ νέου, ὁ ἀνάμικτος, ἀνακατεμένος : καφεὶς ἀνάκατος (ἰ) μὴ ἀγνός, ὁ μετ' ἄ. οὐσίας μεμιγμένος) ἀνάκατο βούτυρον, μῆλα·, ἀγλάθως ἀνάκατα (ἰ) ἀλλὰ μικρά, ἄλλα μεγάλα ἢ ἄλλα φθινά, ἄλλα ἀκριβῆ· κττ.· 2) συμπεφυρμένος, ἐξ ἀνομοίων συνεστάς, συγκεχυμένος : ἀνάκατος κόσμος, ἀνάκατη κοινωνία, ἀνάκατο συγγενολογί·, με ἀνάκατα ἐπιπλά στάλισε τὸ σπῆτι του· 3) ὁ ἐν ἀταξίᾳ, ὁ ἀνόμωλος, ἀκατάστατος : ἀνάκατο σπῆτι, ἀνάκατη δουλιὰ, ἀνάκατοι λογαρισμοί.

ἀνακατοχή (ἰ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου κατοχή, κυριεύσις τόπου καὶ πρότερον ἐν ἐγγύς χρόνῳ κατοχυμένου : ἡ ἀνακατοχὴ ὄχημα φρουρῶν-χωρῶν.

ἀνακάτωμα (ἰ) δημ. κ. ἀνακάτεμα, ἀνακατέτωμα, κ. ἀνακατέμας ἀνάμικτος, σύγκρασις : ἀνακάτωμα τοῦ σπαραξοῦ με τὸ κριθῆρι, - τοῦ βουτύρου με τὰ λίπος· 2) ἀτακτος, εἰς κτ' ὡς ἐτύχε τοποθετήσις ἢ ἀνατοποθέτησις : ἀνακάτωμα χειρογράφων, - τυπογραφικῶν στοιχείων, - βιβλιοθήκης, - κἀνε καλὸ ἀνακάτεμα στήν τράπουλα· 3) ἀνακίνησις, ἀνατάραξις : τὸ φαί θέλει ἀνακάτωμα νὰ μὴ πᾶσθ· 4) συμπεφυρμός ἀνομοίων, σύγκρασις, ἀκατάστασις, ἐπὶ γεγνητόν, σχέσεων, ἐκφράσεως, διατυπώσεως κ.ά. : τὸ ἀνακάτωμα τῶν ἐπιπλάνων, - τὸ ἀνακ- τῶν κοινωνικῶν τάξεων, - τὸ ἀνακ- ἀμυρταῖς καὶ ἐπιστήμης, - τὸ ἀνακάτεμα ποῦ ἔκανε στὶς χρονολογίας κάνουν ἀχρηστο τὸ βιβλίο του· 5) διατάραξις, ἀναστάτῳσις, συνηθέα. ἀνακατέτωμα : τὸ ἀνακάτωμα ποῦ μὸς ἔφερε ὁ πόλεμος· 6) ἐπιβουσία, συμμετοχὴ εἰς τι : τὸ ἀνακάτεμα του στήν πολιτικὴ· ἢ συνενοχὴ : τὸ ἀνακάτεμα τοῦ στήν κλεψία, - στὸ σκανδάλου· 7) ἡ ἐκ διαβολῆς, ραδιουργίας κττ. προκαλουμένη σύγκρασις, διαταραχὴ, ἀνωμαλία, ἐν χρ. συνηθεσ. εἰς πληθ. : σ' ὅποιο σπῆτι μπεῖ κάνει ἀνακατέτωμα.

ἀνακατέτω (ἰ) δημ. κ. ἀνακατέτω τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακατέτω, ἀνακατέτων ἢ ἐν ταῖς μτφ. ἰδία κ. συνεκ. σπμ. βλ. λ.3) κ. ἐπ.λ.

ἀνακατέτων δημ. κ. ἀνακατέτω, μέλλ. θά ἀνακατέτω κ. θά ἀνακατέτω, ὁρρ. -έτωσα κ. -άτεφα καθιστῶ τὸ ἀνάκατον, ἀνάμικτον, ἀναμηνύω, συνεκ. νοθεύω : ἀνακατέτων κρασί μενέρο, - σπῆρι με κριθῆρι κττ.· ἢ ἀνακατέτω βούτυρον (ἰ) μὴ ἀγνόν· 2) ἀναπαράττω, ἀνακινῶ, ἀνακινῶ : ἀνακατέτων τὸ φαί, - τὴ σούπα· 3) παράττω τὴν τάξιν, τὴν σειρὰν, τὰ κἀνω ἀνω κάτω : ἀνακ- τὰ πράγματα, - τὰ βιβλία, - τὰ χαρτιά· 4) μτφ. ἀναμηνύω, συμπαρακατέτω μετ' ἄλλων : μὴ μ' ἀνακατένωτε ἐμένα· 5) διαβολῶν, ραδιουργῶ : μετ' ἀνακατέτωσε καὶ γίναμε μαλλιά καυδιάρη· 6) προκαλῶ ναυτίαν, ἀηδίαν : βλέπω τὸ καθέριστο καὶ μ' ἀνακατένω· ἢ μέσ. κ. ἀναμηνύωμαι, παρεμβαίνω : μὴν ἀνακατέτωσαι με ξένες ὑποθέσεις, - ἀνακατέτωσαι σ' αὐτὴν τὴ δουλειὰ καὶ ζημιώθηκα· 7) τὸ ἀνακατένωμαι κ. ἀνακατέτωμαι ὡς μέσ. κ. ὡς παθ. ἐν πάσαις ταῖς ἀνωτ. σπμ. : παροῦμαι ἀνακατένωμαι μετὰ τὴν πύουσα τὸν ταμπάνοι κότες, ὁ τράγο. ἀνακατένωμαι μετὰ νιές, σπαράττες καὶ μελαχροινές ἢ μετὰ ξανθοῦλα δὲν μπορῶ μοῦδ' ἀπὸ πέρε νόν τὴ δῶ· 8) ἀνακατέτωμαι ταράττω, συγχίττωμαι, ἐρεθίζομαι : τοῦ βλέπω κὶ ἀνακατένωμαι· 9) φρ. ἀνακατένωμαι ὁ ἐργόμενος παρωδία τοῦ ἐκκλησ. εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐπὶ ἀταξίας καὶ ἀκαταστασίας.

ἀνακατέτω (ἰ) κ. ἀνακατέτω δημ. ναυτία, ἀ-

ἀνακηδής-ος-ές ἄλλως ἀκήδης· Δημόκρ.174. ἀνακηδής ἀναδύζω, ἀναπηδῶ· Ἰλ.Η.262 μέλαν δ' ἀνακήκιν αἶμα· 2) ἀνακολλᾶζω· Πλάτ. Φαῖδρ.251 β ζεῖ οὐκ ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει· 3) μτβ. κάμνω τι νὰ ἀναδύσῃ· Ἀπολλ.Ρ.4,600.

ἀνακηρυκτής ἰδί νεώτ. ὁ ἀνακηρύσσων, ὁ νόμος ἀρμόδιος νὰ ἀνακηρύσσει, νὰ γνωστοποιῇ κύρωσιν, ἐπὶ δημοπρασιῶν, ἀποτελεσμάτων ψηφοφορίας, ἀναδείξεως ὑποψηφίων κττ.

ἀνακηρυκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνακήρυξιν βλ. λ.

ἀνακήρυκτος (-η)-α(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνακηρυχθεὶς· 2) ἀκήρυκτας· Πολυδ.8,139| ἀμφ.1· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀνακηρυχθεὶς, οὗ δὲν ἐγένετο νόμιμος, ἐπίσημος, ἀνακήρυξις.

ἀνακήρυξις-εως ἰή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ διὰ κήρυκος ἀναγγελία, ἀναγόρευσις, ἀνάρρησις· || νεώτ. κ. δημ. ἢ δι' ἐπισήμου τρόπου κοινοποίησης, ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου κύρωσις δικαίωματος, ἰδιότητος κττ.: ἀνακήρυξις βασιλέως, - τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν· || ἢ διὰ κηλικῆς βοῆς, δι' ὁμοθυμῶν ἐπιδοκιμασίας ἀπονομῇ τίτλου, ἀξιώματος κττ.

ἀνακηρύσσω κ. νεώτ., ἄπ. -ττω ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστὸν διὰ κήρυκος· Σοφ.OT 450 κἀνακηρύσσω φόνον τὸν Λαίειον· || παθ. -ομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Αἰσχίν.1,160 μὴ ἀνακηρυχθῆ ἢ βδελύσθαι εἰς πόλιν· 2) κ. νεώτ. ὀνομάζω δημοσίᾳ, ἀναγορεύω· Ἀριστ.Πλ.585 ἀνεκηρυττεν τοὺς νικῶντας στεφανώσας κοτῖνυ στεφάνῳ· || παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἡρ.δ,103 τῇσι αὐτῇσι ἱπποῖσι νικῶν παραδίδοι Πεισιστράτῳ ἀνακηρυχθῆναι, νεώτ. ἀνεκηρύχθη βασιλεύς· 3) ὑπονοῶμαι δημοσίᾳ ἀγορεύειν· Ξεν.ἀν.2,10,2 σώστρα τούτου ἀνακηρύπτων.

ἀνάκης Ἦσ. «δρῶν ἐν ἰσὶδόν».

ἀνακῆς-ος-ές ἀνίστος, ἀθεράπευτος· Εὐν.21.

ἀνακῆσις Ἦσ. «ἡσυχάσι».

ἀνακιδναμαι ὑφούμαι, πηγαινῶ πρὸς τὰ ἄνω· Ὑμν.Δελφ. τῇ κνίσῃ Ἀραφ καπνὸς ἐς Ὀλύμπον ἀνακιδναται.

ἀνακιδνός-ον γραμμ. ὁ ἀνεὺ ἀκίδων.

ἀνακιδλήσκω μτγν. ἀνακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι.

ἀνακιδῶ ἀντὶ ἀνακηκίω βλ. λ.: Πινδ.ἀν.184.

ἀνακιδυνεῖω κ. νεώτ. ἐκτρέβεται εἰς νέον κινδυνον, κινδυνεύω πάλιν· Ἡρ.δ,68 Α τί δεῖ σε ναυμαχίῃσι ἀνακιδυνεῖν.

ἀνακίνημα-ατος (τό) ἢ πρὸς τὰ ἄνω κινήσις· ἄλλως ἀνακίνησις βλ. λ.

ἀνακίνησις-εως κ. νεώτ. δημ. -η ἢ ἄνω καὶ κάτω, ἢ γεν. ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κινήσις· || εἰδ. ὡς προσοκήσις εἰς πυγμαχίαν, προγύμνασις· || γεν. προσορρασκουή, προσομίον· Πλάτ.Νόμ.722 δ· 2) ἀναταραχῇ, ἔξαρσις· Σοφ.OT 727 ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρονέων· 3) νεώτ. καὶ δημ. ἀνὰ δύος τινος τέως λαυδάνοντος, ἢ ἐπαναφορά τινος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ ζητημάτων ἢ γεγονότων· ἢ ἀνακίνηση τοῦ σκανδάλου· 4) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἀναταραχῇ, ἀνασάλευσις· ἢ ἀνακίνησις τῶν ὕδατων τῆς δεξαμενῆς τὰ ἐδόλωσαν.

ἀνακινητής θηλ. -ήτρια (-ήτρια) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνακινῶν, εἰς καὶνὴν γυνῶν περιγάνω, ἀποκαλύπτων ἢ ἐκ νέου ἐμφανίζων ζήτημα τι ἢ γεγονὸς· ἀνακινητὴς τοῦ σκανδάλου· || ὁ προκαλὼν τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ζητήματος τινοῦ· οἱ ἀνακινητοὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος· || ὁ ἐμφυχώτης· ἀνακινητὴς τοῦ φεμιστικοῦ ἀγῶνα.

ἀνακινητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀνακίνησιν βλ. λ.3), ὁ ἱκανὸς εἰς ἀνακίνησιν.

ἀνακινητικός ἐπὶρρ. νεώτ. δι' ἀνακινήσεως, κατὰ τρόπον ἀνακινητικὸν βλ. λ.

ἀνακινῶ-έω κ. νεώτ. κινῶ πρὸς τὰ ἄνω·

Ἡρ.4,94 ἀνακίνησαντες αὐτὸν μετέωρον ριπτεύουσι εἰς τὰς λόγχας· || κ. νεώτ. κινῶ ἔνθεν κἀκίφθεν· Ἀπολλ.Ρ.3,930 τῶν τις μεσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα (ἐν τμήσει)· || κινῶν φέρω τὰ κάτω ἄνω, ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ δημ. ἀνασκαλίζω, ἀναεῖζω· Γεωμ.3,1,10 τὴν ἀλμυρίδα γῆν ἀνακινῶσαι μικροῖς ἀράτροις· || ἀνατορῶντι ἀντικινῶ· ἀνεκίνησε τὸν βόρβρον· || εἰδ. ἐπὶ παλαιστών, ἢ ἐπὶ μαχητικῶν ἀλεκτηρῶν, κινῶν ἀντορῶν· ἰτάς χειρας ἢ τοὺς πόδας· πρὸς πάλιν πρὸς ἀγῶνα· Πλάτ.Νόμ.789C ἐν αἷς ταῖς ἀνακινουθαὶ γυμνάζοντες· 2) διεγείρω, ἐξάπτω, προκαλῶ ἐκ νέου· Σοφ.Τρ.1259 πρὶν τῆνδ' ἀνακινήσαι νόσον κ. μτφ. Ἀνν.Πολ.1,36 πολλοὺς.. Ῥωμαίους ἀνεκίνησε πόνοισι· 3) κ. νεώτ. περὶ γεγονότων, ζητημάτων κττ., θέτω αἰθίς εἰς κίνησιν, ἐπαναφέρω εἰς κοινὴν μνήμην, εἰς αὐξήτισιν· Πλάτ.Μεν.85 αὶ δόξαι ἀνακινηταί, Ἀνν.Ἐμφ.Πολ.3,51 ὥρηνζοντο πρώτῳ μετὰ τὴν ἀμνηστειαν ἀνακινῶσιν τὰ κατ' αὐτοὺς νεώτ. αἱ ἐφημερίδες ἀνεκίνησαν τὸ σκάνδαλον· || νεώτ. ἐκ νέου κινῶ· ἀνεκίνησα τὴν δίκην· 4) κ. νεώτ. ἐξεγείρω, προκαλῶ· Πλούτ.Πομπ.14 ἀνακινεῖν στάσιν· 5) μέο. κ. παθ. -σθαι ἐν ταῖς αὐταῖς σμ.

ἀνακινῶμαι ἀναμηνῶ, ἀνακεράννυμι βλ. λ.: Σοφ.ἀν.255 ἀνακινῶμαι πατῶν· || κ. μτφ.· Εὐρ. Ἰνν.264 μετρίας εἰς ἀλλήλους φίλους ἀνακινῶσθαι ἰουαντάς· || παθ.· Πλάτ.ΛΕ371 δ ἄνρ ἡ-λίου ἀκτίσι ἀνακινῶμενος ὑφιστάμενος ὑφιστοι.

ἀνακιδέω Ἐπὶρρ. ἀντὶ ἀνακαλῶ.

ἀνακλαδίζομαι δημ. ἐκτείνω χαύνας τὰς χειρας ἢ καὶ τοὺς πόδας ἐκ κοπήσεως ἢ ἀσθενείας, τεχνίζομαι, ζεταλογίζομαι· ἀνακλαδίζεται τὸ παιδί ἀπὸ τῆ θέρη· 2) κάθημαι ὀκλαδόν, σταυροπόδι καὶ ἀκουμβῶν σου τὰ νῶτα· καλὰ μοῦ ἀνακλαδιστικῆς κοντὰ στὸ τζάκι.

ἀνακλαδιστός ἰδί νεώτ. ἢ ἐκ νέου κοπῇ κλάδων δένδρου ἢ φυτοῦ, συνήθ. ἀνακλάδευμα, δημ. ἔκ-ανακλάδεμα· 2) ἢ πράξις τοῦ ἀνακλαδίζομαι βλ. λ.

ἀνακλαδιστά ὀκλαδόν, σταυροπόδι.

ἀνακλαδισθῆναι-ομαι νεώτ. ἀναπτύσσω νέους κλάδους, ἔκτακταρῶν· || ἐπὶ δένδρων ἢ ἀναδενδρόδων, ἐκτείνω τοὺς κλάδους μου· 2) μτφ. ἐπὶ γενῶν· ἢ οἰκογένεια ἐκ Βυζαντίου προεβδόσα ἀνακλαδίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.

ἀνακλάω μέλλ. -κλάζω, ὀδρ. -έκλαγον κ. -έκλαγξ· κάμνω κλαγγήν, κραυγάζω, βοῶ· Εὐρ. ΙΑ 1062 μέγα δ' ἀνέκλαγον· 2) ἐπὶ φωνῇ τῶν, οἷον ἐπὶ κυνός, ὀλακτῶ, ἐπὶ χηνός παππαῶς· Ξεν.ΚΠ 1,4,15 σκύλας γενναῖας ἀνακλάσαντι.

ἀνακλαίω ἄπ. ἀνακλάω κλαίω σχυρῶς, βοῶ μετὰ κλαυθμοῦ, θρηνῶ· Ἡρ.3,14 ὁ δέ.. ἀνακλαύσας μέγα, αὐτ.3,16 τὸ μὲν οἰκίᾳ ἦν μέλῳ κακῇ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν· || κ. μέσ.· Σοφ.Φιλ.939 ὤμιν τάδ' ἀνακλαίοντες (θρηνῶ).

ἀνακλαίωμαι-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἀνακλαίω βλ. λ. ὁ σιγηλῶς κλαύσας, ὁ περιλυπὸς συγγ. ἀναδοκρυμμένος· ἀνακλαίωμαι παίδι.

ἀνάκλασις-εως ἰή) κ. νεώτ. ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κόμψις ἀναστομφῇ, ἀνάκομψις, κύρτωσις· Θεόδωρ. Φι1,19,2 ἀνάκλασις φύλλων, Διόδ.Σ.5,30 τὰ δὲ ἐλικοπεδῇ δι' ὅλων ἀνάκλασιν ἔχει· || ἐπὶ τῶν μελῶν τὸ σῶματος· Ἰνν.Ἀγμ.2 ἀνάκλασις ἄρθρου, Ἀριστ.Πρ.37,6 ἀνάκλασιν τῆς σαρκὸς ποιείσθαι ἰδικῶς καταστῆ ἐλαστική· || ἐπὶ ὀδοῦ· Πολύδ.4,43,9 ὅταν ἐπὶ ποιεῖται τὰς ἀνάκλασις (τὰς ἀναστομφὰς τοῦ роῦ)· || νεώτ. φυσιολ. μετὰδosis τῆς διαγέρσεως ἐκ κεντρομόλου ἰνός, διὰ νευρικοῦ κέντρου εἰς φυγιδεντρὸν ὄδον, ἀνευ ἐπεμβάσεως τῆς βουλήσεως· 2) κ. νεώτ. φυσ. ἀντανάκλασις, ἢ μεταβολὴ διεπιδυνάσεως ἀκτίνος προσπιπτούσης ἐπὶ ἐπιφανείᾳ, ἥτις χωρίζει

δύο διάφορα μέσα καὶ ἥτις κατόπιν ἐξακολουθεῖ διαδοχικῶς ἐντός τοῦ πρώτου μέσου, ὡς συμβαίνει ἐπὶ ὀπτικῶν φωτεινῶν, ἡχητικῶν κ.ά.: Θεόδωρ. Αἰσχ. 1,36 ἐν ὅσῳ καὶ χαλκῶ καὶ ἐτέρως πολλοὶς ἐστὶν ἀνάκλισις. 3) ρητορ. ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἐπὶ διαφορῶν σημασίας, ἐνίοτε ἀντιθέτου, παρ' Ἀριστοτέλει ὁμωνυμία ἢ μεταφορά, παρ' ἄλλοις δὲ ἀντανάκλισις καὶ ἀντεπίδοσις, ὡς Ἰσοκρ. Φιλ. 61 τότε τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς γίνεσθαι τῶν παρόντων κακῶν, ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης ἐλάμβανον ὥς καὶ τὸ δημ. ἡ τιμὴ τὴν δὴν ἔχει. 4) μετρ. ἡ ἐπιμῖξις τροχαϊκῶν διποδίων μετὰ ἰωνικῶν ποδῶν.

ἀνακλισμός [ὁ] μτν. ἀντὶ ἀνάκλισις βλ. λ. **ἀνακλιστάριον** [τὸ] μsn. εἶδος ὑαλίνου ἀγγείου. **ἀνακλιστής** [ὁ] νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ γίνεται ἀνάκλισις φωτὸς ἢ ἡχοῦ, βλ. ἀντανάκλαστρον. **ἀνακλιστικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ ὁ πρόσφορος εἰς ἀνάκλινσιν βλ. λ. 2) ἀνακλιστικὰ φαινόμενα, ἢ ὕαλος εἶναι ἀνακλιστικὴ τοῦ φωτός. **ἀνακλιστικός** ἐπὶρρ. νεώτ. κατ' ἀνάκλινσιν βλ. λ. **ἀνακλιστός**-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὸ ἀπίστω κεκομμένος, ὁ ὑπόστας ἀνάκλινσιν βλ. λ. 2) γραμμ. ἐπὶ ὁνομάτων, ὁ κλιτῶς.

ἀνακλιστός ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνάκλινσιν βλ. λ.

ἀνακλισυθμός [ὁ] κ. -μορός μτν. ἀνάκλινσιν βλ. λ. **ἀνακλισυθμός**-εως [ἡ] μτν. κλισυθμός, ὁλοφυρμός. **ἀνακλῶ** ἀπτ. ἀντὶ ἀνακλῶν βλ. λ. **ἀνάκλινε**-ειδος [ἡ] μτν. εἶδος κλισίδος. **ἀνάκλινω** μτν. κλιέται. 2) μέσ. Ἦσ. «ἀνὰ κλισίᾳ» ἀνακλῶν ἀναχωρεῖν.

ἀνάκλινμα-ατος [τὸ] μτν. κ. μsn. κ. δημ. τὸ ἀνακλῶν, ἀρχεσθαι τοῦ θύματος: Ἰδμδλ. Ἐπιστ. 41,42 Β ὥσπερ αἱ τῶ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλινμα τοῦ θυμῶν συνομαρτοῦντες. 2) μsn. κ. δημ. θρήνος, ὁδυρμός, δημ. κ. ἀνακλάμα κ. ἀνακλάσμεα κ. ἀνακαλῆται: δ. τραγ. ἀπὸ τὸν θρήνον τὸν πολὺ κ' ἀπὸ τ' ἀνάκλινμα τῆς. **ἀνακλῶ**-ῶ μsn. διανεμῶ ἐκ νέου διὰ κλῆρον, ξαννομοράζω.

ἀνακλῶνσις-εως [ἡ] μsn. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου κλῆρωσις, διανομὴ διὰ κλῆρου.

ἀνακλῶντι ἐπὶρρ. Ἐπὶρρ. διὰ νέου κλῆρου, **ἀνάκλινε**-εως [ἡ] κ. νεώτ., δημ. -ῃ ἐπὶ κλῆσις, ἱκεσία: Θουκ. 7,71,3 πρὸς ἀνάκλινσιν θεῶν μὴ στερήσαι σφάξ τῆς βοηθείας ἐτρέποντο. 2) κλῆσις διὰ κραυγῶν: Πλούτ. Ἠθ. 982 D οἱ βάρταχοι περὶ τὰς ὀχείας ἀνακλῶσαι χρώματα. 3) ἀποκατάστασις ὕλης, ἀνάρρωσις: Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1,7. 4) νεώτ. ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἢ ζωηρῶς γενομένη κλῆσις, πρόσκλησις: ἀνάκλινσις ἐπὶ ἀκηνῆς (ἡ διὰ χειροκροτημάτων πρόσκλησις ἡθοιοῦσθαι ἢ συμφασθεῖς εἰς τὴν ἀκηνὴν πρὸς ἐπευφήμῃν). 5) νεώτ. ἀνάκλινσις εἰς τὴν τάξιν [ἐπιτήμησις] προέδρου ἀνελεύσεως πρὸς παρεκτρέπεν μέλος ἐν συνεδρία: ἢ ἐν παραλλ. σgm. πόδωνησις, ὑπόδειξις: ἀνάκλινσις εἰς τὸ θέμα. 6) στρατ. πρόσκλησις, παράγγελμα πρὸς ὑποχώρησιν. Πλούτ. Φάβ. 12 ἐπέσχε τὴν μάχην καὶ τὴν σάλπιγγι σημαίας ἀνάκλινσιν ἀπήγειν. τοὺς Καρχηδονίους. 7) νεώτ. ἀκύρωσις, μεταίωσις: ἀνάκλινσις διατάγματος, - ὑποσχέσεως - ἀποφάσεως κττ.: || νομ. ἡ κατὰ τοὺς τύπους τοῦ νόμου ἐγγραφῶν γνησμένη δήλωσις, δι' ἧς ὁ δηλῶν ἀνακαλεῖ, ἀκυροῖ, μὴδενίζει προγενεστέραν δικαιοπραξίαν του: ἀνάκλινσις δωρεάς, - διαθήκης, - ἐντολής, - ὁμολογίας, - πληρεξουσιότητος. ἢ ἀνάκλινσις πρεσβευτοῦ, - ἀπεσταλμένου πρὸς ἀνάκλινσιν ἢ πρὸς ἐπ' ἀνόδον εἰς τὰ ἴδια. 8) ἐκ νέου πρόσκλησις, ἐπαναφορά: ἀνάκλινσις ἀξιοματικῶν εἰς ἐνέργειαν. **ἀνακλῆθῆναι** [τὰ] μτν. κ. νεώτ. πανηγυρίῃ ἀνα-

γόμευσις βασιλέως τῶς ὑπὸ κηδεμονίαν διατελοῦντος: Πολύβ. 18,55,3. 2) νεώτ. ἐγγραφον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναγγέλλεται εἰς ἔξον ἡγεμόνα ἡ ἀνάκλινσις τοῦ παρ' αὐτῷ διπλωματικοῦ ἀπεσταλμένου.

ἀνακλῆθῆναι-ον κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων ἀνάκλησιν, ἐπιστροφὴν, ἐπ' ἀνόδον, ὑπαναχώρησιν: ἀνακλῆθῆναι πρᾶξις, - ἀνακλῆθῆναι σῆμα, - σάλησιμα.

ἀνακλῆθῆναι-ή-όν κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, ὁ προτρέπων εἰς τι: Πλούτ. Λουκ. 4 λόγοι πρὸς εὐπειθεῖαν καὶ ὁμόνοιαν ἀνακλῆθῆναι. 2) κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀνακλήσεως, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάκλησιν, ὁ δι' οὗ ἐνεργεῖται ἀνάκλησις βλ. λ. 6) τὸ ἀνακλῆθῆναι σημαίνει ἢ σαλπίζω ὑποχώρησιν, δίδω τὸ παράγγελμα τῆς ὑποχωρήσεως. Διον. Ἀλ. 6,65. 3) τὸ αὐτ. ἀνακλῆθῆναι ὡς ὅσα. σῆμα ρητορικῶν, ἄλλως ἐκφώνησις, ἀναφώνησις, στυλιτισμός, ὡς ἡ ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου ἀναφώνησις ὡ γῆ καὶ ἡλια.

ἀνακλῆθῆναι ἐπὶρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνακλῆθῆναι βλ. λ.

ἀνάκλιντος-ον μτν. ὁ ἐξ ἀνακλήσεως βλ. λ. 8) προσερχόμενος, ὁ εἰς ἣν διετέλει πρότερον ὑπηρεσίαν ἀνακλῆθῆς.

ἀνάκλιντος-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀνακλῆθῃ ἢ ἡ δυνάμεις εἶναι ἀνακλῆθῃ λόγῳ ἀχαριστίας. **ἀνάκλιντρος**-ορος [ὁ] ἀ κατήγορος, ὁ ἐγκαλῶν ἐνώπιον δικαστηρίου.

ἀνάκλιντρον [τὸ] γλῶσσ. τὸ ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται, τὸ ἀνάκλιντρον.

ἀνάκλινμα-ατος [τὸ] μτν. κεκλιμένη, ἀνωφερὴς ἐπιφάνεια, κλιτῶς: ἀνάκλινμα γῆς.

ἀνακλινσάλη [ἡ] μτν. εἶδος πᾶλης, καθ' ἣν οἱ παλαιότες ἀνακλιννοῦσιν καὶ ὑπὸ τῆς ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν ὀρθοπᾶλην.

ἀνακλιντροῦ-ῆρος [ὁ] κ. νεώτ. τὸ ἐφ' αὐτῆς ἀνακλίνεται, τὸ ἀνάκλιντρον βλ. λ.

ἀνακλινθῆναι [τὸ] μτν. ἀνάκλιντρον βλ. λ. **ἀνάκλιντρον** [τὸ] μτν. κ. νεώτ. εἶδος καθίσματος μετ' ἐρείσματων, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἀνακλῆθῃ, ὅλον τὸ ἔδρανον τὰ ἔχον ἐπικλίνας ἐπιπόδιον, δημ. καναπές, πολυθρόνα, ντιβάν, σέζ-λόγκ κττ.: Πολυδ. 69 τὸ δὲ καλοῦμενον ἀνάκλιντρον ἐπὶ κλιντρον Ἀριστοφάνης λη.

ἀνακλῖνω κ. νεώτ. ποιστ. ἀγκλῖνω στηρίζω, ἀκουμβῶ: Ἰλ. Δ 113 [τὸ] μτν. ποτὶ γαίῃ ἀγκλῖνας. 2) κ. νεώτ. ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι ἀνωφερὴς, ἀνάντης. 3) ἐπὶ θύρας, ὅπως πρὸς τὸ ὀπίσω, ἀνοίγω: Ὁδ. X 156 θαλάμοιο θύρην πυκνῶς ἀραρούσαν κάλλιπον ἀγκλῖνας. Ἠρ. 5,16 ὅταν τὴν θύρην. . . ἀνακλῖνῃ. ἢ ἐπὶ νέφους, μετατοπίζω, φέρω πρὸς τὸ ὀπίσω: Ἰλ. E 751 ἡμῶν ἀνακλῖνας πυκνὸν νέφος ἡδ' ἐπιβείναι. 4) ἀνοίγω κλῖνω πρὸς τὸ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν. || κ. μτφ. ἀνατείνω, στρέφω πρὸς τὸ ἄνω: Πλάτ. Πολ. 540 A ἀνὰ κλῖνας τὴν τῆς ψυχῆς ἀσπλῆν εἰς αὐτὸ θεοβλήσοι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον. 5) ἐπὶ τοῦ κριοῦ, παλιοροπτικῆς μηχανῆς, κλῖνω τείχος νὰ ὑποχωρήσῃ, ἐπιφέρω ἀνατροπὴν αὐτοῦ: Παυσ. 7, 24,10. 6) μέσ. -ομαι κ. νεώτ. κλῖνω διὰ νὰ ἐκκουμῶμαι, γέρνω πρὸς τὸ ὀπίσω: Ὁδ. 1,971 ἀνακλῖνθεις πέσαν ὅπτις ἐπὶ κωπηλατοῦντες. || κετακλῖνομαι, ἐκπαλίζω: Ὁδ. 2,179 εἰς εἰς ἀνακλῖνθεις ἰ. λαλῶθηκε καὶ κομῶται.

ἀνάκλινε-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ πᾶσις τοῦ ἀνακλῖνθαι, κλῖσις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἡ ἀνίστασις, ἡ ἀπώμα. 2) στήριγμα ἐκ τῶν ἐπὶ ὀπίσω, ἐρείσινωτον: Ἐπὶρρ. θρόνον. . . ἀνακλῖνθεις ἔχοντες.

ἀνακλῖνθῆναι [τὸ] ἀνάκλινσιν βλ. λ. 2), κατὰ β. ἐρμ. ἀνάκλιντρον: Ἰνπ. Ἀρθ. 7.

ἀνάκλιντος-ον κ. νεώτ. ἀνακλῖνθῆναι. Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. 4 ἀνάκλιτος ἐν ὀφθαλμῷ. 2) ἀνάκλι-

τας θρόνας ὁ ἔχων ἀνάκλιον βλ.2], ἐρείσιντων : Πλούτ.Ρομ.26 ἐν θρόνῳ ἀνάκλιτῳ καθήμενος ἐχηρημάτιεν· 3] τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. -ον ἀνάκλιτρον: Ἰνπ.Ἐπικ.8 ἀνάκλιτος εἶφος· 4) κ. νεώτ. ναυτ. πλατεία ἐγκρασια σάνης λέμβου, χωρίζουσα τὰ πρυμναῖον ἐξώλιον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ λεμβόχου.

ἀνακλονίζω δημ. κ. ἀνακλονῶ βλλ. **ἀνακλονῶ-ῶ** μτγν. κλονῶ, κινῶ ἄνω καὶ κάτω ἢ τῆδε κάκεισε, ἀνσσεῖω.

ἀνακλούζω μτγν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κατακλύζω· Ἄπολλ.Ρ.2,551 νῆα ἀνακλούζεσαν ῥόος·

2) ἀναθράζω, ταράττωμαι, κυμαίνωμαι.

ἀνακλώ-ῶ κ. νεώτ. κάμπω, λυγίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· Ἰνπ.Ἀγγ.13 ἀν-ξύλα, Εὐρ.Ὀρ.1471 ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέριν, Θεόπομπ.Κωμ. πλοῖμι τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένη (μὲ τὸν τράχηλον κεκαμμένον πρὸς τὰ ὀπίσω)· 2) ἔλκω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασύρω· Θουκ.2,76,4 ἄς (μηχανάς) βρώχους περιβάλλοντες ἀνέκλων οἱ Πλαταιεῖς· 3) μέσ. προσκρούω ἐπιστρέφω, κυρτίζω πίσω· Ἀριστοτ. ἡ ἀνακλασθεῖσα αὐστρα οὐχ ὑπὸ τοῦ τοίχου ἐκινήθη, ἀλλ' ὑπὸ τῷ βάλλοντι· 4) ἐπὶ τῆς δράσεως, ἐκτρέφωμαι· ἡ δράσις ἀνακλάται πρὸς τὸν ἥλιον· 5) κ. νεώτ. ἐπὶ φωτεινῶν ἀκτίνων, ἀντανεμίζωμαι· Ἀριστοτ. Μετ.340 Α 28, νεώτ. αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες ἀνακλῶνται ἐπὶ τοῦ τοίχου· || κ. νεώτ. ἐπὶ ἥχου, ἀντηγῶ || μτφ.· Πολύβ.18,22 ἀνακλάται εἰς αὐτὸν τὸ κεφάλαιον τῶν πραγμάτων (ἀποδίδεται)· κ. νεώτ. ἡ πρὸς σέ τιμῇ ἀνακλάται καὶ εἰς τὴν πατριδα σου.

ἀνακλώθω κ. νεώτ. κ. δημ. κλώθω ἐκ νέου, ἔναυκλώθω· παροιμ. ἐπαλάθωσ' ἡ Κατέρω κι ἀνακλώθαι τὰ κλωσμένα | ἐπὶ τῶν εἰς τὰ αὐτὰ ἡ ἀνόητα ἀσχολουμένων· 2) μτφ. οἰοεῖ ἐκ νέου κλώθων μετατρέπω τὸ νῆμα τῆς ζωῆς, τὴν τύχην· Ἐπιγρ. Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωνσαι | αἱ Μοῦσαι.

ἀνακμάζω ἀνακαμνδῶν ἀκμήν, ἐπανακμάζω.

ἀνακμαστικός-ή-όν ὁ ἐκ νέου ἀκμάζων, ὁ ἀνθῶν· οἰδ.Εὐρ.Ἀνδρ.552 «ἀνθηθητρίαν, ἀνακμαστικὴν».

ἀνακναδᾶλλω μτγν. ἐρεθίζω διὰ κνισμοῦ, κνίζω· Πολυδ.7,136· Ἡσ. ἐκνεκναδᾶλλον ἀνέκλων· ἔκινον ὡς οἱ ὀρτυγοπῶλαι·.

ἀνακνάπτω καθαρίζω, λευκίζω· || μτφ.· Λύσιπ.4 ἀνακν-τὰς ἄλλοτρίας ἐπινοίας παρουσιάζω τὰς ξένας ἐπινοίας ὑπὸ νέαν μορφήν.

ἀνακνίθει Ἡσ. «τῇ ὀσφύϊ».

ἀνακνισθ-ῶ μτγν. πληρῶ τι εὐδόμεον κνίσας ἢ γεν. εὐωδίας, κάμνω τι εὐώδες· Τρύφ.349 γαῖαν ἀνεκνίσω σε χυτὴν εὐώδει πηλῳ.

ἀνακνώ-ῶ ἀναξέω· ΑΒ ἀναπρίβειν καὶ ἀνακνᾶν καὶ φηλαφᾶν (τὸ πῆος).

ἀνακογχίζω χύνω εἰς ἀκόγχης, δ.γρ. -ύζω.

ἀνακογχυλιάζω κάμνω γαργάρα· Πλάτ.Συμμ.185 D ὁδᾶσι ἀνακογχυλίσαν· 2) ἐπὶ διαθήκης, ἀνοίγω καὶ παραποιῶ· Ἀριστοτ.Σφ.589 τῆς ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ἀνακογχυλιασμός-ῖος μτγν. γαργάρα· ΑΒη.187Α.

ἀνακογχυλιαστόν (τὸ) φάρμακον μὲ τὸ δόσιον γίνεται γαργάρα· Πλάτ.Κωμ.196.

ἀνακογχυλίζω ἀνακογχυλιάζω· Εὐδ.275.

ἀνακογχύλισμα-τος (τὸ) μτγν. φάρμακον, μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται γαργάρα· Ὀρειδ.Εὐπ.4,69.

ἀνακογχυλισμός-ῖος (τὸ) μτγν. ἀνακογχυλιασμός.

ἀνακόδδους-οντος (τὸ) νεώτ. παλαιόζωον. γένος σαρκοφάγων θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἀρκτηκονιδῶν, ζῆσαν κατὰ τὸ κάτω ἥωκαινον τῶν στρωμάτων τοῦ βιοβιμῳ.

ἀνακοκκίασμός-ῖος μτγν. φάρμακον καθορτικόν.

ἀνακοκκίω-ον μτγν. καλῶς.

ἀνακοιμῶμαι-ῶμαι κοιμῶμαι, ἐσφ.γ. ἀντὶ ἀποκοιμῶμαι· Ξεν.ΚΠ.24,30.

ἀνακοινῶ ἀνακοινῶ (ι-ὦ) βλλ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ προστακτ. ἀνακοινῶ (ι-έσο).

ἀνακοινῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνακοινῶνως καθιστῶ τι κοινόν, κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω· Πλάτ.Κρατ.383 Α | ἀνακοινωσώμεθα δ.γ., νεώτ. ἡ κυβένησις ἀνακοινῶσιν τὴν εἰσησιν· || κάμνω τι γνωστὸν εἰς τινα, ὅπως ζητήσω τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ, συμβουλευόμεθα τινα· Ἀριστοφ.Λυσ.1177 βαυλεύσασθε καὶ τοῖς συμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε, Ξεν.Ἀν.3,1,5 ἀνακοινώσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας· || μέσ. -οῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμν· Ξεν.Ἀν.3,1,5 Ξενοφῶν ἀναγνοῦς τὴν ἐπιστολὴν ἀνακοινοῦται Σωκράτει περὶ τῆς πορείας, Αἰσχ.2,64 ἀνακοινοῦντο, εἰ δὲ τῷ γραμματεῖ | συνεβουλευέτο, ἀν ἐπρεπε νὰ δώσῃ τὸ φέρισμα εἰς τὸν γραμμ.· 2) μέσ. ἐπικαινωῶ, συνάπτομαι, ἐνοῦμαι μὲ ἄλλον ἡ-ο· Ἡρ.4,48 ὁ μὲν πρῶτος τῶν ποταμῶν· ἀνακοινοῦται τῷ Ἰσθμῳ.

ἀνακοινωθῆν-εντος (τὸ) νεώτ. ἡ μχ. ἄορ. ὡς οὐσ. ἰδιωτικὴ ἡ ἐπίσημος διὰ τοῦ τύπου ἀνακαινωσις· || εἰδ. ἐπίσημος ἀνακοινώσις πρὸς μετὰδοσιν ἡ πρὸς διὰφυσιν εἰδήσεων σημαντικῶν· ἡ κυβένησις ἐξέδωκεν ἀνακοινωθῆν.

ἀνακοινωθήσης-ως (ἡ) ἡ ἀνακοίνωσις βλ. λ.

ἀνακοινωνοῦμαι-ῶμαι μτγν. κάμνω ἀνακοινώσεις βλλ.· Πλούτ.Βροῦτ.12.

ἀνακοινῶνως νεώτ. κ. δημ. ἀνακοινῶ βλλ.1) κ.4.

ἀνακοινώσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀνακοινώσεως, ὅστις ἐπιτρέπεται, δύναται νὰ ἀνακοινωθῇ· εἰδήσις ἀνακοινώσιμος· || ὁ ἀξίος ἀνακοινώσεως· οὐδὲν τὸ ἀνακοινώσιμον.

ἀνακοινώσις-ως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η κοινοποίησις, γνωστοποίησις, ἐπίσημος γνωμὴν πληροφορία· σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.39· νεώτ. αἱ ἀνακοινώσεις πρὸς τὴν βουλὴν· 2) ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ ὁ ρήτωρ καθιστᾷ τοὺς ἀκροατοὺς οἰοεῖ κριτὰς τῶν λόγων του, παρ' ὧν κατ' ἴδαν αὐτοῦ προὑποθέσιν λαμβάνει ἐκ τῶν προτέρων συγκατάθεσιν· 3) νομ. ἡ παρὰ δικαίου γνωστοποίησις τῆς δικῆς εἰς τρίτον [litis denunciatio], προσεπικλήσις ὅπως μετὰσχέ ταύτης καὶ ὑπὲρ εὐθύνας ἀναλόγως τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς· 4) νεώτ. ἐπιστημονικὴ ἔκθεσις θέματος ἐνώπιον ἐδικῶν· ἀνακαίνωσιν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

ἀνακοινώσις (τὸ) νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ νόμου ἐντεταλμένος τὴν ἀνακοίνωσιν, γνωστοποίησιν, κοινοποίησιν διακτικῶν ἢ ἄλλων θερμοσίαν ἐγγράφων κττ.·

|| γεν. ὁ γνωστοποιῶν ἐγγραφον, εἰδήσιν, γερονός κττ.· ἀνακοινωτῆς τοῦ ἐν τῇ ἐπιστολῇ μυστικοῦ ὑπῆρξεν ὁ ἀντιγράφος αὐτῆν.

ἀνακοινῶ-ῶ ΑΠ ἀρχω, βασιλεύω, κυβερνῶ.

ἀνακοιτᾶναι (τὸ) δημ. κ. ἀνακοιτᾶναι ἀποδοῖα προσδέχεσθαι· τῆς ἀγάπης τ' ἀνακοιτᾶναι ἀπ' ἀλλήλων μαρτυροῦνται | προδίδεται.

ἀνακοιτάζωμαι || ἐπὶ παρβύνων, διακορεῖσθαι.

ἀνακοιτῶμαι (2) δημ.κ. ἀνακοιτῶμαι ἐν χρ. εἰς πληθ. προσδέχεται ἄλλον, ὅστις ὑμῶς ἐμὲ προσδέχεται· ἀκοιτῶν τὸ γυμνα ἀνακοιτᾶν ἔδωκεν.

ἀνακοκκᾶζω μον. ἐπὶ ἀλέκτορος, φωνάζω, κακρίζω, λαλάω· Ψελλ.Παραδ.Ἀκουσιμ. καὶ ἀλέκτωρ οὐκ ἂν ποτε ἀνακοκκῆσειν ἐλάφῳ τοῦς μυκτῆρας χρίμενος.

ἀνακοκκίς-ῖδος (ἡ) γραμμ. χιτῶν ὀρθαστάδιος.

ἀνακόλλημα-τος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐπικεκολλημένον· Διοσκ.2,135· || νεώτ. τὸ ἐπικολλωμένον, εἰδ. τὸ ἐμπλαστρον· δημ. ἀνακόλλη.

ἀνακόλλησις-ως (ἡ) μτγν. τὸ ἀνακόλλησιν βλλ.

ἀνακόλλησις-ῖος ἡ-όν μτγν. ὁ πρόσφορος ἢ ὁ ἐν χρήσει ὡς εἰς ἐπικόλλησιν· Διοσκ.2,161.

ἀνακόλλω (τὸ) δημ. τὸ δι' οὗ γίνεται κόλλησις.

|| τὸ πρὸς θεραπείαν ἐπικολῶμενον ἐπὶ τῆς ἐπι-
δερμίδος, ἐμπλαστρον, σπύλον, φολιύμα, μουδιάκη.
ἀνακαλλιζω μον. ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, ὅταν
εἶναι κεκαμμένοι πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν, συγκρατῶ
αὐτάς με κολλῶδη τινά οὐσίαν πρὸς τὰ ὀνόμα.

ἀνακαλλῶ-ω κ. νεώτ. κ. δημ. κολλῶ, συγκολλῶ
ἡ ἐπικολῶ : Διοσκ.2,133 νεώτ. και δημ. κολλῶ ἐκ
νέου || κ. παθ. συγκολλῶμαι, κολλῶμαι ἐπὶ
ὅλλου : Ψαλμ.2,13 χιτῶν ἐφ' ἐαυτὸν ἀνα-
κακολλημένος.

ἀνακόλουθα ἐπίρρ. δημ. ἀνακολούθως βλ.λ.
ἀνακολούθητος-ον ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀνα-
κόλουθος βλ.λ.

ἀνακολούθειαι (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἑλλειψίς ἀκο-
λουθίας ἢ συναφείας, ἀσυμφωνία, ἀντιφάσις
|| τὸ παρὰ προσδοκίαν καὶ οὐχὶ ἐν συναφείᾳ
πρὸς τὸ προηγούμενον λεγόμενον : Δημητρ. Φαλ.
153. 2) γραμμ. σχῆμα τὸ ἀνακόλουθον βλ.λ.

ἀνακόλουθος (-η-ος) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνευ ἀκολουθίας, ὁ μὴ σύμφωνας πρὸς ἐξούτων,
ἀντηρτικός : Ἐπίκουρ. Ἐπ.241 νεώτ. λόγος ἀνα-
κόλουθος ἰὸ μὴ ἔχων λογικὴν ἀκολουθίαν, εἰρ-
μόν), **ἀνθρώπος ἀνακόλουθος** ἰὸ ἀνευ εἰρ-
μοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἢ τοῖς ἔργοις, ὁ μὴ συνεπὴς
πρὸς τὰς ἀρχάς του || 2) γραμμ. οὗδ. ἀνακό-
λουθον ὡς αὐτ. σχῆμα, καθ' ὃ τὸ τελευταῖον
μέρος προτάσεως ἐκφέρεται κατὰ σύνταξιν διά-
φορον ἐκείνης τοῦ πρώτου : ἀποβλέψας πρὸς
αὐτὸν ἐδοξέ μοι πάγκαλος εἶναι (ἀντὶ ἀποβλέ-
ψαν. || ἐδοξέ μοι ἡ ἀποβλέψας... ἡγησάμην).
ἀνακόλουθως ἐπίρρ. κ. νεώτ. χωρίς λογικὴν
ἀκολουθίαν, χωρίς εἰρμόν || ἀσυμφώνως, ἀσυ-
νεπῶς, ἀντιφατικῶς : Σχολ. Ψ.Β.269, νεώτ. σκέ-
πεται, **ἐνεργεῖ ἀνακόλουθως**.

ἀνακολπάζω ἀνασηκῶν τὸ ἐνδύμα μου, ὥστε
να σχηματισθῇ κόλπος, ἀναζώνωμαι : Ἀριστοφ.
Θεσμ.1174 διέλθε κἀνακολπασον.

ἀνακολπῶ-ω μον. κ. νεώτ. ἀνακολπάζω : ΕΜ,
νεώτ. χιτῶν ἀνακολπόμενος ἔξωσμένος οὕτως
ὥστε να κόμην κόλπον εἰς τὸ μέσον, ἀνεζωσμέ-
νος || -οῦμαι ἐπὶ ἱστίων πλοίου, φουσκῶνω-
μαι, τετῶναμαι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου.

ἀνακολπῶν νεώτ. ἀνακολπῶν βλ.λ.
ἀνακολπασίς-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακολπῶν βλ.λ.112 || ἡ ἀνακόλ-
ησις τῶν ἱστίων.

ἀνακολυμβῶ-ω κολυμβῶν ἀνακύπτω πάλιν
εἰς τὴν ἐπιφάνειαν || 2) μτθ. ἀνάγν. τὸ ἐκ τοῦ
πυθμένος : Θεόφρ. ΠΦ.4,65 πόττιον φύκος, ὁ οἱ
σπογγίεις ἀνακολυμβῶσιν.

ἀνακολυμπή (ή) νεώτ. βotan. φυτὸν Ἰθαγενές
τῶν Ἰνδῶν, οὗ ὁ χυμὸς ἀναμηνυόμενος μετὰ πε-
πέρους πιστεύεται ὅτι θεραπεύει τὴν ἐπιληψίαν
καὶ τὰ δῆγματα τοῦ ὀφθαλμοῦ (αἰσολύπρη).

ἀνακομῶ-ω κ. νεώτ. κομῶ ἐκ νέου, ἔξα-
κομίζω : ἡ κομῶ ἀνα τὸ ἐνδύμα καὶ οὕτως ἀ-
πογυμνῶ μέρος τοῦ σώματος, οἷον τὸς χεῖρας
ἢ τοὺς πόδας δημ. ἀνακομίζωμαι || μέσ.
ἀνακομίζομαι ἔξακομίζομαι ἢ ἀνασκομ-
ίζομαι, οἷον διὰ τὰ ἐργασθῶ : Γεωγ.10,83 | συ-
ζωσάμενος καὶ ἀνακομίδεσθαι ἀνακομίδεσθαι
πάλιν πρὸς τὸ ἐνδύμα.

ἀνακομῶν νεώτ. ἀνακομῶ βλ.λ.

ἀνακομιδή (ή) κ. μον. κ. νεώτ. δωρ. ἀγκομιδή
τὸ ἀνακομίζεσθαι, ἐπαναφέρειν : Δημ.250,12 περὶ τῆς
τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς || ἡ ἐπάνοδος, ἡ ἐπι-
στροφή : Πολυδ.5,22,5 ἀνακομιδὴν ποιῆσθαι
2) ἀνδράρως ἐκ νόσου : Ἰνν. Ἀρχ. ἡτρ.21 3) ἀνά-
ληψις, ἀπόδοσις : Διόδ.Σ.5,30 πόλις τὸ κατὰ
τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ δόρατος σπαράττειν τὸ
τραῦμα || λήψις, πορισμός : Στράβ.3,31 ἴν'
ἔχει τοὺς ἀνέλικας ἐλευθέρους καὶ τὰς ἀνα-

κομιδὰς τῶν ἐπιτηδεύων. 4) μον. κ. νεώτ. ἀνα-
κομιδὴ τῶν λειψάνων ἡ ἐκ τοῦ τάφου ἀνάληψις
τῶν ὁσίων καὶ ἀπόθεσις αὐτῶν εἰς τόπον τιμω-
τερον ἢ εἰς τὸ χωνευτήριον : ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ
λειψάνου τῆς ἁγίας Θεοδώρας.

ἀνακομίζω κ. νεώτ., ποιητ. ἀγκομίζω κομίζω,
φέρω ἄνω : Ξεν. Ἑλλ.2,3,20 ἀν- τὰ ὅπλα εἰς τὴν
ἀκρόπολιν || παθ. φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω πρὸς
ματὸς ἢ πρὸς τὰ ἐνδότερα χώρας : Ἡρ.3,115 ἀ-
νακομισθέντων δὲ πάντων ἡρώτα ὁ Πρωτεύς
2) μέσ. κομίζω, φέρω μαζὶ μου, κατὰ δ. ἐρμ.
συγκομίζω δι' ἐμαυτὸν : Ξεν. Ἀν.4,7,17 καὶ τὰ ἐ-
πιτήδεα ἐν ταῦτοις ἀνακομισμένοι ἦσαν.

3) λαμβάνω ὁπῶς τὰ ἐμαυτοῦ, ἀνακτῶμαι : Ἡρ.
5,85 τὰ ἀγάλματα ἐπειρώντο ἐκ τῶν βάρων
ἐξασπῶν, ἵνα σφέα ἀνακομισάνται || Θουκ.
6,7,1 τῆς τε γῆς ἔμενον οὐ πολλὴν καὶ σίτον ἀνε-
κομισάντ' (ἐλαβον) 4) δεκνύω διὰ τὴν ἐπιφά-
ρον καὶ ἐκκληρῶ αὐτὸ : Πινδ.Π.4,15 τὸ Μηδείας
ἐπὶ ἀγκομισσῶ 5) ἐπὶ προσ., ἐρχομαι ὁ-
πίσθω, ἐπανερχομαι, ἔξαγομίζωμαι : Θουκ.2,31,1 ἐτυ-
χον ἐπ' οἴκου ἀνακομίζομενοι δι' ἀσπῶ-
μοι : Πολυδ.1,38,5 τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομι-
σθέντων 7) ἐνεργ. θεραπεύω Ἡσ. «ἀνακομίσαι,
θεραπεύσαι» : Ἰνν. Ἀγμ.7 ἔπειτα σπείσιν αὐτὸν
ἀνακομίζειν ὑποχωρητικῶταταιν 8) νεώτ.
κάμνω ἀνακομίζω βλ.λ. λειψάνους ἢ ὁσίων.

ἀνακόμισις-εως (ή) τὸ ἀνακομίζειν, φέρειν πρὸς
τὰ ἄνω : Σουῖδ. «ἀνοσις, ἀνακόμισις».
ἀνακομιστή-ηρος (ὶ) νεώτ. μηχανολ. πλινθο-
παγὲς τῆμα μηχανοκλιθεὶς συγκοινωνῶν δι' ἀ-
γωγῶν ἐπιστροφῆς καὶ ἐκροῆς μετὰ τῆς καμίνου
καὶ χρησιμεύον, ὅπως ἐν αὐτῷ ἀποταμιεύεται ἡ
θερμότης, ἢν ἀποκομίζουσι τὰ ἐκ τοῦ χώρου
τῆς καύσεως ἐξερχόμενα αέρια καὶ ἥτις εἶτα
εἰσρεῖ εἰς τὸν χώρον τῆς καυσίμου ὕλης, διὰ
προβέβρασαν ταύτης.

ἀνακομιστής (ὶ) νεώτ. ὁ ἐκ νέου κομίζων ὁ
ἀνακομιστικὸς βλ.λ.

ἀνεκομιστικός -ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπαναγωγ., ἐ-
πανακομίζων : Ἡσ. «ἐνόστιμον ἡμῶν τὸ σωτήρι-
ον καὶ ἀνεκομιστικόν».

ἀνάκομμα-ατος (ὶ) μτγ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀνακομίζειν βλ.λ. : Ἀέρ.12,20 ἀνά-
κομμα φλεγμονῶν, ἀν- ὀδυνῶν.

ἀνακομίζει-ιδος (ή) νεώτ. βotan. δένδρον τι
τῆς Μαδογασκάρης, οὗ ὁ καρπὸς ἔχει τὴν ἰδιό-
τητα να πηγνύη τὸ γάλα, ὡς ἡ μαγιά.

ἀνακομῶ-ω μτγ. κομῶ ἐκ νέου, ἔξα-
κομίζω : Λουκ. Ἑτ.Διαλ.2,41 φαλακρὸς ἦδη ὢν
ἀνακομῶ.

ἀνακόνθας (ὶ) νεώτ. ζωολ. ὄφης ἀνιοδόλος
τῆς ὀμοιογενείας τῶν βοιδῶν, ζῶν ἐν Βραζιλίᾳ.

ἀνακονεῖν ὀ.ρρ. τοῦ ἀνακονεῖν βλ.λ.

ἀνακόννητος (-η-ος) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ τρο-
χισθεὶς, ὁ μὴ τροχισμένος, μὴ ἀνιονισμένος || ὁ
μὴ δεκτικὸς ἀνιονισματος : παλαιοσυγὰς ἀνα-
κόννητος.

ἀνακοντίζω τινάσσομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπη-
δῶ : Ἰλ.Ε.113 αἶμα δ' ἀνπηκόντιζε διὰ στρεπτοῦ
χιτῶνος, Ἀρ.4,181 ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἀ-
λὸς ὕδαρ φυγρὸν καὶ γλυκὺ 21 μτγ. ἐνεργ.
ἐξακοντίζω, ἐκτινάσσω.

ἀνακοντισμός (ὶ) σχόλ. τὸ ἀνακοντίζειν βλ.λ.

ἀνακοπανίζω νεώτ. ἐκ νέου ἢ ἐπιμελῶς διὰ
κοπάνου τρίβω, ἔξακοπανίζω, στομυπίζω.

ἀνακοπεύς-εως (ὶ) νεώτ. νομ. ὁ κάμνων κατ'
ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπῆν, ἀ. ἀνακαπῶν.

ἀνακοπή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀνακοπεῖν,
ἡ παρακώλυσις, ἐπίσχεσις, συγκράτησις || ἐπὶ
κώματος, τὸ προσκρούειν καὶ ἀναπῶλεσθαι, ἢ
πρὸς τὸ ὅλως τροπῇ, ἀνάσπαις : Πλούτ. Πύρρ.

15 τὸ κύμα μετὰ φόβου μεγάλου καὶ τραχείας ἀνακοπῆς· 2) τὸ ἐκ πλημύρας ὑπολειφθέν καὶ λιμνάζον ὕδωρ· 3) νεώτ. 1στρ. παύσις λειτουργίας ὀργάνου τινός, ὁπότες τῆς καρδίας, ἐνεκα νευρικού ἐρεθισμού εἰς σημεῖον ἀπέχον αὐτοῦ· αἰφνίδιος ἐξ ἀνακοπῆς θάνατος· 4) νεώτ. νομ. ἐνδίκον μέσον ἐναντίον βουλευμάτων πρωτοδικαίου ποινικού δικαστηρίου ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐρήμην τοῦ ἀνακοπτόντος ἐκδόσεως, δι' οὗ ζητεῖται ἡ ἐκ νέου ἐκδόσις τῆς ὑποθέσεως· || κ. τὸ δικόγραφον, δι' οὗ ἀνακοπῆται ἡ τοιαύτη ἀπόφασις· ἐκοινοποιήσα ἀνακοπῆν.

ἀνακοπητικός-ῆ-άν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀνακοπῆν, ἐπίσχεσιν· Κουμαν.Ν.Λ.63 ἀνακοπητικὴ ἐπιτροπή· || ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνακοπῆν βλ.λ.4).

ἀνακοπῶν κ. νεώτ. ἀπαθῶ, σπρώχνω πρὸς τὰ ὅπισθ· Ὁδ.Φ 47 θυρεὺς ἀνεκοπὴν ὀχλῆς | ὀχλὸς. «ἀνάθει»· 2) ἀποκροῦν πολεμῶν, ἀναγκάζω αὐτὸν εἰς ὑποχώρησιν· Ὁσुक.4,12 | παρωρύχους ἀποδοῖναι ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· || ἐπὶ πλοίου, διῶν διάφορον κατεῦθυσιν, τοῦ ἀλλάξω τὸ ὄριον· Θεόδωρ.Χαρακτ.25· || γεν. ἀναχαιτίζω, συγκρατῶ, κωλύω· Λουκ.Ἀλέξ.57 οὕτως ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς | ἀναχαιτισθὴν ἀπὸ τὴν ὁρμῆν, νεώτ. ἀνεκόπη τὸ κύμα τῆς διαφορᾶς· || διακόπηθ, σπαρσάθ· Κόλουθ.123 ἀν- αοιδήν· 3) ἀποκοπῆς, ἐκβάλλω· Φιλόστρ.664 τὰς ὄψεις ἀνακοπεῖς | οὕτως ἐξωρύχθασαν ὁ ὀφθαλμοί, ὁ τυφλωθεῖς· 4) νεώτ. νομ. κίνω ἀνακοπῆν βλ.λ.· ἀνέκοφα τὸ βούλευμα.

ἀνακορυφῶμαι-δομαι μτγν. ἄγω εἰς πέρας, εἰς κορυφὴν ἄκρον.

ἀνάκορφα ἐπίρρ. δμ. ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς κορυφῆς· ἀνάκορφα τοῦ βουνοῦ ἦσαν ἐκκλησιδᾶκι. **ἀνάκορφε**-ς-ο-ο δμ. ὁ ὄξυς, ἀνάντης, ἀπόταμος, ἐπὶ ὄρους· ἀνάκορφο καθὼς ἦταν τὸ βουνὸ μόνο κατισκία τὸ σκαρφώσαντες ὡς ἀπάνω· 2) ὁ ἔχων κορυφὴν ὑψηλὴν· δ. διστ. ἀνάκορφο· ναι τὰ βουνὰ καὶ χιόνια τὸ σκεπάζουν | καὶ ἀμέτρητος ὁ πόνος μου ποῦ δὲν τὸν ἀπεικάζουν· || συνεκθ. ὁ λίαν ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα· 3) ὁ ἐπὶ τοῦ ἄκρου κορυφῆς· ἀνάκορφη στὸ βουνὸ προβάλλει μιά ὁπαρτή κορόννη.

ἀνακορῶ-έω ΑΒ ἀπαρῶν, ἀκουιζῶ, συγυριζῶ. **ἀνακορῶν** δμ. θερμαινόμεναι πολὺ ἐκ νέου, ἀναπυροῦμαι, ξανακορῶνται· ἀνακορῶσαι ἡ φωτιά· || κ. μτφ. ἐκ νέου ἐξ ὀργῆς ἐξάπτομαι.

ἀνάκος (ὁ) αὐξητής.

ἀνάκος (ὁ) κ. ἀνάκος μτγν. ἀναξ· Ἡρωδιαν.1,150.

ἀνακοσμοποιῶ-έω ἐκκλ. κοσμῶ ἐκ νέου, ἀποκαθιστῶ κόσμον, τάξιν.

ἀνακοσμῶ-έω Ἐπίγρ. κοσμῶ ἐκ νέου, ἀνακαλλύνω, ξαναστολίζω.

ἀνακοῦμι (τὸ) δμ. πᾶν τὸ πρόσφορον ἢ χρῆσιμον διὰ ν' ἀνακομῆσθαι τις, νὰ στηριχθῇ ἢ ν' ἀνακλιθῇ πρὸς ἀνάστασιν· βρήκα καλὸ ἀνακοῦμι στὴ ροζαία· || κ. μτφ. βοήθεια, στήριγμα ἐξ ἀδυναμίας· ἔχει ἀνακοῦμι τὸ θεῖά του· συγγ. καταφύγι, ἀποκοῦμι, ἀντιρῆμι.

ἀνακοῦνημα (τὸ) δμ. ἀνακίνησις, κραδασμός· δ. τραγ. τῆς γῆς τ' ἀνακοῦνημάτα· | τῆς θαλάσσης τὰ κύματα | καὶ κατοικωντὶς τὰ νᾶξια.

ἀνακοῦνησι (ἡ) δμ. κ. ἀνακοῦνημα βλ.λ.

ἀνακοῦνῶ-άω δμ. ἀνακινῶ, συνταροῦμαι, σαλεύω τι μετ' ὀρμῆς· ἀνακοῦνησα τὰ κλαριά καὶ πέσαν τὰ μούρα· || κινεῖν· ἀνακοῦνησε τὸ παιδί· || μετακινῶ κ. κατ' ἐπέκτ. διευθετῶ· ἀνακοῦνησα τὰ ἑπιπλά καὶ τὰ ξασκάνισα ἄλα· 2) μέσ. καὶ παθ. τ. ἀνακοῦνομαι· κ. ἀνακοῦνέμαι ἐν ταῖς αὐταῖς σημ. ἀνακοῦνησθηκε ὁ τόπος ἀπὸ τὸ σεισμοῦ, φρ. ἀνακοῦνησθαι ἀπὸ τὸν τόπον σου (κατὰ κρατοῦσαν πρόληψιν πρὸς ἀπο-

σῶσιν ἐπαληθεύσεως δυσοιάνου προρρήσεως· 3) μτφ. ἀνατοράσσομαι, θορυβεῖμαι· ἀνακοῦνεται τὸ μυαλό μου.

ἀνάκουος-ο-ο δμ. ὁ μὴ ὑπακούων εἰς συμβουλάς, ὁ μὴ ἐκτελὼν τὰ ἐντελλόμενα, ἀπειθεῖς, ἄ. ἀνυπακούος ἀντιθ. ὑπάκουος· ἀνάκουος παῖς· 2) ὁ μὴ ἀκούμενος, ἄσυχος, σιγηλός, ἀδόρυχος· ἀνάκουος γέγονας· 3) ὅστις δὲν πρέπει, δὲν ὀρμίζει ν' ἀκουσθῇ, λίαν ἀπρεπής· ἀνάκουα πράγματα γίνονται σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι.

ἀνακούρκαδα κ. ἀνακούρκουδα ἐπίρρ. δμ. ὀκλαδόν, τὸ καθέζεσθαι τινα μέ κεκαμμένα τὰ γόνατα καὶ τὸ σώμα στηριζόμενον ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν.

ἀνακούρκουδίζω δμ. κάθημαι ἀνακούρκουδα, συνηθίζω νὰ κάθημαι ἀνακούρκουδα βλ. λ. **ἀνάκουσμα** (τὸ) δμ. ἔντονος ῥήμη, ἔξικουσμα· δ. τραγ. νὰ βγῇ ἀκουσμα στὴ γέφυρα καὶ ἀνάκουσμα στὴ χώρα.

ἀνάκουστα ἐπίρρ. δμ. σιωπηλῶς, ὀθορύδως, ἀφωφῇ· 2) κατὰ τρόπον ἀνήκουστον, ἥτοι ὅν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀποτροπή· ἐταί τις νὰ ἀκούσῃ· δ. τραγ. ἀνάκουστα στὴ φυλακῇ μέ τυραννοῦν γιὰ πάντα· 3) κατὰ τρόπον πρωτάκουστον βλ.λ.

ἀνάκουστος-(η)-ο(υ) μτγν. κ. δμ. ὁ μὴ ἀκούων, ὁ κωφός· 2) δμ. ὁ μὴ μέχρη τοῦ νῦν ἀκούσθαι, τὸ πρῶτον ἤδη ἀκούμενος· ἀνάκουστη καλωσύνη· συνηθέστ. ἐπὶ κακῷ· ἀνάκουστο ἔγκλημα, ἀνάκουστη κατεργασία· 3) ὁ μὴ ἀκούμενος· μιλαίε καλά μέ τόσο σιγᾶ, ποῦ καταγίνεται ἀνάκουστος· 4) ὁ διὰ τὸ κάλλος τῆς φωνῆς μοναδικός, θαυμαστός· Σόλων. ἀνάκουστος καλοῖσις καὶ λιγοθυμιμένους.

ἀνάκουφα ἐπίρρ. δμ. ἐλαφρῶς, κοφῶς, οὐχὶ κατὰ καλὴν προσαρμογὴν· ἡμουν ἀνάκουφα σκεπαμένους κι ἐκρώσας, - ἀνάκουφα ἐρρίψες τὰ ξύλα κι ἐπίσαςαν πολὺ τόπο· || οὐχὶ στεγανῶς· σκέπασες τὸ γάλα ἀνάκουφα νὰ πᾶν ἄερα.

ἀνακουφίζω κ. νεώτ. κ. δμ. ἐγείρω, σηκώνω ἐπάνω· Εὐρ. Ὁρ.218 βούλει ὄθω σου κἀνακουφίσω δέμας, Ξεν.Ἰππ.72 ἐπειδὴν ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάδασιν | ἐπὶ ἰππῆως, ὅστις τινάσσειται πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως ἀναδῇ ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ· | Ἀριστ.Πρ. ὁ ἄηρ ἀνακουφίζει τὸν ἄσκη· 2) μέσ. -ομαι σισθάνομαι ὅτι γίνομαι ἐλαφρότερος· Εὐρ.Ἰππ.1392 ἀνακουφισθὼν δέμας· || μτφ. ἀνοπτεροῦμαι, πληροῦμαι ἐκ νέου ἐλπίδων· Ξεν.Ἑλλ.5,2,28 ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φοιβίδας ἀνακουφίσθη· || ἀπαλλάττω ἀνησυχίας, ἀγωνίας· μόλις ἔμαθα πῶς γλύτωσαν ἀνακουφίστηκα· || νεώτ. μτφ. κ. ἀποπατῶ, εὐχρ. ἰδίως εἰς παρωχ. χρ.· 3) νεώτ. ενεργ. κ. παθ. ἐ-λαττῶναι τὰ βάρη, τὰς ὑποχρεώσεις ἢ γεν. τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, ἐλαφροῦσαι· ἡ ἐξαιρετικὴ ἐσοδεία ἀνακουφισε τὸν πληθυσμὸν τῆς ὀπαίδρου· || κ. μτφ. πρᾶν τὸν πόνον.

ἀνακούφισις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δμ. ἀνακούφισις ἐλάφρυνσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ φόρτου κυριολεκτ. κ. μτφ., ἐλαφρώσας, ἐλαφροῦς· Σοφ.Ὀτ.218 ἀνακακῶν, νεώτ. ἀνακούφισις τῶν ἐκ τοῦ γάμου βαρῶν, - ἀνακούφισις ἀπὸ τοῦ περυστοῦ· || νεώτ. κ. δμ. ἰδίως ἐν μτφ. σημ. ἀπαλλαγὴ ἀπὸ θλίψεως ἢ μετριασμός ταύτης, παρηγορία, καταπαράνσις λύσης· || δμ. κ. ἱκανοποίησις, εὐχαρίστησις· μέ ἀνακούφισις δικουσα τὴν τιμωρία του· 2) εἰδ. κ. νεώτ. ἀποπάτησις, ὀδρῆσις.

ἀνακούφισμα-ατος κ. νεώτ. ἡ ἀνακούφισις βλ.λ.· || εἰδ. κ. νεώτ. ἡ ἀποπάτησις ἢ ὀδρῆσις.

ἀνακούφισμός (ὁ) νεώτ. τὸ ἀποτελεσματὸν ἀνακουφίζεν βλ.λ., ἡ ἐλαφρώσις, τὸ ἐλαφρῶμα· || κ. μτφ. κ. ἀνακούφισις βλ.λ. ἡ παράκλιτος συμμετοχὴ εἰς τὸ πένθος ἔστω ἀνακούφισμός τῶν αἰκνῶν του.

ἀνακουφιστήριον (τὸ) τὸ ἀποχωρητήριον βλλ. **ἀνακουφιστής**-**ιστρια** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνακουφίζων, ὁ παρηγορῶν.

ἀνακουφιστικός-**ή-όν** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀνακούφισιν βλ. λ., ἀ κατ'ἀλλῃας, ὁ προσφύγῃς εἰς ἀνακούφισιν· ἀνακουφιστικά φάρμακα (ἡραδύνοντα τοὺς ἐξ ἀδυναμίας ἢ ἄλλης αἰτίας πόνοους)· ἀντιδιστ. πρὸς τὰ θεραπευτικά.

ἀνακουφιστικῶς ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνακουφιστικόν βλλ.

ἀνάκουφος-**η-ο** δημ. ὁ ἐλαφρῶς, κούφος τεθειμένος, ἀ μὴ καλῶς προσηρμοσμένος· ἀνάκουφα τὸ πᾶσιμα δὲ ῥεσταινε· || ἐπὶ δομῆς, ὁ ἐλλείψιν συνοχῆς ἢ συναφείας, οἶαν δι' ἀσθέντου κττ. ἔχων· μὴ χτῆζης τὰ τοῦθλα ἀνάκουφα.

ἀνακουφῶ-**ώω** δημ. ἐλαφρῶς κομπιλοῦμαι, κύπτω πρὸς τὸ ὀρμηθῆναι· δ. τραγ. ἀνακουφῶ καὶ δίνω του βιταίν εἰς τὸ βραχίονι.

ἀνακουφωτῆ ἐπὶρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνακουφωτὸν βλ. λ.

ἀνακουφωτός-**ή-ά** δημ. ὁ ἐλαφρῶς κυρτός, ἐλαφρῶς κομπιλοῦμενος, ἐλαφρῶς ἀνασηκωνόμενος· || ὁ ἀραιῶς συνσωρευμένος, ἐπὶ λίθων, ξύλων, ἀνθρώπων κτλ.· ἀνακουφωτῆ ἡ πέτρα δὲ λογαριάζεται μετὰ τὸ μέτρον· || ὁ ἀνάστας, ὁ ἀνεβαστός βλ. λ., ἐπὶ ἄρτου· 2) ὁ ἡμικλίστος, ἄλλοι κομφωτός, ἐπὶ παραθύρων καὶ θυρῶν· ἀφῆσε τὰ παρόδωρον ἀνακουφωτὸν νὰ παίρνου· ἄδρα.

ἀνακοχλάζω κ. ἀναχοχλάζω κοχλάζω, βράζω ὁδρώω.

ἀνακοχλάσεις-**εως** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακοχλάζειν βλλ.

ἀνακοχλάσεις (οἱ) νεώτ. τὰ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακοχλάζειν βλλ.

ἀνακοχλιῶ-**ώω** νεώτ. κοχλιῶ ἐκ νέου, ῥεναδιδῶνα.

ἀνακοχλιῶν νεώτ. ἀνακοχλιῶ βλλ.

ἀνακοχλιάσεις-**εως** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου κοχλιώσις, τὸ ῥεναδιδῶμα.

ἀνακοχλίας-**εως** (ἡ) διακοπή, διόλκιμμα· Ἡρωδιαν. Ιατρ. 58, 91 παρεξυσμὸν ἀνάκοχλιν.

ἀνάκρα (ἡ) δημ. ἡ ἀνάκραξις· 2) ἡ ἐπέμβασις, ἡ συμμετοχή· φρ. ἀνάκρα νὰ μὴν ἔχη (ὑπονοεῖται ὁ διάβολος)· || κ. ἀνάκρας δύνασις, πνοή· ὅθεν ἔχω ἀνάκρα νὰ περπατήσω.

ἀνακραγεῖν Ἡσ. ἐκράζειν.

ἀνάκραγμα (τὸ) δημ. κ. ἀνάκρασμα ἐπὶ κλησις, ἐπιφώνησις, πρόσκλησις μεγάλη τῇ φωνῇ, ῥεφωρητὸ, ῥεφώνημα· || γεν. λαλιά, φωνή, κράξιμο, ἐπὶ ῥῶν ἢ πτηνῶν· τ' ἀνάκραγμα τοῦ πετεινοῦ, παρομ. ἀνάκραγμα τῶν κορακιῶν, φοφῆμι κάπου γύρω | ἐπὶ ἐμφανίσεως αἰσχροκερδῶν κττ.).

ἀνακραθεῖν μτγν. κ. ἀνακραθεῶν κραθαίνω, σείω.

ἀνακραθεῶς Ἡσ. ἀνακραθεῖν βλλ.

ἀνάκραξ κ. νεώτ., ὅρρ. ἀνέκραγον, μτγν. κ. νεώτ. ἀνέκραξα, παρ. ἀνέκαραγα κράζω ἰσχυρῶς, δυνατὰ, ἐκβάλλω κορυφήν, ἐπὶ ἀνδρῶν· Ὁδ. 3, 467 ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, αὐκ ἐπικέσσω, Ξεν. Ἀν. 6, 4, 22 ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται ἀνέκραγον ὡς αὐτὸν θεόν, Ἀριστοφ. Πην. 670 ἐξ ἐνός στόματος ἄπαντες ἀνέκραγον· || ἀπαν. ἐπὶ ῥῶν, ἐν τῇ αὐτῇ τῇ. Μένανδρ. 533, || ἀνγλαυθῆ ἀνακράγη.

ἀνακρακτῆριον (τὸ) νεώτ. ἡ γεγυμναία τῇ φωνῇ ἢ διὰ σαλπασματος πρόσκλησις.

ἀνακρακτής (οἱ) θηλ. -ακτριάς κ. νεώτ., δημ. ἀνακρακτής ὁ ἀνακραζών, ὁ γεγυμναίᾳ τῇ φωνῇ προσκαλὼν ἢ ἀνακαλὼν.

ἀνακραξίμος-**ον** μον. κ. νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀνακράξεως, ἀναφωνήσεως βλλ.

ἀνάκραξις-**εως** (ἡ) νεώτ. ἡ γεγυμναία τῇ φωνῇ πρόσκλησις ἢ ἐπιφώνησις.

ἀνάκρασις-**εως** (ἡ) μτγν. ἀνάμειξις, συγκερασμός· || κ. μτφ. Πλούτ. Ἀλέξ. 47 ἀνακράσει καὶ κοινωμῇ μάλλον καταστήσεσθαι τὰ πράγματα νομίζων ἢ βίη.

ἀνάκρασμα (τὸ) δημ. ἀνάκραγμα βλλ.

ἀνάκρατος-**η-ο** δημ. ὁ μὴ ἔχων δύναμιν (ἀνάκρα βλ. λ.) ὥστε νὰ ἴσταιται, πού δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του· 2) τὸ ἄρρεν, ὡς ἐπὶ β. ὁ διάβολος· φρ. τ' ἀνάκρατος συνέργεια (ἐπέμβασις ἢ ἔργον τοῦ σατανᾶ).

ἀνακρατῶν νεώτ. γίνονται ἐκ νέου κραταῖός, ἰσχυρός.

ἀνακρατῶ-**έω** μτγν. ἐμπαίδζω.

ἀνακραυγάζω μτγν. κραυγάζω ἰσχυρῶς, φωνάζω· Ἀρρ. Ἐπικτ. 19, 15.

ἀνακραυγῆς-**ατος** (τὸ) μτγν. ἰσχυρὰ κραυγή, δυνατὴ φωνή.

ἀνακραυγῆ (ἡ) νεώτ. μεγάλη ἢ ἐξαφνική κραυγή, ἐπιφώνησις.

ἀνακρέκει μέσ. ἀνακρούω ὄργανον ἐντατόν· || μτφ. Αἴτ. 9, 562 σὲ νῦν ἀκέλευστος ἄπας ὄρνις ἀνακρέκται | κάθε πουλὶ γιὰ σὲ ἀρχίζει τὸ τραγοῦδι).

ἀνακρεμᾶζω δημ. κ. ἀνακρεμῶ ἀνακρεμῶ, κρεμῶ ἐκ νέου, κρεμῶ ἀφ' ὑψηλοῦ· παροιμ. ἀνακρέμασε τὰ ρόδια γιὰ νὰ τὰ ῥῆς τὸ χαιμῶνα· 2) κρεμῶ ἀνάποδα· θὰ σ' ἀνακρεμᾶσω, κακομοίρη, ἂν σὲ πιάσω κλέφτη· 3) κρεμῶ ἐπὶ μου ἐπιδεικτικῶς· δ. τραγ. κὶ ἀνακρέμασε κοκδοῦνα εἰς τῆς μούλας τὸ γισυλάρι | καλίστρι.

ἀνακρεμᾶσθαι ποιητ. ἀνκρεμάννυμι κρεμῶ, ἐξαρτῶ ἀπὸ πάνω· Ὁδ. Α 440 πασσάλω ἀγκρεμᾶσσαν, Ἡρ. 5, 77 τὰς πέδας ἀνκρεμᾶσσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν· 2) Ἡρ. 9, 120 πρὸς σάνιδας προσπασαλεύσαντες ἀνκρεμᾶσσαν | ἀνεσταύρωσαν· || πρβ. αὐτ. 7, 194 τὸν δὲ λαβὼν ἀνεσταύρωσε·

3) ἀνακρεμᾶμαι ὡς παθ. παρ. εἶμαι κρεμασμένος· Ἡρ. 2, 121 ἀνκρεμαμένου τοῦ νέκυος (ἐνθ' ὁ νεκρὸς ἦτο κρεμασμένος)· 4) μτφ.· Αἰσχίν. 3, 100 ἀνκρεμασῆς ἀπὸ τῶν ἐπιδῶν.

ἀνακρεμᾶσθαι (ἡ) δημ. ἡ ἀφ' ὑψηλοῦ ἀνάρτησις, τὸ κρέμασμα ἀπὸ φηλα· ἡ κληματαριά θέλει ἀνακρεμᾶσθαι γιὰ νὰ μεγαλώσῃ· 2) ἡ ἐκ νέου ἀνάρτησις· τὰ κυδωνία θέλου ἀνακρεμᾶσθαι γιὰ νὰ μὴν τὰ χτυπᾷ ἡ φωτιά· 3) ἀναβολή, διακοπή, στομάχημα· εἶχαμε δυὸ ὥρον ἀνακρεμᾶσθαι· ἀλῶνισμα· 4) τὸ ἀτάλαγμα, ἡ ἐλαφρά ρύσις, ἐπὶ στέγῃς κττ.· 5) ἀνυδρία, ἀποξήρανσις, στέγνη, ἐπὶ πηγῶν ἢ ρεόντων ὑδάτων· 6) κατ' ἐπέκτ. ἀνομβρία, ἀναβροχία.

ἀνακρεμᾶσις (ἡ) κ. νεώτ. κ. ἀνακρεμασμός (ὁ) τὸ ἀνακρεμᾶν.

ἀνακρεμᾶσαι-**ατος** (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἀνακρεμᾶσις, ἐκ νέου ἀνάρτησις· 2) κ. δημ. ἡ ἀφ' ὑψηλοῦ ἀνάρτησις, τὸ κρέμασμα φηλα· 3) δημ. τὸ καθέτας κρημνώδες, τὸ ἀπὸ κρημνῶν, ἐπὶ ὀρέων ἢ βράχων· ἡ ῥάχη πρὸς τὴν κορυφὴν ἔχει ἀνακρεμᾶσμα, πού οὐδὲ κατὰ κίσει· τ' ἀνεβαίνουν· || ἡ ἀπὸ τῶν, ἀφ' ὑψηλοῦ πτώσις, κρέμασις, ἐπὶ ρεόντων ὑδάτων.

ἀνακρεμασμός (ὁ) ἡ ἀνάρτησις· ΑΒ ἐάρτησμός. **ἀνακρεμαστός** ἐπὶρρ. δημ. με ἀνακρεμᾶσμα βλ. λ., ἀπὸ ἀνακρεμᾶσμα, φηλοκρεμᾶσμα· τὸ νερό στ' αὐλάκι τοῦ μύλου ἔπλετε ἀνακρεμαστό. **ἀνακρεμαστήρ**-**ηρος** (ὁ) μτγν. κρεμαστήρ, κρεμαστήρι.

ἀνακρεμαστός-**ή-ά** δημ. ὁ ἀνὸ κρεμᾶμενος· συνών. **φηλοκρεμαστός**· || ὁ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἢ ἀπὸ ὑψηλὰ κειμένης δοκοῦ, σάνιδος κττ. ἀνηρτημένος· κυδωνία - μύλα - χοιρομέρια ἀνακρεμαστό· || γεν. ὁ ἀνηρτημένος, ὁ κρεμᾶμενος· ἀνακρεμαστὰ πεπὸνία βαστοῦν ὡς τὰ γενάρη.

ἀνάκρεμος-η-ο δημ. ὁ ὑψηλὰ κείμενος καὶ ἀπότομος, ἐπὶ τοποθεσίας, βράχου, ὄρους κττ. : **ἀνάκρεμος βράχος** - **ἀνάκρεμος μονοπάτι**.

ἀνακρεμᾶ-ᾶω νεώτ. κ. δημ. κρεμᾶ τι ἐκ νεύου, ἐνακρεμᾶ. 2) ἀναρτῶ τι, τὸ κρεμᾶ ὑψηλῷ. || νεώτ. ναυτ. ἐπὶ λημβύων ἀνασούρων ἀπὸ τῆς θαλάσσης τοποθετῶ εἰς τοὺς παρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου σταθεροὺς τροχίλους, δημ. ἰσάρω τι **τὴν βάρκα** 3) δημ. ἀρτῶ. ἐν τῇ φρ. **ἀνακρεμᾶ** ὁ καιρὸς εἶναι νεφελώδης καὶ τεῖναι πρὸς βροχὴν κ. ἐν τῇ φρ. **ἀνακρεμᾶν** τὰ σύννεφα συσσωρευόμενά που συμπυκνούνται. 4) δημ. μέσ. **ἀνακρεμιάμαι** κ. -οῦμαι ἔχομαι, κρατοῦμαι ἀπὸ τινος ἰσχυρῶς ἢ ἀπ' αὐτοῦ καὶ μόνου, κ. μτφ. βασίζομαι εἰς τινα : μὴν **ἀνακρεμιάσαι** ἀπὸ μίαν ἐλπίδα κληρονομίας. 5) νεώτ. **ἀνακρεμιάμαι** κ. δημ. **ἀνακρεμιάμαι** κ. -έμαι παθ. ἐν τῇ || καὶ 2) συμ.

ἀνακρένω δημ. ὀμῶλ περὶ τινος μετὰ φόβου, κατηγορῶ τινα, μεμφομῶ κατὰ τινος : φρ. **λόγηκας μ' ἐπίσσε**, κάποιος μ' ἀνακρένει. **ἀνακρέοντις**-ος-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ Ἀνακρέοντος : Ὁραστ.15,22 ἀν-μέτρον || τὸ οὐδ. πληθ. **ἀνακρέοντες** συλλογὴ ἀρχαίων ποιημάτων συντεθειμένων μὲν κατ' ἀπομίμησιν τῶν γνησίων τῶν Ἀνακρέοντος ποιημάτων, φευδῶς δὲ ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν.

ἀνακρεοντίξω νεώτ. συνθετὴ ποιήματα κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἀνακρεοντείων βλλ. : ὁ Χριστόπουλος **ἀνακρεοντίξει**.

ἀνακρεοντισμός(ος) νεώτ. ἡ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀνακρεοντείων ποιήσις ἢ στιχουργία. **ἀνακρεοντίς** μὲν. ἀντὶ ἀνακρεμννυμι βλλ. : Κλήμ. Αλ.274 **ἀνακρε**-θηρίον τῆς οὐράς.

ἀνάκρισις-ως (ἡ) ἰων. ἡ ἀνάκρισις.

ἀνακριβεία(ἡ) νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἀκριβείας βλλ. : **ἀνακριβεία** λογιατικῇ, -ὸ κατηγορούμενος ἐν τῇ ἀπολογίᾳ του περιέπεσαν εἰς πολλὰς ἀνακριβείας || τὸ μὴ ἀληθές, τὸ φευδός, τὸ ἐσφαλμένον : λέγεις ἀνακριβείας, -τὸ βιδάλιον τοῦτο ἔχει πολλὰς ἀνακριβείας.

ἀνακριθῆς-οὗς-ές μυν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀκριθῆς, ὁ μὴ σύμφωνος πρὸς τὸ ὁρθόν νεώτ. **ἀνακριθῆς** λογαριασμός | ἐσφαλμένος || μεταθεδλημένος, διάστροφος, οὐχὶ σύμφωνος μὲ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὴν πραγματικότητα, φευδῆς : **ἀνακριθῆς** εἰδήσις.

ἀνακριθολογία(ἡ) νεώτ. ἔλλειψις ἀκριβολογίας βλλ.

ἀνακριθολόγος(-α)-ος(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀκριθολόγος, ὁ μὴ μετ' ἀκριβείας πραγματευόμενος τὰ περὶ ὧν λέγει ἢ γράφει, ὁ μὴ ἐκθετὴς τὰ ἀκριβῆ, τὰ ἀληθῆ, τὰ πραγματικά· ἀντὶθ. ἀκριθολόγος.

ἀνακριθολογῶ-έω νεώτ. δὲν ἀκριθολογῶ, λέγω, πραγματεύομαι οὐχὶ μετ' ἀκριβείας || λέγω ἢ γράφω ἀνακριβείας.

ἀνακριθῶς-ον μυν. ὁ ἀνακριθῆς βλλ. **ἀνακριθῶς** ἐπίρρ. νεώτ. οὐχὶ μετ' ἀκριβείας, κατὰ τρόπον ἀνακριθῆ βλλ.

ἀνακρίνω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας, ἐρωτῶ τινα λεπτομερῶς πρὸς εἰρήσιν τῆς ἀληθείας : Θουκ.1,95 Λακεδαιμόνιοι μετεπλήθυνον τὸ Παισαρνίαν ἀνακρίνοντες ἐν πᾶσι ἐκνηθόνοντο, Πλάτ. Συμν.201 Β οὕτω διελέθην ὥς ποτὲ μὲ ἡ ζήτη ἀνακρίνουσα διέειπ' - || ἐρευνᾶ περὶ τινος : Ἀνθ.2,32 ἀν-τούς ἀργασμαίνους | ἐρευνᾶν, ζητῶ νὰ ἀνακαλύψω τοὺς δράστας. 2) ἐξελέγω τὰ προσόντα τῶν ἐκλεχθέντων ἀρξάντων πρὸ τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς ἁλλως δοκιμάζω : Δημ.1320,18 τοὺς ἄντας ἀρχοντας ἀνακρίνετε, εἰ γονέας εἰ ποιοῦσιν. 3) κ. νεώτ. κομ. ἐξετάζω πρὸς τῆς δίκης τοὺς σχέσιν ἔχοντας πρὸς αὐτὴν, διεξάγω ἀνάκρισιν βλλ. : Ισ.5,32 ἀνακρίναντες ἡμᾶς καὶ πυθόμε-

νοι τὰ πραχθέντα οἱ δικασταί, Δημ.1175,29 ὁ ἀρχὸν ἀνέκριμε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητούσι || μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Δημ.548,1 οὐτ' ἀνεκρίνατο ταύτην ὁ συκοφάντης ἑκείνος | ὁ συκοφάντης κατηγοροῦς δὲν τὴν ἐξήτασε, δὲν ἐξήτασε παρ' αὐτῆς πληροφορίας, ἐξηγήσεις. 4) Ἀπρ.9,56 ἀνακρινόμενος πρὸς ἑαυτοῦς ἥως καταλαμβάνει | ἐνφ. φιλικολοῦσαν μεταξύ τῶν.

ἀνακρίσις-ως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η, ποιητ. ἀγκρισις ἐξέτασις ἀκριβῆς, ἀναζήτησις λεπτομερειῶν πρὸς ἐξακριβῶσιν δικαστικῆς ὑποθέσεως εἰς προπαρασκευὴ τῆς διαδικασίας : Αἰσχ.Εὐμ.364 μὴδ' εἰς ἀγκρίσιν ἔλθειν | μὴδὲ ἀρχὴ τῆς διαδικασίας νὰ γίνη. Ξεν.Συμν.5,2 εἰς ἀνάκρισιν σε πρώτων τῆς δίκης καλοῦμαι, Ισ.6,13 ἡκάντας εἰς τὴν ἀνάκρισιν εὐθὺς ἔλεγον. 2) ἐξέτασις : Πλάτ.Φαίδρ.277 Β ὁ βασιμδουμένοι ἀνευ ἀνακρίσεως καὶ διδασχῆς. 3) νεώτ. κατὰ τὴν ἰην σημ. τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον τῶν ἀνακριτῶν ὑπαλλήλων, αἱ πρὸς βεβαίωσιν ἀδικημάτων ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου ἐνέργειαι : **ἀνάκρισις** μαρτυρῶν || συνεκδ. τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸ ἀνακριτήριον : πηγαίνω εἰς τὴν ἀνάκρισιν, -ἐργάζομαι στὴν ἀνάκρισιν.

ἀνακριτῆρ-ήρος(ος) ὄρωρ. ἀνακριτῆρ Ἐπίρρ. ὁ διεξάγων τὴν ἀνάκρισιν ἀρχων.

ἀνακριτήριον(τό) νεώτ. τὸ ἀνακριτικὸν γραφεῖον. 2) ἡ ὅλη διεξαγωγὴ τῆς ἀνακρίσεως βλλ.

ἀνακριτής(ος) νεώτ. κ. δημ. ὁ διεξάγων ἀνάκρισιν || εἰδ. ὁ παρὰ πολυμελεὲς δικαστήριον ὀρίζομενος δικαστὴς δι' ἐνέργειαν τακτικῶν ἀνακρίσεων πρὸς διευκρίνησιν καὶ βεβαίωσιν ἀδικημάτων καὶ πρὸς ἐξακριβῶσιν ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν.

ἀνακριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς ἀνακρίσεως : ἀνακριτικὸ ὑπάλληλον ὁ ἐπιτετραμμένον νὰ ἀνακρίνῃσι καὶ βεβαίωσιν ἀδικήματα || ὁ ἀρμόδιος ἡ ἐπιτετραμμένος πρὸς τινα ἀνάκρισιν ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ἡ ἐπιτετραμμένη τὴν διαλεύκανσιν οἰουδὴποτε ἀδικημάτων καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν αὐτοῦ ἀνακριτικὸν συμβούλιον πειθαρχικὸν συμβούλιον γνωμοδοτοῦν περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς εἰς στρατιωτικούς.

ἀνακριτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνακρίσεως, ἀπὸ ἀπόφωας ἀνακριτικῆς βλ. λ.

ἀνακρίτως ἐπίρρ. ἀνευ δέας, καθ' ὑποτροπὴν κρίσεως, ἐπὶ νόσου δημ. χωρὶς ἐναγκάσιμα.

ἀνέκρσκον ποτὶ νεώτ. τὸ ἔχον χρῶμα κρόκου : Α.Ραγκ.ἀδ. Ἀπορν. ἐλενδύτην ἐξ ἀνέκρσκου περιβεβλημένον.

ἀνακροστήχης-ίδος(ἡ) νεώτ. στιχουργικὸν παίγνιον, δι' οὗ σχηματίζεται λέξεις ἢ φράσεις διὰ τῶν πρώτων καὶ τελευταίων γραμμάτων ἐκάστου στίχου **ἀνακροσταλίζω** ἀνακροτῶ.

ἀνακροτικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ σφυγμοῦ, ὁ παριστῶν γραμμὴν ἀνοίσαν ἀνώμαλον, ὅταν κατὰ τὴν στένωσιν τῆς ἐπιστοκτικότητος τῶν ἀρτηριῶν.

ἀνακροτῶ κ. νεώτ. κροτῶ πρὸς ἐπιδοκιμασίαν : Ἀριστφ.739 ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ ἀνακροτῶν ὅφ' ἥδονες, Αἰσχίν.2,42 ἀνακροτήσας ὁ Σίλαρος δὲ τῷ χεῖρος || ἀπολ. : Ἀριστφ. Ἰνν.651 οἱ δ' ἀνακροτῶσαν καὶ πρὸς ἑμ' ἐκαχίνεσαν | ζωηρῶς ἐπευφήμησαν.

ἀνάκρουμα-ατος(ιτὸ) μὲν. ἀνάκρουσις βλ. λ.

ἀνάκρουσις ἴσος κ. παθιδῆς εἶδος ἐπὶ σφαίρας.

ἀνάκρουσις-ως (ἡ) κ. νεώτ. κ. σπαν. ὡς μουσικ. ὁρος ἀγκρουσις || ἐπὶ πλοίου, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω δόσεις, ἡ ὀπισθοδρόμησις : Θουκ.7,36,5 ἀνάκρουσιν οὐκ ἐπισθαί τοῖς Ἀθηναίοις ἐξωθουμένοις ἄλλοσε ἢ ἐς τὴν γῆν ἴσος κ. ἐν ναυμωχίᾳ ἐλέγεται ἐπὶ τοῦ πρώτου κρουσίν. 2) Πλούτ. Ἰδ.549 C ἀνάκρουσις ἴσος ἡ διὰ τοῦ χαλινοῦ ὀπισθοδρόμησις || νεώτ. ὀπισθοδρό-

μυαίς ἀμάξης ἢ κλλιθάντος πυροδόλου κατὰ τὴν θολήν. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, προσάνκρουσμα : Στράβ.9,421 πάντα δ' αὐτοῦ (τοῦ Πυθικοῦ νόμου) μέρη ἐστίν, ἀγκρούς, ἀμπεῖρας, κατακελευσμός, ταμβού καὶ δάκτυλος. || νεώτ. ἐκτέλεσις μουσικοῦ τεμπορίου : ἡ ἀνέκρουσις τοῦ ἐμβατηρίου ἐνεθυσίαις τὰ πλῆθη. 3) ἐν τῇ μετρικῇ, ἀπονομή τμήμα ἐκ μίας ἢ δύο συλλαβῶν συνήθως ἐν ἀρχῇ στίχου ὡς εἰσαγωγή ρυθμικῆς περιόδου, ὅσον ἐν Σοφ.ΟΤ.154 1-ἡς Δάδης Παθόν.

ἀνάκρουσμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἐκτέλεσις μουσικῆς συνθέσεως ὑπὸ ὀρχήστρας πνευστῶν ἢ κ. ἄ. ὁμοῦ ὀργάνων.

ἀνακρουστικός-ή-ὄν κ. νεώτ. ἀπὸ ἀνάκρουσις, πρὸς ἀναχαίσιον : Πλούτ.636F ἀν-πληγῆ.

ἀνακρουστος-η-α κ. νεώτ. ὁ μὴ πυκνῶς, κρουστά ὕψοσμένος.

ἀνακρούω κ. νεώτ. ποιῶ, ἀγκρούω ὠδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαίττω : Ξεν.Ἰππ.11,3 ἦν τις ἀνακρούω τῷ χαλινῷ (ἵππον) ὁκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια, αἶρει δὲ τὸ πρόσθεν σώμα. || ἐπὶ πλοίου : Ἀπολλ.Ρ.4,1650 ἀπὸ χέρσου νῆα.. ἀνακρούεσκον ἀπεμάκρυναν τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς ἑρπῆν. || νεώτ. ὠδῶ τὴν λαβὴν τῆς κώπης πρὸς πρῶμον, δημ. λάμνω ἀνάσθα ἡ σπάρω. 2) μέσ. ἀνακρούομαι πρῶμον ἀποσποδομῶ, χωρῶ ἀπὸ τῶν δῶρον διὰ τῆς πρῶμης, δημ. κωλῶνας : Ἡρόδ.84 στ. Ἑλλήνες [ἐπὶ] πρῶμην ἀνακρούοντο καὶ ὠκελλον τὰς νέας Ἀριστ.Σφ.399 ἦν πως πρῶμην ἀνακρούσσει. || ἀπολ. : Θουκ.7,38,1 προπλεόντες καὶ ἀνακρούμενοι. 3) μτφ. σταματῶ π καὶ ἀρχίζω ἄλλο ἐξ ἀρχῆς : Πλούτ. Κλεομ.6 ὥσπερ ἄρμονίαν ἐκλελυμένην ἀναυθίς ἐπὶ σῶφρονά νόμον καὶ βίον. 4) ἐν τῇ μουσικῇ, ἀρχίζω μέλος, προσανακρούω, ἄλλως ἀναβόλαια : Θεόκρ.4,31 ἐπὶ μὲν τὰ Γλαυκῆς ἀγκρούομαι, οὐ δὲ τὰ Πύρρων. || νεώτ. ἐκτελῶ δι' ὀρχήστρας μουσικῶν τεμάτων, ἰδίως ἐμβατήριον, ἐθνικὸν ὕμνον κτ. : ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουσε τὸν ἐθνικὸν ὕμνον. || συνεκδ. ἀρχίζω λόγον, δημηγορίαν : Πλούτ.4,22,1. 5) νεώτ. μτφ. ἀνακρούω πρῶμον μεταβάλλω γνώμην, τακτικὴν, συμπεριφορὰν, ὀπισθοχωρῶ, ὑποχωρῶ κτ. : ὁ ἐχθρὸς ἀνέκρουσε πρῶμον.

ἀνακρούω μτφ. ἐπιμελῶς κρύπτω μόνον ἐν ἀορ. ἀνέκρυε : Νόνν.Δ.6,87.

ἀνακρυστάλλω-ὠ νεώτ. δημ. ἀνακρυστάλλων ἐκ νέου κρυστάλλω, ξανακρυστάλλισκω : τὸ δομῶ φύκος ἀνακρυστάλλωσε τὰ ὕδατα. || κ. παθ. -οῦμαι, δημ. -ώνομαι ὑφίσταμαι ἐκ νέου κρυστάλλωσιν.

ἀνακρυστάλλωσις(ι) νεώτ. ἡ ἐκ νέου κρυστάλλωσις.

ἀνακρωτηρίαστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἡκρωτηριασμένος, ἀκέραιος, ἀδολοῦς. || κ. μτφ. ἐπὶ χωρῶν, ἐπικρατεῖν : ἐκ τοῦ παλαιοῦ ἡ Τουρκία δὲν ἐξήλθεν ἀνακρωτηρίαστος.

ἀνακτενίζομαι νεώτ. κ. δημ. ἐκ νέου ἡ ἐπιμελῶς κτενίζομαι. || δημ. γεν. κτενίζομαι : δ.διστ. κεράσ' ἀνακτενίσσαι μετ' ἀσημένιο χτένι | ρίχνετ' ἀποκτενίσθια σου ἔναν παύτὰ προσμένει.

ἀνακτενίσαι-ατος (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. χωρισμός, διάκρισις. 2) νεώτ. κ. δημ. ἐκ νέου κτενίσμα, ξανακτενίσμα. || δημ. γεν. κ. τὰ χτενίσμα. 3) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου ἡ ἐπιμελῆς ἐπεξεργασία γραπτῆς συνθέσεως, κειμένων : ἡ διατριβὴ θέλει ἀνακτενίσμα.

ἀνακτὴς παῖδες(ι) θεοῦ τινας : Πaus.10,38,7 αἰτίνες δὲ θεῶν εἰσιν οἱ Ἀνακτὴς παῖδες.

ἀνακτίς-εως(ι) κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου κτίσις ἀπολεσθείσας : Πλάτ. ἀνακτ-ἀρουρῶν. 2) πρόσκτησις δυνάμει, ἀνάρρωσις : Ἰππ. Ἀρχ.Ἰπτρ.4.

ἀνακτιῆς(ι) νεώτ. ὁ ἀναλαβὼν τὴν κυριότητα ἢ τὴν νομὴν ἀπολεσθείσας κτήσεως του.

ἀνακτιικός-ή-ὄν κ. νεώτ. ὁ κατ'ἀλλήλους, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνακτᾶσθαι. 2) ὁ προσφυὴς εἰς ἀνάκτησιν δυνάμει, ἀνάρρωσις. Ἡο. ἡ ἀνακτιτικὴ γλῆχων.

ἀνακτιτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνακτιτικὸν βλλ.

ἀνακτιζῶ κ. νεώτ. κτίζω ἐκ νέου, ξανακτιζῶ : Στράβ.403 ὑπὸ τῶν αὐτῶν καὶ ἀπέβαλον τὴν πόλιν κατασκαφείσαν καὶ ἀνέλαβον ἀνακτισάσαν.

ἀνακτινικός-ή-ὄν νεώτ. ἀποκρυφ. ὁ ἀνευ ἀκτῶν, ἐπὶ φωτός : ἀνακτινικός φωτισμός.

ἀνακτίς-ιδος(ι) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνθετῶν κεναρίων ἢ ἀτρακτυλλίς.

ἀνακτίσας-εως(ι) μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου κτίσις, ἀναισθητοποίηση : Ἰώσ.ΑΙ.15,11,δ. || μτφ. ἀνακτίσας : Κλήμ. Ἀλ.632.

ἀνακτίσμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ νέου κτίσιμον, τὸ ξανάκτισμα. 2) τὸ ἐκ νέου κτισθὲν μέρος κτίριου κ. γεν. οἰσθητοποίηση δομῆς : τὸ ἀνάκτισμα ὅπερ ἀπέτελεσε προσετέχουσιν πτέρυγα ἔδωκε νέαν ὄψιν εἰς τὴν ὅλην οἰκοδομίαν.

ἀνακτίστης(ι) ὁ ἀνακτίζων : σχόλ.Θεοκρ.5,72.

ἀνακτίτης(ι) κ. νεώτ. εἶδος πολυτίμου λίθου ἄλλως γαλακτίτης : Ὀρφ.Λιβ.194.

ἀνακταβολικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἐξ ἀνακταβουλίου βλλ. || προκῦπταν. || ἂ κατὰ τὸν ἐν ἀνακταβουλῷ τρόπον ὧν ἡ γενόμενος.

ἀνακταβούλιον(τὸ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν συμβουλῶν (ὑπουργῶν) τοῦ βασιλέως : τὰ ἀνακταβούλιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου (τὸ ὄπουρον συμβούλιον τῆς Ἀγγλίας). 2) τὸ σβόσσο, τὸ γραφεῖον ἐνθα συνέρχονται οἱ σύμβουλοι τοῦ ἀνακτοῦ πρὸς σίσκεφιν μετ' αὐτοῦ ἢ καὶ ἀπόντας αὐτοῦ.

ἀνακταβούλος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ἀνακταβουλίου βλλ. || προσεχόμενος ὁ κατ' ἐπίταρην ἡ ἐμπνευστὴν ἀνακταβούλιου ὁρῶν : Ἀλεξ.Σούτ. ἀναμφισθητῆτος ἀνακταβούλιος.

ἀνακτομηνία(ι) νεώτ. ἡ ἡμῆς, ἡ ὀργὴ τοῦ ἀνακτοῦ.

ἀνακτομυσθία(ι) νεώτ. ὁ εἰς τὸν ἀνακτὰ διδόμενος μισθός, ἡ τοῦ βασιλέως ἀντιμισθία.

ἀνακτοπαίς-δος(ι) μν. οὐ οἱ παῖδες εἶναι δυνάμεις, βασιλοπαῖδες.

ἀνακτόριος-α-ον ἀνακτόριος βλλ. : ΑΠ.5,350.

ἀνακτορία(ι) τὸ πᾶν εἶναι τῆς ἀνάκτορος, ἡ ἡγεμονία, ἡ κυριότης : Ἀπολλ.Ρ.1,839. 2) τὸ προϊστασθαι ἱππικῶν : Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ.234.

ἀνακτορῶν-ή-ὄν νεώτ. ὁ τῶν ἀνακτορῶν ἢ ὁ ἐν ταῖς ἀνακτορίαις : ἀνακτορικός κληρός-χορός. 2) ὁ ἐν ταῖς ἀνακτορίαις ἡ ἀπλῶς παρὰ τῷ ἀνακτῇ ὑπάλληλος ἢ ὑπηρετῆς δημ. παλαττιανός. 3) ὁ προσκελεμένος εἰς τὸν ἀνακτὰ.

ἀνακτορικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κρατοῦντα ἐν ταῖς ἀνακτορίαις. || ἀπὸ ἀπόφωτος ἀνακτορικός.

ἀνακτόριος-α-ον κ. νεώτ. ὁ τῶν ἀνακτορῶν ἢ τοῦ ἀνακτοῦ : Ὁδ.Ο.377 εἰμ' ἐπίταρην ἀνακτορίαν ἐπέσθω. || τὰ ἀρσ. ἀνακτορίας ὡς οὐς. τὸ φυτὸν ἀρτεμισίας : Διοσκ.3,113. || κ. κ. τὸ οὐδ. ἀνακτορίαν ὡς οὐς. τὸ φυτὸν ἔμφιον : Διοσκ.4,20. || τὸ αὐδ. ἀνακτορίαν ὡς οὐς. Ἡο. ἀνάκτορον.

ἀνακτορογενία(ι) νεώτ. τὰ ἐν σιδηροδρόμοις ὁχήματα μεγάλης πολυτελείας.

ἀνακτοροειδής-αύς-εως νεώτ. ὁ προσομοιάων πρὸς ἀνάκτορον : πρόσοφίς τῆς οἰκίας ἀνακτοροειδής.

ἀνακτορολογικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ πραγματευόμενος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τῶν ἀνακτορῶν ἢ τὰ τῆς βασιλείας : ἀνακτ-λογόρροια.

ἀνάκτορο(ν)(τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. νοός, κατοικία

θεοῦ: Ἡρ.9,65 ἡ θεὰ αὐτὴ σφέας οὐκ ἐδέκετο ἐμπρήσαντας τὸ ἐν Ἑλευσίνι ἀνάκτορον, Εὐρ.Ἴων 55 ἐν δ' ἀνακτόροις θεοῦ καταξῆ δεῦρ' αἰετ' ἑμνόν βιον· 2) κατοικία τοῦ βασιλέως ἡδὴ παρὰ Σουίδα: «ἀνάκτορα τὰ ἱερὰ τὰ βασιλεία», Ἡσ. «ἀνακτῶν ναῶν ἡ οἶκον βασιλέων»· ἢ νεώτ. συνήθστ. εἰς πληθ.: τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν, - τὰ μυκηναϊκά ἀνάκτορα· ἢ νεώτ. κατ' ἐπὶκτ. μέγιστον, πολυτελεὲς οἶκος.

ἀνακτός-ἡ-ὄν ἡγν. ὁ ἀπὸ πηγῆς μεταφερόμενος, διοικετούμενος, ἐπὶ ὁδοῦ.

ἀνακτοσυμβούλιον (τό) τὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀνακτος συμβούλιον.

ἀνακτοσύμβουλος (ὁ) ὁ παρὰ τῷ ἀνακτῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνακτος διορισμένος ὡς σύμβουλος αὐτοῦ: οἱ ἀνακτοσύμβουλοι τοῦ ἀνηλίκου Ὁδυσσεύς.

ἀνακτοτελεστής (ὁ) ἡ ἀνακτοτελεστής ὁ προϊστάμενος τῶν μυσητρίων τῶν κορυδάντων ὁ ἱεροφάντης τῶν θεῶν Ἀνάκτων· Εὐρ. ἐν πληθ. [χειρουργ. ἀνακτοτελεσταί].

ἀνακτώ-ἄω νεώτ. κτώμαι τι ὅπερ εἶχον ἀπολέσει· ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του, - τὴν περιουσίαν· παρὰ Γαληνῷ ἀπαντᾷ: οὐχ οἶον τε θεραπευθῆναι πρὶν αὐτὰ τὰ στερεὰ σώματα τὴν οἰκίαν δύναμιν ἀνακτῆσαι (διόρθ. -ῆσαι).

ἀνακτῶμαι-ᾶμαι κ. νεώτ. κτώμαι πάλιν, κτώμαι ἐκ νέου: Ἡρ.1,61 ἀνακτᾶσθαι ὅπως τὴν τυραννίδα, Αἰσχ.Χο.237 ἄλλη πεποιθὲς δῶμ' ἀνακτῆσθαι πατρός· 2) ἀνακτῶμαι τινα κερδίζω τὴν εὐνοίαν ἢ τὴν φιλίαν τινός: Ἡρ.1,50 ἐλπίων τὸν θεὸν ταῦτοις ἀνακτῆσθαι, Ξεν.ΚΠ 2,2,10 ἀνακτ-παμπόλλους φίλους· 3) ἀποκαθίστα εἰς τὸ ἀρτιον, εἰς ἀκέραιο: Δίων Κ 44,47 τοῦ ἐν τῷ πρὶν ἐπαικότας ἀνεκτῆσατο· 4) ἀναζωογονῶ, τόνων, ἀναφυγχῶ: Πολύβ.3,60,7 ἀνακτ-σώματα, Διον.Ἀλ. 2,42 ἀνακτᾶσθαι τοὺς κεκμηκότας ἀπὸ τραυμάτων, Διοσκ.3,31 γλῆχων λιποθυμούντας ἀνακτᾶται.

ἀνακτωρ-ορος (ὁ) ἀντὶ ἀναξ βασιλεύς: Αἰσχ.Χο.357 σεμνότημας ἀνακτωρ, πρόβαλος τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων, Εὐρ.ΙΤ 1414 πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἴλιον τ' ἐπισκοπεῖ σεμνός Ποσειδῶν· ἢ ἀνάκτορες οἱ ἐν τῷ ἐν Ἑλευσίνι ναφ' τῆς Δημήτρος ἱεροφάνται.

ἀνακυβίστησις-εως (ἡ) νεώτ. γυμναστικός ὁρας δηλῶν τὴν ἀπὸ ἐξαρτήσεως εἰς γυμναστικὸν ὄργανον ἀναρτήσαν ἐπ' αὐτοῖς εἰστάσιον ὄρθαν.

ἀνακυψικω ματαιῶν τὴν ἐγκυμοσύνην: Ἀριστλ.Ζ 573 D18 ἀν δὲ ὁδῶρ γέννηται μετὰ τὴν ὄθειαν ἀνακυψικε· 2) κ. ἐν ἀντιθ. σμν. αὐθις ἐγκυμονῶ: Εὐσεβ.Ἐκκλ.1,51 ἀνεμνητροῦντο καὶ ἀνεκυψικοντο.

ἀνακύκησις-εως (ἡ) νεώτ. ἀνακλήσις, ἀνατάραξις, συντάραξις.

ἀνακυκλιῶ ἡγν. ἀνατρέπω: Ἀνθ.Ἐμφ.Πολ. 4,103 ἀρχεσθαι καὶ ἀνακυκλεῖν τὰ ἡγυμένα.

ἀνακύκλησις-εως (ἡ) στριφὴ, ἐπανάδοξ ὡς ἐν κύκλῳ: Πλάτ.Πολιτ.269 Ε τὴν ἀνακύκλησιν εἰληχεν, ὅτι συμπεροστέτην τῆς αὐτῆς κινήσεως περᾶλλον· ἢ ἐπανάδοξ ἐν κανονικῇ κυκλοφορίᾳ: φ.λοσ. ἡ θεωρία καθ' ἣν πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνοντα ἐπαναλαμβάνονται μετὰ ὀρισμένην περίοδον χρόνου.

ἀνακυκλιῶ δημ. κ. ἀνακυκλιῶ ἀνελίσσω τὸ ἡμίμα καὶ σχηματικῶς τολῆμας, τυλιγαιδίζω· κ. ποθ. -ῖζομαι κ. -ῖμαι: ἀστριφτὴ κλωστή καὶ δὲν ἀνακυκλιζεται.

ἀνακυκλός-ἡ-ὄν ὁ κατ' ἀνακύκλωσιν γινόμενος· ἢ ἐπὶ στίχῳ, ὁ δυνάμενος νᾶ ἀνογνωθῇ κατ' ἀνδρομῆν, ἀπὸ τοῦ τέλους: ΑΠ 6,323 ἀνάστροφον ἡ ἀνακυκλικόν.

ἀνακύκλισμα (τό) δημ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακυκλῶν βλ. λ., τυλιγαιδίσμα.

ἀνακυκλισμός (ὁ) συμπλήρωσις κυκλῶν, ἐπανάληψις: Διόδ.12,36 ἀν-ἐνιαυτοῦ μέγαλου.

ἀνακυκλιστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ κατ' ἀνακύκλησιν βλ. λ.

ἀνακύκλησις (ὁ) νεώτ. βοταν. φυτικὸν γένος τῆς οἰκογεν. τῶν συνθετῶν, παραπλησίον πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνθεμίδων περιλαμβάνει φυτὰ παώδη, ὧν δύο εἶδη, ἀνακ-ὁ κορωνώδης κ. ἀνακ-ὁ ἀκτινωτὸς φυτόναι καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐν δὲ εἰδος καλλιέργειαν ἐν Γερμανίᾳ πρὸς χρῆσιν φαρμακευτικῇ.

ἀνακυκλώ-ῶ ἢ περιστρέφω, στριφογυρίζω: Εὐρ.Ορ.231 αὖθις μ' ἐς ὄρθον στήσον ἀνακύκλει δέμας ἱξασσῆκωσέ με, στριφογυρίζε τὸ κορμὶ μου· ἢ μέσ. -οῦμαι κῶν βόλτες, τριγυρίζω: Ἀθην.2,44 Ε ἀνακυκλεῖσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις· 2) αὐτῶ. ἐπανάγωμαι εἰς τὰ πρότερον, οἰοῖν διαγράφω κύκλους, ἔναγυρίζω:

Ἀριστλ.Μετ.339 Β 29 τὰς αὐτὰς δόξας ἀνακυκλῶν· ἐν ταῖς ἀνθρόποις· ὁ μέσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σμν.: Ἀριστλ.Ηθικ.1100 Β 3 αὐτὰ καὶ πολλὰς ἀνακυκλούνται περὶ τοὺς αὐτοὺς, Δίων Κ 68,27 νῦν αὐτὸ ἐν ταυτῷ ἀνακυκλούμενα κατὰ χώραν μένει· 3) ἐνεργ. ἐπαναφέρω τι οἰοῖν διαγράφω κύκλους: Λουκ.Νηφρ.16 δις ἡ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμὰυτὸν τὰ εἰρημένα ἱξαναφέρνω σὺ μυαλό μου, ἀναλογίζομαι· ἢ οἰοῖν ἐν κύκλῳ ἐπαναλαμβάνω τι: Πλάτ.Διμ.29 τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλούντες λόγους ἱξαναφέροντας τὰ ἴδια.

ἀνακυκλώ-ῶ (2) κ. νεώτ., δημ. ἀνακυκλώνω κυκλῶ ἐκ νέου ἢ ἀπλῶς κυκλῶ: νεώτ. ἀνεκυκλώθησαν τὰ ἐχθρικά στρατεύματα· 2) ἀνακύκλωμα σχηματίζω κύκλους, ἐξίσσομαι σπειροειδῶς, ἀνακυκλῶ βλ. λ.2: ΑΠ 9,342 πόλλ' ἀνακυκλούται δολιχὸς δρόμος (δ.γ. ἀνακυκλεῖται).

ἀνακύκλωμα-στος (τό) συμπλήρωσις, ἐπανάληψις, ἐπανάδοξ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ: Σεκοῦνδ.Ἰνωμ.6 μνησιαὶον ἀνακύκλωμα· ἢ κύκλος.

ἀνακυκλώνω δημ. ἀνακυκλῶ βλ. λ.

ἀνακύκλωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀντὶ ἀνακύκλησις: Πτολ.Τετρ.87· 2) ἐπὶ πολιτευμάτων ἢ πολιτειῶν, μεταβολὴ καθεστῶτος, κατάλυσις: Πολύβ. 6,9,10 ἀνακύκλωσις πολιτειῶν.

ἀνακυκλώ-ῶ κ. νεώτ. ἀνακινῶ, ἀναταράσσω, ἀνακατῶν: Ἀριστ.Πλ.302 Κίρκην τὴν τὰ φάρμακα ἀνακυκλῶσιν· ἢ μετ. -οῦμαι ἀνακινῶν λογισμόν· ἢ νεώτ. μν. κ. ποθ. -ῶμαι ἀνακινούμαι, συνταράσσομαι: τὸ πέλαιος ἀνακυκλεται, -ῆ φυχὴ τοῦ ἀνεκυκᾶτο ὑπὸ ἀνσηχίας.

ἀνακυκλινδῶμαι νεώτ. κυκλόμαι ἐκ νέου, ἱξανακυβίσσομαι.

ἀνακυκλινδῶ ἡγν. ἀντανακλῶ.

ἀνακυκλιντοσύσις (ὁ) ὁ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ἀνακυκλῶν: Ἀλέξ. ἐν Ἀθην.ά,237 ἰδ. γρ. ἀνεκυκλιντοσύσις.

ἀνακύκλησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακυκλῶν, κυλῶν πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὅπως ἡ αὖθις ἢ ἀνακύκλησις τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου· ἢ δι' ἀναστροφῆς, δι' ἀνακύκλωματος ἐκτόπισις: ἡ ἀνακύκλησις τῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἰησοῦ πλάκῆς· 2) μετ. ἐπὶ δεινῶν ἢ ἐπὶ ἐλαττωμάτων: ἡ ἀνακύκλησις τοῦ εἰς τὴν δυστυχίαν, - εἰς τὴν χαρτοπαίξιαν, - εἰς τὴν μέθην κτ., δημ. ἱξανακύκλωμα· ἢ εἰδ. ἐπὶ νόσων, ὑποτροπιάσις βλ. λ.

ἀνακύκλωμα (τό) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακυκλῶν, ἄ. κ. ἀνακύκλησις βλ. λ., δημ. ἱξανακύκλωμα κ. εἰδ. ἐπὶ νόσων, τὸ καθ' ὑποτροπὴν νοσεῖν.

ἀνακυκλισμός (ὁ) ἡγν. τὸ ἐν συνεχείᾳ κυκλῶν.

ἀνακυκλῶ κ. νεώτ., δημ. ἀνακυκλῶ κυκλῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναρτῶ κυκλῶν ἢ πρὸς τὰ ὅπως ἡ αὖθις: Λουκ.Πένθ.8 λίθους ἀνακυκλόντες· 2) γεν.

κυλίω : *Αλεξ.116.7. 3) ἀναστρέφων παραμερίζω, έκτοκίζω : ΚΑ Μάρκ.16.4 ἀνακεκλίσται ὁ λίθος (δ. γρ. ἀποκεκλίσται) 4) ἀσθενῶ καθ' ὑποτροπήν, ὑποτροπιάζω, ξανακυλῶ βλ. λ.

ἀνακύκλω (τό) μτν. τὸ ἀνωθεν τοῦ βλεφαροῦ : Πολυδ.2.66 καὶ κόλα δὲ καὶ ἀνάκυλ' αὐτὸ ἐπικυλίδες.

ἀνακύκλω-άω δημ. ἀνακυλίω 3) 2) μτφ. προσβάλλομαι ἐκ νέου ὑπὸ πινος νόσου, ὑφίσταμαι ὑποτροπίασιν νόσου.

ἀνακυμαίνω μσν. κ. νεώτ. ἐγείρω κύματα : || νεώτ. κ. μτφ. προκαλῶ ἐπαλλήλως ὕψωσιν καὶ πτόσιν, ἐπὶ χρηματιστηριακῶν ἀξιών, νομισμάτων κττ. : || νεώτ. κ. παθ. συνθῆσθ. ἐν τῇ 1ῃ σμ. : ἀνεκυμάνθη τὸ πέλαιος κ. μτφ. ἐν τῇ ἀνωτ. σμ. : αἱ μεταχὰς τῆς τραπέζης ἀνεκυμάνθησαν, ὁ διακυμαίνονται.

ἀνακύμανσις-εως νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνεκυμάνειν βλλ.

ἀνακυμβαλιάζω ἀνατρέπομαι, δημ. τουμπάζω : μόνον ἐν 'Ιλ.Π379 θίφωσι δ' ἀνεκυμβαλιάζον (ἀρματα ἀντρέποντο μετὰ κρότου).

ἀνακυντεῖν 'Ησ. « ῥέγγειν ».

ἀνακύντω κ. νεώτ. αἶρω τὴν κεφαλὴν : Εὐρ. Κύκλ.212 πρὸς αὐτὸν τὸν Δι' ἀνακεκύνθμεν, τὰ τ' ἄσπρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρομαι, Ξεν. Ἰππ. 7.10 Ἰππας ἀνακεκύνθας ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω : 2) ἀναδύομαι ἐκ τῆς θαλάσσης : Ἀριστφ. Βάτρ.1068 παρὰ τοὺς (γῆρας ἀνεκύνθην, Πλάτ. Φαίδ. 109 D ἐκδύς καὶ ἀνακύνθας ἐκ τῆς θαλάσσης) 3) μτφ. προκαίτω, προέρχομαι : Πλάτ. Εὐθ.302 Α δτι ἐξ αὐτῶν καλὸν τὴν ἀνακύνθοιτο : || κ. νεώτ, μτφ. ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶ δύναμεις : 'Ηρ.591 δι' ἡμέας (ὁ δῆμος) ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυνθε, Πολυδ. 1.55.1 τὰ τὼν Καρχηδονίων ἀνέκυνθε : || νεώτ.

ἀνεκύνθην ἐκ τῆς νόσου, - ἐκ τῶν περιπετειῶν κττ.

ἀνακυκλώ-ώω ἀναστρέφω, ἀναποδογυρίζω : Νικ. Θηρ.705.

ἀνακυριεύω νεώτ. ἐκ νέου κυριεύω.

ἀνακυριεύσις-εως κύρωσις, βεβαιοσίς.

ἀνακυρτῶσαι 'Ησ. « ἀνακυρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι ».

ἀνάκυρτος-ον γλωσσ. κυρτός, κεκυρτωμένος.

ἀνακυρτῶ-ώω μσν. κ. νεώτ. - καθιστῶ τὴν κυρτῶν : || νεώτ. καθιστῶ τὴν ἐκ νέου κυρτῶν : || κ. παθ. ἀνακυρτῶμαι γίνομαι κυρτός, καμπυλωμένος τῆς ράχεώς μου, καμπουριάζω : τὸ θηρίον ἀνακυρτῶθη διὰ τὴν πηδῆσιν, - ἀνεκυρτῶθη ὑπὸ τῶν γηρατειῶν.

ἀνακυρτώσις-εως ἡ) νεώτ. ἡ κύρτωσις, τὸ καμπουρίασμα.

ἀνάκυστις-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. φύκη τῆς οἰκον. τῶν παλμειῶν, ἐμφανίζοντα πρασίνας πλάκας ἐπὶ ὕγρᾳ ἐπιφανείᾳ.

ἀνάκυστις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνακύντω βλλ. ἐν κυριολογῇ. κ. μτφ. σμ. : ἡ ἀνάκυστις τῶν δελφίνων ἀπὸ τῶν ὀδόντων, - ἡ ἀνάκ- ἀπὸ τῆς οικονομικῆς δυσπραγίας.

ἀνακυκλώσις-εως (ἡ) μτν. κ. μσν. ἡ μεταγραφή ἐκ παλαιότερου ἐκ νέου κώδικα.

ἀνακυκλώνειν κτυπῶ τὴν ἡχίση : Ἀριστφ. ἀν.303 ἀν-τὸν ρόμβον.

ἀνακωκῶ κωκῶω, θρηγῶ μεγαλοφώνως : Αἰσχ. Πέρσ.468 ῥήξας δὲ πέπλους ἀνακωκῶσας λιγύ, Σοφ. Ἀντ.423 ἀνακωκῶσις πικρὰς θρήνης ὁ ζὺν φθόγγον.

ἀνάκωλα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνάκωλον βλλ.3).

ἀνάκωλος-(η)-ος κ. δημ. βραχύς, κοντός : Πλούτ. 'Ηθ.261 ἢ ἀνάκωλος χιτωνίσκος (ὁ μέχρι γονάτων) : 2) ἐπὶ καμῆλῳ, βραχυσκελὴς : Διόδ.2.2.54. 3) δημ. ὁ ἐπὶ ὑποκλυσίῳ καθήμενος ἀναστρόφως, ἴστω μετὰ τὰ πόδια αὐτοῦ πρὸς τὴν κεφα-

λὴν τοῦ ζώου ἐστραμμένα : ὅποια ἦταν μοιχαλίδας τὴν καθέαν ἀνάκωλα σὲ γαιδοῦρι καὶ τὴν γυρίαν σ' ὅλας τὰς στρατὰς τοῦ χωριοῦ.

ἀνακωλῶ κ. νεώτ. ἐμποδίζω, φέρω πρόσκομμα εἰς τινα ἢ εἰς τι : αἱ συνεχεῖς πῦλεμοι ἀνεκώλυσαν τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν.

ἀνάκωμος (τό) (πιδ. ἀνακώμομα) ἡ χώρα, λ. ἐν χρ. παρὰ Πυθαγορείους : Φυλδ. παρὰ Στ.δ.1.20.

ἀνακωμφῶ-έω κ. νεώτ. κωμφῶ, χλευάζω ἐν κωμῳδίᾳ, ἀμφ. : Πλούτ.10 C' ἄ. νεώτ. διακωμφῶ.

ἀνακωνήν 'Ησ. « ἀνατρέφειν » κῶδ. ἀνακονεῖν.

ἀνακῶς ἐπιμελῶς, ἐν περιφρ. μετὰ τοῦ ἔχω : 'Ηρ.1.24 ἀνακῶς ἔχων τῶν πορθμένων, Θουκλ. 102.2 ὅπως αὐτὸν ἀνακῶς ἔξουσιν, ἦν ἐκπλέωσι, Πλούτ.Θησ.33 ἀνακῶς ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους ἡ φυλάττοντας ὅστιον.

ἀνακωχάξω μτν. ἐπὶ πλοίων, ἀνακόπτω, σταματῶ τὸν πλοῦν.

ἀνακωχυσίς-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ προσωπὴν διακοπή, σταμάτημα, ἀνακωχή.

ἀνακωχῶ νεώτ. ἐπὶ πλοίοις ἱσποφόρου ἐν πλῶ εὐρίσκομενον, σταματῶ, ἀκινῶ τὸ πρὸς τινα σκοπὸν, κατὰ δημ. ναυτ. περιφρ. βάζω ἡ στέκω ἀλλὰ κόπη ἢ ὀρτσαλαμπάντο : 2) ἐπὶ πολέμου, κόμω ἀνακωχήν, παύω τὰς ἐχθροπραξίας προσωρῶς, βλ. κ. ἀνοκωχῶ.

ἀνακωχῶ 'Ησ. « ἀναχωρεῖν ».

ἀνακωχῆ (ἡ) κ. νεώτ. ἐν ἀρβ. γρ. ἀνοκωχῆ σταμάτημα ἢ ἐκάπτωσις ὅσον τὸ δυνατόν τῆς ταχύτητος πλοιοῦ ἱσποφόρου εὐρίσκομενον ἐν πλῶ : 2) προσωρῶν ἡ ἀνοκῆ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, παύσις τῶν ἐχθροπραξιῶν : συνωμολογήθη ἀνακωχῇ μεταξὺ τῶν ἐμπολεμῶν.

ἀνακώχης-εως (ἡ) ἡ ἀνακωχῆ βλλ.

ἀνακωχῶ-έω μτν. ἀνακωχάξω, σταματῶ, ἐπὶ πλοίων : Δαμ.1σδ.272 ἀνακ- ναῦν.

ἀναλαθαίνω δημ. λαμβάνω τὴν ἀποκεκλυσμένην ἢ χαμοὶ πεσόν : δ. τραγ. ἀνάλαβε (ἄ. ἐπαρε σὺ) τὴν λύρα σου κι ἐγὼ τὰν ταμπουρά μου, - ἀναλαθαίνει ἕνα παρδὶ καὶ πᾶσι ξοπίᾳ ὁ γέρος :

|| κ. μτφ. κυριεύω, κατέχω ἐπὶ ἀσθενείῳ : πριχοῦ νὰ μ' ἀναλάβῃ ἡ θέρμη (νὰ μὲ ξαναπιάσῃ) : 2) λαμβάνω ἀξίωμα, ὑπηρεσίαν, ὑποῦργημα κττ., ὡς τὸ νεώτ. ἀναλαμβάνω βλλ. : ἀναλαθαίνει τὴν ἐξουσίαν - τὸ ὑποῦργεῖο τῆς Παιδείας : || κ. ἀπολ. : ἀνέρχομαι εἰς ἐξουσίαν : σὺβρια ἀναλαθαίνει ἡ νέα κυβέρνησις : 3) ἀναδέχομαι ἐντολήν, μέριμναν, ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσω τὴν, ἐν ἡ σμ. τὸ νεώτ. ἀναλαμβάνω βλ. λ. || ἀναλαθαίνω νὰ σοὺ τελεώσω τὴ δουλειά, - ἐκεῖνος ἀνάλαβε νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, - μὴν ἀναλαθαίνης πρᾶγμα ἀκατόρθωτα : 4) ἀνάπτω ἐκ νέου, φλέγω, καίω ἐκ νέου, ἐκ τοῦ δημ. ἀναλαμπαίνει ἡ ἀναλαμπήνω : Ἐρωτ.κρ.Α 2096 νερό γυρεῖται τῇ φωτὶς πρὶ νὰ τὸν ἀναλάβῃ : || κ. ἀμτβ. φλέγομαι, καίωμαι : Ἐρωτ.κρ.Γ 1724 αὐράνῃ, ρίξῃ φωτὶς ὁ κόσμος ν' ἀναλάβῃ : 5) ἀμτβ. ἀνακτῶ τὰς σωματικὰς ἢ τὰς ψυχικὰς δυνάμεις μου, ἄς εἶχον ἀπολέσει ἐξ ἀσθενείας, θλίψεως, ταλαιπωρίας κτλ., ἀνερπώνωμι, ὡς τὸ νεώτ. ἀναλαμβάνω βλλ. : ἀνάλαβε ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν, - ἀναλαθαίνει ἀπὸ τῆς συγκίνησης, - ἀπὸ τῆς λύπης : || κ. ἐπὶ κοινωνικῆς, οἰκονομικῆς ἢ ἄλλης παρεμπερῶσις δεσποθεῖται (ἴσσε ἀσθενεῖς) : ἀναλαθῶμαι ἀπὸ τῆς συμφαρᾶ, - τὸ ἐμπόριο ἀνάλαβε.

ἀναλαθῆ (ἡ) νεώτ. τὸ ἀναλαμβάνειν ἔργον τὴν οἰκοδομικὴν ἢ ἄλλο κατ' ἀποκοπήν, ἄ. ἐργαλαβία.

ἀνάλαθος-η-ο δημ. (ἀνα- στερητ.) ὁ μὴ ἔχων, ἐμφορῶν λαθὼν ὅπως διὰ τῶν χειρῶν ἢ ἄ. ληφθῇ, ποῦ δὲν ἔχει πιάσιμον : ἀνάλαθε μπαούλο, - πιθάρι : || συνεκτ. ὁ δὲν διὰ τὸ βάρος τοῦ δὲν δύναται τις ἀνὰ χεῖρας νὰ λάβῃ καὶ μεταφέρῃ,

ὁ ἀσκήτως : ἐνάλαθο τὸ δαμάτῃ. 2) μτφ. ὁ ἐπιτηδεύων διαφεύγων δυσχέρειαν, ἔλεγχον, ἐνέδρον κτλ., ἀπασχολῶ : ἐνάλαθος στή συζήτησιν.

3) ἐνεργ. σπον. χρ. ὁ μὴ λαβὼν, ποῦ δὲν ἦν μερτικό : στή μοιρασιά μόνον αὐτὸς ἔμεινε ἐνάλαθος. 4) τὸ ἀρσ. -ος ὡς οὐσ. κ. αὐνηθεστ. τὸ οὐδ. -ον ἐν τῶν ἐξαρτημάτων τῆς χριστιανικῆς ἱερατικῆς ἀμφιέσεως, ἀ. πολυσταυρίων.

ἐνάλαθα ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἐλαίου ἢ με ἀνεπαρκῆς ἐλαίου : ἐνάλαθη σοῦπα. 2) ἐν εἰδ. σμῃ. ὁ ἀλάδωτος μὴ χρισθεὶς δι' ἁγ. Μύρου.

ἐνάλαζομαι μτγν. λαμβάνω πάλιν, ἐπὶ ὁφειας, μορφῆς : Μόσχ.2,163 ἀναλάζ- μορφῆν.

ἐνάλαϊμα ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀνδρομῆν ἐκ τοῦ λαμοῦ πρὸς ἐξοδον ἐκ τοῦ στόματος ἐξ ἀηδίας, πρὸς ἔμεσον, ἐμετηρίως. ἰδίως ἐν μτφ. χρ. ὡς ἐν τῇ φρ. μου-σοῦ- τοῦ βγῆκα ἀνάλαϊμα :

θά τοῦ βγῆ ἀνάλαϊμα τὰ παιγνίδια.

ἐνάλαϊμος-η-ο δημ. ὁ μακρὸν ἢ ἀνατεταμένον ἔχων τὸν λαίον : σηκώθηκε ἀνάλαϊμος νὰ τὴν ἰδῇ, δ. δίστ. ὁ ἡλέκακς ὁ ἀνάλαϊμος ποῦ περπατᾷ μετ' ἐνὶ λαίῳ. λαοῖμα κυρὰ Γιάνναινα (Κώσταίνα κτλ.) πῶς περισσὰ σοῦ μοιάζει.

ἐνάλακτα Ἰσ. «οὐ πρὸς ἡλακότην ἐργάζομεθα».

ἐνάλακεῖν Σχολ. «ἀναβαῶν».

ἐνάλακτιζω μτγν. κ. νεώτ. λακτιζῶ πρὸς τὸ ὀπίσω. 1) νεώτ. λακτιζῶ πολλὰκις ἢ ἀπλῶς λακτιζῶ, δημ. κλωτσάω καὶ ἀνακλωτσάω : τὰ χωλαίνοντα ἢ ἀνάλακτιζοντα ὑποζύγια τοῦ στρατοῦ ἐκκαιοῦνται. 2) κ. μτφ. ἀπορρίπτω ἀνόητους ἢ βαναύσους ὡς τὸ δημ. κλωτσῶ : Κλημ. Ἀλεξ.11,532B ἀναλακτίσας τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, - ἀνάλακτις τὴν τύχην του, - τὸν εὐεργέτην του.

ἐνάλακτισε-ως νεώτ. τὸ ἐκ νέου λάκτισμα, ἔσανκλώτισμα. 2) γυμναστικὴ ἀσκήσις, καθ' ἣν τὸ σκέλος πεταμένον ὑφούται ὀρμητικῶς δάσιν ἐνεστὶν ὑψιλότερον. 3) μτφ. ἀπόρριψις, περιπόρησις.

ἐνάλαλᾶν κ. νεώτ. ἀλοαλᾶν δυνατὰ : Εὐρ. Φοίν.1395 στρατὸς ἀνηλάλαξεν. 4) ὅπως. 5) γεν. φωνάζω, κραυγάζω : αὐτ. ἰκ.719 ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα κἀνωρησάμην.

ἐνάλαμβάνω λαμβάνω, προσλαμβάνω, παίρνω μαζί μου : Ἦρ.1,111 ἀναλαβὼν τὸ παιδίον, Θουκ.7,25,4 ἀναλαβόντες αὐτοὺς οἱ Συρακόσιοι, Ξεν. Ἀν.7,3,36 τοὺς πελταστὰς καὶ ὕμης ἀναλαβὼν ἡγήσασθαι σὺν τοῖς ἱπποῖς. 2) κ. νεώτ. λαμβάνω ἐκ χειρὸς μου, παίρνω στὸ χεῖρον : Πλάτ. Ἀπολ.22B ἀναλαμβάνων αὐτῶν τὰ ποιήματα, διηρωτῶν αὐτοὺς νεώτ. ἀνέλαβον τὰ θελά. 3) κ. νεώτ. δέχομαι, ἀναδέχομαι ὡς βάρος, ὡς ὑποχρέωσιν : Θουκ.5,7,2 τὴν προξενίαν αὐτὴς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνων ἐθεράπευσον ὕμης. νεώτ. ἀναλαμβάνω τὴν ἐκπαίδευσίν του, ἀν- ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. 4) λαμβάνω ἀρχὴν, ἐξουσίαν, ὑπερρίαν, κτλ. ἐπαγούσαν καὶ ὑποχρεώσεσιν μου : ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχὴν, - τὴν διοίκησιν, - ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς χώρας. 5) λαμβάνω ἐκ νέου, ἔναπαίρνω : Ἦρ.3,73 οἶοι τὰ ἐσόμεθα αὐτὴν (τὴν ἀρχὴν) ἀναλαβεῖν, Ξεν. Ἀπομ.3,5,14 τὶ ἂν ποιοῦντες ἀναλάβοιεν τὴν ἀρχαίαν ἀρετὴν ἢ, Ἀριστ. Ἠθ.Ν.1114 A 18 ἀφαιρὲντα λίθον οὐ δυνατὸν ἀναλαβεῖν. 5) ἐπὶ ὁμιλίας, διδασκαλίας κτλ., λαμβάνω τὸν λόγον ἀπ' οὗ σημειοῦ τὸν διέκοφα, συνεχίζω αὐτὸν ἢ ἐπανέρχομαι εἰς τὸ ἴδιον λεχθέντα : Ἦρ.5,62 δεῖ ἐπὶ ἀναλαβεῖν τὸν κατ' ἀρχὰς. 6) λόγον, Πλάτ. Φοῖβ.95 E ἐξηγήσας πολλὰκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τὸ διαφύγῃ ἡμᾶς. 7) ἀποκαθίσταω ἱσχύϊν, ἀναχωπυρῶ : Ξεν.

Ἰλλ.6,5,21 τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀδουμίας ἀναλαβὼν (ἐνέπνευσεν θάρρος). 7) ἀμτφ. κ. νεώτ. ἀποκαθίσταμαι εἰς ἱσχύϊν, ἀνακτῶ δυνάμεις, ἀκμήν, ἀναχωπυρῶμαι : Θουκ.6,26 ὅρτι δ' ἀνελήθει ἡ πόλις ἐαυτὴν ἀπὸ τῆς νόσου, Δημ.1364,26 ἀνέστη ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας καὶ ἀνέλαθεν αὐτὸν (ἀνέρωσε). 8) κ. ἀνευ τῆς αὐτοῦ. ἀντωνυμίας : Ἦρ.5,121 μετὰ δὲ τοῦτο τὸ τῷμα ἀνέλαβον τε καὶ ἀνεμαγέσαντο, Δημ.282,2 εἰ μὴ προσεφάνετο μιν μικρόν, οὐδ' ἀναλαβὼν ἂν ἦδη ὑβήθημεν νεώτ. ἀνέλαθεν ἐκ τῆς νόσου, - ἤρτισε νὰ ἀναλαμβάνῃ ἡ αγορά (νὰ ἀνακτῇ τὴν προτέρην κίνησιν). 9) ἐπανορθῶ τὸ ἀμάρτημα, τὸ σφάλμα μου : Σοφ. Φιλ.1249 τὴν ἀμαρτίαν ἀναλαβὼν περὶσσεύομαι. 9) κ. νεώτ. ἐπιχειρῶ : Δημ.251,15 ἀντὶ τῆς ὑπαρχούσης πρὸς ἐμὲ φιλίας τὸν πόλεμον ἀναλαβεῖν. 10) μέο. : Ἦρ.3,69 δεῖ σὲ κινδύνον ἀναλαβεῖσθαι τὸν ἂν ὁ πατήρ κλεψῇ. 11) εἰδ. ἐπὶ ἱματίων, λαμβάνω καὶ φορῶ, ἐνδύομαι : Πλάτ. Ἀριστ.21 ἀπὲρ ἀνέστη ἀπὸ τῆς λευκῆς ἀναλαβεῖν (νὰ ἐνδυθῇ). 12) ἐμποδίζω, συγκρατῶ : Ξεν. Κυν.7,10 ἀναλαμβάνειν, ἔως ἂν ἐθισθῶσιν εὐρίσκαι τὸν λαγόν. 13) μέο. ἐπὶ ἱπποῦ : Ξεν. Ἰππ.3,5 ἀφαιρὲν εἰς τάχος ἀναλαμβάνεται ἐν βραχεί (συγκρατεῖται, σταματᾷ). 12) λαμβάνω τὴν εὐνοϊάν πνος : Ἀριστ. Ἰππ.682 τὴν βουλήν ὅλην ἀναλαβὼν ἐλήλυθα. 13) παθ. ἀνέρχομαι εἰς τὸν οὐρανόν ὥστε νὰ γίνω ἀόρατος : Πλάτ. Μακκ.1,258 Ἥλιος ἀνελήθηθι ἔως εἰς τὸν οὐρανόν, αὐτ. Βασ.4,29 αἰτῶσι τὴν ποίησιν πρὶν ἢ ἀναληφθῆναι με ἀπὸ σοῦ, ΚΔ Πράξ.1,11 οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀπ' ὧν ἐμὲ εἰς τὸν οὐρανόν. 14) νεώτ. κ. δημ. εὐχρηστ. ὁ ἀδρ. κ. ἀναλ. οἱ μελλ. παρκα. κ. ὑπερσυντ., ἐν εἰδ. ὀρθοσκευτικῇ σμῃ, ἀνέρχομαι εἰς τὰ ἐπουράνια, εἰς τὸν παράδεισον : ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν ὁ Ἰησοῦς ἀνελήθη, - με ἀναστάντα μιστὸν ἀνελήθηται ἡ ψυχὴ τῆς. 5) κ. ἐν μτφ. εἶρων. φρ. γίνομαι ὀφειλόμενος, ἐξοφνίζομαι : ἀναληφθῆκα τὰ χρυσασφικὰ τῆς. 14) νεώτ. ἐπὶ καταθέσεως ἢ παρακαταθήκης χρημάτων ἢ ἀ. πραγμάτων, ἀποσφύρω, λαμβάνω ὁπίσω, δημ. σηκώνω : ἀνέλαβον τὸ ἥμισυ τῶν καταθέσεων μου. κ. παθ. ἀνελήθησαν μεγάλη ποσὰ ὑπὸ καταθετῶν ἀπὸ τῆς τραπέζας.

ἐνάλαμψαίνω δημ. ἀναδίδω λαμπρῶν, λαμπασκοπῶ.

ἐνάλαμψα δημ. ἀνδύω, φλέγω, καίω, ἀναλαβαίνω βλ. λ. : Ἐρωτ.κρ.Α.281 κ' ἡ σπιθ' ἀναλαμπάνει τ' ἄερα, τὰ ἡλιοζέλα.

ἐνάλαμψη ἡλὶ νεώτ. κ. δημ. λάμψις αἰφνιδία ἢ ἐντονότερα, ταχέως ἀφανισομένη ἢ μειομένη : ἀναλαμπα ἄστραπτον, - ἀναλαμπα τὸν λοχὸν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, - ἀναλαμπα τῶν φάρων, Ζερβ. Λυρ. Στ. κ. ὅπως ὁ λῆχνος σθένοντες σκορπεῖται ἀναλαμψῇ. 2) μτφ. ἐκλαμψίς τῆς διανοίας, βραχεία διαγίγαι κρίσεως ἢ ἀντιλήψεως, ἰδία παράφρονος ἢ ἀπομωρανθέντος : ἔχει στὴν τρέλα του ἀναλαμπεῖς φρονιμῶδες. 3) κ. ἐπιθανάσιος ἐκδῆλως ζωπικότητος : σὲ μιά στερνὴ ἀναλαμπὴ τῆς ζωῆς τὸν ἀνοίξε τὰ μάτια κ' ἀκούσῃς γύρω.

ἐνάλαμψα ἡλὶ δημ. ἡ πυγολαμπίς συνήθ. εἰς πληθ. ἀναλαμπίδες ἢ κωλοφωτίες.

ἀνάλαμψη (τοῦ) δημ. ἡ μικρὰ ἀναλαμπή.

ἀνάλαμπρῶς νεώτ. ἐκ νέου δίδω εἰς τὴν λαμπρότητα κ. μτφ. ἐκ νέου δοξάζω. 2) ὁμοίως μετὰ κ. παθ. λαμπρῶν ἑμαυτὸν καὶ λαμβάνω παρ' ἄλλου λαμπρότητα : ἡ πατρὶς ἀνάλαμπρυνθῇ.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἐπὶ πολέμῳ, ἐν ἀνταφλέγματι ἀμέσως. 3) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

ἀνάλαμψε κ. νεώτ. λάμψω, ἐκπλέω ἐκ νέου λάμψιν ἢ φλόγα, βιάζω λάμψῃ, παίρνω φωτὶς : Ξεν. ΚΠ.5,1,16 τὰ εὐλα οὐκ αὐτὸς ἀναλάμπει/ δὲν ἀναφλέγειται ἀμέσως. 2) μτφ. ἀπὸ συμμαχικοῦ πό-

λεμου.

λεμος ἀναλάμψας τότε τὴν στάσιν ἐπέσχευ' 3) συνέρχονται, ἀναλαμπάων βλ. λγ', ἀναλαύου- νούμαι. 4) μτφ. νεώτ. ἀναδίδω λάμψιν οἰσινέ- ως φωτισθόντων σώμα : μὲ τὴν πόρεσιν τοῦ χρόνου θά ἀναλάμψη ἡ ἀλήθεια' || μετ' ἐπε- κτάσεως, ἀνακτῶ λαμπρότητα, ἐπανακμίζω : ἀνέ- λαμψεν ὁ Ἑλληνικός πολιτισμός.
ἀναλάμφεις-εως (ἡ) μτγν. λάμψεις τὸ ἀναλάμ- πεν βλ. λ. : Φιλ. 1,7 ἀν- τοῦ νοητοῦ φωτός.
ἀναλάττειμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἔργον λατρευτὸν 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου λάτξεις.
ἀναλάττεισι-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου λάττει- σις || ἡ λαν ἐπιμελής λάττεισις.
ἀναλάττω νεώτ. λατρεύω βλ. λ. ἐκ νέου.
ἀναλαττιά (ἡ) δημ. ἡ ἑλκεφίς ἄλατος' || τὸ νά εἶναι τις ἀνάλατος βλ. λ.
ἀναλάττω-η-ο δημ. ὁ μὴ ὀλαπισθεῖς, ὁ μὴ δι' ἄλατος ἐπιπαθεῖς ἔχῃ τὸ φαί ἀναλάττω ἀκόρη, ἀναλάττω φαρία, προδίδει ἀναλάττω- σις.
ἀνάλατος-η-ο δημ. ὁ ἀνευ ἄλατος, ὁ μὴ ἡρ- τυμένος μὲ ἐπαρκεῖς ὄλας συγγεν. ἀνοστος : ἀνάλατος φαί 2) μτφ. ὁ ἀφύης, ὁ ἀνευ σπινθη- ροδόλου πνεύματος, σαρκῆς, ἀποκροστικὸς : ἀνάλατος ἀνθρώπος, - ἀνάλατος κουδέντες' 3) βοτάν. τὸ ἄρο. ὡς οὔσα. ὀνομασία φυτοῦ τινος.
ἀνάλαφρα ἐπίρρ. δημ. οὐχ) βαρέως, ἐλαφρότ' || ἀπαλλά, ἥρεμα : τ' ἀλαφροκόμα ἐστίζειν ἀνάλαφρα ἢ βαρκοῦλα.
ἀνάλαφρος-η-ο δημ. ὁ μὴ βαρὺς, ἐλαφρός, κοῦφος : ἀνάλαφρο φορτίο' || ἀνάλαφρο ἀερά- κη (τὸ ἥρεμα νέον), - ἀνάλαφρη περπατισιά.
ἀνάλαφς-εως (ἡ) ἀνάλφης : Τιμ. Λοκρ. 100 C.
ἀναλγῆ (τὰ) νεώτ. γένος ἀκράνως βλ. λ. τῆς οἰκίαν τῶν ἀναλγησιδίων καὶ τῆς τὸν σαρ- κοκοπτικῶν ζώσι παρασιτικῶς ἐπὶ διαφόρων πτηνῶν, ἰδίᾳ μακροτάρων καὶ κοινικορράμφων.
ἀναλγῆνη κ. - ἄνη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κόνις λευκή, ἀγευστος, ἀοσμος, σχεδὸν ἀδιόλυτος ἐν ὕδατι ἀνθρακικῶν χρησιμοποιουμένων καὶ κατὰ τῶν διαφόρων νευραλγῶν | Analgetica |.
ἀναλγῆς-ος-ες κ. νεώτ. ἀνευ ἄλγους, ὁ ἀνώ- δυνος : Πλούτ. Σόλ. 27 ἀν- θνάτος' 2) ἐπὶ προ- αῶνων, ἀσυγκίνητος, ἀναίθετος : Πλούτ. ΠΘ. 528 D ἀν- πρὸς τὸ αἰσχρὸν 3) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. ἀναλγῆ βλ. λ.
ἀναλγησία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀναίθεσις πρὸς τὸ ἄλγος, ἀπάθεια' || κατ' ἐπέκτ. ἡ ἀμυλῆτις τοῦ πνεύματος : Δημ. 237, 14 τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλὰγναι τῆς τῶν ὀρθαίων 2) Ιατρ. ἀναίθεσις πρὸς τὸ ἄλγος, νάρκωσις || ὀπνωτιστικὴ ἀναλγησία 1) ἡ δι' ὀπνωτισμοῦ ἀναίθεσις τῶν αἰσθητηρίων νεύρων |.
ἀναλγησιδοῖα (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐν- τὸμων ἀραχνοειδῶν τῆς τάξεως τῶν ἀκράνως καὶ τῆς οἰκονελας τῶν σαρκοκοπτικῶν παρασιτικῶν ὀργανισμοῦ ζῶντες ἐπὶ τῶν πετρῶν τῶν πτηνῶν.
ἀναλγῆνη ἐπίρρ. μτγν. ἀνευ ἄλγους, ἀνωδύνος.
ἀνάλγητος (-η-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὀλγών, ὁ μὴ ἐχὼν αἰσθησιμὰτα, ἀσυγκίνητος, ἀπάθεια' κατ' Ἀριστ. « ὁ ἐλλείπων τῷ χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι » : Ἀριστ. ΠΘ. Ν 1115 B 26 εἰν δ' ἀν τῷ μαινόμενος ἡ ἀνάλγητος, εἰ μὴδὲν φοβετό, μήτε πεισμον μήτε κύματα' || ὁ μὴ βαρέως φέρων, μνησικακῶν, ζητῶν ἐκδίκησιν ἐνεκα προσβολῆς ἢ παθήματος : Θουκ. 3, 40, 5 μὴ ἀνάλγητοισι οἱ διαπεσόντες τῶν ἐπιβουλεύσαντων φανήναι' 2) σκληρὸς, ἀνοικτρίμων, ἀσπλαγχνος : Σοφ. Αἴ. 946 ἀνάλγητον δισσὼν Ἀτρεΐδαν' || νεώτ. ἀνάλγητος πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας.
ἀναλγῆτος ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀνάλγητα ἀ- νευ ἄλγους, ἀνοικτρίμων, ἀσπλαγχνος : Σοφ. Αἴ. 1333 μὴ τλῆς δέσποντος ὡς ἀνάλγητος βαλεῖν.

ἀναλγῆτος-η-όν νεώτ. ὁ τὸ ἄλγος, τὸν πόνον ἀποσβῶν ἢ ἀνοικτρίμων' ἂ. ἐπὶ φαρμάκων ναρ- κωτικῶν ἡ ἀναίθεσις : Ίω. Πυρλ. 89 φάρμακον συνάμμενον θά ὀνομασθῇ ἀναλγῆτος, ἀκεσθῶν. **ἀναλγῆτος** μτγν. ἐκτρέφω, αὐξάνω.
ἀναλγῆς-ος-ες ὁ μὴ αὐξάνων, ὁ μὴ μεγαλῶ- νων : Ίππ. Αἴρ. 15 καρπὸ ἀνολδέας' 2) ἐπὶ προ- σῶπων, ὁ μὴ προκρίτων, ἀνίσχυρος : Ἀριστφ. Σφ. 1045 ὅς ὀμεις ἐποιήσας' ἀναλγῆς' 3) ἐνεργ. ἐπὶ δαστέρων, ὁ παρακωλύων τὴν αὐξήσιν : Ἀρ. 333.
ἀναλγῆσκω μτγν. φύσμαι, φυτρῶναι, αὐξάνω : Ἀπολλ. Ρ. 3, 1363' 2) αὐξάνω ἐκ νέου.
ἀναλγῆσις μτγν. λείανω βλ. λ. ἐπιμελῶς ἡ ἐκ νέου : Δισσκ. 5, 74 [δ. γ.].
ἀναλγῶ κ. νεώτ., παρατ. ἐπ. ἀλλεγον, μέλλ. ἀναλέξω, ἐπ. ἀπαρφ. ἀρ. ἀλλεξοῖ συναθροίξω, συλλέγω, μαζάων : Ίλ. Φ321 ὁστέα ἀλλεξοῖ' || μέσ. -σμαι συλλέγω δι' ἐμυστόν : Ἡρ. 3, 130 τοὺς ἀποπύ- πτοντας στατήρας ἐπόμενος ὁ οἰκῆτος ἀναλγῶ' || λογαριάξω, συμποσάων : 2) Ξεν. Ἀν. 2, 17 ὁ σοὶ τιμὴν οἶσαι εἰς τὸν ξηπετα χρόνον ἀναλε- γόμενον | κατὰ παράδοσιν λεγόμενον, πολλὰκις ἐπαναλαμβάνονμεν : 3) διεξέρχεται σύγγραμ- μα, ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους : Διον. Ἀλ. 1, 89 συνγνᾶς ἀναλεξάμενος γραφάς.
ἀναλεῖ Ἦσ. « σχολάζει ».
ἀνάλεψις-ος-ον μτγν. ὁ μὴ ἡλειμμένος, ἂ. ἀνά- λειψις : Ἀντιλλ. Αἴτ. 3, 9.
ἀνάλεψις (ἡ) ἀναλεψία βλ. λ. : Ίππ. Διατ. 2, 57.
ἀνάλεψος (-η-ο) μτγν. κ. δημ. ὁ μὴ ἡλειμμένος.
ἀναλεῖω μτγν. ἀλείφω : Ὀρειδ. ἀπ. 117.
ἀνάλεω λείψω, γλείφω : Ἡρ. 1, 74 ἐπεὶ τὸς βραχίονας ἐπιτάμνεται, τὸ αἶμα ἀναλεῖχουσι.
ἀναλεψία (ἡ) μτγν. τὸ μὴ ἀλείφεσθαι.
ἀναλεῖω-ὠ ἀλέθω, τρίβω ἐπονελημμένος : Πελ. γ. Αλχ. 255 B.
ἀνάλευμα (τὸ) δημ. ἀνάλωμα βλ. λ.
ἀνάλευν δημ. ἀναλύνω βλ. λ.
ἀνάλεωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀπο- τέλεσμα τοῦ ἀναλεῖω βλ. λ., ἄλεσις, τρίψιμο.
ἀνάλειωτα ἐπίρρ. δημ. ἀνάλωμα βλ. λ.
ἀνάλειωτος-η-ο ἀνάλωτος βλ. λ.
ἀνάλειωτος-η-ο δημ. ἀναλυστός βλ. λ.
ἀνάλεκτήριον (τὸ) ἡ ποιμενικὴ πήρα, ντορβάς.
ἀνάλεκτις (ἡ) μτγν. ὁ παντοῖα συλλέγων ἢ ὁ κατ' ἐκλογὴν συλλέκτης AB « σπερμιολόγος ἀνα- λέκτης » 2) ὁ γραμματικός, ὁ ἐκ τῆς πολλῆς ἀναγνώσεως κτποσόμενος μνήμην στερεὰν καὶ εὐ- χερῶς ἐπαναγόμενος τὰ ἐγνωσμένα : παρὰ Σε- νέκα Ἐπιστ. 27 εἰς πληθ. ἀνάλεκται.
ἀναλεκτῖδες (οἱ) ὑπαρραφαὶ ἐκ λίθου ἢ ἄλ- λης ὕλης, προσαρμολόμενοι ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τὰ προεξέχοντα ὁσὰ τῆς ὠμοπλάτης, ὅπως οὕτω φανίζονται εὐτράφεστεραι : ἡ λ. παρ' Ὀρι- δῶ de arte am. 3, 273.
ἀνάλεκτος-ος κ. νεώτ. ἐκλεκτός, ἐξαιρέτος : Ἐπιστ. Σωκρ. 9 γυναικὲς ἀνάλεκται τὸ κάλλος' 2) μτγν. τὸ αὐθ. εἰς πληθ. ἀνάλεκτα τὰ ὑπὸ τὴν τράπεζαν λείφανα τῶν φαγητῶν, ἀπομεινάρια 3) νεώτ. τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. διατρίβει ἢ ἀθροῖα ποικίλων θεμάτων, ὁμοῦ ἐκδιδομένους, ἀλλ' οὐχὶ ὁμοειδῶς περιεχόμενος : νεοελληνικὰ ἀνάλεκτα.
ἀναλελυμένος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναλυτικὸν βλ. λ.
ἀναλελύειν (τὸ) δημ. εἶδος εὐτελοῦς ὀφθαλμοῦ.
ἀνάλεψις-εως (ἡ) μτγν. συλλογὴ, καρπολόγημα.
ἀνάλεστος (-η-ο) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀλε- σθείς, ὁ ἀλεστός, ὁ κατὰς ἀνάλεστος - αἰτῶρι ἀνάλεστος' 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἀλέματος ἢ δυσ- χερῶς ἀλεθόμενος : δὲν καλαξεράθηκε τὸ κα- λαμπάκι καὶ εἶναι ἀνάλεστο' 3) ὁ μὴ ἀλέστος : ἦταν πολλοὶ τὸν μόλο κ' ἀπόμειν' ἀνάλεστος.

ἀναλέτης (ἰ) δ.μ. δῦστροπος, μεμφίμοιρος. **ἀναλήθεια** (ἰ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τὴ ἀνάληθε, τὸ φεῦδος· εἶπε πολλὰς ἀναλήθειας. **ἀναλήθευτος**-η-ο δ.μ. ὁ μὴ δεκτικός ἐπαληθεύσεως, ἐξακριβώσεως, ἀνεξακριβώσιμος· φρ. γιὰ (ἰ) ἀπὸ τὰ παλιά καὶ τ' ἀναλήθευτα (ἐπὶ τὸν ἀφηγοῦμενον ἀπίθανον παλαιὸν δράσιν αὐτὸν). 2) ὁ μὴ ἐπαληθευθείς, μὴ κατὰ πρόρρησιν ἀποδός· προφητεῖες ἀναλήθευτες. **ἀναλήθης**-ἀληθες μ.γν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀληθής, ὁ μὴ λέγων τὴν ἀλήθειαν, ἀνειλικρινής· Πλουτ. 'Αλκ.Κοριολ.σύγκρ.2 'Αλκιβιάδης πανούργος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ἀναλήθης. || ἐπὶ ὕψους, ἐπιτετηδεύμενος, ἐπίπλοτος· Διον.'Αλ.Δημ.4. 2) νεώτ. ἐπὶ προσώπῳ, ὁ μὴ λέγων τὴν ἀλήθειαν· ἀνθρώπος ἀναλήθης. **ἀναλήθης**-οὐς-ές νεώτ. ὁ μὴ ἀληθής, ὁ φευδής· ἀναλήθης εἰδήσις. 2) ὁ ἀναλήθης βλ. λ. **ἀναλήθως** ἐπίρρ. κ. νεώτ. φευδῶς· Πλουτ.Μ'Αντ. 2,16 ἐπιπαλάστω καὶ ἀναλήθως ποιεῖν τὴ ἡ λέγειν. **ἀναλήθως** ἐπίρρ. νεώτ. ἀναλήθως, φευδῶς. **ἀναλήμμα**-οτος (ἰ) κ. νεώτ. τὸ δι' αὐτὸ ἀναλαμβάνεται τι, κρατεῖται διὰ, οἷον ἡ χειρουργικὴ ταυνία, ἡ ἀπὸ τοῦ λαμποῦ ἀναρτωμένη ὅπως κρατῇ ἀνω τὴν πάσχουσαν χεῖρα· 'Ιππ.Ιητρ.23. 2) νεώτ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τοίχος, δι' αὐτὸ συγκρατοῦνται τὰ χώματα ἀπὸ καταποσθήσεως, ἀντήρεισμο, πεζοῦλα· Διον.'Αλ.3,69 ἀναλημματα ὑψηλοῖς πελαγαῶθεν περιλαβάνω, ΠΔΣειρ.50,2 ἀναλήμμα ὑψηλὸν περιβάλλου Ἰερου'. 3) 'Επιγρ. ἡλικὸν ὠρολόγιον. 4) βάζον ἐπὶ αὐτὸ ἡλικὸν ὠρολόγιον. 5) 'Ησ. «μέρος τι τοῦ ἡπατος». **ἀναλημμάτιον** (ἰ) νεώτ. μικρὸν ἀνάλημμα βλ.λ.2). **ἀναληπτήρ**-ήρος (ἰ) μ.γν. καθόλιος πρὸς ἀντήσιν ὑδάτος ἡ ὑδρία χρησιμοποιουμένη ἐν ταῖς θυσίαις· 'Ισο.ΑΙ 8,37. **ἀναληπτικός**-ή-άν μ.γν. κ. νεώτ. ὁ συντελών, ὥστε νὰ ἀναλάβῃ, νὰ ἀνορθώσῃ τις, δυναμωτικὸς, τωνωτικός. 2) νεώτ. ὁ οὐ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀμεστος ἀπόδοσις εἰς τὸν δικαιούμενον· ἀναληπτικαὶ καταθέσεις (οἱ εἰς πρώτην ζήτησιν). **ἀναληπτικός** ἐπίρρ. μ.γν. τωνωτικός, κατὰ τρόπον ἀναληπτικὸν βλ.λ.· Γαλ. διαπᾶν ἀναληπτικός τὸν ἀσθενούντα. **ἀναληπτής**-ίδος (ἰ) ἐπίδεσμος ταυνία ἐξ ὑφάσματος περιτυλάσσοις τὸ σῶμα ἢ μέλος αὐτοῦ, φασκίδι, ἄ. κείρια βλ. λ. **ἀναλήσαι** 'Ησ. «ἀνατρέφαι». **ἀναλησμόνητος** (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δ.μ. ἀλησμόνητος βλ. λ. **ἀνάληψη** (ἰ) δ.μ. ἀνάληψις βλ. λ. || εἰδ. ἡ ἐορτὴ τῆς 'Αναλήψεως τοῦ 'Ιησοῦ. **ἀναλήψιμος** (ἰ) μ.γν. κ. νεώτ. ἡ ἐξδομάς, καθ' ἣν ἐορτάζεται ἡ 'Ανάληψις τοῦ 'Ιησοῦ. || νεώτ. ὁ δεκτικός ἀναλήψεως βλ.λ. || κ.β. **ἀναλήψις**-εως (ἰ) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ἀνω λήψις, ἀνάρτησις, τὸ ἐξ ἀναδεσμοῦ ἡ ταυνίας κρέμασμα· τὸ νὰ λάβῃ τις ὀπίσω, ἀνάκτησις· 'Αριστ.Μηθ.451 μνήμη ἀνάλ. 2) ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις σφάματος· Θουκ.5,65,2 τῆς ἐπαύλει ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. 3) ἀνάρρωσις, ἀνάκτησις δυνάμεως, ἀκμῆς· Πλάτ.Τιμ.83 Ε, νεώτ. ἀνάληψις ἐκ τῆς νόσου. 4) ἡ ἐκ νέου κτίσις πόλεως· Στράβ.599 αὐτὸς πάντας εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετενεχθῆσαν. 5) τὸ ἀναλαμβάνειν, λήψις· Πλουτ.Πολ.9 Ταρακύνιον ἀπογόνου τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν ἐδέξαντο Τυρρηνοί. || νεώτ. ἀνάληψις ἀρχῆς, - ὑπερρέσις, - καθήκοντων, - ὑποχρεώσεων. 6) παραδοχή, ἀναγνώρισις παιδίου ὡς ἱδίου· Λουκ.'Αποκρηπτ.5. 7) ἐκκλ. κ. νεώτ. ἡ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνοδος, ἰδίως ἡ τοῦ 'Ιησοῦ· ΚΔ

Λουκ.9,51 ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ. 8) νεώτ. τὸ νὰ λάβῃ τις, νὰ ἀπαρρῇ ἐκ καταταξιμένων ἢ ὁπωσδήποτε ἀποκλειμένων· ἀνάληψις χρημάτων (ἐκ τῆς τραπέζης), - ἐμπορευμάτων (ἐξ ἀποθήκης, ἐκ τοῦ τελωνείου). **ἀναλήθης**-ές ὁ ἀνίστος· 'Ιππ.'Αρ.63 ἀναλήθης ἐλακδρίον. 2) ὁ μὴ θεραπεύων· ἀναλήθης φάρμακον. 3) ὁ ἀνίστων κακὸν δυνάμεων δὲ ἐπιφέρῃ, ἐπικινδυνός· Μανέβ.2,499 ἀναλήθης ἀτη. **ἀνάληπτος**-ον μ.γν. ὁ ἀναλήθης βλ. λ. **ἀναλίσσας** (ἰ) μ.γν. τὸ θηρὴν καίμενον λιβάδιον. **ἀναλίσκος**-ον 'Ησ. «ἀνόμοιος». **ἀναλίγματος** (ἰ) δ.μ. κ. ἀναλίγματος (ἰ) προσωρινῇ ὧλλ' ἐντοσας μείωσις τῆς ζωτικότητος, παροδικῇ ἐξασθενήσει τὸν σωματικὸν δυνάμεων ἐκ πόθου, ἡδονῆς, πείνης κττ., ἄ. λίγωμα (ἐπὶ ἡδονῆς) κ. λιγώθρα (ἐπὶ πείνης). **ἀναλίγματος** (ἰ) τὸ ἀναλίγωμα βλ. λ. **ἀναλίγμων** δ.μ. | λίγος | κ. ἀναλίγμων κ. μέσ. ἀναλίγωναί ἀναλῶ, τῆκω, διαλύω, λιώνω· ἀναλίγωναί τὸ βούτερον μέ τῇ ζεστῇ, - βάλε τὸ γλυκὸ στῆ φωτιά ν' ἀναλίγωσθ. 2) ἀμτβ. πάσχω ἀπότομον παροδικὴν ἐξάντηλον, αἰφνιδίαν μείωσιν τῆς ζωτικότητός μου, αἰσθάνομαι ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις μου, περιρρ. λιγυεῖ ἡ καρδιά μου (ἐκ πείνης ἡ πόθου ἡ ἡδονῆς ἡ θλίψεως, ἀδμονίας κττ.)· 'Ερωτ.δ.κρ.Α 796 σὺν τὸ καπὶ ἀναλίγωναί κ' ἐφόρα σὺν τὸ χιόνι, δ.διστ. σίττα ταχιά τὸν κάπη σου ἐχάιδεως, κυρά μου | σ' εἶδα κ' ἀναλίγωθηκα πὸ τὴν ἀποθυμίᾳ μου. || κ. ἐνέργη· δ.τραγ. μ' ἀναλίγωναί ὁ πόθος μου καὶ μ' ἀναλεῖ ὁ καπνὸς μου. **ἀναλινμῶ**-ῶ λικνίζω, ληνίζω βλ.λ. **ἀναλινμῶς** νεώτ. ληνίζω βλ.λ. || κ. ἐν παθ. τ. **ἀναλινμισ**-εως νεώτ. τὸ ληνισμα βλ.λ. **ἀναλινμός** (ἰ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ληνίζω βλ.λ. **ἀναλινμῶ**-ῶ νεώτ. ληνίζω βλ.λ. **ἀναλινμῶς** μ.γν. ληνίζω βλ.λ. 'Ανν.Κομν.108. **ἀνάλιος**-ον δ.μ. ὁ ἀνήλιος βλ.λ. **ἀνάλιος**-ον ἡλιφ! δ.μ. ὁ ἀνήλιος (δ. γρ. νή-λιος) ἀνυπόδητος, ὁ ζυπόδατος· Θεοδ.κρ.4,56 μὴ ἀνάλιος ἔργου Βάττε. **ἀνάλιος** κ. νεώτ. ἀνάλω, παρακ. ἀνήλικον κ. ἀνάλεον, μέλλ. ἀναλῶσω, παρακ. ἀνήλικα κ. ἀνάλωκα παθ., μέλλ. ἀναλώσομαι (μὲ παθ. ἐνν.) κ. ἀναλώθησομαι, ἀόρ. ἀνηλώθην κ. ἀναλῶθην, παρακ. ἀνήλωμοι κ. ἀνάλωμαι θαπαίνω, κατονάλισκω, ἐξοδίζω· 'Αριστ.Φιλ.381 τρεῖς μνάς ἀναλώσας, Πλάτ.Φοιδ.78 Α εἰς δ,τι ἀν' ἀναγκαιότητα ἀναλίσκοιτε χρήματα, Δημ.33,26 ἀν τὰ παρόντ' ἀναλώση πρὸς ἄ μὴ δεῖ. || κ. νεώτ. ἐπὶ τροφῇ· Πανσ.10,4,10 τὰ δὲ κράτα ταῦτα σφίσιν ἀναλῶν κατέστηκεν. 2) συνεκδ. ἐπὶ χρόνῳ, τόπου κττ.· Σοφ.ΑΙ.1049 τίνες χάριν ποσόνδε ἀνήλωσας λέγον, Πλάτ.Πολ.369 Ε τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν αὐτὸ σίτου παρασκευῇ, Θουκ.2,64,3 πλείστα δὲ σώματα καὶ πόνοις ἀνηλώκεναι πολέμῳ. 3) φονεῖω· Αἰσχ. 'Αγ.570 τί τοὺς ἀναλώθεντας λέγειν, τὸν ζῶντα δὲ ἀλγὴν χρεῖ, Θουκ.8,64,2 καὶ ἄλλους τινὰς κρύφα ἀνήλωσαν. || παθ. φονεῖσθαι, ἀφανίζεσθαι· Θουκ.3,81,3 ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο ἀνηλῶντο, Πλάτ.Πολ.272D τὸ γήινον ἦδη πᾶν ἀνήλωτο γένος. **ἀνάλιντος**-ον ἀνάλατος· || μτφ. ἀφύης || συν-εκδ. ἀποκαρπιακός, ἀδής· Τιμ.Φιλ.π.Διογ.Α 4,67 πλατυρρομωσύνῃ ἀνάλιντος. **ἀναλινμῶμαι**-ῶμαι μ.γν. ἀνολεῖω. **ἀναλινμῶμαι** 'Ησ. «ἀνοσον κάτω». **ἀνάλακαι** (ἰ) θλipsis ὁλῆς, θλipsis σθένους, ἀδυναμία, ἀναδρία, θελία· 'Ηλ.Ζ 74 ἀναλακίει δαμνάντες, Θεογ.591 ὦ βαι ἀναλακίης.

ἀνακαίη (ἡ) ἡ ἀνάκαια βλ. **ἀνακαίης-ές** ἀντὶ ἀνακαίης βλ. λ. **ἀνακαίηριον** (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐκλειφάντων γιγαντωδῶν κωδῶν θηλαστικῶν ἀνήκον εἰς τὴν ὑποσομογενεῖαν τῶν μυλοδοντιῶν βλ. λ. **ἀνάκιον** (τὸ) νεώτ. δορυκτολ. δορυκτὸν κρουαταλίκον ἀνήκον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ζεολίθων βλ. λ. || χημ. ἐνυδρὸν πυριτικὸν νάτριοι καὶ ἀργίλιον, συνήθως ἄχρουν.

ἀνακίμορφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐκλειφάντων κωδῶν θηλαστικῶν τῆς ὑποσομογενεῖας τῶν μεγαλονυχιδῶν βλ. λ. [anacimorphus].

ἀνάκιμος-ον Πάπ. ἀνακίς βλ. λ. **ἀνακίμογος-ον** νεώτ. δορυκτολ. ὁ περιέχων ἀνάκιμον βλ. λ. **ἀνάκ-βασύτης** [anacimbasis].

ἀνάκιπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. πτηνὸν ἱθαγενεῶς τῶν νήσων Σουμάτρας, Ἰάβας καὶ Βόρνεο, παραπλήσιον πρὸς τοὺς χλωρίδας ὅδημ. φάωρος βλ. λ.

ἀνάκις-ιδος (ἡ) ὁ ἀνευ ἀκμῆς, ἀδύνατος : Ἡρ.2.102 θῆλα βουλόμενος ποιεῖν ὥς εἴησαν ἀνάκιδες || δειλός, ἀνυδρὸς : Ἰλ.Β.201 σέο φέρτεροι εἰσι, οὐ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνάκις, Ὀδ.Δ.334 κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἦ-θειλον εὐνῇθηναι ἀνάκιδες αὐτοὶ ἐόντες [οὐ μνηστήρες], Σοφ. Ἠλ.301 ὁ πᾶν' ἀνάκις οὗτος, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας παισόμενος.

ἀνάλλαγα ἐπίρρ. ὅδημ. κ. ἀνάλλαγα ἀνευ ἀλλαγῆς, ἀνευ ἀλλοιώσεως, μετατροπῆς, μεταβολῆς || ἀνευ ἀλλαγῆς τῶν ρυπαρῶν διὰ καθαρῶν ἢ τῶν ἐφαρμομένων διὰ νέου, ἐπὶ ἱματίων, ὀδονῶν κττ. : ἐπὶ νομισμάτων, ἀνευ ἀνταλλαγῆς.

ἀνάλλαγι (ἡ) ὅδημ. τὸ μὴ ἀλλάσσειν τὰ ρυπαρὰ ἐσώρουχα διὰ καθαρῶν : φρ. τὸν τρώει ἡ ἀνάλλαγι καὶ ἡ φέτρα [ἐπὶ ρυπαρῶν].

ἀνάλλαγμα μτγν. ἀντάλλαγμα.

ἀνάλλαγματικὴ καμψύλη ἡ ἐπιφάνεια νεώτ. καμψύλη ἡ ἐπιφάνεια μένουσα ἢ αὐτὴ κατὰ τὸν μετασχηματισμὸν διὰ τῶν ἀντιστροφῶν ἀντίκτων.

ἀνάλλαγος-ης ὅδημ. κ. ἀνάλλαχτος ἀνάλλακτος, ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος : τῶν ἀσπεριῶν ὁ ἀνάλλαγος δρόμος || κ. ὁ μὴ δεκτικός ἀλλοιώσεως, μεταβολῆς : ἔχει ἀνάλλαγη γνώμη 2) εἶδ. ὁ μὴ ἀλλάξας ἐνδύματα, ἰδίως ἐσώρουχα, μὴ ἐνδυθεὶς καθαρὰ ἀντὶ τῶν ρυπαρῶν : πηγα ἀνάλλαγος στήν ἐκκλησίαν [μὲ ἐφορμάρια ἐνδύματα] -, εἰμαι δέκα μέρες ἀνάλλαγος 3) εἶδ. ἐπὶ νομισμάτων, ὁ μὴ ἀντολλαγείς, μεταπραπείς ἢ ὁ μὴ ἀλλάγεις εἰς μικρότερα νομίσματα : φύλαξε τὴς λίρας ἀνάλλαγες (ἢ ἀνάλλαχτες), -έχω εἶνα χιλιάρικα ἀνάλλαγο· κ. ὁ μὴ δεκτικὸς τοιαύτης ἀλλαγῆς : οἱ δραχμῆς μας ἔξω κατάντησαν ἀνάλλαχτες 4) εἶδ. ἐπὶ ὕδατος, τὸ μὴ δι' ἄλλου καθαροῦ ἀντικατασταθῆναι : ἀφῆσες τὸ νερὸ τῶν λουλουδιῶν ἀνάλλαχτο.

ἀνάλλακτικὴ διόπτρα (ἡ) νεώτ. εἰδικὴ διόπτρα, ἡς κέντρον συστατικὸν εἶναι ἢ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου φακοῦ προσηρμισμένη ἀντικλίνουσα ἢ συγκεντρικὴ ὁσλος, καλοσημνὴ ἀνάλλακτικῇ δι' αὐτῆς ἐπιτυγχάνεται ἢ ἐπὶ τῆς σταδίας ἀνάγνωσις τῆς ἀποστάσεως, τῆς χωρικοῦσης τὸ σκοπεύμενον σημεῖον ἀπὸ τῶν ἄλλου σταθεροῦ ἐπὶ τῆς διόπτρας ἐκλεγομένου.

ἀνάλλακτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀναλλοίωτος : Κλήμ. Ἀλ.724.21 ἐν ἀστροῖς τάξεις ἀναλλάκτοιςιν 2) νεώτ. κ. ἐν ταῖς ἀ. σημ. τοῦ ἀνάλλαγος βλ. λ.

ἀνάλλακτος ἐπίρρ. νεώτ. ἀναλλοίωτος.

ἀνάλλαξι (ἡ) ὅδημ. ἡ ἀνάλλαγι βλ. λ. : φρ. βρωμαὶ καὶ ἔχνη ἀπὸ τὴν ἀνάλλαξι.

ἀνάλλογος-ον μον. ὁ ἀνευ ἀλληγορίας.

ἀνάλλοτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀλλοιοῦμενος ἢ μὴ ἡλωιωμένος, ἀμετάβλητος : Ἀριστ. Μεταφ.1073A11, Διογ.Λ.4.17 ἀν-τὴν φωνήν Φιλ.1.649 ἀν-κάλλος

νεώτ. ἀναλλοίωτον χρῶμα || νεώτ. κατ' ἐπέκτ. σταθερὸς, ἀκλόνητος : ἀναλλοίωτον φρόνημα. **ἀναλλοιώτης** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναλλοίωτον βλ. λ.

ἀνάλλομαι ἄλλομαι, πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω : Ἀριστ. Ἀχ.666 οἷον ἐξ ἐνδράκων πρίνινον πέφαλος ἀνήλατο, Ξεν. Ἰνπαρχ.8.3 εἰθισμένοι τάφρους διασηδῶν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι.

ἀνάλλος-ον μον. ἄλλος, διαφορετικὸς [δ. γρ. ἀντάλλος] : Εὐστάθ.1000.31.

ἀναλλοτρίωτος-ον νεώτ. ἀναπαλλοτρίωτος βλ. λ.

ἀναλλύζω δ.γρ. τοῦ ἀναλύζω βλ. λ.

ἀναλμα-ατος (τοῖ) μτγν. ἔλλειψις ὁλκτος : Θεοφ.5.11 τὸ γὰρ ἀναλμα οἷον σφακελεῖται ἐστὶ.

ἀναλμος-ον ὁ μὴ ἀλμώδης, ἀνάλατος : Ξεν. Οἰκ.10.12 ἡ ἄλμη κολάζεται μινυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις ἡγροῖς τε καὶ ἡραῖς || εἶδ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ μὴ ἔχουσα ἄλματα.

ἀνάλμορος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀλμυρός.

ἀνάλογα ἐπίρρ. ὅδημ. ἀναλόγως βλ. λ.

ἀναλογάδην Ἡσ. «κατ' ἀναλογίαν».

ἀναλογεῖν (τοῖ) μτγν. τὸ ἀναλόγων βλ. λ.

ἀναλογητικός-η-όν μτγν. ὁ κατ' ἀναλογίαν ὑπάρχων ἢ γινόμενος : Διογ.Λ.1.17 2) ἐπὶ τῶν γραμματικῶν, ὁ ἀπαθὸς τῆς ἀναλογίας ἐν τῇ γλώσσῃ, ἄλλως ἀναλογικός, ἀναλογιστικός βλ. λ.

ἀναλογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὅδημ. ὁ πρασῆκων λόγος, ἡ ὁρθὴ σχέση πρὸς τὴν ἢ συμμετρία : Ἀριστ. ἩΝικ.1131 Α.31 «ἡ ἀναλογία ἰσότης ἐστὶ λόγων» || μθομη. ἡ ἰσότης δύο λόγων οἷον 4=6=2:3.

νεώτ. ἀριθμητικὴ ἀναλογία, καθ' ἣν ἔχουμεν τρεῖς ὄρους τοιαύτους, ὥστε ὁ πρῶτος ὑπερβαίνει τὸν δεῦτερον ὅσον ὁ δεῦτερος τὸν τρίτον - γεωμετρικὴ ἀναλογία, καθ' ἣν ὁ δεῦτερος ὄρος συμπίπτει μὲ τὸν τρίτον - ἀρμονικὴ ἀναλογία, καθ' ἣν ἔχουμεν πάλιν τρεῖς ὄρους τοιαύτους, ὥστε ὁ πρῶτος ὑπερβαίνει τὸν δεῦτερον καὶ ὁ δεῦτερος τὸν τρίτον κατὰ τὴν αὐτὴν κλασματικὴν πρᾶσσην 2) νεώτ. λογ. κατ' ἀναλογίαν συλλογισμός, καθ' ὃν ἐξ ὁμοιοτήτων παρατηρηθεῖσάν μετὰ τὴν εἰδῶν συμπεραίνουμεν περὶ ὁμοιοτήτων αὐτῶν εἰσὶ ἀπαρτηρήτων - ἡ ἐξ ἀναλογίας ἀπόδειξις [argumentatio analogica, τὸ κατ' Ἀριστοτέλην παραδείγμα], συγκρίνουσα τὰς ὁμοιότητας τῶν εἰδῶν καὶ τῶν γένων, συμπεραίνει ἐντεῦθεν τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀγνώστων ἐπὶ εἰς ἡμᾶς φαινόμενων || νεώτ. : νομ. φρ. κατ' ἀναλογίαν ἐρμηνεία ἡ ἐφαρμογὴ τεθειμένου δι' ὠρισμένου βέμα κανόνος καὶ ἐπὶ ἄλλων, «ἐφ' ὧν οὐ κεῖται νόμος» 3) συμμετρία : ἡ ἀναλογία ἐν τῇ διατάξει τῶν καθ' ἑκάστα τῆς οἰκοδομῆς, φρ. κατ' ἀναλογίαν, συμμετρῶς ἢ διανομῇ τῶν κερδῶν τῆς ἐταιρείας κατ' ἀναλογίαν τῶν καταδεδημένων κεφαλαίων τῶν μετόχων 4) γραμμ. τὸ γλωσσικὸν φαινόμενον, καθ' ὃ στοιχεῖον τῆς γλώσσας πλάσσεται ἢ μεταβάλλεται κατ' ἐπιβόρῃσιν ἄλλων γνωστῶν εἰς τοὺς λαλοῦντας, πρὸς τὰ ὅποια τὸ στοιχεῖον τοῦτο εὐρίσκειται εἰς σχέσιν τινὰ ὁμοιότητος ἢ ἀντιθέσεως 3) ἀπλῶς ὁμοιότης κατὰ τινα ἐξωτερικὴν σχέσιν [γνώρισμα] δύο πραγμάτων, ἐξ ὧν τὸ ἕτερον λαμβάνεται ἐξ ἄλλης : Ἀριστ. ἩΝικ. «ἡ τοῦ ὁμοίου παραδείσεως, ὡς ὁ ποιμὴν καὶ τὰ πρόβατα» 6) ἡ ἀντιστοιχία : Φιλῶδ.Θε.1.22 κατ' ἀναλογίαν ἀντίθ. κατὰ διαφορὰν 7) νεώτ. ἀποκριφ. ἡ μέθοδος, ἡ παρέχουσα τὴν κλεῖδα τῆς κατανοήσεως τῶν φαινόμενων τῆς φύσεως, ἀπὸ θεωροῦντο ὡς παράδοξα καὶ ἐνίοτε ὡς ὑπερφυσικά.

ἀναλογίζομαι κ. νεώτ. κ. ὅδημ. ἀναλογιέμιοι λογίζομαι, λογαριάζω, συγκεκαίρω : Πλάτ. Πρωτ. 332 D 181 δι' ἀναλογισμοῦ μετα τὰ ὠραλογημένα ἡμῖν 2) διαλογίζομαι, στοχάζομαι : Πλάτ. Πολ.

330 B ἀναλογίζεται ἤδη καὶ σκοπεῖ, εἴ τινα τὴ ἡδίκησεν, Λυσ.14,27 ὁμείει καὶ τὰ εἰρημένα καὶ τὰ παραλειπόμενα ἀναλογιζόμενοι καταψηφισαθε, Θουκ.8,833 οἱ στρατιῶται ἀναλογίζοντο ὡς οὐτα μισθὸν λάβοιεν τὰ τε διδόμενον βραχὺ, νεώτ. κ. δημ. ἀναλογίζομαι τί μέλλει νὰ συμβῇ, - οὐδὲν ὡς ἀναλογίζομαι τὰς εὐθύνας τῆς ἡ Κυβερνήσεως ὁ τραγ. στέκει κι ἀναλογίζομαι τῆς θάλασσης τὰ μάκρη. 3) ποιοῦμαι μαθημάτων ὑπολογισμὸν: Ἀθην.9,382 ἀναλογίζομαι τοὺς τόκους.

ἀναλογίζω μτγν. κ. νεώτ. ἐξετάζω. 2) νεώτ. καθιστῶ ἀνάλογον: ἀναλογίζω πασὸν τι' 2) κατανέμω καθ' ὥριον ἀνάλογον βλ.λ.

ἀναλογικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀναλογίαν, ὁ κατ' ἀναλογίαν βλ. λ. ὑπάρχων ἢ γινόμενος: Πλουτ.1144 F τῇ δὲ ἀναλογικῇ ἀρμονίᾳ νεώτ. ἀναλογικὸν ἐπιχειρήμα, τὸ κατ' ἀναλογίαν βλ.λ.2), ἀναλογικά τέλη χαρτοσήμου τὰ ὑπολογιζόμενα ἀνάλογως πρὸς τὸ ἐν τῷ ἔγγραφῳ σημειούμενον πασὸν. || νεώτ. μαθ. ἀναλογικά ἀριθμητικά τὰ δεκνόμενα τὸν λόγον ἐνὸς ποσοῦ πρὸς ἄλλο, λαμβανόμενα ὡς μονάς, οἷον διπλάσιος. || ἀναλογικὴ φηφοφορία ἐκλογικὸν σύστημα, καθ' ἑκάστη πολιτικῇ μέρει ἐκπρᾶσσωπείται ἐν τῇ βουλῇ κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀριθμοῦ τῶν φήφων, τὰς τοποίας ἔλαθεν. 2) γραμμ. ἀναλογικοί [οἱ] γραμματοικὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἀναλογίας ἐν τῇ γραφῇ καὶ τῇ φράσει δ. ἀναλογιστικοί βλ. λ.: Εὐστ. 2,602,38 φασιν οἱ ἀναλογικοί. || νεώτ. γραμμ. ἀναλογικὰ μεταβολαὶ κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς φωνητικὰς μεταβολάς, - ἀναλογικὸν λεξικόν τὸ ἀναγράφον τὰς λέξεις οὐχὶ ἀλφαριθμητικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλας σχέσιν ὁμοιότητος, ἐξαρτήσεως ἢ ἀντιθέσεως.

ἀναλογικός μτγν. κ. νεώτ. κατ' ἀναλογίαν βλ.λ. **ἀναλόγιον** [τό] μτγν. μυν. κ. νεώτ. δημ. ἀναλόγι ἐπιπλόν βιβλιαστίσεων χρήσεων ὅπως ἐπιπλυνά τίθενται ἐπ' αὐτοῦ ἀνοικτὰ βιβλία πρὸς ἀνάγνωσιν, ἰδίως πρὸς ὀρθοστατοῦντος ἀναγνώστου ἢ φάλτου ἢ ἐκτελεστοῦ μουσικῶν τεμαχίων· ἐξυλύνει ἢ μετᾶλλινον ὃν ἔχει μίαν, συνήθεως δύο καὶ σπανίως τέσσαρας ἐπιπλυνεὶ ἐπιφανεῖς, στήριζόμενος ἐπὶ βάσεως· εἰς τὰς ἐκκλησίας διὰ τοὺς φάλας εἶναι δύο ἀναλόγια, - τὰ ἀναλόγια τῶν μουσικῶν τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς. || εἰδ. ἀναλόγια τὰ ἐπικλινῇ μαθητικά θρανία.

ἀναλόγισμα-ατος [τό] τὸ παραβάλλειν τι πρὸς ἑτέρον τι, τὸ ἐκ τῆς παραβολῆς συμπέρασμα: Πλάτ.Θεαιτ.186 C τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα μόνος καὶ ἐν χρόνῳ παραγίνεται. 2) νεώτ. ὁ κατ' ἀνάλογον μερισμός.

ἀναλογισμός [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀναλογίζεσθαι, ὁ ἐπακριθῆς ἢ ὁ ἐκ νεώτερο γινόμενος στοχασμός: Θουκ.3,364 τῇ ὑπερβαίᾳ μετάνοιᾳ τις εὐθὺς ἐν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμός. || ἢ μετ' ἀναλογισμὸν ἀπόφασις: Θουκ.8,84. || δυνάμει δ' αὐτῶν ἐν τοιοῦτῳ ἀναλογισμῷ. Ξεν.Ἑλλ.5,1,19 ἐννοησάτω τὸν ἀναλογισμὸν αὐτοῦ. 2) κ. νεώτ. ὁ κατ' ἀναλογίαν ὑπολογισμός: Δημ.262,3 κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν ἔως τριῶν πλίσιν... ἢ λειτουργία ἔστω. 3) ἡ πράξις τοῦ ἀναλογίζεσθαι, τοῦ μετρεῖν ἢ διανέμειν κατ' ἀνάλογον. 4) δημ. κατὰ τὴν ἰνν. σμ. ὁ διαλογισμός, ὁ στοχασμός, ἡ σκέψις.

ἀναλογιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κρινὼν δὲ ἀναλογίαν, ὁ ἀναλογικός: Σέξτ.Ἑμμ.Μαθ.11,250. || τὸ θηλ. ἀναλογιστικὴ ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κατ' ἀνάλογον κρίνειν: αὐτ.1,214. 2) ἐπὶ γραμματικῶν, ὁ παραδεχόμενος τὴν ἀναγλίαν ὡς αἰτίαν τῶν γλωσσικῶν φαινομένων: Σέξτ.Ἑμμ.Μαθ.2,59 ἀναλογιστικοὶ γραμματικοί.

ἀναλογιστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατ' ἀνάλογον.

ἀναλόγιςτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀναλογιζόμενος, ὁ ἀστόχαστος. || ὁ μὴ δεκτικὸς ἀναλογισμοῦ δ. ἀνυπολόγιστος.

ἀνάλογος-(η)-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὸν προσομοιωτικὸν λόγον, ὁ κατ' ἀνάλογον, κατ' ἀντιστοιχίαν σύμφωνος πρὸς ἄλλον: Πλάτ.Τίμ.69 B δηρὸν δυνατόν ἢν ἀνάλογα καὶ ἑξυμμετρα εἶναι. || νεώτ. αἱ δαπάναι εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὰ ἔσοδα [σὺμμετροι], - παρὶν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐξέλιξιν πρὸς τὴν ἀντιστοιχίαν. || δημ. ἀνάλογη μέτην ἀνοησία του ἦταν ἡ κατάντια του. || τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὐσ. ἡ ἀνάλογια: Ἀριστλ.Ποιητ.1457 B ἰδὲ τὸ ἀνάλογον λέγω. || κ. ὡς ἐπίρρ. ἀνάλογος, κατ' ἀνάλογον: Ἀριστλ.Ρητ.1408 A 3 μεταφορικῶς αἱ ἀνάλογον οὐσαι αἱ ἀνάλογως. 2) ὁ ἰσοδύναμος: Φιλὸδ. λυπηρὸν ἢ ἀνάλογον λυπηρῷ. 3) νεώτ. μαθημ. ἀνάλογα ποσά ἐκείνη εἰς ἃ πᾶσα ἀδελφία ἢ ἐλάττωσις τοῦ ἐνὸς ἐπιφέρει τὴν αὐτὴν ἀδελφίαν ἢ ἐλάττωσιν καὶ εἰς τὸ ἕτερον. κατ' εὐθείαν ἀνάλογον εἰς ἃ πᾶσα οὐδεμία τοῦ ἐνὸς ἐπιφέρει ἀντιστοιχὸν ἐλάττωσιν τοῦ ἑτέρου. ἀντιστροφῶς ἀνάλογα. || κ. νεώτ. ἀνάλογος προβολή ἢ κατ' ἡν διατηρεῖται ἡ μεταξὺ τῶν ἐπιφανειῶν ἀνάλογια. 4) βιολ. ἀνάλογα ὄργανα τὰ προσομοίαι τὴν ὄψιν καὶ τὰς αὐτὰς λειτουργίας ἐκτελοῦντα, ἀλλ' ὄντα ἑτέρας ἐκαστον προσελεύσεως, οἷον τὰ ὄντα μέλη τῶν νυκτερίων ἀνάλογα ὄργανα πρὸς τὰς πτέρυγας τῶν πτηνῶν. 5) δημ. εὐάριστος, προσήκων: πῆρα κοντὴ γυναικὰ ἀνάλογη πρὸς τὸ μῦθόν τι. 6) δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. μετ' ἀδερφ. τὸ μερίδιον ἐκάστου, ἐπὶ διανομῆς ἢ εἰσφορᾶς, τὸ μερδικὸν τοῦ: πῆρα τὸ ἀνάλογόν μου ἀπὸ τὴν περιουσία, - πλήρωσα τὸ ἀνάλογόν μου γιὰ τὸ γλέντι.

ἀναλογουμένη ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κατ' ἀναλογίαν. **ἀναλογουῶ**-ὢ μυν. χαράσσω ἐπὶ πλακοῦ διὰ λογιῶν εἰκόνας.

ἀνάλογος-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. εἰμαι ἀνάλογος πρὸς τι, ἔχω ὀρθὴν σχέσιν πρὸς τι: Γαλ.Δωφ.π. Ἀθην. 3,80 ἀναλογεῖ ὄνεια μὲν πρὸς σωμαροσύνην πάλιν ἀναλογεῖ ῥῶμην σώματος πρὸς ἀνδρείαν φύχης κ. νεώτ. ἡ ἐμπειρικὴ ἀπράξια ἀνάλογη πρὸς τὴν οἰκονομικὴν μας κρίσιν. || νεώτ. κ. δημ. ἀντοποκρίνομαι, ἔχω ὁμοιότητα, εἰμαι προσομοίος: ἡ φετινὴ παραγωγή ἀναλογεῖ μετ' τὴν περυσινή. || νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς ἔνεστ. μτγ. -σὺν μετ' ἀδερφῶν ὡς οὐσ. τὸ μερίδιον, τὸ ἀνάλογον, βλ. ἀνάλογος 5). **ἀνάλογως** ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀνάλογα ἐν ἀνάλογον, ἀντιστοιχίαν, σὺμμετρας, κατὰ τρόπον ἀνάλογον βλ. λ.: [ἡ] Ἐπιδ.27, Λουκ.Φιλον.21 ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως, - ἀναλόγως πρὸς τὴν κατάστασιν, - ἀναλόγως τῆς ἀνατροφῆς τῶν.

ἀναλοκίζω ἀνασκήζω. Ἦσ. «ἀνθλοκίσματι ἀνέσχισμα»: Σαφ.ἀπ.376.

ἀνάλογος-ον ὁ ἀνευ ἁλῶν, ἀνάλογος ἀντιθ. ἡλιμμένος: Ἀριστλ.Πρ.927 A 35 ἀρτοὶ ἀναλοὶ, ΚΔ Μάρκ.9,50 ἐάν δὲ τὸ ἀλας ἀναλον γένηται.

ἀναλουσία [ἡ] δημ. ἡ ἀλουσία βλ. λ.1).

ἀνάλογος-ης-α δημ. κ. ἀνάλογος ὁ ἀλουστος βλ. λ.

ἀνάλογος-ον [ἄλο-] ἀκόρεστος: Ὀδ.Ρ 228 βόσκειν ἢν γαστὴρ ἀνάλογον 2) [ἄλς] ἀνάλογος: Ἰνν.Ναυσ.2,54 ἀρτύσεις τυρῷ ἀνάλογον γαλ. γλωσσ. «ἀνάλογον τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἄλμυρον».

ἀναλυγίζω δημ. κ. ἀναλυγίζομαι κάμπτομαι, λυγισμὸς: ἀπὸ τὸν παλὺ καρπὸ ἀναλόγισαν τὰ κλαριά.

ἀναλυγικάζω δημ. κλαίω μετὰ λυγμῶν, ὀλοῦζω.

ἀναλύω λυγαίνω, λυγικάζω: Λουκ.Ἐυθν.4.

Σουφ. «ἀναλύουσα» στενδύουσα, λυγαίνουσα. **ἀνάλυμα**-ατος [τό] νεώτ. κ. δημ. ἡ τῆξις, ἀνάλυσις, διάλυσις πεπηγὸς: ἀνάλυματα κηροῦ

[τὰ στολάγματα], - τὸ ἀνάλυμα τοῦ πάγου, - ἀνάλυμα βουτύρου.

ἀναλύω (ἀν-λύω) δημ. τὸ ἀνάλυμα βλ. λ. 2) ἡ υπερβολικὴ θερμότης, ἐξ ἧς προκαλεῖται πολλὰ κί ἐξίθρωςις: ἀναλύωσις ἦταν σήμερα.

ἀναλύσιμος (-η-οιν) μον. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ, νὰ λάβῃ ἀνάλυσιν βλ. λ. 1) κ. μον. ὁ δυνάμενος νὰ ξεκλωσθῇ: Κίμανσα. Ἐρωτ. 7.45.

ἀνάλυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἐκ τοῦ μέσου ὁρισί, ἀφαίρεσις, κατὰ δ. ἔρμ. ἡ ἀπολλυγῇ: Σοφ. Ἡλ. 142 ἐν αἷς ἀνάλυσις ἔστιν οὐδεμία κακῶν. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀναλύειν ἡ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναλύειν, ἀ. πραγματικὴ ἀνάλυσις. 2) φιλοσ. κ. μαθημ. ὁ χωρισμός τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν σύγκειται τι συνθέντων ἀντίθ. σύνθεσις: Ἀριστ. Κοσ. 394 Β 17. νεώτ. μαθημ. ἀπειροστικὴ ἀνάλυσις, ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀπειροστικῶν, ἡτοι τῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνομεν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ πεπερασμένου διάθεσιν εἰς τὸ ὁπεριον καὶ τὰν ἀπᾶλιν. νεώτ. μαθ. εἰδ. ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, καθ' ὃν πρὸς ἀποδείξιν θεωρημάτων ἡ λύσις προβλημάτων γίνεται δεκτὰ ὡς ἀληθῆς ἡ πρὸς ἀπόδειξιν πρότασις καὶ ζητεῖται νῆα, ἡ ὁποία δὲ εἶναι ἐπίσης ἀληθῆς ἀληθευούσης τῆς προηγουμένης. || μαθ. τὸ μέρος τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης τὸ περιλαμβανόν τὴν κατωτέραν καὶ ἀνατολὴν ἀλλεγορίαν, καὶ τὴν διαφορικὴν καὶ ὁλοκληρωτικὴν ὑπολογισμὸν. || ἀνάλυσις λόγου, ὁράματος, - ποιήματος ἡ διακρίσις τῶν στοιχείων, δι' ὧν τούτο συγκροτεῖται. || γεν. ἡ βαθεῖα ἐξέτασις, ἡ λεπτομερὴς ἐξήγησις: θέλει νὰ τοῦ κόσμου ἀνάλυσις, γὰρ νὰ καταλάβῃ. || νεώτ. ἐπὶ ὕλης: χημικὴ ἀνάλυσις ὁ διὰ διαφόρων, ἰδίᾳ χημικῶν μέσων, προσδιορισμός τῆς χημικῆς συστάσεως μίγματος ἡ χημικῆς ἐνώσεως: τὸ γάλα διὰ χημικῆς ἀναλύσεως εὐρέθῃ νοθευμένον ἀνάλυσις ποιοτική, - ποσοτική, - φασματοσκοπικὴ ὁ προσδιορισμός τῆς χημικῆς ουστασεως οὐσίας πινὸς ἐκ τῆς ἐξέτασεως τοῦ φάσματος αὐτῆς. || ἀνάλυσις αἵματος, - πτυέλων ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῶν συστατικῶν αὐτοῦ. 3) εἰδ. ἐν τῇ λογ. κατὰ τὴν 2αν σημ. ἡ ἀναγκὴ ὅλου πινὸς εἰς τὰ ἀπλὰ στοιχεία αὐτοῦ, ὁ χωρισμός εἰς ἀπλὰς ἐννοίας, ἀ. λεγ. πραγματικὴ ἀνάλυσις: Ἀριστ. Λα. Πρ. 5 Α 18. || νεώτ. λογικὴ ἀνάλυσις ἡ ἐκ τῶν ἐπὶ μέρει ἐπὶ τὸ ὅλον ὁδός: ἀντίθ. λογικὴ σύνθεσις. 4) ἡ λύσις προβλήματος: Πλούτ. Ρωμ. 12 γεωμετρικῶν προβλημάτων ἀναλύσεις. 5) ἡ ὁπισθοδράμησις, τὸ πηλοῦρισμα: Πλούτ. Ηθ. 79 Ε. 6) ἡ τῆξις, ἡ διάλυσις, τὸ λιώσιμο: ἡ ἀνάλυσις τοῦ χιονιοῦ.

ἀναλυτὰ ἐπίρρ. δημ. ἀναλελυμένων. 2) ἀνευ δεσμῶν, ἐλευθέρως, ἐπὶ ζῶν. || χαλαρώς, μετὰ τὸν δεσμὸν ὅχι συνεσπρηγμένον.

ἀναλυτὰδες (οἱ) δημ. κ. ἀναλελυτάδες αἱ πρῶται τῆξις χιόνος ἐπὶ τῶν ὁρέων: Ἀρχισαν οἱ ἀναλυτὰδες. || κ. τὸ μέρος ὁρους, ὅπου γίνεται ἡ πρώτη τῆξις χιόνος: ἀπ' αὐτῇ τῇ ράχῃ τὸ βουνὸν ἔτα ἀναλυτὰδες.

ἀναλυτὰ-προς (ὁ) σωτήρ, ἀναλύτης βλ. λ. 1: Αλογ. Χο. 159 ἴστω δορυθενης ἀνήρ, ἀναλυτὴρ δόμων.

ἀναλύτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀπάλλασσαν ἀπὸ κακῶν, ἀπὸ μαγνησίου, σωτήρ: Μάγνης 4 ἀνεπαρμάνισιν ἀναλύταις. 2) ὁ μαντεύων διὰ τῶν ὁνειρῶν, ἐξηγητὴς ὁνειρῶν. 3) ὁ ἀναλύων, ὁ ἐνεργῶν ἡ ἐπιφέρων ἀνάλυσιν. || ὁ δι' οὗ γίνεται ἀνάλυσις. || εἰδ. ἐν τῇ ὁπτικῇ συσκευῇ συγκιμένη ἐκ διαφόρων ὁργάνων, δι' ἧς ἐκκριβοῦνται ἐν αὐτῇ τις φωτεινὴ εἰναι πεπολωμένη.

ἀναλύτης θηλ. -ῆτρια νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναλύτης βλ. λ. 3).

ἀναλυτικὰ ἐπίρρ. δημ. ἀναλυτικῶς βλ. λ. 1. **ἀναλυτικός**-ή-ὸν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνάλων ἡ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάλυσιν: Ἀριστ. Πητ. 1359 Β 10 ἀν- ἐπιστήμη, Ἀρριαν. Ἐπικτ. 2, 3, 3' νεώτ.

ἀναλυτικὰ γλῶσσαι, - ἀναλυτικὴ μέθοδος, - ἀναλυτικὴ γεωμετρία - ἀν- συλλογισμός, ἀναλυτικὴ ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων. || ἀναλυτικὰ ἰσθ' τὰ δι' ὧν ἀναλύνονται τὰ διανοήματα εἰς τοὺς ἀπλοῦς τῶν αὐτῶν τύπους, αἱ περὶ λογικῆς πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους: Ἰω. Φιλόδοπος σχόλ. εἰς Ἀριστ. ἐκ τούτου ταῦ τμήματος (τοῦ περὶ ἀναλύσεως συλλογισμοῦ) ἐκλήρωσσο τὴν ἐπιγραφὴν τὸ παρὸν βιβλίον καὶ ἐπεγράφῃ ἀναλυτικὰ. || συνεκδ. λεπτομερὴς, λεπτολόγος: εἶσαι πολὺ ἀναλυτικός στὴ σκέψῃ σου.

ἀναλυτικὸς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀναλυτικῶν βλ. λ.

ἀναλύτως (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλύῃ: Πλάτ. Ἠλ. 7, 2. 2) ἀπληγῶς, μὴ ἀναλελυμένως. || εἰδ. ἐπὶ νεκροῦ, ὁ εἰς οὗ τὸ σῶμα δὲν ἐπέρχεται ἀποσύνθεσις, ποῦ δὲν λυαίνει: κατάρ. ποῦ ἀναλύτως δὲν 'ναι' ὁ δολωτός.

ἀναλύτως-ἡ-ὸν δημ. ὑδαρῆς, ἀντίθ. πηχτός: ἀναλυτὴ κρέμα, - σούπα.

ἀναλυτῶ-ὡν λυτῶν, ἀπολυτῶν: Διόδ. Σ 16, 51. **ἀναλῶ** κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ἀλλῶν λῶν.

1) διαλύω πᾶν ὅ, τι ἤτο δεδεμένον. || εἰδ. ἐπὶ ὑφάσματος, ὅπως τὸ ὑφανθέν, ξεφανῶν: Ὀδ. Β 105 ἡματὶ μὲν ὑφανέσκεν μέγαν ἱστὸν, νύκτας δ' ἀλλύσκεν. || κ. γεν. ξεπλέω: ΑΠ 9, 340, 3 ἀνέλυσατο χαίτην. 2) ἐκτυλίσσω, ξετυλίσσω: Ἀριστ. Ζ 15 ἀναλύουσι τὰ βορβύκια γυναικῶν τινὲς ἀνοπνη/ζοντες. 3) λύω, ξεδένω: Καλλ. Δι. 237 οὐδέποτε ζῶντην ἀναλύεται. || εἰδ. ἐλευθερώων, περὶ δεσμῶν: Ὀδ. Μ 200 ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. 4) ἀπαλλάσσω εὐθύνης, ποινῆς, τιμωρίας: ΑΠ. Π 5, 18 τὸ ἀναίτιον οὐδ' ἄλλως ἀναλύοντες τῆς καταδίκης. 5) ναυτ. μετὰ τοῦ ὀγκυραν, ξεδένω τὸ πλοῖον, ἀποπλέω: Ἰλ. 1, 78 ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι. || κ. γεν. ἀπέρχομαι, ἀναξερῶν: Πολύδ. 2, 32 ἀνέλυσαν ἐκ τῶν τόπων. 6) μψ. ἐπὶ τοῦ θανάτου, ἀπέρχομαι τῆς ζωῆς, ἀποθνήσκω: Ἐπίγραμ. εἰς θεοῦ ἀνέλυσα. || κ. ἀντίθ. ἀποδίδω εἰς νεκρὸν τὴν χρῆσιν τῶν σφαδῶν καὶ τῆς γλώσσης, τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὴν ζωὴν: Πινδ. Ν 10, 90 ἀνὰ δ' ἔλυσαν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνάν χαλκομίτρα Κάστορος. 7) μψ. ἀπαλλάσσομαι ἐκ πινος ἀσχοῦ, ἀποχωρῶ ἐκ τοιαύτης, τὸ δημ. ξεμπερδεύω, γλυτώνω: Κδ Λουκ. 12, 36 προσδεχομένους τὸν Κάριον πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν γάμων, ἵνα ἐλθόντος... ἀνοίξωσιν αὐτῶν. 8) κ. νεώτ. κ. δημ. διαλύω τὴν ὕλην ἐκ τῆς συστατικῆς τῆς ἡ τὸ στοιχεῖα τῆς: Πηρ. Λοκρ. 102 D εἰς αὐτὰ ταῦτα ἀναλύοντα ἀναλῶν τὸ αἶμα, τὰ γάλα κηλ.

9) διαλύω, τήνω λῶνω, κ. μέσ. διαλύωμαι, τήκομαι, περὶ τῆς χιόνος: Πλούτ. Ηθ. 898 Α τῆς χιόνος ἀναλυομένης. || κ. δημ. ἀνέλυσαν τὴν χιόνον. || νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὴν ὑδαρῆς, πρυστὸν διὰ θερμάνσεως: ἀναλῶν τὰ βούτρινον, ἀνέλυσαν τὰ κερία ἀπὸ τῆς ζῆστος. || διαλύω στερεὸν ἐντὸς ὕγρου: ἀναλῶν τὴν ζάχαριν. 10) κ. μψ. ἀναλῶν τὴν εἰς τὰ στοιχεῖα τὴν, ξετάζω, ἐρευνῶ ἀναλυτικῶς: Φωκυλ. 102 οὐ καλὸν ἄρμονιην ἀναλυμένον ἀνθρώποις. 11) ἐπλύω, λῶν δυσκοῖλιας, ζητήματα, μψθ. προβλήματα κττ.: Πλούτ. 2792 D. 12) κ. νεώτ. ἐν τῇ λογικῇ, ἀναλῶν συλλογισμὸν εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ: Ἀριστ. ΑΠρ. 1, 322. || νεώτ. κ. διακρίνω, χωρίζω τὰς μικροτέρας ἐνότητας μίᾱς συνθέσεως: ἀναλῶν ποίημα, - λόγον, - σύγγραμμα, - ἀσφείδης - τὸν προπολογισμὸν. 13) ἀκυρῶ, διαγράφω: Δημ. 584, 16 ἐκ τοῦ

μηδὲν ὦν ὧν πεποίηκεν ἀναλύσαι δύνασθαι κρίνεσθαι· 14) κῶμον τι να λησμονηθῇ, ἐπὶ σφαλμάτων· Ξεν. Ἑλλ.7,5,18 πάντα ταῦτα ἀναλύσαιο·

15) ἀναίρω, καταργῶ, καταστρέφω κ. συνεκδ. μετὰ ἄλλω, εἰδ. περὶ νόμων ἡ πολιτεύματος· Πλάτ. Φλαμ.19,10· 16) ἐπανορθῶ· Δημ.14,34 ἀμαρτίας ἀναλύεσθαι· 17) καταπαύω, θέτω τέλος εἰς τι· Ξεν.Κυν.5,34 δταν ἀναγρία ἐμπίπτη, ἀναλύνει χρὴ τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα· 18) εἰδ., λύω τὴν μαγανείαν, καθιστὼ οὕτην ἀκίνδυνον, ξεραίνω· Μεναδρ. Ἡρ.4 πεφαρμάκευ' ὧ γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις· πρβλ. Δημ. τοῦ ἔλυσαν τὰ μάγια.

ἀναλυῶ Δημ. μτβ. ἀναλύνω βλλ.

ἀναλύωμαι (τοῖ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναλύνω βλλ.· μέ το ἀνάλυωμα καθαρίζει τὸ βούτυρο.

ἀναλύνω μυν. κ. Δημ. κατὰ μυν. γρ. ἀναλύνω ἀναλύω τι δια πυρὸς ἡ ἐντὸς ὕγρω, διαλύω ἡ τήκω· ἀναλύνω τὸ κερί, - τὰ βούτυρα, - ἀνάλυσε τὴν ζάχαρην σὺ λίγα νερό· 2) ἀμτβ. ἀναλύομαι, διαλύομαι, τήκομαι· || κ. μτφ.· ἀνάλυσε ἀπὸ τῆ λύπης του.

ἀναλύω ἐπίρρ. Δημ. κ. ἀνάλυω ἀνευ τήξεως, ἀνευ διαλύσεως ἐν ὕγρῳ.

ἀναλυτῶ ἐπίρρ. Δημ. διὰ τήξεως, ἡ διὰ διαλύσεως ἐν ὕγρῳ.

ἀναλυτικός -η-ο μυν. κ. Δημ. κ. ἀνάλυτος, κατὰ μυν. γρ. ἀνάλυτος ὁ μὴ δεκτικός διαλύσεως ἐν ὕγρῳ ἡ τήξεως· ἀνάλυτοι στίς φιλῆς βουνόκορφες τὰ χιόνια· 2) ὁ μὴ τακεὶς ἡ μὴ διαλυθεὶς· ἐχω ἀκόμη τὸ βούτυρο ἀνάλυτοι, ἄ. δλυωτὸ ἡ δλειωτα βλ. λ.

ἀναλυτικός -η-ό κ. ἀναλυτικός, κ. κατὰ μυν. γρ. ἀναλυτικός ὁ δεκτικός διαλύσεως ἐν ὕγρῳ ἡ τήξεως· 2) ὁ διαλυθεὶς ἡ τακεὶς· ἀναλυτὸ κερί, - βούτυρο, - ἀναλυτὴ ζάχαρη.

ἀναλυθητικός (τοῖ) νεώτ. ἡ πλήρης ἀγνοία καὶ τῆς στοιχειώδους ἀναγνώσεως, ὁλοσχερὴς ἀγρμματωσύνη.

ἀναλυθητός -(η)-ο(ν) μγν. κ. νεώτ. κ. Δημ. μὴ γνῶσκων μηδὲ τὸ ἀλφάβητον, τὴν στοιχειώδη ἀναγνώσιν, ὁ ἐντελὴς ἀγράμματος· Ἀθην.176 Β, Προκπ.3,44,10 τυμβογέρων, ἀμάθητος δὲ γραμμάτων ἀπάντων καὶ τῶν δὲ λεγόμενων ἀναλυθητός ὢν· || Δημ.περιφρ. δὲν ξέρει οὔτε τὴν ἀλφάβητα.

ἀναλυθητοσύνη (τοῖ) νεώτ. ἡ ἀγνοία ἀναγνώσεως, ὁλοσχερὴς ἀγρμματωσύνη.

ἀναλῶ-ᾶω Δημ. κ. ἀνελῶ ἀναλύνω βλλ.1) κ.2) ἀναλῶν τὰ χιόνια (τήκονται), - ἀναλάει ὁ νεκρὸς (ἀποσυντίθεται), - ἀναλῶσαν μολύβι νὰ κάνουν σφαῖρες· || μτφ.· ὁμοιρ. ὅσα τὰ χιόνια ἀναλῶν κὶ ὅλες οἱ βρῦσες τρέχουν | μὰ ὁ πόνος ποῦ' χω στήν καρδιά δὲν ἀναλάει, δὲν τρέχει.

ἀναλῶ-ᾶω ἀναλῶν βλλ.

ἀνάλυω-ατος (τοῖ) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἄλλως ἀρχ. ἀνάλωμα τὸ ἀναλῶδεν, θαπνὴν, ἀντίθ. λήμμα· Λυσ.32,20 λήμμα καὶ ἀνάλυωμα ἐν ὀκτώ ἐπισιν ἐπὶ τὰ τάλματα ἀργυρίου (ἔσοδα καὶ ἐξόδα), Δημ.265,22 ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων κορολλίζειν | ἐξ ἰδίας θαπνῆς· || νεώτ. ἐτυπώθη τὸ βιβλῖον ἰδίοις ἀναλώμασι (δι' ἰδίων θανονῶν)· 2) γεν. ζήμια, ἀπόλεια· Αἰσχ.Ἰκ.476 πῶς οὐχὶ τὰνάλωμα γίνεται πικρὸν, ἀνδρας γυναικῶν εἶνεχ' αἰμάζει πέδον· 3) ἀναθυμίασις· Πλάτ. Ἡθ.348 Α· 4) Δημ. ἡ ἀναλωμὴ βλ. λ.

ἀναλωμάτιον (τοῖ) μγν. μικρὸν ἀνάλωμα.

ἀναλωμῆ (τοῖ) Δημ. κ. ἀνελωμός (τοῖ) κοινωνικός σῶλος, πολιτικὴ ἀνωμαλία, ἐξέγερσις, στάσις· σὲ καθε ἀναλωμῇ κλεινόνται οἱ ἀνδρες στὸ κάστρο.

ἀναλῶνται Δημ. κ. ἀνελώνται διατελὼ εἰς ταραχήν, εἰς ἐξέγερσιν, εἰς σῶλον· ὅλα τὰ χωρία ἀνελώθηκαν ἕνα γύρο.

ἀναλώσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναλῶθῃ, καταναλώσιμος.

ἀνάλωσις-εως (τοῖ) κ. νεώτ. θαπνὴν, ἐξοδον· Θουκ.6,31,5 ἐλογίσασα τὴν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατευμάτων τὴν ἰδίαν· 2) νεώτ. ἀπόλεια, φθορά, κατανώσις, Δημ. ἐξόδιασμα· ἀσύμφορος κλιβανος, διότι ἔχει μεγάλην ἀνάλωσιν ἀνθρακος.

ἀναλωτής (τοῖ) ὁ θαπνὴν, ὁ ἐξοδιαστής, ὁ σπῶταλος· Πλάτ.Πολ.552 Β τῶν ἐτοίμων ἀναλωτῶν.

ἀναλωτικός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀνάλωσιν, ὁ θαπνὴν· Πλάτ.Πολ.558 D τῶν ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μὴ.

ἀνάλωτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀλῶθῃ, νὰ κυριευθῇ, ἀπόρητος· Ἡρ.1,84 ἐσονται Σάρδιες ἀνάλωτοι· || νεώτ. ὁ μὴ κυριευθεὶς· 2) κ. μτφ.· Ξεν.Ληστ.8,8 τὴν αὐτοῦ φύχην ἀνάλωτον κατασκευάσαι καὶ ὑπὸ χρημάτων καὶ ἀπὸ ἡδονῶν καὶ ὑπὸ φόβου· 3) ἀνεπίτευκτος, ἀνεπίκτητος· Δημ.14,22 διὰ καρτερίας καὶ φιλοπονίας οὐδὲν τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἀνάλωτον πέφυκε.

ἀναλωτός-ή-ον νεώτ. ὁ δεκτικός ἀναλώσεως, ἄ. καταναλώτος· || ὁ ὑποκείμενος εἰς φθοράν, εἰς καταστροφήν.

ἀναλῶτης ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐκπορθήσεως, κυριεύσεως.

ἀναλωφῶ-ᾶω μγν. λωφῶ, ἡσυχάζω ὁπὸ τοῦς πόνους, ἀναλωθῶν· Ἀρετ. ὉΞ.Νοῦδ.2,11.

ἀναμῆ (τοῖ) Δημ. κ. ἀναμμο ἡ πράξις ἡ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνάπτω βλλ.· στὸ ἀναμῆ τῶν λυχναρῶν | περὶ λύχνων ἀφάρι· 2) ἀνάφλεξις· 3) ὑπερβολικὴ θερμότης· 4) πᾶν τὸ ἀνημμένον· 5) πᾶν πρὸς τὸ ἀνάπτειν χρῆσμον, ἰδίᾳ δὲ φύλλα καὶ χόρτον ξηρὸν καὶ εὐφλεκτον συνθεῖσθαι προσάναμμα· μὲ βρεμένα ἀνάματα δὲν ἀνάβεται φωτιᾷ· ὁ) μτφ. ἡ ἐξαιρετικὴ ἐνταση, ἐξασίς· τὸ ἀναμῆ τοῦ πυρετοῦ· || ἐξόργισις· 7) ἐπὶ καρπῶν καὶ τροφῶν, πύρωςις, ἀποσυνθέσις· σφῆς· τὸ ἀναμῆ τοῦ σπαριῶν, - τοῦ τυριοῦ κττ.

ἀνάμει (τοῖ) Δημ. (α προθεματ.) ὁ ἐρυθρός, συνήθ. γλυκύς, οἶνος ὁ προωρισμένος διὰ τὴν θείαν μετᾶλψιν, διὰ τὸ κοινωνῆναι.

ἀναμειγνύω μαν. μεταμειγνύομαι μογανελαις.

ἀναμειγνύω νεώτ. ἐκ νέου ἡ κατ' ἐναντιᾶν μωγνῆν βλ. λ.

ἀναμειγνύω (τοῖ) Δημ. περισυλλογὴ, συμμάζωμα.

ἀναμειζώνω Δημ. μαζώνω, συλλέγω, περισυλλέγω· φρ. γραφεὶ ἀναμειζώνει | ἐπὶ ἐτοιμασθέντου· | ἀναμειζέζωρη-α Δημ. ὁ ἐξ ἄλλου τόπου ἀφανὴς εἰδὼν καὶ ἐγκαταστὰς εἰς πόλιν ἡ χωρίον.

ἀναμειζέζω (τοῖ) Δημ. συνάθροισις πολλῶν ἀνθρώπων, συναγερμός· συγγεν. σὺναζη.

ἀναμειζέζωτος-η-ο κ. ἀναμειζέζωτος ὁν δὲν εἶναι δυνατόν ἐκ νέου νὰ συλλέξῃ τις· παροιμ. Τὰ πούπουλα καὶ τὰ γρόσια εἶν' ἀναμειζέζωτα.

ἀναμειζέζωτος-η-ό ὁ ὁπὸ χαμαὶ συλλεγόμενος, ἐπὶ καρπῶν· ἐλεῖς ἀναμειζέζωτες· | αἰ μὴ διὰ ρα-βδισμοῦ πῆπτοισαι καὶ ἀμέσως συλλεγόμεναι· | ἀναμειζέζω ἐπ. μόνον ἐν γ' ἐνικ. σφοδρὸς, ζωηρὸς ζῆτῶ, ἀπαπῶ· || ὁρμητικῶς κινεῖται· | Ἰλ.Υ 490 ὧς δ' ἀναμειζέζαι βαθεῖ ἀγκυα... ἔπρ.

ἀναμαλῶ-ᾶω Δημ. μαλᾶσσω ἐλαφρῶς, ἐπιπολῶς· ἀναμαλᾶζε τὸν ἀσθέστη· 2) ζυμῶναι διὰ τὴν χειρῶν· 3) εἰδ. ἡ μτχ. ἀναμαλᾶσμένη ἡ ὑπὸ πολλῶν ἐρωτικῶς ὥσπευθεύεται.

ἀναμαλᾶζε-εως (τοῖ) ἡ πράξις ἡ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναμαλᾶσσω βλλ. λ.

ἀναμαλᾶσσω κ. νεώτ. καθιστῶ τι μαλακόν· Γεν.2,205 Γαλην.12,419· 2) διὰ μαλακῶν ἐρεθίζω, Ἡσ. « ἀναμαλᾶσω »· 3) νεώτ. μαλᾶσσω ἐκ νέου, μαλᾶσσω παρορτεταμένως, ἐλαφρῶς· 4) ζυμῶναι διὰ τῶν χειρῶν.

ἀναμαλιὰ (ἡ) δημ. ἀναμάλισμα βλ. λ.
ἀναμαλιάζω δημ. κάμνω τὰ μαλιὰ, τὴν κόμην. ἄνω κάτω: ποῖος σ' ἀναμάλισσε ἐστὶ; κ. μέσ. πῶς ἀναμαλιώθηκες ἐστὶ; 2) ἐπὶ ὑφάσματος, σχηματίζω χνούδι, μτθ. κ. ἀμτθ.: τὰ καλὸ ὄρασμα δὲν ἀναμαλιᾷ, - μοὺ ἀναμάλισσε τὸ κουδῶρι, εὐχρ. ἡ μτχ. ἀναμαλιᾶμενος.
ἀναμαλιάρης ἰδιό-σ-ικα ὁ τὴν κόμην ἐν ὀταξίᾳ ἔχων, ἀναμαλίσμενος: ἀναμαλιάρικο κορίτσι, ποτὲ δὲ χτανίζεται 2) ἐπὶ ὑφάσματος, τὸ ἔχον χνούδι (χνούδι) ἀντιστρόφως χωροῦντα: τὰ φηλὰ καπέλα ἔχουν ἀναμαλιάρικη τσόχα 3) ὁ ἔχων λίαν ἀραιὰν κόμην μὴ δυναμένην νὰ κτενισθῇ: 'Αβ.Χριστόφλ. Ἀγάθη 26.

ἀναμαλιάρικος η-ο δημ. ἀναμαλιάρης βλ. λ.
ἀναμάλισμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τὰ ἀναμαλιᾶζω βλ. λ.

ἀνὰμαλλες η-ο δημ. ὁ ἀναμαλιάρης βλ. λ.
ἀναμνθάνω ἐπιμελῶς ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, ζητῶ πληροφορίας: 'Ηρ.9,101 ὕπερον δὴλα ἀναμνθάνουσι ἐγίνετο.

ἀναμνθάνωμαι μτγν. παρέχων νέον μόντευμα, καθιστῶ τὰ ἥδη μαντευθέντα ἀκυρα: Δίων Κ.37,25.
ἀναμνθάνω νεώτ. εἰκάζω, διακρίνω, ἐξηκιάζω.

ἀναμάζευτος-ον διδάσκαλος δι' ἄμαξιν, ἐπὶ τόπῳ: 'Ηρ.2,108 πεδὶς ἀνιππος καὶ ἀναμάζειν, ἀντιβ. ἀμαξεύμενος.

ἀναμάζεις-εως (ἡ) ἐνθλιφίς, ἐκπείσις, τύπωσις: 'Ἀλέξ.' Ἀφρ.Ψυχ.137,25 ἀνάμαξιν τοῦ εἰδους.

ἀναμαρμάρω μτφ. ἐπὶ τὸν φουσητήρων χαλκούς, κινῶμαι ταχέως: 'Απολλών.Ρ.3,1800 [ἀμφ.].

ἀναμαρμαρῶ-ὠ νεώτ. καλύπτω κτίριόν τι διὰ πλᾶκῶν μαρμάρου 2) κατασκευάζω κτίριόν τι ἐκ νέου διὰ μαρμάρου.

ἀναμαρμαρῶν δημ. ἀναμαρμαρῶ βλ. λ.: 2) ἀμτθ. κ. -ώνομαι ἀπομένω ἀκίνητος, γίνουμαι οἷον ἐμάρμαρον 3) ἐν μύθῳ, ἀπολυθεῖσθαι: ἡ μάγισσα ἀναμαρμαρῶσε τὸ βασιλόπουλο.

ἀναμαρμαρῶσις-εως νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ἀναμαρμαρῶ βλ. λ.: ἡ ἀναμαρμαρῶσις τοῦ Σταδίου.

ἀναμαρτῆς-ές ἀναμάρτητος 'Ησ. «νημερτῆς», ἀναμάρτησις (ἡ) μτγν. τὸ νὰ εἶναι τις ἀναμάρτητος, ἡ ἀγνότης, ἀβῶντης.

ἀναμάρτητα ἐπίρρ. δημ. ἀναμάρτητως βλ. λ.
ἀναμάρτητος (η)-οῖν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀμαρτάνων, ὁ μὴ σφαλόμενος, ὁ μὴ ἀστοχῶν: Πλάτ.Πολ.339C ἀναμάρτητοι εἰσιν αἱ ἀρχόντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ αἰ τὶ καὶ ἀμαρτάνειν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀμαρτήσας, ὁ μὴ περιπεσὼν εἰς ἀμάρτημα τιμωρούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ νόμου: ΚΔ ὁ ἀναμάρτητας πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω 3) ἀμεμπτας, ἀνεπίληπτος, ἀκατηγόρητος: 'Ηρ.1,155 μῆδ' ὅλιν ἀρχαῖν ἐξαναστήσης ἀναμάρτητον ἔθοσαν καὶ τὸν πρότερον καὶ τὸν νῦν ἐστωτέρων [μὴ οὖσαν ὑποτίουν] 4) ἀνεύθυνος, ἀναίτιος: 'Αντιφ.3,2,11 ἐλεονύτης τὰ νηπίου τὴν ἀναμάρτητον συμφορὰν [τὴν συμφορὰν δι' ἣν δὲν δύναται νὰ ἀπαδοθῇ κατηγορία] 5) νεώτ. ὁ μὴ ἡμαρτημένος, ὁ ἀνευ σφαλμάτων, ὁ χωρὶς λάθης: ἀναμάρτητον βιβλίον, - θεμα.

ἀναμαρτήτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ ὑποτίμητας: Ξεν. Ἀπομν.28,5 χαλεπὸν δὲ καὶ ἀναμαρτήτως τὴ ποιήσαντα μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περὶτυχεῖν [χωρὶς νὰ εἶναι ὑποτίτης], Δημ.1407,22 εὐθὺς ἀναμαρτήτως, καὶ θεινὸς οὐ κακοήδως 2) ἀνευ σφάλματος 3) ἀνευ ἀμαρτίας βλ. λ.

ἀναμαρτεπής-εως νεώτ. ὁ μὴ ἀμαρτάνων ἐν λόγοις, ὁ μὴ ἐσφαλμένος, φευδὴ λαλῶν, ὁ ἐλικρινής.

ἀναμαρτυρῶ-τω μον. μαρτυρῶ, βεβαίω.

ἀναμρυκίζω μτγν. ἀναμρυκῶμαι βλ. λ.

ἀναμρυκῶμαι-άμαι μτγν. ἀναμρυκῶμαι βλ. λ.

ἀναμύσσημα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου ἢ ἡ ἐπανειλημμένη μάσησις, ἄ. νεώτ. ἀναμύσσησις ἐπὶ ζῶων, ὁ ἀναμρυκασμός βλ. λ.: 2) μτφ. ἡ πλημμελής, ἀτέλής, ἀόριστος ἐπανόληψις ἰδεῶν ἢ λόγων ἄλλωτρίων, συνηθέσι. χρ. εἰς πληθ. τὸ βιβλίον τὸ εἶναι ἀναμύσσημα τὸν μαρτυριστικὸν θεωρίων 2) γεν. φλύαρος τῶν αὐτῶν ἐπανόληψις, ταυτολογία: τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ ἦταν ἀναμύσσημα ἄπ' ὅσα εἶπε στὴν ἀρχή 3) δημ. ὑπεκφυγή, ἀοριστία ἐκφράσεως, ἐπὶ ἀφηγήσεως, ἀνακαινώσεως, οἰτιολογίας: ἐξήγησέ μου τὰ ξεῖστερα, ὅχι μὲ ἀναμύσσηματα.

ἀναμύσσησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπανειλημμένη ἢ ἡ ἐκ νέου μάσησις.

ἀναμύσσησις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπαναλαμβάνων τὰ παρ' ἄλλου λεγθέντα 2) ὁ ταυτολογῶν, ὁ φλυαρῶς ἐπαναλαμβάνων τὰ ἴδια.

ἀναμύσσητικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναμρυκαστικός βλ. λ.

ἀναμύσσω κ. -ττω μᾶσων ἀπαρτίβω, σπαγίζω: 'Οδ.Τ.92 ὁ σὴ κεφαλῇ ἀναμύσσει 2) μέσ.: Πλάτ. Ἀντ.77 καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναμύσσηται 2) μέσ. ἀπαρτιπῶν ἐν τῷ νῷ: 'Αρρ.Ἐπίκτ.2,23,3 ἀναμύσσηται τοῦ τύπου τῶν ὀρωμένων, 'Ἀλέξ.' Ἀφρ.Ψυχ.137,1 ἀναμύσσηται τὸ εἶδος 3) φρωδ, ζυώνων: 'Ἀριστ.Νεφ.676 ἐν θυεῖστρογγύλῃ νεμύσσηται.

ἀναμύσσεισις-εως νεώτ. ὑδρόραγ. ἡ ἀναζήτησις, ἡ πρὸς ἀνέυρεσιν ὕδατος διάτρησις τοῦ ἐδάφους: ἡ ἀναμύσσεισις τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς.

ἀναμύσσεισις κ. νεώτ. μαστεύω ἐπιμόνως, ἀνερευνῶ 'Ησ. «ἀναζητῶ» 2) νεώτ. εἶδ. ποιούμαι ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

ἀναμύσσεισις θηλ. -ήτρια νεώτ. ὁ ἐπὶ ἀναμύσσεισιν βλ. λ.

την : Ξεν.ΚΠ 4,5,46 τούτους (τούς Ἰηπούς) πὶ ἀέσωμεν ἀναμβάτους· 2) λεξ. ὁ ἀδάμαστος ἐπὶ Ἰηπας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται τίς νὰ ἀναβῇ.

ἀναμειγνύω μγν. κ. νεώτ. ἀναμειγνυμι βλ. λ.

ἀνάμεικτος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἀνάμεικτος βλ. λ.

ἀναμειβέ ἐπίρρ. νεώτ. ἀναμειβέ βλ. λ.

ἀναμειβίζω-εως νεώτ. ἀναμειβίζω βλ. λ.

ἀνέμελα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνέμελα ἀμελῶς,

ἀλγώνως, ἀπροσεκτως : ἀνέμελα πῆρες τῆ δουλείας,

ἀναμελίσ (-η) δημ. τὸ μέσον οὗς ἡ κοίλον τοῦ

τυμπάνου.

ἀναμέλω μγν. κ. νεώτ. ἀπομυζῶ τὸν χυμὸν :

Νίκ. Αλ. 428 ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλεις· 2) νεώτ. αὐ-

θις ἀμέλω : αἱ αἰγες ἀναμέλονται τὴν ἐσπέραν.

ἀναμελίσ (-η) δημ. ἀναμελίσ βλ. λ.

ἀναμελέτησις-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου μελέτη,

ἐπὶ ζητημάτων, ὑποθέσεως κττ. : ἡ ἀναμελέτησις

τῶν προτάσεων τῆς ἑταιρείας.

ἀναμελετώ-άω κ. νεώτ. κ. δημ. αὐθις μελετῶ

τι, ἐπαναλαμβάνω : Σεξτ. Εἰρη.Μ.122 παράγωγα

πρὸς ἐαυτὸν ἀναμελετῶν· 2) κ. νεώτ. μελετῶ

ἐκ νέου ἐπιμελῶς, ἐπιανεφετάζω, ἐπὶ ζητημάτων,

ὑποθέσεων κττ. : ἡ σύμβασις ἀνεμελετήθη μετὰ

τὴν προκύψασαν ἀμφισβήτησιν· 3) δημ. κ. ἀνα-

στοχαζέομαι, ἀναμνησέομαι : γνομ. ποῦ ἀναμε-

λετᾷ τὰ νάτια τοῦ μῆλκε στὰ γεράματα· 4) δημ. μετὰ πόθου ἀναφέρω ἢ κ. ἀπλῶς ἀνα-

φέρω : τώρα-δὲ σὲ ἀναμελετούσαμε.

ἀναμελεῖω δημ. ἀμελῶ, ραθυμῶ, ὀκνεύω, τε-

μηνολίζω· 2) παραμῶν τι, παραδίδω· ἀναμέ-

λεψε τὴ δουλείας ταυ.

ἀναμελίζω βηλ. -αὐ δημ. ὁ παραμειλῶν, ὀλ-

γωρος, ραθυμῶς· ἢ ὀκνηρὸς, ἀπαργύων, ἀκα-

μάτης, ἀνοικακώρευτος : παροιμ. ἡ ξομυλιάστρα

κι ἡ ἀναμελεῖ γυνήκαρ συμπεθέρες.

ἀναμελητής (-ή) βηλ. -ήτρα μων. κ. δημ. ὁ ἐξ

ἀμελείας, ραθυμίας ἀσυνεπής : Χιακ.γλωσσ. 1703

καὶ ὅποτε καιροῖς εὐρεθὶ ἀναμελητής· καὶ δὲν

πληροῦναι τὸ πᾶντος νὰ ἐξέρχεται· ἢ κ. δημ. γεν.

ἀμελής, ραθυμῶς, ὀκνηρὸς : αὐτ. 1719 καὶ ὅποτε

εὐρεθὶ ἀναμελητής ἢ κλέπτης νὰ ἐξέρχεται,

παροιμ. τοῦ χαροκόπου καὶ τ' ἀναμελητῇ τὸ βίος

τὸ τρῶν οἱ ἀπόξω.

ἀναμελιά (-ή) κ. ἀνεμελιά δημ. ἀμελεία, ὀκνος,

ἀλγώνια, ραθυμία, νωθρότης, παραμέλησις : δ.

τραγ. ἀγάπην εἶχα κ' ἔχασα πὸ τὴν ἀνεμελιά μου.

ἀνέμελκτος-ον οχόλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀμελχεῖς.

ἀνέμελος-η-ο δημ. κ. ἀνέμελος ἀμελής, ὀλγώ-

ρος· ἢ ἀδρανής· ἢ νωθρός, ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης.

2) κατ' ἐπέκτ. ἀπαθής, ἀσυγκίνητος : δ. τραγ.

ἀνέμελος στὴ συφορὰ κ' ἀδάκρυτος στὸ χάρσ.

ἀναμέλπω κ. νεώτ. ἄω· Θεόδωρ. 17,113 ἐπιστά-

μενος λιγυρὰν ἀναμέλπει ἀσιδάν· ἀνέμελφαν

πατριωτικὸν ἄσμα· ἢ δι' ἄσματος ἀνυμνῶν τινα :

Ἀνακρ. 36,2 ἀναμέλωμεν δὲ Βάκχον· κ. μέσ. :

Εὐσεβ. 3,85 Δ οὕτως ἀναμέλπεσθαι τὸν ὕμνον.

ἀναμέλφω-εως νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέ-

σμα τοῦ ἀναμέλπω βλ. λ.

ἀναμελώ-άω μων. κ. δημ. παραμῶν, ὀλγώ-

ρῶ : παροιμ. ποῦ ἀναμελᾷ τὸ κλάδεμα στὸν

τρυγὸν τὸ θυμάται· ἢ ἐξ ἀμελείας παραλείπω νὰ

ἐκτελέσω τι : Χιακ.γλωσσ. 1705 καὶ ὁποῖος ἀνα-

μελῆσαι τὴν λειτουργίαν του νὰ μὴν πληρῶνται·

ἢ γεν. εἶμαι ἀμελής, ὀκνηρὸς : Κορ. Ἀτ.Β.44.

ἀναμελωθεῖω μγν. κ. μων. φάλλω.

ἀναμεμνημένος ἐπίρρ. οχόλ. κ. νεώτ. ἀναμειβέ.

ἀναμνέω-η-ο δημ. ἀναμνέω βλ. λ.

ἀναμνέω κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀμνέω,

παρ. Ὀρ. μόνον ὁ ἀόρ. περιμένω, προσμένω συνών.

δημ. ἀπαντέχω, καρτερῶ : Ὀδ.Τ.342 ἀνέμεινα

εὐθρόνον Ἠῶ διάν, Ἡρ.7,42 νύκτα ἀναμεινάντι,

Αἰσχ.Εὐμ.243 ἄμμενον τέλος δίκης : νεώτ. ἀναμέ-

νονται τὰ ἀποτελέσματα· ἢ μετ' ἀπαρφ. Ἡρ.8,15

οὐκ ἀνέμεινον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας μάχης ἄρξει,

Ξεν. Ἀν.3,124 μὴ ἀναμνέμενον ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς

ἔλθειν· ἢ κ. ἀπὸλ. μένω, διαμένω : Σοφ. Πλ.1937

Ἐρμῆς οὐκ ἐτ' ἀμνέμεναι ἰδὲν μένει πλέον ἐδῶι, δ.

τραγ. ἀπὸ τὰ μάτια βάνει ἀρχὴ στὰ χεῖλη κατε-

βαίνει ἢ ἀπὸ τὰ χεῖλη στὴν καρδιά καὶ στὴν

καρδιά ἀναμνέει· παροιμ. κάθου, κερά, κ' ἀνά-

μνε· ἐπὶ τῶν ὑποσχόμενων ἀγαθὰ μετὰ μακρόν

καὶ ἀδέξια χρόνον συμπροσόμενα· 2) περιμένω

τὴν εὐκαιρίαν, καρτερῶ τὴν ὥρα : Ἀριστοφ. Βαστρ.

175 ἀνέμεινον, ὦ δαιμόνι! ἐάν ξυμῶ τί σοι·

3) ὑπομένω, ὑποφέρω, ἀνέχομαι τί, ἐπὶ κακού :

Δημ. 730,12 οἷσθε ταὺς ἐχθροὺς τὰς τῶν παρ'

ἡμῶν πονηρῶν . . . κακοεργίας ἀναμνέειν· 4) ἀ-

ναβόλλω, ἐπιβραδύνω : Ξεν.ΚΠ 1,6,10 ἀναμνέειν τὸ

ποριζέσθαι τὰ ἐπιτήδεια· 5) δημ. προσδοκῶ,

λογικῶς πιθανόν, ἀπαντέχω : δὲν τ' ἀνέμεινα πῶς

θὰ ρέθ, ὦρ. ἀναμνέει τὴν προίκα (ἐπὶ ὀκνηρῶι,

γνομ. ὅσο ἔξ ὅλα νὰ τ' ἀναμνέης ἢ ἐν θεωρῆς

ἐνδεόμενα· 6) μων. κ. ἀπομένω, ὑπολείπομαι :

Σεχρ. 280 δὲν ἀνέμεινε ψυχὴ εἰς τὴν χώραν αὐ-

δεῖς ἀπέμειναν·).

ἀνάμερα ἐπίρρ. δημ. ὀλίγον ἀνωτέρω, παρὰ-

μερα : στάθηκ' ἀνάμερα· ἢ μακρὰν, ἀπόκεν-

τρα : ἀνάμερα εἶναι τὸ σπῆτι σου.

ἀναμερίω δημ. τίθηναι κατὰ μέρος· ἢ φυλάτ-

τω τί εἰς μέρος ἀφανές· 2) παραμερίζω βλ. λ. :

δ. τραγ. ἀναμεράτε σεις γριεῖς καὶ παρασιδια-

σμένες γιὰ νὰ διαδοῦν οἱ νιδνύφες κ' οἱ ἀρα-

δωνισμένους· ἢ ἀπέρχομαι, ἀποσύρμαιναι, τρα-

δίδεμαι : Βηλ.ακρ. 46,47 ἐμπόρηγες ν' ἀναμερίσῃς

ἔξ ἡν σοι ἀπένει· 3) ἀναμερίζω βλ. λ. 4) ἀνα-

μέρα τὸ παιδί ἀπὸ τῆ φωτιά· ἢ ἀπομακρύνω :

εὐχὴ ἀνάμερα Παναγίᾳ τὸ κακόν.

ἀναμερίω δημ. ἀναμερίζω βλ. λ. 314 κ. 5) :

ἀναμερίσας νὰ πέρασω, - τοὺς ἀναμερίσας καὶ

πέρασα· 2) κλῖνω πρὸς τὸ ἐν μέρος, ἐπὶ κτι-

ρίου, τοίχου κττ. : ἀναμερίζεις λίγο ἢ παράγκα·

3) θέτω εἰς τὸ προσήκον μέρος, μετατοπίζων

διευθετῶ : ἀναμερίσας τὰ ἐπιπλά.

ἀναμερίστος-η-ο δημ. ὁ μὴ διευθετημένος,

μὴ τακτοποιημένος, ἐπὶ κινήτων πραγμάτων : ἔχω

ἀναμερίστα ἀκόμη τὰ ἐπιπλά· ἢ κ. ὁ μὴ δε-

κτικὸς τακτοποιήσεως.

ἀναμερίζω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀναμερίζω κα-

τανέμω εἰς μέρη, ἀναδοτέομαι, διαμερίζω εὐχρ.

εἰς μέτ. τ. -ομαι· Μοῖρ «ἀναδοτέομαι ἀπτι-

κός, ἀναμερίσασθαι ἑλληνικός· 2) νεώτ. ἐκ

νέου κατανέμω, κάμνω ὅλην κατανομήν : μετὰ

τὴν ἔκδοσιν τῆς δίκης ἡ κληρονομία ἀναμερί-

σθη· 3) νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. μεθίσταμαι ὀλίγον

ἀνωτέρω, πηγαιῶν παραπέρα, παραμερίζω, με-

τατοπίζω -ομαι, κάμνω τόπο : ἀναμερίσας νὰ συνο-

μιλήσουν ἐλευθέρως, δ. τραγ. ἀναμερίσας οἱ κα-

λεστοὶ κ' ἔχω νὰ πῶ τῆς νύφης· 4) μετθ. ἐκτο-

πίζω, παραμερίζω ὅλην, διανοίγω μετὰ τὴν πλῆ-

θους διδοῦν : ἀναμερίσας ἰσυνήθετον ἀναμερί-

σας) τὸν κόσμο νὰ περάσῃ ὁ δεσπότης· 5) ἢ

παθ. μτχ. ἀναμερισμένος κ. ἀναμερισμένος πα-

ρηγκωτισμένος, καταφρονεμένος· ἢ εἰδ. τὸ βηλ.

ἀναμερισμένη ἡ ἀγασμός κορῆ, ἢς ὑπανδρεύθη-

σαν νεώτεροι αὐτῆς ἀδελφαί.

ἀναμερίζω-εως (-ή) μων. κατανομή, διανομή :

Ἰω.Λυδ. Μην. 4,67 ἀναμερίσας χρόνον.

ἀναμερίσιος (-ῖος) δημ. ἡ μεταπολίσις, φύλαξις

εἰς μέρος ἀφανές, ἀπόκρισις, ἐπὶ πραγμάτων·

ἢ διευθέτησις, τακτοποιήσις ἐπιπλῶν, σκευῶν κττ. :

ἀναμερίσιος τοῦ σπιτιοῦ.

ἀναμεριστός (-ῖος) οχόλ. διαμεριστός.

ἀνάμερος-η-ο δημ. παράμερος, ὁ πλαινὸς

ἀντισκόμενος, ἀπόκεντρος.

ἀνάμεσα ἐπίρρ. μον. κ. δημ., μον. κ. ἀναμέ-
σον κ. ἀναμέσα, δημ. κ. ἀναμεσίς ἀνὰ μέσον,
κατὰ τὸ μέσον, εἰς τὰ μέσον: ἀνάμεσα Πειραιᾷ
καὶ Πόρου εἶναι ἡ Αἴγινα, 'Αθων.Κρητ.Χρο-
νολ.136 ἀνάμεσα εἰς τὴν παλαιοῖαν καὶ τὴν
νῦν, δ.τραγ. ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσας κύργος
θαμελιωμένος, Νηρδ.Παγ.Λαλ. ἀνάμεσα οὐρανοῦ
καὶ γῆς ἡ λύπη δὲν σ' ἀγγίζει' || διὰ μέσου,
ἀπὸ τὸν μέσον: δ.τραγ. δίνει τοῦ μαύρου του
βιτισιὸν κι ἀνάμεσα διαδοῖναι, - πέρασε ὁ πον-
τικός ἀνάμεσα στὰ πόδια μου, - πέρασ' ἀνάμε-
σα ἀπὸ τῆ φωτιά' 2) χρονικῶς, ἐν τῷ μεταξύ,
κατὰ τὸν διάμεσον χρόνον: Συναξάρ.Νηλου ἀνά-
μεσα νυκτὸς καὶ τῆς ἐπιούσης διεκώλυσε ἐν αὐ-
τῷ ὄπασσι, δ.τραγ. ἀνάμεσα στοῦ μισμοῦ καὶ
τοῦ ἐρχομοῦ τὰ χρόνια' 3) δημ. κ. γεν. ἐν τῷ
μέσῳ, ἀναμεταξύ: ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους | ἐν
τῷ μέσῳ |, - ἀνάμεσα στὰ πολλὰ ποῦ ἐπιμαί | με-
ταξύ τῶν πολλῶν | φρ. ἀνάμεσα στ' ἄλλα | πρὸς
τοὺς ἄλλους, τί ἔχουν ἀνάμεσόν τους | μεταξύ τῶν |.

ἀναμεσάρι ἐπίρρ. μον. ἀνάμεσα βλ. λλ. κ. 2).

ἀναμεσάδα (ἡ) δημ. ἡ ἐκ δερμάτος ὀλοφό-
ρος ζώνη: γέμισε φορεστέα τὴν ἀναμεσάδα του.

ἀναμεσάρι (τοῦ) δημ. στενὴ λωρίδα γῆς, ἐπὶ
ἀγρῶν ἡ γηπέδων: τὸ χωράφι του εἶν' ἐν' ἀνα-
μεσάρι παῦ χωρίζει τὸ χτήμα μου.

ἀναμεσάρι (ἡ) δημ. ὁ κατὰ μέσον πάρος,
διοδός, πέρασμος: στὰ ριζὰ τῶν δυὸ βουνῶν
εἶναι ἀναμεσάρι, παῦ βγαίνει στὸν πῖσκα κάμπος.
ἀναμεσίς ἐπίρρ. δημ. ἀνάμεσα βλ. λλ. κ. 1): δ.τραγ.
ἀναμεσίς σὲ δυὸ βουνὰ σὲ δυὸ κορφοραχοῦλες.
ἀναμεστής (οἱ) πετρογρ. μικροκρυσταλλικὴ πα-
ρλλαγή τοῦ βασάλτου.

ἀνάμεσος -(η)-ο(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., πόιητ.
ἀμεσός ὁ ἐν μέσῳ, διαμέσος ὧν ἡ κείμενος·
εἰδ. ἐπὶ τόπων, πόλεων κτ., μεσόγειος: 'Ηρ.2,108
ἀναμέσους πόλεις ἐκτεκνητο, Εὐδοξ.16 χρόνος
ἀνάμεσος ἡμέρας καὶ νυκτὸς, Φιλ.Βυζ.Θαυμ.1,2
τὴν ἀνάμεσον ἀλλήλων χώραν, νεώτ. οἱ ἀνάμε-
σοί ρύακες, δημ. οἱ ἀνάμεσες ράχες.

ἀνάμεστα ἐπίρρ. δημ. με μεσοτόπων, πλήρως.
ἀνάμεστος -(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. λίαν με-
στός, πλήρης, γεμάτος: Δημ.77,25 ἔχθρας πρὸς
τὸν δῆμον ἀνάμεστος, 'Επικτ.γνομ. βίος ἀνάμε-
στος λίαν, νεώτ. ἀνάμεστος ἐληπίδων ἤρχισεν τὸ
στάδιόν του' 2) δημ. συντελεσμένος, ἄρπος:
ἀνάμεστη κορασίδα' || δημ. ἰδίως ἐπὶ καρπῶν,
ὁ μεστωμένος: ἀνάμεστα φέτας τὰ καλαμπόκια.

ἀναμεστώ-ω κ. νεώτ. πληρῶ, γεμίζω ἐντε-
λώς, γεμίζω ἐκ νέου: ἀνεμεστῶσεν τροφίμων τὰς
ἀποθήκας εὐχρ. ἰδίως ἐν παθ. τ.: 'Αριστ.Βατρ.
108 ἡ πόλις ἡμῶν ὑπογραμμυμέντων ἀνεμεστῶθη.
ἀναμεστῶν δημ. γίνονται ἐκ νέου μεστός,
γεμάτος: ἀναμεστῶσε τὰ παιδι' || ἐπὶ καρπῶν,
γίνονται μεστός, γεμάτος: ἀναμεστῶσε τὸ στάρι
- τὸ κριθάρι' || κ. μτφ. ἀναμεστῶσαν τὰ μυα-
λά του' 2) μτφ. κάμνει νὰ εἶναι μεστόν,
πληρῶ, γεμίζω: ἀναμεστῶναι τὰ στήθια τῆς με
βαμπάκια' 3) κ. ἐν τῷ παθ. τ. ὡς μέσ.: ἀνα-
μεστῶθηκαν τὰ παιδιὰ δὲκα με τὸν ἄερα τοῦ
βουνοῦ, - ἀναμεστῶθηκε τὸ μυαλό του | ἐλόβε
τὴν προσήκουσαν διὰπλάσιν |.

ἀναμεστῶσθαι (οἱ) νεώτ. τηλεγραφικὸν μη-
χάνημα, ἐνδιαμέσως τιθέμενον μεταξὺ δύο τηλεγρ.
σταθμῶν λίαν ἀπεχόντων καὶ δεχόμενον τὰ ἀπὸ
τοῦ ἐνὸς σταθμοῦ τηλεγρ. σημεῖα, διὰ νὰ τὰ ἀνα-
μεταδίδῃ διὰ νέου ρεύματος εἰς τὰν ἑτέρον.
ἀναμεστῶσθαι (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου μετὰθεσις.
ἀναμεταξύ ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. μετα-
ξύ, ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεσα δύο ἡ πλείονων τάπων ἡ
πραγμάτων: 'Αριστ.Λυσι.243 Α' 15, νεώτ. ἀναμετα-
ξύ Στερεὰς Ἑλλάδος καὶ Εὐδαίος εἶναι ὁ παρ-

θμός τοῦ Εὐρίπου' || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων: 'Ι.Μα-
λαλ.414,2 εἰρήνης ἀναμεταξύ ἡμῶν λαλομένης
καὶ γενομένης, νεώτ. ἀναμεταξύ τῶν ἀξίωματι-
κῶν, - τοῦ κόσμου' 2) μεταξὺ δύο χρονικῶν ση-
μείων, ἐνδιαμέσως, μεταξὺ ἐνὸς γεγονότος καὶ
ἐνὸς ἄλλου: ἀναμεταξύ σχεδὸν φθινόπωρου καὶ
χειμῶνος ἔχομεν τὰς ἀκτινωτοὺς ἡμέρας' || δημ.
κ. ἐν τῷ μέσῳ περὶ χρόνῳ, ὡς ἐγγίσι: ἀναμε-
ταξύ τενάρη καὶ Φλεβάρη ἀνθίζουν αἱ ἀμυ-
γδαλιές' || δημ. μετὰ τῶν συγκεκομ. κτητ.
ἀντων. μας - σας - τους, κατ' ἰδίαν ἡ πρὸς ἄλ-
λήλους: τὰ λέμε ἀναμεταξύ μας | ἰδιαίτερός |, -
ἀναμεταξύ σας τρώγοθε, - ἀναμεταξύ τους τὰ
συμφωνήσαν' φρ. στὰ ἀναμεταξύ ἡ σ' αὐτὸ
τὸ ἀναμεταξύ | κατὰ τὸν ἐνδιαμέσον, τὸν μεσο-
λαβήσαντα χρόνον |, φρ. νὰ μείνῃ ἀναμεταξύ μας |
νὰ μὴ κοινολογηθῇ |, - ἀναμεταξύ τους βγά-
νουν τὰ μάτια τους ἐπὶ ἱέρους, διαπληκτίζον-
ται, βλάπτουσιν ἀλλήλους | κ. ἀ.

ἀναμεταρρυθμίζω νεώτ. ἐκ νέου μεταρρυ-
θμίζω βλ. λλ. || ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου μεταρρυθμίζω.

ἀναμεταρρυθμίζω -(ως) (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναμεταρρυθμίζω βλ. λλ.

ἀναμεταστάθμισις -(ως) (ἡ) νεώτ. ἡ ἀλλαγὴ
μετασταθμισμένης, ἐκ νέου μετασταθμισμένης βλ. λλ.

ἀναμετατίθεμαι νεώτ. ἐκ νέου μετατίθεμαι βλ. λλ.

ἀναμετατοπίζω νεώτ. κ. δημ. ἐκ νέου με-
τατοπίζω βλ. λλ.

ἀναμετατόπισις -(ως) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου
μετατόπισις.

ἀναμετρήζομαι μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι ἡ γί-
νομαι μετῶρος.

ἀναμέτρησης -(ως) (ἡ) κ. νεώτ. καταμέτρησης, ἡ
πράξις τοῦ μετρεῖν ἡ σταθμίζειν: Στράβ.11 γῆς
ἀναμέτρησης' || νεώτ. κ. ἡ ἐκ νέου μέτρησης:
ἡ ἀναμέτρησης τῆς ἀποχρηστικῆς ἐκτάσεως' 2) μτφ. κ. νεώτ. στάθμισις, ἐκτίμησις, ὑπολογι-
σμός: Πλούτ.26λ.27 ἀναμέτρησης τῆς εὐδαιμο-
νίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον, νεώτ. ἀναμέτρησης
κινδύνων, - τῆς εὐθύνης' 3) νεώτ. ναυτ. ἡ διὰ
τῆς πλοῦδος καὶ τοῦ δρομομέτρου μέτρησης
τοῦ πλοῦ, ἥτοι ὁ καθορισμός τοῦ γεωγραφ. πλά-
τους καὶ μήκους εἰς ὃ τὸ πλοῖον εὐρίσκεται ἐν
δεδομένῃ στιγμῇ: ναυσιπλοῖα ἐξ ἀναμέτρησως.

ἀναμετρήσις (οἱ) ὁ ἀναμετρῶν τι, ὁ μετρητής.

ἀναμετρητός ἐπίρρ. μτγν. διὰ μετρήσεως:
Γεμινός 17,5 (ἴσφ. γρ. 1).

ἀναμετρῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀσυναίρ. -ᾶω,
παρ' Οἰμ. μόνον ἡ εὐκτ. ἀαρ. μετρῶ πάλιν τὴν
οὐδὲν ἦν ἄλλοτε διήλθον, ἐκ νέου διερχομαι ἡ
διαπλέω, ἔναδιαθεῖναι: 'Οδ.Μ.428 ὄφρ' ἐτι τὴν
ὀλοήν ἀναμετρήσαιμι Χάρυδδιν' ὁθεν ἡ παροιμ.
φρ. ἀνάγκη καὶ τὸ λοιπὸν τῆς Χαρυδδεως ἀνα-
μετρήσασθαι' 2) κ. δημ. ἐκ νέου καταμετρῶ, ἐπὶ
τόπου, χρόνον, ποσότητος: 'Ηρ.2,109 ὁ δ' ἐπέμπε
τοὺς ἀναμετρήσαντας ἄσαν ἐλάσων ὁ χώρος
γένονε, - ἀνεμετρήσαν τὸν χρόνον τῆς περιφο-
ρᾶς τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον, - ἀναμετρήσε τὰ
φλουριά καὶ τοῦ λεῖπνου δύσ' || γεν. μετρῶ,
καταμετρῶ: 'Αριστ.Νεφ.203 γῆν ἀναμετρεῖσθαι
Πλάτ. Πολ.531 Α' φθόγγους ἀλλήλους ἀναμε-
τροῦντες ἀνίπνυτα... ποναυθί, Φιλδοστρ.'Αλλ.5,4
ἦν ἀναμετρήσασθαι πᾶσαν' || ὑπολογίζω: Πλούτ.
'Ηθ.76 C ἅμα τῷ χρόνῳ πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος
ρύμην ἀναμετροῦνται τὸν θρόνον' 3) κ. δημ.
ἀπερχόμενος, ἐκτοπίζόμενος, ὀλισθαίνων μετρώ
σιονε' διὰ τοῦ σώματος μου τὸν διανυόμενον χώ-
ρον: 'Αριστ.'Ορν.1020 οὐκ ἀναμετρήσεις αὐτὸν
ἀπὸν ἀλλὰχθ' | δὲν θὰ ἐκμετρησθῇς νὰ πᾶς ἀλ-
λῶς |, - γλυστρώντας στὸ κεφαλόσκαλο ἀναμε-
τρεῖς δλθ τὴ σκάλα' 4) παρορθῶ: Πλούτ.
Περικλ.38 ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις' 3) μέσ.

ἐπ' ἀνέρχονται, ἐπιστρέφω εἰς τὸ αὐτό : Πλάτ. Τιμ. 39 D ἀναμετροθέντα κύκλω· δ) ἀνασκοπῶ ἐν νῷ, ἐπαναφέρω, ἀναμνησκόμεναι : Λουκ. Νεκυομ. 18 ἀκούων οἰμωζόντων αὐτῶν καὶ τὴν παλαιάν τυχὴν ἀναμετρούντων· 7) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναλογίζομενος, ἐν νῷ συμπαραβάλλων πρὸς ἄλλα ἐκτιμῶ τι, τὸ ὑπολογίζω, τὸ χαρακτρίζω, τὸ προσδιορίζω : Εὐρ. Ήλ. 52 γνῶμης πονηρῆς κανόνιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον, Ἀγασθ. Ἰστ. 4, 132 B οὐ γὰρ ἅμα τῷ πλημμελεῖν καὶ τὰς τιμωρίας ἀναμετρεῖσθαι πεφύκαμεν, - ἐγκατέλειψε τὸ ἐγχειρήμα ἀναμετρήσας τὰς δυσχερείας, γνομ. πού ἀναμετράει τίς λύπης του λειψεύει τίς χαρῆς του· 8) μεσ. μτφ. μετρώ τι εἰς ἄλλον ἢ δι' ἄλλον, τῷ παρέχω τι οἶονε ὀφειλόμενον : Εὐρ. IT 346 εἰς θεοδόφωλον ἀναμετρομένη δακρυ ἰχνύουσα ὀφειλόμενα δάκρυα· 1.

ἀναμετριζομαι δημ. διαμείλω μετ' ἄλλου ἐλαφρὰ σκόμματα, περὶ ἀγῶνα, ἀστέια, μέτωρα : ἐκεῖ δὲ πού ἀναμετριζόμαστε θύμωσε.

ἀναμνηθῶ - ἄω Ἡσ. ἀναμνηθῶσαι μῆλη ἀναγλυφῆσαι· **ἀναμνησκῶ** νεώτ. ἀναμνησκῶμαι βλ. λ.

|| μτφ. ἐπαναλαμβάνω τὰ παρ' ἄλλων ἡδὴ λεχθέντα ἢ τὰ κοινῶς γνωστά : ἀναμνησκάει τὰς θεωρίας τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

ἀναμνησκασμός (τό) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀναμνησκῶσαι βλ. λ.

ἀναμνηστικὸς - ἡ-όν νεώτ. ὁ μνησκῶν, ὁ ἀναμνῶν τὴν τροφήν, ὁ ἐπαναφέρειν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα διὰ νέαν μάσησιν, ὁ μνηστικὸς : ἡ κάρηλος, ὁ βούς, τὸ πρῶτον εἶναι ζῶν ἀναμνηστικῶν.

ἀναμνηστικῆς - ατος (τό) νεώτ. ὁ ἀναμνηστικὸς βλ. λ.

ἀναμνηστικῶν - εως (ἡ) ἀναμνήσεις, ἡ πράξις τοῦ ἀναμνησκῶσαι βλ. λ.

ἀναμνησθῶμαι - ὅμαι κ. νεώτ. μασῶ ἐκ δευτέρου τὴν τροφήν ἐπαναφέρων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα, ἀναχαράζω, μαρκοῦμαι, ἐπὶ ζῶν μνηστικῶν.

ἀναμνησθῶμαι μτγν. μνηρῶμαι, περιτυλίσσω, ἀναμνησθῶ - εως (ἡ) μτγν. ἐπὶ νήματος, ἡ περιτύλιξις, τὸ μάζωμα, τὸ κουδάρισμα.

ἀναμνησθῶμαι - ὅμαι ἐκ νέου μηχανῶμαι βλ. λ. **ἀνάμνηα** ἐπὶρρ. ποιητ. ὅμνηα ἀναμνῆ βλ. λ. : Αἰσχ. Ἐπ. 239 κλύουσ' ἀνάμνηα πάγον.

ἀνάμνηδα ἐπὶρρ. ἀναμνῆ βλ. λ. : Σοφ. Τρ. 519 ἦν δὲ τῶν πάγον ταυρεῶν τ' ἀνάμνηδα κερῶν.

ἀναμνῆ ἐπὶρρ. μτγν. ποιητ. ἀμνῆ βλ. λ. **ἀναμνῆ** (ἡ) μτγν. ἀνάμνις, τὸ ἀνακάτωμα.

ἀνάμνημα - ατος (τό) νεώτ. ἐπὶ τροφῶν, μῆμα.

ἀναμνῆ μτγν. κ. ἀναμνῆ μτγν. ποιητ. ἀμνῆ μτγν. κ. νεώτ. ἀναμνῆ μτγν. κ. - εως, ὁρ. - εμῆα, - εμῆθη κ. - ἡγη, παρκα. - ἐμῆα, - ἐμῆθη ἀνακάτωμα : Ήλ. Ω 529 ὃ μὲν κ' ὀμνῆας δὴν Ζεὺς (δ. γ. καμνῆας), Ἡρ. 4, 26 ἀναμνῆαντες δὲ πάντα τὰ κρέα, νεώτ. ἀνάμνις τὸν σπῆτον μετὰ κριθῆς || μεσ. κ. παθ. ἐπὶ προσώπων, κατὰ τὴν αὐτὴν σημ., συμφορῶν, ἀνακατόνται : Ἡρ. I, 146 τοῖσι... ἔθνεα πολλὰ ἀναμνῆχται, Σοφ. Τρ. 715 ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμνῆμένοι, νεώτ. ἐξηφανίσθη ἀναμνῆεις εἰς τὸ πλῆθος || ἐνοῦμαι μετὰ πινος Δημ. I, 297 τούτους περὶ τὴν ἀνάμνησιν, ὅς δ' ἀναμνῆσθαι ὅτε ἀπετελείσαν ἕνα ὄμιλον· 2) μεσ. ἐπὶ προσώπων, ἐρχομαι εἰς ἐπιμῆσαν πρὸς τινα : Πλάτ. Νόμ. 20· 3) νεώτ. ἐνεργ. κ. παθ. κ. ἀναμνῆ - ὅμαι κατὰ τὴν ἴην σημ. μτφ. μετέχω, λαμβάνω μέρος : μὴ με ἀναμνῆεις εἰς αὐτὴν τὴν ὁποῖον ἐπιχειροῦν, - ἀναμνῆθαι εἰς τὸ ἐγκλημα, - οἱ ἀναμνῆμένοι εἰς τὸ σκάνδαλον εἶναι πολλοί || παρεμβαίνω, παρεισδύω : ἀναμνῆθαι εἰς τὴν μεταξύ των ἔριν, - ἀναμνῆσθαι εἰς ζῆλον ὑποθέσεις.

ἀναμνῆ μτγν. κ. νεώτ. ἀναμνῆ μτγν. βλ. λ. **ἀναμνῆ** δημ. κ. ἀναμνῆ μτγν. | ἀναμνῆ, ἀνακατῶν.

ἀνάμνητα ἐπὶρρ. δημ. κ. - χτα ἀναμνῆ, ἀνακατωτά, **ἀνάμνητα** (ἡ) νεώτ. μέγα σιδηροῦν δοχεῖον ἐν τῇ μεταλλουργικῇ, ὅπου ἐκχύνεται καὶ ἀναμνῆται ὁ σιδηρὸς τὸν ὀψικαμένον || ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, ἀναμνῆτα μηχανῶν ἐλαφρῶν ἐλαίων ὁ ἐλαστωτῆς | καρυπυράτερ).

ἀνάμνητα (ἡ) - ὀν μτγν. κ. νεώτ., δημ. - χτος, δ. γ. ἀνάμνητα ὁ μὴ ἀναμνῆται, ὁ ἀμνῆτα· 2) νεώτ. κ. δημ. ἀναμνῆται, ἀνακατῶν : νεώτ. ἀνάμνηται ἄνδρες καὶ γυναῖκες· ὁ ἐκ διαφόρων στοιχείων ἡ ποιότητων τοῦ αὐτοῦ πράγματος συντεθειμένος : παγωτὸ ἀνάμνητα, - σπῆτος ἀνάμνητα || νεώτ. ἰδίᾳ ἐπὶ τροφῶν, ὁ μετὰ ζῆλον οὐσίαν ἀναμνῆται, ὁ μὴ καθαρός, ὁ νοθευμένος : βούτυρον ἀνάμνητον | περιέχον λίπος.

ἀνάμνητα - ἡ-όν μτγν. ὁ ἀναμνῆται, ὁ ἀνακατῶν : || ὁ δεκτικὸς ἀναμνῆται.

ἀνάμνητα ἐπὶρρ. νεώτ. ἀναμνῆ, ἀνακατωτά, **ἀνάμνητα** - ὀν μτγν. ὁ καθ' οὗ σπῆτες ἀμνῆται ἢ δύνανται νὰ ἀμνῆθαι, ἀδύνατον ὁ ἀμνῆται : Ἡσ. ἀφ' ὀψικαμένου : Κύριλλ. Ἰωσ. 13, 725 ἀνάμνητα ἐξαιετῆς τῆς... ἀναμνῆται τὸ μέγεθος.

ἀναμνῆται κ. νεώτ., μέλλ. ἀναμνῆται, ὁρ. ἀνάμνηται, παθ. - ἀναμνῆται καμῶν τινὰ νὰ ἐνθυμῆθαι, ὑπενθυμῆσαι, ὑπομνησκῶ : Ὁδ. I 21 ταῦτα μ' ἀνάμνηται, Θουκ. 6, 6, 2 τὴν νουμένην ἑμμελίαν ἀναμνῆται τοὺς Ἀθηναίους, Εὐρ. Αἰκ. 1045 μὴ μ' ἀναμνῆται κακῶν, Δημ. 230, 26 ἐστὶ ἀνάμνηται κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα ἀναμνῆται || μνημονεύω, ἀναφέρω : Δημ. 297 ἐδημηγόρουν... πᾶνθ' ὅσα πάσι ἐναντὶ ἐπράξατο θεοδῶν ἀναμνῆται· 2) μεσ. - ὅμαι ἐνθυμούμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου : Ἡρ. 2, 151 ἀναμνῆται τοῦ χρησμοῦ, Θουκ. 2, 54, 2 ἐν δὲ τῷ κακῷ οἷα εἰκὸς ἀναμνῆται κατὰ τοὺς τοῦ ἔπους, Πλάτ. Φαῖδ. 72 B ἀνάμνηται πού ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμασθῆναι ὁ νῦν ἀναμνῆται, νεώτ. ἀναμνῆται τοῦ ἡρώδου τὸν προγόνου.

ἀναμνῆ ποιητ. ἀντὶ ἀναμνῆται περιμένω : Ήλ. Α 171 ἀλλήλους ἀναμνῆται· 2) ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ : Ήλ. Π 363 ἀλλὰ καὶ ὡς ἀναμνῆται.

ἀναμνῆται - ὅμαι μτγν. μνησθῶμαι, ἀπομνησθῶμαι, **ἀναμνῆται** μτγν. ἡδὴ καμνῆτῃ φωνῇ, κατὰ δ. ἔρμ. ὡς με φωνῇ καμνῆτῃ, παραπονοῖα : Ἀθην. 4, 176 B τὰς ἡδίστας ἀρμονίας ἀναμνῆται || μεσ. κ. μεσ. - ὅμαι κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. ὡς ὁρηνωδῶς.

ἀναμνῆ ἐπὶρρ. κ. νεώτ. ἀναμνῆται, ἀναμνῆται, ἀνάμνηται : Ἡρ. I, 103 ἀναμνῆ ἦν πάντα ὁμοῖος ἀναμνῆται, Θουκ. 3, 107, 4 Παιονομῆται δὲ καὶ Ἀμπαρῆται ἀναμνῆται τεταγμένοι, Στράβ. 155 γυναῖκες ἀναμνῆται ἀνδράσιν | ἀνάμνηται.

ἀναμνῆται - εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. - η, δ. γ. ἀνάμνηται τὸ ἀνακάτωμα : Θεοφ. ΦΑη. 4, 15, 4, νεώτ. ἀνάμνηται οὐκ μεθ' ὁδῶν· 2) ἐπὶ προσώπ. ἐπιμῆται, συγχρωτισμός : Πλούτ. Νομ. 17 ἀνάμνηται πάντων γενέσθαι πρὸς πάντας, νεώτ. ἡ ἐν τῇ αὐτῇ χώρα ἀνάμνηται διαφόρων φυλετικῶν στοιχείων· 3) νεώτ. κ. συμμετοχῇ : εἶναι βεβαία ἡ ἀνάμνηται καὶ ἐπισήμως προσώπων εἰς τὴν κατάρτησιν || κ. παρεμβαίνει, ἡ ἐπὶ δόξῃ, ἡ ἐπὶ δόξῃ ἀποφασίζω πᾶσαν ἀνάμνηται εἰς τὴν ἵστηται.

ἀναμνῆται δημ. μισῶ, αἰσθάνομαι μίσος, ἐχθρῶν, ὁποσπορῶν πρὸς τινα : τὴν ἀναμνῆται ἡ καρδιά του || παθ. - ὅμαι κ. - ὡμοι κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. μισοῦμαι ὅπῃ πινος.

ἀναμνῆται ποιητ. κ. ἰων. ἀντὶ ἀναμνῆται ἀναμνῆται βλ. λ. : Ὁδ. Κ 235 ἀνάμνηται δὲ σπῆτος φέρω.

μακά 2) μέσ. ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν, συνάφειαν, συνάπτω σχέσεις: Ἡρ.Ι.199 πολλὰ οὐκ ἀξέμεναι ἀναμνησθῆναι τῆσι ἄλλοις.

ἀναμνησθῆναι πάλιν μισθάρω, ὑπηρετῶ ἐκ νέου ἐπὶ μισθῷ: Κωμ. Ἀδελφ.ΙΙ.

ἀναμνησθῆναι κ. νεώτ., δωρ. ἀμμ- ἐκ νέου τι ἐκμισθῶ βλ. λ., παρέχω τι πάλιν ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ ἐνοικίῳ: Πίν. Ἡρακλ.2,63 ὅσα ἂν μέλονται ἀμμίσθωθι ἴσα λιγώτερον ἢ ἂν νοικιασθῇ: 2) νεώτ. ἐκ νέου μισθῷ βλ. λ., λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου πρὸς χρῆσιν μου ἢ πρὸς ἐκμετάλλευσιν ὑφ' ὠρισμένους ὁρους ἀκίνητόν τι ἐπ' ἐνοικίῳ, ζανα-νοικιάζω: ἀνεμίσθωσεν τὴν οἰκίαν, -τὸ θέατρον· || νεώτ. μέσ. -αῖμαι κατὰ τὴν αὐτὴν 2αν σημ.

ἀναμνησθῆναι -εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου μίσθωσις βλ. λ., ἀνανέωσις μισθώσεως.

ἀναμνησθῆναι ἰδί νεώτ. ὁ ἐκ νέου παρέχων ἢ λαμβάνων τι ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ ἐνοικίῳ, ἐκ νέου ἀνεμίσθωσιν βλ. λ.

ἀνάμνητα ἐπιγρ. δημ. ἀναμνήτως, ἀνάκατα, ἀνακατεμένα: γερά καὶ σάνια ἀνάμνητα, - ἀνάμνητα τὰ λεγὰ ἑλληνικά καὶ φεργικά.

ἀναμνητα ἰδί μτγ. δημ. ἀναμνα βλ. λ. πᾶν τὸ ἀνημμένον, οἷον δῶς, δαυλὸς κττ.: || ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Πλούτ.890 Α ἀναμνα νοερόν ἐκ θαλάττης.

ἀνάμνητος -ον ὁ ἄμνητα μὴ ἔχων, χωρὶς μῆτις: || ὁ ἀνευ κόμῃος: Ξεν.Κυν.24 ὑπερίσθωσαν δὲ οἱ περιόρσοι ἀνάμνητοι ἵνα εὐδοχοῖν ὡσι.

ἀναμνησθῆναι δημ. κ. -ιάζω ἐνθυμούμαι, ἀναμνησθῆναι: Ἐρωτοκρ.ΕΒ67 ἤφηνε πάλι τοὶ πολλοὺς καὶ πλὴθὺ δὲν τὸ ἀναμνησθῆναι 2) μτθ. ὑπενθυμίζω, ὑπομνησκώ: αὐτ.Δ.774 νὰ πέμψω δούλο με γραφὸς, τὸ φίλον ν' ἀναμνησθῇ: 3) μερῶν περὶ πινος, φρονιζῶ, δεικνύω ἐνδιαφέρον: γνωμ. τίς τσοῦρησεν ὡς νὰ παντρευτοῦν ἢ μάννα τὸ ἀναμνησθῆναι.

ἀνάμνημα -ατος (τὸ) μον. τὸ ἀναμνησθεῖν ἢ τὸ ἀναμνησκόμενον, ἡ ἀνάμνησις.

ἀναμνημονεύω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναμνησκώμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην: || δημ. ἐπὶ τεχνό-ωτων, μνημονεύω τινά συχνάκις ἐν προσευχῇ δεόμεναι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του.

ἀνάμνησις -εως κ. νεώτ., δημ. -η ἡ ἀνάκλησις εἰς τὴν μνήμην, ἐνθύμησις, ἡ εἰς τὴν συνειδήσιν ἑπανάφορα προτέρων παραστάσεων ἴται εἰκότων, λόγων, προσώπων, γεγονότων, γνώσεων, κατ' Ἀριστ.λ.Μνήμ. «μνήμη ἀπολομένης ὑπὸ λήθης ἀνάμνησις»: Πλάτ.Φαιδ.72 Ε ἡμῖν ἡ μνήμη οὐκ ἄλλα τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει αὔσα, Δαμάσκ. ἐν Ἀμμων. ἀνάμνησις ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων, ΚΔ Λουκ.22,19 τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἑμὴν ἀνάμνησιν, νεώτ. ἡ ἀνάμνησις τῶν φερικαλεοτήτων τοῦ πολέμου: 2) ἀνακεφαλαίωσις: Ἀριστ.Ρητ. παλιλλογία δ' ἐστὶ σύντομος ἀνάμνησις 3) εἰδ. ἐνθύμησις τῶν γενομένων εὐχῶν, προσφορὰς εἰς θεούς, ὑποσχέσεων θυσιῶν, ταξίματος: Λυσ.2,39 ποῖαι δ' οὐχ ἱκανταί θεῶν ἐγγόντο ἢ θυσιῶν ἀναμνησεῖς 4) εἰδ. μον. ὑπόμνησις: ὁ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων ἀξιωματώχεος τῆς βυζαντινῆς αὐλῆς, ἐντεταλμένος νὰ καταγράφῃ τοὺς ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλως διακριθέντας καὶ νὰ ὑπενθυμίζῃ τοῦτους εἰς τὸν αὐτοκρατορά 5) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπὶ ἐκτ. συνολικὴ ἐνθύμησις, περιληπτικὴ μνήμη γεγονότων, καταστάσεων, ἐντυπώσεων κττ., αὐτὰ ταῦτα τὰ γεγονότα, ἡ ἐνθυμεία τις ἀπὸ τὴν πάλιν αὐτὴν ἔχω ἀναμνήσεως, - αἱ παιδικαὶ μου ἀναμνήσεις, - ἡ ἀνάμνησις μου ἀπὸ τὸν πόλεμον μὲ κάνει ν' ἀνατρίχίζω || συνεκδ. ἐνθύμιον: ἡ ὁδὸς αὐτὴ εἶναι ἀνάμνησις ἀπὸ τούτῃ βαλκανικῆς πολεμίας 6) ἀποκρυφολ. ἡ ἱκανότης πινὸς τοῦ ἐνθυμῆσθαι προγενεστέρων ὑπάρξεως αὐτοῦ: ὁ

Πυθαγόρας ἦτο ἐκ τῶν ἐχόντων τὴν ἀνάμνησιν. **ἀναμνηστήριος** -ον μον. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀνάμνησιν, ὁ γενόμενος, ὅπως διατρήτῃ εἰς κοινὴν μνήμην πρόσωπόν τι ἢ γεγονός: Νικήτ.Χων. 23,3 ἀναμνηστήρια τῶν πεπραγμένων καὶ χαριστήρια, νεώτ. ἀναμνηστήριος πλάξ - στήλη - τελετή, ὁ νεώτ. ἀναμνηστήριος 2) τὸ δωροῦμενον εἰς ἀνάμνησιν, δημ. εὐχρ. εἰς πλῆθ. θυμητικά.

ἀναμνηστικός -ή-ων κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ ἀναμνησθῇ, ἀγγίχους, διαστέλλεται τοῦ μνημονικοῦ: Ἀριστ.λ.Μνήμ.449 D7 οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ εἰσι μνημονικοὶ καὶ ἀναμνηστικοί, ἀλλ' ὥς ἐπὶ πολλοὺ μνημονικώτεροι μὲν οἱ βραδείας, ἀναμνηστικώτεροι δὲ οἱ ταχείας καὶ ἐμαυτοῦς 2) ὁ προκαλὼν ἀνάμνησιν βλ. λ.: Γαλ.Ι,313 ἀναμνηστικὰ σημεῖα, νεώτ. ἀναμνηστικὴ στήλη, ἀναμνηστικόσμημα: || ὁ γινόμενος, ὅπως προκαλῶν ἀνάμνησιν, ἀναμνηστήριος: ἀναμνηστικὴ εὐρητή.

ἀνάμνηστος -ον ὁ ἀναμνηστικός βλ. λ.

ἀναμνηστικός -ή-ων δημ. τὸς δύναται νὰ ἀναμνησθῇ. **ἀνάμνησις** (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ σπονδυλωτὰ ζῷα, ὧν τὸ ἐμβρυον ἀναπτύσσεται ἀνευ ἀμνίου βλ. λ., ἥτοι οἱ ἰχθύες καὶ τὰ ἀμφίβια: ἀντίθ. ἀμνιωτά.

ἀναμνηστικός (ἡ) μτγ. ἡ ἀπόδοσις τῆς προσήκουσας μίσρας, ἡ δόσις τοῦ ἀναλογούντος.

ἀναμνηστικός -εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου μόλυνσις: || ἡ ἐπανεκκλημένη μόλυνσις.

ἀναμνηστικός κ. νεώτ. μόλυνω: Φερεκρ.Ι73, 2) ἐκ νέου μόλυνω: || ἐπανεκκλημένης μόλυνω.

ἀναμνηστικός (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ ἀναμνηθῇ τῆς ἐγκοιτητῶν, ὑπομονή: Ἰάμβλ.ΒΠυθ.3Ι,197Ι.

|| Ἡσ. «μακροθυμία» 2) νεώτ. τὸ νὰ ἀναμνηθῇ τις τινὰ ἢ τι, νὰ περιμένῃ, νὰ καρτερᾷ ὅτι θὰ συμβῇ τι, ἡ ἀπαντοχὴ, τὸ καρτέρεμα: ἀναμνηθῇ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης - τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου, τῶν ἀποτελεσμάτων, - τοῦ γάμου, - τοῦ τοκετοῦ, - τοῦ θανάτου, - εὐτυχῶν γεγονότων, - μέχρις ἐνληλικώσεως, - μέχρις ἐξακριβώσεως κττ., αἰθουσα ἀναμνηθῇ (ἡ ἐν ἡ ἀναμνησθῇ οἱ προσερχόμενοι, οἷον ἐν σιδηροδρόμ. σταθμῷ, τελωνεῖν ἢ ἀ. δημοσίᾳ ἰδρύματι, ἀνακτόρῳ κττ.): φρ. ἐν ἀναμνηθῇ ἐν ἀγρόνῳ παρακολουθεῖ ἡ πλώς ἐν προσδοκίᾳ συνεπέα προβλεφῶς ἡ πιθανότητος συμβησομένου: ἐν ἀναμνηθῇ ἐπικειμένου παλέμου, - προσεχούς αἰρήνης, - συμμιδαμοῦ, - τοῦ γάμου, - τοῦ θανάτου, - τῆς ἐκδόσεως τῶν διαπραγματεύσεων κττ.: || εἰδ. στρατ. παραμνηθῇ ἐτοιμομάχου στρατεύματος ἐν ἐπικαίρῳ εἰς τὰ μετόπισθεν θέσει, μέχρις οὗ ἐπιστῇ ὁ εὐθετος χρόνος ἐπεμβάσεως καὶ συμμετοχῆς αὐτοῦ εἰς τὴν πολεμικὴν σύρραξιν: ἡ ἀναμνηθῇ τῆς στρατιᾶς τοῦ δεξιοῦ, - τὸ ἱππικὸν ἐν ἀναμνηθῇ: || εἰδ. ναυτ. ἀναμνηθῇ διὰ τοῦ ναυλοῦ καὶ ἐγγράφῳ ἢ ἐκ τῆς κρατοῦσης συνθηκῆς ὁριζόμενος χρόνος διαμνηθῇ τοῦ πλοίου εἰς κλιμένη διὰ φόρτισιν ἢ ἐκφορτίσιν, ἀνευ ἀποζημιώσεως καὶ ἡ ἐπὶ πλῆον τῆς συμπεφωνημένης ἢ συνθηκῆς διαμνηθῇ τοῦ πλοίου, δημ. ὅφειλεται ἡμηρεσία ἀποζημιώσεως, δημ. σταλία ἢ σταλίς.

ἀναμνηστικός ἀναμνηστικός βλ. λ.

ἀναμνηστικός ἀναμνηστικός μον. ὁ ἐκφοβός.

ἀναμνηστικός μωρῶν, κάμων θάρρων, βαμῶν, παταγῶν: Ὁδ.Μ.238 λέδης ὡς ἐν πυρὶ πολλῶν πᾶς ἀναμνηστικός κικωμένη (ἡ Χάρυδις).

ἀναμνηστικός (τὸ) νεώτ. ὁ ἀναμνηστικός, ὁ κἀποτρον κωνικός ἡ κοῖλον κἀποτρον, ὅπερ καταλλήλως τιθέμενον ἀποδίδει εἰς τὸ φυσικὸν τὰς πρότερον ἐπὶ τῆς παραμνηστικῆς εἰκόνας.

ἀναμνηστικός -ὠν δημ. -ὠνω κ. νεώτ. μορφῶν, διδῶ νῆαν μορφήν, νέον σχῆμα εἰς τι: || μεταμορφῶναι: 2) μτφ. παρέχω νέαν διδασκίαν, μετα-

σκευάζω, ἀνακαίνιζω· ἀνεμόρφωσεν τὴν καινώναν, - τὴν ἐκπαίδευσιν.

ἀναμορφώνω δημ. ἀναμορφῶ βλλ. **ἀναμόρφωσις**-ως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐκ νέου μόρφωσις, μετασκέυη, ἀνακαίνισις, ἀνάπτυξις, ἀναγέννησις· Σουβῆ, ἐν λ. καινουργισμός.

ἀναμορφωτήριος-ον νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπενεγκὼν ἀναμόρφωσιν.

ἀναμορφωτής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. -ώτρια ὁ ἀναμορφῶν, ὁ ἐνεργῶν, ἐπιφέρων ἀναμόρφωσιν βλλ.: 'Ηο. «εἰδοποιός», νεώτ. ἀναμορφωτής τῶν ἡθῶν - τῆς ἐκπαίδευσως.

ἀναμορφωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν βλλ.: ὁ ἐπιδιδῶν ἢ ἐπιφέρων ἀναμόρφωσιν· ἀναμορφωτικὴ προσπάθεια· ὁ ἀναμορφωτικὸν κάτοπρον βλ. ἀναμορφωσκόπιον.

ἀναμορφωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναμορφωτικὸν βλλ.: τὸ βιβλίον ἐπέδρασαν ἀναμορφωτικῶς ἐπὶ τῆς νεολαίας.

ἀναμορφώδουλός-η-ον δημ. ὁ συνήθως ρυπαίνόμενος, λεριάρης, μουρδούλης· ὁ δ-ακτος, ἀκατάστατος εἰς τὰς συμφωνίας του, τὰς συναλλαγὰς του κττ.

ἀναμορῶδων δημ. κ. ἀνεμορῶδων κ. μέσ. κ. παθ. -ομαι ρυπαίνω, λερῶν κ. ρυπαίνομαι μόνος μου ἢ ὑπὸ ἄλλου· 'Ερωτόκρ. 78 δὲ μοιάζει ν' ἀνεμορῶδῃ σὺ στόμα ντ' ἔτοια βῶσι· ὁ μτφ. ἐξελιγμένος, ταπεινωτικῶς κολλάζω, τιμωρῶ, ἐμπτῶ κατὰ πρόσωπον· τὸν ἀναμορῶδωσεν μπροστὰ στὸν κόσμον.

ἀναμορῶζομαι βλ. ἀναμυρῶζομαι.

ἀναμοχλευμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναμοχλεῖν βλ. λ.

ἀναμόχλευσις-ως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ διατάραξις, ἡ ἀνατροπὴ· Θεόδ. Ὑρτάκ. ἀν- τὸν ἁρμονιών (ταῦ σώματος ἔνεκα νόσου)· 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου οἰομένη διὰ μοχλοῦ κίνησις, ὁ ἀνακίνησις· 3) νεώτ. μτφ. ἡ ὑπὸ πινος ἀναρρίπισις, ἐκ νέου ἐξάφης· ἡ ἀναμόχλευσις τῶν πολιτικῶν παθῶν.

ἀναμοχλευτήρ-ήρας (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ ἀναμόχλευσις βλλ. 2).

ἀναμοχλευτής θηλ. -ατρια νεώτ. ὁ κάμνων ἀναμόχλευσιν βλλ.

ἀναμοχλευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρόσφορος, ὁ ἐπιτήδειος δι' ἀναμόχλευσιν βλλ. 3)· πράξεις ἀναμοχλευτικαὶ τῶν πολιτικῶν παθῶν.

ἀναμοχλεύω κ. νεώτ. διὰ μοχλοῦ κινῶ, κάμνω τι νὰ ἀνοίξῃ· Εὐρ. Μῆδ. 1317 τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας; (διὰ τοῦ μοχλοῦ παραδιάσεις), Λουκ. 4 ἀναμοχλεύουσιν τὴν Ὅσσαν πρῶτον· 2) μτφ. -βλ. τὰ κεκρυμμένα φέρω εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω· 'Ηλιδ. Α18. 18 τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις;· ὁ νεώτ. ἀναρρίπιδω, ἐκ νέου ἐξάπτω· ἀναμοχλεύει ἀπομονωθεὶς ἐχθρὰς.

ἀνάμψαιμα (τὸ) δημ. κ. ἀνέμψ. ὁ ἐμπαιγμός, τὸ περιγέλασμα· ὁ, τι τις περιγέλῃ, τὸ ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ· δ. περιψαιγμα, περιγέλα· με τίς ἀνοήσιες του ἔγινε ἀνάμψαιμα τοῦ κόσμου.

ἀναμψαίω δημ. κ. ἀνεμψ. -περιπαίω, περιγελῶ.

ἀναμψαικτής (ὁ) θηλ. -αίκτης, κ. -χτής ὁ κατὰ συνήθειαν περιπαίων, ὡλλως περιγελαστής.

ἀναμψαικτικός-ή-δ δημ. κ. -χτικός ἐπὶ προσ., ὁ πρὸς τὸ ἐμψαίνει ἐπιρρηθῆς· ὁ ἐπὶ πραγμ., ὁ δι' οὗ γίνεται ἐμπαιγμός· λόγια ἀναμψαικτικά.

ἀναμψαιμπούλα (ἡ) δημ. βλ. ἀναμψαιμπούλα.

ἀναμψέχονος-ον ὁ ἀνεμψέχωνος βλ. λ.: Πυθαγ. δ ἀναμψέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν.

ἀναμψιστεύομαι δημ. ἐμπιστεύομαι, δεικνύω πρὸς τινα ἐμπιστοσύνην· δ. τραγ. κὶ ἐγὼ σ' ἀναμψιστεύτικα κὶ ἦρθα νὰ προσκυνήσω.

ἀνάμψαι (ἡ) δημ. ἡ ἀνάμψαια, ἡ διακοπή, ἀ-

νάψαισις, σχολή· δὲν ἔχει ἀνάμψαια νὰ σταθῇ (ἐπὶ λίαν πολυπραγμονοῦντας).

ἀναμψλάκηντος-ον ὁ μηδενὸς ἀστοχῶν, ὁ τῶν πάντων ὀκιστῶν· Σοφ. ΟΤ 472 δεῖναι δ' ἄμ' ἐπονται κῆρες ἀναμψλάκηνται (οχολ. «αἱ εἰς μηδὲν ἀμαρτάνουσιν, ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι»)· 2) ὁ μὴ ἀμαρτάνων ἢ ὁ μὴ πλανώμενος· Αἰσχ. Ἀγ. 345 θεός δ' ἀναμψλάκηντος εἰ μὲλοι στρατός.

ἀναμψοδίω δημ. κ. ἀναμψοδῶ βλ. λ.

ἀναμψοδῶ-ῶ δημ. κ. ἀναμψοδῶ κ. -ῶ ἐμ-ποδῶν εἶμι, ἐμψοδίζω, κωλύω.

ἀναμψοδῶμα (τὸ) δημ. τὸ νὰ ἀναμψοδῶ-νωμαι βλ. λ., ἡ ἀνάμψις, ἡ παρέμβασις εἰς τι οὐχὶ κατὰ ἀπασχῶνται λόγον, ἀλλὰ καθ' ὑπερτίμησιν τῆς φυσικῆς δυνάμεως ἢ ἄξιαις.

ἀναμψοδῶνται δημ. κ. ἀναμψοδῶνται ἀναμψιγνώμαι, παρεμβῶναι ἀνευ λόγου, καθ' ὑπερτίμησιν τῆς φυσ. δυνάμεως ἢ ἄξιαις μου, ἐπὶ παιδῶν ἢ ὑπηρετῶν κττ. ἀναμψοδῶνται εἰς διένεξιν· κάποτε στ' ἀγὰ σου καὶ μὴν ἀναμψοδῶνται ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρνουν, - ἀναμψοδῶθηκε στὴ μέση κὶ αὐτός (ὁ μικρός, ὁ ἀσήμαντος).

ἀναμψομπούλα (ἡ) δημ. κ. ἀνε- κ. ἀναμψομπούλα ταραχή, θόρυβος, ἀκαταστασία, ἀταξία· παροιμ. ὁ λύκος στὴν ἀναμψομπούλα χαίρεται.

ἀναμψυξ-υκος (ὁ, ἡ) μτφ. ὁ μὴ ἔχων ἀμψικα βλ. λ., κεφαλὸδεσμον· Καλλ. Δημ. 124 ἀπεδίδωται καὶ ἀνάμψυκες (εὐπρόλυτοι καὶ μέλυτο μολλιά).

ἀναμψυξ-ως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀναμψῶν βλλ.

ἀναμψυκτήρ-ήρος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπομψυκτήρ βλλ.

ἀναμψυκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος δι' ἀναμψῆσιν βλ. λ.: ἀναμψυκτικὴ προδοσία.

ἀναμψυκτικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀναμψῆσεως, κατὰ τρόπον ἀναμψυκτικὸν βλ. λ.

ἀναμψυξ-ῶ νεώτ. βυζαντινὸν ροφῶ, ἀπομψῶ.

ἀναμψυλᾶναι 'Ηο. «ἀνανεῦσαι, ἀρησασθαι».

ἀναμψυρσάμενος 'Ηο. «χρηματῶμενος».

ἀναμψίξω μον. χρίω πάλιν διὰ μύρου.

ἀναμψυρισμός (ὁ) μον. ἡ ἐκ νέου μύρωσις· Φῶτ. Ἐπιστ. 257 ὁ ἀναμψυρισμός τῶν ἡδὴ βεβα-πτισμένων καὶ μεμψυρισμένων.

ἀναμψιστεῖ (οἱ) νεώτ. οἱ ἐνεργούντες ἀναμψισμὸν, ἐκ νέου μύρωσιν, ἐπὶ ῥύσων αἰρετικῶν.

ἀναμψιστής-ως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου μύρωσις, τὸ μόν. ἀναμψιστός βλ. λ.

ἀναμψυθίζομαι ἐκβάλλω στεναγμόν, οἰμῶζω· Αἰσχ. Πρ. 743 σὺ δ' αὖτ' ἐκείρας κἀναμψυθίζῃ (ἐσφ. γρ. ἀναμψυθίζῃ).

ἀναμύω μον. ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀντίθ. συμμύω· Εὐστ. Πονημ. 67 τάχιον ἢ ἀναμύσαι τι-νὰ· 'Ηο. «ἀναμύειν ἀναδιδέειν».

ἀναμφήριστος-ον μτφ. κ. νεώτ. ἀδιαφιλονίκητος, ἀναντίρρητος, βέβαιος, ἀναμφίβολος· Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 378 'Ηο. «ἀναμφήριστον ἀναμφίβολον».

ἀναμφήριστος ἐπίρρ. μτφ. κ. νεώτ. ἀδιαφιλονικητός, ἀναντιρρήτως, ἀναμφισβητήτως.

ἀναμφισατός-ον μτφ. ἀντὶ ἀναμφιστος βλλ., ὁ ἀνεπιβεκτός ἀμφίβολος.

ἀναμφίβολος μτφ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀμφίβολος, ὁ ἀσφαλής, βέβαιος· Διον. Ἀλ. 357 ἀναμφίβολος τιμή, νεώτ. ἀναμφίβολος εἶναι ἡ ἐκλογικὴ ἐπιτυχία.

ἀναμφίβδωλος ἐπίρρ. μτφ. κ. νεώτ. ἀνεμψί-βολος, βέβαιος· ἀναμψίβδωλος εἶναι ἀπατός.

ἀναμφίδοξος-ον μτφ. ὁ περὶ οὗ οὐδεὶς ἀμφίδοξεῖ, ὁ περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει διάστασις γυνώμης.

ἀναμφίδόξως ἐπίρρ. μτφ. ἀνεμψίδοξως, κοινῇ συναντῶνται.

ἀναμφισατός-ον μτφ. ὁ μὴ ἠμφισπέντος, ὁ ἀνεμψισπέντος ὁ μτφ. ὁ ἀπροκάλυπτος· Κούρ. γυνὴν καὶ ἀναμφισπέντος τὴν ἀλήθειαν.

ἀναμφισατός ἐπίρρ. ἀνεμψισπέντος· Ἰουλιαν. μόνον οὐχὶ γυνώμης καὶ ἀναμφισατός.

ἀναμφίλεκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ἀμφιλογία, ἀντιρρήτος: Διον. Αλ.5,5 ἀναμφίλεκτος. - τεκμηρίως.
ἀναμφίλεκτως μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ ἀντιλογίας, ἀντιρρήτως.

ἀναμφίλογος-ον ὁ μὴ ἀμφιλεγόμενος, ἀναμφίλεκτος βλλ., ἀσφαλής: Ξεν. Απομν.4,234 ἀναμφιλογώτατον ἀναθάνειναι τὸ εὐδαιμονεῖν.

ἀναμφιλόγως ἐπίρρ. ἀνευ ἀντιρρήσεως, ἀδιαφιλονικίως, ἀναμφισβητήτως: Ξεν. Αγ.2,12 Ἀγασίλαον ἀνδρεῖον μὲν ἔξεστιν εἶπειν ἀναμφιλόγως || ἀνευ ἀντιλογίας, προθύμως, εὐχαρίστως.

ἀναμφοίως μτγν. ὁ ἀνευ ἀμφοτέρωθεν.

ἀναμφοίροπος-ον ὁ μὴ ὢν ἀμφοίροπος βλλ.

ἀναμφοισθητικός-ον μτγν. ὁ μὴ δεκτικός ἀμφοισθητικῶς, ἀναμφοισθητικός βλλ.

ἀναμφοισθητικός (-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀμφοισθηόμενος ἢ ὁ μὴ δεκτικός ἀμφοισθητικῶς, ἀντιρρήτος, ἀδιαφιλονικητός: Θουκ.1,132,5 ἀνευ ἀναμφοισθητικῶν τεκμηρίων βουλεύσαι τι ἀνίστατο, Λυσ.2,43 ἀναμφοισθητά τὰρίστειτα τῆς ναυμαχίας ἔλαβον, νεώτ. ἀναμφοισθητικός ἀλήθεια, - ἀποδείξει || Ξεν.ΚΠ8,5,6 ἀναμφοισθητικός χώρος |θέσις ὁρισμένη|. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἐρίζων, ὁ μὴ ἔχων διαφορὰς πρὸς τινα: Ἰσοκ.8,44 οὐδεμίαν αἰτίαν ἔχουмен, ἀλλ' ἀναμφοισθητικοὶ τὸν ὅπαντα χρόνον διετέλεστομεν.

ἀναμφοισθητικός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀναμφοισθητικῶν ἀνευ ἀμφοισθητικῶς βλλ., ἀντιρρήτως, ἀδιαφιλονικήτως: Δημ.134,6 ἀναμφοισθητικῶς τὰτε ἡμέτερα αὐτῶν κεκομισθαι, νεώτ. ἀναμφοισθητικῶς εἶναι ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος.

ἀναμφοσταναύτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ταλαντεύσεως πρὸς τὰ δύο μέρη.

ἀναμφοδάρχος Πάπ. ὁ μὴ ἐν καταλόγῳ περιληφθεὶς, καταγραφεὶς ὅπᾳ ἀμφοδάρχου.

ἀναμωκώμαι-όμαι οχλὸ. διαμωκώμαι, χλευάζω, ἐμπαίζω.

ἀνανάβητος-η-ο ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποθάνῃ.

ἀνανάγκαστος-ον ὁ μὴ ἀναγκαστός, προαιρετικός: Ἀρρ. Ἐπικτ.1,6,40.

ἀναναγκάστως ἐπίρρ. μτγν. οὐχὶ ἀναγκαστικῶς, κατὰ προαίρεσιν.

ἀνανάγνωστος-ον νεώτ. ὁ ἐκ κακογραφίας ἢ ἐκ φθορᾶς ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας μὴ ἀναγνωσκόμενος || ὁ μὴ μὴ ἀναγνωσθεὶς.

ἀνανάκλητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀνακλητός, μὴ εἰς ἀνάκλησιν ὑποκείμενος || ὁ μὴ ἀνακληθεὶς.

ἀνανάριστα ἐπίρρ. δημ. ἀνανούριστα βλλ.

ἀνανάριστος-η-ο δημ. ἀνανούριστός βλλ.

ἀνάναρκος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ζῶον ἐνδοιμέσον μεταξὺ ἰχθύος καὶ κήτους, ἔχον ἰσὺν μεγάλην κεφαλὴν· εἶναι περικείμενον διὰ τὸ λῆκος καὶ τὴν γλοιώδη οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου του, ἐξ ἧς παρασκευάζεται ἡ στερνίτη.

ἀνανάς (ὁ) νεώτ. βοταν. ἀνανάσις (ἡ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βρομυλαιοειδῶν, ἰθαγενεὶς τῆς τροπικῆς Ἀμερικής· ἐν τῶν εἰδῶν αὐτοῦ, ἀνανάς ὁ φυτεὺς, προσμοιάζων μὲ τὴν ἀλόην, παράγει λίαν εὐγεύστους καρπούς, δι' ὃ καὶ καλλιεργεῖται εὐρύτατα εἰς πολλὰς τροπικὰς καὶ μεσημεριάζουσας χώρας. 2) ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ ἐν χρ. κ. εἰς πληθ. ἀνανάδες· τὰ ἐκ τοῦ καρποῦ παρασκευαζόμενα ἡδύσματα ἢ γλυκίσματα.

ἀνανάσις (ἡ) νεώτ. αἰ καρποὶ τοῦ ἀνανά βλλ.

ἀνανάσσει (ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀνανά βλλ.

ἀνανάδης ἐπιρρηματικῶς, ὄντως.

ἀνανάδης ὡς ἐξ ἐπιθ. ἀνανάδης· Ἰσ. ε οὐκ εὐάρεστον ἡ ἀληθές.

ἀνανάδρα ἐπίρρ. δημ. μὲ ἀνανάδριαν, κατὰ τρόπον θανάδρον βλλ., ἀντίθ. ἀνδρικά ἢ ἀντρικά.

ἀνανάδρις (ἡ) κ. ἀνανάδρεα κ. σπαν. ἰων. ἀναν-

δρήη κ. νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις ἀνδρείας, γενναϊότητος; ἡ δειλία: Αἰσχ. Πέρσ.755 τὸν δ' ἀνανάδριαν ὑπὸ ἔνδον αἰχμᾶζειν, Θουκ.1,83,1 ἀνανάδρια μὴδενὶ πολλοῦς μὴ πόλει μὴ ταχὺ ἐπελεθεῖν δοκεῖται εἶναι, νεώτ. ἡ ἀνανάδρια τοῦ ἀρχηγοῦ ἔφερε τὸν παυκόν. 2) ἔλλειψις ἀνδρικοῦ χαρακτήρος, εὐσταθείας, θάρρους: Εὐρ. Μήδ.466 μέγιστον εἰς ἀνανάδριαν κακῶν, Πλάτ. Φαίδρ.254 C δειλία καὶ ἀνανάδρια λιπνόντας τὴν τάξιν, νεώτ. ἐξ ἀνανάδριος ἐφῆκεν ἀνυπερασπίστους τοὺς συναγωνιστάς του. 3) φυσικὴ ἀδυναμία περὶ τὰ γενετήσια, ἀνικανότης, ἐπὶ ἀνδρῶν, ἰδίως εὐνοῦχων: Λουκ. Συρ. Θε.26. 4) ἀγαμία, ἐπὶ γυναικῶν: Πλούτ. Ἠ8,302 F αἱ δὲ ἀνανάδριαι ἀπὲρ τοιοῦτων ἄλγεων γάμων.

ἀνανάδριαι ἰοί! [ἀμφ.] οἱ εὐνουχισμένοι.

ἀνανάδρικος -ῆ-αν νεώτ. ὁ εἰς ἀνάνδρον ἄρμόζων, ὁ κατὰ τρόπον ἀνάνδρον: ἀνανάδρικοι λόγιοι.

ἀνανάδρος (-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὢν ἀνὴρ [γενναῖος], ὁ μὴ ἀνδρεῖος, ὁ δειλός: Πλάτ. Γοργ.522 B ὅστις παντάσῃσιν ἀλόγιστος καὶ ἀνανάδρος ἐστί. 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἀνάρμοστος εἰς ἀνδρὰ: Πλάτ. Φαίδρ.239 D πόνην μὲν ἀνδρείων ἄπειρον, ἔμπειρον δὲ ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης, νεώτ. ἀνανάδροι χαρακτῆρες. 3) ὁ ἀνευ ἀνδρῶν: Αἰσχ. Πέρσ.166 χρημάτων ἀνάνδρων πλεῖστος. 4) ἐπὶ γυναικῶς, ἡ ἀνευ ἀνδρός, συζύγου, ἡ ἀγαμία: Αἰσχ. Ἰκ.287 καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεατόδρους τ' Ἀμαζόντας, Σοφ. OT1506 ἡ περιτρίβη πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκνεύει ἀλωμέναις. 5) τὸ οὐδ'. ἀνάνδρον ὡς οὐστ. ἀνάνδρια: Θουκ.3,82,4 τὰ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. 6) κ. παρὰθ. -άτρωος -ότρωος: Ἡρ.4,142 κακίστους καὶ ἀνανάδρωτάτους κρίνουσι εἶναι.

ἀνανάδρωτης-όττης (ἡ) μον. ἡ ἔλλειψις, ἡ στερήσις ἀνδρείας, ἀνδρισμοῦ: Νικητ. Χων. [Σάβ.]1,87.

ἀνανάδρῶ-δω εὐνουχίζω. 2) ἐν παθ. τ. ἀνανάδρωμαι -όμαι καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν: Ἰνν. Αερ.22 μὴδὲν παραινέειν πρότερον ἢ ἀνανάδρωθῆναι.

ἀνάνδρως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνευ ἀνδρισμοῦ, οὐχὶ γενναίως, κατὰ τρόπον ἀνάνδρον βλλ.: Πλάτ. Θεαίτ.177 B μὴ ἀνάνδρως φέυνειν, νεώτ. ἀνάνδρως ἐφέρεθ' || κ. παρὰθ. -άτερον -άτατα.

ἀνάνδρωτος-ον ὁ ἀνευ ἀνδρός: Σοφ. Τρ.110 εὐναίς ἀνάνδρωτοισι τρύχεσθαι.

ἀνανεάζω κ. νεώτ. γίνομαι πάλιν νέος, ἀνηθῶ, ἔξανιθῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἀριστοφ. Βάτρ.593 πάλιν ἀνανεάζειν καὶ βλέπειν αὐθις τὸ δεινόν || νεώτ. κ. κατ' ἐπέκτ. ἡ φύσις, τὸ ἔαρ ἀνανεάζει.

ἀνανέμω ποιητ. ἀνέμω νέμω, διανέμω ἐκ νέου, ἀναδιέταμαι βλλ.: 2) ἀπαριθμῶ, λογαριάζω: Ἡρ.1,173 καταλέγει αὐτὸν μητρόθεν βλλ. τῆς μητροδὲ ἀνανεμίζεαι τὰς μητέρας. 2) ἀναγιγνώσκω: Θεόκρ.18,48 γράμματά δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται, ὡς παρίων τις ἀνέμω.

ἀνανέομαι ἐπ. ἀνένομαι ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω: Ὀδ.Κ192 οὐδ' ὅγη ἀνεῖται ἡλιός.

ἀνανεοποιῶμαι-έομαι, νεώτ. γίνομαι πάλιν νέος.

ἀνάνετος-ον μτγν. ὁ μὴ ἔχων ἀνεσιν, ἀνευ ἀνέσεως, μηδέποτε ἡσυχάζων: Στωϊκ. δν.2,129 ἀνάνετος διὰθῆς.

ἀνάνευσσις-εως (ἡ) κ. μων. ἐπ' ἀνοδος εἰς τὴν ζωὴν, ἀνοδισμός: ΠΑ Ψαμ.72,4 οὐκ ἐστιν ἀνάνευσσις ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν, Ἀθην. Μην.26,2 || κίνησις πρὸς τὰ ἄνω, ἀνάβουσις. 2) μτγν. τὸ πρὸς τὰ ἄνω στρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς. || κίνησις τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν ἀφρώων πρὸς τὰ ἄνω εἰς δόλυν ἀνάρτησιν, ἀρνήσις, ἀντίθ. κατάνεσις.

ἀνανευστικός-ῆ-ον μτγν. ὁ ἀρνούμενος.

ἀνανευστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀρηνητικῶς: Ἀρρ. Ἐπικτ.1,147 τοῖς μὲν συγκαταθετικῶς, τοῖς δὲ ἀνανευστικῶς.

ἀνανεύω νεώτ. κ. δημ. νεύω πρὸς τὰ ὄντα, κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὄντα εἰς δὴλωσην ἀρνήσεως, ἀρνούμαι, ἀντιθ. κατανεύω, ἐπινεύω: Ἰλ.Ζ.31 ὡς ἔφατ' ἐκχόμενῃ, ἀνένευε δὲ Πηλεΐδης Ἀθηνῆν, Ἥρ.5,52 ἀνανεύοντος δὲ τοῦ Κλεομένο·ς ἥ ἀρνούμαι νὰ παρῶσθαι, ἀποποιῶμαι: Ἰλ.Π.250 ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν 2) σπαν. στρέφωμαι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσύρωμαι ἀπὸ τινος: Ἀκίφρ.3,53 ἥ μτφ. Ἀρρ.Ἐπικ.2,26,3 ἀν- ἀπὸ τοῦ φεύδους ἰδο- στρέφωμαι, συχναίνομαι τὸ φεύδος: 3) μγν. ὀρθῶν τὴν κεφαλὴν 4) δημ. ἐπὶ ἐν ἀνασθησὶς ἢ ἐν ἐπιθανάτῳ καταστάσει εὐρισκόμενον, δίδω ἐκ νέου σημεῖα ζωῆς.

ἀνανέω ἀναδῶ, ἀναδύομαι: Αἴλ.ΖΙ.5,20 2) ἀναλαμβάνω ἀπὸ τινος: 3) Ἦο. «ἀνανέοσαι, καταστήσαι» Κρήτες.

ἀνανεύω-ὠω μγν. κ. νεώτ., δημ. ἀνανεύω κ. καθιστῶ τὴν καὶ πάλιν νέον, δίδω ἐκ νέου νεότητά, ἰσχύν, ρῶμην: Πά. Ἰώδ.33,24 ἀνανέωσει... οὗτοῦ τὸ σώμα ἥ νεώτ. παρατείνω προθεσίαν ἰσχούς: ἀν- γραμματίων, μίσθων συναλλαγμα- τικῆν, - τὰ κράτος ἀνανέωσε τὴν σύμβασιν [συνομολόγησεν ἐκ νέου ἔγκυρον]: ἥ μέσ. ἀνανεοῦμαι κατὰ τὴν αὐτὴν σμ.: Θουκ.80,2 τοὺς τε παλαιούς ὅρκους ἀνανέωσαντο καὶ ἄλλους ὥμοσαν, Δημ.284,1 τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν εἰρή- νην ἀνανεοῦσθαι ἥ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην: Σοφ.Τρ.396 πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους ἰθὺσαν ἀντὶ καὶ νεώσασθαι: 2) νεώτ. ἀνακαι- νίζω, καθιστῶ τὴν ἐκ νέου καινούργον ἥ γεν. ἐπὶ ἐπλήκω, κτιρίων κτ., διαρρυθμίζω, ἐπισκευ- ἀζω τὴν, ὥστε νὰ λάβῃ νέαν μορφήν.

ἀνανέωμα-ατος (τό) μγν. κ. δημ. ἀνανέωσις βλ.λ. **ἀνανέων** δημ. ἀνανεῶ βλ.λ.

ἀνανεώσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. - ἡ ἐκ νέου ὑπό- στασις: Θουκ.6,82,1 ἀφικόμεθα ἐπὶ τῇ πρότερον αὐτοῦ συμμοχλῇ ἀνανεώσαι ἥ κ. νεώτ. κ. δημ. παρδάσις ἰσχύος, ἐπὶ συμβάσεως, συμφωνιών, σχέσεων κτ.: Πλάτ. ὑποθήκης ἀνανεώσις - ἀνα- νέωσις συμβάσεως, - ἀνανέωσις τῆς ἑταιρίας εἰδ. ἐπὶ γραμματικῶν, συναλλαγματικῶν, δανείων, παρδάσις προθεσίμας δι' ὑπογραφῆς νέου χρε- ωστικοῦ ἔγγραφου: 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνακαι- νιστικὴ ἐπισκευὴ ἢ διαρρυθμῖσις, ἐπιδιόρθωσις, ἐπὶ κτιρίων, ἐπλήκω κ. ἄ. πραγμάτων: ἀνανεώσις παλαιῶς οἰκοδομῆς - διακοσμητικῶς - φορέματος - ἐπὶ πλοῦ - κήπου: 3) ἡ διὰ πράξεως, τελετῶν κτ. ἐπαναφορὰ, ἐπανόδοος εἰς τὴν μνήμην: Διοδ. Σ.5,67 πρὸς ἀνανέωσιν καὶ μνήμην γινόμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

ἀνανεωτής (ὁ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνανεῶν ἥ ὁ ἀνακαινιστής.

ἀνανεωτικός-ή-όν ὁ ἰκανός ἢ ἐπιτήδειος νὰ ἀναζωπυρῇ: Ἰώσ.ΑΙ.11,47 ἥ κ. νεώτ. κ. τὸ τέλμα, ἀποβλέπων εἰς ἀνανέωσιν: ἀνανεωτικαὶ ἐπισκευαί.

ἀνανεωτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνα- νεωτικόν βλ.λ.

ἀνανηπιεύομαι ἀνανηπιῶμαι βλ.λ. **ἀνανηπιῶμαι**-όμαι μον. γίνομαι πάλιν νήπιον, νηπιᾶζω, ξαναμωραίνομαι.

ἀνανηπιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰκανός ἢ ἐπιτήδειος νὰ ἐπαναφέρῃ τινὰ εἰς νηπιότητητα: ἀν- φάρμακον, ἀνανηπῆσαι Ἦο. «σφάζει».

ἀνανήφω κ. νεώτ. γίνομαι πάλιν νηφάλιος, ἀνα- κτῶ πνευματικὴν διαύγειαν, ὅταν μετὰ μέθην, ὀρ- γήν, παραφορᾶν κτ.: Πλούτ.Καμ.23 ὀλίγοι ἀνα- νήφοντες ἐν τῷ φόβῳ, ΚΔ Τιμ.2,2,26 καὶ ἀνανή- φουσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, νεώτ. ἀνανήφω ἐκ τῆς πλάνης: 2) μτφ. κόμω τινὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν νηπιότητά του: Λουκ.ΔΙς Κατ.17 κατ' ὀλίγον ἀνένηψεν πρὸς τοὺς λόγους.

ἀνανήχομαι νήχομαι ὄνω, ἐπιπλέω: Ἀριστλ. Ἀναπκ.475 D1 ἐν τοῖς ὕδροις πολλὸν χρόνον ἀνα- νήχεται τὰ ἔντομα τῶν ζώων 2) μτφ. ἀνα- λαμβάνω, ἀνακτῶ τὴν ὑγίαν μου, ἀναρρώνω: Πλουτ.7,172 ἀπὸ νόσου τῆς λοιμώδους.. ἀνα- νηξόμενον.

ἀνανήθης-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἀνάρρως, ἀνα- ζωογόνος ἥ κ. νεώτ. ἀνάκτησις νηπιότητος, πνευματικῆς διαύγειας: ἀνανήθης ἀπὸ τῆς μέθης, ἀνανήκτος-ον νεώτ. παλ. νομ. ὁ καθ' ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀντίσχω.

ἀνανήθης-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἀνδῶν: Θε- ὄφρ.ΦΑτρ.3,19,1 ἀνανθῶν δ' ἀνδῶν 2) μτφ. ὁ μηκέτι ἀκμάζων, ὁ παρηκμακώς: Πλάτ.Συμπ.96 β ἀνανθεῖ καὶ ἀνηνθηκῶτι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ.

ἀνανήθης-(η)-οῦν νεώτ. κ. δημ. ἀνανήθης βλ.λ. **ἀνανηθικός**-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου μεταποι- ῆσις, μεταβολὴ ὅλης τινος εἰς ἀνθρακᾶ.

ἀνανηθικός-ον Πλάτ. ἀπ' ἀνθρώπου, ὄγκριος, ἀνανηθῆ-εω ἀνθὼ ἐκ νέου, ξανανήθιζω, ξαναλου- λουθίζω: Θεόδωρ.ΦΑτρ.3,24,3 βρέχεται καὶ ἀνα- νηθεῖν πολλὸν χρόνον ἥ κ. μτφ. ἀνακτῶ σφρι- γος, ἐπ' ἀνέρχομαι εἰς ἀκμήν, ἀναρρώνω, ξανα- δυναμώνω, ξαναγιῶνω: Λιβ.Ἰουλ.1,55,26 τῶν μὲν ἀνηνθηκῶτων, τῶν δὲ καταρρυθκῶτων.

ἀνανηθῆς-(ἡ) δημ. κ. ἀνανηθῆς, ἀνανηθῆς, ἀλω- νίδα ὄγκριον φυτὸν ποῦδες, φρυγανῶδες, βαθύρ- ριζαν, ἐπιπλακῆστατον ζιζάνιον, δ. γαλινία: παροιμ. ζήτησαι ἢ ἀνανηθῆς νὰ τὴν σπείρουν [ἐπὶ τῶν ἀπικανῶν τῶν προβαλλόντων ἀζήτους].

ἀνανήθης-ον Ἦο., ΕΜ εἰς ἀλθαδῆς, ὄλκους, ὑπε- ρήφανος.

ἀνανηνώομαι δημ. κ. ἀνανηνώομαι κ. -οιών- μαι κ. -οιώνομαι ἀντιλαμβάνομαι, ἀνανογιέ- μαι, περιερ. μπαίνω στὸ νήμα.

ἀνανηπτός-ον νεώτ. μὴ ἐκ νέου νηθεῖς ἥ ὁ οὐδόπως νηθεῖς, ἀνιπτός.

ἀνανηπτός γλωσσ. νηπῶ πάλιν.

ἀνανηπτόομαι ὅλ. ἀνανηπῶμαι βλ.λ.: Ὀππ.Ἀλ.5,410. **ἀνανηπτός** δημ. κ. ἀνανηπτόομαι κατα- νοῶ, ἀντιλαμβάνομαι: ἀνανηπθῆκα τί μοι εἶπες ἥ λαμβάνω ἐξηγήσιν, συναισθάνομαι: κόρη ξε- γελασμένη ἢ ἀνανηπτεῖται τῇ ντροπῇ καὶ δὲ μὴ τὴν ξοῖρον ὁλοῖται 2) συλλογίζομαι, στοχάζομαι, βδαν μὲ τὸ νοῦ μου: δ. τραγ. στέλω καὶ συλλο- γίζομαι καὶ ἀνανηπτεῖται τώρα 3) ἐνδυμοῦμαι, ἀναμνησκόμαι: εἰς ἄφρα ἀνανηπθῆκα τί ἔγνε 4) ἀνανήφω βλ.λ.: μόλις τὴν αὐγὴν ἀνανηπθῆκα ἀπὸ τὸ μεθεῖν 5) ἡ μτφ. ἀνανοημένος, ὁ ἐν κρυφῇ συννοήσῃ, συμφωνῇ, συμπαράξει μετ' ἄλλου, εὐχρ. εἰς πληθ. εἴμιστε ἀνανηπμένοι, - τὸν ἐπαίξω ἀνανοημένοι.

ἀνανηπτός δημ. ἀνανηπῶμαι βλ.λ. **ἀνανηπτός** (τό) δημ. ἀντιλήψις, κατανόησις ἥ σκέψις, στοχασμός ἥ ἐνθύμησις.

ἀνανηπτός-(ἡ) δημ. τὸ ἀνανοῖν βλ.λ.: 2) ἡ ἐπὶ ζητημάτων τινος ἢ μελλούσης ἐνεργείας κατ' ἴδαν, ἡ ἀκοινολόγητος προσυμφωνία, προσυνεν- νόησις: εἶχαν ἀνανηπὴν μετὰ τοὺς πρὶν ἐρθεῖν.

ἀνανηπτός-η-ο δημ. ἀκατάληπτος, ἀνεξήγη- τος, δ. ἀνεκός: ἀνανηπτός τὰ φερεμένα του.

ἀνανηπτός-(ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου διανομή.

ἀνανηπτός-έω νεώτ. ἡ ἐκ νέου νομοθετῶ, μεταρρυθμίζω ὑπάρχοντα νόμον ἥ ἐπαναφέρω εἰς ἰσχύν νόμον καταργηθέντα.

ἀνανηπτός δημ. ἀνανηπῶμαι βλ.λ. **ἀνανηπτός**-έω ἀναπέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, παλιννοστῶ: Σοφ.Ἰχν.160.

ἀνανηπτός-έω μγν. ἐκ νέου νοστῶ: Ἰώσ.ΑΙ.7 5,6,1 εἰς στέσιν ἀνανηπτοῖ.

ἀνανηπτός-όμαι ποιητ. ἀνοῖναι ἀναπλάω: Ὀδ.Κ.192 ὄρη .. ἡέλιος ἀναπλάω.

ἀνανούριστα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ κατασκευασίας, χωρίς νανούρισμα, ἐπὶ νηπίων.

ἀνανούριστες η-ο δημ. ὁ μὴ νηπιυρισθείς, ποῦ δὲν ἀποκοιμήθηκε μὲ νανούρισμα, ἐπὶ νηπίων.

ἀνανοῦς ἰδί δημ. ἐπίταρ. τοῦ νοῦς ἰκανότης περὶ τὸ ἀνέκτησθαι, ἐμβριθεῖα, πολὺ μυαλό : φρ. **τάτοια** δουλιὰ θέλει νοῦ κι ἀνανοῦ.

ἀνανοῦς -ῶ κ. μον. κ. νεώτ. διανοοῦμαι ἐκ νέου : Ξεν. Ἐφέα. 1, || πολλὰ ἀνανοόντες || μον. ἀναλογίζομαι, ἀναμνησκόμαι : ΘΠρῶδρ. 8, 350 ταῖς παρενοῖς γὰρ τὴν ἐαυτοῦ παρενοῖ ἀνανοῶν ἐκλαίει ἐν τῇ καρδίᾳ || δημ. ἀντιλαμβάνομαι εὖχρ. ἐν παθ. ἀρρ. : θά με χτυποῖς, ἀλλὰ τὸν ἀνανοήθηκα καὶ τραδῆχθηκα.

ἀνάντα ἐπίρρ. ἰάντα ἀντα || κ. νεώτ. κ. δημ. πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωφερῶς : Ἰλ. Φ 116 πολλὰ δ' ἀνάντα κάπναια . . ἤθον || δημ. πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀπέναντι : ἀνάντα μας στὴ ροχόλια εἰν' ἡ βρύση || ἀ. ἀγνάντα || 2) νεώτ. βλ. ἀνάντητες 2).

ἀνανταγώνιστα ἐπίρρ. δημ. ἀνανταγωνίστως βλ. ἀνανταγώνιστος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστὴν, ἀντίπαλον, ὁ ἄνευ διεξαγωγῆς ἀγώνος : Θουκ. 4, 92, 7 ἀνανταγώνιστα ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίσαν || 2) ὁ ἀδιφιλονικίτης, ὃν τις δὲν ἀμφισβητεῖ : αὐτ. 2, 45, 2 τὸ δὲ μὴ ἐμποδῶν ἀνανταγώνιστ' εὐνόλα τετίμηται || 3) κ. νεώτ. ἀκαταγώνιστος, ἀκαταμάχητος, ἀνυπερήλυτος.

ἀνανταγωνίστως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀκαταγωνίστως, ἀσυναγωνίστως.

ἀναντάλλακτος -ον γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀνταλλάσσμενος ἢ μὴ ἀνταλλάγθεῖς || νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικός ἀντάλλαγος, ὁ δι' ὃν δὲν ὑπάρχει ἀντάλλαγμα.

ἀναντάλλακτως ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἀντάλλαγος.

ἀνάνταλλος η-ο δημ. κ. ἀνάνταλλος ἀκατάστατος, ἀδέξιος, ἀ. ἀντάλλος βλ. λ.

ἀνανταμίπτως -ον νεώτ. ὁ μὴ ἀμειψθεὶς διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπηρεσίαν || ὁ δι' ὃν δύνανται τις νὰ δώσῃ ἐπικριτὴ ἀμοιβήν : ἀναντάμ. εὐμερεια.

ἀνανταπείνητος -ον νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν ἀπαντήσεως : ἀνανταπείνητος ἐπιστολὴ - ὑβρις.

ἀνανταπείδικτος -ον νεώτ. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ἡ δὲ εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀνταπείδεις.

ἀνανταποδοτικός -ή-ον ὁ κατὰ τρόπον ἀνανταπόδοτον βλ. λ.

ἀνανταπόδοτος -ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀνταποδιδόμενος ἢ μὴ ἀνταποδοθεὶς : εὐεργεσία ἀνανταπόδοτος || γραμμ. τὸ οὐδ. ἀνανταπόδοτον (τὸ) σχῆμα λόγου, καθ' ὃ μετὰ τὸ τέλος τῆς προηγουμένης προτάσεως ὀποθετικῶς ἰδίως ἐκφερομένης || δὲν ἀποδίδεται ὅ, τι λογικῶς ἐπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ : ἀν δέχεσαι, | παραλαβ. ἔχει καλῶς || ἀν ἄν νὰ εἰδοποιήσω, - ἀν θὰ πᾶμε | παραλαβ. νὰ μείνω | ἀλλῶς νὰ φύγω.

ἀνανταπόδωτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνανταπόδοτον βλ. λ.

ἀνανταπείς ἰδί δημ. ἀνταπείς βλ. λ.

ἀνάντελα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνάντελο βλ. λ. : ἀνάντελα φέρθηκες, - ἀνάντελα ἀνακαυτήηκες στὴ δουλιὰ, - ἀνάντελα ἔχτιστο τὸ σπῆι του, - ἀνάντελα εἰν' ἡ ὀρτια τοῦ μαγαζιοῦ.

ἀνανταλιζῶ δημ. ἀντιγινώσκω πρὸς αἰσθητικὴν ἢ πρᾶξιν μου, ὅθεν δυσφορῶ, ἀναγκαζῶ κατ' ἐμαυτοῦ, δυσθυμῶ : ὁ δίστο. ἀγροικῶ πῶς σ' ἀγαπᾷς καὶ ὁλοὲν ἀναντελιζῶ || δεκατρεῖς βολὰς τὴν ὥρα χάρες, θάνατα φωνάζω.

ἀνάντελος η-ο δημ. ὁ ἀντίπαρος, ἀντιθετός τοῦ συνήθους, ἀνάποδος : παροιμ. ὅλα μὰς ἀνάντελα καὶ ὁ γάμος μας τετράδην || 2) ὁ ἄνευ ἐνσλήης ἐνεργῶν, ἀνολαμβάνων τι, ἐπεμβαίνων εἰς τι : ἀνάντελος πῆγε καὶ εἶπε || 3) ὁ μακρὸν κείμενος, ῥηκόκεντρος : ἀνάντελο σπῆι || 4) ὁ

ἀντιθέτως τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ δυτικός : ἀνάντελα εἶναι ὅλα τὰ παρὰθῦρα τοῦ σπιτιοῦ.

ἀνάντητες κ. νεώτ. ἀνωφερές, ἀνηφορικός, ἀντιβ. κατάντης : Ἦρ. 2, 29 ἀπὸ Ἐλεφαντίνης πόλιος ἄνω ἰόντι ἀνάντες ἐστί χωρίον, Πλάτ. Πολ. 364 D καὶ τινα ὁδὸν μακρὰν τε καὶ ἀνάντην, Ξεν. Ἰων. 3, 7 καὶ πρὸς ἀνάντες δὲ καὶ κατὰ πρηνοὺς ἐλαύνοντα || μτρ. : Πλάτ. Πολ. 568 C ὁφιστος, δυσχερέστατος ὅσω δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀνάντες τῶν πολιτῶν | πρὸς τὸ ὕψιστον σημείον || 2) νεώτ. δύσκολος, δυσχερής || ἐπὶ ἀνέμων, ὁ ἐκ τῶν ἀκροτάτων ἐρχόμενος ἢ ὁ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων || 3) νεώτ. τοπαγρ. τὸ πλῆθ. τοῦ οὐδ. ἀνάντα ἢ ἀνάντη τὸ ἀπὸ τινος σημείου ρεῖθρου, ποταμοῦ, κοιλάδος πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενον μέρος.

ἀνάντηχος η-ο δημ. ὁ μὴ ἀποδίδων ἡχὼς ἢ ἦχον, βουβός, ἀντίθ. ἡχεράς || 2) ἀναπάντητος : ἀνάντηχα θὰ μείνουν τὰ λόγια του.

ἀνάντιλεπτος -ον ὁ πρὸς ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀντιβλέψῃ : Πλούτ. 67 B ἢ τοῦ φίλου βουβεία . . ἀνάντιλεπταν.

ἀνάντιγραφος -ον νεώτ. ὁ μὴ ἀντιγραφείς ἢ ὁ μὴ δεκτικός ἀντιγραφῆς.

ἀνάντιθετος -ον μτρ. ὁ πρὸς ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἀντιτεθῇ, νὰ ἐναντιωθῇ, νὰ ἀντιπῇ.

ἀνάντικατάστατος -ον νεώτ. ὁ μὴ δυναμέμενος νὰ ἀντικατασταθῇ, νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλου : ἀνάντικατάστατος ἀπώλεια.

ἀνάντικραυστος -ον νεώτ. ὁ μὴ ἀντικρουσθείς, ὁ καθ' οὗ δὲν ἐξηνέχθησαν ἀντιρρήσεις : ἀνάντικραυστος πρότασις.

ἀνάντικρύστα ἐπίρρ. δημ. ἀνάντικρύστως βλ. λ.

ἀνάντικρυστος (-η)-ο(ν) κ. δημ. ἐμπορ. ὁ μὴ ἔχων ἀντικρυσμα, ἀντιστάθμισμα εἰς χρυσόν ἢ εἰς ἄλλην ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν : χωρτονόμισμα ἀνάντικρυστος, - ἐπιταγὴ ἀνάντικρυστος | ἢ δι' ἣν δὲν ὑπάρχει κατάθεσις τοῦ ἐκδότης αὐτῆς παρὰ τῇ τραπεζῇ πρὸς ἣν ἐξεδόθη |.

ἀνάντικρύστως ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α ἄνευ ἀντικρυσματος, χωρίς ἀντιστάθμισμα εἰς χρυσόν ἢ ἄλλην ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν.

ἀνάντιλεκτος -ον κ. νεώτ. ὁ καθ' οὗ οὐδὲν δύνανται νὰ ἀντιλεχθῇ, ἀναμφισβήτητος.

ἀνάντιλέκτως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀνάντιρρήτως.

ἀνάντιληπτος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀντικαυτανόμενος, ἀνολοθής : Διοσκ. Εὐν. 1, 12 ἀνάντιληπτος ἀλγυδῶν || 2) ὁ μὴ ἀντιληπτός, ὁ μὴ γενόμενος ἀντιληπτός : ἀνάντιληπτος εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιον || 3) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν κρατικῆς ἀντιλήψεως, περιθάλψεως.

ἀνάντιλόγητος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικός ἀντιλογίας, ἀντιρρήσεως : Βηλαρ. ἀνάντιλόγητο πρᾶμα.

ἀνάντιλογος -ον νεώτ. ἀνάντιλεκτος βλ. λ.

ἀνάντιος -α-ο δημ. ὁ ἀντιπρόθετος, ἀντιφρόμενος, ἐναντίας : τὸν εἶχα ἐναντίον μου.

ἀνάντιροσάμενος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἐντεταλμένου παρ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπευθείς ἢ ἀντιπροσωπευόμενος || ὁ μὴ ἔχων στείλει πληρεξούσιον ἀντιπρόσωπόν του.

ἀνάντιρρητος ἐπίρρ. δημ. ἀνάντιρρήτως βλ. λ.

ἀνάντιρρητος (-η)-ο(ν) μτρ. κ. δημ. ὁ καθ' οὗ οὐδὲν δύνανται νὰ ἀντιρρηθῇ, ἀνάντιλεκτος, ἀναμφισβήτητος.

ἀνάντιρρητως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνάντιρρητον, ὅτι ἐπιδοχόμενον ἀμφισβήτησιν.

ἀνάντιπος -ον ὁ μὴ παρῆκων ἀντίστασις, ὁ μὴ ἀντιστάμενος : Σέξτ. Εὐμ. Ν 9, 41.

ἀνάντιφωνησία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, ἀποκρίνεσθαι || μὴ συνομολογεῖν ἐκφραζέν τι.

ἀνάντιφώνητος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀντιφωνή-

θεῖς, ὁ μὴ λαθὼν ἀπόκρισιν ἢ μὴ συναμαλαγή-
θεῖς δι' ἀντιφωνήσεως.

ἀναντλῶ-έω ἀντλῶ ἄνω, ἐξ ἄνω ὕδωρ δι' ἀντλίας :
Στρ.147 ἢ μτφ. ὑπαίμενω, ὑποφέρω : Διαν. Ἀλ.
182 ἀναντλιν πόνοισιν.

ἀνάντολλος-η-ο δημ. ὁ ἀνάνταλλος βλ.λ.
ἀνάντος-ον ἀμολώματος ἢ ἀθραυστος : Σαφ.
ἀν.294.

ἀναντρανίζω δημ. κ. ἀντρανίζω βλέπω πρὸς
τὰ ὄνω ἢ ἀντιζῶ. 2) προσέχω εἰς τινα, τὸν
ἀντιλαμβάνομαι : δ. τραγ. περνοδιαβαίνω τὸ στενὸν
καὶ δὲν μ' ἀναντρανίζεις ἢ μτφ. λαμβάνω τινά
ὑπ' ὄψιν, τὸν λαγορίζω : φρ. δὲν τὸν ἀντρα-
νίζω οὕτε πῶς ὑπάρχει.

ἀναντρανίσμα ἰδοί δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα τοῦ ἀναντρανίζω βλ.λ.

ἀναντῶδης-ες Ἡσ. « ἀνάντης » ἐν λ. Κνήμαι.
ἀνάνυτος ὄωρ. ἀνήνυτος βλ.λ.

ἀναξ-ακτος (ὁ) θηλ. ἀνασσα κ. νεώτ. ὁ ἄρχων,
δεσπότης, βασιλεὺς, ἐπὶ θεῶν κ. δὲ ταῦ Ἀπόλλω-
νος : Ἰλ.Α.36 ἡρᾶθ' ὁ γεραίος Ἀπόλλωνι ἄνακτι,
Αἰσχ. Ἀγ.509 ὁ Πύθιος τ' ἀναξ, Σοφ.ΟΤ.80 ἀναξ
Ἀπολλων. ἢ κ. ἐπὶ ἄλλων θεῶν : Δημ.937,12 μὰ
τὸν Δία τὸν ἀνακτα καὶ τοὺς θεοὺς ἀπαντας,
Αἰσχ. Ἐπ.130 ὁ θ' Ἰππίας ποντομέδων ἀναξ (Πο-
σειδῶν), Ἀριστοφ. Νεφ.264 ὦ δέσποτ' ἀναξ ἀμέ-
τηρτ' Ἀθή. 2) ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν ἡρώων, ἰδίᾳ
τοῦ Ἀγαμέμνονος : Ἰλ.Κ.103 Ἀτρεΐδῃ κούδιε,
ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγήμενον ἢ εἰδ. ἐπὶ ταῦ Τει-
ρεσίῳ, ὡς εὐθετοῦντας τὰ πάντα μνήμες : Ὀδ.
Λ.144 εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν ἐόντα
ἢ γεν. ἐπὶ ἡγεμόνων : Αἰσχ. Πέρσ.5 αὐτὸς ἀναξ
Ξέρξης, νεώτ. ὁ ὑπεύθυνος σύμβουλος τοῦ ἀνα-
κτος (τοῦ βασιλέως) : 3) ὁ υἱὸς ἢ ὁ ἀδελφὸς
βασιλέως : Ἀριστ.ἀν.526 « υἱεὶς τοῦ βασιλέως
καὶ αἱ ἀδελφαὶ καλοῦνται ἀνακτες » : 4) ὁ κύ-
ριός τις : Ὀδ.Α.397 ἐγὼν οἴκιον ἀναξ (οἴκα-
δεσπότης) ἔσσυ' ἡμετέροιο καὶ θυῶων, Λυκόφρ.
1123 δρωΐδος νύμφης ἀναξ ἢ ἐπὶ τοῦ Κύκλω-
πος, ὡς κυρίου, κτήτορος ποιμνίου : Ὀδ.Ι.440
ἀναξ « πάντων ὧων ἐπεμαίετο νῶτα » ἢ κ. ἐπὶ
ἄλλων πραγμάτων κατὰ ποικίλῃς χρήσεις : Αἰσχ.
Πέρσ.378 πᾶς ἀνὴρ κώνης ἀναξ ἰάργηγός τοῦ
στόλου, ναυάρχος, Εὐρ.ΙΑ.1260 χαλκῶων θ' ὁ-
πλῶν ἀνακτες Ἑλλήνων ἄσοι ἢ ὁ φέρων ὅπλα,
ἀπλητής : ἢ μτφ. : Εὐρ. Ἀνδρ.447 Σπάρτης ἐνοι-
κοι... φευδὼν ἀνακτες (μαστοροὶ οἰτὴν φευτὰ) :

ἀναξαίνω μτγν. κ. νεώτ. ἐκ νέου ἔσθω βλ.λ. :
Γεωπ.18,16,1 ἔπειδ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔως τῆς
ράχης τοῦ ἔριον ἀναξαίνης. 2) ἐπὶ ἔλκους κ.
γεν. τραύματος, ἀνοίγω πάλιν : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.Ι.31
τὸ οὖρον δριμύ δὲ ἀναξαίνει τὴν ἀποὺλκωσιν,
Θερπίστ.Λόγ.7,98C ὥσπερ μερικροῦ δυντος τραύ-
μα ἀλύτης ἰαθὲν ἀναξαίνοντος ἢ μτφ. ἀνα-
κινῶ Ἡσ. « ἀναξαίνειν » ἀνακινεῖν : Πολύβ.27,6
ἀναξαίνοντός τῆς διαφοράς.

ἀναξέω μτγν. κ. νεώτ. ἔξω καλῶς, ἔξω λει-
αίνω : Ἰωσ.Α'13,6,6 λίθου ἀναξέσμενον. 2) νεώτ.
κυριολ. ἐπὶ τραύματος ἢ οὐλῆς, κλάνω νὰ ἀνοίξῃ
ἢ κ. μτφ. ἀνοξέει πηλᾶς.

ἀναξελείφομαι δημ. ἐξαλείφωμαι, ἐξοφανί-
ζομαι : ὅλο τὸ χωρὶ ἀναξελείφθῃ.

ἀναξερῶναι κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναξερῶναι,
ποιεῖ ἀνερῶναι ξηραίνω : Ἰλ.Φ.375 ὥς δ' ἄτ'
ὀπωρινὸς βορέης ἀλῶνι αἰφ' ἀνερῶναι, Ηρ.7,109
ταῦτην (τὴν λίμνην) ἀνερῶναι. 2) μτφ. ὁδηγῶ
εἰς μαρσισμόν, εἰς ἐξάντλησιν : Καλλ. εἰς Δῆμ.114
ἀλλ' ὅτε τὸν βαθύν οἶκον ἀνερῶναι ὀδόν-
τες ἢ μ.σ. στεγνῶναι, σπογγίζομαι ἢ δημ. ἐν
ποθ.τ. ξηραίνομαι ὁλκωδίου, ἀναξερῶναι :
ἀναξερῶναι δέντρον, ἀναξερῶναι τὸ περιβάλλει.

ἀναξήρανσις-εως ἰδὴ μτγν. κ. νεώτ. ξήρανσις,

ἀποξήρανσις, στέγνωμα : ἡ ἀναξήρανσις τῆς Κω-
πίδος λίμνης.

ἀναξήραντικός-ή-όν κ. νεώτ. ξηραντικός, ἀπα-
ξηραντικός ἢ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἀναξήρασις ἰδὴ ξήρανσις, ξηρασία : Θεοφρ. Ἀν.
17,12 ὁσοὶ διὰ τὴν ἀναξήρανσιν καταδύονται.

ἄ. ἀναξίοχρεος : ἀναξίοπιστος ἔμπορος - τράπεζα, - ἀναξίοπιστη ἐπιχειρήσθ.

ἀναξιοπότης ἑπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ἀναξιοπότην βλ.λ.

ἀναξιοπρεπεία ἑπίρρ. δημ. ἀναξιοπρεπῶς βλ.λ.
ἀναξιοπρεπής-ές νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἀξιοπρεπείαν βλ.λ., ὁ ἀπρεπῶς, ποταπῶς ἐνεργῶν ἢ φερόμενος, εὐτελής : ἀναξιοπρεπὴς ἄνθρωπος - πράξις - συμπεριφορὰ.

ἀναξιοπρεπῆς ἑπίρρ. νεώτ. ποταπῶς, χυδαίως, κατά τρόπον ἀναξιοπρεπῆ βλ.λ.

ἀνάξιος-ον || συνη. κ. παρ' ἄλλ. -ος-α-ον(ν) ὡς κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὄν ἀξίος πινος, ὁ μὴ ἄξιον, πρέπον ποιήσας ἢ ποιῶν καὶ ὁ μὴ ἄξιον, προσήκον αὐτῷ παθὼν ἢ πάσχων ὁ μὴ ἔχων τὴν προσήκουσαν ἀξίαν μετὰ γεν. : Σοφ.Φιλ.10009 παῖδα .. ἀνάξιον μὲν σοὺ κατάξιον δ' ἔμοῃ, Εὐρ.Τρω.1289 ἀνάξια τὰς Δαρδάνου γυνεὲς τὰδ' οἷα πάσχα-

μεν, νεώτ. κ. δημ. μόνον κατακριτικῶς : ἀνάξιος ἠροσταςίς, - ὀπλοθήκας - ἀνάξιος τέτατος γυναικίς, φρ. ἀνάξιος λόγου (ἀσχημάντος) |

|| ἐν συνητ. χρ. τὸ οὐδ. εἰς ἐν. ἢ πληθ. ἀνάρμοστον, ἀπρεπές : Πλάτ.Απολ.38 Β λέγοντος πολλὰ καὶ ἀνάξια ἔμοῃ | ἀνάρμοστα εἰς ἐμὲ |, Δημ.40,22 οὐδὲν ἀνάξιον .. τῆς πάλεως | μὴ προσήκον εἰς .. | νεώτ. συνηθ. εἰς ἑνίκον :

εἶναι ἀνάξιον κυβερνήτην, - ἀνάξιον τῆς φήμης του - γεγονότα ἀνάξια σημασίας : 2) μετ' ἀπαρέμφ. ἐνεργ. μὴ ἀξίος, ἱκανὸς πρὸς τι κ. παθ. μὴ ἀξίος πινος, ποι. δὲν τοῦ πρέπειν ἢ ἔχει ἢ τὰ πάσχει τι : Πλάτ.Πρωτ.355 Β ἀνάξιον ὄντων νικάν, Σοφ.ΟΚ 1446 ἀνάξια .. δυστυχελν, νεώτ.

κ. δημ. μετὰ τοῦ νά, μόνον κατακριτικῶς : ἀνάξιος νὰ προσδεύσθ, - ἀνάξιος νὰ χρ. τέτοια γυναικίκα : 3) ὁποῦ, ὁ μὴ ἔχων ἀξίαν, αὐτίδανός, περιφρονημένος : Σοφ.Ψλ.189 ἀπείρητης ἑποικὸς ἀνάξια, Πλάτ.Πρωτ.523 Β ὅτι φοιτῶν σφιν ἀνθρώποι ἐκἀτέρωθεν ἀνάξιοι | νεώτ. κ. δημ.

ὁ ἀβέλτερος, ὀνίκανος, ἀνεπιτήδειος : ἀνάξιος κυβερνήτης, - ἀνάξια δασκάλα, παροίμ. μ' ἀνάξιο ἀμπελοργὸ τ' ἀμπελί δὲν προκάδει, - ἀνάξια ἡ νοικοκυρὰ ἀχαίρευτο τὸ σπῆτι, - ἀνάξιος ἔφαγε αὐτὸ καὶ χρῆστηκε ὡς στή μεση |

4) δημ. τὸ οὐδ. κ. μειπτός, ἐπιφλογος : ἀνάξιο φέροισθ' ὀθεν κ. ἀνήθικος : ἀνάξια καμύματα - λόγος : 5) ἐκκλ. εἰδ. κ. νεώτ. δημ. ὁ δι' ἀνηθικότητα μὴ ἀξίος ἱερωσύνης.

ἀνάξιος-ον (2) ὁ τοῦ ἀνακτος, βασιλικῶς, μεγαλοπρεπῆς : σχόλ.Ψλ.630 τῶν ἀναξίων | τῶν βασιλικῶν | ἀγῶνων μέμνηται.

ἀναξιώτης-ιτος | ἡ | μον. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀνάξιος, ἀνικανότης, ἀδεξιότης | ἐκκλ. εἰδ. τὸ νὰ μὴ εἶναι τις ἀξίος δι' ὁ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἔχει |

|| συνηθ. μον. ἐν φρ. εἰς ἄ. πρόσωπον. εἰς ἐνδείξιν ταπενοφοροσύνης : τῇ ἐμῇ ἀναξιώτητι ἀνατείσσης τῆς ἡγουμενίας : 2) οὐπιδανότης, προστυχία.

ἀναξίοχρεος-ον νεώτ. κ. -εως ὁ μὴ ἀξίοχρεος, ὁ μὴ ἀξίος ν' ἀναλάβῃ ὑποχρεώσεις : ἀναξίοχρεος ἄγγυλῆς |

|| κ. ὁ μὴ ἀξίος νὰ πληρώσῃ τὰς ὀφειλὰς του, ὁ ἀναξίοπιστος ἐν ταῖς συναλλαγαῖς του : ἀναξίοχρεος ὀφειλέτης.

ἀναξιοφόρμιγξ-ιγος | ἡ | ὁ ἀνάστων τῆς φόρμιγγος : Πινδ.Ο 2 | ἀναξιοφόρμιγξες θῆνοι | οἱ διὰ τῆς φόρμιγγος ἀναδοικνύμενοι ἢ συναγοῖται |

ἀναξιοσύνη | ἡ | δημ. ἡ ἀναξιώτης βλ. λ.

ἀναξινός-ος ἀνακνός βλ. λ. : Ξεν.Ελλ.1,130 ἀναξινόντα ὅτι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν.

ἀναξυρίδ-ιδος | ἡ | κ. νεώτ. περιανελὶς στενάς τὸ σκέλερ περιβάλλουσα μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ἐν χορείῃ | ἰδία παρὰ Πέρσας καὶ ἄλλους ἀνατολικὰς καοῖς. ὡς τὸ νῦν πανταλόνι | Σουῖθ. ὁ ἀνα-

ξυρίδης φινινάλο, βρακίκα : Ήρ.1,71 ἀνδρας, ἡ σκυνίνας ἀναξυρίδας φορέουσι, Ξεν.ΚΠ 8,3,13 ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑγινοδωφείς | ὁ Κύρος |, Τζέτ.4,89 ἀνευ ἀναξυρίδος δὲ ὄντος τοῦ Ἡρακλέους : 2) Ἥο. ἐνδυμα ποδῶν :

3) Ἥο. ἀναξυρίδας ὑποδήματα βαθεῖα ἢ βασιλικὰ : 4) κ. νεώτ. βοτάν. τὸ φυτὸν ὀξυάλις σχόλ. Νικ.Ομπρ.838 εἴ δ' ὀξυάλις καὶ ὀξυλάπαθος ἢ αὐτὴ καὶ ἀναξυρίς καλεῖται :

ἀναξυρίδ-ος ἐκ νέου ὀλονεῖ ξυρίζων ἀποκαθαίρων : Κλεόπατρ. π.Γολ.12,404 ἀναξ- τὸν τόπον.

ἀναξυστον | τὸ | μτγν. τὸ φυτὸν γραφοῦλλον.

ἀναξύω κ. νεώτ. δι' ἀποξέσεως ἀφαιρῶ, ἐξαφανίζω : Ἀνθρ.5,45 τὰ τε ἐν τῷ γῆ ὄντα | σημεῖα | ἀναξύσας | ἐπὶ κηλίδων αἵματος | : 2) παθ. ἐπιλῶν, πελεκῶ, κατεργάζομαι : Πλούτ.Ποηλ.15 πληγάντες αὐδὴς καὶ ἀναξυσθέντες | οἱ κίονες |.

ἀναοίγω ποιητ. ἀπὶ ἀνείγω βλ. λ.

ἀνάπη | ἡ | μεγάλη μονόπους κύλιξ ἐξ ἀπῆς γῆς ἢ ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ χρησιμεύουσα κατὰ τὸν μεσαιῶνα ὡς ποτήριον δι' οἶνον παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Δυτ. Εὐρώπης.

ἀναπαγορεύς-ον ὁ μὴ ἀπαγορευόμενος ἢ μὴ ἀπαγορευθεὶς βλ.λ. || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαγορευθῇ, ὁ ἐλευθερός.

ἀναπαῖ | ἡ | δημ. ὁ ἀναπαμὸς βλ. λ.

ἀναπαμῆς (ὁ) δημ. κ. ἀναπαμὸς βλ. λ.

ἀναπαίδευσις-εως | ἡ | νεώτ. ὁ ἐκ νέου παιδεύσις, μόρφωσις, ἐκπολίτισις : ἡ ἀναπαίδευσις τοῦ ὑποδοῦλου γένους.

ἀναπαίδεω κ. νεώτ. παιδεύω, μορφώνω ἐκ νέου : Σοφ.ἀπ.434 Πηλέα .. γερνontaγῶ κἀναπαίδεω πάλιν.

ἀναπαίρων δημ. λαμβάνω, παίρνω ὀπίσω : 2) ἐπὶ ἀποσφαιρικῆς καταστάσεως κατ' ἀπρόσωπον ἐκφορᾶν : στάσις νὰ ἀναπαίρῃ | νὰ κοπάσῃ ὁ ἀνεμος ἢ ἡ βροχή, νὰ ξεθυμάνῃ ὁ καιρὸς |.

ἀναπαίστος-ης-άν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀνάπαiston βλ. λ. : Διον. Ἀλ.Συνθέα.1995 τετραμέτρον ἀναπαίστικόν, ὃ καλοῦσι τινες Ἀριστοφάνειον, νεώτ. ἀναπαίστικόν μέτρον | τὸ ἐξ ἀναπαίστων ἀποτελούμενον |.

ἀναπαίστοπυρρήχιος | ὁ | μον. μετρ. ὁ ἀναπαίστος καὶ πυρρήχιος | πούς |.

ἀνάπαιστος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω παύμενος, ὁ ἀναπαλλόμενος : εἰδ. μετρ. τὸ ἀρσ. -ας ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς συνιστάμενος πούς, ἡτοῖ ὁ ἀντίθετος τοῦ δακτύλου : σχόλ. Ἡφαιστ.159 ε ἀνάπαιστος ὁ τῷ δακτύλῳ ἀντικείμενος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστον κέκληται, ὀλονεῖ ἀναπεποδισμένος, τούτέστιν ἀντίστροφος δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος :

2) κατὰ πληθ. ὁ ἀνάπαιστος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἡ παράδοσις βλ. λ. ὡς ἐξ ἀναπαίστων στίχων συγκροτούμενη : Ἀριστφ.Εἰρ.735 εἰ τις κωμωδοποιήτης αὐτὸν ἐλήθουν πρὸς τὰ θέατρον παραβάς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις | σχόλ. ὁ πᾶσαν παραβάσιν ἀναπαίστους λέγειν :

3) τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. ἀνάπαιστα σατυρικά καὶ πολλὰς ἀσεμνὰ ποιήματα συντεθειμένα ἐξ ἀναπαίστων : Δίων Κ. Ἐκκλ.1 πολλά καὶ ἀσελγῇ ἀνάπαιστα ἐν ρυθμῷ ῥοῦ τε κρότου καὶ τῆς βαδίσσεως ἑδάντων : 4) νεώτ. τὸ ἀρσ. -ος μετρικὸς πούς ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἀτάνων καὶ μιᾶς τοιζομένης συλλαβῆς |

|| κ. ὁ ἐκ τοιζομένων ἀναπαίστων στίχος : Πάλαμ. Ἰαμβοὶ καὶ ἀνάπαιστοι.

ἀναπαίστοσπόνδεος μον. μετρ. ὁ ἀνάπαιστος καὶ σπονδεῖος βλ. λ.

ἀναπαίστριξ-ιδος | ἡ | ἡ σφύρα τοῦ σιδηροῦρου, βαρεῖα γόφτικη : Ἥο. ὁ ἀναπαίστριδης σφύραι, παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν :

ἀναπαίτης | ὁ | νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον εἰς πρα-

σίνους ἢ κτηνοορσάσιους κρυστάλλους εὑρισκόμενον συνήθως ὑπὸ μορφῇ ἐπιφλοιομάτων.
ἀναπαίτης-ον μτν. μον. κ. νεώτ. ὃν δὲν ἀπαιτεῖ τις ἢ δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ· Ἐπιγρ. ἀναπαίτης χρημάτα· ἰχρήματα, ὧν δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπιστροφή· ἢ νεώτ. ἀναπαίτης ὀφειλή.
ἀναπαίω μτν. κ. μον. παῖω, κτηνὸς πρὸς τὰ ὅπλα, ἀντικρούω· Εὔστ. Ἰλ. 587, 18 «ἀναπαίσθη ἦτο ἀνεκρούσθη»· || μτφ. ἐπὶ στήχων, εἰσοικατὰ μέτρον ἀνάοιστον βλ. 2, 203· Φιλοστρ. 8, 2, 203 εἰς ρυθμοὺς ἐμμέτρους τε καὶ ἀναπαίοντες.
ἀναπαίσις-εως (ἡ) μον. ἡ ἐπανάληψις τῆς πάλης, ἡ ἐκ νέου διεξαγωγή τοῦ ἀγώνος.
ἀναπαλάω μτν. κ. νεώτ. ἐπαναλαμβάνω τὴν πάλιν, ἐκ νέου διεξάγω τὸν ἀγῶνα· Εὔστ. Πονημ. 44, 67 εἰ ἀνασπῆλωσι τοῦ πτώματος καὶ ἀναπαλάωσι θελήσουσι· || διὰ νέου ἀγῶνος ἐπανορθῶ· Ἰωσ. Α 14, 1, 6 τὴν ἦπταν ἀναπαλάω· 2) ἀποσορῶ, ἀπαρνοῦμαι, ἀναιρῶ· οὐχδ. Ὀδ. Θ 567 οἱ ἀναβοὶ τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἀναπαλάουσιν.
ἀναπάλειτος-ον μον. ὁ ἀνεξέλειτος βλ. λ.
ἀναπαλεῖω. ἀναίρω, ἀκυρῶ· Πάπ. ἀν- μέριον.
ἀναπάλη (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἀρχαϊσμός ἐλληνικὸς χορὸς, καθ' ὃν ἐγένετο ἀπομίμησης γυμναστικῶν ἀσκήσεων παιδῶν· Ἀθην. 14, 631 Β εἰκοεὶ δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀναπάλῃ παρά τοῖς παλαιοῖς· || νεώτ. κατὰ πληθ. ἀναπαλαί χειρῶν. εἰδος γυμναστικῆς ἀσκήσεως.
ἀναπαλιν ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντιστροφῶς, ὅπως ἐκ νέου πάλιν· Πλάτ. Πολιτ. 269 D τὸ ἀναπαλιν ἵνα (ἢ) δευτέρου· Ξεν. ΚΠ 2, 2, 2 ἐκέλευσα ἐγὼ ὅπῃ τὸ τελευταῖον ἀναπαλιν περιφέρειν, νεώτ. τὸ ἐκτραμὲς κινεῖται ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἀνάπαλιν· 2) κατ' ἐνάντιον τρόπον, ἀντιθέτως· Ἀριστ. ΑΠρ. 37 Β || ἀναπαλιντίθεναι, Θεόδωρ. Φι 8, 3, 5 ἀνάπαλιν ἔστιν ἡμῖν ἢ τοῖς ἄλλοις εἰς ἡμᾶς συμβαίνει τὸ ἐναντιοῖν· βλ. κ. τάνάπαλιν.
ἀναπαλινδρομῶ-έω ἐκ νέου παλινδρομῶ βλ. λ.: Ἰπν. Ἀγυ. 4 ὡς τὸ ὁδόναν ἀναπαλινδρομᾶσαι κειθί.
ἀναπάλλακτος-ον μτν. οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἀπολλαγῇ, ὅθεν ἀνεξέλειτος· Ἰουλιαν. εἰς Θεμίστ. 265 D ἀναπάλλακτος αἰσχύνῃ.
ἀναπαλλοτρίσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ εἶναι τι ἀναπαλλοτρίωτον βλ. λ., ἢ μὴ ἀπαλλοτρίωσις.
ἀναπαλλοτρίωτος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀπαλλοτρίωθεῖς· Ἐπιγρ. ἀναπαλλοτρίωτοι ἀγροὶ [οἱ μὴ εἰς ἄλλου κυριότητα περιελθόντες, οἱ μὴ πωληθέντες]· 2) νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀπαλλοτρίωσης βλ. λ.· || νομ. ἀναπαλλοτρίωτων δικαίωμα τὸ μὴ δυνατόν νὰ ἀποβληθῇ διὰ μεταβιβάσεως, ἐκποιήσεως ἀναγκαστικῆς, ἢ ἀπωλείας.
ἀναπαλλοτρίωτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον μὴ δεκτικὸν ἀπαλλοτρίωσης βλ. λ.
ἀναπάλλω κ. νεώτ. κ. δημ., ποιπ. ἀμπαλλῶ, ἐπ. μτχ. ἀρ. ἀμπαπαλῶν πάλιν, αἰεὶ πρὸς τὰ ἄνω· Ἰλ. Γ 355 ἀμπαπαλῶν προφει δοληόσκειον ἔγχος, νεώτ. ἀναπάλλων σισυρὸς [ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἔχων κνήριν]· || μέσ. σεοισμι πρὸς τὰ ἄνω, ἀντιπνέομαι, ἀνασπῶ· Ἰλ. Ψ 692 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς... ἀναπάλλεται ἰχθύς... ὡς πληγὴς ἀνέπαλτο, Εὐρ. Ὀρ. 322 αἶτε τὸν ταναόν αἰθέρα ἀμπαλάσθ'· || νεώτ. δοιοῦμαι, συγκκοιθεῖμαι· ἀνεπάλλωτο ἐκ τῆς συγκινήσεως· 2) μτφ. ἐξεγείρω, ἐρεθίζω, παρορμῶ· Εὐρ. Βάκχ. 1190 ὁ Βάκχιος... ἀνέπηλεν ἐπὶ θέρῃ τοῦδε Μαινάδας.
ἀναπαλμός [ὁ] νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀναπάλλω βλ. λ., ἡ ἀνασκήρισις, τὸ ἀναπῆδημα· || ἐπὶ θαλάσσης κ. γεν. ἐπὶ λιμνάζοντος, στασίμου ὕδατος, ἀνακύμανσις.
ἀναπαλός [ὁ] κ. δημ., ἐπ. ἀμπαλός ἡ ἀνάπαλ-

σις βλ. λ. 2, ἐν φρ. κατ' ἀμπαλὸν διὰ δημοπρασίας [οἰοεὶ διὰ βομβηαίας παλλόμενης πρὸς τὰ ἄνω προσφοράς]· 2) δημ. ὁ ἀναπῆδων, ἀναπετάμενος, ἀνέπετος· 3) δημ. (ἀπαλός) ὁ μαλακὸς, λιὼν ἀπαλός· φρ. φωνὴ ἀφάρτο ἀνπάλο.
ἀνάπαλις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀναπάλλειν βλ. λ., ἡ ἀναπῆδσις· Ἀριστ. Κόσ. 396 Α 9.
ἀνάπαμι [τοῖ] δημ. ἀναπαμὸς βλ. λ. 2) ἐπὶ ἀγρῶν, ὁ μὴ καλλιεργούμενος προσχωρῶς, ἵνα ἐν τῷ μετὰ ἀνακτῆσθαι τὴν γονιμότητά του.
ἀναπαμμένος-η-ο δημ. ὁ ἀναπεπαμμένος, ὁ μὴ ἐν ἀνησυχίᾳ διατελὼν, ὁ ἀτάραχος, ὁ ἀφροντικός· 2) εἰδ. ὁ τεθνεὺς, ὁ πεθαμένος.
ἀναπαμὸς [ὁ] δημ. ἡ ἀνάπασις, ἡ ἀναφυχή, τὸ ξεκούρσμα· ποτὶ δὲν ἔχει ἀναπαμὸ· 2) εἰδ. ὁ θάνατος· πέρυσι σὰ σήμερα ἦταν ὁ ἀναπαμὸς τοῦ πάππου μου.
ἀναπάντα ἐπίρρ. δημ. ἀπροσδοκῆτως, ἀπροβλεπτως· ἀναπάνταχ μούρθε ἡ συμφορὰ.
ἀναπάνταχος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀναμνηστικός, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπικτος, ἀπρόβλεπτος· φρ. τὸ μὴ ἀπάνταχο μὰς ἔρχετ' ἀναπάνταχο [ὁ θάνατος]·
ἀναπάντηα ἐπίρρ. δημ. χωρὶς νὰ ληφθῇ ἡ νὰ δοθῇ ἀπάντησις, ἀνευ ἀπάντησεως βλ. λ.
ἀναπάντητος (-η)-ος(ν) μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὃν οὐδὲνα τις συναντᾷ, ἐπὶ ὁδοῦ· Κικ. Ἀττ. 9, 1, 3· || δὲν δύναται τις ἢ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ συναντήσῃ· δημ. φρ. ποῦ ἀναπάντητος νὰ 'ναι [ὁ χάρος]· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαβὼν ἀποκρίσιν, ὁ μένων ἀνευ ἀπάντησεως· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ δυνατόν νὰ δώσῃ ἀπάντησιν, ὁ ἀποστομωθεὶς· τὸν ἔκανε ἀναπάντητο.
ἀναπαντοῖον Ἦσ. «ἀνακίπτουσιν».
ἀνάπαλλον Ἦσ. «ἀνείμωζαν».
ἀναπάπουλος-η-ο δημ. ἐπὶ πλοίου, ὁ σφοδρὸς κλυδωνισθεὶς, ὁ ὑποστάς βλάβας ἐκ τρικυμίας· παροιμ. ἀναπάπουλο καρόδι σὲ καλὸ λιμνὴ πᾶσι.
ἀναπαράγω νεώτ. ἐκ νέου παράγω· 2) εἰδ. ἐπὶ ζώτων ὀργανισμῶν, δημιουργῶν ὃν, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἐμὲ εἰδος· 2) παθ. -ομαι γίνομαι δι' ἀναπαράγωγῆς· || εἰμαι δεκτικὸς ἀναπαράγωγῆς· οἱ κόνικλοι ἀναπαράγονται εὐχερῶς.
ἀναπαράγωγός-εως [ὁ] νεώτ. ὁ ἀναπαράγων, ὁ κέμνων ἀναπαράγωγῃν βλ. λ. 2).
ἀναπαράγωγή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου παραγωγή, ἡ ἀναδημιουργία, ἡ ἡ συνεχεὶς παραγωγή· ἐντατικὴ ἀναπαράγωγὴ βιομηχανικῶν εἰδῶν· κηπευτῶν προϊόντων κττ.· 2) φιλοσ. ἡ ἐκ νέου παραγωγή τοῦ αὐτοῦ ὄντος, φαινόμενον κττ.· || εἰδ. ζωολ. ἡ λειτουργία τῶν ζώων ὀργανισμῶν πρὸς διαίτησιν τοῦ εἰδους αὐτῶν·
ἐνστικτὸν τῆς ἀναπαράγωγῆς.
ἀναπαράγωγικός-ῆ(-όν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱκανός, ὁ πρόσφορος πρὸς ἀναπαράγωγῃν· 2) φυσικὸς ἀναπαράγωγικὸς κρίσις [ἡ παράγωγος, ἡ μὴ πρωτότυπος]· 2) ὁ χρήσιμος εἰς τὴν ἀναπαράγωγῃν βλ. λ. 2)· ἀναπαράγωγικὴ λειτουργία ζώων.
ἀναπαράγωγικός ἐπίρρρ. νεώτ. ἐν ἀναπαράγωγῇ, κατὰ τρόπον ἀναπαράγωγικόν βλ. λ.
ἀναπαράγωγός-ον νεώτ. ὁ ἀναπαράγων, ὁ ἐπιφέρων ἀναπαράγωγῃν βλ. λ.· || τὸ ἀρσ. ὡς οὖο. ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἀναπαράγωγῃν ζώων.
ἀναπαράδι (ἡ) δημ. ἡ ἐλλείψις, ἡ μὴ διαρκὴς χρημάτων, παρὰ δὲν ἡ ἀχρηματία· συγγεν. ἡ ἀφεία, ἡ ἀδεκαρία, ἡ ἀπενταρία.
ἀναπαράδιρσις [ὁ] δημ. ὁ μὴ ἔχων παρὰ δὲν, ὁ στερομένοιο χρημάτων.
ἀναπαράστασις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐκ νέου παράστασις, ἀποτύπωσις· ἡ διὰ λόγου ἀναπαράστασις τῶν γενομένων, - ἡ ἐν τῇ ἱστορίᾳ

ἀναπαράστασις τῶν παρωχημένων πολιτισμῶν
|| ἀναπαράστασις ἀρχαίου ναοῦ, κτιρίου κττ.
| ἡ ἐπὶ τῇ βάσει σφωζόμενον εἰρηλικὸν καὶ εἰδή-
σεων ἐν ζωγραφικῇ ἢ γλυπτῇ μικρογραφία ἀπει-
κόνισις αὐτοῦ, ὡς εἶχε τὸ πάλαι· || ἀναπα-
ράστασις ἐγκλήματος | ἡ ἐνώπιον τῆς ἀρμόδιου
δικαστικῆς ἀρχῆς εἰκονικῇ ἐπανεκτέλεισι αὐτοῦ
ὡσεὶ ὑπὸ τῶν ὁραστῶν, ἐν τῷ τόπῳ καὶ ὅφ' ὅς
συνθῆκας τοῦτο ἐτέλεσθη |.

ἀναπαράστατικός-ή-ον νεώτ. ὁ Ἰκανός ἡ ὁ
πρόσφορος δι' ἀναπαράστασιν βλ. λ. : ἀναπα-
στατικὴ δύνανσις - μέθοδος - ἱκανότης.

ἀναπαράστατικῶς ἐπὶρρ. νεώτ. δημ. -ά κατὰ
ἀναπαράστασιν βλ. λ.

ἀναπαράστατός-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος ἡ ὁ
ἀξίος ἀν ἀναπαράσταθῆναι βλ. λ.

ἀναπαράστασις-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου, ἡ δευ-
τέρα παράστασις προθεσμίας, διορίσας πρὸς ἐκτέ-
λεσιν ὑποχρεώσεως ἡ ἁκροσιν δικαίωματος : ἀνα-
παράστασις τοῦ ἐνοικιστάσιου.

ἀναπαράταϊν μτγν. κ. νεώτ. ἐκ νέου παρα-
τείνω || χορηγῶ νέαν παράστασιν.

ἀναπαράθενσις-εως | ἡ ἀνάγκη, ἀποκα-
τάστασις, ἐπαναφορὰ τῆς παρβενίας : σχολ. Αλφ.
Κα71 τῷ ἐπιβάντῃ τῆς νυμφικῆς κλίνης οὐκ ἔστιν
ἴσας πρὸς ἀναπαράθενσιν τῆς κλίνης.

ἀναπαράζω ἀθετῶ δοθεῖσιν ὑπόσχεσιν, ἐκ
τῶν Πορίων, οἵτινες, λαθόντες ἐπικουρίαν ἠθέτη-
σαν τὴν δοθεῖσαν πρὸς τοὺς πολιορκούντας τὴν
πόλιν τῶν Ἀθηναίων περὶ παραδόσεως ὑπόσχε-
σι : Εὐρ. ἀπ. 107, Στεφ. Βυζ. φασὶν ἡμᾶς ἔτι καὶ
νῦν χρῆσθαι τῇ παροιμίᾳ, τοὺς φευδομένους τὰς
ἐμολογίας ἀναπαράζειν.

ἀναπαριστάνω νεώτ. κ. δημ. ἀναπαριστῶ βλ. λ.

ἀναπαριστῶ-άω νεώτ. κ. ἀναπαριστάνω πα-
ριστῶ τι ἐκ νέου, κάμνω ἀναπαρόστασιν βλ. λ.
|| εἶδ. περιγραφῶ ἐνοργῶς καὶ πιστῶς γεγονόσι
τι : ἐν τῇ ἐκδοσει τοῦ ὁ πλοίαρχος ἀναπαρέ-
στησεν πλήρως τὴν τραγῳδίαν τοῦ ναυαγίου.

ἀναπαρήντη ἐπὶρρ. δημ. ἀνευ ἀπαρήνσεως.

ἀναπαρήντος-η-ο δημ. δὲν δὲν ἀπαρήνεται
τις : δ. Δίστ. ἀναπαρήντῃ μου ἀγάπη σέντας
φτάσω ἀπὸ τὰ ξένα | τὸν παπὰ ταχιά θά φέρω
νὰ βλογηθῇ σὲ κι ἔμένα· || κ. δὲν εἶναι δυ-
νατὸν ἢ πρὸς τὴν ἀπαρήντην : ἀναπαρήντη
ὑποχρέωσις (ἡ μὴ ἐπιδικτικὴ ἀθέτησες).

ἀναπαρήντος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀπηρητισμένος,
ὁ ἀτελής : Διστ. Α763 ἑλληνὴ τὰ ἀναπαρήντον
ἔχοντα τὴν ἐκφορὰν.

ἀναπαρήντος-η-ο δημ. ὁ παθὼν ἔκστασιν ἐκ
θυμασιῶν θεάματος, ἀπασίας, ἐκσταροῦ κττ.
2) ὁ ὑπὸ ἐξωτερικοῦ ὠλικοῦ αἰτίου παρασυρθεὶς,
μακρὰν ἐκτοπισθεὶς, ἀφανισθεὶς : ἀνάπαρτος
ἀπὸ τοῦ κύμα· συγ. νεώτ. κ. δημ. ἀνάπαρτος·
3) εἶδ. ἐπὶ πυρετοῦ, καταφυγόντων ὁ παθὼν
παράλθρον : ἔγινε ἀνάπαρτος ἀπὸ τῇ θερμῇ·
4) εἶδ. ὁ παθὼν σάλον φρενῶν, πού ἔπαθε, πού
τοῦ σηκώθηκαν τὰ μυαλά.

ἀναπάσσει-ον ἀν ὁ σύμψας βλ. λ. : ΑΠ7,343 σα-
φίης τ' ἀναπάσσει (ἴσως σοφίης θ' ἔρα πάσσει).
ἀναπάσσω ἐπιπάσσω, ἐπιγέω : Πίνδ. Ο 101(1),98
γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.

ἀναπασχολήτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀναπασχολιμέ-
νος, ἀνευ ἀπασχολήσεως, ἀ σχολάζων.

ἀναπατάσσω-έω πατάσσω, κτυπῶ ἐκ νέου :
Μέν. Ἐπὶρρ.395 τὴν κεφαλὴν τ' ἀνεπάταξε σφό-
δρα αὐτοῦ | δ.γρ. θ' ἄμ ἐπάταξε· 2) Ἡσ.
ἀναπατάσθαι· ἀνακρούσασθαι ἄστω·
3) Ἡσ. ἀνεπάταξεν ἔξ ὕπνου ἀνέβλεψεν·

ἀναπατῶ-έω παίνω ὀπίσω, βαδίζω ἀνακλινόμε-
νος : Ἰνσιπρ. εἰς βεῖθρον εἰσάγων καὶ ἀναπατῆν
ἐκείσε ποιεῖν ΑΒ ε ἀνεπάτῃσας κατεπάτῃσας·

ἀναπαύω-ον μτγν. μὴ ἀπαυδῶν, ὁ ἀκά-
ματος, ἀκούραστος.

ἀνάπαυλα (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διακοπὴ, ἡ
ἐκ διακοπῆς ἐργου, μόχθου ἡ δεινοῦ τινος ἀνά-
παυσις, ἀνακούφισις : Σοφ. Πλ.873 φέρω ἡδονὰς
τε κἀνάπαυλαν, ὡν πάροιθεν εἶχες· . . κακῶν,
Θουκ.238 τῶν πόνων πλείεστας ἀναπαύλας ἐ-
παριστάμεθα· 2) μέρος, ἐνθα τις ἀναπαύεται,
ἐξοκουράζεται : Πλάτ. Νόμ.625 Β ἀνάπαυλαι κατὰ
τὴν ὁδόν· 3) νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὴν ἰνν. ε.μ. ἡ
προσωρινὴ διακοπὴ ἐργασίας πρὸς ἀναφυγὴν.

ἀναπαύλησις-εως (ἡ) ἡ ἀνάπαυλα, τὸ σταμά-
τημα : Χρυσμ. κακοῦ ἀναπαύλησις.

ἀνάπαυλις-εως (ἡ) ἀνάπαυλα : Ἡσ. «κατάπαυσις».

ἀνάπαυμαι |το| ποιητ. κ. ἐκκλ. ἐμπασμα τὸ ἀνα-
παύεσθαι, ἡσυχάζειν ἀπὸ κόπου ἡ μερίμνης :
Ἡσίοδ. Ε.55 ἀμψαυμα μεμνημένοι· 2) τάφος :
Ἐνιρρ. ε.αυτῷ καὶ Παυλίην . . ἀνάπαυμαι.

ἀναπαυματικός-ή-ον μον. ὁ δι' ἀνάπαυσιν.

ἀναπαύωμαι-(η)-ο(ν) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπι-
τήδεας, κατάλληλας πρὸς ἀνάπαυσιν· || νεώτ. κ.
δημ. ὁ δι' ἀνάπαυσιν ὠρισμένος χρόνος : ὦραι
ἀναπαύσιμοι, - ἀναπαύσιμος εἶναι οἱ μέρες ἀπὸ
τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὡς τὴν Τρίτῃ τοῦ Πά-
σχα· 2) δημ. τὸ οὐδ. ἀναπαύσιμα βλ. λ.

ἀνάπαυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η κ. - φη δια-
κοπὴ κινήσεως, ἰδίως δὲ χειρωνακτικῆς ἡ διανοη-
τικῆς ἐργασίας, ἐπιφερούσης κάματος, ἡ καθήσ-
τασις, τὸ ἐξοκούρημα : Πίνδ. Ν.776 ἀνάπαυσις ἐν
παντὶ γλυκαίᾳ ἐργῷ, νεώτ. ὁ ἰατρός συνέστησεν
εἰς τὸν σάθεν ἡπάλθων ἀνάπαυσιν, δημ. ἔχομε
καθησθὶ καὶ ἀνάπαυ· | εἰς γυναικτικὰς ἡ στρα-
τιωτικὰς ἀσκήσεις, παράγγελμα διακοπῆς τῶν ἀ-
σκήσεων, καθ' ἣν ὁ ἀσκούμενος μένει εἰς τὴν θέ-
σιν του, οὐχὶ ὁμως εἰς στάσιν προσοχῆς· || συν-
εκδ. ὕπνος : μετὰ μεσημβρίαν ἐπιβάλλεται
κατὰ τὸ θέρος ἀνάπαυσις· | ἐκκλ. φρ. αἰωνία
ἀνάπαυσις (ὁ θάνατος), τόπος ἀναπαύσεως | τὸ
νεκροταφεῖον, ὁδὸς ἀναπαύσεως | ἡ φέρουσα
πρὸς τὸ νεκροταφεῖον· | 2) μτφ. εὐζωία, καλο-
πέρασις : ὁ πλούσιος ἔχει τὰς ἀναπαύσεις του
| μετὰ ἀνέτου διαδιώσεως).

ἀναπαυστήρ-ήρος (ὁ) μον. ὁ προσφυής ἡ ὁ
γενόμενος, κτιθεὶς, πρὸς ἀνάπαυσιν βλ. λ. : Μιχ.
Αττ. λ. Σαβ.1.23 ἀναπαυστήρας οἶκοι.

ἀναπαυστήριον |το| κ. νεώτ. ὁ. ἀναπαυστή-
ριον, ἰων. ἀμπαυστήριον, ὡς οὖς. τὸ οὐδ. τοῦ
ἐπιθ. ἀναπαυστήριος βλ. λ.2) κ. 3).

ἀναπαυστήριος-ον νεώτ. ὁ. ἀναπαυστήριος,
ἰων. ἀμπαυστήριος ὁ πρόσφορος πρὸς ἀνά-
παυσιν τόπος ἡ χρόνος : Ἡρ.1.181 θώκοι ἀμπαυ-
στήριοι, ἐν τοῖσι καθίζοντες ἀμπαύονται οἱ
ἀναβαίνοντες, Λιδαν.1.284,20 τόποις ἀναπαυστή-
ριοις νεώτ. ἀναπαυστήριος σικας, - ἀναπαυστή-
ρια διαλειμματα (τὰ ἐνοδόμενα εἰς ὥρας ἐργα-
σίας· | 2) τὸ οὐδ. -ον ἐν χρ. κ. ὡς οὖς. ἐν τοπ.
μ. σμν. : Λουκ. Ἐρωτ.18 παλίνσκιον ὦρα θέρους
ἀναπαυστήριον· 3) ἐπίσης τὸ οὐδ. -ον τὸ πρὸς
ἀνάπαυσιν διὰ σάλλητος παράγγελμα : Πολυδ.4,
86 ἀναπα- τὸ καταλεμνόντων ἐπιφθεγμα· ἀντιθ.
ἀνακλιπτικόν.

ἀναπαυστήριον |το| μτγν. κ. νεώτ. βλ. ἀναπαυστήριος.
ἀναπαυστήριος-ον κ. νεώτ. κ. ἀναπαυστήριος
ὁ κατάλληλος πρὸς ἀνάπαυσιν, ὁ ἀναπαυσ-
τικός τόπος ἡ χρόνος : Λιδαν.4.1079,14 στοαὶ δ' ἐφ' ἐ-
κατέρᾳ πλευρᾷ τοῖς προσιούσιν ἀναπαυστή-
ρια· || τὸ οὐδ. -ον ὡς οὖς. μέρος, ὅπου τις
ἀναπαύεται : Ξεν. Ἀπομν.4.33 οἱ θεοὶ τὴν νύκτα
διδῶσι κάλλιστα ἀναπαυστήριον, νεώτ. ἀνα-
παυστήριον τῶν καθηγητῶν | διαμερίσματος σχολικοῦ
ἰδρύματος, ἐνθα ἀποσυρμένοι ἀναπαύονται ἐπ'
ὀλίγον αἱ καθηγηταὶ μετὰ τὴν ἐργασίαν των), ἀνα-

παυτήριον κλίμακος εὐρύχωρος κατὰ διαστήματα ἀναδοθῆναι αὐτῆς, ἐνθα ἱσταμένοι ἀναπαύονται οἱ ἀναβάται· δημ. πλατύκολο· 2) τὸ οὐδ.-ον τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν διὰ σάληππος παράγγελμα· 3) τοπογρ. ἀναπαυτήριον ἐπιβεδόν τμήμα ἐδάφους ἐπὶ ραχέως ἢ ἐπὶ αὐλώνος σχεδὸν ὀριζαντίου, ἐνθα διακόπτεται ἡ κλίσις τοῦ ἐδάφους· ἄλλως δάπεδον.

ἀναπαυτικά ἐπίρρ. δημ. ἀναπαυτικῶς βλ.λ. **ἀναπαυτικός**-ἡ-άν νεώτ. ὁ παρέχων ἀνάπαυσιν, ὁ ἔκαυραστικός· ἀναπαυτικὴ διαμονή (ἀνετος), δημ. ἀναπαυτικὸ κρεβάτι.

ἀναπαυτικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά ἐν ἀναπαύσει, κατὰ τρόπον ἀναπαυτικόν βλ.λ.; δημ. κάβεται ἀναπαυτικά στὰ αὐτοκίνητο.

ἀναπαύω ποιητ. ἀπαύω κ. μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. κάρνω τινα νὰ παύσῃ· Ἰλ.Ρ.550 χερμαίνω, ὅς ρά τε ἔργων ἀνθρώπων ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, δημ. 1046,21 λητουργοῦντας καὶ ἐν ταῖς τριακασί-οις ἄντας ἀναπαύειν (δὴλ. τὴν ἀναλωμάτων· 2) παύω, καταπαύω τι· Σοφ.Τρ.1262 ἀνάπαυε βοήν· 3) κάρνω τινα ν' ἀναπαύθῃ· Ξεν.ΚΠ.7.1,4 ἀναπαύσαι τὸ στρατεύμα· δημ. ἐλκὼ ἀνάπαυσον ὁ θεὸς τὸν δοῦλόν σου... δημ. εὐχαί ὁ Θεὸς ἄς τὸν ἀναπάθῃ, -ὁ Θεὸς ν' ἀναπάθῃ τὴν φυγὴν τοῦ· ἄμνθ, ἢ σμν. τὸ ἀναπαύομαι ἡσυχάζω, ἔξ-κουράζομαι· Θουκ.4.11,3 ἀναπαύοντες ἐν τῷ μέρει τοὺς ἐπὶ Πήλους ἐποιοῦντο, Ξεν.Ἑλλ.5,1,21 ἡσυχίαν εἶχε καὶ ἀνέπαυεν, δημ. ἀνάπαφα λίγη ὥρα, -ἀνάπαφα λιγὴ· 4) νεώτ. ἡρεμῶ, εὐχαριστῶ· ἡ κουθέντα του - ἡ συντροφία του με ἀναπαύει· 5) παθ. παύομαι ὑπὸ τινος, ἀπέ-χω, ἀφίσταμαι ἀπὸ τινος· Ἰσοκρ.8,20 ἀνεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν· 6) μέσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἀφίσταμαι τῶν ἀσχολιῶν μου πρὸς ἀνάπαυσιν, ἡ-συχάζω, ἔξκουράζομαι, ἔξασπασίνω· Λυσ.13,12 οὐκ ἦλθεν εἰς τὰ ὅπλα ἀνεπαυσόμενος, Θεόκρ. 1,17 ἀν' ἄγρας κεκμακάς ἀμπαύεται· ἢ κοι-μῶμαι· Ἡρ.1,12 ἀνεπαυομένου Κανδαύλεο ἡ-πεκδύς τε καὶ ἀποκτείνας αὐτὸν ἔσχε τὴν γυναῖκα, αὐτ.2,95 ἐν τῇ ἀναπαύσει καθεῖν, νεώτ. κάθε μεσημέρι ἀναπαύεται λίγῃ· 7) κ. ἐκκλ. κ. δημ. ἀποθνήσκω, οἰοεὶ ἀφίσταμαι τῶν κόπων καὶ πε-ριμνήν τῆς ζωῆς· Θεόκρ.1,138 Χῶ μέν τ' ὅσον· εἰ-πὼν ἀνεπαύσατο, ἐκκλ.σ. συνθ. φρ. ἀνεπαύθῃ ἐν Κυρίῳ, δημ. ἀναπαύτηθε χτῆς τὰ μεσάνυχτα.

ἀναπαυλάζω Ἡσ. «ἀνακαλῶ».

ἀνάπαφῃ (ἡ) δημ. ἀνάπαυσις, ἀναπαυὸς βλ.λ. **ἀναπαφίμο** (τὸ) δημ. μικρὸν τεμάχιον ὄρου, εὐλογηθὲν ὑπὸ ἱερέως καὶ διανεμόμενον μετὰ τῶν κολλυβίων μετὰ μνημόσυνον εἰς ἀνάπαυσιν τῆς φυχῆς τοῦ μνημονευομένου· ἐν πληθ. γεν. τὰ κολλυβία τῶν μνημοσύνων· στείλαμε στὴν ἐκ-κλῆσιά τ' ἀναπαφίματα.

ἀναπαφίμος (τὸ) παρετυμολ. τὸ ἀναπαφίμα βλ.λ. **ἀναπαίθω** κ. νεώτ. μεταπαίθω τινα, μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός· Ἡρ.1,37 λόγῳ ἀνέπεισον ὅπως μοι ἀμύνω ἐπὶ ταῦτα οὕτω ποιούμενα, Θουκ. 1,84,2 οὐδὲν μάλλον ἀχθεοθέντες ἀνεπείσθημεν, νεώτ. ἀνέπεισε πολλοὺς νὰ τὸν ἀκολοῦθῶσιν εἰς τὸ κίνημα· 2) καταπαίθω τινα νὰ πράξῃ τι· Ἡρ.1,124 Πέρσας ἀνεπαίσε ἀπιστάσθαι στρα-τηλάτας ἐπὶ Μήδους· 3) πείθω ἐξαποτῶ· Ἡρ. 3,148 ἵνα μὴ ἀνεπαίσῃ ἡ αὐτὴν ἢ ἄλλον τινα Σπαρτιτῶν κακὸν γενέσθαι, Ἀριστοφ.Εἰρ.622 ἀ-νέπειθον τῶν Λακωνῶν τοὺς μεγίστους χρήμασιν.

ἀναπαίλημα (τὸ) δημ. ἀπαίλη, φοδέρα. **ἀναπειλῶ** δημ. ἀπειλῶ, φοβερίζω, προσηλα-κίζω· μπροστὰ ἂ' ὄλουσι τὸν ἀναπειλῶ.

ἀναπεινῶ-ᾶω πάλιν-πενῶν· Λυγκῆς π. Ἀθην.109 Ε ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται τὸν ἐσθιοντα. **ἀνάπειρα** (ἡ) πείρα, δοκιμὴ· Διοδ.13,8 ἐν τῷ

μικρῷ λιμένι τὰς ἀναπείρας ἐποιοῦντο· ἢ γυ-μνάσιον, ἀσκήσις· Πολύβ.26,7,8 τὴν ἀνάπειραν τῶν πλοίων· 2) Ἡσ. «δυσμός ἀληθινός».

ἀναπειρία (ἡ) ΑΒ ἀναπειρία (ἀμφιδ.) **ἀναπειρῶ** ποιητ. ἀμπερῶ, μέλ. ἀναπαρῶ πεί-ρω, διαπερᾶ εἰς τὸν ὀδόντων, σουβλίζω· Ἰλ.Β.426 σπλάγγνα δ' ἄρ' ἀμπερᾶντες, Ἀριστοφ.Αχ.1007 τιν' ἀναπειρῶ τὰς κίχλας· 2) ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνασκολοπιζῶ, παλουκῶν· Ἡρ.4,103 ἐπὶ ἔδλῳ μεγάλῳ ἀναπείρας ἰστὰ ὑπὲρ τῆς οἰκίας αὐτ. 94 ἦν ἐπεδάνη ἀναπαρεῖς· ἢ κ. αὐτ. διατρυ-πῶμαι, σουβλίζομαι· Μάχων π. Ἀθην.349 C μὴ τὸν πόδ' ἀναπαρῶ (μὴ τρυπηθῶ στὸ πόδι).

ἀναπειρώμαι-όμαι κ. νεώτ. πειρώμαι, δοκι-μάζω ἐκ νέου, ἐπανάλαμβανω τὰς ἀσκήσεις· Ἡρ.6,12 ἐπιδάνειν οὐκ ἐθέλεισκον ἐς τὰς νέας οὐδ' ἀναπειράσθαι, νεώτ. ἀνεπειράσθαι νὰ στασιασῶσιν· 2) ἀνάπειραν ποιοῦμαι, γυμνά-ζομαι· Θουκ.7,7,4 ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνε-πειρῶντας ἑὺ καὶ ταύτῃ ἐπιχειροῦσιν· 3) ἔξε-τάζω, δοκιμάζω τι· Δημ.1229,19 οὐδ' ἂν ἐκεῖνὸ γ' ἔχουν εἰπεῖν, ὥς ἀνεπειράστο ἐμοὶ πρότεροι.

ἀναπειστήριος-α-ον καταπειστικός· Ἀριστοφ. Νεφ.875 χαλῶνσιν ἀναπειστήριον. **ἀναπειστικός**-ἡ-άν νεώτ. ὁ ἰκανὸς νὰ μετα-πειθῇ, νὰ καταπειθῇ ἢ νὰ παραπειθῇ.

ἀναπειστικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνα-πειστικόν βλ. λ. **ἀναπελάσας** Ἡσ. «ἀναρρωσθεῖς».

ἀναπελέκω-ᾶω ἔπρω κ. δημ. καταργεῖζομαι λθόν· 2) δημ. γεν. πελεκῶ καλῶς, πελεκῶ ὁλό-γυρο· ἀναπελέκσας τὸ κοῦτσουρο σκαμνί.

ἀναπεμπάζομαι ὑπολογίζω, ἀναλογίζομαι, με-λετῶ· Πλάτ.Λυσ.222 Ε, αὐτ.Νόμ.724 Β. **ἀναπέμπᾶν** ἀναμνησκομαι, ἀναστασάζο-μαι εὐρ. ἐν μεσ.τ. ἀναμνησκόμεναι.

ἀναπέμπασις-εως (ἡ) γλῶσσ. ἀνάμνησις. **ἀναπέμπασμός** (ὁ) μόν. ἀναλογισμός. **ἀναπέμπτος**-ον μτγ. ὁ προεῖχων, προβάλλων **ἀναπέμνω** ποιητ. ἀμπέμνω κ. νεώτ. δημ. μιν. ὁ μέλ. ἀναπέμω κ. ὁ ἀόρ. ἀνάπεφα πέμνω ἐπ' αὐτόν· Αἰοχ.Χο.382 Ζεὺ Ζεῖ, κάτωθεν ἀμπέμνων ὑπερπέποιον ὅταν· ἢ ρίπτω πρὸς τὰ ὄνα, ἐκπέ-μνω· Πίνδ.Π.1,26 κρουνοῖς ἀναπέμνω (ἡ Αἴτνα)· 2) ἀναδίδω, ἐκδίδω πρὸς τὰ ὄνα· Πίνδ.Π.9,47 χῶν ἡρῶα φύλλα ἀναπέμνω· 3) ἐκκλῆσ. ἐπὶ εὐχῆς, δεήσεως, εὐχαριστίας, ἐν διαίολῃ ἡ διὰ λόγου ἀπευθύνω· Κλημ. Ἀλεκ.Παιδ.311 αἶνον ἀνα-πέμψαι κυρίῳ, νεώτ. ἀναπέμνω εὐχριστίας εἰς τὸν Θεόν· 4) πέμνω πρὸς τὰ ὄνα, ἐκ τῆς παραλλας πρὸς τὰ μεσώγεια· Θουκ.2,67,1 ἐμελ-λεν ὥς βασιλεῖα ἀναπέμψαι, Ἰσοκρ.8,98 ἐπὶ τὸν βασιλεῖα Κλέαρχον καὶ στρατιὴν ἀνέπεμψαν· 5) ἀπλῶς πέμνω, ἀποστέλλω· Ἐπύρω.20 ἐπιμέ-λειαν ποιήσασθαι ὅπως ἀναπεμθῇ πρὸς ἐκά-στον τὸ ἀνήγαγον· 6) ἀγῶγῃ τὸ γένος· Διοδ.4,83 τὰ γὰρ γένος εἰς ταύτην (τὴν Ἀφρο-δίτην) ἀναπέμναντες· 7) πέμνω, ἀποστέλλω ὅπως· Πλούτ.Σόλ.4 περιών καὶ ἀναπεμψόμε-νος οὕτως ἐπὶ Ὀαλῇ τὸ δεῦτερον ἀφίκετο· 8) κ. νεώτ. ἐκπέμνω, ἀναδίδω ἀμρίδας, ὁμνῆν· Φίλοστρ.Ν.ἐκδ.Β.313 ὁσμὴ ἀναπέμψαι ἀπὸ τῶν φυτῶν, -ὁ κῆπος ἀναπέμψει ἀρώματα, -οἱ ὀχε-ταὶ ἀναπέμψουσι δυσωδίαν· 9) δημ. ἐκστομί-ζω ὁ δ. τραγ. θέν' ἀναπέμω μίᾳ φωνῇ καὶ θὰ ὁμοιοφωνήσω· 10) τὸ μεσ. κ. παθ. ἐν πάσαις ταῖς ἀνωτ. σημ.· 11) δημ. πέμνω ἀμέσως ἢ ἀ-πλῶς πέμνω ἀγγεῖλαν, ἐπιστολὴν κττ.· δ. τραγ. ἀνάπεψέ τους μήνυμα πρὸς φτάσαν Ἀρναούτες.

ἀναπεντῆς (ὁ) (ἀνά-πεντε) δημ. τὸ πεμνητ-μόριον, ὁ διπλάσιος τῆς δεκάτης ἔγγειος φό-ρος, ἥτοι τὸ ἐν πέμπτῳ τοῦ εἰσοδήματος.

ἀνάπνευτον (τό) νεώτ. ὁ ἀναπνεύτης βλ. λ.
ἀναπεπταμένος-η-ον κ. νεώτ. μτχ. παθ. παρσκ. τοῦ ἀναπεπταίνωμι (βλ. λ.). ἀνοικτός, μὴ ἀποκλειόμενος: 'Ηρ.β.40 ἄν πελάγει ἀναπεπταμένω ναυμαχίῃσι. Πλάτ. Πολ. 514 Α' ἐν καταγείῳ οἰκήσει, ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσόδον ἐχούσῃ. || ἐπὶ ἐπιφανείῳ, ὅπως ἀνοικτός, μὴ περιοριζόμενος: νεώτ. ἀναπεπταμένους αἰγιαλός. - ὄρυμις ἐπὶ πρὸς ὁδὸν ὑπὸ ἀνέμωνι, ἀναπ. πατημένη πεδιάς (εὐρεία, ἐκτεταμένη). || κ. κ. εἰδικώτερον: ἀναπ. πρὸς νότον, - πρὸς βορρᾶν κτλ. || ἐπὶ τῶν δυναμένων νὰ ἀπλωθῶσιν ἢ νὰ ἀνοιχθῶσιν πραγμάτων, ἡλωμένους, ὁλάνοικτος, διάπλατος: ἀναπεπταμένα ἱστία, - ἀναπεπτ. σημαία, ἀν. πύλαι (ἀνοικταί). 2) συνεκτ., Πλούτ. Περ. 34 ζισιτῶσθαι διαπαν αἰκουρὸν ἀντὶ καθαράς καὶ ἀναπεπταμένης (δηλ. ἐν ὑπὸ πύρῳ). || μτφ. ἀνευ τοῦ πρὸς τὸν περιορισμὸν, ἀνοήτης: Πλάτ. Φαίδρ. 240 Β' παρησιᾷ κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένη χρωμένον (ἀπεριόριστον), Ξεν. Ἀπομν. 2, 22 τὰ δὲ ὄμματα ἔχεν ἀναπεπταμένα (ἀνασθῆ).
ἀναπεπταμένος ἐπὶ ρρ. κ. νεώτ. φανερός, σαφής, εὐκρινὴς, ἀπροκαλύπτως: Πλάτ. Σ, 1 τὸς λόγους τοῦτοδε... πόλιν μὲ εἰρηθεῖαι μὴ ἀναπεπταμένως. || νεώτ. εὐρώς, ἐκτεταμένως, ἀπροφυλάκτως, διάπλατος, ὁλάνοικτος.
ἀναπέπτω μτν. ἀναπέσσω βλ. λ.
ἀναπεπτακός ἐπὶ ρρ. ἐκ τῆς μτχ. ἀναπεπτακῶς (παρσκ. τοῦ ἀναπίνωμι) βραδέως, ἀθύμως: Πολυδ. 2, 123.
ἀναπέσσει-ς (ἡ) μν. ὁ οἰστέ κατακείμενος καὶ ἀδύσφορον, ράθυμος, ἀμελής: Εὐσταθ. ὁ ἀνθρώπος ἐφ' οἷς εἶδει ἐργηγορέαν κατακείμενος.
ἀναπέσσω ἀπτ. -πτω ἐκ νέου πέσσω, ἀναθερμαίνω: Ἀριστ. ΙΖ 565 Δ 23.
ἀνάπτεα ἐπὶ ρρ. δημ. κατὰ τὴν πτῆσιν: χτύπησα ἔνα ποῦλιν ἀνάπτεα.
ἀναπεπταμένος-η-ο δημ. ὁ ὑφάλλοι ἱπτάμενος: Διογρ. ἀπὸς ἀναπεπταμένους τὰ σύμφορα ν ἐ-διδόη. 2) ὁ ἀρχίζων νὰ πτερυγίζῃ, νὰ πετᾷ, ἐπὶ νεοσσῶν: σπουρηγτάκια ἀναπεπταμένα. 3) ὁ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἐκπηδῶν, ἀναβρύων, ἐπὶ ὑδάτων.
ἀναπεπταίνω κ. -νύω, ποι. ἀμψ., μτν. κ. νεώτ. ἀναπεπτά-ω, μέλλ. -πεπτάσω, ἀπτ. -πετῶ κτλ. ἀνοήτως, ἀπλῶν: 'Ηλ. Α' 480 ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, 'Ηρ. β. 3, 156 ἀναπεπτάσας τὰς πύλας ἔτρεκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας, Ξεν. Ἀν. Ι, 4, 6 βλεφάρους, ὁ ἀναπεπταίνοντα, ἐν δὲ τῷ ἰσθμῷ συγκλείεται κ. νεώτ. ἀναπέτασαν τὰ ἱστία, - τὰς πύλας. || κ. μτφ. φρ. ἀναπέτασε τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας, τῆς στάσεως κτλ. || μτχ. παθ. παρσκ. ἀνοπεπταμένος βλ. λ.
ἀναπεπταννύω ἀναπεπταίνωμι βλ. λ.
ἀναπεπταρίζω δημ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀνοήτως ὀλίγον καὶ ἀναπίνωσιν τὰ περὶ ὥσελ διὰ νὰ πετᾷ: ἀναπεπταρίζει ὁ κόκορας, ὅταν σημῶν κώπτα, - τρέχοντας ἀναπεπταρίζαν τὰ κλωσάσπουλα. || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνακινῶμαι ἐξ ἀνυπομονῆς, συγκινήσεως κτλ.: || εἰδ. ἐπὶ τῆς καρδίας, πόλιν ταχέως ἐπὶ τὸν βλεφάρων, ἀβελήτως ἀνοητοκλῶν 2) ναρκισσεύομαι, προπετῶς ἐπιδεικνύομαι, κοκκοροῦμαι: παλιόπαιδα καὶ παλαιοκόριττα ποῦ ἀναπεπταρίζουν γυροφέρνοντας.
ἀναπέτασις-εως νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀναπεπταίνου: φρ. εἰς ἀναπέτασιν ἱστίων (προειδοποιήσαν παράγγελμα, ἐπὶ πλοίων).
ἀναπέτασος νεώτ. (ἐνεστ. σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ἀναπεπταίνωμι) ἀνοήτως, ἀπλῶν: ἀναπέτασος τὰ ἱστία, τὰ δίκτυα κτλ.
ἀναπέταται (ἡ) ἀνοήτως, ἄστοχῶς: Γαλν. 6, 848 ἀναπέταται πόρων, Ἀλέξ. Ἀφρ. Ι, 90 ἀναπέταταιν διδόναι τῆς πόροις.

ἀναπεπτεῖς-ές ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός: 'Ινν. ἀναπεπτεῖς δάδενε. Ἀρετ. ἀναπ. ὀφθαλμοί.
ἀναπεπταί ἀορ. ἀναπεπτήν, ποιητ. ἀμπεταί, ἀορ. ἀναπεπτήν κ. ἀναπτην πέτομαι, πετῶ πρὸς τὰ ἄνω: 'Ηρ. Α', 132 ἦν μὴ ὀρνίθες γενόμενοι ἀναπτηθεῖς εἰς τὸν οὐρανόν, Αἰσχ. Ικ. 782 ἀμπαῖσα δ' ὥσελ κύνες, Εὐρ. Μήδ. 440 εἰθερία δ' ἀνέπτα, Ἀριστ. Ὀρν. 1372 ἀναπεπταί δὴ πρὸς Ὀλυμπον, Πλάτ. Φαίδρ. 109 Ε' εἰ πτηνὸς γενόμενος ἀναπτοίτῃ, Αἰσχ. 3, 209 οὐκ ἔστιν ὅποι ἀναπτήσομαι. 2) μτφ. σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς, τρόμου κτλ.: Σοφ. Αἰ. 693 περιχαρὴς δ' ἀναπτομένη (πέταται ἀπὸ τῆς χαρᾶς), αὐτ. Ἀντ. 1307 ἀναπταν φόδω.
ἀναπεπτά-άω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναπέταται βλ. λ.
ἀνάπτεσις-εως (ἡ) τὸ ἀναπνέεσθαι, ἐκ νέου ἐρώτησις, ἐπισταμένη ἐξέτασις.
ἀναπέτω δημ. ἀνακουφίζω διὰ λόγων, παρηγορῶ: παροιμ. ὁ ξένος ἀναπέτω δὲ θεραπεύει.
ἀναπεφλασμένος ἐπὶ ρρ. μὲ τὸ πέος ἐσθηκός, ἐντεταμένος, βλ. ἀναφάλλω.
ἀναπέφτω δημ. ἀνακλινῶμαι: ἀνάπεσα στὸν καναπέ γιὰ μισὴ ὥρα νὰ ξεκουρασθῶ. || ὀπτιάζω, πῆπτα ἀνάσκελα.
ἀναπηγάζω μν. πηγάζω, ἐκπέμπω ὕδωρ. 'Ησ. ἐ ἀναπηγάζει ἀναδιδῶσιν.
ἀναπήννυμι κ. -γνύω πλῆνυμι, μῆγω, διαπερῶ εἰς ὁδόν: Ἀριστ. Ἐκκλ. 843 λαγῶ ἀναπηγνύασι (περνοῦν στὸ σουβλί). 2) ἀνασκοποῦν, ἀνασπάρω: Πλούτ. Ἀρωτ. 17 τὸ σῶμα πλῆθον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπήξει, 'Ησ. ἐ ἀναπήξει ἀναπείρει. 3) νεώτ. κόμω τι νὰ πῆξῃ πάλιν, ἀπὸ ὕψους νὰ γῆν στερεόν: ἀναπήξει τὸ βούτυρον εἰς τὸ φυγεῖν, κ. παθ. ἀναπήγη τὸ ἐλαῖον ἐκ τοῦ πολλοῦ φύχους.
ἀναπηγνύω ἀναπήννυμι βλ. λ.
ἀναπήδημα (τό) μν. κ. νεώτ. πῆδημα πρὸς τὰ ἄνω, ἐκπομπή, ἐξόρμησις: Εὐστ. Γονημ. 2, 68, 23 ἀναπήδημα αἵματος. || νεώτ. κ. πῆδημα ἐκ νέου.
ἀναπήδησις-εως (ἡ) πῆδημα, τίμαγμα πρὸς τὰ ἄνω: 'Ινν. ἀν. ἐκ τῆς κλίνης. 2) ἀναπήδησις τῆς καρδίας αἰφνίδιον, σκίρτημα τῆς καρδίας, ἀντίθ. σφύξις: Ἀριστ. Ἀναπν. 480 Δ 13' || νεώτ. κ. ἀνδύρσις, ἐπὶ ὕδατος. || κ. ἀναπταγμα, μετὰ τὸ πῆσις: ἀναπήδησις κλῖλεαντος.
ἀναπηδητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναπηδῶν. || ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀναπηδᾶν: ἀναπηδητικαί ἐλαστικαὶ σφαίραι. || ἐπὶ ὑδάτων, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκπεμπόμενος: ἀναπηδητικοὶ πίδακες.
ἀναπηδητικός ἐπὶ ρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀναπηδῶν βλ. λ.
ἀναπηδᾷ-άω ποιητ. ἀναπῶν κ. νεώτ. κ. δημ. πῆδω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνοικνῶν, τινάσσουμαι πρὸς τὰ ἄνω: 'Ηλ. 379 ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελᾶσσας ἐκ λόγου ἀμνήθησε, 'Ηρ. 3, 155 ἐκ τοῦ θρόνου ἀναπῆδῆσας ἀνέδωκε, Ἀριστ. Ὀρν. 490 ὅποιαν μόνον ὄρνιθον ἴσῃ, ἀναπῆδον πάντας ἐπ' ἔργον, Αἰσχ. 3, 173 ἀναπῆδον ἐπὶ τὸ βῆμα. κ. νεώτ. ὁμοίως 2) ἐπὶ ὕδατος, ἐκρέω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβρύω εἰς ὅφωρ. 3) πῆδω πρὸς τὰ ὅπλα: Ἀριστ. Βάτρ. 566 ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀναπῆδῆσεν. 4) δημ. κ. πῆδω ἐκ νέου, ξαναπῆδῶ.
ἀναπηδᾷ-έω ἀναπῶν (διορθ. ἀναπῆλῃ).
ἀναπηγίζωμαι νεώτ. κ. -ίζω πάλιν πηγίζομαι, σχηματίζω ἐκ νέου πηλῶ, ἐκτυλίσσω ἀπὸ τινος: Ἀριστ. ΙΖ 55) Δ 13 τὰ βομδύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπῆγίζουμαι, κάπνεται ὑφαίνουσι. || νεώτ. ἐκτυλίσσω νῆμα τυλιγμένον εἰς πηλῶν διὰ νὰ σχηματίσω νέα τοιαῦτα, ξετυλίγα-διάζω γιὰ νὰ κάμω ἄλλα κουδάρια.
ἀναπήνισις-εως (ἡ) κ. ἀναπηνισμός (τό) νεώτ. ἐκτύλιξις τοῦ νήματος ἐκ τῶν πηλῶν ὅπως σχηματισθῇ εἰς ταλῶνα, σὲ 'κουδάρια'. || εἰδ. τὸ

τράδημα τῆς κλωστής τῶν μεταξοκωλῆκων, δημ. καλῶσιμα: ἀναπνήσις κουκουλίων.
ἀναπνησμός (ὁ) νεώτ. ἀναπνήσις βλ. λ.
ἀναπνηστήριον (τὸ) νεώτ. τὸ μηχανήμα δι' οὗ γίνεται ἡ ἀναπνήσις βλ. λ.
ἀναπνηστήτης (ὁ) ὁ ἀναπνέων, βλ. ἀναπνέωμαι.
ἀναπνηστικός ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ἔχων ὁξέον πρὸς τὴν ἀναπνήσιν.
ἀναπνέει-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου πῆξις, ὅταν ἡ διὰ μηχανικῆς πίεσεως ὑποπονήσις τοῦ πνεύματος καὶ πῆξις τοῦ ὕγρου εὐθύς ὡς παύση ἡ πίεσις.
ἀναπνέω (τὸ) ζῶω. ἔντομα διπτερα βροχύ-κερα τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὀσμήτων, τῆς οἰκογενείας τῶν ὀποδοσκιδῶν.
ἀναπνέω (ἡ) κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀνάπ-ηρος, ἔλλειψις ἀρτιότητος, ἐλαττωματικότης, πῆ-ρωσις, σακατιά: Ἀριστ. Πητ. 1386 Δ II.
ἀναπνέομαι-ον ὁ ἐν ἀναπνέει διατελεῖν, βιών: Φρόν. Κωμ. 4 Δ ἐν χαλεπαῖς ὁργαῖς ἀναπνέομαι τριγυρόντων.
ἀνάπνηρος (-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πεπ-ρωμένος κατὰ τὴν μέλους τοῦ σώματος, ἡκρω-τισμένος, σακάτης: Πλάτ. Κρίτ. 53 Α οἱ χυλοῖ τε καὶ τυφλοὶ καὶ ἄλλοι ἀνάνηροι, Πλούτ. Πονλ. 21 πᾶσαι γὰρ αἱ κυοῦσαι γυναῖκες ἐξέβαλλον ἀνά-πνηρα ἢ μὴ ἀρτιμελῆ: Σουῖδ. «ἀνάπνηρος» ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώμα-τος: νεώτ. ἀνάπνηρος πολέμου ὁ ἐκ τραύμα-τος ἀπολέσας κατὰ τὸν πόλεμον τὴν σωματικὴν αὐτοῦ ἀρτιμελείαν: || μῦθ. ὁ μὴ ἀρτίως ἔχων πρὸς τι, ὁ ἐλλιπής: Πλάτ. Πολ. 835 Δ φυχὴ ἀν-πρὸς ἀλλήλων, νεώτ. ἀνθρώπου διανοητικῶς ἀνάπνηρος ἢ πνευματικῶς ἐλλιπής.
ἀναπνηρσιμῶς ἐπὶ ῥρ. μῦν. οὐχὶ πλήρως, οὐχὶ κατ' ἀρτίαν σύνδεσιν, ἀτελῶς.
ἀναπνέω-ὡς κ. νεώτ. καθιστῶ τινά ἀνάπνηρον βλ. λ., σακατεύω: Πλούτ. Πητ. 373 Δ (πιδαν.) || παθ. -οῦμαι εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνάπνηρος βλ. λ., σακατεύο-μαι || κ. μῦθ. ἐν τῷ παθ. ἔχω πνευματικὴν ἢ φυ-χικὴν ἀτέλειαν, ἐλαττωματικότητά: αὐτ. Φίληβ. 310 Β ἡ φυχὴ παντάπασιν ἀναπνέουσα πέρυκεν.
ἀναπνέωμαι (τὸ) νεώτ. νομ. στρέβλωσις ἢ κο-λῶδωσις τοῦ σώματος, σακατεῖα.
ἀναπνέω ἐπὶ ῥρ. μον. οὐχὶ ἐν ἀρτιμελείᾳ, κατὰ τρόπον ἀνάπνηρον βλ. λ.
ἀναπνέωμαι-εως (ἡ) νεώτ. νομ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπνέω βλ. λ.
ἀναπνέωμαι (ὁ) νεώτ. νομ. ὁ καταστάσις ἄλλον ἀνάπνηρον βλ. λ.
ἀναπνέω δημ. κάμνω ἀρχὴν, ἀρχίζω ἔργον τι: ἀνάπιασέ μου τὸ κέντημα: || ἀναλαμβάνω, παίρνω ἐπάνω μου: ἀνάπιασέ μου τὸ παιδί (πᾶρε στὴν ἀγκαλιά σου): || ῥρ. ἀναπιάνω τὴ ζῦμη συμφύρω τὴν ζῦμην μετὰ αλεύρου: || ἀνα-πιάνω τὸ φῶς διδῶ σχῆμα εἰς τὰ τμήματα τῆς ζῦμης τὰ προωρισμένα εἰς ἀρτοποιίαν: 2) ὁμι-λῶ περὶ τινος χλευαστικῶς, ὀνειδίζω: τὸ καλὸ παύ-σου θέλω μὴν ἀναπιάνης ἄλλῃ φερά τὰ κο-ρίσιμα μου: || ἄπλωσις ποιούμαι συνεχῆ λόγον: μούκανε ἕνα μικρὸ καλὸ καὶ τὸ ἀναπιάνει ὁλο-ένα (ἐπιδοκιμῶς ἀναφέρει), παροίμ. τὰ πολλὰ ἀνα-πιασμένο καλὸ δὲν πιάνεται ἢ χάρις ἄχαρις).
ἀναπίαση (ἡ) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀναπιάνω, τὸ ἀναπιάσιμα βλ. λ.
ἀναπιάσιμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέ-λεσμα τοῦ ἀναπιάνω βλ. λ., ἡ ἐναρξίς ἐργου τινός, τὸ ἀρχίνισμα: ἡ ἀγάπη εἶναι στ' ἀναπιάσιμα (ἐν τῷ ἀρχεσθαι): 2) ἡ φύρασις: ἀναπιάσιμα τῆς ζῦμης: 3) ἡ πρὸς κλέψιν, πρὸς ὀνειδισμόν ὑποβύνησις εὐεργεσίας: || γεν. ὁ ὀνειδισμός, ἡ χλεύη: || κ. ὁ γινόμενος ἀντικείμενον ὀνειδι-σμοῦ: γινετ' ἀνάπιασμα τοῦ κόσμου.

ἀναπιασμένος-η-ο μῦθ. παθ. παρακ. τοῦ ἀνα-πιάνω βλ. λ.: ἀναπιασμένο ἐργόζηλον ἢ ὀρεγ-ησιό τι, ἢ αὐτὸς ἀλλος συνεχιστὴς: 2) ἀναπιασμένος προσώπ. (ζῦμη φυραθείσα): 3) μετὰ τῆς ἀπὸ, ὁ δυσφημισμένος: ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον ἀναπια-σμένος καὶ μὴ κάνει τὸν καμπόσο.
ἀναπιαστέ-η-ο δημ. ἕκείνος οὗτινος δὲν ἐγέ-νετο πλεόν τι ἀρχή, ὁ μὴ ἀναπιασμένος: 2) ἐπὶ ζῦμης ἢ μὴ φυραθείσα: 3) ὁ μὴ ὀνειδισθείς: || κ. ὁ μὴ ἐκ δικαιοσύνης ὑποκείμενος
ἀναπιδευστικαί πηγαί (αἱ) νεώτ. ἔκείναι, τῶν ὁποι-ων τὸ ὕδωρ ἀναπιδεύει, ἀναδύεται ἀπὸ τοῦ ἔδαφους.
ἀναπιδύω μῦν. ἀναδύω: Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6, 4, 1 ἐκ τῆς γῆς ἀναπιδεύει τις χυμός, Πλούτ. Ἀντων. 60 τῶν δὲ λιθίνων ἀνδριάντων ἀνὸς ἰδρὸς ἀναπι-δύει (ἐβγαλε ἀπὸ τοὺς πόρους).
ἀναπιδῶ-ὡς μῦν. ἐν ἡ σμ. τὸ διαπιδῶ βλ. λ.: Ἀλέξ. Αἰτ. Μετ. 56, 7 (πιδαν.)
ἀναπιδέω κ. νεώτ. πιεῖω τὴ πρὸς τὰ ὀπίσω: Ἰνπ. Ἀρσθ. 41: 2) πιεῖω ἐκ νέου: 3) πιεῖω ὡ-θῶ τι πρὸς τὰ ἄνω, ἐκπιεῖω, ἀναπιδέω τὸ πύον ἐκ πληγῆς.
ἀναπιδέω-εως (ἡ) μῦν. κ. νεώτ. τὸ ἀναπιδέειν βλ. λ., ἡ ἀναχαίσις: Ἑρωτιαν. ἐν λ. ἀνακαχί-σις «ἀναπιδέω καὶ ἀνοχῆ»: 2) νεώτ. στρατ. διαστολὴ πυροβόλων κατὰ τὸ μέρος τῆς γωνίας.
ἀναπιδέω (τὸ) μῦν. μηχανήμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου, πρὸς ἀναδιδέαν ἐπὶ σκηνῆς θεοῦ ἢ ἄλλου προσώπ. ἢ πράγμ., δημ. τραμπουκέτο: Πολυδ. 4, 127 τὰ δὲ ἀναπιδέματα τὸ μέν ἐστιν ἐν τῇ σκηνῇ ὅς ποταμὸν ἀναδίδει... τὸ δὲ περὶ τοὺς ἀναδοσμούς ἐφ' ὧν ἀνέβαινον Ἑρινύες.
ἀναπιδέω (ὁ) ἐκ νέου πίσις, συμπίσις: Ἡρων. Πνευμ. 1, 28 ἀναπίσεις πρὸς τόπον.
ἀναπιδέω μῦν. ἀναπιδῶ: Μόσχ. 2, 109 ἀ-ναπιδέω (δ. γ. ἀναπιδέω, ἀναπιδέω).
ἀναπιδέω ἐπὶ ἀγγελίᾳ, πληρῶς τὴν ἐντελῶς γε-μίζω ἕως ἀπάνω ἐξεχειλίζω: Ἐπίφραμ. παρὰ Λουκ. Διφ. 6 ἀν-πιδέω 2) μῦθ. ἐκπληρῶ, τελεῖ-ῶναι: Ἰλ. Δ 170 αἶ κε θάνης καὶ πότμον ἀναπιδέ-σις βιάται: 3) ὑποφέρει: Ὁδ. Ε 302 ὄλεγε ἀ-ναπιδέειν, Ἡρ. Δ 12 τίνα δαιμόνων παραδόντες τάδε ἀνοπιδέωμεν: (τροπὸς αὐτῶν) 4) ἐπὶ πρῶτ., κατὰ τὴν ἰνν σμ., πληρῶς τινὰ τινος: Ἀριστ. Ἀχ. 847 καὶ ἐντυγχάνω σ' ὑπέρβολος δικῶν ἀ-ναπιδέειν, Δημ. 466, 1 τῆς δὲ γ' ἀλαγχῆς ἄλνῃ ἀ-ναπιδέω τὴν πόλιν καὶ τῆς ἀπιστίας: 5) ἐμ-πλέω: Πλάτ. Ἀν. 32 C βουλούμενοι ὡς πλείστους ἀναπιδέειν αἰτίαν ἢ ἀνελέξωσι εἰς τὴν κατη-γορίαν: ὁ μεσ. μολύνωμαι, κηλιδούμαι: Πλάτ. Φαῖδ. 67 Δ μηδὲ ἀνοπιδέωμεθα τῆς τοῦτου φθί-σεως, ἀλλὰ καθαρῶν μεν ἀπ' αὐτοῦ.
ἀναπιδέω μῦν. ὀγκῶ, φουσκῶναι τι: Νικ. Θηρ. 179 φαφρορὸς δ' ἀνοπιδέωται αὐχὴν.
ἀναπιδέω-εως (ἡ) δημ. ὁ χρῆσιμος πρὸς ἀ-ναρρόφισιν, ὅσον ὁ σπόγγος, τὸ στυγιον: || ὁ ἐπιτήθειος εἰς ἀναμύζισιν, βύζαγμα, βυζανιάρικος.
ἀναπιδέω κ. δημ. πίνω ροφῶν, ἀναρροφῶ, ἀ-νομύζω, ἀπορροφῶ: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ. 22.
ἀνάπιδος-ον μον. ὁ μὴ ἔχων ἄπια: Ἰζέτ. ἀμη-λοῖ τε καὶ ἀουκοὶ καὶ ἀνάπιοι.
ἀναπιδέω μῦν. πᾶσι ἐκ νέου: Ἐπίφρ. τρις ἀ-ναπιδέωσις τῆς ὕλης, τὸ ὕδωρ ὅπου ἀμπερῶθ.
ἀναπιδέω κ. νεώτ. ποιητ. ἀμν-πιδέω τὸν πρὸς τὰ ὀπίσω: Ἀλφ. Ἀχ. 1599 ἀμνιδέω δ' ἀπὸ σφαγῆν ἑ-ρῶν: || ἀνακλίνω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς οἱ κωπηλατοῦντες ἀνακλίνω: Πλάτ. Φαῖδρ. 254 Β ἰδοῦσα δὲ ἰδοῦσα τε καὶ... ἀνέπεσον ὑπὲρ: 2) ὑ-ποχωρῶ, ἀποτραπιδέωμαι, κατὰ δ. ἐμ. ἀποθορρῶ-νομαι: Θουκ. 1, 70, 5 ἐπ' ἐλδίσχιστον ἀναπιδέωται: || ἀθυμῶ, ἀποκινῶ, δειλῶ: Δημ. 41, 3 δειλοῖκα καὶ μὴ νῦν ἀναπιδέωται ἥτε: || ματοῦμαι: Δημ.

567,11 ἀναπειπώκει τὰ τῆς ἐξόδου (ἐγκατελειφθῇ ἡ ἐκστρατεία, κατὰ Δ.ἐρμ. διεξήγετο ναυόρους καὶ ἄμειδος!· 3) ἀνακλίνονται οἷον κατὰ τὸ δεῖνουν, ἀνάκειμαι· Ἀλεξ.263 μετὰ ταῦτα ἀναπείσιν ἐκ μέλουν αὐτὴν παρ' ἐμέ.

ἀναπισσά-δω κ. νεώτ. δημ. -ώνω ἐπαλείφω τ· διὰ πίσης ἐκ νέου, ξαναπισσάω· Γεωπ. 6,8,3.

ἀναπισσάω νεώτ. κ. δημ. ἀνοπισσάω βλ.λ.

ἀναπισσάσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐκ νέου πίσις, διὰ πίσης ἐπαλείφει.

ἀναπιστεύω μυν. πιστεύω, ἐλπίζω.

ἀναπίτνημι ποιητ. ἀντὶ ἀναπειπώνυμι βλ.λ.

ἀναπίτνω-έω ἀναπίτνω βλ.λ.

ἀναπιτύω κήνω νὰ γίνῃ ἀνάβλυσις ἀπὸ τινος ἐδάφους· Ἡρ.Αὐτομ. 131.

ἀναπιτύμος (ο) τὸ ἀναπιτύειν βλ.λ.

ἀναπίπμι [το] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀναπίνω βλ.λ.· 2) ὁ,τὶ ἀναπίνεται, ρόφημα.

ἀνάπια δημ. κληροκείμενον, κουβέρτο.

ἀνάπιαγο [το] δημ. ἡ κλιτύς, πλαγιά μικροῦ βουνοῦ κ. γεν. ὑψώματος.

ἀνάπιαγο-η-ο δημ. ὁ ἀνὰ τὰ πλάγια, τὰς κλιτύς ὁραεὶς ἡ γεν. ὑψώματος κείμενος· ἀνάπιαγο χωράρι· || τὸ οὐδ. ἀνάπιαγο ὡς εἰς α. βλ.λ.

ἀνάπιακτος-ον ὁ μὴ ἀστοχῶν, ἀναμπλάκκωτος βλ.λ.· Σοφ.ΟΤ 472 ὅμ' ἐπονται κήρας ἀναπλάκτοι.

ἀναπλανώμαι-όμαι μυν. περιπλανώμαι.

ἀνάπλας-η-ο δημ. ὁ ἀνάπλατος βλ.λ.

ἀναπλάσις (ή) δημ. κ. ἀναπλασιδία κ. ἀναπλασιδί (το) ἀγρίοχορτον παχύφυλλον, οὐ ὁ χυμὸς ἔχει συσπικτὴς ἰδιότητος πολιοποιοῦμενον καὶ ἐπιπλέμενον ἐπὶ ἀμυγδῶν πρὸς ἐπισχεῖον αἰμορρογίας.

ἀνάπλασις-εως (ή) κ. μυν. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου πλάσις, ἀνασχηματισμός, ἐκ νέου ἐπὶ τὸ βέλτιον διαμόρφωσις, ἀ. ἀναπλάσις· Ἀρετ.126,5 ἦν ἐς ἀνάπλιν σαρκῶν καὶ δυνάμειος ὠνδρωπίας ἡ-κη· 2) ἀνεμφάνισις, ἀναγένησις ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν σημ. παρεμφερεῖ πρὸς τὴν νεωτ. φυλογίᾳ, ἀ. ἀνάπλασις· Γρη.Ναζ. ἡ δι' ἀνεπιδότων ἀνάπλεις (τὰ φαντάσματα)· 3) ἐκίλη ἡ τῶν ἀνθρώπων ψυχῇ ἀναγένησις διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ· κ. ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος· Γρη.Ναζ. Ἐπιστ. 63 καὶ ταῦτα οὐκ αὐθις δευτέρως ἀναγένησις οὐδ' ἀναστάσις· 4) νεώτ. ἐν ἡθικῇ σημ. ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον πλάσις, μεταρρυθμίσις, ἀναμόρφωσις· ἀνάπλεις τῶν ἡθῶν-τῆς κοινωνίας· 5) νεώτ.φυλογ. ἡ ἐν τῇ συνειδήσει ἀναδημιουργία προηπορρασῶν παραστάσεων.

ἀνάπλασις (το) τὸ ἐκ νέου πλασθῆν, τὸ ἀνασχηματισθῆν· 2) τὸ ὡς πρότυπον χρησιμεῖον· Διοδ.2,56 παραπλοῖος εἶναι τοῖς ἀναπλάσασιν τῶν σωμάτων· 3) τὸ ἀναπλασθῆν, πλαστῶς ἀναποιεῖν ἡ μιμητικὴ ἀναπαράστασις· Στράβ.11, 530 τὴν τῶν ὑποκριτῶν διασκευὴν ἐν τοῖς ἀναπλάσασιν· 4) πλάσις τῆς φαντασίας· Σέξτ. Ἐρμ.Μ 8,354 ἀναπλάσματα τῆς διανοίας.

ἀναπλάσις (ο) μυν. ἀνάπλασις βλ.λ.· Πλούτ. Ἡθ.113 Δ τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐληθίων ἀναπλάσις· Σέξτ. Ἐρμ.7,222 ἂν δύνῃται τοῦτον ποιῆσαι τὸν ἀναπλάσιον ἡ ψυχῇ.

ἀναπλάσσω ὅττ. -ττω κ. νεώτ. πλάσσω, ἐκ νέου ἀνασχηματίζω, ἀποκοιτισθῶ· Ἰηρ.845 Ε κάρτα γὰρ καὶ ἡ βίς καταγεῖσθα ἀναπλάσσειται· ἀνοικοδομῶ· Ἡρ.6,109 καὶ τις οἰκίην τὴ ἀναπλάσσει· 3) διαμορφῶ ἐπὶ τὸ βέλτιον· Πλάτ. Ἀλκ.1,121 Δ ἀναπλ-τὰ μέλη τοῦ παιδός· || μεταμορφῶ, διδω ἄλλην ἐμφάνει· Ἀλεξ.98,5 ἀναπλάττωσι ταῦτας (τὰς εἰπάρας), ὥστε μὴε τοὺς τρόπους μῆτε τὰς ὁφείας ὁμοίας διατελεῖν οὐδ' ας· 4) εὐφροσύνω, ἐπνοῶ· Διοσκ. ἐν Ἀνθ.

7,410 Θέσις πρώτος ἀνέπλασε τραγικὴν αἰοδὴν, Φιλῆμ.160 ἀναπλ- διηλῶσα τῆς ἀληθείας κακὰ· 5) ἐκκλ.-ομαι ἀναγεννῶμαι διὰ βαπτίσματος· 6) νεώτ. ἐν ἡθ. σημ. μετασχηματίζω· 7) νεώτ. φυλογ. καθιστῶ ἐκ νέου συνειδητὴν παλαιότεραν παράστασιν, ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου· ἀναπλάττω τὰ τῆς νεότητός μου. **ἀναπλάστης**-όστρια ὁ ἐνεργῶν, ἐπιφέρων ἀνάπλαιν βλ.λ.· ἀναπλάστης τῆς ἐκπαίδεψεως. **ἀναπλάστια** (ή) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναπλάστης ἐκκλήσεως, ἡτο ἐκκλήσεως δι' ἧς ἀντικαθίστανται καὶ ἐπανορθοῦνται φθαρέντες ἱστοί τοῦ σώματος· 6) ἄλλων ἱσθῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἡ ἄλλου ἀτόμου, πληροῦται δὲ οὗτος κενὸν ἡ χάσμα προελθὸν ἐκ παθολογικῆς τινος ἀλλοιώσεως, οἷον τραύματος, ἡ καὶ διορθοῦται ἐλλειψίς ἡ δυσμορφία ἐκ γενετῆς ὑπάρχουσα.

ἀναπλάστις-ή-ον νεώτ. ἀ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάπλαιν ἡ τὴν ἀναπλάστιαν βλ.λ.· ἀναπλάστις ἐκκλήσεως· 2) ἀναπλάστις (ή) ὡς οὐς. κλάδος τῆς χειρουργικῆς περιλαμβάνων τὰς ἐκκλήσεις, δι' ὧν ἐπιδιώκεται ἀναπλάστια βλ.λ.· Ἐπλρ. ἀναπλάστις.

ἀνάπλαστος-ον μυν. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπλάσθῃ, νὰ σχηματισθῇ ἐκ νέου, νὰ ἐπανομορφωθῇ· Γολην.1811,670 οὐχ ὁμοίως ἐστὶν ἀνάπλαστος τῶν ὁσίων αὐσία καθάπερ τῶν βρεφῶν.

ἀνάπλατος-η-ο δημ. κ. ἀνέπλατος ὁ μὴ ἔχων πλάτος, ὁ ἀνευ πλάτους, στενός.

ἀναπλάτνω μυν. κ. νεώτ. ἐκτείνω εἰς πλάτος, διευρύνω· νεώτ. ἀνεπλάτυναν τὴν διώρυγαν· -ομαι ἐν μέσ. κ. παθ. σημ.· Πλούτ.Π.Εὐσεβ.Πρ.

Εὐαγ.3 σκιά γῆς· ἀναπλάτνωμένη μελάνει τὸν ἄερα, νεώτ. ἀνεπλάτνυθι ὁ αὐλαξ.

ἀναπλάστηριάζω νεώτ. πλειστηριάζω ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω πλειστοδικὴν δημοπρασίαν.

ἀναπλειστηριασμός (ο) νεώτ. ὁ ἐκ νέου ἐνεργούμενος πλειστηριασμός.

ἀναπλεῖω ἐπ. ἀναπλέω· Νικ.Θ 808.

ἀνάπλεκω ἐπλρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνάπλεκον βλ.λ.

ἀνάπλεκος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλεκτός, ξέπλεκος· κόρη μὴ ἀνάπλεκα μαλλία· 2) ὁ χαλάρως ἡ ἀραιῶς πεπλεγμένος· ἀνάπλεκη ὕφανση.

ἀνάπλεκτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πεπλεγμένος· ἔχω τρεῖς κοῦκλας μαλλὶ ἀνάπλεκτο· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πλεχθῇ· σάπιο νῆμα εἶναι ἀνάπλεκτο.

ἀναπλέκω ἐπ. ἀππλέκω, κ. νεώτ. κ. δημ. πλέκω πρὸς τὰ ἄνω, ἡ πλέκω ἐπιμελῶς· ἰδίως περὶ τῆς κόρης· Πολύδ. ἀναπλ- τὰς τρίχας· κ. μέσ. Λουκ.Πλοῖ.3 πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται ἀναδοῦμενοι κρωδύλον, δημ. ἀναπλέκει σὲ κόττα τὰ μαλλία τῆς· || κ. ἀπλός, πλέκω τὴν κόμην· Λουκ.Εικ.5 οὐλοὺς τινὰς πλοκάμους ἀναπλέκωνται νεώτ. τὴν κόμην ἀναπλέκουν εἰς δύο βοστρύχους· 2) συμπλέκω, συνάπτω εἰς ὁρμῶν, πλέκω περὶ τι· Πινδ.Ο 2,82 ὁρμισὶ τὸν χέρας ἀναπλέκωντι καὶ κεραλαί, Λουκ.Ἀλ.6 ἀναπλέξασθαι τε αὐτὰ (τὰ ἄνθη) καὶ ἀναπλέξαι καὶ ὁρμισαί· || κ. παθ.· Ἀππιαν.Ἐμφ.πὸλ.2,208 ἐσπεφάνωσι δάφνας ἀναπλεγμένης ταινίας λευκῆς· 3) κ. μτφ.· Νῶν.Δ 38,137 μέλος εἰς ὕμνους ἀνέπλεκε (συνέβητε), Διονυσ.Ὑμν.Ἀπολ.12 ἀκτῖνα πολύστρφοι ἀππλέκων, Λουκ.ΔίςΚατ.

28 βραχέως τινος λόγους ἀναπλέκων καὶ συλαβίζων· 4) ἐν τῷ παθ. τ. ἐμπλέκομαι, συμπλέκομαι· Πλάτ.Βροῦτ.17 ὁ δ' ἀπειδὴς ἀναπλεγμένοι· ἄλλήλους ἐτίτρωσκον· 5) μτφ. ἐπεξεργάζομαι, καλλωπίζω, ἐπὶ συγγραφῆς· Διον.Ἀλ.Συνθ. 208,12 Πλάτων τὰς αὐταῦ διαλόγους πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διεκτιπν ὀρθοῦντα γαγνῶνς ἔτη, νεώτ. ἀνέπλεξεν τὸν λόγον τοῦ ἐπιμελῶς.

ἀνάπλεος-α-ον ἄττ. ἀνάπλεως-ων θηλ. κ. -πλέα κ. νεώτ. πληρής, γεμάτος: 'Ηρ.4,31 λέγουσι ἀνάπλεον εἶναι τὸν ἥερα, Ἀριστφ. Εκκλ.1072 πῖθηκος ἀνάπλεως φημιθάσι' νεώτ. λόγος ἀνάπλεος ὄρεων'. 2) μεμολυσμένος: Πλάτ.Φαῖδ.83 D μὴδέποτε καθαρὸς ἀφίκεσθαι, ἀλλὰ οἱ τοῦ σώματος ἀναπλέα εἶναι, Πλάτ.Θεαίτ.196 B ἐσμέν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. **ἀνάπλεος**-σεως κ. νεώτ. τὸ πλεῖν πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὸ πλεῖν κατὰ φοράν ἀντίθετον πρὸς τὸ ρεῦμα θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ἢ ἐπιχωριαζόντων ἀνέμων: ἀνάπλευσις τῶν πλοίων πρὸς Ἑλλάσποντον, - ἡ ἀπὸ τῶν ἐκβαλῶν μέχρι τῶν καταρρακτῶν ἀνάπλευσις τοῦ Νεῖλου'. 2) νεώτ. γεν. τὸ πλεῖν πρὸς τὰ ἀνοικτὰ: ἡ ἀνάπλευσις τοῦ ὤκεανου'. 3) διάθροασις τοῦ ὁστού: 'Πηλ.Κωακ.157 κινδυνὸς εἰς ὁστούς ἀνάπλευσαι ἐλθεῖν.

ἀναπλέω ἰων. -πλώω, ἐπ. ἀναπλείω πλέω πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἀντιθέτως πρὸς ρεῖμα: 'Ὀδ.Μ.234 σταινυπὸν ἀνεπλέομεν γοώοντες, 'Ηρ.2,97 ἐς Μέρμην ἐκ Ναυκράτιος ἀναπλέοντι παρ' αὐτὰς τὰς πυραμίδας γίνεται ὁ πλόος'. 2) γεν., πλέω εἰς τὰ ἀνοικτὰ, ταξιδεῖω: 'Ιλ.Α.22 ἐς Τροίην νήσας ἀναπλεύσεσθαι ἐμελλαν, Δημ.290,2 διακοσίαι ναῦς κοθέλειαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ναυαρχον ἀναπλεῖν ἐντὸς Πυλῶν'. 3) πλέω ὁπίσω, ἐπαναπλέω, ἐπανερχομαι: 'Ηρ.1,78 πρὶν ἢ ὁπίσω σφέας ἀναπλέωσι ἐς τὰς Σάρδεις ἥλω ὁ Κροῖσος'. 4) ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν μηρυκασιῶν, ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα πρὸς ἀναγνώσιν: Αἰλ.Ζ.2,54. 5) ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω: 'Αλεξ.Αφρ.Π.2,76 οἱ ἐν ὕδασι ἀποπλέωμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν'. 6) ὑπερχεῖλαι, πλημμυρῶ. 7) καταπίπτω: ὁ δόντες ἀναπλέουσι [φθαρέντες πλῆτουσι].

ἀνάπλεως-ων βλ. ἀνάπλεος.

ἀναπληθύνωμαι νεώτ. πληθύνωμαι ἐκ νέου ἢ πληθύνωμαι κατ' ὀρίθμον, κατὰ ποσόν, δι' ἀναπαραγωγῆς: οἱ κάταικοι τῆς πάλης ταχέως ἀναπληθύνθησαν, - τὸ ποιεῖν ἀναπληθύνω.

ἀναπληθῶ πληρῶ, γεμίζω τι, ἀναπληθῆμι: Κάιντ. Σμ.11,312. || ἀμτθ. εἰμαι πλήρης πνός: αὐτ.13,22 οἷων ἀναπληθόντας ἀπείρεσθω.

ἀναπλημμυρίζω νεώτ. κ. δημ. ἀναπλημμυρῶ βλ.λ. **ἀναπλημμύρω** κάμνω τι νὰ πλημμυρίσῃ: Κάιντ. Σμ.14,635 ἀναπλημμύρε θαλάσσης.

ἀναπλημμύρ-ω κ. νεώτ. πλημμυρῶ, ὑπερχεῖλαι ἐκ νέου: ἀναπλημμύρησεν ὁ ποταμὸς || ἐπὶ ἐκτάσεων ζῆρας, καλύπτομαι ἐκ νέου ὑπὸ ὕδατων: ἀναπλημμύρησεν ἡ πεδιάς δαλ.

ἀναπληρῶ-ω κ. νεώτ. δημ. -ώνω πληρῶ ἐκ νέου, συμπληρῶ τι ἔλλειπον: Εὐρ.Εκ.906 δώματ' ἀναπληρομένους (πληρὸντας τὰς ἐστυίαν οἰκίας), Πλάτ.Συμπ.188 E εἰ τι ἐξέλειπον, σὺν ἔργον ἀναπληρῶσαι'. 2) παθ. πάλιν γίνομαι πλήρης: Θουκ.2,28,1 ὁ ἡλιας ἐξέλειπε μετὰ μεσημβρίας καὶ πάλιν ἀναπληρῶθη, Ἀριστλ.ΗΝ.1153 Δ 2 ἀναπληρομένης τῆς φύσεως || ἀποκαθιστῶ εἰς ἀρτιότητα, ὁλοκληρῶ: Δημ.182,12 τοὺς διακοσίους καὶ χίλιους ἀναπληρῶσαι φημι χρῆναι καὶ ποιῆσαι διχομύλους, Ξεν.Πόρ.4,24 όταν μύρια ἀναπληρῶθῃ, ἑκατὸν τάλαντα ἡ πρόσδοδος ἔσται' || συμπληρῶ: Δημ.817,26 ὥς ἀνεπλήρωσάτο τὴν προίκα (μέχρις οὐ συνεπλήρωσεν ὧς τὴν προίκα) || παρέχω, ἐξ ὁλοκληρώ: Πλούτ.Κίμ. ἀναπληρωτέων τὴν ἀλγέτην (πρέπει νὰ παρασχεῖ ὅλη ἡ ἀ-). 3) καταλαμβάνω τὴν θέσιν ἄλλου, ἀντικαθιστῶ: Πλούτ.Κράσος 3 ἀναπληρῶ τὴν συνηγορίαν (ἀντικαθιστῶ τὸν συνηγορῶν) || νεώτ. ἐπὶ προσ. ἀντικαθιστῶ τὸν ἐκλιπόντα ἢ ἀπόντα ὁ ἀντιπρόεδρος ἀναπληροῖ τὸν ἀπόντα ἢ κωλυόμενον πρόεδρον.

ἀναπληρωμα-ατος ἀναπληρωαίς βλ.λ.: Ἀριστλ.Θαυμ.833 Β 4, Φιλ.2,166 ἀν-λόγων. 2) πᾶν τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὀνομαστικῶς, εἰς ἀναπληρωσιν ἄλλου ἐλλείποντος ἢ σπανίζοντος συνήθως κατώτερον τοῦτο: πολεμικὰ ἀναπληρώματα, τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου χρησιμοποιοῦντα κατώτερα προϊόντα εἰς ἀντικαταστάσιν ἄλλων σπανιζόντων: ἡ μαργαρίνη εἶναι ἀναπλήρωμα τοῦ βουτύρου.

ἀναπληρωματικός-ῆ-δ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁλ-ως ἀναπληρωτικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἐνδεδειγμένος εἰς ἀναπληρωαίαν βλ.λ., ὁ συμπληρωματικός: νεώτ. ἀναπληρωματικὴ ἐκλογὴ (ἢ πρὸς ἀνάδειξιν ἀντικαταστάτου παραπθέντος ἢ ἀπαθανόντος βουλευτοῦ, αὐμοδούλου κττ.), ἀναπληρωματικαὶ πιστώσεις (αἱ χρηροῦνται πρὸς πληρωσιν προκυφόντων κενῶν εἰς τὰς δαπάνας), ἀναπληρωματικὸς σύμβουλος, -ἐνορκος, -ὸν μέλος ἐπιτροπῆς (τὸ ὀρίζοντομεν εἰς ἀντικατάστατον τακτικῶν μέλους εἰς περίπτωση ἀπουσίας αὐτοῦ): νεώτ. νομ. ἀν-θρκας (ὁ ἐπιβολλόμενος αὐτεργαγγέλως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ εἰς τινα τῶν διαδίκων πρὸς συμπλήρωσιν ἀνεπαρκῶν ἀποδείξεων παρεχομένων ὑπ' αὐτοῦ) || γραμμ. ἀναπληρωματικά μόρια μέρια τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης συμπληροῦντα τὴν ἔννοιαν τὸν μεθ' ὧν ἐκφέρονται λέξεων, οἶον δὲ, νά.

ἀναπληρωματικός ἐπίρρ. νεώτ. δι' ἀναπληρώσεως, κατὰ τρόπον ἀναπληρωματικόν βλ.λ.

ἀναπληρῶν νεώτ. ἀναπληρῶν βλ. λ.

ἀναπληρώσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπληρωθῇ, ὁ δεκτικὸς ἀναπληρώσεως βλ.λ.

ἀναπληρώσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. πληρωσις τοῦ ἐλλείποντος, ἡ συμπληρωσις, κατὰ δέξιμ. πᾶν τὸ συμπληροῦν: Ἀριστλ.ΗΝ.1118 D 18 ἀναπληρώσις τῆς ἐνδείας, Φιλ.2,382 ἀναπληρώσις τῶν ξενουμένων τάξεων. 2) ἱκανοποίησις, ἐκπλήρωσις: Ἀριστλ.Πολιτ.2,411 ἀν-τὴς ἐπιθυμίας || ἡ πληρωσις, ἡ ἐπαλήθευσις: Πλάτ.Μα.1,34 ὅν τοῦ ῥήματος τοῦ Κυρίου. 3) ἐπὶ τοῦ Νεῖλου, πλημμύρα: Θάλης παρ' Ἀθην.287. 4) νεώτ. ἡ προσωρινὴ ἢ κ. ἡ ὀριστικὴ ἀντικατάστασις ἀπόντος ἢ ἐκλιπόντος: ἡ ἀναπληρώσις ταῦ ἀσθενήοντος ὑπουργοῦ, - ἡ ἀναπληρώσις τοῦ παρόντος ἀπόντος. 5) νεώτ. ἡ ἐκ νέου πληρωσις, τὸ ξαναγεμίσιον: ἀναπληρώσις πίδαυ, - βυτίου, - σάκκου κττ.

ἀναπληρωτής(ὁ) νεώτ. ὁ ἀναπληρῶν βλ.λ.: ὁ ἀναπληρωτής ταῦ ἀπουσιάζοντος διοικητοῦ.

ἀναπληρωτικός-ῆ-δ(ν) μτρ. κ. νεώτ. ἀναπληρωματικός βλ. λ.: Δισακκ.5,75 ἀναπληρωτικὴ δύναμις, Γαλ.14,763 ἀναπληρωτικὰ φάρμακα | σκευασμὰ καὶ ῥητινώδεις, λιπαρὰ καὶ λευκωμὰ τῶδεις οὐσίαι χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ τραύματος ἢ ὀγκισμάτων.

ἀναπληρωτέος-ὸν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπληρωθῇ βλ. λ., νὰ ἀντικατασταθῇ.

ἀναπληρωτικός-ῆ-δ(ν) | πλημνημὶ ὁ εἰς ἀναπληρωσιν πρόσφορος, συμπληρωτικός. 2) μισανιστικός, κολλητικός.

ἀναπλῆ(τὸ) δημ. μᾶλλον πυκνὸς ὕψασμένος κνισακέπασμα ἐγχυρίου κατασκευῆς.

ἀναπλίσσω μτρ. πηδῶ, σκιρτῶ: Ἀρσ.1108 ἀναπλίσσιν πόδεσσι (πῖθαι).

ἀναπλοκή(ἡ) πλοκή, πλέξιμο: Φιλόστρ.ΒΑ.6,10 ἀναπλ-χαίτης. 2) μουσ. ἡ ἀλληλουχία τῶν ὀνίων ἀνόντων ἀντίθ. καταπλοκή: Πτολ.Αρμ.2,12.

ἀναπλοποίητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀπλοποιούμενος ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἀπλοποιήσεως βλ.λ.

ἀνάπλους-εως (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ὄνα πλῆθος, ὁ ἀντιθέτως πρὸς τὴν φοράν ρεύματος, ποταμὸς κττ.: 'Ηρ.2,4 ἀνάπλους ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἐστὶ ἀνὰ τὸν ποταμὸν. 2) ὁ

πρὸς τὰ ὅλως πλοῦς: Θεόδωρ. Π. 4,7,3. 3) πλοῦς ἐκ τοῦ ἡμέτερος εἰς τὸ ἀντικτὸν πέλαγος, ἀπόπλους: Πολύδ. Ι, 53,13. || συνεκδ. κ. ὁ τόπος ἐξ οὗ ἐκπλέει, ἀνάγεται τις εἰς τὸ πέλαγος: Πλάτ. Κριτ. Ι, 15 D ὁ δὲ ἀνάπλους καὶ ὁ μέγιστος λίμνη γέμει πλοίων καὶ ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν.

ἀναπλύνω μαν. πλύνω ἐκ νέου, ξαναπλύνω. **ἀναπλυσίς**-εως (ή) πλυσίς ἐκ νέου, δημ. ξέθλαγμα. **ἀναπλῶ**-ὠω ἀπλῶν, ξεθιπλῶν: Μόσχ. 2,60 τὰρὰ δ' ἀναπλῶσαις, ὥστε τις ἀκούσας νηὺς 2) ἀνοίγω διὰ πλοῦτα: Βαρδ. 74,3 ἀν- τὰς θύρας 3) κάμνω νὰ διοικῶ, νὰ διαδοῦμαι τι: Ἀνών. εἰς Κατ. 49,26 τῶ ἀναπλοῦν τὰ σώματα τὴν θερμότητα 4) μοῦσθμ. ἀπολασθῶ δι' ἀναγωγῆς.

ἀνάπλωρα ἐπίρρ. δημ. πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῶρας, κατὰ τὴν πλῶρη: ἀνάπλωρα χτυπᾶν τὰ κύματα τὸ καράβι || μὲ τὴν πρῶραν ἐστραμμένην πρὸς τὸν ἀνεμὸν.

ἀναπλωρίζω δημ. ἐπὶ πλοίου, πλέω ἀνάπλωρα ἢ τοι ἀντιθέτως πρὸς τὸν πνεῖοντα ἀνεμὸν || στρέφω τὸ πλοῖον ὥστε ἡ πρῶρα του νὰ εἶναι ἀντιθετὰ πρὸς τὸν πνεῖοντα ἀνεμὸν || κ. ἀμύθ. ἐπὶ ἡλικυροβαλόμενου πλοίου τὸ καράβι ἀναπλωρίζω.

ἀναπλωρίσμαι (τοῖ) δημ. ὁ πλοῦς κατὰ διεύθυνσιν ἀντιθετὸν ἐκείνης τοῦ πνεῖοντος ἀνέμου.

ἀνάπλωρος-η-ο δημ. ἐπὶ πλοίου, τὸ πλεόν ἢ ἰσάμενον κατὰ διεύθυνσιν ἀντιθετὸν τοῦ πνεῖοντος ἀνέμου.

ἀνάπλωσις-εως (ή) μην. ἀπλωσις, ἀνάπτυξις: Πλάτ. 5,7,3 ἡ τὸν λόγον ἐξέλιξις καὶ ἀνάπλωσις.

ἀναπλωτάζω μην. ἀνέρχομαι μεθ' ὀρμῆς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὑπὸ τοῦ, ὅπως λ.χ. φυσαλὶς ἀέρος ἐν ὕδατι, ἐκπέμπω κρότον, ὅς οὗ κύματος ἡ πλοῖον: Κλημ. Ἀλ. Παῖδ. 2,187,8 ἡ πρὸς ἐρυγὴν ἀναπλωτάζουσα τὸν ἀέρος ἐφέστιος.

ἀναπλωτικός-ή-ὸν μην. ὁ πρὸς ἀνάπτειν πρόσφορος ἡ ἐπιτήδειος. 2) ὁ ἐξηγητικός. **ἀνάπλωτος**-η-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἡλκαμένος βλ.λ.: ἀνάπλωτα ρούχα (τὰ μὴ ἡλκαθέντα διὰ νὰ στεγνώσουν), ἀνάπλωτα σταφίδα (ἡ μὴ ἀλκαθέντα ὑπὸ τὸν ἥλιον πρὸς ἀποξηρανσιν).

ἀναπλῶ ἰων. ἀπὶ ἀναπλῶς βλ.λ.

ἀναπνέω ποιητ. ἀμνη- ἐπ. ἀνὶ ἀναπνέω βλ. λ.

ἀναπνευμα-στος (τοῖ) ποιητ. ἀμνησμα τόπος πρὸς ἀναπνευσιν, πρὸς ἀναφυήν.

ἀναπνευσμός-ον κνεώτ. ὁ πρόσφορος εἰς ἀναπνοήν, ὃν δύναται τις νὰ ἀναπνεύσῃ: ἀναπν- ἀήρ.

ἀναπνεύσις-εως (ή) ἀναφυή, ἀνάπνοια: Ἰλ. Α 801 ὁλίγη δέ τε ἀναπνευσίς πρὸς ἡμῶν 2) εἰσπνοή, ἐπὶ τῶν ἰχθύων: Πλάτ. Τίμ. 92 B ἀν- ὁδσας 3) ἡ ἀναπνοή βλ.λ.: Ἀριστ. Ζι 49,235.

ἀναπνευστήρ (τοῖ) νεώτ. ἀναπνευστικός ἡ ἡμὸς (μάσκα) τοποθετούμενος πρὸ τοῦ στόματος καὶ τῆς ρινὸς τῶν εργατῶν τῶν καταργαζομένων δηλητηριώδους ὕλης, ὅπως μέταλλα, ἵνα διακρατῶν τὸν εἰσπνεόμενον κοινότην.

ἀναπνευστήριον (τοῖ) νεώτ. τὸ δι' οὗ γίνεται ἀναπνοή, εἰσόδος ἀέρος, ἀερίμαχος: ἀναπνευστήριον ὑπανάμου· ἀ ἀεριστήρ ἡ ἐξαεριστήρ. **ἀναπνευστής** (τοῖ) ὁ δι' οὗ γίνεται ἀναπνοή.

ἀναπνευστικός-ή-ὸν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἡ προσιδιάζων εἰς τὴν ἀναπνοήν: Ἀριστ. Αἰσθ. 444 Α 27 ἀν- τόπος (οἱ πνεύμονες). Θεόδωρ. ἀ. π. 9 τὸ πνεῦμα... προσπεσόν τῶ ἀναπνευστικῶ τόπῳ ποιεῖ τὴν ναυτίαν, Ἀριστ. Πνευμ. 482 Α 8 τὰ μὴ ἀναπνευστικά ἡ ζῶα τὰ στερομένη ἀναπνευστικῶ συστήματος || τὸ οὐδ. ἐν τῶ πληθ. -ά ὡς οὐα. τὰ ὄργανα τῆς ἀναπνοῆς: Ἀλέξ. Ἀρρ. Πρ. Ι, 119 || νεώτ. ἀναπνευστικά ὄργανα ἡ τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, δι' ὧν διεργεῖται ὁ εἰσπνεόμενος καὶ εἰς τὰ ἐκπνεόμενος ὁτμοσφαιρικός ἀήρ-ἰ, ἀναπνευστικά ὡσκήσεις

ἡ ἀσκήσεις γυμναστικά, καθ' ἃς γίνονται βαθεῖαι εἰσπνοαί, ἀναπνευστικὴ εὐρύτης ἡ διαφορά, ἢ ἐμφανίζει μετρούμεν ἡ περιμέτρος τοῦ θώρακος μετὰ βαθυτάτην εἰσπνοὴν καὶ βαθυτάτην ἐκπνοήν || ἀναπνευστικά μηχανήματα τὰ ἐπικουροῦντα τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς εἰς ζῷους, πυρσοδέστας κ. γεν. εἰς τοὺς διατρέχοντας ἐνεκα τοῦ πῦρος τῆς ἐργασίας αὐτῶν κινδύνον ἀσφυξίας.

ἀνάπνευστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀναπνέων: Ἡσιόδ. Θ 797 κείται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδός 2) νεώτ. ὃν διὰ τὸ δηλητηριώδες ἡ νηκτικὸν δὲν δύναται τις νὰ ἀναπνεύσῃ: ἀέρινα ἀνάπνευστα.

ἀναπνευστός-ή-ὸν κ. νεώτ. ὃν δύναται τις νὰ ἀναπνεύσῃ: Ἀριστ. Τον. 5,9 ἀέρος ἴδιον τὸ ἀναπνευστόν.

ἀναπνεύω κ. δημ. Ἡσ. « ἀναπνέω »: δημ. παίρνω ἀέρα, ἀνακουφίζομαι ἀναπνέων καθαρὸν ἀέρα.

ἀναπνέω κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. πρσστ. ἀερ. ἀμνησε ρωφῶ ἀέρα, ἀνακτῶμαι τὴν ἐκπνοῦσαν ἀναπνοήν, λαμβάνω ἀναφυγὴν, ἀναπαύομαι: Ἰλ. Χ 222 στήθι καὶ ἀμνησε (στάσου καὶ πάρε τὸν ἀέρα σου, ξεκουράσου), αὐτ. Ο 235 ὡς κε ἀναπνεύσαι πόνοιο ἰγὰ νὰ συνέλθῃς ἀπὸ τὸν κόπον, Ἡρ. 8,12 πρὶν ἢ καὶ ἀναπνεύσαι σφαιρα ἐκ τε τῆς νηαγίης καὶ τοῦ χαλμῶος 2) εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω ἀέρα, ἀνασαίνω: Ἀριστ. Ζι ε δέχεσθαι τὸν ἀέρα καὶ ἀφίπειν, ὁ καλεῖται ἀναπνεῖν καὶ ἐκπνεῖν, νεώτ. ὁ ἀσθενὴς ἀναπνεῖ μετὰ κόπου, - μολίς ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ γίνομαι ἄλλος ἀνθρώπος 3) εἰσπνέω ἀέρα, κάμνω εἰσπνοὴν ἀέρος ἀντιθ. ἐκπνέω: Ἐμμ. 100 ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ, δημ. ἀναπνεύσει βαθὴ νὰ γεμίσουν τὰ πλεονάσια σου ἀέρα

μτφ.: Πινδ. Ν 7,5 ἀναπνεύμεν οὐχ ἀπαντᾷ ἐπὶ ἴσῃ ἡ δὲν ζῶμεν πάντες διὰ τὸν αὐτὸν προορισμόν κατὰ δ. ἐρμ. δὲν κατατείνωμεν πάντες πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν 4) ἀπνέω, ἐκπνέω: Πινδ. Ο 8, 36 ἀμνησεσιν κοινόν, Ἀπολλ. Ρ 3,231 πυρὸς σέλας ἀμνησεσιν 5) ἀναδίδω ὁσμήν: Φιλόστρ. Ἡρ. Προοίμ. 2 ἡδὺ ἀναπνέω τὴν φρενῶν || μτφ. ἐκπέμπω οἶοντες ὡς πνοήν: Φιλόστρ. Β 3,206 ἡδὺ ἀμνησειν χρησμούς 6) ἀνακουφίζομαι, ἐλαφρύνομαι ἐξ ὑπερβολικῶν βάρων, φροντίζων κττ.: νὰ μεγαλώσω τὰ παιδιὰ μου νὰ ἀναπνεύω καὶ ἐγὼ λιγὰν 7) ἐνεργ. κάμνω τινὰ νὰ ἀναπαύθῃ, νὰ ξεκουρασθῇ: Ἡλιδ. 8,14 πνεύσαι μὲν αὐτοί, ἀναπνεύσαι δὲ καὶ τὴν ἱππὸν 8) ἐπὶ πυρὸς, λαμβάνω ἐκ νέου πνοήν, ἀναπλέγομαι: Θεόδωρ Φι 5,96 πυρεῖα ἀναπνεῖ ἡ ἀναπλέγεται ἰ.

ἀναπνίά (ή) δημ. ἀναπνοή, ἀνασασμός, ἀνάσα: Ἐρωτακρ. Π. 344 μὰ πάντα μ' ἀνασταναγμὸ ἔρχετ' ἡ ἀναπνία μου, Ζερβ. Αὐρ. Σατ. Β 146 καὶ αὐτοὶ θωρώντας με νεκρό, γιατί ἀναπνία δὲν εἶχα.

ἀναπνίάζω δημ. ἀναπνέω || παίρνω ἀνάσα.

ἀναπνίγω πνίγω, πιέζω πρὸς τὰ ἄνω, ἀπνίγω: Πολύδ. 4,114 τὸ φθέγμα ἀπνίγεται.

ἀναπνίγσις (τοῖ) Ἐπιγρ. ὁ τὴν πνοὴν ἀποδίδων.

ἀναπνιή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀμνησὴ ἀνάκτησις, ἐπ' ἀνοδὸς τῆς πνοῆς, ἀναζωογόνησις, ἀνακούφισις: Εὐρ. Ι 72 ταῦτα δράσαντα ἀμνησὴ ἔχων πόνων 2) πνοή ἀέρος: Πλάτ. Τιμ. 33 C πνευμάτι τοῦ ἐκ ἡν περιεστώς δέμενον ἀναπνοῆς || ἐξάτμισις 3) τὸ ἀναπνευστικὸν ὄργανον, ἐπὶ τῆς ρινὸς καὶ τοῦ στόματος: Διοδ. Σ 2,12 ὑπὸ τῆς προσπεσούσης ταῖς ἀναπνοαῖς δυνάμει 4) ὅθεν ἀεραγωγὸς ὀπή, διέσφοδος: Πλούτ. Αἰμ. 14 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰσπνοή, ἡ εἰσόδος ἀέρος διὰ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ἐπὶ ζῶων διὰ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων καὶ διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος κ. ἐπὶ φυτῶν μόνον διὰ τῶν πόρων πάσης

τῆς ἐξωτερικῆς συστάσεώς των καὶ τῶν ριζῶν ἀντίθ. ἐκπνοή: Ἀριστλ. Ἀν.490 Β «καλεῖται ἡ μὲν εἰσοδος τοῦ ἀέρος ἀναπνοή, ἡ δ' ἐξοδος ἐκπνοή» || γεν. ἡ εἰσπνοή ἅμα καὶ ἐκπνοή, ἡ λειτουργία δηλ. τῶν ζῶντων ὁργανισμῶν, δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀδιάκοπος ἀναπνοή τοῦ διὰ τὴν ζωὴν ἀναγκαίου ἀέρος: Ἀριστλ. Ἀν.480 Β 10 «ταύτης δὲ [τῆς ἀναπνοῆς] τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστίν, τὸ δὲ εἰσπνοή», Γαλ. «ἀναπνοή ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐξω τε καὶ εἰσω πορὰ τοῦ πνεύματος», νεώτ. κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου, δημ. πῆρα βαθιά τὴν ἀναπνοή μου, - πιάστηκε ἡ ἀναπνοή μου, φρ. δὲν παίρνω ἀναπνοή | συνεχῶς ἐργάζομαι, - παίρνω τὴν ἀναπνοή μου | ἀναπαύομαι ἐπ' ὅλην || νεώτ. ἀδελφός ἀναπνοή ἡ διὰ τῶν πόρων τοῦ δέρματος τῶν ζῶων ἐπιτελουμένη ἡ διὰ τῶν ἀναπνευστικῶν πόρων τῶν φυτῶν || ἀναπνοή τεχνιτῇ τῶνος ἐπαναφορὰς τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων διὰ ρυθμικῆς ὑφάσεως καὶ πτώσεως τῶν βραχιόνων ἐκτελούμενος ἐπὶ παθόντων πνιγμονῇ, τοποθετούμενος ὑπὸ τῶν || καὶ δι' εἰσπνοῆς ἐξ ἄσκων δέξυθον, γινόμενη πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀναπνοῆς λίαν ἐξηγνημένου ἀσθενοῦς || εἰδ. συριγματώδης ἀναπνοή νόθησις ἀναπνευστικῇ τοῦ ἱπποῦ.

ἀνάνοια (ἡ) ἀναπνοή: Ἀριστλ. Προβλ.33,8 ἀνάνοια ταῦτα γίνονται τῷ ὄρωφ.

ἀναπνοιά (ἡ) δημ. ἀνάνια: βλ. λ.

ἀναπνοϊκός-ή-ον ὁ τῆς ἀναπνοῆς ἡ ὁ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς ἐπιδρών: Πτολ. Τετρ.Β' ἀναπνοϊκὴ νόσος. **ἀναπνοομετρία** (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ τοῦ ἀναπνοομέτρου βλλ. μέτρησης τῆς ἀναπνοῆς.

ἀναπνοόμετρον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς μέτρησην, καθαρισμόν τῆς ἀναπνευστικῆς λειτουργίας τῶν πνευμόνων, ἀ. ἀερίμετρον. **ἀνάνοος-ον** ὁ ἀναπνέει πνῶν: Ζ.Χρυσ. 16,12 φυλῆς ἐξωστῆρες ἀνάνοιο εὐλοτοί εἰσιν. **ἀναποδίσσω** μτγν. ἐπισταμένως ἀποδίσσω.

ἀναποδίσσω-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος ἡ μὴ ἄξιος νὰ περιφρονηθῇ: Σέξτ. Εὐμ.Πυρρ. 3,238 ἄν- ἀναδῶ || νεώτ. ἐν τῇ κυριολεξίᾳ, ὁ μὴ ἀποδολῆθεις ἡ ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποδῶ | συνήθεια ἀναποδότης, - ἐλάττωμα ἀναποδότην. **ἀναπογράφος** μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀπογεγραμμένος, ὁ μὴ καταγραφείς ἐν καταλόγοις, ὁ δὲ ὃν δὲν ἐγένετο ἀπογραφή: Ύπερ.Εὐξ.34 ἀναπογράφει μέταλλα (μεταλλωρυχτεία, μὴ καταγεγραμμένα ἐν καταλόγῳ), Πάπ. πρόδατα ἄν, - ἀναπογράφος πληθυντικός τῆς νήσου (ὁ μὴ δι' ἀπογραφῆς καταμετρηθείς) || 2) εἰδ. ἐπὶ εἰσαγ. ἐμπορευμάτων, τὸ μὴ ἐν τῷ δασμολογίῳ ἀναγεγραμμένον. **ἀναπογράφως** ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἀπογραφῆς βλ. λ.

ἀνάποδα ἐπίρρ. δημ. κατ' ἀντίθετον φοράν, πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνάπλαν, ἀντιστροφή, ἀντιθέτως κατ' ἀρχάς μὲν τοπικῶς, ἔπειτα δὲ κατὰ πᾶσαν σχέσιν: ὁ κάβουρας περπατᾷ ἀνάποδα, - οἱ Κινεζοὶ γράφουν ἀνάποδα, - τὸν κρέμασαν ἀνάποδα, - φορῶ τὸ σακάκι μου ἀνάποδα || ἀντικανονικῶς, παρὰ τὰ εἰθιμῆνα: γάλασε τὸ ρωλόγι, γιατί τὸ κούρδισε ἀνάποδα || 2) παρὰ τὴν εὐλογίαν προσδοκίαν, ἀντιθέτως: ὅλα μὰς ἐρχονται ἀνάποδα || 3) ὡς ἀρνητικὴ ἀπάντησις μετὰ σαρκασμοῦ πινος: θὰ κάμεις ταῖς δὲ, - ἀνάποδα || καὶ μετὰ τοῦ ὁρόρου: τὴν κρέμασαν τανάποδα, πρὸ ἀνάπλαν - τανάπλαν.

ἀναποδίσκετος (-η-οῦ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀποδεικνυόμενος ἡ ὁ μὴ ἀποδεδειγμένος: Λυκοβρ. 129 οὐ λόγον ἀναποδίσκετον εἰρηκα, νεώτ. Ισχυρισμός, - κατηγορία ἀναποδίσκετος || 2) ὁ μὴ ἔχων χρεῖαν ἀποδείξεως, ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ ἀληθής οἷον ἐπὶ ἀξιωματῶν: Ἀριστλ. Ἀν.Πρ.53 Δ 2

3) νεώτ. νομ. ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀποδείξειν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἀποδείξεως. **ἀναποδείκτως** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀνευ ἀποδείξεως, κατὰ τρόπον ἀναποδείκτον βλ. λ. **ἀναποδίσκετος** (-η-οῦ) μσν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀποδεδίκετος: Εὐρ.Φοῖν.527 μικρά καὶ ἀναπόδεκτα || ὁ μὴ ἄξιος ἀποδοχῆς, ἀπορρίψιμος: ἀναποδέκται οἱ ὑποβληθέντες ὅροι εἰρήνης, - ἀναποδέκτη εἶν' ἀπὸ μὲνα ἡ πρότασι σου || 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συναλλαγματικῆς, ἡ μὴ γενομένη δεκτὴ, μὴ ὑπογραφείσα ὑπ' ἐκείνου εἰς βάρος τοῦ ὁποίου, ὡς ὀφειλέτου, ἐξεδόθη. **ἀναποδίσχεται** Ἐπιρρ. ἀναλαμβάνω ὑποχρέωσιν, εὐθύνην νὰ ἐκτελέσω τι.

ἀναποδίσχης-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποδισκί-σας, ἀταξέστατος.

ἀναποδιά (ἡ) τὸ -ἀντίθετον τῶν πραγμάτων, ἡ ἐναντιότης τῶν περιστάσεων, ἡ δυσμενὴς τροπὴ τῶν γεγονότων, συσχέρις, ἀνωμαλία, κακοτυχία, κατοπινοῖα: ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀναποδίας κατάντησε φτωχός, - ἀναποδιά τοῦ τυχεραῖο σ' ἔτι κατὰπαιδιά, - ἡ ἀναποδιά τοῦ πολέμου || ἀτύχημα, δυσμενὴς περιπέτεια: παροῖμ. ἀπετάλωτο τὸ ζῶ ἀναποδιά σὸ δρόμο || ἀπροσδόκητος δυσχέρεια, ἀπρόβλεπτον ἐμπόδιον: ἡρθε μὴ ἀναποδιά καὶ πᾶσι νὰ χαλᾷσῃ ἡ δουλιὰ || δυσάρεστος, δυσμενὴς οἰωνός: ὕδθηκε λάδι κ' εἶναι ἀναποδιά, - τὸ χρεὶ ἀναποδιά νὰ ἰδῇ παπὰ σὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπiti του, - τὸ χ'ομε ἀναποδιά ν' ἀρχίσουμε δουλιὰ τὴν Τρίτη || 2) δυστροπία, παραξενιά, στρυμφονία, ἰδιότροπία: ἀπὸ τὴν ἀναποδιά τοῦ μαράζινωε ἡ γυναικα του, φρ. ἔχει τὴς ἀναποδίας του ἰτὰς ἰδιότροπίας του, - εἶναι σήμερα στίς ἀναποδίας του || 3) πράξις ἀπερίσκεπτος, αὐτόνοος: ὅλα ἀναποδίας κάνει καὶ θὰ μείνῃ σὸ δρόμο || κ. πράξις ἐπιμειψτος: ἔκανε μὴ ἀναποδιά καὶ κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσιν του.

ἀναποδέαζω δημ. ἄμτδ. περιπίπτω εἰς ἀτυχίαν, ὑφίσταμαι ἐναντιότητα τῶν περιστάσεων, τῶν πραγμάτων, κατοπινοῖα, παθαίνω ἀναποδιά βλλ.: ἀπ' ὅταν ἄλλοτε μαγαζὶ ἀναποδίσασα, - ἀναποδίσασε ἡ δουλιὰ του - ἀναποδίσασε τὸ ἐμπόριον [κακῶς ἔχει] || ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως, τείνω πρὸς ἐξασθένησιν, καχεξίαν, νόσον: ἀναποδίσασε τὸ παιδί ἀπὸ τῆς θερμῆς, - κατ' ἔχει ἡ γελᾶδα καὶ μέρα τὴ μέρα ἀναποδίσκει κ. ἐπὶ φυτῶν: ἀναποδίσασε ἡ κληματαριά, - τὸ περιδῶ || 2) ἄμτδ. γίνουσι δυστροπος, ἰδιότροπος, παραξένος, κακόροξικός: παροῖμ. ὅσο ἡ ἀνύπαντρη (ἡ Μαριώ) γερᾷε τόσο κ' ἀναποδίσκει || 3) μτδ. προκαλῶ εἰς ἄλλον δυσχερείαν, ἐναντιότητα, ἀτυχίαν, φέρω ἀναποδιά: μάς ἀναποδίσασε τὴ δουλιὰ γυνω, ὁ μυαλωμένος στάζει, ὁ θυμωμένος ἀναποδίσκει || 4) ὁ παθ. τ. -ομοί σπαν. κ. μ. ἐν μέσ. σμμ.: ἀναποδίστηκε σήμερα || μτχ. ἀναποδισσάμενος βλλ.

ἀναποδίσκη-α-ικο δημ. ὁ προκαλὼν, ἐπιφέρων ἀναποδιά βλλ.: 2) ὁ δυστροπος, ἰδιότροπος, κακότροπος, σκαίος.

ἀναποδίσση (ἡ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναποδίσ-ζω βλλ., ἡ ἀναποδιά.

ἀναποδισσάμενος (τὸ) ἀναποδιά βλ. λ.

ἀναποδισσάμενος-η-ο δημ. ἡ παθ. φυτῶν τοῦ ἀναποδίσζω βλλ., ἐπὶ ἀνδρώπων, ζῶων, μτγν. ὁ εἰς ἐξασθένησιν τείνων ἡ ὢν, ὁ καχεκτικός: ἀναποδισσάμενος ἀπὸ τὴν κακοπέρασιν, - ἀναποδισσάμενος (ὡντανό, - ἀναποδισσάμενα σπαρτά || ἐπὶ ἐπιχειρήσεων, ἐργασιῶν κτ., ὁ διατελὼν ἐν οὐκ καλῇ καταστάσει, ἐν δυσχερείᾳ, ἐν κακῇ τύχῃ: ἀναποδισσάμενο ἐπάγγελμα || ὁ ἐν δυσφορίᾳ, δυσθυμίᾳ: χωρὶς αἰτία εἶμαι ἀναποδισσάμενος,

σήμερα || ὁ ἀντίζωος, ὁ ἐναντιότητος, δυσχερεί-
ας ἐπάγων : ἀναποδιασμ- χρόνος - μέρα || ὁ
ἰδιότροπος, ὁ δύστροπος : ἀν- ἀνθρώπου.

ἀναποδίζω κ. μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετ. στα-
μιστῶ, γυρίζω ὀπίσω : ΠΔ Σειρ. 46,5 ἀνεπόδισεν ὁ
ἥλιος καὶ μία ἡμέρα ἐγεννήθη πρὸς δύο, Χρον. Πα-
σχάλ. 422,3 ὁ Ἰωρδάνης ἀνεπόδισεν εἰς τὰ ὀπίσω
2) κ. μφ. : Ἀριστ. 1,161 εἰ γέ τις ἐρωτῇ καὶ
ἀναποδίζῃ καθ' ἑκάστην ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ Πλά-
των εἰσθεν ἐρωτῶν || Στοβ. Ἐκλ. 1,8 α. 300 μέχρι
μὲν γὰρ δέκα πάντες ἀριθμοῦσι, ἐφ' ἃ ἔλθοντες
πάλιν ἀναποδίζουσι (δηλ. ἀπὸ τοῦ 10 πρὸς τὴν
μονάδα) : 3) μτβ. κάμνω τινά νά στραφῇ πρὸς
τὰ ὀπίσω, ἐπαναφέρω πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐρω-
τῶ, ἐξετάζω τι λεπτομερώς καὶ ἀνελεημμένως :
Ἡρ. 5,92,6 ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κί-
ρυκα, Αλχιν. 3,192 πολλοὺς ἀνεπόδισεν τὸν
γλαυμαστὰ καὶ ἐκέλευον πάλιν ἀναγιγνώσκειν
4) νεώτ. κ. δημ. παλινδρομῶ, ἐπιστρέφω πρὸς ἐκεῖ
ὅθεν ὤρμηθην || εἰδ. ἐπὶ σιδηροδρόμων κ. ἀερο-
πλοίων, κινῶ τὴν μηχανὴν ἀντιστροφῆς, ἀνάποδα
πρὸς ὀπισθοχώρουν, ὀπισθοχωρῶ μετ' τὴν πρὶν μὴν.
ἀναπόδισις -εως (ἡ) μυν. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω βί-
σις, ὀπισθοδρομήσις.

ἀναποδισμός (ὁ) ἐπιστροφή, ἐπάνοδος : ἀνα-
ποδισμός εἰς τὴν μονάδα, ἀντίθ. προποδισμός
2) ἐπανόληψις, ἀκριβεστέρας ἐξέτασις : Αλ. ἐξ. Ἀφρ.
Μετοφ. 440,7 κατ' ἀνάληψιν καὶ ἀναποδισμόν.

ἀναποδιστής (ὁ) μυν. ὁ ἀναποδίζων, ὁ ἐμπο-
δίζων, καυχήτης 2) ὁ ἀναποδίζων, ὁ ἐπιστρέ-
φων || ἐκκλ. ἀναποδισταὶ οἱ ἐκ τῶν αἰρέσεων
ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν ὁρθοδοξίαν.

ἀναποδιστικός -ή-ὸν μτν. ἄστρον. ὁ ἀναπο-
δίζων, ὁ κατ' ἐπιδράζουσιν κινήσεως : Κατ. Κωδ.
Ἀστρ. 1,133,23 ἀναποδιστικοὶ δαστεῖς.

ἀναποδοῶ λθ. στρέφω π. ἀνάποδο, ἀναπο-
δογυρίζω βλ. λ.

ἀναποδογύρης (ἡ) δημ. ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγών.

ἀναποδογυρίζω δημ. γυρίζω π. ἀνάποδα, φέ-
ρω τὰ ἄνω κάτω ἢ τὰ μέσα ἔξω, ἀνατρέπω,
περιτρέπω, ἀντιστρέφω : ἀναποδογυρίζω τὸ πο-
τήριον, μετ' μιὰ κλωστή ἀναποδογυρίζει τὸ τρα-
πέζιον, ἀναποδογυρίζει τὰ χαρτιά σου, δῖτραγ.
καὶ νά τανε καράδι νά 'ναποδογυρίξῃ το, -
τὴ γλίστρα τοῦ βασιλικοῦ θ' ἀναποδογυρίσω
|| εἰδ. σκάντων ἢ ὀργάνων ἀναστρέφω τὰ χρο-
μάτια πρὸς κολλήρευσιν : ἀναποδογυρίσαι τὸ χρο-
μόφι νά τὸ σπειρώ 2) κατασκάπτω, καταρ-
ρίπτω, καταστρέφω : ἔπρεσε κατὰ πᾶν στὰ χω-
ριά ἢ Ἀρδανιτὰ καὶ τ' ἀναποδογυρίσει ὅλα, -
ὁ σεισμὸς ἀναποδογυρίσει τὴν πολιτείαν 3) κ.
ἀμτβ. ἐν ἡ χρ. κ. ὁ μεσ. τ. -ομαι ἀνατρέπομαι,
γυρίζω ἐνὶ ἀνάποδα : ἀναποδογυρίσει ἡ βαρὲλα
καὶ χυθίαι τὸ κρασί, ἀναποδογυρίστηκε ἡ
στόμνα || κ. παθ. ἀναποδογυρίστηκε ἡ βάρκα
ἀπὸ τοῦ κύμα, -κόντρεψε ἀπὸ τὸν ἄερα ν' ἀνα-
ποδογυρίσῃ 4) κ. μφ. συμβαίνει ἢ εἶμαι κατὰ
τρόπον ὅπως ἀντίθετον ἢ πρὶν, καθίσταμαι ὅπως
ἀλλοίως ἢ πρὶν : ἀναποδογυρίσαν οἱ συνηθιεῖς
μας - οἱ νόμοι - τὰ Ἰδανικά μας 5) ἡ παθ. μτχ.
ἀναποδογυρισμένος κατὰ πάσας τὰς ἀνωτ. σμν.
ἀναποδογυρίσις (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
ἀναποδογυρίζω βλ. λ.

ἀναποδογυρίσμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀναποδογυρίζω βλ. λ. : ἀναποδογυ-
ρίσμα ποτηρίου, -πιάτου - ἐπίπλων - βάρκας κλπ.

ἀναποδοκαμμένος -η-α δημ. ὁ ἐξ ἄδοκή-
του, πρῶρου καὶ ἀπροόπτου θανάτου στενοῦ
συγγενέος, ἰδίως τέκνου πενήθας.

ἀναποδοκράθεω (τὸ) δημ. ὄνομασία τοῦ ἀστε-
ρισμοῦ τῆς μικρᾶς ἢ καὶ τῆς μεγάλης ἀρκτου.
ἀναποδόλογο (τὸ) ἀπρηλῆς, ἀνοίκιος, ἀκο-

σμος λόγος, βωμολοχία εὐχρ. ἐν κληθ. σάν πιθ
ὅλο ἀναποδόλογο λέει.

ἀναποδόλογα νεώτ. κ. δημ. λέγω ἀναποδιές,
δυστροπὴ ἐν τῷ λόγῳ, σοφιστεύομαι || ὁμιλῶ
ἀπρηλῶς, ἀσέμνως.

ἀνάποδος -η-α δημ. ὁ ὦν μετ' τὴν κορυφὴν
κάτω καὶ τὴν βάσιν (τοῦς πόδας) ἄνω, ἀντιθέτως
τοῦ κανονικοῦ, τοῦ συνηθῶς, τοῦ πρῆπουτος
κείμενος ἢ κινούμενος, ἀνεστραμμένος, ἀνάστρο-
φος : δὲν προσφέρουν τὸ ποτήρι ἀνάποδο, - ἢ
πόρτα εἶναι ἀνάποδη (ἀνοίγει ἐξ ἀριστερῶν), -
ἀνάποδα φυτεύουν τὴς ροδιές (μετ' τὴν κορυφὴν
τοῦ κλάδου πρὸς τὰ κάτω), παροιμ. μετ' τὸ μα-
χαίρι ἀνάποδο κόδεσαι δὲν κόδεῖς (ἐπὶ τῶν ἀπερι-
σκέπτως ἐκχειροῦντων τι), ἀνάποδα φορτωμένα
μετ' τὰ κεφάλια κάτω (ἐπὶ ἀτάκτως γενομένων) :

2) ὁ ἐπαρτίστρος, ζερβίος, ἀναποδοχερής 3) ὁ
οὐχὶ πρόσφορος, ὁ εἰς χρῆσιν δυσχερής, ἀδόλος :
ἀνάποδο ἐργαλεῖο, - σπῆτι, - ἀνάποδος δρόμος
(δύσβατος ἢ ἀστοχῶς παρεκκλινών) :

4) μτφ. ἀντίζωος, ἐναντίος, ἀντίθετος, δυσμενής, ἐπὶ χρό-
νου ἢ ἐπὶ γεγονότων : ἀνάποδη χρονιά, - μέρα,
ἀνάποδα χρονία κ. ἐπὶ καροῦ : ἀνάποδος ἀγέ-
ρας (ἢ ἀντίπλωρος) || ἀπαίσιος, δυσσίκοιος :

ἀνάποδη μέρα ἢ τρίτη, ἀνάποδο σμαδί, - δ-
νεμο 5) τὸ θηλ. ἀνάποδη ἡ ἀνεστραμμένη ὀ-
φίς, ἡ ἀντιθέτως ἐπιφάνεια : φόρεσε τὸ παλτό
ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν, - τὸ ράφι ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν :

παροιμ. ἡ δόξη ἔχει καὶ τὴν ἀνάποδιν, φρ. θὰ
σέ κάνω νὰ μετ' ὁδὸς κι ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν (θὰ
σοῦ φερθῶ αὐστηρῶς ἢ ἀγροίκως), - τοῦ τὰ
εἶν' ἀπ' τὴν καλὴ κι ἀπ' τὴν ἀνάποδιν (μετὰ
παρηγορίας), - τοῦ ἀστράψε μιὰ ἀνάποδιν (τὸν
ἐρράπισε δι' ἀνεστραμμένης τῆς χειρὸς), - τὸ πῆ-
ρε ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν (παρέβλησε κ.ά.) :

6) δύσ-
κολος, δύστροπος, ἰδιόρρυθμος, ἰδιότροπος,
στρυφνός, παρὰ ξένος : γινώμ. ἀπ' ἀνάποδο γεί-
τονα βρίσκεῖς τὸν μετὰ ἑσέ.

ἀναπόδοτα ἐπίρρ. δημ. ἄνευ ἀποδόσεως,
χωρὶς νὰ γίνῃ ἐπιστροφή τοῦ δοθέντος.

ἀναπόδοτος -ον ὁ μὴ ἀποδοδόμενος, ἀνεπί-
στρεπτος : Ἀριστ. Τοπ. 115 Α 18 ἢ ὡρεὰ ὁδοῖς
ἐστὶν ἀναπόδοτος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπο-
δοθῇ, νὰ διατυπωθῇ διὰ καταλλήλων φράσεων,
ὁ ἀμετάφρατος : τὸ ποίημα αὐτὸ εἶναι ἀνα-
πόδοτον εἰς ἄλλην γλῶσσαν 2) ἀναπόδο-
τον (τὸ) ἄλλως ἀναταπόδοτον βλ. λ.

ἀναποδοφεντιά (ἡ) δημ. ἀναμμο ἴσκας μετ'
πριόβολον γινόμενον μετ' τὰς χεῖρας ὁπισθεν πρὸς
μαγικὴν θεραπείαν τῆς βασκανίας διὰ καπνισμοῦ.

ἀναποδοχεριά (ἡ) τὸ εἶναι τινα ἐπαρτίστρον.

ἀναπόδραστος -ον κ. νεώτ. δὲν δὲν δύναται
τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀναπόφευκτος : Ἀριστ. Κόσ. 401
D 13, Ἡο. « ἀναπόδραστον » ἀφευκτον, ἀπρακτον,
φεύγον μὴ δυνάμενον, νεώτ. ἀναπόδραστος

ἀνάγκη, - θυσία 2) κ. ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
ἀποδράσῃ, νὰ φύγῃ.

ἀναποδοφέντως ἐπίρρ. νεώτ. ἀναποφευκτως.
ἀναποδῶ -ὼ μτν. βαδίζω πρὸς τὰ ὀπίσω,
ἐπιστρέφω, ἐναγογυρίζω : Πλούτ. Ἡθ. 876 F ἀναπο-
δεῖν ἐπὶ τὴν μονάδα 2) μέσ. -ομαι ἀνακτῶμαι
τοὺς πόδας, ἐπὶ σκορπίων : Ἰω. Λυδ. Ρωμ. Ἀρχ. 1,42.

ἀναποδημιόστος -ον κ. νεώτ. ὁ μὴ λαθὼν ἀπο-
ζημιῶσαν βλ. λ. || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἀπο-
ζημιώσιν.

ἀναποδημιότης ἐπίρρ. νεώτ. ἄνευ ἀποζημιώσεως.
ἀναπόδωτος -ον Ἡο. « ἀταμειυτα, ἀδοίκητα,
ἀναπόδωτα ».

ἀναπολίντες -εως (ἡ) μυν. ἡ πράξις τοῦ ἀναποιεῖν.
ἀναπολίντος -ον ὁ πεπονημένος, ὁ κατεκοιμισμέ-
νος : Ἀμμών. Διαφ. 123 « σισύρος » τὸ ἐκ τῶν τε-
τριχωμένων δερμάτων ἀναπολίντων στέγαστρον ».

ἀναποικίλλω κοσμῶ, στολιζῶ με ποικίλματα : οχλὸν Πινδ. Ο 1110||13 « ἀναπάσσει ἀναπέμψει, ἀναβάλλει, ἀναποικίλλει ».

ἀναπέμψω-ον ὁ ἀνευ ἀποίνων, λύτρων, δώρων : Ἰλ. Α 99 ἀπὸ πατρὶ φίλων δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην ἀπρίαντην ἀπάνσιον (ἐν ἐπείρ. χρ. I).

ἀναποιδῶ-έω ποιῶ, παρσασκευάζω, οἶον φάρμακον : Ἰππ. τυν. 31, 2391 ἀναποιδεῖν μέλιτι || Πάλλευτ. 7, 2 ἄρτους ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ (ζυμωμένους με λάδι). 2) ἐπισκευάζω, διορθῶν, μολῶν : οχλὸν Ἀριστ. Πλ. 1063 ἀναποιδεῖν τὰ ἱμάτια εἰσθᾶσι || μιν. μεταποιδῶ.

ἀναποκάλυπτος-ον νεώτ. ὁ μὴ δεκτικός ἀποκαλύψεως, ὁ ἀδιευκρίνιστος : ἀναποκάλυπτον μυστικόν.

ἀναποκατάστατος-ον νεώτ. ὁ μὴ μὴ ἀποκατασταθείς, ὁ μὴ λαθὼν τὴν προσήκουσαν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν ἀνάδειξιν || εἰδ. ὁ μὴ ἀποκρίσεως ἀκόμῃ μόνιμον ἐγκατάστασιν : ἀναποκατάστατοι πρόσφυγες (εἰς οὓς δὲν ἐδόθη ἀκόμῃ οἰκία ἢ κληρὸς γῆς). 2) ἐπὶ γυναικός, ἡ μὴ ὑποδρευθείσα : ἀναποκατάστατοι θυγατέρες.

ἀναποκλύζω κατ' ἐπανόληφιν κατακλύζω : Πάπ. ἀναπ. θαλάσση.

ἀναπόκριτα ἐπείρρ. δημ. ἀναποκρίτως βλ. λ. **ἀναπόκριτος** (-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαθὼν ἀπόκρισιν : Πολύβ. 4, 34, 1 ἀν. ἀποστέλλειν πρέσβεις. 2) ὁ μὴ δώσας ἀπόκρισιν, ὁ μὴ ἀποκρίθεις : Πολύβ. 8, 23, 6 ἀναπόκριτος οἰσηγί.

ἀναποκρίτως ἐπείρρ. κ. νεώτ., δημ. ἀναπόκριτα χωρὶς λαήφθ' ἀπόκρισιν, ἀνευ ἀπαντήσεως : Αντιφ. 3, 32 ἀναποκρίτως εἰδών.

ἀναποκρουστος-ον ὁ μὴ ἀναποκρουθείς, ὁ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποκρουσθῇ : ἀν. ἐπιθεσις, -αν- πρότασις (ἡ μὴ δεκτικὴ ἀπορρίψεως).

ἀναποκτιστής-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ ἀποκτιστής βλ. λ. **ἀναποκτιστός**-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀποκτιμώμενος ἡ μὴ ἀποκτιθείς || κ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποκτιθῇ.

ἀναπολᾶζω μτγν. περιδοιοῦμαι, σαλεύω : Ἀθην. Χηρ. 32, 7 ἀναπολᾶζει τὸ ἐπηρεαζόμενον μηχανημα.

ἀναπολαυστία (ἡ) μτγν. ἡ ἑλλειψὶς ἀπολαύσεως. **ἀναπολαυστός**-ον κ. νεώτ. ὁ δὲν δύναται τις ἡ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ : Πλάτ. Ηθ. 829 D ἀληπστιαν ἢς ἀναπολαυστὸν ἔστιν αὐτῆς τὸ τέλος. 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἀπολαύσας : Ἡφισιτ. Ἀστρ. II ἀναπ. ἡδονῶν ἥσ. « ἀγευστος ».

ἀναπολέμησης-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐπανόληψις, ἡ ἐκ νέου διεξαγωγὴ πολέμου.

ἀναπολεμῶ-έω ἐπαναλαμβάνω τὸν πόλεμον, ξαναπολεμῶ : Στράβ. 8, 33.

ἀναπολεμῶ Πάπ. ἐπὶ ἀστερισμῶν, πρὸς τὰ ἀν. ἢ ἀντιστρώφως ἐν τροχῇ κινουμέναι ἀντὶθ. καταπολεμῶ.

ἀναπόλησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀναπολεῖν, ἡ ἐπανόληψις : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 24, 10 2) τὸ ἐπαναφέρειν εἰς τὸν νοῦν, ὁ ἐκ νέου στοχασμός : νεώτ. ἡ ἀνύμνησις.

ἀναπολητικός-ός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ ἀρμόδιος νὰ φέρῃ ἀναπόλησιν, ἀνάμνησιν.

ἀναπολήτεις ἐπείρρ. νεώτ. δι' ἀναπολήσεως, ἀναμνήσεως.

ἀναπολήξω ἀναστρέφω τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, ὀργάνω : μτγ. Πινδ. Π 62 ἡ γὰρ ἐλευκώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολήξαιμεν.

ἀναποληθεύμαι νεώτ. πάλιν πολιτεύομαι.

ἀναπολητεύσις-εως νεώτ. μεταπολητεύσις βλ. λ. **ἀναπολόγητα** ἐπείρρ. δημ. ἀναπολογητῶς βλ. λ.

ἀναπολόγητος (-η)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικός ἀπολογίας, ἀδικαιολόγητος : Πολύβ. 12, 21, 15 ἀναπολόγητον γίνεταί τὸ ψεῦδος. 2) νεώτ. ὁ μὴ ἀπολογηθείς ἢ μὴ ἀπολογούμενος : κατεδικάσθη ἀναπολόγητος. 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ

ἀπολογηθῇ, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαντήσῃ, οἶον δι' ἀμηχανίαν : τοῦ εἶπα τόσα κ' ἔμεινε ἀναπολόγητος.

ἀναπολογήτης ἐπείρρ. νεώτ. ἀνευ ἀπολογίας : ἀναπολογητῶς κατεδικάσθησαν.

ἀναπόλυτος (-η)-ον ὁ μὴ ἀπολυμένος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπολυθῇ : Ἀριστ. ΙΖ 599 Α 15.

ἀναπολῶ-έω κ. νεώτ., ἐπ. ἀμολῶ ἀναστρέφω, ἐπαναστρέφω, ξαναγυρίζω || διεξέρχομαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, ἀναθεωρῶ. 2) ἀναστρέφω τὸ χῶμα δι' ἀρότρου, ἀροτρίω : Πινδ. Ν 2, 164 ταῦτά τρίς τετράκι τ' ἀμολεῖν (τρίς, - τετράκις νὰ ἀροτρίῃ). 3) ἐπαναφέρειν τὴν τροφήν ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα, ἐπιζῶν : Αἰλ. Σουῖδ. 2, 54 μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφήν ἀναπολεῖ (μηνυκάζει). 4) μτφ. περιστρέφω ἐν τῷ πνεύματι, διαλογίζομαι, στομίζω : Πλάτ. Φιλ. 34 Β ὅταν ἡ ψυχὴ .. ἀναπολεῖ αὐτὴ ἐν αὐτῇ. || κ. ἐπαναλαμβάνω, ἐπιζῶν : Σοφ. Φιλ. 1238 βούλει .. ἀναπολεῖν μ' ἐπὶ || κ. νεώτ. ἐπαναφέρειν εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμούμαι γεγονότα, μορφές, λόγους, ἀνασκοπῶ παρελθόντα : Πλούτ. Ηθ. 556 Β, ἴδωσ. ΑΙ 11, 4, 2 τὸν πρότερον νεὸν ταῖς μνήμας ἀναπολόντες, νεώτ. ἀναπολῶ τὰ συμβάντα τῆς νεότητός μου. || ἥσ. « ἀναπολεῖ, μνημονεύει ».

ἀναπομνησκός-ον ἀνελιμικός βλ. λ.

ἀναπομνήσκω μιν. ἐκ νέου ποιμνέω βλ. λ. **ἀναπομνή** (ἡ) τὸ πέμπειν ἢ ἀπάγειν πινὰ αἰχμῶ-λων. 2) θησαυρῶν ἀναπομνή ἡ διὰ μαρκῶν ἐμφυδῶν ἐμφάνισις κατορυσμύμενων θησαυρῶν : Λοκ. Ἀλέξ. 5. 3) ἀναγομῆ : Σέξτ. Εὔμ. Μ 10, 274.

ἡ νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ὄντα ἐκπομῆ : ἡ ἀναπομνή ἀναθυμίζουσιν ἀπὸ τῶν ὑπονομένων μολεῖται τὴν ἀτμόσφαιραν || ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ ἡ ὑψηλὸν προσώπων ἐκτέλεσις μουσικῶν τεμαχίων, ὁμῶν, φωνῶν κλπ. ἡ ἀναπομνή ὁμῶν πρὸς τὸν θεόν.

ἀναπόμνησος-ον ὁ οἰκάδε πεμπόμενος : Λοκ. Πένθ. 10 ἀναπόμνημοι .. εἰς τὸν βίον ἀφικνου-νται. 2) ἐπὶ δίκης, ὁ πεμπόμενος εἰς ἕτερον δικαστήριον, ἐφεσθιλλόμενος : Λοκ. Εὐν. 12 ἔγνωσαν ἀναπόμνημον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

ἀναπομνός (ἡ) ὁ πέμπων ὄντα : Αἰσχ. Πέρσ. 650 Ἀιδμενέας ὁ ἀναπομνός ἀνείης.

ἀναπόνητος-ον ἀνιπτος : Ἀριστ. Ἰππ. 357. 2) μιν. ὅν δὲν δύναται τις νὰ ἀποπλήνῃ.

ἀναπόνητος-ον μιν. ὅν δὲν δύναται τις νὰ ἀποπλήνῃ, δὲ ἐξολοκλήρ.

ἀναπορεύομαι πορεύομαι ὄντα, πρὸς τὰ ἐμπρός, προχωρῶ : Δίων Κ 75, 9 οἱ μὲν πεζοί, οἱ δὲ κοῖ ἐπὶ πλοῖον ἀναπορεύθησαν.

ἀναπορρίπτος-ον νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπορρίπθῃ.

ἀναπορρίψος-ον Πάπ. ὁ μὴ ἀπορρίψιμος, μὴ κατηγορίας ὄχιος, ἀμεμπτος.

ἀναπορρήφης-ος νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπορρήφθῃ.

ἀναπόσβεστος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀποσβεσνόμενος ἢ μὴ ἀποσβεσθείς : ἀπᾶναι ἀναπόσβεστος.

ἀναπόσειστος-ον νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποσεισθῇ || κ. μτφ. : δουλεία ἀναπόσειστος.

ἀναπόσεις-εως μτγν. κατάποσις ὕδατος, ἀπαρ-ρόφησης, ἐπὶ ποταμῶν : Ὀλυμπ. ἐν Ἀριστ. Μετ. 218, 12.

ἀναπόστατος ἐπείρρ. δημ. ἀναποστατῶς βλ. λ. **ἀναπόστατος** (-η)-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν δύναται τις νὰ ἀποσπασθῇ, ν' ἀποχωρήσῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἄλλου πινός, ἰδῶς ἐν μτφ. σημ. ἀχώριστος, ἀπαρτήτος : ἀναπόστατοι φίλοι, ἀναπόστατον μέρος τοῦ λαοῦ ἔργου.

ἀναποσπάτως ἐπείρρ. νεώτ. ἀπαραιτήτως, ἀχωρίτως, κατὰ τρόπον ἀναπόστατον βλ. λ.

ἀναπόστατος-ον οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἀποσπᾷ : Πλούτ. 166 Β ἀποσπᾷ ἀναπόστατος.

ἀναπόστολος-ον ὁ εἰς ὃν ἐπιτρέπεται τι, ἀνευ ἀδείας· Παπ. ἔξω ἐκπλεῖν ἀναπόστολον.

ἀναπόστρεπτος-ον κ. νεώτ., ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποστρέφῃ, νὰ διαφύγῃ· Συμμ. ἰωδ.9,13 νεώτ. συμφορά ἀναπόστρεπτος.

ἀναποσυνθετός-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀποσυντεθῇ.

ἀναποσφράγιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀκόμῃ ἀποσφραγισθεὶς.

ἀναπόταμα ἑπίρρ. δημ. πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ἀντιθέτως τοῦ ροῦ· προχωρώντας ἀναπόταμα φτάσαμε στὴν πηγὴ ἥ κ. μτφ. ἄνω ποταμῶν, ἀεικῶς, ἀντιθέτως τοῦ κανονικοῦ· φρ. τὸ θέλει τὸ νερὸ ἀναπόταμα [ἐπὶ δυστρόπου].

ἀναπότομος [τοῖ] δημ. τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει νὰ ὑφάνεται ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

ἀναποτέλεστος-ον μον. ὁ μὴ ἀποτελεσθεὶς, ἀσυμπληρώτος.

ἀναποτέκτος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀποτυχάνων.

ἀναποτίσιμος [οἱ] Παπ. ἐκ νέου ἀρδεύσεις, πότισμα.

ἀναπότιστος-ον μον. ὁ μὴ ἀποτινόμενος, ὁ μὴ πληρωνόμενος, ἥττον ὀρθῶς ἀναπότιστος.

ἀναπότμος-ον μον. ἀναπότιστος βλ. λ.

ἀναπότμητος-ον μτγν. ὁ μὴ ἀποτεμνόμενος ἢ ὁ μὴ ἀποτμηθεὶς.

ἀναποτίσιμος [οἱ] μτγν. στεναγμός μετ' ἐπικλήσεως τῆς θείας βοήθειας, βλ. ποτινῶμαι.

ἀναπότρεπτος [-η-οῦν] νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποτρέφῃ, νὰ διαφύγῃ ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ -ον τὸ μοιροῦν, ὁ θάνατος.

ἀναποτέπτος ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναπότρεπτον, ἀναποφεύκτως.

ἀναπότρητος-ον ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποτρίψῃ, νὰ ἀποσῶσῃ, ἀνεξάλειπτος.

ἀναπούλωτος-ον ἀνεπούλωτος βλ. λ.· Γαλ.19,446.

ἀνάπους [οἱ] νεώτ. ναυτ. οἰκόνιον χρησιμεύον εἰς τὴν ἐκπέτασιν τοῦ παρακατίου· δημ. παριώτης.

ἀναποφαίνω ἀποφαίνω βλ. λ.

ἀναποφάσιστα ἑπίρρ. δημ. ἀναποφασίστως βλ. λ.

ἀναποφασιστικότης-ότητος νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀναποφασίστου βλ. λ.ἱ).

ἀναποφασιστός [-η-οῦν] νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀποφασιστικός, ὁ διατελὼς ἐν διατομῇ ἀποδόσει ἢ ἀρνήσεως, ἐνέργειας ἢ ἀδυναμίας, ποῦ δὲν παίρνει ἀπόφαση· εἶναι ἀπὸ χαρακτηρὸς ἀναποφασιστός - γυναικα ἀναποφασίστη ἥ τὸ οὐδ. -ον ὡς οὐα. τὸ νὰ ἀναποφασίστον ἐν τῇ πολιτικῇ εἶναι μέγα μειονέκτημα 2) ὁ δι' ὃν δὲν ἐλήφθη ἀκόμῃ ἀπόφασις, τὸ μῆλὸς ἀποφασισθὲν· ἔχουμε ἀκόμῃ ἀναποφασιστὸ τὸ γάμο.

ἀναποφασίστως ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναποφασίστον βλ. λ.ἱ).

ἀναποφροτός-η-ο δημ. ἀνυποφροτος βλ. λ.

ἀναποφρώς μτγν. ἐπάγω ἐκ νέου ἥ φέρω τι ὡς ἐπακόλουθον μ. ἐν ἀορ. ἀναπνευγκάμην.

ἀναπόφρεκτα ἑπίρρ. δημ. ἀναποφρεκτως βλ. λ.

ἀναπόφρεκτος [-η-οῦν] νεώτ. κ. δημ. ὁ δὲν ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀποφύγῃ τις, ἀναπότρεπτος, ἀναπόφυγος· ἀναπόφρεκτος ὁ θάνατος - ἀναπόφρεκτη στήριξη, - ἀναπόφρεκταν συμπέρασμα.

ἀναποφρεκτως ἑπίρρ. νεώτ. ἀναποτρέπτως, ἀναποδράστως.

ἀναποφλοιωτός-ον νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποφλοιώσῃ, νὰ ξεφλουδίσῃ ἥ κ. ὁ μῆλὸς ἀποφλοιωθείς, ἀξεφλουδίστος· Γρ.Χαντ.70 ἀναποφλοιωτὸς ξυλαία.

ἀναπόφυγος-η-ο δημ. ἀναπόφρεκτος βλ. λ.

ἀναποφυνά-ῶ μον. ἐπιπαι. τοῦ ἀποφυνά βλ. λ.

ἀναποφρίσιτος [-η-οῦν] νεώτ. κ. δημ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἀποχωρισθῇ.

ἀναπραγματεύομαι νεώτ. ἐκ νέου πραγματεύομαι ἥ ἐκ νέου διαπραγματεύομαι.

ἀναπραγματεύσις-εως νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπραγματεύομαι βλ. λ.

ἀνάπραξις-εως [ἡ] εἰσπραξις ἀφειλομένων· Ἐπιγρ. ἐκδάνσεις καὶ ἀνάπραξις τοῦ ἀργυρίου.

ἀναπρασινίζω νεώτ. κ. δημ. πόλιν πρασινίζω, ξαναγίνωμαι πράσινος· ἀναπρασίνισεν ἡ γῆ, - τὸ δένδρον, - ὁ βοῦρκος.

ἀνάπρασις-εως [ἡ] μεταπώλησις· Πολυδ.7,12.

ἀναπράσσω κ.-ττω, ἐπ. ἀμην-εἰσπράττω· Θουκ. 1,107,1 Κῶζικον προσηγάγοντο πάλιν καὶ χρήματα ἀνέπραξαν, Λυσ.16,6 ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράττει παρ' αὐτῶν, Ἐπιγρ. ἀν-τό τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον ἥ μέσ. ἀναπράττωμαι τόκους εἰσπράττω τόκους· Πλουτ.295D.

2) ἐξα-ναγκάζω πρὸς ἀπόστιον, πρὸς ἐκτέλεσιν· Θουκ. 2,95,1 δύο ὑπασχέσεις τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράττει, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι.

ἀναπράτης [οἱ] μτγν. μεταπράτης.

ἀναπρηγίς-αὖς-ἑς ἐπ. ἀμνηγίς μὴ πρέπων· Αἰσχ. ἰκ.114 Ἰηλαιοῖσιν ἀμνηγί [διορθ. ἐμνηγί].

ἀναπρεσβάλω μτγν. ἀτέλλω πρέσβεις ἄνω [εἰς τὴν Ρώμην]· Ἰωσ. Ἀρχ.18,2,4.

ἀναπρήθω ἐπ. μόνον ἐν τῇ μτγ. ἀορ. χύνω τι θερμὸν· Ἰλ.1,433, Ὀδ.8,81 ποτὶ δὲ σκήπτρον βάλει γαλὴ δάκρυ ἀναπρήσας ἱερμὸν δάκρυ χύσας).

ἀνάπρησις-εως [ἡ] πριόνισμα.

ἀναπρίστως ἑπίρρ. ἀπριονίστως, χωρὶς πριόνισμα.

ἀναπρίω μτγν. πριονίζω.

ἀναπροάγω νεώτ. ἐκ νέου προάγω βλ. λ.

ἀναπροαγωγή [ἡ] ἡ ἐκ νέου προαγωγή βλ. λ.

ἀναπροβάλλω νεώτ. προβάλλω τι ἐκ νέου· ἀναπροβάλλει ἀξιώσεις, - προσκόμματα κ. παθ.

ἀναπροβλήθω ἐπ. ἐκ νέου προβλήθω βλ. λ.

ἀναπροβιδάω νεώτ. ἐκ νέου προβιδάω βλ. λ.

ἀναπροβιδασμός [ἡ] νεώτ. ἐκ νέου προβιδασμός βλ. λ.

ἀναπροεξόφλησις-εως νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπροεξοφλῶ βλ. λ.

ἀναπροεξοφλῶ-ῶ νεώτ. ἔχων προεξοφλήσει ἐκχωρῶ εἰς ἄλλον τὴν διὰ προεξοφλήσεως κτηθεῖσαν ἀξίωσιν, ἐκχωρισμοῦ, συναλλαγματικῆς κττ.

ἀναπροκαλῶ νεώτ. προκαλῶ ἐκ νέου.

ἀναπροσομιάζομαι Σουτ. «ἀναπροῦμαι».

ἀναπροσάγω νεώτ. προσάγω, παρουσιάζω, ὑποβάλλω ἐκ νέου· ἀναπροσ- ἀποδείξεις κ. παθ. -ομαι· ἀναπροσλήθησαν οἱ μάρτυρες.

ἀναπροσεβάλλω νεώτ. προσβάλλω ἐκ νέου· ἀναπροσεβάλλω τὸν ἐχθρόν, - τὰ φοῦρριον, - τὴν σύμβανον, - τὴν διαθήκην κ. παθ. -ομαι· ἀναπροσεβλήθη τὸ ἀχυράν, - ἡ δικαιοπραξία.

ἀναπροσεθέτω νεώτ. ἐκ νέου, οὐδὲς προσθέτω βλ. λ.

ἀναπροσεκαλῶ νεώτ. προσκαλῶ ἐκ νέου.

ἀναπροσकुνῶ-ῶ νεώτ. ἐκ νέου προσकुνῶ βλ. λ.

ἀναπροτείνω νεώτ. ἐκ νέου προτείνω τι· ἀναπροτείνουσι συμβιδασμέν.

ἀνάπρωρα ἑπίρρ. νεώτ. ἡ ἀνάπρωρα δημ. ἀνάλρωρα μὲ τὴν πρῶραν ἄνω ὀρθούμενην, ἥ-τοι ἐστραμμένην πρὸς τὸν ἀνεμὸν, ἐπὶ πλοίων.

ἀναπύρισις-εως νεώτ. ναυτ. κ. ἀναπύρισις, δημ. ἀναπλώρισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπρῶρῶ βλ. λ.

ἀναπύριζω νεώτ. δημ. ἀναπλώριζω μτθ. στρέφω πλοῖον οὕτως ὥστε ἡ πρῶρα αὐτοῦ νὰ λάβῃ κατεύθυνσιν ἀντίθετον τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ ρεύματος, ἥτοι ὅ. ἐκτελῶ περιστροφὴν τοῦ πλοίου μέχρις οὗ ὁ κατὰ μῆκος ἀξὼν εὐρθεῖ εἰς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν μὲ τὸν ἀνεμὸν ἢ τὸ ρεῦμα, ἀλλὰ μὲ τὴν πρῶραν ἀντίθετον τῆς φορᾶς τούτου, κατὰ ναυτ. φρ. τὸ βῶν τραβέρσο· αἰτθ. ἐπὶ πλοίοις ἡκυροβολημένου, βλ. ἀναπρῶρῶ.

ἀναπύρισμα [τοῦ] νεώτ. δημ. ἀναπλώρισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπρῶρῶ βλ. λ.

άνάπυρος-ον νεώτ. ὁ ἐν ἀγκυροβολίᾳ ἔχων ἐστραμμένην τὴν πρῶσαν πρὸς τὸν ἀνεμον ἢ πρὸς τὸ ρεύμα μέ κατεύθυνον ἀντίθετον τῆς φορᾶς αὐτῶν.

ἀναπυρρῶ-έω νεώτ. κ. **ἀναπυρρίζω**, δημ. **ἀναπυρρίζω** ἀμτθ. ἐπὶ πλοίου ἐν ἀγκυροβολίᾳ, ἔχω ἐστραμμένην τὴν πρῶσαν πρὸς τὸν ἀνεμον ἢ πρὸς τὸ ρεύμα, πρὸς κατεύθυναι ἀντίθετον τῆς φορᾶς αὐτῶν || ἐκτελῶ ἀναστροφικὴν κίνησιν μέχρις οὗ ἡ πρῶρα μου εὐρῆθῃ κατέναντι τῆς φορᾶς τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ ρεύματος: τὸ πλοῖον **ἀναπύρρῳσε** παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος· 2) ἐν χρ. κ. ὡς μτθ. **ἀναπυρρίζω** βλλ.

ἀνάπαιστος-ον Σουῖδ. «ἀπαιστος».

ἀναπεροποιῶ-έω παρουσιάζω τινά με πτερὰ: Μεν.Ρ.3378 **ἀναπεροποιεῖν** τὸν Ἑρωτα.

ἀναπεροφορῶ-έω μτγν. κ. -οῦμαι-ομαι περοφορῶ πάλιν.

ἀναπερυγίζω μτγν. κ. νεώτ. δημ. **ἀναπερυγίζω** ἀνοίγω τὰς πτέρυγας μου διὰ τὰ πετάξω: Αἰλ. 12,430 **ἀναπερυγίσει** ἡκιστὸς ἐστίν, δ.τραγ.πέρδικα τ'ἀκούει κ' **ἀναπερυγίζει**.

ἀναπερῶσσομαι μον. ἀλλάσσω τὰ πτερὰ μου· || ἀρχίζω νὰ κάμνω πτερὰ.

ἀναπερῶ-ὀω κ. νεώτ. ἐγείρω τὰς πτέρυγας πρὸς πτήσιν, δίδω πτερὰ, κάμνω τινά νὰ πετάξῃ, νὰ περυγίῃ: Αἰσ.Μ.23 **ἀναπερῶσε** τὸν ἀετὸν αὐτίκα· || κ. ἐν παθ. τ. -οῦμαι λαμβάνω πτερὰ· 2) κ. νεώτ. μτθ. κάμνω τινά νὰ ἐξαρθῇ, μετεωρίζω τὴν διάνοιν αὐτοῦ, οἰσνεὶ δίδω αὐτῷ πτέρυγας, τὸν ἐξεγείρω δι' εὐαρέστου ἢ δυσαρκετοῦ γεγονότος, προσδοκίας, ἀγγέλου, τος, προκαλῶν ἐλπίδα, θάρρος, φόβον, ἀνησυχίαν, ταραχὴν κττ.: Εὐρ.Ορ.87δ μῶν τὴν παλεμίων πᾶρα ἀγγέλῳ **ἀναπερῶκε** **δαναΐδων** πόλιν: (κατέληλθεν, ἐτάραξεν), αὐτ.1κ.89 **φόβος** μ' **ἀναπερῶ** | μὲ τρομάζει, Ἀριστφ.Ορν.1449 **ἀναπερῶσας** . . χρυστοῖς λόγοις | προτρέψας, ἐνθαρρύνσας· νεώτ. μόνον ἐπ' ἀγαθῷ ἢ νικῇ **ἀναπερῶσε** τὸ φρόνημα, - ἡ ἐλπίς μᾶς **ἀναπερῶ**· || ἀποπλανῶ τινά, τὸν ξεμυαλίζω, τὸν ξελογιάζω: Ἡρ.2,115 **ἀναπερῶσας** αὐτὴν οἰχεῖαι ἔχων ἐκκλήφας | ἐξελογιάζοντάς τιν τὴν ἐπῆρες κλεφτὰ κ' ἐφυγες | || καθιστῶ τινά ἢ τι κ' νεοῦ ἐκφαρῶν, δραστήριον: Ἀριστφ.Λυσ.669 **ἀνηδύθη** πάλιν **κἀναπερῶσαι** πᾶν τὰ σῶμα· || ζῶπρευῶ, ἐρεθίζω, θορυβῶ τινά, σκανδαλίζω: Λογγ.2,48 **τὰς** **φυγὰς ἀναπερῶ** (ἐρωσι), ΠΔΣειρ.34,1 ἐνύθνια **ἀναπερῶσιν** ὄφρονας, Ἰω.Χρυσ.28,5,412 **πολλὰ** **παρῶν** . . τοὺς τὸν νέων **ὀφθαλμοὺς ἀναπερῶσι**· 3) κ. ἐν παθ. τ. -οῦμαι ἐν ἀναλόγοις σημ. ὡς μέσ. ἢ παθ. οἷον ἀγομαι εἰς ἔξαρσιν, πνευματικῶς ἀνυφύομαι: Πλάτ.Φαιδρ.249 D ὅταν . . τοῦ ἀληθοῦς **ἀναμνησκόμενος ἀναπερῶται**· || κ. νεώτ. κτῶμαι ζωηρότητα, καθίσταμαι ἰσχυρότερος, ἐντονώτερος: **ἀναπερῶσθαι** αἱ ἐλπίδες τοῦ θεοῦ, - ἐκ τῆς ἐπιτυχίας **ἀναπερῶσθαι** τὸ θάρρος· || ἀνορθοπερῶμαι, ἐμφυχοῦμαι, γκαρδιώνομαι: Αἰσχ.Χο.229 **ἀναπερῶσθης** **κἀδόκει** ὄραν ἐμέ· || γίνομαι πλέον ζωηρός, παίρνω θάρρος, ἀέρα: Αἰσθ.Μ.135 ὑπολαβὴς **ὁ** **ὄνος** ὡς αὐτῷ προσκυκλῶν **ἀναπερῶσθεις** **ὡγκᾶτο**· || ἐρεθίζομαι ὑπ' ἄλλου, παροργίζομαι, τὸ δημ. κοινολογία: Ξεν.Εὐλ.3,14 **ἀναπερῶσθεις** ὑπὸ πινῶν ὡς αἰσθρὸν εἶν νυκτὶ καὶ μὲν ἀρχεῖν, αὐτὸν δὲ ἰδιωτὴν εἶναι· || ἐξανίσταμαι, ἐξεγείρομαι, τὸ δημ. ξεσηκνῶμαι: Διον.Α.6,50 **πολλοὶ** **ἀναπερῶνται** **ταῖς** **γνώμας**· 4) ἐρωτικῶς ἐρεθίζομαι: Ξεν.Εὐλ.3,4 **πᾶντες ἀναπερῶμενοι** **ἐκδιώκοντο**· || ἐν τῇ μτθ. **ἀναπερῶμενος**, ὁ ἥσος προκλητικῶς ζωηρὸν, ἐξερεπτικὸν ἔχων: ΠΔΠαροιμ.7,11 **ἀναπερῶμένη** **δὲ ἐστὶ καὶ ὄσω-**

τος | γυνὴ εἶδος ἔχουσα πορνικόν, ἡ ποιεῖ νέων ἐξήλτασθαι καρδίας· || Ἥσ. «ἀνεπτερωμένος, μετεωρισμένος, κεκουφισμένος».

ἀναπτερωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **ἀναπτερῶ** βλλ. ἐν τῇ μτθ. σημ.: τὸ **ἀναπτερωμα** τῶν ἐλπίδων.

ἀναπτερώω νεώτ. δημ. **ἀναπτερώω** **ἀναπτερῶ** βλλ.: 2) δημ. ἀρχίζω νὰ βγάνω πτερὰ: **ἀναπτερώσαν** τὰ κλωσθόπουλα.

ἀναπτερώσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. φυγῆς θορύβου: ΠΔ Σειρ.31,1 **λόγοι ἀναπτερώσεως**· 2) νεώτ. ἐνθάρρυνσις: **ἀναπτερώσις** ἐλπίδων.

ἀναπτερωτικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ προκαλὼν **ἀναπτερώσιν**.

ἀναπτερωτός-ῆ-ὸν πτερωτός: Πέν.Προτ.10 D **ἀναπτερωτὸν** τὴν χρῆμα ἢ νίκη.

ἀναπτήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. μικρὰ φορητὴ αὐσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ταχεῖα παραγωγή σπυθῆρος καὶ φλογὸς ἀναπτοῦσθαι ἄλλο τι, οἷον σιγάρου, κηρίου, γκαζομηχανὴν κτλ.

ἀναπτήρις (ὁ) μτγν. ὁ ἐρεθίζων, ἐξάπτον εἰς στάσιν, παραξίας, δημεγέρτης: Γρηγ.Νοῦ.32.

ἀναπτησικέρως (ὁ) κ. -ἱκερως ἀπ. ὁ ἱκτικός, εἶδος ἱεροκας· δημ. περδιχογέροκα ἢ ἀνεμογάμης: Φωτ.119,13 **ἀναπ**· Ἀπτικῶς τὸν ἱκτικόν.

ἀναπτησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὰ ἀνω ἢ ἐκ νέου πτήσις.

ἀναπτικῶς-ῆ-ὸν ὁ ἀνάπτων τὴ ἢ ὁ πρὸς τὸ ἀνάπτει ἐπιτήδειος: **ἀναπτικὰ** φρύγανα.

ἀναπτογόνος (τὰ) νεώτ. παλαιολιθικὸν γένος τῶν μυοειδῶν βιοῦν εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν.

ἀναπτοίε ποιητ. μτγν. ἀντὶ ἀναπτοῦ βλλ.

ἀναπτομορφίζω (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ὁμοιογενεῖα τῶν κυριοτέρων ἀνθρωποειδῶν με βραχεῖαν κεφαλὴν, ζῆσασα κατὰ τὴν ἡλικίαν περιόδον.

ἀναπτόνυρα ξύλα (τὰ) νεώτ. ξύλα δυνάμενα διὰ πρστροβίξιν νὰ ἀνάψωσι πῦρ, χρησιμοποιοῦμενα ἐν Κελάσῃ κ. παρ' ἀγρίοις λαοῖς ἀντὶ πυρρῶν **ἀναπτός**-ον (ἁ- στερ. ἀπτομαι· κ. μον. δημ. κ. **ἀναπτός** ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίῃ, νὰ λάβῃ ἐν χερσίν: Ἀριστλ.Ψυχ.424 Α' 12· Ἥσ. «ἀληπτός, ἀπίαστος»· 2) μτγν. κ. δημ. ὁ μὴ ἀνημμένος, ἀνάπτοτος: Νωμ.1,18,86 **πυρρὸν ἀναπτον**, - **φῆσας ἀναπτο** τὸ φανάρι.

ἀναπτός-ῆ-ὸν (ἀνάπτω) μον. δημ. κ. **ἀναπτός** ὁ ἀνήμμενος: τὰ καντήλια νὰ ναι **ὅλα ἀναπτά**· 2) προσαρμστικός, σφιχτός: Εὐστ.1774,15 **τὸ φῶρος** εἶναι **ἀναπτόν**.

ἀναπτοῦ-έω μτγν., ποιητ. **ἀναπτοῖε** κάμνω τινά νὰ φοβηθῇ, νὰ τρομάξῃ: Μοσχ.2,23 **παῖσι** με **ἀναπτοῖσαν** **ὀνειραῖ**· || μτθ. πτοῦμαι, καταλαμβάνομαι ἀπὸ τρόπον, τρομάζω, σπιάζομαι: Πλάουτ.Ἡ6,291 Α, Ἥσ. «**ἀναπτημένοι** τὰς διαβολὰς **ἀναπτετραμμένοι**».

ἀνάπτωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ἔκτασις πράγμα-τος τινος· || εἰδ. ἐν τῇ γεωμετρίᾳ **ἀνάπτωμα** γραμμῆς τμήμα εὐθείας ἰσόμενης πρὸς δοθεῖσαν μὴ εὐθεῖαν γραμμὴν, **ἀνάπτωμα** ἐπιφανείας τμήμα ἐπιπέδου ἐπιφανείας ἴσου ἐμβαδοῦ πρὸς δοθεῖσαν μὴ ἐπιπέδον.

ἀναπτικτικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ πρᾶσφορος ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἀνάπτειν βλλ.

ἀναπτικτός-ῆ-ὸν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀναπτερῇ βλ. λ.: Ἀριστλ.ΖΜ.683 D 15 **τῶν** **διθῶρων** **τὰ** **μὲν** **ἐστὶν ἀναπτικτὰ**, οἷον κτάνες καὶ μὲν.

ἀναπτιζόμενος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἀνάπτειν βλ. λ.

ἀναπτιζιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀναπτεῖσθαι, τὸ νὰ δύναται τις ἢ τι νὰ ἀναπτερῇ βλ. λ.

ἀνάπτεις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ ἔκτασις, τὸ ἀνοίγημα πράγματος συνεπτηγμένου: Ἀριστλ.ΖΜ.662 Α' 29 **ἀνάπτειν** τοῦ στόματος· || τὸ ξε-

δίπλωμα, τὸ ξετύλιγμα· ἡ ἀνάπτυξις ὑφάσματος || μτφ. ἡ διεκρίνισις, ἡ διασάφησις, ἡ ἐρμηνεία· Ἀριστ. Ίω. Φιλόπ. ἐξηγήσεις ἐσσι τοὺ ἀνθρώπου δ' ὁρισμός τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οἱ οὖν ἀνάπτυξις || νεώτ. φιλοσ. ἡ μετὰδρασις ἀπὸ συνθέτου εἰς ἀθροισμα ὁλοῦν καὶ ἀντιστροφῶς ἡ μετὰδρασις ὁλοῦ διὰ μετασχηματισμοῦ εἰς τὸ σύνθετον || νεώτ. στρατ. ἡ κατὰ μέτωπον ἐκτασις στρατεύματος δι' ἐλαττώσεως τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως || νεώτ. ναυτ. ἀνάπτυξις στόλου ἡ μετακίνησις τῶν πολεμικῶν πλοίων ἀπὸ τῆς διατάξεως πλοῦ εἰς τὴν διάταξιν μάχης· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξέλιξις, ἡ ὁδὸς τοῦ ἀνωματικῆ ἀνάπτυξης ἢ φυσιολογικῆ ἐξέλιξης τῶν ὁργάνων τοῦ σώματος, | πρόωρος ἀνάπτυξις | ἐπὶ παιδῶν, τῶν ὁλοῦν δ' ὁργανισμός ὁφίσταται ἐξελίξιν ὅπερ τὸ φυσιολογικὸν ὄριον διὰ τὴν ηλικίαν των· || μτφ. ἡ εἰς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας κ. γεν. τὸν πολιτισμὸν προαγωγή, ἐπιβίωσις ἡ λαὸς χωρὶς καμψὴ ἀνάπτυξη | τελείως ἀπολλύσας· 3) || νεώτ. γλωσσολ. ἡ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν δύο ἢ πλείονος συμφωνίαν ἡ δύο ἐφεξῆς φωνηέντων ὁρθρωσις μεταξὺ αὐτῶν νέου πνὸς φθογγῶν.

ἀναπτύσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ πύειν, ἀπόχρεμψις· Ἀλέξ. Τρολλ. 5,5 ἀνάπτεισις αἵματος.

ἀναπτύσσω κ. νεώτ. ἀνελίσσω, ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω· Ἡρ. 1,25 ἀναπτύσας τὸ βιβλίον καὶ ἐπιλεγόμενος | τὸ τετυλιγμένον, ἐν σχήματι κυλίνδρου βιβλίον, Εὐρ. IT 1286 ἀναπτύξαντες ευχόμενοι πύλας | ἀνοίξαντες τὰς πύλας, Πλούτ. Διμήτρ. 42 ἀν. χαλμύδα || μέσ. κ. παθ. -ομαι ἀπλάτνωμαι, ἀνοίγωμαι· 2) ἀναλύω, διασπῶ, λεπτομερῶς ἐξηγῶ· Αἰσχ. Πέρσ. 254 ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξει πάθος | να σὰς ἀποκαλύψω πᾶν ὅτι ἐπαθμεν, Σοφ. Ἠλ. 639 οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξει πρέπει πρὸς φῶς || νεώτ. ἀνάπτει τὸ θέμα του διὰ μακρῶν· 3) στρατ. Ξεν. ΚΠ 7,8,3 ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα | ἀνελίπειν τὴν φάλαγγα, ὥστε οἱ στρατιῶται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ ἀφίστανται ἀλλήλων, καὶ νὰ τοποθετηθῶνται εἰς μεγαλύτερον βάθος· 4) νεώτ. στρατ. ἐκτείνω κατὰ μέτωπον στρατεύμα ἐκταπὼν τὸ βάθος τῆς παρατάξεως· 5) νεώτ. ἐξελίσσω, οὐξάνω, μεγεθύνω· ἡ γυναικτικῆ ἀναπτύξις κανονικῶς διὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, - ἡ πύλας ἀναπτύσσεται ἀλματωδῶς | ἀνοικτὰ μέλ- | ονα ἐκτασιν ἢ προάγειται ὡς πρὸς τὴν συγκοινωνίαν, τὸν φωτισμὸν κτ.γ· μτφ. προάγει εἰς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας κ. γεν. τὸν πολιτισμὸν, διδῶ τὴν προσήκουσαν μόρφωσιν | ἀνεπτ. κανωνία (προωδευμένη), - ἀνθρωπὸς ἀνεπτυγμένος | μορφωμένος· 6) νεώτ. γλωσσ. κἰνῶν ἀνάπτειν βλ. λ. 4: εἰς τὴν λέξιν γαμβρὸς μεταξὺ τοῦ μ καὶ τοῦ ρ ἀναπτύσσεται τὸ σύμφωνον β.

ἀναπτύχῃ (ἡ) κ. νεώτ. ποιητ. ἀμυγχή, ἡ ἀνάπτυξις βλ. λ. κατὰ ποικίλας χρήσεις· Εὐρ. Ἀλ. 868 δμῶα τεύδων ἀμυγχαί τ' ἐλευθεροί | μορῶ ἐλευθεροὶ νὰ ἀνοίξω τὰ μάτια, αὐτ. Ἰων 1445 ἰώ... αἰθέρος ἀμυγχαί | εὐρεῖα ἐκτασις τοῦ αἰθέρος· | ἀντ. ἰπν. 601 ἡλίου ἀναπτύχαι | οἱ διαχεόμενοι ἀκτίνες, ἀναπτύχῃ (ἡ) νεώτ. βοταν. λεχὴν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀσποφύων.

ἀναπτύσσειν-ον ἄ. ἀναπτυκτός βλ. λ.

ἀναπτύξω ἐκπτῶ, ἐκβάλλω· ἰπν. Ἀφ. 5,13 ἀναπτύειν αἷμα, Πολυδ. 12,13 ἀναπτ. σιῶν || γεν. πτώ· Σοφ. Αντ. 1009 μυδῶσα κηκὶς ἔτυρε κἀνέπτε· 2) ἐκρίπτω, ἐκτινάσσω ραυίδας· Ἑμπεδ. 357 πόντος... εἰς οὐδὴς ἀνέπτει.

ἀνάπτω ἄρ. ἀνήφα, παθ. μτγ. ἀνημμένος ἀνορτός, κρεμῶ· ἐπειδὴ δὲ συνήθως ἐν τοῖς ναυτικῶς ἐγένετο ἀνορτοῖσι τῶν ἀφαιρωμένων, γεν. ἀφαιρῶ, ἀναβέτω· Ὄδ. Γ 274 πολλὰ δ' ἀνάλαττα ἀνήφεν, ὑφασμάτα τε χρυσὸν τε, Αἰλ. Ε 7,44 χαλκοῦς

τέτταρας ποιησάμενος ἀνήφε θεῶ· 2) συνεκδ. δένω, προσδένω· Ὄδ. 1137 οὐτ' ἐνὸς βαλέειν αὐτε πρυμνήσι ἀνάφα, αὐτ. Μ 179 ἐκ δ' αὐτοῦ (τοῦ ἰστού) πελάτ' ἀνήφαν· 3) μτφ. Εὐρ. Μῆδ. 770 ἐκ τοῦδ' ἀναφόμεσθα πρῆμνήτην κἄλων | ἐκ τούτου θὰ προσδένωμεν τὸν κἄλων τῆς πρῆμνης, ΑΠ ἐν σοὶ τὰμὰ... βίαν πρυμνήσι ἀνήφαν· 4) ἀποδιδοῦν εἰς τινα, προσάπτω· Ὄδ. Β 86 ποῖον εἵπες ἡμέας αἰσχύνην ἐθέλεις δὲ κε μῶμον ἀνάφα, - Φωκυλίδης 65 μὴ φθονέοις ἀναβῶν ἐτάροις, μὴ μῶρον ἀνάφα, Πλούτ. Λυκ. 6 τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνάφε· 5) ἀνάπτω, κ. νεώτ. δημ. ἀνάφωτ κ. ἀνάδω ἀπὸ φῶς, θέτω πῦρ· Ἡρ. 2,133 λύχνα ποιησάμενον πολλὰ, ἀνάφαντα αὐτὰ πίνειν τε καὶ εὐπαθεῖν, Εὐρ. Κύκλ. 243 μέγαν φάκαλον ἐϋλὼν ἐπιθείς ἀνάφε, Διον. Α Ρητ. 1,59 πυρὸς αὐτομάτως ἀναφθέντος ἐκ τῆς νῆπης· 6) δημ. ἀνάδω λύχνο, - τὸ ἐξάλα, - ἀνάδω τὸ φουρνῶ, - τὴ στιά, - τὸ κατὰν κτ. | βραχυλόγ. ἀντὶ ἀνάδω φωταῖα στὸ φουρνὸ κλπ.· 7) ἀμτβ. κατομαι, φλέγομαι· ἀνάδει το φουρνῶς, - ἡ σόμπα κτ.· παροιμ. ἀνάφανε οἱ γιγαλοὶ καὶ καίονται τὰ φάρια | ἐπὶ ἀνησυχούντος δι' ἀγγέλων φευδές· 7) μτφ. ἐξεγείρω, ἐρεθίζω, παροργίζω· τὸν ἀναφαν οἱ βρισίεις σοφ' || ἀμτβ. ἐρεθίζομαι, παροργίζομαι· ἀναφε ἀπὸ τοῦ κακοῦ του· 8) παθαίνω, ἐξαφίνω, κοκκινίζω· ἀναφε ἀπὸ τοῦ θυμῶ του, - ὥρες ὥρες ἀνάδει καὶ πάλι σθίνει, - ἦταν ἀπὸ τῆς θέρημ ἀναμμένος | ἐπύρεσσε πολὺ· 9) λόγῳ ὑψηλῆς θερμοκρασίας φθέρωμαι, σήπομαι· ἀναφε τὸ κριθάρη στὴν ἀποθήκη μας.

ἀνάπτωσις-εως (ἡ) μον. ἀποθάρρυνσις.

ἀνάπτωσις-ον μον. ὁ ἀποχρηρῶς.

ἀναπυκάω πυκνῶμαι· ΕΜ 88 «ἀμυγξ παρὰ τὸ ἀναπυκάειν καὶ ἀνέχειν τὰς τριχάς».

ἀναπυθάνομαι μελλ. -παύσομαι, ἄρ. -επυθόμην ἐξετάζω, ἐρωτῶ· Ἡρ. 6,128 τὰς πάτρας τε αὐτῶν ἀνεπύθετο καὶ γένος ἐκάσπου, Ἀριστφ. Ὀρν. 403 ἀναπυθόμεθα τοῦσδε, τίνες πατὴρ καὶ πόθεν ἐμολον || γεν. πληροφοροῦμαι, μαρτῶναι· Ξεν. Ἀν. 57,1 ταῦτα οἱ στρατιῶται ἀνεπύθεον.

ἀναπυρακτῶ κ. νεώτ. ἐκ νέου πυρακτῶ, ἀναθερμαίνω, ἑσπυρνωθῶ.

ἀναπυρακτῶσις-εως νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπυρακτῶ βλ. λ.

ἀναπυργῶ κ. νεώτ. ἀνυφῶ τὴ στερεῶς ὡσεὶ πύργον, ἐν μτφ. σημ. ἀνεπύργωσε τὴν ἠθικὴν κ. ἐν παθ. τ· ἀνεπυργούτο τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

ἀναπυρρῶσω κ. -πτω κ. νεώτ. προσβάλλομαι αὐθις ὑπὸ πυρετοῦ.

ἀναπυρίζω μτγν. ἀναφλέγω, πυρπολῶ κ. παθ. ἰω. Χρυσ. 8,2,24 οὐκ ἀν' οἴκος ἀνεπυρίζετο.

ἀναπυρρῶσω κ. νεώτ. διδῶ λαμφν εἰς πορφυροῖν τινα χρωματισμὸν, τὸν καθιστῶ λαμπρότερον· Πολυδ. 1,49 ἡ ἀκτίς αὐτὴν | τὴν βοφὴν τῆς παρέρου | ἀναπυρρῶσει· 2) νεώτ. ναυτ. ἐπα- νολαμβάνω τὸ καὶ προηγούμενος δοθεὶν νικητρι- νὸν φωτεινὸν σῆμα, ἑξαγκάνω τὸ σιγάλο.

ἀναπυρρῶσω κ. νεώτ. ἀνάπτω, πυρπολῶ τι· Ἀριστ. Κάσμ. 395 Α 22' || νεώτ. ἀναθερμαίνω, ἀναφλογίζω τι· 2) ἀμτβ. ἐπὶ νώσων, ἀνάπτω ἐκ νέου, λαμβάνω ἐκ νέου ἔντασιν· Γαλ. 16,742 τὰ πᾶσι πάλιν ἀναπυρρῶσαντα.

ἀναπυρρῶσις-εως κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναπυρρῶ βλ. λ.

ἀνάπτωσις-ον (ἀναπυθάνομαι) περιφωρος, ἑκαποστός, λίαν γνωστός, περίηπιστος· Ὄδ. Α 274 ἀνάπτωσθαι θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν, Ἡρ. 6,64 ἀνάπτωσθαι γένόμενα ταῦτα | γένόμενα γνωστά.

ἀναπυτιζῶ ἀναδύζω, ἀνοδίδω· Ἡρων Πνευμ. 1,28 ἀναπυτιζόμενος | ὁ ἀνάδυσσις.

ἀναπόλημα δαρ. ἀμπ- πράγμα σύθις πωληθέν.
ἀναπόλησις-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου πώλησις,
ἐξαποπόλημα: ἡ παλαιὰ ἀναπόλησις τῶν
προϊόντων φέρει τὴν ὑπερτίμησιν.

ἀναπολῶ-έω κ. νεώτ. πωλῶ ἐκ νέου, ξανπολῶ.
ἀναπωμάζω μτν. ἀποσύρω, ἀποσπῶ τὸ πῶμα,
ἐξιστουῶν, ἐξουλῶν, ἐφελλῶν, ζεταπῶν.
ἀναπωμαστήρ-ήρος(ι) νεώτ. τὸ ὄργανον δι'
οὗ ἀναπωμάζομεν, ἐξουλλῶνομεν, ἐξουλλωτήρι,
ἐφελλωτήρι, τιρμωτσόν.

ἀναπωματίζω νεώτ. ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ἐξ-
ουλλῶν.

ἀνάπωσις-εως μτν. ἀνάπασις βλλ. [ἐσφ. γρ.].
ἀναπωτικός-ή-όν μυν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν
ἀνάπωσιν, τὴν ἀμπωτὴν βλ. λ.: Εὐστ.1719.44.

ἀνάπωτις-ιδος ἡ ἀμπωτις βλλ.

ἀναρ [τό] 'Ἡσ. «ὄναρ».

ἀνάρ [ή] μυν. [τουκ.] ἡ ροιά.

ἀνάραι [ή] δημ. ρητὴ ἐντολή, ἀπαγορευτικὴ ἐπὶ
ἀπειλῇ κατὰς, ρήτρα: φρ. ἄφραξ ἀνάραι καὶ
κατάραι [στὰ παιδιὰ του, στοὺς δικούς του κτ.].
ἀ.κ. ἀνάραι. 2) ἀηδία, ἀπαρέσκεαι: Κορ. Ατ.4.14.

ἀναργαθῆσαι 'Ἡσ. ἐναυφοῦνται ἀναπηθῆσαι.

ἀνάραια ἐπίρρ. δημ. ἀνάρια βλλ.

ἀναράϊβα [ή] δημ. ἡ νεράϊδα βλ. λ.

ἀναραϊζομαι [ή] μτν. ἀντι ἀναραϊζομαι βλλ.

ἀνάραιος-α-ο δημ. ἀνάραιος βλλ.

ἀνάραικος-ον 'Ἡσ. «δημόσιος».

ἀνάρηλια 'Ἡσ. «τὰ μὴ ἐξεσμένα, ἄρβηλια γὰρ
τὰ δέρματα».

ἀνάρηλος-ον μτν. ἀνάρηλος βλλ.

ἀνάρητος-ον ἀνυπόδητος: Εὐρ. Ἀν.530.2.

ἀνάρηστος-η-ο ὁ μὴ ὑποστάς καταργάσαν,
ἐπὶ δερμάτων: ἀνάρηστος τομάρις.

ἀνάρηται ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἀργοπρίας, χρο-
νοτριβῆς, ἀνευ καθυστερήσεως ἡ ἀναβολῆς:

ἀνάρηται νὰ πῆς νὰ καλέσης τὸ γιατρό.

ἀνάρητος-η-ο δημ. ὁ ἐν καιρῷ, ἀνευ ἀργο-
πρίας, χωρὶς ἀργητὰ ἐλθὼν ἡ ἐρχόμενος, ἀκα-
θυστέρητος. || ὁ ἀνευ χρονοτριβῆς, χωρὶς χασ-
μέρια ἐνεργῶν, ἐκτελὼν τι. 2) ὁ ἄοικνος, ὁ μὴ ἐν
ἀργίᾳ πρὸς ἀνάπασιν μένων: Δ.τραγ. ἀνάρη-
τος ὁ χάρωντας πᾶσι στὸν "Ἄδην τσοῦρμα.

ἀναρῆος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἀργὰ ἐλθὼν, ἀκαθυ-
στέρητος, ἀνάρητος. 2) ὁ ἀργὸς μένων, ἀνε-
ργος: αὐτε τίς δεσποτικὰς μέρας μένει ἀναρῆος.

ἀναργυρία [ή] κ. νεώτ. ἡ ἔλλειψις ἀργυρίου,
ἀχρηματία, ἐνδεια: 2) νομ. ἐν τῷ Ρωμ.δικ. ἐν-
στασις ἀναργυρίας, ἡ δι' ἧς ὁ ἐνιστάμενος ἱχυ-
ρίζεται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου τὴν λή-
φιν ἐγγράφως εἶχε συνομολογήσει, οἷον δάνειον,
πρόικτα, τίμημα: ἡ ἐνστασις αὕτη ὑπέκειτο εἰς βρο-
χείας, χρονακὰς δὲ διαφόρους παραγραφάς.

3) ἐκκλ. ἀναργυρία κατὰν ὁ καθ' ὅν οἱ μο-
ναχοὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχουν ἰδίαν περιουσίαν.

ἀναρῆρος-ον κ. μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἀργυ-
ρίου, ἀνευ περιουσίας: Πλάτ. Νόμ.679 Β πλάσσει
δ' αὖκ ἂν πατ' ἐγένοντο ἀχρημασί τε καὶ ἀνάρ-
ηρος δντες. 2) ὁ μὴ δι' ἀργυρίου ἀγορασθείς:

Παύλ.Σιλ. ἐν Θεσμ.Πνθ. ἀνάρηρος δώρημα.
3) ὁ μὴ δι' ἀργυρίου ἐξαγορασθὲν ἀδικοφθο-
ροι, δωροδοκίας ἀνώτερος: Πολυδ.δ.191 ρήτωρ
ἀνάρηρος, ἀπρτας. 4) ὁ μὴ ἀργύριον περιε-
χων, ἐπὶ γῆς ἀντίθ. ἀργυρίτι. 5) ὁ ἀνευ κατα-
βολῆς ἀργυρίου παρεχόμενος, ὁ ἀμισθεῖ, δω-
ρεάν γινόμενος, ἀνάρηρος ἐπηρεαζ., θεραπεύα.

|| εἰδ. περὶ ἱατρῶν παρεχόντων ἁμισθὴν τοῖς
δεομένοις θεραπεῖαν: Κοομάς καὶ Δαμιανός
αὶ ἄνιοι ἀνάρηροι.

ἀναργύρεως ἐπίρρ. ἀνευ ἀπολήψεως ἀμοιβῆς,
ἀμισθί: Τζετζ.Χιλ.8.814 αἱ λυρικοὶ τὸ πρότερον
ἔγραπον ἀναργύρεως.

ἀναρβῆλης-αλού-ἀρδαλα δημ. κ. ἀνάρδαλος
ὁ ἀκάθαρτος, ὁ ρυπανόμενος, δ. μουρδούλης,
συνήθ. ἐν ἐκφ. μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, γυναικα, παι-
δι, κορηται κτ.: ἀνάρδαλος ἀνθρώπος.

ἀνάρδαλος-η-ο δημ. ἀναρδῆλης βλλ. ἐν 'Ἡσ.
«ἀρδαλος ὁ μὴ καθαρῶς ζῶν».

ἀνάρδευτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀρδευθείς,
ἀπόσττος. || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρδευθῇ: ὁ-
ρεῖται ἀνάρδευται γαίται.

ἀνάρεος-η-ο δημ. ἀνάρεστος βλλ.

ἀναρεῖν 'Ἡσ. «ἀμείβεσθαι, κυλάσκειν».

ἀναρέσαι [ή] δημ. ἡ ἀναρούσαι βλλ.

ἀναρεστιά [ή] δημ. κ. ἀναρεστιά κ. ἀναρεστιά
τὸ μὴ ἀρέσκειν, μὴ εὐρίσκειν εὐχαρίστησιν,
τέρψιν || ἀηδία, ἀνορεξία.

ἀναρεστιά [ή] δημ. ἔλλειψις ἀρεσκείας, ἀνα-
ρεστιά: παροιμ. ἀρεσκία κὶ ἀναρεστιά τ' ἀσπρα
νὰ ν' παλάδι [ἐπὶ γὰρ ἐκ συμφορῆτος].

ἀναρεστιά [ή] δημ. ἀναρεστιά βλλ.

ἀναρεσται ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ἀρεσκείας, χω-
ρὶς εὐχαρίστησιν. ἀνάρεσται μου πῆγα στὸ γάμα.

ἀνάρεστος-η-ο δημ. ὁ μὴ τερπόμενος, ὁ δυ-
σκόλως ἀρεσκόμενος, εὐχαριστούμενος: βαρύς κὶ
ἀνάρεστος ἀνθρώπος.

ἀναρέτι [ή] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέ-
ρων νηματοκέρων τῆς οἰκογεν. τῶν λιμνοδαπιδῶν,
οὗ ἐν εἶδος ζῇ ἐπὶ πευκῶν.

ἀνάρετος-ον ὁ ἀνευ ἀρετῶν, κακός: Σοφ.ἀν.146.

ἀναρή [ή] δημ. εἶδος τυροῦ μὴ ἡλισμένου, ὁ
ἀθότυρος.

ἀνάρης [ή] δημ. κ. -ις ἡ ἐπάνω πέτρα τοῦ μύ-
λου, πανωμυλόπτερος, δ. πανάρι [τό], παναρίδι [ή].

ἀνάρηα ἐπίρρ. δημ. πολὺ ρηχά, ἀδωδῶς.

ἀναρηχεῖω δημ. γίνουμαι ἀδοθῆς, ρηχός:

ἀναρηχεῖ το ποτάμι, - τὸ πηγάζει, - ἡ λίμνη, πα-
ροιμ. ν' ἀναρηχέῃ ἡ θάλασσα νὰ πιάσουμε τὰ
φάρια [ἐπὶ τῶν ὀκητῶν]. 2) μτβ. καθιστῶ π

ἀδοθῆς, ρηχόν: νὰ ἀναρηχέῃς τὸ λάκκω.

ἀνάρηχος-η-ο δημ. ὁλως ἀδοθῆς, πολὺ ρη-
χός: στ' ἀνερῶνι ὡς ἐκατὸ μέτρα μεσοθάλας-
σα εἶναι ἀνάρηκα τὰ νερά.

ἀνάρηκας (ι) δημ. κ. ἀνάρηκας τὸ φυτὸν
νερόθης ὁ κοινός, δ. μαγκούτα, κουφῶζιλο, κου-
φάρδακος, ἀρτηκας [εἰς τὴν εὐσταθίαν].

ἀνάρημιος-ον ἀνάρημιος βλλ.

ἀναρβήρι [ή] ἀδυναμία τῶν ἄρθρων: Ἀριστλ.
Πρ.894 Β 21. 2) νεώτ. ἀδυναμία πρὸς ἐναρβρον
φωλὴν ἐνεκα παραλυσίας τῶν μυῶν τῆς λωλίδος.

ἀναρβροπῶρα [ή] ζωολ. βρυόζωα τοῦ ὀθροί-
σματος τῶν γυμνολαμιδῶν.

ἀναρβρος-ον κ. μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἄρθρων
ἐν τῷ σώματι: Ἀριστλ.Φυσιογν.6.90 τοὺς πόδας
ἀναρβρους ἔχουσι. νεώτ. ἀναρβρον εἶναι τὸ

ἐμβρυον κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐνδομη-
τρίου ζωῆς. || ἐκείνος οὗ τὰ ἄρθρα εἶναι ἀφαι-
ρη, οἷον ἐκ πολυσαρκίας: Πην. Ἀερ.19 καὶ ἂν
θρῶπιον σαρκώδεες εἶναι καὶ ἀναρβροί. 2) ἀδύ-
νατος, ἀτόνος: Σοφ.Τρ.1103 νῦν δ' ὡδ' ἀναρβρος
καὶ καταρρακωμένος. 3) ἐπὶ ἥχῳ ἡ φωνῆς, ὁ
μὴ ἐναρβρος, μὴ ἀπατελούμενος ἐκ χωριστῶν συλ-
λαβικῶν ἥχων ἡ λέξεων, οἷον αἱ ὑπὸ κλαίοντος,
μορμύροντος, συμπεφυρμένους κραυγάζοντος ἀν-
θρώπου ἐκφερόμενοι ἥχοι αἱ ὑπὸ ζῶων φωναί:

Αἰλ.Ζ.11 ζῶων ἀναρβρον [οὐ] ἐλέαρες, Πλούτ.,
Καίσι.64 ἀναρβρους στεναγμούς. νεώτ. ἐξέβαλεν
ἀναρβρους φωνάς. || εἰδ. ἐπὶ τῷ ἀνθρώπῳ, λό-
γου, ὁ συγκεχυμένος, οὗ αἱ λέξεις οὐκ εὐκρινῶς
ἐκφέρονται: Ἐπιγρ. ἀναρβρα δὲ κ' ἀσαφὴ τὰ
φθέγματα ὀλοφύρομαι. νεώτ. φυχορραγὼν ἐφέλ-
λιζεν ἀναρβρὰ τινα, ἔξ ὧν δὲν προέκυπτε νόη-
μα. || κ. ὁ μὴ εὐκρινῆς τὴν ἀναγγελίαν λόγος:

Πορφ. Ἀποχ.3.3.219 ἀναρβρος καὶ ἀγράφματος ἡ

τῶν Σάρων ἢ τῶν Περσῶν ἢ ἐπὶ ἄσματος, τὸ ἀνευ λῆξεων ἄδομενον μέλος Διοδ. Σ. 3, 16 ταῖς ἀνάρθρωσις ἰδιότης ἀλλήλους φυγαγενοῦντες. 4) γραμμ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἄρθρον· προτάσσοντος τοῦ ἐπιθέτου πρὸς χαρακτηρισμὸν οὐσιαστικοῦ τοῦτο ἐκρέσσεται ἀναρθρὸν ἀντιβ. ἀναρθρὸς.

ἀναρθρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναρθρὸν βλ. λ.: Σχολ. Ὁμ. Ἰλ.Κ.502 ἀναρθρῶς ἐφάρησαν δ' ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν, Ἰω. Φιλολ. εἰς Α. Ὑπ. 1, 136 περιτρίματα καλοῦνται τὰ προφάσματα τῶν κισθαριδῶν ὅπερ ἀναρθρῶς ἄδουσι δοκιμασίας ἐνεκεν τῆς ἀπηχίσεως, νεώτ. ὁ ἄλλος ἐκρούαζεν ἀναρθρῶς. 2) ἐν μτφ. χρ. οὐχὶ εὐκρινῶς, ἀορίστως (Πλουτ. Ἠθ. 611 Β ἀναρθρῶς καὶ συγκεχυμένως. 3) γραμμ. ἀνευ ἄρθρου. **ἀναρθρῶτος**-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἀρθρώσεις, ὁ μὴ διορθωμένος, μὴ δυνάμενος νὰ συναρμολογήσῃ δι' ἄρθρώσεων.

ἀναρθρῶτως μτγν. συγκεχυμένως, ἀναρθρῶς βλ.λ. **ἀνάρια** ἐπίρρ. δημ. ἀραιῶς, κατ' ἀραιὰ διαστήματα, ἐπὶ τόπου· παροιμ. βαθιὰ βαθιὰ ξελαγῶνε κι ἀνάρια ἀνάρια σπέρνε ἢ ἐπὶ χρόνῳ· παροιμ. ἀνάρια ἀνάρια τὸ φιλὶ νὰ χῇ καὶ νοστιμάδα ἢ κ. τροπικῶς· δ. τραγ. ἀνάρια φαίνεται τὸ πανί, κυρὰ γαῖτανοφρύδα.

ἀναριάζω δημ. κ. ἀναριῶν κ. ἀναριεύω βλ.λ. ἄρτθ. κ. μτθ. δ. τραγ. κακαὶ κακοὶ ἀναριάζετε νὰ ἰδῶ ποῖαν παντρέουν, - ἀναριάζουν τίς φύτες στὶς βραγιές.

ἀναριάρης (ὁ) δημ. κόσκινον ἀραιόν, ἄ. ἀριλόγος ἢ ἀριολόγος.

ἀναριεύω δημ. ἄδρ. ἀναριέφα κήμων ἀραιῶσιν ἢ ἀναριεῦω τὰ κάρια, - ἀναριέφε τὰ ραῦχα νὰ στεγνώσουν ἢ τοποθετῶ κατ' ἀραιὰν ἀπόστασιν, ἀραιῶν κ. ἀναριεῦω τὴν μιά φυτόν ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀναριέφετε τίς καρέκλες. 2) ἄρτθ. τίθεμαι κατ' ἀραιὰν τάξιν, κατ' ἀραιὰ διαστήματα οἱ στρατιῶτες ἀναριέφον γιὰ νὰ προχωρήσουν ἢ μετατοπίζομαι διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἀραιῶσι. ἀναριέφον νὰ περάσῃ ἡ λιτανεία.

ἀναριεῖν ἐπίρρ. δημ. ἀναριεῖν βλ. λ.

ἀναριεῖν (ὁ) μτγν. κ. μον. ἢ ἀναριεῖν βλ.λ. ἢ ἐκ νέου ἀριθμῶσις.

ἀναριεῖν ἐπίρρ. δημ. ἀναριθμῶ βλ.λ. **ἀναριθμητός** (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ λογιστικῇ, ἢ κατὰ τὴν ἀναγραφὴν ἀριθμῶ ἐσφαλμένῃ διάδοξις τῶν ἀποτελούντων αὐτὸν φηφίον λχ 369 ἀντὶ 396.

ἀναριθμητός (-ῆ)-οιν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀριθμηθῇ, ἀλογάριστος, ἀμέτρητος· Ἡρ. 1, 126 εἰσι ὑμῖν πόνοι ἀναριθμητοί, Σοφ. ΑΙ. 646 ὁ μακρὸς ἀναριθμητός χρόνος (ἀπειρος) νεώτ. ἀναριθμητὰ πλῆθη. 2) ὁ μὴ ὑπολογισμός, ἀσημαντός· Εὐρ. Ἰων 837 ἄμῃτορ ἀναριθμητόν, ἐκ δοῦλης τιδὸς γυναικός.

ἀναριθμητός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -α ἀνευ ἀναριθμητέως, κατὰ τρόπον ἀναριθμητόν βλ. λ.

ἀναριθμῶν Ἡσ. «ἐχθρόν».

ἀναριθμός (-ῆ)-οιν κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀνήριθμος ἀναριθμητός, ἀπειρος· Αἰσχ. Πέρσ. 40 δεινὸ πλῆθος τ' ἀναριθμοί, Σοφ. ΟΤ. 168 ἀναριθμὰ φέρω νήματα. 2) ὁ ἀνευ μέτρου, ἀνευ προαήκοντος ἀρίου αὐτ. Ἠλ. 232 ἀναριθμός ὥδε θρήνων ἢ οὐδὲν μέτρον τηρῶν ἐν τοῖς θρήνοις.

3) ὁ μὴ ὑπολογισμός, ὁ ἀόλητος· Σοφ. ΑΙ. 602 ἀναριθμός αἰὲν εὐνοῖαι (σχόλ. «ἐν οὐδὲν ἀριθμῷ ταπτόμενος, ὁλῶα παρερριμμένος»). 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ φέρων ἀριθμὸν, ὁ μὴ ἠριθμημένος.

ἀναριθμοῦμαι-έομαι ἀπαριθμῶ· Δημ. 346, 20 καὶ κατηγόρησα τοὺς τῶν καὶ ἀναριθμητῶν ἀπὸ τῶν πρώτων ἐλπίδων ἐκείνων. 2) ἀναλογίζομαι, σφάζομαι· Πλάτ. Αἴ. 372 Β ἡρέμα κατ' ἑμαυτὸν ἀναριθμῶσαι τὰ λεγθέντα.

ἀναριθμῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀναλογίζομαι, λογαριάζω· Δίων. Κ. 36, 25 ἐν τοῖς κινδύνοις ἀναριθμῶσθε. 2) νεώτ. ἀριθμῶ ἐκ νέου, ξαναμετρώ.

ἀναριθμῶς ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἀριθμήσεως.

ἀναριθμόντης-οῦ-ικα δημ. κ. ἀναρκοδόντης βλ.λ.

ἀναριθμοῦσθαι δημ. ἐργάζομαι κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα· τὸ χειμῶνα οἱ χριστάδες ἀναριθμοῦσθαι ἢ κ. μτθ. ἀραιῶς κατεργάζομαι· ἀναριθμοῦσθαι τὴν καυτέρτα καὶ θὰ κἀν μήνες νὰ τὴν τελέφῃ ἢ παθ. μτχ. ἀναριθμοῦλεμένος κ. ἐπὶ ὑφάνσεως, ὁ ἀραιῶς, ἀναριθμῶσθαι· ἀναριθμοῦλεμένο πανί.

ἀναριθμός (ῆ) ἢ ἀραιότης, ἢ ἀραιὰ τοποθέτησις, ἢ ἐκ μετατοπίσεως σχισμὴ, ἀνοιγία·

ἔσταξε ἀπὸ τῆς ἀναριθμῶσεως τῶν κεραμιδιῶν.

ἀνάριος-α ο δημ. κ. ἀνάργιος κ. ἀρίας ὁ ἀραιός, ὁ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα γνώμενος· φρ. ἀνάριος οὐ σκόλες τὸ χινόπωρο (διὰ τὴν τότε ἀπαιτούμενην συνεχῇ γεωργικῇ ἐργασίᾳ), δ. τραγ. ἀνάρια ἀνάρια τὰ ριχῶνα οἱ κλέφτες τὰ ντυφεκία (στῆχ. μεταπεσὼν εἰς παροιμιώδη χρ.), παροιμ. μὲ γειτόνισσα λογοῦ ἀνάριος καλὴμέρες ἢ κατ' ἀραιὰ διαστήματα τοποθετημένος, ὁ εἰς ἀραιὰν τάξιν ὧν ἡ κινούμενος· ἀνάρια ἀπαρτὰ, - ἀνάριος οἱ σκυῖες στ' αὐτῇ.

ἢ ὁ ἀραιὸς τὴν σῦστασιν, ἰδίως τὴν ὑφανσιν ἀντὶβ. πυκνός· ἀνάριο πλέξιμο - παννικάσκινο, Ζερδ. Τραγ. ΚΚ 23 ἀνάρια σύγχερα κυλοῦσε . . στὸν αὐρανὸν ἢ νηοὶ τοῦ ἀγέρα.

ἀναρίστησις-εως τὸ μὴ λαμβάνειν ἀρίστον, μὴ προγευματίαν· Ἰνν. Διοτ. 379, 17 χρῆ. τῇ ἀναρίστησι καὶ τοῖσι ζῆλοισι διαίτημασι χρῆσθαι.

ἀναρίστητος-ον ὁ μὴ προγευματίας, ὁ μὴ λαβὼν τὸ ἀρίστον, ἀγευματίας· Εὐν. 68 ἀναρίστητος ὧν κοῦδὲν βεβρωκώς.

ἀναρίστη (ῆ) τὸ νὰ εἰναί τις ἀνάριστος, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ προγευματίσει· Ἰνν. Διοτ. 375 ἰθὺαν. δ. γρ. ἀναρίστησις.

ἀνάριστος-ον ἀναρίστητος, ἀγευματίας, νηστικός· Ξεν. 1, 10, 19 ἦσαν δὲ καὶ ἀνάριστοι.

ἀναρίστη-έω εἰμαι ἀνάριστος βλ.λ., δὲν προγευματίω ἢ δὲν ἐπρογευματίσας· Ἰνν. Διοτ. 371, 40 οἱ μὲν πλείστοι τῶν ἀνηριστηκότων.

ἀναρίτης (ὁ) ἀ. νηρύτης κ. -εῖτης θαλάσσιον ὄστρον, παλαιόχρονον ἔχον ἀσπιδῶν. Ἀθην. 3, 86 ἀναρίτην κογχιδῶδες ὄστρον προσερχόμενον ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπιδες· Ἡσ. «ζῶν κογχιδῶδες».

ἀναριτοτρόφος (ὁ) ἀ. νηριτοτρόφος ὁ ἀνηρίτης τρέφων· Ἀθην. 3, 86 Αἰσχύλος ἐν Πέρσας τινὰς νήσους ἀναριτοτρόφος εἰρηκεν ἰδ. γρ. νηριτοτρόφος.

ἀναριχῶμαι-άομαι ἀναρριχῶμαι βλ.λ.

ἀνάρωμα (τὸ) δημ. ἀραιώσις, ἀραιώμα, ξολάργεμα· οἱ φῶτες θέλουν ἀνάρωμα.

ἀναριωμένος-η-ο δημ. παθ. μτχ. τοῦ ἀναριῶ-ω βλ. λ.

ἀναριῶν μέλ. ἀναριῶσω, ἄδρ. ἀνάρωσσο δημ. ἀραιῶ, καθιστῶ τὴν ἀραιότερον παρ' ὅ, τι ἦτο, ξολαργῶ (μτθ.) κ. ἀναριεῖω (μτθ.) ἢ παθ. μτχ. ἀναριεμένος ὁ ὑποστάς ἀραιῶσιν. ἢ κατ' ἀραιὰν τάξιν τεθεῖς· παροιμ. ἀναριεμένες οἱ κουκιές νὰ μὴν τίς φάῃ ὁ λύκος (τὸ παρὰ σιν τῶν φωτῶν ἀροδόχη, ἀροδόλο).

ἀναριωσύνῃ (ῆ) δημ. ἢ ἀραιότης, ἢ ἰδιότης τοῦ ἀραιοῦ, τοῦ ἀναιρίου βλ.λ.

ἀναρικόστης (ὁ) νεώτ. παλαιῶς γένος κεφαλοπόδων ἀμυνωτοειδῶν, ἔχον διστρακὸν χαμηλόστομον καὶ θάλαμον μακρὸν ἀποκλιθώματα αὐτοῦ εὐρέθησαν εἰς ἀρκτηκὰ ὀρεῖαν περιοχὰς.

ἀναρκοδόντης (-ας)-αῖσα-κα μον. κ. δημ. κ. ἀναρκοδόντης ὁ ἀραιὸς ἔχων τοὺς ὀδόντας· μον. παροιμ. ἐνὶ καὶ μακροδάκτυλος ἐνὶ καὶ ἀναρ-

κοδόντας | ἐπὶ τῶν ὅλων δυσμῶρων | - ἰδὲ τὴν τοῦπαμῆνῃν, τὴν ἀναρκοδόντωνσαν.
ἀναρκτος-ον ὁ μὴ ὑπ' ἄλλου ἀρχόμενος, μὴ ὑποταγμένος· Αἰσχ. Εὐμ. 526 μῆτε ἀναρκτον βίον μῆτε δεσποτοῦμενον αἰνέας | διορθ. μετρ. ἀνάρ-
 χετον | 2) ὁ μὴ δεκτικός ὑπατάγης, ὁ μὴ ἀνε-
 χόμενος νὰ ἀρχεῖται, νὰ ἐξουσιάζεται· Θουκ. 5,99
 τοὺς νησιώτας τέ παυ ἀνάρκτους.
ἀναρκτῆν | ἡ νεώτ. φαρμακ. ναρκωτῆν βλ.λ.
ἀναρκτως (-η-οῦν) ὁ μὴ ναρκωθεῖς | ὁ μὴ
 δυνάμενος νὰ ναρκωθῇ.
ἀναρμάτως ἐπὶρρ. δημ. χωρίς ἐξόλησιν | ἐπὶ
 πλοίων, κ. χωρίς ἐξάρτυσιν, ἀνάρμενα.
ἀναρμάτως-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐξόλησιν,
 ἀσπλος, ποῦ δὲν ἔχει διόλου ἄρματα (ὄπλα) ἢ
 δὲν φέρει ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἄρματα τοῦ· ἀπὸ καιροῦ
 ἦταν ἀναρμάτωτα τὸ κάστρο, - τὸν εὐρέχαν
 ἀναρμάτωτα καὶ τὸν ἐχτόλησαν - μὴ βγαίνης
 ἀναρμάτωτος· | ἐπὶ ἱστοφόρων πλοίων, ὁ μὴ ἔχων
 τὴν πρὸς πλάυν ἐξάρτυσιν. τὴν ἀρματωσία του.
ἀναρμεγα ἐπὶρρ. δημ. κ. ἀνάρμεχτα χωρίς
 ἀμελῆν, χωρίς ἄρμεγα.
ἀνάρμεγος-η-ο δημ. κ. ἀνάρμεχτος ὁ μὴ ἀμελ-
 χεῖς, ποῦ δὲν ἀρμέχθηκε, ἐπὶ γαλακτοφόρων ζώων·
 ἔχω ἀκόμα τίς κασίκες ἀνάρμεγος· | κ. μ.τ.φ.
 ὁ μὴ ὑποστὰς χρηματικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἰδίως
 ὑπὸ γυναικός· ἀπ' ἄσους τῇ σχετίσθηκαν κανένα
 δὲν ἄφησε ἀνάρμεγο.
ἀνάρμενα ἐπὶρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνάρμε-
 νον βλ. λ.
ἀνάρμενος-η-ο ΑἰΓ κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἄρμενα
 ἢτοι ἱστία καὶ ἐξάρτηματα πρὸς πλάυν, ὁ χωρίς
 ἀρματωσιά, ἐπὶ ἱστοφόρων· παροιμ. ἄμαθος ἂ
 καπετάνιος καὶ τὸ καράδι ἀνάρμενο | ἐπὶ ὀλικῇ
 ἀνεπαρκείας | 2) ὁ ἐνεκα νημερίας ἢ ἐνεκα
 βλάβης μὴ δυνάμενος νὰ ἀναγῇ εἰς τὸ πέλαιος·
 ὁ τραγ. ἀνάρμενα καρδίᾳ στὸ ἔβος στέκεται
 | μὴ νὰ τὸν καπετάνιο τὸν καταράσθηκε.
ἀνάρμεχτα ἐπὶρρ. δημ. κ. ἀνάρμεγα βλ.λ.
ἀνάρμεχτος-η-ο δημ. κ. ἀνάρμεγος βλ. λ.
ἀναρμόδια ἐπὶρρ. δημ. ἀναρμοδίως βλ.λ.
ἀναρμόδιος (-ια-ἀδία-οῦν) μ.σν. κ. νεώτ. κ. δημ.
 ὁ μὴ ἀρμόδιος, μὴ ἱκανὸς εἰς τὴν ἢ μὴ προσήκον,
 ἀκατάλληλος· Ζωσιμ. Ι, 29 ὡς πρὸς βασιλείαν ἀ-
 ναρμόδιον ἀναίρουσι, - εἶναι ἀναρμόδιος γιὰ πα-
 νός, - φάλης, - δάσκαλος· | νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ
 μὴ δικαιούμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἢ νὰ ἀποφανθῇ
 περὶ τινος· εἶσαι ἀναρμόδια νὰ ἐπεμβαίνης εἰς
 τὰ οἰκονομικὰ μας, - εἶμαι ἀναρμόδιος νὰ ἐνε-
 γῃς κατ' οἶκον ἐρευνᾷ· | νομ. ὁ ἔχων ἀναρ-
 μοδιότητα βλ.λ.· τὸ δικαστήριον ἐκηρύχθη ἀναρ-
 μόδιον· τὸ οὐδ. ὡς οὐς. ἡ ἀναρμοδιότης· τὸ
 ἀναρμόδιον προβάλλεται κατ' ἐνστάσιν.
ἀναρμοδιότης-ότητος νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἡ κατὰ-
 στασις τοῦ ἀναρμοδίου βλ.λ.· | εἰδ. νομ. ἀναρ-
 μοδιότης δικαστηρίου τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπι-
 λεφθῇ ναυίμους ὑποθεσάς τινος εἴτε ἐνεκα τῆς
 φύσεως αὐτῆς εἴτε λόγῳ τοπικῶν ὁρίων τῆς δι-
 καιοδοσίας του· τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἔχου-
 σιν ἀναρμοδιότητα ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων, - ὁ
 παρὰ πλημμελειοδικαίαν ἀνακριτὴς ἔχει ἀναρμο-
 διότητα ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἀπολαύῃ εἰδι-
 κῆς ὁμοσιδικίας· | ἀναρμοδιότης δικαιοδικῆς
 ἀρχῆς τὸ νὰ μὴ δύναται αὐτὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἢ
 νὰ κανονίσῃ ζητήματά, τὴν, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ὑπά-
 γεται τοῦτο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς.
ἀναρμόδιως ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναρ-
 μόδιον βλ. λ.· ἀναρμόδιως συζητεῖς - ἀνεμβαί-
 νεις - ἐνεργεῖς, - τὸ δικαστήριον ἀναρμόδιως
 ἐπελήφθη τῆς υποθέσεως.
ἀναρμόζω μ.τ.φ. κ. νεώτ. ἀρμόζω, συνδέω ἀ-
 κριβῶς· | νεώτ. κ. ἐκ νέου ἀρμόζω

ἀναρμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ἁρμονικός, ὁ
 στερούμενος ἁρμονίας· μαθημ. ἀναρμονικός λό-
 γος ἡ διπλοῦς καλεῖται τὸ πηλίκον δύο λόγων.
ἀναρμόνιος-ια-ον ὁ ἀναρμονικός βλ.λ.
ἀναρμός-ος ὁ μὴ ἀρμόζων, μὴ προσαρμολο-
 γούμενος· Σέξτ. Εὐμ. Πυρρ. 4,32 ἀνάρμους ὄγκους.
ἀνάρμοστα ἐπὶρρ. δημ. οὐκ κατὰ τὸ πρῶτον,
 ἀνοικεῖως, ἀπρεπᾶ· τοῦ μίλησε ἀνάρμοστα.
ἀναρμοστήριον ἰπὸ νεώτ. χοροδίστιον.
ἀναρμοστία (ἡ) ἐπὶ μουσ. ὄργανον, παραφω-
 νία, ἀντίθ. ἁρμονία· | κ. μ.τ.φ.· Πλάτ. Φαῖδ. 93 C
 εἴπερ μὲν ἡ κακία ἀναρμοστία, ἡ δὲ ἀρετὴ ἁρ-
 μονία εἶναι· | γεν. τὸ νὰ εἶναι τι ἀναρμοστον, ἁρ-
 ρυθμον, ἄτακτον· Λουκ. Ι, 17 κακ' τσισαῖτης
 ἀναρμοστία ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται.
ἀναρμόσιος (-η-οῦν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀρ-
 μόζων, μὴ προσήκων, ἀνοικεῖος, ἀκατάλληλος, ἀταί-
 ριαστος· Πλάτ. Συμμ. 206 D ἀνάρμοστος δ' ἐστὶ
 τὸ αἰσχροῦ παντὶ τῷ βίῳ, τὰ δὲ καλὸν ἀνάρμο-
 τον, Πλάτ. Περ. 8 ῥήμα μὴδὲν ἐκτελεῖν αὐτοῦ
 πρὸς τὴν προκειμένην χρῆσιν ἀνάρμοστος· κ. ἐν
 παραθετ. Πρ. 3,85 ἀναρμόστατον δὲ πάντων, -
 νεώτ. ἀνάρμοστος τρόπος, - φράσις, δημ. τοῦ
 ἦταν ἀνάρμοστη αὐτὴ ἡ γυναικία· 2) ἐπὶ προ-
 σῶπων, σκαίος, ἄετος, φορτικός, ἀπερίκα-
 λος· Ἀριστ. Νεφ. 908 τυφοτέρων εἰ κανάρμο-
 στος· 3) ἐπὶ ἡχου, μέλους, φωνῆς, οὐκ ἁρμονι-
 κός, παράφωτος· Τημ. Λοκρ. Ι, 10 B ἐκμελής τε καὶ
 ἀνάρμοστος φωνή· 4) ὁ οὐκ ἁρμωστός ἐν
 σχέσει πρὸς ἕτερον διατελῶν, ὅθεν ἀπαρά-
 κτεος· Θουκ. 7,67,2 οὐκ ἀνάρμοστοι πρὸς ἄκα-
 στον αὐτὸν ἐσόμεθα (οὐκ ἁρμωστοίμοι).
ἀναρμοστέ-ῶ εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν ταίρια-
 ζω, ἀντίθ. ἀρμόζω· | ἐπὶ μουσικ. ὄργανον, εἶμαι
 πλημμελῶς χορδισμένος· Πλάτ. Γοργ. 482 B καὶ τὴν
 λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ἀναρμωστέιν.
ἀναρμωστός ἐπὶρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 ἀνάρμοστον βλ. λ.· Πλάτ. Πολ. 9,590 B συντείνε-
 ται ἀναρμωστός, νεώτ. ἐφέρεθ ἀναρμωστός.
ἀναρροδισθῆναι ἴσθ. «ἀναδληθῆναι».
ἀναρροδῖ-ῶ εἶμαι ἀναρροδῖς βλ. λ.
ἀναρροῖ ἴσθ. «φονεῖ».
ἀναρρῖ ἴσθ. «ἀγγελος, Γαραντίνος».
ἀναρρῶς-ος (-η-οῦν) νεώτ. παλαιόζωον, γένος
 σαυροειδῶν ἡρπετῶν τῆς ὑποτάξεως τῶν να-
 θοσαυρίδων ἀπαντῶν εἰς τὴν τριτάσιαν διήλυσιν.
ἀναρροτρίως-ον ΕΜ ἀναρροτρίως βλ. λ.
ἀναρροτρίως-ον νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἀροθῇ,
 ἀνήρωτος, ἀγεώγητος· ἀγρὸς ἀναρροτρίως.
ἀναρροῦσα (ἡ) δημ. κ. ἀναρροῦσα ὁ ἀνάρρως,
 ἀνίρρως, ἀνίρρως, ἦτοι παράκτιον ρεῦμα στε-
 νοῦ θαλάσσης με φορὰν ἀντίθετον τῆς τοῦ ροῦ·
 2) θαλάσσιος ἀνεμοστρόβιλος, ἂ. νεροστρό-
 φυλας κ. περιφρ. αἶμα τῆς φυγονερίδας· 3) ἀνα-
 ρροῦσα τοῦ κυματῶν ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπα-
 ναστροφὴ κυμάτων ὁρμητικῆς πληθύνοντος ἀκτῆς.
ἀναρροῦσα ἐπὶρρ. δημ. διὰ μιᾶς ροφῆσεως,
 δι' ἐν συνεχείᾳ μὴ ἀναικτὸν τὸ στόμα καταπ-
 σεως· μόνο ἀναρροῦσα μπορεῖ νὰ πιῇ τὸ λάδι.
ἀναρροφῆτοῦ ἰπὸ δημ. λυμῶς, κλάψιμο με ἀ-
 νοστενυχμούς, ἀναφυλλητό.
ἀναρροφῶς-η-ο δημ. ἀναρροφητικός, ρου-
 φητικός.
ἀναρροφῶ-ῶ δημ. ἀναρροφῶ, καταπίνω,
 ἀναδυσάω· ἀναρροφῶ τὴν μήτην μου· 2) κλάω
 με ἀναρροφῶ, με ἀναφυλλήτο, με λυμῶς.
ἀναρροχέ-ω δημ. ρουχαλῶ, ρουχαλῶς δυνατά.
ἀναρροχάσμαι (τό) δημ. δυνατὸ ρουχαλάσμα.
ἀναρροῦ-ῶ δημ. ρέω, κυλῶ, τρέχω οὐκ ὕδατος.
ἀναρρῶς-ος ἐπὶρρ. δημ. ἀνευ ἀρραγῆς, ἀνευ
 ἀδικίας ἢ καταδυστάσεως· ἀναρρῶς-ος πλοῦτος.
ἀναρπάγη ἐπὶρρ. μ.τ.φ. βίαιως, ἀρπακτικῶς.

ἀνάρρησις (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου, ἀφ' ἑνός ἀνάρρησις, ἡ ὁ ἀνάρρησις ἀνάγκη τῶν ἡρώων· Εὐρ. Ἐλλ. 50 στράτευμ' ἀβροχάσας τὰς ἑμὰς ἀνάρρησις θηρῶν || νεώτ. βία ἐν τάχει ἀφαιρέσις, ταχέια ἀνάρρησις· μετὰ τὴν διάρρησιν τῶν ἀποδοτικῶν ἐγένιν ἀνάρρησιν τῶν ἀποδοτικῶν. **ἀνάρρησις** (ἡ) τὸ βίαιος ληφθέν, ἀνάρρησις.

ἀνάρρησις (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀνάρρησις, βία δὲ ἀνάρρησις ἀφαιρέσις. 2) δημ. συμπλοκή ἐρίων, τοκάμια· ἀπάνω στὸν ἀνάρρησις τοῦ ἐξέτισαν τὸ ροῦχο.

ἀνάρρησις (ἡ) δημ. ἀ. ἀνάρρησις ὁ μὴ ἀνάρρησις ἡ ὁ μὴ δεκτικὸς ἀνάρρησις, μὴ εἰς ἀνάρρησιν ὑποκειμένης. 2) εἰδ. ἐπὶ ἐσθίοντος ἡ ἀναπαύμενος, ἐν σπουδῇ ὡν· ἀνάρρησις πῆρα θυᾶ ὡς ὕπνο, ἀ. ἀνάρρησις ἔφασι μὴ μοιχεύει φάμι.

ἀνάρρησις κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνάρρησις ὡς, οἶον ἀπὸ τοῦ ἐδούρου. Ἰλ. 276 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη (τὸ ἔγχος) ἀνὰ δ' ἦρσας Παλλὰς Ἀθήνη, Ξεν. Ἀν. 7, 15 οἱ στρατιῶται ἀνάρρησαντες τὰ δὴλα θέουσι τὴν ἐφ' ἑαυτῶν πρὸς τὰς πύλας νεώτ. ἀνάρρησαν τὰ ἐφ' ἑαυτῶν καὶ ἐπέτελλαν. 2) ἀνάρρησις ἐκ τοῦ μέσου, ἀπ' αὐτοῦ βίαιος· Ἰλ. 564 ὅτε μιν ἐκέρχον ἀνάρρησαν Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἀριστ. Σφ. 17 ἀπὸν ἀνάρρησαντα τοῖς δυνεῖν ἀσπίδα || παθ. ἀπ' αὐτοῦ βίαιος· Σοφ. Ἰλ. 848 φρουροὺς ἀνάρρησαντες, Δημ. 544, 2 λέλοιπα τὴν τάξιν, φάνου κοινῶν, δεῖ μ' ἀνάρρησθαι. 3) ἐν σπουδῇ, ὁρμητικῶς λαμβάνω καὶ ἀποσύρω τινά, τὸν τραδῶ γρήγορα, τὸν ἀρράδω τινὶ χερί· Πλούτ. Πύρρον τὸν μὲν Πύρρον οἱ φίλοι περιστάντες ἀνάρρησαν, τὸν δὲ Ἰταλὸν διεφθεῖραν | ἀνάρρησαντες ἐξωσαν. 4) κ. νεώτ. κυριεύω, λαφυραγωγῶ· Εὐρ. Ἰων. 1303 σὺ τῶν τέκνων δὴτ' ἀνάρρησαις δόμοις || κ. παθ.· Εὐρ. Φοιν. 1079 ἀνάρρησται ἡ πόλις, Δημ. 123, 10 ἡμῖνατο κακέλους ἡ πόλις καὶ οὐκ ἀνάρρησθαι, νεώτ. οἱ ἐπιδουλοῦντες ἀνάρρησαν τὰ πάντα. 5) λαμβάνω διὰ τῆς βίας, ἀρράδω· Ξεν. Ἀν. 3, 14 πολλὰς καὶ πολλὰ χρήματα ἔχον ἀνάρρησαντες, νεώτ. ὁ ἀλέκτωρ ἀνάρρησιν ὑπὸ τοῦ ἱερακοῦ. 6) ἐν σπουδῇ ἀγοράζω, κτῶμαι τι ἐν τάχει· Λυσ. Σιτοπ. 15 ὅσον μάλιστα σφῆν τυγάνητε δεδμένοι, ἀνάρρησιν οὗτοι καὶ οὐκ ἐθέλουσι πωλεῖν (διὰ πάντος μέσου ἀγοράζοντες αὐτοὺς τὸν παραγόμενον αἶτον).

ἀνάρρησις (ἡ) ἡ τοὺς ἀνδρας ἀρράδωσαι, ἐξολοθρεῦσαι, ἐπὶ τῆς Σφηγῆς. Αἰσχ. Ἐπ. 776 ἀνάρρησαν κήρ φελοῦντα χῶρας | διορβὶ τὸν ἀρράδωσαν.

ἀνάρρησις (ἡ) (οἶν) κ. -ος (ἡ) (οἶν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνάρρησις διὰ τῆς ἀρραγῆς ἀπαχθεῖς· Εὐρ. Ἐκ. 206 εἰσφέρει χεῖρὸς ἀνάρρησαντ' ἀνὰ ἀνο, Πλάτ. Φαίδρ. 229 C ὑπὸ τοῦ βουλοῦ ἀνάρρησαντος γινώσκοντες. 2) ἀνάρρησις ἀπαχθεῖς ὡς αἰχμάλωτος· Ξεν. Ἀπομ. 4, 23 ἀνάρρησαντες πρὸς βασιλεῖα γινώσκοντες καὶ ἐκεῖ δουλεύον. 3) μὴν. ὁ δι' ἐξορίας τιμωρήσις. Ἡρώδης. Ἰστ. 7, 33 ἀνάρρησαντες ἐπαίει. 4) μὴν. ἐπὶ πρᾶγμα, ὁ ληπταίος· Πολύδ. 9, 267 καὶ ποιῶν ἀνάρρησαντες αὐτὸν τοὺς βίους (παράδοξον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς διαρρησίν). 5) νεώτ. κ. δημ. ἀνάρρησις κατ' ἐπὶ τὸ ταχέως ἀναλίσκει· οἱ ἀμνοὶ ἐγέναν ἀνάρρησαντες εἰς τὴν ἀγορὰν. 6) δημ. ἀνάρρησις ὁ δι' ἀρραγῆς κτηνῶν· ἀνάρρησις πῆρε τὴν γυναικα του (δι' ἀπαγωγῆς).

ἀνάρρησις (ἡ) μὴν. ἀρραγῆς βλ. λ. **ἀνάρρησις** δημ. κ. ἀνάρρησις ἀμτ. ρήγνυμι ποὺ ἐλαφρῶς, μόλις ραγίζω· ἀνάρρησις ἡ γλίσσας || ἰδίως ἐν μτφ. σμ. πᾶσι κατὰ πρᾶσιν, ἐξάντησιν ἀνεπανόρθωτον· εἶχε τὰ χροῖα του κὶ ἡ ἀρώστια τὸν ἀνάρρησις || ἐπὶ παλ-

δων, χάνω πως τὴν εὐεξίαν μου, τὴν δροσερότητα, μεταπίπτω προσωρινῶς εἰς καχεξίαν· ἀνάρρησις τὸ παθεῖ ἀπὸ τοῦ ἔλλοι ποὺ τοῦδωκας - ἀπὸ τῆς νηστείας - ἀπὸ τοῦ πολὺ τοῦ κλάμα.

ἀνάρρησις (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνάρρησις, ἀναφωρῆσαι, ἀνακηρύττειν.

ἀνάρρησις (ἡ) μὴν. κ. δημ. κ. ἀνάρρησις ἀναλαμάνω ἐξ ἀσθενείας, ἀνάρρησις· Πολύδ. 3, 108 ἐρράδω, ἀνάρρησις, Ἡσ. ἀνάρρησις, παύσασθαι δυνάσθαι. 2) δημ. ἀνάρρησις βλ. λ. **ἀνάρρησις** ἀναδύω, ἀναδύω· Ἀριστ. Θάουμ. 841 Α 22 πῆρα κραυγὴν ἀνάρρησις.

ἀνάρρησις (ἡ) ἀνάρρησις ὅπως ἰων. ἀντὶ ἀνάρρησις. **ἀνάρρησις** ράπτω, συρράπτω πρὸς τὰ ἄνω· Γαλ. 6, 21, 23 ἀνάρρησις τὰ βλέφαρα. **ἀνάρρησις** (ἡ) ραφή, συρραφή (τῶν βλεφάρων) πρὸς τὰ ἄνω, ἀντὶβ. καταρραφή· Λέων Φιλόσ. 3, 14, 135 ἐπὶ τούτων παραλαμβάνομεν τὴν ἀπλοτομίαν καὶ τὴν ἀνάρρησιν.

ἀνάρρησις (ἡ) ὁ κατὰλλος πρὸς ἀνάρρησιν· Αἰτ. 7, 71 ἀνάρρησις σμῖλιν. **ἀνάρρησις** (ἡ) ὡς ραφιδὸς ἀφηνόμην· Λουκ. Ζ. 14, 14 βούλει οὖν. τὸ Ὀμηρικόν, προοίμιον ἀνάρρησις πρὸς αὐτοῦ.

ἀνάρρησις (ἡ) μὴν. ρέγω, ροχαλίζω. **ἀνάρρησις** Ἡσ. ἀνάρρησις ἐπὶ τῇ ἀνάρρησις ρέγω πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, ἰδίως ἐπὶ δισκου πλάσσης· ἀντὶβ. καταρρησις. **ἀνάρρησις** ρέγω πρὸς τὰ ἄνω· Πλάτ. Τίμ. 78 D τὰτ' ἐ ἀνάρρησις... τὰ ἐγκύρτια.

ἀνάρρησις (ἡ) μὴν. κ. μὴν. τὸ ἀνέρχων, τὸ ἐρεῖσιν, τὸ χάλασμα, τὸ ρέπειν· Ἀπολλινάρι. Ψαλμ. 12 πλάσει ἀνάρρησις δῆμων. 2) μὴν. τὸ διάταγμα, ἔδικτον.

ἀνάρρησις (ἡ) κ. γυνὴ μελ. -ρήσις παρὰκ. -έρωντα ρήγνυμι, διαρρηγνυμι, σχίζω· Ἰλ. 9, 63 μὴ οἱ ὑπερθε γαῖαν ἀνάρρησις Ποσειδάων, Σοφ. Αἰ. 236 τὰ δὲ πλεuroκοπῶν διχ ἀνάρρησις | ἐσχίζεν εἰς δύο. 2) ἀνορύσσω, ἀνοίγω· Ἡρ. 2, 14 ἀρότρων ἀνάρρησις ἀλλοκας, Εὐρ. Τρω. 453 εἰμ ὀρυκτὸν τῷδ' ἀνάρρησις τάφον. 3) ἀνασκάπτω, κρημνίζω, καταστέφω· Ἰλ. Η 461 τείχος ἀνάρρησις τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχευαῖ, Εὐρ. Ἐκ. 1040 βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀνάρρησις μυχοῦς. 4) ἐν παθ. ἔχω ρήματα· Θουκ. 7, 34, 5 ἀντὶ τῶν ρημάτων ἐμβαλλόμενα καὶ ἀνάρρησις | παθοῦσι ρήματα εἰς τὴν πρῶσαν. 5) ἐκβάλλω· Ἀριστ. Ἰν. 626 α δ' ἔρ' ἐνδον ἐλασίδων. ἀνάρρησις ἐπὶ. 6) ἐρεθίζω, συνταράττω κ. παθ. ἐρεθίζομαι, συνταράττωμαι | Πλάτ. Φλαμ. 10 τὰς πόλεις ἀνάρρησις οἱ Αἰτωλοί. 7) παθ. ζεσθῶ, ἐπὶ οἰδήματος, ἐπὶ ἡφαιστοῦ, ἐπὶ ὀργῇ· Πλούτ. Βροῦτ. 18 ἀνάρρησις πρὸς ὀργήν. 8) ἀμτ. Σοφ. Οἱ 1075 δέδεχ' ὅπως μὴ ἀνάρρησις κακὰ | μὴ πως ξεσπᾶσθαι κακὰ || ὁ παρὰκ. ἀνάρρησις πάντοτε εἶναι ἀμτ. διαθέσις· Ἀριστ. 12, 502 Α δ' στόμα ἔχει ἀνάρρησις αὐτ. 662 Α 27 τὰ καρκαρόδοντα πάντα ἀνάρρησις | μὲ μεγάλο στόμα.

ἀνάρρησις (ἡ) κ. νεώτ. ἀνάρρησις βλ. λ. **ἀνάρρησις** (ἡ) κ. νεώτ. ρήσις, διαρρησις Πλούτ. Ἀν. 66 ἀνάρρησις, Ἰν. Πρῶτον. 2, 7 αἰμάτων ἀνάρρησις | αἰμορραγία. 2) νεώτ. γεωλ. ἀνάρρησις πετρώματος ἡ εἰς τὴν ἐπιφανείαν ἐμφανισθεῖς πετρώματος παλαιότερας περιόδου ἐν μέσῳ νεωτέρων τοιοῦτων.

ἀνάρρησις (ἡ) τὸ φῶρ. τοῦ ἀνάρρησις, ἀνάρρησις· Αἰσχ. 3, 32 τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου παρανόμως... κελεύει γίνεσθαι, Δημ. 244, 21 ἀξίως εἰμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀνάρρησις || νεώτ. ἀνοδος εἰς ἀξίωμα, ἀνακήρυξις· ἀνάρρησις εἰς τὸν θρόνον, - εἰς τὴν ἀρχήν.

ἀνάρρησις (ἡ) κ. νεώτ. ρήσις, διαρρησις Πλούτ. Ἀν. 66 ἀνάρρησις, Ἰν. Πρῶτον. 2, 7 αἰμάτων ἀνάρρησις | αἰμορραγία. 2) νεώτ. γεωλ. ἀνάρρησις πετρώματος ἡ εἰς τὴν ἐπιφανείαν ἐμφανισθεῖς πετρώματος παλαιότερας περιόδου ἐν μέσῳ νεωτέρων τοιοῦτων.

ἀνάρρησις (ἡ) τὸ φῶρ. τοῦ ἀνάρρησις, ἀνάρρησις· Αἰσχ. 3, 32 τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου παρανόμως... κελεύει γίνεσθαι, Δημ. 244, 21 ἀξίως εἰμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀνάρρησις || νεώτ. ἀνοδος εἰς ἀξίωμα, ἀνακήρυξις· ἀνάρρησις εἰς τὸν θρόνον, - εἰς τὴν ἀρχήν.

ἀνάρρησις (ἡ) κ. νεώτ. ρήσις, διαρρησις Πλούτ. Ἀν. 66 ἀνάρρησις, Ἰν. Πρῶτον. 2, 7 αἰμάτων ἀνάρρησις | αἰμορραγία. 2) νεώτ. γεωλ. ἀνάρρησις πετρώματος ἡ εἰς τὴν ἐπιφανείαν ἐμφανισθεῖς πετρώματος παλαιότερας περιόδου ἐν μέσῳ νεωτέρων τοιοῦτων.

ἀνάρρησις (ἡ) τὸ φῶρ. τοῦ ἀνάρρησις, ἀνάρρησις· Αἰσχ. 3, 32 τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου παρανόμως... κελεύει γίνεσθαι, Δημ. 244, 21 ἀξίως εἰμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀνάρρησις || νεώτ. ἀνοδος εἰς ἀξίωμα, ἀνακήρυξις· ἀνάρρησις εἰς τὸν θρόνον, - εἰς τὴν ἀρχήν.

ἀνάρρησις (ἡ) τὸ φῶρ. τοῦ ἀνάρρησις, ἀνάρρησις· Αἰσχ. 3, 32 τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου παρανόμως... κελεύει γίνεσθαι, Δημ. 244, 21 ἀξίως εἰμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀνάρρησις || νεώτ. ἀνοδος εἰς ἀξίωμα, ἀνακήρυξις· ἀνάρρησις εἰς τὸν θρόνον, - εἰς τὴν ἀρχήν.

ἀνάρρησις (ἡ) τὸ φῶρ. τοῦ ἀνάρρησις, ἀνάρρησις· Αἰσχ. 3, 32 τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου παρανόμως... κελεύει γίνεσθαι, Δημ. 244, 21 ἀξίως εἰμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀνάρρησις || νεώτ. ἀνοδος εἰς ἀξίωμα, ἀνακήρυξις· ἀνάρρησις εἰς τὸν θρόνον, - εἰς τὴν ἀρχήν.

ἀναρχῶμα-άσαι κ. νεώτ. κ. ἀναρχῶμαι
παρὰ ἀναρχῶματι κ. ἀναρχῶματι κ. ἀναρχῶματι

ἀνερριχσάμενη ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, οἶσνε ἀνέρπω ἐπὶ καθέτου ἢ ἐπὶ ὀρθοτάτου ἐπικλινούσῃ ἐπιφορέας διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, σκαρφαλώνω, σεαλῶνω Σουλδ. «τὸ πρὸς ἀνάντες ἀναβαίνειν, ὅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβάνονμενον καὶ στήριζόμενον» σχολ. «ταῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενος ἀναβαίνω ὡπερ οἱ πλῆθικοί» : Λουκ. Λεβτ.8 ἐπὶ τὴν κατὰ ἡλ. ἀναρριχσάμενος, Αἰλ. Ζ1 ἀναρριχῶνται ἐπὶ τοὺς κρημνοὺς, Πολυδ.5,82 ὡς ἐπὶ τὸ δένδρον ἀναρριχισσάμενη, νεώτ. ἀναρριχθέντες ἐπὶ τοῦ τοῖχου εἰσῆλθον διὰ τοῦ παρθύρου, - αἱ αἰγες ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων τόπων' || κ. διὰ σχοινήνης κλίμακος ἀνέρχομαι, Ψελλ «ἀναρριχάσθαι δὲ ἐστὶ τὸ τῆς σκαλοδασίας» : Κινωμ. Ιστ.5,16,142 D ἐπειδὴ Ρωμαῖους διὰ κλίμακος ἀναρριχωμένους ἐπὶ τὸ τεῖχος εἶδεν. κ. ἐπὶ Ιστοῦ ἢ σχοινίου, ἀναβαίνω διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἢ κ. μόνον διὰ τῶν χειρῶν ἀναρριχῶμαι ἐπὶ κάλῳ - ἐπὶ Ιστοῦ' 2) ἐπὶ φυτῶν, ἀνέρχομαι καὶ ἀναπτύσσομαι ἐπὶ τοῖχου, δένδρου ἢ ἄ. ὑψηλοῦ τόπου ἀπλώνων ἐκεῖ τοὺς κλάδους νεωτ. 4) κιστὸς ἀναρριχάται ἐπὶ δένδρων ἢ τοίχων' 3) ἐπὶ ὕδατος, διὰ σωλῆνος ἀναφέρομαι, ἀνέρχομαι : Φυλοστρ.1,190 λέγεται δὲ ἀναρριχάσθαι τὸ ὕδωρ διὰ σωλῆνος φερόμενον ἢ ἀνιμώμενον 4) μτφ. ἀνέρχομαι διὰ τρόπου εὐτελοῦς, διὰ μέσων σκολίων, ἀνηθικῶν ἢ ἀνέρχομαι παρ' ἄξιον εἰς ἄρχην, ὑποῦργημα, σημαντικὴν θέσιν κττ. : ἀνερριχθεὶς διὰ τῆς δημαγωγίας εἰς τὴν ἔξουσίαν - εἰς τὰ ὕψητα ἀξιώματα, ἀνάρριφς-εως ἡ| κ. νεώτ. ἢ πρὸς τὰ ἄνω ρίφς, ἢ πράξις τοῦ ἀναρρίψαι βλλ. || ἐκπομπὴ πρὸς τὰ ἄνω : Πλούτ.2,398 Ε πετρώων καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρίφεις (ἡφαιστειῶν)' || νεωτ. κ. ἢ ἐκ νέου ρίφς,

ἀναρρόη ἡ| ἄ. ἀναρροή ἢ ἀνάρροια βλλ. Ἀρκάδ.103,2 τὸ δὲ ἀναρρόη παροξύνεται καίτοι ἀπὸ τοῦ ροή.

ἀναρροή ἡ| κ. νεωτ. ἢ ἀνάρροια βλλ. || νεωτ. ἢ ἐκ νέου ροή.

ἀναρροθιάζω μετὰ ρόθου, ρόθου, πατάγου ἐπιπλοῖν, λεγ. ἐπὶ θαλάσσης : Εὐν. Αἰδλ.32 ἀναρροθιάζει περὶ τὰ κίλη τῆς νεῖς.

ἀνάρροισι ἡ| τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ρεῖν, ἀμωπῆς, **ἀνάρροισθης**-εως ἡ| ἀναρρόφης' || πρὸς τὰ ὀπίσω φορὰ ρεῦματος, ἢ ἀναφορά τῶν ὕδατων : Στράβ.1,75 παρῆντε τῇ ἀναρροισθῆσαι.

ἀνάρροισθῶ-έω ποιητ. ἀναρροῖδω ἀναρροφῶ, ἀναπνῶ. Ὁδ.Μ.104 Χάρυβδις ἀναρροῖδεται μέλαν ὕδωρ.

ἀναρροῖδῶ-έω φέρομαι ὑψηλὰ μετὰ ροῖζου καὶ μετὰ ταχύντος, ἐπὶ βελῶν : Νόων.Δ.20,289 ἀναρροῖδσαν οἰσταί' 2) μτβ. κτηνῶ μετὰ ροῖζου : Ἰώστ.Π.37,9 αἱ καταπύλλαι τὰς λόγχας ἀναρρ.

ἀναρροῖδῶ-ῆ-όν νεωτ. ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ρεῖν. **ἀναρροπία** ἡ| ἐπὶ τὸν χυμὸν, ἢ πρὸς τὰ ἄνω ροπὴ, κίνησις, ἀντιβ. καταρροπία : Ἰνν.Χυμ.1.

ἀνάρροπος-ον κ. ἀνάρροπος ὁ πρὸς τὰ ἄνω ρέων, κλίνων, κινούμενος, ὡς ἐπὶ πλάστῃ γος : Ἀντιλλ.π. Ματθ.23,63 εἰ δὲ ἀνάρροπος σφόδρα (ἡ κλίνη) κόποις πομπητικῇ' 2) Ιστρ. ὁ κατ' ὀπίσω χωρῶν, ἀποσυρμένος, ἐπὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος : Θεοφάν.Νομ.1,296 τὰς μὲν διὰ χολώθη χυμὸν ἀνάρροπον γενόμενον δυσκολεῖς.

ἀναρρῶννυμι ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνάρροπον βλλ. **ἀνάρρως** (-οος) κ. μον. κ. νεωτ. ροπὴ, ροή πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς ἀντίθετον φερόν, ἀντιβ. κατάρρως : Ἰνν.Ἐκκ.24 σῆτως ἀνάρρως εἰπ. τοῦ αἵματος καὶ μὴ κατάρρως || νεωτ. τὸ παρὰ τὴν ὀχλὴν παρῶμοι σχηματίζομενον περιοδικῶς ἀνάρρῶμα, ἥτοι τὸ ἔχον φο-

ρὸν ἀντίθετον πρὸς τὸ κανονικὸν ρεῦμα, ἢ ἀναρροῦσα' || ἢ τὸν κυμάτων πληττόντων βράχους ὑπαγωγώρησις : τοῦ κυμάτου ἢ ἀναρροῦσα' 2) τὸ ἄνω τμήμα ποταμοῦ, ἥτοι ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὴν πηγὴν' 3) μτφ. τὸ ἀντικανονικόν, τὸ ἀντίθετον τοῦ συνήθους, τοῦ φυσικοῦ : Εὐστ.Πονήμ.100, 14 δτε ἀνάρρουν αὐτῷ χωρεῖ τὰ πράγματα | ἄνω ποταμῶν, ἀντιθέτως τῇ φύσει.1.

ἀναρροῦσα ἡ| ἀναρροῦσα βλλ.

ἀναρρουφθῆ (τό) δημ. ἀναρρουφθὸ βλλ.

ἀνάρρως-ος-η-α δημ. ἀνάρρως βλλ.

ἀναρροφῶ-άω δημ. ἀναρροφῶ βλλ.

ἀναρροφῆμα (τό) κ. νεωτ. ἡλκρῶς ἢ παρατεταμένως γινόμενη ρόφσις, ροῦφηνμα.

ἀναρρόφης-εως ἡ| νεωτ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναρροφῶ βλ. λ. : Εὐμάρθ.5,202 τὴν μεθ' ἡδονῆς τοῦ πόματος ἀναρρόφῃσιν' || ἢ πρὸς τὰ ἄνω ρόφσις, μεταγωγὴ ὑγροῦ δι' ἀντήλιας ἢ ἄ. : ἀναρρόφης διὰ σφῶνος.

ἀναρροφθῆ-ρος (ὶ) νεωτ. ἀναρροφθῆς βλλ.

ἀναρροφθῆς (ὶ) νεωτ. συσπικὴ πρὸς παραγωγὴν συνεχοῦς ρεῦματος ἀέρος δι' ἀναρροφῆσεως, ἐν χρ. ἄλλοτε ἐν τοῖς χημικοῖς καὶ φυσικοῖς ἐργαστηρίοις, ἀντικατασταθεῖσα ἡδὴ ὑπ' αὐτομάτῃ ὑδραεραντλήν ἢ ὑπὸ ἡλεκτρικῶν ἀντλίων.

ἀναρροφθῆς-ῆ-όν νεωτ. ἢ κατὰ ἄλληλος πρὸς ἀναρρόφῃσιν, ὁ ἀναρροφῶν. ἀντλία ἀναρροφθῆς.

ἀναρροφθῆς ἐπίρρ. νεωτ. κατὰ τρόπον ἀναρροφθῆς βλλ.

ἀναρροφῶ-έω κ. νεωτ. δημ. ἀναρροφῶ ροφῶ παρατεταμένως ἢ κ. ἀπλῶς ροφῶ ἢ καταπίνω ροφῶν : Λουκ.Ἀλ.Ιστ.1,30 τὸ κῆτος ἀναρροφῆσαν ἡμῶς αὐτῇ τῇ νηὶ κατέβη' || νεωτ. ροφῶ πρὸς τὰ ἄνω, ροφῶν ἀνασῶρ' || δημ. κλητὰ μετὰ λυγμῶν.

ἀναρροφῶ-έω ἐπὶ τῶν κυμάτων, κυλίσσεται μετὰ ρόθου, μετὰ ἡχου, πρβ. ἀναρροθιάζω : Ὁρφ.Αργ.706 κύμα δ' ἀναρροφῶσε.

ἀναρροῖδῶ-έω κ. ἐπ. ἀναρροῖδῶ ἀναπνῶ, ἀναρροφῶ.

ἀναρροῖζω κ. νεωτ. ρυθμίζω ἐκ νέου, πληρέστερον τακτοποιῶ, τελειοποιῶ : Φυλοστρ.Β'Ἀπ.2,22 ἡμῶς δὲ φύσει τὸ μνηστῆρον ἔχοντας ἀναρροῖζεν τε αὐτὰ καὶ ποιεῖν.

ἀναρροῖσθης-εως νεωτ. ἢ ἐκ νέου ρύθμισις.

ἀναρροῖσκομαι μον. ἐκρέω ἀπαλῶς, ἀπαστάζω.

ἀνάρρομα (τό) μον. θύμα, ἱερεῖον, σφάγιον.

ἀνάρρως-εως ἡ| ἡ ῥύσμις | διάσωσης, λύτρωσις : Φωτ.Βιβλ.2, Ιουστ.Νεαρ.7,Β ἀνάρρως αἰχμαλῶτων' 2) | ἀναρρῶς = σύρω πρὸς τὰ ἄνω κ. ὀπίσω | θυσία σφαγίου' 3) εἰδ. τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀποστολῶν, καθ' ἣν ἐτελοῦντο θυσίαι καὶ ἡκολούθει εὐωχία : Ἀριστο.Εἰρ.930 καταγαγεῖν ἀνάρρῳσιν.

ἀναρρόφουλας (ὶ) δημ. κ. -αὐφουλας δινὴ τοῦ ὕδατος ἐν ποταμῷ ἢ θαλάσσῃ : ἐκεῖ ποῦ κολύμπετε τὸν τράδεξ ἀναρρόφουλας καὶ πινῆκε.

ἀναρρόφω | ῥῶμ | κ. ὁμρ. ἀνερῶς ἀνέλκω, τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς σφαγὴν, σφάζω : Ἐπιχαρμ.139, Εἰδ.395' 2) ἀναρρόφωμαι ρύομαι, σφάζω, ἀπολυτρώω : Ἰνν.Ἐπιστ.23 σοφὴν φυγὴν ἀναρρόετα παθέων' 3) ἐπανορθῶ : Διον.Ἀλ.5,46 ἀναρρόεσθαι τὴν ἥτταν.

ἀναρρῶννυμι κ. νεωτ. κ. ἀναρρῶννῶ κἄμνω τινὰ νὰ δυναμώσω, τὸν ἐνδυναμώνω : Πλούτ.694 D'.

|| παθ. ἀναλαμβάνω δυνάμεις, δυναμώνω : Οἶκου.7,46 αἱ Συρακοῖσις ὡς ἐπὶ ἀπροσδοκίῳ εὐπράγῃ πάλιν αὐ ἀναρρῶσθέντες' 2) κ. νεωτ. ἀμτδ. ἀναλαμβάνω δυνάμεις, συνέρχομαι ἐκ νόσου : Πλούτ.Πομπ.57 νοσήσας ἐπισφαλῶς ἀνέρρωσε | ἀνέλαθεν ἐκ τῆς νόσου |, Στράβ.Ἀνθ.7,53

Κορίσκος εὖ μάλα γέρον, ὡς ἀπὸ τινος ἀρροστίας ἀνέρρωσεν, νεώτ. ἀνέρρωσα ἦδη τελείωσιν. 3) κ. μτφ. Πλούτ.Μαρ.14 τὰ φρονήματα πρὸς τὰ θαρραῖν ἀναρρώσας.

ἀναρρυνών κ. νεώτ. ἀναρρυνόμεν. βλ. λ.

ἀνάρρωσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. δύναμειν

ἐπ'ἀνόδου εἰς ὑγίαν μετ' ἀσθένειαν, 'Ηο. «ἐμ νό-
σον, ἀνάληψις» νεώτ. εὐρίσκεται εἰς ἀνάρρωσιν.

ἀναρρωτήριον (τό) νεώτ. τόπος πρόσφορος

εἰς ἀνάρρωσιν βλ.λ.' || εἰδ. Ἰδρυμα ἐν εἰδει νο-
σκομείου, ἐν ᾧ νοσηλεύονται μόνον ἀναρρυνό-
ντες' || οἰθουσα ἐν θεραπευτηρίοις ἢ εἰς στρα-
τώνας ὅπου διαμένουσι ἀσθενεῖς ὑπὸ ἀνάρρωσιν.

ἀναρρωτικός-ή-ὸν ἀ κατὰλληλος, ὁ συντελὼν

πρὸς ἀνάρρωσιν· ἀναρρωτικά φάρμακα, -ἀναρ-
ρωτική ἄδεια ἡ κατόπιν νόσου παρεχόμενη εἰς
ὑπάλληλους ἢ στρατιωτικούς.

ἀναρρῶν ἐπ.κ. μ. ἐν μτφ. ἀπαθῶ, ἀντεπιτίθεμαι,
ἀποδιώκω 'Ορφ. Ἀργ.1209 ἀναρρῶν δ' ἀνέ-
τρεφε' || ἀναρρῶμαι ὁπισθοχωρῶ, τρέπο-
μαι, ὁρμῶ πρὸς τὰ ὅπισω· αὐτ.1263 ἀναρρῶ-
σασθαι ὁπίω.

ἀνάρρωσις (-α)-ων (ἀν-στερητ. ἄριστος) μὴ ἀρ-
μῶζων, ἀτοπος, ὅθεν ἐχθρικός, δυσμενής· 'Ιλ.Ω
365 δυσμενέας καὶ ἀνάρρωσι, 'Οδ.Κ.459 δὸς ἀνέ-
ρρῳσι ἀνδρες ἐπὶ πλῆσαν' ἐπὶ χέρσων. 2) ἐπὶ
πρασινάτων, φοβερός, παράδοξος, τερατώδης·
'Ηρ.1,114 ἀνάρρωσι πρήματα πεπονητά.

ἀναρρῶσις-εως EM ἐνείκος, πόλεμος.

ἀναρρῶσις μον. φιλονίκας, ἐριστικός.

ἀναρρῶμαι ἰων. προτίθεμαι, διανοοῦμαι νὰ
πράξω τι· 'Ηρ.1,90 ἀναρρῶμεν σὺ χρυσά
ἔργα ποιεῖν, αὐτ.6,88 τούς Ἀθηναίους ἀναρρῶ-
μένους ἔρδειν Αἰγυπίας κακῶς.

ἀναρρῶν -ήρος (ἰ) νεώτ. τὸ ἔξ αὐ ἀναρτᾶται

πὴ πρὸς τοποθέτησιν του, ἀρτή, κρεμάστρα,
κρεμαστόρι ἀναρτήρ στρατιωτικῆς σκητῆς ὁ
ἐν μέσῳ ταύτης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀναρτῶνται
ὀπλισμοί, ἀναρτήρ ἐπὶ τοίχῳ κρεμάστρα,
ἀναρτήρ μονόπους ἢ τρίπους ἐπιπλυν ἐξ οὗ
ἀναρτῶνται φορέματα, πῖλοι κττ. | καλόμενος·
ἀναρτήρες αἱ δύο ταῖναι αἱ ἀπὸ τῶν ὤμων συγ-
κρατούσαι περισκελίδας ἢ ἄλλο ἐνδυμα | ἱράν-
τες |, ἀναρτήρες περικρινιδίων κττ.' 2) ἱατρ.
μικρὸς πλεκτός σακκαειδὴς θύλαξ συγκρατούμε-
νος διὰ δύο ταῖνων ἀπὸ τῆς ὀσφύος, ἐν τῷ
ὁποίῳ διακρατεῖται τὸ ὄσχεον ἐν ἀνυψώσει πρὸς
ἀποσπῶσθιν χαλαρώσεως, οἷον κισσοκήλης ἢ ὀρ-
χίτιδος, ἢ πρὸς ἀποφυγὴν συνθλάσεως κατὰ τὴν
ἠπασίαν | σουσπανσοάρ· 3) βοταν. ἐπὶ ἀνα-
πτύξεως τοῦ ἔμβρυου μεριζομένου εἰς δύο κύτ-
ταρα, ἀναρτήρ λέγεται τὸ ἄνω ταύτων, ὅπερ με-
ταβαλλόμενον εἰς σῶληνα διωθεῖ τὸ ἔμβρυον
ἐντὸς τοῦ προβαλλίου.

ἀναρτήρια (τὰ) νεώτ. ἀναρτήρες, κρεμάστρες·

ἀναρτήρια πῖλιν ἐν σχολείοις.

ἀνάρτης (ἰ) ἀνηρίτης βλ. λ.· Ἀθην.3,86.

ἀνάρτησις-εως (ἡ) μτν. κ. νεώτ. τὸ ἀναρτᾶν

ἀπὸ τινος, κρέμασμα· 'Σουλδ. «ἢ ἐπὶ τοῦ ἔξ-
λου καθήλασις» || νεώτ ναυτ τοποθέτησις εἰς
τὴν ἐπὶ τοῦ ἰσταῦ θέσιν φώσωνος ἢ σιπάρου, ὡς
καὶ τοποθέτησις παριστάου ἀπὸ τοῦ καταστρώ-
ματος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐκπαιδαγωγίας του.

ἀναρτητικός-ή-ὸν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀναρτῶν

|| νεώτ. ὁ πρόσφορος πρὸς ἀνάρτησιν.

ἀνάρτησις -ον ὁ μὴ ἄριστος, περιττός· Πλάτ.

Φαῖδ.154 B ἀμειρα δὴ τοῦ ἀρίστου τὰ τρία
ἀνάρτησις ἀρα ἢ τριὰς. 2) ἐχθρός, δυσμενής·
Πλουτ.1030 Α. ἀνάρτησις δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ
τοὺς παλεμίους, ἱερδ. ἀνάρτησις.

ἀνάρτυτος ἐπὶ ἱερδ. κατὰ τὸν ἀνάρτυτον βλ. λ.

ἀνάρτυτος (-η)-α(ν) κ. μον. κ. δημ. ἐπὶ ἐδεσμά-

των, ὁ μὴ ἡρτυμένος, ὁ μὴ δι' ἀρτύματος παρε-
σκευασμένος, ἀκορύκευτος· Σύμμ.1ῶδ.6,6 ἀνάρ-
τυτον βρώμα' || δημ. ἀνεῖ ἐπαρκούς βουτόρου,
ἐλαίου κττ.· ἀνάρτυτο φαί δὲν τρώγεται. 2) μον.
κ. δημ. ὁ μὴ παραδὸς τὴν νηστείαν, μὴ ἐν ἡμέ-
ροις θρησκ. νηστείας φαγῶν ἀπηγορευμένα κατ'
αὐτὰς βρώματα, ποὺ δὲν ἀρτύθηκε· ἐπέρρασα
τὴν σαρκολογὴν ἀνάρτυτος. 3) μτφ. ἀήλθης, ὁ-
νοστας, ἀπειροκάλος· Διογενειαν.2,12 ὁλην οὐκ
ἐνεστιν αὐτῷ· ἐπὶ τοῦ ἀπιδόθης καὶ ἀνάρτυτου,
δημ. ἀνάρτυτος ἀνθρώπος, ὁ ἀνάλατος.

ἀναρτῶ -ᾶω κ. νεώτ. κρεμῶ ἀπὸ τινος· 'Ἀλλκ.

Συμνηλ.4,21 ἀνάρταις χέρρας ὕμ ἐμάρτυον, 'Απόλλ.

Ρ6δ.3,789 λαίρυν ἀναρτήσασα μελᾶθρῳ, Πλουτ.

314 Α. βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνήρτησε, νεώτ. ἀναρτῶ τὴν
εἰκόνα, τὸ ὄρασμα· || κ. μτφ. Πλάτ.Γοργ.525 C
παραδείγματα ἀνηρτημένους ὡς παραδὸς προ-
κειμένους. 2) συνήθ. μτφ. ἐξάρτω ἀπὸ τινος·

Εἰρ. Ἀν.626,1 δῆμῳ μήτε πᾶν ἀναρτήσης κράτος,
Δημ.1480,5 τοῖς δ' εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσαςιν
ἐαυτούς || παθ. κ. νεώτ. ἐξαρτῶμαι· Δημ.346,27
μηδ' ἀναρτῶμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων καὶ ὑπο-
σχέσεων | μηδ' ἐξαρτῶμένους ἐκαστοτε ἐξ ἐλπί-
δων καὶ ὑποσχέσεων || νεώτ. ἀπὸ σοῦ ἀναρτῶ
τὰς ἐλπίδας μου. 3) ἀναφερόμαι, ἀπόκειμαι
εἰς τι· Πλάτ.Νόμ.729 E τὰ ἀμαρτήματα εἰς θεῶν
ἀνηρτημένα τιμωρόν' || ἀποβλέπω πρὸς τινος
μετὰ προσοχῆς· Πλουτ. 'Οδ.3 ἀνηρτημένοι ταῖς
ὀφείσι πρὸς τινα | ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς προσ-
ηλωμένους εἰς τινα. 4) διατελῶ ἐν ἀνησιχίᾳ,
ὡσεὶ μετέωρος· Διόδ.Σ.33,5 ἀνηρτημένοι ταῖς
φυχαῖς (ἐν ἀνησιχίᾳ εὐρισκόμενοι)· 5) κάμνω
τινὰ νὰ μέ ἀναρτῶ, νὰ πρόκειται εἰς ἐμέ· Ξεν.
ΚΠ.1,4,1 ταχὺ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο·
δ' ἐπὶ χώρας, ἢ ἐθνῶν, ὑποτάσσας, προσορτῶ
εἰς τὸ κράτος μου. Ξεν.ΚΠ.1,5 ἀνηρτήσατο δὲ
τοσαῦτα φύλα.

ἀναρτυή (ἡ) ἑσφ. γρ. ἀνορτυή βλ. λ.

ἀνάρωμα (τὸ) AB δ. γρ. ἀνάρρωμα βλ. λ.

ἀνάρρωσις-εως (ἡ) ἀνηλσις· Πλουτ.951 C.

ἀναρυστήρ -ήρος (ἰ) 'Ηο. τὸ δι' αὐ ἀρυσόμεθα,
ἀντλοῦμεν, ἀντλημα, καυδός.

ἀναρῶν ὀνήλθ, ἀρύομαι· Πλουτ.949 F· 2) μτφ.

Κρατ.36 ἀναρῶν θριάμβους.

ἀναρχα ἐπὶ ἱερδ. δημ. ἀνάρχως βλ. λ.

ἀναρχαῖζω καθιστῶ τὴν πάλιν ἀρχαίον· ΑΠ.7,707
ἀναρχαῖζεν πόλιν.

ἀναρχαιολόγητος -ον νεώτ. ὁ ἀνίδεος, ὁ μὴ
γνώσιν ἔχων τῆς ἀρχαιολογίας.

ἀνάρχητος -ον ὁ μὴ ἀρχαίμενος, ἢ ὑπὸ ἐξου-
σίας ρυθμιζόμενος· Αλκx.Εὐμ.525 μηδ' ἀνάρχητος
βίαν μήτε δεσποτούμενον αἰνέσης.

ἀναρχεῖν δημ. ἀόρ. ἀναρχεῖν κάμνω ἀρχὴν,
ἀρχομαι· ἀναρχεῖν νὰ μέσ' ἢ τὸ παραμῶθι.

ἀναρχία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. παντελὴς ἐλλειψίς
ἀρχῆς, ἀρχόντων ἢ τῶ μὴ ὑπακούειν εἰς ἀρχοντας·
'Ηρ.9,23 ἐδόκεε δὲ σφὶ ἀναρχίης ἀούσης ἀπε-
λαύνειν παρὰ Μαρδόνειον' || ἀκυβερνησία, ἑλ-
λειψίς νομίμου ἀρχῆς· Θουκ.6,7,24 καὶ τὴν πολυ-
αρχίαν τῶν τε πολλῶν τὴν ἐξυπτακτικὴν ἀναρχί-
αν, Πλάτ.Πολ.575 Α. ὁ ἔρως ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ
καὶ ἀνομίᾳ ζῶν. 2) ἀπειθεια, ἀνυπακοή· Ἀ-
ριστλ.Πολιτ.1319 B 28 ἀναρχία δοῦλων καὶ γυ-
ναικῶν. 3) τὰ κακῶς ἀρχεῖν, ἀνὸμος ἢ παρα-
νόμος κυβερνᾶν· || εἰδ. ἡ περίοδος καθ' ἣν ἡρ-
χονοὶ τριάκοντα τύραννοι ἐν Ἀθήναις, τὰ 404 π.λ.·
Ξεν.Ἑλλ.2,3,4 ἀλλ' ἀναρχίαν τὸν ἐναύστην κα-
λοῦσθ. 4) νεώτ. κ. δημ. κοινωνιολογικὴ δοξά-
σις τεινίσου εἰς τὴν ὅσον ἐνεστί ἀπαλλαγὴν τοῦ
στόμου ἀπὸ παντός διὰ νόμων προαδιορισμοῦ
τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἢ ἀναρχισμός βλ. λ. 5) ἀ-
καταστασία, ἐλλειψίς τάξεως οἷον ἐν θεωρίᾳ ἐν

βιβλῶ, ἐν πραγματεῖα, ἐν διηγήσει κττ.: δ) ἑλ-
λειψὶς ἐπιστημονικῶν ἢ ἠθικῶν ἀρχῶν.

ἀναρχικά ἐπίρρ. δημ. ἀναρχικὰ βλλ.

ἀναρχικός -ή-ων νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος πρὸς
τὴν ἀναρχίαν βλλ., ὁ ἐξ αὐτῆς ἐκπορευόμενος, ὁ
ἔχων πρὸς αὐτὴν σχέσηιν: ἀναρχικαὶ ἰδέαι - θεω-
ρίαι - ἐνέργειαι || εἰδ. ὁ ὁπαδὸς τῆς θεωρίας
τοῦ ἀναρχισμοῦ βλλ.: || κ. ὁ ὑπὸ ὁπαδῶν ἀναρ-
χισμῶ νινόμενος (βλ.: ἀναρχικὸν κίνημα).

ἀναρχικοσοσιαλιστής (ῖ) ὁ ὁπαδὸς τῶν ἐν
συνδυασμῷ συνηρμοσμένων θεωριῶν τοῦ ἀναρχι-
σμοῦ βλλ. καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ βλλ.

ἀναρχικότης -ότητος (ῖ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
ἀναρχικοῦ βλλ.

ἀναρχικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναρ-
χικὸν βλλ.

ἀναρχίηνα ἐπίρρ. δημ. πρὶν ἢ γίγναι ἀρχή,
ἐναρξὶς ἐκτελέσεως ἢ χρήσεως: πῆγα στήν ἐκ-
ελισσὰ ἀναρχίηνα τὸν δρόμον.

ἀναρχίνητος -η-ο δημ. κ. ἀναρχίνιστος οὐ δὲν
ἐγένετο ἀρχή, ἐναρξὶς ἀρχίηνα ἐκτελέσεως, χρή-
σεως, ἀντίθ. ἀρχίνημένος: ἔχω τὸ βιβλίου ἀναρ-
χίνητο (ἰδὲν ἤρχισα τὴν ἀνάγνωσίν του) - μηκέτι
στὴν ἐκκλησίᾳ ἀναρχίνητο τὸ χερουδικό, ἀναρ-
χίνητο ἐργάχειρο, - ἀναρχίνηγο βούτιρο, - λάδι
κττ. (οὐ δὲν ἤρχισε νὰ γίνηται χρήσις).

ἀναρχισμός (ῖ) νεώτ. κοινωνιολ. θεωρία πολι-
τειακῇ καὶ κοινωνικῇ καθ' ἣν τὰ ἄτομον πρέπει νὰ
ἀναστήσεται καὶ νὰ ὀρῇ ἐλευθέρως ἥτοι κατ'
ἴδαν αὐτοῦ ἐκτίμησιν καὶ πρωτοβουλίαν, περιορι-
ζόμενον ἐκεῖ ὅπου ἡ τοιαύτη ἐλευθερία αὐτοῦ ἥδε-
λει ἀποδοῖναι ἐπιβλαβὴς εἰς τοὺς ἄλλους πρὸς
ἐφαρμογὴν τῆς τοιαύτης γεν. ἀρχῆς προεταβήσαν
ὑπὸ διαφόρων θεωρηολόγων κατὰ καιροῦς διά-
φορα συστήματα κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ὀρ-
γανώσεως, ὧν κοινὸν χαρακτῆριστικόν ἐστίν ἡ κα-
τάρχησις τῆς νῦν ἐνστάσεως καὶ ἐν ταῖς πλείστας
τῶν ἀτομικῶν ἐκδηλώσεων δεσμευτικῆς ἐξουσίας
τοῦ Κράτους.

ἀναρχιστά δημ. ἀναρχίηνα βλλ.

ἀναρχιστικός (ῖ) νεώτ. ὁ παρεμφερὴς πρὸς
τὸν ἀναρχισμὸν βλλ., ὁ συγγενὴς πρὸς τὸν ἀναρ-
χισμὸν: ἀναρχιστικὰ διδασκαλία.

ἀναρχιστός -η-ο δημ. οὐ δὲν ἐγένετο ἐναρξὶς,
ποῦ δὲν ἔχει ἀρχίσει, ἀναρχίνητος βλλ.: παροιμ.
περίσσεια τὰ ταῖξματα καὶ ὁ τελεμῶς ἀναρχιστός
(ἐπὶ πολλῶν διὰ λόγων ἐπαγγελιομένων).

ἀναρχικρινός (ῖ) νεώτ. παλαιός. γένος κρι-
νοειδῶν πελματοζῶων τῆς ὁμοιογενείας τῶν κυα-
θοκρινιδῶν (ῆσαν κατὰ τὸ σκλούρειον σύστημα).

ἀναρχομαι ἀρχομαι ἐκ νέου: 'Ανδρόν. Παθ.747
ἀργὴ ἀναρχομένη (διὰ δθ. Κοροῆ ἀνέρχομαι). κ. νεώτ.

ἀναρχος (-η)-ος(ν) (ῖ) ἀν στερητ. ἀρχός(ς): 'Δλ.Β.703
κ. δημ. ἀνευ ἀρχηγού, ἡ ἀνευ ἀρχῆς: 'Δλ.Β.703

ναυτικὸν στρατεῦμα ἀναρχον, Πλάτ. Νομ.12,242 Α.
μηδέποτε ἀναρχον μηδένα εἶναι, νεώτ. ἀναρ-
χος πολιτεία (ἡ ἀναρχομένη) - τάπος 2) κ.
νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐναρξίν, ἀρχὴν: Κλήμ.
Στρωμ.638 ὁ Θεὸς ἀναρχος ἀρχὴ τῶν ὅλων, - δημ.
ἀναρχὴ γὰρ τὸν ἀνδρῶνα ἡ γένεσις τοῦ κόσμου ||
κ. οὐ δὲν δύναται νὰ εὐρεθῇ ἡ ἀρχὴ: Σέξτ.
Πυρρ.2,78,472 ὥστε ἀναρχον αὐτοῖς εἶναι τὴν
ἀπόδειξιν, - 'Ενάντ. Γραμμ.242,266 ἀναρχος ἔσται ἡ
ἐτυμολογία 3) δημ. οὐ δὲν ἐγένετο ἀρχή,
ἀναρχίνιστος, ἀναρχίνητος.

ἀναρχομαι -έομαι νεώτ. διατελῶ ἐν ἀναρχίᾳ,
κυβερνῶμαι ὑπὸ παρανομῶν ἀρχῶν ἢ παραδοι-
νούσις τοῦ νόμου || διατελῶ ἐν ἀταξίᾳ, ἐν
ἀκαταστασίᾳ.

ἀνάρχως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναρ-
χον βλλ.: Φιλόχ.24,86 οὐκ ἔστι ἀνάρχως κακά.

ἀναρῶμαι -όμαι ἀνακόλῃ ἀρῶν ὑπ' ἐμού γε-

νομένην: Πολυδ.5,130 τὰ μέντοι ἐπαρσασμένους
ἀναλύειν τὴν ἀρὰν ἀναρᾶσθαι λέγουσιν.

ἀναρωτῶ -άω δημ. κ. ἀνερωτῶ, ἀόρ. κ. -ώπηκα
ἐρωτῶ λεπτομερῶς ἢ μετ' ἐνδιαφέροντος ἢ ἐναντι-
λημμένους: δ.τρ. ἀνερωτῶ σε μάτια μου τὸ τί σοὶ
λέν γὰ μένα, παροιμ. ἀναρωτᾶ καὶ ἀναρωτᾶ κα-
λογαυμένη ἡ κἀτα | ἐπὶ τῶν ἀδεξιῶν ἐρευνῶντων
ἢ ἐνεργούντων || ἀπλῶς ἐρωτῶ: τὸν ἀνερω-
τήσα ἐν θὰ πάθῃ παροιμ. ἀναρωτῶντας πᾶσι
κανεῖς στήν Πόλιν 2) μέσ. -ιέμαι κ. -ιοῦμαι,
ἀόρ. ἀναρωτήχηκα, μετ. ἀναρωτῆμένος ἐρω-
τῶ κατ' ἐμαυτὸν, διαλογίζομαι, ἀναστοχάζομαι.
δ.τρ. καθσεται καὶ ἀναρωτῆται παῖς σὲ βρο-
κα, ποῦ με βρήκες || κ. ἐν παθ. σημ. ἐρω-
τῶμαι λεπτομερῶς ἢ μετ' ἐνδιαφέροντος ἢ ἀπλῶς
ἐρωτῶμαι: ἀναρωτήθηκαν ὅλοι μικροί, μεγά-
λοι ἀπὸ τὸν ἀστυνάμον.

ἀναρῶ (ῖ) νεώτ. παλαιός. γένος πτηνῶν νησσοει-
δῶν τῆς τελευτῆς τῶν χηνομόρφων, (ῆσαν ἀπὸ
τῆς ἡλίκου μέχρι καὶ τῆς πλειοψηφίας περιόδου).

ἀνάσσα (ῖ) δημ. κ. ἀνάσσαμα ἀναπνοή. στάσου
νὰ πάρω ἀνάσσα, φρ. δουλεύει χωρὶς ἀνάσσα
(συνεχῶς), παροιμ. κακίᾳ ἀνάσσα ἀπὸ τὸ φόβον
2) μετ. βραχεῖα ἀνάπνοαις, διάλειμμα ἐργασίας,
ἐξκούρησις: δὲν τοῦς ἀφήνει νὰ πάρουν ἀνάσσα.

ἀνασαβῶσαι 'Ἦσ' εἰς ὁροφὴν ἐμῆξαι »

ἀνασαίνω μυν. κ. δημ. κ. ἀνεσαίνω, ἀόρ.
ἀνάσσανα ἀσθμαίνω: Κορ. Ἀτακτ.Α.378 «ἀνα-
σθμαινα» 2) δημ. ἀνανεῖν: ἀνασάινω εὐχάρι-
στα σάν εἰμαι στὸ βουνό, φρ. ἀκόμα ἀνασαι-
νει | ἀναπνέει, ἐπὶ ἐτοιμοθάνατοι 3) ἀνακου-
φίζομαι, ἀναπαύομαι ἐπ' ὀλίγον, ἐξκουράζομαι,
ἐξαποστῶμαι: δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ἀνασάνουν
ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ, παροιμ. τὴν ἡμέρα
ἀνασάινει καὶ τὴ νύκτα κοιμᾶται (ἐπὶ τῶν ὀκη-
ρῶν ἀέργων), - εἰσάμε ν' ἀνασάνουμε καὶ ἡδύραμε
μαλιὰ νὰ ἔξασουμε || κ. μετ. φυχικῶς ἀνακου-
φίζομαι, ἐξαλαφρῶνω: δὲ μποροῦμε ν' ἀνασα-
νῶμε ἀπὸ τὰ χρέη, - ἐμαθα πῶς παντρεύτηκε
κι ἀνάσσανα || μετ. ἀνασασμένος ὁ ἀναπαυ-
θεὶς, ἀνακουφισθεὶς κ. ὁ ἐν ἀνέσει διαγών, κα-
λοζώσιμος.

ἀνασακκίζω δημ.κ. ἀνασακκίζω βλλ. 2) ἀνα-
σακκίζομαι ἐπὶ πραγμάτων ἐν σάκκοις πιθεμέ-
νων ὑφίσταμαι τιναγμόν, ἀνάσεισιν ἵνα καταλάβω
ἀληθέστερον χῶρον: ἀνασακκίστηκαν καλὰ τὰ
κάρβουνα || παθ. μετ. ἀνασακκισμένος ὁ
καλῶς ἐστιβαγμένος ἐν σάκκῳ.

ἀνασακκίζω δημ. ἐπαναθῆτω, βάνω εἰς σάκ-
κους ἢ ἀπὸ ἐνός σάκκου βέτω εἰς ἄλλαν 2) ἀ-
πλῶς θῆτω εἰς σάκκους: ἀνασακκίστα τὰ σάτρη, τὰ
κριθάρια κττ. 3) ὑφῶν τὸν πληρούμενον σάκκον
τὸν ἀνασελῶ, ἵνα κατακοθῇ τὸ περιεχόμενον:
δὲ χωρὶν τὰ κάρβουνα ὅσο ν' ἀνασακκίζω.

ἀνασαλέμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀνασαλεύω βλλ. λ.

ἀνασαλεύω δημ. ἀμτθ. ἐλαφρῶς σαλεύω,
κόμνω ἐλαφρῶς κίνησιν, μόλις σεῖομαι: ἀνασα-
λέφε ὁ λιθοθυσμένος, - ἀνασάλεψαν τὰ κάρ-
βουνα στὴ φωτιά || ἀνασαλεύομαι ὡς μέσ,
ἐν τῇ αὐτῇ σημ. || ὡς παθ. μετακινεῖμαι, με-
τατοπίζομαι ἐλαφρῶς ἐπὶ ἄλλου: ἀνασαλε-
μένα ἐπιπλά, - ἀνασαλεμμένοι σωρός.

ἀνασανιά (ῖ) δημ. ἡ ἀνάσα βλλ.

ἀνασανιδωσις -ως νεώτ. ἡ ἐκ νέου διὰ οσανί-
δων ἐπίστροφος, ἐπὶ πατρίματος, τὸ ζῆνασανιδωμα.

ἀνασάξιμο(ν) (τὰ) 'Ἐνγρ. κ. δημ. μεταλλένον,
ὅπερ παρομειλήθη καὶ καταχωσθῆν ἐκ νέου πάλιν
ἐξορύττεται: 'Ἐνγρ. Κρονίτης κατέλαβε [ῖ] ἀνα-
σάξιμον μέταλλον 2) δημ. ἡ ἐκ νέου ἐπισκευή,
διαρρῶθιμοις, ἐπιδιόρθωσις: ἀνασάξιμο σπιτιοῦ,
- σκεπῆς - κήπου - ραχίου κττ.

ἀνασάρκια [ή] τὸ ἀνασάρκα σῶμα βλλ. **ἀνάσαρξ**-**ἀσάρκος** [ὶ] τὸ ἀνάσαρκα σῶμα βλλ. : Γαλ.14,27/5 τοὺς ἀνάσαρκα ὄντας **ἀνάσσει** [ή] δημ. ἀνάσαρμος βλλ., ἀνακούφισις, ἀνακουφιστικόν δι᾿ αὐτοῦ : ἀνάσσει δὲν ἔχει ἀπὸ τὸν πόνο.

ἀνάσσει [τὸ] δημ. ἀναπνέω, ἀνάσα βλλ. **ἀνασσειμός** [ὶ] δημ. ἡ ἀναπνοή, ἡ ἀνάσα βλλ. κ. ἡ ἀνάσσει βλλ. : στάσου νὰ πάρω ἀνάσσειμό, - δὲν τοὺς ἀφίνει ἀνάσσειμό νὰ πάρουν, - ἀνάσσειμό δὲν ἔχει ἡ θλίψη ταυ' || μτφ. παρηγορία, εὐχαρίστησις : γνῶμ. τῆς γριᾶς ἀνάσσειμός γ' ἀγῶνία' 2) ὁ χαρακτήρ, αἱ συνήθειαι, ἡ ἰδιότητα, αἱ ἀδυναμίαι τινός : φρ. τοῦ πῆραν τὸν ἀνάσσειμό | ἄ. τὸ σφυγμὸ |.

ἀνάσσει καθαρῶς, ἐκχωματίζω, κατακεχωμαίνω μεταλλεῖον ὥπως ἐκ νέου τὸ ἐκμεταλλεῖται.

ἀνάσσεινίζω κ. νεώτ. διασφηνίζω, διεκρινίζω. **ἀνάσσεινι** σθένει, ἀφάνιζω, ἀμύλων : Πλούτ.917 D τὸ ἄστρον καὶ διεσπῆμικτον ἀμύλων καὶ ἀνάσσεινισι τὰς ὁρμὰς.

ἀνάσσει ἐπὶ ἡμέρᾳ δημ. μὲ ἡ ἀπὸ ἀνασσειλῆ βλλ.

ἀνάσσει [ή] δημ. ἡ μὴ κατεπιδόσεις τῶν πραγμάτων, δυσμένεια τῆς τύχης, πρόσκομμα τυχαίως προκίβει, ἀναποδιά βλλ., αὐγ. χουρσουζιά, κακομοιρία : παροιμ. ἀναποδιές στὸν κινηθὼ καὶ ἀνασσειλῆς στὸ δρόμο (ἐπὶ ὧς ἀτυχούς ἐνεργείας ἡ ἀποτελεσματος).

ἀνάσσει δημ. ἀμτθ. εἶμαι ἡ γίνομαι κακότυχος, κακομοιριά, ἀναποδιζῶ, ἔχω χουρσουζιά : ἡ δουλιὰ μου ὅσο πάει καὶ ἀνασσειλῆζει' || ἐπὶ ἀτυμοσφαιρικῆς καταστάσεως, τρέπομαι ἐπὶ τὰ χεῖρα : ἀνάσσειλῆσε ἡ ἡμέρα' || ἡ παθ. μτθ. ἀνάσσειλῆσμένος κακοτυχισμένος, κακομοιρισμένος : κατάρ. τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἀνάσσειλῆσμένο | ἄ. ὁ σβολιζόμενος |.

ἀνάσσει-**η-ο** ὁ ἀντίξοος, ὁ δυσμένειαν τύχης ἐπάγων, ὁ εἰς δυσχερείας ἐμβάλλων : ἀνάσσειλῆ μέρα, - ἀνάσσειλο συναπτόμενο, - καιρὸς ἀνάσσειλος κακοκαιρία δυσμενής εἰς τὴν γεωργίαν ἢ εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν, συγγ. ἀνάσσειλος, ἀνάσσειλος, ἄσσειλος.

ἀνασσεινίζω [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασσεινίζεσθαι βλλ.

ἀνασσεινίζομαι δημ. κ. ἀνασσεινίζομαι διὰ τὸν χειρὸν οἶσινε δι' ἀγκιστρῶν (γάντζων) ἀναρριχῶμαι ἢ ταῖς χερσὶ συγκρατοῦμαι, ὥπως συγκρατηθῶ που, σκαρφαλώνω ἢ σκαρφαλώνομαι : ἀνασσεινίζωσιν ἀπ' τὰ κλαριά νὰ δρασκελίσῃς τὴ μάντρα, - κεῖ πού θά κατακυλοῦσα πρόφτασα καὶ ἀνασσεινίζωθηκα σὲ μιὰ πέτρα' || κ. μτφ. ἔχωμαι ἄλλου ὥς προστατοῦ, προσκολλῶμαι εἰς αὐτόν : ἀνασσεινίζωθηκα στὸν ὑπουργό.

ἀνασσειρίζω δημ. διὰ λισσαρίου ἐλαφρὸς ἀνασκάπτω : ἀνασσειρίζω τις βρογίης' 2) μτφ. διὰ τὸν δακτύλῳ, οἶσινε διὰ λισσαρίου, ἀναστρέφω ἀτάκτως καὶ μετατοπίζω σωρὸν ἢ στοιβάδα πραγμάτων : μοῦ ἀνασσειρίζεις ὅλα τὰ πράγματα στὸ σεντούκι' 3) ἐπὶ ὀρνίθῳ, διὰ τὸν ἀνύχον μετακινῶ ἐλαφρῶς τὸ χῶμα, ἄ. σγαρίζω ἢ κῆτα ὅλα ἀνασσειρίζοντας ταῖζει τὰ κλωσσοπούλα' 4) μτφ. ἀνακινῶ ὑπόθεσιν τινα ἐπίφορον : κάλλιστα σου μὴν ἀνασσειρίζεις τέτοιες δουλιές.

ἀνασσειρίζω δημ. ἀνασσειρίζω βλλ.2) κ.4) : Πανδῶρ.9,31 « ἀνασσειρίζω - σκουτολεῖω ».

ἀνασειράζω ἔλκω πρὸς τὰ ὅπλα διὰ τῆς σειράδος : ' Ἀπολλ.Ρῶδ.1,39' 2) μτφ. συγκρατῶ, περιορίζω : ' Ἀριστοφ. Ἀν.56' ἀνασειράζεις φάλαγ' || ἀπάγω, ἀπαμακρύνω ἀπὸ τοῦ ὁρῶντος : Εὐρ. Ἰππ.237 ὅστις σὲ θεῶν ἀνασειράζει καὶ παρακῶπτε φρένας.

ἀνασειράζω [ὶ] μόν. ἡ διὰ τῶν σειράδων, διὰ τῶν ὅλων [τοῦ] χαλιννοῦ συγκράτησις τοῦ ἵππου. **ἀνασειράζω**-**εως** [ή] κ. νεώτ. ἀνάσειρα βλλ. λ. : Δέξ.ππ.182 D ἀνάσειρας ὄπλων' || σάλευσις, τιναγμός, τράνταγμα.

ἀνασειράζω-**ον** ὁ τὸν φαλλόν ἀνάσειρον. **ἀνάσειρα** [τὸ] τὸ κινεῖν, σείειν ἄνω, ὑπερβέν τινός : Διον. Ἀλλ.4,9 ἀνάσειρα ὄπλων [τὸ] νὰ ἀνακινή τις τὸ ὄπλον πρὸς ἐκφόδισιν |.

ἀνασειράζω [ὶ] ἀνάσειρα βλλ. λ. || κίνησις ἀπειλητική, ἀπειλή' || νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ Ἰππευτικῇ, κίνησις σεισμική τῶν ρυθμῶν μονομερῆς. **ἀνασειράτης** [ὶ] μόν. κ. νεώτ. ὁ ἀνασειράτης βλλ.

ἀνασειράτης βηλ. ἀνασειράτρια μόν. κ. νεώτ. ὁ ἀνάσειρον, κλονίζων' || ὁ τοραξίας : [Ρηγ.3, 105 αἰκισθόροι Χριστιανοὶ οἱ ἀνασειράται, Χρον. Παοχ.339 C τινὲς τῶν ἐκ τοῦ πρᾶσιον μέρους ἀνασειράται' || τὸ βηλ. -ειράτρια ἡ σκανδαλοποιός : Γεωργ. Ἀλεξ. βίος Χρυσ.207 τοραξάνδρια καὶ ἀνασειράτρια.

ἀνασειράτης-**ή-όν** μόν. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν ἀνάσειρον : ἀνασειράτης ὥθησις' || κ. μτφ. ὁ ἐπιφέρων ταραχὴν, κλονισμὸν τῆς κοινῆς εὐταξίας : Εὐστ.Πον.211,7 ἀνασειράται τοῦ ὄχλου.

ἀνασειρά κ. νεώτ., ποιητ. ἀνασειράσις, σείω, κινῶ ἱσχυρῶς, ἀναπνέω : ' Ἡο. Ἀοπ.344 ἐν γὰρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη εἰπὶδ' ἀνασειράσα, Εὐρ.Βακχ.240 παῦμα κτυπομένη θύρῳ ἀνασειρόντα ἐ κόμας, Θουκ.4,38,1 τὰς χεῖρας ἀνάσειρον δηλοῦντες προσέειπαι τὰ κατηρηγμένα, νεώτ. ἀνάσειρον ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα' 2) κ. μτφ. ἐπίσειω ἀπειλητικῶς : Δημ.784,22 τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀνασειράς' 3) ἐμβάλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω εἰς στάσιν, ἀναταράττω : Διον. Ἀλλ.8,81 ἀνασειρὰ τὸ πλῆθος, ΚΔ Λουκ. 93,5 λέγοντες ὅτι ἀνασειρὸν τὸν λαὸν διδάσκων καὶ ὅλης τῆς Ἰουδαίας' 4) εἶδ. ἀναπειτάννυμι, ἐπὶ Ἰστών : Πολυδ.1,107 πλέομεν ἀνασειράσαντες πάντα κῶλιν [ἀναπειτᾶσαντες πάντα τὰ Ἰστία], αὐτ.103 ἀν-τὰ Ἰστία.

ἀνασειρά δημ. ἀνασειλῶ βλλ. || τινάσσω : φρ. ἀνασειλὸν τὸν γακὰ μου σὺν τὸν βλῆμα' || μέσ. κ. παθ. ἀνασειροῦμαι, ταρασσόμαι, ὀνοδοῦμαι, τραντάζομαι : ἀνασειράτης ὁ τῆς ἀπὸ τοῦ πᾶσιον του' κ. μτφ. συνταράσσομαι, καταθρομβοῦμαι : ἀνασειράτης τὸ χωρίον ἐπὶ τὸ ἀκουσμοί.

ἀνασειράζομαι ὀβριζομαι, κατακωμωδοῦμαι (ὄβρ. ἀνασειράζομαι).

ἀνασειρά [τὸ] δημ. ἡ ἐπιθανάσιος ἀναπνοή : ἀσκημὸν ἀνάσειρα κάνει ὁ κακαμοιρῆς.

ἀνασειρῶ δημ. ἀνασείρω, τραβῶ ἐπ᾿ ἄνω : ν' ἀνασειρῶν τὸν κουβὴ μὲ προσοχή' 2) μτφ. κατηγορῶ ἐν ἰδιαιτέrais ὁμιλίαις, διασείρω τινά : σ' ὅλα τὰ σπῆται τὴν ἀνασειρῶν, - εἴδικα τὸν ἀνασειρῶν [τὸν συκοφαντοῦν]' 3) εἶδ. ἀναπνέω, ἐπὶ ψυχαραγωγόντος ἢ βαρέως διαθεμένου : ἡδύρα τον καὶ ἀκόμη ἀνάσειρε, - μολὶς ἀνασειρῶσαι. **ἀνασειρόμαι** [σεύω] μόν. ἐν ἄορ. ἀνέσσυτο ὀρμητικῶς ἀνέρχομαι, ἀναπνέω : Ἰλ.Α 458 αἶμα δὲ οἱ σπασθέντος (τοῦ ἔγχους) ἀνέσσυτο.

ἀνασειρά-**ω** προσθέτω τὸ ἐλλείπον, ἀναπληρῶ, γίνομαι ἀντιοικῶμαι : ' Ἀριστοφ. Στωδ.1,34,2 αἱ γενέσεις ἀνασηκῶσι τὰς φθοράς.

ἀνασηκῶμαι [τὸ] δημ. κ. ἀνασηκῶμαι ἀνακάθισις, ἐπὶ κατακεκλιμένου, ἀνέγειρας' || γεν. ὁφθαλμοί, σήκωμαι ὄλγον πρὸς τὰ ἄνω : τὸ μπισθὸ ὅλγει ἀνασηκῶμαι.

ἀνασηκῶν δημ. κ. ἀνασηκῶν, ἀόρ. ἀνασηκῶς κ. ἀνασηκῶν, ἐπαίρω π. ἐλαφρῶς, ὑπεγείρω : ἀνασηκῶν τὸν καναπέ νὰ στρώσω τὸ χαλί, - μὴν ἀνασηκῶν τὸ χεῖρ σου γιὰτὶ δὲ σὲ φοβάμαι, - ἀνασηκῶς τὸν γακὰ σου' || ἀνα-

σῶμα ὀλίγον· ἀνασκήκωσις τὸ φρουστάνει τῆς ἀναδοστοῦ, ἀνεῖχω πρὸς στήμην· ἀνασκήκωσις τὸ σκιὰ νά τὸ καλοῦσθαι στὸ σαρμάρι· || βαστάζω τινά ἢ τι ἐπ' ἐμοῦ· τὸν ἀνασκήκωσα στὸν ὄμο· || ἀνολογῶνται τὴν χομίαν κείμενον· πετὰς χάμα τὰ ροῦχα σου καὶ ἐγὼ τ' ἀνασκήκων· || συμμαζεύω πρὸς μεταφορὰν· ἀνασκήκωσα τὰ πράγματα σου καὶ φύγῃ· 2) μτφ. ἐξεγείρω τινά, παρασῶμα· ἀνασκήκωσις πολλὰ ἀπὸ τὸ χωρὸ καὶ τοὺς ξενίτες· || παραπλανῶ, ἀποπλανῶ, ξεμολίζω, ξελογιάζω· μὲ τὰ παχιά τοῦ λόγια τὴν ἀνασκήκωσα τὴν κακομοίρα, φρ. τοῦ ἀνασκήκωσαν τὰ μυαλά· 3) μτφ. ὑπομνήσκω, ὑπενθυμίζω, ἀναφέρω τι· ὁ τραγ. τὰ ἀνασκήκωνει τὸν καὶ μὲν καὶ ἀναπαύουσιν δὲν ἔχει· 4) κηδεύω· τὸν ἀνασκήκωσαν πρῶτ' πρῶτ'· 5) ἀνασηκνῶμαι κ. ἀνε- κ. ἀνασηκνῶμαι, προστ. ἀνασηκνῶσαι κ. ἀνασηκῶ, ὁδρ. ἀνασηκνῶθηκα κ. ἀνασηκνῶθηκα, μτχ ἀνασηκνῶμενος ἐν πάσαις ταῖς ἀνωτέρω σημ. πλὴν τῆς τοῦ κηδεύω.

ἀνασκήκωσις-εως ἰή νεώτ. ἀνασκήκωσις βλ. λ. **ἀνασηκνῶ** ἐπὶ φρ. δημ. μὲ ἀνασηκνῶ βλ. λ. **ἀνασηκνῶς**-ῆ ὁ δημ. ὁ ἡμμερεθεῖς, ὄλιγον σηκνῶμενος, ἀνάκουφός· 2) ὁ ἀνωρθωμένος, ἐπὶ περιλοιμῶν, ἐνδύματος κττ.· μὲ ἀνασηκνῶ τὸ γιὰ καὶ μὲ τὸ γιὰ καὶ ἀνασηκνῶμενος· ὁ ὄλιγον ἀνασηκνῶς, ἐπὶ χιτῶνος, γυναικίω φορεμῶτος κττ.· 3) ὁ ὑπὸ ἄλλων ἐν χειρὶ βασταζόμενος, φερόμενος, ἐπὶ μὴ δυναμένῳ νὰ βαδίσῃαι· τὸν ἤραμε ἀνασηκνῶ στήν του.

ἀνασηκνῶ νεώτ. κ. δημ. σημαίνει ἐκ νέου· || δημ. μτχ. κ. ἀμτθ. ἀνημῖνα, ἡμῶ πάλιν, ἐπὶ κώδωνος ἐκκλησίας· 2) ναυτ. ἐπαναλομβῶν σῆμα ἐπαρθεῖν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου, ἵνα ληφθῇ ὑπὸ πλοίων μὴ δυναμένων νὰ λάβωσιν αὐτὸ ἀπ' εὐθείας.

ἀνάσηφίς-εως ἰή | ἐξ ὁσθενείας σήφης. **ἀνασηφῖται** ἀσθενῶν, ἀσθενῶν μετὰ δυσκολίας· Κοντ. Σμ. 3, 234 λέδον ἀνασηφῖται. **ἀνασηφῖτης** ἰδὲ νεώτ. παλαιός. γένος ἄμμι- νιτοειδῶν κεφαλοπόδων τῆς ὁμοιογ. τῶν τροπιτι- δῶν ζῆσαν κατὰ τὸ τριάσιον σύστημα.

ἀνασίλ(α)ισμοί ἔγω ἡ ποιοῦμαι κόμωσιν ἀνά- σιλλον βλ. λ.· Ἡσ.· ἀνασιλῶσιν ἐστειμένους ἔχειν τὰς τρίχας· ἀνάσιλλος στέφανος·.

ἀνασιλλοκομῶ-ῶ ἔγω ὠρθωμένην πρὸς τὰ ὄνα τὴν κόμην εἰς σχῆμα ἀνάσιλλον βλ. λ.· Πλούτ. Κράσι. 24 ἀνασιλλοκομῶντων | διορδ. ἀνασιλλῶ κομῶντων).

ἀνάσιλλος ἰδὲ εἶδος κομῶσέως καθ' ἡν αἱ τρί- χες τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐστρέφοντο πρὸς τὴν κορυφὴν ἠνωρθωμέναι εἰς πλόκαμον ἰσάιτερον· Ἀριστλ. Φυσικῶν. 5, 809, 23 ἀνώθεν δὲ τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ρίνα ἔχει τρίχας ἐκκλι- νεῖς ὅσον ἀνάσιλλον.

ἀνασιμῶμαι ἀνασιμῶ βλ. λ.· Πολυδ. 2, 73 καὶ ἀνασιμῶσθαι λέγουσι τὸ διαφραίνεσθαι τῷ σῆματι τῆς βίως μισοῦσθαι.

ἀνασιμῶρραμψος-ον νεώτ. ζωολ. ὁ ἔχων ράμ- φος ἀνάσιμον, ἐπὶ πτηνῶν.

ἀνάσιμος-ον ὁ ἔχων τὴν ρίνα σιμῆν· 2) γεν. ὁ κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον αὐτοῦ ἐστραμμένος πρὸς τὸ ὄνα· Ἀριστλ. Ζη. 2, 5 ὁ ἄρπην (ἑλέφας) ἔχει μεγάλους τε καὶ ἀνασίμους (χαυλοδόοντας)· 3) καὶ ἐπέκτ. δύσμορος, ὄσμορος· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 940 ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτεραν.

ἀνασιμῶ-ῶ ἐπὶ τῶν ζῶων, διαφραίνωμαι συ- στέλλων τὴν ρίνα· Ἡσ.· ἀνασιμῶν τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὅσῃν ἀρμύρῃα διαφραίνεσθαι.

ἀνασίτης Ἡσ.· ἀνασῆθις.

ἀνασίτης-εως Παν. κ. νεώτ. ἐκ νέου ἐφοδισ- μὸς αἵτου, εἰσαγωγή αἵτου, ἐπὶ πλοίων νεώτ. γεν. ἐκ νέου τίσις, ἀνασιτισμός.

ἀνασιχαίνομαι δημ. σιχαίνομαι, ἀηδιάζω, βδελύσσομαι.

ἀνασιχαμῶς ἰδὲ δημ. ἀνασιχασιά βλ. λ.

ἀνασιχασία ἰδὲ δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνασιχαί- νομαι βλ. λ.· 2) συνεκδ. ὁ προκαλὼν ἀνασιχασιά, βδελύγμα· φρ. βρώμα καὶ ἀνασιχασιά τοῦ κόσμου.

ἀνάσκη νεώτ. παλαιοζ. ὑποδιαιρέσις τῶν χει- λωσάντων βρωζῶν βλ. λ.

ἀνασκαίρι παλ. ὄνομα.

ἀνασκάλευμα ἰδὲ νεώτ. ἀνασκάλευσις βλ. λ.

ἀνασκάλευσις-εως ἰδὲ νεώτ. ἡ ἐκ νέου σκά- λεισις, ἡ κατ' ἐπιπολὴν ἀνάσκαψις, σκάρισμα βλ. λ.·

2) μτφ. ἡ ἐρευνα, διεκρίνισις, ἐξήγησις, ἀνακί- νησις παρωχημένων γεγονότων, ἰδίως ἐπὶ κακοῦ.

ἀνασκαλέω μαν. νεώτ. δημ. κ. ἀνασκαλέζω,

ὁδρ. ἀνεσκάλευσα, ἀνασκάλεψα, ἀνεσκαλέυ- θην, ἀνασκαλεῦθηκα ἀνακινῶ διὰ τὸν σκαλέυ- θρου | μὲ τὸ φουρνολόγο | μετατοπίζω, διευθετῶ, ὑποδακνίζω τὴν πυρὰν· ἐκδ. Ἐλλ. Ρητ. 1, 564, 25

φύσις αὐτὴ πυρὸς ἀνασκαλευμένη αὐξέσθαι, - ὄνη. ἀνασκάλεψε τὴ φωτίει· 2) συνεκδ. ἀνα- κινῶ δι' ὄργον ἢ διὰ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν

χώμα, ἄμμον ἢ ἄλλην εὐσκαπτον ὄλην, ἐλαφρῶς ἀνασκάπτω· Ζηνοδ. 1, 27 ἡ αἶψ τῶς ποσὶν ἀνα- σκαλεῖσασα ἀνέφηνε· Ἡσ. ἐν λ. αἶψ ἀνασκα- λήσασα· νεώτ. ἀνεσκάλευσα τὴν ἄμμον,

δημ. οἱ κότες ἀνασκάλεσαν ὄλο τὸ περιδάλι, ὄρθοτ. ἀνασκάλεσαν· 3) μτφ. ἀνοζωηρεύω,

κινῶ ἐκτενέστερον, ἐπὶ σκέψεως, ἀναμνήσεων κττ.· Θεοδωρτ. Ἰστ. Ἐκκλ. 1, 6, 24 ἀνασκαλεύσονται τῷ

πνεύματι τὸν λογισμὸν· 4) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνερευνῶ, ἀναδιφῶ ἀναζητῶ, ζητῶ νὰ ἐξηγῶ,

ἀνακινῶ· Εὐστ. Πον. 2, 68, 20 ἀνασκαλεῖται δὲ ἀμυδρὸς ἡ συγγραφή τὰ τοιαῦτα αἴτια, νεώτ.

ἀνασκαλεύω τὰ πρακτικὰ τῆς δικῆς εὐρον, δημ. μὴν ἀνασκαλεύεις τὰ αἰκογενειακά τοῦ γείτονος·

|| νεώτ. κ. δημ. ἀνερευνῶ ἀνακινῶ, ἐπαναφέρω εἰς ἐνημερότητα, ὁλοεῖ ἐξελών· ἀνεσκάλευσαν τὴν

λήσασθαι ἐπὶ ὁδοῦ, - δημ. δὲ ἀνα- σκαλέφουν τὸ σκάνδαλο, Ζερβ. Στοιχ. Μ. σὺν τὴν

παλιὰ ζωὴ μου ἀνασκαλεῖται ἡ θύμωσις· 5) ἀ- νασκαλεύωμαι μέσ. κ. παθ. ἐν πάσαις ταῖς ἀνωτ. σημ.

ἀνασκαλίζω δημ. κ. ἀνασκαλεῖν διὰ λισγα- ρίου | μὲ τὸ σκαλιστήρι | ἀνακινῶ, μετακινῶ εὐ- σκαπτον ὄλην, αἶον χώμα, ἄμμον κττ., ξεσκάπτω

ἢ ἀ. διὰ σκαλίσθρου ἐλαφρῶς μετατοπίζω, διευ- θετῶ, ἐν αἷς σημ. κ. τὸ ἀνασκαλεύω βλ. λ.·

2) εἰδ. σκαλίζω τοὺς βυθοὺς μὲ τὸ σκαντήλι, σκαντηλῶν, βολίζω, βυθομετρῶ.

ἀνασκάλλω ἀνακινῶ, ἀνασκαλεύω, ἀναμνή- σκω· Εὐστ. Πον. 2, 992 πάλιν εἰς νοὺν ἀνασκάλλει

συνήθως τὸν Ἀχιλλέα· παθ. -ομαι ἀνασκάπτο- μαι, ἀνασκαλέομαι· Πολυδ. 2, 83 εἰς σκόλ. Πλάτ.

Κωμ. 148 ἀνασκάλλεται ἀπὶ ἀνασκαλεῖται·.

ἀνασκαμνίζομαι δημ. χασμῶμαι βλ. λ.

ἀνασκαμνίζω δημ. ὑπεγείρωμαι, ἀνίσταμαι πρὸς ὑπόδοχην, προὔπαντισην τινος, ἀνασηκνῶ- μαι πρὸς δεξιῶσιν τινος.

ἀνασκαμνίσω ἰδὲ δημ. ἀπὸ τῆς ἑδρας ἀνίστα- μαι πρὸς ὑπόδοχην, δεξιῶσιν τινος, ἀ. προσήκωμαι.

ἀνάσκαπτα ἐπὶ φρ. δημ. ἀηδῶς· φρ. μοῦ ἐρ- χεται ἀνάσκαπτα | ἀηδιάζω, σιχαίνομαι |.

ἀνασκάπτω κ. νεώτ. ἀνασκάπτω σκάπτω φέρων τὰ κάτω ὄνα, ἀνορύσσω· Δ. Κάσι. 63, 16

λαβὼν θίκελλον καὶ ἀνασκάψας, Πολύβιαν. 2, 46

τὰς ὁπισθεν ὁδοὺς ἀνασκάπτουσι· || κ. παθ.· Πλάτ. 1, 15, 1) μὴ ἀνασκαπτομένης τῆς γῆς· || ἐξό- γομαι ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκρίζομαι, ἐκγίνομαι· Θεοφρ.

Π1 3, 18, 5 ῥίξας δ' ἐπιπόδιας καὶ μονοφυλῆς, ὥστε

ἀνασκάπτεσθαι ῥαδίως ὁλόρριζον· 2) σκάπτω εἰς βάθος ἀναζητῶν τι· Πλούτ. Θησ. 36 φιλοτι- μούμενος ἀνευρεῖν | τὰ Θησῆας ὁσθῆ | ἀνάσκα-

φεν· || νεώτ. κ. δημ. ἐνεργῶ ἀνασκαφῆς πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων· ἀνεσκαφὴν περὶ τὸ Ὀλεσιόν, - ἀνεσκάφη ὁ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν χώρος· 3) σκάπτων ἀνατρέψω ἐκ θεμελίων, καταδαφίζω, κατασκάπτω· Πολυδ.1,6,10 τοὺς ναυαῖς ἐκ θεμελίων ἀνεσκαφέν· 4) μῦθ. ἐν μίθ. σμ. ἀνεσκαμμένη διεφθαρμένη, τριμμένη· Μιχ.Ψελλ. 6,32 ἀνεσκαμμένη κόρη.

ἀνασκαφεύς-εως ἰδ. νεώτ. ὁ ἀνασκάπτων, ὁ ἐνεργῶν ἀνασκαφὴν βλ. λ. ἢ ἀνασκαφάς.

ἀνασκαφή ἡ|η κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκάπτω βλ. λ.· Στράβ. 9,421 παύσασθαι τῆς ἀνασκαφῆς, Εὐστ.Πον.1019, 61 χεῖλη καὶ ἀνασκαφαὶ κοίτης τάφρου· || νεώτ. εἰδ. ἡ διὰ τῆς ἐκσκαφῆς, ὀρυχῆς, ἀναζητήσεως πρὸς εὐρεσιν τῶν ὑπὸ γῆν κρυπτομένων, ἰδίᾳ ἀρχαιοτήτων· αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπεκάλυψαν τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, - ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαί.

ἀνασκαφίζω κ. δημ. ἀνорусσω Ἦσ. «ἀνασκαφίζει, σκάπτει, ὀρύττει· 2) δημ. σκάπτω διὰ λόγου τὴν ἐπιφάνειαν καλλιγραφμένης γῆς διὰ τὴν ἐκρίσιν τὰ ζιζάνια, ἀγριόδοξ· ἀνασκαφιστὰ τὰ χόρτα ἀπὸ τῆς κουκίης.

ἀνασκαφικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνασκαφὴν· ἀνασκαφικὰ ἔργα, - ἀνασκαφικὰ διαπάνα.

ἀνασκαφός-(η)-ος| μυν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄριστος τῶν ἀνασκαφῶν ἐκ τοῦ τάφου καὶ νὰ ἀπορριθῇ· Χρον.Πασχ.12 ὁ θεομισήτος καὶ ἀνάσκαφος Χοσρόης· 2) νεώτ. ὁ ἀνεσκαμμένος, ὁ δι' ἀνασκαφῆς ἐξηρσηνημένος· 2) ὁ προσάφωτος ἀνεσκαμμένος χώρος· ἀνάσκαφος ὁ δρόμος καὶ μὲ τὴν βροχὴν παραλάσιωσας.

ἀνασκαφίς-εως νεώτ. ἡ ἐκσκαφή, ἡ ἀνασκαφή, τὰ σκάψιμο, τὰ ξεχωμάτισμα.

ἀνασκαδάννυμι διασκορπίζω· Πλούτ.Πέρρ.22 τοὺς βέλεις τοὺς βαρβάρους ἀνασκαδάσας· || παθ. -νυμαι ἀπλώνομαι, διασκορπίζομαι· Πολύων.1,40,2 αἱ ἐκ τῆς πόλεως ἀνασκαδάννυνται ἀπὸ τὴν χώραν.

ἀνάσκελα ἐπίρρ. κ. τ' ἀνάσκελα μυν. κ. δημ. ὑπῆλθε, μὲ τὰ νῶτα ἐπὶ διαέδου, περὶ ἀνθρώπων ἢ ζώων· Εἰμ «ἀνά, σκέλα»· δ. τραγ. ἀνάσκελα κλυθάρειζε πίκουνα τινυδάδιας, Ἑρωτόκρ. Β2146 τὸ ἄλογο ρίχνη ἀνάσκελα μ' ὄλο τὸν καβαλάρη, - ἔπικε ἀνάσκελα, κοιμώμενος ἀνάσκελα, κολυμβῶ τ' ἀνάσκελα, τὸν ἔρριξε ἀνάσκελα, ξεπλῶθηκε τ' ἀνάσκελα (ὑπτιος ἐξετάθη), ἀντίθ. μῦθοι, τ' ἀπικούσα, τ' ἀπύστωμα.

ἀνασκαλός-(ό) μυν. κ. δημ. ὁ ἀνδοκλος=γαῖ-δουροπόδης| δαιμόνιον κακαποῖον ἐμφανιζόμενον κατὰ τὴν λαΐκην προλήθειαν τὴν νύκτα ὑπὸ μορφὴν ὀρθίου ὄνου· συνηθέστ. εἰς πληθ. ἀνασκαλάδες γεν. τὰ νυκτερινὰ δαιμόνια.

ἀνασκαλιέζω δημ. ἀνασκελιέω βλ. λ. **ἀνασκαλισμός**-(τό) δημ. ἡ πράξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκελιέω, ἀνασκελισμός βλ. λ.

ἀνασκαλιζέω ρίπτω τινὰ ὑπτιον· || θέτω τι ἀνεστραμμένον, ὑπτιῶς ἐπὶ πράγματι ἔχοντος σκέλη· 2) διασκελιζέω, δι' ἐκτάσεως τὸν σκελὴν διέρχοντα ἀνῶθεν ἐμποδίου τινός, ἄ. διασκελῶ, διασκελιζέω κ. δρασκελιζέω.

ἀνασκέλισμα-(τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀνασκελιέω βλ. λ.· || μὲ τ' ἀνασκέλισμα παῦ τοῦ «κανα χτύπησε στὸ κεφάλι»· 2) ἡ πράξις τοῦ ἀνασκελιέω βλ. λ.· || μὲ ἓνα ἀνασκέλισμα πέρασα ἀπ' τὸν ἄλλον δχτα.

ἀνάσκελος-η-ο δημ. ὁ ὑπτιος, ὁ ἀνεστραμμένος, ὁ ἀντιστροφῶς ὧν ἡ θεμελίωση, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων κ. ἐπιπλυν ἐχόντων σκέλη· ἀνάσκελος κοιμάται, κἀνὼ τὸν ἀνάσκελο | κολυμβῶ ὑπτιῶς· ἀντίθ. πρᾶμυτος κ. μῦθοι, πρᾶμυτος.

ἀνασκέλωμα-(τό) δημ. ἀνασκέλισμα βλ. λ. **ἀνασκελώνω** δημ. ρίπτω τινὰ ἢ τι ἀνάσκελα βλ. λ., παθ. κ. μέσ. -ώνομαι πίπτω, κατακλίνομαι ὑπτιος, ὑπτιάζω, ὑφῶ τὰ σκέλη· δ. τραγ. ἀνασκελύνεται ὁ καδῆς κὶ ἀνοίγει τὴν παλάμη· φρ. τί μοι ἀνασκελύνεσαι, μῆχ. παθ. ἀνασκελόμενος. **ἀνάσκελωτά** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνασκελῶτον βλ. λ.

ἀνασκελῶς-η-ο δημ. ὁ μὴ πεσὼν ἐπὶ νῶτα, ποῦ δὲν ἀνασκελῶθηκε.

ἀνασκελῶτός-η-ο δημ. ὁ ὑπτιᾶσας, ὁ ἐπὶ νῶτα κείμενος, ὁ μὲ τὰ σκέλη ἀνιόντων ὑπτιῶς κατακείμενος· || κ. ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων σκέλη, ποδάρια· ἀνασκ-καρέκλα, -τραπέζι.

ἀνασκέπτομαι κ. νεώτ. παρατηρῶ, ἐξετάζω· μόν. μέλλ. κ. ἀόρ. ὡς συμπλήρωσις τοῦ ἀνασκοπῶ-έω· Πλάτ.Θεαιτ.144 D ἴνα κἀνὼ ἐμαυτὸν ἀνασκέπωμαι· || μῦθ. κ. κατ' ἐνεστ.· Πλούτ. Ἰδ.438 D ταῦτ'... ἀνασκέπτομαι καὶ ὅμᾳς παρκαλῶ· || νεώτ. κ. πάλιν σκέπτομαι, ἀκεπτόμενος ἐπανεξετάζω τι.

ἀνασκευάζω κ. νεώτ. συσκευάζω-τὰ πράγματα μου πρὸς ἀναχώρησιν· Ξεν.Ἀν.6,28 τὴν ἀγορὴν εἰσω ἀνασκευάσαντες | διαλύσαντες τὴν ἀγορὰν τὰ ὄνια ἐντὸς τῆς πόλεως εἰσήγαγον· || μέσ.· Θουκ.1,18,2 οἱ Ἀθηναῖοι διαπονηθέντες ἐκλείπειν τὴν πόλιν καὶ ἀνασκευάσμενοι ἐς τὰς ναυὰς ἐβδόντες ναυτικὸν ἐγένοντο | λαδόντες τὰ πράγματα τῶν μεν' ἐούτων· 2) ἀγαγμένον τόπον μετακομίζω πᾶν ὅ,τι εὖρ· Θουκ.4,116,2 τὴν Λίκυθον καθελὼν καὶ ἀνασκευάσας τέμνοος ἀνήκεν ἔπον· || καταστρέφω, ἐρημνῶ· Ξεν.ΚΠ 6,2,25 ἀνασκευάσεται γὰρ τὰ μὲν ὤρων, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν παλεμίων· 3) παθ. ἐπὶ τραπέζῃ, διαλύομαι, πτωχεύω· Δημ.1205,3 διὰ τούτους τοὺς ἀνδρας αἱ τράπεζαι ἀνασκευάζονται, αἱ δὲ ἀπορούμενοι μὲν θανατίζονται, εὐπρόσφραγτες δὲ μὴ ἀποδιδοῦσιν· || μῦθ. καταστρέφονται· Εὐρ.Ἠλ. 602 πάντ' ἀνασκευάσμεθ' | καθ' ὅλα εἰμῶθα κατεστραπμένοι· 4) κ. νεώτ. ἀναίρῶ, ἀνατρέπω, ἐξελέγχων καταρρίπτω· Πολυδ.9,31,6 ἀνασκευάζειν μέλλετε τὰς συνθήκας, νεώτ. ἀνασκευασθῆσαν τὰ ἐπιχειρήματά του· 5) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ τὸ πεπτοκός· Στράβ.7,38 ἴν (πυραμίδι) Ἀλέξανδρος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι· 6) νεώτ. ἐκ νέου ἢ τελειότερον ταχθετὸ, τοποθετῶ, συσκευάζω, ἐπὶ πραγμάτων· ἀνασκευασμένα δέματα.

ἀνασκευάσιμος-αν νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἀνασκευῆς βλ. λ.

ἀνασκευόσις-εως νεώτ. ἀνασκευή βλ. λ.

ἀνασκευασμός-(ό) μῦθ. συσκευή, τακτοποίησις, ἐπὶ πραγμάτων.

ἀνασκευαστήρ θηλ. -άστρια νεώτ. ἀνασκευαστής βλ. λ.

ἀνασκευαστής ἰδὲ νεώτ. ὁ ἐλέγχων, ἀνασκευάζων, ἀποδεικνύων πλημμελεῖς, ἀναίρων ἄλλοτριους ἰσχυρισμούς, πραγματείας κττ.

ἀνασκευαστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος πρὸς ἀνασκευήν, πρὸς ἀντίρρην· Ἀριστ.Τόν. 152 D 37 ἀνασκευαστικοὶ τόποι | ἐν τῇ λογικῇ· 2) καταστρεπτικὸς τινος· Σέξτ.Εμν.Μ.8,196 ἀνασκευαστικοὶ ἄλλῃων· 3) κ. ἀντίθ. ἀνοικοδομητικός, ἐπανορθωτικός· Σωρ.2,50.

ἀνασκευαστικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνασκευαστικόν βλ. λ.1) κ. 3)· Ἀριστ.Ἀναλ.Πρ. 52 A 38 ἀνασκευαστικῶς δέκνυται.

ἀνασκευή ἡ|η κ. νεώτ. καταπίεσις, κατάνηξις, καταστολή· Ἀρρ.Ἐπικτ.4,1,175 οὐ γὰρ ἐκπληρώσει τὴν ἐπιθυμωμένων ἀνασκευάσει, ἀλλὰ ἀνασκευῇ τῆς ἐπιθυμίας· || ἀπόκρουσις, ἀποσόφθαις· Κλήμ.Στρώμ.570 τῶν ἐπιβουλῶν ἀνασκευῇ· κ. ἱατρ.Διοσκ.3,154 πρὸς ἀνασκευὴν τῶν περιδι-

κῶν πυρετῶν 2] ἀνατροπή, ἐπὶ πραγμάτων : βετ.θολ.27· || κ. νεώτ. ἔλεγχος κ. ἀναίρεσις, ἀνατροπή ἐπιχειρημάτων, πληροφοριῶν, βεβαιώσεων κττ. ἄλλου· ἐν τῇ ρητορικῇ ἀντίθ. ὅρας ἡ κατασκευὴ : Ὁμ.Μ.508 «λέγεται δὲ κατασκευὴ καὶ τῇ ρητορικῶν προγύμνασμα, ὃ ἐκτονίσις ἡ ἀνασκευὴ»· νεώτ. ἀνασκευὴ διδασκαλία, θεωρίας, συγγραμμάτων, διατριβῆς 3] ἐπανορθωτικὴ ἀνακατάταξις, ἀνασυστασις.

ἀνάσκαφίς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ σκέψις ἡ κατ' ἄλλης σκέψεως ἀντιφερομένη· 2] ἡ ἐκ νέου, ἡ μετὰ μετ' ἑαυτοῦ προσοχῆς, ἡ ἐμβριθεστερά σκέψις.

ἀνάσκαφθῆς-οὗς-εἰς, ὁ μὴ ἀπὸ κηλίδος ρυπανθεὶς, στήματις ἀπαλλαγείς.

ἀνάσκαφται (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἀγυμνασία, τὸ νὰ μὴ εἶναι τις ἡ τὸ νὰ ὀλιγορῇ νὰ εἶναι ἡσκημένος : Εὐσεβ.Ε.Στοδ.2,172 ὅπως μὴ ὀλιγορῇ καὶ ἀνασκήται ἀρετῆς ψυχῆς ἐμφυῖ· νεώτ. ἡ μὴ ἐκτέλεισις ἀσκήσεων, ἰδίᾳ στρατιωτικῶν : ἡ ἀνασκίση τῶν νεοσυλλέκτων - τῶν ἀεροπόρων.

ἀνάσκητος (-η)-α(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἡσκημένος, ὁ ἀγύμναστος : Ξεν.ΚΠ.8,8,24 οἰσιντο σφίσιν ὁμοίους τοὺς ἀνασκήτους ταῖς ἡσκηκόσιν ἐσσεσθαι, Πλούτ.Σχόλ. ἀνθρώποις ἀνασκήτοις ὑπὸ λόγου, νεώτ. ἀνάσκητοι εἰς τὴν ἀποκοδόλην - εἰς τὸ γράφειν, - εἰς τὸ ἀγορεύειν κττ., δημ. ἀνάσκητοι στρατιώτες 2] νεώτ. κ. δημ. ἐκεῖνος, ὃν δὲν ἡσκησεν ὁ δικαιούμενος : ἀνάσκητον ἐπάγγελμα, ἀνάσκητον δικαίωμα φήσου· || εἰδ. νομ. τὸ μὴ δικαστικῶς ἀσκηθῆναι, ἀξιώθων δικαίωμα, ἡ ἐνδίκον μέσον : ἀνάσκητος ἀγωγή, - ἐνστάσις. **ἀνάσκητος** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνάσκητον βλ. λ., ἀνευ ἀσκήσεως : Πλούτ.Μθ.112 D ἀνάσκητος δικαίμενοι.

ἀνάσκιγμα (τὸ) δημ. τὸ δι' οὗ ἐκφοβίζει τις, φόβητρον, σκιάχτρο : ἐβδα ἀνάσκιγμα γιὰ τὰ παυλία στ' ἀμπέλι, ποροίμ. ἀνάσκιγμα τοῦ κλέπτη τὸ σκύλος (ἡ ἐπιβλεψίς προφυλάττει). **ἀνάσκιγμός** (ὁ) δημ. κ. ἀνάσκιξις ἡ ἐκφόβησις, τὸ σκιάξιμα : ἀπὸ τὸν ἀνάσκιγμὸ τοῦ λιγοθύμης.

ἀνάσκιμα (τὸ) δημ. ἀνάσκιμα βλ. λ. **ἀνάσκιμος** (ὁ) δημ. ἀνάσκιμος βλ. λ.

ἀνάσκιξις (ἡ) δημ. ὁ ἀνάσκιγμός βλ. λ. : τὰ παιδικὰ δὲ θέλουσι ἀνάσκιξιν.

ἀνάσκισάρεθς-άρα-άρικα δημ. ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸ συχαίνεσθαι, ἀηδιάζειν.

ἀνάσκισάσις (ἡ) δημ. κ. ἀνάσκιωσύνη ἀηδία, σιχασιά, σιχαμάρα πρὸς τι : παροιμ. χερί, μαχαίρῃ καὶ νερὸ τρεχόμενον ἀνάσκισάσι δὲν ἔχουν - ἡ ἀνάσκιωσύνη τῆς βαρεμένης καὶ τὸν ἀρρωστοῦ συχαρμένους εἶναι.

ἀνάσκισμος (τὸ) δημ. ἐκφόβησις, ἀπειλή, φοβέρισμα 2] ἀνάσκιγμα βλ. λ.

ἀνασκιδνῆναι ἀντὶ ἀνασκεδάνναι βλ. λ. : Φιλ.1,262 ὁ ἀνασκιδνῶν... τὰς περὶ τῶν καλῶν δόξας.

ἀνασκιναλεύεω κ. ἀνασκιναυλεῖω μτν. ἀνασχινδάλειω βλ. λ.

ἀνασκιναυλεῖω κ. -αλεῖω ἀνασχινδολεῖω βλ. λ.

ἀνασκιρτάω δημ. ὀβριζέω, προπηλακίζω. **ἀνασκιρτάω** δημ. κ. ἀνασκιρίζω (ἰ.γρ. -υρτάω, -πρίζω) κ. ἀνασκιρίζω τοποθετῶ καλῶς, διευθετῶ μετὰ τάξεως ἀνατακτοῦμαι, ἀνασκιρίζω : παροιμ. ἀνασκήρας νὰ βρισκῇς (τακτοποιεῖς) νὰ εὐρίσκῃς εὐχέρως τὰ πράγματα σου), - ἀνασκιρμένη αὐλή, νοικιακρὰ τὴν ἔχει.

ἀνασκιρῆμα (τὸ) δημ. κ. ἀνασκιρῆσις διακόσμησις, διευθετήσις ἀτάκτως κειμένων πραγμάτων, ὁ σύγρημα 2] τοποθέτησις πραγμάτων εἰς μέρας ἀσφαλῆς, συγ. φύλαγμα.

ἀνασκιρῶ-άω δημ. (ἰ.γρ. -υρῶ) κ. ἀνασκιρῶ καθιερῶ ἑκάστιν τινα, οἷον οὐλήν, ὁδὸν κττ.

ἀνασκιρῆμα (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκιρῶ βλ. λ.

ἀνασκιρῆσις-εως (ἡ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκιρῶ βλ. λ.

ἀνασκιρῶ-άω κ. νεώτ. σκιρῶ πρὸς τὰ ἄνω, πνέσσομαι ἐλαφρῶς ἀναπηδῶ : Πολύαιν.1,46 τὰ κτήνη... ἀπαυθύναντα, πῶς καὶ νομῆς λαθόμενα ἀνεοκίρῃ, Ἀλκίφρ.Επ.1,10 αἱ δελφίνας ἀνασκιρῶντες 2] ἐκ πάθους εὐαρέστου ἡ δυσαρέστου συγκινήσιμα, συνταράσσομαι, σκιρῶ, οἰονεὶ ἀναπηδῶ : Διοδ.Σ19,55 ὁ δὲ Ἀντίγονος ἀκούσας ἀνεοκίρῃσεν καὶ περιχαρὴς ἦν ἰδεῖν ὅπως ἀπ' τῆ χαρὰ τοῦ, νεώτ. ἀνεοκίρῃσεν ἐκ συγκινήσεως, - ἐξ ἐλπίδος ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ κττ.

3] παθ. μτχ. ἀνεοκίρῃσενος ΑΒ «Εὐδοκίᾳ ἐπὶ τῶν αἰῶν εἶπε τὴν λέξιν».

ἀνασκολογίζω κ. νεώτ. προσκολλῶ τινα ἐπὶ σκόλοπον, ἐπὶ εὐλοῦν, ἀνασταυρῶ, παλουκῶν : Ἡρ.3,159 τὸν ἀνδρῶν εἰς τρισχίλους ἀνασκολοπίσεν νεώτ. κ. παθ. : Λοῦκ.Προμ.7 καταπέλαι ἀνασκολοπισθεσόμενον, νεώτ. ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας ἀνασκολοπισθεῖν.

ἀνασκολοπίσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκολογίζω βλ. λ.

ἀνασκολόπισμα (τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἀνασκολοπίσις βλ. λ.

ἀνασκολοπισμός (ὁ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκολογίζω βλ. λ. : Γρηγ. Νύσσ.1,835 C τὸν ἐπὶ κεφαλῇ ἀνασκολοπισμένον. **ἀνασκολόπηται** Ἡσ. «ἀνασκολόφας γυναικῶς».

ἀνασκολή (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐξέτασις λεπτομερεστερά κ. ἀκριβεστερά, ἐπὶ γεγονότων, ζητημάτων κττ., ἂ. ἀνασκόλησις βλ. λ. 2] ἐπανεξέτασις, ἐκ νέου ἔρευνα, διὰ τῆς σκέψεως ἀναθεώρησις, σύντομος ἐπανεξέτασις : ἐξ ἀνασκολῆς τῶν δεδωμένων συνεπέρανα εἶναι εἰναίεχοις 3] δημ. ἀναμέτρσις, ἐκτίμησις, ἀναλογισμός, ἐπὶ ἡθικῶν ζητημάτων, οἷον εὐδύνει, τιμωπότης, εὐπρεπείας κττ. : στὰ ἐρωτικά ζητήματα αὐτὸς ὁ δυνδρωσκὸς ἀνασκολῇ δὲν ἔχει - κλέβει χωρὶς ἀνασκαπῇ.

|| δισταγμός, ἐπιφύλαξις : ὁ νόμος μὲ κάνει νὰ ἔχω ἀνασκαπῇ - γι' αὐτὸ τὸ γάμο ἔχω πολλές ἀνασκαπές.

ἀνασκόλησις-εως νεώτ. ἡ διὰ τῆς σκέψεως ἀναδρομὴ, ἀναμέτρσις, ἐκτίμησις γεγονότος, ζητήματος, ὑποθέσεως, ἡ συνθεστ. σειρὰς γεγονότων κλπ., ἀναλογισμός, κρίσις, ἐκτίμησις, ἐπὶ γεγονότων κλπ. : ἡ ἀνασκόλησις τῆς πολιτικῆς καταστάσεως - τῶν γενομένων - τοῦ παρελθόντος κττ. || συνωπική ἐπανεξέτασις : ἀνασκόλησις τῶν μέχρι τοῦδε διδοχθέντων.

ἀνασκολῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ἀρχ. -σκέφομαι, ἀόρ. ἀρχ. -εσκεφόμεν παρατηρῶ τὴν προσεπικῶς, ἀκρίβως ἐξετάζω τὰ καθ' ἑκάστα παρατηρῶ, ἀναλογίζομαι περὶ τίνος : Ἀριστ.Θεσμ.666 πάντ' ἀνεσκόπει καλῶς, Ὁμ.1,332,2 τὰ τε ἄλλα αὐτὰ ἀνεσκόπουσιν... Ξεν.Προα.5,11 τις τὰ προγεγενημένα ἐπὶ ἀνασκολῇ τῇ πᾶσι πᾶς ἀπαδεῖται νεώτ. ἀνασκολοῦντες τὰ παρηγμένα || μέσ. ἀνασκολοῦμαι-έομαι : Λοῦκ.Φίλοκ.22 φροντίζων τὴν καὶ ἀνασκολοῦμενος, Λογγίν.Υφ.1,1 τὰ... συγγραμμάτων ἀνασκολοῦμενους ἡμῖν νεώτ. κ. δημ. διὰ τῆς σκέψεως ἀντρέχω εἰς τὰ παρελθόντα, ἀναστοχάζομαι, ἀναμνησκόμεναι, ἐπανεξετάζω συντόμως, ἐπισκοπῶ : δ. διὰτ. ἀνασκολῶ τὰ πού ἦσαν καὶ μὲ κατέχει τρόμος.

ἀνασκολοῦμαι (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασκολοῦμαι ἡ ἀνασκολοῦμαι.

ἀνασκούμπώνω δημ. ἀνακολῶ, τὸ μον. ἀνακουμπῶ, ἐκπορρίζω τὰς χειρὶδας πινὸς ἀνασούρω

ταύτας, ὥστε νὰ ἀποσημνωθοῦν οἱ βραχίονες πρὸς εὐχερεστέραν ἐργασίαν ἢ πρὸς ἄλλον σκοπὸν: φρ. ἀνασκούμπων τὰ μανίκια, - ἀνασκούμπωσέ με νὰ ζυμώσω· || συνήθ. μέσ. -ομαι, ὁδρ. -ώθηκα, παθ.μτχ. ἀνασκούμπωμένος: ἀνασκούμπωθῆκα νὰ πλύνω, - νὰ λουστῶ· || κ. κατ' ἐπέκτ. ἀναούρω ἡ διευρύνω μέρος τι τῆς ἀμφιέσεώς μου: δ. τραγ. βρίσκει τὸν κόρφο τῇ ἀνοιχτῷ, τὰ χεῖλια φιλημένα | καὶ τῇ χρυσῇ τῆς τὴν ποδὶά φηλὰ ἀνασκούμπωμένη· 2) μτφ. ἐτοιμαζομαι ὡς ἐνεργῶς τι, ὅπως ἐπέμθω εἰς τι, παρασκευάζομαι πρὸς τι, ἀποδύομαι: ἀνασκούμπωθῆκε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ διπλωμα, - ἀνασκούμπώθηκε γιὰ τὸ φαί, - γιὰ καυθῶ, φρ. ἐτοιμος κι ἀνασκούμπωμένος | καθ' ὅλο ἐτοιμός |.

ἀνασκούφωτος-η-ο δημ. ἀσκεπής, ξεσκούφωτος. **ἀνασκυζῶ-ᾶω** ἐκ νέου ὀργῶ πρὸς αὐνοῦσαν, ἐπὶ γυναικῶν κ. κιναιδῶν: AB 12,15, Κωμ. Αἰθέσπ. 930.

ἀνασκυλῶ-ᾶω δημ. ἀνασκυρίζω βλλ.

ἀνασκύρηντος-η-ο δημ. ἀνασκύριτος βλ. λ.

ἀνασκύριτος-η-ο δημ. κ. ἀνασκύρτης ὁ ἀκαλλώπιστος, ὁ ἀμελῶς ἡ ἀκαθάρτος ἔχων, ἐπὶ ἀνθρώπων· || ὁ ἀτάκτως τοποθετημένος, ἀδιακόρητος, ἀσυγύριστος, ἐπὶ πραγμάτων.

ἀνασκυρνώ-ᾶω δημ. ἀνοσκυρᾶω βλλ.

ἀνασκώπτω ἐπισκώπτω, 'Ἡσ. «ἀνεικάσασθαι, ἀνασκώφαι», AB 396 «ἀνεικάσασθε, ἀνασκώφατε, Δραπέσιτι Κρατίνος».

ἀνασμιλεύω νεώτ. ἐκ νέου σμιλεύω τι μετ' ἐπιμελείας ἐπεξεργάζομαι διὰ τῆς σμύλης τὰ λεπτότερα μέρη γλυπτοῦ πινος.

ἀνασμονή (ἡ) δημ. ἀνεσις, ἀνακούφισις, ξελαφρυνός, ξεκούρασμα.

ἀνασμούχω μτγν. κάμνω τι νὰ ἐξατμισθῇ βαθμύδον διὰ τοῦ πυρός, κατατήκω τι βραδέως: 'Αρετ. Χραν. Παθ. I, | οὐ γὰρ τοῦ σώματος μαλόν ἀπρίξ λαβόμενον ταχὺ ἀνασμούχει τε καὶ δάπτει.

ἀνασοδῆ (ἡ) κ. ἀνασοδὴ μων. ταραχὴ, θόρυβος, ἀγχογῶγια: 'Αθαν. I, 174, B ἀνασοδῆς καὶ στάσεως πρόφασιν.

ἀνασοδῆσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασοδῆ βλλ.

ἀνασοδῶ-ᾶω κ. μων. κ. δημ. κάμνω πνὰ νὰ φοβηθῇ, ἐκφοβίζω, τρομάζω, σκιάζω: Πλάτ. Αὐσ. 206 A εἰ ἀνασοδοῖ τὴν ἀγρῶν, 'Οπμ. 'Εξ. I, 27 ἐκ τοῦ φωλεοῦ προσελθὼν ἀνασοδῆ τοὺς νεοττοῦς· || γεν. ταραττω, διεγείρω, ἀνακινῶ: Μέν. Πρ. 406, I 7 τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνασοδῆσαν ἐριν, Πλούτ. 'Οθ. 44D ἀεὶ δὲ λυπεῖ τοὺς ἀκρούμενους, ἀνασοδὼν καὶ συνεξαίνεσις παρὰ γνῶμην· 2) ἀπελᾶναι, ἐκπαθεῖν ποιοῦμαι, ἀπομακρύνω πνὰ: Πλάτ. Ἐπιστ. 7, 348 A διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοδῆσαι με· || μων. ἐκδιώκω: 'Ιω. Δαμ. I, 369 A τῇ πράσοκιδῇ τὰς μυσίας ἀνασοδῆ· || παθ. ἐν πάσις ταῖς ἀνωτέρω σμν.: 'Αρρ. Κυν. 25, 5 πλάττειται (ἡ κύνων) καὶ ἐκκρῶν νύεται καὶ ἀνασοδεῖται· || ἐν μτχ.: Λουκ. Τιμ. 54 ἐργαται τιτανῶδες βέλῃων, ἀνασοσοδῆμενός τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην | με τὴν κόμην ἀνθρωπομένην |.

ἀνασοδύν (τὸ) δημ. τὸ χόρτον ἀνιθον βλλ.: δ. Διστ. μέσ. στὰ Ζαγάρη εἶναι δεντρί τὸ λέγονον ἀνασονί | θηαις, κόρη μ, κι ἀν φίλῃσα καμὰ δὲν εἶπε σάνει.

ἀνασοφῶ-ᾶω δημ. κ. ἀνασοφίζω ἀναλαμβάνω τὰς δυνατόμεις μου, ἀναρρῶνμαι: ἀνασοφῆσε ὁ ἄρρωστος· 2) ἐκπλοῦσθαι ἐκ νέου, πάσχω υποτροπὴν, ἐπὶ νόσων, πληγῶν, ἐξανθήματων κττ.: ἀνασοφῆσε ἡ θέρμη, - ἡ λαβώματα· 3) μτβ. ἀνανεῶναι, διὰ τῆς υπενημιόσεως, ἐπὶ θλίψεων, δυσστημάτων κττ.: μὴ τοῦ ἀνασοφίζης τὸν καμμό. **ἀνασποθιάς** (ὁ) νεώτ. λατρ. ἐπισποθιάς βλ. λ.

ἀνασπάζομαι δημ. κ. ἀνασπαίνομαι, ὁδρ. ἀνασπᾶσθαι κ. ἀνησπᾶσθαι, ἀσπάζομαι, φιλῶ τὰς ἱερὰς εἰκόνας καὶ ἐν γένει πᾶν θεωρούμενον ὡς ἱερὸν: ἀνασπᾶσθαι τὸν 'Επιτάφια· || ἐν χρ. ἐνίστε καὶ ἐπὶ νεκρῶν: ὅλοι ἀνασπᾶσθαι τὸν Λεῖφάνον τῆς.

ἀνασπάζουσιν 'Ἡσ. «ἀνασπαράττουσιν».

ἀνασπαλῖνη (ἡ) νεώτ. φαρμ. λαολῖνη, μὴ καθάρᾳ, χρήσιμος εἰς παρασκευὴν ἄλοιφον.

ἀνασπάρω σπαράσσω, ἐξέλλω, τραβῶ ἐξάγων βιάως, ἐκσπίζω, σπάζω: Εὐρ. Βάκχ. 1104 βί-ζας ἀνεσπάρασσον αἰσιδῆροις μοχλοῖς.

ἀνασπᾶς (ἡ) φωτὸν ἀνεσπαμένον βιάως, μετὰ τῆς ρίζης τοῦ ἐξαχθέν· 'Ἡσ. «ἀνοσπᾶσιν».

ἀνασπασίς-εως κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀνασπᾶ βλλ.: Θεοφρ. Αἰτ. Φ 5, 57 τὸ ἔτερον ἐκινήθη ὁμολῶς καὶ τὴν ἀνάσπασιν εἶχε τῆς γῆς | παρῆσυρε καὶ ἐσκόρπισε μέρος τῆς γῆς |, νεώτ. ἀνάσπασις φωτοῦ μετὰ τῆς ρίζης· || ἀνσπασίς ἔφους | βίολα ἀπὸ τῆς θήκης τὸν ἐξαγωγή |.

ἀνασπασμα (τὸ) μων. κ. δημ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἀνασπᾶ βλ. λ., τὸ ἀνεσπασμένον 2) δημ. τὸ ἀσπάζεσθαι εὐλαδῶς, ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων καὶ ἐπὶ τεχνώτοισι: τὸ ἀνάσπασμα τοῦ 'Επιτάφου, - τὸ ἀνάσπασμα τοῦ νεκροῦ.

ἀνασπαστήρ (τὸ) νεώτ. πᾶν εἰδικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ γίνεται ἀνάσπασις, θιαία ἐξαγωγῇ, ἐκρίζω-αις· 2) θύλακ· ἐξ ὑφάσματος ὀρεινῶς πεπλεγμένο, ἔχων ἐκατέρωθεν δύο ταινίας, δυναμένης νὰ ζωσθῶσιν περὶ τὴν ὀσφύν, καὶ χρησιμεύων νὰ διακρατῇ τοὺς ὄρχεις εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτῶν θέσιν, διεδνλ. σουσπασσάρ.

ἀνασπαστήριον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ὡς οὐσ. μὴχανημα πρὸς ἀνύψωσιν καταρρακτῶν θυρῶν: 'Απν. Εμφ. 4, 78 τὰς πύλας αὐθ δυναμέ-νους ἐπὶ ἀνασπᾶσαι χωρὶς ἀνασπαστηρίων γε-νομένης· 2) νεώτ. ὁ ἀνασπαστήρ βλ. λ.

ἀνασπαστήριος-ον ὁ πρὸς ἀνάσπασιν βλλ. προσφυής, ἐπιτήδειος.

ἀνασπαστήριος-η-όν νεώτ. ὁ ἀνασπαστήριος βλλ.: ἀνασπαστικὸν μὴχάνημα ἀγκύρας.

ἀνάσπαστος-ον κ. ἀνασπαστός-η-όν ὁ ἀνε-σπασμένος, ὁ ἀνασπρητός: 'Αριστ. Σφ. 382· 2) ὁ διὰ τῆς βίας μετοικιζόμενος: 'Ἡρ. 5, 12 Παιόνες ἀνασπαστοὺς παῖσαι ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίην· 3) ἐπὶ θύρας ἡ πύλης, ἡ πρὸς τὰ ἔσω ἀνοίγομενη: Σοφ. Αὐτ. 1186 καὶ τυγχάνω τε κλῆθρ' ἀνασπαστὴν πόλιν χαλῶσα· 4) ἀνασπαστοί (οἱ) ὡς οὐσ. ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων: 'Αθην. 543B.

ἀνασπαστός-η-όν ἀνάσπαστος βλλ.

ἀνάσπαστρον (τὸ) νεώτ. προσπερινίδιον βλλ.

ἀνασπείρω μτγν. διασπείρω.

ἀνάσπειρα (τὰ) νεώτ. παλαιοί, τάξεις ἰχθύων μα-λακοδέρμων ζήσασα κατὰ τὸ σιλοῦρειον σύστη-μα· τὰ ἀνάσπειρα εἶχον σῶμα ὁστρακοειδές, σκελετὸν οὐδέποτε ἀπαστευόμενον, ἑσπεροῦντο δὲ ἀκρῶν, ὀδόντων καὶ αἰαγόνας.

ἀνασπίδης (ὁ) παλαιοί, γένος ἀρθροπόδων μα-λακοστράκων τῆς τάξεως τῶν συγκριζῶν, ζή-σαν κατὰ τὸν παλαιοκοινὸν αἰῶνα.

ἀνασπίς-ιδος (ἡ) μτγν. ὁ μὴ ἔχων ἀσπίδα.

ἀνασπίς (ὁ) (2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κο-λεοπτέρων τῆς ὁμοιογενείας τῶν κορδελιδίων, οὐ 35 εἶδη ἐν Εὐρώπῃ· ἔχει σῶμα ἐπιμήκη, μακρὰς κεφαλὰς καὶ θυγκας ἀλούς, ζῇ ἐπὶ ἀνθῶν καὶ σεσοφωμένον ἐξῶν.

ἀνασπογγίζω σπογγίζω καλῶς, καθαρίζω διὰ σπόγγου: 'Ἰπν. Ἐκκ. 4 ἀνασπογγίζειν τὸ ἔλκος.

ἀνασπῶ-ᾶω ποιητ. ἀνσπᾶω κ. νεώτ. κ. δημ. σπῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνσπῶμαι, ἀνέλλω: 'Ἡρ. 5, 16 ἀνασπῇ (σπυρίδω) πλήρησιν ἰχθύων· || νεώτ. ἀνασπῶ τὸ ἔφος, - τὴν μάχαιραν· || μέο. 'Ιλ. N 754 ἐκ χρόδς ἔγχεας ἀνεσπᾶσται· 2) λαμβάνω

διὰ τῆς βίας, ἀρπάζων ἀπόγω : Πλ.αὐτ.Ή8.557 G Ἑρακλῆς ἀνασπῶσας τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν ἐς Φενάον ἀπηνέγκαστο, Λουκ.Τυραν.5 ἐκέλευς ἦν ὁ ταῦς ἐφέθους ἀνασπῶν || καὶ παθ. ἀρπάζομαι, ἀπόγωμαι : Λουκ.Χαρ.16 ἀνασπασθεὶς ἀνω μετέωρος ἐστὶ 3) κ. δημ. ἀνέλκων, ἐκρίκω κ. παθ. ἀνέλκωμαι, ἐκρίκομαι : Πλ.αὐτ.Ζ12,1 δένδρα ἀνασπῶ (ἀέλεφας), Θεοδ.22,2 πρὸς τὴν τῆν ἀγρωστὴν ἀνασπῶν, Ἀριστ.Ζ19,1 αἱ μὲν πίνονται προσεπιφύκασιν, αἱ δὲ σωλήνες ἀνασπασθέντες οὐ θύονται ζῆν, δημ. ὅλο κ. ἀνασπῶ ἀγκασθόρα ἀπὸ τῆς βραγίης, κ. ἐν παθ. μτχ. βρήκα ἀνασπασμένα ἀπὸ κἀπαιον ἐγθρό δλα τὰ νιοφύτια του 4) ἐπὶ πλοίου, σύρω εἰς τὴν ξηρὰν, ἀνέλκω, ἀναδιβάζω : Ἡρ.7,188 ἐφθασαν τὸν χειμῶνα ἀνασπῶσάντες τὰς νέας, Σουκ.4,9,1 καὶ τὰς τριήρεις ἀνασπῶσας ὁπὸ τὸ τειχισμὸν προσεσταύρωσε 5) ἀναρροφῶ, ροφῶ : Αἰσχ.Εὐμ.647 ἀνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἰμ' ἀνασπῶσθ κόνιν, Ἀριστ.Ζ1495 Α 26 ἀνασπῶν πστῶν || κ. ἀντλῶ : Σουκ.4,97,3 ὁδωρ τε ἀνασπῶσάντας ὑδρευσθεσθαι | ἀντλήσαντας 6) ἀποσύρω, τραφῶ ὁπίσω : Ἀριστ.Πλ.691 τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε 7) καταρρίπτω, καταστρέφω, χαλῶ, ξεπαρασιάζω : Ἡρ.7,119 τὴν τε σκηνὴν ἀνασπῶσάντας καὶ τὰ ἐπιπλάκα πάντα λαβόντες, Σουκ.6,100,3 τὸ σταυρωμα ἀνασπασαν καὶ διεφύρσαν ταύς σταυρούς 8) μτφ. ἀνασπῶ λόγους ὁμιλῶ ὀργλῶς, ἀπευθύνω βιαίως λόγους : Σοφ.Α1.302 λόγους ἀέσπα ταύς μὲν Ἀτρεΐδων κῆτα, τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεὶ ἐξέτοξε λόγους, | πρβλ. : Πλ.αὐτ.Θεαπ.180 Α ὥσπερ ἐκ φαρτῆρος ῥημῆστικα αἰνιγματώδεις ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι || κ. ἐξιχνιάζω, φανερῶ τὴν σκέψιν ἢ τὴν γνώμην ἄλλου, ἐν φρ. ἀνασπῶν βουλεύωμαι, ἀνασπῶν γνῶμιζον, σχολ. « κωμικῶς εἰρηται, ὁλον ἐκ βουθοῦ διαβολὰς ἀγινει » 9) τὰς ὁφρὺς ἀνασπῶ ἀνυψῶ τὰς ὁφρὺς ὁλον πρὸς ἑκφωρσιν οδοδροσανείας, αὐστηρήτορος, δυσσορεσκείας : Ἀριστ.Φ.Αχ.1069 τὰς ὁφρὺς ἀνεσπῶσας ὥσπερ τι θεινὸν ἀγγελλών, Δημ.44,2 || ἐπειδὴ δὲ μυρ' εἰργασται κακὰ, τὰς ὁφρὺς ἀνέσπασκε 10) ἀνασπῶμαι καταλογισθῶμαι ὑπ' ἄλλου πρῶπων τι : Λουκ.Τδξ.28 οὗτος μὲν καὶ μεταθ' ἀκροφώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπασθεὶς ἰκαταλήφθεις |.

ἀνασπῶν δημ. ἀόρ. ἀνέσπασα, παθ. ἀνασπῶσθαι ἀνατρέφω, μεγαλύνω, ἀνασταίνω, ἐπὶ παιδων : θά δουλεύει ὅσο ν' ἀνασπῶσθαι παιδικά μου || κ. παθ. ὅσο ν' ἀνασπῶσθαι θέλει πολλὰ φωμιά νά φάη.

ἀνασπῶσι (ἡ) κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ἀναξ βασιλίσσα, δέσποινα, αὐνήθ, προσρηγορία τῶν θεῶν, εἰδ. τῆς Διμήτρας : Ὀδ.Γ 380 ἄλλα ἀνάσσει Ἰλῆθι, θι-δάθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν | ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς || κ. θηγνὸν γυναικὶν ἐπισφωμι : αὐτ.Ζ 149 γυνονομαί σε ἀνάσσει θεὸς νό τις, ἢ βροτάς ἐσσι : | ἐπὶ τῆς Ναυσικᾶς |, Αἰσχ.Πέρσ.155 ὦ βαθυζώνων ἀνάσσει Περσιδὼν ὑπερτάτη, νεώτ. ἡ σπετή ἀνάσσει τῆς Ἀγγλίας 2) καθόλου, κύρια αὐτοσυργός πινος : Ἀριστ.Βάτρ.385 Διμήτερ, ἀγνὸν ὀργίω ἀνάσσει, Εὐρ.ἀν.704 ἀνάσσει πράγας καὶ βουλεύματος 3) ὡς ἐπὶ θ. ἐν Ἑνιπρόμῳ ἀνάσσει βουλή | ἐπὶ τῆς Ρωμαικῆς Συγκλήτου |.

ἀνάσπατος-ον ὥρ. ἀνήσθητο βλ. λ.

ἀνάσπυτος-ον ὁ πρὸς τὰ ἀνω ἢ ὁπίσω χωρῶν ἡ ὀδοῦμενος.

ἀνάσσω [ἀναξ] κ. νεώτ., παρστ. ἦνασων, ὥρ. ἀνασσω, μῆλλ. ἀνάξω, ἀόρ. ἐπ. ἀναξ εἰμαι κύριος, ἐξουσιάζω : Ὀδ.Α 117 δώμασιν οἷσιν ἀνάσσει, Σοφ.Ο 7904 Ζεὺ πᾶντ' ἀνάσσει, Εὐρ.Ι 31 γῆς ἀνάσσει βαρβάρους βαρβάρους 2) ἀρχώ, βασιλεύω, κυδερνῶ : Ίλ.Α 288 πάντων

μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Ὀδ.Η 62 ὅς ἐν Φαίλῃν ἀνάσσειν, Σοφ.Ήλ.184 ἀ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσειν, ἐκκλ. ὁ ἐν οὐρανῷ ἀνάσσειν | δὲ θεός | νεώτ. ἐκκλε-ῶς ἀνάσσει || παρ' Ὀμ. κ. μέσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Ὀδ.Γ 245 τρις . . μὲν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν | λέγουσιν ὅτι ἐθαύτασε ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ἀνθρώπων, περὶ τοῦ Νέστορος || κ. κ. παθ. ὁμοίως παρ' Ὀμ. : Ὀδ.Δ 177 ἀνάσσανται δ' ἐμοὶ αὐτῷ | ἀρχονται ὑπ' ἐμοῦ | 3) παρὰ τραγ. ἐπὶ πραγμάτων, διευθύνω, καθοδηγῶ : Αἰσχ.Πέρσ.96 πηδῆμας ἀνάσσειν | ἀμφ. |, Εὐρ.Ίων 1049 ἀ τῶν νυκτιπλόων ἐξόδων ἀνάσσεις (περὶ τῆς Περσεφόνης) || παθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. : Σοφ.Φιλ.140 παρ ὀτῳ σκήπτρον ἀνάσσειται.

ἀνάσσει ἀπτ. ἀνάρτη ἀναίσω βλ. λ.

ἀνάστα ἐπύρρ. δημ. ἀναστάτωσι, παραχῇ, φιλονικία πολυδουρυβος, θορυβώδεις ἐκδηλώσεις κτ., εἰς τὰς φρ. ἐγιναν ἀνάστα - ἐγινε τὸ ἀνάστα ἀ θεός ἡ τὰ καίμε ἀνάστα ἀ θεός, κ. ἀ. ἐκ τοῦ ἐκκλ. ἀνάστα ἀ θεός κρῖνων τὴν γῆν.

ἀνασταθῶν ἐπύρρ. ὀρθῶς ἵστασθαι : Ίλ.Ζ 671 δεῖδειξται ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταθῶν.

ἀνασταθμός (οἱ) μον. σκηπὴ πρὸς σταθμόν, πρὸς διασηνὴν : Νικητ.Χων.Χρ.293 D εἰς τὸν ἱερὸν ἀνασταθρὸν ἀνιῶν.

ἀνασταίνω ἡ -στένω, ἀόρ. ἀνάστησα - ἀναστήθηκα, παθ. μτχ. ἀναστημένος ἀνακαλῶ εἰς τὴν ζωὴν, κἀμνω τινά νά ἀναζήσῃ : τὸν πεθαμένο κανεὶς δὲν τὸν ἀνασταίνει 2) ἀνατρέφω μικρόν, παρέρχω τὰ μέσα εἰς μικρόν ἕως οὗ ἐνηλικιωθῇ, παιδοκομῶ : ἀνασταίνει τὰ παιδικὰ του μὲ βάσανο, - ἀναστημένο παιδί | τὰ μὴ ἔχον ἀνάγκην παιδοκομίας | ὁμοίως ἐπὶ παντός νεογνοῦ : καλὰ ἀνάστησε τὰ παιδικὰ τῆς ἡ κλώσσα, - ἀναστημένο παυλί, - ἀρνὶ κτλ. || ἐπὶ οἰκιῶν, ἀγρῶν, ἀμπελῶνων κτλ., βελτιῶ, προάγω : ἐφρασα τὰ ἀμπελὶ καὶ τὸ ἀνάστησα, - ἀναστημένο ἀμπελί, - χωράφῃ 3) μτφ. εὐφραίνω, θέλω : αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ ἀνασταίνει, κ. παθ. μ' αὐτὴν τὴ μυρωδιὰ ἀνασταίνεται ἡ ψυχὴ σου 4) ἐορτάζω τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, κἀμνω τὴν τελετὴν τῆς ἀναστάσεως : τὸ πρῶτ' ἀνασταίνεται σεῖς - ἀναστήσαμε στὰ ἐκκλησιᾶδικοι τοῦ βουνοῦ.

ἀνασταλαγία (ἡ) δημ. ἡ λεπτὴ συνεχὴς βροχὴ, φιλοβροχία, ἀντίθ. ἀναβροχία : ἡ ἀνασταλαγία φέτος μάς ἐμαύχλιασε.

ἀναστάλαγμα (τοῦ) δημ. κ. ἀναστάλαξη λίαν βραχεῖα διακοπὴ, παύσις : σὺτ' ἀναστάλαγμα δὲν ἔχουμε στὴ δουλειά.

ἀνασταλάζω δημ. ἐπὶ βροχῆς, βρέχω συνεχῶς, ἀλλ' οὐκ ὀργαζώμαι, ρίχνω φιλόδροχο.

ἀναστάλαξις (τοῦ) νεώτ. τὸ πρὸς ἀναστολήν χρησιμεῖον, τὸ δὲ οὐ ἀναστέλλεται κινήσις τις ἡ τὰς ἡ ἐνέργεια || εἰδ. νουτ. κόμβος εἰς τὸ ἀκρον σχηνίου, ὁ ἀκροφώμενος.

ἀνασταλθίς-ως (ἡ) μείωσις τῆς διαίτης.

ἀνασταλθίριος-ον νεώτ. ὁ ἐπιφύων ἀναστολήν, πρόσκομμα εἰς προέλασιν, σταμάτημα : ἀνασταλθίρια φρούρια, - ἀχυρωμάτα.

ἀνασταλτικὸς-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἡ ἐπιτήδειος νά ἀναστῇ, νά ἐμποδίσῃ, νά σταματᾷ : Αἰλ.Π 7,3 λύπης ἀνασταλτικὰ, Γάλ.12,664 νεώτ. ἀνασταλτικὰ φάρμακα || νεώτ. ἐπὶ πᾶν τμήμα μηχανισμοῦ χρησιμεῖον πρὸς ἀναστολὴν τῆς κινήσεως τούτου : ἀνασταλτικὸς μοχλός, τορμιακός - κοράκιον.

ἀνασταλτικός ἐπύρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνασταλτικόν βλ. λ.

ἀνασταλῶς στενάζω, ἀναστενάζω, ἀ. σταλῶ - ζω : Ἀναμ.43,4 διὰ ταῦτ' ἀνασταλῶς θαμὰ τάρταρον δεδιόκως.

ἀνασταλῶ-ᾶω κ. δημ. ἐξέρχομαι, ἐκρέω κατὰ σταλαγμούς, ἐπὶ πηγῆς μόνις δακρυούσας: Ὁπν. Κυν.4,324 ἡ τ' ὀλίγη μάλα πολλὸν ἀνασταλαίει μέλαν ὕδωρ' || δημ. στάζω κατὰ διαλείμματα, διασκορμίζω: ἡ σκεπὴ ἀνασταλαίει.

ἀνάσταμα (τό) ἀνάστημα βλ.λ.

ἀναστασιμῶν δημ. ἀναστήσεων βλ.λ.
ἀναστάς-άδος (ἡ) ἡ παστάς βλ.λ.: Σχολ.Ἀπολλ. Ρ.1,889 δι' ἀναστάδος ἦν ἡμεῖς παστάδα λέγομεν.

ἀνάστασις (ἡ) δημ. ἀνάστασις βλ.λ. || εἰδ. τὸ Χριστιανικὸν Πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως || κ. ἡ πρώτη τῆς ἐβδόμυδος ἡμέρα, ἡ Κυριακή: αὐριο εἶν' ἀνάστασις διὰ δουλεύω || δευτέρῃ ἀνάστασις (ὁ ἐσπερινὸς τοῦ Πάσχα).

ἀναστασίς (ἡ) μτγν. ἀνάστασις βλ.λ.2), ἀναστάσις, ἀταξία, ἐξ ἀναρχίας: Χρυσ. Σιδ.4,69 πύργων πρηγισμαὶ τὰ ἀναστασίς τε πολὺκων.

ἀναστασιακός-ή-όν μων. ὁ βασιλικός, ὁ ἐπισημος: Κ.Πορφ.Βασ.Τ.392 ἀναστασιακά τρικλινα, **ἀναστασιανός-ή-όν** μων. κ. νεώτ. εἰδ. ὁ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀναστασίου τεθείς, ἐκδοθεὶς: ἀναστασιανὸς νόμος, ὁ ἐν τοῖς Βασιλικῶς περιλαμβανόμενος ἄλλ' ἤδη καταργηθεὶς, καθ' ὃν ὁ ἀγοραστὴς ἀπαιτήσεως δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου εἰμὴ μόνον τὸ καταβληθὲν μετὰ τῶν τόκων.

ἀναστασίαιμα ἐπίρρ. δημ. τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Πάσχα: ἀναστασίαιμα πηγὴ καὶ δοῦλεψε ὁ γουρσοῦζης' || ὡς οὖς. ἀναστασίμος, **ἀναστασιματάρειον** (τό) πᾶν βιβλίον περιέχον διάφορα ἀναστασίμα μετὰ τῆς μουσικῆς ἐκφωνήσεως αὐτῶν [μετὰ παρασημαντικῆς].

ἀναστασίμιος (-η-οιν) μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ τοῦ Πάσχα: ἐκκλητρον, **ἀναστασίμιος ἡμέρα** || ἀναστασίμα ὡς οὖς. τὰ ἐν τῇ Ὀκτωῇκῃ περιεχόμενα τροπάρια καὶ κανόνες, τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα τὸ εἰς τὴν Ἀνάστασιν ἡ τὴν Κυριακὴν ἀναφερόμενα κ. γεν. πάντα τὰ ταυτά ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα ὅταν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἀνάστασιν: ἀναστασίμαν ἀπολυτικίον, -δοξαστικόν, ἀναστ-ἀκολουθία ἡ ἐν τῇ Ὀκτωῇκῃ περιεχομένη' 2) δημ. ὁ εὐτρεπισθεὶς, καλλωπισθεὶς ἐξαιρέτως: ἀναστασίμος μὲς παρουσιαστικῆς σήμερα.

ἀναστάσις-εως κ. νεώτ. κ. δημ. -η ἡ ἐκ νεκρῶν ἄγερσις, ἐπάνοδοσις εἰς τὴν ζωὴν: Αἰοχ.Εὐμ. 648 ἀνδρὸς δ', ἐπειδὴν αὐμ' ἀνασπάσθ' κύνις ἀπαξ θανόντος, οὕτως ἐστ' ἀνάστασις, Λοικ. Ὁρχηστ.45 καὶ τὴν Τυνδάρει ἀνάστασιν, ἐκκλ. ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ, -τοῦ Λαζάρου. 2) μετὰ-θεσις, μετὰτόπισις: Θουκ.1,133 ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς ἀναστάσεως [τῆς ἀπομακρυνώσεως ἐκ τοῦ ἱεροῦ], αὐτ.7,75, ἡ ἀνάστασις τοῦ στρατεύματος ἐγγίνετο (ἡ μετastάθμισις), Περ.9,106 ἀβουλεύοντο περὶ ἀναστάσεως τῆς Ἰωνῆς [περὶ μετοικίσεως τῶν Ἰωνῶν]: || καταστροφῇ, διεθροσι: Αἰοχ. Ἀγ.579 φράξων ἄλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν, αὐτ.Πέρ.107 ἀπέσκηψε δὲ Πέρσης πολέμους πόλεων τ' ἀναστάσεις, Δημ.10,17 ἀναστάσεις καὶ ἀνδροποδισμῶ τῆς πατρίδος (ὁ κληδονισμός) 3) ἀνέγερσις, κτίσις, ἰδρυσις: Δημ.479,24 κάλιπτον δὲ πάντων ἡ τῶν τεχνῶν ἀνάστασις, Πλούτ. ἀν. τροπαίω, Ἐνιγρ. ἀν. ἐκίονας' 4) καθόλου, ἀνέγερσις, ὅλον ἐκ τοῦ ὅπου: Σοφ.Φιλ. 276 σὺ δὲ, τέκνον, ποίαν ποτ' ἀνάστασιν δοκεῖς αὐτῶν, ΚΔ Λοικ.2,34 ἰδοὺ οὕτως κεῖται εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν.

ἀναστατήρ-ηρος (ὁ) ὁ πῶς π. ἀνάστατον, ὁ καταστρέφων: Αἰοχ. Ἐπ.1015 ὡς οὐτ' ἀναστατήρα Καδμείων χθονός.

ἀναστατήρια (τά) Ἦσ. εὐθείαι ἐπὶ ἀναρρώσεσι ἐκ νόσου.

ἀναστάτης (ὁ) καταστροφῆς: Αἰοχ. Ἀγ.1227 νεὼν τ' ἐπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης.

ἀναστατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν ἀνάστασιν ἀνήκων, ὁ ὁλοῖ ἐξ ἀναστάσεως ἡ δι' ἀναστάσεως προσελθὼν || νεώτ. εἰδ. ἀναστατικὴ τύπωσις ἡ διὰ μετομορφῆς τῆς γραφικῆς ἐπὶ λιθογραφικῆς πλάκας, ἀφ' ἧς γίνεται ἡ ἐκτύπωσις.

ἀναστατάρος (ὁ) δημ. ὁ ἱκανὸς νὰ ἀνασταίνῃ τὰ ἑαυτοῦ, ἴδια τὰ κτήματά του, ὁ ἀόκνως καὶ δραστηρίως μεριμνῶν πρὸς βελτίωσιν τῆς περιουσίας του.

ἀναστάτος (-η-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνασταθείς, ὁ ἐκ τῆς οἰκίας ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀποδιωχθείς: Ἠρ.1,76 Συρίους τε ἀναστάτους ἐποίησε, Σοφ.ΟΚ 429 ἀνάστατος αὐτοῖς ἐπέφωθον καὶ ἐκπεριχρῆν φυχὰς (ἐνθα τὸ ἀνάστατος ἐξηγείται ἀπὸ τοῦ ἐκπεριχρῆν φυχὰς), Δημ.289,22' 2) ἐπὶ πόλεων, ὁ καταστρεφόμενος, ὁ ἐρημυθεύς: Ἠρ.1,155 δειλας μὴ ἀναστάτους ποιῆσθ' τὰς Σάρδας, Θουκ.8,24,3 ἀνάσταται ἐποίησαν τὰ τοῦ-τη χωρία, Δημ.289,22' Ἐλληνίδες πόλεις ἀναστάτους γιγνομένης. 3) ὁ ἐν ἐπανοστάσει εὐρισκόμενος: Πλάτ.Σοφ.252 Α πάντα ἀνάστατα γέγονε' 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ λίαν θορυβηθεὶς, ὁ τετραγμένους: ἀπὲρ ἡ εἰδισις μὰς ἔκαμεν ἀναστάτους, -έκαμα ἀνάστατη τὴν γειτονίαν μὲ τις φωνὴς τού' || ὁ ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος, ὁ ἄνω κάτω, ὁ ἀναστατωθεὶς: μὲς ἔκαμαν τὸ σπῆτι ἀνάστατοι αἱ μουσαφίρηδες' 5) εἰδ. ἀνάστατος (ὁ) εἶδος πλακούντος ἀπογνώστου: Ἀθην.114 Α.

ἀναστατῶ-ᾶω Πλάτ. φέρω μακράν, παρασύρω, ἀποπλανάω.

ἀναστατῶ-ᾶω κ. νεώτ. δημ. -ώνω ποιῶ τὴν ἀνάστατον, ταράττω, συγχύζω, τὸ κάμνω ἄνω κάτω, τὸ ἀνατρέπω: ΚΔ Πράξ.17,6 οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατῶσαντες' Ἦσ. «ἀναστατοῦντες, ἀνατρέποντες» τὸ σκάνδαλον ἀναστατῶσιν τὴν βουλὴν' || παθ. κ. ἐκτοπίζομαι, ἀναγκάζομαι νὰ μεταστῶ: Εὐστ.Ποιν.1545,62 ἀναστατῶθεὶς ἔκειθεν, Ἀκὼλ.Ψ Η,1 ἀναστατοῦ εἰς τὰ ὄρη.

ἀναστατῶμα (τό) δημ. ἡ ἀναστάσις βλ.λ.

ἀναστατῶν δημ. ἀναστατῶ βλ.λ.: κάθε μέρα ἀναστατῶναι τὸν κόσμον, -ἡ ἀρρώστια μὰς ἀναστατῶσιν, -ἀναστατῶθήκαμε ἀπὸ τὴν εἰδήσιν' 2) κ. ἐρεθίζω, ἐξεγείρω: τὴν ἀναστατῶσιν ἡ βρισιὰ καὶ τοῦ ἐπετίθηκα: ὁ τραγ. σ' εἶδα παῦ νὰ μὴ σ' ἐβλεπα, σὲ ξαναβλέπω πάλι | κσι πάλι μ' ἀναστατῶσιν καινούργια παρατάλλη.

ἀναστατῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η ἀνατάρισις, σύγχυσις, ἀναστάτῳ: ἡ μετακί-μισις μὰς ἐφ' ἑαυρὶν ἀναστάτῳσιν' 2) καταστροφῇ, ἐρήμωσις: Πολυδ.3,91.

ἀνασταυρίζω ἀνασταυρῶ βλ.λ.

ἀνασταυρῶ-ᾶω κ. νεώτ. καρφῶν ἐπὶ σταυροῦ, ἐπὶ πασσαλῶν, προσπατάω, ἀνασπασαίνω: Ἠρ.9,78 Λεωνίδεα ἀποθανόντος ἐν Θερμοπύλῃσι Μαρδονίους τε καὶ Ξέρξης ἀπασιγμένους τὴν κεφαλὴν ἀνασταυρώσαν, ΚΔ Ἐβρ.6,6 ἀνασταυρῶντες ἑαυτοὺς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας [μυμούμενοι τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ] 2) φονεύω, θανατῶ διὰ τῆς σταυρώσεως: Πολυδ.11,6, Πλούτ.Φαδ.6' || κ.παθ. ἀνασταυροῦμαι ἐν μέσ. κ. παθ. σμ. : Θουκ.1,110,3 Ἰνδρὺς προσδασί λαφείρας ἀνασταυρώθη.

ἀνασταυρῶμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασταυρῶ βλ.λ.

ἀνασταυρῶν δημ. ἀνασταυρῶ βλ.λ.2), ἐνοχλῶ τινα συνεχῶς, τὸν τυραννῶ: μὲ τὴ γλῆσιν τοῦ ἀνασταυρῶναι τὰ παιδιὰ του.

ἀνασταυρῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐπὶ σταυροῦ ἡ ἐπὶ πασσαλῶν προστάλλωσις, προσπατά-λεισις, ἀνασπασμός' 2) μων. κ. νεώτ. ἡ ἀντί-

στροφος σταύρωσις, με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω: ἡ ἀνασταύρωσις τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου. **ἀνασταχυοῦμαι**-όμαι φεύω νέους στάχους, ἀναστατώνω: Χρησμ. Σιβ. 3, 382 Εὐρώπης τε μέγιστον ἀνασταχυοῦσεται ἄλγους.

ἀνασταχθῶ βλαστάνω ὡς στάχυς: Ἀπολλ. Ρ. 3, 1054 ἐπὶ κατὰ ὅλκας ἀνασταχθῶσι Γιγάντες. **ἀνασταγνῶ**-ὡ κ. νεώτ. δημ. ἀνασταγνῶνω ἐντελὲς στεγνῶ βλλ.

ἀναστειθῶ στειθῶ, περιπατῶ, διέρχομαι περιπατῶν: Αἴτ. 7, 544, 3 ἀναστειθῶν ποτ' ἔρρημον εἰδες... τόνδ' ἐπὶ παῖδι τάφον.

ἀναστειλλος [ὁ] ἀνάσπυλλος βλλ.

ἀναστειτος-ον ὁ μὴ ἔχων ἀστειούς, δηλ. ἀσπικούς τρόπους, μὴ ἐξηγουμένους, ἀγροίκους, χωριάτης: Αἴθ. 13, 585B οὐκ ἀναστειτος φθέγγεσθαι.

ἀναστειρος-ον ἐκείνος, οὗ ἡ τροπὴ [στειρα] εἶναι λαν ἀνοῦσα, ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρῶρον, ἐπὶ πλοῖου: Πολύβ. 16, 3, 8 ἀναστειροῦ τῆς νέας οὐσις.

ἀναστειχῶ στειχῶ ἄνω, ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω κανονικῶς: Ὀπλ. Ἀλ. 1, 422, καὶ τοὶ μὲν ἀναστειχούσ' ἐπὶ γαίαν παντόθεν.

ἀνατέλλω κ. νεώτ. ἀνέλω, σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω: Ἰνν. Κερ. Τρωμ. 14 τέμνοντα δὲ χρὴ ἀνατελλαι τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὁστέου 2) μέσ. ἀνυψῶ, ἀνασηκῶν τὰ ἱερὰτά μου, ἀναζήτοιμαι: Εὐρ. Βάκχ. 696 νεβρίδας ἀνατελλόντο, Ἀριστ. Ἐκλ. 268 ἀνατέλλεσθ' ὄνω τὰ χιτῶνά 3) Πλούτ. 178 C ἀνασταλμένω τὸ χιτῶνι [μὲ τὸν χιτῶνα ἀνασηκώμενον] 3) κ. νεώτ. ἀνακόπτω, σπαρατῶ προέλασιν ἄλλου, τὸν ἀναγκάζω νὰ ὑποχωρήσῃ: Θουκ. 6, 70, 3 οἱ Ἰνῆης, εἰ πινας προδιδύκοντας ἴδουσιν, ἀνατέλλον, Ξεν. Ἀν. 5, 4, 23 ταύτους (τοὺς πολέμιους) ἀνατέλλον οἱ τοξόται καὶ πελτασταί 4) μέσ. ἀνατέλλω ἐμυῖον, μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ: Θουκ. 3, 98, 1 ταξουμένους γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ, ἄνθρωποι φιλοὶ, ἀνατέλλοντο 4) μέσ. περιπορῶ ἐμυῖον, καταπνίγω τὴν ὀρμὴν, ὁδὲν προσποιῶμαι, ὑποκρίνομαι: Πολύβ. 9, 22, 9 5) μέσ. διακόπτω προσωρινῶς, περιορίζω: Αἰλ. Ζη. 1, 4 τότε καὶ τροφὴν ἀνατέλλετο [δὲν ἐλάμβανε] 6) νεώτ. καταργῶ, ἀκυρῶ, ἀνακαλῶ: ἡ κυβέρνησις ἀνέστειλε τὸν διορισμὸν, - τὴν μετὰθεσιν κττ.: 1) κ. παθ.: ἀνεστάλη ὁ διορισμός 2) νομ. ἐμφοδίζω, σπαρατῶ 3) ἡ ἀνακοπὴ ἀνατέλλει τὴν ἐκτέλεσιν 4) εἰδ. ἐπὶ ἐμπορικῶν ὀφειλῶν, διακόπτω, παύω, σπαρατῶ δηλὸν ἀδυναμίαν πληρωμῆς: ἡ τράπεζα ἀνέστειλε τὰς πληρωμὰς τῆς.

ἀνάστημα [τὸ] μόν. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀνάστημα ἐξοίησης, ἐξάνθημα: Ἰω. Λυδ. Διοσ. 35 φυλκταίνων ἀνάστημα 2) ἐκὼλ. ὁ παρὰ κληρικῶ βιώσας καὶ ὃν' αὐτοῦ μορφωθεὶς, προσηθείς: ἀνάστημα τοῦ πατριάρχου, - τοῦ ἡγουμένου 3) κ. νεώτ. ὁ ἐν ἱερατικῇ ἢ ἀ. σχολῇ ἐκπαιδευθεὶς, λαβὼν τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ: ἀνάστημα τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἱεροσολύμων, - τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς 3) δημ. ὁ παρὰ τινι βιώσας καὶ ὃν' αὐτοῦ προσηθείς, ὑποστηρικτής: ἀνάστημα τοῦ ἀφέντη του, - τῆς κυρῆς του, - τοῦ παπποῦ μας 4) κατ' ἐπέκτ. βελτίωσις, ἐπὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, ὅσον κτήνων, ἀμπελῶν κττ.: δικὸς μου ἀνάστημα εἶναι τὸ ἀμπελί, - τὸ περὶ βόλι 5) ἐπικαθεύ, διόρθωμα, εὐπρεπισμός, ἐπὶ κτήριων: Χιακ. Γλωσσ. ἐν λ. καὶ διὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ νὰ τὸ φά θυά χρόνια νὰ μὴ δώσῃ πᾶντος, - πολλὰ ἐξόδιας γιὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σπληνὸς του 6) συνεκτ. ἐν πληθ. ἀνάσματα αἱ διὰ τὴν βελτίωσιν γινόμεναι δοπάναι 4) εἰδ. τὸ φύρομα, ἡ μικρὰ προζύμη, δι' ἣς γίνεται ἡ μεγάλη ἡ ζυμοῦσα τὸν ἄρτον, ἡ μαγιά, ἀνάστημα, ἀνάπιασμα.

ἀναστέναναι [τὸ] δημ. κ. ἀναστέναναι ὁ στεναγμός: ὁ τραγ. ἀρράζεν ἡ φυλακὴ πὸ τ' ἀ-

ναστένανμά του, Ἐρωτόκρ. Α 416 μόνε καημούς καὶ βράσανα καὶ ἀναστένανμάτα μου.

ἀναστεναγμός μόν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀναστεναγμός ὁ στεναγμός, τὸ ἀναστενάξαι: Ἐρωτόκρ. Α 104 μὲ πόνους καὶ ἀναστεναγμούς ἐπέρνας ὁ καιρός μου, ὁ τραγ. καὶ μὲ καημούς καὶ δάκρυα καὶ μ' ἀναστεναγμούς.

ἀναστενάξω κ. νεώτ. κ. δημ. στενάξω, ἐκφέρω φωνὴν βαθεῖαν πρὸς δόλκωσιν λύπης, πάθους, ἄλγους: Ἡρ. 1, 86 ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρίς ὀνομάσαι «Σάλων», Σοφ. Αἴ. 930 ταῖά μοι πάννυχα καὶ φάεθον' ἀναστενάξεις [τοιαῦτα μετὰ στεναγμῶν ἔλεγες] 2) στενάξαν θρηγῶ διὰ τινά: Εὐρ. Ἡρ. Μ. 117 τὸν Αἶδα δόμοις ἀναστενάξεις, Ξεν. Συμπ. 1, 15 καὶ ὁς ἀναστενάξας εἶπε 3) νεώτ. ἀναστενάζαν οἱ ἐν δουλείᾳ Ἕλληνας, ὁ τραγ. ν' ἀναστενάζη νὰ δειπνῇ γὰ κλαίῃ νὰ γιοματίζῃς, δ. διστ. ἀναστενάξω βγαίνει ἀχνός καὶ μέσα βράζει ὁ πόνος.

ἀναστεναγμός [ὁ] ἀναστεναγμός βλλ.

ἀναστενάρης-α δημ. ὁ μετέχων εἰς τὸν δόμιλον, ἀναστενάρια βλλ.

ἀναστενάρια [τὰ] μόν. κ. δημ. περιληπτ. αἱ θιασώται ὀργαστικῆς τινος ἑορτῆς χριστιανῶν, τελουμένης τὸν Μάιον εἰς τινά περὶ τὴν Ἀγαθαῶν-πολιν τοῦ Εὐζείνου Πόντου χωρία.

ἀναστέναναι [τὸ] ἀναστέναναι βλλ.

ἀναστένω στένω, στενάξω: Αἰσχ. Ἀγ. 1285 τί δὴτ' ἐγὼ κάτοικτος ὧδ' ἀναστένω; 1) μετ' αἰτ. στενάξω, θρηγῶ διὰ τινά: Εὐρ. Ἰ. Τ. 551 τὸν δλοδον αὐτοῦ τὸν παρόντ' ἀναστένω 2) δημ. ἀνασταίνω βλλ.

ἀναστερεοῦμαι-όμαι νεώτ. ἐκ νέου ἡ καλῶς στερεοῦμαι: ἀναστερεώθη ὁ ναός.

ἀναστερίστος-ον ὁ μὴ δι' ἀστερισμῶν προσδιοριζόμενος, ἐπὶ τμήματος τοῦ οὐρανοῦ θόλου.

ἀναστέρω-ον κ. δημ. ἀντὶ ἀναστέρω βλλ.

ἀναστεφανῶ-ὡ νεώτ. ἐκ νέου στεφανώνω: κατ' ἔτος ἀναστεφανοῦσιν τοὺς ἀνδράσιντας.

ἀναστεφανῶν μτγν. στεφανῶν βλλ.

ἀναστέφω κ. νεώτ. στέφω, διὰ στεφάνου κοσμῶ τὴν κεφαλὴν τινος: Εὐρ. Φοῖν. 1156 ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρατ' ἀναστέφαι θέλω 1) γεν. διὰ στεφάνου κοσμῶ τινά ἢ τὴν: Πλούτ. Ἠθ. 676 β ἀνέστεφον ἐλαία καὶ δάφνη τὰς θύρας 2) μτφ. ἀναγνωρίζω, ἀποδίδω εἰς τινά τιμὰς ἐξαιρέτους, αἶσαν ἡγεμονίας, ἱερότητας, μεγάλῃς ἀξίας ὥσπερ πρὸς ὁδεῖν στέφω αὐτόν: Κλημ. Ἀλ. Παῖδ. 214 ἀνέσπεφεν ὡς βασιλεῖα 2) ἀναστέφονται, παρσκ.

ἀνέστημι ἐν μέσ. κ. παθ. σημ.: Εὐρ. Ἰνν. 806 τί δὴτα τοῖσδ' ἀνέστημι κάρα πλεκτοῖσι φύλλοις, Πλούτ. Πομπ. 31 δάφνας ἀνέστημμένας ἔχοντες τὰς ράβδους [περικεκοσμημένας διὰ δαφνῶν].

ἀνάστεφίς-ως νεώτ. ἐκ νέου στέφει βλλ.

ἀνάστηθα ἐπὶ ρρ. δημ. μὲ τὸ στήθος ὤψληθ, μὲ τὸ στήθος προτεταμένον: στάσσω ἀνάστηθα.

ἀνάστηθος-η-α δημ. ὁ προτεταμένον πρὸς τὰ ἄνω ἔχων τὸ στήθος, ἀ. ὁρδαστήθος 2) τὸ τὸ στήθος μέχρι καὶ τὰν μαζῶν ἐκτεθειμένον, γυμνὸν ἔχων, γυμνόςθηθος: ὁ τραγ. ἀνάστηθα μιά κοπελίᾳ πλένει στὸ κάτω ρέμμα.

ἀναστηλαίτω μτγν. κ. νεώτ. στήλατω, καθιστῶ τὴν γνωστὸν ἀναγράφω σὺτὸ ἐπὶ στήλης 1) γεν. δημοσίεω, γνωστοποιῶ 2) κ. παθ. δημοσιεύομαι: Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 9, 447 ταῦτα δὲ καθ' ἡμῶν κατὰ πάσαν ἐπαρχίαν ἀναστηλαίτεον 2) νεώτ. φέγω δημοσίᾳ κατηγορῶν, κατακρίνω δριμύως τινά ἢ πράξιν τινά: ἀναστηλαίτεω τὸν καταχραστῆν, τὴν παρανομίαν.

ἀναστηλιώνω δημ. κ. ἀναστυλιώνω κ. ἀναστυλιώνω-ἀναστηλῶ βλλ. 2) δι' ὑποστηρίγματος στερεῶν κτήριον: ἀναστηλιώσα τὸν τοῖχος.

ἀναστηλῶ-ὡ κ. μόν. κ. νεώτ. δημ. ἀναστυ-

λών ἀνεγείρω τι ὡς μνημεῖον : Πλούτ. Ηθ. 1033 B εἰκόνα χαλκὴν ἀναστήλωσας' || θέτω τὴν εἰς περιφανὴ θέσιν ἐπὶ μνημείου' 2) εἰδ. μυν. κ. νεώτ. ἐγείρω αὐθὺς εἰς προσκύνημα, ἐπαναφέρω εἰς κοινὴν λατρείαν τὰς ἁγίας εἰκόνας : ἡ Θεοδώρα ἀναστήλωσε τὰς ἁγίας εἰκόνας' 3) νεώτ. γεν. ἀνορθῶν τὴν κατακειμένην, ἐπὶ κτήριον, μνημείων, ἀγολομάτων : ἀνεστήλωσαν τὰ Προπύλαια, - ἀναστήλωται ὁ Παρθενών' 4) ἀναζωογονῶν, προσδίδω δυνάμεις : τὸ γιατρικὸ αὐτὸ μὴ ἀναστήλωσε' 5) μτφ. ἀναβαρρύνω, ἐμφυχύνω : ἀνεστήλωσε τὸ θάρρος, - ἀναστήλωται διὰ τοῦ κηρύγματος ἡ ἥθικη.

ἀναστήλωμα [τό] νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀναστήλω βλ. λ.

ἀναστηλώνω δημ. ἀναστήλω βλ. λ. : 2) ἀναστήλωνομαι μτφ. ἀναλαμβάνω τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις, καρθραφύω : ἔφαγε κάτι καὶ ἀναστήλωθηκε' || ὑφοβῶμαι ὀρθίος, ἐγείρομαι ἀπειλειτικός : βαλσάω. ἀναστήλωθηκε ὁ Μαρίας.

ἀναστηλώσεις-εως κ. μυν. κ. νεώτ. δημ. ἀναστήλωση ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστήλω βλ. λ. : Πτολ. Φωτ. 147 B ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ τῆς τοῦ λέοντος ἀναστηλώσεως φασιν, - ἡ ἀναστήλωση τῶν ἁγίων εἰκόνας, - ἡ ἀναστήλωση τοῦ Παρθενώος, - ἡ ἀναστ- τοῦ θάρρους, **ἀναστηλώτης-ωτρια** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐνεργήσας ἀναστήλωσιν βλ. λ., ἡ ὁ ἐπιμελούμενος ἀναστηλώσεως : ἀναστηλώτης τῶν ἐν Κεραμεϊκῇ μνημείων, - ἡ ἀναστηλώτρια τῶν εἰκόνας αὐτοκράτειρα - ἀναστηλώτης τῆς φιλοπατρίας.

ἀναστηλωτικός-ή-άν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ ὁ ἐπιτήδειος, προσφυής εἰς ἀναστήλωσιν βλ. λ. : ἔργα ἀναστηλωτικά τοῦ Παρθενώος.

ἀνάστημα [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ καθ' ὅφος διάστασις, τὸ μηδὶ, ἀνθρώπων, ζώων ἡ φυτῶν : Ἰώσ. Α' 29,6 τὸ τῆς ἡλικίας ἀν-, νεώτ. μέτριον-, ὕψηλον-, γιγάντιον ἀνάστημα, ἀν- ἀνδρῶν, - γυναικεῖον' || ὕψωμα : γῆς ἀνάστημα' 2) κ. νεώτ. ὅφος ἠθικόν, μεγαλόν : Διόδ. 17,92 ἀνάστημα βασιλικόν, Λογγίν. 7,2 ἡ ψυχὴ γαῦρὸν τὸ ἀνάστημα λαμβάνουσα, - τὸ ἀνάστημα τοιοῦτου πολιτικοῦ' 3) οἰκοδόμη, κτίριον : Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. μὴ τασούταν τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φροντίζει, ὁπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν διατρίβοντων ἐπιμελοῦ' 4) δημ. ἀνστήμα βλ. λ.

ἀναστημάτιον [τό] μτγν. ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι, ἀπόστημα, φλύκταινα.

ἀναστηματομετρία [ἡ] νεώτ. ἡ μέτρηση τοῦ ἀναστήματος κ. γεν. τοῦ σώματος.

ἀναστηματομέτρον [τό] ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται τὸ ἀνάστημα κ. γεν. τὸ σῶμα.

ἀναστήνω δημ. ἀνασταίνω βλ. λ.

ἀναστηρίζω σπριζῶ καλῶς, ὑποστηρίζω : Α' Π 7,321 καὶ γὰρ αἶε πρέμνον σοὶ ἀναστηρίξεν ἐλάτης.

ἀναστησίς ἐφετικὸν τοῦ ἀνίσταμαι : Ἀγαθ. 3,4 ἱλασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ καὶ ἀναστησίσεινα.

ἀναστησιὰ [ἡ] δημ. ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἀναστραφεῖσα ξενὴ κόρη, ψυχροκόρη, παρακόρη, ἀναθρεφτή' 2) ἐπὶ κηπῶν δένδρων ἡ κλημάτων, ὁ φυτευθεὶς ἐν σχέσει πρὸς τὸν φυτευσαντα, ἐν χρ. συνήθ. εἰς πληθ. : ἀναστησιεὶς δικῆς μου εἶναι ὅλα τὰ δέντρα τοῦ περβολοῦ.

ἀναστητής-ήτρα δημ. ὁ ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας σπιάσας ἀναθρεψάς, ἐπὶ παιδιῶν : ἡ γριά εἶναι ἀναστήτηρ δύων τῶν παιδιῶν μας' || κ. ἐπὶ ζώων ἡ ἐπὶ ποίμνι : ἀναστητής τοῦ κοπαδιοῦ τοὺς ἦταν ὁ θεὸς τους.

ἀναστηγματίζω νεώτ. ἐκ νέου στήματιζω βλ. λ.

ἀναστηγματικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ἀστηματικός βλ. λ. || ἀναστηγματικοὶ φακοὶ εἶδος φωτογραφικῶν φακῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι σύστημα

φακῶν πραγματοποιούμενον διὰ συνδυασμοῦ δύο ἢ περισσ. στέγων ἀπλῶν ὀπτικῶν φακῶν.

ἀναστηγματισμός [ὁ] νεώτ. ὁ ἐκ νέου στήματισμός βλ. λ. || ἡ ἰδιότης φακῶν ἀναστηγματικῶν βλ. λ.

ἀναστηθίζων ἴσα. ἀνατεταμένος.

ἀναστήζω ἐκ νέου στήζω βλ. λ.

ἀναστήλω-ός νεώτ. στήλω ἐκ νέου, ξανα- γυαλίζω : **μέταλλα ἀναστήλωμένα**.

ἀναστήσεις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστήλω βλ. λ.

ἀνάστηχος [ὁ] Ἑπιγρ. εὐρηται ἐν γεν. τοῦ ἀναστήχου πιθ. ἐσφ. γρ. τοῦ ἀνω στήχου.

ἀναστοιβάς κατασκευάζω : Εὐστ. Πονημ. 310, 29 τοῖχος τοῖς παροδεύουσιν ἀναστοιβάζω.

ἀναστοιχειοθέτης-εως [ἡ] νεώτ. ἐκ νέου στοιχειοθετῶν βλ. λ.

ἀναστοιχειῶ-ός διαλύω τι εἰς τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, ἀποσυνθετῶ : Σουῖδ. «ἀναστοιχοί, ἀναπλάττει» || κ. μτφ. ἀναλύω, ἐπὶ ἀνθρώποις : Φιλ. 1,501,6 μονόνοτον ἐκθυμῶντι καὶ ἀναστοιχειοῦντι ἑαυτὸν' 2) παθ. κ. ἐν μέρ. σημ. ἀναπλάττομαι, κ. μτφ. φυκτικῶς ἀνογενώμηναι : Ὀμη. Φιλόν. 21,58 μετὰ τὴν κακίαν ἀναστοιχειοθῆναι, Κύριλλ. Ἀλεξ. Λατρ. 12,419 πρὸς καινότητα ζωῆς ἀναστοιχειομέναι.

ἀναστοιχειώσεις-εως [ἡ] ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστοιχειῶ βλ. λ. : Ἀλέξ. Ἀφρ. Γρ. Ἀνέκδ. 1,79 Αἰθίοπες . . πυρξάντες ὅτι σφόδρα τυγχάνουσιν θερμάτοισι καὶ ζηράτοισι καὶ ὥσπερ ἀναστοιχειῶσαι αὐτοὺς γίνεσθαι, Γρ. Νύσσ. 3,523 τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἡ ἀνάστασις ἡ εἰς τὰ ἀρχαῖον τῆς φύσεως ἡμῶν ἀναστοιχειώσις.

ἀναστοιχειωτικός-ή-όν μτγν. ἀποσυνθετικός. **ἀναστολεύς-εως** [ὁ] νεώτ. πᾶν ὄργανον ἡ μηχανήμα χρησιμεῖον διὰ τὰ ἀναστellaται, πρὸς παρεμπόδισιν βλάβης, οἰαδήποτε κίνησης, ὅσον τροχαία, ὕψωτική, συμπύσσουσα, διευρύνουσα ναυτ. ἀναστολεύς τὸ ἐπιβρόμιον τὸ καλῶδον τῶν ἡμιολίων ἡ τοῦ ἐπιβρόμιου τὸ ἀνυφόν τὸν ποδῖον αὐτῶν, δημ. καπουατίνος - ἀναστολεύς τοῦ παρακατιοῦ ὁ συστολεύς τοῦ παριστίου, δημ. στήλικος τῆς σκουαμάρδας.

ἀναστολή [ἡ] ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστella βλ. λ., ἡ πρὸς τὸ ὀπίσω εἶλξις : Ὀρεῖθ. 44,23,60 ἐν πρώτοις διαστειλάσθαι χρὴ περὶ τῆς τῶν σμμάτων ἀναστολῆς, Πλούτ. Πονημ. 4 ἀναστολὴ τῆς κόμης ἀτρέμα | τέκνομα πρὸς τὰ ὀπίσω |' 2) μτφ. συγκράτης, περιορισμός : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2,507 πρὸς ἀναστολὴν τῆς εὐπλορίας τῶν παθῶν' 3) νεώτ. ἀνασχάσις κινήσεως ἡ ἐνεργείας : ἀναστολὴ προελάσεως τοῦ ἐχθροῦ' || διακοπή, σταμμάτημα : ἀναστολὴ πληρωμῶν' || νομ. ἀναστολὴ παραγραφῆς ἡ διακοπὴ τῆς παραγραφῆς ἡ ἐπερχομένη ἐκ γεγονότος παρεμπομένου ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ὀρίζουμένη καὶ ἐπαύουσα προσωρινὴ ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως, ἀναστολὴ ποινῆς ἡ κατὰ διατάξεις κ. προϋποθέσεις τοῦ νόμου μὴ ἀπόστις τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς : δημ. πῆρα ἀπὸ τὸν προέδρῳ ἀναστολή.

ἀναστολιζομαι κ. νεώτ. ἐκ νέου στολιζομαι.

ἀνάστομον [τό] ζῶον. γένος πτηνῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν πελαργιδῶν, αὐ κύριον γινώσκον εἶναι τὸ ὑπερβολικῶς μακρὸν κ. χονδρὸν ράμφος.

ἀνάστομος [ὁ] ζῶον. ἀνάστομον βλ. λ.

ἀναστομέ-ός δημ. διεγείρω τὴν ὀρεξιν : ἡ μυρωδιὰ τοῦ φατοῦ μὲ ἀναστομέ : κ. ἀμτθ. ὀρέγομαι, λυγυρεῖω : βλέπω τὸ φαί καὶ τ' ἀναστομέω' 2) ἀπρεπὲς ἀντιλέγω, αὐθαδικῶ : μὲ ἀναστομέω ὁ παραγινῶς καὶ τὸν ἐδικῶς.

ἀναστομῶ-όω κ. νεώτ. δημ. ἀναστομώνω ἀνοίγω στόμα, κάνω ανοιγμα, διευρύνω : Ξεν.ΚΠ 7,5,15 ἀναστομῶν τούτ' ἀφ' οὗ, Πολύβιον, 7,17,5 ἀναστομῶν τὸν ὑπὸ νομον [διευρύνειν] || κ. μέσ.: Εὐρ.Κυκλ.357 φάρυγγας ἀναστομῶ τὸ χεῖλος [ἀνοίγει καλά τὸν φάρυγγά σου] || κ. παθ. πλατύνομαι, διαστέλλομαι : Ἀριστλ.Ζ1,31 ἀναπταμοῦνται πόροι 2) -ομαι στενοῦμαι, σχηματίζω στόμιον, στενεύω, ἐπὶ θαλάσσης : Ἀριστλ.Κοσμ.3,8 Ὀκεανὸς ἡ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένους ἀνεστομωμένος, ἡ δὲ πάλιν πλατυνόμενος || σχηματίζω στόμιον πρὸς ἔξοδον : Διόδ.Σ.3,38 Ἀράδιος κόλπος ἀνεστομῶνται μὲν εἰς τὸν... Ὀκεανόν, Φιλ.2,475,1 ἐκ τῆς λήμνης ἀνεστομωμένης εἰς τὴν θάλατταν 3) ἐρεθίζω, διεγείρω τὴν ὁρεῖν, τὸ δημ. ἀναστομῶ βλλ. : Καλλ.π.Πολυδ.2,107 τραυλὴ μὲν ἐστιν ἄλλ' ἀνεστομωμένη 5) νεώτ. εἰδ. ἀναστομῶ σὺλῃνα λειάνω τὸ ἐσωτερικόν του || ἐπὶ τεμνάντων ὄργανων, ἐκ νέου στομώνω βλλ. || βάφω ἐκ δευτέρου μέταλλον.

ἀναστομῶν-ών δημ. ἀναστομῶ-ω βλλ. 2) περισυλλέγω ἐν στενῷ χώρῳ ἐσκορπισμένον ποίμνιον : εἶδα κὶ ἐπαῶα ν' ἀναστομῶνται τὰ γίδια, **ἀναστομῶν-εις** (ἡ) κ. νεώτ. δημ. ἀναστομῶ-σῃ (ἡ) ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστομῶ-ω βλλ. ἀνοίγμα, ἐδρυνσις στομίου, πόρου κττ., ἔξοδος, ἐκβολή : Σχόλ.Ἰνπ.2,525 τὸ αἶμα φέρεται ἡ διὰ ῥῆξιν ἡ διὰ διαδύων ἡ ἀναστομῶν-ειν || κ. ἀντιθέτως, στένωσις 2) διέγερσις τῆς ὁρέξεως, ληρεία, ληουδία : Ἀθην.1,133 Α ἐκρωτόν γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς εἰς ἀναστομῶσιν βρώμασι 3) νεώτ. βοταν. ἡ συνένωσις μεταξὺ τῶν διαφόρων κλαδῶν μερῶν φυτοῦ τινος || χειρουργ. τεχνιτὴ διδ' ῥαφῶν συνένωσις δύο αἰμοφόρων ἀγγείων ἡ δύο κοίλων σπλάγχνων || μεταλλουργ. ἡ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας σωλίνος λείανσις || δευτέρα βαφὴ μετάλλου.

ἀναστομωτῆρ-ήρος (ὁ) νεώτ. ἡ μελίσσοκομικὴ μάχη, ἀ. ἀναστομωτήριον.

ἀναστομωτήριος-ον κ. νεώτ. ἀναστομωτικὸς βλλ. : Ἰππ.Ἰνπ.Φύσ.587,22 ὑπέρτατος ἀναστομωτήριον τὸ αὐτὸ καὶ καθαρτικόν 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀναστομωτῆρ βλλ.

ἀναστομωτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν ἐκροήν αἵματος ἡ ἄλλων ὀργάνων : Ὀρεϊθ. 2,41,1 τοῖς ἀναστομωτικῶς χρώμασις ἐπειδὴν καθάρσιν ἐπεσημμένην προκαλεῖσθαι θέλομεν 2) διεγερτικὸς ὁρέξεως : Δισκλ.4 ἀναστομωτικὴν δύναμιν 3) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ κατάλληλος πρὸς ἀναστομῶσιν ἐν ταῖς νεώτ. σημ.

ἀναστομωτός-όν ὁ κατ' ἀναστομῶσιν βλλ. λ.

ἀναστομωχέω ἐπ. ἀναστομωχίζω, ἀνασπένδω : Ὀρφ. Ἀργ.1287 δεῖν δ' ἀναστομωχίσαν.

ἀναστομωχίζω κ. ἀναστομωχίζω ἀνασπένδω, **ἀναστομῶ-όω** δημ. ἀνακαλῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἀναπαλῶ, μὲνιμησι : δὲν ἀναστομῶ τὸ δρόμο.

ἀναστομωφάγος-ον ὁ μὴ τρώγων τὸν πρὸς θυσίαν πλοκοῦντα, τὸν ναστόν βλλ. λ.

ἀναστομῶ-όω δημ. λησανῶ, ἐκ λήθης παραλείπω νὰ πρόξω τι : ποροῦ. ὁ τεμπέλης ἀναστομάει τὴ δουλειὰ κὶ ἀναστομάει στὸ φαί.

ἀναστρα ἐπίρρ. δημ. ἀνάστρας βλλ. λ.

ἀναστράγαλος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνευ ἀστράγαλου βλλ. λ.

ἀναστράπτω κ. νεώτ. ἀστράπτω, λήρω ἐν-τόνως : Εὐμ.θ.1,103,4 λήρω τὴν λαυγυῖα νύρ ἀναστράπτοντας || κ. μτφ. Ἰω.Δαμ.2,854 Ε πολυφύτους χόρταις ἀναστράπτοντα 2) νεώτ. ὁ-στράπτω ἐκ νέου ἡ συνεχῶς.

ἀναστρατεύω κ. νεώτ. πάλιν καλῶ εἰς στρατεῖαν, συνάγω στρατόν : Ἀνρ. Ἐμφ.3,66 δύο ἐς τὸν Ἀντωνῖον ἀναστράτευσε τέλη || κ. νεώτ. ἀναστρατεύομαι στρατεύομαι, ὑπηρετῶ στρατιώτης ἐκ νέου : ΔίωνΚ 41,35.

ἀναστρατοπεδεῖα (ἡ) ἡ ἐκ νέου στρατοπέδουσις μετὰθεσις τοῦ στρατοπέδου, ἀνάθεξις.

ἀναστρατοπεδεύω κ. νεώτ. μεταθεῖν τὸ στρατοπέδον, μεταστρατοπεδεύω : ΠΔ Μοκ.3,35 ἀναστρατοπεδεύεσε πρὸς τὸν βασιλέα || ὁμοίως τὸ μέσ. : Ἰώσ. Ἀρχ.Ἰουδ.14,15,14.

ἀνάστραμα (τὸ) ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἀνάβλεμμα : Ξεν. Κυν.4,4.

ἀναστρατήρ-ήρος (ὁ) νεώτ. τὸ τμήμα τοῦ ὁρότρου, δι' οὗ ἀναστρέφεται, ἔξαστολίζεται τὸ χῶμα, τὸ πτερόν τοῦ ἀετριοῦ.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἐμπάλιν ἀναστράπται [ἀντιθέτως τοῦ πρέποντος συμβαίνει] || κ.

νεώτ. ἀναστρέφσαν οἱ δροῖ, -ἀναστρέφσαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς 2) ἀνασκάπτω : Ἡρ.6,47 ὁρος μέγα ἀναστραμμένον ἐν τῇ ζητήσῃ [ἀνεσκαμμένον], Ξεν.Οικ.16,12 καὶ τὴν πόαν γε ἀναστραμμένην [διὰ τῆς ἀρδσεως] 3) στρέφω, γυρίζω πινά ὁπίσω : Σοφ.Φιλ.449 τέ μέν πανοῦργα καὶ παλιντρίβη χάρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄδου || ἀμτφ. γυρίζω ὁπίσω, ἀποχωρῶ : Ἡρ.1,80 ὡς ὠσφραντα τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἴπποι... ὁπίσω ἀναστρέπον, Ξεν. Ἀν.1,4,5 ἀναστρέφας ἐκ Φοινίκης παρὰ βασιλέα ἀπήλαυνεν 4) παθ. : εὐρίσκομαι, περιφέρομαι ἐν τινι τόπῳ : Ὀδ.Ν 325 οὐ γὰρ ὁίω ἤκειν εἰς Ἰθάκην, ἀλλὰ τιν' ἄλλον γαῖαν ἀναστρέφοντα, Πλάτ. Πολ.558 Α αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρέφοντων ἐν μέσῳ, Σοκρ.Ν 94,2 Ἀγασανδρίδας περὶ τε τὴν Ἐπίδωρον καὶ ταύτῃ ἀναστρέφεται 3) διατελῶ, διαγῶ : Ξεν. Ἀγ.9,4 ἡγάλετο διὰ αὐτὸς ἐν ταῖς εὐφορσύναις ἀναστρέφεται 4) καταγίνομαι : Ξεν.Οικ.5,13 οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρέφονται [οἱ καταγόμενοι] 7) διατρέβω, διαμέλω, που : Ξεν. Ἀν.4,8 ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεται ἐνθα ὦν μάλιστ' ἀν ἡμᾶς ὠφελοῖν [ὁ ἥλιος] Β) στρέφωμαι ἀντιθέτως, ἔναστρέφω, ἔναστρέφω : Ξεν. Ἀν.1,10,12 γήλοφος ἦν ἐφ' οὗ ἀναστρέφσαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα [ἐνθ' ἐφευγον ἐστράφησαν ὁπίσω πρὸς μάχην] || νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω πορείαν ἵνα λάβω κατάλληλον πρὸς τὸν ἀνεμὸν θέσιν, παίρνω βόλτα 9) ἀναφαίνομαι : Πλάτ. Πολιτ.271 Α τὸ δὲ γηγενεὺς τοῦτ' ἦν τὸ ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρέφωμενον.

ἀναστρέφω ποιητ. ἀνατρέφω, στρέφω τὸ ἀνὴρ κάτω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω : Ἰλ.ψ 436 ἡ πῶς διέφρους τ' ἀνατρέφειαν, κατὰ δ' αὐτὸς ἐν κοίτῃ πέσσειεν νεώτ. ἀναστρέφω τὸ δοχεῖον, -τὴν λεκάνην κττ. || κ. μτφ. : Ἰσοκρ.5,95 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτως ταπεινῶς πράξαντος ἀναστρέφεται τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα, Ξεν. Ἰερ.4,5 τοῖς δὲ τυράννοις καὶ το

λο μου· ἀνάστροφα· || κ. μτφ. μοῦ ἤλθαν τὰ πρῶματα· ἀνάστροφος {ἀντιζῶας. ὁ. φρ. τὰ πρῶτα ἀνάστροφος {ἀλογιστὸς σπαταλᾷ, ἀώταυτεϊ.}

ἀναστροφάδην Ἡσ. «ἀναστροφόμενος».

ἀναστροφῇ ἡ | κ. νεώτ. μεταβολὴ εἰς τὸ ἀντίθετον, ἀνατροπὴ, μεταστροφή: Εὐρ. Ἀνδρ. 1007 ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μαῖραν εἰς τὴν ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι καὶ ἐκ ἐὰ φρονεῖν μέγα· 2) στροφῇ, περιφορᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιπλάνησις: Σεν. Κυν. 6, 25 θεῖ τὸν κυνηγῆτὴν τὸν λαγὼ ἀπειρηκῶτα ζητεῖν, τὰς ἀναστροφὰς ποιοῦμενον πυκνὰς· 3) συχνὴ ἐν τινι τόπῳ διατριβή: Πλούτ. 216 Α ἀναστροφῇ ἐποιήσατο {διέμεινε}· || διαμονή, κατοικία: Αἰσχ. Εὐμ. 23 Κωρυκίς πᾶτρα καλῆν, φίλορην, δαίμων ἀναστροφῇ· 4) τὸ εἶναι μετὰ τινα, τὸ συνεργάζεσθαι: ΚΔΓαλ. 1, 13 ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφὴν ἐν τῷ Ἰουδαίῳ· ὁ δὲ ἡσπαζόμεν τὰ τῶν Ἰουδαίων· || νεώτ. ἡ μετ' ἄλλων ἀναστροφῇ, συναναστροφή· 5) ἐπιστροφή, ἐπάνοδος: Αἰλ. Τακτ. 384 ἀναστροφῇ δέσπιν ἢ ἀπακατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. 6) γραμμ. ὁ ἀναδιεσπασμὸς τοῦ τόπου τῶν προθέσεων, ὅταν αὐτὰ ἐπιπλάσσωνται τῆς ἐξ αὐτῶν ἐξαρτημένης λέξεως: ἡμῶν περὶ ἀντί περὶ ἡμῶν· || ρητορ. τὸ σχῆμα καθ' ὃ ἡ τελευταία λέξις τῆς προτάσεως χρησιμεύει ὡς ἀρχὴ τῆς ἐπομένης, ἄλλως ἐπαναστροφή· 7) νεώτ. νοῦτ. τὸ σύνολον τῶν χειρισμῶν δι' ὧν τὸ πλοῖον, πλέων τὴν ἐγγυτάτην ἐκ κεραίας (τόκα μοιροῖνα) ἀλλάσσει περιπόδας καθιστάμενον ἀπὸ δεξιήνεμου ἀριστερήνεμον ἢ ἀντιστροφῶς, δημ. ὄρτασ λα μνάτια, - ἀναστροφή κατὰ πρῶμαν τὸ σύνολον τῶν χειρισμῶν δι' ὧν στρέφεται τὸ πλοῖον κατὰ πρῶμαν, δημ. ποδιστὰ ἢ μόνοντλα λα μνάτια· || νομ. ἡ δι' ἀγωγῆς διάλυσις τῆς ἀγοραπωλησίας ἢ μειώσις τοῦ πημήματος, ἔνεκα κεκρυμμένων ἐλαττωμάτων τοῦ πωληθέντος· || βοτ. ἡ εἰς τινα φυτὰ παρασπινόμεν ἄναστροφὴ τῆς μορφῆς καὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν οὐχὶ εἰς τοὺς ἀμέσους γεννητάρους, ἀλλ' εἰς ἀπώτερους προγόνους, ἀ. ἀταθισμός βλ. λ.· || μετεωρολ. τὸ φαινόμενον τῆς αὐξήσεως, ἀντὶ ἐλαττώσεως τῆς θερμικρασίας τοῦ αἵρος· || χημ. ἡ ὑδρόλυσις τῶν σακχαροειδῶν πολυσακχαριτῶν εἰς μονοσακχαρίτας· || ιατρ. ἡ ἀντίθεσις τῆς φυσιολογικῆς θέσεως ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οἷον τῆς μήτρας ἢ τῶν σπλάγχων· || γυνιαστ. ἐξάρτησις τοῦ σώματος μετὰ τοὺς πόδας ἄνω καὶ τὴν κεφαλὴν κάτω· || χημ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἐξ ὀπτικῆς τινος ἐνεργουῦ ἐνώσεως λαμβάνεται διὰ καταλλήλων ἀντιδράσεων ἢ ἀντίποως μορφῆς.

ἀναστροφῆς (τά) νεώτ. παλαιαζ. γένος βραγχιποδῶν μαλακίων τῆς αἰκογενείας τῶν παραμπονιτιδῶν ζῆσαν ἀπὸ τοῦ σπυριδίου μέχρι καὶ τοῦ κάτω δεδοῖου συστήματος.

ἀναστροφία (ἡ) ἀναστροφή: Μαν. 4, 3/2 ἀναστροφῇ ἐφουδρίστους ἐκφαίνει φύσεσθαι.

ἀναστροφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ προκαλὼν, ἐπιφέρων ἀναστροφήν, ἐπ' ἀνδοχὴν πρὸς τὰ πρότερον, ὁπισθοχώρησις: ἀναστροφικὴ ἀνωμαλία.

ἀναστροφικός-ον Πάπ. ἀντίστροφος, ἀντίθετος, ἐπὶ μαθηματικῶν ἀναλογιών.

ἀναστροφισμός {τά} τὸ διὰ στροφίγας ἀναστρέφειν: ἐλ' ἴα χρυσὴ καλυπτῆρας ἐξ ἀναστροφισματος.

ἀνάστροφος {-η}-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. Πάπ. ἀνάστροφος βλ. λ. 2 | νεώτ. κ. δημ. ἀ ἀντίστροφος, ὁ γυρισμένος ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρος, τὰ μέσα ἐξω ἢ τὰ ἄνω κάτω, ἀνάποδα: ἀνάστροφος κλησις - πορεία - πλεύσις, ἀνάστρ- ὄφης ὑψίσματος, ἢ ἀνάστροφος τῆς σανίδας (ἢ ἀντίθετος τῆς λειανθείσης, τῆς ὀφίας) φρ. τοῦ ὅμοια μιά ἀνάστρ-

φῃ {τὸν ἐρράβισα διὰ τοῦ ἀντιθέτου τῆς παλάμης}· 2) δημ. μτφ. ὁ ἀντίθετος, ὁ ἀντίθετος τοῦ προσδοκωμένου: μοῦ ἦρθαν τὰ πρῶματα· ἀνάστροφος.

ἀναστροφῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνάστροφον, ἀντίθετον, τάναντον: Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 22, 463 τὰ μὲν φαινόμενον ἀπὸ τῶν ἀναστροφῶς πάλιν ἐκ τοῦ φαινομένου βεβαιούντες.

ἀναστρώννυμι διὰ καλύμματος στρώννυμι, καλύπτω, ἀκεπάζω.

ἀναστρωπῇ ἡ | λ. πεπλοσμένη: Πλάτ. Κρατύλ. 409 C ἡ δὲ ἀστρωπῇ, ὅτι τὰ ὡπα ἀναστρέφει, ἀναστρωπῇ ἂν εἴπ, ὅν δὲ ἀστρωπῇ καλλωπισθεῖσα κέκληται.

ἀνάστρων ἐπίρρ. νεώτ. ἀνεῦ ἀστρων, περὶ τοῦ οὐρανοῦ.

ἀναστρωφῶ-ᾶς θαμιστ. τοῦ ἀναστρέφω, στρέφω τι πολλοῶς, ἐξετάζων αὐτὰ: Ὁδ. Φ 394 ὁ δ' ἦδη τόδαν ἐνάμα πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἐνθά καὶ ἐνθά· 2) στρέφωμι πρὸς τὰ πρότερον: Ἀροτ. 1069 μῆλα καὶ αἰγες ὅπῃτ' ἀναστρωφῶσιν ὀχρῇ· 3) παθ. περιφέρωμι, περιπλανῶμαι: Σοφ. ἀν. 945· 4) νομῶ, εὐρίσκομαι πού, διατριβῶ: Εὐρ. ἀν. 1063, 5 ἀναστρωφῶμαι ἐν ἀφθόνοισι | ζῶ, διαγῶ ἐν ἀφρονίᾳ.

ἀναστυλιώνω δημ. ἀναστυλῶ βλ. λ. : παροιμ. ἀναστυλίωμαι τ' ἀχούρι, μὰ τὸ μούλαρι φόφθησε {ἐπὶ τῶν ἀντιζῶων ἢ ἀπροβλεπτῶν περιστάσεων}.

ἀναστυλιώνω-ᾶς νεώτ. δημ. ἀναστυλιώνω κ. ἀναστυλιῶνω διὰ στύλων, ἐκλινῶν πασσάλων, ἀππριζῶ τι, αἶον στέγην, τοῖχον, παρὰ πηγμα· || ἐν ἐσφ. χρ. ἀναστῆλῶ βλ. λ.

ἀναστυλώμαι {τῶ} δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστυλῶ βλ. λ.

ἀναστυλῶν δημ. ἀναστυλῶ βλ. λ. : ἀναστυλῶναι τὴν μνῆραν τοῦ.

ἀναστυλῶσις-εως νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναστυλῶ βλ. λ. : || ἐν ἐσφ. χρ. ἡ ἀναστῆλῶσις βλ. λ.

ἀναστυλῶσις {ὁ} ὁ ἐνεργῶν ἀναστυλῶν βλ. λ. **ἀναστυφελίζω** κ. στυφελίζω βλ. λ.: Νόνν. Δ 1, 181 κριὰν ἀναστυφελίζε· Ἡσ. «ἀναστυφελιζομένη, ἐρείδομένη».

ἀναστυφῶ φαίνομαι μελαγχολικός, κατηφής: Σοφ. Ἀν. 421· || Ἡσ. Σομῖδ. «ἀναστυφῆαι ἀνασπᾶσαι, ἐπ' ἀρὰ τὸ αἰδοῖον», Πολυδ. 2, 176 «τὸ μέντοι ἀνασπᾶσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κομικοίς ἀναστυφῆαι καλεῖται».

ἀναστυλῶ στύω βλ. λ.

ἀνασυγκάλεσις-εως νεώτ. ἐκ νέου σύγκλησις.

ἀνασυγκρότησις-εως νεώτ. ἐκ νέου συγκρότησις, ἀνασύνθεσις, ἀνασύνταξις: ἀνασυγκρότησις τοῦ στρατοῦ, τοῦ συμβουλίου, - τῆς ἐπιστροφῆς, - τοῦ συλλόγου κτ.

ἀνασυγκροτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ πρὸς ἀνασυγκρότησιν βλ. λ. γινόμενος, ὁ πρὸς ἀνασυγκρότησιν πρόσφορος.

ἀνασυγκροτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνασυγκροτήσεως βλ. λ.

ἀνασυγκροτῶ-ῶ νεώτ. ἐκ νέου συγκροτῶ, ἐκ νέου καταρτίζω, συνθέτω, διοργανῶ ἐπὶ τὰ βέλτιον: ἀνασυγκροτῶ τοῦ στρατεύματος· || κ. παθ. ἀνασυγκροτῆθαι τὸ στρατεύμα.

ἀνασυζητήσις-εως νεώτ. δημ. -η ἢ ἐκ νέου συζήτησις: ἀνασυζητήσις τοῦ νομοσχεδίου, - ἡ ὑπόθεσις δικάζεται κατ' ἀνασυζητήσιν.

ἀνασυζητῶ-ῶ νεώτ. συζητῶ ἐκ νέου, διὰ νέας συζητήσεως ἐπανεξετάζω τι, ξανασυζητῶ.

ἀνασυλλογῇ ἡ | νεώτ. ἡ ἐκ νέου συλλογῇ, συγκομιδῇ, τὸ ξανμάζεμα: ἡ ἀνασυλλογῇ ρητίνης ἐκ τοῦ αὐτοῦ δένδρου ἀπαγορεύεται.

ἀνασυνάπτω νεώτ. ἐκ νέου συνάπτω ἢ συ

νάπτω ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν : ἀνασυνάπτω τὰς ἀναμνήσεις μου.

ἀνασυνθέσις-ως ἡ|ι νεώτ. ἡ ἐκ νέου σύνθεσις βλ. λ., συνένωσις ἢ προσαρμολή ἀποκεχωρισμένων ἢ διακοπέντων, ἔξαποθέσις, ἔξαφπτοιγία : ἀνασυνθέσις τῶν τεμνοχίων, - τῶν κρικων ἀλάσεως, - τῶν συρμάτων, - τοῦ καλωδίου || κ. μτφ. : ἀνασυνθέσις φιλίας, - συμφερνόντων.

ἀνασυνθέσις-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ προσφύξ, ὁ κατὰλληλος ἢ ὁ γινόμενος πρὸς ἀνασύνθεσιν βλ. λ.

ἀνασυνδέω νεώτ. ἐκ νέου συνδέω, ἀνασυνάπτω, ἔξαποθέω ἐκεῖνα ὧν εἶχε διακοπή ἢ σύνθεσις, ἡ συνάφεια : ἀνασυνδέω τοὺς κρίκους, - τὰ τεμάχια, - τὰ σύρματα τοῦ ηλεκτρικοῦ κ. παθ. ἀνασυνδέθησαν τὰ σχοινία, τὰ αὖρματα || κ. μτφ. ἀνασυνδέω τὴν παλαιάν φιλίαν, - τὰς σχέσεις, - τὰς ἀναμνήσεις μου, - τὰς ἰδέας μου.

ἀνασυνθέσις-ως νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἀνύσθεσις βλ. λ., ἀνασυγκρότησις, ἀναοχηματισμός : ἀνασύνθεσις τῆς κυβερνήσεως, - τῆς συμβάσεως.

ἀνασυνθέτω νεώτ. συνθέτω ἐκ νέου || συνθέτω ἐπὶ τὸ βέλτιον.

ἀνασυνιστάω-ᾶν νεώτ. αὖθις συνίστημι, ἐκ νέου συνιστῶ βλ. λ., ἐπανιδρύω : ἀνασυνιστῶ τὸν κατὰργηθέν σχολεῖον, - τὴν ὑπηρεσίαν διωξέως λαθρεμπορίου, - τὸν σύλλογον || κ. παθ. ἀνασυνεστήθη τὸ ἐθνικὸν θέατρον, - ἡ ἐταιρία, - τὸ πρωτοδικεῖον, - τὸ γυμνάσιον 2) κἀνὼν ἐκ νέου σύστασι βλ. λ. πινὸς πρὸς ἄλλον : με ἀνασυνέστησεν εἰς τὸν ὑπουργόν, - ὁ προϊστάμενός του τὸν ἀνασυνέστησε πρὸς προαγωγὴν.

ἀνασυνουικισμός ἰδι νεώτ. ὁ ἐκ νέου ὑπὸ πολλῶν οικισμῶν τόπου πινός.

ἀνασυντάξις-ως ἡ|ι κ. νεώτ. δημ. - ἡ μεταβολὴ τῆς συντάξεως, τῆς πολεμικῆς ἐπιφορᾶς τινος ἐπιβαλλομένης ἀναλόγως τῆς περιουσίας ἐκείνου : Πολυδ.6,179 ἀνασυντάξις φόρων 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου σύνταξις, ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ πληρέστερον σύνταξις : ἀνασυντάξις τῶν καταλόγων, - ἀνασυντάξις τοῦ στρατεύματος, - τοῦ δικαστικοῦ σώματος.

ἀνασυντάσσω κ. νεώτ. ὀρίζω ἐκ νέου σύνταξιν, τὴν πολεμικὴν ἐπιφορὰν : Ὑπερεῖδ. Ἀπ.151 2) νεώτ. συντάσσω, καταρτίζω τὴ ἐκ νέου : ἀνασυντάσσω τὴν ἐπιστολήν, - τὴν πραγματείαν || συντάσσω, διευθετῶ, καταρτίζω τὴ ἐπὶ τὸ βέλτιον : ἀνασυντάσσω τὸν στρατεύμα.

ἀνασυρίζω ὀξέως, δυνατὰ συρίζω : Ὀρφ. Α.995. **ἀνάσυρμα** (τὰ) κ. δημ. τὸ ἐξ ἀνασευρμένης, παρεκτροπείσης γυναικὸς προελθόν, τὸ κλεψίγασμον : Εὐδουλ. ἐν Ἀδελ.29 παρθένου ἀνάσυρμα, Πολυδ.3,21 ἀνάσυρμα, καταγελάστας τὸ λαθρίδιον γέννημα 2) δημ. τὸ ἀνάσυρμα βλ. λ. 3) δημ. ἡ ἀδόρυβος, ἡ ἀφορητὴ διάθεσις, διαλθῆσις : Γρυν. φάντασμα καλοσῶμητα περνάει | μ' ἀνάσφωρον ἀνάσυρμα καὶ πᾶσι.

ἀνασύρνω δημ. κ. ἀνατρένω κ. ἀνασύρνω, ἀδρ. ἀνάσυρμα σύρω τὴν ἀνὰ ἢ πρὸς τὴν ἀνὰ, ἀνάσφω βλ. λ. : ἀνασύρνω τὸν καυδὲ - τὸ σκοινί ἐκὼν ἀνιψῶ, εἰργῶ τὴν πεσόν : βόθβα ν' ἀνασύρωμε τὸ κάρρο ἀπὸ τὸ λάκκω 2) ἀνασφινε τοχερῶς ἡ μόλις, ἀνασέρνω βλ. λ. : τὸν πύρα κὶ ἀκῶμα ἀνάσφινεν 3) κακολογῶ, δυσφημῶ : ὁπου βρεθῇ κὶ οἶπου σταθῇ τὴν ἀνασφινεῖν, - πολλὰ τ' ἀνασφινεῖν 4) παθ. ἐν ταῖς ὄνωτ. σημ. || κ.εξ ἄδυναμις μετὰ κόπου βαδίει, οἰολεῖ βαῖων συμρόμενος : ἀνασφινεῖται ὁ κακομοιρὴς γὰρ νὰ πᾶς στὴν ἐκκλίμα, ἡ μτχ. ἀνασφινεῖται ἐν τῇ σημ. ταύτῃ 5) παθ. μτχ. ἀνασφινεῖται ὁ ἀνασφινεῖς || κ. ἀνασφινεῖται ὁ δυσφημισμένος.

ἀνάσυρσις-ως νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀπο-

τέλεσμα τοῦ ἀνασύρω βλ. λ. ἀνέλκυσις : ἡ ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνάσυρσις τοῦ ἐφθίου τῶν Ἀντικυβήρων 2) εἰδ. ἡ ἐκ νέου διευθέτησις τῶν κεράμων στέγης, τὸ ξανάσυρμα.

ἀνασυρτά ἐπὶ ῥορ. δημ. κατὰ τρόπον συρτόν : παροιμ. ἀνασυρτά πᾶσι τὸ φίδι (ἐπὶ τῶν ὑποῶλων) 2) δι' ἐλαφρὰς ἐλξεως, με βραδεῖον ἀνέλκυσιν : ἀνασυρτά μεταπολίσαμε τὸ ντουλάφι.

3) χαλάρως, χαλῶνως, βραδέως : ἀνασυρτά ἐρχεται κατὰ ὧν, - ἀνασυρτά μιλάει, - ἀνασυρτά τραγουδάει.

ἀνασυρτολῆς-ιδος ἡ|ι μτγ. ἡ πόρνη | ἀπὸ τοῦ ἀνασφρεσθαί=γυμνοῦσθαί | Σουῖδ ἐν λ. μυσάχνη.

ἀνάσυρτος-η-ο δημ. ὁ ἀνασευρμένος, ὁ τραβηγμένος πρὸς τὰ ἀνω : εἶχε τὸ φουστάνι ἀνάσυρτα, - ἦταν ἡ κουρίνα ἀνάσυρτα.

ἀνασυρτός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀνασφωρμένος, ὁ γινόμενος, ἐκτελούμενος ἀνασυρτά βλ. λ. : φέραμε τὴν κῶμα ἀνασυρτή, - ἀνασυρτὸ νερό | τὸ ἐκ φρέατος | 2) ὁ δυνάμενος νὰ ἀνασφωθῇ δι' ἐλξεως ἡ ἀπὸ βυθοῦ : ἐκεῖ ποῦ βούλιαξε τὸ κατὶ δὲν εἶναι ἀνασυρτό || ὁ ὄρθιος καὶ συρόμενος συνάμα : τὸ φίδι προχώρησε ἀνασυρτό 3) ὁ ἐξ ἄδυναμις μετὰ κόπου βαῖνων οἰολεῖ συμρόμενος, ὁ ἀνασφινεῖται.

ἀνάσυρος κ. νεώτ. σύρω τι πρὸς τὰ ἀνω, τραβῶ ἐπάνω, ἀνεβάζω, ἀνασφίρω : Ἀκυλ.30,14 τοῦ ἀνασφίρει ὕδωρ ἀπὸ τοῦ βυθοῦ, - ἀνεσφίρωμεν τὴν ἀγκυραν, Διογ. Α.6,97 ἀνεσφίρει δ' αὐτῆς θοιμάτιον || αὖρων τὸ ἱμάτιον πινὸς τὸν ἀπογυμνω : Θεόδ. Σκωμ. η. Διογ. Α.2,216 πότερον ἴδεις Στίλωνα τὴν Ἀθηνᾶν μὴ εἶναι θεὸν ἀλλὰ θεάν ; ἡ ἀνασφίρας αὐτῆς τὸν κῶλον ἐβέβαστο 2) ἀνασφίρω, ἐλαφρὰς ἀνασκάπτω, ἐπὶ ἀγροῦ : Πολυδ.1,223 ἀνασφίρει τὴν γῆν, ὡς μὴ καταπνιγῇ τα φυτότα 3) μέλα, ἀνασφίρω τὸ ἱμάτιόν μου, σηκώνω ἀπάνω τὰ ρούχα μου, ἀπογυμνοῦμαι, γδύνομαι, παρουσιάζω, φανερώω γυμνὸν τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ σώματος μου : Ἦρ.2,60 αἱ δὲ | γυναικες ἀνασφίρονται ἀνίσταμαι, Θεόδ. φ. Χαρ. 11,2 ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ἀπαντήσας γυναικὶν ἐλαυδέρας ἀνασφινεῖται δειξίαι τὸ αἰδοῖτο, - Πλούτ. Ἦρ.241 β ἀνασφινεῖται καὶ ἐπὶ δεῖξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν, - Διογ. Χρ. Α.6,33 τὸ μ.218 ἐάν ἀνασφινεῖται πάντες βαδίζωσι || ὁθεν ἀνασφινεῖται ὁ αἰσχρός, οἷος ἀκόλαστος : Θεόδ. φ. Χαρ.6,2 τῇ ἡδὲ ἀγαρήσιος τις καὶ ἀνασφινεῖται, - ἀνασφινεῖται ἡ ἀνήθικος γυνή, ἡ πόρνη 4) σύρω, κτενίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, περὶ κόμης : Αἰλ. Π1 12,14 τὴν κόμην ἀνασφινεῖται αὐτῷ | τὰ μολλὰ τῶν ἦταν χτενισμένα κατὰ πλῶν | 5) σύρω, ἀπάγω τὴ δι' ἐμαυτὸν, ὁθεν ἀρπάζω, λαφυραγωγῶ : Πλούτ. Ἦρ.330 Δ οὐδὲ ὥσπερ ἔρπαγμα καὶ λάφυρον .. σπαράσσει καὶ ἀνασφινεῖται διανοηθεῖς 6) μτφ. - οἶμαι μέλα. χωρὶς γὰρ ὀξείας, ἀδεξίως, ἐπὶ ὕψους, συνθέσεις κττ. : Συνεῖ.

213 C κυμῶδιαν ἀνασφινεῖται καὶ πλημμελῇ Σουῖδ. ὁ καλοῦσι μὲν τὸν μὲν σκωπτικὸν ἐπὶ χροῖν, .. τὸν δὲ ἀνασφινεῖται ἀπλοστον καὶ ἀπλοστον ἢ ἢσ. ε ἀνασφινεῖται τὸ πολὺ ἀργύριον ἢ τὸ ἄλλο λομπάνειν σφύρα ἐλεγον Ἀπικὰ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς σωτήρας ἀρόντων 7) νεώτ. ἐν τῇ | σημ. κ. μτφ. : ἀνασφίρω τὸν πῆλον τῆς ἀλθιότης, - τοῦ μυστηρίου, - τοῦ σκανδαλίου | ἀποκαλύπτω | 8) νεώτ. εἰδ. ἀνασφίρω τὰς ὁφρὺς (ἀνασφί τὰς ὁφρὺς, ζορώων κατὰ πᾶν τὰ φρύδια |).

ἀνασφινεῖται δημ. ἀνασφινεῖται βλ. λ.

ἀνασφινεῖται-ως ἡ|ι νεώτ. ἡ ἐκ νέου σύστασις, ἐπανιδρύσις, ἀνασυγκρότησις : ἀνασφινεῖται συλλόγου, - σωματείου, - ἐπιτροπῆς || νομ. εἰδ. ἀνασφινεῖται προικός ἡ σικληρὴ ἀνασφινεῖται τῆς προικός, ἐπὶ ἀνασφινεῖται λυθέντος γέμου.

ἀνασφαγή (ή) δημ. κ. ἀνασφαή σχισμή θύρας, διαφράγματος, πατώματος, χαρμαρόδα, χαρματιά. **ἀνασφαγάζω** 'Ησ. «ἀνασφαγάζειν» ἀναπηδών, ἀνάλλασθαι, ἡκτικίζειν ».

ἀνασφαδάζει 'Λατ. «ἀναπηδῆσαι ἐξελάσαι».

ἀνασφαρίζω μυν. ἀναρρίπτω, ἐξοκοντίζω : Θεοδώρητ.1,951 βλέπε... πρὸς ἡλλίκον ὄφος

ἀνασφαρίσας τὴν τοῦ λόγου σου γλῶτταν.

ἀνασφαλίστα ἐπίρρ. δημ. ἀνασφαλίστας βλ.λ.

ἀνασφαλίσιος (-ή)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων λάβει ἀσφάλειαν, ἐξασφάλισιν : ταῦ δὲ δύναισα παλλὰ καὶ εἶμαι ἀνασφαλίσιος || ὁ μὴ ἐν ἀσφαλείᾳ ὢν : ἀνασφαλίστα τὸ σπῆτι ἀπὸ τοῦς κλέφτες » 2) εἰδ. ὁ μὴ ἡσφαλισμένος εἰς ἔταιρειαν ἀσφαλιστικὴν βλ.λ. : ἀνασφαλίσιον φορτίον, - τὸ μαγαζὶ τοῦ κήκης ἦταν ἀνασφαλίσιον.

ἀνασφαλίσιος ἐπίρρ. νεώτ. δημ. ἀνασφαλίσιον κατὰ τὴν ἀνὰ ἀνασφαλίσιον βλ.λ.

ἀνασφαλλω κ. δημ., μέλλ. ἀνασφαλλῶ, ἀόρ. ἀνάσφαλλα ἀνεγείρομαι ἐκ πτώσεως : Εὐστ.Πονημ. 147,21 τοῦ κατὰ γῆς ἐρπειν ἀνασφαλλῶς || κ.μ.φ. : Λουκ.Ἀποκ.32 ἀνασφαλλεῖν ἐκ κακῶν » 2) κυρ. ἐπὶ νόσου, ἀναρρωθῶν : Νικ.Δομ.98 D ἐπὶ ἀνέσφαλλον ἐκ τῆς νόσου, Διων.Χρ.Λογ.34,36 καθάπερ οἱ μεγάλη μὲν νόσω χρησάμενοι ταχὺ θ' ἀνασφαλλαντες » 3) δημ. ὑποπίπτω εἰς ἡθικὴν παρεκτροπὴν, ἐπὶ γυναικῶν : δ.τραγ. ἀνάσφαλεν ἡ κόρη τοῦ καὶ τὴν ἑκατοράστη, παρομοῖα ἐπιλήθη μὴ φορὰ καὶ δέκα θ' ἀνασφαλλῇ.

ἀνάσφαλισις-εως (ή) μτγν. ἀνάσφασις.

ἀνασφαράζω δημ. ακιρτῶ, ξεπεταρίζω : ἀνασφαράζει τὸ μῦθον μου || σφοδράζω, ἀσπαίρω : ἀνασφαράζει ἀκόμη τὸ σφαγτό, - τὸ φάρι.

ἀνασφενδονίζω νεώτ. ἐκ νέου σφενδονίζω βλ.λ.

ἀνασφηνῶ-ὠ μτγν. ἐνίσχυω, στερεώνω διὰ σφηνῶν : Ἀπολλδ.Πολιορκ.24 ἀνασφηνουσθῶ διὰ ξύλα ὑπὸ σφηνίσιας.

ἀνασφηνῶν δημ. ἀνασφηνῶ βλ.λ. : 2) ἀμτθ. ἀνασφηνῶμαι ἐνσφηνῶμαι, εἰσέρχομαι ὡς σφῆν εἰς σῶμα τι : ἀνασφηνώθηκε ἡ καρφίτα.

ἀνασφίγγω κ. νεώτ. σφίγω Ιοχυρῶς, κρατῶ καλῶς : Νών.Διον.4,51 ἥελισιν... ἴππων ἀνασφίγγοντα χαλινῶ » 2) σφίγγω ἐκ νέου.

ἀνασφίγγω δημ. ἀνασφάγγω βλ.λ. : ἀνασφάγγισις τὰ δάκρυα τῆς

ἀνάσφορον (τῶ) κ. ἀνάσφορος (ή) τὸ φυτὸν πτέρις : Διοσκ.4,148.

ἀνασφραγίζω κ. νεώτ. ἀφαιρῶ τὰς σφραγίδας, ἐκσφραγίζω » 2) σφραγίζω ἐκ νέου.

ἀνασφρηλατῶ-έω νεώτ. ἐκ νέου σφρηλατῶ βλ.λ.

ἀνασφθεῖν-εῖν ποιητ. ἀπαρφ. ἀορ. δ' ἐξ ὀριστ. ἀνέσχεθον τοῦ ἀνέχω βλ.λ.

ἀνάσχεσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἀνοχή, ἐγκρατεῖς, τὸ ὑπομένειν : Πλούτ.Νουμ.13 τῆς τῶν δυνάων ἀνασχεσις » 2) ἀνοδος, ὕψιστος, ἀνατολή τοῦ ἡλίου : Ἀριστ.Λοσμ.393 Β2 πρὸς τὰς ἀνασχεσεῖς τοῦ ἡλίου » 3) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνέχω βλ.λ., ἀναχαίσις, στήματα : ἡ ἀνάσχεσις τοῦ ρεύματος διὰ παραπλευρῶν αὐλάκων, - ἀνάσχεσις αἱμορραγίας.

ἀνασχετικὸς-ή-ὢν κ. νεώτ. ὁ ἐγκρατὴρ, ὁ ὑπομονητικὸς : Πλ.ἠ8,31 Α οὐκ ἀνασχετικὸς ὢν οὐδὲ πρῶτος » 2) νεώτ. ὁ προσφυής, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ ἀνάσχεσιν, ἀναχαίσιον, στομάτημα : ἀνασχετικὰ ἔργα ἐπὶ τοῦ χειμάρρου, - φάρμακον ἀνασχετικόν τῆς αἱμορραγίας.

ἀνασχετός-ή-ὢν κ. νεώτ. ἐπ. ἀνασχετός-ὢν ὢν δύναται τις νὰ ἀνέγεται, νὰ ὑπομένῃ, ἀνεκτός, ὑποφερτός : Ὁδ.Β.63 οὐ γὰρ ἔτ' ἀνασχετὰ ἔργα τετεύχεται, Ἡρ.1,207 αἰσχρὸν καὶ οὐκ ἀνασχετόν Κύρον γε τὸν Καμδύσεω ὑποχωρῆσαι τῆς

χώρης, Σοφ.Τρ.721 Τῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχετόν » 2) ὁ δυνάμενος νὰ ἀνασχεθῇ, νὰ ἀναχαίσιθῃ, νὰ συγκρατηθῇ.

ἀνασχηματίζω νεώτ. σχηματίζω τι ἐκ νέου, ἐπαναφέρω εἰς τὸ πρότερον σχῆμα : οἱ παλαιοντολόγοι ἀνασχηματίζουσι τὰ προϊστορικά ζῷα κ. παθ. ἐκ τῶν διασωθέντων ἀποσπασμάτων ἀνασχηματίζουσι ἡ δὴ εἰρήνη » 2) ἀνασχεθῆναι, διαμορφῶ κατ' ἄλλον ἢ πρότερον τρόπον, δίδω διαφορὸν μορφήν ἢ ὀργάνωσιν εἰς τι : ὁ πρόεδρος ἀνασχηματίζει τὴν κυβερνήσιν, - ἡ ἔταιρεία ἀνασχηματίζει ἐπὶ νέων βάσεων.

ἀνασχηματισμός (ὁ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασχηματίζω : ἀνασχηματισμός τοῦ δέσποτος, - τῆς ἔταιρείας, - τῆς κυβερνήσεως » 2) εἰδ. ἡ ἀναπαράγωγὴ ἐνοργάνων ὄντων.

ἀνασχιζῶ κ. νεώτ. σχίζω ἀνοίγω, σχίζω : Ἡρ.1,123 λαγὼν μηχανισμένους καὶ ἀνασχιζας τοῦτο τὴν γαστέρα, Θεοκρ.25,27 δέρμα λέοντος ἀνασχιζὲν ὀνύχεσσιν.

ἀνασχινοδαλεύω μτγν. ἀνασχινοδελύω βλ. λ. κ. παθ. ἀνασχινοδαύομαι.

ἀνάσχιζω-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀνασχιζῶ, ζέσησις.

ἀνάσχιμα (τῶ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἀμφιβίων τῆς ὀμοιογενείας τῶν μεταωασσενιδῶν. ζῆσαν κατὰ τὸ τριάσιον σύστημα.

ἀνασχίσις (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνασχίζων κ. εἰδ. ὁ σχίζων ξύλον.

ἀνασχολία (ή) νεώτ. ἔλλειψις ἀσχολίας, ἀργία.

ἀνασχολιάζω νεώτ. ἐκ νέου σχολιάζω βλ. λ.

ἀνάσχολος (-ή)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰς τι ἀσχολούμενος, ἀργός, ἀνεργός.

ἀνασφῶ κ. νεώτ. κ. δημ. 1) τὸ ὑπογεγρ. μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. κ. ἡσπρτ. | σφῶς, ἀποσφῶς, διασφῶς, γλυτῶς : Σοφ.ΟΤ 1351 ἀπὸ τε φόνου ἐρρυτο κἀνέσφωκε με » || μέσ. : Σοφ.Ἡλ.1133 πρὶν ἐς ζέην γε σταθῆναι ἐκπέμψαι κἀνασφῶσθαι φόνου | καὶ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν φόνου |, νεώτ. τὸν ἀνέσφωσεν ἐκ τοῦ ναυαγίου, - τὸ μόνον ἐκ τῆς πλημμύρας ἀνασφῶν » 2) μέσ. ἀνασφῶμαι : Ἡρ.1,82 μὴδὲ τὰς γυναῖκας σφί χρυσοπορήσειν, πρὶν Θυρέας ἀνασφῶσινται, αὐτ.106 ἀνεσφῶσαντο τὴν ἀρχὴν Μήδοι » || ἐλευθερῶ : Ἡρ.3,140 ἀνασφῶσμένους σὺν δόξ τὴν πατρίδα Σάμον | ἀφού λυτρώσει αὐτὴν χάριν ἔμοῦ » 3) διατηροῦμαι καλῶς ἔχω : Πλάτ.Φιλ.32Ε τῶν μῆτε διασφειρομένων μῆτε ἀνασφῶμένων » 4) κ. δημ. κομίζω, ἐξάγω πῶς ἢ τι σφῶν : Ἐπηρ. τὰ ἀγάλματα ἀνέσφωσεν εἰς Αἴγυπτον, - ἀνάσφωσα κἀμῶσα πράματα μου ἀπὸ τῆ φωτιά » 5) μέσ. ἐπανέρχομαι σφῶς : Λυσ.20,24 ἀνεσφῶθην εἰς Κανάνην, Ξεν. Ἑλλ.4,8,28 ἀνασφῶθῆναι εἰς τὰς πατρίδας | ἐπὶ ἐξορίστων » 6) διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην : Ἡρ.6,68 ἀνασφῶν ἀκεῖνο τὸ ἔπος, τὸ εἶπεν Ἀρίστην.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνασφῶν δημ. τελειώσω τι ἀφῆδεν ἡμιτελές, φέρω εἰς πέρας : ταῦ τὰκαναν μισὰ καὶ τ' ἀνασφῶν » 2) διὰ τῆς χειρὸς φθάνω νὰ λάβω τι ὑψηλὰ κείμενον : ἀκεῖ πάνω πού δαλεῖς τὸ βιβλίον δὲν τὸ ἀνασφῶν.

ἀνάσσωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ πλήρης, ὁ μὴ τελειωθείς, ὁ ἑλληνικὴ κατὰ τὴν σωματικὴν διάπλασιν. **ἀνασωφρονίζω** κ. νεώτ. ἐπαναφέρω εἰς σωφροσύνην· Ἡσ. «ἀνυμνα, ἀνασωφρονισθῆ» νεώτ. κ. ἐκ νέου σωφρονίζω.

ἀνασωφρονιστής-ως (ή) μων. ἐπαναφορά εἰς σωφροσύνην· Λεοντ. Νεαρ. ριβ εἰς ἀνασωφρονισμῶν.

ἀνασώω κ. τριβω, συντριβω. **ἀνατάδην** ἐπίρρ. μων. ἐκτάδην, ὑπτιώς· Θεδό. Ὑπρ. 628 ἐπὶ... Μιλήσιων στρωμάτων ἀνατάδην καθεύδουσι.

ἀνατάττει [οἶ] οἱ καθορίζοντες, ἀνατάσσοντες τοὺς ἐπιθλητέους εἰς ἑκαστὸν φόρου ἐν Μιλήτῳ.

ἀνατανύω ποιητ. ἀνατάνω ἀνατείνω· Καλλ. εἰς Διο 30 ἀνατανύσασα θεὰ μέγαν ὕψωσε πῆλυν.

ἀντάτεις-ως (ή) Ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου φορολογικὴ κατάταξις· 2) νεώτ. ἡ ἐκ νέου τοποθέτησις· Ἰατρ. ἡ ἐπαναφορὰ ἐκποικιλοῦντος ὀργάνου, ἐξηθρῶνμένου μέλους ἢ κατεργαστοῦ ὁσούτου εἰς τὴν κανονικὴν θέσιν αὐτοῦ· ἀντάτεις κήλης, -μήτρας, -κατάγματος.

ἀνατάραγμα [τῶ] δημ. κ. ἀνατάραμα κ. ἀναταραγμός ἀνακίνησις, ἀνατάραξις· ἀπὸ τοῦ ἀνατάραγμα βόλωσε τὸ νερό· ἢ κλωνισμός, ἀνάτασις· μετὰ τοῦ δυνατοῦ ἀνατάραγμα τῆς κλάρας πέσαν ὅλοι οἱ ἄνθοι· 2) συγκλονισμός, σπασμός ἐκ νόσου, οἷον ἐκ πυρετοῦ, ἐπιληψίας, ἐκλαμψίας κττ., ἢ τάρμας· κστ. κακὸ ἀντάραγμα νὰ σ' εἴρῃ.

ἀναταραγμός [οἶ] νεώτ. κ. δημ. ἀνατάραγμα βλ. λ.· ἢ σάλος· τῶν κυμάτων ὁ ἀναταραγμός· ἢ ψυχικὴ ταραχὴ, ἐρεθισμός, ἐξέγερσις· ὁ ἀναταραγμός τοῦ πλῆθους ὑπῆρξε τοιαύτος, ὥστε ἐπὶ στιγμὴν ἠπειλήθη στάσις.

ἀναταράζω δημ. ἀνατάρασσω βλ. λ.· ἀναταράζω τὰ νερά, -τὸ γιαντρίκο· ἢ κλωνῶ, κλωνίζω· μὴν ἀναταράζεις τὰ κλαριά· ἢ σαλεύω, σείω· ὁ σεισμός ἀνατάραξε τὰ σπῆτια· 2) κραυγῶν βορρῶν, ἐξεγείρω ταραχὴν· σὰ θυμῶναι ἀνατάραζει τὸν κόσμον· μέσ· κ. παθ. -ομαι, ἄορ. ἀναταράχτηκα, μτχ. ἀναταραγμένος ἐν ταῖς ἀνωτέρας σημ.· ὁ τραγ. ὁ Δῆμος ἀναστέναξε κι ἡ γῆς ἀναταράχθη.

ἀνατάραμα [τῶ] δημ. ἀνατάραγμα βλ. λ. **ἀνατάραξις**-ως (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀνατάρασσω βλ. λ.

ἀναταράς [οἶ] δημ. κ. ἀνανταράς μεγάλην παλαιὰ οἰκία.

ἀναταράσσω κ. νεώτ., ἄπτ. ἀναταράττω ταρασσῶ συνεχῶς, ἀνακινῶ, ἀνακατάνω· Ἀριστλ. Ζ19,3 ὅταν ἐν τοῖς ἀμυμῶδεσιν ἡ βολῶδεσιν ἀναταράξας κρέφη ἑαυτὸν, -ἀναταράσσω τὸ ὕδωρ, -τὸ φάρμακον, -τὴν φιλόλην· ἢ ταραττω τὴν γνώμην, συγχέω· Πλάτ. Φαιδ. 88 C ἐδόκουν ἀναταράσσει καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν· 2) παθ. ταρασσομαι, ἀνακινουμαι συνεχῶς ὑπὸ ἄλλου, ὅθεν κ. βοιοῦμαι· Ὑπν. Ἀφ. 1238 F ὑποστάσεις δοσεῖται καὶ ἀναταραγμέναι· 3) παθ. μτφ. εὐρίσκομαι ἐν ἀταξίᾳ, ἐν ταραχῇ· Ξεν. Ἀν. 1,720 ἀναταραγμένον ἐπορεύετο (τὸ στράτευμα), Πλούτ. Φαῖδ. 36 τὴν πόλιν αὐθις ὑπὸ τῶν λόγων τοῦτων ἀναταράττεσθαι, -ἀναταράχθημεν ἐκ τοῦ συμβάντος, -ἐκ τῆς ἐιδήσεως.

ἀναταραχὴ (ή) νεώτ. βορρῶνσις, σύγχυσις. **ἀνατάραξις** [οἶ] νεώτ. ὀρυκτὸν ἀπαντῶν μόνον εἰς μικροῦς κρυστάλλους ἐπικρατοῦντος ἐπὶ ἄλλων ὀρυκτῶν ἢ πετρωμάτων, μεταλλοειδὲς ἢ ἀδαμονταειδὲς, διαφώτιστον ἢ ἡμιδιαφανὲς εἰς πολλὰς ἀποχρώσεις ἀπὸ τοῦ μέλανος μέχρι τοῦ ὑπεύρουθρου, ἐνίοτε δὲ κ. ἄχρουν.

ἀνάτασις-ως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἥρις τὰ ἄνω εἰς ὕψος τάσις· Πολύβ. 5,44,3 τὴν εἰς ὄψος ἀνάτα-

σιν πάντων τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπων· ἢ ἔντασις, ἐπίτασις· σγῶλ. ἀνάτασις τῆς βοῆς· ἢ ὁθεν ἔντονος ἀπειλητικῆς ἐκφράσεως ἰδὲ ὕψωσος τῆς χειρὸς, ἐφορημῶσεως ἢ ἄ· Πολύβ. 4,4,8 αἱ μὲν οὖν... καταπληγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου ἐπανήλθον, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9,4 ἀπειλὰς καὶ ἀνάτασις· 2) μτφ. ἀνερχομαι, ἀλαζνεῖται· Πλούτ. Κάτ. Πρεσβ. 6 ἀνάτασιν καὶ ὄκνον τοῦ βασιλέως μὴ φοβεῖται· 3) ἀποχή, ἐγκράτεια, τὸ «ἀνατάσσειν» ἀπὸ πάσης τρωφῆς, νηστεία· Πλούτ. Ἡθ. 62 A· 4) νεώτ. εἰδ. ἀνάτασις τοῦ ἤχου διὰ μηχανικοῦ ἢ ἄλλου τρόπου ἔντασις τοῦ ἤχου, -ἀνάτασις χειρῶν γυμναστικῆς ἀσκήσεως, καθ' ἣν αἱ χεῖρες ἀνυφοῦνται κατακορυφῶς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μετὰ τὰς παλάμους πρὸς τὰ ἔσω, -ἀνάτασις ἐλατηρίου αὐσπερῶσις τοῦ ἐλκισμοῦ διὰ κινήσεως περὶ τὸν δέξαν αὐτοῦ· 5) μτφ. ἀνύψωσις, ἐξέτασις τοῦ πνεύματος· ἀνάτασις ψυχῆς. **ἀνατάσσω** κ. νεώτ. τακτοῖν, θέτω κατὰ τάξιν· νεώτ. τάσσω ἐκ νέου, ἀνακαθιστῶ τὴν διαταραχθεῖσαν τάξιν· ἀνάτασσω τὰ ἔγγραφα, -τὰ βιβλία· ἢ ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν τοῦ μέλους τοῦ σώματος ἐξερρωθέν· 2) ἀνατάσσομαι κ. μέσ. ἄπτ. -πτομαι διεξέρχομαι καὶ πόλιν κατὰ τάξιν, ἐπαναλαμβάνω κατὰ σειρὰν· Πλούτ. Ἡθ. 668 C ἀνατατόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν· ἢ συνθέτω, ἀνατάσσω, συγγραφέω κατὰ τάξιν, κατὰ σειρὰν γεγνητόν· ΚΔ οὐκ., ἢ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάσσειν διήγησιν περὶ τῶν πεληπορησμένων· 3) μεταρρυθμίζω, ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν τάξιν, ὅθεν ἀνακαλῶ τι θεοπισθὲν· Διώνκ 78,18 πάντα γὰρ δσα ποτὲ παρὰ τὸ καθεστῆκος... ἀνηλίσκατο ἀνετάγει· 4) νεώτ. μέσ. ἐκ νέου τάσσομαι εἰς τι ἢ μετὰ τινος· ἀνατάσσομαι εἰς τὸν στρατὸν, -εἰς τὸ κόμμα, -εἰς τὰ δημοκρατικὰ ἰδεώδη κττ.

ἀναταπτικός-ή-ὸν κ. νεώτ. ἀλαζονικός, ἀπειλητικός· Πολύβ. 5,43,5 ἀναταπτικός καὶ φευδεῖς εἰσφῶρων ἐπιστολὰς, Διόδ. Σ 5,3 ἀπειλῆται καὶ ἀναταπικοί· 2) νεώτ. ὁ τείνων πρὸς τὰ ἄνω· ἢ ὁ προκαλὼν ἀνάτασιν.

ἀναταπτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναταπικὸν βλ. λ.· 2) προστακτικός· Πολύβ. 4,4,7 ἀναταπτικῶς κελεύων.

ἀνάταυρα ἐπίρρ. ὑπτιώς, ἀνάκελα· Σουῖδ. «παμβολῆς, ὁ ἀνάταυρα πεσών».

ἀνατεῖ ἐπίρρ. κ. ἀνατί· ἀνευ ἄτης, ἀνευ βλάβης· Εὐρ. Μῆδ. 1357 ἀνατί τῆσδε μ' ἐμβαλεῖν χυθόνος, Πλάτ. Νόμ. 9,871 B ἀνατεῖ κτεινέτω.

ἀνατεινῶ κ. νεώτ., ποιητ. ἀνατείνω τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ὕψων· Πίνδ. Ν 1,43 ὁ δ' ὀρθὸν μὲν δυνεῖται κάρα, αὐτ. 5,51 ἀνὰ δ' ἰστίᾳ τείνων (ἐν τμ.)· ἢ τείνω πρὸς τὰ ἄνω τὰς χεῖρας πρὸς εὐχὴν ἢ ὄρκον· Ἀριστφ. Ὀρν. 623 εὐθόμεν· αὐτοῖς ἀνατεινόντες τὰ χεῖρ', Λοκκ. Τοζότ. 50 ἐπὶ ἀνατεινάς εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνέειν· ἢ ἀνατείνω τὴν δεξιὰν ὕψων τὴν δεξιὰν πρὸς ἐκφῶρσιν γνώμης, πρὸς φθοροφρίαν, -ἀνατείνω τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν δεξιὰν πρὸς ἐνδειξιν φιλίας ἢ πρὸς χαιρετισμόν· Ξεν. ΚΠ 4,2,17 εἰ φίλοι εἰσιν, ὥς τὰ χεῖρα ὑπαντᾶν, τὰς δεξιὰς ἀνατεινάντας· 2) ὕψων ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα [ἐξαμύνει] ἢ ἄλλο τι· Σίμωνδ. οὐδὲ Πελουδέυκος βία χεῖρας ἀνατειναι· ἐν ἐναντίον αὐτῶ· κ. μτφ. Δημ. 389,1 οὐδὲν ἂν ὄμνιν εἴχε ἀνατεινέσθαι φοβερόν· 3) ὕψων τὴν ἄνω, τὸ κρατὶ ὕψηλὰ ὥς βραβεῖαν· Πίνδ. Ν. 8,48· 4) κ. νεώτ. τείνω, ἐκτείνω. τεντώων· Ξεν. ΚΠ 7,1,6 κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα, -ἀνατείνω ἰστίον [τεζάρω]· ἢ ἀπλώνω, ἀπλώνομαι· Ἀριστλ. Ζ1 4,1 ἢ τὸ ἐντερον ἀνατείνειν, Πλούτ. Ἡθ. 591 A ὁδὸς ἀνατείνουσα ἐκ τοῦ Ἀδου κατὰ τωθεν· 5) ὕψων, ἐκτείνω τὰ σκέλη, τὸν πόδα·

Ἄριστοφ.Λυσ.799 βούλομαι σε... ἀνατείνας λακτίσαι· ὁ δὲ λόγος ἐκτεταμένος ὕμνῳ, μεγάλων, ἐγκωμιάζω : Πίνδ.Ν.58 κῦδος ἀνατείνειν

7) μῦθ. ἐν ἡθικῇ σημ. ἐπιτείνω τὴν θέλησιν, τὰς δυνάμεις μου, ἐπιμένω, ὅσον πρὸς ἐγκράτειαν, ἐγκατερρίπτω κττ. : Ἀρρ.Ἐπὶκτ.2,17,9· ἡ ἀνάγομαι εἰς ἔξαρσιν, ἐξυφούμαι, ἐξυφῶ ἑμαυτὸν : Συνέσ.4,6D ἐγὼ δὲ βουλόμην πρὸς θεωρίαν ἀνατενάσθαι· 8) ἐκτείνωμαι, φθάνω, ἐξίσταμαι : Ἡρ.7,67 πῆδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνονται· ἡ ἐκτείνωμαι, διαστέλλομαι : Τιμ.Λοκρ.102 Α τὰ δὲ (σώμα) ἀνατείνεται κατὰς ἐκρόας· 9) ἀνατείνω τὰς ὀφρῦς ἀνοσπῶ : Πλούδ.2,49 τὰς ὀφρῦς ἀνατείνων ὑπὲρ τὰ νύφθ.

ἀνατείνων-αντος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀνατάσης βλ. λ. **ἀνατειχίζω** κ. νεώτ. οἰκαδομὴ ἐκ νέου ἢ ἐπιδιορθώσῃ τείχος : Ξεν.Ἑλλ.4,4,18 ἀνατειχίσαι τὰ διηρημένα ὑπὸ Πραξίτα τείχη.

ἀνατειχισι-εως [ἡ] νεώτ. ἀνατειχισμός βλ. λ. **ἀνατειχισμός** [ὁ] κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου οἰκαδομὴς ἢ ἐπιδιορθώσις τειχῶν : Ξεν.Ἑλλ.4,8,9 χρήματα προσέθηκεν αὐτῷ εἰς τὸν ἀνατειχισμόν. **ἀνάτελα** ἐπίρρ. δημ. κ. τ' ἀνάτελα κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· συγγ. αὐγάνη.

ἀνατέλλω κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀντέλλω, ἀόρ. ἀντέιλα, παρὰκ. ἀνατέιλα (βλ. τέλλω), κάμνω νὰ προκύβῃ, νὰ φυτρώσῃ, ἀναδίδω, ἀναφύω : Ἰλ.Ε.777 (τοῖς δὲ Ἰππασί), ἀμύρσῃην Σιμῶει ἀντέιλε νέμεσθαί, Αἰολ.Ἀν.300 Αἰγυπτος Διμήτρος ἀνατέλλει στάχυν, ΠΔ Γεν.3,19 ἡ γῆ ἀκάνθιας καὶ τριβόλους ἀνατέλει σοι· ἡ γεννῶ : Πίνδ.17,6,5 ἀνίκ' ἀντέιλας Διόνυσον· ἡ κατόγωμαι : ΚΔ Ἑβρ.7,14 ἀνατεταλκέναι ἐξ Ἰουδα· 2) ἀμτβ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, ἀνίσταω, ὑφίσταμαι, ἀναφαίνωμαι ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα : Ἡρ.2,142 τετρακτὶς ἔλεγον τὸν ἡλίον ἀνατέιλας, Σοφ.ΟΚ.1246 αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶς αἱ δ' ἀνατέλλουσιν, Θεόκρ.13,25 ἄρως ἀνατέλλονται Πελοῖδες· 3) ἀμτβ. φύομαι, γεννῶμαι, προβάλλω, ἀναφαίνωμαι : Αἰολ. Ἑπτ.535 ταρφὸς ἀνατέλλουσα θρίξ, Ἀριστ.Ζ.5,8 ὁ τελευταῖος ὁδόντες ἀνατέλλουσι περὶ τὰ εἰκόσιν ἔτη, Ἐπιγρ. ἀντέιλε σωτηρ (ἀνεφάνη)· 4) κ. δημ. ἀναδύω, ἐπὶ πηγῶν, ἐπὶ ποταμῶν, πηγάζω : Ἡρ.4,52 ἐκ ταύτης (τῆς λίμνης) ἀνατέλλων ὁ ὕψανος ποταμὸς, δ.τραγ. κὶ ἀνάμεσσα στὰ δυὸ δευτρά ἀντέιλε μὲν βρύση· 5) ἐπὶ ὁρέων, ὑφούμαι : Ἀπολλ.Ρ.2,1249 ὁρέων ἀντέελλον ἐρίπνας· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. μῦθ. διαφαίνωμαι, προκύπτω ἀμτβ. : Ἀπολλ.Ρ.3,683 μῦθος δ' ἄλλοτε μὲν ὅ ἐπ' ἀκροτάτης ἀντέιλεν γλώφσης, ἀντέιλεν ἡμέρας δόξης, δ' ἀντέιλου καλὰ χρόνια καὶ γὰρ τοὺς φτωχοὺς· ἡ νεώτ.φρ. ἡ χώρα τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἢ Ἰαπωνία.

ἀνατελωνίζω νεώτ. κάμνω ἀνατελωνισμόν βλ. λ. **ἀνατελωνισμός** [ὁ] νεώτ. ἡ μετὰ τὸν ἐλεγχον τοῦ ἐμπορεύματος καὶ πρὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ τελωνείου ἐπανεξέτασις ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ τελωνείου ἢ ὑπὸ διορισθέντος ἐπὶ τούτῳ ὑπαλλήλου.

ἀνατέμνω κ. νεώτ., μέλλ. ἀνατεμῶ, ἀόρ. ἀνατάμω, ἀντίμνω, σπίζω σώμα τι : Θεόπομπ.π.Αθην.12,532 Α ὁ δὲ βασιλεὺς... ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέταμν τὴν ἀνθρωπινον, ΑΠ.9,310,5 ληφθεὶς δ' ἐκ μεσότης ἀνετέμνετο κλέμματα γαστρός· ἡ [ὁ] ἐπὶ τὸν νεκρὸν· Ἡρ.2,87 οὐτε ἀναταμόντας αὐτὸν [τὸν νεκρὸν]· ἡ κατασπίζω, ξεσχίζω : Λουκ. Πρωμ.21 ὡς παύσῃ σε ἀνετέμνον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου· ἡ κατακόμω : Αἰολ.Γ.77,26 ἀνατεμνήκασι τινες τὰ κλήματα τοῦ δῆμου· ἡ τέμνω, χαράσσω, ἀνοίγω : Φίλων.20,55 βᾶες βαθείας αὐλακος ἀνατέμνοντες δι' ἡμέρας, αὐτ.2,362,6

λεωφόρους ὁδοὺς ἀναταμῖν· 2) κ. νεώτ. τέμνων ἀποχωρίζω πρὸς ἐξέτασιν, ἐκτελῶ ἀνατομικὴν ἐργασίαν, ἐπὶ πτωμάτων ἢ καὶ ἐπὶ ζώων : Ἀριστλ.Ἀνατ.16 C ὃν δὲ τρόπον ἡ καρδία συντηρεῖν ἔχει πρὸς τὸν πνεύμονα δεῖ τεθεωρηκέναι ἐκ τῶν ἀνατεμνομένων, Ἰππ.1281,2 τὰ ζῶα ἀνατέμνω, Ἀρτεμίδ.Ὀνερ.1 ἀνατεμνῆσθαι δοκεῖν καὶ [δεῖν] τὰ ἐντὸς κατὰ φύσιν· 3) νεώτ. μῦθ. ἐξέτασιν λεπτομερῶς ἀναλύω, ἐπισταμένους ἐρευνῶν διακρίνω, διεκρινίζω.

ἀνατεμνόμενος [ὁ] τὸ φυτὸν ἐλθὼν, πόα σιδηρίτης ἐτήσια, δημ. ἀνεμόχορτο, παρθενοῦδι, καλλιτσίδα : Διοσκ.4,39.

ἀνατεταμένος [ὁ] νεώτ. ὀρυκτ. ὁ ἀνατάσης βλ. λ. **ἀνατεταμένος** ἐπίρρ. κ. νεώτ. δι' ἀνατάσεως ἢ κατὰ τρόπον ἀνατάσεως βλ. λ.

ἀνατιχιάζω δημ. ἀνατριχιάζω βλ. λ.

ἀνατήκω κ. νεώτ. τήκω, λυθῶν, ἀναλύω : Πλούτ. Ἡθ.954 Α οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρρὸν μὲν καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύνῃ ἀναπάσονται· ἡ ἐπὶ χιόνος, ἀναλύομαι : Πολύβ.2,16,9 τῶν ἀνατηκομένων χιόνων· 2) μῦθ. χαλαρῶνω, μαλακώνω, ἐξαντλῶ : Πλούτ.Ἡθ.1366 ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραινέιν καὶ ἀντὶ τὰ σώματα παροξυλόντες· ἡ νεώτ. τήκω, λυθῶν ἐκ νέου, ξαναλυθῶν, ξαναγωνεύω, ἐπὶ μετὰλυθῶν.

ἀνἀτηξίς-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνατήκω βλ. λ. : Πολύβ.9,435 χιόνων ἀνάτηξις, νεώτ. γεωλ. πετρώματα ἐξ ἀνἀτηξῶν. **ἀνατηρᾶ-ώ** δημ. βλέπω προσεκτικῶς, περιέργως, μετ' ἐνδιαφέροντος.

ἀνατί ἐπίρρ. δ.γρ. ἀνατεῖ βλ. λ.

ἀνατιθετίνης [ὁ] νεώτ. παλοιοχ. γένος κεφαλαπόδων ἀμυμνωτοειδῶν τῆς ὁμοιογεν. τῶν κερατιδῶν ζῴων κατὰ τὸ τρίαινον σύστημα.

ἀνατίδαι [οἱ] νεώτ. ζῶω. πτηνὰ τοῦ ἀθροίσματος τῶν νηκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πλατυράμφων, ἀ. νησιδοῦ βλ. λ.

ἀνατίθημι μων, νεώτ. κ. ἀναθέτω, μέλλ. ἀναθήσω, ἀόρ. ἀνέθηκα, οἰολ. -εἰκα, μτχ. παθ. πρκ. ἀνατιθεμένος τίθημι, κρεμῶ ἀνω, ὁδον προσάπτω, ἀποδίδω : Ἰλ.Χ.100 Παλῦδάμας μοι πρώτος ἐλέγχειν ἀναθήσει, Πίνδ.Ο.5,8 ἀν-κῦδος· 2) θέτω ἐπὶ ἀνω εἰς τὸ δένον καὶ ἐπιβάλλω : Ξεν.Ἀν.31,30 σκελὴ ἀναθέντας, Ἀριστοφ.Ἰππ.1056 καὶ κε γυνὴ φέροι δαχθῶ, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθήσῃ (ἡθέλει ἐπιβάλλει)· 3) μτχ. κ. μων. κ. νεώτ. ἐξαρτῶ ἐκ πινος, ἀπεκδέχομαι παρὰ πινος, ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσιν ὧλλον : Πλάτ.Ἰνναρχ.229 Ε θέλω σοι... ἀναθέσθαι, δι. βραύει τῶν ἐπηρεζόμενων, ΚΔΠρόξ.25,14 ὁ Φίστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παύλον, ἐκέκ. τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς τὸ ἀνατίθημι, ἀνέθηκάν τὴν ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ κρίσιν· 4) ἀναφέρω, ἀποδίδω τὴν εἰς τὴν ἢ εἰς τὴν : Ἡρ.2,134 σὺ γὰρ ἂν οἱ πυρραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι [δὲν θὰ ἀνέφερον περὶ αὐτοῦ] οἱ κατεσκεύασε... : Ὀσικ.2,64,1 ὅταν παρὰ λόγον τὴν εὐ πρόξῃτε μοι ἀναθήσεται [εἰς ἐμὲ θὰ ἀποδώσῃτε]· 5) κ. νεώτ. ἐπιτρέπω, ἐμπιστεύομαι εἰς τινὰ : Ὀσικ.8,82,1 στρατηγὸν ἐλόντο καὶ τὰ πράγματα πάντα ἀνέτιθεσαν, ἀνέθεσαν εἰς αὐτὸν τὴν διοίκησιν, -τὴν διδασκαλίαν, -τὴν διαχείρισιν· 6) νεώτ. θέτω ὡς ἀφιέρωκα, ἀφιερῶν : Ἡσ.Ἑργ.658 Μοῦσαις ἑλίκωνιάδους ἀνέθηκα, Ὀσικ.1,13,5 ῥήναιαν δλην ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Πλάτ. Φαῖδρ.235 D ἀπαρνούμαι χρυσὴν εἰκόνα ἱσομέτρην εἰς δὲ ἀφελούς ἀναθήσειν, νεώτ. ἀνέθηκεν εἰκόνα, -κωδῶνα κττ. : Ἀνεγείρω ὡς ἀφιέρωκα : Πολύβ.5,93,10 ἀνατίθ-βωμῶν, νεών· 7) καταλείπω, ἀφίνω πού τινα ἢ τι : Ἀριστοφ.Πλούτ.69 ἀναθείς γὰρ ἐπὶ κρημνὸν τιν' αὐτὸν [τὸν Πλούτον] ἀπειμι [καταλίπον αὐτὸν ἐπὶ κρηνοῦ

θα φύγω! θ) ἀφίνω εἰς ἄλλον νὰ πράξῃ τι, ἐν-
τέλλομαι εἰς τὴν: Πίνδ. Π 8,29 ἀναθέμην πάσον μου
κρηναίαν ἄρφα τε καὶ φθέγματι μαλθακῶ· 9) ἀ-
ναβάλλω, ἀπομακρύνω: Σοφ. Αἶ.476 ἀναθεσσι
τοῦ γε καθάναειν ἰ ἀπομακρύνουσα ἀπὸ τοῦ θα-
νάτου· 10) μέσ. θέτω ἐπάνω, φορτώνω: Ξεν.
'Αν.2,24 ἀναθέσθαι τὰ ἀκεῖν ἐπὶ τὰ ὑπαζύγια·

11) μέσ. ἐπιτρέπω, ἐπιφορτίζω: Πλάτ. Ἰππαρχ.230 Α
οὐτὶ πᾶν γε τοῦτ' μοι ἀνάθου· 12) μέσ. μετα-
βάλλω γνώμην, ἀναιρῶ ὅ, τι εἶπον: Ξεν. Ἀπομν.1,
2,44 ἀνατίθειναι τὸ, ὅσα τύραννος ἢ πείσας
γράφει, νόμον εἶναι, Πλάτ. Πρωτ.354 Ε καὶ νῦν
ἀναθέσθαι ἔξεστιν, εἴ ηῃ ἔχετε ἄλλο τι φάναι.

ἀνατίκτω μέλλ. ἀνατέξω κ. -ομαι γεννῶ ἐκ
νέου: Αἰκ.21,17 ὥσπερ οὖν ἀνατίκτομενον αἰθίς.

ἀνατιμάζω δημ. διασώρω, ὑβρίζω.

ἀνατίμασμα [τό] δημ. βαρεῖα προσβολή, ἐξύ-
θρις, προηλεκτισμός.

ἀνατιμή [ή] μιν. βαρεῖα ὕβρις, ἀνατίμασμα
βλ. λ.: Χρον.Μορ.30,52 καὶ πολλὴν ἀνατιμήν
τὸ ἄσπρον τὸ κεφάλι.

ἀνατιμήσις-εως [ή] νεώτ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀνατιμῶ βλ. λ., ὡφώς τῆς εἰς χρή-
μα τιμῆς πράγματός πινος: ἀνατιμήσις ἐμπορεῖ-
ματος, -νομίσματος, -χρηματιστικῶν ἀξιών κττ.

ἀνατιμήτης [οἱ] νεώτ. ὁ ἐπιδικῶν ἢ ἐπιέρων
ἀνατίμησιν βλ. λ.: ὑπερίσχυσαν οἱ ἀνατιμηταί.

ἀνατιμήσις-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ
προκαλῶν ἀνατίμησιν, ὁ πρὸς ἀνατίμησιν βλ. λ.
τρένων: ἀνατιμητικὴ κίνησις, -πρασιὰ θεία.

ἀνατιμητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τράπον ἀνα-
τιμητικὸν βλ. λ.

ἀνατιμῶ-ῶ κ. νεώτ. ὡφῶ τὴν τιμὴν, τὴν
ἄξιαν, ἀκριβαίνω: 'Αθην.δ.274 Δ ἀνατιμῶν τὰ
ῶνια· || ὡφῶ τὸν μισθόν, ζητῶ μεγαλύτεραν τι-
μὴν, ἀξίαν: 'Ηρ.38 ἀνατιμῶν τε καὶ ἀποσεμνύ-
ων ἑαυτὸν, αὐτ.47,6 ὅσους ἀρετὴ τις . . ἢ καὶ
συγγένεια ἀνέτιμα, -ἀνατιμῶ τὸ ἐμπόρευμα·
|| -ῶμαι μέσ. κ. παθ.: Πολυδ.3,125 ἐπὶ δὲ τῶν
πολλοῦ πηρασκόντων εἰλοῖς ἂν ἐπιτιμῶσιν,
ἀνατιμῶνται· νεώτ. ἀνετιμήθη ἡ δραχμή, -ὁ αἶστος.

ἀνατίνα [ή] νεώτ. ζωολ. μαλάκια λεπιδοδράγ-
χια τοῦ ἀδρόσματος τῶν σφωνοσφάρων, τῆς
ὁμοιογενείας τῶν ἀνατινιδῶν.

ἀνατίναγμα [τό] δημ. κ. ἀνατίνασμα κ. ἀνα-
τιναγμός ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
ἀνατινάσσω βλ. λ., μεθ' ὀργῆς μετακίνησις, κλο-
νισμός, ἀναπήδησις, τρόνταγμα, ἀναταραγμός.

ἀνατιναγμός [οἱ] κ. νεώτ. ἀνατίνασμα κ. ἀνα-
τιναγμός ἡ πράξις τοῦ ἀνατινάσσω βλ. λ.: 'Ησ.
μετάσταςις μετακίνησις· Σουῖδ. «ἀνατινασμός».

ἀνατινάω δημ. ἄορ. ἀνατίναξις, παθ. ἀνατι-
νάχτωμαι, μτχ. ἀνατιναγμένος ἀνατινάσσω βλ. λ.:
ἀνατινάξω τὸ καράδι στὸν αἶρα, ὁ διστ. ν'
ἀνατινάξω τὸ κλαρί νὰ πάζη τ' ἀνθὶ χάρμη, φρ.
ἀνατινάξω τὸ γινᾶκ μου ἄμα τὴν βλῆμιν | τὸν
ἀποστρέφωμαι, τὸν ἀποφεύγω· || τὸ μέσ. ἀνα-
τινάχεται συνταράσσεται, συγκλονοῦμαι, οἰσινεῖ
ἀναπιδῶ ἐξ αἰφνιδίου τινὸς ἀγγελματος ἢ γεγονό-
τος ἢ προσβολῆς κττ.: σάν τινοςος ἀνατινάχτηκε.

ἀνατίναξις-εως νεώτ. δημ. -η ἢ ἐνέργεια κ.
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνατινάσσω: ἀνατίναξις τοῦ
πλοίου ὑπὸ τορπίλλης, -τῆς πυρτιδαπαθήκης,
-ἀνατίναξις τοῦ γεφυροῦ μὲ δύναμιν.

ἀνατίνασμα [τό] δημ. ἀνατίναγμα βλ. λ.

ἀνατινάσσω κ. νεώτ. τινάσσω, σείω πρὸς τὰ
ἄνω, κινῶ βιαίως: Εὐρ.Βάκ.80 ἀνὰ θυρόσιν τε τι-
νάσσω | ἐν τυ. | τὸ τινάσσω, σείω τῆδε κἀκείσε:
Κλημ. 'Αλ.Ποιδ.3,242 ἀνατινάξας στρωμνὴν· ἐπὶ
ἀνέμου, ὡς τῆδε κἀκείσε: Εὐρ. 'Ορ.341 ἀνὰ δὲ
λαίφος αἰς τις ἀκάτου βοᾶς τινάξας δαίμων
|| νεώτ. τινάσσω βιαίως πρὸς τὰ ἄνω διασκορ-

πίζω, καταστρέφω: ἀνατίναξαν τὸν βράχον,
τὴν γέφυραν, -τὸ κτίριον, -τὸ πλοῖον κ. παθ.
ἀνατινάχθη ἡ γέφυρα, -τὰ πλοῖον κττ.: 2) νεώτ.,
μέσ. ἐκ συγχλίψεως συγκλονίζομαι, οἰσινεῖ σκιρτῶ,
ἀναπιδῶ, σείομαι.

ἀνατινιδεῖν [οἱ] νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια μολα-
κίων ἀκεφάλων τῆς τάξεως τῶν σφωνοσφάρων.

ἀνατίς-ιδος [ή] νεώτ. ζωολ. μικρὸς κἀνθρακός
τῆς ὁμοιογενείας τῶν καχινελλιδῶν.

ἀνατίναω μτγν. ἀνατέλω, τεντώνω: Μαυροσάι.
17 ἀνατινάωντες τόξα.

ἀνατιτήσαντες [ἀνατίω] 'Ησ. «πληρώσαντες».
ἀνατιτράινω μτγν. ἀνατιτρώ βλ. λ.

ἀνατιτρήμι διατριπῶ, ἀνατρώ βλ. λ.

ἀνατιτρώ-ῶ μελλ. ἀνατρήσω, ἄορ. ἀνέτρησα
τριπῶ, διατριπῶ: 'Αππ.Μιθριδ.24 Ροδίον αὐτοῦ
τὰ σκάφη . . ἀνατιτρώωνται· || κ. παθ. Διοσκ.
1,80 ἄνερ ὑπὸ ακαλλήκων ἀνατιτράται, 'Ορειδ.
93,28 ἀνατιτράωνται τὸ κρανίον.

ἀνατίλη [ή] νεώτ. ζωολ. μολακόστρακον τῆς
τάξεως τῶν θυσανοπόδων ἀπαντῶν εἰς τοὺς πυ-
θμένους τῆς θαλάσσης.

ἀνατιφρόφις-εως [ή] παλαιοζ. γένος ἐντομοστρά-
κων ἀρθροπόδων τῆς ὁμοιογεν. τῶν λεπιδοσκα-
λειδῶν θαλασσιῶν ζῆσαν κατὰ τὸ σιλοῦριον
σύστημα.

ἀνατίλασις-εως [ή] μιν. ἐγκορτέρησις: Μ.Ψελλ.
Φυσ.1,226 ἀνατίλασις συμφορῶν.

ἀνατίλημα [τό] Σουῖδ. «ἐπομονή».

ἀνατίλῃναι ἀπαρρ. τοῦ ἄορ. ἀνέτλαν | ἀνευ
ἐνεστώτος |, μτχ. ἀνατλάς-ἄσα-άν, μελλ. ἀνατλή-
σομαι, μέσ. ἄορ. ἀνατλάμην ἐγκορτέρω, ὡπο-
φέρω, ὑπομένω: 'Οδ.Ε.47 κῆδε' ἀνέτλης, Σοφ.
ΟΚ 239 πατέρα οὐκ ἀνέτατο, Αἰσχ. 'Αγ.716 πο-
λύθηρον αἰῶνα ἀνατλάσα, Πλάτ.Θεαι.169 C τὴν
περὶ ταῦτα εἰσαρμένην δεῖ ἀνατλῆναι.

ἀνατλος [οἱ] 'Ησ. «ἀκρατής».

ἀνατλήω μτγν. ἀνατέμνω: Μαρκελλ.Σιδ.85.

ἀνατμήσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐκ νέου τμησις·
|| ἡ ἀνατομή βλ. λ.

ἀνατιμητικός-ή-όν μτγν. ἀνατέμνω: Συμ.Ψολμ.
54,22· || ὁ κατάλληλος εἰς ἀνατομήν.

ἀνατιμίζομαι ἐξατιμίζομαι: Δημόκρ.π. 'Αθην.2
187 D τηκομένης τῆς χιάνος καὶ ἀνατιμίζομένης
· νῆρη γίνεσθαι.

ἀνατοιχάσαι 'Ησ. «περὶ τοῖχον περιπατήσαι».

ἀνατοιχῶ-ῶ μετακλινδοῦμαι, μεταπίπτω ἀπὸ
τῆς μῆος πλευρὰς πλοίου εἰς τὴν ἄλλην | ἐν
τρικυμῖα | ΑΒ «διατοιχεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνατοιχεῖν,
-διατοιχεῖν τὸ εἰς τὸν ἔτερον τοῖχον τῆς νεῶς δια-
βαίνειν ἐν τῷ πλῶ»· 2) μτφ. μεταπίπτω εἰς τὸ
ἔτερον ἄκρον, εἰς ὑπερβολὴν ἀκράσεως: 'Αρρ.
ἐν 'Επικτ.3,127 ἑταροκρινῶς ἔχω πρὸς ἡδονήν
ἀνατοιχῶμαι ἐπὶ τὸ ἐναντίον ὑπὲρ τὸ μέτρον
τῆς ἀσκήσεως ἔνεκα.

ἀνατοκίζω κ. νεώτ. τοκίζω ἐκ νέου, ζανατοκίζω·
2) ὑπολογίζω, λαμβάνω τόκον κ. ἐπὶ τοῦ μὴ κατα-
βαλλομένου εἰς ἐμὲ τόκου, κεφαλαιῶ τούς τό-
κους· || κ. παθ. ἀνατοκισθῆναι πασόν, -δάνειον.

ἀνατοκισμός [οἱ] κ. νεώτ. κεφαλαιοποίησης τοῦ
τόκου, ἐπιβολὴ τόκου κ. ἐπὶ τοῦ τόκου, νεώτ. ὁ
σύνθετος τόκος: Κικ. 'Αττ.5,21,11.

ἀνατολή [ή] ποιητ. ἀνατολή ἡ εἰς τὸν ὀρίζοντα
ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἢ τῶν ἀστέ-
ρων, ἐν χρ. κ. ἐν πληθ.: 'Οδ.Μ.4 ἀντολαί ἡλείοιο,
Αἰσχ.Πρ.459 ἀντολάς ἐγὼ ἔσπρων ἐδεῖξα τῆς τοῦ
δυσκριτοῦς δούσεως, Πλάτ.Πολιτ.269 Α τὰ περὶ
μεταβολῆς δούσεως τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου καὶ
τῶν ἑλλων ἀστρων· 2) τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζον-
τος ἐκ τῶν ὁποῦν γίνεται ἡ ἀνατολή, συνήθ. πληθ.
ἀνατολαί: 'Ηρ.4,8 ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, Αἰσχ.
Πρ.707 ἡλίου πρὸς ἀνατολὰς στρέψασα, ἐκκλ.

ἀνατολαὶ ἀνατολῶν, νεώτ. κατ' ἀνατολήν, - ἐξ ἀνατολῶν, - πρὸς ἀνατολάς, δημ. παρὰ θύρα κατὰ τὴν ἀνατολήν μοιροῦ. καλὴ μέρα σου Ἀνατολή! καλὴ μέρα σου Δύση! 3) ὁ χρόνος καθ' ὃν γίνεται ἡ ἀνατολή: Ἀριστλ.Ζ 599 Β || ἀπὸ Πλειάδος ἀνατολῆς, νεώτ. ἀπ' ἀνατολῆς μέχρι δύνσεως, δ. τραγ. γλυκοπαράζει ἡ Ἀνατολή καὶ γλυκοφύγει ἡ Δύση 4) πληθ. ηγγαλ ποταμοῦ: Πολύβ.2,17,4 τὰ περὶ τὰς ἀνατολάς τοῦ Πάδου κείμενα 5) ἡ ἐκφορὰ τῶν ὁδόντων: Ἀριστλ.Ζ 501 Β 28 ὁδόντων ἀνατολῆς || τὸ κατὰ τὴν ρίζαν λευκὸν τοῦ ἀνυχος: Πολύβ.2,146 δ) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. Ἀνατολή (ἡ) περιληπτ. αὐτὴ πρὸς ἀνατολάς χώραι: || εἰδ. ἡ Μικρά Ἀσία || νεώτ. ἡ γῆς Ἀνατολή αὐτὴ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην χώραι τῆς Ἀσίας κατ' ἀντίδιαστ. πρὸς τὴν Ἄνω Ἀνατολήν, ἥτοι τὰς πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν Ὄκεανόν χώρας τῆς Ἀσίας || νεώτ. εἰδ. Μεγάλῃ Ἀνατολή, ἡ αἰρετὴ ὀρχή τῶν Μασσαωνικῶν Στοιῶν ὡριμένης περιφερείας.

ἀνατολίζω νεώτ. ρέω πρὸς τὰ τῆς ἀνατολῆς ἡθελ, ἔθιμα, ἀντλήφεις, τέχναις: Κουμάν.ΝΛ 70 ἀνατολίζουσα ἱερατικὴ τέχνη, - οἱ ἀνατολίζοντες | οἱ ἔχοντες ἀνατολικὰ ἥθη καὶ ἔθιμα |.

ἀνατολικά ἐπίρρ. δημ. ἀνατολικῶς βλλ. **ἀνατολικιά** (ἡ) δημ. εἰδος θαυμασκηνέας παραγωγῆς λευκὰ θαμάρσκηνα.

ἀνατολικοαρκτικός ἐπίρρ. νεώτ. ἀρκτικῶς, βορείως καὶ πρὸς ἀνατολάς.

ἀνατολικοθερμεῖος -εἰα-ον νεώτ. ὁ ἀνατολικῶς καὶ πρὸς βορρᾶν κείμενος, ἐπὶ χωρῶν || ὁ ἐκ τοιαύτης διευθυνέως πνέων, ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἔχων πρόσφιν πρὸς ἀνατολάς καὶ βορρᾶν.

ἀνατολικοθερινός -ή-ό δημ. ἀνατολικοθερμεῖος βλ. λ.

ἀνατολικοδυτικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ Στερεᾶς Ἑλλάδος, ἀ. στεριολλαδῆς, ραυμελιώτης.

ἀνατολικολόγος-ον νεώτ. ὁ ἀνατολιστής βλλ. **ἀνατολικομεσημερινός** -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνατολικῶς πρὸς νότον κείμενος, ἀ. ἀνατολικονότιος ἐπὶ χωρῶν || ἐκεῖθεν πνέων, ἐπὶ ἀνέμου || ὁ ἔχων πρόσφιν πρὸς ἀνατολάς καὶ νότον: ἀνατολικομεσημερινὸ σῆτι.

ἀνατολικονότιος-ον νεώτ. ἀνατολικομεσημερινός βλλ.

ἀνατολικός -ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ἀνατολῶν: ἀνατολικὸς ἀνεμὸς | ὁ ἀνηλιώτης | 2) ὁ τὸν πρὸς ἀνατολάς χωρῶν, ὁ τῆς Ἀνατολῆς: Ἡρώδιαν.3,24 τῶν ἀνατολικῶν θρασέας τὴν ἑλπίδα· ἀνατολικοὶ λαοί, - ἀνατολικοὶ γλώσσαι || ὁ ἔχων πρόσφιν πρὸς ἀνατολάς: ἀνατολικὸ παρὰ θύρα 3) μων. ἐκκλ. τραπάρτια πνα ἀναστάσιμα: Τυν.Σαδ.2, | φάλλομεν στιχηρὰ ἀναστάσιμα . . καὶ ἀνατολικά 4) εἰδ. ἀνατολικὸν ζήτημα τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν χριστιανικῶν λαῶν || δημ. συνεκδ. πᾶν ἀποδύον ζήτημα καὶ ἀπουδαίναν: ἀνατολικὸ ζήτημα θὰ τὸ κάνωμε || ἀνατολικὴ ἐκκλησία ἡ ὁρθόδοξος ἐκκλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δυτικὴν.

ἀνατολικός ἐπίρρ. νεώτ. πρὸς ἀνατολάς.

ἀνατόλιος παιητ. ἀντόλιος-ην ἀνατολικός: Νῶν.Δ 24,98 ἐν ἀντολίᾳ μὲν ἀρούρη.

ἀνατολιστής (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν (τῆς ἐγγὺς ἀνατολῆς) ἀσχολούμενος: σοφὸς ἀνατολιστής, - συνέδριον τῶν ἀνατολιστῶν.

ἀνατολίτης-ισσα νεώτ. κ. δημ. ὁ κάτοικος τῶν πρὸς ἀνατολάς χωρῶν, ἰδίᾳ τῆς Μ. Ἀσίας || ὁ ἔχων ἥθη ἡ συνήθειας τῶν ἐν τῇ ἐγγύς Ἀνατολῇ βλλ.

ἀνατολίτικος-ο δημ. ὁ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς || ὁ ἐκ τῶν πρὸς Ἀνατολάς χωρῶν || εἰδ. ὁ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας προερχόμενος.

ἀνατολμᾶ-ᾶ μτγν. κ. νεώτ. λαμβάνω νέαν τέλην, νέον θάρρος, ἀναθορῶ: Πλουτ. Ἀντ.50 ἀναφῆρυν τε καὶ ἀνατολμᾶν || τολμᾷ τι ἐκ νέου.

ἀνατολόδελαιπος-ον μων. ὁ πρὸς ἀνατολάς βλέπων, ὁ πρὸς ἀνατολάς ἐστραμμένος: Ἰω.Δαμασκ. χαίρει πόλιν ἡ ἀνατολόδελαιπος.

ἀνατομέω (ν) νεώτ. τὸ κατὰστημα καὶ γεν. ὁ τόπος, ὅπου γίνονται ἀνατομαί πτωμάτων.

ἀνατομή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀνατέμνω βλ. λ., ἡ διαμήλσις || εἰδ. νεώτ. ἡ ταμὴ τῶν καθ' ἕκαστα μελῶν νεκροῦ ἐνοργάνου σώματος πρὸς διακρίσιν τῆς μορφῆς, τῆς θέσεως καὶ ἰδίᾳ τῆς λειτουργίας αὐτῶν: Ἀριστλ.Ζ 509 Β 22 ὡς δ' ἡ θέσις ἔχει τῆς καρδίας πρὸς τὰ βράχια ἐκ τῶν ἀνατομῶν δεῖ θεωρεῖν || οἱ ἀνατομαί ὄνομα συγγράμ. τοῦ Ἀριστλ. περὶ ἀνατομικῆς 2) ἐν τῇ λογικῇ, ἡ εἰς τὰ καθ' ἕκαστα ἀνάλυσις: Ἀριστλ.ΑΥατ.95 Α 2 ἀνατομαί καὶ διαίρεσις.

ἀνατομία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τοῦ ἐκτελεῖν ἀνατομήν βλ. λ. | ἀ. ἀνατομική: ἀσκήται εἰς τὴν ἀνατομήν, - κάθε μέρα κάνει ἀνατομία || κ. τὸ ἐπιχερεῖν ἀνατομήν: ἔκανε ἀνατομία ἐνὸς βατράχου 2) ὁ διὰ τῆς ἀνατομῆς προαχθεὶς κλάδος τῆς ζωολογικῆς ἐπιστήμης, ὁ ἐξετάζων τὰ αὐτοτελῆ μέλη τῶν σώματος | ἰδίως τοῦ ἀνθρώπου | καὶ καθορίζων τὴν μορφήν, τοὺς ἐκστροφὸς σχηματισμούς, τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέση τῶν μελῶν τούτων || ἀνατομή (ἡ) ἀνατομική | τοῦ ζῶντος παρατήρησις καὶ ἐξήγησις τῆς ἐμφανειακῆς ἀνατομικῆς τοῦ ἐν ζωῇ ἀνθρώπινου σώματος, κατ' ἀντίδιαστ. πρὸς τὴν τοῦ πτώματος: || ἀνατομία (ἡ) ἀνατομική | καλλιτεχνική, ἡ μορφολογική, ἡ πλαστικὴ ἡ μελετώσα τὴν ἐξωτερικὴν μόνον μορφήν τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ὑποκαίμενους ἱστούς.

ἀνατομική (ἡ) νεώτ. ὡς οὐσ. | κατὰ παράλειψιν τοῦ τέχνη ἡ ἐπιστήμη | ἡ τέχνη τοῦ ἀνατέμνειν, ἡ περὶ τὴν ἀνατομήν τῶν ζῶων | ἰδίως τοῦ ἀνθρώπου | σπουδὴ καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐπιστήμη, ἀ. ἀνατομία βλ. λ.: ἀσχολεῖται περὶ τὴν ἀνατομικήν, - ἀνατομικὴ τοῦ ἀνθρώπου, - τῶν ζῶων, - τῶν φυτῶν || ἀνατομικὴ τοῦ ζῶντος, - ἀνατομική, βλ. ἀνατομία 2) συνεκδ. τὸ βιβλίον ἐν ᾧ ἐκτίθεται ἡ τέχνη τοῦ ἀνατέμνειν.

ἀνατομικοζωολογικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνατομικήν βλ. λ. τῶν ζῶων, ἐν ἀντίδιαστ. πρὸς τὴν ἀνατομικήν τοῦ ἀνθρώπου.

ἀνατομικός -ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνατομήν βλ. λ.: Γαλην.ΙΒ 2,926 ἀνατομικὴ ἔγχειρσις, νεώτ. ἀνατομικὰ ἀνατομολογία | αὐτὸ τοῦ κανονικοῦ ἀνθρώπινου σώματος | ἀ. ἀνατομικός κανὼν, - ἀνατομικὰ ἐκμαγεία | ἐκμογεῖα παρίσταντα τὸν ἀνθρώπινον ἀνευ δερμάτος |, - ἀνατομικοὶ ὅλταντες καὶ πινάκες, - ἀνατομικὰ παράληλοι | αὐτὲς συγκρίσεως ἀνατομικῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ζῶων προκρίπτουσαι || 2) ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἀνατομήν, ὁ ἀνατέμνων: νεώτ. ἀριστος ἀνατομικός 3) ἀνατομική (ἡ) ὡς οὐσ.βλλ.

ἀνατομικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνατομικόν βλλ.

ἀνατομικός (ὁ) νεώτ. παλαιός. γένος κεφαλοπόδων ἀμμοποιοῦν τῆς οἰκόμεν. τῶν τραπητῶν, ζῆσαν κατὰ τὸ τριᾶσιον σύστημα.

ἀνατόμος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνατέμνων, ὁ ἀνατομικός βλλ.: || μτφ. ὁ μετὰ λεπτομερείας ἐπισκοπῶν, ἀναλύων, περιγράφων ψυχολογικῆς ἡ κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως καὶ καταστάσεως: ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς - τοῦ ἔρωτος - τῆς κοινωνίας.

ἀνατρίτης (ἰ) θηλ. -πρια ὁ κάμνων ἀνάτρι-
φιν, μαλάκτης, μασέρ.

ἀνατρίτης-ον χρωδης, χνουδῶτος· Διοσκ.
3,33 φύλλω ὥσπερ τὰ ἀνάτριπα τῶν ἱματίων,
δασέα (περὶ τῶν φύλλων τοῦ ελεισφάκου).

ἀνατρίπρια (ἡ) νεώτ. ἡ μαλάκτιον ἡ ἀσκαῖσα
τὴν τέχνην τοῦ ἐλαφρῶς τριβεῖν τόπους τοῦ σώ-
ματος πρὸς θεραπείαν ἢ ἀνακούφισιν.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. δημ. ἀντίθετος τῆς διευθύν-
σεως τῶν τριχῶν, κόντρα, μετὰ τὰς τρίχας ὀφειμένας.

ἀνατρίχιαγμα (τὸ) δημ. ἀνατρίχισμα βλ.λ.

ἀνατρίχιάζω δημ. ἀπαθ. φρίσσω, αἰσθάνομαι
τὰς τρίχας μου ἀνορθουμένας, ὡς ὑπὸ φόβου,
ὀργῆς, πόνου, περιφρ. μου σηκώνονται οἱ τρίχες,
ἀνατρίχιάζω βλ.λ.· ἰ. διζυην. ἱππων ἀνατρίχιάζω,
δ. μοιρ. τὸν εἶδα κ. ἀνατρίχισμα κ. ἐπάγωσ' ἡ

καρδίᾳ μου, δ. διὰτ. ἀπόφκ μ' ἀνατρίχισσε τὰ
ἀνάγης ἡ κρυάδα ἰδίου τοῦς Ἁγίους ἐκραῖα
καὶ τὴν Ἁγία Τριάδα· || κατ' ἐπέκτ. αἰσθάνο-
μαι ἀπείδαν, σιχαίνομαι, ἰδία ἐπὶ τροφῶν· βρήκα
μύγα στὸ φαί κ. ἀνατρίχισμα.

ἀνατρίχισμα -π-ο δημ. ὁ προκαλὼν ἀνατρί-
χισμα, σύγκρυο, τουρτουρίσμα βλ.λ.

ἀνατρίχισσις-εως (ἡ) νεώτ. φρικασίς, ἀνόρ-
θωσις τῶν τριχῶν· ἰ. διζυην. ἱππων ἀνατρίχισσις.

ἀνατρίχισμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ ἀνατρίχιάζω βλ.λ.

ἀνατρίχιαστικός (-ῆ)-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέ-
ρον ἀνατρίχισμα βλ.λ.· ἀνατρίχιαστικὸν φύ-
χος· || ὁ προκαλὼν συγκίνησιν, φυγικὴν ταρ-
χήν, συγκλονισμόν· ἀνατρίχιαστικὴ διήγησις.

ἀνατρίχιστός-ῆ-ό δημ. ἀνατρίχιαστικός βλ.λ.

ἀνατρίχια (ἡ) δημ. ἀνόρθωσις τῶν τριχῶν,
φρικασίς ἐκ πόνου ἢ ἐκ φόβου ἢ ἐξ συγκι-
σεως κττ.· ἰ. στὸ σκοτάδι αἰσθάνθηκα δυνατὴ
ἀνατρίχια,· χαϊδεύοντάς τιν ἐνίωσε σύγκορμη
ἀνατρίχια· || τὸ πυρετικὸν ῥίγος, συνθβ. εἰς
πληθ.· μ' ἐπίασαν ἀνατρίχιας.

ἀνατρίχιόμαι δημ. ἀνατρίχιάζω βλ.λ.

ἀνατρίχισμα (ν) (τὸ) μον. εἰς ἐκ τῶν δέκα
ἐννέα τόνων τῆς ἐκκλησ. μουσικῆς· Ἀγιοπλητ.
Μουσ. ἐν λ. «φωνῇ» αἱ τρεῖς ὀρεῖται μετὰ κεν-
τημάτων δύο ἀποτελεσθῆναι ἀνατρίχισμα.

ἀνατρίχιω-σω νεώτ. ἀνατρίχιάζω βλ.λ.

ἀνάτριχον (τὸ) ἡ κατ' ἀντίθετον φοράν στρο-
φὴ τῶν τριχῶν (ἐπὶ ἱππων), τὰ μέρη τοῦ σώμα-
τος τοῦ ἱπποῦ, ἐνθα τὸ τρίχωμα δὲν ἀκολουθεῖ
τὴν συνθήν φοράν.

ἀνάτριχος (-η)-ον(ν) μον. κ. δημ. ὁ ἔχων τὰς
τρίχας ὠρθωμένας, ὁ ἀνατρίχισμένος· 2) δημ.
ὁ προκαλὼν ἀνατρίχισμα βλ.λ.· ἀνάτριχο μου
εἶναι τὸ ροδάκινο,· τὸ βελούδο.

ἀνατρίχομαι-δομαι ἀνακτῶ τὰς τρίχας τῆς
κεφαλῆς, ξανακάνω, ξαναθαλάζω μοιά· Σαυιδ.
ἐν λ. «Ἀφροδίτῃ» εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ
ἀνατρίχισθῆναι.

ἀνατρίχοφω-εω ἀνακτῶ τὰς τρίχας τῆς κε-
φαλῆς, ἀνατρίχομαι.

ἀνατρίχια (ἡ) δημ. ἐσφ.γρ. ἀνατρίχια βλ.λ.

ἀνατρίχισσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνάκτισις τρι-
χῶν τῆς κόμης,· τὰς τριχοφύλας.

ἀνατρίθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ θεραπεία δι'
ἀνατρίφειας βλ.λ.

ἀνάτριφεις-εως (ἡ) κ. νεώτ. παρατεταμένη ἐ-
λαφρὰ τριβὴ τοῦ δέρματος, μάλαιξις· ἱππ. Ἀρθρ.
9 πολλῶν δὲ ἐμπειρὸν δεῖ εἶναι τὸν ἱατρόν, ἀ-
τάρθ δὲ καὶ ἀνάτριφκος, Ἀρετ. 112,25 τὸ προ-
σώπον ἀνάτριφει (μυοσός), νεώτ. ἀνάτριφει ξη-
ρά,· ὑγρά,· θεραπεία δι' ἀνάτριφειας.

ἀνατρίφεισις (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος ἀμω-
νιτοειδῶν κεφαλοπόδων, ἤσαν κατὰ τὸ μεσαῖον
τριάσιον σύστημα.

ἀνατρόμαγμα (τὸ) δημ. κ. ἀνατρόμασμα ἡ
πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνατρομάζω βλ.λ.

ἀνατρομάζω μον. κ. δημ. κ. ἀνατρομάω, πε-
ριπλητῶ εἰς τρόμον, ἐκ φόβου, ἐκ φρίκης τρέμω·
Λυβ.κ.Ροδ. ἐκδ. Βόγνερ 3275, δ. τραγ. ὁ διγενὴς
φυκομαχέ κ. ἡ γῆς ἀνατρομάσει | ἐσφ.γρ. τότε
τρομάσει, δ. μοιρ. καὶ ἐγὼ θὰ μὴδ σὺ μάθρ
γῆς στ' ἀραχλιασμένο χῶμα | θὰ ἰδῶ τὸν κόσμον
χάρβαλο καὶ θὰν ἀνατρομάξω,· φρ. ἀνατρομά-
ξε ἡ καρδίᾳ μου | ἔφριξα ἀπὸ φόβου· || κ.
μτθ. ἐμβόλλω τινὰ εἰς τρόμον· ἀνατρομάξας τὸ
παιδί,· μηκέας ἔβρανα καὶ μ' ἀνατρομάξας.

ἀνατρόμασμα (τὸ) δημ. ἀνατρόμαγμα βλ.λ.

ἀνατροπὴ -εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἀνατρέπων, ὁ
καταρρίπτων τι, ἰδίως ἐν μτθ. οημ. καταστρο-
φὴς· Ἀντιφ.222 τοῦ οἴκου ἀνατροπῆς, Πλούτ.
Ἱθ.5Β τῆς νεώττας ἀνατροπῆς καὶ λυμώ-
νας νεώτ. ἀνατροπῆς τοῦ καθεστῶτος· 2) νεώτ.
εἰδ. ἐξόγκωμα ἐπὶ τεμαχίου μηχανισμοῦ τινος,
χρησιμεῦον πρὸς ἀνατροπὴν, κατὰ τὴν πρόσκρου-
σιν, ὅλλου τεμαχίου.

ἀνατροπή (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμα τοῦ ἀνατρέπω βλ.λ., καταρρίψις, ἡ τροπὴ
τοῦ ἀνω εἰς τὰ κάτω, τὸ ἀναποδογύρισμα· Διόδ.
Σ 227 κριαὶ πρὸς ἀνατροπὴν... ταίχων, Πολυδ.
1,2 ἀναλμάτων ἀνατροπὴν, νεώτ. ἀνατροπὴ
τῆς λέμβου,· τοῦ αὐτοκινήτου,· τὸ καθίστατος·
|| χύσις ἐπὶ ὑγρῶν· || ἐν συνθβ. χρήσει μτθ. κα-
τάρριψις, κατάλυσις, καταστροφή· Αἰσχ.Εὐμ.355
δωμάτων γὰρ εἰλῶσαν ἀνατροπῆς, Διον.Αἰ.
Ρωμ.480 ἀνατροπῆς καὶ ἀφανισμοῦ ἀπάντων
τῶν ἐθῶν, νεώτ. ἀνατροπὴ τῆς Κυβερνήσεως,
· τοῦ πολιτεύματος· 2) εἰδ. ἡ πρὸς τὰ ἀνω
ἦτοι ἀντίθετος τροπὴ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ· Γαλ.
Αἰρ.Εἰο.13,140 στομάχου ἀνατροπῆς... ἐφ' αἷς
ἐνίοτε μὲν συμβαίνει οὖν ἐμτοί· 3) ρητορ.
ἀνασκευὴ, ἀναιρέσις· Ἑρμ.γ.Προγμν.5 «ἀνα-
σκευὴ ἐστὶν ἀνατροπὴ τοῦ προτεθέντος πράγμα-
τος», Στράβ.2,122 πρὸς ἀνατροπὴν εὐφυῆ·
4) νεώτ. νομ. ἐξασφάλις γενομένης διαδικασίας,
ἐνεκα παρελεύσεως τριετίας· || ναυτ. ἡ ἐκ
βιαίου αἰτίου ἀπώλειαι ἰσορροπίας τοῦ πλοίου καὶ
ἀνατροπὴ αὐτοῦ· δημ. **συσπείσθαι**· || ναυτ.
ἀντιστροφή, μεταβολὴ τῆς τάξεως πλοῦ, καθ' ἣν
ὁ πρωτόπλοος γίνεται οὐραγός καὶ τάνταπλον.

ἀνατροπιάζω ὑπατροπιάζω, ἐπανερχομαι· ΑΒ
312,19 «ὑπατροπιάζουσι... ἀναστροφούσης, ἀ-
νατροπιάζουσι».

ἀνατροπὴς βλάστησις (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ κα-
τάστασις τῆς ἀπερματικῆς βλαστήσεως, ὅταν ὁ
ἄξων αὐτῆς καμπτόμενος τὴν φέρη παρακείμενὴν
εἰς τὸν ἱμάντα, συμφοδόμενος οὕτω μετ' αὐτὴν.

ἀνατροπῶν δημ. σχηματίζω τι ὡς θόλον,
ἄλλως τουρλώνω.

ἀνατροπὴ -εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ ἀνατρέπων, ὁ
ἐκ τῶν φῶν· ἀνατροπῆς μελισσῶν | μελισ-
σοκόμος, |· ὀρνιθῶν | ὀρνιθοτρόφος.

ἀνατροπὴ (ἡ) μην. κ. νεώτ. πᾶσα ἐπιμέλεια κ.
φρονις πρὸς διατροφήν κ. ἐκπαίδευσιν ἀνθρώπων·
Πλούτ. Ἱθ.608C τοσοῦτον μοι τέκνων ἀνατρο-
φῆς κοινωνήσας, Λουκ. Ἀνάχ.20 τὴν πρώτην ἀνα-
τροφὴν· ἡ ἐν τῷ αἵκῳ, ἡ ἐν τῷ σχολείῳ ἀνα-
τροφὴ· || νεώτ. κ. δημ. γεν. ἀγωγή, παιδείσις, ἡ-
θος· ἐτυχε καλῆς ἀνατροφῆς,· ἀνδροφῶς χωρὶς
ἀνατροφῆς,· κατὰ τὴν ἀνατροφήν του καὶ τὸ φέρ-
σιμό του· 2) ἡ ἐπιμέλεια συντηρήσεως ἡ κ.
ἀσκήσεως ἐπὶ ζῶων· Πολυδ.5,51 σκυλαῖων
ἀνατροφῆς, Γεωπ.3,10,6 ἀνατροφὴ βοσκημάτων·
3) καλλιέργεια, μέριμνα πρὸς ἀνάπτυξιν, ἐπὶ φυ-
τῶν· Γεωπ.4,12,4 κλημάτων ἀνατροφῆ.

ἀνατροφεύς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀνατροφήν βλ. λ.

ἀνατροφεύς μον. τρέχω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· Φιλων Βυζ. Θ. αὐμ. 1, 4 αἱ τῶν ὀδῶν ἀγῶναι καὶ καλίσσεσθαι ἀνατροφεύουσιν ἥ κυλίσσονται πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὴν ἐκपुरσοκρότησιν [τῶν πυροβάλλων].

ἀνατροχασμός(ι) δρόμος, τρέξιμον πρὸς τὰ ὀπίσω· Αὐτλ. π. Ορειβ. 6, 22, 8 ὁ δὲ εἰς τοῦσιμα, (δρόμος) ὅν τινα καὶ ἀνατροχασμὸν καλοῦσι ἥ κατὰ τὴν ἐκपुरσοκρότησιν πυροβάλλου ὀπλοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω βίαια κινήσεις τοῦ κοντακίου ἢ τοῦ κωλίσσαντος.

ἀνατροχῆ-άω ἀνατρέχω, τρέχω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

ἀνατρυγῶ τρυγῶ ἐκ νέου, συλλέγω τὰ μετὰ τὸν πρῶτον ὑπολειφθέντα βοτρυδία [κουδούνισι], δημ. κοκκολογία· Φιλων 2, 390 μήτε ἀνατρυγῶν ἀμπελόνας.

ἀνατρυγῶ ἀνατρίγω βλ. λ.· Κόιντ. Ι3, 107 ἀνατρίχουσι φοβεύμεναι ἱερὸν ὄρνιν.

ἀνατσαλιά(ι) δημ. ἀδεξιότης ἥ ἀκαταστασία.

ἀνασυγγρίξω δημ. ἀνασυγγρίξω βλ. λ.

ἀνασυγγρῶ δημ. κ. ἀνασυγγρῶ, ἀνασυγγρίξω βλ. λ.

ἀνασυριάζω(ι) δημ. ἀνασυρισμα βλ. λ.

ἀνασυριάζω δημ. ἀνασυριάζω, φρίσσω, ριγῶ ἐκ φόβου, πυροτοῦ κτ., τουρτουριάζω· κάθε βράδι ἀνασυριάζει ἀπὸ τῆς θέρμης ἡ ἀηδὼν τὸν κῆρυ γ' ἀνασυριάζει τὸ φαί.

ἀνασυρισμός(ι) δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασυριάζω βλ. λ., ἀνασυρισμα.

ἀνασυρᾶνομαι δημ. ἀνημετωπίζω ἀνρίκω τὸν ἀντίπαλον· παροιμ. ἀνασυρᾶνεται ὁ καμψόρρις μπρὸς τὸ σακάκι.

ἀνασυγγρίξω δημ. ἐρεθίζω ἐκ νέου, ἐξερεθίζω, ὑποδασιάζω· μὴ τοὺς ἀνασυγγρίξω [μὴ ἐρεθίζω αὐτοὺς ἐκ νέου κατ' ἀλλήλων], ἀνασυγγρίξω τὴν πληγὴν, - τὴ θλίψιν ἥ κ. μέσ. ἐρεθίζομαι ἐκ νέου, ἐνοχλοῦμαι, πειράζομαι· ἀνασυγγρίσθηκε μὲ τὰ λόγια πού του εἶπε.

ἀνασυγγρισμός(ι) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνασυγγρίξω βλ. λ.

ἀναττικιστος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἀττικίζων· Ἰωβ. Ιηλ. αὐτ. 2, 263, 639 ἀναττικιστος φράσις.

ἀναττικῶς-ον μην. κ. ἀναττικῶς ὁ μὴ κατὰ τὴν ἀττικὴν διάλεκτον· Φρόν. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. 'Αβήναι, νεώτ. ἀναττικῶς φράσις, - λέξις.

ἀναυλίσσω κ. νεώτ. ἀπ. - ττω ἀνελίσσω, ξεδιπλώνω, ξετυλίγω· Λοκ. 'Αποδ. 16 ἀν- βιβλία [διπλωμένα εἰς σχῆμα εἰλητοῦς]. 2) μτφ. Λοκ. Νηγ. 7 ἀνελίστω τοὺς λόγους πρὸς ἐμαυτὸν [ἀναπολῶ]. 2) νεώτ. τυλίσσω ἐκ νέου.

ἀναυλίσματα μην. τύπων ἐμαυτὸν· Ἰωσ. Α' 17, 187 ἀναυλίσματα τὴν κεφαλὴν.

ἀναυλίσω-άω κ. νεώτ. δημ. ἀναυλίσω ἐπιθέτω ἐκ νέου τὸν τύπον, τὴν σφραγίδα, ὅθεν εἰκονίζω, παρουσιάζω, περιγράφω, ἀναπαριστῶ· Λοκ. 'Αλέξ. Ψ 21 ἐπιθεῖς τὸν κερὸν ἀναυλίσω τὴν αὐτὴν σφραγίδα (ἔ. γρ. ἀπειτύου), Φιλ. Ι, 333 Μωυσεὶ ὁ σκιάς ἀλλὰ τὰς φράσεις τῶν πραγμάτων ἐλαχεν ἀναυλίσων, Φιλόστρ. ΒΑ Ι, 19 φοικωδὲς ἰδῶκει τὸ μέγεθος καὶ οὐ βόδιον ἀναυλοῦσθαι.

2) μέσ. ἀναπαριστῶ ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐν τῇ φαντασίᾳ μου· Πλουτ. Νη. 329 Β Ζήνων μὲν ἔγραφε ὥσπερ ἄνθρωπος ἡ εἰδωλὸν εὐνοίας, ἀναυλωσάμενος Θωμ. Μ. 62 ἀναυλοῦσθαι τίς ὅταν φανταζῇται ἢ ἐξορακεν, ἀναυλοῦται δὲ αὐτὸς οὐδέποτε ἐξορακεν.

3) νεώτ. τύπων τὴν ἐκ νέου [συνθ. περὶ πραγμάτων τυπωθεῖσων ἐν περιόδοις κ. δημαιοπορευμένων ἐκ νέου ἐν βιβλίῳ] ἥ γιν. ἐπανεκδοῖα, ξανατυπῶν.

ἀναυλίσω κ. νεώτ. δημ. ἡ ἐν τῇ διανοίᾳ ἀναπαράστασις· Διογ. Λ Ζήν. 7, 61 γίνεται ἀναυλίσματα ἡπῆμα καὶ μὴ παρόντος.

2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου διὰ τύπου ἐκδόσις, ξανατυπῶμα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀναυλίσω δημ. ὁδρ. παθ. ἀναυλωθήκα μτχ. ἀναυλωμένος ἀναυλῶ ἀναυλῶ βλ. λ. 3) ἐπανεκδοῖα, ἀναυλίσματα.

ἀδαπάνως: ἀναυλα πάντα μετὰ τὰ τράμα οἱ χωροφύλακες, - ἀναυλα πῆγε με φορητὸν ὡς τὴν Ἀγγλία. 2) ἀναγκαστικὸς, βία, ὑπὸ διαμενεῖς συνθήκας (ἐξ ἀναγκῆς πρὸς τοὺς καθιερούμενους, τοὺς ἀκουσίως ἀνευ ὑπ' αὐτῶν καταβολῆς ναύλων μεταφερομένους): ἐφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸν ἀναυλα (ἐξ ἐκδιώχθη), - τὸν ἐστειλαν ἀναυλα (τὸν ἀπέπεμψαν). 3) οὐχὶ εὐλόγως, ἀδικαιολογητῶς, ἀδικα καὶ παράλογα, ἐπὶ θανόντων ἐξ ἀπροσεξίας, ἐσφοκαμένης λατρικῆς ἀντήλων, ἀναπρακτοῦς θεραπείας κττ.: ἀναυλα πῆγε ἀπὸ κακακεφαλιά του, - τὸν ἐστειλαν ἀναυλα (οἱ λαοί!).

ἀναυλάκιστος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων αὐλακίδια ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, ἐπὶ μεταλλίων, ξυλίνων, ὑαλίνων πραγμάτων κττ.: κἀννη ὅπλου ἀναυλάκιστος. || ὁ ἐφ' οὗ δὲν ἔγνε αὐλάκισμα, ποῦ δὲν αὐλακιάσθηκε, ἐπὶ ἀγρῶν.

ἀναυλαί ἐπίρρ. Σουῖδ. «ἀναυλα». **ἀναυλοκίθαρις**-ως (ἡ) νεώτ. παλαιοῦ. γένος ἐκινουμένων ἐκινούων, τῆς οἰκον. τῶν κίθαριδων, ζῆσαν κατὰ τὸ τριάσιον σύστημα.

ἀναυλος || ὁ ἀνευ αὐλοῦ: Εὐρ.Φιν.791 κῶμον ἀναυλότατον προχαρεύει, Πλούτ.406 Α. ἔρωτες ἀναυλοὶ καὶ ἄλαιοι. 2) ἀμουσος: Σοφ.Ἀν.699 μέλη βῶν ἀναυλα. 3) ὁ μὴ αὐλὸν: Λουκ. Ἀλκ.7 ἐπεὶ καὶ αὐλῆται τοῖς ἀναυλοῖς.

ἀναυλος (-η-οῦ) (2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ναύλου, ὁ μὴ ναυλωθεὶς ἢ μὴ πληρωθεὶς ναύλου βλ.λ., ἐπὶ πλοίων: ἀναυλον ἐταξίδευσεν τὸ φορητὸν μέχρι τοῦ λυμένως φορητώσεως. 2) δημ. ὁ διακομισθεὶς, ὁ ταξιδεύσας ἀνευ καταβολῆς ναύλου, ποῦ δὲν ἐπλήρωσε ναυλα, ἐπὶ ἀνθρώπων. 3) ὁ ἐκὼν ἄκων, διὰ τῆς βίας διακομισθεὶς ἢ ἀπομακρυνθεὶς: ἀναυλα τὸν ἔφεραν. || ὁ ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας φυγὼν ἢ ἀποκεμψθεὶς: ἐφυγε ἀναυλος ἀπὸ τὸ χωριὸν.

ἀναυλόχητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ εἰσελθὼν, προσορμισθεὶς εἰς ναυλοχον, ἀλιμνωτός, ἐπὶ πλοίων: Λουκαφ.745 ἀναυλόχητον αὐτοκἀδόβαλον σκάφος.

ἀναύλως ἐπίρρ. νεώτ. ἀναυλεῖ, ἀναυλα.

ἀναύλωται ἐπίρρ. δημ. ἀνευ ναυλωθέντος βλ.λ.

ἀναύλωτος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ναυλωθεὶς, ὁ μὴ ἐπὶ ναύλω μισθωθεὶς, ἐπὶ πλοίων: ἔμεινε τὸ καράδι ἀναύλωτο.

ἀναυμάχητος-ον ὁ ἀνευ ναυμαχίας: Λυσ.π. Διον. Α.Λ.14 τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον (τὴν ἀνευ μάχης καὶ ἀνευ ναυμαχίας ἐπελθοῦσαν καταστροφὴν). || Πολύμν.3,10,17 ἀναυμάχητοι νῆες μὴ μετασχοῦσαι εἰς ναυμαχίαν.

ἀναυμάχητος ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ναυμαχίας.

ἀναυμαχίως γραφὴ καταγγελία κατὰ τριηράρχου μὴ μετασχόντος τῆς ναυμαχίας: Πολυδ.8,43 «ἀναυμαχίου μὲν ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπών, μὴ μέντοι ναυμαχίας».

ἀναυξάνω Πάπ. αὐξάνω, ὀφίσταμαι αὐξήσιν.

ἀναυξής-ες ὁ μὴ εὐσών τὴν αὐξήσιν: Θεόδωρ. Αἰτ.Φ.4,6,3 τόπος ἀναυξής. 2) αὐτῶ. ὁ μὴ αὐξανόμενος: Ἀριστ.ΙΖ 569 Α 30 ἔστιν αὕτη ἡ ἀφ' ἣν ἀναυξής καὶ ἄγονος.

ἀναυξησις (ἡ) ἑλληνικῆς αὐξήσεως: Ἰνν.Ἀρθρ.819 2) γραμμ. παράλειψις τῆς αὐξήσεως.

ἀναυξησις-ως ἡ ἐλλείψις αὐξήσεως.

ἀναυξήτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ αὐξανόμενος ἢ μὴ αὐξήθεις: Ἀριστ.Οὐρ.270 Α 25 ἀναυξήτος ἐπικράτεια, - πλοῦτος. || νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικὸς αὐξήσεως: ἀναυξήτον ἔσοδον. 2) γραμμ. ἐπὶ τῶν ρημάτων, τὸ μὴ λαμβάνον αὐξήσιν, οἷον τὰ ἀπὸ τοῦ η, ω καὶ αὐ ἀρχόμενα.

ἀναυξήτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀναυξήτων βλ.λ.

ἀναυξία (ἡ) ἡ ἐλαττωματικὴ αὐξήσις.

ἀναυξίς-ον μτγ. ὁ ἀναυξής βλ.λ.: Πλούτ.Ἡθ.2,981.

ἀναυξέω ἐπίρρ. αὐξάω.

ἀναυσις-ον κ. μον. ἀνεως βλ.λ.

ἀναυσιγλήτος-ον νεώτ. ὁ μὴ μὴ ναυπηγηθεὶς, οὗ δὲν συνετελέσθη ἡ κατασκευὴ, ἐπὶ πλοίων.

ἀναυρος (ὁ) ὁρεῖνός χειμῶνος: Μόσχ.ΕΜΙ 31 στα φασιδρύνα χροὰ προχρῶσιν ἀναυρον, 231,100,57 «ἀναυρος ὁ ἐξ ὑέτων συνιατόμενος παταμός», Σχ.Λυκόφρ.1424 «ἀναυρος κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων παταμός». 2) Ἡσ. «ἀναυρος δίχα ἀνέμου».

ἀναυσις εν. ἀνδρῶς κακῆ, ἀτυχῆς (ναυσις μὴ οὐσα αὐτῷ) μόνον παρ' Αἰσχ.Πέρ.680 ἐξάφηναν τρισκελμοὶ νῆας ἀναυσις, πρὸλ.Εὐρ.Ἐκ.612 νόμῳ τ' ἀνυμψαν παρθένον τ' ἀπάρθενον.

ἀναυσίς (ἡ) μον. τὰ μὴ ναυτιῶν Σουῖδ. «ἡ ἀναυσίς, ὅπου ἐστὶ στερήσις τοῦ μὴ ναυσῶν ἡ γούν ναυτιῶν».

ἀναυτίς ἐκπέμψω αὐτὴν, κρουγὴν: Ὀππ.Κυν.4,301 Αἶψα δ' ἀνηύθησαν, ἰώ μάκαρ, ὦ Διόνυσε.

ἀναυτολόγητος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐγγραφεὶς εἰς τὸ ναυτολόγιον ἐμπορικῶ πλοίου.

ἀναυτοῦ-ενος (ὁ,ἡ) ὁ μὴ ἔχων αὐχένα, λαμπρὸν: Ἐμψ.57 κόρσας ἀναυτοῦχας.

ἀναυῶς (ἀνά+αὐ) φωνάζω, κρουαῶ: Θεόδωρ.4,37 τὰ δὲ γυναικες μακρὸν ἀναυῶσαν.

ἀναυῶς ἀναυτέω βλ.λ. μ. ἐν ἀορ. Θεοκρ.4,37 μακρὸν ἀναυῶσαν.

ἀναφαγία (ἡ) δημ. κ. ἀνεφαγία τὸ μὴ τρώγειν, ἡ ἀπὸ φαγητοῦ ἀποχή: ἀνεφαγία στά μοναστηρία τῆς Μεγάλῃ Παράσκευῃ. || τὸ τρώγειν ὀλίγον καὶ ἀνεπαρκῶς, συγγ. ἀνορεξία: ἀπὸ τὴν ἀνεφαγίαν ἔγινα σὺν τσίρος.

ἀνέφαγος-η-ο δημ. κ. ἀνέφαας, κ. ἀνέφαγος ὁ μὴ φαγὼν, ὁ νηστίας. 2) τρώγων ὀλίγον, ἀ. λγαφός: ἀνέφαγο παῖδ'. 3) τὸ μὴ φαγῶν: ἀπόμενε ἀνέφαγα τὸ μισθ' ἀρνί.

ἀναφασία Ἀθην. ΙΙ,783 «ἡ θερμότης παρὰ Κρῆσιν».

ἀναφασθρύνη μτγ. κ. νεώτ. λαμπρήν. 2) νεώτ. καθιστῶ τινα ἐκ νέου φαῖδρον: ἀνεφαῖδρυνε τὴν συναναστροφὴν. || παθ. κ. ἐν μέσ. σμ. λησιμονηθέντος θαυμηδὸν τοῦ ἀπεισοδίου ὁ ὀμιλας ἀνεφασθρύνην.

ἀναφανεύω κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνεφαίνω, ποιητ. ἀμφαίνω, μέλλ. ἀναφανῶ, ἀορ. ἀνέφαινα κ. ἀνέφαινα, παρσκ. ἀναπέφαινα κῶμην καὶ δόση φῶς, νά λῶμψ: Ὀδ.Σ 310 ἀμοιβήεις δ' ἀνέφαινον (εὐλα καὶ δαΐδας) θμῶσαι. 2) κῶμην νά γεννηθῇ τι, παράγω: Ἡρ.Α.105 δμῶας γὰρ σφι πολλοῦς ἡ χώρα ἀνέφαινε. 3) φέρω εἰς φῶς, φανερώω, ἀποκαλύπτω, ἀντίθ. ἀποκρύπτω: Ἰλ.Α 87 ὃ εὐχόμενος Δανασοῖσι θεοπροπίας ἀνεφαίνεις, Ξεν.Συμπ.4,12 ἡμέρας καὶ ἄλλῃ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινὸν ἀνεφαίνουσι.

4) νεώτ. διακρίνω, ξεκρίνω, ἐν τῷ φρ. ἀνεφαίνω γῆν. 5) δημ. μακροδεν φαίνονται: ἀνέφαινα τὸ καίκαρ ὁ ἀναδείκνυτο, ἀναγορεῖω, ἀνακηρύττω: Πίνδ.4,62 βασιλεῖα ἀνεφαίνετο (ἀναγορεύετο). 7) ὀρίω, καθαρῶς: Ἀριστ.Ὀρν.745 Πανὶ νέμους ἱερὸς ἀνεφαίνω. 8) ΚΔΠρ.2,2,3 ἀνεφάναντες δὲ τὴν Κύπρον ἐπλόμεν εἰς Συρίαν (ἰδόντες). 9) αὐτῶ. ἐμφανίζομαι: Μουσαῖ.ΙΙΙ ἀνεφαίναν ἑσπερας. 10) ἀναφαίνονται κ. νεώτ. κ. δημ. ἐμφανίζομαι, ἐρχομαι εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω: Ἰλ.Ρ 244 ἡμῖν δ' αὖτ' ἀνεφαίνονται αἰνὴς δαΐδρον, Ἡρ.2,15 τὸ γὰρ Δέλτα ἐστὶ κατάρτυτόν τε καὶ νεωστὶ ἀνεφαίνονός νεώτ. ἀνεφάνη νῆος αὐτῇ εἰς τὸν ὀρίζοντα, - ἀνεφαίνονται μακροδεν τὸ πλοῖον, δημ. ἀνεφάνηκε ἡ κλεψία. || δημ. φαίνονται, παρουσιάζομαι, εἶμαι παρῶν: δὲν ἀνεφάνηκες καθόλου τόσας ἡμέρας. || κ. νεώτ. κ. δημ. πόλιν φαίνονται: Ἡρ.7,30 ποταμοὶς ἐς χάσμα γῆς ἐσθλάλινον ἐφανίζετο· ἀπείτα δὲ ἀνεφανόμενος ἐκδιδοῖ ἐς τὸν

Μαϊνάνδρον, δημ. ἀναφάνηκε ὁ λεκάς, φρ. τὰ σύγγρα ἀλαργέφανε κὶ ὁ ἥλιος ἀναφάνηκεν ἱπερί τῆς ἀληθείας, τῆς ἀσφότητος κτλ.· 1) ἀποδεικνύομαι· Πλάτ. Πολ. 334 Α κληθέντες ἄρα τις ὁ δίκαιος ἀναφάνεται, Αλογ. 3, 173 ἐκ τριηράρχου λογογράφος ἀναφάνη· 12) ἀνοδεικνύομαι, ὑπερέχω· ἀναφάνη ἀμέσως μετὰ τῶν ἐπιστημόνων, - προστάθηναι δὲ ἀναφανῆς στήν τάξιν σου.

ἀναφάνειος (ὁ) ὁ ἀναφανῶν, ὁ φανερώων, ὁ ἐμφανίζων πάντα, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

ἀναφαίρετα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀναφαίρετον βλ. λ.

ἀναφαίρετος (-η)-ος(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀφαιρούμενος ἢ μὴ ἀφαιρεθείς· Διοδ. Σ. 18, 18 πάντας τὰς αὐσίας εἰδήσαντες ἔχουν ἀναφαίρετους, Μεν. Μουδ. στ. 2 ἀναφαίρετον κτλ· ἐστὶ παθεῖα βροταίς, Μην. Μάτ. 19 Ὁδ. ἄλβον ἀναφαίρετον ἔλαβον, - ἀναφαίρετος περιουσία, - ἀναφαίρετο δικαίωμα.

ἀναφαίρετως μτγν. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναφαίρετον βλ. λ.· Ἰουστ. Ν. 23 ἔχουν ἀναφαίρετως.

ἀναφακῆς (ὁ) δημ. τὸ δι' ἑκάστον ἐκάστοτε μοιραῖον· παροιμ. καινούργια μέρα, καινούργιος ἀναφακῆς (ἄ. κάθε μέρο με τὴν τύχη τῆς).

ἀναφάλαγγξ-ἀλαγγος (ὁ) νεώτ. μετεωρολ. ὁρος δηλώνων τὴν ἐπιφανέαν ἀσυνεχίαν, ἥτις ἐκκινουσα ἀπὸ τοῦ κέντρου ὑφέσεως τῶν ἀνωσφαιρικῶν στρωμάτων χωρίζει τὸν πολικὸν ἀέρα ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ τοιούτου, ἴσται τὸν ἐκ τοῦ βορρᾶ (φυκρόν) ἀπὸ τὸν ἐκ τοῦ ἰσημερινοῦ (θεριόν).

ἀναφάλακρος (-η)-ος(ν) κ. δημ. ἀναφаланτίας βλ. λ.· Προκλ. π. Πολ. 203· 2) δημ. ὁ ἀραιὸς ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· 3) ὁ ἀδενδρὸς, ἡ σκεδὸν ἀδενδρὸς, ἐπὶ ὀρέων κ. γεν. ἐπὶ ἐκτάσεων γῆς· ἀναφάλακρον πλαινά.

ἀναφаланτανθίας (ὁ) ὁ ἀναφаланτίας βλ. λ. ἐν κωμ. ἐκφρ.

ἀναφаланτανθος (ὁ) μτγν. ὁ ἀναφаланτίας βλ. λ. **ἀναφаланτιαίος**-ον ὁ ἔχων ἀναφаланτίασιν βλ. λ. ἰάμφ. ι.

ἀναφаланτίας (ὁ) ὁ ἔχων ἀναφаланτίαν βλ. λ., πού ἀρχίζει νὰ πεδύρουν, νὰ μοδιώνται τὰ μαλλιά του, αὶ τρίχες του· ΑΒ « ὁ ἀρχόμενος ἀποφάλακρουσθαι » Σουβ. « ἀνάσπιλλος ».

ἀναφаланτίαςεις-ως (ἡ) ἡ ἰδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ ἀναφаланτίου, ἐναρξίς φαλακρότητος· ἡ ἀπάθεια τῶν τριχῶν τοῦ κρανίου καὶ γεν. τοῦ προσώπου· Ἀριστ. ΙΖ 518 Α 28 ἡ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ τὰς ὀφρὺς ἀναφаланτίαςεις.

ἀναφάλαντος-ον ὁ ἄνω τοῦ μετώπου φαλακρός· ΠΔ Λευτ. 13, 41 ἐάν δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ μετώπου ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀναφάλαντος ἐστί.

ἀναφάλαντμια (τὸ) μτγν. ἔναρξίς φαλακρόσεως, ἀναφаланτίαςεις βλ. λ.· ΠΔ Λευτ. 13, 42 ἐάν δὲ γέννηται ἐν τῷ ἀναφаланτμια αὐτοῦ ἀφ' ἑλευκῆ, ἢ ἄλληρα ἐξανθίχουσα ἐστί.

ἀναφάλας-αντος (ὁ) ὁ ἔχων ἄτριχον τὸ ἄνω τοῦ μετώπου μέρος τῆς κεφαλῆς.

ἀναφάλας-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποσῶν τῆς οικογενείας τῶν συνθέτων φυόμενον εἰς τὰ τροπικὰς χώρας.

ἀναφάλας-ος δημ. ὁ σφαλερός, ὁ ἀντίξας, ἀνἀποδος· παροιμ. δάνει πάντα ὁ φρόνιμος στή μέση καὶ τ' ἀνάφαλο.

ἀναφανδὰ ἐπίρρ. ἀναφανδὸν βλ. λ.· ἀντίθ. κρύβδην· Ὁδ. Γ 222 κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλάς, αὐτ. Α 455 κρύβδην μὴδ' ἀναφανδὰ.

ἀναφανδὸν ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀμφανδόν ὅλως φανερώς, ἀνευ ἐπιφυλάξεως·

Ἰλ. Π 178 δς δ' ἀναφανδὸν ὅππαι, Πλνδ. Π 9, 41 ἀμφανδὸν ὁδῶν τυχαιν τὸ πρῶτον εὐνὰς, Ἡρ. 2, 35 τὰ μὲν αἰσχροῖα ἀναγκαῖα δέ, ἐν ἀποκρύφῳ ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ αἰσχροῖα ἀναφανδὸν, - αὐτὸς ἀναφανδὸν μερολήπτει, - κλέθει.

ἀναφανερῶ-ῶν μον. κ. νεώτ. καθιστῶ φανερόν· Σχόλ. τὸν ὄντα καὶ δόξαντα πλοῦν εἰς Σκυθίαν ἀναφανερὸν πανταχοῦ· ἢ νεώτ. ἐποναφῶ εἰς τὸ φανερόν κ. παθ. ἀναφανερῶν ἡ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν γεγνηότων.

ἀναφανή (ἡ) δημ. ὁ περίοπτος τόπος συναικισμοῦ, χωρίου κτλ.· ἢ τὸ μέρος ὅπου πρωτοφαινέται τις ἡ τι, ἀντίθ. σκῆπτο.

ἀναφανήσις-εις (ἡ) ἀνάφανσις βλ. λ.

ἀναφανίσκω δημ. ἀναφαίνω βλ. λ., ἀναφαίνωμαι, παρουσταῖομαι· δ. τραγ. καὶ νῆ σου καὶ ἡ μῆνα τῆς τοῦ κάρμου ἀναφανίσκει.

ἀναφανίσκος-ως (ἡ) μον. τὸ ἀναφανίσθαι· Νικήτ. Χρον. 255 Β ὑπερέθετο τὸ ἔργον εἰς ἀνάφανσιν ἑαρος.

ἀναφανίσζω μον. κ. δημ. μακράθεν φαίνωμαι· ἢ δημ. μακρόθεν ὁμοιάζω πρὸς τι· ἡ κορυφὴ τοῦ βράχου ἀναφανίσζει σάν λιοντάρι.

ἀναφαντάρης ἀναφαντάρισσα κ. ἀναφανταριά δημ. ὁ ἀνυφανῶν, ὁ ὑφαντής· κὶ ἐλάμνασιν τὰ πῶδια· τοὺς ὡσάν τὰ ἀναφαντάρη· 2) τὸ ἐντομον ἀνυφαντής, βλ. ὀράνχη.

ἀναφαντῆς (ὁ) δημ. κ. ἀνεφάντης φωταγωγὸς ἐπὶ τῆς στέγης, ἀναφωτῆς.

ἀνάφαντος-η-ο δημ. ὁ ἀφανής γενόμενος, ὄψαντος· ἀνάφαντα εἶναι ἀπὸ τὰ χθές τὸ ἄλαγο.

ἀναφαντός-ή-α δημ. ἑξαιρετος, μεστός, εὐχυμος, ἐπὶ κερπῶν, ἄλλως προφαντός.

ἀναφεγγιά (ἡ) δημ. μικρὰ λάμψις, ἀναλαμπή· φηλὰ σπὸ βουνῶ ἔκρηκνῶ κάποια ἀναφεγγιά.

ἀνάφεργος-η-α δημ. ὁ ἐκπέμπων μικρόν τι φέγγος, ὁ ἄλγο φεγγερὸς· ἐρημοκλήσι ἀνάφεργα.

ἀναφέγγω κ. δημ. Ἡο. « ἀναφαίνεται, ἀναφέγγει »· 2) δημ. ὀλίγον, ἀσθενῶς φέγγω.

ἀνάφαντος-η-ο δημ. ὁ μὴ ἔχων κύριον, ἀφέντη, ὁ εἰς οὐδὲνα ἀνήκων· ἀνάφαντο ρέπεδο, - ὁ σκύλος αὐτὸς εἶναι ἀνάφαντος.

ἀναφέρνω δημ. παρ. ἀνάφερνα, ἀόρ. ἀνάφερα παθ. ἀναφέρθηκα, μτχ. ἀναφερμένος ἀναφέρω, μνείαν ποιοῦμαι· 2) ἐπαναφέρειν τινὰ εἰς τὰς αἰσθήσεις του ἐκ λιποθυμίας. 3) ἀναφέρονμαι μέσ. προσφεύγω εἰς δικαστικὴν ἢ ἄλλην ἀρχήν, κάμνω ἀναφοράν· 4) παθ. παραστούμαι· ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν ἔνα κὶ ἀπὸ τὸν ἄλλο.

ἀναφερτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφέρων, ὁ κάμνων ἀναφοράν· Λεξ. Νομοτεχν. 40.

ἀναφέρω κ. νεώτ. κ. δημ., ποιητ. ἀμφέρω, μέλλ. ἀναίσω, ἀόρ. ἀνήνεγκα, ἰων. ἀνήνεικα, ἀπαφρ. ἀναίσαι φέρω, ὀδηγῶ ἄνω· Ὁδ. Α 625 τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἡγαγον ἔξ Ἀἰθίας (τὸν Κέρβερον)· ἢ ἀνυψῶ, φέρω, ἀπάγω· Ξεν. Συμμ. 8, 30 φημὶ Γανυμήδην ὑπὸ Διὸς εἰς Ὀλύμπον ἀναχθῆναι· ἢ φέρω ἐκ τῶν παραλίων πρὸς τὰ μεσοεὐκρότερα· Ἡρ. 6, 30 τὴν κεφαλὴν ταριχεύσαντες ἀνήνεικαν παρὰ βασιλεῖα Δαρειῶν ἐς Σούσας· ἢ μέσ. φέρω τι μετ' ἑμαυτοῦ, παίρνω μαζί μου· Ἡρ. 3, 148 ἀνεεικόμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε ἐπὶ τοιαῦτα· 2) ἐκφέρω, ἐκβάλλω· Αλογ. Χο. 448 ἐτοιμότερα γέλωτος ἀνεφέρων λίθην, Πλάτ. Κλειτ. 15 αἵματος πλήθος ἀνενεγκέν· ἢ ἐκπέμνω· αὐτ. Ἀλέξ. 52 βαρεῖς ἀναφέρων στεναγμούς· 3) μέσ. ἀνοπνέω ἐκ βάθους· Ἰλ. Γ 314 μνησόμενος δ' ἀδινῶς ἀνεεικῆκατο (ἀνεστένοξε), Ἡρ. 1, 86 ἀνεεικόμενός τε καὶ ἀνστένοδάξασα (ἐκ βάθους ἀνοπνεύσαντα...)· 4) φέρω, βαστάζω, ὁρμῶμαι· Αλογ. Χο. 841 καὶ τὸς ἀμφερεῖν γένοιτ' ἂν ἄχθος, Θουκ. 3, 38, 3 ἡ πόλις τὰ

μὲν ὅθλα ἐτέροις δίδωσιν, αὐτὴ δὲ τοὺς κινδύνους ἀναφέρει, ΚΔ' Ερ. 9,28 ὁ Χριστὸς εἰς τὸ πολλῶν ἀνεγκεῖν ἁμαρτίας· 5) ὡφὶ πρὸς τὰ ἄνω, σκῆνω· Εὐρ. Φοίν. 14,10 λατῶν μὲν εἰς τοῦ πινεν ἀμφέρει πόδα, Οουκ. 2,84,3 καὶ τὰς κόνας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν· 6) ἐπὶ ὁδοῦ, φέρω, ἄγω· Ξεν. Ἑλλ. 2,4,10 κατὰ τὴν εἰς Πειραιά ἁμαρτὴν ἀναφέρουσιν· 7) φέρω ὅπως, ἐπαναφέρω ἐκ τῆς ἐξορίας· Οουκ. 5, 16,2 ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν αὐτὴν ἀναφέρειν· 8) ἐπαναφέρω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν· Οουκ. 8,97,2 καὶ ἐκ πονήρων τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήγαγε τὴν πόλιν· 9) συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω, συνεφέρνω· Ἦρ. 3,22 εἰ μὴ τῷ νόμῳ ἀνέφερον, Δηρ. 210,14 ἂν δ' ἀνεγέκωσιν οἱ Θηβαῖοι καὶ σωθῶσι, μὴν ἀναφέρειν ἐκ τραύματος, - ἐξ ὀπνῶν κ. μέσ· Ἦρ. 1,116 μόγις δὲ δὴ κοτε ἀνεγέθει εἶπε (μὴδὲ συνελθὼν...)· 10) φέρω, κομίζω· Ξεν. Πρὸς. 5,12 πολλὰ χρήματα εἰς τὴν πόλιν ἀνεγέθεν· 11) ἀναγέλλω· Ἦρ. 1,47 ἄσσα δ' ἂν ἕκαστα τῶν χρηστηρίων θεσπίσῃ ἀναφέρειν παρ' ἑαυτὸν, Οουκ. 5,28,1 ἀνήγαγον τοὺς λόγους ἐς τε τὰς ἀρχάς καὶ τὸν δῆμον, νεώτ. ἀνέφερον εἰς τὸν ὑπουργὸν τὰ γενόμενα· 12) ἀνάγω κ. -ομαι· Πλάτ. Ἀλκ. 120 Ε' τὸ Ἡρακλεῦς γένος εἰς Περασία ἀναφέρεται· 13) ἀποδίδω, προσάπτω· Εὐρ. Ὀρ. 76 εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν, Πλάτ. Φαιδ. 76 D ἐπὶ ταῦτιν' ἅ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρονται, Λυσ. 2,8 οὗτοι τὴν αἰτίαν εἰς ἐκείνους ἀνέφερον· 14) ἀποδίδω εἰς τὴν· Ἦρ. 3,80 βουλευμάτα δὲ πάντα εἰς τὸ κοινὸν ἀναφέρει (λαμβάνει ἀποφάσεις ἀποδίδων εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον)· 15) νεώτ. κ. δημ. κῆνυν μνείαν, μνημονεῖα, ὀνομαζῶ· ἀναφέρω συγγραφεῖς, -συγγράμματα, -γεγονότα, ἀναφέρεται γιὰ αὐτὴ περίπτωσις, -δὲν μὲν ἀνέφερε τίποτε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν· 16) μέσ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἀναφορὰν ἢ σχεῖον, σχετίζομαι· ἡ διάταξις τοῦ νόμου ἀναφέρεται εἰς ἄλληλ' ἀναφύγειν τὸν νομὸν νομαρχεῖν, -θ' ἀναφερθὼς στὸ ὑπουργεῖν· 17) νεώτ. κ. δημ. κῆνυν ἀναφορὰν, ὑποβάλλω αἰτήσιν, ἀνακοινῶ τι ὡς ὑφιστάμενος πρὸς προϊστάμενον· εὐπειθὲς ἀναφέρω, -ἀναφέρομαι εἰς τὴν νομαρχεῖν, -θ' ἀναφερθὼς στὸ ὑπουργεῖν· 18) συσχετίζω πρὸς τι, ὑπενημιζῶ· ἀναφέρομαι εἰς ὅσα καὶ ἄλλατε σὰς εἶπα, -ἀναφέρομαι εἰς τὴν προγενεστέραν διαταγὴν μου.

ἀναφύγω φεύγω πρὸς τὰ ἄνω· Ξεν. Ἀν. 6,4,24 οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τὸ δρος ἀνέφυγον· 2) διαφύγω· Ξεν. Ἑλλ. 6,5,40 ἐὰν ἀναφύγωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι· 3) ἐπὶ φήμης, παρέρχομαι, ἀφανίζομαι βαθμυδόν· Πλούτ. Αἰμ. 25 ὁ λόγος ἀνέφυγε, ὅπερ ἐξηγεῖται κατωτέρω· ἡ φήμη ταχὺ ἐξερρήθη.

ἀναφεικτικός-ή-όν μὴν. ὁ εἰς τὸ ἀναφύγειν, διαφύγειν ἐπιτήδειος· Στράβ. 15,669 ἀναφεικτικὸν ὤφον ἐπὶ τὰ δένδρα.

ἀναφειξέως-εως ἡ μὴν. ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω φυγὴ· Δίων. Κ 75,6 τὴν ἐκ βραχέως ἀναφειξεν.

ἀναφήρτην Ἦσ. «ἀμαχόν».

ἀναφήρ-αύς-εἰς ἡ ἀφή· ὁ μὴ ἁπλὸς, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ, νὰ ἀφελῇ· Πλάτ. Φαιδ. 274 C ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφής οὐσία κυβερνήτη μόνῃ θεατῇ νῦν, Ἑρμ. Τρισμ. 2,12 νοῦς καὶ λόγος ἀπαθὴς σῶματι καὶ ἀναφής· Ἦσ. «ἀφαιστος, ἀφελάφηςτος, ὁ μὴ ἐφελῆσθαι μὲν»· 2) ὁ νοστός, ἀνήδης, ἐπὶ οἴνου· Πλούτ. 2,650 B τὸ δὲ ἀναφές... καὶ ὁλως ἀποιον οὐκ εἶχε διαφορὰν.

ἀναφθέγγομαι ἰσχυρῶς φθέγγομαι, ἀναδοῶ, ἀναφωνῶ· Πλούτ. Θεσ. 24 Σίβυλλαν ἀναφθέγγεμένην (ἀναφωνήσαντα), Πολυδ. 1,19, ὁ θεὸς ἀναφθέγγετο ἀμέτρως· 1) φθέγγομαι, λέγω· Σέξτ. Ἑμμ. Μαθ. 302,283 ταῦτ' ἀναφθέγγεται τὸν φιλόσοφον.

ἀνάφθημα ἡ μὴν. ἀπαγγελία, ἀναφώνησις.

ἀνάφθησις-εως ἡ ἀναφώνησις· Φίλων 1,618 λύπη καὶ φόβος ἰδίας ἀναφθέσεως ἔχουσιν.

ἀναφθεῖρομαι εἰσδύω, πηγαῖω πῶς κρυφίως ἐπὶ φθορᾷ μου, εἰσφθεῖρομαι, παρσφθεῖρομαι, ἀνέρω· Ἀριστ. Ὀρν. 916 ἀτάρ, ὡ ποιητὰ, κατὰ τὴν εἰσορ' ἀναφθέρης (ἰδὲς κακοτρίπως ἐδῶ), ἈΒ «ἀνήρρην, ἀνεφθέρη», Φώτ. Βιδ. 185 «ἀνεφθέρη, ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορὰς ἀνεῖσθαι»· 2) μεταίω, φεύδω, φευτίζω· Πλάτ. νομίζειν ἀναφθεῖρεσθαι τὰ ὅτ' αὐτῶν διεσπασμένα.

ἀνάφθησις-εως ἡ ἀναφής.

ἀναφιλῶ ἡ μὴν. ἀναφύλλω, λυγμός, λυγμοὶ συνεχεῖς, σιγηλὸς ἄρθρος, συνήθ. κ. εἰς πληθ. τὰ ἀναφιλῶτα.

ἀναφλέξ Ἦσ. «λόχανον φέρει ἄνθος, ὡς ἡ μάλαχ' καὶ τὸ ἀνήθος».

ἀναφλεσμός ἡ μὴν. ὁ περὶ τὰ ἀφροδίτια ἐρεθισμός, ἡ μάλαχ' ἢ ὁ ἐρεθισμός τοῦ αἰδοῦ, ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναφλέω βλ.

ἀναφλεγμῆναι κ. νεώτ. φλεγμῶναι, φλογίζομαι· Πλούτ. Ἀν. 82 ἀναφλεγμῆναι γὰρ αὐτῆς τὰ στήνα τυπτομένης· 1) κ. μτφ. Ἰουλ. Λογ. 2,83 διανοίας ὑπὸ φιλοτιμίας ἀναφλεγμῆναι (ἢ διὰ γρ. ἀναφλεγμῆναι)· 2) νεώτ. ἀπρ. πᾶν φλεγμῶναι, πάσχω φλόγων, πρῆσκομαι.

ἀναφλέγω κ. νεώτ. φλέγω, παράγω φλόγα, ἀνάπτω· Εὐρ. Τρω. 320 ἐγὼ τόδ' ἐπὶ γάμοις ἀναφλέγω πυρὸς φῶς· 2) μὴν. ὑποκινῶ, ἐξάπτω· Φίλων 2,48 ἀν-ἐπιθυμία, Πλούτ. Ἀλκ. 17 τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέγει, Πολυδ. 6,129 ἀναφλέγων τὸν δῆμον· 3) κ. νεώτ. παθ. καίνομαι, ἀνάβω, ποίρω φωτιά· Λοκ. Θε. Δ 9,2 ὁ δροσὸς ἀναφλέγει· ἀναφλέχθαι τὰ ἐνδομάτα τού· 4) παθ. ἐρεθίζομαι, καταλαυδᾶσθαι ὅτ' ὄργη· Πλάτ. Ἐπιστ. 349 Α' ὁ δὲ ἀκούσας ἀναφλέγει τὴν καὶ παντοδαπὰ χρώματα ἔκιν'· 1) ἐξάπτομαι· Ἰουλ. Λογ. 2,83 C διανοίας ὑπὸ φιλοτιμίας ἀναφλεγμῆναι· 1) κ. μτφ.· παράνομος εἰς παραφρονὴν πάθος· Ἀντων. Σουδ. ὁ ἐρωμένος εἰς τὸν φίλον τὸν ἐνδοκὸν ἀναφλέγει· κ. ἐπὶ ζῶν· Αἰλ. Ζ 13,10 ἀναφλέγει τῇ ὁσμῇ ἐντυχούσας (ἡ πόρδαλις), νεώτ. ἀναφλέγομαι ὑπὸ πόθου, -ἐρωτος, -μίσους.

ἀναφλεκτικός-ή-όν μὴν. ὁ ἐπὶ ὄργῳ, τὸ δι' οὐ παράγεται φλόξ, ἀναπτήρ, πυροδοτὴς· 1) ὁ ἀσπινθηριστής, ὁ διὰ σπινθήρος ἀναπτήρ τοῦ κινητήρος ἐσωτερικῆς καύσεως.

ἀναφλεκτικός ἡ μὴν. ἀναφλεκτήρ βλ.

ἀναφλεκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ πρὸς ἀνάφλεξιν βλ. πρόσφορος, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάφλεξιν.

ἀναφλεκτικός ἐπὶρρ. νεώτ. δι' ἀναφλέξεως βλ.

ἀναφλέξιμος-ον νεώτ. ὁ εὐχερῶς ὑφιστάμενος ἀνάφλεξιν βλ.

ἀναφλέξις-εως ἡ κ. νεώτ., δημ. -η ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναφλέω βλ.· Πλούτ. Λυσ. 12· 1) νεώτ. οἰκνιδία, ἀπόδοσις μετὰδοσις τοῦ πυρὸς μετὰ φλογός· ἀναφλέξις χάριτος, -πυρίτιδος, -βενζίνης, -πρόωρος ἀναφλέξις φουσιγίου· 2) εἰδ. ἀναφλέξεως σημεῖον (ἡ ὀριση) ἡ θερμοκρασία ἐν ἣ ὁ αἷμα ἔλαίου πινὸς ἐνέχυται μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἀποτέλει ἀναφλεγόμενον μῆγμα, αὐτόματον ἀνάφλεξιν· 1) κ. μτφ. ἀναρρίψις πάθος· ἀναφλέξις ἐρωτος, -μίσους, -ἐχθρας.

ἀναφλογεύς-εως νεώτ. μηχανήματα μεταδίδον ἡλεκτρικὴν ἐνέργειαν πρὸς ἀνάφλεξιν ὑπὸνόμενα.

ἀναφλογεύσις-εως ἡ μὴν. ἀναφλέξις βλ.

ἀναφλογίζω κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀναφλογίζω ἀναφλέγω, κῆνυν ἐκ νέου νὰ ἀναδοῇ φλόξ, ἐπείνω τὴν φλόγα· Αἰτ. τὸν καλὸν ἡμεῖς ἀφλογίζον ἀναφλογίζοι· 2) νεώτ. ἐπιφέρω φλόγα ἢ φλόγισιν, ὑπερθερμαίνω· τὸ καῖμα ἀναφλόγισε

τὴν γῆν' || -ομαι μέγ. ἐκπέμπω φλόγας : ἀναφλογίζεται τὸ Ἡράκλειον. || παθ. ὑπερθερμαινόμεναι, ὄρισται ἐξ αἰτίου πνός φλόγων : ἀναφλογίζεται ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

ἀναφλογος-η-ο δημ. πλήρης φλογῶν, ὁ πανταχόθεν φλεγόμενος : ἀνάφλογο καίονταν ὅλο τὸ χωρίον. 2) ὁ λίαν φλογερὸς, πεπυρακτωμένος : ἀνάφλογος εἶναι ὁ φοβερὸς ἀκόμα. || κ. μτφ. ὁ φλογερὸν αἰσθανόμενος πάθος.

ἀναφλογίζω-ώ μων. ἀναφλογίζω : Τζέτζ. Ἐξηγ.2,44, 22 δι' ὅς τὸ κεφάλαιον ἀναφλογώθη τῆς μήνης.

ἀναφλόγως-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η τὸ ἐκ νέου ἀνάπτειν : Ἐπιγρ. ἀναφλόγως τῶν πυρῶν διπλασιάζειν. 2) ἐκ νέου φλόγως, φλεγμονή.

ἀναφλόγως ἀναφλύω βλ. λ.

ἀναφλύω ἀναφλύω αἰστέ ὡς ἔξω ὕδωρ, κοχλάζω, βράζω : Ἰλ.Φ.361 ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ βέεθρα (ἐν τμ.). Εὐα. « ἀνέφλυε, ἀνέεε, κατά τινα μύησιν ἤχου ». Ἡσ. « ἀναφλύει ἀναΐει ἀποθλύζων, ἀναβάλλων, τὸ καὶ ἀναφλύων ».

ἀναφλύω-ώ μαλάσσω, χειροτριβῶ τὸ αἰδοῖον : Πολυδ.2,176 τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χειρῶν ἀναφλύνει καὶ ἀναφλύνει, ΕΜ « ἀναφλύνει, χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον, οἱ δὲ στυγεῖν ἡ μαλάττειν, Λουκ.Λεξιφ.12 ἀναφλύνει καὶ βλαμύζοντα ἦντινα πεῶδη καὶ πᾶσιντα αἰσθῆται. || παθ. παρακ. ἀναφλεῖσθαι, ὁδὲν ἀναφλεῖσθαι ὁδὲν τὸ αἰδοῖον τεταμένον ἔχειν. Ἐπιγρ. ἀναφλεῖσθαι σγῶλ. ἐστῆκός τις.

ἀναφροδῶ φροδῶ, ἐκφροδῶ, ἀπειλῶ : Ἀριστοφ. Σφ.δ/0 ἐπανάφροδοντες τοιαυτὶ κ' ἀναφροδοντες. || ἀναφροδοῦμαι ἐκ φροδοῦ πάσχω. Ἡσ. « ἀντρέσας, ἀφροδῆσαι ».

ἀναφροδίστας Ἡσ. « ἀνακαθάρδας ».

ἀναφροίνω μτγν. κ. μέσ. ἀναφροίνεσθαι ἐρυθρίω, κοκκινίζω.

ἀναφροίτης-εως (ἡ) ἀνοδος : Ἀθανάσιος. τὴν εἰς τοὺς ἀναφροῦς ἀναφροίτην. 2) νεώτ. ἐπανάληψις τῆς φροίσεως.

ἀναφροῦ-ώ κ. νεώτ., Σουῖδ. ἐπανερχομαι || νεώτ. φοιτῶ ἐκ νέου.

ἀναφρομύτης-ον νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀφρομύτης βλ. λ. || ὁ μὴ ὑποστάς ἀφρομύτων κττ.

ἀναφρομύτης ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναφρομύτων βλ. λ.

ἀναφροῦ (ἡ) ἡ πρὸς τὸ ἀνω φερόν, ἀνάδυσις, ὅρισις : Ἀριστολ.2,622 D 7 τὴν ἀναφροῦν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ. 2) ἀναθυμίασις : Πλουτ.893 C πνεύματος ἀναφροῦν. 3) κ. νεώτ. σχέσις, συσχέτισις : Ἐπικούρ. Ἀν.409 ἀναφροῦν ἔχω πρὸς τι | σχετίζομαι πρὸς τι, | νεώτ. ἐν ἀναφροῦ πρὸς ὅσα ἐλέγχθησαν, - ἐν σχέσει καὶ ἀναφροῦ πρὸς τι. 4) κατοφυγὴ εἰς τι : Δημ. 301,24 ὑπέλειπε ἐαυτὴν ἀναφροῦν, Ἀλκυ.2,104 νῦν δὲ αὐτοῖς μὲν κατέλιπον τὴν εἰς τὸ ἀφρονεῖν ἀναφροῦν. 5) ἀνάληψις, ἐπανόρθωσις : Εὐρ. Ὀρ. 414 ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφροῦ τῆς ἔμμερως, Πλουτ.Φωκ.2 ἀν-ἀμαρτήματος ἔχειν. 6) ἐκκλ. προσφορά, θυσία : Λεϊτοῦργ. τὴν ἄγιαν ἀναφροῦν ἐν εὐρήνῃ προσφέρειν. 7) νεώτ. κ. δημ. προσφορική ἡ ἔγγραφος ἐκθεσις καταπράξεως ὁρῆς πρὸς ἀνωτέρω, ἀντιθ. διαταγή, - ἐντολή. || καθόλου, αἰτήσις ἰδιώτου πρὸς ἀρχήν : ὑποβάλλω ἀναφροῦν, - ἔκαμα μὴ ἀναφροῦ, - προσφορική ἀναφροῦ, φρ. κάμε τὴν ἀναφροῦν σου | δὲν σὲ ὑπολογίζω | στρατ. βγαίνω στήν ἀναφροῦ. || κ. τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναφροῦς : ἔλαβα τὴν ἀναφροῦ σου. 8) σχῆμα ρητορικόν, καθ' ὃ δύο ἡ περισσότερα κατὰ σειρὰν προτάσεις ἀργύζουσιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως : τίποτε δὲν λογαριάζεις, τίποτε δὲν σὲ συγκινεῖ. 9) νεώτ. λογικ. κ. φιλοσ. ἡ μὴ τῶν τεσσάρων κατηγοριῶν

τῆς λογικῆς, ἡ περιλαμβάνουσα τὴν σχέσιν τῆς οὐσίας πρὸς τὸ συμβεβηκός : κρίσεις κατ' ἀναφροῦν. 10) ἄστρον. ἀναφροῦ ἀρθῆ ἡ διεδορὸς γωνία ἡ σχηματιζομένη μεταξὺ τοῦ κολοῦρου τῶν ἰσημερινῶν καὶ τοῦ ὠριαίου κύκλου τοῦ ἀστέρος, ἥτοι ὁ μία τῶν σφαρικῶν συντεταγμένων, δι' ὧν ὀρίζεται ἡ θέσις τῶν ἀστέρων σχετικῶς πρὸς τὸν αὐράνιον ἰσημερινόν. 11) τὸ πάτωμα τοῦ ληννοῦ, πατητηρίου. 12) ἀπ. δικ. τὸ δικαίωμα ἀγωγῆς ὑπὸ καταδικασθέντος ἐγγυητοῦ ἐναντίον τοῦ πρωτοφειλέτου. 13) ἡ ὀφειλὴ τοῦ χειραφετηθέντος δούλου πρὸς τὸν τῶς κύριον, ἡ ἀναφροῦ.

ἀναφροῖται (τὸ) νεώτ. στρατιωτ. τὸ-βιδίον, ἐν τῷ ὀποῖφ καταγράφονται περιλήπτικώς αἱ ἡμερήσιαι καταστάσεις στρατιωτικοῦ σώματος ἡ καταστάσεις : ἀναφροῖται λόχου, - πυροβολαρχίας, - συντάγματις, - στρατιωτικοῦ ναυοκομείου.

ἀναφροῖς (ὁ) δημ. κ. ἀμφροῖς φωταγωγὸς ὑπερβεν ὀπῆ (ἀναφρότης), ἀφ' ἧς ὑπάρχει ἔξοδος πρὸς τὴν στήνῃ | στὰ κεραμίδια |.

ἀναφροῦς-εως (ἡ) κοντὸς ἰσχυρὸς, δι' οὗ μεταφέρονται βάρη : ἄλλως ἀναφροῦν, δημ. μενέλλα : ΠΔ.Ἐ.25,13 ποιήσεις δὲ ἀναφροῖς ξύλα ἀσπῆτα. 2) λυρίον, δι' οὗ βαστάζεται ἔξωρος ἡ ἀσπίς, τελαμών : Εὐστ.243,31 τοὺς τῶν ὀπλων ἀναφροῖς, τελαμώνας. 3) νεώτ. μηχανήματα πρὸς ἀνύψωσιν βαρέων πραγμάτων, ὁλὸν ὕλικόν εἰς κτιζόμενος οἰκοδομὰς, ἐμπορευμάτων εἰς πλοῖα ἡ ὑψηλὰ κειμένους ἀποθήκας, πυρομαχικῶν ἐν τοῖς πολεμικοῖς πλοίοις, ἀπὸ τῶν ἀποθηκῶν μέχρι τοῦ πυροβόλου κττ. 4) νεώτ. σιδηρὰ ἐξωτερικῆς βαθμῆς ἀνάγης ἡ σιδηροδρ. ὀχήματα.

ἀναφροῖς-ισσα δημ. ὁ ἐπινωδὸν καὶ ἀναφροῦν, διαδιδόν φευδεῖς εἰδήσεις, ἀνύπαρκτα γεγονότα. || ὅθεν φευδολόγος.

ἀναφροῖτης-ή-ον μτγν. ὁ ἀπορροφώμενος, ὁ πρὸς τὸ ἔσω ἐπαναστρέφω, ἐπὶ μαραινόμενος ἐμπυήματος.

ἀναφροῖτης-ον μων. μὴ ἀνεκτός, ἀδάστακτος : ὉΣταυδ.1,477 ἀναφροῖτης θλίψις.

ἀναφροῖ (τὸ) δημ. κ. ἀνιφροῖ ἀνωφροῖς. || ὁδὸς ἡ ἀτραπὸς πρὸς ὧν φέρουσα : τ' ἀναφροῖ ἀπὸ τοῦ γιγλὸ στὸ χωρίον εἶναι ὡς μισθῆς ὥρας. 2) μέρος, τόπος ὑπὸ ὑψώματι, ἀνωφερῶν προστορυόμενος ἀπὸ τῶν ἀνέμων, ἀνάγκει, ἰδίως ἐν παρολίῳ.

ἀναφροῖς ἐπίρρ. δημ. ἀναφροῖς βλ. λ.

ἀναφροῖς-ή-ον (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰδιάζων, ὁ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀναφροῦν (ἀνατολήν) τῶν ἀστέρων : Ὑφίλ. Ἀλεξ. ἀναφροῖς ἀναφροῖται. 2) ἰατρ. ὁ ἀναφροῦν, ἀναδιβάλλων, ὁλὸν αἷμα, φλέγματα : Διοσκ.2,171 ἀναφροῖς αἱμορρητοῖς. 3) ὁ ἐν ἀναφροῦ, ἐν σχέσει πρὸς ἕτερον ὧν : τὸ Πνεῦμα ἀναφροῖς τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ. || γραμμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφροῖς εἰς τι, ἡ ὁ δὴλὸν ἀναφροῦν εἰς τι : Εὐστ.Πονημ.261,7 ὅπως δὲ δίδασκονται πρὸς τὸν ἀναφροῖς λόγον ὁ παρατυχῶν εἰσεται, - ἀναφροῖς καὶ προτάσεις, - ἀναφροῖς ἀντινυμίες, - τὸ « παῦ » εἶναι ἀναφροῖς ἐπὶ ἡμῶν.

ἀναφροῖτης-ότητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ γραμματικῶς ἀναφροῖς βλ. λ. : Ἀβερναρδ.

ἀναφροῖς ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. -α κατ' ἀναφροῦν, ἐν σχέσει, ἐν συναφείᾳ μετὰ τινος, ὡς πρὸς τινα, ἡ πρὸς τι : Πλανουδ. ἐν Πατρὶ.1,428 ἀναφροῖς πρὸς τὸν ἀνθρώπων, - πρὸς τὴν κατάστασιν, - πρὸς ὅσα ἡκούσθησαν.

ἀναφροῖται (τὸ) Πάν. ὑποκορ. τὸ ἀναφροῦ βλ. λ.

ἀναφροῖστος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀκριβοῦς ὁριζοῦ, μὴ διὰ τῆς νοήσεως πλήρως καταληπτός : Ἐρμ.Λογ.1818,31 θεωρουμένων ὡς τὸ

ἀναφορίσταν τῆς μεταφυσικῆς· 2) δημ. ὁ μὴ ἀφορισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, μὴ ἀφωρεσμένος.
ἀναφορμίζομαι ἀνακρούομαι : Λεξ. Ἀπολλ. ἐν λ. ἀνεβάλλετο.

ἀναφορνογράφος-ον νεώτ. ὁ γράφων, ὁ συντάσσων ἀναφοράς βλ.λ.

ἀναφορολογία (ή) νεώτ. « ἐκ νέου φορολογία, αὐξήσις ὑπερχροῦσης φορολογίας ».

ἀναφορον (τό) ἀναφορεὺς βλ.λ., μανέλα AB « τὸ ἐξὸν γὰρ χρόνους αὐτὸ ἀχθοφόροι πρὸς τὴν κομιδὴν τῶν ἀχθῶν » : Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 833 φέρε σὺ τὰν ἀφορον ὁ παῖς· || εἰδ. ἡ ἐξωτερικὴ βαθμὶς αἰδη-ροδουρμικοῦ οὐχίματος, λεωφορεῖου κττ.

ἀναφορικός (ῥ) δημ. ἡ πρὸς ἐξοδὸν τοῦ καπνοῦ ὅλη τῶν κλιθῶν, ἡ τρύπα γιὰ νὰ βγαίνει ὁ καπνός.
ἀναφορτίζομαι παθ. φορτώνομαι : Σοφ. Ἀντ. 1036 ἐξημυδὸλμα καμπεφόρτιστασι πάλαι (ἐπα-λθὴν καὶ ἐφορτώθην ὡς ἐμπόρευμα).

ἀναφορτώσις-εως νεώτ. ἡ ἐκ νέου φόρτωσις, ἡ ἀπὸ ἐνὸς μεταφορικῶς φόρτωσις εἰς ἄλλο.

ἀναφορούσσω λων, ἀναφουράω βλ.λ. : Ἰνν. 610 μέλιτι ποσὸν Αἰγύπτιον ἔλαιον εἰρλίφ μαλθακῶ ἀναφουρίζαι.

ἀναφορού-εω φέρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναθιβάω : Ἦρ. 3, 102 αὐτὸ μύμηκες ποιούμενοι οἰκιστὴν ὑπὸ γῆν ἀναφορέουσι τὴν φάμμον, Θουκ. 4, 115, 2 ἀμφορέας παλλὰς καὶ πῖθους ἀναφόρησαν.

ἀναφουφουδιάζω δημ. κ. ἀναφουφουλιάζω μτχ. ἀναφουφουδιασμένος ἀνοιγώ ὀλίγον, ἀνασηκῶν τὰ πτερά μου, ἐπὶ πτηνῶν : ἀναφουφούδιασεν ὁ κόκορας ζυγνώνοντας τὴν κότα, -ἀναφουφουδιασμένα ἔχει τὰ φτερά του τὸ παι-αὶ στόν ὕπνον του· 2) μτθ. ἀραιῶ, ξηραίνω, ἀνα-πνεύμαζω, ἐπὶ πτῶν, βῆμδακας, ἐρίων : ἀνα-φουφουδιάζω τὸ μωμῆακὶ ἀπὸ τὸ πάλινωμα, -τὸ μαλλὶ τοῦ στρωμάτου.

ἀναφουφούδιασμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναφουφουδιάζω βλ. λ.

ἀναφουφουλιάζω δημ. ἀναφουφουδιάζω βλ.λ.

ἀναφουφούλιασμα δημ. ἀναφουφουδιασμά βλ.λ.

ἀναφουφούλος-η-ο δημ. κ. ἀναπούπουλος ὁ ἔχων ὀλίγον ἀνοικτὰ τὰ πτερά, ὁ ἀναφτερουγιάσμενος, ἐπὶ πτηνῶν· 2) ὁ δι' ἀναξίασεως ὁ παλιώτερος γεγόμενος : ἀναφουφούλο μωμῆακισ-στρώμα - μαζιλάρι.

ἀνάφραγμα μον. τὸ ὑψηλὸν φράγμα : Θ. Σταυδ. Πατρολ. 1, 1232 προστασίας ἀνάφραγμα.

ἀναφραγγυμι μτγν. ἀναφράσσω : Ψαλ. Κοθν. 222, 12 τῆς θύρας ἀναφραγείσης· || κ. παθ. Θειματ. Α. 7, 91 λιμένες ἀναφραγγυντο.

ἀναφραγικός διηγοῦμαι, ἀνιστορῶ : Εὐν. π. 67, 2 ἄλλα ἀλλασχοῦ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς· Ἡσ. « ἀναφράζοντες » ἀναπτύ-ξαντες, ἀναπετάσαντες· 2) ἀναφράζομαι πάλιν ἀναγινώσκω : Ὁδ. Γ 391 μὴ ἐλαδοῦσα οὐλὴν ἀμφρόσαιτο.

ἀναφρακτῆρ-ῆρος νεώτ. μικρὸν μεταλλικὸν ἐργαλεῖον εἰσαγωγόνον εἰς τὰ πυροβόλα πρὸς καθαρισμόν τοῦ ὀπλοῦ ἐκ τῶν καταλοίπων τῆς πυρίτιδος μετὰ τὴν βολήν, ἀ. ἀποβυστήρ.

ἀναφρακτῆριον (τό) νεώτ. ἀβέλος πρὸς καθα-ρισμὸν πυροβόλων, ἐν χρ. ἄλλοτε παραπλήσια τοῦ διαστομωτηρίου βλ.λ., τὴν συγχρόνον πυροβόλιν.

ἀναφρακτῆς (ῥ) νεώτ. ὁ ἀναφρακτῆρ βλ. λ.

ἀνάφραντα- ἐπίρρ. δημ. ἀδεξίως, ἀφρόνως, ἀνοήτως· || ἀδοκήτως : ἀνάφραντα τὸ παῖδα.

ἀνάφραντος-η-ο δημ. κ. ἀφραντος ὁ ἀνευ φρενός, ἀνοήτως, ἀδεξίως ἐνεργῶν· || ὁ παρ' αἰσίνετον προσδοκίαν ἐπελθὼν.

ἀναφράσσω κ. νεώτ. δημ. ἀναφράζω, φράττω, ἀποφράττω : Στρ. 194 συμπλέκοντας τὰς λύγους ἀνέφραπτον τὰς παρόδους· || Ἡσ. « ἀναφρά-

ξαντες » ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες· || νεώτ. κ. δημ. φράττω χώρον τινά, οἷον κήπον, γῆπε-δον, ὕδων τοίχων ἢ ἄλλο τι φράγμα.

ἀναφρασκον (τό) νεώτ. βοτάν. γένος χωριστο-πετάλων δικτυοληθόνων φυτῶν, τῆς κατηγορίας τῶν τερεθινθίων, φυόμενον ἐπὶ χέρσων ἐκτάσεων.

ἀναφράκις AB ἀφρίκι, ἔχω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου ἀφρούς, ἐπὶ ὕδρων.

ἀναφρακίσις-εως νεώτ. ἐλαφρὰ φρικίαισι : ἡδονὴν ἀναφρακίσαν· || τρομώδης κίνησις : ἀναφρακίσις τῆς φλογός· τὸ κύματος.

ἀναφρακίῳ νεώτ. ἐλαφρὸς φρικίῳ· || ἐκ νέου φρικίῳ· || ἔχω τρομώδη κίνησιν : τὰ πλάσιν ἐκ τῆς ἐλαφρότης νηὸς ἀνεφρακίῳ.

ἀναφραγίζω δημ. μτχ. ἀναφραξιασμένος ἀνα-φρίσσω, ἀνατρομάζω.

ἀναφρίσσω κ. -ίττω φρίσσω, ἀνατριχιάζω, ση-κνέται ἀντιθέτως ἢ τῆρα μου : Πολυδ. 2, 25 μέ-μην ἀναφρίσσουσαν ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Ὀνη. Αλ. 4, 559 ἀναφρίσσουσι δ' ἀκάνθαις (οἱ ἡθεῖς).

ἀναφροδισία (ή) κ. νεώτ. ἔλλειψις ἐρωτικῆς γοητείας, ψυχρὸτης πρὸς τὸν ἔρωτα : Φιλόστρ. Β Ἀπολλ. 8, 7· 2) κ. νεώτ. ἔλλειψις ἀφροδισιακῆς, γενετηλοῦ ὁρμῆς : Γέλλ. 19, 6, 9.

ἀναφροδισιακός-ή-ον νεώτ. ὁ πάσχων ἀνα-φροδισίαν βλ.λ.· || ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνα-φροδισίαν· 2) ὁ περιστελλόμενος, κατευνάζων, πρᾶν-των τὴν ὑπέρμετρον ἀφροδισιακὴν ὁρμὴν : ἀνα-φροδισιακὰ φάρμακα.

ἀναφροδίτις-ον κ. νεώτ. ὁ ἐστερημένος ἀφρο-δισιακῆς γοητείας : Γέλλ. 1, 5 ἄμουςας, ἀναφρό-διτος, ἀφροστίδινους· || γεν. ὁ ἀνευ θελήτηρων, ἀχαρὶς, ἀγαρμυς : Πλούτ. Ἠθ. 57 D παρὰ γυναι-ξὶν ἀκολάστοις εὐδοκιμοῦσι τὰς μοναχέας καὶ φιλάνδρους ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀπο-καλοῦντες· 3) κ. νεώτ. ὁ ἀνοίσθητος εἰς τὰς ἀφρο-δισίας ὁρμᾶς, ὁ πρὸς συνουσίαν ἀνίκανος.

ἀναφρονητικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἐν προσηνῇ ἐπανόθω φρονήσεως, ἐπὶ φρονητοῦσάν : ἀνα-φρονητικὰ διαλέμματα.

ἀναφρονητίζω κ. νεώτ. φρονητίζω, σκέπτομαι περὶ πνοῆς : Πίνδ. Ο. 1, 111 ἄστομον ἀναφρονητῖα γάμον.

ἀναφρονή-εω ἀνακτὸς τὰς φρένας ἐπανόρ-χομαι εἰς τὰ λογικά μου, οἷον ἀπὸ μέθης : Ξεν. Α. 4, 8, 21 ἀμεί δὲ τὴν αὐτὴν πως ὥραν ἀναφρόνου.

ἀναφροές (-ή-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ ἀ-φροῦ : Ἰνν. Χυμ. 4 ἀναφρα διαχωρήματα.

ἀναφροῦμασμα (τό) δημ. φριμαγμός, ἐπὶ ἱκνου.

ἀναφρόνως ξηραίνω πολὺ, -ομαι ξηραίνομαι πολὺ : Λυδ. Διοσ. 14 ἀναφρογγίνα.

ἀνάφροδος-η-ο δημ. ὁ ἔχων πρὸς τὰ ἄνω τὰς ὀφρὺς, ποῦ ἔχει ἀνασηκωμένα τὰ φτερίδια.

ἀναφρετάνω δημ. τρομάζω, ἐκφοβίζω, κατα-πλήσσω : μὴ ἀναφρετάνω τὸ παιδί.

ἀναφτερακίζω δημ. ἀνοίγω τὰς πτέρυγας διὰ τὰ πετάεω : Ἐρωτόκρ. Β 1620 ὥσαν παυλιὰ σταν βόσκαινας· .. καὶ ν' ἀναφτερακίσω.

ἀναφτεριάζω δημ. ἀναπτεροῦμαι : Βαλαωρ. Γ 206· || ἀνοίγω τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου ταραχῆς κττ.· 2) πτεροφυᾶ, ἐπὶ νεοσσῶν.

ἀναφτερίσμαι (τό) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀνα-φτεριάζω βλ.λ. : Βαλαωρ. Β 190· 2) ἡ πτήσις, πτεροφύλα.

ἀναφτερίσμα (τό) δημ. ἀναφτεροῦγμα βλ.λ.

ἀνάφτερος-η-ο δημ. ὁ ἐλαφρὸς καὶ γοργῶς βαίνων ὥσπερ εἶχε πτέρυγας : ἀνάφτερος κατέβη-κε γιὰ τὸ γιγνῶ σὴ χώρα.

ἀναφτερουγίζω δημ. κ. ἀναφτερουγίζω κιν-ῶ τὰς πτέρυγας μου, κἄνω τὰ πετάεω, ἐπὶ νεο-σσῶν· || μτφ. σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς.

Ἀριστ.ΙΖ Δ μοῖα αἰε ἀναφύουσι (μέρατα), Αἰλ.Ζ.12,4 ἀναφ- πτῖλα νεαρὰ || ἀφῆνα νά ἀναφῶν, νά μεγαλῶσῃ· Θεοκρ.10,40 ὡμοί τῷ πώγωνος, ὃν ἐλίθωας ἀνέφουσα ἰδφῶσα νά μεγαλῶσῃ || || παράγω· Πλούτ.Ἀριστ.26 φῶσι τὸν δῆμον ἀναφῶσαι πλῆθος συκοφαντῶν· 2) κ. νεώτ, φύω, φυτρῶνω, οἷον χάροτον· Ἡρ.4,58 ποτὶ ἡ ἀναγεννωμένη ἐν τῇ Σκυθικῇ ἐστὶ ἐπιχολωτάτη || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Διγ.Ἀκρ.53 ὄντως βλαστός ἀνέφυνεν ἐξ ἐγγενῶν τῆς ρίζης· 3) προσβάλλω· Πλάτ.Κωμ.186 ἦν γὰρ ἀποθάνη εἰς τῆς πανηρόος, δὴ ἀνέφυσαν ῥήτορες· 4) γεννῶμαι ἢ γίνομαι ἐκ νέου· Ἡρ.5,35 ἀνάμεινε ἀναφῶναι τὰς τριχάς, ὡς δὲ ἀνέφυσαν τάχιστα, ἀπέπεμπε· || κ. μτφ. ἐκ νέου σχηματίζομαι, ἀποκαθίσταμαι· Αἰσχ.51,42 ἀναφύοντος τοῦ δῆμου καὶ πάλιν·, ἰσχυρῶσαντο, Λοκ.Ἀναχ.20 ἀναφύηται αὐτοῖς ἐπιθυμῆ || 5) μτφ. κ. νεώτ. προκύπτω· Πλούτ.Περικλ.37 ἀναφ- δίκαι, νεώτ. ἀναφύονται δυσχερεῖται, - ἀνεύρη ἔζητημα.

ἀναφωνάζω νεώτ. κ. δημ. φωνάζω ἰσχυρῶς, ἀναφωνῶ, φωνάζω αἰφνιδίως, οἷον ἐξ ἐκκλησίας, θαυμασμοῦ, φόβου ἢ χαίρων ἐπὶ τῇ συναντήσει· **ἀνεφώνησε**· 2) δημ. προσκαλῶ τινα, μεταπέμνωμαι, φωνάζω τινα δι' ἄλλου νά εἰδῇ· ἀναφώνησαν τὸ γιαντῶ.

ἀναφωνή ἡ μή μτγν. κραυγὴ, ἐπικλήσις. **ἀναφωνήναι** (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐπευφημία, δι' ἐπιφανήσεως ὑποδοχῆς, χαιρετισμοῦ διὰ προσλαλίας· Πλούτ.Παρμ.13 φασί... πρῶτον ἀναφωνήμα ταῦτα τοῦ στρατοῦ· || κ. νεώτ. ἀναφωνήσαι βλ. λ'· || Ἡσ. «ἀνεμμένη βοή».

ἀναφωνήσις-ως ἀπαγγελία, ἔκφρασις· Πλούτ.1071 C· 2) κραυγὴ, ξεφωνιτό· Πλούτ.Βροῦτ.24· 3) νεώτ. λέξις ἢ βραχὺς λόγος ἀποτόμως αἰφνιδίως ἐκφερόμενος καὶ ἐμφανῶς ἐκκληζῶν· 4) σχήμα ῥητορικόν, καθ' ὃ ὁ ῥήτωρ ἐκφορᾷ ἐξηρωδῶς τὸ συνασθῆμα τῆς χαρᾶς, τῆς ὀργῆς, τῆς ἐλπίδος κττ., τὸ ὁποῖον κατέχει τὴν ψυχὴν του· εὐτυχεῖς ἔαν νικήσωμεν, - κατὰ εἰς τοὺς ἐναγείς. **ἀναφωνητῆς-ήτρια** κ. -ήτρια μόν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφωνῶν· Ἰω.Αουσρ.Ρωμ.3,8.

ἀναφωνητικός-ή-όν μόν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφωνῶν, ὁ ἀπαγγέλλων· Εὐστ.Πολ.1964 ταῦτα δὲ προσκομιὰ τίς ἐστὶν ἀναφωνητικὴ· 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀναφώνησιν βλ. λ' ἢ ὁ εἰς αὐτὴν χρήσιμος· ἀναφωνητικὰ μόρια.

ἀναφωνητικός ἐπίρρ. μόν. κ. νεώτ. δι' ἀναφωνήσεως, κατ' ἀναφώνησιν βλ.λ.

ἀναφωνητό (τὸ) δημ. κραυγὴ, βορυβώδης φωνασκία, ξεφωνιτό· μέ τ' ἀναφώνησις δὲν τὸν ἀφῆσαν νά προχωρήσῃ στὸ λόγο του.

ἀναφωνῶ-έω κ. νεώτ. ἀναφθέγγομαι, μεγαλοφῶνως λέγω, ἀναβοῶ· Πολυδ.3,33,4 ἀνεφώνησαν ἄμα καὶ πλεῖστους τῶν ἐκ τοῦ συνεδρίου, Ἀρετ.Χρον.Νουσ.1,3 - ἀναφωνῶντες χρὴ τοῖσι βαρεῖσι φθόγγοισι μάλλον χρεόμενον· || ἐκλήμνω φωνῇ· Πλούτ.Ἡθ.130 C ἀναφώνωσκοντας ἢ ἀναφώνοντας, ΚΔ Λοκ.1,4 ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἰπε· 2) ἀπαῖα μεγαλοφῶνως, ἀναβοῶ ἀ-εῖων τὶ· Ἀρτεμίδ.1,58 ἀναφώνησαντας ἐλευθερωθῆναι· 3) ἀνακηρύττω, ἀναγορεύω διὰ βοῆς· Πλούτ.Δημ.18 ἀνεφ- βασιλεῖα· 4) παθ. -οῦμαι δι' ἰσχυράς φωνῆς ἐκφερόμαι· Ἀριστ.Λοσμ.400 Α 18 καθ' ὃν λόγον κάκεινο ἀναφώνηται· 5) νεώτ. ἐκλήμνω φωνῇ ἰσχυράν ἢ κραυγὴν αἰφνιδίως, ἐνεκα ἐκκληξέως, χαρᾶς, φόβου, ἐνθουσιασμοῦ κττ.· ἐλευθερία ἢ θάνατος ἀνεφώνησαν.

ἀναφῶν ἐπίρρ. μτγν. ἀφάστως, ἀπροσεγγίσιμος· Ἰαμβλ.Μυστ.103,119.

ἀναφώνίζομαι νεώτ. φωτίζομαι ἐκ νέου. **ἀναφώνις-ίδος** (ἡ) μόν. ὁ φηγυγῆς ὁροφῆς,

δημ. ἀναφάνης· Νικήτ.Χρ.70 C ἡ σιδηρόδετος ἀναφάνης [σκάραι]· || νεώτ. ἀναφάνιδες αἱ κυκλικαὶ φωταγωγαὶ ὁποῖ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίων, αἱ φρασσομένην διὰ παχείας ὑφάτου· || κ. αἱ ἐπὶ τῆς ὁροφῆς ὑπογείου ὑαλοφρακτοῦ ταῖσται αἱ διδύουσαι φῶς ἐξ ὑπερκειμένου χάρου.

ἀναφωτογράφησις-ως νεώτ. ἡ ἐξ ἄλλης φωτογραφίας φωτογράφησις· || ἡ ἐκ νέου φωτογράφησις· ἀναφωτογραφίσεις τοῦ Παρθένου.

ἀναφωτογράφω-έω ἐκ νέου φωτογραφῶ· || φωτογραφῶ ἐξ ἄλλης φωτογραφίας βλ. λ'.

ἀναχάζω κάμνω τινα νά ὑποχωρήσῃ· Πίνδ.Ν 10,69 οὐδ' ἀνάχασσαν ἰσχύλ. οὐδ' ὑποχωρήσαι πεποήκασιν· 2) ὑποχωρῶ· Ξεν.Ἀν.4,1,16 ἐπιδικῶντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες ἰσχυροῦντες καὶ πάλιν ὑποχωροῦντες ὄλγον· || συνήθ. παθ. ἀναχάσθην, ἄρρ. ἀναχασσάμην ὑποχωρῶ· ἰλ. ΠΒ9 ὡς εἶδεν Πατροκλῆα... ἀφ' ἀναχάζομενον βεβλήμενον ὀδεῖ χαλκῷ, Ξεν.ΚΠ 7,1,34 οὐκ ἐδύναντο ἀντέχειν, ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀναχάζοντο παῖοντες καὶ παιόμενοι ὑπεχώρουν βραδέως χωρὶς νά στρέφωσι τὰ νῆα· || ἀποσπῶμαι· Ἀπολλ.Ρ 4,124 ἀναχάσεται ἡπείρου (ἀποσπῶνται ἀπὸ τῆς ἡπείρου).

ἀναχαίντωμαι (τὸ) δημ. ἀναχέντωμαι βλ.λ. **ἀναχαίντων** δημ. ἀναχεντῶν βλ.λ.

ἀναχαίνω μτγν. κ. δημ. ἀναχάσκω βλ.λ. 2) δημ. ἀναπνεύω ἡχηρῶς μέ ἀνοικτῶν τὸ στόμα, ἀνασαινω δύναται· ἀναχαίνω ἀπὸ τὸν ἀνήφορο, - ἀπὸ τὴν τρεχάλα, - ἀπὸ τῆ δύσπνοια.

ἀναχαίτιζω κ. νεώτ. ἐπὶ ἵππου, ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἀναρθρῶμενος κινῶ τὴν χαλῆν πρὸς τὰ ὀπίσω· Εὐρ.Ρῆσ.786 αἱ δ' ἔρραγκον θυμῶν πνέουσα κἀναχαίτιζον φόβην· 2) μτφ. ἐπὶ ἵππου, σηκῶνται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ρίπτω τὸν ἀναοδάνην, ἐκτροχηγίζω· Εὐρ.Ἰνν.1232 ζυγεῖσθαι εἰς τοῦθ' ὥς ἐσφῆλε κἀναχαίτισαν (ἀνέτρεφεν)· 3) εἰκω, τραδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ κόμης· Φιλόστρ.Ἡρ.706,14 ἀναχαίτιζω τὴν κόμην· 4) μτφ. εἶμαι δυσυπότακτος, ἀπειθής, ἀνυπακούος· Σοφ.ἀν.179· 5) γεν. ἀνατρέπω, καταστρέφω· Δημ.20,27 καὶ μικρὸν παίσματα πάντ' ἀναχαίτισαν καὶ διέλυσαν· 6) διαρπτόμενος τῆς χαλῆς τοῦ ἵππου, συγκρατῶ, τὸν ἀναχάζω νά σταθῇ· Ἀγαθ.Ἰστ.3,27,105 τοὺς ἵππους ἀναχαίτιζαν οἱς ἀν' ἐμπελάσεις· || γεν. ἀνακόπτω τὸν δρόμον τινός, τὸν ἐμποδίζω νά προχωρήσῃ· Λεξ.φ.15 ἀναχαίτιζαν τὴν ναῦν, Εὐστ. εἰς Διον.220 αἱ πετρώδεις τόποι, οὗς οἱ ποταμοὶ ἀναχαίτιζοντες τὸν ῥοὺν ἐβρόντες ὑπερβαίνουσι, νεώτ. ἀναχαίτισαν τὴν προέλασιν, - τὴν ἐπιδρομὴν, ἀναχαίτισθ ἡ ὁρμὴ τοῦ χειμάρρου· || προλαμβάνω ἢ σταματῶ, ἀπαλλάσσω ἀπὸ· Μένν.ἐκδ. Ὀρέλλ.78 τὸν ἐμφύλιον ἀναχαίτισαν πόλεμον, Κλήμ.Λλ. Παίδ.14 εἰ πως ἀναχαίτισαιεν τῆς αἰ θάνατον ὁρμῆς· 7) κ. μέσ. κ. παθ. ἐπαναστρέφωμαι, κάμνω τινα ἢ τι νά ἐπαναστρέφῃ· Εὐστ.Που.2,888,29 εἰς τὰ σφέτερα ἔκαστος ἀναχαίτιζόμενοι ἰσταμοί, Σωκρ.Σχ.1,7 πρὸς τὸ ἐμπαλιν τὸν λογιμὸν ἀναχαίτισαν· 8) μτφ. ἐπὶ θαλάσσης, λίον τρικυμώδης, ἡ ὑφούσα κύματα οἰοεῖ χαλῆν· Φιλόστρ. 835 βάλαται ἐξημένη καὶ ἀναχαίτιζουσα.

ἀναχαίτισις-ως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀναχαίτισμα, ἀνακοπή, συγκράτησις, εἰδ. σταματῆμα προελάσεως· Σχόλ. «ἡ ἀνακοπή τε καὶ ἀναχαίσις», Ἀνώνυμ. ἐν Ρητ.197,20 ἀναχαίσις τῆς τάσεως τῆς φωνῆς, Ἰωσήφ ἐν Ρητ.6,235 πρὸς ἀναχαίτισιν κακίας, νεώτ. ἀναχαίσις τοῦ ἐχθροῦ· || κ. μτφ.· ἀν- τοῦ κύματος, τῆς διασφορᾶς.

ἀναχαίτισμα (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἀναχαίσις βλ.λ.· Πλούτ.Ἡθ.61 F καθάπερ ἐκ καμῆς ὑγρᾶς... ἀναχαίτισμα.

ἀναχατισμός (δ) μτν. μον. κ. νεώτ. ἀναχατισίς βλ. : Παχυμ. Ἀνδρόν. 6,380 D κατ' ἀναχισιπτόν τὸν προσδοκώμενον θορύβον.

ἀναχαιτοί (αἱ) νεώτ. ζωολ. ζωνοσκόληκες τοῦ ὀβρολομοσίου τῶν ὀλιγοχαϊτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἐγγυτροσίδων.

ἀναχαλασμός (οἱ) μτν. χαλάρωσις : Πλούτ. Ἡθ. 909 D οὐ κατ' ἀναχαλασμόν.

ἀναχαλαστικός -ή-δν ὁ χαλαρωτικός, ὁ ἐλαττώνων τὴν ἐντασιν : Διοσκ. I,128 ἀναχαλαστικός τῆς ὕστερας, λατρ. ἀρχ. ἀναχαλαστικά φάρμακα.

ἀναχαλιά (ἡ) δημ. χαλάρωσις τῆς ἐργασίας, ἡσυχία : πύρα ἀναχαλιά στο μύλο κι ἄλλασ γλῆφορα. **ἀναχαλινώ**-ῶμ. Ἡσ. «ἀναχαλιζῶ», Σουῖδ. «ἀνασπερίζω».

ἀναχάλκευσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου χάλκευσις, κατεργασία μετ' ὀλλου' || μτφ. κ. νεώτ. : Φωτ. Βιβλ. 514,12 τῶν νεκρῶν ἀναχάλκευσιν, νεώτ. ἀναχάλκευσις τῶν δεσμών τῆς δουλείας.

ἀναχάλκευς κ. μον. κ. νεώτ. κατεργάζομαι ἐκ νέου, ἐπὶ μετ' ὀλλων' || συνηθέστ. μτφ. : Ἰω. Χρυσ. ΙΟ,1026 τὴν τῶν σαρκῶν ἀναχάλκευσιν λύσιν, Κοσμάς Τοπογρ. 3,164 C νεκρούς . . ὄζοντας ἀναχάλκευν' 2) νεώτ. μτφ. ἐκ νέου χαλκεύω οἰονεῖ δεσμός : οἱ ἐμφύλια σπαρταροὶ ἀναχάλκευσαν τὴν δουλείαν τῆς θυζαννῆς αὐτοκρατορίας.

ἀναχαλῶ-ῶμ. κ. δημ., ποιητ. ἀναχάω χαλάρων, μειῶ τὴν ἐντασιν : Ἀθήν. I,24 τὰς συντάσεις ἀναχαλῶσαι' Ἡσ. «ἀνιένῃ ἀνέλευσας καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πῆλιν» δημ. ἀναχαλῶ τὰ παινὰ (λοσκαρῶν) 2) καταπραύνω, καθισχοῦζω : Γαλν. 19,537 πάντα τὰ θερμαίνοντα καὶ ἀναχαλῶντα, Φίλων 2,435,17 τὸ ἀσχυρὸν ἀναχαλῶ καὶ λιπαίνει τὸν φροντίζων' 3) ἐξασθενῶ, ἐξασθενίζω, παραλύω : Στράβ. 6,42 ἡ ἡδονὴ ἀναχαλῶσα τὴν ἰσχὺν τῶν σωμάτων' 4) ὀδον παθ. βλάπτουσι, κοκῶς πάσχω, γαλιέμαι : Πλούτ. Ἡθ. 877 C ἀναχαλωμένην τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ πυρός' 5) κατ' ἐπέκτ. παρασύρομαι, ἐκτρέπουμαι : Ἐπιφάν. I,511 C ἀναχαλασθεῖσα τῇ ἰδίᾳ κατὰ Θεὸν προθέστω, αὐτ. D γυναῖκα ἀπὸ τελευτοῦ δρόμου ἀναχαλασθέντα' 4) παρέχω ἀνάπαυσιν : Ἀπολλ. Ρ 2585 νῆα . . ἀγαλλάσας.

ἀναχαλῶμαι δημ. κ. ἀνασχομαιοῦμαι χασμήμαι, χασιμουριέμαι, χασιμουριάζω.

ἀναχαλοῖμαι δημ. ἀναχαλῶμαι βλ. λ.

ἀναχαραγή (ἡ) μτν. δημ. κ. ἀναχαράη χάραγμα : Ἀπολλ. Δ. Δαμ. Πολιορκ. 47 C ἀναχαραγῆς χωρίς δημ. οἱ συχνὲς ἀναχαραγῆς ξεραίνουν τὰ πεδία.

ἀναχαράγμα (τὸ) δημ. μπρικοσμός.

ἀναχαράζω δημ. κ. ἀνεχαράζω ἀναμασῶ, ξαναμασῶ, ἐπὶ ζῶων, μπρικόωμαι 2) ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ἀρχίζω νὰ ἐγὼ φῶς, γλυκοχαράζω, χαράζω : ἀναχαράξεν ἡ μέρα' κ. ἀπρσοῶπ. ἀναχαράζει (ἀρχισε νὰ ἐξημερῶν).

ἀναχαράξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. χάραξις, χάραγμα : Πλούτ. Ἡθ. 1085 Δ ὅς ὑφορεῖται περὶ τὸν κῶνον ἀναχαράξις 2) χάραξις πρὸς τὰ ἀνω, ὀδον ἀνθρώπου : αὐτ. 979 C τὸν ἔλλοπα φασὶ κατὰ ἀνερὸν καὶ ροῦν νηχεῖσθαι μὴ φοβοῦμαι τὴν ἀναχαράξιν τῆς λεπίδος' 3) νεώτ. ἡ ἐκ νέου χάραξις : ἀναχαράξις ρυμτομαίας.

ἀναχαράσσω κ. νεώτ. ἀπτ. -ττω ἀναξῶ, ἀποξῶ, ὀδον μτφ. διεγείρω : Πλούτ. Ἡθ. 396 Α ἀπρ. . . ἀναχαράττει παλὺν ἰόν ἰγνῶ διὰ τῆς ὀξύτητος αὐτοῦ' 2) παθ. ὑφίσταμαι χάραξιν, χάραγμα : αὐτ. 455 C ὡς σίδηρος ἀσθενῆς καὶ λεπτός ἀναχαράσσεται' 3) κ. νεώτ. χαράσσω ἐκ νέου : Γρηγ. Νύσσ. I,217 D ἀναχαράζει τὰ ἀχειροῦθέντα γράμματα, νεώτ. ἀναχαράσσω τὴν λιθογραφικὴν πλάκα - ἀνεχαράχθησαν αἱ ὀδοί.

ἀναχαρίε-ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. ὑδρόδιον φυτὸν τῆς Ἀμερικῆς, τῆς οἰκογενείας τῶν ὑδροχαριδῶν. **ἀναχαρίσιζω** δημ. κ. ἀνεχαρίσιζω χάσκω βλ. λ., ἀνοῖγω τὸ στόμα : Ἐρωτόκρ. 919 μὰ ὡς ἀναχάσκισα νὰ πῇ τὴν προξενίᾳ τοῦ γάμου.

ἀναχάσκω κ. δημ. π. ἀπτ. μόνον ἐνεστ. κ. παρ. αἱ δὲ ἄ. χρόν. ἐκ τοῦ ἀναχαίνω χάσκω, ἐκ τὸ στόμα ἀνοικτὸν : Ἀριστοτ. Ὀρν. 502 ὅπισθες ὡν ἀναχάσκων ὀδόντων καταβρογθῆσα, Ἰππ. I, Φύσ. 265,19, στόμαχος μήτρης ἀναχάσκει, δημ. ἀνοίξει ὁ τοῖχος καὶ ἀναχάσκει' 2) δημ. κ. μωρῶς παρ. πατρῶ, βλέπω, παρακολοῦθῶ τὴν γινόμενον, χαζεύω : κἀθεσται κι ἀναχάσκει ὁποια περνᾷ κηδεῖα' 3) δημ. γελῶ θορυβωδῶς, οἰονεῖ χάσκω.

ἀναχάσσημαι (τὸ) δημ. τὸ χασμάσθαι, ἡ χάσση. **ἀναχάσσημαι**-όμομαι μον. κ. νεώτ. χασιμάσθαι, χασιμουριέμαι : Διονύς. ἐν λ. «ἀναπνέω ἀνοίγοντας τὸ στόμα παραξένα καὶ παρὰ συνήθειαν, χασιμουριάζω».

ἀναχαυνῶ-ῶμ. καθιστῶ τὴν χαύνον' Σουῖδ. «ἀναλῶ» ἀγλῶ. «ἀνακουφίζω».

ἀναχαιοί Ἡσ. «οἰκειοῦται».

ἀναχαίριζομαι ἐμποδίζομαι : Δίων Κ 38,134 ἐκώλυε καὶ ἀνεχειρίζετο τι.

ἀναχειροτόνησις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου χειροτονία : Ματθ. Βλαστ. Σ. Καν. 6,507.

ἀναχειροτονία (ἡ) ἀναχειροτόνησις βλ. λ.

ἀναχειροτονῶ-έω μον. χειροτονῶ ἐκ δευτέρου : Βασίλ. ἀναχειροτονῆσαι τινα ἐτόλμησε.

ἀναχελύσσομαι βῆχω ὀλιγον : Ἰππ. σχολ. Νικ. Ἀλ. 81 ἀναχελύσσεται καὶ ἐρρυγγάνει θαμνιά' σχολ. «ἀναπνέει».

ἀναχευτρώω δημ. ἐπὶ τριχῶν, ἀνορθοῦμαι, ἀνατριχιάζω βλ. λ. ἐκ σφοδροῦ πάθους, οἷον ἔρωτος, ὀργῆς, ἡδονῆς κττ. : Ἐρωτόκρ. Δ 1034 ἀναχευτρώωνται τὰ μαλὰ καὶ τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ.

ἀναχέριγο (τὸ) μον. δημ. τὸ μὴ διὰ χειρὸς μολυνθῆν, ἐπὶ ὕδατος, ἄ. ἄπιστο : Κυπριαν. Ἐξόρμ. εἰς νερόν ἀναχέριγον ρίψε στάκτην θυμιακτῆρίσιν, - γιὰ τὸν Ἁγίασμό χρειάζεται ἀναχέριγο νερό.

ἀναχέω μέλλ. ἀναχεῶ γύνω πολύ, εἰς ἔκτασιν : Ὀππ. Αλ. 2,3 ἀνέχευε καὶ ἐξέστεφε θάλασσαν.

2) μέσ. -ομαι ἐξαπλοῦμαι : Πλούτ. Αἰμ. 14 ποταμοῖς οὐ κατ' ὀλίγον συλλεγομένοις, ἄλλ' ἀδρόοις ἀναχεομένοις, Πολυδ. 9,19 πόλιν εὐρείαν, ἀνακεχυμένην' || κ. μτφ. : αὐτ. 24 ταχὺ τῆς φήμης ἀναχευμένης εἰς τὸ πλῆθος, Φίλ. π. Εὐσέβ. Πρ. 381 ἀφθονία κατὰ πόλεις ἀναχέπται' 3) ἀναχῶν-νυμι : Ὀρφ. ἀπ. 568 ἄν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν.

ἀναχλαίνῶ-ῶμ. περιβάλλω τινα ἐκ γαλῆαν ἐνδύων : Νόνν. Δ II,232 καὶ μὴ ἀνεχλαίνωσε τὸν ἄπνοον.

ἀνάχλια ἐπὶ ῥρ. δημ. κ. ἀνάχλια μαλακά, ἀπαλά, χλιαρὰ, ἀγάγια βλ. λ. : παροιμ. ἀνάχλι ἀνάχλια τρέβέ με νὰ μὰ παρὰ σὺ ὀνός.

ἀναχλιαῖον κ. δημ. καθιστῶ τὴν ὀλίγον θερμὸν, χλιαρὸν : Ἰππ. Γυν. Φυσ. 56 ἀναχλιαῖνας διδοῦ πιεῖν' 2) κ. δημ. χλιαῖον, κῆμυν τὴν χλιαρὸν, ξαναζεσταίνω : ἀναχλιαῖον τὸ νερό, -τὸ γάλα' || κ. δημ. -ομαι, μτφ. δημ. ἀναχλιαῖον ἐκ τοῦ κατὰστάς χλιαρός, δημ. κ. ὁ ἐκ νέου ὀλίγον θερμανθεὶς, ξαναζεσταμένος : Ἀριστοτ. Πρ. 899 Α Β ἀναχλιαῖον ἐντος πάλιν χρεῖται, παροιμ. ἀναχλιαῖον ἀγάπη ἀνοστη.

ἀναχλιζῶ ἀναχλιαῖον βλ. λ. 2) κατ' ἐπέκτ. ἀνακαθαρίζω ξαναπαστρέω : Φιλόποιν. ἀγλῶ. Ἀριστοτ. Ζ 455,29 ἀναχλιζέσθαι.

ἀναχλοάξω νεώτ. γινώσκω ἐκ νέου χλοερός.

ἀναχλόσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου χλοερότης τόπου τῶν, οἷον διὰ σπορὰς ποωδῶν φυτῶν. **ἀναχλόος**-ή-δς δημ. ὁ ἀδαθής, ρηχός : ἀναχλόος Λάκκος, - ἀναχλό σάλακι.

ἀναχνοαίνομαι ἀποκτῶ χνούν, τρίχας: Ἀριστοφ. Ἀχ. 791 αἱ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοαίνουσι τριχί. **ἀναχνοαίνω** -άω δημ. ἀνακινῶ ἀνδρᾶκιόν, ἀνασκολίζω τὴ χόβολη.

ἀναχρησὶς (ἡ) ἔκρηξις: Λογγίν. Ἀπ. 35,4 ἀναχρῆσιν Αἰτνῆς || Ἥσα. «ἀναχραῖ» πόρις.

ἀναχορεύω ἀρχίζω τὸν χορόν: Ἀριστοφ. Θεσμ. 994 ἔθιον ἔθιον, εἰδοί. || ἀναχορεύω || χορεύω: Εὐρ. Φοῖν. 1756 Σμεῖλας θίσασιν ἱερὸν ὄρεσιν ἀναχόρευσα, αὐτ. 849κ. 1154 ἀναχορεύωμεν θάκχιον, ἀναβοάσωμεν ἑμφοράν.

ἀναχορήγησις -εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκ νέου χορηγεῖν, παρέχειν, ἀνεφοδιάζειν: ἀναχορήγησις ἐπιδομάτων, - περιθάλψεως, - γραφικῆς ὕλης.

ἀναχορηγητής (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκ νέου προμηθεύων, ποιῶν ἀναχορήγησιν βλ. λ.

ἀναχορηγία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀναχορήγησις βλ. λ.: ἀναχορηγία πυρομαχικῶν.

ἀναχορηγῶ -έω νεώτ. χορηγῶ, διδῶ, παρέχω ἐκ νέου, ἀνεφοδιάζω, ἀναπρομηθεύω: ἀναχορηγήθησαν βοθήματα, - πυρομαχικά, - σταλά.

ἀναχορταγία (ἡ) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀναχόρταγαι βλ. λ.

ἀναχόρταγος -η-ο δημ. κ. ἀναχόρταγος ὁ μηδέποτε κορεννόμενος, ποῦ ποτέ δὲν χορταίνεται: 3. τραγ. ἀναχόρταγος ὁ χάριος τρώει νιούς, τρώει καὶ γέροντες || ὁ ἀλλήποτος, ὁ ἀχόρταγος.

ἀναχορταριάζω φύω ἢ φύω ἐκ νέου χορτάρι, ξαναχορτασίζω: ἀναχορταρίσασιν οἱ κάμποι.

ἀναχοχούλης δημ. ἀνακινῶ, προκαλῶ διδάσασιν, σκάνδαλον κττ.: || ραδιοϋργῶ.

ἀναχοχούλης (ὁ) ὁ ὑποκινητὴς ἐρίδων, διαστάσεων κττ.: || ὁ ραδιοϋργός: ἀναχοχούλης ἀνδρῶπος.

ἀναχοχλακίζω δημ. κ. ἀναχοχλακάω -ά ἀνακοχλάω, διατελῶ ἐν βρασμῷ, ἀρχίζω νὰ βράζω: ἀναχοχλακίζει τὸ νερό || κ. μτφ. ἐπὶ πάθος, θερμαίνονται, παραφέρονται, διατελῶ ἐν ἀναθροσμῷ: Ἐρωτόκριτ. Β 721 τὰ σωθικά του ὡς τὸ θερμὸ βράζου, ἀναχοχλακίζου.

ἀναχρεμύτομαι βήξας ἐκπύω, ἐκβάλλω φλέγμα μετὰ βήχος, ἀποχρεμύτομαι: Διογ. Α. 2,75 ἀναχρεμύμενος προσέειπεν τῇ θφει.

ἀνάχρεψις -εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ μετὰ βήχος ἐκπύσις, ἀπόχρεψις: Γαλην. 2,860,10 χρησάμενοι ἀναχρέμει διὰ τοῦ στόματος.

ἀναχρησιμοποίησις (ἡ) ἡ πράξις τοῦ ἀναχρησιμοποιοῦ βλ. λ.

ἀναχρησιμοποιῶ -έω νεώτ. μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ ἐκ νέου.

ἀναχρίω μτγν. κ. μον. ἐπαλείφω, ἀλείφω συνεχῶς: Ἰππιαστρ. 92,10 ἀνάχριε ἀνὰ τρίχας || 2) μον. ἐπαλείφωμεν δι' ἀσβέστου καὶ ἄλλης ὕλης ἀποφράττω, κλείω δὴν, διέξοδον κττ.: Μαλάκ. 480,13 ἀνεχρίθη ἡ θύρα (τοῦ πύργου).

ἀναχρονίζω μτγν. μον. κ. νεώτ. κάμνω τι νὰ χρονίσῃ, νὰ βραδύνῃ: Πλάτ. ἀναχρονίζειν πέμπαντες ἐπιστάλια || 2) νεώτ. κάμνω ἀναχρονισμὸν βλ. λ.: 3) ἀναχρονίζομαι κ. νεώτ. πάσχω ἀναχρονισμὸν: Εὐστ. Πον. 1404,29 ταῦτα ἀναχρονίσταται.

ἀναχρονικός -ή-όν νεώτ. ὁ ζῶν, ὁ σκεπτόμενος, ὁ ἐνεργῶν κατὰ ἀντιλήψεις, ἔξεις παρωχημένας, ὁ καθυστερημένος, ἀναχρονικός κριτὴς τῆς συγχρόνου γενεᾶς.

ἀναχρονικῶς ἐπὶ μτφ. κατὰ τρόπον ἀναχρονιστικόν, ἀναχρονικόν βλ. λ.

ἀναχρονισμός (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφορά γεγονότος εἰς ἄλλον χρόνον παρὰ τὸν ἀληθινὸν ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἢ ἐκ σφάλματος γενομένη, ὅσον ἐν Αἰσχ. Πρ. 846 κατ' ἀναχρονισμὸν ὁ Πρωμηθεὺς ὤμειε περὶ τῆς νεωτέρας αὐτοῦ Αἰγυπτιακῆς πόλεως Κανώβου, Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 854 || ἡ χρησιμοποίησις ἐν τῇ τέχνῃ ἐνδυμάτων, ἡθῶν

ἔθιμων, τρόπων καὶ γενικῶς μορφῶν νεωτέρας ἐποχῆς εἰς ἀναπαράστασιν γεγονότων παλαιότερας καὶ πᾶντομαι || 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ διατήρησις ἡθῶν, ἔθιμων, ἀντιλήψεων, τρόπων, παρωχημένης ἐποχῆς: τί ἀφίνας μοῦσι; εἶναι ἀναχρονισμός || 3) γρομ. ἡ ἀμοιβαία μετὰ τοῦ χρόνου δύο ἐφεξῆς συλλαβῶν, ἄ. ἀντιμετάθεσις, ὑπερέθεσις χρόνου.

ἀναχρονιστικός -ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναχρονικός βλ. λ. καθυστερημένος, μὴ συγχρονισμένος || 2) ὁ ἐπιφέρων ἀναχρονισμόν, ἢ ὁ γενόμενος κατ' ἀναχρονισμόν, ἢ ὁ ἰδιάζων ἢ συναφῆς πρὸς ἀναχρονισμόν βλ. λ. || κ. 2) ἀναχρονιστικοὶ τρόποι, - ἀναχρονιστικὰ σφάλματα.

ἀναχρονιστικῶς ἐπὶ μτφ. κατὰ τρόπον ἀναχρονικόν ἢ ἀναχρονιστικόν βλ. λ.

ἀναχρύσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ νέου χρύσις βλ. λ.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

ἀναχρύσις -εως κ. νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐπὶ χρυσῷ, χρυσαύρεσις || 2) ἀναχρύσις τὸν δίσκον.

σεις αἱ πληρούμεναι τῇ θαλάσῃ κοιλάδες ἐν ταῖς πλημμυρίσιν 4) νεώτ. εἰδ. ἡ πρὸς τὰ ἐπάνω ἐκχυσις, διὰχυσις, ἐπὶ αὐτοῦ, ἡ ἐκτόνωσις 5) νεώτ. εἰδ. ἀναδρομὴ τῆς πλημμυρίδος εἰς τοὺς ποταμούς, διεθνὴς λ. μασκαρέ (mascare). **ἀναχυτά** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀναχύνον βλλ. **ἀναχύνω**-ή-ό δημ. ὁ ἀπαλῶ, ἐλαφρώς καπῶν, ποῦ πέρτερι ἀναχυτά, ἄ. κ. χυτός: ἀναχυτό ροῦχο 1) εἰδ. τὸ θηλ. ἀναχυτὴ ὡς οὐσ. εἶδος ροφῆς, βελονιάς, κεντήματος. **ἀναχύνω**-όω ἀναχύνωμι βλλ. **ἀνάχωμα** [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. μικρὸς τόπος διὰ ἔξωτον χρωμάτων | με φερτὰ χρώματα | ἰσοπεδωθείς, ἄ. ἐπιχώμα κ. ἀνάχωμα 2) τὸ ἀνδρῶν βλ. λ. 3) δημ. σωρὸς χρώματος οχηματιζόμενος δι' ἐκσκαφῆς ἢ συσσωρεύσεως ἢ προσχώσεως συνθῆ. ὁ κατὰ μήκος ὁδὸν, ἀγροῦ, χειμάρρου, ἀκτῆς, ὀχυρωμάτων, χαρακώματος κττ.: ἀνάχωμα γύρω στὸ ἀμπέλι 1) δημ. ἡ ἐπιχωμάτωσις λαίκου, ὀρύγματος κττ. **ἀναχωματίζω** μον. νεώτ. κ. δημ. πληρῶ διὰ χρώματος, ἐπιχωματίζω, κάμνω ἀνάχωμα βλ. λ.: Εὐστ.Πον.682,30 τάφον χῶσαι, ὁ ἐστὶν ἀναχωματίζει 1) νεώτ. κ. δημ. ποιῶ ἐπιχωμάτωσιν, ἰσοπέδωσιν χώρου διὰ χρωμάτων διλῶθεν κομισθέντων 2) σχηματίζων σωρὸν ἢ φράγμα διὰ χρώματος. **ἀναχωματισμός** [ό] μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναχωματίζω βλ. λ.: 'Ηστ. ἐν λ. «θίσανα». **ἀναχωματίζω**-όω μον. ἀναχωματίζω βλλ.: Παχυμ.5,243C ὥστε καὶ ἀναχωματίζεσθαι [τὴν τάφρον]. **ἀναχωνεύωσις**-εως [ή] νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀναχωματίζω βλ. λ.: Θεοφ.Π.Β.4,13B αἱ ἀναχωματώσεις δις ποιοῦσιν οἱ γεωργοὶ διὰ τὰ ὕδατα. **ἀναχώνευσις**-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ μεταλλάσιν, ἡ ἐκ νέου χώνευσις, ἡ τῆς ἐντὸς μεταλλουργικοῦ χωνίου: Εὐστ.Πον.33,93 ὁ σίδηρος ὁ εἰς ἐν συρρέων τῇ ἐκπύρωσι καὶ τῇ ἀναχώνευσιν, νεώτ. ἀναχώνευσις τῶν σκυριῶν τοῦ Λαυρεΐου 2) μτφ. μεταβολὴ ἀνακαθαίρουσα, τακτοποιούσα, διδούσα νέαν μορφήν: 'Ιω.Χρυσ.5,419,2B ὅταν τοῖσιν ἰδῶς... καταρτέουσιν ἡμῶν τὴν σάρκα καὶ σπηνομένην τὴν ἀναχώνευσιν ἀνάμεινε, νεώτ. ἡ ἀναχώνευσις τῶν κοινωνιστικῶν καὶ ἀναρχικῶν θεωριῶν εἰς νέον σύνολον. **ἀναχωνευτήριον** [τό] νεώτ. ὁ τόπος ἡ κλίβανος, ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἀναχώνευσις μετάλλων. **ἀναχωνευτικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἀναχώνευσιν 2) ὁ συντελὼν ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀναχώνευσιν. **ἀναχωνεύω** κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκ νέου χωνεύω, τήνω, ἐπὶ μετάλλων: Στράβ.4,39 τὴν παλαιὰν ἐκβολάδα καὶ σκυρίαν ἀναχωνέοντες, νεώτ. ἀναχώνευσιν χρυσοῦ κοσμημάτων εἰς ῥάβδους 1) κ. μτφ.: 'Ιω.Χρυσ.11,444F αὐτὸς δὲ ὁ πηλὸς οὐκέτι ἀναχωνεύθητι δύναται | περὶ τοῦ ἀνδρόπου 1), Μην.Ίων.22 Θεοτ. καὶ φθαρτέας ἡμᾶς, κακίστη παραβάσει, ἀναχωνεύσεις. **ἀναχύνωμι** κ. ἀναχύνωμι σωρεύω χῶμα, οχηματίζω ὄχθον ἢ σωρὸν, ἡ τύμβον, οἶον ἐπὶ τάφου: Λοκ.Τόξ.43 ὁδο τάφους ἀναχύναντες 2) συνεκδ. θάπτω: ΑΠ ἐπὶ παιδὸς λήσις ἔχει κανὴν τὴνδ' ἀνέχουσε κόνιν 3) πληρῶ διὰ χρώματος, ἐπικαλύπτω: Διον.Λλ.Ρωμ.2,42 οὗτος ὁ τόπος ἀναχέχουσαι μὲν ἡλθ, καλεῖται δ' ἐξ ἐκείνων τοῦ πάθους Κούριος λαίκος, Φιλόστρ.'Ηρ.694 τὸ φθόμιον δρος ἀναχέσθηναι λέγεται ὑπὸ τοῦ Νεῖλου 4) ἀνυψῶ διὰ προσχώσεως, δι' ἐπιχωματώσεως: Δημ.1279,20 σίμασαν προσγόντες καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακαχέωτες.

ἀναχύνω νεώτ. κ. δημ. παθ. μτγ. ἀναχωσμένας καλύπτω, σκεπάζω διὰ χρώματος, ὅθεν διὰ σωρευσεως χρώματος καθιστὸν τόπον τινὰ ἰσοπέδον: ἀναχύναντες τοὺς λάκκους τῆς ὁδοῦ 1) κ. παθ. ἀναχύνωμεν μετ' ἡ βροχῇ τὰ χαντάκια 1) εἰδ. δημ. καλύπτω διὰ σωρῶ χρώματος τὰς ρίζας ἢ τὸν βλαστὸν φυτοῦ ἀναχύνω τὴς τεματίες, -πατατίες κττ. 2) κρύπτω που ἐν τῇ γῇ: βροχῆς στὸ περιβάλλον ἀναχωσμένα ὁπὸ τὸν παπποῦ μας φλουριά 1) γεν. κρύπτω: ὅσα μὰς κλέβει κάπου τ' ἀναχύνει καὶ δὲν τὰ βρίσκομε 3) κ. ἀντλ. ἀνορύσσω, ἐξορύσσω, ξεχώνω: 'Ερωτάρκ.Β.2190 καὶ ἐκείνον, ποῦ εὗρίσκονταν στὸν τάφον, ἀναχύνουν. **ἀναχώρημα** [τό] τὸ ἀποσύρεσθαι: 'Αριστ. Κοσμ.396 D 18 ἀναχώρημα θαλάσσης. **ἀναχώρησις**-εως [ή] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ἀναχωρεῖν, τὸ ἀποσύρεσθαι, ἡ κίνησις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἡ ὁπισθοχώρησις: Ηρ.9,22 ἀναχωρήσιος τε γινομμένης καὶ ὑποστροφῆς, 'Αριστ.Κοσμ.400 Α.27 ἐπιδραμα τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεως... ἡπειρὺς ἐβαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἡπείρωσαν 2) κ. νεώτ. ἀπομάκρυνσις ἐκ τινος τόπου πρὸς μετὰσιν εἰς ἄλλον, ἐκκίνησης: Θουκ.1,12 ἡ τε γὰρ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐστ' Ἰαίου χρόνιᾳ γενομένη, αὐτ.2,92 οὐ πολλὰ ὅσπερ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νεῶν ἀφικνουμένη εἰς Ναυπακτον, νεώτ. ἀναχωρήσεις ἀπομαλίων, -ὠράριον ἀναχωρήσεων, -ῆ ἀναχώρησις τοῦ στρατοῦ 1) ἐπα-ναχώρησις, ἐπ'ἀνόδου, ἐπιστροφῇ: Πλάτ.Φιλ.32 Β τὴν εἰς τὴν αὐτὴν οὐσίαν ὁδὸν... ταύτην τὴν ἀναχώρησιν πάντων ἡδονῶν εἶναι, Πολυδ.10,11,3 νομίζω διὰ τῆς ἀναχωρήσεως τετηρηκέναι τὴν πίστιν | ὅτι διὰ τῆς ἐπ'ἀνόδου τοῦ ἐτήρησε τὸν λόγον τοῦ 3) συνεκδ. τόπος κατάλληλος πρὸς ὑποχώρησιν, καταφυγὴν: Δουκ.1,90 τὴν Πελοπόννησον πᾶσιν ἔφασαν ἱκανὴν εἶναι ἀναχωρήσιν τε καὶ ἀφορμὴν | καταφυγὴν κ. ὀρητήριον 1), Δημ.354,11 ἀναχώρησιν ἐαυτῷ καταλείπων 4) μον. μτφ. ἡ ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀπομάκρυνσις εἰς ἐρημὸν τόπον πρὸς ἀσκησίαν: Εὐάγρ.Μον.3,79 Β τὴν γὰρ ἀναχώρησιν μελέτην θανάτου καὶ φυγῇ τοῦ σώματος ὁ πατέρας ἡμῶν ὀνομάζουσιν 5) ἡ ἀπὸ τοῦ ζῆν μετὰστας: ΑΠ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μογεροῦ βίτου, Γρηγ.Νύσσ. Ἀνέκδ.2,228 τὴν τοῦ ζῆν ἀναχώρησιν. **ἀναχωρητήριον** [τό] μον. ὁ τόπος τῆς ἀναχωρήσεως βλλ.4), τὸ μέρος ἐνθα ἀποσύρεται τις πρὸς ἀσκησιν μοναχικοῦ βίου. **ἀναχωρητής** [ό] μον. κ. νεώτ. κ. ἀναχωρίτης [ό] ὁ ἀποσυρδόμενος ἀπὸ τοῦ κοσμικοῦ βίου καὶ μακρὰν τῆς μετὰ πολλὰν συμμιδωμένης ζῶν, ἵνα ἀφοσιωθῇ εἰς ζῶην μετανόας: 'Ιουστινιαν.Νεαρ.5,19 οὗς δεῖ καλεῖν ἀναχωρητάς τε καὶ ἡσυχαστάς, Θεοδ. 'Ερμολ.1,12 καινὸς δὲ ἔστωσαν τὰ μοναστήρια εἰ μὴ ἄρα ἀναχωρητῶν ἢ ἡσυχαστῶν εἴη, νεώτ. ὁ ἱωάννης ὁ Γερόδρομος ἦτο ἀναχωρητής τῆς ἐρήμου, -οὶ ἀναχωρηταί τῆς Θεοδωδός. **ἀναχωρητικός**-ή-όν κ. μ. μον. κ. νεώτ. ὁ διατεθειμένος πρὸς ἀναχώρησιν, ἦτοι ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀπομάκρυνται: 'Επικτ.2,1,10 ὅπου δὲ θάνατος ἢ φυγὴ ἢ πόθος ἢ ἀδοξία, ἐκεῖ τὸ ἀναχωρητικόν 2) ὁ τοῦ ἀναχωρητοῦ βλ. λ.: Γωργ. Ἀλεξ.βίος 'Ιω.Χρυσ.176,3 ἦν δὲ καὶ ὁ μακάριος ἱωάννης ἐν τῷ ἀναχωρητικῷ αὐτοῦ καλλίω 1) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἁρμόζων εἰς ἀναχώρησιν: ἀναχωρητικός βίος. **ἀναχωρητικός** ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀναχωρητικὸν βλλ. **ἀναχωρητισμός** [ό] νεώτ. ἡ δοξασία ἡ ἡ τάσις πρὸς βίον ἀναχωρητικὸν βλ. λ.: ὁ ἀναχωρητισμὸς πύδοκίμωσιν ἐν Αἰγύπτῳ τὸν 4ον μ.Χ. αἱ.

ἀναχωρίζω κ. νεώτ., δωρ. ἀγχωρίζω, μέλλ. -ίσω κ. -ίω κάρμω τινά να υποχωρήσῃ· Ξεν.ΚΠ.228 ἐπεὶ δὲ ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώρει· 2) ἀποσύρω· αὐτ. Ἀν.5,2,10 αὐτὸς δ' ἔμμεν ἀναχωρίσας ἀπαντας τοὺς πελταστὰς, Ἡρόδ.ἀπ. ἀγχωρίζαντες τὸν δρον· 3) νεώτ. ἐκ νέου χωρίζω· διὰ τῆς δευτέρας διαθήκης ἀναχωρίζει τὴν περιουσίαν του· 4) ἀναχωρίζομαι κ. μέσ. χωρίζω, χωρίζομαι ἀπὸ τινος· Ἀθανάσ.2,360 θ ἀνακεχωρισμένος ἀπὸ γυναικῶν.

ἀναχωρισμός ἰδί νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ νέου διανομὴ ἢ κατόπτησις· ἀναχωρισμός περιουσίας εἰς μερίδια, - ἀναχωρισμός νομῶν· 2) δημ. ἢ μετὰ συμφιλίωσιν ἐκ νέου διδασαίς, ἐπὶ συζύγων, ἔναχώρισμα· 3) δημ. σπαν. ἡ ἀναχώρησις ἐκ τινος τύπου.

ἀναχωρίτης ἰδί μυν. ὁ ἀναχωρητής βλ.λ.
ἀναχωρῶ-έω κ. μυν. κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. ἀνχωρῶ χωρῶ, πορεύομαι πρὸς τὰ ὅπια, ἐπιστρέφω· Ἰλ.Κ.210 πάλινδε· ἀφ' ἀναχωρήσασιν· 2) ὑποχωρῶ, ἀποθαρῃ, ὁλον ἐν μάχῃ· Ἰλ.Ρ.30 ἀλλά σ' ἐγὼ γ' ἀναχωρήσαντα κέλευθ' ἐς κληθὺν ἰέναι, Θουκ.8,15,1 ἀλ' ἵνῃς ἀπαλιπαύσαι τὴν φυλακὴν ἀνεκεχωρήκεσαν, Λυσ.14,6 μάχη οὐσίας εἰς τοῦτῳ ἀναχωρεῖν, Πλάτ.Συμπ.21 Α' ὅτε ἀπὸ Ἀπλίου φυγὴ ἀνεχώρει τὸ στρατόεδον· 3) ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι· Ὀδ.Λ.270 μνηστήρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μηχανδῆ, Ἡρ.3,131 ἀνεχώρησε ἐς τὴν ἀκρόπολιν, Θουκ.1,30,4 χερσίνος ἦδη ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἐκάτεροι· || νεώτ. κ. δημ. ἀπομακρύνομαι ἐκ τινος τόπου, κάρμω· ταξίδι, ἀντιθ. ἐπιστρέφω· ἀνεχώρησεν εἰς Εὐρώπην, τραγ. ἀναχωρεῖς κ' ἐκεῖ ποῦ πάς·· 4) ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι· Πλάτ.Φαῖδ.83 Α' πείθουσα ἐκ τούτων [τῶν αἰσθησέων] ἀναχωρεῖν, αὐτ.Συμπ.175 Α' Σωκράτης αὐτὸς ἀναχωρίσας ἐν τῷ τῶν γεϊτόνων προθύρῳ ἔστηκε· || μυν. ἀποχωρῶ τῆς κοινωνίας εἰς ἔρημον διὰ νὰ μονάσῃ· 5) μεταβαίνω, μεθίσταμαι ὅπου φυσικῶς ἀνήκω· Ἡρ.7,4 ἡ βασιλεὶ ἀνεχώρεε ἐς τὸν παῖδα, Ἀντιφ.2,13 ἡ ποιεὶ ἀν- εἰς ἡμᾶς· 6) κείμαι ἀπόμερα· Θεόδωρ.Φ.9,7,4 ἀναχωρηκυῖα χώρα, Πολύδ.2,11,16 πολισμᾶτιον ἀνακεχωρηκὸς ἀπὸ θαλάσσης [ἀπομακρυσμένον]· || κ. μτφ.· Φιλῶδ.Ρητ.157,14 τῆς ἀνακεχωρηκυίας ἱστορίας ἔμπερος· 7) γραμμ. ἀπέχω, ἀφίσταμαι· Διον.Ἀλ.Ρητ.10,7 ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα ἡ ῥήμα [ἀπηρεχαιμένον], Ἐρωτιαν.γλωσσ.Ἰνπ.4 ἀνακεχωρηκυίας σπουδᾶσας λέξεις· 8) ἀπομακρύνομαι, ἐπανάστρέφω ἀπὸ συμφωνίας λόγου, ὅρκου, ἀθετῶ· Προκ.3,1,8 ἀνεχώρει δὲ τῶν τε ὁμολογημένων καὶ ὁμωσμένων· 9) ἀπέχω, παραιτοῦμαι ἀπὸ τινος· Πολύδ.32,12,7 ἀνακεχωρηκυῖα ἐκ τῶν ἐπιστήμων ἐξῶθεν· 10) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀφορμῶμαι ὡς ἀπὸ βάσεως, ἔχω τι ὡς ἀπετηρίαν· ἀναχωρῶ ἀπὸ τῆς ἰδέας ὅτι, - ἀναχωρῶντας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐτι ἡ ἰδιοκτησία εἶναι κλοπῇ.

ἀνάχωσις-εως ἰδί κ. νεώτ. ὁφωσις προχώματος ἡ ὁδὸς, ἀνάχωμα, πρόσχωσις· Νικηάτ.Θ.56 ταῖς ἀναχώσεσι τῶν ποταμῶν· || νεώτ. ἡ διὰ χρωμάτων πλήρωσις, αἶον λᾶκκων, αὐλάκων κττ.
ἀνάχωσμα [ἰδί] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ χρώματος ἐπικάλυψις, ἡ αὐσώδρευσις χρώματος ἐν τινι τόπῳ, πρόσχωσις· σχῶλ. Ἀριστφ.Ἰνπ.527 ἀναχώματα τῶν ποταμῶν [δ. γρ. ἀνω χρώματα ἢ ἀναχώματα]· 2) δημ. τὸ διὰ μετακομιθεύσαντων χρωμάτων ἰσοπεδωθὲν κοίλωμα γῆς.

ἀναχώντικος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀνάχωνιν βλ.λ.
ἀναφάλαλλον ΑΒ φαύω, φηλαφῶ δ'λαφρώς πρὸς διέγερσιν τοῦ πένους.

ἀναφάλασος σχίζω, ἀνοίγω, φηλαφῶ· Λυκόφρ.

343 ὅταν τὸν ὠδινοντα μορφωτὸν λόγον ἀναφάλας· σχολ. «ἀνοίξῃ, φηλαφῇ».

ἀναφή ἰδί δημ. ἡ ἐξέφρις, φλόγῳσις, ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐγὼ ἀπὸ τὸν πυρετὸ ἀναφή· 2) εἶδ. τὸ παήγιον ἐφετνῖδα βλ.λ. ἢ φαίνῖδα.

ἀναφιλάρησις-εως ἰδί μυν. κ. νεώτ. δημ.-η ἢ ἐκ νέου, ἢ ἡ ἐπισταμένη ἐρευνα, ζήτησις πρὸς ἀνέυρεσιν· Εὐσ.Πον.254,35 ἀπὸ τοῦ κυκάν τὴν ἰλύν ἐπὶ ἀναφιλάρησι τρωφῆς· || ὅθεν ἐπανεζέτασις· Φωτ.Νομοκδ.1,152 ἀναφιλάρησις φήλων· 2) νεώτ. νομ. ἐκτακτὸν ἐνδοικὸν μέσον ἐναντίον τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἐπιδίδωκεν τὴν κατάρχησιν αὐτῆς πρὸς νέαν ἐκδίκασιν τῆς υποθέσεως, ἀ. παλινδικία· || κ. ἡ ἐπίτευξις τῆς τοιαύτης νέας ἐκδικάσεως.

ἀναφιλάρησις-άω μυν. κ. νεώτ. ἐκ νέου ἢ ἐπισταμένη ἐρευνα ἀναζητῶ· Ἐπιφάν.1,937 ἀναφιλάρησι καὶ ζητῶν περὶ Θεοῦ· || ἐπανεζέτω κ. ἐν νομ. γρ.· Ἀρσ.Πλῶσ.Θεοφ.Ἰλ.1,6,27 ἀπαξ ἐάν ἡ ἀλογία αἰτία ἐν κοιναλῶν λεχθῇ· οὐκ ἀναφιλάρηται· || νεώτ. νομ. ποιοῦμαι ἀναφιλάρησιν βλ.λ.2).

ἀναφῆσις-εως ἰδί Πάπ. [ἀναφῶ] καθαρισμός· φράσις ἀνάφης.

ἀναφίξις κ. νεώτ. θέτω τι ἐκ νέου εἰς φηφορίαν· Θουκ.6,14,1 ὀρρωδῆς τὸ ἀναφίξι· || ἀνοδορμικός, πρὸς τὰ ὅπια ἐξετάζω, ἀποφανοίμαι· Πορφ.Πλάτ.2 ἀναφίξις αὐτοὶ δὲ ἡμῖν εἰς τοῦτῳ ἐπὶ ἐξ τὴ καὶ ἐλθόντα· 2) παθ. φηφορῶ ἐκ νέου· Φερεικρ.47 κάναφίξις αὐθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χροαία· || νεώτ. παθ. φηφίζομαι ἐκ νέου· ἀναφίξις θη βουλευτήρις, - δημαρχος.

ἀναφῆσις-εως ἰδί κ. νεώτ. ἐκ νέου φήσις.

ἀναφήχω ἀναφῶ-άω βλ.λ.

ἀναφηνδίνῃ ἰδί νεώτ. φαρμακ. πικρά οὐσία ἐξαγομένη χημικῶς ἐκ τῆς πᾶς τοῦ ἀφίνδιου.

ἀναφῆς-εως ἰδί κ. νεώτ. τὸ ἀνᾶπτεν ἡ τὸ ἀναψυρεῖν· Πλάουτ.Ἰθ.355 C τὴν ἐξ ὑγρῶν ἡλίω γινόμενὴν ἀναφιν αἰνιττόμενον· 2) ἐπιπολὴ ἀστέρας· Ἐπίκουρ.Ἐπιστ.2,39 U καὶ κατὰ ἀναφιν γίνεσθαι δυνάταν καὶ σέσσει.

ἀναφωκοκινῶ δημ. ἀνάπτω ἐν ὄμτθ. σπμ., κοκκινίζω ἀπὸ ἐξαφιν.

ἀναφωφῶ-έω θορυβῶ· Ἡσ. «ἀνορραθαγῆσαι ἀναφωφῆσαι».

ἀναφωφῆ-ήρος [ἰδί] ὁ παρέχων ἀναφωφὴν, ὁροισμὸν, ὁ ἀνακουφίζων· Εὐρ.ἀπ.135 γάλακτος κίσειον φέρων σκύφος πόνων ἀναφωφῆς.

ἀναφωφῆριον [ἰδί] μυν. κ. νεώτ. τὸ ἐπιφέρων ἀναφωφὴν· Βίος Ἀγ.Συγκλ.98 πόνων ἀναφωφῆ· 2) νεώτ. τόπος παρέχων ἀναφωφὴν, ὁροισμὸν ἢ ἐνθα πωλοῦνται ἀναφωφικά.

ἀναφωφτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναφῶν, ὁ δροσοπιστικός, ἀνακουφιστικός· || νεώτ. ἀναφωφικὸν ὡς οὐσ. ποτὶν προκαλοῦν ἀναφωφὴν, ὁροισμὸν, αἶον μετὰ κῶπῳσιν ἢ κατὰ τὰ καύματα, ἀ. δροσοπιστικόν· κατὰ τὴν δεξιάνην προσεπείρεθσαν ἀναφωφικά.

ἀναφωφικός ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τὸν ποτὶν ἀναφωφικὸν βλ.λ.

ἀνάφωξις-εως ἰδί κ. νεώτ. κατεύνασις, πράνσις, ὁροισμὸς· Ἰνπ.Ἀμ.25 ἀνάφωξις ἑλκεος· || μτφ. Εὐστρ.Πον.340,18 ἀναφῶξεως ὁμῆροι μοι τοῦτο, Λεπομυρ.Νεκρωσ.Δέσις. ἐν τόπῳ χλοερῶ, ἐν τόπῳ ἀναφῶξεως· || μυν. κ. διδασίσις, ἀποφυγὴ ἀπὸ κακοῦ· Νικήτ.Λων.Ἰσαάκ.Ἀγγ.1 τὸν τοῦ σοφὸ κράτους λόγον ἀπὸ ἐλπίδος ὡς ἀναφωφῆ· 2) ἀναφωφὴ, παρομυθία· ΚΔ Πράξ.3,20 ὅπως ἀνέλεθαι καίροι ἀναφῶξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου· 3) στήνῃ, στήνῳμα· Στρόβ.17,789 ὅσω δὲ θάτταν ἡ ἀνάφωξις, τοσῶδε θάτταν ὁ δροτος

ἀναφυχή (ή) κ. νεώτ. δρόσισμα, ἀνακούφισις ἐκ καταπονήσεως ἢ καύματος, ἀνάσπασις: Πλάτ. Νομ.919 Α παρασχύν πνίγειν ἀναφυχίν 2) κ. νεώτ. γεν. ἀνακούφισις, ἀνπαυσις, ξεκούρασις: Πλάτ. Σουλ.176 Α χαλάρως ἔγω ὑπὸ τοῦ χθες πότου καὶ δόμοι ἀναφυχίς τινας || παραμυθία, ἀνψυχίς βλ.λ.: Εὐρ. Ίκ.415 κακῶν δ' ἀναφυχάς θεοὶ βροτοῖς νέμονται || νεώτ. κ. δημ. ψυχωγαγία, τὸ πρὸς ψυχικὴν πνευματικὴν ἀνακούφισιν, πρὸς διασκεδάσιν γινώσκων: ἡ διὰ τῆς μουσικῆς ἀναφυχή, -πλήγαμε στὸ θέατρο γιὰ ἀναφυχή 3) ἀερισμός, ἀναπνοή: Πλάτ. Τιμ.84 D τὰ οὐ τυγχάνοντα ἀναφυχίς σήμα, Ἀβήν.124 Σ εἰ μὴ τις τοῖς πόροις ἀναφυχὴν καὶ διέξοδον εἰς τὸ ἔξω παράσχη.

ἀναφυχαίνωμαι μον. κ. νεώτ. φύχομαι, φυχαίνομαι ἐκ νέου ἢ τελείως: Εὐχ.Βουλ. τὴν πίστιν ἀναφυχαίνονται.

ἀναφύχω κ. νεώτ. φύχω ἐκ νέου, διὰ δροσεροῦ ἀέρος ἀναζωογονῶ, δροσίζω: Ὁδ.Δ.568 ἀνὰ τὰς Ὀκεανὸς ἀνήλθιν ἀναφύχεν ἀνθρώπους, Πλούτ. Σερ.17 Καικίας ἡδιστοὶ ἐπλέλει... ἀναφύχων || κ. νεώτ. γεν. ἀναπαύω, ἀνακουφίζω, ξεκουράζω: Ἰλ.Ν.84 ἀνέφυσεν φίλον ἦτορ, Ἡσιόδ. Ἔργ.608 ἀναφύει φίλα γούνατα 2) ὅθεν παραμυθία, ἐνθάρρυνση, διασκεδάζω πνί: Εὐρ. Ἐλ.094 δὲ οἰκτρὰ φῶτ' ἀναφύονεν πόνοι, Ἡλιδ. Αἰθιοπ.8.14.339 ἀναφύξει ἀπὴν κόρην κ. μέα. κ. παθ. Ἐλλ.7.1.19 καὶ ταῦτ' μὲν δὴ ἀναφύχουσιν αἱ τῶν Αἰετῶναιμων συμμάχοι 3) αὐτὴ δροσίζωμαι, ἀνακουφίζομαι, ἀναλαμβάνω: Διφ.181, Βαρδ.95.57 εἴρε (τὴν ἑλαρον) δρόμον ἀναφύχουσιν (ἀναπαυομένην) 4) στεγνῶν, ἀποξηραίνω: Ἡρ.7.59 τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντας τὰς νῆας ἀνέφυσεν ἀνελέκυσαντες, Ξεν.Ἐλλ.1.5.10 ἀνελέκυσας τὰς νῆας... ἐπισκευάων καὶ ἀναφύχων αὐτάς.

ἀναφύχω-όω μον. κ. νεώτ. ἐμφύχων πάλιν: Ἰω.Χρυσ.5.931,11 ἀναφύχωνσιν νεκράς ψυχὰς ἀναφύχομαι κ. μέα: Καλλιμ.κ.Χρυσ.ο.6.1768 ἀναφύχονται μετ' αὐτοῦ, Διγεν. Ἀκρ.18 καὶ ἀπὸ τοῦ μέλους τὸ εἰσέρπον καρδίης ἀναφύχουσαν.

ἀναφύχων νεώτ. κ. δημ. ἐμφύχων, ἐνθάρρυνω πνί ἀποδεικνύσαντα: ἀναφύχωνσε ταύς φυγδῶς 2) μέα. κ. ἀνολαμβάνω δυνάμεις: σάν ἔλαγε καὶ ἦπτε ἀναφύχων κ. μέα.

ἀναφύχων (ή) νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναφύχῃ βλ.λ.

ἀναφύω-όω παθ. -όμαι ἀνέλκω, ἀνέλκομαι: Πάπ. ἄλλ' οὐδὲ μὴν τὸ δέρευμα ἀνεφύσθη || ἀπομάσσω, σφογγίζω: Κτην. Ἀν.57.28 ἀναφέν σταγόνες ἑλπίω 2) καθαρίζω: Πάπ. ἀναφώντας τὸ ἐνδόν φρέαρ 3) -όμαι ἐπιχρίω, ἐπαλείφω πρὸς καθαρισμόν: Κλήμ. Ἀλ.204.37 ἀναφύσας αἶλαι.

ἀναγράφειν Ἐπιγρ. ἀναγράφειν βλ. λ.

ἀνθα Ἡσ. «αὕτη Κύπριος».

ἀνθαδέντας (ή) κατάρκτας (ή) μονομήχος (ή).

ἀνθαζέσθαι «ἀναδασσάσθαι Κρήτες».

ἀνθαπτος Ἐπιγρ. ἀνθάστος (ή. ἀναδαστός).

ἀνθαίω ποιητ. ἀναθαίω βλ. λ.

ἀνθαλουσιανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀνθαλουσίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐν αὐτῇ ἀναπτυχθεῖσαν ἀραδικὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ μαρμαρογλυπτικὴν: ἀνθαλουσιανὴ τέχνη, -ἀνθαλουσιανὸς κίον.

ἀνθαλουσιότης (ή) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρθοπυρπικὸν ἀργίλιον, ὀρυκτὸν ὑψίστην, αἰδιαφανές καὶ ὠαμπές, ἔχον πολλὰς ἀποχρώσεις.

ἀνθαλουσιτικός-ή-όν νεώτ. πετρογρ. παραλλογὴ τοῦ γνευσίου βλ. λ. καὶ τοῦ μαρμαρυγιακοῦ σχιστολίθου.

ἀνθάων παρ. ἡνδανον, ἐπ. ἐήνδανον, ἰων

ἐάνδανον, μέλλ. ἀδήσω, παρ. ἀδῆκα κ. ἐάδα κ. λοκρ. Φεῤῥάδῃκα, ἀδρ. ἐάδων, ἐπ. εὐάδων, (=ἐῤῥάδων), ὄμηρ. κ. ἀδων, ἀπρμφ. ἀδείν (ἐκ ρίζ. ἀδ- μετὰ τοῦ προσφύμ. αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρ. κτήρος) εἰμαι ἀρεστός, εὐγάρστος εἰς τινα, ἀ-ρέσκω πνί. Ἰλ.Α.24 ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἡνδαν θυμῷ, Ἰλ.1173 τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐάδοντα μύθων ἔειπεν, Ὁδ.Σ.422 τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐάδοντα μύθων ἔειπεν, Ἡρ.9.19 τοῖσι τὰ ἀμείνων ἐάνδαν, Θεόγν.26 οὐδ' ὁ Ζεὺς ὤων πάντας' ἀν-δάνει' || Λοκρ. Ἐπιγρ.τὰ Φεῤῥάδῃκατὰ τὰ ἀποφασισθέντα: || κ. παθ.: Ἰππ.Γυν.2.150 ἡν ἀνδάνηται.

ἀνθάς Ἡσ. «βορέας» ὑπὸ Τυρρηνῶν».

ἀνθαιρέας-ἀδοσίη (ή) ἀνθρον βλ. λ. Ἡσ. «ἀν-θαιρέας» πρᾶσαι' ὀχετοὶ ταφρώδεις».

ἀνθάσμα (τό) ποιητ. ἀνθάσμα βλ. λ.

ἀνθάρκαρηγίτης (ή) νεώτ. ὁ κυρτολίθος βλ. λ.

ἀνθάργμα (τό) Ἡσ. «ὁ ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκη-νῆς παραγόμενος παράκοτος» (συγκλήσις μετὰ φόδου), διορδ. ἀνθάργμα ἡ ἐνδιγμῃ.

ἀνθαρρονία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἑκακρινιδίων ἐν Αὐστραλίᾳ.

ἀνθαρρόνιοι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἰχθύες γλυκέων στα-αλμῶ ὑδάτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυσιστόμων.

ἀνθασενίτης (ή) νεώτ. εἰδικὸν πέτρωμα ἀνή-κον εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀνθασίτου βλ. λ.

ἀνθασίνης (ή) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς ὁ-μάδος τῶν ἀστρίων ἀσβεστονατρωγιῶν.

ἀνθασίτης (ή) νεώτ. πετρογραφ. πέτρωμα ἡ-φαιστειαγενές, οὐ κύρια συστατικὰ εἶναι ὀρυκτὰ ἐκ τῶν ἀστρίων ἀσβεστοκυβ. κ. νατριούχων.

ἀνθάσμος (ή) ποιητ. ἀνθάσμος βλ. λ.

ἀνθάχομαι ποιητ. ἀναδέχομαι βλ. λ.

ἀνθάω ποιητ. ἀναθάω βλ. λ.

ἀνθῆμα (τό) ποιητ. ἀνθῆμα βλ. λ.

ἀνθῆρευτης (ή) Πάπ. ἐργάτης χρησιμοποιούμε-νος εἰς ἀνθήρα βλ.λ., ἀνθηρακόμος.

ἀνθηροειδής-οἶδής-εἰς νεώτ. ὁ ὁμοιάζων, ὁ πα-ρεμφερὲς πρὸς ἀνθήρον || εἰδ. τοπογραφ. ἀν-θηροκιδὴ ἐδάφη τὰ ἔχοντα κλίσεις κατὰ κλιμά-κια αἰσθητῶς ὀριζόντια.

ἀνθηροκόμος (ή) νεώτ. ὁ περιποιούμενος ἀν-θήρα, ὁ κηπουρός.

ἀνθήρον (τό) τὸ παρὰ τὴν ὀχθὴν ποταμὸν ἢ αὐ-λάκος ἢ τάφορον ἀνάγωμα, ὕψωμα, πρόχωμα: Μόσχ.4.102 ἐπὶ προύχοντος ἐρείσας ἀνθήρου, Πλούτ.650 C τεμνίσθαι καθάπερ ἀνθήροις καὶ ὀχετοῖς 2) κ. νεώτ. πρᾶσαι κήπου πραεῖουσα τοῦ ἐδάφους: Θεοκρ.5.53 πρὸς ῥόδα, τῶν ἀν-θηρα παρ' αἰμασιναῖς πεφύκα' 3) νεώτ. ἡ ἐπίπεδος στέγη οἰκίας ἢ ἄλλου οἰκοδομήματος, τάρπασα 4) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ἀλληγορικῇ φρα-σεολογίᾳ τῶν μασωνικῶν στοῶν ἡ τράπεζα.

ἀνθίγανος (τά) νεώτ. ζωολ. παικιλία πτηνῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ρομφιστιδίων.

ἀνθίκα Ἡσ. «δική ἡ ἐξ ὑπαρχῆς δικαζομένη παρὸ Ταραντίνους».

ἀνθίκα Ἡσ. «ἀναρρίφον».

ἀνθίκτης (ή) ἀντὶ ἀναθίκτης Ἡσ. «τὸ ἀναρ-ρίφόμενον τῆς μύαρος ἔξωλον», Καλλ.ἀπ.233.

ἀνθίκω αἰολ. ἀντὶ ἀναθίκω, ἀναρρίπτω.

ἀνθίνος Ἡσ. «περίπτας», (κωδ. ἀνθινός).

ἀνθίρα (ή) νεώτ. κ. ἀνθίρα (ή) βοταν. γένος φυ-τῶν ἀειθαλῶν ἐκ τῶν ἐλλοδοσκόρων, τὸν φρίσμον φαρμακευτικῶς διὰ τοὺς σπέρους καὶ χρὺς φρίσμον αὐτοῦ' μία τῶν παραλλαγῶν τῆς ἀνθίρας παρέ-χει ἔξωλον σκληρὸν, συμπαγές καὶ ἑλαστικόν, χρή-σιμον εἰς τὴν ἐπιπολοφάν, κοινὰς ὀνομ. ἀγγελεῖν.

ἀνθίρα (ή) νεώτ. ἀνθίρα βλ. λ.

ἀνθίριον (ή) νεώτ. φαρμακ. ἀλκοολοειδὲς φάρ-μακον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀνθίρα βλ.λ., ἂ. σουριναμίν.

ἀνδιχα διχα, εἰς δύο μέρη: Ἰλ.Π.412 ἡ δὲ ἰ κε-

φάλη) ἀνδρία πάσα κεάσθη, αὐτ. Σ 511 ἀνδρια φανήτα δάσασθαι || ἀντὶθ. ἀμυλῆθην: Νικ.Θηρ. 912 || χωριατὰ: ΑΠ ἀνδρια ἀλλήλων. 2) ὡς πρόθ. χωρίς, ἀνευ: Ἀπολλ.Ρ 2,927, πρβλ. διανδρια.

ἀνδριχάζω ἀνδρια γίγνομαι, ἀμφισβητῶ, διχογνωμονῶ: Ἐπιγρ. αἶ κ' ἀνδριχάζονται τὸ ξενοδοικαί.

ἀνδοκάδην ἐπίρρ. Ἦσ. «ἐκ διαδοχής».

ἀνδοκάρης (ῶ) Ἐπιγρ. ἀνδοκάρης βλ.λ.

ἀνδοκαία (ῆ) Ἐπιγρ. ἀνδοκίη, ἐγγύχαις.

ἀνδοκαύς-εως (ῶ) Ἦσ. «ἀνδοχός».

ἀνδοκιάρης (ῶ) Ἐπιγρ. ἀρχων τις ἐν Σικελίᾳ παραλαβάνων τὸ χρημ. περίσσευμα τοῦ παρελθόντος ἔτους.

ἀνδορίτης (ῶ) νεώτ. ὀρυκταλ. ὀρυκτὸν εὐρισκόμενον εἰς κρυσταλλικὰ συσσωματώματα καὶ εἰς χειροποίητους μάζας, σκατείνωφαιον, ἔχον ἐξαιρετικὴν μεταλλικὴν λαμπρῆν.

ἀνδράβαινα (ῆ) δημ. κ. ἀντράβαινα κ. ἀνδράβανο (τῶ) τὰ φυτὸν ἀνάγχιος ἡ δύσασιμος βλ.λ.

ἀνδράβαινα (ῆ) δημ. ἀνδράβαινα βλ.λ.

ἀνδραγάθημα (τῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἔργον ἀγαθόν, ἀνδρείον· γενναίον, ἥρωϊκόν κατόρθωμα: Στοάδ.19 όταν ἀκούωσι τῶν ποιητῶν ἀνδραγάθηματα μυθῶδι διηγούμενων, Κύριλλ. Αλ.5.567 D μισθὸν ἀνδραγαθημάτων, νεώτ. τὰ ἀνδραγάθηματα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως.

ἀνδραγάθης-εως (ῆ) μνην. ἀνδραγάθια βλ.λ.

ἀνδραγάθια (ῆ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγαθοῦ, ἀνδρείου, ἡ γενναίότης, ὁ ἥρωϊσμος, ἡ παληκαρία: Ἡρ.1.99 ἐάντες οἰκίης αὐτοῦ φλαυρτέρης οὐδὲ ἐξ ἀνδραγαθίην ληϊσμένοι, Θουκ. 2.42.3 τὴν εἰς τοὺς πολέμους ὑπὲρ πατρίδος ἀνδραγαθίαν, Πλούτ. Ἡθ.183 D ἀνδραγαθίας, αὐτοπαρκαθίας μισθοῦς καὶ δωρεὰς δίδωμι· 2) νεώτ. ἐνέργειαν, συμπεριφορὰ ἥρωϊκὴ ἐν πολέμῳ, ἰδίᾳ ἐπὶ στρατιωτικῶν: προαγίη ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ || κ. δημ. κατόρθωμα δι' ἀνδραγαθίας ἐπιτελεσθέν, ἀνδραγάθημα βλ.λ.: ἔκαμε πολλὰς ἀνδραγαθίας στὸν πόλεμον.

ἀνδραγαθίζομαι κ. μνην. κ. νεώτ. εἶμαι, φαίνομαι ἀνὴρ ἀγαθός, γενναίος, εἶτε κατ' ἀλήθειαν εἶτε κατ' ἐπίφασιν, εἶμαι παληκάρη ὁ κῶλον τὸν παληκαρὰ: Θουκ.3.40.4 ἐκ τοῦ ἀνιδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι· 2) μνην. κ. μνην. ἀνδραγαθῶ βλ.λ., κόμην ἀνδραγαθίαν: Θεοδόρητ.116,1 τούτῳ ἐν πολέμοις ἀνδραγαθισαμένους.

ἀνδραγαθικός-ή-ον ὁ ἀρμόδιος ἡ ἀνήκων εἰς γενναίον ἄνδρα: Ἰνν. Ἀρβρ.78 καὶ γὰρ ἀνδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον.

ἀνδραγαθικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνδραγαθικόν βλ.λ.

ἀνδραγαθίζω εἶμαι ἀνὴρ ἀγαθός, γενναίος, ἐκτελῶ πράξεις γενναίας: Πλούτ.Εὐμ.7 ὁ δ' ἐγκελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσι, ἀντεξέλασσε || κ. μνή. αὐτ.Φάδ.20 τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα σοὶ λελυόσθω τοῖς ἡνδραγαθιμένοις || νεώτ. ἐκτελῶ πράξεις ἥρωϊκῆν, ἀνδραγαθεῖν βλ.λ.: οἱ ἀνδραγαθισάντες ἐν πολέμῳ.

ἀνδράγρια (τῶ) ἡ ἀπό τοῦ ἀνδρός ἀγρία, λάφυρα ἀπὸ φονευθέντος ἐχθροῦ, ἡ πανοικία εἰς λάφυρον, πρβλ. βοάγρια: Ἰλ.Ξ 509 πρῶτος βροτόντ' ἀνδράγρ' Ἀχαιοὺν ἥρατ'.

ἀνδραγχις-ον ὁ τοῦ ἀνδρός ἀγχιων, ὁ δι' ἀγχιῶν δήμιος: Εὐστ.1833.54.

ἀνδραδέλφη (ῆ) νεώτ. ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός.

ἀνδραδέλφικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς ἀνδράδελφον.

ἀνδραδέλφισ-ιδος (ῆ) μνην. ἡ ἀνδραδέλφη.

ἀνδραδέλφου-παιδός (ῶ) μνην. κ. νεώτ. ὁ παῖς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνδραδέλφου μου, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀνδρός μου: Μανασ.Χρον.6148 καὶ τὸν ἀνδραδέλφουαῖδα, τὸν Μιχαὴλ ἐκεῖνον.

ἀνδράδελφος (ῶ) ἡ κ. ἀνδραδέλφη) μνην. ὁ ἀδελφός τοῦ ἀνδρός μου, τοῦ αὐτοῦ μου. **ἀνδραδέσῃ** (ῆ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρύριον αὐνών. φειδᾶγκροθι, μοσχῶγκροθι.

ἀνδραρίζομαι μνην. μεταμορφοῦμαι εἰς ἄνδρα: Ἐπιφάν.1.648 C τὰ γύναια ἀνδραρίζεσθαι καὶ τοῦ ἀνδρός φέρειν τὸ σῆμα.

ἀνδράρινος (ῶ) δημ. τὸ δύσοσμον ἄγριον φυτὸν ἀνάγχιος, ἄ. ἀζόγερος, βρωμολυγανρία κ. ἄ.

ἀνδραροειδή (ῆ) νεώτ. βωτάν. βρωδολογία τοῦ ἀβροαίματος τῶν σχιζοκάρπων, πολὺκκαδα μὲ φύλλα λογκοειδῆ.

ἀνδρακάδες Ἦσ. «πῶς τις».

ἀνδρακάς ἐπίρρ. κατ' ἄνδρα, ἀνὰ ἕκαστον ἄνδρα: Ὀδ.Ν14 ἄλλ' ἄγε αἰ δώμην τρίποδα μέγαν ἀνδρακάς.

ἀνδρακάς-δός (ῆ) μνην. τὸ κατ' ἄνδρα μερίδιον, μοιράδι: Νικ.Θηρ.643 τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδων προτεμνών ἰσῆρα χροισμεῖν.

ἀνδράκλις (ῆ) δημ. κ. ἀνδράκλις κ. ἰδῶ τὸ παῶδες φυτὸν ἀνδράκλι τὸ τε ἄγριον καὶ τὸ κηπευτὸν, ἄ. γλιστρίδα κ. ἀντρακλίας χειροδότανο, τρέβλια.

ἀνδρακλας (ῶ) δημ. μεγεθυντικὸν τοῦ ἀνδρός, ὁ μεγαλόσωμος: ἕνας ἀνδρακλας ὡς ἐκεῖ πάντως· 2) κ. ἀνδρακλος ὁ θάμνος κόμαρος ἡ ἀνδράκλι, ἄ. ἀγριοκουμαριά.

ἀνδραλογία (ῆ) ἡ ἀνδραλογία βλ.λ.

ἀνδραπόδης Ἦσ. «οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημοῦντες».

ἀνδραπόδις κ. νεώτ. καθιστῶ τινι ἀνδράποδον, δοῦλον, ἀπάγω ἐλεύθερον καὶ πωλῶ αὐτὸν ὡς δοῦλον, κ. γεν. δοῦλῳ, ὑποδουλώω: Θουκ. 3.36.2 παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι, Ἰσοκρ.17.14 δν ἔφασκεν ὅψ' ἡμῶν ἡνδραποδίσθαι || ἐπὶ πόλεως: Ἡρ.6.106 Ἐρέτρια καὶ ἡνδραπόδισται καὶ πόλι λογίμῳ ἡ Ἑλλάς γέγονε ἀσθεναστέρη, Θουκ.1.98 Ἥλιον παλιορκία εἶλον καὶ ἡνδραπόδισαν... ἔπειτα Σκύρον ἡνδραπόδισαν καὶ ὥνησαν αὐτὰ || μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασία: Ἡρ.1.76 εἶλε τῶν Περσῶν τὴν πόλιν καὶ ἡνδραπόδισατο· 2) ἐπὶ ἰδιώτῳ, ἀσκάδου κακοπορίαν: κλέπτειν γὰρ καὶ ἀνδραποδίζεισθαι καὶ τοιχωρυχεῖν, Ξεν.Συμπ. δι' ἐνδειαν αἰ μὲν κλέπτουσιν, αἱ δὲ τοιχωρυχοῦσιν, αἱ δὲ ἀνδραποδίζονται.

ἀνδραπόδισ (τῶ) ὑποκορ. τοῦ ἀνδραπόδιστου λευαστικῶς: Διφιλ.80 ἀνδραπόδ' ἦδη ταῦθ' ὄρεξ· **ἀνδραποδίσαις-εως** (ῆ) ἀνδραποδισμός βλ.λ.: Ξεν. Ἀπολ.25 ἐπ' οἷς κεῖται θάνατος ἡ ἡμία, ἱεροσυλία, τοιχωρυχία, ἀνδραποδίσαις πόλεως.

ἀνδραποδισμός κ. νεώτ. ὑποδουλικὸς, ὑποταγῆ, σκλάβωσις· πώλησις ἐλευθέρων ἀνθρώπων ὡς δοῦλων: Θουκ.2.68.9 οἱ Ἀμυρακίωται τὴν ἐχθρὸν ἐξ τούτῳ Ἀργεῖους ἀπὸ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν πρῶτον ἐποίησαντο· 2) ἡ ὑπὸ ἰδιώτῳ ὀνομος ἄλλου δοῦλωσης, ἡ σωματεμπορία: Πλάτ.Νόμ.879 Α ὑπόδικος ἀνδραποδισμοῦ | κατηγορούμενος ἐπὶ σωματεμπορίᾳ |.

ἀνδραποδιστήριος-αν ὁ κατ'ἀλληλίας, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀνδραποδίζειν.

ἀνδραποδιστής (ῶ) ὁ ἀνδραποδίζων, ὁ πωλὼν ἐλεύθερον ὡς δοῦλον: ΑΒ 324 «ὁ τῶν δεσποτῶν τοῦ δοῦλῳ ἀπασπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλοχοῦ καὶ διαπωλῆσαι», ὁ σωματεμπορος: Ἀριστοφ.Πλ.521 ἔμπορος ἦσαν ἐκ Θετταλίας παρ' Ἀπίτων ἀνδραποδιστῶν, Ξεν.1.26 τοὺς δὲ λαμβάνοντας τῆς οὐμίας μισθὸν ἀνδραποδιστὰς ἑαυτὸν ἀπέκαλε.

ἀνδραποδιστικός-ή-ον ὁ κατ'ἀλληλίας εἰς τὸ ἀνδραποδίζειν || τὰ θελ. ἀνδραποδιστικὴ (ῆ) ὡς οὐα· ἡ τέχνη τοῦ ἀνδραποδίζειν: Πλάτ.Σοφ.222 C τὴν... ληστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν.

ἀνδραποδιστικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνδραποδιστικόν βλ.λ.

δραποδισμοῦ βλ. λ. ἡ ἀνδραπόδου βλ. λ. Εὐηπ. Πολυδ.3,47 ἀνδραποδιστικώτατα.

άνδραποδοκάπηλος (ὁ) ὁ κάπηλος ἀνδραπόδων, συμπαγέμπορος· Λουκ. Ἀποιδ.24.

άνδραποδοκλέπτης (ὁ) ὁ κλέπτης ἀνδραπόδων· Μέν.23 D.

άνδραποδοκλόπος-ον ἀνδραποδοκλέπτης· Σοφ.ἀν.1011, Φωτ.Ρ1261, «άνδραποδοκλόκος Σοφοκλής, ἀνδραποδοκλέπτης δὲ Μένανδρος».

άνδραπόθεν (τὸ) κ. νεώτ. ἀημέλωτος πωλούμενος ὡς δοῦλος· Ἡρ.3,125 ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, Θουκ.8,28,4 τὸ τε πόλισμα ἵστασθαι παραδόντες καὶ τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, Ξεν.Ἑλλ.1,6,15 τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα πάντα ἀπέδωτο· 2) δουλοπρεπής, ὁδούλος, ἀπηλωτοριώμενος τὸν ἀνδρῶν ἀρετῶν· Πλάτ.Γοργ.483 B αὐθένος ἀνδρὸς τοῦτ' ἔστι τὸ πάθμιον, ἀλλ' ἀνδράποδοι τινός, Ξεν.Ἀπομν.4,239 καταφρονήσας ἑαυτοῦ καὶ νομίσας τῷ ὄντι ἀνδράποδος εἶναι.

άνδραποδωδής-ες ὁ ὁμοῖος πρὸς ἀνδράποδον βλ. λ., δουλοπρεπής, ἐπιτελής, ἀντίθ. ἐλευθέριος· Πλάτ.Φαίδρ.69 B ἡ τοιαύτη ἀρετὴ καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδωδής τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς αὐτῷ ἀληθὲς ἔχει, Ξεν.Ἀπομν.4,222 οἱ πλεῖστοι ἀνδραποδωδεις εἰσιν· ἡ ἀνδραποδωδής ῥίξῃ ἡ βραχεία καὶ ἡμελημένη κόμη, ὅποια ἡ τῶν ἀνδραπόδων· Πλάτ.Ἀлк.Α120 B τὴν ἀνδραποδωδὴν τριχὰ ἐν τῇ φυχῇ ἔχοντες.

άνδραποδωδής (ἡ) φρόνημα ἀνδραπόδου, δουλοπρέπεια· Ἀριστ.Πολ.1336 D 12 ἀτιμίας ἀνελευθέρους ἀνδραποδωδίας χάριν.

άνδραποδωδὴς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνδραπόδου βλ. λ.· Πλάτ.Συμπ.215 B οὐδ' ἡγανάκτηι ὡς ἀνδραποδωδὴς διακαίμενον.

άνδραποδωνής (ὁ) ὁ ὠνούμενος καὶ πωλῶν ἀνδράποδα· Πολυδ.7,16 ἀνδραποδωνής δ' εἰρηται ἐν τοῖς Ἡρώσι τοῖς Ἀριστοφάνους.

άνδραποδωνίης (ἡ) δουλειμπορία· Ἐπιγρ. ἀνδραποδωνίης ἀτέλεια.

άνδράριον (τὸ) κ. μυν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ἀνὴρ χλευαστικῶς, ἀνθρωπάριον· Ἀριστ.Φ.Αχ.517 οὕτῃ τὴν πόλιν λέγου, ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, Νικητ.Χωλ.ἑκδ.Σαθ.1,23 ὅς ἀνδράριον δὴλ.ἀνδρῶν. **άνδράριστος** (ὁ) Ἐπιγρ. ἀνὴρ ἀριστος, ἔξαχος· 2) ὁ τρέφων ἀρίστους ἀνδρας· ΑΠ ἀνδράριστος Λακεδαιμῶν.

άνδρας (ὁ) κ. ἀντρας βλ. λ.

άνδραστος-ον μυν. ἀνδραφάγος, ἀνθρωποφάγος.

άνδραφάγεις ἀντὶ ἀνδραφάγεις βλ. λ.

άνδραφάσσειν Ἡσ. «κατ' ἀνδρὸ ἐφάπτεσθαι».

άνδραφόνος (ὁ) ὁ ἀνδραφόνος βλ. λ.

άνδραφωτεῖν Ἡσ. ἐφευδῆν ἡ ἐπὶ φόνῳ διώκειν.

άνδραρχής-ες ὁ ἀνδρὸς ἀρχος, βάρης ἔχων, ἀνδραρχός, λίαν βαρὺς· Ὄδ.Κ121 αἶ ῥ' ἀπὸ πετρώων ἀνδραρχέει χαμαῖσι τὴν βάλλον.

άνδραρχή (ἡ) κ. μυν. ἡ ἀνδραρχὴ βλ. λ.· Φωτ. σχόλ. «ἡ ἀπτικὸς ὄντι τοῖς ἐν Σοφοκλέει χλωρεῖσι κυρμαῖς ἀνδραρχὴς ἀναίθετα»· 2) μυν. εἶδος ὑποποδίου πυραυνοῦ μετ' ἐσχάρας· Εὐστ.157,25 ἀνδράρχη τὸ ἰδιωτικὸν γυναικείον πεδωροῦλιον.

άνδραρχος (ὁ) ἡ ἀνδράρχη· Θεοφρ.Φ14,15,2, ΕΜ «πὸς ἐν τοῖς κνήκῳ γινομένη».

άνδραρχή (ἡ) κ. μυν. κ. νεώτ. φυτόν πωδός, ἡ ἀνδράκλα βλ. λ.· Λουκ.Τραγυδ.151 καὶ φύλλα θριδάκων καὶ νομαῖαν ἀνδράρχην, Διοσκ.4,168 ἀνδράρχην κηφαία καὶ ἀνδράρχην ἀγρία (πεπλὴς ἡ τηλέριον), Ψ Διοσκ.4,168 ἀνδράρχην θαλασσία (πεπλὴς)· νεώτ. γένος περιωμόδων διάφορα φυτὰ ποδὴν, ἐν οἷς καὶ τινα κοσμητικὰ ἐκ τούτων τὸ ἐν Ἑλλάδι· ἀνδράρχην ἡ λοχαυηρὰ κηφαία ἡ ἀγρία· 2) σιελ. πόλις θαννώδους δένδρου κ.

ρεῖνου ἀειθαλοῦς, ἀγριοκουμαρία· π.Πλιν.Φ19,43 σμύρνα φλοῖον λεῖον ἔχει ὁμοίαν τῇ ἀνδράρχη. **άνδραρχος** (ἡ) τὸ δένδρον, ἀνδράρχην ἀγριοκουμαρία· Πλάου.9,28,1 τῆς ἀνδράρχου ὁμοῖον παρόνται τὸν πανταχοῦ καρπὸν αἰεὶν ἡδίστον. **άνδραντέριον** (τὸ) Πλν. ἀνδραντέριον βλ. λ. **άνδραστρία** (ἡ) ἀνδρεράστρια βλ. λ.

άνδρεια (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. ἀνδρηπία, γρ. ἐν χειρῳ. ἀνδρία, δημ. ἀντρεία ἡ ἀνδρική ψυχὴ ἰδιόθεσις, ὁ ἰδιόζων εἰς τὸν ἀνδρὰ χαράκτηρ, γενναῖότης, μεγαθυμία, καρτεροφυχία, ἀντίθ. δειλία· Ἡρ.8,99 ὑπὸ λήματος τε καὶ ἀνδρηπίας ἀστρατεύετο, Αἰσχ.Ἐπρ.52 σιδηρόφρων γάρ θυμὸς ἀνδρείῳ φλέγων ἔκει, Ξεν.Ἀν.1,1,16 αἶ διελέγετο σκοπῶν τὴ εὐσεβεί, τὴ ἀσεβεί, τὴ καλὸν, τὴ αἰσχρόν, τὴ ἀνδρεία, τὴ δειλία· ἡ κ. ἐπὶ γυναικείῃ· ΑΒ «τῆς ἀνδρός ἡ ἀνδρεία»· Σοφ.Ἡλ.983 τιμὴν ἀπαντας εἶνεκ' ἀνδρείας χρεών· 2) ἀνδρείαιαι γυναικαὶ πράξεις, κατορθώματα· Δημ.1452,20 διὰ τῶν λόγων ἀνδρείαι· 3) ἐν κακῇ σμ. αὐθάδεια, κτρώσις· Ἐπιστ.Κρ.233,275 ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία· Ἀντιφ.Σοφ.67 Α'· 3) τὸ ἀνδρικήν γενετήσιαν ὄργανον· Ἀρτεμ.145· 6) Ἐπιγρ. ἡ φρόνησις, ἡ δεξιότης.

άνδρεια (τὰ) συσσίτια ἐν Κρήτῃ βλ. ἀνδρείος 4).

άνδρεια ἐπίρρ. δημ. με ἀνδρείαν, παληκαρίσια.

άνδρεῖσμαι (τὸ) νεώτ. ἐπιδειξίς ἡ προσπάθεια ἀνδρείας, παληκαρία.

άνδρειεῖω νεώτ. δημ. κ. ἀντρειεῖω ἀνδρίζομαι, γίνομαι ἀνὴρ· ὁ γιός του ἀρχίζει ν' ἀνδρείεῃ· 2) κτῶμαι ἡ ἀνακτῶ δυνάμεις· βαριά ἦταν δρωστας καὶ θ' ἀργήσῃ ν' ἀνδρείεῃ, -μιά βδομάδα νὰ καλοπεράσω καὶ θ' ἀνδρείεῃ· 3) γίνομαι ἀνδρείος, γενναῖος, καρτερόφυχος· κάποτε κι οἱ γυναικεῖς ἀνδρειεῖον· 4) ἀνδρειεῖσμαι μέσ. ἐντεῖνω τὰς σωματικὰς δυνάμεις μου ἡ τὸ θάρρος μου· ἀνδρειεῖσθαι νὰ σηκώσωμε τὴν κάσπα, παροῖμ. ἀνδρειεῖτ' ὁ ρεῦθουλὸς μπρὸς στὸ δρόκ ἀπὸ τὸ φῶδα, φρ. τὴ μοῦ ἀνδρειεῖσαι (τὴ μοῦ κάνεις τὸν παληκαρδῆ)· ἡ ἐπὶ ἐπιμοιβῶν, ἀνακτῶ πρὸς στήνῃ δυνάμεις ἡ τὰς αἰσθήσεις· ἀνδρειεῖτ' ἡ στερνή του ὦρα· ἡ συνεκδ. αὐξάνω, ἀγριεύω βλ. λ.· ἀπὸ τῶ ἀντ' ἀντρείεῖται τὸ κρῦο, -αντρείετ' τὸ κρῦμα.

άνδρειζομαι ἀνδρίζομαι βλ. λ.

άνδρεικαιοιθής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς ἀνδρείκελον· ἡ ἀνδρεικαιοιθεῖς ἀνθρωπὸν τὰ μηχανικὰ κινούμενα μεγάλα ἀνδρείκελα.

άνδρεικελον (τὸ) βλ. ἀνδρείκελος 2).

άνδρεικελος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνδρὶ εἴκελος, ὁμοῖος μετ' ἀνδρὰ, μετ' ἀνθρωπὸν· Πλούτ.Ἀλ.72 τὸν Θράκιαν Ἀθων διατύπωσιν ἀνδρείκελον

δέχεσθαι καὶ διαμωφωσιν· 2) κ. νεώτ. οὐα. ἀνδρείκελον(ν) (τὸ) ὁμοῖωμα ἀνθρώπου· νεώτ. ὁμοῖος ἐκ κηροῦ, ξύλου, ὅστω κτ. κοιν. κομῆλα· θίασος, -έστων ἀνδρείκελων, Δασμολόγ. 50

ἡ ἀνδρείκελα διὰ ράπτας· 3) μτφ. ὁ ἐξ ἀσθενοῦς βουλῆσεως ἡ εὐτελείας ἀνεργὸν κατὰ τὰς γῶμας ἡ ἐπιπαγὰς ἄλλου· 4) εἶδος φυμυθίου ἔχοντος χροῖμα σαρκός· Πλάτ.Πολ.501 B ἔμμιγγόντες καὶ κεραννόντες ἐκ τῶν ἐπιτηδεύματων

τὸ ἀνδρείκελον, Ξεν.Οἰκ.10,5 μίλητ' ἀειφωμόνος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρείκελν.

άνδρειδουμνός-αν ἀνδρείος· Σουῖδ. ἐν λ.φυμικῶς.

άνδρείος-α-ον ἰων. ἀνδρήιος-ος ὁ ἔχων τὸ κατ' ἐξοχὴν γνώριμα τοῦ ἀνδρός, γενναῖος, καρτερικός, θαρραλέος, κατ' Ἀριστ. «ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδής»· Ἡρ.7153 ἔργα πορὸς φυχῆς

ἀναθῆς καὶ βώμης ἀνδρηπίας, Πλάτ.Γοργ.591 B μὴ μόνον φρόνιμοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρείοι (ὡσί)· 2) ὁ ἀρμόδιος εἰς ἀνδρὰ, ἀνδρικός, ἀντίθ. γυναικεῖος· Ἀριστ.Ἑκλ.75 Λακωνικὰς ἔχετε καὶ

βακτηρίας καὶ θαυμάτια ἀνδρεία, Πλάτ. Πολ. 451 C μετὰ ἀνδρείων δράμα παντάλως διαπερανθέν τὸ γυναικεῖον αὐτὸ παρασπίνει, Ξεν. Ἀν. 2,7,5 ἰμάτια τε ἀνδρεία καὶ γυναικεῖα· ἢ ἀνδρείων ἰμάτιον τὸ τοῦ ἀνδρός, χλαμύς· Πλούτ. Βροῦτ., 14 τὸ καλοῦμενον ἀνδρείων ἰμάτιον· 3) ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, ἔντονος· Ἀριστοτ. Σ. φ. 1200 ἐκεῖν ἀνδρείοτατον τῶν ζώων (τὸ ἔργον), Ἐδμ. 148 ἀνδρείος λαφυμγός· 4) ἀνδρεία (τὸ) ὡς οὐα. τὰ αὐσαίσια τῶν κρητῶν, τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις φειδίτια· Πλούτ. Λυκ. 12 τὰ δὲ αὐσαίσια κρήτες μὲν ἀνδρείοι, Λακεδαιμόνιοι δὲ φειδίτια προσαγορεύουσι· 5) ἀνδρήϊον (τὸ) Ἐπιγρ. Δημοσίου δι' ἀνδρὰς αἰθουσα· ὁ ἀνδρείων (τὸ) σῖμα ἢ ἄντρον. ἀνδρείότης-πτος (ἡ) ἀνδρεία· Ξεν. Ἀν. 6,5,14 οὐ δόξης ὁρῶ βουλευμένους ἡμᾶς εἰς ἀνδρείοτητα. ἀνδρείοφόνος-αν μτγ. ἀνδροφόνος. ἀνδρείοφόνος ἐπιρρ. μαν. κατὰ φρόνημα ἀνδρείου βλ. λ. ἀνδρείοφρων-ανος (ὁ) ὁ ἀνδρείον τὸ φρόνημα ἔχων· Γενέσ. 14 C. ἀνδρείοφόντης (ὁ) ποι. ὁ φονεύων ἀνδρὰς, ἀνδροφόνος βλ. λ.· ἡ. 13 651 Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείοφοντῃ. ἀνδρείω-ῶ μτγ. κ. μαν. καθιστῶ τινα ἀνδρείον, ἰδὼς θάρρος· ΠΔ Μακ. 4,15,23 τὰ σπλάγγνα αὐτῶς ὁ λογισμός... ἀνδρείωσας· 2) παθ. ὡς μέθ. γίνουμι ἀνδρείος, ἀνδρείωνομαι βλ. λ.· Θεοδ. Στοιχ. 277 A ὅτι οὐ καταλίπτουσιν αὐταῖς θλιψίν, ἀλλὰ μάλλον ἀνδρείοιονται. ἀνδρείωμα (τὸ) μτγ. προσπάθεια, πράξις ἀνδρείας· Μητροδ. Ἡρ. 831,12. ἀνδρειωμένος-η-ον(ν) μαν. δημ. κ. ἀντρειωμένος ἡ μτχ. τοῦ ἀνδρείωνομαι βλ. λ. κ. ὡς οὐα. ὁ ἔχων εὐφύλιον καὶ μεγάλην σωματικὴν ρώμην· Διγεν. Ἀκρ. 22 στούς ἀνδρειωμένους τοὺς καλοὺς, ὅπου σ' ἄν παληκάρια, Χρον. Μωρ. καὶ στέκονταν στὸν πόλεμο ὡς ἄν ἀντρειωμένοι, -ἀπὰ γενιὰ ἀντρειωμένη· ἢ ὁ λίαν ἀνδρείος, γενναῖος, ἐτόλμος· δ. τραγ. εἶχε πατέρα ἀρχοντα καὶ ἀδελφὰ ἀντρειωμένα. ἀνδρείων-ῶνος (ὁ) ποι. ΑΠ ἀντὶ ἀνδρῶν βλ. λ. ἀνδρείων δημ. κ. ἀντρείων γίνουμι ἀνδρὰς, ἀνδρείω βλ. λ.· 1) σ' ἀνδρείωσιν οἱ γυῖοι τοῦ θ' ἀνασάν· 2) γίνουμι ἀνδρείος, ἀνδρείω βλ. λ. 21· ἢ κ. μτθ. καθιστῶ τινα ἀνδρείον· παροιμ. ὁ φόδος ἀντρείωνει καὶ τὸ σκακίτ· 3) ἀντρείωνομαι μέτ. λαμβάνω δύναμιν ἢ θάρρος· ἢ προσπάθω νὰ ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, νὰ γίνω ἀνδρείος· καίτα πῶς ἀντρειώνεται!· ἐπιδεικνύω γενναϊότητα, κάνω τὸν παληκαρά. ἀνδρείως ἐπιρρ. κ. νεώτ. μὲν ἀνδρείαν, κατὰ τρόπον ἀνδρείον, γενναίως, εὐφύλως, ἐτόλμως, καρτερικῶς· Ἀριστοφ. Εἰρ. 498 σπᾶτ ἀνδρείως, Πλάτ. Θεατ. 157 D εὐ τε καὶ ἀνδρείως, Ἀριστοτ. Ρητ. 1 κ' τὰ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἰρετώτερον τοῦ σωφράνως, ὁ στρατὸς μᾶς ἐπολέμησεν ἀνδρείως· 2) ὑπερβαλόντως· Αλ. Π. 4,19 παιδεῖαν ἀνδρείοτατα ἐτίμα, οὐτ. 14,25 ἀνδρείοτατα νοσησάντες νόσον ταύτην. ἀνδρείως (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον κολεόπτερον τοῦ ἀβρολισματος τῶν ἔκτομερῶν. ἀνδρεάστρια (ἡ) ἡ ἀνδρεάστρια βλ. λ. ἀνδρεάστρια (ἡ) ἡ ἐμμανὸς τοῦς ἀνδρὰς ἐρώσα, ἄλλοτε ἄλλαν· Πολυδ. 3,70 ἐν Θεσι. 392 τὰς μοιχτρόπους, τὰς ἀνδρεαστρίδας καλῶν, ἈΒ ἀνδρεάστρια γυνή, ἡ ἐπιμνησμένη ἀνδράσιν, ἡ ἐρώσα ἄλλου καὶ ἄλλω. ἀνδρεάμενος (ὁ) ἰων. ὁ ἀνδροάμενος. ἀνδρεόμαι ΕΜ ἀνδρίζομαι βλ. λ. ἀνδρεφόνος (ὁ) ὁ ἀνδροφόνος βλ. λ. ἀνδρεφόντης (ὁ) δωρ. ἀνδρείοφόντης βλ. λ.

ἀνδρεῶν-ῶνος (ὁ) ἰων. ἀντὶ ἀνδρῶν βλ. λ. ἀνδρηλή ἰων. ἡ ἀνδρεία βλ. λ. ἀνδρηλός (ὁ) ἰων. ὁ ἀνδρείος βλ. λ. ἀνδρηλάτης (ὁ) ὁ τοὺς ἀνδρὰς ἐλαύνων, ἀπαδιώνων ἐκ τοῦ οἴκου τῶν· ὁ τιμωρός, ὁ ἐκδικητής· Αλογ. Ἐπ. 537 ζῶντ' ἀτιμαστήρα τῶς ἀνδρηλάτην φυγῆ τίσασθαι Ἡσ. ἀνδρηλάται κατήγοροι καὶ οἱ ἐπὶ φόνω διώκοντες. ἀνδρηλάτῃ-ῶ ἐλαύνω τοὺς ἀνδρὰς, ἀποδιώκω, ἐξορίζω· Αλογ. Ἀγ. 1419 αὐ τοῖτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλάτειν, Σοφ. ΟΤ 100 ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνω φόνον λύοντας ἢ παθ. ἀποδιώκομαι· Δίων Κ 47,19 μήτε ἀνδρηλατῆσθαι. ἀνδρήνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον ὑμενόπτερον τῆς ὁμοιογενείας τῶν μελισσίδων. ἀνδρηνοθέρα (τὸ) νεώτ. ζωολ. ὄνομασία ἐντόμου τρεφομένου ἀποικιστικῶς μετ' ἀνδρήνας βλ. λ. ἀνδρία (τὸ) δ. ἀνδρεία τὰ αὐσαίσια τῶν κρητῶν. ἀνδρία (ἡ) δ. γρ. τοῦ ἀνδρεία βλ. λ. 2) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ἀνδρία βλ. λ. ἀνδριάνος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν ζαμπούκος ἢ κουφοζυλῖα, ἀφροζυλῖα. ἀνδριανέριον (τὸ) μαν. ὑποκορ. τοῦ ἀνδριάς ἀνδριαντίου, ἀνδριαντίσκος. ἀνδριαντίον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἀνδριάς. ἀνδριαντίον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ἀνδριάς. ἀνδριαντίσκος (ὁ) μτγ. μικρὸς ἀνδριάς. ἀνδριαντογάφος (ὁ) μαν. ἀνδριαντοποιός. ἀνδριαντοειδής-ές μτγ. ὁμοῖος ἀνδριαντῇ. ἀνδριαντοειρηγής (ἡ) μαν. ἀνδριαντοποιός. ἀνδριαντοθήκη (ἡ) Ἐπιγρ. κόρη ἐν τῷ τοίῳ, δημ. ἀχιβάδα πρὸς τοποθέτησιν ἀνδριαντός. ἀνδριαντοπλάστης (ἡ) μαν. ὁ πλάττων ἀνδριαντάς (ἐκ πηλοῦ). ἀνδριαντοπλαστικὴ (ἡ) μτγ. ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν (ἐκ πηλοῦ) ἀνδριαντάς. ἀνδριαντοποιητικός-η-ὸν ὁ ἀναγόμενος ἢ ὁ προσφύς εἰς τὴν ἀνδριαντοποίησιν βλ. λ. ἢ ἀνδριαντοποιητικὴ ὡς οὐα. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀνδριαντάς. ἀ. ἀνδριαντοποικὴ. ἀνδριαντοποιᾶ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοποιᾶ· Πλάτ. Γοργ. 450 C γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιᾶ ἢ τὸ κατασκευάζειν ἀνδριαντάς· Ξεν. Ἀπομν. 1,43 ἐπὶ δ' ἀνδριαντοποιᾶ Πολύκλειτον τεταύμακα. ἀνδριαντοποικὴ (ἡ) ὡς οὐα. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀνδριαντάς, ἡ ἀνδριαντοποιᾶ. ἀνδριαντοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστής ἀνδριαντῶν· Πλάτ. Πολ. 540 C παγκάλους τοὺς ἀρχοντας ὡς περ ἀνδριαντοποιὸς ἀπείργουσαι. ἀνδριαντοποιῶ-ῶ μαν. ἀνδριαντοποιᾶ βλ. λ. ἀνδριαντοποιᾶ (ἡ) μαν. ἡ ἀνδριαντοποιᾶ· Τζέτ. Ἰστ. 8,449. ἀνδριαντοπυρρός (ὁ) ὁ ποῖων ἀνδριαντάς· Γαλ. 19,162,4 ὁ σιδηρεὺς ἢ ὁ ἀνδριαντοπυρρός. ἀνδριάνος-άντος (ὁ) κ. νεώτ. δημ. ἀνδριάντας εἰκῶν, ὁμοίωμα ἀνδρός ἐκ σκληρῆς ὀλης, οἷον μορφάρων, χαλκοῦ κττ.· ΑΒ 394,32 «λέγεται δὲ ἀνδριάς καὶ τὸ ἀγαλμα καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξύλου καὶ χρυσοῦ [χρυσοῦ] καὶ τῆς ὀλης ὀλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. λέγεται δὲ καὶ ταῦτον ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὀλης ὁ χαλκοῦς ἀνδριάς, καὶ ὁ ξύλινος ἀνδριάς καὶ τὸ ὄμοιο»· Ἡρ. 1,183 ἀνδριάς δὲ ὠδὲκε πηχέων χρυσοῦς στερεός, Θουκ. 1,134,4 οἱ δὲ ποιησάμενοι χαλκαῖους ἀνδριαντάς δὴ ἀνδρεῖαν, Πλάτ. Πολ. 420 C ἡμᾶς ἀνδριαντάς γράφοντες προσελθὼν τις ἐφέγε [χρυσωτίζοντας] ἐπιθέσαντας τὰ οἰκία χρώματα ἢ πρὸς ἀγαλμα' ἢ γρ. μτφ. εἰς δὴλωσην ἐπαίνου, δωρείας κττ.· ΑΒ 394,22

«ἐν τῇ συνθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν ὁ καλὸς ἀνδριάς μου» || ἐπίσης εἰς δὴ-
λῶσαι σιγηλότος, ἀπαθείας κτ.: Δημ. 270,11 τὸν
καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἀκρον ἐξέ-
θρεψε οἱ τὸν ἀπαθῆ, τὸν ἀδούλου, Λουκ. 8, Περ. 3
ἐγὼ γὰρ λέλος, οὐκ ἀνδριάς εἶναι βούλομαι
|| ἐν παρ. κ. σμ. ἐν φ. Ἀρρ. Ἐπικτ. 3,24 οὐ δεῖ
με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα, Συνέσ. 55 D ἀν-
δριάντος ἀφωρόντερος, Δίων Ἰερ. 34,34 αὐδ' ἂν
τῶν ἀνδριάντων περὶ γυναικός. 2) κα-
ταχρηστ. κ. τὸ ὄγαλμα γυναικός, καὶ τὰ ἀπεικο-
νίσματα ζῶων: Γρῶφ. Συλλ. Ρητ. 8,73,10 «ἀνδριάς
κυρίως μὲν τὸ τοῦ ἀνδρός ἀπεικόνισμα, καταχρη-
στικῶς δὲ καὶ γυναικός», AB 394,32 «λέγεται μὲν τοῖς
καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῶων καταχρηστικῶς ἀνδριάς».
ἀνδρική (ἡ) νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν τοῦ
ὁμοειδισμοῦ τῶν συνθέτων.

ἀνδρική κ. μον. καὶ νεώτ. καθιστῶ τινά ἀνδρα,
γενναῖον, καρτερικόν, τὸν σκληραγωγῶ: Ξεν. Οἰκ.
5,4 τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας ἀνδρική
πρῶτ' ἐγείρουσα καὶ πορεύσασθαι σφοδρῶς
ἀναγκάζουσα. 2) συνήθ. παθ. γίνουσι ἀνὴρ, ἡ-
λικιώσει, ἀνδραῖμα, ἀνδρείων: Ἀριστ. Ἀν. 744-
3) πρῶτῳ, φέρομαι ὡς ἀνὴρ: Πλάτ. Θεαίτ. 151 D
ἐν δὲ θεῶς ἐθέλει καὶ ἀνδρική [σὺ], αἰὼς τ' ἔσει,
Ξεν. Ἀν. 4,3,34 οἱ δὲ ἀνδρικοῦμεναι καὶ προσωτέρω
τοῦ καιροῦ προλόντες διέδισαν πάλιν. 4) ἐπὶ
γυναικός, ἐνδύομαι ἀνδρικήν στολήν. Φιλῶστ. Εἰκ.
1,2 συγγράμει δὲ κώμος καὶ γυναικὶ ἀνδρικοῦσθαι.
5) Δίων Κ. 79,5 ἡνδρικότα καὶ ἐθελώντετα καὶ
ἐπρητὰ καὶ ἐπασχε | ἀμφοτέρωθεν ἀνδρικοῦσθαι |.
ἀνδρική ἐπὶ ρ. δημ. ἀνδρική, ἀνδρικός βλ. λ.
ἀνδρικός ἐπὶ ρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνδρικό βλ. λ.
ἀνδρικός α-ο δημ. ὁ ἀνδρικός βλ. λ.

ἀνδρικός (ὁ) νεώτ. ζωολ. ἐντομον ὁμοειδέ-
ρων τῆς ὁμοιογεν. τῶν τῆνιδῶν, ζῶν ἐπὶ δρυῶν.
ἀνδρικός ἡ-ό(ν) κ. νεώτ., δημ. κ. ἀντρικός ὁ
ἰδιάζων εἰς ἀνδρά, ὁ τοῦ ἀνδρός ἡ ὁ ἀφορών
εἰς τὸν ἀνδρά: Πλάτ. Πολ. 474 B μέλας δὲ ἀν-
δρικός ἰδέν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι,
Ἀριστ. Ἀν. 542 τὸ τῆς χρόας ἀνδρικών, «ἀνδρι-
κὸν παράστημα» 2) μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόζων
εἰς ἀνδρά, εἰς τὸν ἀνδρικὸν χαρακτήρα, τὸ ἀν-
θεκτικόν, τὸ γενναῖον, τὸ καρτερικόν: Πλάτ. Ἐν.
359 A σφῶνται καὶ ἀνδρική διαίτα, Λουκ. 8
Πρ. 23 γενναία σου ταῦτα καὶ δεινὰς ἀνδρική
κ. παροδ.: Ἀριστ. Σφ. 1090 ἀνδρικότατον γένος
|| ὅθεν εὐδαιμόνη, νεώτ. κ. ἀξιοπρεπής: Πλάτ.
Φαῖδρ. 273 A ἐάν τις ἀσθενὴς καὶ ἀνδρικός ἰ-
σχυρὸς καὶ δειλὸν συγκέκοιτο, ἀνδρική συμπε-
ριφορά, στάσις, διαγωγή || κ. παροδ.: Σέξτ.
Εμπ. Πυρρ. 1,288 περὶ ῥητορικής ἀνδρική τερας
ἢ ἢ καθυστάσις. 3) ὁ εἰς ἀνδρά ἡ ἀνδρός
ἀντικλόν ἡ ὁ δι' ἀνδρός προαισθημένος, ὁ πρὸς
χρῆσιν ἀνδρῶν: Ξεν. Ἐκλ. 6,4,16 καὶ τοῦ ἀνδρι-
κοῦ χοροῦ ἐνδόν ὄντος, Δίων Κ. 45,2 τὴν ἐσθλὴν
τὴν ἀνδρικήν ἐνδύσας, ἀνδρική εἶδη, ἐνδύ-
ματα, -οὐδοήματα. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ δρι-
μύτης, ὁ ισχυρότερος τὴν γένειν ἡ τὴν ὁσφρησιν:
Θεοφ. Ἀν. 4,32 τοῦ βασιλέως ὁ μὲν ὅπως καὶ
τὸ καρπὸν ἀνδρικότατα || ὁ ἐντονος: Αἰλ. Πι.
6,9 σεῖσμος ἀνδρικότατος. 5) κ. νεώτ. τὸ τοῦ
ἀνδρός σωματικὸν γνώρισμα: Θεοφ. 222,123 τὸ
ἀνδρικὸν αἰδοῖον, -ῆ ἀνδρική τριχοφυΐα, -τὸ
ἀνδρικὸν στήθος || τὸ ἀνδρικόν ὡς οὐσ. ἡ
γενναῖότης, εὐφύχη, ἀξιοπρέπεια.
ἀνδρικότης (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἀνδρικός βλ. λ.
ἀνδρικός ἐπὶ ρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ἀνδρι-
κός βλ. λ.: Ἀριστ. Ἰνν. 599 ἐπὶ ἐπὶ δὴν ἀνδρι-
κός αὐτ. 153 πλεε... εὐ ἀνδρικός, -ἐφάρθη
ἀνδρικός || κ. παροδ.: Ἀριστ. Σφ. 1092 σφα-
κός ἀνδρικότερον, -ὀνήντισεν ἀνδρικότατα.

ἀνδριόδριλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ζωνοακώλη-
κός τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλμίνθων.
ἀνδριόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. συνήθ. εἰς πληθ. ἀν-
δριόλαι ὀλογοὶ περιέχουσι κυρίως ἰώδιον θερα-
πευτικὰ ἢ ἀνακοφιστικὰ δερματικῶν παθήσεων.
ἀνδρίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ἀνὴρ χλευαστ. ἀν-
δράριον, ἀνδρωπάριον: Ἀριστ. Εἰρ. 51 ἐγὼ δὲ τὸν
λόγον τοῖσιν ἀνδρίοις καὶ τοῖσιν ἀνδράσι φέρω.
ἀνδριόπαιδα (τὰ) νεώτ. βοτ. τὸ φυτὸν
πάνοφης βλ. λ.
ἀνδρίς (ἡ) μῦθ. ἡ μετ' ἀνδρός, ὁ ἀνδρὸς γυνή.
ἀνδρίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ ἀνὴρ ἀνδράριον, ὁ
μικρὸς τὸ σῶμα ἀνὴρ, ἀνδρῶπιον, ἀνδρωπάριον.
ἀνδρίσμα (τὸ) μῦθ. εὐτολμος τῆς ἰδίας γνώ-
μης ὁλῶσις, ὁμολογία: Μαξ. Τυρ. 38,4.
ἀνδρισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἀνδρεία: Πολυδ. 3,120.
|| νεώτ. φρόνημα ἀνδρικόν, παληκαρίσιο, γεν-
ναία καὶ ἀξιοπρεπὴς συμπεριφορά.
ἀνδριστής (ὁ) μυν. ἀνὴρ γεωσῆς, εὐφύχος,
παληκαρίας: Νικητ. Χρ. 1,9,23 ἦσαν δ' οὗτοι τολ-
μηταὶ καὶ ἀνδρισταί.
ἀνδριστὴ ὡς οἱ ἀνδρες, ἀνδρικός: Ἀριστ. Ἐκλ. 149 ἀγε νῦν ὅπως ἀνδριστὴ καὶ καλὸς ἔρετις.
ἀνδροδάμων-ονος (ὁ) Ἐπὶ γρ. ἡ ὑπὸ ἐνός μό-
νον ἀνδρὸς διασπῆ δόδος, ἀτραπὸς, μονοπάτι: τὰς
δόδους καὶ τοὺς ἀνδροδάμους ἀποκατέστησαν.
ἀνδροδαρής-αὐς-ός ὁ καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας
βαρὺς δυσάσφακτος ἔνεκα τοῦ βάρους: Εὐστ.
Σχολ. Ὀδ. 1651,9 ἀνδραρχεῖς, οἱ ἀνδροδαρεῖς.
ἀνδροδασμός (ὁ) κ. -ός Ἦσ. «στεινὴ δόδος».
ἀνδροδάτης (ὁ) ὁ ἐπὶ ἀρρένων ἀσελγῶν Ἦσ.
ἐν λ. παιδοπλῆς «ἀρρενοδάτης».
ἀνδροδωτὴ-ῶς ἀρρενος ἐπιβαίνω, ἀρρενο-
κατὰ: ΑΠ 5,208,2 τί δὲ τερπνὸν ἐρώντι ἀνδρο-
δατῆν, εἰ μὴ τοὺς τὴ λαβὴν ἐθέλοι;
ἀνδροδωτὴ ὀν Σουῖδ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀνδρός
βίον ζῶσα Σουῖδ. ἐν λ. θρύπεται «ἡ δὲ ἦν ἀν-
δρόβιος καὶ ἀνδρυστος».
ἀνδροδόρος-ον ὁ ἀνδρας βορὰν αὐτοῦ παι-
οῦμενος, ἀνθρωποφάγος: ΑΠ 7,206,1 ἀνδροδό-
ρων ὁμότητες κινῶν, αἰλουρο κακίστη.
ἀνδροδουλος-ον ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀνδρός φρο-
νηματὰ ἔχουσα, ἡ ἀνδρική, ἡ ἀνδρικόφρων, ἀντίφ.
γυναικόδουλος: Αλογ. Ἀγ. 11 κρατεῖ γυναικὸς ἀν-
δροδουλον ἐλπίξον κεαρ.
ἀνδροδόρος-αὐτος (ὁ) ἡ ἀνδροδόρος βλ. λ.:
Εὐρ. Κύκλ. 93 κυκλωπῶν γνάθον τὴν ἀνδροδωτῶτα.
ἀνδρόγαμος (ὁ) ὁ κιναιδὸς βλ. λ.
ἀνδρόγενεια (ἡ) κατ' ἀρρενογονίαν ἡ ἀπὸ ἀρ-
ρενογονίας: Ἰνν. Ἐν. 27 ἡμεῖς δ' Ἀσκληπιάδαι
κατ' ἀνδρόγενειαν ἰεξ ἀνδρὸς εἰς ἀνδρά |.
ἀνδρόγινος-αὐτος (ὁ) ἀνὴρ γίγας, πελώριος:
Καλλ. Διμ. 35 πάντας ἀνδρόγινους.
ἀνδρόγλασσα (τὰ) νεώτ. ζωολ. προσωμῖα
διδόμενη εἰς πτηνὰ τῶν ἐκμανθάνοντα νὰ προφέ-
ρῃσι λέξεις, οἶον ὁ φηττακός.
ἀνδρόγονος-ον χαρακτηριστικὸν ἡμέρας προ-
αφῶρος πρὸς γέννησιν ἀρρένων τέκνου: Ἡσιόδ.
Ἐργ. 783,788 ἔκτη ἡ ἡ μέση μάλ' ἀσύμφορος
ἐστὶ φυτοσίαν, ἀνδρόγονος δ' ἀγαθὴ.
ἀνδρογραφείδης (ἡ) νεώτ. βοτ. γένος φυ-
τῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθιδειδῶν, θαμνώδες,
ἐτήσιον ἡ πολυετές.
ἀνδρογυναική (ἡ) δημ. κ. ἀντρογυναική ἡ γυ-
νὴ ἡ κατὰ τὸ παράστημα, τὴν ἐμφάνειν προσο-
μοία πρὸς ἀνδρά, ὕψηλὴ, εὐρωστος || κ. ἀνδρο-
γυναικα ἡ ἔχουσα ἐκφρασίν, τρόπον, συνθεσί-
ας, ὁμύλην, συμπεριφορὰν προσομοίους πρὸς ἀν-
δρά, ποὺ ἔχει ἀντρικία φερσιμῶτα.
ἀνδρογύναικα (τὰ) δημ. ἀνδρογυναικά βλ. λ.
ἀνδρογυναικόπαιδα (τὰ) μυν. ἀνδρες, γυναι-
κός, παῖδα ὁμοῦ, ἐν ἀνερῶν: Δουκ. Ἰστ. Βυζ. 179 D.

ανδρογυναικοχωριστής (Ι) θηλ. -ιστρα δημ. ὁ ἐπιθώκων, προκαλῶν, ἐπιφέρων διάστασιν, χωριστὰ ἀνδρογύνου βλ. λ.

ανδρογύναιος (Ι) μυν. ὁ παρὰ φύσιν ἐνεργητικὸς κ. παθητικὸς συνουσιαζόμενος· οὐλό. «οἱ αἰσχροὶ καὶ ποιοῦντες καὶ πάσχοντες»· 2) ἐν ἀγαθῇ μεταφυσ. σμῃ. ὁ ἀνὴρ ὡν ἅμα καὶ γυνή· Ἀθανάσι. 12, 511 Δ ἀνδρογύναιος ἦν ἡ φύξι.

ανδρογύναιρα (Ι) γὰρ νεώτ. βοταν. τὰ διπλὰ ὄνθη τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς εἶναι μεταμορφωμένα, ἄνευ ὁμως οὐδεμιᾶς ἀλλοιώσεως τοῦ περιανθίου.

ανδρογύνης (Ι) ὁ ἀνδρόγυνος βλ. λ.
ανδρογύνισι (Ι) κ. νεώτ. ἡ πεντάς ὡς συμβολικὸς ἀριθμὸς παρὰ Πυθαγορείους· Φώτ. Βιβλ. 144, 36· 2) νεώτ. βοταν. ἡ συνένωσις τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων ἀνθέων, ἡ γενομένη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξανθίσεως αὐτῶν.

ανδρογυνισμός (Ι) νεώτ. ὁ ἐρμαφροδιτισμός.
ανδρογύνισθα (Ι) γὰρ νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ τὰ φέροντα ἀνθὲ ἀνδρογύναιρα βλ. λ.

ανδρογύνισκας (Ι) γὰρ νεώτ. παλαιόζ. ὑπόγε- νος ἀμμαντοειδῶν κεφαλοπόδων, ζῆσαν κατὰ τὸ μεσαίον λίσαιον σύστημα.

ανδρόγυνον (Ι) μυν. νεώτ. δημ. κ. ἀντράγυνο κ. ἀντράγενο ζεύγος ἀνδρός καὶ γυναικὸς διὰ νομίμου γάμου συνεζευγμένων· Γλωσσ. βασιλ. κ. ῥεπουδίου, διὰ ζεύξιν τῶν ἀνδρογύνων, Κατάλ. Ἐκκλ. Αἴ. ἀναγορεύει δὲ καὶ τὸν ἀνδρογύνων τὰ κωλύματα, Εὐστ. ἐν βίῳ Ἀγ. Εὐτύχ. ἀνδρόγυ- νον ἦν ἐν Ἀμασειᾷ ἐκ νομίμου γάμου συνημο- σμῆν· || γεν. ἀνὴρ καὶ γυνὴ σύνειναι· Νικήτ. Χρον. 420, 24 κειμένου τοῦ ἀνδρόγυνου ἐπὶ τῆς κλήσεως ὁ εἰς παρελαμβάνετο· || ἐν πληθ. ἄνδρες καὶ γυναικες ὁμοῦ· Δουκ. Ιστ. 43 ἦν γὰρ τὸ λαχόν μέρος αὐτοῦ ἀνδρόγυνον χιλιέδες τέσσαρες· || νεώτ. σμερνόν, εὐλαθεῖς ἀνδρόγυνον, - δημ. ἀγαπημένο, ταιριάζον ἀντράγενο.

ανδρόγυνος -ον ὁ κοινὸς εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας· ΑΠ ἀνδρόγυνον λουτρά.

ανδρόγυνος (Ι) ἀνὴρ ἅμα καὶ γυνή, ἀνὴρ μετέ- χων γυναικεῖας φύσεως· Πλάτ. Συμμ. 189 Β ἀνδρό- γυνον γὰρ ἐν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θή- λειας, νῦν δὲ οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἡ ἐν ἀνείδει ὄνομα καίμενον, ἄ. γύνανδρος· || ἐρμαφροδίτης, ἄρσε- σικοθήλιδος· 2) γυναικώδης, θηλυπρεπής· Ἡρ. 4, 67 αὶ δὲ Ἐνάρες αἱ ἀνδρόγυναι τὴν Ἀφροδί- την σφίσι λέγουσι μαντικὴν δοῦναι, ἄλλως ἡμίαν- δρος, ἡμιγύναιε· Φώτ. Σχολ. 127, 10· ἡ ἀνδρόγυνον ἄθυρμα· Εὐπολις ἐν ἀστρατεύτοις· τοὺς ἄνδρας μὲν τὸ σῶμα φύντας, εἰς γυναῖκας δὲ σφῶς αὐ- τοὺς ἀφέντας καὶ τὰ τοῦτων ἐπιτηδεύοντας οὕτως ἐλεγεν· 3) κιναιδός· ΑΠ δ, 254· || Λουκ. Ἐρωτ. 28 ἀνδρόγυνον ἔρωτες ἰατροδικαί ἔρωτ. 1· 4) ὁ ἐκτομίας, ὡς εὐνοχος, ἄλλως ἀπόκοπος, γόνις, ἡμίανδρος· Πολυδ. δ, 126· 5) νεώτ. βοταν. ἀνδρόγυνον ὡς οὗτο, τὸ φυτὸν τὸ παρουσιάζον ἄρρενα κ. θήλα ἀνθὲ εἰς τὴν αὐτὴν ταξινόμησιν.

ανδρογυναικοχωριστής (Ι) θηλ. -ιστρα μυν. κ. δημ. ὁ ἀνδρογυναικοχωριστής βλ. λ.· Νουμοκάν. 219 ἀνδρογυναικοχωριστὴν ὁ Θεὸς οὐ συμπαθεῖ, - ροδίονργα καὶ ἀντρογυναχωριστρα.

ανδρογύνισκος -ον ποι. ὁ ἀνδρας φονεύων, ἀνδροκτόνος· Αλ. Χρ. 860 νῦν γὰρ μέλλουσι μι- ανθεῖσθαι πεῖραι καπάνων ἀνδροδαίκτην.

ανδροδάμης -αντος (Ι) ὁ τοὺς ἄνδρας κατα- δαμάζων, καταβάλλων, ὡς ἐπὶ θ. τοῦ οἴνου, τοῦ φόδου· Πίνδ. Ν. 3, 67 οὐ δὲ μὲν πατε φόδος ἀν- δροδάμης ἔλαυσεν ἀκμήν φρενών· 2) ἀνδρο- φόνος· Πίνδ. Ἀν. 147 ἀνδροδάμαν· Ἐριφύλλαν 3) εἶδος λίθου ἐγχρόου, πιδανῶς αἰματίτου, περὶ

οὗ ἐπιστεύετο ὅτι ἤδυνάτο νὰ δαμάσῃ τὴν ὀρ- γὴν τῶν ἀνδρῶν οὐλό. «ἀνδροδάμης ἐστὶ πυρί- της καὶ ἄρσενικόν».

ανδροδῆμις (Ι) Ἡσ. «ὑπανδρὸς γυνή» (δ. γρ. ἀνδροδμήτης καὶ ἀνδρομίς).

ανδροδωκτής (Ι) μυν. ὁ δωκτής ἀνδρῶν κ. γεν. ἀνδρῶπων· Μανασ. Χρ. 6564.

ανδροδόκος -ον μυν. ὁ δεχόμενος τοὺς ἄν- δρας· Παύλ. Σλ. 217 ἀνδροδόκον ἀκμήτα βράχιν.

ανδροδόμος (Ι) ὁ δόμος τῶν ἀνδρῶν, ὁ ἀν- δρωνίτις βλ. λ.· Ἡσ. «ἀνδρῶν».

ανδροδουε -αντας (Ι) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ τῆς οἰκογεν. τῶν μυοθηρῶν, ἀπαντῶντα εἰς ἐν μόνον εἶδος ἐν ταῖς ἰσημεριναῖς χώραις τῆς Ἀμερικής.

ανδροδωμος (Ι) Σουδ. «τρίλινος».

ανδροδωναμα (Ι) γὰρ νεώτ. βοταν. ὀνομασία χα- ρακτηρικοῦσα τὰ φυτὰ, τῶν ὁποίων οἱ στήμονες λαμβάνουσι πολὺ μεγάλῃ ἀνάπτυξιν.

ανδροειδής -ους (Ι) μτγ. μυν. κ. νεώτ. ὁ εἶ- δος ἀνδρὸς ἔχων, προσάμμιος μὲ ἀνδρα· Κυ- ριλλ. Ἀλ. 5, 559 Δ ἀνδροειδὲς ὄργανον· || νεώτ. ἀποκριφολ. ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ μανδρογόρα, καθ' ὃ ὑπομνησκούσα τὸ περίγραμμα ἀνθρωπίνου σώματος· ἐπίσης καὶ ἄλλα πνὰ κατασκευαζόμενα ὑπὸ ἀλχημιστῶν τοῦ μεσαιῶνος μικρὰ ὁμοιώματα ἀνθρώπων, τὰ ἄ. ὁμοειδολογία· ἱσομνηστικὰ κ. -um· || νεώτ. ὁ δὲ ἀνδρ. ἀνδροειδὲς παλαιότερα ὀνομασία τοῦ ἀνδρεϊκέλου.

ανδροελής (Ι) Ἐπιγρ. οἰχυμαλιτίζων.

ανδροελεῖς -ελεχός (Ι) μυν. ὁ ἐξ ὀδελφός τοῦ ἀνδρός, τοῦ συζύγου.

ανδρόδα (Ι) ΑΠ ἡ Ἀθηνᾶ ὡς ἀνδρώδης θεά.

ανδρόδαν ἐπίρρ. ἐξ ἀνδρός κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἰνπῶθεν, ἐπὶ ἰνποκενταύρου· Ἀνθ. Πλ.

ανδρόδαν Ἰνποσ. - ἰνπῶθεν ἀνθρ.

ανδρόδηλως -ος (Ι) μτγ. ὁ ἐρμαφροδίτης, ὁ ἀνδρόγυνος βλ. λ.· Φίλοστρ. Σοφ. 1, 489 διφυῆς δὲ ἐτέρεθ καὶ ἀνδρόδηλως.

ανδρόδης -ήτος (Ι) ἡ φονικὸς, ἐξολοθρευτικὸς ἄν- θρώπων· Αλ. Χρ. 814 ἀνδρόδης Ἰλίου φθοράς.

ανδροκαθίστρια (Ι) μυν. ἡ χυδαία, ἄγροϊ- κος, ἐπὶ γυναικός· Στεφ. Φίλος. Χρμ. «τὴν θή- λειαν τὴν δυσκίνητον... καὶ ἀνδροκαθίστριαν».

ανδροκάλιο (Ι) δημ. πρόκλησις εἰς συμμη- κὸν ἀγῶνα ἢ εἰς συμπλοκὴν· ὅταν μεθ' ἄλλ. κ. ἀνδροκάλια κάνη· || ἐπίδειξις παληκαρισμοῦ.

ανδροκαλιόμα· δημ. ποιοῦμαι ἐπιδείξιν γεν- νοιοφυχίας, παληκαρίας, κάνω ἀνδροκάλιο βλ. λ.

ανδροκάπηλος (Ι) μετὰ βολέως ὀνδραπόδων, ἀνδραποδοκάπηλος, δουλέμπορος, συμπεμφο- ρος· Ὁρεῖδ. 2, 5627 ἐγγράουσι τοῖς προσώποις οἱ ἀνδροκάπηλοι (πρᾶσάνην).

ανδροκάπρινα (Ι) ἀσελγής καὶ χυδαία, ὡς ὕβρις καὶ προσωνυμία, ἐπὶ γυναικός, οἷον τὰ μυν. ἀνδροκάπρινα κ. δημ. φοροδία· Φερεκρ. 17 Δ π. Φων. ἀνδροκάπρινα καὶ μεθύση καὶ φαρμακίς.

ανδροκαρβίος (Ι) νεώτ. ἡ καρδίαν, γενναί- οτητα ἀνδρὸς ἔχουσα, ἐπὶ γυναικῶν.

ανδροκάς αἰολ. ἀπὸ ἀνδράκης βλ. λ.· Ἐπιγρ. ἀνδράκας μερίς· Ἡσ. «ἀνδρῶν ὁδὸς πόα κτ».

ανδρόκεντρον (Ι) γὰρ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποσῶδων τῆς οἰκογενείας τῶν ἀκανθοειδῶν, ἐκ τῶν διακοσμητικῶν.

ανδροκλάς (Ι) ὁ κλάσσης τῶν ἀνδρῶν, ὁ κλι- μακτηρικὸς ἐνιαυτός, θηλ. τὸ ὅσον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνδρός, ἄ. ἀνδροκλάστης· Κρπτόδῃμ' ἀστρολόγ. π. Βεττ. Βαλ. 237, 2 ἐξηκοστὸς τρίτος... ἀνδροκλάστης χαλεπὸς καὶ θανατηφόρος.

ανδροκλάστης (Ι) ὁ ἀνδροκλάς βλ. λ.

ανδροκλήτης -ήτος (Ι) ὁ καταπονὸν τοὺς ἄν- δρας· Αλ. Χρ. 1, 679 μηδὲ τις ἀνδροκλήτης λαγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν, αὐτ. Χρ. 889 δοίη τις ἀν-

δροκμήτα πέλεκυν, Εὐρ.ΐκ.525 ἀνδροκμήτας προσφύρων ἀγωνίας.

ἀνδρόκριμος-ον ὁ ὑπ' ἀνδρῶν, ὑπ' ἀνθρώπων κατεσκευασμένος : Ἰλ.Λ371 στῆλα κεκλιμένοι ἀνδροκμήτω ἐπὶ τῶνδε.

ἀνδρόκράτος-ος ἰοί Ἡσ., Σουίδ. ε κακαῦργος, πανούργος.

ἀνδρόκοιλευτής ἰοί ἀνὴρ συλλέγων τὰς χρωστικὰς κοχλίας, πορφύρας : Ἡσ. « ἀνδρόκοιλευτός, ἀνδρόκοιλευτής, ἀνάλγων τοὺς κόχλους ».

ἀνδρόκοιτης ἰοί ὁ μετ' ἀρρένων συνουσιαζόμενος, ἀρσενικοίτης βλ. λ. : Μαλακ.436,14 καὶ συνεγγέθησαν οἱ ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ πολλοὶ ἀνδρόκοιται καὶ κοιλοτομήθεντας ἀπέθανον.

ἀνδρόκοιτῶ-ω Πάν. εἰμαι ἀνδρόκοίτης βλ. λ. || ἐπὶ γυναικὸς συγκοιμῶμαι μετ' ἀνδρός.

ἀνδρόκοινοεικής ἰοί ΑΒ « ἀντὶ τοῦ ἡλιθίου » ἢ λ. πεπαισμένη.

ἀνδρόκονος ἰοί, ἂ) περὶποιοῦμενος ἀνδρα, ἀνδρόκονος ἰοί ὁ ἀνδρὰς φρονέων, ἀνδρόκτονος : Ἡσ. « ἀνδρόκονοις ἀνδρόφονοις ».

ἀνδρόκορίνθος ἰοί ἡ ἀνδρὰς Κορινθίους ἔχουσα, ὑπὸ Κορινθίων αἰκουμένη, ἐπὶ πόλεως : Ἀθην. 8,351 Β τὴν Ἡράκλειον ἔκαλε ἀνδρόκορίνθον.

ἀνδρόκοιμαρία ἰοί δημ. ὁ θάμνος ἀγριοκουμαρία, ἂ. ἀνδρακλὸς ἡ-ας.

ἀνδρόκτασία ἰοί κ. μον. τὸ κτείνειν ἀνδρας, ἀνδρόφονία, γεν. φόνος : Ἰλ.Ε909 παύσασαι βροτολογίον Ἀρην ἀνδρόκτασίαν, αὐτ.Ψ86 ἀνδρόκτασις ὑπὸ λυγρῆς, Κλήμ. Ἀλ.Προτρεπ.3,42 φόνος ἐστὶ καὶ ἀνδρόκτασία ἡ τοιαύτη θυσία.

ἀνδρόκταστής ἰοί ὁ ἀνδρὰς κτείνων : Βεττ.θαλ. 237,1 ἰδ. ἀνδρουκλάστης.

ἀνδρόκτονεῖον ἰοί ὁ τόπος ἢ τὸ κτρίον ἐνθα γίνονται θανατικὰ ἐκτελέσεις : ΑΒ28,9 « ἀνδρόκτονεῖα λέγοι » ἀν τὰ τῶν θηρίων ἐνδιατηρήματα, ἐν οἷς τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταδικασθέντας κρῖνται ».

ἀνδρόκτονίδαι ἰοί νεώτ. ζωολ. ἀρχονοειδῆ ἐντομα τῆς ὁμοιογενείας τῶν σκοριλίων.

ἀνδρόκτόνος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φονεὺς ἀνδρῶν : Ἡρ.4,110 τὰς δὲ Ἀμαζόνας καλέσσαι Σικίδαι Οἰόρηστο, δύνανται δὲ τοῖννομα τοῦτο κατὰ Ἑλλάδα γλώσσαν ἀνδρόκτόνοι, Εὐρ.Κύκλ. 22 Κύκλωπες ἀνδρόκτόνοι, ΑΠ177,5 ὅπλα ἀνδρόκτόνα, Μάρκ.Ἐρμ.871 Β θυμὸς ὁ ἀνδρόκτόνος 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τοῦ ἀθροισμ. τῶν ἀρχονοειδῶν, περιλαμβανόν σκοριλίας μεγάλους, ὧν τινες δηλητηριώδεις.

ἀνδρόκτονῶ-ω εἰμαι ἀνδρόκτόνος βλ. λ., φονεὺς ἀνθρώπους : Αισχ.Εὐμ.602 ἀνδρόκτονούσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν.

ἀνδρόκτομεῖον ἰοί νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐν Ν. Ἀφρικῇ τῆς οἰκογενείας τῶν χειριαειδῶν.

ἀνδρόλάθεος ἰοί ἡ ἐπιδικούσα νὰ λάθῃ, νὰ παροῦσαι ἀνδρὰς, λάγνος, ἀσελγής, ἐπὶ γυναικῶν ἰδ. γρ. ἀνδρόλαγνος βλ. λ.).

ἀνδρόλαγνεία ἰοί νεώτ. ἡ ἰδιότης τῆς ἀνδρόλαγνου βλ. λ.

ἀνδρόλαγνος-ον ἐπὶ γυναικὸς, ἡ λάγνος παροῦσα τὴν μετ' ἀνδρῶν συνουσίαν, ἀνδρομανής, ἀσελγής : Θεοφρ.Χρ.28,3 λ. ἀμφιβ. ἰδ. γρ. ἀνδρόλάθος βλ. λ. κ. ἀνδρόλαλος βλ. λ.).

ἀνδρόλάλος ἰοί κ. ἀνδρόλάλος ἡ περὶ ἀνδρῶν συχνὰ ἐρωτικῶς ὁμιλοῦσα, ἰδ. γρ. ἀνδρόλαγνος βλ. λ.).

ἀνδρόλάθερος-ον μον. ὁ φέρων ὀλεσθρον εἰς ἀνδρὰς : Θεόδ.Ιτουδ.Πατρολ.59 σωθεὶς ἐκ θηρῶν ἀνδρόλαθρων.

ἀνδρόλατρεα ἰοί ἡ ἐξελοβαρεῖουσα ἀνδρας : Αισχ. Ἀγ.1465 ὡς ἀνδρόλατρεα, ὡς μία πολλῶν ἀνδρῶν φύλας θανάτῳ ὀλέσασα.

ἀνδρόλημῃ ἰοί ἡ ἀνδρόβουλος : Ἡσ. « ἡ ἀνδρὸς ἔχουσα ἡμῃ ».

ἀνδρόληφία ἰοί ἡ ἀνδρόληψιον ἰοί λήψις, σύλληψις ἀνδρῶν ἀντὶ τοῦ μὴ συλληφθέντος φωνέως : Δημ.647,23 ἐάν τις βίαιῳ θανάτῳ ἀποθάνῃ, ὑπὲρ τούτου τοῖς προσήκουσιν εἶναι τὰς ἀνδρόληφίας, ὥς ἐν ἡ δίκας ὑπόσχεσθαι ἢ τοὺς ἀπακτείναντας ἐκδῶσι.

ἀνδρόληψιον ἰοί ἡ ἀνδρόληφία βλ. λ. : Δημ. 648,11 τὸ ἀνδρόληψιον εἶναι μέτριον, πλεον δε μή 2) γεν. σύλληψις ἀνδρῶν : Ἀππ.Ἐμφ.4,6 ἀνδρόληφία αἰφνίδια πολλά.

ἀνδρόλογεῖον ἰοί μτγν. ἡ ἀνδρολογία βλ. λ. ἀνδρόλογία ἰοί μτγν. τὸ ἀνδρολογεῖν βλ. λ. 2) ἡ κατ' ἀνδρα διὰ καταγραφῆς φερολογία; κεφαλικὸς φόρος : ΠΔ Μακ.2,12,43 ποιστάμενός τε κατ' ἀνδρόλογίαν κατασκευάσματα.

ἀνδρόλόγος-ον μον. ὁ λαλῶν ὡς ἀνὴρ, ὁ ἀνθρωπίνην λαλίαν λαθών : Τζατζ.μαθ' Οἰμ.575 ἀνδρόλόγιο μαθὼν ὅσα τεύχεται (περὶ λιβίου).

ἀνδρόλογῶ-έω κ. δημ. συλλέγω ἀνδρας, ἰδίως στρατολογία : Ἐλκίφρ.1,44 ἀνδρόλογεῖσαι δὲ Ἀκ Πειραιῶς καὶ Φαληρᾶθεν || κ. παθ. : Λουκ.Τοξαρ.58 μονομαχίην δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδραλογηθέντες εἰς τρίτην ἡμέραν διαγωνιστέσθαι ἐμελλον || κ. μτφ. : Κλήμ. Ἀλεξ.947 νεωστὶ πρὸς τοῦ σωτήρος ἡνδρολογημένοι 2) δημ. κ. ἀντρολογία ὁμιλῶ περὶ ἀνδρῶν ἐρωτικῶς, ἐπιζητῶ τὰς σχέσεις πρὸς ἀνδρας, περὶ γυναικῶν ἐρωτῶντων.

ἀνδρομανής-ος-ές κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ μαινόμενῃ ἐξ ἔρωτος πρὸς ἀνδρός : ΑΒ394,25 « ἐπιμεμνηνία τοῖς ἀνδράσιν » 2) νεώτ. ζωολ. ἀνδρομανή ἰοί ἐντομα κολεόπτερα τῆς αἰκογενείας τῶν ἀνθικιδῶν.

ἀνδρομανία ἰοί μον. κ. νεώτ. τὸ μαινέσθαι ἐξ ἔρωτος δι' ἀνδρας, περὶ γυναικῶν : Γρηγ.Ναζ.Λογ. 38,619 μοιχείας, ἐπιπορκίας, ἀνδρομανίας || κ. περὶ ἀνδρῶν ἢ εἰς τὰ παρὰ φύσιν ροπή, ἡ ἀρσενικομία : Νεκτάρ.4,5,π.Σουίδ. γυναικομανίας ἄμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γυνόκεμος.

ἀνδρομανῶ-έω μον. κ. νεώτ. μοίνομαι, φελέγομαι ἐξ ἔρωτος πρὸς ἀνδρα.

ἀνδρομαχία ἰοί νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποωδῶν ἢ θαμνωδῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν συνθέτων, τῆς οἰκογενείας τῶν βερνονιδῶν.

ἀνδρομάχος-(η)-ος ἰοί ὁ πρὸς ἀνδρα μαχόμενος : ΑΠ7,241 ἀνδρομάχους χειροί || αὐτ.11,378 ἑλαχος ἀνδρομάχη (μετὰ τοῦ συζύγου μαχομένη).

ἀνδρομεγέθης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ἀνδρομήκης, ὁ εἰς ὅσους ἀνδρὸς ἐξικνούμενος : Νικήτ. Χρον.8,2,132 Δ ἐξ ἐν αὐτῷ ἀνδρομεγέθης ἀνέδασταν ἀσταχυς.

ἀνδρομέδαι ἰοί νεώτ. βοταν. γένος συμπετάλων δεινδρῶν δικυτυλλιδόμων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐρεικοειδῶν || παλαιοφ. εἶδος τοῦ φυτοῦ ἀνδρομέδα εὐρεθὲν ἀποκλεισθαι ἐντὸς τοῦ ἡλεκτρα τοῦς ὀλγοκαίλου περιόδου.

ἀνδρομεδίτης ἰοί νεώτ. βοταν. δικυτυλλιδόνα φυτὰ συμπετάλα τῆς ὁμοιογεν. τῶν ἐρεικοειδῶν.

ἀνδρομεδότην ἰοί ἡ νεώτ. δηλητηριώδης πικρὸ οὐσία ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀνδρομέδα ἢ ἱαπωνική.

ἀνδρομεδῶδῃ ἰοί νεώτ. παλαιοφ. διάφορα ἐκλείφοντα φυτὰ τοῦ ἀθροίσματος συμπετάλων δικυτυλλιδόμων, τῶν ὁποίων ἀνθὴ κῆρβησαν εἰς τὸ ἡλεκτρον τῆς ὀλγοκαίλου διαπλάσεως.

ἀνδρόμεος-ας ἀνθρώπινος : Ἰλ.Υ100 χρόος ἀνδρόμεος, Ὁδ.1297 ἀνδρόμα κρέα, Ἀπολλ. Ρ1,258 αὐδὴν ἀνδρόμενν, Γρηγ.Ναζ.2,44,124 ἀνδρόμελς γενεὴς φύσις || Ἡσ. « ἀνδρόμεον ἱμῶνον Κρήτες ».

ἀνδρόμελκης-ους-ες ὁ ἀνδρὸς μῆκος ἔχων : Ξεν. Ἑλλ.3,23 σταχυρῶματι ἀνδρομήκει δυντὶ, Παυλῶ. 10,46,3 τὸ βάθος ὡς ἀνδρόμελκας, Σουίδ.2,224 Β « Κόρβας » πλινθίων τι μέγα ἀνδρόμελκας ».

άνδρoμνηκιατός-ον Πάπ. ὁ ἔχων μήκος άνδρ-
κού άναστήματος.
άνδρoμνηρον [τό] ἡ -ήρον τό άνδρoμνητόν βλ.λ.
άνδρoμνηρόν [ό] ἡ -όμνηρον, τό άνδρoμνητόν βλ.λ.
άνδρoμνητόν [τό] ἄ. άνδρoμνηρον ἡ -ήρον «σύ-
σπαστον ἔχειρίδιον τραγικόν» (άναδρoμνητόν),
ἴτοι ἔχειρίδιον στομυόμενον, οὐ ἡ λεπία πιεζα-
μένη ἐπὶ τοῦ σώματος ὑπεχώρει εἰς τήν λαβήν,
χρησιμοποιοῦμενον ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸς παρό-
στασιν φόνου: 'Ἡσ. ἐν λ. «ἀήτητον σύσπαστον
ἔχειρίδιον παρὰ Ταραντίνοισι».
άνδρoμνίδα [ή] δημ. κ. άνδρoμνίδα κ. άντρομνίδα
ἡ άνδρομνίς [π. 'Ορειθασιφ.] είδος μαλλίνου κλυ-
νοσκεπάσματος πολυχρόου, προῖδον οικιακῆς ὕφα-
ντουργίας || κ. τάτης λεπτός, ζωηρόχρoμος,
ὁμοίως κατασκευῆς, χράμι, κλίμι, ἄ. άνάπλι:
άνδρoμνίδας Τριπόλεως, Τρικκάλων, Μακεδoνίας.
άνδρoμoίος-ον μον. ὁ άνδρὶ ὁμοιος.
άνδρoμoρφος-ον μτγν. κ. μαν. κ. δημ. ὁ άνδρὸς
μορφὴν ἡ σώμα ἔχων: 'Απολλοδ.1,6,3 ἢ δ' αὐτῷ
τά μὲν ἀκρι μὴρῶν ἀπλεστον μέγθος άνδρoμoρ-
φον, Εὐστ.σχόλ. 'Οδ.1571 ἔχων δὲ τὴν άνδρoμoρφον.
άνδρoμoρφως ἑπίρρ. μον. κατὰ τρόπον άν-
δρoμoρφον βλ. λ.
άνδρoμος-ον μτγν. ὁ άνδρῶδης: 'Αρκάδ.61,12.
άνδρoνομοῦμαι-τομαι μέσ. ἔχω άνδρὸς ἔ-
παρσιν, ἀλαζονεύομαι: Μάρκ. 'Αντών.15,14 εἴτα
αἰεὶ άνδρoνομοῦμεναι ἡ χαλεπαίνοντες (διορθ.
ἀδρυνόμεναι).
άνδρoνους-ος-ους μαν. ὁ νοῦν άνδρὸς ἔ-
χων, ἐμβριθής, συνετός: Μανασ.Χρον.5704.
άνδρoνόμοιος-α-ον μον. ὁ ὁμοιάζων πρὸς
άνδρα: Τζέτζ.Μεθ' 'Ομ.370 Κασσάνδρη δ' ἀρ-
έην βασιτ' ὄμῃας άνδρoνόμοιος.
άνδρoπαγής-ους-ές ὁ στερρότητα, σταθερό-
τητα άνδρικήν ἔχων: 'Αμειβοχ.12 ἴνα εἰς τέλειον
φρόνημα καὶ άνδρoπαγὲς μεταποιήσας.
άνδρoπαγῆς [σι]- νεώτ. ζωολ. πτηνά τῆς οἰκα-
γενείας τῶν θυμελιδῶν, Ἰθαγενή τῆς 'Αφρικῆς.
άνδρoπαγίς-αιδός [ό] Σχόλ.Αισχ. «ἡ ὁ παῖς ὁ
νεωστὶ εἰς άνδρα ἑλθὼν ἡ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ
άνδρείας ὢν»: 'Ἡσ. «άνδραῖόμενος ἦδη πῶς ἡ
άνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς».
άνδρoπαλδ-άω δημ. ἐργάζομαι, ἀγωνίζομαι,
προσπαθῶ καρτερικῶς ὡς άνήρ: ὅλη νύχτα άν-
δρoπαλθεὶς στὲ κεφάλι τοῦ ἀρρώστου.
άνδρoπoλαστία [ή] ἡ πλάσις άνδρῶν, τὸ πλάττειν
ἐκ μαλακῆς ὕλης άνθρώπους: Διον.'Αρ.'Επ.9,468.
άνδρoπoληθῆαι [ή] πληθος άνδρῶν: Αἰσχ.Πέρσ.
235 πάρεστιν αὐτοῖς άνδρoπoληθῆαι στρατοῦ.
άνδρoπoληθῆς-ής-ές νεώτ. ὁ πληθὺς άνδρῶν:
ἀγορά άνδρoπoληθῆς.
άνδρoπoληθός-ός [ή] νεώτ. ἡ άνδρoπoληθῆαι βλ.λ.
άνδρoπoλoυτός [ή] μον. γυνή ἐκ τοῦ ἀποθα-
νόντος συζύγου πλάθον ἔχουσα: Παλλάδ.Β Χρυσ.
8,286,43 χήρα μὲν, άνδρoπoλαυταὶ δὲ, 1 β.ε.μ. αἱ
πολλὰς άνδρας ἔχουσαι, αἱ πλούσιαι εἰς άνδρας].
άνδρoπoληθίς-ως [ή] νεώτ. τὸ ἔχειν ἀξιώ-
σεις ἡ συνήθειας, συμπεριφορὰν άνδρῶν, ἐπὶ παι-
δῶν ἡ γυναικῶν: 'Αστου24,9,91 ἡ ἐν παιδικῇ ἀκόμη
ἡλικίᾳ άνδρoπoληθίς.
άνδρoπoποιός-όν κ. νεώτ. ὁ ἐμπνέων άνδρικήν
φρόνημα: Πλούτ.'Η8,334 Ε μοιαισθὲν κασμών ὡς
άνδρoποιόν, άνδρoποιὸς ἐκπαίδευσις, -ἀσκεσις.
άνδρoπoποιoμαι-τομαι νεώτ. ἐπὶ γυναικῶν, ἔχω
ἐξιώσεις, ἡ συνήθειας άνδρικής: 'Αστου6,9,94 άν-
δρoποιoῦνται αἱ γυναῖκες ὅλας ἐν.
άνδρoπoπoρoς [ό] κ. -ορνος ὁ παρνευόμενος
άνήρ, ὁ κνισαδός.
άνδρoπoρoφωρετός-εως [ό] άνδρoκοχγλυευτήςβλ.λ.
άνδρoπoρoπῆαι [ή] νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις άν-
δρoπoρoπῆς βλ. λ.

άνδρoπoρoπῆς-ους-ές μον. κ. νεώτ. ὁ άνδρὶ
ὁμοιάζων, ὁ εἰς άνδρα πρῆπων, ἀρμόζων: Κυ-
ρῖλλ.Αλ.5,522 Δ άνδρoπoρoπῆς καὶ ἔρρωμένον,
Γρηγ.Νοζ.1,49,9 άνδρoπoρoπῆς τὴ καὶ άνιoπoρoπῆς,
-άνδρoπoρoπῆς μορφή, -συμπεριφορά.
άνδρoπoρoπῆς ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον άν-
δρoπoρoπῆς βλ. λ.
άνδρoπoρoπoς (-η-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἔχων πρόσωπον, χαρακτηριστικὰ άνδρὸς: άν-
δρoπoρoσση γυναικά.
άνδρoπoρoρoς-ον ὁ μὲ μορφήν άνδρὸς: Πλούτ.
'Η8,1123 Β βουγενή άνδρoπoρoρoς 'Ἡσ. «άνδρo-
πoρoς άνδρoπoρoσσωπον».
άνδρoρoγυν-ωνος [ό] νεώτ. βοταν. ποσῶδες,
πολυετές φυτὸν νομευτικόν, τῆς οἰκογενείας τῶν
ἀγρoστικῶν, διακρινόμενον εἰς πολλὰ εἶδη, ὅν
τινα χρήσιμα βιομηχανικῶς, δημ. ἀσπρόχορτο,
ἀνέλφι, ἀλφάδι, λεμίδι.
άνδρoρoσῆς [ό] ὁ άνδρoρoσῶν βλ.λ.
άνδρoρoσῶν-ωνος [ό] ὁ μεγάλην ἀσθήν (πέος)
ἔχων, ἐπὶ τοῦ Πριάπου, ἄ. άνδρoρoσῶν: ΑΒ
394,5 «μεγάλα ἔχων αἰδοῖτα».
άνδρoρoσῶν [τό] κ. νεώτ. κ. άνδρoρoσῆς [ό]
ἀγριον πῆληνον βλ.λ.: Διοσκ.3,173 «ὁδύνος λε-
πτόκαρπος φρυγανώδης, πεπονημένος τὰ ραβδίδια,
φύλλα τριπλασιασάνα τοῦ πηγῶν, ὁ τριφθένα οἰ-
νώδη χυλὸν ἀφίησι» || νεώτ. περιήλητ. γένος
φυτῶν θαμνωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ὑπερικοει-
δῶν ἐν 'Ελλάδι άνδρoρoσῶν τὸ φαρμακευτικόν
(τὸ ἀνωτέρω τοῦ Διοσκ.) ἔχον φαρμακευτικὰς [ιδιο-
τήτας κ. άνδρoρoσῶν τὸ τρέγιον διακοσμητι-
κόν, δημ. λευκνῶχορτο.
άνδρoρoσῆς-ους [τό] κ. νεώτ. φυτὸν ποσῶδες,
πικρὸν τὴν γεύσιν: Διοσκ.3,150 «ὁ πόα λεπτή, λε-
πτόκαρπος, πικρὰ, ἀσπυλλος, θυλάκιον ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς ἔχουσα περιεχίοντα σπέρματος», 'Ορειδ.
2,563,13 άνδρoρoσῆς [πόα] αὐτὴ τε καὶ ὁ καρπὸς
αὐτῆς πινόμενος» 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
ποσῶδων τῆς οἰκογενείας τῶν ἡρανθῶν.
άνδρoρoσῆςφυλλα [τά] νεώτ. βοταν. προσωμυ-
μία φυτῶν ἔχοντων φύλλα προσομοιάζοντα πρὸς
τά τοῦ άνδρoρoσῶν βλ.λ.
άνδρoρoστινί-ας [ό,ή] θηλ. κ. -ίδος -ίθημαι | ὁ
δ. άνδρας σπόμενος, βλάπτον, ὁ ἐπιλαβὴς εἰς
τοὺς άνδρῶνας: Αἴτλ.266,7 τίς ἐμψυχον άνδρo-
στινιν άνυσσε τέχνας;
άνδρoρoσῆςλαγχρoς-ον μον. ὁ ἔχων σπλάγχνα
άνδρική, φυκὴν άνδρικήν.
άνδρoρoσπορον [τό] νεώτ. βοταν. ζωοσπορίον
ἴδιον γένεσιν εἰς τὰ ἄρρενα ὄργανα τῆς ἀναπα-
ραγωγῆς τῶν φυτῶν, τὰ άνθηρίδια.
άνδρoρoσῆς-ους [ό] νεώτ. παλαιοφ. γένος
περιδοφύτων τοῦ ἀθροίσματος τῶν γυμνοσπέρ-
μων εὐρῶθεν ἐν ἀπολιθώσει.
άνδρoρoσῆςμμι [τό] νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰ-
κογενείας τῶν μῆλοδορoκινῶν.
άνδρoρoσῆςφoς-α-ον ὁ ὡς ὀνήρ ἐν συνουσίᾳ
ἐνεργῶν || κ. περὶ γυναικῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἀισχρ.
σημ.: Μενεβ.4,358 καὶ πόρνος τριβίδος άνδρo-
σῆςφoς ἔργα τελoύσας.
άνδρoρoσῆς [ή] ἡ άνδρεία: Εὐσεβ.Πρ.5,28,223
διὰ τ' άνδρoρoσῆς ἔρατης, κερῆς ὁ ὁμοιοῖται.
άνδρoρoσῆςγειν [τό] ὁ τόπος ἐνθα σφάζονται
άνδρες: Αἰσχ.'Αγ.1092 άνδρoρoσῆςγειν καὶ πε-
δορρανήτριον (διορθ. άνδρας σφoγειν).
άνδρoρoσῆςγῆ-γγος [ή] σφιγξ ἔχουσα μορφήν
άνδρὸς ὡς ὁ ἀρχαῖος τύπος σφιγγός κ. οὐχὶ γυ-
ναῖκος: 'Ἡρ.2,175 κολοσσός, . άνδρoρoσῆςγῆς.
άνδρoρoσῆςτῆς [ή] Παν. κ. άνδρoρoσῆςτῆς ἡ
τοὺς άνδρας σφάζουσα, ἐπὶθ. τῆς 'Ισιδος.
άνδρoρoτῆς τῆς [ή] νεώτ. ἡ άνδρoτῆς βλ.λ. άν-
δρoκότης 2) ἡ άνδρική ἡλικία.

ἀνδρότης-τήτος (ή) ἀνδρικότης, δύναμις, ρώμη, ἀκμή (Ισοκρ. ἀδρότης βλ. λ. : 'Ιλ.Χ.363 φυχή... 'Αιδόσδε βεθέηκει... 'Αιπαυδ' ἀνδρότητα και ἤθην, οὐτ.Ω.6 Πατρόκλοιο ποθέων ἀνδρότητα τε και μένος ἥν' 2) γενναϊότης, εὐψυχία, ἀνδρεία : Φίλυτος π. Στοδ.4,23,61.

ἀνδρότομα (ή) νεώτ. βοταν. ἐπονομασία φυτῶν τινῶν, τῶν ὁποίων οἱ στήμονες εἶναι διηρημένοι εἰς δύο τμήματα.

ἀνδροτομία (ή) νεώτ. ὁ εὐνοχησμός βλ. λ. **ἀνδροτομή**-έω μτγν. εὐνουχίζω ἄνδρα : Σέξτ. π. γραμμ.289,280 τὸν πατέρα ἡνδροτόμησε.

ἀνδροτόξτης (ὁ) μυν. ὁ τοξεὺς ἀνδρας : Νικήτ.Εὐγεν.4,380 ἔρωτος ἀνδροτοξίου.

ἀνδρότριχη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κυπεριδίων.

ἀνδρότυχης (ή) -ές ἡ ἀξίωμένη ἀνδρός, ἡ συζύγου τυχερός : Αἰσχ.Εὐμ.960 νεανίδων τ' ἐπὶ πρᾶτ' ἀνδρότυχεῖς βίστευς δότα.

ἀνδροῦμαι-όμαι βλ. ἀνδρῶ.

ἀνδροφάγος-ον ἀνθρωποφάγος : 'Οδ.Κ.200 Κύκλωπος ἀνδροφάγοι' || κ. ὡς δν. ἐθνικόν 'Ηρ.4,18,106 μετὰ δὲ τὴν ἐρημον 'Ανδροφάγοι οἰκέουσι.

ἀνδροφαγῶ-έω εἶμαι ἀνθρωποφάγος.

ἀνδροφάρος-ον ὁ φερόν ἐπιφέρων εἰς ἄνδρα : Σοφ.Φιλ.266 τῆσδ' ἀνδροφάρου ἐχιδνῆς.

ἀνδροφονεῖς-έως (ὁ) μτγν. κ. μυν. ὁ φονεὺς ἀνδρῶν ἀνδροφόνος.

ἀνδροφονία (ή) ὁ φόνος ἀνδρῶν, ἀνθρωποκτονία : Ἀριστ.Λ.Η.Νικ.2,6.

ἀνδροφόνος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. -άνισσα ὁ φονεὺς ἀνδρας, κ. γεν. ὁ φονεὺς : 'Ιλ.Ω.224 'Εκτορος ἀνδροφόνου, 'Οδ.Α.261 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, 'Αρμ.φ.Αθην.228 C πρὸς τοὺς ἀνδροφόνους ἡδυποδῶλας, Μανει.1,136 ἀνδροφόνον σιδήρου, ΑΠ.11,60 ἀνδροφόνου φροντίς, Ζωνορ.Πλωσ.170 «ἀνδροφόνος» οὕτως λέγεται κἀν γυναικα τις κτείνει' || ὁ ἀποδειχθεὶς ἐνοχος ἀνθρωποκτονίας : Αὐα.11,6,38' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ τὸν ἐαυτῆς ἀνδρα φονεύσασα, ἡ συζυγοκτόνος : Πίνδ.Π.4,252 Λαμρινὴν τ' ἐθνεῖ γυναικῶν ἀνδροφόνων.

ἀνδροφόντης (ὁ) κ. ἀνδρείφοντης βλ. λ. : Αἰσχ. 'Επτ.572 τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως παρόδοτορα.

ἀνδροφονέω-έω φονεῖω ἄνδρα ἢ κ. γεν. φονεύω : 'Ινπ.Επιστ.1282,21 βασιλῆας ἀνδροφονέουσι, Στράβ.4,206 ἡδῆδὸν ἀνδροφονοῦντας, 'Ιω. Δαμασκ.1,468 β τὸν ἀνδροφόνον ἀνδροφονεῖν.

ἀνδροφονεῖω-έω νεώτ. τὰ ἀνδρικά | ἀντρίκια | φορέματα ἐνδύεσθαι, ἐπὶ γυναικῶν : Ἀκροπολ.18, 11,90 ἀνδροφονοῦσαι γυναικῆς ἐν Λονδίνω.

ἀνδροφροσύνη (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνδρόφρονος βλ. λ.

ἀνδρόφρων-ονος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνδρὸς φρόνημα ἔχων, περὶ γυναικός : Σοφ.ἀν.π.Στοδ.7,3,54 κατ' ὁρμὴν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

ἀνδροφυῆς-οὺς-ές ὁ ἀνδρὸς φυλὴν ἢ φύσιν ἔχων : 'Εμπεδ.π.Αὐλ.21,6,29 ἀνδροφυῆ βοῦκα.

ἀνδροφυκτις-ίδος (ή) εἶδος κόγχης : 'Επὶ χορμ. ἀν.28,40 (κόχχοι) τῶς ἀνδροφυκτικῆς πάντες ἀνδρῶνποι καλέονθ'.

ἀνδροφυλάκιον (τὸ) 'Επιγρ. τόπος, κτήριον φυλακῆς ἀνδρῶν.

ἀνδρόφρωνος-ον ὁ ἀνδρὸς φωνὴν ἔχων, περὶ γυναικῶν : 'Αθην.9,384 ἡ δ' ἀνδρόφρωνος Γνάβαινα γελᾶσασα (Ισοκρ. ἀνδρόφρωνος).

ἀνδροχωρίστρα (ή) δημ. ἡ χωρίστρα, ἀπομακρύνουσα τὸν ἄνδρα ἀπὸ τῆς συζύγου του, ἡ προκαλοῦσα χωρισμὸν ἀνδρὸς γυναικός, οἷον δι' ἐρωτικῆς γοήτειας, διὰ ραδιουργίας κττ., ὁ ἀνδρὸς γυνωχιστρίστ' ἐν χρ. κ. ὑβριστικῶς.

ἀνδρόαλα (ή) βοταν. γένος φυτῶν θαμνωδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κικωροειδῶν : τὸ ἐν 'Ελλάδι εἶδος ἀνδρόαλα ἡ ὀδοντωτὴ εἶναι πόα πολυετής, πολλοχοῦ λαχανευομένη.

ἀνδρῶαλα (ή) ἡ ἀνδρόαλα βλ. λ.

ἀνδρόνομοι μτγν. κ. μυν. γίνονται ἄνδρες, ἀνδροῦμαι βλ. λ., λαμβάνω θάρρος, ἀποφορεσιτικότητας, τάλην εἰς ἄνδρα ἰδιόζουσαν, ἀνδρικήν : Δωρόβ.Διδασκ.813 C εἰ δ' ἀνδρυνθῶσι καθ' ἡμῶν.

ἀνδρῶ-ὸς καθιστὰ τινὰ ἄνδρα, ἐκτρέφω, ἀνατρέφω τινὰ μέχρις οὗ γῆνη ἄνθρωπος : Πλούτ.'Ηθ.490 Α τὸν ἐκείνου παῖδα θρέφας καὶ ἀνδρῶσας, ΑΠαλ.7,418,2 ἡνδρῶσα δ' ἱερά δεξιάρχη με Τύρος' 2) διδῶ εἰς τινὰ ἀνδρὶκὸν φρόνημα, θάρρος, εὐψυχίαν, καρτερίαν : Λυκοφρ.176 Μύρμων τὸν ἐξέπειον ἀνδρῶσας στρατῶν' 3) κ. νεώτ. ἀνδρῶμαι' κ. ἐν μέσ. σημ. γίνονται ἄνθρωποι, φθάνω εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν : Πλάτ.Συμπ.162 Α' ἐπειδὴ ἀνδρυνθῶσι, 'Αριστ.'Ηθ.10,9 ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶθεντας δεῖ ἐπιτηδεύειν τὰ αὐτὰ, -ἀνδρῶθεις κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν' 4) μτφ. ἔχω ἀνδρικήν, ἀρίστην ἢ ἀ. γενναίαν ὕψην, ἐκφορᾶν : Μάχ.π. 'Αθην.8,341 C τοὺς διθυραμβοῦς... καταλιμνήσαν ἡνδρῶμενους, Λουκ.'Ερ.32 ἴν' ἡ πέσινα πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται' || κ. νεώτ. κτῶμαι ἢ παρ' ἄλλου λαμβάνω ἀρετὰς ἀνδρός, ἀνδρικός : Συνοδ.συλ.Βατ.4,22 πῆστις εὐσεβείας ἡνδρῶσαςτο' 5) κ. μυν. ἐπὶ γυναικῶν, λαμβάνω ἀνδρὸς πείραν, ὑπακούεσθαι, αὐτῶ μετ' ἀνδρός : 'Αρβρ.58 Ε τῶν δὲ ἡνδρῶμενων γυναικῶν αἱ στείραι ταῦτα πάσχουσι, Πλούτ.'Ηθ.288 Β αἰσχυνομένων ἀνδρῶσθαι πρὶν ἢ τὸ παιδικὸν ἀποθέσθαι παράσημον' || διακομιθεῖται : Τζέτζ.Γραμ.Ανέκδ.3,355,25 ταῖς ἱεραιαῖς ταῦτας ἀνδρῶθεις αἱτο φθαρείσας, Φωτ.σχολ. «ἡνδρῶμένη παρθένος ἡ γεγαμημένη».

ἀνδρῶθης-ες κ. νεώτ. ὁ τὸ εἶδος, τὴν μορφήν ἀνδρικός : Ἀριστ.'Ηθ.Ν.9,11 ὁ ἀνδρῶθης τὴν φύσιν' || ὁ κατὰ τὴν ἐμφάνειαν, τὴν ἑκφορᾶν ἀνδρικός : Πλούτ.'Ηθ.456 F ὡς οὐκ εὐγενής, οὐδὲ ἀνδρῶθης, Λουκ.'Ικαρομ.2 σκυθρωποὶ καὶ ἀνδρῶθεις τὸ βλέμμα' || ὁ κατὰ τὸ ἥθος, τὸ φρόνημα, τὴν φυλὴν ἀνδρικός : Ἀριστ.Πολ.5,7 ὅταν ἀνδρῶθης τις ὦν μὴ μετέχῃ τῶν κοινῶν, Διον.'Αλ.Ρωμ.7,9 ἀνδρῶθεις φρόνημα' || κ. παρὰθ' : 'Αριστ.Ρητ.2 C17 φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρῶδέστεροι εἰσι τὰ ἤθη αὶ δυνατόντων τῶν πλουσίων' || γεν. ἰδιῶν εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός, γενναίος : 'Ισοκρ.5,76 ἀνδρῶδέστερας καὶ πλεόνους ἀξίας, Θεόφρ.π.Σουῖδ.Κυφελ. εἰς ἀνδρῶδέστερα καταδανῶμεντες.

ἀνδρῶθως ἐπὶ ἄνδρα κατὰ τρόπον ἀνδρῶθῃ βλ. λ. : 'Ισοκρ.Παναθ.239 Β ἀνδρῶθως ἐν ἐαυτοῖς | ταῖς συμφοραῖς | διακείμενους, Κλήμ.'Αλ.Στρωμ.5,11,70 ἀνδρῶθως ἀναστρεφόμενους' || κ. παρὰθ' : 'Ξεν.'Αποιν.5,81 τὴν κατὰ γυναικῶν τοῦ θανάτου... ἀνδρῶθῆσθαι ἐνεγκῶν.

ἀνδρῶν-ῶνος (ὁ) κ. νεώτ. ἰων. ἀνδρῶν, ποι-εῖων τὸ διὰ τοὺς ἄνδρας τμήμα τῆς οἰκίας : τὸ διὰ κατοικίαν καὶ δι' ἐστιάειαν τῶν ἀνδρῶν διαμέρισμα, (συνθετ.) τὸ ἰσθγιον τῆς οἰκίας : ὁ ἀνδρυνίτης (ή) ἀνθρ. γυναικῶν (ὁ), γυναικυνίτης (ή) κ. νεώτ. -ίτης (ὁ) : 'Ηρ.1,34 ἀκόντια... ἐκ τῶν ἀνδρῶνων ἐκκομίσας, Αἰσχ.'Αγ.243 πατρός κατ' ἀνδρῶνας ἐκτραπέζους, 'Αριστφ.'Εκκλ.6,76 τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιῶν' Σουῖδ. ἐνδρῶνων οἶκον ἐνθα οἱ ἄνδρες ἐῖδωσιν ἀθροίζεσθαι, ΑΠαλ.9,322,7 παστάδα τις τοιοῦτο καὶ ἀνδρῶνινα καὶ οὐλᾶν κοσμεῖται.

ἀνδρῶνιον (τὸ) 'Επιγρ. ὁ ἀνδρῶν βλ. λ.

ἀνδρυνίτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνδρῶν βλ. λ.

ἀνδρυνίτις-ίδος (ή) ἀπτ. ὁ ἀνδρῶν βλ. λ. : Αὐα.

Έρωτ.9 οικίδιον ἔστι μοι διπλαῦν, ἴσα ἔχων τὰ ἄνω τοῖς κάτω, κατὰ τὴν γυναικωνίτην καὶ κατὰ τὴν ἀνδρωνίτην.

άνδρωνυμικός-ή-ον μτν. γραμμ. ὄνομα εἰς ἄνδρα ἐπιθετικῶς μεταδιδασθέν, ἰδίως ὄνομα χαρακτηριστικόν ζώου, οἷον πῶλος, σκύμνος· || τὸ ἐκ θηλ. ὀνόματος προερχόμενον ἀρσ. τοιαῦτον, οἷον Δημήτριος - Δημήτριος· || κ. γεν. τὸ ἐξ ἄλλου ὀνόματος σχηματισθὲν κύριον ὄνομα ὡσεὶ ἐπιθετικῶς, οἷον Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος Σουῖδ. ἐν λ. Ἐμμήτριος καρπός· πάντα τὰ τοιαῦτα ὀνόματα τοῖς ἀνδρωνυμικαῖς.

άνδρωνυμιαν (τό) ἄνδρός κύριον ὄνομα· Ὁεογνώστ.Καν.9.22 Λαιποδίας ἀνδρωνυμιαν [δ. γρ. -ιος] ἑνός τῶν Ἀθηνῶν ἐπιφώνων.

άνδρωνυμος-ον ὁ ἀνδρός ὄνομα ἔχων [ἀμφ.]. **άνδρωνυμῶ-έω** σχόλ. ἔχω ὄνομα ἀνδρός. **άνδρφος-α-ον** κ. μιν. ὁ εἰς τοὺς ἄνδρας ἰδιόζων, ὁ διὰ τοῦς ἄνδρας προσφώνων, προσωρισμένος, χρήσιμος· Μουσάν.π.Στοδ.54 τὰ μὲν ἄνδρῶα καλεῖται τὰ δὲ γυναικεῖα, Νεοπ.βλ.Συμ.1,154 Εἰς δύο λουτρά, ἓν ἀνδρῶν καὶ ἓν γυναικείων· || ὁ τοῦ ἀνδρός, ἀνδρικός, ὁ ἰδιόζων εἰς ἄνδρα· Γαλην. 2.888,4 τῆς ἀνδρῶας κύστεως· σχολ. ὁ ἀνδρεῖα ἐσθλήματα ἴστω ἀνδρῶα πρὸ πάντων· ἀνδρῶα δὲ οἰκήματα τὰ ἐμπεριέχοντα ἄνδρας.

άνδρως-εως (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐν τῇ μτφ. ἄνδρ. ἀνδρικού, τοῦ γενναίου, τοῦ εὐθαράτου· Ἀσκαρ.Λυχ.86 ἀνδρῶας φρονιμῶν.

άνε ὁ κ. ἀνέν κατ' ἐπέκτ. ὁ ὑπόθ. σύνδεσμος ἀν, ἰσχυροῦσθαι συνήθ. τοῦ καί, ἐάν, ἐν ἰσως, ἀν τυχόν· Ἐρωτοκρ.8.1950 καὶ ἀνέν καὶ πέσω χάμω· || κ. ἀνευ ἀκολουθίας τοῦ καί· αὐτ.Ε.1361 καὶ ἡ δρυγὰ σου ἀνέν κράτῃ ἀκόμη βασιλιά μου.

άνεατός-ον ὁ μὴ ἐπαναγενόμενος νέος, ὁ μὴ διὰ μερίμνης ἄλλου ἀνακαίνισθεις, ἀνανεοθεῖς, βελτιωθείς· Στράδ.11,502 ἀνεατός γῆ (ἡ μὴ ἀροθεῖσα, ἡ χέρσος).

άνεβα (τοί) ὁκλίτ. δημ. τὸ ἀναβαίνειν, τὸ ἀνέβα-σμα βλ.λ.· || ἡ ἀνωφέρεια· τὸ δύσκολο ἀνέβα, βαρεθῆκα τ' ἀνέβα καὶ κατέβα, παροιμ. εὐκόλα τ' ἀνέβα τοῦ λαγοῦ, σκουνητοφλα τὰ κατέβα.

άνεβάζω δημ. κ. ἀνιβάζω, ἀόρ. κ. ἀνίβασα, παθ. ἀνεβάστηκα, μτχ. ἀνεβασμένος ἀνι-βάζω, φέω, κομίζω τι ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω· ἀνεβάζω τὸ σεντούκι, - μοὺ ἀνέβασαν τὰ ἐπιπλά στοὶ καὶ ναυάργιο ἀπ' αὐτοῦ, - ἀνεβάστηκε τὸ πιάνο· || τὸ παθ. -σμαι κ. ὑψώνομαι· εἶχε τὸ γιάκα ἀνεδοσμένο (ὑψωμένο)· 2) κ. μτφ. ὑψώνω, ἀνατιμῶ, ὑψώνομαι· ἀνέβασαν τοὺς φόρους, - τὴν τιμὴν τοῦ φωμιοῦ, - τὴ λίρα, - ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἀνεβασμένα· || τιμὴ πῖνα ἐξαίρετως ἡ ὑπὲρ τὸ δέον· φρ. τὸν ἀνέβασα στο κεφάλι μου πάντα | τοῦ ἀνέβαινε ἐξαίρετον μὴνι· || [ἀμεταβ.] φουάκων, λαχανιάζω.

άνεβατός-η-ο δημ. ὁ ἀνάβατος βλ. λ, ἀβαθής, ρηχός· ἀνέβαθα νερά· || μὴ βαθυλός· ἀνέβαθα πιάτο, παροιμ. στὸ φτωχὸ καὶ στὸ κοπέλι δίνοιν ἀνέβαθο σκουτέλι.

άνεβάθρα (ή) δημ. τὸ βάθρον βλ. λ. **άνεβαίνω** δημ. ἀνοβαίνω βλ.λ.· Χρον.Μωρ.83 καὶ ἀνέβηκαμε ἀπάνω, δημ. αἰνῶνι ἀνεβαίνει καὶ ἀνεβαίνει καὶ ὅλο κατεβαίνει [ὁ ἀνθρωπὸς καθ' ὁ γυρόσκιον], παροιμ. καβάλα ἀνεβαίνεις ἀπὸ βουνὸ σὰν ἔχρς καὶ μουλάρι καὶ σαμάρι, δ.διστ. ἀνέβαινα κατέβαινα τ' αἰ Γιωργῶν τὴ σκάλα· || μτφ. ὑψώνομαι· φρ. ἀνεβαίνει ὁλόενα [προοδεῖ, ἀναδύκεται]· || ὑπερτιμῶμαι· ἀνεβαίνουν τὰ τρόφιμα [αἱ πρὶν τὴν τρῶσιν].

άνεβάλλουσα (ή) δημ. ἡ ἀναβάλλουσα βλ. λ.

άνεβασή (ή) δημ. κ. ἀνεβασιά ἀνωφέρεια, ὁδὸς ἀνωφερής, πλοῖα· ὁ δρόμος μας ἔχει ἀνέβασή.

άνεβασιά (ή) ἀνωφέρεια, ἀνεβασή· στὴν ἀνεβασιά τοῦ βουνοῦ· || τὸ ἀνέβασμα βλ.λ.

άνεβασμα (τό) δημ. [ἀνεβαίνω] ἡ ἀνάβασις, τὸ ἀνέρχεσθαι, πορεύεσθαι ἐκ χαμηλοτέρου τόπου εἰς ὑψηλότερον· τὸ ἀνέβασμα στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, - στὸ βαπόρι, - κουράζομαι στ' ἀνέβασμα τῆς σκάλας· 2) τὸ ἀνυψοῦσθαι, ἐπὶ ζύμης, ἀρτου κτλ., φουσκῶμα· κόπηκε τ' ἀνέβασμα τοῦ φωμιῶ· 3) μτφ. ὁ ἀναδιδασμός, ἡ κοινωνικὴ ἀνυψώσις τινος· τ' ἀνέβασμά του στὴν πολιτικὴ, - παροιμ. τ' ἀνέβασμα ἔχει καὶ κατέβασμα·

4) ἀνωφέρεια, ἀνεβασιά, ἀνωφερὴς διοδός· ἐν ἀνέβασμα θὰ περάσης κ' ἐπειτα εἰν ὅλο κατὰφορος, - διαβήκαμε ἀπὸ ἐν' ἀνέβασμα· 5) ἐπὶ ἡ δύσπνοια, τὸ ἄσθμα, τὸ φουσκῶμα· ὑποφέρει ἀπὸ ἀνέβασμα· ὁ [ἀνεβάζω] ἡ μετακόμισις ἀπὸ χαμηλοτέρου τόπου εἰς ὑψηλότερον· τὰ ἀνέβασμα τῶν ἐπιπλῶν, - τὸ ἀνέβασμα τῆς κάσας ἀπὸ βαπόρι [ἡ φορτώσις].

άνεβασμένος-η-ο δημ. ἡ παθ. μετοχὴ τοῦ ἀνεβάζω βλ.λ., ὡς οὖσ. ἀν μτφ. οἱ ἀνελθόντες ἐκ περιωπῆς, εἰς ἀμύζουσιν αὐτῷ ἡ ἐπιδικωμένην ὑπ' αὐτοῦ θέσει, συγγ. φτασμένος· || ζῦμη ἐπαρκῶς ὑφωβείσα καὶ ἐτοίμη πρὸς ὕψαν· τὰ φωμιά εἶναι ἀνεβασμένα.

άνεβασμός (ὁ) δημ. α. ἀνέβασμα ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνεβαίνω βλ.λ., ἡ τοῦ ἀνεβάζω βλ.λ.· γιὰ τὸν ἀνεβασμό μας στὸ βουνὸ χρειάστηκαν πολλές ὥρες, ὁ ἀνεβασμός τῆς κάσας, - τοῦ πιάνο, - τῶν ἐπιπλῶν ἦταν δύσκολος. **άνεβαστήρι** (τό) δημ. τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἀνάβασις ἡ ἀνύψωσις, α. ἀνεβάστρα.

άνεβαστος-η-ο δημ. ἐπὶ ἀρτου, ὁ μὴ ἀνεβασμένος, ποὺ δὲν ἐφουσκώσας· ἀνέβαστα φωμιά.

άνεβαστός-η-ο δημ. ὁ ὑψηλός, εἰς δυσπρόσιτον τόπον ἀνάβας, ἀνεδοσμένος· ἀνεβαστός στὴν ἀκρὴ τῆς σκεπῆς, - στὸ πέντρο, - στὸ κατάρτι· 2) ὁ μὴ δυναμένος νὰ μετακομισθῇ, διὰ κυλίσματος, ἀλλὰ δι' ἑλξενος ἡ βαστοζόμενος εἰς τὰς χεῖρας, σκηκωτός· ἀνεβαστὸ ἦρθε τὸ πιάνο.

άνεβάστρα (ή) δημ. τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἀνάβασις ἡ ἀνύψωσις· ἡ ἀνεβάστρα τοῦ τελαρόν, - τοῦ πηγαθιοῦ [ὁ γερανός].

άνεβαστῶ-άω δημ. βαστοάζω, κρατῶ τὴ διὰ τῶν χειρῶν, σκηκωτός, βαστοάζω, κρατῶ ἢ ὑποστηρίζω τὴ διὰ τῶν χειρῶν ὑψηλῶ.

άνεβαστή (ὁ) δημ. ἡ δύσπνοια, τὸ ἄσθμα, ἀνέβασμα.

άνεβατίζω δημ. παρασκευάζω ζῦμην δι' ἄρτον ἀνεβαστῶν, ζυμώνω μὲ μαγιὰ καὶ μὲ ζεστό νερό, καὶ διχ μὲ κρού καὶ χωρὶς μαγιὰ.

άνεβαστός-η-ο δημ. ἐπὶ ἀρτου, ὁ ἐλξυμος, ὁ φουσκωτός, ἀντίθ. λειφός, ἄζυμος· 2) εἶδος ραφῆς, βελονιάς εἰς κεντήματα.

άνεδγαλτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνέβγαλτον βλ.λ.

άνεδγαλτός-η-ο δημ. ὁ δδγαλτός βλ.λ.

άνεδγαθεός-η-ο δημ. δδγαθεός βλ.λ.

άνεδοκατεβάζω δημ. ἀόρ. ἀνεδοκατέβασα, παθ. ἀνεδοκατεβάστηκα ἀνοδιβάζω καὶ καταδιβάζω τι κατ' ἐπανάληψιν· ἀνεδοκατεβάζω τὰ κάθρα πᾶσι βρῶ τὴ θέσιν τοὺς, - τρεῖς φορές ἀνεδοκατεβάστηκε τὸ πᾶνι τὸ καὶ κῆρυ· 2) μτφ. κάμνω διαδοχικῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἀντίμωσιν καὶ ὑποτίμωσιν· ἀνεδοκατεβάζου τὴς μετοχές, - τὴ λίρα, - τὴ δραχμὴ αἱ κερόσκόμοι.

άνεδοκατεβαίνω δημ. ἀνέρχομαι καὶ κατέρχομαι κατ' ἐπανάληψιν· ἀνεδοκατεβαίνω τὴς σκάλας πολλές φορές τὴν ἡμέρα, - ἀνεδοκατεβαίνει στὰ Ὑπουργεῖα· 2) μτφ. ἀμτθ. ἀνατιμῶμαι καὶ ὑποτιμῶμαι κατ' ἐπανάληψιν· ἀνεδοκατεβαίνει τὸ συνάλλαγμα, ἡ τιμὴ τοῦ φωμιῶ.

ἀνεβοκατάδασμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνεβοκαταβάλλω βλ. λ., ἡ τοῦ ἀνεβοκαταβαίνειν βλ. λ. : μέ κουράζει τὸ ἀνεβοκατάδασμα τῆς σκάλας. 2) ἡ ἀναφέρεσις καὶ ἡ καταφέρεσις ὑψηλοῦ τόπου περιληπτικῶς : τὸ ἀνεβοκατάδασμα τοῦ βουνοῦ, Ζερδ. τραγ. ΚΚ 77 καὶ μέσ' τ' ἀνεβοκατάδασματὰ πού ἀπλώνει τὸ ἐξάλληλου του. || κ. μτφ. τῆς τύχης τ' ἀνεβοκαταβάσματα || ἡ ἀνατίμησις καὶ ὑποτίμησις ἀξιών.

ἀνεβόλεμα (τὸ) δημ. ἀνηφορικὸς τόπος, ἀνωφερία : παροιμ. τὸ ἰσάδι γιὰ τὰ βόδια τ' ἀνεβόλεμα γιὰ τὰ γίδια, φρ. μῆλκα στ' ἀνεβόλεμα (ἤρρισαν αἱ δυσχερείαι).

ἀνεβόλιζω δημ. πορεύομαι εἰς ἀνωφέρειαν, παρῶν τὸν ἀνήφορο. 2) ἀντὶ γίνομαι ἀνηφορικῶς.

ἀνεβόλισμα (τὸ) δημ. κ. ἀνεβόλισμα ἡ εἰς ἀνωφέρειαν γοργὴ πορεία, ἡ ἀπλῶς πορεία : κόηκαν τὰ γόνάτα μου ἀπὸ τ' ἀνεβόλισμα.

ἀνεβόλιος (ὁ) δημ. κ. ἀνεβ- ἀραυρῶσις μῦς.

ἀνεβόρασε ποιητ. τρίτον ἐνίκον ἀορ. β' τοῦ ἀνήφορου ρ. βράχῳ ἐκρότησεν, ἐτρίβεν, ὥρμησεν ἰσχυρῶς, μετὰ πατάγῃ : Ἰλ.Τ.13 τὰ ἰεῦχεα) δ' ἀνεβόρασε (ἐβρόντησαν), Ὁδ.Φ.48 θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὄχλας ἅντα πτυσκομένη, τὰ δ' ἀνέβραχεν ἥτα ταῦρος (ἐμαύγρισαν, ἐτρίβαν).

ἀνεβροχία (ἡ) δημ. ἀναβροχία βλ. λ. ἀνομβρία : παροιμ. ἀνεβροχία τῆς χειμῶνιός καλοκαιριοῦ χαλάει (περὶ τὴν ἀντίδωσι), - στὴν ἀνεβροχία καλὸ 'ναὶ καὶ τὸ χαλάει.

ἀνεβρυτά ἐπίρρ. δημ. κ. ἀναβρυτά δι' ἀναβρύσεως ἢ ἐξ ἀναβρύσεως, ἐπὶ ὑδάτων.

ἀνεβρυτός-ῆ-δὲ δημ. ὁ ἀναβρυτός βλ. λ. ὁ ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀναδύων : νερά ἀνεβρυτά.

ἀνέβωσε ἰων. ἀνεβόησε.

ἀνέγγαυρος (-η)-α(ν) κ. δημ. ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς ἀγγασίαν βλ. λ., ὁ ἀποφυγὼν τὴν ἀγγασίαν, ἄλλως ἀναγγασίαν.

ἀνέγγιχα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνέγγιχα κατὰ τρόπον ἀνέγγιγο βλ. λ.

ἀνέγγιγος-η-ο δημ. κ. ἀνέγγιγτος ὁ ἀνέπαφος, ὁ μὴ θιγείς, οὗ οὐδέποτε ἐγένετο ἀκόμῃ χρήσις, ἐπὶ πραγμάτων : ἀνέγγιγο ἔμεινε τὸ φατ-τὰ χρήματα πού ἄπιστε εἶναι ἀνέγγιγα, - ἀνέγγιγο ἔχομε ἀκόμα τὰ βούτυρα.

ἀνέγγιχτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνέγγιχτο, ἀνέγγιγο βλ. λ.

ἀνέγγιχτος-η-ο δημ. κ. ἀνέγγιγτος βλ. λ. ἀνέγγιγος-η-ο δημ. ὁ ἀνέγγιχτος βλ. λ., ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀγγιγτος βλ. λ. : ἀνέγγιγο καρίτσι (τὸ μὴ ἐρωτικῶς διαπνευθέν).

ἀνέγγιγέ (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνέγγιγτου βλ. λ. ἡ ἀνέγγιχτου βλ. λ.2).

ἀνέγγιχτα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνέγγιχτον βλ. λ., ἀδίκτως.

ἀνέγγιχτος-η-ο δημ. ὁ ἀδίκτος, ὁ ἀνέπαφος, ὃν δὲν ἔχει τις ἐγγίσις, ἀγγιχτός || ὁ ἀνέκροτος, ὁ καινούργιος : ἀνέγγιχτη περιουσία, - ἀνέγγιχτα ρούχα || ἐπὶ γυναικῶν, ἡ παρθένος, ἡ μὴ ὑπ' ἀνδρὸς θιγείσα. 2) μτφ. ὁ μὴ πειραχθείς, ἐπικριθείς, σαρκασθεὶς, ἡ ὁ μὴ ἀνεχόμενος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πειραχθῇ : δὲν ἄπιστε κανένα ἀνέγγιχτο, - ἀνέγγιχτος, καὶ δὲ σηκώ-αὶ σταίτα, - κανένας πολιτικός δὲν εἶναι ἀνέγγιχτος.

ἀνέγγραπτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐγγεγραμμένος : ἀνέγγραπτος ὑποθήκη.

ἀνέγγραφός-ον νεώτ. ὁ περὶ οὗ, ἡ καθ' οὗ δὲν ὑπάρχει ἐγγράφος ἀποδείξις : Ἐγγρα. ἀνέγγραφα ἀδικήματα || νεώτ. ὁ μὴ ἐγγράφως ὁμολογηθείς : ἀνέγγραφος ὀφειλή.

ἀνεγγύητος-ον νεώτ. ὁ ἀνέγγυος ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ δὲν ἐδόθη ἐγγύησις.

ἀνεγγυήτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐγγυήσεως.

ἀνέγγυος-α(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὃν οὐδεὶς ἔδωκεν ἐγγύησιν, ὁ ἀνευ ἐγγυήσεως, ἀνεγγύητος : Διον.Αρ.224 αἱ δὲ οὗτε ἀνεγγύους ἀποήσαν τὰς μίξεις || ἀφερέγγυος : Νονν.Δ.6,106 ἀνέγγυον ἀρπαγα κοῦρης || ὁ ἀδέσβαιος, ἐπὶ ἀτραποειρικής καταστάσεως : Ἀνακρ.114 ὥρη γὰρ σ' ἐπέδρασαν ἀνέγγυος. 2) ἐπὶ γυναικός, ἀγαμος, ἀμνηστευτός : Δίωκ Κ.59,12 ἀνέγγυοι θυγατέρες (Πλούτ. Καίσι.14 οὐδὲ αὐτὴν ἀνέγγυον οὖσαν ἄλλα Φασίω καθωμολογημένην. 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δανείου ἢ ὀφειλῆς, ὁ ἀνευ ἐγγυήσεως ἐνυποθήκῃ ὁ ἀνευ ἐγγυητοῦ, ἀνεγγυήτος βλ. λ.

ἀνεγγύως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνεγγυήτως βλ. λ.

ἀνεγγυάτως ἐπίρρ. ἀολ. ἀνεκδεδῶς βλ. λ.

ἀνεγείρω κ. νεώτ. μέλλ. ἀνεγερῶ, ἀορ. ἀνεγείρω (νεώτ. κ. ἀνέγειρα), παθ. ἀορ. ἀνηγέρθην, ποιητ. ἀνηγέρθη, παθ. μτχ. ἀνεγερμένους ἐγείρω, σηκῶν : Ἰλ.Κ.138 Ὀδυσθα... ἐξ ἰθύνου ἀνεγείρω || Ἀριστ.Ὀρν.208 κἀνεγείρω τὴν ἀπιδόνα, - ἀνεγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, - ἀνεγείρω τὸν ἀσθενή, - ἀνηγείραν τὴν λιπιδύμενον κυρίαν || κ. παθ.σηκῶνται : ΑΠ.11,257,2 Ἐρμιογένη τὸν ἱατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνῳ οὐκέτ' ἀνηγέρθη. 2) μτφ. παρορμῶ διεγείρω : Πινδ.17,3 ἀνεγείρω κῶμον || παθ. : Πινδ.14,23 ἀνεγερόμενα ἰφάματα χρώτα λάμπει || ἀναζωπυρῶ : Πινδ.Ο.8,74 ἄλλ' ἐμὲ χρὴ νηματοῦσαν ἀνεγείροντα φράσαι. 3) κ. μτφ. ἐπιθαρρῶν, ἐξεγείρω, ἐρεθίζω : Ὁδ.Κ.172 ἀνεγείρω δ' ἑτέρους μειλίχιους. Ξεν.Ἰων.9,6 ἀνεγείραν θυμοειδές ἱπποῖν. 4) ἐπὶ οἰκοδομῶν, κτίζω : ΑΠ.9,693,1 τόνδε τύχης ἀνεγείρω δόμον, - ἀνηγείρω μέγανον, - ἐκκλησίαν, - οἶκον, - ἡ ἀγορὰ ἀνηγέρθη δαπάναις τοῦ δήμου.

ἀνεγείλω-ᾶν δημ. ἀναγελῶ βλ. λ.

ἀνεγερμένονος-ον ἐρηγοράς, ἀγρυπνος : ΑΠ.9,558 κύνας κοίτας ἀνεγερμένους ἐπτοίσεσαν θήρα.

ἀνεγέρων δημ. ἀναγέρων βλ. λ.

ἀνεγέρως-ως κ. νεώτ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνεγείρω βλ. λ. κ. ἀνεγείρωμαι : - ἀνεγέρως ἀπὸ τοῦ ὕπνου, - τοῦ παπτικῶτος φρονήματος, - τῆς δικαιοσύνης, - ναοῦ, - κτηρίου.

ἀνεγερτήρια (τὰ) μον. τὰ ἀναστάσιμα βλ. λ., ἐκκλησιαστικὸι ὅμοιοι εἰς τὴν Ἀνάστασιν : Νικήτ. Χων.409 Β ἀνεγερτήρια τοῖς εὐσεβοῦσιν ἤδετο. **ἀνεγέρτης** (ὁ) νεώτ. κ. ἀνεγερτής ὁ ἰδρυτής κττ. : Ἀδ.Κορ.Προλ.5 ἀνεγέρτης βιβλιοθηκῶν.

ἀνεγερτής (ὁ) νεώτ. κ. ἀνεγέρτης ἰδρυτής.

ἀνεγερτικός-ῆ-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἐξεγείρων, ὁ ἀφηνεζῶν : Ἐπιφάν.1,793 C || νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ κατ'ἀλλήλους εἰς ἀνεγέρσιν.

ἀνεγερτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεγερτικόν βλ. λ.

ἀνεγέρτος-ον μὴ ἐγερθείς, μὴ δυνάμενος νὰ ἐγερθῇ : Ἀριστ.ΗΕὐδ.1,5,6 καθ'αὐτὸν ἀνεγέρτος ὄπνον.

ἀνεγέρτος ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κατὰ τρόπον ἀνεγέρτον βλ. λ. : Ἀθανάσι.2569 Α τις εἶδεν ἐγερόμενον ἀνεγέρτους.

ἀνεγιάτρευτος-η-ο δημ. ὁ ἀνιάτος : ἀρρώστια ἀνεγιάτρευτη || ὁ μὴ νὰ ἰαθεῖς : πληγὴ ἀνεγιάτρευτη || κ. μτφ. ἀνεγιάτ- καμῶς, - πάθος.

ἀνεγκαινιάστος (-η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν ἔγνων ἐγκαινία, ἐπίσημος τελετὴ ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἐπὶ κτηρίου || εἰδ. κ. δημ. : ἀνεγκαινιάστη ἐκκλησία.

ἀνεγκαιρός-η-ο δημ. ὁ μὴ εἰς τὴν προσηκούσαν, εἰς τὴν ὥρισμένην ὥραν προσελθόν.

2) ὁ μὴ ἐγκαίρως γενόμενος : ἀνεγκαιρὸς βοήθεια στὸν ἀρρωστο, - στὸ πτωχόν.

ἀνεγκάλυπτος-ον Ἦσ. « μὴ κεκαλυμμένος ».

ἀνεγκάλυπτος ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ἀνεγκάλυπτον.

ἀνεγκαρτέρητος-ον ὁ μὴ δεκτικὸς καρτε-

ρίας : Φιλόδ. Πάπ. κακὸν διὰ τὴν πολυχρο-
ντητα ἀνεκαρτέρητον.
ἀνεγκαφαλία (ή) νεώτ. βιολ. τερατογενὲς δι-
ήλκυος χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ἐντελούς ἐλ-
λείψεως ἐγκεφάλου.
ἀνεγκέφαλος (ή) κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἐγκεφά-
λου, ἐπὶ τερατογενείας : Γαλ. 5, 119.
ἀνεγκαφαλοπενία (ή) νεώτ. ἡ ἀνεγκαφαλία
βλ. λ. 2) ἀτροφία τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἐλάττωσις
τοῦ ὅγκου αὐτοῦ.
ἀνεγκλησία (ή) κ. μων. ἐλλειψὶς ἐγκλήσεως,
μωφίης : Εὐσεβ. Πρ. 6, 224 D ἐν δὲ τοῖς κατὰ
φύσιν ἔχει τὴν ἀνεγκλησίαν.
ἀνεγκλησι ἐπίρρ. ἀνεγκλήτως βλ. λ.
ἀνεγκλητός-ον κ. νεώτ. ὁ καθ' οὗ δὲν δύνα-
ται νὰ γίνῃ ἐγκλησις, κατηγορία, μέμφις, ὁ ἀδόξος,
ὁ ἀμεμπτος : Ξεν. Ἀπομν. 2, 8, 5 ἀνεγκλητον διαγι-
νεσθαι, αὐτ. : Ἐλλ. 6, 1, 13 οὐκ ἴδην ἀνεγκλητος ἀν
δικαίως εἶπες || νεώτ. μων. ἀνεγκλητος πράξις
ἢ μὴ δυναμένη νὰ καταγγελθῇ εἰς τὴν Ἀρχὴν δι'
ἐγκλήσεως, ὅθεν ἢ μὴ ἀξιόπιστος 2) ὁ εἰρηγι-
κός, ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγείρεται ἀμφισβήτησις : Ξε-
ν. Περ. ἀνεγκλητον αὐτοὺν παρέχεσθαι.
ἀνεγκλητός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀ-
νεγκλητον βλ. λ., ἀκατηγόρητον, ἀμεμπτον : Δημ. 212, 8
ἀνεγκλήτως χρῆσθαι τῷ συμπεράσῃ || νεώτ.
ἀνευ ἐγκλήσεως, καταγγελίας : πολλὰ τῶν ὀδμη-
μάτων δὲν δίκαιον ἀνεγκλήτως (ἀνευ ἐγκλή-
σεως τοῦ παθόντος) 2) βεβαίως, ἀναμφισβητή-
τως : Ξεν. παραμεινέσσαν παρθένη ἀνεγκλήτως.
ἀνεγκλητισμός-ον νεώτ. ὁ μὴ εἰς τὸ κλίμα
τάπου τιὸς ἐξοικειωθείς, ὁ μὴ ἐγκλιματοθεῖς ||
ὁ μὴ δυναμένος νὰ ἐγκλιματοθῇ, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, ζώων, φυτῶν : ἡ Κορινθιακὴ σταφὶς εἶναι
εἰς πολλὰς χώρας ἀνεγκλημάτιστος.
ἀνεγκλητός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐγκλινων, μὴ ἐν-
δίδων, ἀκαμπτος, ὅθεν ἀμετάδελτος : Πλουτ. Ήθ.
2, 393 A τὸν αἰῶνα τὸν ἀκίνητον καὶ ἀχρονον
καὶ ἀνεγκλητον 2) γρομ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ὑποκαί-
μενος εἰς ἐγκλιν βλ. λ., μὴ ἐγκλινόμενος.
ἀνεγκλητός ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐγκλήσεως τό-
νως : Ἀδ. Κορ. 22.
ἀνέγκοπος-ον μων. ἀνεμπόδιτος, ἀνέκοπος.
ἀνεγκόπτης ἐπίρρ. ἀνευ διαταγῆς, ἀνευ
δοσχερείας : Ἀέτ. 8, 38 ἀνεγκόπτης λαλεῖν.
ἀνεγκρατῆτης ἐπίρρ. μων. ἀνευ κρατήσεως,
ἀπεριόριστος : Νικηφ. Βοτανειάτ. Χρυσόδουλ. λή-
φεται ἀνεγκρατῆτης καὶ ἀνυστηρῆτης.
ἀνέγκυος (ή) μων. ἡ μὴ ἐγκυμονοῦσα, μὴ ἐγκυος.
ἀνεγκυμιαστος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὅμ. ὁ μὴ
ἐγκυμιασθεὶς : Ἰσοκρ. 204 A ἀνεγκυμιαστον τὴν
πόλιν, Ἰωσηφ. Αἰ 4, 6, 13 τὴν τοῦ νομοθέτου γυνήν
μὴ παρελθεῖν ἀνεγκυμιαστον, -ἀνεγκυμιαστος
ἡρωϊσμός.
ἀνεγκυμιαστος ἐπίρρ. ἀνευ ἐγκυμιασμοῦ βλ. λ.
ἀνέγλυκα ἐπίρρ. ὅμ. ἀγλυκα, χωρὶς γλύκας.
ἀνέγλυκας-η-ο ὅμ. ὁ μὴ ἐπαρκῶς γλυκύς,
ἀγλυκός : ἀνέγλυκο ριζόγαλο.
ἀνεγμία Ἡσ. « αἷμγμα » Ταραντίται.
ἀνέγνοια ἐπίρρ. ὅμ. κ. ἀνέγνωσις ἀμερῆμνος,
χωρὶς ἔγνοια, ἔγνοιαστα : δ. τραγ. ἀνέγνωσις
τῶν καὶ πίνουσι καὶ ἀνέγνωσις ξεφανθύνουν.
ἀνέγνωσις (ή) ἀμερῆμνος, ἡ ἐλλείψις φρον-
τῶν, ἔγνοιασις : χαρὰ στήν ἀνέγνωσις τοῦ.
ἀνέγνωστα ἐπίρρ. ὅμ. κατὰ τρόπον ἀνέ-
γνωστον βλ. λ.
ἀνέγνωστος-η-ο ὅμ. ὁ ἀμερῆμνος, ὁ ἀ-
φροντις, παῦ δὲν ἔχει ἔγνοιας, ἔγνοιαστος, ἀγνοια-
στος, ἀνέγνωσις βλ. λ. : Ἐρωτόκρ. Α 227 ἀνέγνωσα-
στοι καὶ ἀμερῆμνοι εἰν' τοῦτοι, θυγατέρας 2) ὁ
κείνος δι' ὃν δὲν καταβλήθη ἡ δέουσα μέριμνα, ὁ
ἀμελεθεὶς : ἀνέγνωστο ἀμῆλι - λιστάσι - πα-

ριδῶν, παρομ. σούρτα φέρτα στὸ καζάνι καὶ
τὸ στήνι ἀνέγνωστο (ἐπὶ τὸν μετασχηδόν) 3)
ἀνέγνωτος, παῦ δὲν ἐμῆκε σὲ ἔγνοια (ὑπο-
φάν) : ἀνέγνωστος παρμένει ὁ ἄνθρωπος τῆς
(ἀννοφιστάσις).
ἀνέγνωτος-η-ο ὅμ. ὁ ἀφροντις, ὁ ἀμερῆμνος,
ἔγνοιαστος : εἶναι ἀνέγνωσις γὰρ πατρίδα - φρ.
ἀνέγνωτος ὁ καλὸς γέρας, Ἐρωτόκρ. Β 81 || ἀνέ-
γνωσις ἐκαιμόντα τὸ δέπνο νὰ χυνέφῃ || ἀνέ-
γνωτος, ἀνέγνωστος βλ. λ. 3) ἔκει παῦ ἀνέγνωσις
πῆλαιναι τὸν χτήνησαν ἀπὸ πῆσω.
ἀνέγνω δ. γρ. τοῦ ἀνέγνων | ὁδρ. τοῦ ἀνα-
γνωσκῶ βλ. λ. 1).
ἀνέγνωμα ἐπίρρ. ὅμ. ἀνευ ἰδίας γνώμης, ἀδε-
λήτως : ἀνέγνωμα μου ξενοχῆστα || ἀναήτως,
ἀκριῶς, ἀπεριοριστῶς : ἀνέγνωμα κἀνεί τις δου-
λίας του' || παρὰ τὴν ἰδίαν γνώμην, οὐχὶ ἐκου-
σίως : ἀνέγνωμα τῆς τὴν πάντρεφον.
ἀνέγνωμις (ή) ὅμ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνέγνωμου
βλ. λ., ἀβουλία, ἐπιπολαϊότης, ἀκρισία : δ. τραγ.
καὶ ἀκούστέ μ' ἵνα παθεῖν πᾶ τὴν ἀνέγνωμις τῆς
ἀνέγνωμις-η-ο ὅμ. ὁ μὴ ἰδίαν γνώμην ἔχων,
ὁδουλός : ἀνέγνωμις εἶναι καὶ τὸν κάνουν τὴν
παθίαν τοῦ ὅπως θέλουν 2) ὁ ἀνευ γνώμης,
κρίσεως, περισκέψεως, ἀσύνετος, ἀφρων, ἀνόητος,
ἐπιπολαῖος, ἀντίθ. γνωστικός, γνωμικός : παρομ.
τὸν καιρὸ ποῦ ἔλαγε ὁ ἀνέγνωμος νὰ σπείρῃ
ὁ γνωμικός ἀδέρριζε.
ἀνέγνωσις ὅμ. ἀναγνωσκῶ, διαβάσκω : δ. τραγ.
μὴδὲ παῖδες τ' ἀνέγνωσε, μὴδ' ἀτάκος τὸ διόλως.
ἀνέγνωσις ἐπίρρ. ὅμ. ἀνευ γνωμίας, χωρὶς
γνώρας : ἀνέγνωσις ζούστανε δυὸ χρόνια στήν
ἰδία αὐλή 2) ἐν ἀγνοία : ἀνέγνωσις μου σὲ
ζήμωσα, - σὲ παρδαλῆ, - σὲ χτήνησα.
ἀνέγνωσις (ή) ἡ μὴ ἀναγνώρισις πράξεως ἀγ-
νῆς, ἀνόρεας, εὐεργετικῆς, ὅθεν ἀγνωμοσύνη : Ἐ-
ρωτόκρ. 1408 παρὰ νὰ μὴδὲ στὰ γέρα μου το'
ἀνέγνωσις τῆ στυάτα.
ἀνέγνωσις ἐπίρρ. ὅμ. κατὰ τρόπον ἀνε-
γνωρίῳ βλ. λ., ἀγνωρίστω.
ἀνέγνωρις-η-ο ὁ μὴ ἀναγνωρίζομενος, ἀ-
γνώριστος : ἀνέγνωρις γύρσε δυοπρ' ἀπὸ τό-
σω χρόνῳ ξενήματα || ὁ λίαν μεταβληθεὶς, ἀλ-
λοιωθεὶς τὴν μορφήν : ἀνέγνωρις ἔγινε ἡ πλε-
ταστ' || ὁ μὴ δυναμένος νὰ διεκρινῇ, ὁδὲν ἀ-
σφηνισθῇ, ἀνεγνώριστος : ἀνέγνωρις ἀσπένει
τὸ ποῖός τὸν ἐσκότωσε.
ἀνέγνωρις (ή) ἡ ἀνανέωσις γνωμίας, γνώ-
ρας, ἡ ξεαγνωριμιά.
ἀνέγνωρις-η-ο ὅμ. ὁ μὴ γνώριμος, ἀγνώ-
ριστος, ἀγνωστος.
ἀνέγνωρις-η-ο ὁ μὴ ἀναγνωρίζομενος, ἀ-
γνώριστος, ἀγνωστος, βεβαίως.
ἀνέγνωρις ἐπίρρ. ὅμ. κατὰ τρόπον ἀνε-
γνωρίστον βλ. λ., χωρὶς νὰ γίνῃ ἀναγνώρισις.
ἀνέγνωρις-η-ο ὅμ. ὁ μὴ ἀναγνωρίζο-
μενος, ἡ μὴ ἀναγνωριθεὶς, ὁ ἀνεγνώρις βλ. λ.
ἀνέγνωσις-η-ο ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ οἶδων γνωριμί-
αν, ὁ μὴ γνώριμος, ἀγνωστος : Ζερδ. τραγ. ΚΚ 34
ἀνέγνωρις ἐς περὶ σπυρμε καὶ ἀμῆλητοι ἐς δια-
δομῆς 2) ὁ μὴ ἐμφανίζων σημεῖα, ἀνδείξεις, πα-
ρατηρησιακὰ ἀναγνωρίσεως, μὴ ἀναγνωρίσθαι ὀνείας,
παῦ ἔγινε ἡ κατάνησις ἀγνώριστος : Ἐρωτόκρ. Α
1105 ἀσπασομενος καὶ ἀνέγνωρος ἦτον ἀποδομέ-
νος 3) ὁ μὴ ἀναγνωρίζων εὐεργεσίαν, ἀγνώμων,
ἀχάριστος : Ἐρωτόκρ. Α 1169 καὶ ἀνέγνωρη στοῖς
κόπους τω δέλναι μὲ κάθε τρόπο.
ἀνεγορά (ή) ὅμ. καταφοράς, κατήκρισις, κοι-
νὸς λόγος, κατακραυγὴ : ἀπὸ τὴν ἀνεγορά ποῦ
ἀνέντασι τοῦ σηκώθηκε ὁ παῖδας ἔλπει νύχτα,
παρομ. καὶ στὰ ποῦ τῶναι ὁ μυστικὸς ἀνεγορά
ἔχει ὁ λύκος (ἐπὶ ἀδικίου κατηγορίας).

ἀνεγορεύω δημ. ἐπιμύνας, ὁληπρῶς ὑπενθυμίζω παρασχεβείσαν ὑπηρεσίαν, βοήθειαν κττ. : **κάθε μέρα μοῦ ἀνεγορεύει πῶς μ' ἐδάνεισε**· 2) κατακρίνω ἐν ὁμίλῳ, κακολογῶ, δυσφημῶ : **ἀδικα ἀνεγορεύουν τὸν παπᾶ**.

ἀνεγόρευσις ἡ|ή δημ. ἀνεγορία βλ. λ.

ἀνεγορία ἡ|ή δημ. κ. ἀνηγορία κακολογία, δυσφημία, συκοφαντία, ἀναγορία.

ἀνέγραψος-η-ο δημ. ὁ ἀγρῶς : **χαρτί ἀνέγραφο**, παροιμ. **τὰ γραμμένα δὲν τὰ κάνουν** καὶ τ' ἀνέγραφα γυρεύουν (ἐπὶ κακοπιστῶν).

ἀνέγρομαι μην. κ. μον. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέγρομην ἀνεγείρομαι : Πλουτ. Ἡ6.75 **καταδραβόντα φαῖλον ἀνεγρῆσθαι σοφόν**, Γρηγ.Ναζ. 2.71.224 **Χριστὸν ἀνεγρόμενον**, Γεωρ.Ποχυμέρ.Μ. Παλαιολ.360 Β τῆς κλίνης ἀνέγρεται, σχολ. «ἀνήγρετο ἐξ ὕπνου καὶ ἐξήγρετο Ἀττικῶς».

ἀνέγροος-η-ο δημ. ἀγνωστός, ἀόλητος, πρωτάκουτος : **ὁ διστ. ἀνέγρουν' ναι** παπουλῆς ἀγγόνα του νὰ πάρῃ | μὰ τὰ φλουριά φτάνουν γαιμρὸ καὶ τ' ἀσπρα παλῆκάρι.

ἀνεγύριγος-η-ο δημ. κ. ἀνεγύριστος ὁ ἀνεπιστρεπτεῖ ἀπελθὼν : **ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐπιστρέφει τις : ὁ δρόμος ὁ ἀνεγύριγος** ἰὸ θάνατος.

ἀνεγύρις δημ. παθ. ἀορ. ἀνεγυρίσθηκα μτχ. ἀνεγυρισμένος ἀναστρέφω τι, τὸ γυρίζω ἀπὸ τὴν ἀντίθετον τοῦ συνήθους ἢ τοῦ κανονικοῦ στάσιν ἢ ὅψιν αὐτοῦ : γιὰ νὰ ποῦν τὴν τύχην ἀνεγυρίζουν τὸ **φιλῶνι** τοῦ **καφέ**· | **εἶδ', ἐπὶ φορεμάτῳ, ἀναρρόπη** ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁφείας, ἀπὸ τὴν ἀνάποδιν, **κάνω** τὸ μέσσι ἐξω : **πανωφόρι**, -**κοστούμι** ἀνεγυρισμένο· 2) ἀμτθ. στρέφομαι, περιστρέφομαι, περιπλανῶμαι : **ἐγάρημον ἀνεγύριξε στὸ κρεβάτι** ὅλη νύχτα, ὁδιστ. ἀνεγυρίω καὶ **παυλῶ** τὰ ἀγάπησ' **τὸ βοτάνι** | γιὰ κάθε μάτσο **πλερωμὴ** ἓνα φιλι μοῦ φτάνει.

ἀνεγύριστος-η-ο δημ. ὁ ἀνεγύριγος βλ. λ.· 2) ἐπὶ φορεμάτων, ὁ μὴ ἀναρραφεὶς ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁφείας : ἀνεγύριστο παλτό.

ἀνεγχερίστος-ον μον. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐπιχειρήσῃ : **Οἰκουμέν' Ἀποκ.225,3 ἀνεγγχ. τῶν ὑπεναντίων**· 2) νεώτ. ὁ μὴν ὑποστάς χειρουργικὴν ἐπέμβασην, ἐγχείρησιν.

ἀνέγγελλον ἰτόι νεώτ. ζωολ. γένος ἡθδων σκυδριομόρφων τῆς οικογενείας τῶν τριχουριδῶν.

ἀνεγγέστος-ον μον. ὁ μὴ ἐνδεχόμενος «ὃ οὐκ ἐνδέχεται γίνεσθαι» : Σχολ. Ἑρμ.ογ. Walz Ρηγ.7, 135.25 **δύνατον γὰρ εἶναι τοῦτο καὶ ἀνεγγώρητον** : ὁ ἀπαράδεκτος : Γρηγ.Ναζ. **ἀνένδεκτον** καὶ ἀπαράδεκτον· Ἡα. **ἀνεγγώρητον**, ἀμύχανον.

ἀνεγωνιάζω δημ. κ. ἀναγωνιάζω, ἀρατρίῳ διαγωνίως, οὐλοκιάζω σταυρωτό.

ἀνεδάρπιστος-ον ὁ μὴ ἐπιπεδωθεὶς, ἀνωσπεδωτός : Ἀριστ.Π.ρ.23,29.2 **ἀνεδάρπιστος γῆ**.

ἀνέδαφος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἴδιον ἔδαφος, χάραν πατρώαν· | **ἐπὶ κρατικῆς ἐξουσίας, ἢ ἐν ξένῃ χώρα ἀσχομένη**· | **ἐπὶ φύλων νομαδικῶν** : **ἀνέδαφσι** εἶναι οἱ ἀσπίγγανοι, Ἀχ. Παρ.συχ. **ἀνέδαφσιν** Ἀδστρία ὀπου πατρίδα στῶν λαῶν ἱζητᾶ τὴν ἀγωνία.

ἀνεδένω δημ. κ. ἀναδένω βλ. λ. θέτω ἀμνὸν ἢ ἐρίφον εἰς ὄλην μητέρα πρὸς θηλασμόν, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκλιπόντος ἰδικοῦ της τοκού : ν' **ἀνεδέσῃς** τῆς προβατίνης **ἄλλο βυκαχτάρι**.

ἀνεδασάρι ἰτόι δημ. ἀναδασάρι βλ. λ.

ἀνεδασαρία ἡ|ή δημ. ἀναδασαρία βλ. λ.

ἀνεδάστος-ον ὁ μὴ παγώσιμος, ὃν δὲν δύναται τις ἢ ὃν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φάγῃ.

ἀνέδην ἐπίρρ. ἰόνιμη| ἐκεκμημένος, ἀνέτος, ἀνεμολιόσιος, ἐλευθέριος, φανερώς : **Αἰσχ.Ικ.14** τῆς πομπῆς τῆς **ἀνέδην** οὕτως **ἐγεννημένη**, Ἀριστ. Γ.ν.Σουβ. τοῖς φρέσσι φύλακας ἐπέστρεψαν

ὡς μὴ **ἀνέδην** ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεῦσθαι, Πολυβ.2.5.9 **ἀνέδην** ἀπολαύσαντες τῶν ἐκ τῆς χώρας· 2) ἀκολιῶτας, ἀκολάστως : Ἀγαθ.Α.Π.6, 172.3 **οἱς ἀνέδην ἐδάκχευεν**· 3) ροθύμας, ἀμελῶς : Σοφ.Φιλ.11.53 **ἀνέδην** ὁδε χώρος ἀρύκατος· 4) βριαῖος : Πολύβ.15.20.3 **ἀνέδην** καὶ θηριωδῶς ὤρμησαν· 5) ἀμεριμνῶς, ἀνεξέταστος, ἀνεμ περσιτέρω ἐρεύνην : Πλάτ.Γοργ.494 Ε δὲς ἀν' ἡ-**ἀνέδην** οὕτως τοῦς χαίροντας εὐδαίμονας εἶναι· ὁ) ὁ τ. ἀναδίν ἐσφγρ.

ἀνεδιάζω δημ. κ. ἀνιδιάζω [ἀνιδεάζω] μέσ. ἀορ. ἀνεδιάσθηκα, μτχ. ἀνεδιασμένος παρῶν, διακρίνω, ἀντικαθόδομαι τινα ἢ τι : **περνώντας τὸν ἀνέδιασα** στὴν αὐλή του | τὸν ἤρρε τὸ μάτι μου |· 2) στοχάζομαι, ὑποπτεύομαι, βάνω μέ τὸ νοῦ μου : **ἀνιδιάζω πῶς θὰ ξανάρθῃ**, κ. μέσ. **ἀνεδιάζομαι** τὰ καμώματά του | ὑποπτεύομαι |· 3) ἐπινοῶ, προσπαθῶ νὰ ἐπινοήσω : **συνήριξε ἀνεδιάζεται**, ὁ **διάζεται**.

ἀνεδιάλω-άω δημ. διαλῶ : **δ.τραγ. κὶ ὁ ἡλιος ὁ περιλαμπρος** **στέκει** καὶ **ἀνεδιαλεῖ** το.

ἀνεδοσιὰ ἡ|ή δημ. τὸ ἀναδιδεσθαι, ἀναδιδάσκειν, ἔξαποφύνημα, ἔξαποφύνημα, ἐπὶ φυτῶν.

ἀνεδοσάδωροχη ἡ|ή δημ. ἐπίνεφς, συγνεφία μετὰ καύσωνος, κομφόδραση, ἀναδρασία.

ἀνέδραστος-ον μην. ὁ ἀνευ σταθερῶς ἔδρας, ὁ μὴ ἔδρατος, ἀστοθής : Διον.Α.Συνδ.22 **ἀπειργαστός** ἐστὶ καὶ **ἀνέδραστος** ἡ βᾶσις, κ. μτφ. ἐπίρρ. οὐκ **ἀνέδραστος** ἔχων ἴδιον δρόμον· (ὁ αἰών)· | μτφ. **ἀδέσσιος** : Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.4.314,6 **διᾶδυσιν ἀνέδραστον** καὶ **ἀλάγιστον**.

ἀνεδράστως ἐπίρρ. μην. ἀσταθῆς, ἀδεδακίως.

ἀνέδροσος-η-ο δημ. ὁ μὴ δροσερός, χωρὶς δροσιά ἢ χωρὶς δροσίαις : **ἀνέδροσο** καλοκαίρι, - **ἀνλήτ**, - **ἀνέδροσος** νύχτες.

ἀνέεδνος-ον ποι. ἀνάεδνος βλ. λ.

ἀνέεργω ἐπ. παροτ. ἀνεέργον ἀνείργω βλ. λ., ἀναστέλλω, ἀναχατίζω : Ἰλ.Γ.77 **καί ρ' ἐς μέσον ἰών Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας**.

ἀνελητὸ δημ. ἀναζητῶ βλ. λ.· | **ἐιδικῶτ. ποθῶ** τινα ἢ τι, ἐπὶ προσ.ἀπόντων ἢ ἐπὶ πραγμ.ὶν ἐσπερήθη τις· | ποθ. **ἀνελητμέαι** εἶμαι ποθητός : ὁδιστ.

καλῶτερα τῶν παλαιοῦ ὀπου ναι **τα σὰ ἐξένα** | **στά ἐξένα** καὶ **στά μακρινὰ** καὶ εἶν' **ἀνελητμένα**.

ἀνέζομαι κάθημαι, ποι. ἐν τμ. : Ἀπολλ.Ρ.1,1170 **ἀνὰ δ' ἔζετο σπῆ**.

ἀνέζω ἐπ. μόν. ἐν ἀορ. ἀνέσαντες, καθίζω, ἀποθέτω : Ἰλ.Ν.657 **τὸν μὲν ... ἀμφέπαντο, ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες** ἄγαν προτὶ Ἰλιον ἰδ. Ἑρμην. τοῦ ἀνέσαντες ἐκ τοῦ ἀνιμῆι.

ἀνεβελήσια ἡ|ή δημ. ἔλλειψις θελήσεως, ἀκουσιότης : Κυριλλ.Διαλ.π. Ἀγ.Γρ.2.455 **εἰ ἀνεβελήτως ἐρῶσι**, πεπαισθῆναι δῶσουσι τὴν **ἀνεβελήσιαν**.

ἀνεβέλγητα ἐπίρρ. δημ. ἀβελήτως, ἀκουσίως.

ἀνεβέλγητος-(η)-ο(ν) κ. μων. κ. δημ. ὁ οὐκ ἔξ ἰδίας θελήσεως, ἀπρωαίρετος, ἀναπάντεχος : Ἡρ.7.88 **ἐπὶ συμφορῇν περιέπεσε ἀνεβέλγητος**· || **δυσάρετος**, ἀνεκτιμῶς : αὐτ.7.133 **ταὺς κήρυκας συνήνεκε ἀνεβέλγητον γενέσθαι**, - **ἀνεβέλγητη** περιλάληση - **περιπέτεια**· 2) μων. κ. δημ. ὁ ἀνευ θελήσεως, συγγ. ἀγνώμος, ἀβούλος : Ἰω.Δαμασκ.1.546 Α **οὗ γὰρ γέγονε ποτε ἀνθρώπος ἀνεβέλγητος**.

ἀνεβέλγητος ἐπίρρ. μην. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεβέλγητον βλ. λ.

ἀνέθεν Ἑπιρρ. ἀντὶ ἀνέθεσιν.

ἀνεθίζομαι συνθηζῶ εἰς τι : Διογ.Λ.2.96 **δεῖν ἀνεθίζεσθαι** διὰ τὴν ἐκ πολλοῦ συντραπεφίσαν ἡμῖν φαῦλην διδασκίαν.

ἀνεθιστος-ον κ. νεώτ. ἀσυνήθης, ἀσυνήθιστος : Ἰνπ.Δ.2.66 **ὅπὸ τῶν ἀνεθιστῶν** πάντων **κοπή**, Διον.Ἀλ.2.73 **ἐπὶ ἀνέθιστος**· 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ ἐθιθεὶς.

ἀνεθνή-ές νεώτ. ὁ ἀνεθνος βλ. λ.

ἀνευθνος-ον νεώτ. κ. ἀνευθνής ὁ μὴ ἀνήκων, ἰδιώτων εἰς ἔθνος· Ἀκρόπ.30,92 τί ἀνευθέστερον τῆς μουσικῆς τοῦ θάγγερ.

ἀνευθε [τοῖ] δημ. τὸ φυτὸν ἀνηθος ἢ ἀνηθο βλ.λ. **ἀνευθελῆ** [ἡ] εὐδοκίαν ἀτερπὲν συστατικὸν τοῦ ἀνευθελαίου βλ. λ.

ἀνευθε [ἡ] μτγν. κ. Ἐπιγρ. ἀνοχῆ, ἐπιείκεια· Ἄθων.2,253 D τὴν ἀνευαν καὶ μακροθυμίαν (ἀμφ. Γ' 2) ἀνούσα ὁδός, ἀνωφέρεια, ἀνοδος· Ἐπιγρ. Ἐπιδ.15,234,27 ἀπὸ τοῦ βῆχας τοῦ ὑπὲρ τὰν σκυλλεῖαν ὑπὸ τὰς ἀνεύας ἐπὶ τὸν κόρυφον.

ἀνευθεος-ον μτγν. κ. μόν. ὁ ἀνευ εἰδους, μορφῆς, σχήματος, ἀμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀκατέργαστος· Πλουτ. Ἡ8.882 C ἀνευθεος ὀλη, Ἰαμβλ. Μυστ.21,14 ἀνευθεος οὕτως, ὡς ὕπ' αὐθενδὸς εἰδους περιωρισμένον· || ἐπὶ προσων.· Ἐσέφρ. 62 B π. Αἰν.Γαζ. μικρὰ τις καὶ ἀνευθεος.

ἀνευθεός-ές μτγν. ἀνευθεος βλ. λ.· Φιλ.1,598,43 τὰ πάντα ἀνευθεῖ ὄντα.

ἀνευθεοποίητα ἐπὶρρ. δημ. ἀνευθεοποίητος βλ.λ. **ἀνευθεοποίητος** (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ λαβὼν εἰδοποίησιν, ὁ εἰς ὃν δὲν ἔγινε γνωστοποίησις ἢ προειδοποίησις.

ἀνευθεοποίητως ἐπὶρρ. δημ. χωρὶς γνωστοποίησιν ἢ προειδοποίησιν.

ἀνευθεος-ον νεώτ. βιολ. κατηγορία τερατομόρφων, ἐμφανιζόντων μεγάλαν παραμορφώσεως τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ὑπαρῶσιν εἰς εἶδος τι τῆς οἰκογενείας εἰς ἣν ζωολογικῶς ἐκ τῆς γεννήσεως αὐτὸν ἀνήκονται.

ἀνευθεωλόηλκτος-ον μτγν. ὁ μὴ ὑπὸ φαντασμάτων πληγῆς· Μαγ.Πάπ.Παρ.1,1063.

ἀνευθεωλοπίστης-εως μόν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνευθεωλοπιῶ βλ.λ.· Εὐστ.2,569,41.

ἀνευθεωλοπία ἡ ἰδιότης ἢ ἡ πράξις ἢ τὸ ἀπατέλεσμα τοῦ ἀνευθεωλοπιῶ βλ.λ.· Κλημ. Ἀλ.Στρ.627.

ἀνευθεωλοπιῶ-ῶ μτγν. κ. μόν. εἰδωλοποιῶ, ἐν εἰδῶλῳ ἦτοι ἐν περιγράμματι μορφῆς, ἐν εἰκόνι σχηματίζω, ἐμφανίζω τι, ἐνοργάζω παρουσιάζω· Εὐστ.Πρ.5,3,183 τὰς γὰρ ἐνεργείας τὰς τε παλαιμικὰς καὶ τὰς τεχνικὰς ἀνευθεωλοπιήσαντας θεοὺς ἀπένευμαν· || προσωποποιῶ· Πλουτ. Ἡ8.1113 A ὥσπερ οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἀνευθεωλοπιήσαντες λέγουσιν· || μτφ. μορφῶ, σχηματίζω τὴν εἰκόνα ἢ τὴν ἰδέαν πράγματός τινος· Πλουτ. Ἡ8.904 F ἀνευθεωλοποιήμενης τῆς φυχῆς τὸ συμφέρον αὐτῆς· || παθ. ὑπὸ τοῦ νοῦ μορφοῦμαι, ἐν τῇ διανοίᾳ πλάττομαι· Λογγ.Ρητ.14,1 τὰς φυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνευθεωλοποιούμενα μέτρα.

ἀνευθεωλός-ον μόν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων εἰδῶλα, ὁμοιωματα· Ἰω.Κλημ.217,11 ἀνευθεωλοὶ ἐκκρίσεις· ἀνευθεωλὸς λατρεία.

ἀνευθεωτός (-η-οῦ) μόν., δημ. κ. ἀνιδωτός ἀθέστος, ἀόρατος, ὁ τὸ πρῶτον ὁρώμενος· Συναξ. Ἀγ. Εὐδοκ.3 ἀνευθεωτων ἕως τότε ἀκολούθησε θαῦμα.

ἀνευθεῖ [ομαι] μόν. σκώπτω· Ἡσ. «ἀνευθεῖσασθαι, ἀνσκάφωτε σκῶμμα».

ἀνευθεοίτης [ἡ] εὐπρέπεια, σύνεσις· Χρυσπ.2,40.

ἀνευθεῖα ἐπὶρρ. δημ. ἀδοκίματος, ἀφαντάστος, ἀναπάντεχο, ἐπὶ δεινῶν, ἀτυχῶν κττ.

ἀνευθεῖατος (-η-οῦ) μτγν. μόν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ εἰκασίαν ὧν ἡ γενόμενος, ὁ ὑπερβολικὸς· Διον. Ἀλ.4,66 ὅβριον ἀνευθεῖατον· || δημ. ἀδέκκτος, ἀφάνταστος, ἀναπάντεχος, ἐπὶ δεινῶν, ἀτυχῶν κττ.· μὰς ἦρθε ἀνευθεῖαστο κακὸ (ἀδὲκκτον), - ἀνευθεῖαση ἦταν ἡ σφαγὴ τῆς Χίου (ἀφαντάστος μεγάλῃ, δεινῇ)· 2) ὁ μὴ δι' εἰκασιὰς δυναμένος νὰ καταφανῇ, νὰ γίνῃ πλήρως ἀντιληπτός· Ἰωσ. Σουλ.Πρ.3,476,25 σφέων ἀνευθεῖαστον, Ἰω.Δωρσικ. 2,747 C ἀνευθεῖαστον τοῦ Θεοῦ δόξαν· || ὁ ἀκαταμέτρητος, ἀνυπολόγητος· ἐν Ἀποκαλ.243,21 τὸ ἀπείρουν καὶ ἀνευθεῖαστον πλῆθος· || νεώτ. κ. δημ.

ὁ περὶ οὗ δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰκασία, ἀνεῖχναστος· **ἀνευθεῖαστο** σκοπεῖ, **ἀνευθεῖαστο** ἐγκλημα· 3) μόν. ἀπροσδιόριστος κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὴν μορφήν· Συναξ. Ὀπτασ.Κασμῆ Μον. Ἐδοξα θεωρεῖν . . πλῆθος ἀνθρωπῶν ἀνευθεῖαστον. **ἀνευθεῖατος** ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνευθεῖαστον, ἀδὲκκτον, ἀφάνταστον.

ἀνευθεῖς-ές ἀφιλονεικίτος· Ἰλ.Μ.435 ἵνα παίσιν ἀνευθεῖα μισθὸν ἄρπηται [δ. γρ. αἰκέται].

ἀνευθεῖα [ἡ] ἡ πεντάς (ὁ ἀριθμὸς πέντε) κατὰ συμβολικὴν ἔκφρ.· Μεγ.Πλ.Θεολ. Ἀριθ.7 «παρὰ τὴν πάντων προδιεστώτων σύστασιν καὶ ἔνωσιν καὶ διὰ τὴν τῶν δύο εἰδῶν αὐτόν καὶ φίλων».

ἀνευθεῖνιστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἀπεικονίσεως, ὃν δὲν δύναται τις δι' εἰκόνας νὰ παραστήσῃ· Κλημ. Ἀλ.418 σημαίνει δὲ ὁ στυλὸς τοῦ ἀνευθεῖνιστοῦ τοῦ Θεοῦ.

ἀνευθεῖνιστος ἐπὶρρ. νεώτ. ἀνευ ἀπεικονίσεως, ἀνευ παραστάσεως δι' εἰκόνας.

ἀνευθεῖνογράφος (-η-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεκωσμημένος δι' εἰκόνας, μὴ εἰκονογραφημένος, ἐπὶ βιβλίων, περιοδικῶν κττ.

ἀνευθεῖον [α] στερ. νεώτ. ἀφιλονεικίτος, μὴ δεκτικὸς ἀμφισβήτησεως, ἀνευθεῖς· Ἐπιγρ. τελέσει ἐκάστον ἔτους . . φόρον ἀνευθεῖον, ἀνυπόλογον ἀργυρίου . . δραχμὰς τριακοσίας.

ἀνευθεῖθαι [ἡ] κ. ἀνευθεῖθαι ἡ ἀτοκος, ἡ παρθένος, ἐπὶθ. τῆς Ἀθηνᾶς· Εὐρ. Ἰων.453 σὲ τὰν ὠδίνων λοχίαν ἀνευθεῖθαι, ἐμὸν Ἀδάναν ἱκετεύω, Γρηγ.Κορ.Ρήτ.7,2,1141 «εἰλεῖθαι δὲ λέγονται παρὰ Δωριέων αἰ ὠδίνες» ὅθεν καὶ ἀνευθεῖθαι ἡ ἀγονος γυνή, Εὐστ.αρχ. Ὁδ. «ἀνευθεῖθαι μὴ γενήσασαν», Ἰδέρμ. ἡ ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς θεᾶς τοῦ τακετοῦ Εἰλεθῆος γεννηθεῖσα).

ἀνευθεῖμα-ατος [τοῖ] ἐν χρ. κατὰ πλῆθ. ὁ κωλικόνοπος, τὸ κόφιμον, πρβλ. **στρόφος**· Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.18,17 ὅσα . . φῶσας τε καὶ ἀνευθεῖματα ἀνευργάζονται ἐν τῷ σώματι.

ἀνευθεῖς-εως [ἡ] ἀνεύλημα κωλικόνοπος, κῆφιμον· Ἰνπ. Ἐπιδ.3,1086 A **στρόφοι** τε καὶ **ἀνευθεῖς** κακοήθεες· 2) συστρόφη τοῦ σώματος κατὰ τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις.

ἀνευθεῖτηρ-ηρος [τοῖ] νεώτ. τὸ ὄργανον, τὸ μέσον δι' οὗ γίνεται ἀνευθεῖς, ζετύλημα.

ἀνευθεῖγμένος ἐπὶρρ. (ἀνευθεῖσσαι) ἐκτετυλημένος, λεπτομερῶς, ἐν ἐκτάσει· Ἐρμείας εἰς Πλάτ.Φαῖδρ.137 τὴν μὲν συνεσπειραμένως . . τὴν δὲ πεπληθυμένως καὶ ἀνευθεῖγμένως.

ἀνευθεῖκρῖνας [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ἔλλειψις εἰλικρυνείας, δολιότης, ἀπόκρυφς τῶν ἀληθινῶν προθέσεων ἢ διαθέσεων πρὸς ἄλλον, ὑπουδότης.

ἀνευθεῖκρυνής-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἀνευθεῖκρυνεῖαν βλ.λ.

ἀνευθεῖκρυνός ἐπὶρρ. νεώτ. ἀνευ εἰλικρυνείας βλ.λ.

ἀνευθεῖς-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἀνυπόληψις, τὸ ζετύλημα, ἐν φιλοσ. σμ., ἡ ἀνακύλλησις· Πλάτ. Πολιτ.270 D ζευνοῦσθαι μὲν τῇ τοῦ παντός ἀνευθεῖ· Α8 «ἀνευθεῖν» τὴν ἀνάλυσιν, Πλάτων Πολιτ.κ'· 2) νεώτ. σπαν. χρ. ἀντὶ ἐξέλεξις βλ.λ.

ἀνευθεῖα ποιητ. ἀνεύλισμα, ἐκτυλίξιμος, ζετύλιγος· Νικανδρ. Ἀλ.608 ἀμφὶ δὲ μέσσαν ἀνευθεῖα σοντα κατ' ὁμολίαν βρομέει.

ἀνευθεῖα ἡ ἀνέλιξη ἀνεῖλξ βλ.λ.· 2) μέσ. ἀπομακρύνωμαι, ἀποσφραῖμαι· Πλάτ. Συμπ.206 D συσπειράται καὶ ἀποστρέφεται καὶ ἀνευθεῖται.

ἀνευθεῖσθαι Ἡσ. «ἀνορίρησθαι».

ἀνευθεῖστος-ον ὁ δδυνάμενος μετ' ἀληθόνων συναφῆς· Ἀρετ.Χρυν.Παθ.2,3 ἀνευθεῖστος στρόφοι.

ἀνευθεῖω-ῶ περιτυλίσσω, περικλείω, στενοχωρῶ, στριμνῶ· Φιλῶστρ.59 καὶ τὸ ἀνευθεῖλαι πολεμῖς· || μέσ. συστρέφωμαι, περικλείωμαι, στενοχωροῦμαι· Ὁσιν.7,81 ἀνευθεῖντες γὰρ εἰς τι χωρίον· 2) ἐπὶ γλώσσης, περιορίζομαι, συμμα-

ζεύομαι | Πλούτ.503 C ἐάν μὴ ὑπακούῃ μηδ' ἀναι-
λῆται 3) ἐκτῆλίσσω, ξεδιπλώνω, ἀνοίγω | Πλούτ.
109 C ἀναιλῆσαντα οὖν [τὸ γραμματισίαν] ἰδὲν
ἐγγεγραμμένα ταῦτα.

ἀναιμαρταί ἀπαρφ. τοῦ παρακ. ἀναιμαρται, τὸ μὴ εἶναι τὴ ὑπὸ τῆς ἐμπορεύμενης, τῆς μοίρας ὡ-
ρισμένον, εἰμαρτὸν | Πλούτ. H8.885 A ὥστα τὰ μὲν
εἰμαρταί, τὰ δὲ ἀναιμαρταί.

ἀναιμαρταί γ. ἐν. προσ. παρακ. τοῦ μείρομαι, οὐχ
εἰμαρται, οὐκ ἔστι πεποιημένον.

ἀναιμασθος Ἦσ. «ἀφθορος, ἀπληστος».

ἀναιμένεος-η-ον κ. νεώτ. ὁ χαλάρος, ὁ ἄτονος
|| κ. μτφ. ὁ ἐκλυτος | ἀναιμένα ἡδθ.

ἀναιμένεος ἐπίρρ. κ. νεώτ. χαλαρῶς ἀμελῶς,
ραβδῶν | Ξεν. Απομν.247 ὄργας καὶ ἀναιμένεως
οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται 2) ἀνέτος, ἐλευθέρως |
Θουκ.239 ἡμεῖς δὲ ἀναιμένεως διατιπόμενοι οὐδὲν
ἥσαν ἐπὶ τοὺς ἰσπαλαίεις ἐνιδύοντες χωροῦμεν
|| κ. νεώτ. ἀχαλινώτως, ἐκτελεμμένος | Ξεν.ΚΠ
438 οἱ γὰρ οἰκείται .. ἀναιμένεως καὶ ἔπινον καὶ
ἐδοροῦσαν - διαγιγν. ἤ ἀναιμένεως.

ἀναιμι [εἰμι] ἄορ. ἐπ. ἀνήτον, ἐν χρ. π. ἀττ.
κ. Ἦρ. ὡς μέλλ. τοῦ ἀνέρχομαι ἀναδίσκω, πο-
ρεύομαι πρὸς ὅψας, ἀνέρχομαι | Οἰδ.Κ146 ἀνήτι-
ον ἐς περὶσπῆν | ἀνήλθον ὑψόλῃ, εἰς ἀκοπὴν |
Σοφ.Τρ.767 ἰδρὼς ἀνήγει χρωτὶ | ἰδρὼς ἀνήλθεν
εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος | Ἀλέξ. Ἀφρ.
Πρ.Ἀνεκτ.62 διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κατεμην
ἢ ἀνέμην || ἀνατέλλω, περὶ τοῦ ἡλίου | Ἰλ.Σ136
ἀν' ἡέλιον ἀνιόντι || ἐπὶ ὕδατος, ἀνέρχομαι εἰς
τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἀναβλύζω | Πισα.π.Βηδ
ἡς τὸ ὕδωρ οὐκ ἀνέισιν ἐκ γῆς ἐπιρρεῖ δὲ ἐκ τοῦ
ὀρόφου || ἀναφύσμαι, ἐπὶ φυτῶν | Σοφ.ΟΤ270
μήτ' ὄρσταν αὐτοῖς γῆς ἀνίεται τινά 2) ἀνα-
πλέω, ταξιδεύω εἰς τὸ ἀνοικτά, ἐπὶ πλοίων | Οἰδ.Κ
332 ἐκ Τροίης ἀνιόντα βοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ,
Ἀπολλ.ΡΔ238 αὐτῷ δ' ἡματι πόντον ἀνίστην
3) ἐκ παρὰ τὴν προσηγορίαν ἢ μετακομίζομαι
πρὸς μεσάγεια | Ἦρ.5.108 ἢ ἀγγέλιη ἀνίηε παρὰ
τὸν βασιλέα, Πλάτ.Συμπ.172 Α ἀνιόντων εἰς
ἀστυ οὐκ ὄντων ἀνίων φελλοῦσιν 4) ἐπιστρέφω,
εἰδ. ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα | Ἰλ.Ζ480 ἐκ πα-
λῆμου ἀνιόντα, αὐτ.Ε282 ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιόντ'
|| κ. μτφ. ἐπανερχομαι εἰς τὰ προλεχθέντα | Ἦρ.
1.140 ἀνέμι δὲ ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον 1) ἀνα-
φέρομαι εἰς τι, λόγον παιδιού πινός | Ἀριστφ.
Νεφ.1058 ἀνέμι δῆτ' ἐντεθθεν εἰς τὴν γλῶττιαν
|| ἀνάγω εἰς τι | Πλάτ.Πολ.753Ι C τοὺς ἀριθμοὺς
ζητοῦσιν ἄλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσαν [δ.
γρ. ἀνίσαι], Εὐρ.Ἡρακλ.209 πάλιν δὲ τῶνδ'
ἀνέμι σοι γένος 5) ἐρχομαι [κετευτικός], ἐρχο-
μαι καὶ [ζητήσω βοήθειαν] | Ἰλ.Χ492 δευδόμενος δὲ
τ' ἀνέσαι πάϊς ἐκ πατρός ἐταίρουσ' 6) πρόσ-
θω, προσάγω, φέρω τινά | Ὑπερίδ.ἀπ.138 ἀν-
εἰς Ἀρεῖον πάγον 7) κ. νεώτ. εἰδ. νομ. ἢ μτχ.
ἀνιών βλλ. | Ἰουστιν.Νεαρ.117 ἀνιόντα καὶ κα-
τιόντα πρόσωπα 8) νεώτ. φωσ. τὸ οὐδ. ἀνιόν
βλλ. 9) νεώτ. μουσ. χαρακτηριστὴς ἀνιόντας βλ. λ.

ἀναιμία [αἱ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν. τῆς οἰ-
κογενείας τῶν περὶ δῶν, φυόμενον εἰς τροπικὰς
χωράς τῆς Ἀμερικῆς εὐρέθην δὲ καὶ ἐν ἀπο-
κλιθῶσι εἰς τὸ κάτω κρητικὸν σύστημα.

ἀναιμής [αἱ] νεώτ. παλαιοφ. γένος κυκαδοπε-
ρίδων τοῦ κρητικοῦ συστήματος.

ἀναιμω-ονος-ον [α στερητ. εἶμα] ὁ ἀνευ
στρωμνῆς, ἀνευ σκεπασμάτων ἢ ἀνευ ἐνδυμάτων
| Οἰδ.Γ348 παρὰ πάντας ἀναιμωσας ἢ πενήρου'
σχολ. «ἀναιμωσας τοῦ καὶ ἱστίων ἀποροῦντος».

ἀναινώδ ἐπίρρ. Ἦσ. «οἰκτροῦς».

ἀναινεῖν ἄορ. ἀναφερόμενος εἰς ἐνεατ. ἀναγο-
ρεῖω ἀναγγέλλω διὰ κήρυκος, ἀνακηρύττω |
Πινδ.Π161 κάρυξ ἀνέπειν νιν | κήρυξ ἀνεκήρυξεν

αὐτὸν νικητὴν | Ξεν.ΚΠ4,235 τῷ ἀπειθαυντὶ πάν-
τα τὰ χαλεπὰ ἀνέπειν 2) μετ' αἰτίαι. καὶ
ἀπαρεμφ., προκηρύττω ὅτι | Θουκ.4.105, κήρυγμα
τόδε ἀναιπῶν, .. τὸν μὲν βουλευόμενον μένειν

3) εἰδοποιῶ, εἰδῶ εἰδῶσιν, ἐν τοῖς Ἀθηναίοις
ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τοῖς θεάτροις
κτλ. | Θουκ.2,2 ἀνέπειν ὁ κήρυξ 4) ἀπλῶς
κραυγάζω, φωνάζω | Λουκ. Ἀλεξ.φ.46 τῷ δ' ἀνέ-
πειν ἐνδοθεν εἰς κόρακας || παθ. ἀνερρήθην
| Ξεν.253,6 ἀνερρηθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ στα-
φάνου 5) ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς | Πλούτ.Θησ.
κ.Ρωμ.συγκρ.6 θεοὺς ἀναιπόντας μὴ παθεῖν, ἃ
Τρώες ἐπαθον δι' Ἀλέξανδρον.

ἀναιπῶτα ἐπίρρ.δθμ.κατὰ τρόπον ἀναιπῶτων βλ.λ.

ἀναιπῶτος-η-ο δθμ. ὁ μὴ ρηθεῖς, μὴ εἰρωμένος
ἢ ὁ μὴ μὴ ρηθεῖς ἀναιπῶτα ἔχει ἀκόρα τὸ κα-
λύτερο ἐπιχειρήματ' 2) ὁ ἄρρητος, ἀνεκδιήγητος.
ὄν δὲν δύναται τις πλήρως ἢ ἐπαρκῶς νὰ ἀνα-
κοινώσῃ, νὰ περιγρηφῇ διὰ λέξεων | ἀναιπῶτη
εὐτυχία, - συμφορὰ, - κακισμοῖσι, - κακοπέρασπ'
3) ὁ ἄκρωτος ὄψεως, ἄκοσμος, ὄν ἢ εὐθρέπεια
δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἰπωμεν | ἀναιπῶτα τὰ ὄρητα
τους, φρ. εἶναι ἀπὸ τ' ἀναιπῶτα | τὰ λῶν αἰσχροῖα |

ἀναιρῶ [αἱ] ἔπιρρ. βοιωτ. ἀντὶ ἀνῆρ.

ἀναιρῶν ἐπ. ἀναιρῶν βλ.λ. ἰων. ἀνέρων ἐμπα-
δίξω, ἀναχαίττω | Ξεν.Ελλ.7,131 ἔργον εἶναι τοῖς
ἡγεμόσιν ἀναιρῶν τοὺς στρατιώτας, Λουκ.Θ
Διδ.20,5 ἀναιρῶν μὴ διασκήδονσας τὴν ἀγέλην.

ἀναιρῶσαι [αἱ] Ἦσ. «οὐσία πολλή».

ἀναιρῶται [αἱ] Ἦσ. «ἀπαράτητοι».

ἀναιρῶτα ἐπίρρ. δθμ. ἀναιρῶτα βλ. λ.

ἀναιρῶτος-η-ο δθμ. ἀναιρῶτος βλ. λ.

2) συνεκδ. ὁ μὴ ἀναιροπόλος, μὴ φοντασιούμενος.

ἀναιρῶντα ἐπίρρ. δθμ. κατὰ τρόπον ἀναι-
ρῶντων βλ. λ.

ἀναιρῶντατος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δθμ. ὁ μὴ ἐν
εἰρήνῃ διάγων | ἀπὸ αἰώνων ἀναιρῶνται οἱ λαοὶ
τῆς χειροσφύου τοῦ Αἰῶνος, - δέκα χρόνους ἤ-
σαμε ἀναιρῶνται || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διάγῃ
ἀνευ ἐρίδων, ἐν εἰρήνῃ | ἀναιρῶντα σπῆτι.

ἀναιρῶντατος ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἀποκατα-
στάσεως εἰρήνης.

ἀναιρῶντις-εως μτγν. τὸ ἀνείργειν, ἐμπαδίξω, ἢ
ἀναχαίττω | Πλούτ. H8.584 Ε ἀπακόλπειν αὐτάς
| τὰς ἐπιθυμίας ἀναιρῶσαι.

ἀναιρῶμαι παρ' Ὀμ. ὑποτ. ἀνείρται, μτχ. ἀναι-
ρόμενος, πορατ. ἀναιράμην, παρὰ μτγν. ἄορ. ἀ'
ἀνείρατο, παρ' ἀττ. ἄορ. ἀνερῶμην | ἐκ τοῦ ἀνέ-
ρομαι | ἐρωτῶ τινα, ἐξετάζω, ἀνακρίνω | Οἰδ.Δ
420 ὅτε κεν δῆ α' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
Σοφ.Οιδ.Καλ.210 μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι 2) μετ'
οἶπαι. ἐρωτῶ περὶ τινος | Οἰδ.Ν238 τήνδε γε
γαῖαν ἀνείρεας 3) μετὰ διπλ. αἰπῆται | Ἰλ.Γ177
ὁ μ' ἀνείραται | ὁ,τι με ἐρωτᾷς | Ἀριστφ.Νεφ.145
ἀνῆρατ' ὅρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης φύλλαν
ὀπόσους ἄλλοιτο τοὺς οὐτῆς πόδας.

ἀναιρῶ ποι. κ. ἰων. ἀντὶ ἀνερῶν βλ. λ.

ἀναιρῶ συνάγω, ἐπιδύνω | Ἦρ.3.118 ἀπαστῆμαι
αὐτῶν τὰ τε ὕα καὶ τὰς ῥίνας καὶ ἀνείρας
περὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου 2) συμπλέκω |
Ἀριστφ.Αχ.1006 τοὺς στεφάνους ἀνείρατε.

ἀναιρῶντα ἐπ. παρὰτ. ἀναιρῶντων ἀνερῶντῶ,
ζητῶ νὰ μάθω | Ἰλ.Δ251.

ἀνείρα ἐπ. [ἀνὰ - εἰσα] ἄορ. τοῦ ἴζω, εὐκτ.

ἀνέοισι, μτχ. ἀνέσαντες ἐπέθηκα, ἀνέβισα.

ἀνείσαι Ἦσ. «ἐρευνῆσαι, ζητήσαι».

ἀνείσάκτος-(η)-ο[ν] μτγν. κ. νεώτ. κ. δθμ. ὁ μὴ
εἰσηγμένος εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος | Ἰαμβλ.
βί.Πυθα.17 μεταδιδόντι τῶν λόγων τοῖς ἀνεί-
σάκτοις 2) νεώτ. κ. δθμ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ὁ
μὴ ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰσαχθεῖς, οὐδὲν ἐγένετο ἢ δὲν
ἐπετράπη ἢ κατὰ νόμον εἰσαγωγῇ.

ἀνεισοδίαστος-ον Ἑληρ. ἔσται δ' ἀπρᾶτον καὶ ἀνεισοδίαστον ἰδιοῦ, ἀνεξοδίαστον ἰ.

ἀνεισοδοῖς-ον ὁ εἰς δὲν δύνῃται τις νὰ εἰσέλθῃ, ἀπρὸςπῆλαστος: Πλουτ.Δίων.7 ἄδανον καὶ ἀνεῖσοδον ὁδῶσαν ἰτὴν αὐλήν, αὐτ.Πύρρ.29 ἀνεῖσοδον ἔσονται τὴν πόλιν.

ἀνεῖσπνευτος-ον νεώτ. δὲν δύνῃται τις νὰ εἰσπνεύσῃ: ἀπρ μεμολογμένος, ἀνεῖσπνευτος, **ἀνεῖσπρακτος**-(η)-ο(ν) Παν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀππλλαγμένος ἀπὸ χρηματικῆς εὐθύνης. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ εἰσπραχθεὶς: φόρος, μισθός ἀνεῖσπρακτος, -νοίκε ἀνεῖσπρακτοῖ. 3) ὁ μὴ εἰσπράξιμος, ὅν τις δὲν δύνῃται νὰ εἰσπράξῃ.

ἀνεῖσφορία ἡ| ἀπᾶλλογῃ ἀπὸ τῆς εἰσφοράς, ἀπὸ τοῦ φόρου ἀσυνδοσία: Πλουτ.Εὐμην.4 ἀνεῖσφορίας διδούς καὶ ἀτελείας.

ἀνεῖσφορος-ον ὁ μὴ εἰσφέρων, ὁ ἀππλλαγμένος εἰσφορῶν ὑπὲρ πολεμικῶν ἔργων, ὁ αὐτοδοτός: Πλουτ.Κάμ.2 τοῦς ὀρθανούς ὑποτελεῖς ποιῆσαι πρότερον ἀνεῖσφορούς δντας.

ἀνεῖκαθεν πρὸ συμφώνου -θε ἐπῖρρ. τοπ. ἀπὸ τῶν ἄνω, ἄνωθεν: Ἡρ.4,57 Τάναις ποταμῶς, δεξέται τάνεκαθεν ἐκ λίμνης μεγάλης ὀρμώμενος. 2) χρον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἀρχῆθεν: Ἡρ.56,5 ἔδντας ἀνεῖκαθεν Πύλαιοι [ἐκ καταγωγῆς], -εἶναι ἀνεῖκαθεν ἀνελεύθερος, -τὸν γνωρίζω ἀπ' ἀνεῖκαθε. || συχρότ. μετ' ἀνδρῶν: αὐτ.2,43 γεγονότες τὸ ἀνεῖκαθεν ἀπὸ Αἰγύπτου, Ἀδην.1,16 Ε. τοῦ Μυτιληναίου Λέοντος τοῦ ἀνεῖκαθεν Ἀθηναίου.

ἀνεκασθόμενος(ὁ) δημ. ὡς αὐτ. τὸ σκιοειδὲς φάντασμα, βρυκόλακας βλ.λ.

ἀνεκαμωσία(ἡ) δημ. ἡ ἀπραθυμία πρὸς συμπλήρωσιν ἐργασίας, ἡ νωθρότης.

ἀνεκαπνία(ἡ) δημ. κ. ἀνακαπνία(ἡ) κ. ἀνακάπνι [τὴ] ἡ ἐπὶ στάγης οἰκίσκος ἀπὴ, ἡ ἀφιμενὴ διὰ νὰ ἐξέρχεται ὁ καπνός, ὁ ἀναφορέος βλ.λ.

ἀνεκαρεν Ἡσ. «ἀνεβάλλετα, ἀνήρχετα, ἀνεφέρετο».

ἀνεκαρών δημ. κατακαρῶν, φλογίζω ἐν πυρὶ, πυρακτῶ: κατὰρ. πού νὰ σ' ἀνεκαρῶσῃ ἡ φωτιά, **ἀνεκάς** ἐπῖρρ. πρὸς τὰ ἄνω, πολὺ ὕψηλῃ, μακρόν: Πίνδ.Ο,238 ὅταν Μαίρινα πέμῃ ἀνεκάς ὄλῶν, Ἀριστφ.Σφήκ.18 ὁσπίδῃ φέρον ἀνεκάς εἰς τὸν οὐρανόν, Εἰσολ.Αὐτολύκ.9 ἀνεκάς τε πληρὸς καὶ βέλυσρος εἰ τὸ σκέλος.

ἀνεκάτος-η-σ δημ. ἀνάκατος βλ.λ.

ἀνεκατισάργης-α κ. -αὐ -ικα δημ. ὁ σικχανόμενος, ὁ συχνά, ὁ καθ' ἑξίν ἀηδιάζων.

ἀνεκάτωμα(τὸ) δημ. κ. ἀνεκάτωμα ἀνακάτωμα βλ.λ., ταραχὴ, αὐχχυσίς, ἔρις: Ἐρωτοκρ.913 Σ' τοῦτα τ' ἀνεκατώματα γλακοῦν οἱ ἀντροειωμένοι.

ἀνεκατωμάς(ὁ) δημ. τὸ ἀνεκάτωμα βλ. λ.: Ἐρωτοκρ.Δ1125 Εἰς τοῦτας τὰ ἀνακατωμούς εἰκοσιδυὸ ἀντρειωμένοι.

ἀνεκατόνω δημ. ἀνακατόνω βλ.λ.

ἀνεκάτωσι(ἡ) δημ. ἀνακάτωσι βλ.λ.

ἀνεκατωσία(ἡ) ἀνακατωσία βλ.λ.

ἀνεκβάλλω ἐξάγω: Γαλην.1,4,242 ἀνεκβάλλειν σκόλοπας καὶ ἀκίδας.

ἀνεκβάστος-ον ὁ μὴ ἔχων ἐκβάσιον, ἐξοδον, διάδοσιν, ἀδιέξοδος: Θουκ.3,98,1 ἐπῖπτοντες ἀξ χαράδρος ἀνεκβάστας.

ἀνεκβίσστος-ον κ. νεώτ. δὲν δύνῃται τις νὰ ἐκβίσσῃ, ἀπρὸςμάχτος, ἀκατανίκητος: Πλουτ.1055 D ἔστι δυνατόα πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἰσαρμένῃν ἀνίκητον καὶ ἀνεκβίσσασιν [οὐσαν].

ἀνεκβίσστος ἐπῖρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκβίσσασιν βλ.λ.

ἀνεκβάρη ἐπῖρρ. ἀνεκβάρης, χωρίς γόαρσιμο.

ἀνεκβάρτος-ον Σουίδ. ἐν λ. ἀδορεῖ, ὁ μὴ ἐκδορεῖ, ὁ ἀγδορεῖ.

ἀνεκβήλητος-η-ο δημ. κ. ἀνεκβήλητος ἀπερήραπτος, δὲν δύνῃται τις νὰ διηγήθῃ: τὰ βάσανά του εἶναι ἀνεκβήλητα, -ἀνεκβήλητον σκάνδαλο, -ἀνεκβήλητη εὐτυχία, Σολωμ. εἰς Μπάρ.62 ἀνεκβήλητη ἀνταχά.

ἀνεκβήλως-(η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐκδηλωθεὶς, μὴ ἐκφρασθεὶς, λαθῶν, ὁ ἀφανής: ἀνεκβήλως ἀγῆνη, -κακία, ἀνεκβήλως αἰσθημα.

ἀνεκβήλως ἐπῖρρ. κατὰ τρόπον ἀνεκβήλως βλ.λ.

ἀνεκβήλητος-ον ἀκατάλληλος πρὸς ἀποδημίαν, ἐπὶ ἡμέρας: Πλουτ.269 τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νύκτας καὶ εἰδούς, ἀνεξοδον καὶ ἀνεκβήλητον τίθενται.

ἀνεκβήλητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἀπερήραπτος, δὲν δύνῃται τις νὰ διηγήθῃ, νὰ ἐκφράσῃ: Κ.Δ. Ἐπ.Κορινθ.2,9,15 χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκβήλητῃ αὐτοῦ δωρεά, -ἀνεκβήλητος ἡρωϊσμός, -αὐτοδυσία, -ταλαιπωρία.

ἀνεκβήλητος ἐπῖρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκβήλητον βλ.λ.

ἀνεκβήλως-ον νεώτ. ὁ μὴ πῶ ἐνὸπιον τοῦ ἀρμυδίου δικαστηρίου δικασθεὶς, ὁ μὴ πῶ δικαστικῶς περατωθεὶς: ὑπόθεσις ἀνεκβήλως.

ἀνεκβήλητος ἐπῖρρ. δημ. ἀνεκβήλως βλ. λ.

ἀνεκβήλητος-(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔκεινος τὸν ὅποιον δὲν ἐξεδικήθη τις: Ἰωσ.Α'20,3,1 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐλαθε τις ἐκδικησιν: ὕβρις, -προσβολὴ ἀνεκβήλητος. || δημ. ὁ μὴ λαθὼν δι' ἑαυτὸν ἐκδίκησιν, μὴ καρέσας τὸ τῆς ἐκδίκησης πῶδος: θὰ πεθῶν ἀνεκβήλητος.

ἀνεκβήλητος ἐπῖρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκβήλητον βλ. λ.

ἀνεκβήλως ἐπῖρρ. δημ. ἀνεκβήλως βλ. λ.

ἀνεκβήλως-ή-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἱστορούμενος, περιγραφόμενος, ἀναπαρασώμενος, ὁ ἀνεκβήλως βλ. λ.: ἀνεκβήλως ἱστορία τοῦ Ἀγῶνος. || ὁ ἀναφερόμενος εἰς ἀνεκβήλως ἢ ἀνεκβήλως. || ὁ κατὰ τρόπον ἀνεκβήλως.

ἀνεκβήλως ἐπῖρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκβήλως βλ. λ.

ἀνεκβήλως-ή-ο(ν) νεώτ. ὁ γραφεὶς κατὰ τρόπον ἀνεκβήλως βλ. λ.

ἀνεκβήλως-(η)-ο(ν) νεώτ. ὁ γράφων, ἱστορῶν ἀνεκβήλως βλ. λ.

ἀνεκβήλως(ἡ) νεώτ. τὸ λέγειν, ἀρηγεῖσθαι ἀνεκβήλως. || ἡ κατὰ τρόπον ἀνεκβήλως βλ. λ., ἀφήγησις.

ἀνεκβήλως-ή-ο(ν) νεώτ. ὁ κατ' ἀνεκβήλως βλ. λ.

ἀνεκβήλως-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ἑξίν διηγοῦμενος ἀνεκβήλως.

ἀνεκβήλως-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. καθ' ἑξίν, ἡ μὴ δόξασα εἰς ἀνδρᾶ, ἡ ἀγαμος ἐπὶ: Λυσ.13,45 καταλείποντας ὀδὸν ἀνεκβήλως, οἱ δὲ παῖδες μικροῦ, Δημ.1124,7 τὰς δ' ἡμετέρας θυγατέρας μελλούσας δι' ἐνδυν ἀνεκβήλως ἐνδυν ὑπάρσκειν. 2) ὁ μὴ δημοσιευθεὶς, ὁ τῆς δημοτικῆς μυστικῆς: Διόδ.Σ'1,4 αὖ βιβλίοι μέχρι τοῦ νῦν ἀνεκβήλως τυγχάνουσιν οὐσας. || νεώτ. ὁ μὴ ἐκτυπωθεὶς, μὴ ἐκδοθεὶς: ἀνεκβήλως συγγράμμα, -ἀνεκβήλως ἔργο. 3) νεώτ. ὁ μὴ δύναμι ἐκδοθεὶς ἐγκλημμάτων, μὴ παραδοθεὶς ὑπὸ ἐνὸς κράτους εἰς ἕτερον. 4) νεώτ. κ. δημ. ἀνεκβήλως(τὸ) ὡς οὐα. ἐπεισοδίου, συνήθως εὐτράπελον, παραδιδόμενον ἐπὶ μακρὸν προφορικῶς: τὰ ἀνεκβήλως τοῦ Κολοκοτρώνη.

ἀνεκβήλως-ον δὲν δύνῃται τις νὰ ἀποφύγῃ, ὁ ἀναποφεικτός, ὁ ἀναπόδραστος: Ἀνθ. Π1,4,343 ἀνεκβήλως ὡχμασε θάμνη.

ἀνεκβήλως-ον μον. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκδυσωπούμενος, ἀνεκβήλως, ἀμελίκτος, ἀδυσώπητος.

ἀνέκδυτος-ον μυν. ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκφυγῇ.

ἀνεκφαλιά(ι) δμν. ἐπιπολιότης, κουφότης, ἀνεκφαλιά βλ. λ.

ἀνεκφαλίξω δμν. ἀνεκφαλίξω βλ. λ., ἀναγνώξω.

ἀνεκφόλος-η-ο δμν. ὁ ἀκέφολος βλ. λ., ἀνόπτος, ἐπιπόλαιος, ἀπερίσκεπτος.

ἀνεκζητήτος-ον μυν. ὁ μὴ ἐκζητηθεὶς, ἀζήτητος.

ἀνεκθερμάντος-ον ὁ μὴ θερμανθεὶς ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκθερμανθῇ, ἀζέστατος, ἀναζέστατος: Ὁρειθ.π. Φωτ. 8.218, 175, 40 ῥίγους ἀνεκθερμάντου.

ἀνεκθερμάντως ἐπίρρ. χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὴ ἐκθερμάνσις: Ἀντίλλ.π. Ματθ. 256 τῶν καταφυγομένων ἀνεκθερμάντως.

ἀνέκθλιπτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκθλιθεὶς, ὁ μὴ συμπίεσθεις, ὁ ἀστυγεῖς, ἐπὶ σταφυλῶν: Εὐστ. Πονημ. 355.34 τῇ ἀνέκθλιπτῃ σταφυλῇ, -έλαται ἀνέκθλιπτοί 2) νεώτ. γρομ. ἀνέκθλιπτος λέξις ἡ μὴ ὑφιστάμενη ἐκθλίψιν.

ἀνεκθέρνυμι μτγν. ἀνοηδῶν: Εὐα. Εὐαγγ. Πρ. 3.14 ἀνὰ δ' ἐξέθες, μάντι Λυκαρεῦ, . . κατὰ χρησιμοτάλυν.

ἀνέκθυτος-ον μυν. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐξίλεωσιν διὰ θυσιᾶς: ἀνέκθυτον μίσμα.

ἀνεκακθάριστος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δμν. ὁ μὴ ἐκαθαρισθεὶς, διευκρινισθεὶς, καθαρισθεὶς || νομ.

ἀνεκακαθάριστος ἐνστάσις, ἡ μὴ διὰ νέων ἐξηκριθωμένων πραγματικῶν περιστάτικῶν ἢ νομικῶν ἰσχυρισμῶν ὑποστηριζομένη καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ τινάμενη νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἀγωγὴν ἀνεκακαθάριστος πολιτικὴ ἀγωγή, ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ τοῦ παθόντος ἢ τῶν ἐξ αὐτοῦ δικαιουμένων, ἡ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ταῦ δικάσαντος τὴν ἀξιόπονον προξεν κριθεῖσα ὡς οὐχὶ διευκρινισμένη παραπέμπεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ἀρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον 2) ὁ μὴ ὑποστάς ἐκακαθάρισον βλ. λ. λογαριασμῶν, ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, κληρανομιῶν, πτωχεύσεων κττ.: ἀνεκακαθάριστον κέρδος, -μέρισμα, -κληρονομία, -πτῶχευσις.

ἀνεκακαλοῦμαι-έομαι νεώτ. ποιοῦμαι ἐντόνωσ ἐκκλησιαν: Εὐγ. Βουλγ. Κατ. ἀνεκακαλεῖσθαι φυγάς.

ἀνεκακέρτερος-ον μτγν. ὁ ἀφόρτος, μὴ καρτερίας δεκτικός: Φιλοδ. Δ. 1, 12 ἀνεκακέρτερον.

ἀνεκκλειστός-ον μτγν. ὁ μὴ ἀποκλειόμενος ἢ μὴ ἀποκλεισθεὶς: Διδυμ. Τριὰδ. 2.4.

ἀνεκκλειστιά(ι) δμν. ἡ ἔλλειψις ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας ὁ ἀλειτουργία: τὴς ἐπίσημες ἡμέρες αἰσθανόμεσθε τὴν ἀνεκκλειστιά στὰ ξένα.

ἀνεκκλειστίατος-(η)-ο(ν) κ. μυν. κ. νεώτ. δμν. κ. ἀνεκκλειστίαςτος, ὁ ἀνεκκλειστίας, ἀνεκκλειστίας τοῦ λαοῦ: Ποσειδ. π. Ἀθην. 5.213 D τὸ θέατρον ἀνεκκλειστίστον 2) μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ τῆς

Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀποκλεισθεὶς: Ἀλέξ. Ἀριστ. Συναφ. Καν. 1) λαϊκὸς μὲν τελὸν ἔστω ἀπόβλητος, κληρικὸς δὲ ἀνεκκλειστίαςτος, Σύνοδος. Χολ. Κανὼν 27 κληρικὸς ἀρπάξων γυναῖκα ἀνεκκλειστίαςτος ἔστω 3) νεώτ. κ. δμν. ὁ εἰς λειτουργίαν ἢ ἄλλην ἀκολοῦθιν μὴ προσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συγγ. ἀλειτοῦρητος.

ἀνέκκλητος-(η)-ο(ν) Ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δμν. ὁ καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ἐκκλησιον, ἐνστάσις: Ἐπίρρ. Πλακρασιγῆς, περιδονεϊκῆς . . ἀνέκκλητος, ὅσους ποτὲ ἀγῶνας ἀνεγραφάμην πάντας νεκρῆς, μὴτε ἐκκαλεσόμενος μὴτε ἑτέρω κατ' ἐμὸ τοῦ μολέσαντος ἐκκαλεσασθῇ 2) νεώτ. κ. δμν. ἀνέκκλητος ἐπὶ ἀποφάσεως δικαστηρίου, ἡ ἐκδοκίμωμένη εἰς πρῶτον καὶ τελευτῶν βαθμὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἴσται ἢ οὕτω ἀπ' εὐθείας ὀριστικὴ καὶ τελεσιδικία.

ἀνεκκλήτως κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνέκκλητον βλ. λ.

ἀνεκκλήσιμος-ον νεώτ. ὁ γραμμοτ. ἀκλήτος.

ἀνέκκλητος-ον μυν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκφυγῇ, ὁ ἀναπόφευκτος: Ἡσ. «ἀνάστος».

ἀνεκκλήτως ἐπίρρ. μυν. ἀφεκτικός.

ἀνεκκόκιστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὑποστάς ἐκκόκισιν βλ. λ.: βαμβάξ ἀνεκκόκιστος.

ἀνεκκρίνω κ. μυν. κάμνω ἐκκρίσιν: ΘΠροδρ. Ἐπ. 134 || κ. μεσ. -ομαι ἐχω ἐκκρίσιν.

ἀνέκκριτος-ον ὁ μὴ ἔχων εὐκόλως ἐκκρίσεις τῆς κοιλίας, ὁ δυσκοιλίος: Ποιητ. περὶ βοτάν. 137.

ἀνεκκλάλητος-ον μτγν. μυν. κ. νεώτ. ὃν δὲν δύναται τις διὰ λόγων νὰ περιγράψῃ, ὁ ἀνεκφραστος, ὁ ἀπερίγραπτος: ΚΑ Πέτρ. 1.1, 8 ἀγαλλιάσθε χαρὰ ἀνεκκλάλητ καὶ δεοδοσάμεν, Μην. Ἰαν. Θεοτόκ. 1, 7 χαρὰν τὴν ἀνεκκλάλητον δεξαμένη.

ἀνεκκλάλητος ἐπίρρ. μυν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκκλάλητον, ἀφραστον: Νικ. Εὐγ. 6, 525 ἀνεκκλάλητος ἥδεσθαι.

ἀνεκκατινιστός-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκατινισθεὶς, μὴ τὸ τῶν Λατίνων (Φράγκων) φρόνημα ἢ δόγμα ἀσπαρῶν: παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν σπουροφόρων κατὰ τῶν παπῶν οἱ Ἕλληνες διετέλεσαν ἀνεκκατινισταί.

ἀνεκκλιπής-ές ἔσφ. γρ. ἀνεκκλήψ βλ. λ.

ἀνέκκλειπτος-ον κ. νεώτ. ἀκατάπαυστος, ἀδικοπος, ἀτελεύτητος: Ὑπερείδ. Ἐπιταφ. 114 ὦστε . . παίδων ὕδρεϊ ἀνεκκλείπτους ἐκάστοις καθιστάναι || κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκλείψῃ: ἀνέκλειπτος ἐθνικὴ παράδοσις.

ἀνεκκλείπτως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεκκλείπτον βλ. λ.

ἀνέκλεκτος-(η)-ο(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δμν. ὁ μὴ κατ' ἐκλογὴν ὢν ἢ γενόμενος, ἀδιάλεκτος:

Διον. Ἀλ. Συναφ. 3, 20 ἀνεπηθδεύτα ἐστὶ καὶ ἀνέκλεκτα || νεώτ. κ. δμν. ὁ μὴ ἐκλεγεθεὶς: ἀνέκλεκτον προεδρεῖον, -ἀνέκλεκτος ἀπὸ τοῦ λαοῦ.

ἀνεκκλήης-ές Ἐπίρρ. ὁ μὴ μετ' ἐπισταμένην διαλογὴν, ὁ ἀνέκλεκτος βλ. λ., ἀξεδιάλεκτος.

ἀνεκλόγιστος-ον κ. μυν. ὁ μὴ ὑπέυθυνος, ὁ ἀκαταλόγιστος: Εὐστ. Πον. 70.45 διὰ καὶ ἐκείνους μὲν ἀνεκλόγιστος ἐστίν 2) ὁ μὴ κατὰ λόγον, περισεκαμένεος ὢν ἢ γενόμενος, ὁ ἀλογάριστος:

αὐτ. σχολ. 2, 893, 60 κατὰ ἀνεκλόγιστον συνήθη ταυτολογίαν 3) ὁ ἀνυπολόγιστος: αὐτ. Πον. 262, 9 ταῦ μοναχικοῦ μίσους τὸ ἀνεκλόγιστον αὐτ. σχολ. «ἀνεκλόγιστον, ὀλογοπράγητον».

ἀνεκλογιστός ἐπίρρ. ἀμέτρως, ἀνυπολογιστως, χωρὶς λογαριασμό: Φερεκρ. π. Ἀθην. 11, 481 C ὅπως ἀνεκλογιστῶς πλειστάς αἰὼς ἐκπαθῇ.

ἀνέκλυτος-ον μυν. κ. νεώτ. μὴ δεκτικός διαλύσεως, ἀδιάλυτος: Ἰουστ. Νε. 36 προοίμ.

ἀνεκμελέτητος-ον μυν. ὁ μὴ δεκτικός πηλῶν μελέτης, ἐκμαθήσεως || ὁ μὴ πλήρως μελετηθεὶς: Μ. Ἀκουμ. 1, 263, 20.

ἀνεκμετάλλευτος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δμν. ὁ ἐξ οὗ δὲν ἐξήχθησαν τὰ ἐν αὐτῷ μέταλλα, ἐπὶ μεταλλοχού γῆς: ἀνεκμετάλλευτος σιδηροῦχος περιχώρ || κατ' ἐπέκτ. ὁ δι' ὃν δὲν κατεβλήθησαν οἱ προσάκουσαι ἐργασίαι, δεξιότης, μέριμνα, ὅπως ἀποθῇ ὅσον εἶδε ἀποδοτικῶς, ωφέλιμος, ἐπικερδής:

ἀνεκμετάλλευτα ὄρυχτα μαρμαρα, -δόσις, -λαμιατικὰ ὕδατα, -ἀνεκμετάλλευτος κῆρυκος || κ. ὁ ἐξ οὗ δὲν ἀπεκόμισε τις ἢ δὲν δύνανται νὰ ποριοθῇ παρ' αὐτὸν ἀμέλη, δουλειόμενος, παρασύρων, ἐξαπατών, διαφθείρων αὐτόν:

ἀνεκμετάλλευτοι εἶναι οἱ ἐμπειροὶ ἀνθρώποι, -κανένα φίλο τῆς δὲν ἀφίνει ἀνεκμετάλλευτο || κ. μτφ. κατὰ μετάστ. ἀντικειμ.

ἀνεκμετάλλευτος περιστάσις, -εὐκαιρία, -ἀνεκμετ. ὁδυναμίες, -πάθος, -ἐλαττώματα.

ἀνεκμετάλλεως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκμετάλλετον βλ. λ.

ἀνεκμίσθωτος-ον νεώτ. μὴ ἐκμισθωθείς, μὴ δεδομένος ἐπὶ μισθῷ ἢ μισθώματι, ἀνοίκιστος: ἀνεκμίσθωτοι βόσκαί· || κ. ὁ μὴ δεκτικός ἐκμισθώσεως: ἀνεκμίσθωτοι εἶναι οἱ δημόσιοι κήποι. **ἀνεκμιστήρευτα** ἐπίρρ. δημ. χωρὶς ἐκμιστήρευσιν βλ. λ.

ἀνεκμιστήρευτος(-η)-ο(ν) ὁ μὴ ἐμπιστευτικῶς ἀνακοινωθείς εἰς ἄλλαν, κρύφιος, μυστικός: ἀνεκμιστήρευτος περιπέτεια, - ἀγάπη ἀνεκμιστήρευτη· || ὁ μὴ δεκτικός ἀνακοινώσεως εἰς ἄλλον: τέτοια ἐλαττώματα εἶναι ἀνεκμιστήρευτα. **ἀνεκμιστήρευτός** ἐπίρρ. χωρὶς ἐκμιστήρευσιν βλ. λ.: ἀνεκμιστήρευτός ἀγαπῶ.

ἀνεκμίσθος-ον μτγν. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκνίψῃ, νὰ ἀποπλύνῃ, νὰ ἐξαλείψῃ, ὁ ἀνεξάλειπτος. **ἀνεκμίσθος**-η-ο δημ. ὁ ἀνευ κόπου γινόμενος, ἀκόπος: **ἀνεκμίσθος** τέχνη· 2) ὁ ἀκούραστος, ὁ μὴ τὸν κόπον αἰσθανόμενος: ἀνεκμίσθος σκάδουν τραγουδώντας· 3) ἀδιάκοπος, συνεχής: ἀνεκμίσθος δουλειά ὁλημέρα· 4) εἰδ. ἀνεκμίσθος ἰδίως οὗτος, ὄργανον ὑλοτομικῶν, πλατεῖα καὶ βαρεῖα μηχαναίρα, ἀντικαθιστάσας ἐνίοτε τὸν πέλεκυν: δός μου τὸν ἀνεκμίσθο νὰ κόψω τὰ πανώκλαρα.

ἀνεκμισθώ-ω δημ. καθιστῶ τι ἐλαφρότερον: ἀνεκμισθῶ τὴν κόψαν νὰ τὴ φορτωθῶ στὴ ράχη μου· || διευθετῶ τι, ὥστε νὰ βασιλεύῃται εὐχερέστερον: σὲν ἀνεκμισθῆσαι τὸ δερμάτι μισρὼ νὰ τὸ πέρω· 2) ἀνασκήνω βλ. λ.: ἀνεκμισθῆσαι τὸ σακκὶ νὰ τὸ φορτώσουμε στὸ ζῶ.

ἀνεκμιαύετος(-η)-ο(ν) νεώτ. ὁ μὴ τυχὼν παιδεύσεως, μὴ ἐκπαιδευθείς· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπαιδευθῇ.

ἀνεκμιαυέτως ἐπίρρ. νεώτ. ἀνευ ἐκπαιδεύσεως βλ. λ.

ἀνεκμπεραιώτος-ον ὁ μὴ ἐκπεραιωθείς, μὴ ἀχθεῖς εἰς πέρας: ὑπόθεσις ἀνεκμπεραιώτος.

ἀνεκμύμλημι μελ. ἀνεκμύλω αὐτὴς πληρῶ, ἔξαγειμύω: Ξεν. Ἀν.3,422 ὁπότε δὲ διάδοσιεν αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου τὸ μέσον ἀνεξμύμλησαν | δ. γρ. ἀν. ἐξμύμλησαν |.

ἀνεκμυλῆθυστος-ον μτγν. ὁ μὴ πληθυνθείς, κ. συνεκθ. μὴ διαπληθυνθείς, μὴ εὐρυνθείς.

ἀνεκμυλῆκτος-ον ὁ μὴ ἐκμυλῆγμένος, μὴ θαυροδύμενος, ποῦ δὲν σασπίζει, δὲν ἐπιτάσσεται: Πλάτ. Πολ.10,619 Α ἀνεκμυλῆκτος ὑπὸ τοῦ πλοῦτου, Σύνεσ.62 C ἀνεκμυλῆκτος πρὸς τι· || ψύχραιμος, ἀφρόδης· || τὸ ἀνεκμυλῆκτος ὡς οὗσα· ἡ ἀταραξία, ἀφρόδια, ἀπάθεια· || κ. παρὰ· Ξεν. Ἀγ.6,7 τὸ ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκμυλῆκτότατον· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ προέξων ἐκκλησίαν, ἐντύπωσιν: Πλουτ.118,7 Α ἡ δὲ Ἰσχυρὶ Ἀλαν (λέξεις) ἀνεκμυλῆκτος | μὴ προέξουσα ἐντύπωσιν |.

ἀνεκμυλῆκτως ἐπίρρ. ἀφρόδως, ἀταράχως, εὐθεραδῶς.

ἀνεκμυλῆξία (ἡ) ἡ ἀφρόδια, ἀταραξία, ψυχραιμία: Πλάτ. Ὀροι.412 C θάρσος .. ἀνεκμυλῆξία διὰ κακοῦ παρασταν.

ἀνεκμυλῆωσις (ἡ) νεώτ. ἡ μὴ ἐκτέλεσις τῶν συνομολογηθέντων ἢ μὴ πραγματοποιηθέντων πράξεων: ἀνεκμυλῆωσις μισθώσεως, - ἰδρῶσεως ἑταιρίας.

ἀνεκμυλῆωτος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπληρωθῇ, νὰ πραγματοποιηθῇ: Φιλῶδ.π.Θεῶν1,12 τάγαθόν σὺκ ἀνεκμυλῆωτον, - αἱ ἀξιώσεις του εἶναι ἀνεκμυλῆωται· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ γενόμενος, μὴ ἐκτελεσθείς, ὁ ἀσυντέλεστος παρὰ τὴν ἀναληφθεῖσαν ὑποχρέωσιν ἢ παρὰ τὸ καθήκον: ἀνεκμυλῆωτοι ἄνθρωποι συμβάσεως, - ἀνεκμυλῆωτες οἰκονομικαὶς ὑποχρεώσεις· || κ. γεν. ὁ μὴ ἐκπληρούμενος ἢ μὴ ἐκπληρωθείς, ὁ μὴ τετελεσμένος ἢ μὴ τελοῦμενος, ἐπὶ ἡθικῶν ἢ ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεων: ἀνεκ-

μυλῆωτα συζυγικά καθήκοντα, - ἀνεκμυλῆωτα στρατιωτικὰ θητεία· 3) ὁ μὴ ὡς ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔτι ὡς ἐποθεῖτο συντελεσθείς, ὁ ἀπομεινὰς ἀπραγματοποίητος: θνεῖρα τῆς νεότητος ἀνεκμυλῆωτα, - πρασοκία, - ἐπιθυμία ἀνεκμυλῆωτη· || ἐπὶ σωματικῶν λειτουργιῶν, ὁ μὴ τελεσθείς, μὴ ἱκανοποιηθείς, μὴ κορεσθείς: ἔγω ἀνεκμυλῆωτη τὴν ἀνάγκη μου, - ἀνεκμυλῆωτος γενετήσιος ὄρημ.

ἀνεκμυλῆωτός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκμυλῆωτων βλ. λ.

ἀνεκμυλῆωτος-ον μτγν. ὁ ἀνεκμυλῆωτος βλ. λ.: Φιλ.σχόλ.4 χαρακτηριστὶ ἀνεκμυλῆωτος.

ἀνεκμυλῆωτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπληρῇ, ἀνεκμυλῆωτος, ἀνεξέλεπτος, ἀνεξίτηλος: Πλάτ.Τιμ.26 C οἷον ἐγκαύματα ἀνεκμυλῆωτου γραφῆς, Πολυδ.1 C,4,44 ἀνεκμυλῆωτος βαφθῇ, Σύνεσ.183 Α αἱ ἀνεκμυλῆωτοι κηλίδες· 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ ἐκπληθείς, ἀξέλητος: ἀνεκμυλῆωτος μυτιόλεψμα.

ἀνεκμυλῆωτός ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκμυλῆωτων βλ. λ.: Μ. Ἀκομ.1,263,30.

ἀνεκμυλοῖσμος-ον νεώτ. ὁ μὴ δεκτικός ἐκμυλοῖσμος, μὴ θαλλοτριωτός, οὗ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πώλησις: τὰ ἐν μουσείοις ἀποκειμένα ἀρχαῖα εἶναι ἀνεκμυλοῖσμα· 2) ὁ μὴ πωλούμενος, ὃν δὲν εὐρίσκει τις νὰ πωλήσῃ: ἀνεκμυλοῖσμα καθήνησαν τὰ παλαιὰ λεωφορεῖα.

ἀνεκμυλοῖτος(-η)-ο(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ ἐξαλειφθῇ, νὰ ἐξαφανισθῇ: Ἰππαρχ. Ἀφ.5,20 δδύνην ἀνεκμυλοῖτον ποιεῖ | Ἰσθρ. ἀνεκμυλοῖται· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀπολλύσας, ἀνεκμυλοῖσμος βλ. λ.: Ἰουστ. Νεσάρ.22,20,2 - τὰ ἱερὰ ἀντικείμενα εἶναι ἀνεκμυλοῖται· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐκμυλῆς, ὁ ἀπομεινὼν ἀπώλητος, ἀνεκμυλοῖσμος βλ. λ.: 2) ἀνεκμυλοῖται ἐμπορεύματα, - ἀνεκμυλοῖται κληρονομία. **ἀνεκμυλοῖσμος**-ον μον. μὴ ὀλῶσιμος, ἀκαταπόλεμτος: Δωσθ.Λστ.Γρ.7,392,3.

ἀνεκμυλοῦμετος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκμυλοῦνται, μὴ ἐπιδειχθεὶς δημοσίᾳ, μὴ γνωστοποιηθείς: Διον. Ἀρεοπ.63,151· || νεώτ. ἐπὶ καλῆς σημ. ὁ μὴ διασπυρθείς, μὴ δημοσίᾳ ἐπιδειχθείς πρὸς κατάκρισιν, πρὸς στυγασμόν: ἀνεκμυλοῦμετα δὲν πρέπει νὰ μνησθῶν τοιαύτα αἰσχη.

ἀνεκμυλοῦμετός ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. ἀνευ πομπῆς ἀνευ ἐπιδείξεως: Ματθ.σχολ. εἰς Διον. Ἀρεοπ.

ἀνεκμυροῦστος-ον μον. ὁ μὴ ἐκμυροῦμενος. **ἀνεκμυροῦξία** (ἡ) μον. ἑλλειψὶς ἀποτελέσματος, ἀχρηστία: Σχολ.Αισχ. Ἐπ.849 τὰ θεσπίσματα οὐκ εἰς ἀνεκμυροῦξιν ἔρχεται.

ἀνεκμυροῦ-ω μτγν. ἐκμυρῶ, ἐκφοβίζω, τρομάζω.

ἀνεκμυρῶτος-ον ὁ μὴ ἐκμυρῶν τινός, ὁ μὴ ἀποστερούμενος τῶν δικαιωμάτων του: Ψελλ.Συν.649 ἀνεκμυρῶτος πατρωνικῶν δικαιῶν.

ἀνεκμυρῶτος-ον ὁ μὴ σχηματίζων πόον, μὴ πυλῶν: Ἰπν. Ἀγμ.767· δακρυμῶδης καὶ ἀνεκμυρῶτος.

ἀνεκμυρωτός-ον μον. ὁ μὴ ἐκμυρωθείς, μὴ πυρκαϊωθείς, μὴ πυρκαϊγῆς.

ἀνεκμυρῶτος-ον μτγν. ὁ μὴ γενόμενος γνωστός, μὴ φημισθείς· || ὁ μὴ κοκολογῆθείς: Ἰωσ.Αι.17,12.

ἀνεκμυρῶτικός-ή-όν νεώτ. ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἐκρήξιν: πυρῆτις ἀνεκμυρῶτικῇ.

ἀνεκμυρῶτος-ον νεώτ. ἀνεκμυρῶτικός βλ. λ.: || ὁ μὴ ἐκρωγείς: ὀδὸς ἀνεκμυρῶτος, - ἐπὶ τῷ πεδίῳ τῆς μάχης παρῶμεναι χιλιάδες ὀδὸς ἀνεκμυρῶτες.

ἀνεκμυρῶτως-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκρωγῆς ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκμυρῶσθαι: 2) μτφ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκδηλῇ, νὰ ἀποδηλῇ, ἐπὶ ἔξωθεν, ἐλαττωμάτων, παθῶν, δοξασίων κττ.: Ἰουστ.Μαρτ.391 ἀνεκμυρῶτως ἡλῶν.

ἀνεκμυρῶτος-ον μτγν. ὁ ἀνεκμυλῆωτος βλ. λ.

ἀνεκμυρῶτος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ προσωρινῶς νεκρωθείς, μὴ καταστάς εἰς ἀναστήσιν, ἐπὶ

μελῶν ἢ λειτουργικῶν ὀργανικοῦ σώματος : ἀνεκρωτων ἀκόμη τὸ ἐγγεγραπτόν μέλος. - ἀνεκρωτο νεύρο· || ὁ μὴ καταπαύσας ἢ μὴ πραπίδεις, ἐπὶ ὁλοῦς : ἀνεκρωτοὶ πόνοι.

ἀνεκσπαστος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνεκρίζωτος βλ.λ. : 2) ἐνεργ. ὁ μὴ ἀκόμη ἐκσπασσας, μὴ ζωηρῶς ἐκφανείς, ἐκδηλωθείς.

ἀνεκσφενδονίζω νεώτ. ἐκ νέου ἐκσφενδονίζω, ἐκπέμπω πρὸς τὰ ἄνω ἢ μακράν· || ἀνεκσφενδονίζομαι κ. μέσ. ἐκπνέω, ἐκπέμπω πρὸς τὰ ἄνω : Κ.Μητ.Προμηθ.15,490 ἀνεκσφενδονίζονται πυρίφλεκτοι ὅλοι ἐκ τοῦ ἡφαισταίου.

3) εἰδ. ἐπὶ καταδικασθέντων εἰς θάνατον, ὁ μὴ ἠσπαστοῦ.

ἀνεκτὰς ἐπίρρ. δημ. ἀνεκτῶς βλ.λ.

ἀνεκτατός-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκταθείς, ἀπλωθείς ἢ ὁ μὴ δεκτικὸς ἐκτάσεως, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκταθῇ, νὰ ἀπλωθῇ, ἀντιβ. ἐκτατός.

ἀνεκτέλεστος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐκτελεσθείς, μὴ πραγματοποιηθείς : δημόσια ἔργα ἀνεκτέλεστα, - ὑπόσχεσι ἀνεκτέλεστοι· 2) ὁ μὴ δεκτικὸς ἐκτέλεσεως, μὴ πραγματοποιήσιμος, ἀκατόρθωτος : καλὰς θεωρίας ἀλλὰ ἀνεκτέλεστες· 3) εἰδ. ἐπὶ καταδικασθέντων εἰς θάνατον, ὁ μὴ ἠσπαστοῦ τὴν θανάτωσιν.

ἀνεκτέλεστος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεκτέλεστον βλ.λ.

ἀνεκτρία (ἡ) νεώτ. ὁ ἐνολοκῆς βλ.λ.

ἀνέκτης (οἱ) νεώτ. πᾶν ὄργανον ἢ μέσον ἀνέχον, ἴσκι σφυρατοῦν ἐκ τῶν ἄνω ἀντικείμενόν τι, οἷον ἱστία, ἀνεμοδόχην πλοῖου, ἀκινήτῃ δόδων, κλωβὸν κτλ.· || ναυτ. γουρδέλλι | κορδέλλι |.

ἀνεκτιθέμενος-ον ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιθεσθεῖ· || ὁ μὴ ἐκπιθασθεὶς.

ἀνεκτικός-ῆ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἀνοχήν, ἐπιείκειαν, μετριότητα, ὑπομονήν : Ἀρριαν. Ἐπεκτ. 2,22,36, μὴν εἶσαι ἀνεκτικός πρὸς τοὺς αὐθιγούς.

ἀνεκτιθέτης-όπτος νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεκτικοῦ βλ.λ. ἢ ἀνοχή.

ἀνεκτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεκτικόν βλ.λ. : Ἱεροκλ.Πυθ.145.

ἀνεκτιμητὸς ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεκτιμητόν βλ.λ.

ἀνεκτιμητός (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, ὁ ἀπροσδιορίστου τιμῆς, ἀτίμητος, πολυτιμώτατος : ἀνεκτιμητός ἀνθρώπος, - ἢ ψαῖα του εἶναι ἀνεκτιμητὴ· 2) οὗ ἡ ἐκτιμῆσις, ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας του δὲν ὥρισθη.

ἀνεκτιμητός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκτιμητόν βλ.λ.

ἀνεκτινάσσω νεώτ. πάλιν ἐκτινάσσω, πνέω, ἐντέλλω.

ἀνεκτίσις-εως (ἡ) μτγν. ἱκανοποίησης, ἀπόδοσις ὀφειλομένου, ξεπλήρωμα : Φιλων 2,508.

ἀνεκτίσιος (-η-ο-ν) μτγν. κ. δημ. [ἐκτίσις] ὁ μὴ ἀποτιθείς, μὴ πληρωθείς, ἀξελήπτως : Δ.Χρυσ.Α 12,1,494 χρέος ἀνεκτίσιος· Ἦσ. ἐνληπνοῖς, ἀνεκτίσιον : [διορθ. ἀνεκτίσιος]· 2) δημ. [ἀνεστέρητ. κτίζω] ὁ μὴ μὴ κτισθείς, οὗ δὲν ἐτελείωθη ἡ κτίσις, τὸ κτίσιμον, ἐπὶ οἰκοδομῶν, τοίχων κτλ.

ἀνεκτίσιος-ον μτγν. ὁ μὴ ἐκτιθείς, μὴ πληρωθείς : Δ.Χρυσ.Α 12,1,394 χρέος ἀνεκτίσιον 18. γρ. ἀνεκτίσιον |.

ἀνεκτίσιος-ον ὁ μὴ ἐκτομίας γενόμενος, μὴ εὐνοῦμενος : Φιλὸν.Ορεῖδ 2,69,3.

ἀνεκτίσιος-ῆ-ο-ν κ. νεώτ. κ. δημ. [ἀνέχομαι] ὁ ὑπαφρογός, ὃν δύναται τις νὰ ἀνεχθῇ : συνθ.μετ' ἀρν. Ἰλ.Α 573 ἢ δὲ λοῖφια ἔργα τὰ ἐπὶ ὅσπται, οὐδ' ἐτ' ἀνεκτά· || κ. ἀνευ ἀρν. : Σοφ.Οστ 429 ἢ ταῦτα θ'ἴτ' ἀνεκτά· κ. κλῦειν,· Θουκ.2,35 μέχρι τοῦδε ἀνεκτοί ἐπ' ἐπαινοῖς, - ἀνεκτός φόρος· || ὁ ἀνοχῆς ἔστιος : Θουκ.8,90 παντὶ τρόπῳ ὅστις καὶ ἀπώσοι ἀνεκτός, - ἢ κατὰστασις δὲν εἶναι πλεον ἀνεκτά, - τέτοια ταλαιπωρημένη ζωή

δὲν εἶναι ἀνεκτὴ· || κ. συγκρ. ὁ σχετικῶς πρὸς ἄλλον πλεον ὑποφρογτός, ἐλαφρότερος : Κικέρ. ἐν Ἀττ.12,45,2, τῆς ἀτιμίας δὲν εἰρήνη ἀνεκτότερος ὁ πόλεμος, - ἢ ζωὴ ἄγνη ἀνεκτότερη· 2) τὸ οὐδ. μετ' ἀρνῆσ. κ. ἐπομένῳ ἀπαρεμφ., τὸ ἀδύνατον, ἀποκλειόμενον : Πλάτ.Θεοτ.154 C οὐδ' ἀνεκτὸν ἄλλως λέγειν [ἀδύνατον], αὐτ.181 B οὐδὲν ἀνεκτὸν τὸ οὐ διασκιφασθαι [ἀποκλείεται τὰ νὰ μὴ...·] 3) ἐπὶ προσώπ., ὑποφρογτός : Λυσ. 166,10 μὲν ἀνεκτοί, - δὲν μοῦ εἶναι ἀνεκτός.

ἀνεκτότης-όπτος γλωσσ. καρτερικότης, ὑπομονή, ἀνοχή.

ἀνεκτριπτός-ον μτγν. ὁ μὴ ἐκτριβόμενος, ἀνεξάλειπτος : Πολυδ.1,44.

ἀνεκτύπτος-ον νεώτ. μὴ ἐκτυπωθείς, μὴ δημοσιευθείς, ἀνέκδοτος.

ἀνεκτός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεκτόν βλ.λ. : Ὁδ.Ζ 350 οὐ δὲ μένει οὐκ ἐτ' ἀνεκτῶς, Ξεν.Ἑλλ.7,3 | νομίας οὐκ ἀνεκτός ἔχειν τὰ ἐν τῷ Σικυδῶνι· || κ. συγκρ. : ΚΔ Ματθ.10,18 ἀνεκτότερον ἔστας γῆ Σοδόμων... ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ. **ἀνεκφώνητος**-ον μυν. ὁ μὴ ἐκφανείς, μὴ φανερωθείς, μὴ ἐπιδείχθεις : Εὐστ.Πον.237,57 κατὰ τρόπον ἀβρίαμβευτον καὶ οὕτως ἀνεκφάντων. **ἀνεκφώνητος** ἐπίρρ. μυν. κατὰ τρόπον ἀνεκφάντων βλ.λ.

ἀνεκφωκτός-ον δν δὲν δύναται τις νὰ ἐκφύγῃ, ὁ ἀναπόφευκτος, ἀφυκτός : Διοδ.Σ 20,54 τύχης ἐπηρεασμὸν ἐν ἀνάγκαις κείμενον ἀνεκφωκτόν· 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ : Πλάτ. 166 B πόσω δὲ δεινότερον οἴεσθε πάσχειν αὐτοὺς ἀνεκφωκτοῦς, ἀναποδρόστους.

ἀνεκφωκτός-ον μτγν. κ. μυν. ὁ εἰθισμένος νὰ μὴ ἐξέρχεται, ἀλλὰ διαμένων πάντοτε κατ' οἶκον, ὁ ἀκονώνητος : Διον. Ἀρεοπ.Ο 2,4,18.

ἀνεκφωπητός ἐπίρρ. μυν. κατὰ τρόπον ἀνεκφωπητόν βλ.λ. : Μ.Ἀκομ.1,189.

ἀνέκφορος-ον μτγν. κ. μυν. ὁ μὴ δυνάμενος ἐκφέρεισθαι, ὃδεν μὴ εἰς φῶς ἀγόμενος, μὴ ἀποκαλυπτός, ἀρρητος, συνών. ἀνέξιστος βλ.λ. : Ἰσθλ.β.Πορφ.32,226 δόγματα ἀνέκφορα διατηροῦντες, Εὐστ.Πον.260,2 ἐκεῖνα ὥς ἐν μυστηρίῳ λόγῳ ἀνέκφορα μένοντα.

ἀνεκφοροῦμαι-έσμαι γλωσσ. λῦω τὴν ἀπ' ἐμοῦ ἐξάρτησιν, ἀφῆνω τὸ κατεχόμενον.

ἀνεκφορτώτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκφορτωθείς : ἐμπορεύματα ἀνεκφορτώτα· 2) ὁ μὴ τοῦ φορτίου αὐτοῦ ἀπαλλαγείς, ἐξεφορτώτας : πλοῖον ἀνεκφορτωτόν, - φορτηγμάζαι ἀνεκφορτωτοί.

ἀνέκφορτος ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεκφορτόν βλ.λ.

ἀνέκφραστος (-η-ο-ν) κ. νεώτ. δημ. ὁ ἀνεκλάλητος, ὁ ἀφρογός, ὁ ἀρρητος, ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκφράσῃ : Μην.2,6 Θεοτ. ἀνέκφραστος ἢ συλλήψις γένους, σοῦ Παρθένου...· εὐτυχία, - θλίψις ἀνέκφραστος, - χαρὰ ἀνέκφραστη· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μὴ ἐκφοραθείς : ἀνέκφραστος ἔρωρς, - ἀνέκφραστες ἐπιθυμίαι· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐκφράσιν, ὁ ἀτονος τὴν ὀφιν, τὴν μορφήν, τὸ ὄφρος : ἀνέκφραστος καλλὼν, - ἀνέκφραστη φυσιογνωμία, - ἀνέκφραστος λόγος.

ἀνέκφραστός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον βλ.λ.

ἀνέκφωκτός-αν μυν. ὁ ἀφυκτός, ἀναπόφευκτος : Μ.Ἀκομ.2,393 ἀνέκφωκτος θάνατος.

ἀνέκφωκτός-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ μὴ διὰ τῆς φωνῆς δυνάμενος νὰ δηλωθῇ, ἀνέκφραστος : Σχόλ. Ἀριστοφ.Λυσ.1150· || γραμμ. ἀνεκφώνητα τὰ γράμματα ὅσα δὲν προφέρονται, οἷον τὰ ὑπογεγραμμένον ῥ· 2) νεώτ. ὁ μὴ ἐκφωνηθείς, ὁ ἀπαγγελθείς : ἀπέμεινε ὁ λόγος του ἀνεκφώνητος· 3) εἰδ. νομ. ἐπὶ δικαστικῆς ὑποθέσεως, ἢ

μή πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀ-
χθεῖσα δι' ἐκφωνήσεως τοῦ δνόματος τῶν δια-
δικῶν ἢ υποδικῶν.

ἀνεκχέρσωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκχερσώθεις, ὁ
ἀπομένον ἀκαλλέγητος, ἐπὶ ἀρώων.

ἀνεκχόμεντος-ον ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὸν χυμὸν
τοῦ: Γαλιη.13,584 ὑγρά καὶ ἀνεκχόμεντα ἐκκρί-
νεται τῆς ἔδρας.

ἀνεκχόμεναι νεώτ. ἐκ νέου ἐκχύνονται || ἐκ-
χύνονται εὐρέως, ἐκχύνόμενος ἀπλοῦς.

ἀνεκχυτός-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐκχυθείς.

ἀνεκχώρητος-ον νεώτ. μὴ ἐκχωρηθείς εἰς
ἄλλον || ὁ οὐ δέν δύναται νὰ γίνῃ ἐκχώρησις:
παίτησις ἀνεκχώρητος.

ἀνεκχωρήτως μυν. ἀνεκκλήτως βλ. λ.

ἀνεκχωροῦμαι-εομαι νεώτ. ἀποδίδομαι, ἐπιστρέ-
φομαι εἰς τὸν ἐκχωρησάντα: 'Ακρον.11,97 ἀνεκ-
χωρηθέντα ἐδάφη Θεσσαλίας εἰς τὴν Ταυρικίαν.

ἀνέλαεος-ον ὁ μὴ ἔχων ἑλαῖον: Θεοφρ.Αἴτ.Φ
2,38 ὁ μὴ ἔχων ἐλαίωνα, ἐπὶ χώρας: Στράβ.
17,135 ἡ δὲ ἄλλη Αἰγυπτος ἀνέλαϊός ἐστι.

ἀνέλασμαι (τὸ) νεώτ. ἔωλ, γένος μικρὸν μαλα-
κοστράκων τῆς τάξεως τῶν ἐλικοποδῶν ζῶν προσ-
πεφυκὸς ἐπὶ τοῦ σώματος διαφόρων μεγάλων
ἰχθύων, ἄλλως ἀνέλαστον.

ἀνέλαστον (τὸ) ἐντομον ἐκ τῶν κολεοπτέρων,
18αγενεῖς τῆς Β. Ἀμερικής: 2) τὸ ἀνέλασμα βλ. λ.

ἀνέλατος-ον κ. νεώτ. ἀνήλατος βλ. λ., μὴ ἐλατός
|| νεώτ. εἰδ. ὁ μὴ διὰ σφοδρὰ φάσεως ἢ μηχαν-
ικής συμπίεσεως ἐκτατός: ὕλαι ἀνέλαται.

ἀνέλαττωτος (-η-ο-ν) μυν. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀνε-
λαττώτος ὁ μὴ ἐλαττωθείς: Προκλ.σχολ.εἰς 'Αλκ.
1,7 ἀνέλαττων κεφάλαιον, ἀνέλαττωτη πε-
ριοῖσις || νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐ-
λαττωθῇ, μὴ ἐλαττωμένος: λαμπτήρες ἀνέλατ-
τῶτος φωτός, ἀνέλαττωτος πηγαί.

ἀνέλαφρίζομαι μυν. καθίσταμαι, ἀποβαίνω ἐ-
λαφρότερος: Μ. Ἀκομ.1,189,15.

ἀνέλαφρ-ίζω μυν. κ. δημ. ἀνακουφίζομαι, ἔα-
λαφρώνω, ἀνέλαφρώνω: Γερμ.Κωνσταντ.ἐν Μι.344.

ἀνέλαφρῶν νεώτ. κ. δημ. κάμνω τι ἐλαφρό-
τερον, ἀνακουφίζω: 2) αὐτῆς, δημ. ἀνακουφίζο-
μαι, ἔαλαφρώνω: || νεώτ. μέσ. ἀνέλαφρῶνται κα-
θίσταται, ἀποβαίνω ἐλαφρότερος, ἀνακουφίζομαι.

ἀνέλαφρῶν δημ. κ. ἀνέλαφρῶν, καθιστῶ
τι ἐλαφρότερον || αὐτῆς, γίνονται ἐλαφρότερος,
ἰδίως ἐν μτφ. σσημ. ἀνακουφίζομαι || -ομαι κ.
μυν. ἀνακουφίζομαι: παραιτήθηκα ἀπὸ τῆ θέσε
κι ἀνέλαφρώθηκα.

ἀνέλαφρωτος-η-ο δημ. κ. ἀνέλαφρωτος ὁ
μὴ ἐλαφρωθείς, ὁ μὴ ἀνακουφισθείς: ἀνέλαφρω-
τος ἀκόμη ἀπὸ οἰκονομικὰ βάρη.

ἀνέλεγκτος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐξέλεχθείς, ἀνεξέ-
ταστος: Πλάτ.Θεατ.154 D ἡ γλῶττα ἀνέλεγκτος
ἡμῖν ἐσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος: 2) ὁ
μὴ ἐπιδικτικός ἐλέγχου, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναι-
ρεθῇ: Πλάτ.Αν.22 Α ἴνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ
μαντεία γένηται: 3) ἐπὶ προσώπ. ὁ μὴ κατα-
δικασθείς, κατακριθείς: Θουκ.5,28: 4) νεώτ. ὁ
μὴ ὑποστάς ἐλεγχον, ἀνεξέλεγκτος βλ. λ.

ἀνέλεγκτως ἐπὶ μν. κ. νεώτ. ἀνευ ἐλέγχου, ἀνευ
ἀντιρρήσεως, ἀνευ ἀναιρέσεως: Πλουτ.1.Γραχ.10
οὐκ ἀναποδείκτως καὶ ἀνέλεγκτως λεγομένοις.

ἀνέλεγκτος κ. μυν. κ. νεώτ. ἐκ τοῦ σύνεγγυς
ἐξετάζω, ἐλέγχω: Θεοδ.Μετοχ.Μ.338 Φαθρίκια
Πόρρον... ἀνέλεξαντες || νεώτ. ἐκ νέου ἐλέγ-
χω: ἀνέλεγχοντες τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνή-
σεως: 2) ἀνέλεγχομαι, ἀποδεικνύομαι, ἀποτήσας,
παρεκτραπέας: Εὐρίπ.Ἰων.1470 οἶον οἶαν ἀνέλεγ-
χομαι || νεώτ. ἀρτίζονται ἐκ νέου ἐλεγχον βλ. λ.

ἀνελήμονα ἐπὶ μν. δημ. ἀνηλεὺς, σκληρὸς.
ἀνελήμονας-η-ο δημ. κ. ἀνελήμονας ὁ ἀνη-

λεής, ἀκληρὸς, ἀνοικτίρμων, ἀσπλαγχνος: ἀνθρω-
πος ἀνελήμονας, δ. γρ. ὁ Χάρως ἀνελήμονας
παίρνει φυγὴς σὺν 'Αδῇ | παίρνει κορίττα κι
ἀγούρους παίρνει καὶ παντρεμένους.

ἀνελήμονως ἐπὶ μν. κ. μυν. κ. νεώτ. ἀνευ ἐ-
λέου, ἀνοικτίρμωνως, σκληρῶς: 'Αντιφ.114.10
ἀνελήμονως ἀπολέσθαι.

ἀνελήμοσύνῃ (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ εἶναι τις
ἀνελήμων βλ. λ.: 'Ἰω.Χρυσ.Ὁμ. εἰς Ματθ.134.

ἀνελήμων-ος-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐλέμων,
ἀσπλαγχνος, ἀνοικτίρμων, ἀκληροκάριος: 'Αριστλ.
Ρητ.'Αλεξ.37,ΚΔ Ρωμ.1,31 ἀστόργους, ἀσπόνδους.

ἀνελήμονας ΑΒ «ἀνελήμων καὶ ἀνελήμων φασί:
Νικοχάρης δὲ ἀνελήμων λέγει».

ἀνελήης-ες ἐπὶ μν. ἀνηλεῖς βλ. λ.

ἀνελήπη ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήτως βλ. λ.: κτύπα
τους ἀνελήπα, - τὴν ἀδασίνδα ἀνελήπα.

ἀνελήπτος (-η-ο-ν) μτγν. μυν. νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνελήμων βλ. λ.: Λιδαν.4,678,21 παλειῶν οὐδὲν
ἐλευομένων, αὐτὰς ἀν ἦν εἰς ἀδελφὸν ἀνελή-
πτος (δ. γρ. ἀνηλέπτος): δημ. πλάσσις καὶ ἀνελή-
πτος: 2) δημ. ὁ μὴ τυχὼν ἐλέους, ἐλεημοσύνης, περι-
βάλλειν: ἀνελήπη βογγῆ ἢ πτωχολογία || ὁ
μὴ τυχὼν συμπαθείας, ἐπεικελός: 3) νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἀνάξιος ἐλεημοσύνης, βοηθείας, οἰκτιρμοῦ,
ἐπεικειός: οἱ τέτοιοι κακοῦργοι εἶναι ἀνελήπτοι.

ἀνελήπτης ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπτης βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνευ ἐλλείψεως || ἀνευ
διακοπῆς: πῆγαινε στὰ μαθήματα του ἀνελήπει.

ἀνελήπει -η-ο δημ. μὴ ἐλλήπης, πλήρης ἀνέ-
ραιος: μέτρησα τὰ λεπτά καὶ τὰ βάρηκα ἀνελήπει.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἀνελήπει ἐπὶ μν. δημ. ἀνελήπει βλ. λ.

ἐλευθερωθεῖς, μὴ ἀνακτήσῃς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ, ἐπὶ δοῶν ἢ ἀγκυλώτων: ἀνελευθερώτοι σκλάβοι βρίσκονται ἀκόμα σὲ Ἀσιατικές χώρες, - εἶναι ἀκόμα ἀνελευθερώτοι στρατιώτες μας στὴ Μικρασία' || ὁ ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν διατελών, μὴ ἔχων ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, ἄ. ἐλάττωτος: ἀνελευθερώτοι λαοί' 2) μτφ. ὁ μὴ ἀπὸ ὑποχρεώσεων ἢ βαρὺν κτ. ἀπαλλαγείς: ἀνελευθερώτος ἀπὸ οικογενειακῆς βάρης, - ἀνελευθερώτο ἔχει ἀκόμα τὸ ἀσπί του (ὑποθηκευμένον)' 3) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλευθερωθῇ: ἀνελευθερώτοι οἱ Ἀφρικανικοὶ λαοί' 4) δημ. εἰδ. τὸ θῆλ. ἐπὶ γυναικῶν ἐν ἐγκυμοσύνῃ, ἡ μήνη τεκοῦσα, ποῦ δὲν ἐλευτερώθηκε.

ἀνελευθερώτως ἐπὶρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνελευθερώτων βλ. λ.

ἀνελεύτως-εως (ἡ) μων. ἐκ νέου ὀνοδοῦς, ἐπάνοδος, ἀνάληψις: Ἰουστ.Μαρτ. Ἀπολ.138 μετὰ τὴν ἀνελευσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς οὐρανόν.

ἀνελεύς ἐπὶρρ. ἐπὶρρ. ἀνηλεύς βλ. λ.

ἀνελεύμων-ονος-ον ὁ ἀνελεύμων βλ. λ.

ἀνελέητος-ον μτγν. ὁ ἀνελέητος, ἀμεμπτος, ἀφογος: Ἡσ. «ἀνέλητον καὶ ἀνέκλητον τὸ ὕγιος καὶ ὀρθός ἐχον».

ἀνεληρίξω δημ. ἐπιπαλαῖος φλυαρῶν γλευζίζω, ἐμπαίζω, ἀσυστάτως κατακρίνω, τινάζω.

ἀνεληρίσμαι (τό) ἡ πράξις τοῦ ἀνεληρίξω βλ. λ.: τὰ τεταῖ ἀνεληρίσματα καὶ ποῖός τὰ λαγαρήνους.

ἀνέλιγμα (τό) μτγν. τὸ ἀνελισσόμενον, τὸ ἐξ ἀνέλιξης βλ. λ. προσελθόν' || ἐπὶ τριχῶν, τὸ σγουρόν, ὁ βόστρυχος: Αἴφ.6,210 χαίτης ἀνέλιγματα.

ἀνελικτής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνελισσόμενος, ὁ δι' οὗ ἀνελίσσεται π.: ἀνελικτὴς κινηματογραφικῆς ταινίας.

ἀνελικτικός-ῆ-έν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνελισσών: Εὐστ.Πον.206,76 τὸ ἐν τοῖς ἀδρότεροις ἀνελικτικῶν καὶ καὶ ἀναλυτικῶν' 2) νεώτ. ὁ πρόσφορος, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ ἀνελίσσειν' || ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἀνέλιξιν βλ. λ.

ἀνελικτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἐλγμῶν ἢ ἀνευ συστροφῶν ἢ περιστροφῶν' 2) ὁ μὴ δυνατόν, νὰ ἔχη ἀνέλιξιν βλ. λ.

ἀνελικτός-ῆ-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἔχη ἀνέλιξιν βλ. λ., ὁ δεκτικὸς ἀνελίξεως.

ἀνελίγη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. χημ. ἡ ἀνηλίνη βλ. λ.

ἀνελίντως μτγν. κ. ἀνελίντως βραδύως, χρονίζω: Ἀπολλ. Ἀργ.1861 θηρόν δ' ἀνελίνυνον αὐτὴ μένοντες | Θιορβ. ἀν ἐλίνυνον' | Σουῖδ. «ἀνελίνυνον ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο».

ἀνελίξας-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ χοροῦ, ἀραιαίσις καὶ εὐρυνσίς: Πλουτ.Θρο.21 ἐν τινὶ ρυθμῷ περιελίξας καὶ ἀνελίξας ἔχοντι' || νεώτ. γεν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνελίσσω βλ. λ., ξετύλιγμα: ἀνελίξας στρατῶς' 2) ὁ γρ. ἀντὶ ἀνελίξας βλ. λ., ἀνακύκλισις: Ἰω.Διάκ.εἰς Ἑσθ.Ἡσ.455 τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν νοῦ ἀνελίξας, Πρόκλ. σχ. Ἰλκ.21 τῇ ἐπιστημονικῇ καὶ διασποτικῇ τῶν εἰδῶν ἀνελίξει καὶ συνδέσει' 3) νεώτ. ἀντὶ ἐξελίξας βλ. λ.: ἡ θεωρία τῆς ἀνελίξεως.

ἀνελίσσω κ. νεώτ. ἀττ. -ίττω, ἰων. ἀνελίσσω, μέλλ. -ίξω, ἄορ. -ελίξα, μέσ. -ίξωμαι -ίξωμαι, παθ. -ιγέσθωμαι -ιγθῶν, παρκα. -ελίγμαι κ. -ελίγημαι ἀναπτύσσω π. τὸ τετυλιγμένον, ξετυλίγω: Φερικῶδ.106 ἀνελίσσειν ἀναθίξαι, Ἀριστ.1 ἴστ. 50,119 ὁμῶς ἀνελίξων (βιβλίων)' || συνηθέστ. ἐπὶ βιβλίων | χειρογράφων ἐν κυλίνοισι' 2) κ. συνεκδ. ἀναγινώσκω, ἀναπτύσσω τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου: Ξεν. Ἀπομν.1,6,4 ἀνελίγεται τὰ βιβλία' ὁδον. ἐκ. ἀνελίξω, ἀνάλω, ἐρμηνεύω: Πλάτ.Φιλ.15 εἰς τὰ μὲν ἐπὶ δάττερα κυκλῶν καὶ συμφορῶν εἰς ἐν, τὰ δὲ πάλιν ἀνελίττω (τὸν λόγον)' Πλάτ.5,2,175 τὰ τῆς φύσεως ἀνελίττω-σιν ὅργανα' 3) περιστρέφω, περιστρέφωμαι, ἐπὶ

σφαιρῶν: Ἀριστ.Μεταφ.252,24 σφαίρας τὰς ἀνελίττωσας καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀποκαθίστάσας' || κ. μτφ. περιστρέφω, περιδίνω, στριφογυρίζω: Πλουτ.Νομ.14 ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελίττῃ τὸν βον ἥρων ὁ θεός' 4) κ. μέσ. ἀναπτύσσω, διευκρινίζω: ΘΣτ.ουδ.4 τὰς συστατικὰς ἀποδείξεις... ἀνελίττωσας καὶ συμφορίζων' 5) μέσ. ἔλίσσω, τυλίσσω τὴν πρὸς τὰ ὄντα: Ἀριστ.716' δ) μτγν. ἀναστρεφόμενος, ἀναλυόμενος ἐπανερχομαι εἰς τὴν: Πλουτ.Ἡθ. ἡ φυχή... κατὰ τοὺς ὁμῶν... ἀνελίτταται τοῖς πάθεσιν' 7) εὐχερῶς, γοργῶς ἔλίσσομαι, κινούμαι, περὶ γλώσσης: Ἀριστ.Βατρ.827 γλώσσ', ἀνελίσσασμένη φθονερούς κινεῖσθαι χαλινούς' 8) παθ. ὑφίσταμαι περιστροφῇ, περιστρέφωμαι: Ἀριστ.Ζ1 2,5 τῆς φύσεως ἀνελίττωμένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὁδον ἦθε, Ὀππ.Ἀλ.1,420 πᾶντα ἔδδον μίαν εἰσι, μίαν δ' ἀνελίσσει' ἀμείδων' 9) νεώτ. μέσ. κ. παθ. ἀναπτύσσομαι, ἐξελίσσομαι βλ. λ.

ἀνελίττω (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἀνδροπόγων ὁ γρύλλος, ἄ. ἀσπρόχορτο, μαζόχορτο, λεμῖθι.

ἀνελικός-ῆς ὁ μὴ ἔχων ἔλκη: Ἰππ.ἡ. Ἱπτρ.747, **ἀνελικτομαί-ομαι** ἔχω πᾶν ἔλκη, καθίσταμαι ἐκ νέου ἐλκώδης: Ἰππ.Γυν.Νοῦσ.2,15 ἡ ὑστέρα ἀνελικτοῦται κατὰ τὰ πέριξ.

ἀνελικτῆρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔλκων, σύρων, ὑφών πρὸς τὰ ὄντα: ἀνελικτῆρες μύες τοῦ ὄντος βλεφάρου, -τοῦ ὄντος χελίου' || εἰδ. μηχανήματα δι' οὗ γίνεται ἡ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν μασχάλων ἀνάρτησις ἀσθενούς πρὸς θεραπείαν, οἷον σπονδυλῖτιδος, σκολιόσεως, καταγμάτων κττ.

ἀνελικτος-ον ὁ μὴ ἐλκτός, ὁ μὴ δυνάμενος διὰ τῆς ἑλξεως νὰ ἐκταθῇ, ἐπὶ ὀλικῶν σωματῶν: Ἀριστ.Μετ.385,4 ἰὸ ἀνελικτα... σίαν ὀδωρ, λίθας.

ἀνελικός-ῆ-όν ὁ πρὸς τὰ ὄντα ἐλκυσσόμενος, ἀνασευκόμενος: ΑΒ.3,25 ἀνελικτῆς ὀφρύσι σεμνόν' Ἀττικῶς αὐτὸ καὶ σεμνὸς Κρατῖνος εἶπεν.

ἀνελικτομος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος τὴν δι' ἑλξεως νὰ ἀνυψώσῃ, νὰ ἀνασύρῃ: τὰ ἐν Ναυαρίνῳ βυθισθέντα πλοῖα εἶναι ἀνελικτομα.

ἀνελίκτως-εως σχολ. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ ὄντα ἑλκυσίς: Σχολ.Θουκ.7,25 ἐρωμηνέστερον δὲ πρὸς ἀνέλκυσιν καθίσταται ὅταν καὶ δίκρουν εὐλὸν πρὸ οὗτῆς τιθεῖται' || νεώτ. εἰδ. ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνάσσειν: ἀνελίκτως βυθισθέντας πλοῖους.

ἀνελικστήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὁργανον δι' οὗ γίνεται ἀνέλκυσις, ἀναθίβασις, ἀνύψωσις βαρῶν, ἄ. ἀνελικστῆς, ἀνυψωτήρ, ἀνελκτήρ, ἀνολκεύς, κ. ἐπὶ ὀργάνου πρὸς ἀνύψωσιν βαρέων πραγμάτων ἐν εἰδ. ἀνομοσίᾳ, βαροῦλκον, γερανός' || εἰδ. ἡ μηχανικὴ συσκευή δι' ἧς ἐνεργεῖται ἀναθίβασις καὶ καταθίβασις ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων εἰς τοὺς ὀρόφους ὑψηλῶν οἰκῶν ἢ ἄλλων κτιρίων: ἡλεκτρικός, - κλιμακσειδής, - περιστροφικός ἀνελικστήρ' ἄ. ἀναθιπτήρ, ἀνέσθιπτήρ' διεδν. λ. ἀσαναέρ.

ἀνελικστήριος-ον νεώτ. ὁ πρὸς ἀνέλκυσιν, πρὸς ἀνύψωσιν βαρῶν προσφυγὴ, ἐπὶ μηχανημάτων.

ἀνελικστήριος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνελικστήρ βλ. λ.

ἀνελικστικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνελικστήριος βλ. λ.: ἀνελικστικὰ μηχανήματα' 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνέλκυσιν: ἀνελικστικὰ τράποι.

ἀνελικτός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνέλκωθῃ, νὰ ἀνυψωθῇ' 2) μτφ. ὁ μὴ ἐλκυσόμενος: Χρυσίπ.Στ.2,40 ἀνελικστος ὑπὸ φαντασίας.

ἀνελκῶς κ. νεώτ. ἄορ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ὁποῖου σχηματίζονται χρόνοι τὸ ἀνέλκω βλ. λ. || παθ. ἀνελκόμεμαι, ἀνελκόμεαι.

ἀνέλκω κ. μων. κ. νεώτ. παρ. παρ. ἀνέλκε, μέλλ. ἀνέλξω, ἄορ. ἀνέλκωσα, παρκα. ἀνέλκωμαι, ἰων. ἀνέλκωμαι ἔλκω ἐπᾶνω, ἔλκων κρατὶ ὑψηλῶς, ἀνυψῶ: Ἰλ.Μ.434 ἡ τε σταθὸν ἔχουσα καὶ εἰριαν (ἡλάττηγος) ἀμφὶς ἀνέλκεσι'

2) ἀνασπῶ, σὺρῳ πρὸς τὰ ὀπίσω : αὐτ.Λ.475 ὁ δὲ τὸσῳ πῆλυν ἀνελάκ' κ. μέσ. 'Ἰλ.Χ.77 ἀνὰ τρί-
 χαλς ἔλκετο χερσὶ | ἀνέσπασε, ἐπῆλε τὰς τρίχας |.
 'Αρ.στ.305 τὸσῳ ἀνελάκεται... τοξευτήης 3) κ. νεώτ.
 σὺρῳ ἔξω, ἀνασπύρω, ἐξάγω : 'Επικράτ.π. 'Αθην.Ι.
 583,24 κεῦθ' τοῦ καρχησίου ἀνελάκε τὴν γραβὴν,
 Πλάτ. 'Αντων.29 ἀνελάκσαι ἀγκιστρον, Μηνῶτ.φδῆ
 227 Γραφῆς εἰς βυθὸν τῆς θεοπνεύστου... ἐν-
 τεῦθεν τὸν πολὺτιμον μαργαρίτην ἀνελάκυσας, -
 ἀνελάκυσθ' ἐκ τῆς θαλάσσης ὁ φερβὸς τῶν 'Αν-
 τικυθῆρων || σὺρῳ φέρω ὑψηλότερα : Θουκ.
 276 θακοὺς μεγάλους ἀνελάκυσαντες ἐγκαρσας
 || κ. νεώτ. ἐκ τῆς θαλάσσης σὺρῳ εἰς τὴν ζη-
 ράν : 'Ηρ.7,59 τὰς νέας ἀνέφυχον ἀνελάκυσαν-
 τες, - ἀνελάκυσαν τὰς λέμβους εἰς τὴν ἀμυγδα-
 παλιάν 4) σὺρῳ ἐμφανίζω, παρουσιάζω :
 'Αριστ.Σφ.568 τὰ παιδάρ' εὐθὺς ἀνέλακε ἰτὰ
 προσάγει ἀμέσως ὡς μάρτυρας |, αὐτ.Εἰρ.307
 πρὶν μοχλίσαι καὶ μηχανάσθαι εἰς τὸ φῶς | τὴν
 εἰρήνην | ἀνελάκσαι | ἐμφανίσαι | 5) παθ.-ομαι
 κ. -ομαι κ. νεώτ. ἀνασπύρωμαι, ἀνασπῶμαι, ἐξά-
 γομαι, σπύρωμαι ὑψηλότερα, σπύρωμαι εἰς τὴν ζη-
 ράν : Διον.Περ.790 κύμα χερσὶν ἀνελάκόμενον,
 Αἴπ.ΙΙ.334,3 εἰς τὸ μέρας δὲ καθέλκετ' ἀνελακ-
 σθὲν τὸ τάλαντον, Ξεν.Εἰλ.5,4,66 ἀνελακυσμέ-
 νων τῶν Τιμοθέου νεῶν, - ἀνελακυσσθὲν τὸ πλοῖον
 εἰς τὴν δεξιερμένην, - ἀνελακυσσθαι αὐτὸν ἰσχυρῶς,
 ἀνελακῶ-ῶ προκαλῶ, προξενῶ ἔλκη.
ἀνελακυστός-ως κ. νεώτ. ἡ εἰς ἔλκος μετα-
 βολή, ὁ σχηματισμὸς ἔλκους : Κασσιόπουλ.Προβλ.9.
ἀνελάκτος-ον ὁ ἀνευ ἔλκους : 'Αρετ.40,41
 ἀνέλκωτα καρκινώματα (= κρυπτά).
ἀνελλαπιῆς-ές ἀντὶ ἀνελλιπῆς βλ. λ.
ἀνελλειπτός-ον μτγν. ὁ ἀνευ ἑλλειψέως :
 'Επιγρ. ἀνελλειπτός πρὸς τὰς ὑπηρεσίας.
ἀνελλειπτός ἐπίρρ. ἐπιγρ. ἀνελλιπῶς.
ἀνέλληνη(δ), ἡ ὁ μὴ ἑλλην. ὁ μὴ ὢν ἑλληνικός,
 ὁ ξένος : Αἰσχ.ΐκ.234 ὁμίλαν ἀνέλληνα στό-
 λον | Διορδ. ἀνελληνοδοστολον |.
ἀνέλληνητος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ὢν ἑλληνι-
 κός : Σέξτ.Εμπ. πρὸς Γραμμ.ΙΒ.255 τί τέ ἐστιν
 ἑλληνικὸν καὶ τί ἀνέλληνητον || εἰδ. ὁ μὴ
 κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἰρη-
 μένος, γεγραμμένος, ὁ σλόκαιος ἡ βάρβαρος :
 ἀνέλληνητος οὐνάταις, - τύπος, - χρήσις || νεώτ.
 ὁ μὴ γνωρίζων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ λογο-
 τεχνίαν, ἰδίᾳ τὴν ἀρχαίαν : εἰσαι ἀνέλληνητος.
ἀνέλληνητός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνελ-
 ληνηστον βλ. λ.
ἀνέλληνοπραπῆς-ές νεώτ. ὁ μὴ εἰς Ἑλλῆνα
 κατ' ἀρετὴν, ἥθος κττ. πρᾶπων, ἀρμυζών.
ἀνέλληπας ἐπίρρ. δῆμ. κατὰ τρόπον ἀνέλληστον βλ. λ.
ἀνελλαπῆς-ές κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἑλληνικός,
 ὁ πλήρης, ὁ ἀκέραιος : Δ.Χρυσ.Ι.2,174 ἀνελλαπῆς τὸ
 τῆς χορηγίας, Εὐστ.Πον.7,122 ταμίας τῆς τοιοῦ-
 τῆς πλυσσιωτάτης γάλης τῆς παντοδαπανήτου
 καὶ ἀνελλαπῶς || ὁ ἀνευ ἑλλειψέως : ΑἰΔ.ΠΖ.
 1,33 τῆς σπαυδῆς τῆς ἀνελλαπῶς - διακόσμησις
 ἀνελλαπῆς 2) ὁ ἀδικοκός, ὁ συνεκής : Πολυδ.
 3,103 ποταμοὶ ἀνελλαπῆς, - φοιτῆσις, - παρακο-
 λούθησις ἀνελλαπῆς 3) ὁ μὴ ἐνδεής, ὁ μὴ στε-
 ρεούμενος : ἐπιγρ. || κ. μτφ. ὁ μὴ ψυχικῶς ὑπο-
 λειπόμενος : Πλάτ.Σ.87.
ἀνέλληπος-η-ο δῆμ. κ. ἀνήλλιος ὁ ἀνελλιπῆς
 βλ. λ. κ.2) : τὰ βρῆκα δλα ἀνέλληπα, - ἀνελλιπῆς
 στή δουλιὰ του' || ὁ τακτικῶς φωϊτῶν παρὰ
 τῇ, παῦ δὲν ἀπολείπει : ἀνέλλιος καθε βράδι
 στὸ σπῆτι μας, - ὁ ἀνέλλιος τῆς παρέας.
ἀνέλληπος Ἡσ. «ὁ τοῖς πασὶ μὴ ἀλλόμε-
 νος, ἥτοι χαλός».
ἀνέλληπός ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 ἀνέλληπῃ βλ. λ. : 'Απολ.Δύσκ.'Αντ.Ι Β ἀνέλλιος

ἐπιπομπότερον φράσας, Μηνῶτ.ΙΒ.4 Θεοτόκ. τάξας
 σε ἀγγέλων... εὐφημοῖσιν ἀνελλιπῶς, - φοιτῆς,
 - συγγνώμῃ ἀνελλιπῶς || κ.σὺγρ. : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.
 212,19 τοῖς ἀνελλιπαστέρον κεκλιμένοι τὰ ὄματα.
ἀνέλλοι(ο) δῆμ. κ. ἀνέλο ὁ κατὰ κυρτὸν μέ-
 ρος τῆς ἀγκύρας, ἡ ἀρπάγη, κ. συνεκδ., ἡ ἀγκυρα.
ἀνέλλογος-ον μαν. ὁ μὴ ἔλλογος, μὴ εὐλο-
 γος, παράλογος : Εὐστ.Πον.5,42 θεός γὰρ οὐκ
 ἀνέλλογον ἡ ποτε... ὁ προσελθὼν βλάφῃ.
ἀνέλλιπαι ἐπίρρ. δῆμ. ἀνευ ἐλλείδος : δ. τραγ.
 οἱ μῆνες χρόνοι γίνεσθαι καὶ ἀνέλλιπα περνοῦσθαι,
ἀνέλλιπός-η-ο δῆμ. ὁ ἀνευ ἐλλείδος, ἀνελπῆς :
 γέροισι ἀνέλλιπὸς παῖς 2) ὁ μὴ παρέχων ἐλ-
 λίδα, ὁ ἀνελπιστικός : ἀνέλλιπῃ ἀρρώστια 3) ὁ
 παρὰ κακὴν πρόβλεψιν, παρὰ τὸ δυσοίωνον γι-
 νόμενος : ἀνέλλιπῃ μάς ἦρθεν ἡ σωτηρία.
ἀνέλλιος-ιδος(ο) δῆμ. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἐλλείδων, ὁ
 μὴ παρέχων ἐλλίδα : Εὐρ.Ι.Τ.487 σωτηρίας ἀνελπῆς.
ἀνέλλισα(ι) δῆμ. τὸ μὴ ἔχειν ἐλλίπιδος, ἀπελπισία.
ἀνέλλιστος ἐπίρρ. δῆμ. κ. ἀνέλλιστος κ. ἀνὸρρι-
 στα, παρ' ἐλλίδα, ἀπροσδοκῆτος, ἀπροβλέπτος :
 ἀνελπῆτος βλ. λ. : Πολ.Εἰκλ.δ.τραγ.24 μὰ ἔσθ' ἄνα
 καὶ ἀνέλλιστα Ταῦρκοι τὸν περιλάθον, Βαλαωρ.
 Φωτειν.2,129 ἔσταν ἐμάσθαι τὸ κακὸ, ποῦ ἀνέλλι-
 στα τὸν ἥρῃ.
ἀνέλλιστος ἐπίρρ. νεώτ. ἀπροσδοκῆτως.
ἀνέλλιστος(ι) μαν. ἑλλειψὶς ἐλλείδος, ἀνέλλιστος
 Ἡσ. ἐν λ. «ἀπὸ γένεσις».
ἀνέλλιστος(-η)-α(ν) κ. νεώτ. δῆμ. κ. ἀνέλλιστος
 κ. ἀνὸρριπτος ὁ μὴ ἐλλειζόμενος, ὁ παρ' ἐλλίδα
 ὢν ἡ γνόμενος, ἀπροσδοκῆτος, ἀπροβλέπτος :
 Αἰσχ.ΐκ.329 ἐπεὶ τίς πῆγει τὴν δ' ἀνέλλιστον φυ-
 γὴν... Σοφ.Τρ.673 ὁμῖν θαυμ' ἀνέλλιστον μαθεῖν,
 Πλάτ.Απολ.36 Δ οὐκ ἀνέλλιστον γέγονε μοι τὸ
 γεγόνος, - ἀνέλλιστος γνόμενος, - ἀνέλλιστη τύχη,
 - ἀνὸρριπτος κακός 2) ἐπὶ προσώπῳ, ὁ μὴ ἐλλείπων,
 ἀνελπῆς : Θεοκρ.4,42 ἐλλείδων ἐν ἱσσίῳσιν, ἀνέλλι-
 πται δὲ οἱ θανόντες || ὁ μὴ περιμένόμενος, ὁ
 ἀναπάντεχος : Θουκ.3,30 ἡ ἐκεῖνοι ἀνέλλιστοι
 ἐπὶ γενέσθαι 3) ἐπὶ πράγμῳ, ἡ καταστάσεως, ὁ
 μὴ παρέχων ἐλλίδα ἡ ὁ μὴ ἔχων ἐλλίπιδος : Σοφ.
 Ἡλ.186 ἐπεὶ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπε βίοςτος ἀνέ-
 λιστος || κ. παραθ. : Θουκ.7,4 ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς
 γῆς... ἀνελλιστότερα θῆται || τὸ οὐδ', ἀνέλλι-
 πταν τὸ ὡς οὐδ', ἡ ἀνελπιστία : Θουκ.2,51,4 πρὸς
 τὸ ἀνέλλιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνῶμῃ κ.
 μετὰ προθ. ἐν ἐπιρρημ. : σμν. Πολυδ.δ.6,193 ἔε ἀν-
 ελλιστος | ἀνελπιστως |.
ἀνέλλιστός-ῶ νεώτ. δὲν ἐλλίξω τι, δὲν ἔχω ἐλλίπιδος.
ἀνελπιστός ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀπροσδοκῆτως,
 παρ' ἐλλίδα, ἀναπάντεχος : Δῆμ.289,17 ἀνελπιστως
 γέγονε μέγας, - ἀνελπιστως ἐπέτυχε 2) ἀνευ
 ἐλλείδος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἐλλῆς : Πλάτ.Φίλ.δ.36 Β
 ἀνελπιστως ἔχει | οὐδὲ μοι ἐλλίπιδος ἔχει |, 'Αρετ.
 105,21 ἀνελπιστως νοσέοντες | ἀνευ ἐλλείδος ἰα-
 σεως | ἀνελπιστως ἡγουμένους.
ἀνελυκιάζω δῆμ. κ. ἀνελυκιάζω ἀηδιάζω,
 ναυπαῖ : μόλις μὴ σὲ βάρκα ἀνελυκιάζεις
 2) καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν.
ἀνελυκισαί(ι) δῆμ. ἀπῆλα, ναυτία.
ἀνελυκισαί(α) δῆμ. ἀηδία, ἀναγοῖλα
 || κλαίειν μετὰ λυγμῶν.
ἀνελυκισμένος-η-ο κ. ἀναλ- ὁ οἰοθάνομε-
 νος ἀηδία, ναυτία, ἀναγοῖλα : βγήκαμε ἀπὸ
 τὰ σφαγὰς δλοι ἀνελυκισμένοι.
ἀνελυκιστικός-ή-ό ἀηδιολογικός, ὁ προ-
 κολών ἀναγοῖλα.
ἀνελυκῶ-ῶ δῆμ. κ. ἀναλ- κατέχομαι ὑπὸ λυ-
 γμῶν : τὴν πῖνατι τὸ παράνομο καὶ ἀνελυκῶς.
ἀναλυτάς(ο) δῆμ. κ. ἀναλυτὰς κ. -υτῆς τόποι
 ὁρεινοί, ἐν οἷς ἡ συσσωρευμένη χιὼν βραδυτέ-
 ρον τήκεται, ἀναλύεται, συνηθ. εἰς πλ. ἀναλυτὰς

δες : όσο ἀσπρίζουν ἀνελευτάδες μὴν καρτερὰς καλοκαίρις· || κ. ἢ ἐν τοιούτοις τόποις ἀρξαμένη τῆς, ἀνάλυσιν τῶν χιόνων : ἀρχισαν οἱ ἀνελευτάδες, μήκη ἡ ἀνοιξίη.

ἀνελεύτης-ύτρα δημ. ὁ καταστρέφων τι, ποῦ χαλῶ, καταλυεῖ, ἀνελεῖ βλ.λ. : ζημιάρη κι ἀνελεύτρα· 2) ὁ ἀνελευτὰς βλ.λ.

ἀνελευτρόπαρος-ον νεώτ. ζωολ. ὁ ἀνευ ἐλύτρου, ἄ. ἀνελευτρός, ἐπὶ ἐντόμων.

ἀνελεύτρον-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ἐλυτρον, ἥτοι περικάλυμμα ἐπὶ τῶν πτερύγων ὡς οἱ μέλισσαι, αἱ σφήκες, ἐξ ἀνθῆσσει πρὸς τὰ κολεόπτερα, ὡς ὁ κύνθαρος : Ἀριστ.λ.Ζ 490 α 15 τῶν δὲ πτηνῶν μὲν, ἀναίμων δέ, τὰ μὲν κολεόπτερα ἔστι, τὰ δὲ ἀνελεύτρα· || νεώτ. ζωολ. τὰ ἐντομα τὰ φέροντα τέσσαρας πτέρυγας, ὧν αἱ δύο, αἱ ἀνώτεροι, στερεοῦνται ἐλύτρω.

ἀνελεύθω-άω δημ. καταστρέφω, ἀπασυνθέτω, χαλῶ, καταλυῶ· 2) ἀμτθ. τήκομαι, ἀναλύομαι, ἐπὶ πραγμάτων : ἄ. τραγ. λυώσαν τὰ χιόνια, λυώσανε ὅλο ἀνελεύθω καὶ τρέχουν· || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξασθενίζομαι, ἀδυνατίζω : ἀνελεῖ ἀπὸ τὸ μαράζι, - ἀπὸ τὸν καμρῶ, - ἀπὸ τὴν ἀρρώστια.

ἀνελεύθω (πτό) δημ. ἡ καταστρέφουσα, φθείρουσα, ἀπασυνθέτουσα ἐνέργεια, ἐπὶ πραγμάτων ἐν συνθ. χρ. εἰς πλῆθ. τὰ ἀνελεύθωματα· || κ. ἡ ἐκ τοιούτης ἐνεργείας βλάβη : ἀπὸ τὸ Θεοῦ ὁ κακοτύχη, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὰ ἀνελεύθωματα.

ἀνεμειγαστριά (ή) δημ. φειδεγκυμοσύνη, οἰδημα τῆς γαστροῦ προσομοιάζον τῷ ἐκ τῆς ἐγκυμοσύνης, ἄ. ἀνεμειγαστρί (πτό).

ἀνεμειγαστρίδα (οἰσ) γένος φυτῶν τοῦ ἄθροισματος τῶν ἀγρωσιτῶν.

ἀνεμάζωμα (πτό) δημ. ἀνεμάζωμα βλ. λ.

ἀνεμάζωμα (πτό) δημ. κ. ἀναμάζωμα κ. ἀνεμάζωμα ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀπὸ χαμαὶ ἰδίων συλλεγομένων καρπῶν· 2) ἡ περισυλλογὴ ἐσκοπισμένων πραγμάτων, ἡ ἀνασυλλογὴ τῶν τῆς κἀκεῖσε ἐρριμένων ἢ ἀποκειμένων : σκόρπισαν οἱ χάντρες καὶ χασομύρησαν γὰρ τ' ἀνεμάζωμά τους· 3) γεν. ἡ συνεχὴς σύλληξις, ἡ ἀποθησαυρίασις, τὸ συμμάζεμα· 4) μτφ. ἐπὶ προσώπ., ὁ περιορισμὸς, ἡ χαλινάγησις, ἄ. περιμάζεμα : κάλλιψέ τις νὰ γνοιστῇ γιὰ τ' ἀνεμάζωμα τῶν κοριτσιῶν τῆς.

ἀνεμάζων δημ. κ. ἀναμαζών κ. ἀναμαζώνων συλλεγὼν ἀπὸ χαμαὶ, ἰδίως περὶ καρπῶν : ἀνεμαζώσαμε τις ἐλιές· 2) περισυλλεγὼν τὰ ἐρριμμένα τῆς κἀκεῖσε, τὰ ἐσκοπισμένα : ποιοῖμ. σὺν παρ' ὁ ἀγέρας τὸ φτερά, ποῖδες νὰ τὰ ἀνεμαζώξῃ [ἐπὶ ἀπολεσθεῖσιν εὐκαιρίαις]· 3) γεν. συλλέγω, ἀποθησαυρίζω : ἀνεμάζωξε δεκάρα δεκάρα κὶ ἔκομα περισυσί· 4) μτφ. ἐπὶ προσώπ., περιορίζω, χαλινάγω· ν' ἀναμαζέφης τίς κόρες σου.

ἀνεμάζωξη (ή) δημ. τὸ ἀνεμάζωσι βλ. λ.

ἀνεμαζωχτής-ώχτρα ὁ συλλέκτης, ἐκεῖνος ποῦ ἀνεμαζώνει βλ. λ.

ἀνεμαλαγιά (ή) δημ. τὸ μῆψω ὑπὸ παινῶν βοσκιδέν χρόνον.

ἀνεμαλών (πτό) δημ. ἡ περὶ τὸν ἥλιον ἐνίστη ἀποδυμένη ὁλως κατὰ τὴν δύσιν, καθ' ὃ ἐληλυθὴ προσερχοῖς ἀνέμου, ἄ. ἡλιοστέφανο· || κ. ἡ ὁλως τῆς σελήνης.

ἀνεμάρηπος (ή) δημ. ὁ ἀστατος, ἀσταθὴς τὸς γνώμας ἢ τὰ φρονήματα, ὁ ἀνευ χαρακτῆρος.

ἀνεμάρηπατα ἐπίρρ. δημ. κ. ἀνεμάρηπατα κατὰ τρόπον ἀνεμάρηπαστον βλ. λ.

ἀνεμάρηπατος (-η-ο-ν) νεώτ. δημ. κ. ἀνεμάρηπατος ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀρπαιγὲς ἢ ἀρπαζόμενος, ἐλαφρός, νοήτος : λόγια ἀνεμάρηπατοι [ἔπεα πτερόεντι]· - τῶν ἀγκασθῶν ἀνεμάρηπατοι σπόροι.

ἀνεμάρηπατος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεμάρηπαστον βλ. λ.

ἀνεμάρηπον (πτό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κρινοειδῶν.

ἀνεμάρηπα (ή) νεώτ. ἡ ἐπικρατής ἐνός ἀνέμου : Ἀδ.Σταγ. τέσσαρες αἱ κατ' Ὀδιδιον ἀνεμάρηπα, ἡ τοῦ Ἐβρου, Ζεφύρου, βορᾶ καὶ Νότου.

ἀνεμιαυγὸ (πτό) τὸ ἀνεμιαῖον βλ.λ. φόν.

ἀνεμιαφής (πτό) Παν. ὁ τὸν ἀνεμον ἀπολύων· 2) ὁ μὴ ἐμβατός, ἄβαστος : Βαθρ. 45,11 ἀν-δρυμῶνα, Πλούτ.Πύρρ.29 τὰ βαλλόμενα τοῖς κεραυνοῖς ἀνέμιατα μένει χωρία· || ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ μὴ πλωτός : ΑΠ 9,641 σκαφέ-κισιν ἀνέμιατα· 2) μτφ. ὁ ἀπρωτος : ΑΠ 9,641 βελέεσσιν ἀν· 3) ὁ μὴ ἐμβατός, ὁ μὴ μεταβαῖνον πού : Ἀπολλωνίδ.9,287,1 ὁ πρὶν ἀγῶ Ῥοδίοισιν ἀνέμιατος ἱερὸς δρυϊν.

ἀνεμβολιαστος-ον νεώτ. κ. ἀνεμβολιαστος ὁ μὴ ἐμβολιασμένος διὰ θαυμαλίδος ἢ κ. ἄ. τινὸς ἐμβολίου, ἀμυβολιαστος.

ἀνέμελα ἐπίρρ. δημ. ἀφροντίτως, ἀμελῶς.

ἀνέμελος-η-ο δημ. κ. ἀνέμελος ὁ ἀφροντίς, ἔξνοιαστος· || ὁ ἀμελής.

ἀνεμένω δημ. ἀνομένω βλ.λ.

ἀνεμείστος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ νεμειστής, μὴ κατακρίσις, μὴ ἀξιόμειπτος, ἀνεπληρτος : Πλάτ. Κρατ.401 α τοῦτα γὰρ ἀνεμείστων ἦν αὐτῷ πρῶται τὰ συμφρονέοντα· 2) ὁ μὴ προκαλὸν φόβον, ἀνεπίφοβος, ἀδάσκατος : Ἡλιοδ.Α18,9, 6,350 πρὸς τὸ ἀνεμείστων δισκοῖν τὴν τύχην.

ἀνεμείστος ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀνεμείστων βλ. λ. : Πλάτ.Νομ.3,684 Ε οὕτως ὀπῆρε καλῶς καὶ ἀνεμείστος.

ἀνεμετῖ ἐπίρρ. νεώτ. ἀνεμείτως βλ. λ.

ἀνέμετος-ον κ. νεώτ. κ. ἀνήμετος ὁ ἀνευ ἐμέτου : Ἰνν.Προρρ.73.

ἀνέμετος-η-ο δημ. ὁ ἀμέτρητος, ἀνεμέτρητος, μὴ δεκτικὸς μετρήσεως : ἀρβανιτιά ἀνεμέτρητη κατέβηκε στὴ Ροῦμελῃ· 2) ὁ μῆψω μετρήδεις : ἀνεμέτρητο στάρι.

ἀνεμέτρητος-η-ο δημ. ἀκαταμέτρητος, ἀπειροληπτός, ἀνυπολόγιστος : ἀνεμέτρητο βιός.

ἀνεμείτως ἐπίρρ. κ. ἀνημέτως ἀνευ ἐμέτου : Ἰνν.Προρρ.73 Β οἱ ἀσώδεες ἀνεμείτως παραξυνόμενοι κακοί.

ἀνεμειλογία (ή) νεώτ. ὁξεία λοιμώδης νόσος, ἰδίως τῶν παιδῶν, ἀνεμοβλογία.

ἀνέμη (ή) μιν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνεμοδαύρα (ή), ροδάν (πτό) συσκειὴ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς εὐχωρὸς κινουμένη, χρησιμεύουσα πρὸς ἐκτύλιξιν μεγάλων τοκυπῶν νημάτων περὶ τὸν κορμὸν αὐτῆς πῆμενων καὶ ἀνατυλισσομένων εἰς ἀγαθίδος [κουδάρια] ἢ εἰς ἡγνία [μυσοῦρια]· παρ' ἀρχ. ρόμβος (πτό), στροφεῖον (πτό), στροφάς (ή) : φρ. κόκκινη κλωστή δεμένη στὴν ἀνέμη τυλιγμένη [ἐν χρ. παραμικρῶς κατὰ τὴν ἀφίγησιν παραμουθίων]· 2) εἰδ. κύκλος ἐπὶ τοῦ ἀδρακτίου τοῦ μαγαανοηγᾶδου περιστρεφόμενος καὶ περιστρεφῶν οὕτως ὅλον τὸν τροχὸν τοῦ μαγάνου· 3) εἰδ. ναυτ. τὸ ἐξέλικτρον τοῦ ὁρομομέτρου, ἄ. σβίγγο· 4) εἰδος ξυλίνου τετραγώνου βροσούλκου, περὶ ὃ ἐλίσσεται σχοινίον φέρον εἰς τὰ ἀκρον γρίπον, ὅστις αὐρμένος εἰς τὸν πυθμένα λυμένος συλλαμβάνει τὰ ἐκεῖ πεσόντα κατὰ τὴν φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν πλοίων, ἰδίως γαϊάνθροακας.

ἀνέμητος-ον ἀδιανέσιος, ἀμολιαστος : Αλσχίν. 1,102 ἀνέμητος τῆς οὐσίας οὐσίας· || ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαιεθῇ, ἀδιάρητος : Μάξ.Τύρ.357 τὰ ἀγαθὸν ἐν, ἀνέμητον· 2) ἐνεργ. : Πλούτ.Κάτ. νεώτ.26 ἀναλαβεῖν τὸν ἄπορον καὶ ἀνέμητον ὄχλον (τὸν μὴ λαβόντα κληρὸν γῆς).

ἀνέμη (πτό) δημ. ἀνεμίδιον, ἀσθενὴς ἀνεμος.

άνεμια (ή) κ. νεώτ. ἐμπνευμάτωσις, φούσκωμα : Ἰηλ. Ἐπιθ.2,5-5 2) νεώτ. ζωολ. γένος μικρῶν ἐν-τόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκίας, τὸν διαπριδῶν. **άνεμιατος**-ον κ. νεώτ. ὁ περιέχων άνεμον, ὁ-θέν εἶδ. ἐπὶ ψῶν ὁ άνεμος : ΑΒ81,32 άνεμιασόν-των 1 α. ὀπνηνέμιον ή άνεμίδιον, Θερμιστ.356 Α **άνεμον** καὶ **άνεμιατα** κ. νεώτ. άνεμιασόν κύ-ημα, ἐπὶ γυναικῶν, ή φευδεγκυμοσύνη, άνεμογ-γαστός 2) μτφ. ὁ κενός, ὁ κοῦφος, ὁ μάταιος, άνεμωλιος : Πλάτ.Θραύτ.161 Α άνεμιασόν τε καὶ φεῦδος, Συνέσ.56 C άνεμιατα ἐλπίδες 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀσταθής τὴν γνώμην, ὁ ἐπιπό-λαιος : Εὐστ.σχ.846,21 διό καὶ ταῦς κατὰ νοῦν ἀστάτους άνεμιαίους φασίν.

άνεμια (ή) δημ. ή άνέμη βλ. λ. τοῦ ἀργα-λειοῦ 2) χειροκίνητον ὄργανον, περὶ ἑαυτὸ στρεφόμενον δι' οὗ ἐκκοκίζεται ὁ βάρβαξ, ἐκκο-κιστήριον, ὁ. άνεμοδόουρα.

άνεμια (ή) νεώτ. κ. δημ. ή μικρά άνέμη βλ. λ. : Δ.τραγ. τ' άνεμίδι σου ἀσμένιο κ. ή κλωνία σου εἶναι χρυσή 2) ὑποκορ. τοῦ άνεμος, άνέμη (ή), ἀεράκι : φύσηξε άνεμίδι ἀπὸ στεριάς 3) συνήθ. εἰς πληθ. τὰ κατὰ τὴν ροφήν ή τὴν ἀνάληψιν ροφῶν (ἐξήλωμα) ἀπορριπτόμενα νημῆτια, ὁ. ἀποκλω-στίδια 4) κ. νεώτ. πάντοτε εἰς πληθ. άνεμίδια τὰ περιβλήματα σιτηρῶν ή ὀσπρίων, τὰ μετὰ τὸν ὀλκωνισμόν ἀπομένοντα μετὰ τοῦ ἀχύρου, συνανα-μνηγμένα δὲ μετὰ φύλλων, στελεχῶν καὶ ἀσθεν-κῶν καρπῶν, χρήσιμα ὡς θρεπτικώτερος τοῦ ἀχύ-ρου τροφή τῶν ζώων, ἰδίως τῶν μηρυκατικών : άνεμίδια τῆς βρώμης, - τῶν φασόλων, - τ' άνε-μίδια τὸν σπαριοῦ.

άνεμιασος-ία-ον κ. νεώτ. κ. δημ. άνεμιασας βλ. λ. 1) άνεμίδιον ψόν 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐθ. εἰς πληθ. βλ. άνεμίδι 3) κ. 4).

άνεμίζομαι μτγν. νεώτ. κ. δημ. κινῶμαι, ρι-πτάομαι ὑπὸ τοῦ άνέμου : ΚΔ Ἰάκωβ.1,16 ἔσικε κλύδωνι θαλάσσης άνεμίζομένω καὶ ριπίζομένω 2) προσδεδῶλλον ὑπὸ τοῦ άνέμου : Σχ. Ὁδ. Μ 336 **ἐνθα** ἢ **σκέλη** πρὸς τὸ μὴ άνεμίζεσθαι 3) νεώτ. καὶ δημ. κινῶμαι, σείομαι εἰς τὸν ἀέρα ή ὑπὸ-τοῦ άνέμου : ἡνεμίζετο ὑπὸ τῶν διαπέλωτων τὰ λά-δαρο, -άνεμίζεται ή σημαία ἐπὶ τοῦ ἱσταυτῆς 4) δημ. καταδαπανῶμαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι, οἰσλεῖ ὑπὸ τοῦ άνέμου διασκορπίζομαι, ἐπὶ περαιο-σίας : άνεμιστήκη ή προίκα σὲ μεγαλεῖα, - ἀπὸ τοῦς γιούς του γλήγορα θ' άνεμιστῇ τὸ βίος του.

άνεμίζω μυν. κ. δημ. κινῶ τι εἰς τὸν άνεμον, εἰς τὸν ἀέρα : άνέμισε τὸ μαντήλι χοιρετώντας κ. ἡ ἐκθέσει τι εἰς τὴν ριπήν τοῦ άνέμου : άνεμίζω τὸ σπῆρι, - τὸ κριθῆρι (τὸ ρίπτω ὀφηλὰ ὥστε νὰ καθαρισθῇ διὰ τοῦ άνεμισμάτου) κ. μυν.κ.δημ. τινάσσω τι εἰς τὸν άνεμον, ἀναρτῶ τὸ αὐτὸς ὥστε νὰ τινάσσεται ὑπὸ τοῦ άνέμου διὰ νὰ ἀριεθισθῇ ή νὰ φυγῇ ή στερνώσῃ, ἐξανεμῶ, ἐκρίθω, ὁ. ἀερίζω : άνέμισα τὰ ρούχα, - τὰ στρώματα, - άνέμισε τὸ γλυκὸ γιὰ νὰ μὴ μουχλιάσῃ Ἡσ. « άνεμίσαι ἀναφύξαι » 2) εἶδ. στρέφω τὴν άνέ-μην βλ. λ. 3) ἀμτθ. κινῶμαι, σαλεύομαι εἰς τὸν άνεμον ή ὑπὸ τοῦ άνέμου ή οἰσλεῖ ὑπὸ τοῦ άνέμου, άνεμίζομαι : ή σημαία άνέμισε (ἔ. ἐκυ-μῆτιζε), - άνεμίζει ή φουστανάλλα, - τὸ γιγα-γάκι, βάλωκα. ΑΔιακ.1,10 ἐδρόνησαν τὰ χαίμα-λιά, άνέμισε ή φλακάτα, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ42 κ. οἱ φλόγες ὡς άνέμικον τριγύρω 4) εἶδ. ναυτ. μεταβάλλω θέσιν ἀναλόγως τῆς πνοῆς τοῦ άνέ-μου, ἀναπρωρίζω βλ. λ., ἐπὶ ἡκυροβαλημένων πλοίων 5) παθ. άνεμίζομαι βλ. λ.

άνεμικός-(ή)-όν μυν. κ. δημ. ὁ εἰς τοὺς άνέ-μους ἐκτεθειμένος, ὁπὸ άνέμων προσβαλλόμενος, άνεμίδης : Προσκυν. Αγιορ2 ή κορυφή . . λίαν άνεμική καὶ χαιμαζομένη, - τόπος άνεμικός δὲν

κάνει γιὰ περιβόλι 2) άνεμική (ή) ὁ. άνε-μούρα ἰσχυρὸς βίαιος άνεμος, θέλει α. Ἐρωτόκρ. Β1384 καὶ κατεβῇ ἐπ' τὰ βουνία άνεμική μεγάλη κ. κ. μτφ. βιαίτης, παραφορά : αὐτ. Γ1333 μὲ τὸν καιρὸ ὁ άνεμικός κ. οἱ παρα-χῆς σκολάζουν 3) ὡς οὐα. άνεμική (ή) κ. άνε-μικό (ή) μυθευόμενον κακοποιὸν δαιμόνιον, ἀε-ρόδες, άνέμιον, ἀφηνιδῶς άνέμουσ καὶ ἰδίως ἄ-νεμοστροβιλικὸν ἐγχείρον συνών. ἀερίκ (ή) άνε-μογαστῶδα (ή) : Γρηγόρ.Σακραρ.55 τοὺς πλανα-ταγμένους νηὺς γελῶντε τ' ἀερίκ, τ' άνεμικά συγγ. νεράϊδα, ζωθιά, ζωπικά 4) εἶδ. (νέμω) άνεμικό τυρί, τὸ ἐκ δέκα -δεκαπέντε προβάτων, παρεχόμενον ὡς πρόοδος ἀμοιβῇ εἰς τὸν μισθὸ-τὸν βοσκὸν τὸν ὅλου ποιμνίου.

άνέμιος-ον κοῦφος, ἐλαφρὸς : Φιλ.1,96 πράξεις άνέμιοι καὶ καθῆται.

άνεμισαεας (ή) δημ. ὁ εἰς τὸν ρῶθωνα ζῶων ἐκκοιλιατόμενος σκώληξ τὸ ἐντόμου ὀστρακὸς βλ. λ. **άνεμιστικός** (ή) νεώτ. ἐλαφρὸς άνεμος, ἀεράκι. **άνεμισμα** (ή) δημ. ή ἐνέργεια τοῦ άνεμίζω -ομαι βλ. λ., άνέμισος, άνεμισμός κ. ἡ λήκησις, ή διὰ τὸν χειρὸν ή δι' ἐλάσεως ζῶων μετὰ τὸν ἄ-λωνισμόν ἐργασία ἐκπινάσεως πρὸς ἀποχωρισμόν τοῦ καρποῦ ἀπὸ τοῦ ἀχύρου, τὸν λεγόμενον ή λο-βὸν, καὶ τὸν ὑπολειμμάτων τοῦ φυτοῦ.

άνεμισμός (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ άνέμισμα βλ. λ. **άνεμιστάρας** (ή) δημ. σκώληξ π. παρασιτικός εἰς τὴν βάση τοῦ κέρσας προβάτων ή δύλων ζῶων.

άνεμιστήρ-ηρος νεώτ. δημ. -ήρας πᾶν ὄργανον δι' οὗ προκαλεῖται ρεῦμα ἀέρος δι' ὑποπίεσεως ή ὑπερπίεσεως τοῦτον, ἐν τινι χώρῳ : ἡλεκτρικὸι άνεμιστήρες, - κεντρόφυε άνεμιστήρ μεταλλεῖοι.

άνεμιστήρας (ή) δημ. ὁ άνεμιστήρ βλ. λ.

άνεμιστήριον (ή) νεώτ. δημ. -ήρι φορητὸς άνε-μιστήρ βλ. λ. κ. ἡ εἶδ. διὰ χειρὸς κινούμενον φυ-σητήριον προκαλὸν ἀέρος ριπήν : Γ.Δασμολόγ. σ.79,28 άνεμιστήρια (φυσητήρια μαγειρείων - φτε-ρά) μετὰ ή άνευ λαβῆς 2) ὁ τόπος ἐνθα ὑπο-βάλλονται εἰς άνεμισμόν, τὰ δεδμένα τοιαύτου.

άνεμιστής-ίστρια δημ. ὁ λιμνίζων, άνεμίζων ἐν τῷ ὕδατι 2) στρογγύλη ὀπὴ παραθύρου ή θύρας, ἔχουσα περιστρεφόμενον διὰ τοῦ ρεῦμα-τος ἀέρος ἀκινητὸν δίσκον καὶ χρησιμεύουσα οὕτω πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος ἐν κλειστῷ χώρῳ.

άνεμιτής (ή) δημ. τόπος άνεμικός βλ. λ.

άνεμοθαρικός νόμος νεώτ. μετεωρολ. ὁ ἐπι-σημνιστικὸς ὀρισμός, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκφράζεται ή μεταβὴ τῆς διευθύνσεως τοῦ άνέμου καὶ τῆς διανομῆς τῆς ἀτμοσφαιρικής πίεσεως σχέσις.

άνεμοθιογράφος (ή) νεώτ. μετεωρ. ὄργανον αὐτομάτως σημειοῦν τὴν ταχύτητα τοῦ άνέμου.

άνεμοβλήτης-ον νεώτ. ὁ ὀπὸ τοῦ άνέμου βαλ-λόμενος, πληττόμενος : άνεμοβλήτης νηῶς.

άνεμοβλογιά (ή) δημ. άνεμειολογία βλ. λ., ὁ. φευ-δευλογία.

άνεμοβλογεῖν (ή) δημ. ή ἰσχυρὰ βαῖ τοῦ άνέμου.

άνεμοβλογέ-ω δημ. ὑπὸ άνέμου βρέμω, βογ-γῶ : Σαρ. Ἡρώ κ. Λ.6 άνεμοβλογεοῦσα θάλασσα.

άνεμοβλόγι (ή) δημ. ή ὑπὸ άνέμου προκαλου-μένη βοή.

άνεμοβόλος-ον νεώτ. τὸ ἐν ἀέρι βαλλόμενον : βῆλος - ἀκόντιον, - ἄγος άνεμοβόλον.

άνεμοβόθι (ή) δημ. τὸ ὀπὸ άνέμων δεπῶς προσβαλλόμενον ὄρος κ. ἡ εἶδ. ὀφ' οὗ συν-ήδως πνέουσιν άνεμοι.

άνεμοβραχιά (ή) δημ. βράχος άνεμίδης, ὀπὸ άνέμων προσβαλλόμενος, συνηθέστ. εἰς πληθύει.

άνεμοβραχικός (ή) δημ. άνεμοβραχί βλ. λ.

άνεμοβραχοναεή (ή) δημ. βραχοναεή τόπος άνεμίδης, εἰς τοὺς άνέμους λίαν ἐκτεθειμένος.

άνεμοδρομίζω δημ. άνεμοδρομῶ βλ. λ.

2) μτθ. βροντίζω, βιαιώς ρίπτω τινά ἢ τι χαμαί : τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τοῦ λειμῶ καὶ τὸν ἀνεμοδρόντην || ἀνεμοδροντίζομαι ἐν παθ. κ. μεσ. ἀσμ. μτθ. ἀνεμοδροντισμένος· τὸ θηλ. σκωπτικός κ. ἐν αἰσχροῖς ἀσμ. περὶ εὐχερόως εἰς τὸν τυκνόντα ἐνδιδοῦσας γυναῖκας.

ἀνεμοδροντή-άω δhm. βροντὴ δίκην ἀνέμου· σκωπτικός ἐν βωλολοχίῃ ἀσμ. : θηλαρ.199 ἀνεμοδροντὴ ἀπακτάτω (πέρδοι).

ἀνεμοδροχή (ἡ) δhm. βροχή ραγδαία μετὰ οφούρου ἀνέμου : παροιμ. κάλλιο ἢ ἀνεμοδροχή παρὰ τ' ἀνεμοχάλαζο (δυοὶν κακοῖν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιον).

ἀνεμοδρόχι (τὸ) δhm. ἡ ἀνεμοδροχή βλ.λ. : παροιμ. ἢ ἀλεποῦ στ' ἀνεμοδρόχι χαιρέται.

ἀνεμοδροχία (ἡ) δhm. καιρικὴ κατάστασις ἐπ' αὐτοῦ παρατεταμένος καὶ ἐπ' αὐτοῦ βροχᾶς μετ' ἀνέμου : φρ. τοῦ Μάρτη οἱ ἀνεμοδροχίαι καὶ τ' Ἀπριλίῳ οἱ φιλῆαι.

ἀνεμοδροχίζομαι μον. ὑπὸ βροχῆς καὶ ἀνέμου πάσχω, ταλαιπωροῦμαι : Νεοφ.Καυσοκαλ.Γ.761.

ἀνεμόδροχο (τὸ) δhm. ἀνεμοδροχή βλ.λ. : Βαλαμρ. Καλόγιανος3 μὲ δέρνει τ' ἀνεμόδροχο, εἶμαι φτωχὸ νοῦλι.

ἀνεμοδόδεα (ἡ) δhm. ἀνεμικὴ βλ.λ., ζωιδία· συνθ. εἰς πληθ.

ἀνεμόγαλα (τὸ) δhm. τὸ κατὰ τὴν προκεχωρημένην ἐγκυμοσύνην γάλα ἀμνάδος, ἄ. ἀγγαστρόγαλα.

ἀνεμόγαλκας (ὁ) δhm. τὸ ἀρκακτικὸν πτηνὸν κέρκην, κίρκος, εἰδος ἱέρακος, ἄ. κερκινέζ (τὸ), κίτσης || 2) ὡς ἐπὶ θ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καυχησαίμενος περὶ ἀνυπόκριτον ἐρωτικὴν ἐπιτυχίαν του.

ἀνεμογγάστρι (τὸ) δhm. κ. ἀνεμογγαστρίᾳ ἡ φευδεγκυμοσύνη, ἡ κατὰ φευδασίαν, κατὰ φαντασίαν ἐγκυμοσύνη || συνεκτ. παράλογος ἰδεολογία, ἰδιοτραπία, παραξενιά : τ' ἀνεμογγάστρια του τὸν κάνουν ἀνυπόδρο.

ἀνεμογγαστρί (ἡ) δhm. τὸ ἀνεμογγάστρι βλ.λ.

ἀνεμογδάστρε-άστρια δhm. ὁ ἀσυστάτος νοσφιζόμενος ἄλλας, ὁ ἀσυνειδητὸς ἐκμεταλλεύτης ἄλλων, ἀγοιδότης.

ἀνεμογενής-ός νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ἀνέμου προερχόμενος, προκαλούμενος : ἀνεμογενεῖς σωροί, - ἀνεμογενὴ ἐποθέματα, - ἰζήματα.

ἀνεμογλήνι (τὸ) δhm. τὸ ἀγριὸν ποῶδες πολυετές φαρμακευτικὸν φυτὸν ἀλείνει ἡ φαρμακευτικὴ ἡ δίκαιος γενεὶς τὸν κινδυνώοντα ἄ. ἀνεμοκλάδι, ἀνεμοκλαδί, ἀνεμόχορτο, κολητοξίδι.

ἀνεμογνωμόνιον (τὸ) νεώτ. ἄ. ἀνεμογνώμων ὁ ἀνεμοδείκτης βλ.λ.

ἀνεμογνώμων (ὁ) νεώτ. ἀνεμογνώμων βλ.λ.

ἀνεμογνωσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ πείρας πρόβλεψις ἐπικειμένου ἀνέμου· ἡ ἀμεσὴ γνώσις τῆς διευθύνσεως τοῦ πνεύματος ἀνέμου.

ἀνεμογραμμή (τὸ) νεώτ. ἡ κομπύλη τῆς διευθύνσεως ἢ τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου, ἡ σημειομένη ὑπὸ τοῦ ἀνεμογράφου βλ.λ.

ἀνεμογράφημα (τὸ) νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνεμογράφου χαρασσόμενη γραμμὴ διευθύνσεως ἢ ταχύτητος τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ ἀνεμογράφου βλ.λ. παραστατικὴ καταγραφὴ τῆς διευθύνσεως καὶ τῆς ταχύτητος τῶν ἀνέμων· 2) ἡ εἰδικὴ μάθησις, ἐπιστήμη, ἡ ἐνδιεστρέφουσα εἰς τὴν προελεύσεως, τῆς ταχύτητος καὶ τῆς διευθύνσεως τῶν ἀνέμων, κλάδος τῆς μετεωρολογίας.

ἀνεμογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τῆς ἀνεμογραφίας βλ.λ.2) : ἀνεμογραφί-νακες, -παρατηρήσεις, -προβλέψεις.

ἀνεμογραφικός ἐπὶρ. νεώτ. δι' ἀνεμογραφίας, συμφώνως ἢ σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνεμογραφίαν βλ.λ., ἀπὸ ἀπόφωας ἀνεμογραφικῆς βλ.λ.

ἀνεμογράφος (ὁ) νεώτ. συσκευὴ δι' ἧς ἀπτελεῖται συνεχὴς αὐτόματος καταγραφὴ τῆς ταχύτητος, τοῦ ὄρου καὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου. **ἀνεμογύρι** (τὸ) δhm. τὸ ἀνεμόστροφον, ἡ ἀνεμοδοῦρα βλ.λ.· 2) ὁ ἀνεμόγυρος βλ.λ.1).

ἀνεμογύριστος-η-ο δhm. ὁ τὴν γνώμην ἢ τὸ φρόνημα εὐμετάβλητος, ἀλλοπρόσβαλος.

ἀνεμόγυρος (ὁ) κ. ἀνεμάρσις ὁ μικρὸς διηγήσας ἀνεμοστρόβιλος : τὸ καλοκαίρι μεσημεριάτικα ἔχομε συχνὰ ἀνεμόγυρος· 2) ἡ ἐπὶ ματαίῳ πορείᾳ, περιπλάνησις : ἔκαμα τάσους ἀνεμόγυρος καὶ δακεῖαι δὲν βρῆκα.

ἀνεμόδάρμα (τὸ) δhm. ἡ πράξις τοῦ ἀνεμοδέρνω βλ.λ. : τ' ἀνεμόδάρμα ἐρρίξε τὸν ἀνδρὸς ἀπ' ἑλὰ τὰ περιβολίσια δέντρα.

ἀνεμόδάρτος (-η-α(ν)) μον. κ. δhm. ὁ λίαν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου προσβαλλόμενος, ὁ ὑπὸ ἀνέμων ταλαιπωρηθείς : Εὐστ.1095,12 ἀνεμόδάρτα φυτὰ, - ἀνεμόδάρτη ρόχη, - ἀκρογιαλιά.

ἀνεμόδεικτης (ὁ) ὄργανον δεικνύον τὴν φοράν τοῦ ἀνέμου, ἄ. ἀνεμάρσι(ον) κ. ἀνεμοδοῦρι(ν).

ἀνεμοδέρνω δhm. ἀορ. ἀνεμόδερμα ἀγωνίζομαι, παλαίω μὲ τὸν ἀνέμον ἐν θαλάσῃ : ἀνεμοδέρνει τὸ καράδι ἐξω ἀπὸ τὸ λιμάνι· 2) μτθ. ἀγωνίζομαι, παλαίω κατ' ἀντιθέωον περιστάσεων, ἐν δυστυχίᾳ χεῖμαίζομαι : ἀνεμοδέρνει χρόνια τώρα ν' ἀναστήσῃ τὰ παιδιὰ του· || κ. μτθ. τὸν ἀνεμοδέρνει ἡ φτώχεια· 3) -ομαι, μτθ. ἀνεμοδαρμένος, προσβάλλομαι σφοδρῶς, οἰστέ δέρμαί, ταλαιπωροῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἢ τῶν ἀνέμων : ἀνεμοδάρθηκε δυὰ μερόνυχτα τὸ καΐκι, - τὸ σπῆτι μας ἀνεμοδέρνεται ἑλὰ τὸ χεῖμαίνα, - ἀνεμοδερνύταν δώδε, κείθε τὸ πανί τῆς βάρκας· ἀνεμοδαρμένος ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων σφοδρῶς προσβαλλόμενος : βρόχος ἀνεμοδαρμένος ἄ. ἀνεμόδάρτος· 4) κ. μτθ. ταλαιπωροῦμαι, χεῖμαίζομαι ἐν δυστυχίᾳ : ἀνεμοδέρνεται γιὰ τὸ φωμί.

ἀνεμοδουλιὰ (ἡ) δhm. ἡ ματαιοπονία· || κόψω, οὐχὶ σπουδαία ἐπιχειρήσις.

ἀνεμοδόλιον (τὸ) μον. ὁ ἀνεμόδεικτης : Νικητ. Χων.213 D, Περὶ Σημ.857,11 γυναικόμορφον εἰκασμα καὶ ταῖς πρώταις τῶν ἀνέμων κινήσει περισοδοῦται, ἀπὸθεν ἀνεμοδόλιον ἐπεκτέλετο.

ἀνεμόδουλος-η-ο δhm. ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων εὐπρόσβλητος, ὁ εἰς τὴν φοράν τοῦ ἀνέμου ὑποκειμένος· || ὅθεν μτθ. ὁ ἀστάτος τὰς γνώμας, ὁ πρὸς τὸν ἐκαστοτε κρατοῦται συντασόμενος.

ἀνεμοδοῦρα (ἡ) μον. κ. δhm. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου δερόμενος, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ κατὰ τὴν φοράν τοῦ ἀνέμου στρεφόμενος· || ὁ ἀνεμόδεικτης, ἄ. ἀνεμοδοῦρι(ν)· || δhm. ὁ ἐν παραθύρῳ ἢ θύρᾳ ἀνεμόστροφος ἀεριστήρ κλειστοῦ χώρου· || δhm. ἀνεμόδοχος βλ.λ. πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ αἵματος τῶν βαθυτέρων διαμερισμάτων πλοίου ἢ πρὸς ἀερισμὸν ἐν ἀνορυσσομένῳ φρέατι, ἄ. μάνικα· || δhm. τὸ ἀνεμόστροφον κυκλωτὲρ ἴστιον τῶν ἀνεμομύλων· 2) δhm. ἡ ἀνέμη βλ.λ.· || ὁ κυλινοῦχος ἀνελευστήρ φρεάτων, περὶ ὃν ἐλίσσεται ἀνοστροφόμενον τὸ φέρον τὸν κἀδὸν σχοινίαν· || χειρακίνητον διὰ περιστροφῆς λειτουργοῦν ἐκκοκιστήριον βάρβακος· 3) δhm. ἀνεμοστρόβιλος κ. γεν. ὁ ἀλλοπροσάλλων πνέων ἀνεμος· 4) ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων πληττόμενος, σφοδρῶς προσβαλλόμενος τάπος : αὐτότα ἀνεμοδοῦρα πῆγε ἄκτισε σπῆτι· 5) μτθ. ἐπὶ ἀστάτων, ἀλλοπροσάλλων ἀνθρώπων : δὲν ἔχει γνώμας σταθερές, εἶναι ἀνεμοδοῦρα· ἢ ἐπὶ εὐκνήτων καὶ δίκην ἀνεμοστροφῶ περιφερομένων ἢ ἐργαζομένων ἀνθρώπων : εἶναι ἀνεμοδοῦρα μέσα στὸ σπῆτι τῆς.

ἀνεμοδοῦρι(ν) μον. κ. δhm. ἡ ἀνεμοδοῦρα βλ.λ. : Γεωρ.Κωδων.π.Αγ.Στ.Θε.253 ἀνεμοδοῦριν

τὸ χαλκοῦν, παροιμ. στὸ χαμόγι ἀνεμοδόθρι, σκαλαπτάει στὴν καλὺθα (περὶ τῶν αἰσίων ἢ μαρῶν ἐπιδείξεων).

ἀνεμοδόχος (ἰ) ἡ νεώτ. κ. δημ. κυλινδρικός με πλατὺ πρὸς τὸν ἀνέμον στήριον αὐλὴν κατεσκευασμένος ἐκ μεταλλοῦ ἢ ξύλου ἢ ὑφάσματος χρησιμεύων ὡς διοχετεύεται καθαρός ἀήρ εἰς κλειστός τόπους δομένους ἀερισμοῦ, ὡς εἰς μεταλλεῖα, εἰς βαθέα ἀνορυσόμενα φρέατα καὶ ἰδιῶς εἰς τὰ κύτῃ πλοίων, ἅ. μάνικα, ἀνεμοφόρος.

ἀνεμόδρομος-ον μτν. ὁ δίκην ἀνέμου τρέχων· Λουκ. Αλ. ι. ι. 3.

ἀνεμόεις-εσσα-εν ὥρ. κ. νεώτ. ἀντὶ ἡμερίδας βλ. λ. πολὺ ἀνεμῶς, ὑπὸ τῶν ἀνέμων προσβαλλόμενος, ὑπὸ τῶν ἀνέμων σπειόμενος, παρασυρόμενος, ἐν τῷ ἀνέμῳ ὡς· Πινδ. Πυθ. ι. 41 ἴσταιον ἀνεμόεν, Αἰσχ. Χο. 591 πτανά καὶ πεδοβάζονα καὶ ἀνεμόεντα, -δικτή, -κορυφή, παραλία ἀνεμόεσσα· 2) κ. μτφ. κοῦφος, κενός, ἄστατος· ΑΠ· ἀνεμῶεν φρόνημα (σχόλ.=τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἄερος δίκην, τοῖς πολλοῖς ἀκατάληπτον).

ἀνεμοεπότης (ἰ) Πάν. ὁ τὸν ἀνέμον ἐπάγων.

ἀνεμοζάλη (ἰ) μον. κ. δημ. σφοδρὸς ἀνεμῶς, θύελλα, λαίλαψ, καταιγίς· Μοσχοπουλ. ἐν λ. θύελλα, Σχολ. Εὐρ. Φων. ι. 154, Σόλων, Ἐδν. Ὑμν. 30 ὅπου ἀφίνει ἀνεμοζάλη | καὶ χαλάει | καὶ βροχή· παροιμ. ὁ λόκος στὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται (ὁ ἀρπάζει, ὁ κἀκοποιὸς ἐπιφελεῖται τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων)· 2) μτφ. ἀνωμαλία, ἀσύχυστος, ἀναστατάσιος ἐπὶ ὁμάδῳ ἀνθρώπων, οἰκογενείας, κοινωνίας, σάλος κοινωνικῶς· ἡ ἀνεμοζάλη ἀπὸ τὸν πανικό, Σόλων. πικρή ναι ἢ φοβερότατη τὸν κόσμον ἀνεμοζάλη.

ἀνεμοζαλιζομαι δημ. ὁρ. ἀνεμοζαλιστῆκα· μτχ. ἀνεμοζαλισμένος πάσχω, ταλαιπωροῦμαι ἐξ ἀνεμοζάλης βλ. λ.· ἀνεμοζαλιστῆκα δυὸ μέρες μεσοπέλαγα, -ἀνεμοζαλιστῆκα ἀπὸ τὸ χαμό.

ἀνεμοζάλισμα (ἰ) δημ. ἡ ἐξ ἀνωμάλων, ἀναστατάσεως, ἀναστατάσεως προκύπτουσα παραζάλη, ἀσύχυστος συγ. εαστιμάρα.

ἀνεμοζάλιστος-η-ο δημ. ὁ ἐξ ἀνεμοζάλης βλ. λ. παθὼν, ἀνεμοζαλισμένος, ἀνεμοτραυγμένος· 2) μτφ. ὁ ἐκ σφοδρῶν ἀνωμάλων καὶ ἀντιζῶν περιστάσεων συνταραχθεὶς.

ἀνεμοθάλασσα (ἰ) δημ. ὁ ἀπὸ θαλάσσης, ὁ πελάγος ἀνεμῶς.

ἀνεμόθρους-σος-αυν ὁ ἔνεκα τοῦ ἀνέμου θροῦν ποιών.

ἀνεμόραγος-η-ο δημ. ἀμοίραστος βλ. λ.

ἀνεμοκαίρι (ἰ) δημ. καιρὸς ἀνεμῶεις.

ἀνεμοκαιρία (ἰ) δημ. καιρὸς ἀνεμῶεις.

ἀνεμόκαιρος (ἰ) δημ. καιρὸς ἀνεμῶεις.

ἀνεμοκαίω δημ. ὁρ. ἀναιμόκαφα ματαίωσιν, ἀσινεῖ τὸν ἀνέμον καιῶ· φρ. πῆγες, ἥρτες τ' ἀνεμόκαφες | οὐδὲν ἐποίησες, οὐδὲν κατώρθωσες· 2) ἀνεμοκαίωμαι, ὁρ. ἀνεμοκάφτηκα, μτχ. ἀνεμοκαμένος, ὑπὸ φλογεροῦ ἀνέμου, ὑπὸ λίβας καίωμαι, ἐπὶ φωτῶν, ἰδίως δημηγορικῶν· ἀνεμοκάφτηκαν φέτος τὰ σπαρτά· ἡ μτχ. κ. ὁβριστικός· μωρ' ἀνεμοκαμένε!

ἀνεμόκαμα (ἰ) φλογερὸς ἀνεμῶς, λίβας.

ἀνεμοκάμηλο (ἰ) δημ. εἶδος αἰσώρας, ὁ χαμαῖαιον, ἄ, χαμηλόδι.

ἀνεμοκάνιστος-η-ο δημ. ὁ ἐξανεμισθεὶς ἀφανισθεὶς, κατασκορπισθεὶς, ὥς κε κινῶν ὑπ' ἀνέμου· ἀνεμοκάνιστε πῆγε τὸ βίος σου, καταρ. ἀνεμοκάνιστο νά 'ναι τὸ σὸς τοῦ.

ἀνεμοκακάλος-η-ο δημ. ὁ κουφόνους, νήπιος, ἐπιπόλοισ, ἐλαφρόμυλος.

ἀνεμοκινησιογράφος (ἰ) νεώτ. εἰδ. τύπος αὐτογραφικῶν ἀνεμογράφου βλ. λ.

ἀνεμοκινήτηρ-ήρος (ἰ) νεώτ. δημ. -ήρας ἡ δία

τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου λειτουργοῦσα κινήτηρ μηχανή· ἀνεμοκίνητος ἀνεμοκινήτηρ φρέατος, ἀνεμοκίνητος (ἡ-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ δία τοῦ ἀνέμου ἢ ἐν τῷ ἀνέμῳ κινούμενος· ἀνεμοκίνητος ἀνεμώτης, -ἀντλία, Βαλαωρ. 8 276 σὺννεφ' ἀνεμοκίνητα.

ἀνεμοκλάδι (ἰ) δημ. τὸ φωτὸν ἔλκειν ἢ φαρμακευτική, ἄ. ἀνεμόχορτο, ἀνεμοκλαδί, ἀνεμοκλαίτι, κολητοῖδα.

ἀνεμοκλαῖς (ἰ) δημ. τὸ ἀνεμοκλάδι βλ. λ.

ἀνεμοκλαίτι (ἰ) δημ. τὸ ἀνεμοκλάδι βλ. λ.

ἀνεμοκλονιστής-ῆ-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κλονιζόμενος, παλλόμενος· Α. Ραγκ. 60 ἀνεμοκλονισταὶ καὶ χιονοδόλοι στροφαί.

ἀνεμοκλώστητος-η-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ λίαν λεπτῶν πραγμάτων ἀνοεὶς ἢ νήματος (ἀπὸ κλωδῶν)· δ. διστ. ἀνεμοκλώστητος κλωθεὶ νὰ κῶμα νὰ σοῦ πέφω.

ἀνεμοκοῖται (ἰ) οἱ τοὺς ἀνέμους καταπαύοντες· οἱ οὐκ αἱ ἀνέμους κοιμίζοντες· γένος δὲ τοιούτων φασὶν ὑπάρχειν ἐν Κρήνῃ.

ἀνεμοκοῖται (ἰ) νεώτ. ἡ ἀνοεὶς ὁμίλια, ἀερολογία.

ἀνεμοκοῖναι (ἰ) δημ. κ. ἀνεμοκοῖναι κ. ἀνεμοκοῖναι ἢ πρὸς παιδιὰν αἰῶρα.

ἀνεμοκοῦνῃμα (ἰ) ἡ πρὸς τὸν ἀνεμοκοῦνῃ βλ. λ.· ἀπὸ τ' ἀνεμοκοῦνῃμα φοδῆθηκα μὴν πῆστη τὸ καλύδι, -τ' ἀνεμοκοῦνῃμα ἔσπασε τὰ τρυφερά βλαστάρια.

ἀνεμοκοῦνῃ (ἰ) δημ. ἀνεμόκουνα βλ. λ.

ἀνεμοκοῦνῃα (ἰ) δημ. κ. ἀνεμόκουνα ἀνεμόκουνα βλ. λ.

ἀνεμοκοῦνῃ-ᾶ δημ. κινῶ, ταράττω, σείω ἐν τῷ ἀέρι· ἡ μάς ἀνεμοκοῦνῃσε τ' ἀνέμῳ· ἡ ἀνεμοκοῦνῃσθαι, ὁρ. ἀνεμοκοῦνῃθηκα, μτχ. ἀνεμοκοῦνῃσθαι κινούμαι, αἰσθαιμαι, πινάσσομαι ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἢ ἐν τῷ ἀέρι· 2) κ. μτφ. ταλαιπωροῦμαι ἐν ἀβεβαιότητι καὶ ἀσταθείᾳ βίου.

ἀνεμοκυλίζομαι δημ. φέρομαι τῇδε κακεῖσε· κ. μτφ. ἐν ἀστάσει βίου εὐρίσκομαι, οἶσινε ὑπὸ ἀνέμου περιδιδόμενος· ὁ τραγ. μιά ὄρρανή μιά καφερή καὶ ἀνεμοκυλισμένη.

ἀνεμοκυκλογυριστός-ῆ-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κύκλῳ στρεφόμενος, στροβιλιζόμενος· ἢ ὁ ἐν τῷ ἀέρι περιστρεφόμενος.

ἀνεμοκυκλώπιδος (ἰ) δημ. ὁ ὥστε ἀνεμῶς τρέχων, ὁ λίαν ταχύς, τοῦ ὁποῦοι ὁ πόδες ἐν τῷ ὁρόμῳ φοινοῦνται ὥς ἐκ τῆς ταχύτητος διαγράφοντες ἐν τῷ ἀέρι ἄλληπαλλήλους κύκλους, ἰδίως ἐπὶ ἴππων· δ. τραγ. σῶθρε μου μαυρογόνате κὶ ἀνεμοκυκλώπιδος.

ἀνεμοκυματίζω νεώτ. κυματίζω, κινῶμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐν τῷ ἀνέμῳ.

ἀνεμολογία (ἰ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς τῆς μεταωρολογίας κλάδος, ὁ περὶ τῶν ἀνέμων πραγματευόμενος.

ἀνεμολογικός-ῆ-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνεμολογίαν βλ. λ.

ἀνεμολόγιον (ἰ) νεώτ. δημ. -ογι τὸ ἐπὶ τοῦ κύκλου τῆς πυλίδος (τοῦ μῆδου) πρὸς καθορισμὸν τοῦ πνεύματος ἀνέμου, ἀπικνωτὸν διάγραμμα, ὅπου ἀπατελεῖται ἐξ ὀκτὼ κυρίων διαρρέσεων (ρῶντων) καὶ εἰκοσιπτεσσάρων ἄλλων ὑποδιαρρέσεων ὁπορρῶντων, οὕτως ὥστε αἱ μὲν ὀκτὼ πρῶται ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τοὺς ὀκτὼ κύριους ἀνέμους, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς τοὺς διαρρέοντας ἄλλους εἰκοσιπτεσσάρους ἄ. δημ. κάρτα.

ἀνεμολόγος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ περὶ τὴν σπουδὴν τῶν ἀνέμων εἰδικὸς ἐπιστήμων· 2) τὸ ἀνεμολόγιον βλ. λ.

ἀνεμολόγος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνόητος, κοῦφα, λολὸν ἢ πραγματευόμενος, κενολόγος, ἄ. ἀερολόγος.

ἀνεμολογᾶ-ᾶ δημ. ὁμιλᾷ ἀνόητως, περὶ ἀσημάντων, ἄ. ἀερολογᾷ.

ἀνέμολον ποι. ἀπαρσφ. ἀνεμολοῖ, ὁρ. ἀνεμ.

ἐνεστ. διέρχονται, περνῶ : Εὐρ. Έκ.928 ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν.

ἀνεμομάζωμα (τό) δημ. κ. ἀνεμομάζωμα τὸ δι' ἀδίκιας, διὰ παρανομίας κτηθέν, ἐπὶ περιουσίας κ. συνθ. εἰς πληθ. : παροιμ. ἀνεμομαζώματα, διαδόλοσκορησματα.

ἀνεμομάζωτος-η-ο δημ. ὁ δι' ὀδικιῶν συν-αρχεὶς πλοῦτος, ὁ παρανομῶς, με ἀνεμομάζωτα βλ. λ. κτηθεὶς : ἀνεμομάζωτο βίος.

ἀνεμομαχία (ή) μτφ. μον. κ. νεώτ. σύγκρουσις ἀνέμων, ἀνεμοσύλλη : Λυσδ.Μήν.4,13 τῆ πρό δέκα ὀκτὼ καλὲνδῶν ἀνεμομαχίαν ὁ θάρρων λέγει γινέσθαι· σὺ δὲ. « ἀπὸ ταραχῶδης » 2) νεώτ. κ. ἡ κατ' ἀνέμου μάχη, τὸ πρὸς τὸ ἀνεμῶν παλαινέμ, ἐπὶ πλοίων 3) μτφ. ἡ πρὸς φανταστικὸν ἀντίπαλον μάχη, ἡ κατὰ φανταστικὸν ἐμποδίου προσπέδαι, ὁ ἀσκαπὸς καὶ γελιοὺς ἀγών : αἱ ἀνεμομαχίαι τοῦ Ἀδὸν Κιχίωτου.

ἀνεμομαχῶ-ῶ νεώτ. κ. δημ. παλαιὰ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ἐν μέσῳ τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ πλοίων 2) μτφ. ἀγωνίζομαι ἐναντίον φανταστικῶν ἀντιπάλων ἢ ἐμποδίων, κάμνω ἀνόητον, ὀλιγον ἀδῶνα, φαντάζομαι ὅτι μάχομαι, ὅτι ἀγωνίζομαι κατὰ πνοῆς 3) μτφ. ἐξ ἀνισοτίας μεταίτιος προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι μὲ ἐπιτήρῳ π.

ἀνεμομετρία (ή) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ἀνεμογράφου βλ. λ. μέτρησις, ἐξακριβωσις τῆς διευθύνσεως καὶ τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνεμομετρίαν : ἀνεμομετρικὰ περπατήματα, - ἀνεμομετρικὰ κλίματα.

ἀνεμομετροεικής (ή) νεώτ. συσκευὴ δι' ἧς γίνεται ἡ ἀπὸ πλοίου ἐν πλῶ εὐρισκομένου μέτρησις τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου.

ἀνεμόμετρον (τό) νεώτ. πᾶν ὄργανον χρησιμεύον πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος ἢ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἀνέμου : ἀνεμόμετρα διὰ πίεσεως, - διὰ περιστροφῆς, - διὰ φύξεως.

ἀνεμομηχανή (ή) νεώτ. ὁ ἀνεμοκίνητος βλ. λ.

ἀνεμομηχάνης (ὁ) ὁ ἀνόητος λέγων, μωρολόγος, φλύδρος, ποῦ λέγει λόγια τ' ἀνέμου.

ἀνεμομῶ-ῶ δημ. φηλαρῶ, περὶ ὁσημάντων, ἀνοήτως ὀμιλῶ, μωρολογῶ.

ἀνεμομολομαχία (ή) νεώτ. ἡ κατ' ἀνεμομύλων μάχη, ὁ κατὰ φανταστικῶν ἀντιπάλων ἀγών.

ἀνεμομύλος (ὁ) ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος κινούμενος μύλος βλ. λ. 2) μτφ. ὁ ἀσάθητος τὴν γνώμην, τὸ πρόνῃμα, τὸν χαρακτήρα ἀνθρώπου : πολιτικὸς ἀνεμόμυλος.

ἀνεμοβουριά (ή) δημ. θύριμς, παγερός ἀνεμος.

ἀνεμοπέδαλα (τά) δημ. ἡ πᾶλη τῶν ἀνέμων : παροιμ. μέσα στ' ἀνεμοπέδαλα τὰ πούμπυλα τί θέλουν : | εἰς διαμάχας, συγκρούσεις ἱσχυρῶν καταστρέφονται οἱ ἀσθενεῖς ὅταν ἐπεμβαλῶσι |.

ἀνεμοπεραπέτασμα (τό) νεώτ. προφυλακτῆριον ἀπὸ τοῦ ἀνέμου φράγμα, οἶον τοίχος, σάνδωμα, ἱστίον, λιθοστοιβάς.

ἀνεμόπτερος-η-ο δημ. ἀνεμόρραστος βλ. λ.

ἀνεμόπτερον (τό) δημ. φάνη ἔχουσα ἐκπέμνην κατὰ μῆκος τοῦ τοῦχου τροφοδόχον σκάφη, ἀλογοσταυλός : δ. τραγ. γυρεῦσι κι ἀνεμόπτερον τὰ πρῶτ' ἢ φορὰς μέσα.

ἀνεμόπληκτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου βλαβεὶς, ἰδίως ἐπὶ γεωργικῆς παραγωγῆς 2) ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πληττόμενος, εἰς τὸν ἀνεμὸν ἴσαν ἐκτεθειμένος : ἀνεμόπληκτον ἀκρωτήριον.

ἀνεμοπόδαρος-η-ο δημ. ἀελλόπους, ἀνεμόπους, πρῶτον μετ' οἷον ἀνέμου ταχύτητα : Βαλαωρ. Φωτειν.3,10 μιά μὲν ἀνεμοπόδαρη.

ἀνεμόποδας (ὁ) δημ. κ. ἀνεμοπόδι (τό) ὁ ποὺς τῆς ἀνέμης, ἀνεμοστατῆς βλ. λ.

ἀνεμοπόδες-α δημ. κ. ἀνεμοπόδας κ. -όποδας

ἀελλόπους, ἀνεμοπόδαρος βλ. λ. : δ. τραγ. (παρὰ λ. : μαῦρε μου μαυρογόνατε, μαῦρε μ' ἀνεμοπόδα' || ὁ εὐστροφός, εὐκίνητος χορευτής.

ἀνεμόποδος-η-ο δημ. ἀνεμοπόδης βλ. λ.

ἀνεμοπόδι-ον Παπ. ὁ ἀνέμου ποῖον, ἐγχείρων.

ἀνεμοπόδαρος (ὁ) μον. νεώτ. κ. δημ. συμπληρῆ ἔλαφρὰ μετὰ δὲ ἀντιπάλων στρατῶν, ἀκροβολισμοί : Νικήτ. Έστ.δ.493,24 τοῖς αἰμαὶ καὶ ἀνεμοπόδαροι παρ' ἐκατέρων ἐγίνοντο 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πᾶλη τῶν ἀνέμων, ἀνεμοστρόβιλος, θέελα.

ἀνεμόπους-οδος-ουν μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ὁ ἀνεμος, ἀνεμοπόδαρος.

ἀνεμόπτερον (τό) εἶδος ἀεροπλάνου ἀνευ κινήτηρος.

ἀνεμόπτερος-(η)-ος(η) μον. κ. νεώτ. δημ. ἀνεμόπτερος ὁ οἷον περὶ ἀνέμου ἔχων, ὁ μετ' ἀνεμῶν ταχύτητα ἱπτάμενος ἢ τρέχων : Κ.Μανασ.Ερμ.365,2 ἀνεμόπτερος ἀετός, - ἀνεμόπτερα σύννεφα' || κ. μτφ. ἀνεμώπτερος φήμη.

ἀνεμοπύρι (τό) δημ. τὸ θαυνώδες φυτὸν βοῦπλευρον τῆς τάξεως τῶν σκιοθάνων δ. λαφύκωδο, στριφτοκίωδο κ. ἀνεμοπύρισμα, ὀνομασθέν οὕτως ἐκ τῆς ὑπὸ ἐμπειρικῶν χρ. αὐτοῦ πρὸς θεραπείαν τῆς ὀμυλῆς νόσου.

ἀνεμοπύρις (ή) (τό) μον. κ. δημ. ἡ νόσος ἐρυσίπτελας, δ. ἀλφαρρασίη, ροσσηλία 2) τὸ θαυνώδες φυτὸν βοῦπλευρον, ἀνεμοπύρι βλ. λ.

ἀνεμορραγία (ή) νεώτ. θασολογ. ἡ ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων θρασὺς κλάδων, δένδρων ἡ συστάδος δένδρων ἐντὸς θάλασσης, τὸ δειντροσπίνημα, ἡ δειντροχλασία.

ἀνεμορράδα (ή) δημ. ἡ φυμαπώδης περτονίτις ἢ καὶ ἄλλη ἐλκώδης νόσος, ἰδίως τοῦ κάτω κορμοῦ καὶ τῶν σκελῶν.

ἀνεμορράχη (ή) δημ. κ. ἀνεμορράχη, ράχης, πλαγὰ ὁρους ἴσαν προσαδλωμένη ὑπὸ τῶν ἀνέμων πολλὰ χροῦ κ. τοπωνύμ.

ἀνεμορριπὴ (ή) δημ. αἰφνιδία καὶ σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου : Βαλαωρ.Φωτειν.224 μὰς δέρον' ἢ ἀνεμορριπὴ 2) μτφ. θυστοχία, θεινὴ κακοτυχία αἰφνιδίως ἐπισκλήτουσα : φρ. τὰ πῆρε ἢ ἀνεμορριπὴ (τὰ ἀγαθὰ, τὰ πλοῦτη ἐν βραχεὶ φανίσθησαν, ἐσκορηθίσθησαν, πῆγανε κατ' ἀνέμου).

ἀνεμορροβίον (τό) νεώτ. τὸ ἀνεμολόγιον βλ. λ.

ἀνεμόρροβος (ὁ) νεώτ. ἐκάσθη ἐπὶ τοῦ ἀνεμολογίου βλ. λ. ὑποδιαίρεσις, δηλοῦσα ἓνα τῶν ὀκτὼ κυρίων ἀνέμων ὑποδιαίρουμένη εἰς δύο ἡμιρρόμβους καὶ ταῦτα ἕκαστον εἰς δύο τεταρτορρόμβια, δημ. κάρτα, μισὴ κάρτα (ἡμιρρόμβος) καὶ κοιαρτίνι ἢ τσερέκι (τεταρτορρόμβιον). **ἀνεμορρόμβουλας** (ὁ) δημ. ὁ ἀνεμοστρόβιλος βλ. λ.

ἀνεμος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῇ, ἡ τοῦ ἀέρος πρὸς τινὰ κατέυθυνσιν μετακίνησις, πνοὴ τοῦ ἀέρος βιαιοτέρα καὶ ἀμέσως αἰσθητὴ κατ' Ἀριστ. ἐν Μετεωρ.,1,13 « οὐδὲν γὰρ ἔστιν οὗτος | ὁ ἀνεμος | πλην ἀπὸ πολλῶν ῥεῶν καὶ ὁρρῶς » κ. αὐτ. ἐν Κοσμ.4,10 « τὰ δὲ ἐν τῷ ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὐτὰς δὲ τὰς ἐξ ὕψους φεραμένας ἐκπνοὰς » | Π.Μ.253 ὥρταν ἀνέμου θυελλαν, Ὁδ.Τ.202 τῇ τρισκαίδεκάτῃ δ' ἀνεμος ἔπλεσε, Αλογ.Πρ.1085 σκιρτῶ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων, Εὐρ.Έρ.102 πνεύματα ἀνέμων οὐκέτ' αἰεὶ ῥώμην ἔχει, Πηλυδ.,1,15 ἀνεμον μαντικὸν ἔσχε, - σφοδρῶς, - μέτριος, - ἐλαφρῶς, - αἰρίας, - πλάνιος, - ἐναγίλος, - καταδούρατος, - κυκλοστροφικός, - φαινόμενος, - τεχνιτὸς ἀνεμος, - ριπαὶ ἀνέμου, - κατὰ τὴν φεραν τοῦ ἀνέμου, - σκηώθηκε ἀνεμος, - ἐπῆσε ὁ ἀνεμος, δ. τραγ. κὶ ἀγέρως πῆρε τὴ φωνὴν ἢ ἀνεμος τὸ τραγοῦδι, - ἀνεμα, βροντάνεμα τὶ χτυπᾷς τὴς θυρᾶς μου, παροιμ. μπονάτα μασοπέ-

λαγα και άνεμος στό λιμάνι | έπί δυσμενών, αντι-
ξδων περιστάσεων), - καλός κακός ό φράχτης
πέντε άνέμους άπαντες, - εις τό τουσκάλιν άνε-
μο ευκαιρα μαγερεύεις, | αι άνόητοι πράξεις
ευκόλως γίνονται), - πό τ' άδικα και τά κλε-
φτά ό άνεμος πέρνει τά μισά ό ό διάβολος
τ' αποδέλοιπα, - τά νέφια φέρουν άνεμοι και
άνεμοι τά σκορπίζουν | ή τύχη και πράξει και
καταστρέφει), - ρώτησαν τόν άνεμο τι δουλιά
κάνει και ειπε πάω και έρχαμαι | περί των εις
άσκησα ή άνωφελή άσχολουμένων), || μτφ. έν
φρ. άρχ. κ. δημ. κατά ποικίλης σημ. οίον: άνέ-
μοις παραδίδωμι τι | τό άπορρίπτω, τό πετάω), -
άνέμω διαλέγεσθαι | όμλιεν επί ματαιώ, προς
άρεταπειστους ή μή όνουνται), - άνέμους θηράν
έν δικτύοις | ματαιοπονείν), - όρκους εις άνέ-
μους τίθειαι | άπαθλώς ήρσχομαι), - τούτους
άνεμος λήφεται | θα άφανισθώσι, θα τους πάρη
ό άνεμος), κ. δημ. άνεμο κοσκινίζει ή κάνει τόν
άνεμο καυδάρη | ματαιοπονεί), - πάει κατ' άνέ-
μου ή πάει τ' άνέμου και του καπνού | κατα-
στρέφεται ή κατεστράφη), - του κούκου και τ'
άνέμου | τόπος ή οίκος έρημος), - δουλιές τ'
άνέμου | άνόητοι επιχειρήσεις), - λόγια τ' άνέ-
μου | κούφα, άσήμαντα), - άς πάσ στον άνεμο
| έρρέτω εις κόρακος, άς πάσ στο διάβολο), ως
ύδρις ή κατάρη ή κ. ως φρ. Ισούδναμος μέ τά:
όπισσάηποτε, έν ταύτοις, έντα, άς είναι ή έτσι,
έπί τέλους κττ. οίον: άς πάσ στον άνεμο, θα
δεχθώ, - άς πάσ στον άνεμο, θα κερδίσω και
έγώ, - τό δέρνει ό άνεμος | είναι έκτεθειμένον εις
άνέμους), - τόν δέρονουν οι άνεμοι | εύρισκεται
εις δυσχερείς περιστάσεις | κ. ά.), || ό άνεμοι,
παρ' Όμ. κ. 'Ησ. μ. οι τέσσαρες, οι έκ των τεσ-
σάρων σημειών του όρίζοντος Βορέας, Εύρος,
Νότος | 'Ησ. 'Αργέστης | κ. Ζέφυρος, παρ' Αριστλ.
Μετewp.2,6 δώδεκα, κ. νεώτ. όκτώ κύρια ήτοι
Βορράς | Τραουντανά), Μέσης | Γραιός), Ανη-
λιώτης | Λεβάντες), Εύρος | Σορόκος), Νότος
| 'Όστρια), Αλπ | Γαρμπίη, Ζέφυρος | Πονάντες),
Σκύρων | Μαίστρος), όκτώ ένδιάμεσοι, δευτε-
ρεύοντες και δεκαέξ τριτενδιάμεσοι. 2) ειδ. ή
έν τη κοιλία φύσα: | 'Ιπν.Ιυν.Φυσ.64 άνεμον έχιν,
'Αριστ.Νεφ.404 όταν εις ταύτας άνεμος, - κατα-
κίεσθ ένδοθεν αύτάς ώσπερ κύστιν φυσά | έν
προβλ. | || δημ. εις πληθ. κατ' εύφημ. ό έκ φύσης
δδδλος: βρώμησε τόν τόπο από τους άνέμους του.
άνεμοσάλεμα | τοί δημ. άσθενής ριπή άνέ-
μου, έλαφρώς σείσους, σαλεύουσα τό άφ' ών
διέρχεται: Ζερβ.Τραχ.ΚΚ24 και άλαφρογλυ-
στραύσε | άντ'ό άνεμοσάλεμα μέσα στό στόχια.
άνεμόσάλος | τοί δηλ. ό εξ άνέμου σάλος.
άνεμοσάρκος | (η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άσαρ-
κος, άδύνατος, ισχνός, άπαχος, άχαμνός.
άνεμόσκαλη | ήί δημ. κίμωξ περιτριπτή απο-
τελουμένη έκ δύο έπιμήκων σκελών συνδεομένων
κατ' ίσας άποστάσεις δια στενών και βραχέων
βαθμιών, κίμακτηρων, ούσα συνήθως εύληνη ένο-
τε όμως έχουσα τά έπιμήκη σκέλη έκ σχοινίου, ό-
ποτε χρησιμοποιείται αναρτομένη από του μέ-
ρους προς ό ή ανάδασσις, Ιδίως έν ηλοίσις ά.
σχοινίην κίμωξ, ναυτ. αναδάρθα.
άνεμοσκαπή | ήί δημ. κ. άνεμοσκεπη, προχει-
ρως κατεσκευασμένη σκαπή προς προφύλαξιν
από του άνέμου.
άνεμοσκαπής-ές κ. νεώτ. ό σκέπων, προφυλάτ-
των από του άνέμου: | 'Ιλ.Π 224 χλαινάων τ' άνε-
μοσκαπών || νεώτ. ναυτ. άνεμοσκαπής όρκος,
ό προστάσιων από του έκ ξηράς άνέμου, δημ.
πόρτο στοθέντο.
άνεμοσκοπία | ήί νεώτ. τό έπισκοπείν, εξεκρι-
βόν τούς άνέμους.

άνεμοσκόπων | τοί νεώτ. ό άνεμογράφος βλλ.
άνεμοσκορπίζει | τοί δημ. τό από του άνέμου
παρասυρθέν, σκορπισθέν, συνηθ. εις πληθ.:
2) μτφ. προς χαρακτηρισμόν ταχέως άφανισθεί-
σης, άσωτευθείσης, απαταληθείσης περιουσίας:
άνεμοσκορπίζει γέννηκε τό βίος του.
άνεμοσκορπίζω δημ. κ. άνεμοσκορπώ άορ.
άνεμοσκορπισα κ. παθ. άνεμοσκορπισθκα μτχ.
άνεμοσκορπισμένος, σκορπίζω δικήν άνέμου, τήδε
κάκισε, σκορπίζω εις τόν άνεμον, κατασωτεύω,
κατασπαταλώ: άνεμοσκορπισε την προίκα του, -
από την άνοησία τους άνεμοσκορπίστηκε όλ' ή
περιουσία τους || ή μτχ. άνεμοσκορπισμένος κ.
κυριολεκτ. ό από του άνέμου διασκορπισθείς.
άνεμοσκορπισμα | τοί δημ. ή πράξις και τό
άποτέλεσμα του άνεμοσκορπίζω βλλ. | παροιμ.
άδικωμαζώματα άνεμοσκορπισματα.
άνεμοσκορπιστος-η-ο δημ. ό από του άνέ-
μου σκορπισθείς, παρասυρθείς, άφανισθείς || ό
εις τόν άνεμον σκορπισθέντος ή σκορπισθείς.
2) μτφ. ό σπαταληθείς, άσωτευθείς, άνοήτως
άπολεσθείς. 3) μτφ. ό αφηδυνός έξαφανίζόμενος
|| ό κακός άπολλόμενος: καταρ. άνεμοσκορπι-
στας νά γίνης.
άνεμοσκορπίσ-άω δημ. άνεμοσκορπίζω βλλ.
άνεμόσουπα | ήί δημ. τό έξ άρτου μόνον και ύ-
δατος παρσκευασμένον θερμόν ρόφημα, ά. φω-
μόσουπα.
άνεμοσουράει δημ. άνεμοσουρίζει βλλ.
άνεμοσούρι | τοί δημ. άνεμος σφοδρός μετά
βοής || εις πληθ. τ' άνεμοσουρία αι έκ του
άνέμου βοαί: τής ρεματίας τ' άνεμοσουρία.
άνεμοσουρίζω δημ. παθ. μτχ. άνεμοσουρισμέ-
νος πνέει σφοδρός άνεμος, βοερός || πίνπει
χιών πνέοντος άμα σφοδρού άνέμου: άνεμοσου-
ρισμένο χιόνι | υπό του άνέμου έπισωρευμένον
που) - άνεμοσουρισμένος τόπος | έφ' ού έπισω-
ρεύει χιόνια ό άνεμος |.
άνεμοσουρίσμα | τοί δημ. τό άνεμοσούρι βλλ.:
2) ύπ' άνέμου σωρευθείσα που χιόνι: λιώσανε
τά χιόνια, μόνο στό βουνό έχει άκόμα που
και κάπου άνεμοσουρίσματα.
άνεμόσπαρτος | (η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άνε-
μοίος βλλ., επί ώων: Α.Ραγκ.Έντ.65 άνεμόσπαρ-
τον αυτών. 2) δημ. ά υπό του άνέμου εις την
γην ριπτόμενος και ούτως αυτοφυόμενος σπό-
ρος: παπαρούνες, - άνεμώνες άνεμόσπαρτες.
3) ή χέρσας γή, ή έκ σπόρων υπό του άνέμου
ριπτόμενων φύουσα: άνεμόσπαρτη όλη ή ράχη
άν' άγκάθια και θυμάρα.
άνεμόσταλος | τοί δημ. και άνεμόσταλο | τοί ά
στόλος τής άνέμης, ό άνεμοστάτης βλλ.
άνεμόστατης | τοί δημ. ό στόλος ό ως δέων
διαπερνών την άνέμην, βλλ. έφ' ού σπριζομένη
περιστρέφεται, ά. άνεμόσταλος, άνεμόσταλο,
άνεμόστιλος, άνεμόποδος. 2) προχειρως κατε-
σκευασμένον φράγμα κατά του άνέμου: έκανε
από άγκαθούκλαρα άνεμοστάτη.
άνεμοστέγης-ές νεώτ. ό διά στέγης ή επικλι-
νούς εύληνον φράγματος από των άνέμων προ-
φυλαττόμενος τόπος.
άνεμόστεγον | τοί δημ. τμήμα ύπαίθρου χώ-
ρου προφυλαττόμενον από του άνέμου διά προ-
χειρου στέγης συγγ. υπόστογον.
άνεμοσταγός | έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον άνε-
μοσταγί βλλ.
άνεμοστοιδάγμα | τοί δημ. ή υπό του άνέμου
έπισωρευθείσα που χιόν, ή χιονοστοιβάς, ά. άνε-
μοστοιδή: τ' άνεμοστοιδάγμα έξαγας ένα μέτρο,
άνεμοστοιδάζει άπρόσα μ. κατ' ένεστ. από άνέ-
μου παρασυρμένη σωρεύεται εις τά ύψηνεμα ή
ηλίπουσα χιών || κ. γεν. πνέει άνεμος και συνάμα

πῆντε πλόν· || παθ. ἀνεμοστοιβάσκειται, άορ. ἀνεμοστοιβάσθηκα, μηχ. ἀνεμοστοιδαγμένο, έπὶ χιόνος, στοιβάσκειται, σωρεύεται που ύπό τοῦ ἀνέμου.
ἀνεμοστοιχείασμα (τό) ἀνεμοστοιχείασμα βλ. λ.
ἀνεμοστοιχέ (ή) δημ. τὸ ἀνεμοστοιχείασμα βλ. λ.: ἀκόμη νά λυώσουν ὁ ἀνεμοστοιχές στήν αὐλή.
ἀνεμοστρίφουλλίζω δημ. ἀνεμοστριβιλίζω βλ. λ.: ὁ διστ. πᾶντε τὸ χιόνι γυροῦν καὶ ἀνεμοστρίφουλλίζει | μὰ ἐμένα τὴν καρδοῦλα μου ἕνας καπμός φλογίζει.

ἀνεμοστρίφουλλας (τό) δημ. ὁ ἀνεμορροφούλλας βλ. λ.

ἀνεμοστριβιλίζω δημ. στριβιλίζω, περιστρέφω τὴ εἰς τὸν ἀνεμον, εἰς τὸν ἀέρα· || περιστρέφω ἢ ἐν τῷ ἀέρι εὐχερῶς καὶ ταχέως, ὁσεὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου νὰ ἑστριβιλίζετο· || κ. αὐτῶ. ἀήρσαυ. μ. κατ' ἑνέστ. **ἀνεμοστριβιλίζει** ἐπὶ χιόνος, πῆντε στριβιλίζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου: βάλαωρ. Γ. 224· 2) -ομαι νεώτ. κ. δημ. άορ. δημ. **ἀνεμοστριβιλοῦσθαι**, μηχ. **ἀνεμοστριβιλισμένος** περιστρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, περιστρεφικῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φέρομαι: **ἀνεμοστριβιλίζονται τὰ ἔρα φώλια**· || ἐν τῷ ἀέρι περιστρέφονται, στριβιλίζονται: **ἀνεμοστριβιλίζονται** κάμει.

ἀνεμοστρόβιλος (τό) νεώτ. δημ. κ. -ας κ. -ο (τό) ἢ ὑπὸ συμμηπτόντων ἀνέμων ἀντιπῶντο φαρὰς παραγομένη δίνη, ἐπιτόκος σφοδρὰ συστορή ἀέρος ἐνταπιομένη ἢ μετατοπιζομένη, πρηστήρ (τό) ἀνεμόσυρις (ή) δημ. ἄ. ἀνεμορροφούλλας, ἀνεμοστρίφουλλας, ἀνεμοστρίφουλλας (τό) ἀνεμοδόυρα, ἀνεμογυροῦ, ἀνεμοσουρί (ή), ἀνεμοδοῦρι, ἀνεμορροφί (τό)· 2) **ἀνεμοστρόβιλος** κινήτηρ, συσκευὴ ἔχουσα ἀκίνητον ἐξωτερικὴν περίβλημα εἰσδεχόμενον διὰ φολιδωτῶν πτερυγίων ἰκυσιαδῶν | τὸν ἀνεμον καὶ ἐσωτερικῶς μηχανήμα ἀποτελούμενον, ἐκ δύο στρόβιλοειδῶν πτερυγοφόρων κῶκων, κινούμενον διὰ τοῦ εἰσρχομένου ἀέρος.

ἀνεμοστρόφιλας (τό) δημ. ἀνεμοστρόβιλος βλ. λ.

ἀνεμόστροφα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεμόστροφον βλ. λ.: 2) μτφ. ἀνεπιστρέπτει, ἀγύριστα: πᾶσι ὁ γαμηρὸς ἀνεμόστροφα.

ἀνεμόστροφος (-ή)-ος(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περιστροφικὴν ἐκ τοῦ ἀνέμου κίνησιν ἔχων, ὁ ἐκ περιστροφικῆς τοῦ ἀνέμου κινήσεως προερχόμενος: Ἀνακρεοντ. 36, 14 **ἀνεμόστροφος** θυέλλα, ἄνεμόστροφος ἀνελκυστήρ, -ἀνεμόστροφο μαγυάν· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα, συσκευή ἐκ λευκοσιδήρου κυλινδρική διὰ πλατέος πτερυγίων περιστρεφόμενη καὶ ἐπὶ καπνοδόχων ἢ ἀεριστήρων σωλῶνων τοποθετούμενη, χρησιμεύουσα δὲ ὥπως διὰ τῆς περιστροφῆς αὐτῆς ἀραιούμενον τοῦ περὶ αὐτὴν ἀέρος ἀπορροφᾶται ὁ ἔσθθεν διὰ τῆς καπνοδόχου ἢ τοῦ σωλῆνος ἀνερχόμενος· || κ. ὁ κοινὸς ἀνεμιστήρ βλ. λ.: 3) δημ. ὁ ἀνεπίστροπος φρ. δανεικὰ καὶ ἀνεμόστροφα (ἀγύριστα).

ἀνεμόστυλος (τό) δημ. ὁ στύλος ἐπ' οὗ στηρίζεται καὶ περὶ ὃν περιστρέφεται ἡ ἀνέμη βλ. λ., ἄ. ἀνεμοστάτης, ἀνεμόπιδας, ἀνεμόσταλς.

ἀνεμόσυκος (τό) δημ. οὐκὸν ἰσχυρόν, ὠρμάσαν ἀνε φέρου βλ. λ.

ἀνεμόσυρις-ας (ή) μτγν. ἀνεμοσίφων, δίνη ἀνέμου, θυελλώδης τυφῶν· 2) εἶδος γυναικείου ρηπίδιου: Ὀλυμπιάδ. Μετewp. 200, 19 ταῦτην τὴν συστορήν ἄ μὲν ποιητὴς θυέλλαν καλεῖ... αἱ δὲ Ἀλεξανδρεῖς τὴ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ἀνεμόσυριν διὰ τὸ εὐκταῖα κυκλιανέμου γυναικείας, ὅπερ ἀνεμόσυριν καλοῦσιν.

ἀνεμόσυρμα (τό) δημ. ἀνεμοσυρμή βλ. λ.

ἀνεμοσυρμή (ή) δημ. σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου: χερσαία, ὡς τοῦ ἀπὸ ὁρέων καταρχομένου: ἀνεμοσυρμὴ ξεφουντάρισε τὰ καλκία σπὸ λίμναι | περιστρέψας ἀγκυράς·.

ἀνεμόσυρμα (τό) δημ. ἀνεμοσυρμή βλ. λ.
ἀνεμοσφάραγες-ον ὁ ἄχνος ἐκ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου: Πινδ. Π. 9, 6 **ἀνεμοσφάραγας**... κόλπων.
ἀνεμόσφαιρα (τό) ποῶδες φυτόν, πιδ. ἀνηθὼν τὸ ἀγρίον ἄ. βρόνιον βλ. λ.: Διοσκ. 330, 706.

ἀνεμοσφάρευτος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπισφάρευθῆς που· || ὁ οὐχὶ δι' ἐργασίας, οὐχὶ νομίμως κτῆσις, οἶονε | ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συλλεγείς, ἐπὶ πλούτου: τ' ἀνεμοσφάρευτα εἶναι καὶ ἀνεμοσκόρηστα.

ἀνεμοσωριάξω δημ. διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπισφάρεῖν συνήδ, ἄπρσο. -εἰ ἐπὶ χιόνος· || μεσ. κ. παθ. -ομαι ἄορ. **ἀνεμοσωριάσθηκα**, μηχ. **ἀνεμοσωριασμένος**: χιόνι ἀνεμοσωριασμένο.

ἀνεμοσφάρισμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀνεμοσωριάξω βλ. λ.

ἀνεμοτάραξη (ή) δημ. σφοδρὸς ἀνεμος, θύελλα: ὁ διστ. ὅταν ἀστράφτω καλῶς σε, ὅταν βροντῶ χαλῶ σε | καὶ ὅν κάμω ἀνεμοτάραξη πέρνω σε καὶ πνῶ σε.

ἀνεμοτάραττω νεώτ. διὰ τοῦ ἀνέμου ἢ ἐν τῷ ἀνέμῳ ταραττώ.

ἀνεμοτάραχ(ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ σφοδρὸς ἀνεμος· || κ. ὁ ἐκ σφοδροῦ ἀνέμου σάλος κυμάτων: ἕνεκα τῆς ἀνεμοταραχῆς συνεκρούσθησαν πλοῖα ἐν τῷ λιμένι.

ἀνεμοτάραχος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταραττόμενος, πληττόμενος, ἀνεμόδαρτος: λιμάνι ἀνεμοτάραχτα· || κ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταραχθεὶς: ὁ διστ. καράδι· ἀνεμοτάραχτα καὶ ἄγεραστακισμένα | φουρτοῖα δὲ σὰς πάλαιφε τέτοια ποῦ δέρνει ἐμένα.

ἀνεμότοραχ(ή) δημ. ὁ ἀνεμοστρόβιλος βλ. λ.

ἀνεμοτουρλιάξω δημ. καταπονῶ, τολαιπωρῶ τινα, οἶονε ὡς ἀνεμοστρόβιλος τὸν παραστῶ εἰς ψυγὴν: ὁ τραγ. τοῖς Τούρκικοις πέρνουν ἄμνηρστά, τοὺς ἀνεμοτουρλιάζουσιν.

ἀνεμοτράταχος-η-ο δημ. ὁ ὑπὸ ἀνέμου δεινὸς σειόμενος, ποῦ τὸν τραντάζει ὁ ἀνεμος.

ἀνεμότρατα (ή) δημ. πλοῖα μὲ μέγα ἰστίον ἀλειυτικὸν πλοῖαριον εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν ἀλειεῖον διὰ μεγάλῃς ὑπ' αὐτοῦ συρομένης σαγήνης (γρίπου)· 2) συνεκδ. ἡ σαγήνη, ὁ γρίπος τοῦ πλοιαρίου ἀνεμότρατα.

ἀνεμοτράταρης (τό) δημ. ὁ δι' ἀνεμότρατος βλ. λ. ἀλειύων.

ἀνεμοτρεφής-ές μον. ἀνεμοτρεφῆς βλ. λ.: Εὐστ. σχολ. 1095, 12 ἄλλως γὰρ ἀνεμοτρεφῆ ἀκούσμεν φυτὰ τὰ κούφοις αὐξανόμενα πνεύμασι.

ἀνεμοτρεφής-ές ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος, αὐξανόμενος, δυναμοούμενος: Ἰλ. Ο. 625 ὅς τε κύμα... πέσσει λάβρον ὅπ᾽ ἀνέμων ἀνεμοτρεφές· 2) ὁ ἐλαφρὸς, ὁ εὐκίνητος: Ἰλ. Α. 256 ἔχον ἀνεμοτρεφές ἔγχος (ἀρχ. διορθ. ἀνεμοτρεπές).

ἀνεμότροφες-ον ἀνεμοτρεφῆς βλ. λ.: Ἀνακρεοντ. 4, 14 τὸ δ' ἄχος πέφνευ μυχθὲν ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ (δ. γρ. ἀνεμοτρόφῳ).

ἀνεμοτροφέος (τό) νεώτ. ὁ τροχὸς ἀνεμομύλου ἢ ἀνεμαντῆας, ἀνεμοκινήτηρ βλ. λ.

ἀνεμοτροβουλώνω δημ. κ. ἀνεμοδούλων συλλέγω τῆδε κάκεισε ἀγρία χόρτα διὰ τροφῆν ζῶων.

ἀνεμοτροβέω δημ. ἀνεμοδουρόλων βλ. λ.: 2) μτφ. εἰς ἄσκακα ἢ ἀναφελῇ ἀσχολοῦμαι, ἀναφελῶ, ματαίως κοιπάζω.

ἀνεμούρα (ή) δημ. σφοδρὸς ἀνεμος, ἀνεμοδόυρα.

ἀνεμούρδω δημ. ρυπαίνω, μολύνω, λερώνω· || μτφ. πρὸς κολασμὸν δέρω: σῶπανε μὴ α' ἀνεμούρδωσθαι· || κ. παθ. μολύνομαι, λερώνομαι: Ἐρωτοκρ. Γ. 78 δὲ μοιάζει ν' ἀνεμούρδωθῇ σὸ στόμα τοῦ εἰσι βασιπ.

ἀνεμούρι (τό) δημ. τὸ περὶ τὴν ἀνέμην τιθέμενον νῆμα ὥπως ἐκείθεν ἀνελισσόμενον περιελιχθῇ

εις ἀγοθίδα | γίγνη κοιβάρι· 1) δ. διστ. άνεμοστάτης θά γενώ κι άνέμη θά γυρίζω | και μ' άνεμούρι δόλοχρουσά νά σέ περιτυλίξω· 2) τό άνεμούριον βλ.λ.

άνεμουρίζομαι δημ. αἰφνιδίως, ταχέως άφαιρίζομαι, χάνομαι, οίονει υπό άνεμοστροβίλου (άνεμούρας) παρασυρόμενος.

άνεμούριον (ον) μον. νεώτ. κ. δημ. 6. περιστροφικός άνεμοδείκτης, άνεμοδόρυα· Εύστ. Πον. 109,92 τό δ' αἴτιον 6. περιρρέων ήμιας εὐρίπτος και τό άείστροφον άνεμούριον, - άνεμούρι κατάκαρφα στή σκεπή· 2) νεώτ. ναυτ. άνεμοδείκτης έξ ύφάσματος τιδέμενος έπι τών προσπνέων έπιτόνων πλέοντος Ιστιοφόρου έν όφει τοῦ ηηδαιούχου πρός 6.δηγαν αύτόν διά τήν κατεύθυνσην τοῦ άνέμου, δημ. παντερόλ· || 6. έκ μεταλλικού έλάσματος εις σχήμα βέλους ή έπιμήκους τριγωνικής σημαίας περιστροφικός άνεμοδείκτης τών φάρων ή τών πλοίων.

άνεμούφανος-ον νεώτ. 6. μοταπόχολος, 6. έν άργία διάγων, άνεμοχάφτης, μυοχάφτης.

άνεμοφανεμένος-η-ο δημ. άνεμοφθόριτος βλ.λ. **άνεμοφάντης** (ό) δημ. κ. άνεμοφάντρα (ή) ή έπι τής στέγης άεραγωγός όπλ.

άνεμοφάντος-η-ο δημ. 6. αἰφνιδίως άφαντος γενόμενος, οίονει υπό τοῦ άνέμου άναρπαιγεί.

άνεμοφθόριτος-ος δημ. 6. άνεμοφθόρος, 6. υπό τών άνέμων φθαρείς· Κ.Μανασ.Χραν.9,46.

άνεμοφθορία (ή) μπν. μον. κ. νεώτ. ή υπό τών άνέμων γινόμενη φθορά· ΠΔ Παρ.α.2,6,28 άνεμοφθορία και ήκτηρος, άκρις και βροχός άάν γένηται· || ή έκ μεμολυσμένου άέρος βαρεία λοιμική νόσος· αύτ.Δευτ.28,22 πατόξει σε Κύριος . . έν πυρετώ και ρίγει και έρεθισμώ και άνεμοφθορία· Σαυλδ. «ή πληγή τών άνέμων»· || νεώτ. είδ. ή υπό τοῦ άνέμου γινόμενη φθορά τών φυτών Ιδίως τών σπαρτών και τών καρπών.

άνεμόφθορος-ον μπν. κ. μον. 6. υπό τοῦ άνέμου φθειρόμενος ή φθαρείς· ΠΔ Ώσηδ.8,7 ότι άνεμόφθορα έσπειραν· || κ.μπφ.· αύτ. Παροιμ. 10,5 άνεμόφθορος δέ γίνεται . . υίός παράνομος.

άνεμόφιλος-ον νεώτ. 6. φιλών, άγαπών τόν άνεμον· 2) είδ. βοταν. άνεμόφιλα περιληπτ. όνομασία τών φυτών όσα γονιμοποιούνται διά κόκων τής γύρεως μεταφερομένων υπό τοῦ άνέμου εις τήν παιπαλοδόχην τών υπέρων.

άνεμόφλεκτος-ον νεώτ. 6. υπό τοῦ άνέμου φλεγεί, καεί, ζηρανθείς, έπι φυτών.

άνεμοφλογίζομαι δημ. άόρ. -ίστηκα, μπχ. -ισμένος φλογίζομαι, καίνομαι υπό τοῦ άνέμου· άνεμοφλογίστηκαν 6ί φυτείες· || κ.μπφ.· ώς ύβρις ή κατάρ. νά χαθής, άνεμοφλογισμένη.

άνεμοφότητος-ον Έπιρρ. 6. υπό τών άνέμων προσβαλλόμενος.

άνεμόφοιτος-ον ήνεμόφοιτος βλ. λ.

άνεμοφθόριτος-ον 6. υπό άνέμου φορηθείς, διασκορπισθείς, παρασυρθείς· Λουκ.Λεξιφ.7 πάντα μέντοι άνεμοφθόρτα και ήμενόστρακα.

άνεμοφθορούμαι-έομαι νεώτ. υπό τοῦ άνέμου φέρομαι.

άνεμοφούρφουλός-η-ο 6. όμοιον τῷ άνέμῳ βύβον ποιών, έπι έντόμων ίπταμένων μετά βοής.

άνεμοφράκτης (ό) νεώτ. φράκτης προφυλάσων άπό τοῦ άνέμου· || είδ. ή κυκλωθείς περιστροφωμένη θύρα, ή έχουσα τέσσαρα ή πέντε γωνιώδη έν τῷ κέντρῳ χωρίσματα, ώστε 6. εις ένε τούτων έμβαίνουν και 6.ωθάν τό πρό αύτοῦ χωρίσμα νά εισέρχεται προχωρών ή αντίθετως νά έξέρχεται περιστροφωμένης τής θύρας· || συνεκδ. 6. πάσα δι' έλατηρίου αὐτομάτως κλείουσα θύρα.

άνεμοφύσημα (τό) νεώτ. κ. δημ. αἰφνιδια και κατά διαλείμματα πνοή άνέμου.

άνεμοφυλιά (ή) δημ. τό όγριον φυτόν βαλ- λωτή ή έξυθαφοειδής ή κροτηροφόρος, 6.6. κάλυκες (κατάρρες) χρήσιμοι ώς κανοήληθροι (λαυ- μνία) ή άγριοφλησκοῦδι, άγγρασιδιά, φλουτουριά.

άνεμοχάλαξο (τό) δημ. άνεμος μετά χαλδής.

άνεμοχολο (τό) δημ. ή περί τόν ήλιον 6.ως κατά τήν θύαν, 6. άνεμολών, ήλιοστέφανο.

άνεμοχάφτης δημ. καταπίνω τās τροφάς άμασσήτους, τρώγω λαϊμόργους.

άνεμόχινοιο (τό) δημ. λεπτή χιών μετ' άνέμου· συγγ. χιονόνερο.

άνεμόχλαδο (τό) δημ. τό φυτόν άνεμοκλείτ βλ.λ.

άνεμόχολο (τό) δημ. 6.ριμς αἰφνιδίως μετά νεφών άνεμος, μπουράσκα· Κρυσταλ.Τραγ.66 στοῦς κάμψις άνεμόχολο.

άνεμοχόρδον (τό) νεώτ. ή σιολική άρπα βλ.λ.

άνεμοχόρταρο (τό) δημ. τό άνεμοχόρο βλ.λ.

άνεμόχορτο (τό) δημ. ποώδες φυτόν έτήσιον και πολυετές, 6.Λέγνη ή κρητική, ή π. Διοσκ.Άλ- σίνη ή Μυδς 6.τα· 6. κολλήκι κ. άνεμογλέντι,

άνεμοκλείδι κ. άνεμοκλείτ.

άνεμόχυτος-η-ο δημ. 6. υπό τοῦ άνέμου χυ- θείς, σκορπισθείς, 6.πλωθείς· Βίχυνη.Εστ.30,4,96

άνεμόχυτα μαλλιά.

άνεμοχώρμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα τοῦ άνεμοχώρα βλ. λ., κωλικός.

άνεμοχώρ-6ω δημ. πάσχω κωλικούς πό- νους έκ φύξας τής γαστρος, Ιδίως έκ λεχούς· κρύωσι ή λεχώνα κ. άνεμοχώρησε.

άνεμπαίξις δημ. κ. άνεμπαίξις χλευάζω, λοι- 6.ωρ6, έμπαίξις, περιγελ6· παροιμ. 6.κατασιν τ' άνεμπαίσαται στή στρότα κ. άνεμπαίξουν.

άνεμπαίγματα (τό) 6. άγιος χλευς, έμπαιγμού.

άνεμπαλιν έπίρρ. 6.υθις, έκ νέου· Έπιρρ. άνέμ- παλιν πάντα γέγοντο.

άνεμπαστος-η-ο δημ. 6. μη έμθάς, μη εισελ- 6.ών που, 6.ον έν αἰκία, εκκλησία· άνεμπαστο τόν 6.χας 6.όμα νά καρτερ6 στο κρύο· 2) 6. μήμω δεκτός γινόμενος, μη προσληφθείς· άνεμπαστος στή συντροφία, - στο παιγνίδι· 3) 6. μη μνη- θείς εις μυστικήν τινα συνεννόησιν, συμφωνίαν πρός 6.νέργειαν· άνεμπαστος ήταν 6.έκλεινος στο κίνημα· || κ. 6. μη άντιληφθείς τι· άνεμπαστος 6.ιν' 6.όκημ στο νόημα· 4) 6.ιδ. 6.π. μνηστήρος, 6. εις 6.ν δέν 6.πετρόδη υπό τών γονέων ή 6.ν 6.ρ- 6.αδώνιασε μά 6.ιναι 6.όκ6μ' άνεμπαστος· 5) 6.π. τόπου, 6. μη 6.χαν πόρον, διάβασιν, 6.ισοδον, 6.ου δέν 6.χει 6.πό ποῦ νά μη 6.καίς εις αύτόν·

άνεμπαστο 6.ιναι πιά τό ρημόκαστρο.

άνεμπατος-η-ο δημ. 6.π. ζύμης, ή μη άνε- 6.ατή, λειφ6· φαύρηνσαν τά 6.ωμιά άνεμπατο.

άνεμπεδωτός-ον νεώτ. 6. μη έμπεδωθείς, μη στερεωθείς, 6. ασταθής 6.χων· || κ.μπφ. 6.ωμ- 6.ραι άνεμπεδωτοί.

άνεμπαρία (ή) νεώτ. ή 6.λλειψις πείρας.

άνεμπηκτός-(η)-ον νεώτ. κ. δημ. 6. μη 6.μπα- 6.γείς ή μη 6.υνάμενος νά 6.μνηχθ6· άνεμπηκτοί πάσσαλοι, - άνεμπηκτα παλάικια.

άνεμπίστατος-(η)-ον μον. νεώτ. κ. δημ. 6. μη 6.μπίστασής άξιος· Παχυμερ.έν Ρήτ.1,575,27, - άνεμπίστατος συντροφος.

άνεμπίστος-η-ο δημ. 6. μη 6.χαν 6.μπίστασύνην εις 6.λλους, 6.ύπιστος, καχύποπτος.

άνεμπίστασύνη (ή) δημ. ή Ιδιότης, ή δια- 6.σεις τοῦ άνεμπίστου βλ.λ.

άνεμπληγος-η-ο δημ. κ. άνεμπληκτός 6. 6.πλη- 6.τος, 6.όρταγος, 6.ου δέν χορταίνει· || συνεκδ. 6. λίαν 6.πλοχρηματος, 6. πλεονέκτης.

άνεμπληκτός-ον Σχολ. 6. μη 6.κκλητ6.μενος.

άνεμπληκτικός έπίρρ. άνευ 6.κκληξέως, 6.πα- 6.θς, ήρέμως· Πλουτ.Γαδ.23 τλικάστην 6.άριν

ἀνεμπλήκτως αὐ μὴν ἀνασιθῆτως δεχόμενον [ἴδιον Κοραῖς ἀνεκλήκτως].

ἀνεμπλήστος (-η-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἐμπλησθῇ, ποῦ δὲν χορταίνεται | Θεμιστ.Λογ.2,40 B ἀνεμπλήστον θέματα | 2) νεώτ. μὴ κορεσνόμενος, ἢ μὴ πληρούμενος : γαστέρας ἀνεμπλήστοι, - λάκκοι, - τάφοροι ἀνεμπλήστοι | 3) δημ. ἀνεμπλήστος βλ.λ.

ἀνεμπλήστος-ον μον. ὁ μὴ περιπλήκει, μὴ ὧν ἐμπληγνόμενος : Νικητ.καθδ.Βαρθ.519,26 ἔχων ἀκραφὴν (δὲ ἀνεμπλήστον) φάλαγγα.

ἀνεμπλήστος-ος-ουν ὁ μὴ κατὰλληλος πρὸς πλοῦν, ὁ μὴ πλέων ἢ ὁ μὴ δυνατόν νὰ πλεύσῃ : Νόυν.Εὐ.Γων.690 ἀνεμπλήστος ναῦς.

ἀνεμπλήσσομαι νεώτ. ἐμπλησίζομαι ἐκ νέου : ἀνεμπλήσσομεντα μεταλλεύματα | ἰδία καμινώσεως ἢ πλῖσσεως γεγόμενα πλέον περιεκτικά μετ'αὐτοῦ, - ἀνεμπλήσσομεντα φράτα | ἰδ' ὑδραυλικὸν ἔργων σχόντα μεζινα ποσότητα ὕδατος |.

ἀνεμπλήσσιμος (-η-ον) νεώτ. ἢ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀνεμπλήσσομαι βλ.λ.

ἀνεμπόδης ἐπὶρρ. δημ. ἀνευ ἐμποδίων, ἀκωλύτως.

ἀνεμπόδιος ἐπὶρρ. δημ. ἀνεμπόδιστος βλ.λ.

ἀνεμπόδιος-η-ο ἐπὶρρ. δημ. ἀνεμπόδιστος βλ.λ.

ἀνεμπόδιστος ἐπὶρρ. δημ. ἀκωλύτως, ἀνεμπόδιστος βλ.λ. : Βλαχ.Πολιτ.Πολ.58 σκαθώσασα κ' ἀρπάζαν ἀνεμπόδιστα.

ἀνεμπόδιστος (-η-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἀμπόδιστος ὁ μὴ ἐμποδίων ἔχων, μὴ ἐμποδίζόμενος : Ἀριστ.Λογ.7 C 13 εἰπερ ἐκείσθης ἐξέως εἰσιν ἐνέργειαι ἀνεμπόδιστοι, Πολυδ.Ιδ.Ι,13 ἀνεμπόδιστους ἐξαγωγὰς καὶ ἀναχωρήσεις, - ἀνεμπόδιστοι προήλκυον, - ἀνεμπόδιστος εἶναι νὰ μείνῃ ἢ νὰ φύγῃ, - ἀνεμπόδιστος βοσκήσῃ | 2) κ. δημ. ἐνέργει, ὁ μὴ παρέχων ἐμποδίων, μὴ ὧν ἐμποδίων : Ἀριστ.Ζ.Μορ.3,212 πρὸς τὰς ἄλλας κινήσεις ἀνεμπόδιστα, - ἀνεμπόδιστοι τοὺς εἶναι ἡ θεία τους.

ἀνεμπόδιστος ἐπὶρρ. νεώτ. ἀνευ ἐμποδίου, ἀκωλύτως : Διοδ.Σ.136 ἀνεμπόδιστος διεξάγειν, - ἀνεμπόδιστος ἔχει τὴν νομὴν, - ἀνεμπόδιστος ἀνεχώρησις, - κατέλαβες, - νέμαται.

ἀνεμπόδης-η-ο δημ.ἀνεμπόδιστος βλ.λ.,ἀκώλυτος.

ἀνεμπόδης-ον λ.χ.δὲ μὴ ἐμποληθείς μὴ πωληθείς.

ἀνεμπόρευτος (-η-ον) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ δεκτικὸς ἐμπορίας, μὴ ἐμπορεύσιμος, ὧν δὲν δύναται τις νὰ ἐμπορεύσῃ, ἐπὶ πραγμάτων || μον. ἐλευθεροπρεπής : Εὐσταθ.Πον.31δ,11 τὸ ἀνεμπόρευτον κοινωνικόν.

ἀνέμπητος-ον ὁ μὴ ἐμπήτων, περιήπτων εἰς τι : Πλάτ.Ὅροι 412 C ἀλυστα ἔχει, καθ' ἣν ἀνέμπηται ὅσων εἰς λήπας ἀντιβ. ἀνέμπητος.

ἀνεμπήτως ἐπὶρρ. μον. κατὰ τρόπον ἀνέμπητον : Θ.Στουδ.Μι.1460.

ἀνεμπήτος-ον νεώτ. ὁ μὴ προκαλῶν ἢ μὴ ἔχων πόσην, ὁ ἀνευ πύου, ἐπὶ νόσων ἢ τραυμάτων : ἀνεμπήτος αἰσολογία.

ἀνεμπόρευτος-ον μον. ὁ μὴ ἐμπυρευθείς, μὴ ἀνέμωδης || κ. μτφ. μὴ διαφυγασθείς : Εὐστ.Πον.301,94 οἱ ἀνεμπόρευτοι καὶ ἀφύπτιστοι.

ἀνεμωδης-η-ο δημ. ὁ ἀνους, ὁ ἐπιπόλαιος : Λασκαρ.Μυδ.2,19 τὸ ἀνεμωδὸ πεδαιναί.

ἀνεμωδῆ Ἥα. « ὀπεῖδεται ».

ἀνεμωδίζομαι νεώτ. ἐκ νέου ἐμφανίζομαι, ἔξαφανιζομαι, ἔξαφανίζομαι.

ἀνεμωδῆσις-ως νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις, ἔξαφανισμός | 2) εἰδ. ἐπὶ φωτογραφίᾳ ἢ ἐκ τῆς φωτογραφικῆς πλακῆς λήψις ἀντιτύπων.

ἀνεμωδῆσις-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐμφανισθείς || ὁ μὴ δυνατόν νὰ ἐμφανισθῇ ἢ ὁ μὴ ἀρνούμενος, μὴ πρόσφορος πρὸς ἐμφάνισιν | 2) εἰδ. ἐπὶ φωτογραφίᾳ, ὁ μὴ ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακῆς λαβὴν ἐμφάνισιν βλ.λ. ἢ μὴ δυνατόν νὰ ἐξη

τοιαύτην : ἐσωτερικαὶ τινες ἀλλοιωσεις εἶναι ἀκτινογραφικῶς ἀνεμωδῆσις | 3) εἰδ. νομ. ὁ κλητευθείς καὶ μὴ ἐμφανισθείς ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς : Λεξ.Νομοτεχν.40.

ἀνεμωδῆσις ἐπὶρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεμωδῆσις βλ.λ. || εἰδ. νομ. ἀνεμωδῆσις ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς.

ἀνεμωδῆσις-ον μτφ. ὁ μὴ ἐμφανισθείς, μὴ δηλωτικός : Πλάτ.Πρ.44 προσώπων κατὰστασις .. ἀνεμωδῆσις οὗχ ὕδραως (δ.γρ. ἀνεμωδῆσις).

ἀνεμωδῆσις-ον ὁ μὴ ἐμφανῶν ἢ μὴ ἐμφανόμενος, ὁ μὴ ἐκφράζων τι, ἀνεκφραστος : Ἀριστ.Εὐ.Μουσ.31,19 τῶν φθόγγων .. ἀνεμωδῆσις τὴν τοῦ μέλους ποισυμένων πλοκήν.

ἀνεμωδῆσις ἐπὶρρ. ἀνεμωδῆσις : Ἔρμω.Μεθ.θ.Βαρθ.3,369,24 ἀνεμωδῆσις δὲ καὶ ἥττον ἔχοντος ἀνεμωδῆσις τὴν ἐπιτήδευσιν.

ἀνεμωδῆσις ἐπὶρρ. δημ. ἀνεμωδῆσις, ἐνθαρρύνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις ἐπὶρρ. νεώτ. ἀνεμωδῆσις, ἐνθαρρύνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις ἐπὶρρ. νεώτ. ἀνεμωδῆσις, ἐνθαρρύνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

ἀνεμωδῆσις (-η-ον) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐμφυχωθείς, μὴ λαβὼν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν, ἐνθαρρυνσας.

θέν οὕτω διότι τὰ πάλαια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σκορπίζονται· Κρατίν. Μαιθ.1,3 ἀνεμῶνων κάλυξι· ἴ· ἥριναίε. Θεόκρ. 5,22 οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνὸςδάτος οὐδ' ἀνεμῶνα πρὸς ῥόδα· οὐλό. «ἀνεμῶνη ἀνδρὸς δαδμον ὁ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδωνιδος»· ἢ βοταν. φυτὸν ποῦδες, πολυετές τῆς οἰκογεν. τῶν βατραχοειδῶν, περιλαμβανὸν ἐβδομηκοντα εἶδη, ὧν ἐξ αὐτοφυῆ ἐν Ἑλλάδι, ἢ ἀλοφύλλος, ἢ ἐπίχαρις | μέλαινα π. Διοσκ.1, ἢ παλαμόφυλλος, ἢ στεφανοφόρος, ἢ ἐπιγυόφυλλος κ. ἢ ἡμερος, ἢ ἄ. δημ. ἀγριοπαπαροῦνα ἢ ἀγριοαλάς· 2) μῦθ. κελεύς ἐνοίας, κοῦφος· Λουκ.Λεζ.φ.23 μηδέ σε βαλέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων· 3) νεώτ. ζωολ. περιληπτ. ὀνομασία θαλασσιῶν τινῶν ζῶων τοῦ ἀβρολισματος τῶν κοιλεντερῶν.

ἀνεμωνίδιον (τό) νεώτ. παραλλαγή πς τῆς ἀνεμῶνης.

ἀνεμωνίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. πτηκτικὴ τοξικὴ οὐσία λαμβανομένη ἐκ τῆς ἀνεμῶνης, ἰδίᾳ τῆς πρωϊκάκρου ἐν χλωρᾷ καταστάσει.

ἀνεμῶνιον (τό) Σχ. ἡ ἀνεμῶνη βλλ.

ἀνεμωνίς (-ιδος) (ή) μῦν. ἡ ἀνεμῶνη βλλ.

ἀνεμωνοειδής (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτικῶς τὰ φυτὰ τῆς οἰκογεν. τῶν βατραχοειδῶν, τὰ ἔχοντα ἀπλοὺν περιάνθιον πεταλοειδὲς καὶ προάνθησιν τοῦ κάλυκος κατὰ κεραμωτὴν διάταξιν.

ἀνεμωνόφυλλα (τά) νεώτ. βοταν. περιληπτικῶς τὰ φυτὰ ὧν τὰ φύλλα προσομοιάζουσι πρὸς τὰ τῆς ἀνεμῶνης.

ἀνεμῶνις-εως (ή) μον. ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἀναπέτασις, ἀνέμιμα· Ν.Χων.Σοθ.1,103 πρὸς μόνην τῆς σημαίας αὐτῆς τὴν ἀνέμιον· **ἀνεμῶτας** (οἱ) Ἦσ. «ὄνος ἀφετός, ἱερός, τοῖς ἀνέμοις θυόμενος ἐν Ταραντίνῳ»· **ἀνεμῶτης**-ιδος (ή) ἡ τοὺς ἀνέμους καταπαύουσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς· Πλου.4,35,6 ἐν Μοδῶνι δὲ νεός ἐστιν Ἀθηνᾶς ἀνεμῶτιδος.

ἀνέμ μαν. κ. δημ. ἐκτεταμ. τ. τοῦ ὑποθετ. συνδέουσι ἂν· Ἐρωτόκρ.Ε1361 κί ἢ θρηγντά σου ἀνέν κρατὶ ἀκόμη βασιλιὰ μου.

ἀνεμῶνης-ές κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐνδεής, ὁ οὐδανός χρεῖαν ἔχων, αὐτάρκης· Ἀμύν.Λεζ.113 εὐπορος δὲ ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τυχὰς ἀνεμῶνης, ΑΠ10,115 ἤϊσιν λογισμῷ καὶ μνείῃ ἀνεμῶνης.

ἀνένδεκτος-ον κ. μον. ἀπαραδέκτος, ἀλήθινος· ΚΔ Λουκ.17,1 ἀνένδεκτόν ἐστι μὴ ἄλλεῖν τὰ σκάνδαλα.

ἀνευδέκτως ἐπίρρ. μον. ἀπαραδέκτως· Ν.Χων. **ἀνένδετος-ον** μῦν. ὁ μὴ μετ' ἄλλου συνδεόμενος, μὴ πρὸς ἄλλον συναφής· Φιλ.1,71 ὁ γυμνός καὶ ἀνένδετος σῶματι νοῦς.

ἀνευδεῶς ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνευ ἐνδεας, ἀνευ ἐλλείψεως· Διον.Ἀν.Ρητ.1,5 ἄγων ἀνευδεῶς κεκραμένος, ΔΧρυσ.12,34 ἀνευδεῶς ἐκτελέσας.

ἀνευδουασίμος-ον μον. ὁ μὴ ἐνδουασμὸν προκαλῶν, ὁ ἐνδουασμοῦ ἀνεπιδεκτος· Ἰω.Σκυλλ.π. Κεδρ.2,645,3.

ἀνευδουαστος-ον μῦν. κ. μαν. κ. νεώτ. ἀνσμφισθητος, μὴ ἐπιδεχόμενος ἐνδοιασμόν, ἀναμφύβολος· Φιλ.1,440 τὸν ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι τὸ εἶδος ἀνευδουαστὸν πόδον.

ἀνευδουάτως ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνευ ἐνδοιασμοῦ, ἀδιστακτικῶς· ἢ ἀφόδως, τολημῶς.

ἀνένδοτα ἐπίρρ. δημ. ἀνευδῶτως βλ λ.

ἀνένδοτος (-η-ο-ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐνδίδων, μὴ ὑποχωρῶν· Ἀντ.Ἰλλ.π.1ατρ.235 τόνος τῆς κλίνης ἰσχυρός τε καὶ ἀνένδοτος τυγχανέτω, - ἀνένδοτος θύρα· ἢ μῦθ. ὁ κατὰ τὴν γνώμην, τὴν θέλησιν, τὴν ἀπόφασιν ἀμετάτρεπτος, ὁ μὴ καταπονούμενος ἢ ὁ ἀκαμπτός ἢ ὁ ἀπεγ-

κτος· Φιλ.1,71 νοῦν ἀνένδοτον σῶματι, Στρηρ. Μην.1,29 ἀνένδοτον ἔχων τὴν ἔρεσιν, Ν.Χων. Σοθ.1,121 ἀνένδοτος τοῖς πόνοις, ἀτελής ἐν τῷ μᾶχσθαι, - ἐπιμένει ἀνένδοτος εἰς τὴν ἀπόφασιν του, - ἀνένδοτη στά παρακλία του· ἢ ὁ μὴ ἐλαττούμενος, συνεχῆς ὁ αὐτός ὢν· Συνεο. 247 Δ ἀνένδοτος προθύμια, Ἰεροκλ.π.Τοθ.3,125 ἀνευδῶτοις πόνοις, - ἀνένδοτον ὀρόνημα, - ἀνένδοτος ἔχθρα· ἢ νεώτ. ὁ συνεχῆς, ὁ ἀδιάκοπος, ὁ μετ' ἐπιμονῆς γνώμηνος· ἀνένδοτος προσπαθεῖ.

ἀνευδῶτως ἐπίρρ. ἀνευ ὑποχωρήσεως, ἀκάμπτως· ἢ ἀμετατρέπτως· ἢ συνεχῶς, ἀδιάκοπῶς, μετ' ἐπιμονῆς· Φιλ.2,26 ἀνευδῶτως διαθλαίν, - ἀνευδῶτως προσπαθεῖ.

ἐνένδυτος (-η-ο-ν) Σχ. ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, ὁ ἀνυττός· Ἦσ. ἐν λ. ἀφαρσι «ἀνίστατος».

ἀνεργής-ές ὁ μὴ ἐνεργῶν, ἀδρανής· 2) ὁ μὴ φέρων ἀποτελεσμα, ὁ μὴ ἀποτελεσματικός· Θεόφρ.ΠΦ9,17,1.

ἀνεναργησία (ή) μῦν. ἑλλειψὶς ἐνεργείας, ἀδράνεια· Διον. Ἀρεοπ. Εκκλ.1ερ.5,34 ἡ σταυροειδὴς σφαγὴ τῶν... τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων ἀνεναργησίαν... ἐμφανεί· 2) τὸ μὴ ἀποτελεσματικόν, τὸ ἀτελεσφόρητον.

ἀνεναργητα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνεναργητὸν βλ λ.31 κ. 4).

ἀνεναργητος (-η-ο-ν) μῦν. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἐνεργῶν, ὁ ἀδρανής, ἀνεργής, ἀντιθ. ἀνεργός, ἐνεργητικός· Σέξτ.Πυρρ.1,24 ἐπεὶ μὴ συνάμμεθα ἀνεναργητοὶ παντάπασιν εἶναι· 2) ἐκκλ. εἶδ. ὁ ἐπὶ ἐνεργείᾳ, ὁ συνεπείᾳ ἀπαγορεύσεως ἀργός, ἐπὶ κληρικῶν· Σίνος.Ἐφέσ.π.Εὐστ.91 κἄν χειροτονηθῶσι, ἀνεναργητοί· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' οὐ ἢ περὶ οὐδ' ὁδὸν ἐγένετο ἡ δέουσα ἐνέργεια, ἐπὶ ὑποθέσεων, δικῶν, δικαστ. ἀποφάσεων, ἐγκαλῆται κττ· ἐγκαλμα συλλήψεως ἀνεναργητον, - ἀφαστ. τὴν ὑπόθεσιν ἀνεναργητῶν· 4) δημ. εἶδ. ὁ μὴ σὺν κένωσιν, ὀφειδευσιν, ποῦ δὲν ἐργήθηκε· ὁ ἀργαστος εἶναι μέρες ἀνεναργητος.

ἀνεναργήτως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργητὸν βλ λ.31.

ἀνεναργος-ον ὁ ἀνεργής βλ λ.

ἀνεναργός-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐνεργός, μὴ ἐπιφέρων ἀποτελεσμα· φάρμακον ἀνεναργόν, - ἀνεναργὸν ἐνώσει (χημ.).

ἀνεναργής ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀνεναργῆς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνεναργῆς βλ λ.31.

ἀλλὰ μήνα καταλαβὼν τὸν ἐπισκοπικὸν αὐτοῦ θρόνον, μήνα ἀγκασάσας εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ.

ἀνευθύμητα ἐπὶ ρρ. δημ. ἄνευ ἐνθυμήσεως.

ἀνευθύμητος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. δημ. κ. ἀνευθύμητος ὁ μὴ ἐνθυμώμενος, ὁ ἐπληγμένων τινός: Φιλῶδ. π.Θαν.50 ἀνευθύμητος ἐστὶ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπικήρου τῆς συστάσεως, δ. διστ. μιανὴς ποῦ 'να ἀνευθύμητος ἴδω νὰ τὴς θυμῶ | σὰ μ' ἀναποῦσε π' ἄφρασε νὰ τὴν κρυφοφιλήσω | 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ λησμονηθεὶς, ὃν δὲν δύναται πρὸς ἀνευθύμη, ὁ ἐξ ἀμνημονεύτου: Λεξ. Νομοτεχν. ἀνευθύμητος συνήθεια.

ἀνευθύμητως ἐπὶ ρρ. νεώτ. ἄνευ ἐνθυμήσεως, πρὸ ἀμνημονεύτου.

ἀνευθύμῳ νεώτ. ἐνθυμῶ ἐκ νέου, ὑπομνήσκω, ξαναθυμῶ: Κοραή 'Ατ.29.

ἀνευθύμητα ἐπὶ ρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνευνόητον βλ.λ.

ἀνευνόητος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ κεκτημένος τὴν ἐνοσίαν τινός, ὁ μὴ ἐννοῶν τι, ὁ ἐν ἀνοίᾳ ὢν: Πολυδ.δ.235,6 ἴνα μὴ τελευτᾷ ἂ μὲθ' ἡμᾶς ἀνευνόητοι τῶν τοιοῦτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττονται, Διοδ.Σ.1,8 τρωφὲς ἡμέρου παντελῶς ἀνευνόητος (ἀρροῦντας) | 2) νεώτ. δημ. ὁ ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος: ἀνευνόητος διατύπωσης, ἀνευνόητος κουθέντας || δημ. κ. ἀνευνόητος, ὁ μὴ ἀντιληπτός γενόμενος: ἀνευνόητος μὴ ἴκε.

ἀνευνοήτως ἐπὶ ρρ. μτγν. κ. νεώτ. οὐχὶ διὰ συλλογισμοῦ, οὐχὶ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νοῦ ἀντιλήψεως: Εὐστρ. εἰς 'Ηθ. Νικ.40,7 | διὰ διασπάρσεως: Πορρ. Κατ.10 ἀνευνοήτως γινώσκουσιν.

ἀνευνοίας ἐπὶ ρρ. δημ. κ. ἀνευνοία ἄνευ φρονήσεως, ἀμερίμνης: ἀνευνοίας τρώει καὶ πίνει.

ἀνευνοίαστος -η-α μ.σ. κ. δημ. κ. ἀνευνοίαστος ἀμερίμνης, ἀφρονής, ξένοιαστος, ἀνενοίος: Διγ. 'Ακρ.59 καὶ γέγονα ἀνευνοίαστος πῶσας μοι τὰς ἡμέρας, παροιμ. ἀνευνοίαστα νιάτα, κακὰ γεράματα | 2) ὁ ἀνύποπτος, ἀνυποφίαστος: τὸν χτυπήσανε ἐκεῖ ποῦ περνᾶσε ἀνευνοίαστος.

ἀνευνοίαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐπὶ ἐνοικίᾳ δοθεὶς, ἀμύθωτος, ἀνεμικθωτός, ξενοκίαιστος, ἀνοκίαιστος, ξένοικος | 2) ὁ μὴ δύναμενος νὰ ἐνοικίασθῃ: εἶναι ἐτοιμαρρόπων τὸ κτήριον καὶ συνεπῶς ἀνενοκίαιστος, -οὶ ἀρχαιολαγικαὶ χώροι εἶναι ἀνενοκίαιστοι.

ἀνευνοίος-α-ο δημ. βθλ. κ. -η ἀνευνοίαστος βλ.λ.: εἶναι πολὺ ἀνευνοία γιὰ παντρεῖα.

ἀνευνοιοσύνη ἡ δημ. ἀμερίμνησις, ἀφροντισία: ἀπὸ τὴν ἀνευνοιοσύνη του τὰ παθε.

ἀνευνοχλήσει ἡ μ.σ. τὸ μὴ ἐνοχλεῖσθαι, τὸ ἀπαθῶς διάκεισθαι: 'Ανδρον.πρεσβ. ἐν Μι.161,1049-σχ. «ἀπραγμοσύνη».

ἀνευνόχλητα ἐπὶ ρρ. δημ. ἀνευνοχλήτως βλ.λ.: πηγαυνόρεται ἀνευνόχλητα.

ἀνευνόχλητος (-η)-ος(ν) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ὑπὸ ἄλλων ἐνοχλούμενος, ἀδιανάρκτος, ἐν ἡ-συχίᾳ ὢν: 'Ηλιοδ.5,19 ἀνευνόχλητος ἰταφός | -ἀνευνόχλητος ἀπὸ τοῦς συγγενεῖς του | 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ εἰς ὃν δὲν προβάλλονται καλλώματα, περιουσιακοί: ἀνευνόχλητοι περιέρχονται εἰς λησται, -καίει δ, τι θέλει ἀνευνόχλητος | 2) δημ. ὁ μὴ ποιών, μὴ προξενῶν, μὴ ἰδίων ἐνόχλησιν: εἶναι ἀνευνόχλητος ὁ γείτονας μας.

ἀνευνόχλητως ἐπὶ ρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἀδιανάρκτως, χωρὶς ἐνόχλησιν: 'Ανδρον.Χρυσόβ. ἐν Σαβ.1212 προστάσσει... ἀπετέχεν αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνευνόχλητως καὶ ἀδίσταστος || ἄνευ περιουσιῶν, ἄνευ ἐμποδίου: εἰσέρχεται ἀνευνόχλητως εἰς τὰ ἀνάκτορα.

ἀνευνόχος-ον μ.σ. ὁ μὴ ἐνόχος, μὴ ἐξ ἐνοχῆς βαρυνόμενος: Θεοδ.Στρουδ.215 D.

ἀνευνόχως ἐπὶ ρρ. μτγν. μ.σ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐνοχῆς, ἄνευ εὐθύνης ἐξ ἐνοχῆς: Χρυσ. στ. Λεπ.Εὐχ.

Πιστ.2 ἀνευνόχως καὶ ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἁγίων σου Μυστηρίων, 'Επιτμ.Καν. εἰ τις ἀνευνόχως τὴν νηστείαν παρέδῃ.

ἀνευσάρκωσις-εως ἡ νεώτ. ἡ ἐκ νέου ἐνσάρκωσις, ἡ κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Γνωματιστῶν ἐπάνωδος τῆς ψυχῆς εἰς νέον σῶμα, ἡ μετενσάρκωσις συγγ. ἐνομία μετεψύχωσις βλ.λ.

ἀνευσάρκωτος-ον νεώτ. ὁ μὴ σῶν ἀνευσάρκων βλ.λ. | 2) συνεκδ. ὁ μὴ ἐν ἐφαρμογῇ τεθεῖς, μὴ πραγματοποιηθεὶς: ἀνευσάρκωτος ἰδέα.

ἀνευσυνείδητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐνσυνείδητος, μὴ ἐν ἐπηνόσῃ γινόμενος: ἀνευσυνείδητος βλάβη.

ἀνένταλτος-ον νεώτ. ὁ δι' ὃν δὲν ἐδόθη ἡ νόμιμος ἐντολή, ὁ γενόμενος ἄνευ ἐντάλλματος: ἀνένταλτος πληρωμὴ ὀφειλῆς τοῦ Δημοσίου βαρύνει τὸν ἐνεργήσαντα αὐτὴν ταμίαν.

ἀνένταλτως ἐπὶ ρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀνένταλτον βλ.λ.

ἀνέντατος-ον κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐντεταμένος, ὁ μὴ ἐντασιν ἔχων, ἀνέντατος, ἐτέντατος, χαλάρος: Θεοδομ.π.Πολυδ.2,234 ἀνευρος, ἀσθενής, ἀνέντατος || μὴ ἐκτεταμένος: 'Αντύλ. 'Ιατρ.107 ὀλίγον τε καὶ προσπνῶς ἀνέντατος | περιπατοῦν | 2) νεώτ. κ. ὁ μὴ δεκτικός ἐντάσεως, μὴ ἐντατός.

ἀνευταφίαστος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἐνταφιασθεὶς, ἀταφός, ἀθαφτός.

ἀνευταφίαστος ἐπὶ ρρ. μ.σ. κ. νεώτ. ἄνευ ἐνταφιασμοῦ: Εὐστρ.σχ.127B,62.

ἀνέντεραι (τὰ) νεώτ. ζωολ. περιληπτικῶς τὰ ἄνευ ἐντερικοῦ σωλήνος ἐγκυμαίνοντα ζῷα τοῦ ὀβρολοισμοῦ τῶν πολυγαστριδῶν.

ἀνεντερῶ μ.σ. ἐξάγει τινὸς τὰ ἔντερα, σχίζω τὴν καστέρα τινός, ξεντεριάζω, ξεκοιλιάζω: 'Ιω. Μαλακ.11,15 ὄντινα ὀδῶσται ἐξέγει ἀνεντερῶν.

ἀνεντεροφία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀτροφία τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἐκ γενετῆς ἢ ἐπικτητος.

ἀνέντευκος-ον μτγν. μ.σ. κ. νεώτ. ἀκονήνητος, ὃ σὺδεις δύναται ἐντυγχάνειν: Πλουτ.'Ηθ.10 Α τὰ ἀνέντευκα τῶν ἡθῶν | 2) ἀνεπκρέαστος, ἀδέκαστος: Στοδ.'Ανθ.308,36 ἄδωρον καὶ ἀνέντευκτον τὴν δικαιοσύνην εἶναι | 3) νεώτ. ἀπρόσπτος, ἀπρσπελάστος: ἀνέντευκος ἡ τῶν παρτόλμων ἐλπίδων ἐκπλήρωσις.

ἀνέντνον 'Ηα. «ἡμάτων Λόκωνες».

ἀνεντρανίζω δημ. κ. ἀνεντρανίζω κ. ἀνεντρανίζω ὑφὼ τὴν κεφαλὴν, τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω, προσβλέπω, ἀτενίζω: 'Ερωτ.κρ.Α 1519 καὶ πότε στράφη νὰ σέ ἴδῃ καὶ νὰ σ' ἀνεντρανίσῃ || ἀτενίζω διακρίνω τινὰ ἢ τι: δ. τραγ. σὺν τὸ δικό μου τὸν καμὸ δὲν ἀνεντρανίσ' ἄλλο.

ἀνεντρανίσῃ ἡ δημ. ἡ μὲ ὑφωμένην τὴν κεφαλὴν πρόσβλεψις, τὸ ἀτενίζειν τινά.

ἀνεντρανίσμα (τὸ) δημ. κ. ἀνεντρανίσμα ἡ ἀνεντρανίσῃ βλ.λ.: ἡ πρόσβλεψις τὸ ἀνάβλεμμα: 'Ερωτ.κρ.Δ 1911 καὶ μ' ἔνα ἀνεντρανίσμα σὺν παραπανέμενο, παροιμ. καλὸ ν' καὶ τ' ἀνεντρανίσμα τῆς γραίας προβατίνης.

ἀνεντρανίστος-ον σχ. ὁ μὴ ἐνδοιάζων.

ἀνεντραπῶς ἐπὶ ρρ. μτγν. ἀνευδοιάστως.

ἀνεντραπῆς-ες ὁ μὴ ἐμπειρός, μὴ ἐπιτήδεος: 'Ιεροκλ.π.Στοδ.39,34.

ἀνεντροπία ἐπὶ ρρ. δημ. ἄνευ ἐντροπῆς, ἀναίσχυντος.

ἀνεντροπία (ἡ) δημ. ἀναίδεια, ἔαδιαντροπία.

ἀνεντροπίαστος ἐπὶ ρρ. δημ. ἄνευ ἐντροπῆς, ἀναίδης, ἀναίσχυντος, ἔαδιαντροπία, ἔεσιπίωτα || ἄνευ κατασίχνης.

ἀνευτροπίαστος-η-ο δημ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἐντροπῆν, ἀντροπίαστος, ἀναίσχυντος, ἀναίδης || ὁ μὴ κατασίχνης: γυρίσαμε ἀπὸ τὸν πόλεμον ἀνευτροπίασται.

ἀνευτροπίαστος-ον μ.σ. ὁ μὴ ἐντροπῆν, κα-